

Nhà Nhỏ

子江 叶叶叶叶叶
叶叶叶叶叶

Mục lục

Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Bình Chung Thái Nha · Bình Xuyên Hà Chi

Chiến - Thành Hắc Phong

Chương 2: Núi Bình Chung

Chương 3: Quạ Màu Xuất Hiện

Chương 4: Vùng Giao Tranh

Chương 5: Biển Ở Bình Chung

Chương 6: Tiền Chiến

Chương 7: Hỏa Phượng Chiến Cửu Long

Chương 8: Không Thể Vượt Qua

Chương 9: Quỷ Và Phật

Chương 10: Kỳ Cảnh

Chương 11: Năng Giả Đa Lao

Chương 12: Bốn Ký Hiệu

Chương 13: Thân Vô Thái Phượng

Chương 14: Âm Mưu Tiềm Ẩn

Chương 15: Thần Giao Cách Cảm

Chương 16: Độc Hòa

Chương 17: Thời Cơ Chiến Đấu

Chương 18: Ngoài Núi

Chương 19: Hỏa Kích

Chương 20: Cao Thủ

Chương 21: Thành Và Quốc Gia

Chương 22: Sương Mù

Chương 23: Người Tình Dư Tí

Chương 24: Người Giữ Đầm

Chương 25: Ba Tấm Bản Đồ

Chương 26: Kế Trong Kế

Chương 27: Chiến Dịch Trên Nước

Chương 28: Ngoài Ý Muốn

[Chương 29: Sự Kiện Ngẫu Nhiên](#)
[Chương 30: Mộng](#)
[Chương 31: Hai Lời Nguyên Rủa](#)
[Chương 32: Chó Ngáp Phải Ruồi](#)
[Chương 33: Tà Tháp](#)
[Chương 34: Ước Định Huyết Yêu](#)
[Chương 35: Đêm Khó Ngủ](#)
[Chương 36: Giải Trừ Nguyên Rủa](#)
[Chương 37: Hung Khí](#)
[Chương 38: Ẩn Tình](#)
[Chương 39: Thừa Nước Đục Thả Câu](#)
[Chương 40: Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 41: Chân Tướng Tòa Yêu Lâu](#)
[Chương 42: Bắt Yêu](#)
[Chương 43: Tri Chu Kế](#)
[Chương 44: Ác Nhân Thông Thường](#)
[Chương 45: Trở Tay Không Kịp](#)
[Chương 46: Sóng Yên Biển Lặng](#)
[Chương 47: Giàu Nứt Đổ Đổ Vách](#)
[Chương 48: Gấu Trúc Gây Họa](#)
[Chương 49: Một Rổ Phiền Phức](#)
[Chương 50: Người Tóc Bạc](#)
[Chương 51: Tội Ác Hung Tàn](#)
[Chương 52: Bảo Vật](#)
[Chương 53: Tim](#)
[Chương 54: Hà Khứ, Hà Tòng](#)
[Chương 55: Gần Trong Gang Tắc](#)
[Chương 56: Điên Và Không Điên](#)
[Chương 57: Tăm Hơi](#)
[Chương 58: Phiền Ngoại – Kẹt Đường Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 59: Một Đường Sinh Tử](#)
[Chương 60: Tú Vân Đào](#)

Chương 61: Cực Hàn

Chương 62: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Chương 63: Lòng Bàn Tay Mu Bàn Tay Là Thịt

Chương 64: Âm Sát

Chương 65: Hắc Cầu

Chương 66: Thanh Long Đám

Chương 67: Bạch Diễm Thiêu Thành

Chương 68: Thánh Tử Chi Tâm

Chương 69: Như Thế Nào Mới Là Vua

Chương 70: Đạo Làm Vua

Chương 71: Đường Về

Chương 72: Thành Hóa Luyện

Chương 73: Long Giáp

Chương 74: Cấm Địa

Chương 75: Đại Khuyết Khẩu

Chương 76: Thành Chủ

Chương 77: Người Giữ Cửa

Chương 78: Ngăn Trở

Chương 79: Hỏa Trọng Thiên

Chương 80: Nước

Chương 81: Giao

Chương 82: Khiêu Chiến

Chương 83: Tuyết Trung Kính

Chương 84: Thuận Thế, Nghịch Thế

Chương 85: Vô Chi Chi Cảnh

Chương 86: Nan Thành Chi Viêm

Chương 87: Lửa Và Phật

Chương 88: Thánh Đạo Và Yêu Đạo

Chương 89: Khí Chất Bá Vương

Chương 90: Hữu Thủy Hữu Chung

Chương 91: Biến Hóa Nhỏ

Chương 92: Phương Pháp Của Tiên Nhân

Chương 93: Đường Cùng Và Cơ Hội Thắng

Chương 94: Trận Chiến

Chương 95: Thoát Ra Từ Lòng Đất

Chương 96: Đại Chiến Báo Cáo Thắng Lợi

Chương 97: Hồng Phúc Tề Thiên

Chương 98: Tông Tổ Thôn

Chương 99: Thần Tích

Chương 100: Truyền Thuyết Sai Lầm Về Máu

Chương 101: Một Sách

Chương 102: Bí Mật Gia Tộc

Chương 103: Chí Hữu

Chương 104: Manh Mối

Chương 105: Gặp Gỡ

Chương 106: Hồ Bằng Cầu Hữu

Chương 107: Khúc Mắc

Chương 108: Thời Niên Thiếu

Chương 109: Hồn Lìa Khỏi Xác

Chương 110: Chứng Mất Hồn

Chương 111: Lãng Yêu Hậu

Chương 112: Thúy Ngọc Ban

Chương 113: Lén Vào

Chương 114: Bước Đầu Thăm Dò

Chương 115: Dưới Mặt Đất

Chương 116: Âm Bản

Chương 117: Nguyệt Cơ

Chương 118: Tận Dụng Thời Cơ

Chương 119: Nửa Thật Nửa Giả

Chương 120: Chân Huyết Giả Huyết

Chương 121: Khốn Long Trận

Chương 122: Một Con Đường Sống

Chương 123: Suy Tưởng

Chương 124: Phá Trận

Chương 125: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau
(Thượng)

Chương 126: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau
(Hạ)

Chương 127: Ký Ưc Đóng Băng

Chương 128: Âm Mưu

Chương 129: Hàn Đông

Chương 130: Điem Báo Không Ổn

Chương 131: Sụp Đổ

Chương 132: Trầm Tĩnh Điện

Chương 133: Dị Tượng

Chương 134: Mê Trung Mê

Chương 135: Thạch Lâm Nguy Hiểm

Chương 136: Vật Thượng Cổ

Chương 137: Băng Cảnh Kỳ Quan

Chương 138: Hạ Văn Phong

Chương 143: Hải Long Chi Cốt

Chương 144: Điệu Hồ Ly Sơn

Chương 145: Vương Triều Biển Mất

Chương 146: Tội Nhân

Chương 147: Tan Rã

Chương 148: Ngược Chiều

Chương 149: Con Đường Gian Trá

Chương 150: Chờ

Chương 151: Tư Thái Chiến Thần

Chương 152: Hắc Thủy Cung

Chương 153: Tình Cờ Gặp Gỡ

Chương 154: Bí Ẩn

Chương 155: Tà Linh

Chương 156: Hoa Sơn Trà

Chương 157: Đi Thuyền

Chương 158: Náo Náo Nhiệt Nhiệt

[Chương 159: Gió Thổi Từng cơn](#)
[Chương 160: Cuồng Nhai \[狂街 \]](#)
[Chương 161: Điểm Chung](#)
[Chương 162: Lang Ngử](#)
[Chương 163: Đánh Bậy Đánh Bạ](#)
[Chương 164: Hi Thế Trân Bảo](#)
[Chương 165: Cửa Cái Bất Chính Từ Trên Trời Rơi Xuống](#)
[Chương 166: Thiên Khanh \(Hố Trời\)](#)
[Chương 167: Tà Linh Trì](#)
[Chương 168: Người Bảo Vệ](#)
[Chương 169: Khiêu Chiến](#)
[Chương 170: Thánh Và Tà](#)
[Chương 171: Ác Mộng Linh Cung](#)
[Chương 172: Chuyển Linh](#)
[Chương 173: Kim Mâu](#)
[Chương 174: Kế Mượn Dao](#)
[Chương 175: Phá Kế](#)
[Chương 176: Trận Tứ Tà](#)
[Chương 177: Áo Cà Sa Màu Đen](#)
[Chương 178: Tuyết Trong Đêm](#)
[Chương 179: Vi Trần Chi Công](#)
[Chương 180: Sơ Ngộ Thời Niên Thiếu](#)
[Chương 181: Nhãn Trận Quỷ Kế](#)
[Chương 182: Trận Trong Trận](#)
[Chương 183: Phù Nhị Chi Sức](#)
[Chương 184: Nghìn Năm Tìm Kiếm](#)
[Chương 185: Người Đến Người Đi](#)
[Chương 186: Khiếu Lâm Quan](#)
[Chương 187: Chư Tướng Tập Hợp](#)
[Chương 188: Cuồng Thạch Chi Thành](#)
[Chương 189: Phồn Tinh Dao](#)
[Chương 190: Sao Và Tôm](#)

Chương 191: Sao

Chương 192: Mê Vụ

Chương 193: Ngân Hồ Chi Huy

Chương 194: Lo Mà Không Lo

Chương 195: Chân Thân Của Khiếu Lâm

Chương 196: Cái Rương Của Yêu Vương

Chương 197: Sau Tầng Băng

Chương 198: Di Tích Trong Băng

Chương 199: Băng Sĩ Bất Tử

Chương 200: Cái Gì Mà Tương Kiến

Chương 201: Tửu Tịch Phong Ba

Chương 202: Hy Vọng Cuối Cùng

Chương 203: Ác Đế Và Chiêu Thành

Chương 204: Ứng Khư

Chương 205: Bất Tử Chi Vương

Chương 206: Tấm Bia Tiên Tri

Chương 207: Hỏa Biến

Chương 208: Lời Tiên Tri Về Trận Chiến

Chương 209: Chú Giáp Hoạt Thi

Chương 210: Bẫy

Chương 211: Phong Ba Kéo Đến

Chương 212: Ngược Dòng Mà Đi

Chương 213: Mồi Và Cá

Chương 214: Chiến Trường

Chương 215: Kết Thúc

Chương 216: Quyết Chiến

Chương 217: Chiêu Thành

Chương 218: Vạn Chú Chi Nguyên

Chương 219: Cửu Long Hút Thủy

Chương 220: Lối Ra

Chương 221: Bước Đầu Thăm Dò

Chương 222: Thề Hẹn

[Chương 223: Đào Binh](#)
[Chương 224: Sơn Cốc](#)
[Chương 225: Chìa Khóa](#)
[Chương 226: Bạch Mộ Cốc](#)
[Chương 227: Vạn Chú Đài](#)
[Chương 228: Bẫy](#)
[Chương 229: Buông Xuống](#)
[Chương 230: Yêu Vương Trở Về](#)
[Chương 231: Vụ Thứ 10 – Hòa Long Ký - Vương Gia Phiên Nào](#)
[Chương 232: Kỳ Văn](#)
[Chương 233: Khảo Nghiệm](#)
[Chương 234: Vụ Kiện](#)
[Chương 235: Chủ Nhà Thần Bí](#)
[Chương 236: Lão Rèm](#)
[Chương 237: Hòa Long Kim](#)
[Chương 238: Danh Sách](#)
[Chương 239: Xí Ngầu](#)
[Chương 240: Phá Quán](#)
[Chương 241: Hỏa](#)
[Chương 242: Đánh Cuộc](#)
[Chương 243: Đầu Vương](#)
[Chương 244: Che Dấu Huyền Cơ](#)
[Chương 245: Người Bí Ẩn](#)
[Chương 246: Hòa Long Đản](#)
[Chương 247: Ngày Lễ Đặc Biệt](#)
[Chương 248: Chân Giả Long Vương](#)
[Chương 249: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 250: Thủ Thuật Che Mắt](#)
[Chương 251: Đổi Mặt Quý](#)
[Chương 252: Không Có Sơ Hở](#)
[Chương 253: Kết Án](#)

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Bình Chung Thái Nha · Bình Xuyên Hà Chi Chiến - Thành Hắc Phong

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Núi Hắc Phong nằm ở phía Nam của Thành Hắc Phong, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, sườn núi cây cối tốt tươi, chân núi có suối nhỏ đan xen, quả là một ngọn núi bốn mùa luân chuyển.

Con đường quan đạo kéo dài từ biên giới Trung Nguyên cho tới Hắc Phong Thành do xe ngựa thường xuyên qua lại, cho nên vô cùng rộng rãi, mặt đất cũng vì vậy mà bằng phẳng.

Bốn phía của quan đạo đều có núi bao phủ, chỉ cần vòng qua núi Hắc Phong là có thể trực tiếp đi thẳng tới cửa thành phía Nam của Hắc Phong Thành.

Dưới chân núi có quân doanh của Triệu gia quân, một phần của đại quân Trung Lộc đóng ở đây, quân trưởng kéo dài tới trăm dặm, tính từ cửa Nam của thành Hắc Phong cho đến núi Hắc Phong, tổng số quân lính lên tới mười hai vạn người.

Phía Bắc Hắc Phong Thành giáp với núi Hắc Phong, phía Nam giáp Đại Tổng, phía Tây Bắc lại giáp với một tòa thành hết sức phồn hoa – Tây Châu Phủ.

Trên sườn núi phía Nam có rất nhiều chùa và miếu, có cả những ngôi chùa gần nghìn năm tuổi, hương khói rất vượng.

Một ngày sáng sớm, tại một ngôi miếu gọi là ‘Lưu Vân Tự’ tọa lạc ở lưng chừng sườn núi phía Tây Nam của thành Hắc Phong, có hai vị tiểu hòa thượng mang theo cây chổi rơm, ngấp một cái rồi quét lá rụng trước cửa.

Hai người vừa quét vừa trò chuyện, mấy ngày hôm trước quan tiên phong của Triệu gia quân là ‘Hỏa Kỳ Lân’ Âu Dương Thiếu Chinh mang theo kỵ binh trở về quân doanh, phòng chừng nguyên soái Triệu Phổ cũng sắp dẫn binh mã quay về.

Trong lúc trò chuyện, phía bên kia rừng truyền đến tiếng “xào xạc” khác thường, không giống tiếng gió thổi, cứ như đang có vật gì đó đang di chuyển vậy.

“Ai nha!” Tiểu hòa thượng nhỏ tuổi chạy đến trốn phía sau lưng của tiểu hòa thượng lớn hơn, “Sư huynh, không phải là dã thú xuống núi đấy chứ?”

Vị tiểu hòa thượng lớn hơn có chút bất đắc dĩ nhìn sư đệ của hẳn, “Núi Hắc Phong làm gì có dã thú, nhưng mà hươu sao thì có rất nhiều đấy. Chúng không cắn người, ngược lại còn rất thú vị, đệ có mang theo bánh không? Nếu chúng chạy đến, chúng ta cho bọn nó ăn đi.”

Tiểu hòa thượng kia vừa mới nói xong chữ “đi”, trong rừng cây liền “viu” một tiếng, một con Hắc Hồ cực lớn chui ra, bay qua đỉnh đầu của hai tiểu hòa thượng rồi nhảy vào khu rừng bên dưới núi.

Hai tiểu hòa thượng vẫn duy trì tư thế há hốc miệng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Sư huynh, đó là hươu sao à?”

Mãi một lúc lâu, tiểu hòa thượng túm lấy vị sư huynh đang trợn mắt há mồm, hỏi, “Nó có ăn bánh không?”

Lúc này, trong rừng lại truyền đến một loạt tiếng động xôn xao, hai tiểu hòa thượng sợ tới mức ôm nhau thành một cục.

“Viu viu” hai cái, trong rừng cây lại xuất hiện vài bóng người, chẳng qua hiện tại không phải hắc hổ mà là vài người thợ săn mang theo cung tên.

“Tiểu hòa thượng!” Dẫn đầu là một thiếu niên cường tráng hỏi hai người, “Có thấy một con hắc hổ không?”

“Cái này...” Hai vị tiểu hòa thượng cùng nhau gật đầu.

“Chạy hướng nào?” Sau lưng thiếu niên là năm vị đại hán, tất cả đều giương cung lắp tên sẵn sàng.

Tiểu hòa thượng trộm nhìn cái nỏ cùng với mũi tên sáng loáng và móc câu, theo bản năng liền nuốt nước miếng, có chút không đành lòng.

“Tên hòa thượng ngu xuẩn!” Thiếu niên kia hình như biết rõ hai người này do dự cái gì, bèn nói, “Mãnh hổ sẽ tấn công người thường!”

Tiểu hòa thượng lớn tuổi hơn lúc này đã khôi phục tinh thần, nói, “Núi Hắc Phong chỗ chúng ta chưa từng có mãnh thú, hơn nữa, hình như thí chủ không phải là thợ săn Trung Nguyên?”

Tiểu hòa thượng còn lại núp sau lưng sư huynh mình mà quan sát mấy người trước mắt một chút – Những thợ săn này ăn mặc hoàn toàn bất đồng với những thợ săn Trung Nguyên mà họ thường gặp, màu tóc và gương mặt cũng không giống, hẳn là ngoại tộc. Bên hông của bọn họ, cánh tay và cả bắp chân đều quấn dây lưng màu đen, bên trên đeo một chuỗi kim loại vòng tròn màu nâu, hình dạng có chỗ quái dị.

Hai tiểu hòa thượng nhìn nhau một cái, có chút khó hiểu, “Sao lại đến đây săn thú?”

“Đừng nhiều lời, con hổ kia chạy đâu rồi?” Thiếu niên vừa rống lên một tiếng liền nghe dưới chân núi trong rừng truyền đến tiếng hổ gầm.

“Ồ đó!” Sáu người lóe một cái, động tác nhanh chóng chạy xuống núi.

Hai tiểu hòa thượng chạy đến bìa rừng thì thấy mấy người đó nhảy lên vài cái, chạy như bay vào trong rừng... thoáng cái đã biến mất.

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng chạy vào miếu tìm sư phụ.

Tiểu hòa thượng từ ngoài cửa chạy vào trong miếu, men theo đường đá nằm giữa hai hàng cây bách xanh tươi mà chạy vào một khoảng sân yên tĩnh.

Trong viện, một lão hòa thượng và người trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá nhỏ trước bàn đá để ăn sáng.

Lão hòa thượng ước chừng khoảng tám, chín mươi tuổi, bộ râu tuyết trắng, mặc một chiếc áo tăng màu xám, một tay bưng chén cháo, một tay cầm đôi đũa nói với người trẻ tuổi kia, “Phong tướng quân, tĩnh tâm nha, tĩnh tâm nha!”

Nhìn qua người ở đối diện lão hòa thượng, quả thật có chút buồn cười.

Chỉ thấy người trẻ tuổi kia thân hình cao lớn ngăm đen, đang ngồi xếp bằng. Người này tuy vóc dáng cường tráng nhưng tuổi còn rất nhỏ, chỉ khoảng hai mươi, làn da ngăm đen cùng mái tóc đen ngắn, giống hệt một con nhím. Hắn mặc một chiếc áo choàng màu vàng, cổ tay đeo bao da màu nâu đậm, nhìn qua đã biết là một quân nhân. Bắp tay của người này to gần bằng gương mặt của lão hòa thượng ngồi đối diện, vậy mà lúc này lại phải

ngồi khoanh chân trên một ghế đá nhỏ xíu, trên tay bưng một cái bát còn nhỏ hơn cả bàn tay, nhìn thôi đã thấy sợ.

Hai tiểu hòa thượng nhìn thấy hăn đều che miệng nhin cười.

Vị này là ai đây?

Hăn gọi là Phong Khiếu Thiên, một trong mười phó tướng nhỏ tuổi nhất của Triệu gia quân, thuộc đội quân Trung Lộ của Hạ Nhất Hàng. Phong Khiếu Thiên cực kỳ dũng mãnh thiện chiến, là người hùng hổ, khi không đánh giặc thì luôn gây họa, tuổi cũng còn nhỏ, mới mười chín thôi.

Mà mỗi khi hăn gây họa là Hạ Nhất Hàng lại ném hăn cho lão hòa thượng ở đây để “tĩnh tâm” tu hành.

Phương trượng của Lưu Vân Tự là một vị đại sư rất tốt, tên là Thành Trung, năm nay tám mươi tám tuổi, là khắc tinh của Phong Khiếu Thiên. Phong Khiếu Thiên hoàn toàn không có khả năng chống lại vị đại sư này, đánh không được, mắng cũng chẳng xong. Hơn nữa, mỗi lần Hạ Nhất Hàng ném hăn đến đây để “khiển trách”, đều phải thông qua bức thư của phương trượng đại sư nói hăn đã “biết sai” mới cho hăn trở về quân doanh.

Cho nên, để có thể nhanh chóng trở lại quân doanh ăn thịt, Phong Khiếu Thiên đành phải chịu sự “dày vò” của vị thần tăng này. Chẳng hạn như ngày hôm nay đại sư muốn cùng hăn dậy sớm “ngồi thiền”, là để hấp thu linh khí của trời đất.

Phong Khiếu Thiên ngồi tới nỗi toàn thân đau nhức, liền thấy hai vị tiểu hòa thượng chạy vào.

“Khụ khụ.” Phương trượng liếc hai tiểu đồ đệ một cái, hỏi, “Hư Minh, Hư Tịnh, có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”

Hai tiểu hòa thượng bèn thuật lại tình hình gặp phải ban nãy cho hòa thượng nghe.

Thời điểm nghe thấy có hắc hổ, Phong Khiếu Thiên hoàn toàn không tin, núi Hắc Phong từ khi nào lại có hổ, vừa nghe đến ngoại tộc tới nơi này sẵn thú, hắc vội vã kêu lên, “Ồ? Là kẻ nào? Để ta đi xem!”

Nói xong thì lóe một cái đã biến mất rồi.

Hai tiểu hòa thượng cùng nhau nhìn phương trượng.

Thành Trung đại sư sờ sờ chòm râu trên cằm, hỏi, “Trên cánh tay bọn họ có đeo thắt lưng và vòng sắt không?”

Hư Minh cùng Hư Tịnh đồng thời gật đầu, “Có ạ, một cái vòng sắt màu nâu.”

Đại sư cau mày, “Đó là người của núi Bình Chung, sao lại tới Trung Nguyên săn thú chứ?”

...

Lúc này, ở dưới chân núi.

Sáu gã thợ săn điên cuồng lao xuống núi, cuối cùng cũng nhìn thấy một con hắc hổ đang uống nước bên cạnh khe núi.

Thiếu niên kia giương cung ngắm... dây cung vừa mới kéo đã thấy con hắc hổ kia ngẩng đầu lên, ngậm lấy một con cá lớn nhảy ra từ trong đầm nước.

Mũi tên của thiếu niên vừa vắn “vụt” một cái nhắm về phía cổ của hắc hổ mà phóng đi.

Hắc hồ đón được cá lớn, miệng ngậm con cá quay mặt lại nhìn về phía đám thợ săn đang nấp sau rừng cây.

Nhóm thợ săn nhìn nhau một cái, lúc này bọn họ đều cảm thấy nghi hoặc – Sao con cá kia lại bay từ đầm nước lên được? Lại còn bay thẳng về phía miệng của con hồ kia nữa?

Sáu người bắt đầu đuổi theo con hắc hồ này từ giữa sườn núi, mũi tên nào cũng bắn vào khoảng không. Hơn nữa, con mãnh hồ to lớn này có màu sắc đen tuyền, hai mắt thì tỏa ra kim sắc, cực kỳ uy mãnh mà hoa mỹ, liếc mắt nhìn qua liền biết không phải vật thường, càng không dễ đối phó cho nên bọn họ muốn trước tiên bao vây lấy nó, mai phục lần nữa.

Sáu người cực kỳ cẩn thận di chuyển sang hai bên, hắc hồ lại cúi đầu ăn cá. Vừa mới ăn xong một con, lại thấy có một con cá khác đột nhiên bay lên, nó lại ngửa đầu lên đón.

Đám thợ săn hai mặt nhìn nhau – Tình huống gì đây? Bọn họ cũng vô thức nhìn về phía khe núi... trên vách đá xa xa có vài thác nước nhỏ chảy xuống tạo thành một cái đầm nước bên dưới, nước lại chảy xuống hai bên sườn núi tạo thành những dòng suối, mặt nước yên bình, không có dị trạng.

Thiếu niên kia thu lại mũi tên và nỏ, lôi ra một thanh chủy thủ.

Một thợ săn lớn tuổi muốn ngăn hãm lại, “Chờ một chút...”

Thế nhưng thiếu niên đã nhảy ra khỏi rừng cây, lao thẳng về phía mãnh hồ.

Hắc hồ đang cúi đầu ăn cá, thấy từ trong rừng có bóng người phóng tới, nó bèn ngậm cá vọt sang một bên, cùng gã thiếu niên kia đối đầu.

Thiếu niên khom người, chủy thủ từ tay trái chuyển sang tay phải, rồi lại từ tay phải chuyển sang tay trái, chậm rãi tiến gần về phía hắc hồ.

Hắc hổ vậy mà lại ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn thiếu niên ở đối diện, đuôi còn ve vẩy mấy cái.

Thiếu niên khó hiểu, hành động của con hổ này... sao lại hơi giống mèo nhỉ?

Lúc này, năm thợ săn còn lại cũng chia nhau ra, vọt đến bốn phía, giương cung nhắm bắn...

Thiếu niên cũng nhào tới, hắc hổ tránh được một đòn của thiếu niên, nhảy ra giữa không trung. Năm thợ săn chờ đợi thời cơ đến, giương cung lên đồng loạt bắn... năm mũi tên từ nhiều hướng khác nhau bắn về phía hắc hổ, nhìn qua tưởng như sắp trúng đến nơi rồi...

Nhưng đúng lúc này, từ trong rừng cây lại vọt ra một thân ảnh đỏ rực.

Sáu người kia ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mắt mình có một người áo đỏ rơi xuống, trên tay cầm năm mũi tên.

Hắc hổ kia cũng rơi xuống bên cạnh người áo đỏ. Nó ngẩng cái đầu lên, dùng đầu to cọ cọ hông của người áo đỏ, động tác này y hệt một con mèo, khiến cho đám thợ săn nghĩ rằng nó nhất định sẽ mở miệng kêu một tiếng “meo meo”.

“Người là ai?”

Thiếu niên vừa hỏi vừa quan sát người áo đỏ trước mắt mình.

Người này còn rất trẻ, chỉ khoảng chừng hai mươi, dáng người thon gầy cao ngất, da trắng tuấn tú, đôi mắt to tròn, khí chất ôn nhuận, vô cùng thuận mắt. Y mặc một thân áo đỏ, mái tóc đen dài, trên ống tay áo có họa tiết lượn sóng màu xanh, thắt lưng đeo đai ngọc, trong tay cầm một thanh cổ kiếm màu đen, dù không đội mũ quan nhưng sáu người này nhận ra được, trang phục y mặc trên người chính là quan bào.

“Người là quan viên của Đại Tổng sao?” Thiếu niên hỏi.

Người áo đỏ vẫn chưa trả lời, lúc này lại nghe từ trong rừng vọng ra giọng nói mềm mại của trẻ con, “Miêu Miêu, tìm được Tiểu Ngũ chưa?”

Mọi người nghe tiếng mà quay sang. Chỉ thấy từ trong rừng có một đứa nhỏ chạy ra.

Đứa nhỏ này thoát nhìn chỉ khoảng sáu, bảy tuổi, thân hình mũm mĩm, mặc một bộ bạch y, khoác một chiếc áo choàng tai thỏ màu xám, trong tay còn xách theo một chiếc giỏ nhỏ đựng đầy thảo dược.

Sáu người thợ săn đều tròn mắt mà nhìn đứa bé này, đồng dạng cảm thán – Đứa nhỏ này trông thật đáng yêu! Phi thường đáng yêu!

Đứa bé vừa chạy ra khỏi cánh rừng, hắc hổ lập tức chạy tới.

Đứa nhỏ vươn bàn tay mũm mĩm của mình nhéo lấy cái tai tròn của hắc hổ, “Người hư quá! Đã bảo không được chạy loạn rồi mà!”

Hắc hổ lại cọ cọ đầu lớn vào tay đứa bé, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Sáu thợ săn nhìn nhau – Con hổ này không hề tấn công người, chẳng lẽ được nuôi trong nhà?

Đứa bé kia xoa đầu con hổ, quay đầu gọi với vào trong rừng, “Bạch Bạch, bên này, bên này!”

Đám thợ săn kinh ngạc xoay mặt nhìn vào trong rừng, thầm hỏi thế nào vẫn còn có người? Đi mà không gây ra tiếng động nào sao?

Đứa bé kia vừa gọi xong, từ trong rừng có một người áo trắng đi ra.

Đám thợ săn lại tròn mắt mà nhìn người áo trắng kia... Chỉ thấy hắc hổ một thân tuyết trắng, tóc đen dài, dáng vóc tương tự người áo đỏ, dung mạo

tuần mỹ dị thường, đẹp đến nỗi mang theo chút tà khí.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn năm vị trưởng bối, hình như muốn hỏi – Người Trung Nguyên ai cũng đẹp thế à?

Năm người lớn tuổi hơn kia lại khẽ liếc mắt nhìn thanh đao màu bạc dài hơn năm thước trong tay người áo trắng, sau đó quay qua nhìn thanh cổ kiếm màu đen trong tay người áo đỏ kia, hình như có điều gì suy nghĩ...

Hai lớn một nhỏ này là ai đây? Chính là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đi theo Triệu Phổ chạy đến Hắc Phong Thành, còn con hắc hổ kia, dĩ nhiên là Tiểu Ngũ do Triển Chiêu nuôi.

Lại nói đến việc sau khi đại quân đến Tây Châu Phủ, Triệu Phổ cùng tri phủ của phủ Tây Châu đang khách khí vài câu thì Tiểu Tứ Tử lại nói muốn đến núi Hắc Phong hái chút thảo dược, thế là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền mang theo bé và Tiểu Ngũ đi trước.

Sau khi vào núi, Tiểu Tứ Tử ngồi xõm hái thảo dược, Tiểu Ngũ nhìn thấy một con thỏ chạy qua bèn đuổi theo... Đuổi được vài bước lại thấy một con hươu sao cho nên lại đuổi theo, nháy mắt cái đã biến mất tiêu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sợ nó làm người trên núi kinh hoảng, cho nên mới đi tìm...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 2: Núi Bình Chung

Edit: Ka

Beta: Fin

Triển Chiêu khoát tay, đem năm mũi tên ném trả lại cho thiếu niên kia.

Thiếu niên kia mở miệng hỏi, “Con hắc hổ này là của người?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nhìn thấy trong tay của những người này có cung và tiễn, lại đều rất hung ác, liền tiến gần về phía Tiểu Ngũ, dáng vẻ muốn che chắn cho Tiểu Ngũ.

Nhóm thợ săn thu hồi cung và nỏ, một người lớn tuổi đi tới vỗ vỗ vai người thiếu niên kia, nói, “Thiếu chủ, chúng ta đổi chỗ khác đi?”

Thiếu niên lại liếc một cái con hắc hổ kia, hỏi Triển Chiêu, “Bao nhiêu tiền thì người bán?”

Triển Chiêu còn chưa mở miệng, Tiểu Tứ Tử đã vội vàng bảo vệ Tiểu Ngũ, “Không bán Tiểu Ngũ.”

Thiếu niên nói, “Các người cứ nói giá, bao nhiêu ta cũng đều có thể trả được!”

Tiểu Ngũ ngồi ở phía sau Tiểu Tứ Tử, ngoẹo đầu nhìn hắc.

Triển Chiêu đánh giá thiếu niên kia một chút, phát hiện hẳn không phải là người Trung Nguyên, y không nhận ra là bộ tộc nào, cảm thấy có chút kỳ quái—Biên ải nhiều núi, kỳ trân dị thú cũng không ít, tại sao lại tới núi Hắc Phong này đi săn?

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Bao nhiêu tiền ta cũng không bán.”

Thiếu niên tựa hồ còn không cam lòng thì phía sau có hai vị trưởng bối tới ngăn cản hẳn, “Thiếu chủ...”.

“Người muốn ta bán nó để làm gì chứ?” Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, liền hỏi.

“Để tế trời.” Thiếu niên trả lời.

Năm người phía sau hình như rất sốt ruột, ngăn không cho thiếu niên kia nói tiếp nữa.

Triển Chiêu hơi nhíu mày — Tế trời? Gia đình bình thường sẽ tế trời sao? Thiếu niên này thoát nhìn thân phận cao hơn so với mấy vị trưởng bối kia, nhưng người này hình như không ràng thế sự, tương đối đơn thuần.

Tiểu Tứ Tứ vừa nghe thấy muốn bắt Tiểu Ngũ để tế trời thì sợ hãi, vội vàng kéo Tiểu Ngũ chạy đến phía sau Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng nhìn những người kia, chú ý tới phần cánh tay của họ, thấy phía trên bao da ở cổ tay đều có một loạt thiết hoàn bằng kim màu nâu, nhíu mày, “Các người là từ núi Bình Chung tới?”

“Núi Bình Chung...” Triển Chiêu lại một lần nữa đánh giá nhóm người kia.

Năm người thợ săn cảm thấy không nên ở lại nơi này lâu, nghĩ nên mang theo vị thiếu niên kia rời đi... Nhưng thiếu niên kia tiếp tục chỉ vào

Tiểu Ngũ, nói, “Nó là thứ mấu chốt để cứu cha ta!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —
Cái gì?

Đúng lúc này, trên núi truyền tới tiếng vang “Rạt rạt”, mọi người
ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một khối “cầu” màu đen lăn xuống dưới.

“Rầm” một tiếng... Một người tứ chi ngã chổng vó nằm trên mặt đất,
làm mặt đất bị lún thành một cái hố thật là to.

Tiểu Tứ Tử từ phía sau Bạch Ngọc Đường ló ra, nhìn cái người đang
nằm trên mặt đất kia.

Người vừa lăn từ trên núi xuống trước mặt mọi người này, chính là
Phong Khiếu Thiên.

Khi hấn xuống núi thì bị cây mây bám vào, rồi một đường lăn xuống
phía dưới, may mắn hấn da dày thịt béo nên chút việc này cũng không làm
sao, đổi sang người khác chắc là đã ngã chết rồi.

Phong Khiếu Thiên đứng lên phủi lá cây và bụi trên người, nhìn bốn
phía, phát hiện có rất nhiều người, còn có một con hắc hổ, tất cả đều không
quen.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tuy rằng đi qua Hắc Phong
Thành, nhưng mấy lần trước đều là đi làm việc, mà quân doanh của Triệu
Phổ lại cực kì lớn, có vài viên phó tướng đảm nhiệm chức trách riêng biệt,
bởi vậy mà bọn Triển Chiêu đều chưa từng gặp qua, cho nên hai bên cũng
không có nhận ra nhau.

Phong Khiếu Thiên liếc mấy người... ngoại tộc kia một cái, hỏi, “Núi
Bình Chung kia không phải được xưng là thiên hạ kỳ trân sao? Các người
sao lại tới núi Hắc Phong của chúng ta săn bắn... Lại nói, núi Hắc Phong

này làm gì có lão hồ hả?!” Nói xong, Phong Khiếu Thiên lại quay đầu nhìn lại Tiểu Ngũ, “Ồ! Hình dáng này...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quan sát cái tên thanh niên khó đỡ⁽¹⁾ trước mắt này.

(1)Hỗ bệ: Tùy ngữ cảnh, hoặc là ám chỉ ngu ngốc, hoặc ám chỉ nặng nề không nổi.

Đang giằng co, phía rừng cây lại “Rầm” một tiếng, một thiếu niên mặc đồ đen chạy ra, “Cận nhi! Triển đại ca, Bạch đại ca.”

Người tới chính là vị thanh mai trúc mã của Tiểu Tứ Tử, đồ đệ của Triệu Phổ, thiếu chủ của Lang Vương bảo, Tiêu Lương.

Tiêu Lương đi ra liền ngoắc về phía bọn Triển Chiêu, “Đi thôi mọi người, tiên sinh gọi mọi người cùng vào thành đó.”

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đi theo Tiểu Lương Tử tiến vào rừng cây... Tiểu Ngũ cũng đi theo sau.

Nhóm thợ săn cùng Phong Khiếu Thiên đều nhìn Bạch Ngọc Đường đang ở lại phía sau.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chưa vội rời đi, quay người lại nhìn đầm nước phía sau lưng bọn họ, nhẹ nhàng nói một tiếng, “Đi thôi.”

Phong Khiếu Thiên cùng vài người thợ săn khác cũng không hiểu được mà quay đầu lại, “Còn có người khác sao?”

Trong nháy mắt khi bọn họ quay đầu lại, chỉ nghe thấy “Ào” một tiếng vang thật lớn, một thân ảnh màu trắng thật lớn từ đầm nước bay ra...

Mọi người theo bản năng mà ngẩng mặt lên, chỉ thấy một con bạch long cực lớn nhảy ra khỏi mặt nước, mở hai cánh xông thẳng lên trời... Cái

đuôi xinh đẹp còn vương bọt nước trong suốt.

Sáu người thợ săn há to miệng, nhìn bạch long đang giương cánh bay cao trên không trung, mắt cảm thấy choáng váng... Kỳ thật đây cũng chẳng phải là rồng gì, mà là trân thú Bạch Ngọc Đường nuôi dưỡng, Hải Long Tích.

Chờ bảy người phục hồi lại tinh thần, Bạch Ngọc Đường cũng đã đi rồi, rồng cũng không thấy.

“Mẹ nó!” Phong Khiếu Thiên giậm chân một cái rồi đuổi theo, “Con mẹ nó, còn mang theo cả rồng tới nữa à?”

Sáu người thợ săn kia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người chạy lên sườn núi, vừa chạy đến một con dốc cạnh đường thì nghe thấy tiếng pháo nổ âm âm.

Phong Khiếu Thiên sửng sốt, hướng về phía Bắc nhìn... Chỉ thấy cửa nam của Hắc Phong Thành tinh kỳ bay phấp phới, soái kỳ Cửu Long đón gió tung bay, dưới cờ, toàn bộ ba cửa chính ở nam thành đều mở rộng.

Phong Khiếu Thiên há to miệng – Đây là...

Đúng lúc này, mọi người đều cảm thấy mặt đất rung chuyển, từ phía nam truyền tới những tiếng “Rầm rập” như sét đánh.

Phong Khiếu Thiên cực kỳ kích động, nhảy thẳng từ sườn núi xuống, đứng giữa đường phất phất tay.

Nhìn lại lúc này, chỉ thấy toàn bộ quan đạo quanh núi đều bụi bay mù mịt... sau đó vang lên tiếng vó ngựa...

Trên sườn núi, năm thợ săn kia đều bảo vệ thiếu niên ở phía sau lưng mình.

Thế nhưng, thiếu niên lại đẩy những người đang cản tầm mắt của mình ra, mở to mắt mà nhìn về phía quan đạo kia.

Đột nhiên, trong rừng chim bay tán loạn.

Theo vó sắt loạn hưởng, hàng trăm kỵ binh vai đeo cung tên chia làm hai hàng chạy ra.

Phong Khiếu Thiên đứng giữa hai hàng kỵ binh mà nhảy nhót, đoàn kỵ binh thét gào chạy qua hai bên cạnh hắn.

Phía sau đoàn kỵ binh, một con hôi mã⁽²⁾ chạy tới, dừng lại trước mặt Phong Khiếu Thiên, ngồi trên đó là một thanh niên mặc trường bào màu lam nhạt, áo choàng màu lam. Hắn kéo dây cương, một tay dựa vào yên ngựa, tay kia thì vuốt ve hai bên ria mép, trêu đùa Phong Khiếu Thiên, “Đây không phải là Khiếu Thiên sao? Lão Hạ lại phạt người tới Lưu Văn Tự ăn chay cùng lão hòa thượng à?”

(2)Ngựa màu tro

Phong Khiếu Thiên nhảy tới hỏi, “Quảng ca! Có phải Nguyên soái đã trở về rồi không?”

Người kia là ai? Đó là một trong tứ đại danh tướng thủ hạ của Triệu Phổ, Thống soái của Hữu Lộc đại quân của Triệu gia quân, kế thừa đệ nhất cung của Đại Tổng – U Liên cung, hữu tướng quân Long Kiêu Quảng.

Long Kiêu Quảng chỉ chỉ phía sau, ý tứ là — Đã trở lại rồi.

Phong Khiếu Thiên nhanh chân bỏ chạy, “Ta không ăn chay đâu! Ta muốn hồi quân doanh cơ!”

Long Kiêu Quảng buồn bực, “Người về quân doanh thì chạy lên núi làm gì?”

Phong Khiếu Thiên vừa chạy vừa hét, “Tìm lão hòa thượng viết thư cho Hạ mục nói ta đã sửa đổi rồi!”

Câu còn chưa kết thúc thì đã sớm chẳng còn thấy bóng dáng của Phong Khiếu Thiên.

Long Kiều Quảng lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên mấy người đang ở một bên sườn núi.

Hữu tướng quân hơi hơi nhướng mày... Lúc này, tiếng xe ngựa phía sau vang lên mãnh liệt.

Long Kiều Quảng giật dây cương một cái, Yêu Long Ban – tọa kỵ của hắn tung bốn vó, chạy về phía trước.

Long Kiều Quảng vừa rời đi... Quan đạo phía sau bụi bay mù mịt.

Lại có mấy trăm kỵ binh chạy qua, mang đội là một người mặc áo xanh, bởi vì tốc độ quá nhanh, cũng không thấy rõ được trang phục, ngay sau đó lại là mấy đợt kỵ binh, rồi tới xe ngựa...

Thiếu niên kia không biết nên nhìn chỗ nào khác, phía sau có một vị trưởng bối đột nhiên vỗ bả vai của hắn, ý bảo hắn nhìn qua chỗ quan đạo, thấp giọng nói, “Triệu Phổ!”

Thiếu niên cả kinh, nhanh chóng hướng về phía lộ khẩu nhìn lại.

Chỉ thấy đại đội xe ngựa chậm rãi đi trước.

Trước xe ngựa, có hai đội tầm hai trăm kỵ binh ở trái phải, là hộ kỵ binh mã(3), chính giữa là một vị quan cưỡi ngựa lưng mang một quân kỳ màu đen rất lớn, trên cờ có hình Cửu Long uốn lượn

(3)Người ngựa mang cờ, cầm cờ.

Ở phía sau cách nhóm kỵ binh không xa, phía trước xe ngựa có mấy ảnh vệ cưỡi ngựa đi tới, trong đó có một người sau lưng đeo thanh trảm mã đao màu đen còn lớn hơn cả người hăn.

Thiếu niên nhú mày — Đao của Triệu Phổ, Tân Đình Hầu.

Ngay phía sau nhóm ảnh vệ, một con hắc mã cao to sắc bén đi tới, trên lưng ngồi một người. Người này thân hình cao lớn, mặc một thân toàn đồ đen, ăn diện tùy ý, có chút lôi thôi, nhìn kỹ thì... Đường nét khuôn mặt như đao gọt, góc cạnh rõ ràng, mũi cao mắt ưng, liếc mắt một cái là nhìn ra được người đó là hồn huyết. Mà đáng chú ý nhất đương nhiên là đôi mắt của hăn, màu xám tối, hết sức yêu dị.

Thiếu niên trên sườn núi nhú đôi chân mày, lăm bằm, “Hôi nhãn Tu La...”

Vị này chính là chủ soái của Triệu gia quân đầy khí phách, Cửu vương Gia của Đại Tổng, Triệu Phổ, lúc này đang ngồi trên ngựa mà ngáp.

Mành xe của chiếc xe ngựa phía sau nâng lên, Tiểu Tứ Tử nhòm ra, “Cửu Cửu, chúng ta đã đến chưa? Hoàng Hoàng lại say xe rồi!”

Triệu Phổ nhìn trời rồi liếc mắt xem thường, “Đã bảo hăn đừng đi thì tốt nhất nên đừng đi! Rất nhanh sẽ tới thôi, con bảo hăn cố nhịn, đừng đem long đàm phun ra đó!”

Tiểu Tứ Tử lại chui vào, nói vào bên trong, “Hương Hương, lại xoa bóp ngực cho Hoàng Hoàng đi.”

Thiếu niên kia cảm thấy Triệu Phổ hình như không có vẻ đứng đắn, liền hỏi một vị trưởng bối ở phía sau, “Hăn thực sự lợi hại như vậy?”

Vị trưởng bối kia kéo cánh tay của thiếu niên, cò vẻ muốn mang hăn đi.

Gần như là cùng lúc, chỉ thấy Triệu Phổ hướng trên núi liếc mắt một cái.

Ánh mắt đối nhau, thiếu niên cả kinh, không biết là có phải là vì đôi mắt trái phải khác màu nhau không, thiếu niên bị cái nhìn này của Triệu Phổ làm cho người ngây ra một chút.

Bọn họ vừa mới quay người lại, thì một thanh âm thanh lãnh truyền đến, “Thiếu chủ núi Bình Chung tại sao lại xuất hiện ở Hắc Phong Thành?”

Bọn họ ngẩng đầu thì chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc hắc y, tóc đen, ánh mắt lạnh lùng, dáng người hơi gầy đang đứng trước mặt bọn họ.

Đây chính là một vị khác trong tứ đại danh tướng của Triệu gia quân, gọi là Ách Lang – Tả tướng quân, Trâu Lương.

Khi nói chuyện, mười hai cao thủ mặc hắc y xuất hiện ở cạnh sáu người.

Trâu Lương khoát tay chặn lại, “Nguyên soái mời mấy vị tới trường doanh một chuyến.”

Nói xong, thiếu niên kia cùng cả năm tùy tùng đều bị “mời” xuống sườn núi.

Trâu Lương cũng từ trên sườn núi đi xuống, lúc này, một hồng mã bước thong thả tới chỗ hắc, trên lưng ngựa là một mỹ nhân mặc đồ đỏ, tóc đỏ, nhìn xa thì khó mà phân biệt được đó là nam hay nữ, mở miệng nói mới nghe ra đó là một người nam.

Người đó đúng là đường chủ Hỏa Phượng đường Lâm Dạ Hỏa, hắc hỏi Trâu Lương, “Ai vậy?”

Trâu Lương xoay người leo lên ngựa của mình, nói, “Thiếu chủ núi Bình Chung.”

“Núi Bình Chung cùng Hắc Phong Thành không phải từ trước tới giờ không có quan hệ gì với nhau sao?” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Vì sao lại đột nhiên chạy tới đây?”

“Nghe nói Bình Chung vương ghét nhất người Trung Nguyên, có chuyện này sao?”

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương quay đầu lại, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới, ở bên trong xe ngựa, một vị thư sinh vén màn xe lên, hỏi mấy người bên ngoài.

Vị thư sinh này thanh tú tuấn mỹ, tay cầm quyển sách, mặc một kiện bào thư sinh màu trắng, khí chất phi phàm, đây chính là chủ bộ Khai Phong Phủ, thần y Công Tôn Sách.

Công Tôn dựa vào thành xe, nói, “Vùng núi Bình Chung có vị trí địa lý tương đối đặc biệt, một ngọn núi ngang qua hai con sông là Bình Xuyên và Chung Xuyên, hình thành một vùng nội địa, được xưng là thung lũng Bình Xuyên, là giao khẩu của Hắc Phong Thành, Tây Hạ và Liêu Quốc, là nơi yếu địa chiến lược. Núi Bình Chung từ nhiều bộ tộc tụ tập lại mà thành, lấy tộc Điều Vưu là tộc chính, bởi vì núi Bình Chung này có rất nhiều kỳ trân dị thú, cho nên nam nhân ở núi Bình Chung đa số đều làm nghề săn bắn, dũng mãnh thiện chiến. Toàn bộ núi Bình Chung ước chừng có khoảng mười lăm vạn dân, Bình Chung vương là tộc trưởng của Điều Vưu tộc, Lan Khắc Tĩnh Đạc, ông ta có hai người con trai, trưởng tử hai mươi lăm tuổi, Lan Khắc Minh, thứ tử mười tám tuổi, Lan Khắc Di.”

Tất cả mọi người bội phục mà nhìn Công Tôn, cả quãng đường chỉ thấy y ngồi lật sách, đây là ngồi xem hết tất cả mọi thứ về các tộc ở Tây Vực phải không?

“Nhìn tuổi thì hình như là Lan Khắc Di.” Triển Chiêu tò mò, “Vì sao Bình Chung vương lại không có hòa thuận cùng với Triệu Phổ?”

Công Tôn bữu môi, “Trời mới biết, các người cũng biết là Triệu Phổ là tên mồm miệng thiếu ăn đánh, chuyên gia đắc tội với người ta mà ...”

“Hắt xì...” Triệu Phổ đi ở đoàn ngựa thồ phía trước đột nhiên ngửa mặt lên trời hắt xì một cái, cùng lúc vang lên với tiếng hắt xì của hắn, chính là ba tiếng pháo vang trên cổng thành, nhìn ra xa, liền thấy phó soái Hạ Nhất Hàng mang người ngựa ra khỏi thành tiếp đón hắn.

Vó ngựa của Hắc Kiêu vừa xuất quan một bước, thì phía sau “Vù” một tiếng, “bạch long” Yêu Yêu nhà Bạch Ngọc Đường đã giương cánh bay tới phía trên chỗ binh mã của Triệu Phổ.

Các tướng sĩ ở Hắc Phong Thành đi ra nghênh đón chủ soái ngửa mặt lên, nhìn bạch long trên không trung, há to miệng... Nguyên soái đã lâu không thấy, thế mà lúc về lại mang theo cả rồng về!

“Gràooo” một tiếng hổ gầm.

Các tướng sĩ lại đồng loạt cúi đầu... Chỉ thấy Tiểu Ngũ đã đến tới phía trước Triệu Phổ, bước đi mạnh mẽ uy vũ, đi vào trong thành.

Triệu Phổ lại ngáp một cái, nhìn ba chữ “Hắc Phong Thành” cực đại ở cửa nam của thành, bữu môi một cái, “Lão tử đã về!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 3: Quạ Màu Xuất Hiện

Edit: Fin

Beta: Po

Quy mô của Hắc Phong Thành rất lớn, cả tòa thành có bố cục “Ngoại hồi nội trung”, bên ngoài lính gác đóng quân bốn phía, bên trong thành dân chúng cư ngụ ở vùng trung tâm, có phố xá sầm uất, các loại phương tiện đều đầy đủ hết. Giữa trung tâm có bức tường nhỏ, bên trong là phủ của biên ải tướng quân xử lý các công việc ở địa phương, có quân đội đóng giữ. Chính giữa là một con đường lớn nối liền hai cửa Nam Bắc, trước sau đều có cầu treo cùng sông đào bảo vệ thành.

Trong ngoài thành lũy mang phong cách kiến trúc dân cư, điều này giúp cho dân chúng trong thành luôn an toàn, những sinh hoạt thường ngày sẽ không bị các loại hoạt động quân sự ảnh hưởng.

Bên ngoài Hắc Phong Thành chính là trại quân đội của bốn đại chủ tướng, tả doanh(4), hữu doanh, trung hoà doanh và tiên phong doanh, binh mã khoảng sáu mươi vạn. Không ít dân chúng trong thành đều là quan binh đã xuất ngũ, phủ Tây Châu lại có số lượng lớn tân binh chuẩn bị nhập ngũ và được huấn luyện, nói tóm lại là càng ngày càng nhiều, binh mã Hắc Phong Thành trên cả trăm vạn. Ngoài thành còn dựa vào các loại phương tiện quân sự khác, thật xứng đáng với tên Tây Bắc đệ nhất thành, đường vào triều Đại Tống.

(4)Tiểu đội, cứ 500 quân thành một doanh

Triệu Phổ cưỡi ngựa vào thành, Hắc Kiêu vừa mới xuất hiện trên đường, dân chúng trong Hắc Phong Thành liền đi ra hoan hô... Dù sao cũng đã lâu không gặp, tuy rằng Nguyên soái ngoài việc đánh giặc thì ngày thường cũng không có gì trọng dụng, nhưng bộ dáng chủ soái lúc này nhìn xem cũng rất tuyệt a.

Xe ngựa từ đường lớn đi tới, Triệu Phổ hướng về một chiếc xe ngựa ở phía sau, vươn tay ra bắt lấy cửa xe, người trong xe đứng lên, hướng ra ngoài cửa sổ thăm dò...

Tiểu Tứ Tử giữ lại một người mặc cẩm bào màu vàng đang cố gắng muốn nhào ra hướng cửa xe.

Phía sau, một tiểu nữ nhi ba bốn tuổi cũng đi lên, đè lại người nọ, “Phụ hoàng đừng có nháo!”.

“Trẫm... Để trẫm nhìn nhìn Hắc Phong Thành một cái... Ai nha!”.

Người nọ vừa trượt tay liền ngã vào đệm xe mềm mại.

Ở phía trước xe ngựa, một người trẻ tuổi ôm đao, khoác một bộ áo choàng màu xám đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt ra, vén màn xe lên nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó buông màn xe tiếp tục nhắm mắt.

Tiểu Tứ Tử đi tới đỡ người kia để cho hắn ngồi lại, “Hoàng Hoàng, huynh nhện một lát nữa, cũng gần đến rồi!”.

Người đang ở trong xe ngựa có vóc dáng cao gầy, trẻ tuổi, gương mặt hơi xanh xao này là ai đây? Hẳn chính là hoàng đế Đại Tống – Triệu Trinh. Người bên cạnh đang ôm cánh tay hắn là công chúa duy nhất của Đại Tống – Hương Hương.

Triệu Trinh đột nhiên có ý tưởng muốn tới Hắc Phong Thành nhìn một cái, dù sao đại quân của Triệu Phổ đi về phía Bắc là cơ hội khó có được nên mới đi theo đến đây.

Tất cả sự vụ trong triều đều giao cho Bát vương gia cùng Bao đại nhân toàn quyền xử lý...

Triệu Phổ ngăn cản cả nửa ngày nhưng không được nên đành phải dẫn hãn đến... Vì sự an toàn của Triệu Trinh, chuyện xuất hành của hãn được giữ kín không nói ra, cho nên Triệu Trinh mới phải mặc thường phục ngồi trong xe ngựa.

Lúc mới bắt đầu được vài ngày quả thật rất mới mẻ, Triệu Trinh ngồi trong xe ngựa nhìn lãnh thổ của mình nào non sông nước biếc, thật sự rất đẹp... Nhưng sau khi qua vài ngày nữa lại bắt đầu cảm thấy không dễ chịu lắm. Dù sao cũng là hoàng đế, Triệu Trinh không giỏi võ cho lắm, so với bình thường rèn luyện cũng chẳng khác nhau mấy. Hơn nữa lần đầu tiên đi xa nhà nên cái gì cũng cảm thấy vô cùng mới mẻ, thức ăn ngon ở các nơi đều nếm thử một chút, qua vài ngày thì không hợp với khí hậu.

Suốt một chặng đường này hoàng đế Đại Tống chịu khổ, là không ngừng khổ, Triệu Phổ cũng chịu khổ... Triệu Trinh ngồi trên xe hôn mê hơn một tháng, xem như là chịu đựng đến Hắc Phong Thành, cả người đều gầy gò. Xe ngựa trực tiếp tiến vào phủ của chủ soái, Triệu Phổ xuống ngựa, các tùy tùng liền chạy đến đem chiến mã của mọi người dắt vào chuồng.

Con ngựa nhỏ Hồng Liên của Triển Chiêu cũng tới theo, từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên nó đi xa nhà, dù sao nó cũng là thiên lý mã, chuyến đi này so với Triệu Trinh trong xe ngựa chỉ hơn chứ không có kém, vô cùng linh hoạt không hề gây liên lụy.

Long Kiều Quảng cùng Trâu Lương và Âu Dương Thiếu Chinh vẫn chưa theo tới, bọn họ còn ở quân doanh dàn xếp một chút. Thẩm Thiệu Tây là quân doanh của Hạ Nhất Hàng, hẳn tới trước để chuẩn bị biệt viện và khách phòng cho người của Khai Phong Phủ. Hạ Nhất Hàng mang theo Tán Quân Lỗ Nghiêm đi tới tiếp đón Triệu Phổ.

Bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đối với các tướng quân của Triệu gia cũng không biết nhiều lắm, trừ bỏ bốn đại tướng ở ngoài, thì vị Tán Quân Lỗ Nghiêm này coi như quen biết. Lỗ Nghiêm năm nay hơn sáu mươi tuổi, là một trong số ít quan văn ở quân doanh của Triệu Phổ, cũng không ngờ Triệu Phổ sẽ tiếp thu ý kiến của quan văn.

Lỗ Nghiêm tự là Tích Lâm, xưng Lỗ Công. Hẳn làm chức Tán quân quản lý mấy công việc hậu cần, Lỗ Nghiêm và Hạ Nhất Hàng đều cùng quản lý các sự vụ ở Hắc Phong Thành, hai người hợp tác chặt chẽ. Lão gia tử tính tình khá tốt, tuy có hơi già nhưng khá thông minh và vô cùng thành thật, tính cách rất thú vị.

Lỗ Nghiêm vội tới hành lễ với Triệu Phổ, Triệu Phổ nhanh chóng hoàn lễ lại, cười hì hì vỗ bả vai lão gia tử, Lỗ Nghiêm sợ tới mức suýt ngã. Lỗ Nghiêm có chút hồ nghi mà nhìn Nguyên soái nhà mình, hỏi, “Nguyên soái... Có chuyện gì muốn an bài thuộc hạ sao?”

Hạ Nhất Hàng ở một bên lắc đầu.

Triệu Phổ liền tiến lên giật giật chòm râu của lão gia tử, chọc cho lão tức tới giậm chân, hôm nay Nguyên soái lại hành lễ, không cần hỏi cũng có thể khẳng định có chuyện phiền toái gì muốn hẳn làm. Triệu Phổ đưa một ngón tay về chiếc xe ngựa ở phía sau, nói, “Lỗ Công, ta dẫn theo người này đến, giao hẳn cho ông phụ trách.”

Nói xong, Triệu Phổ ghé vào lỗ tai hẳn nhỏ giọng bỏ thêm một câu, “Phải bảo đảm cho hẳn được an toàn.”

Lỗ Nghiêm tò mò nhìn phương hướng của xe ngựa, tâm nói — Là người nào vậy?

Lúc này, chỉ thấy màn xe ngựa được vén lên, Tiểu Tứ Tử chui ra.

Lỗ Nghiêm nháy mắt mấy cái, lập tức mặt mày hớn hở, “Ái chà...”

Triệu Phổ quay lại, nhìn trời, khoát tay chặn lại, “Người người chiếu cố không phải Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử mà cần chiếu cố sao?”.

Lỗ Nghiêm không hiểu mà nhìn Triệu Phổ — Vậy thì là ai?

Lúc này, màn xe lại được vén lên, một tiểu nữ nhi đáng yêu chui ra.

Ở nhà Lỗ Nghiêm cũng có vài đứa cháu chắt nội ngoại, hẳn thích nhất chính là tiểu hài nhi, vừa thấy là một bé gái như búp bê, tiếp tục cười gật đầu, “A...”

Triệu Phổ lại khoát tay chặn lại, “Cũng không phải hài nhi này.”

Lỗ Nghiêm quay đầu lại nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng nhìn chăm chăm Hương Hương trong chốc lát, hơi nhíu mày, vươn tay vỗ bả vai Lỗ Nghiêm — Lão gia tử, người vất vả rồi.

Lúc này, chỉ thấy người tuổi trẻ khoác áo choàng xám đang từ phía sau cỗ xe ngựa đi tới. Người này khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, võ công khá cao, hai mắt sắc bén cùng vẻ mặt nghiêm túc, trên tay cầm bả đao.

Lỗ Nghiêm hơi sửng sốt — Đây không phải là cao thủ đệ nhất đại nội, thị vệ thống lĩnh bên người Triệu Trinh, Nam Cung Kỷ sao?

Phía sau Nam Cung còn có mấy chục thị vệ đại nội đang chạy tới phân ra đứng hai bên xe, Nam Cung vén màn xe ngựa, vươn tay đỡ Triệu Trinh

xuống xe. Triệu Trinh bước ra còn bị vướng trục xe một chút.

Ở phía bên kia xe ngựa, đang đi tới đây cũng là một đại nội thị vệ khác, là một thiếu niên, làn da ngăm đen, ngũ quan tuấn lãng, nhìn chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cầm bả đao trong tay, giúp Nam Cung đỡ Triệu Trinh xuống. Thiếu niên này cũng là thị vệ bên người Triệu Trinh, hậu bối của Bạch Ngọc Đường ở phái Thiên Sơn, Qua Thanh.

Hai chân Triệu Trinh sau khi chạm mặt đất thì có chút cảm khái, thở ra một hơi, hiện tại hẳn chỉ nghĩ đến một chuyện – Lúc trở về nhất định phải chạy đi mượn Yêu Yêu của Bạch Ngọc Đường, bay về cho khỏe!

Hạ Nhất Hàng mang theo thuộc hạ nghênh đón Triệu Trinh, Lỗ Nghiêm há to miệng nhìn hoàng đế trẻ tuổi ở trước mắt, vừa rồi Nguyên soái để hẳn tới làm chi vậy... Triệu Trinh trông rất hòa khí, bảo mọi người không cần đa lễ, khê thôi, khê thôi...

Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có tình huống đặc biệt gì không?”.

Hạ Nhất Hàng ngó ý – Triệu Trinh đi lâu cũng mệt nhọc, mọi người ai ai cũng đều mệt cả, nghỉ ngơi trong chốc lát đã, ăn xong cơm trưa rồi hăng bàn, còn có Trâu Lương vừa rồi đã “mời” thiếu chủ núi Bình Chung tới, sau khi ăn cơm xong sẽ nhắc tới một lần luôn.

Triệu Phổ gật đầu.

Lúc này, mấy chiếc xe ngựa phía sau cũng đã đến đầy đủ.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ đột nhiên nghĩ tới điều gì, vươn tay chỉ xe ngựa phía sau, nhìn Lỗ Nghiêm nói, “Lão gia tử, mấy người đó cũng nhờ người chiếu cố luôn!”.

Lỗ Nghiêm cả kinh, tâm nói, còn có ai nữa? Chỉ thấy xe ngựa đằng sau được vén màn lên, có hai người đi xuống. Lỗ Nghiêm nháy mắt mấy

cái, trong đầu chợt hiện lên một từ – Thần tiên!.

Hai người từ trong xe ngựa đi xuống một đen một trắng, nhìn có vẻ đều ngoài ba mươi. Người mặc bạch y có mái tóc màu bạch kim, giống hệt thần tiên. Còn người mặc hắc y thì cao lớn tuấn mỹ, không hiểu sao lại mang theo một loại cảm giác yêu tà.

Bạch y nhân vừa xuống xe ngựa là sư phụ của Bạch Ngọc Đường, võ lâm chí tôn – Thiên Tôn.

Mà hắc y nhân kia là ngoại công của Triển Chiêu, cùng với Thiên Tôn ở vị trí ngang hàng cực mạnh trên võ lâm trung nguyên, cung chủ Ma Cung, Ân Hậu.

Hai người này nhìn tuổi còn trẻ, kỳ thật đã một trăm hai mươi lăm tuổi, Lỗ Nghiêm cảm thấy việc họ giống thần tiên cũng có thể hiểu, Nhị lão đi theo chủ yếu chỉ muốn góp vui. Đồng dạng là võ lâm chí tôn như Nhị lão còn có một người khác là Vô Sa đại sư, sư phụ của Lâm Dạ Hỏa và sư phụ của Triệu Phổ, Quý Vương Yếu Trường Thiên.

Vô Sa đại sư hiện ở lại Khai Phong Phủ, có gì còn có thể hỗ trợ Bao đại nhân. Yếu Trường Thiên tính cách quý dị, vốn đi theo đã được một đoạn đường nhưng đột nhiên lại nói muốn đi Bắc Hải tìm ngoại công Bạch Ngọc Đường – Lục Thiên Hàn, thế là liền đi mất, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Triển Chiêu vỗ vỗ Lỗ Nghiêm, nói, “Lão gia tử, không phải hai người họ đâu, ở phía sau kia.”

Lỗ Nghiêm hơi sửng sốt... Liền nghe được tiếng xôn xao khá lớn. Chỉ thấy màn hình xe ngựa được vén lên, nhảy xuống là các thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi, đều mặc thái học bào, nữ có nam cũng có. Mấy người này là ai?

Lần này Triệu Phổ nhức đầu nhất chính là đám người muốn theo tới “tham quan” này, trừ bỏ Triệu Trinh rảnh rỗi đến nhàn chán này, còn có một đám học sinh trường thái học.

Nhi tử Bao đại nhân – Tiểu tài tử Bao Duyên, nhi tử Bàng thái sư – Tiểu Hầu gia Bàng Dục, cháu ngoại Âu Dương Thiếu Chinh – Âu Dương Thuần Hoa, cháu của Vương Thừa tướng – Vương Kỳ, đường muội của Triệu Trinh – Quận chúa Triệu Lan, đi theo bọn Triễn Chiêu còn có Lâm Tiêu đã quen thuộc, muội muội Lâm Dạ Hỏa – Lâm Nguyệt Y, cùng với...

Chỉ thấy người cuối cùng đang ở trong xe kia, Lâm Tiêu chạy tới giúp đỡ một lão nhân gia râu tóc bạc trắng bước xuống...

Người đó chính viện trưởng thái học viện, phu tử Lâm Tiêu.

Lão phu tử đó giờ chưa từng tới Hắc Phong Thành, lần này sống chết muốn theo bằng được, còn nói được tận mắt trông thấy biên giới phía Tây Bắc, chết cũng không tiếc nuôi, Lâm Tiêu vốn hiếu thuận với ông, tự nhiên sẽ muốn giúp ông hoàn thành tâm nguyện này. Lỗ Nghiêm nhìn người dúi già người dắt trẻ, còn có cả hoàng đế... Lão gia tử không khỏi tay chân run rẩy.

Mặt khác, quản gia Bạch phủ – Bạch Phúc cũng theo tới, hai nha hoàn Thần Tinh Nhi, Nguyệt Nha Nhi hầu hạ Bạch Ngọc Đường cũng đều đến theo, mọi người đều hành lễ, tạm thời không đề cập chuyện trở về phòng tắm rửa chỉnh đốn các thứ. Thẳng đến giờ cơm trưa, tất cả mọi người đều tụ tập đến phủ nguyên soái ăn bữa cơm rau dưa.

Triệu Trinh được an bài tại phía trong phủ nguyên soái, lúc này đang nghỉ ngơi.

Triệu Phổ đi vào phòng nghị sự.

Bọn Triển Chiêu trước đây đã từng tới phòng nghị sự một lần, lần này tới lại, vẫn cảm thấy căn phòng rất lớn. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đối với một số tướng của Triệu gia rất quen thuộc, Hạ Nhất Hàng bởi vì hàng năm luôn đóng quân ở Hắc Phong Thành, cho nên đôi chút đều cảm thấy mới lạ. Hai người lại một lần nữa nhìn phó soái Triệu gia... Vẫn là trước sau như một không chớp mắt.

Trong năm huynh đệ Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng là người lớn tuổi nhất, ba mươi lăm tuổi, bộ dáng ôn hòa, ánh mắt hiền lành, hẩn thoát nhìn trông không giống quân nhân mà cũng không giống thư sinh, chỉ giống như người qua đường, trong bốn huynh đệ kết nghĩa thì trông hẩn thật sự khá bình thường. Nhưng bọn Triển Chiêu đều biết, vị này chính là “Bà mẹ” trứ danh của Triệu gia quân, thông minh tuyệt đỉnh! Triệu Phổ cũng từng nói qua, Hắc Phong Thành là do Hạ Nhất Hàng quy hoạch xây dựng nên, nhìn xem quy mô của thành, là đủ biết vị phó soái này có bao nhiêu khả năng.

Hạ Nhất Hàng kêu người đi “mời” Lan Khắc Di vào. Chốc lát sau, chỉ thấy Lan Khắc Di mang theo năm tùy tùng, đen mặt đi vào. Lan Khắc Di vào cửa cũng không nói lời nào, bước tới một cái ghế ngồi xuống.

Phía sau hẩn là một tùy tùng khá lớn tuổi, hỏi Triệu Phổ, “Cửu vương gia, Hắc Phong Thành cũng không có quy định cấm ngoại tộc không được vào thành, vì sao lại giữ Thiếu chủ nhà ta?”

Triệu Phổ dựa vào bàn chủ soái uống trà, lười cùng bọn họ tán gẫu. Hạ Nhất Hàng khách khí nói, “Chúng ta chỉ muốn hỏi một chút, núi Bình Chung kỳ trân dị thú nhiều lại đông đảo, tại sao Hà tiểu Vương gia lại mang người đến núi Hắc Phong săn bắn?”.

Tùy tùng kia nói, “Thiếu chủ nhà ta nhất thời ham chơi...”.

Không đợi hẩn nói xong Triệu Phổ đã cắt ngang lời hẩn, “Người ở núi Bình Chung cho tới bây giờ vẫn sẽ không rời khỏi vùng, Bình Chung

vương nhà người vốn xem ta không vừa mắt sẽ để đứa con quý báu tới đây chơi? Hơn nữa, người nào không biết Đại vương có hai đứa con trai đều là văn võ toàn tài, người nhìn khuôn mặt thiếu chủ nhà người giống loại ham chơi sao? Nói thật, ít nói nhảm.”.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều bưng chén uống trà, bọn họ trước kia vẫn cảm thấy Triệu Phổ ngày thường cà lơ phất phơ, nhưng tại thời điểm quan trọng hẳn là sẽ có uy nghiêm Nguyên Soái một chút... Bọn họ vẫn là có cảm tình với phong cách này hơn.

Lâm Dạ Hỏa xuất thân từ Tây Vực, đối với các tộc trưởng ở đó tương đối hiểu biết, cảm thấy Triệu Phổ nói rất có lý, liền gật gật đầu. Mấy người tùy tùng kia cũng bất đắc dĩ. Lan Khắc Di ngược lại lại rất thản nhiên, nhìn Triệu Phổ, cuối cùng mở miệng, “Người hại chết mẹ ta...”

“Phụt...” Triệu Phổ phun một miệng toàn nước trà.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tay đang bưng chén trà đều dừng lại, Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn Triệu Phổ, ý tứ – khó trách cha người ta chán ghét người!

Lúc này, từ bên ngoài có người tiến vào... Công Tôn đã dàn xếp xong chỗ ở của Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương, nên vội vàng vàng chạy tới, vừa vào cửa thì thấy Triệu Phổ phun nước trà, có chút buồn bực.

Triệu Phổ vẫy tay. Công Tôn chạy đến bên cạnh Triệu Phổ tìm cái ghế dựa ngồi xuống, tự châm trà cho mình.

Lan Khắc Di cùng đám tùy tùng đều nhìn hành động của Công Tôn, thử suy đoán thân phận của hắn... Thụ sinh này hình như rất quen thuộc với Triệu Phổ thì phải.

Triệu Phổ ho khan xong rồi nói, “Này... Phụ tử hai người các người muốn giận chó đánh mèo tới khi nào nữa? Ta đã sớm nói với cha người

đừng tin tưởng mấy vu y đó rồi bị mê hoặc, nương người bị bệnh không chẩn ra được còn tìm ta muốn long huyết, cái gì huyết cũng đem dùng là tốt sao?. Ta giới thiệu cho các người mấy lang trung các người lại không cần, nương người chậm trễ việc trị bệnh cùng lão tử có quan hệ cái rắm ấy?!”.

Lan Khắc Di mếu máo, nói, “Ta không nói cái này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe cuộc đối thoại, đều cảm thấy – Đối với việc này Lan Khắc Di cùng với Triệu Phổ có cái nhìn khá giống nhau.

Lâm Dạ Hỏa biết hai người bọn họ không phải người Tây Vực, có nhiều chuyện không biết mới nhỏ giọng nói, “Bình Chung vương Lan Khắc Tĩnh Đặc cái gì cũng tốt, chỉ là rất mê tín, đối với mấy thứ vu cổ thuật lại rất tin tưởng, không hề nghi ngờ gì.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu – thì ra là thế.

Lan Khắc Di đi theo Triệu Phổ nói, “Ta chỉ muốn con hổ đen kia thôi!”.

Triệu Phổ lắc đầu, hướng bọn Triển Chiêu bĩu môi, “Con hổ đen kia không phải của ta, là của băng hữu ta, người muốn nó để làm gì?”

“Tế trời!” Lan Khắc Di trả lời.

Triệu Phổ lộ ra biểu tình như dấm phải phân chó, “Bọn giang hồ bịp bợm lại nói cho cha người cái chủ ý quỷ quái gì nữa? Lần này còn cả tế trời.”

Lan Khắc Di cau mày, “Cha ta bị bệnh, hơn nữa... Hơn nữa lại là ngày không tốt lành, pháp sư Tư Minh nói, muốn đưa mãnh thú đến tế trời!”.

Triệu Phổ vẻ mặt không biết nói gì, “Lại là Tư Minh...”.

Lan Khắc Di nói, “Bệnh cha ta thật sự rất nặng!”.

Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn, “Ta đây có thiên hạ đệ nhất thần y, người đưa cha người tới đây, để thần y chữa khỏi cho hă, so với mãnh thú gì gì đó còn hữu dụng hơn!”.

Lan Khắc Di liếc mắt nhìn Công Tôn một cái.

Hạ Nhất Hàng nói, “Tiểu vương gia, pháp sư Tư Minh mê hoặc cha người nhiều năm, lời nói của hă không thể tin, có bệnh đương nhiên phải trị, nếu năm đó nương người chữa bệnh đúng lúc thì sẽ không phải chết, người với huynh trưởng người đều hiểu hă ta, không thể ngu hiểu a.”.

Lan Khắc Di tựa hồ rất phiền muộn, “Nhưng mà lần này có chút không giống... Giống như trời sinh dị tượng vậy...”.

Công Tôn này giờ không nói gì rồi cũng mở miệng, hỏi, “Dị tượng gì?”.

“Ta... Ở trong núi Bình Chung, có quạ đen bay ra.” Lan Khắc Di thấp giọng nói.

Tất cả mọi người không hiểu – Mấy ngọn núi có quạ đen bay tới bay lui thì có gì đáng ngạc nhiên?.

Triệu Phổ bưng cái chén tiếp tục uống trà, cảm thấy Bình Chung vương đúng là thần nhân, gây sức ép chết nương tử mình, gây sức ép chính mình...

“Những con quạ đen đó... có màu sắc rực rỡ!”.

“Phụt”.

Lan Khắc Di nói một câu, khiến Triệu Phổ phun nước trà, Lâm Dạ Hỏa cũng phun.

Triển Chiêu căn răng nhin không phun ra, Bạch Ngọc Đường thì lại vô cùng sáng suốt mà lựa chọn không uống nước ở thời điểm bọn họ nói chuyện.

Công Tôn nhìn chăm chăm Lan Khắc Di. Hạ Nhất Hàng hỏi, “Màu sắc rực rỡ... Quạ đen sao?”.

Lan Khắc Di gật gật đầu. Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Triệu Phổ. Lúc này, Cửu vương gia đang lấy tay áo lau miệng, thật lâu sau, hắn buông cái chén, nghiêm mặt nói, “Núi Bình Chung quả nhiên có chim quý hiếm a! Quạ đen còn có màu sắc rực rỡ, có bán không, ta muốn đặt mua mấy con...”

Hạ Nhất Hàng đỡ trán.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 4: Vùng Giao Tranh

Edit: Fin

Beta: Po

Lan Khắc Di tuy rằng mới có mười tám tuổi nhưng đích thực là một ông cụ non, theo như lời Triệu Phổ nói, hai huynh đệ Lan Khắc gia đều văn võ song toàn.

Vị Nhị thiếu gia này trời sinh rất nghiêm túc, đối với vị Thống soái thống lĩnh tam quân của Đại Tổng trước mắt này kiểu gì cũng không cách nào đem hãn cùng “Hôi nhãn Tu La” bách chiến bách thắng gộp chung một chỗ được, nói là Sơn vương chiếm núi còn thích hợp hơn.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Lan Khắc Di, “Quạ đen mà có màu sắc rực rỡ vậy chắc không phải quạ đen, các người không phải là nhầm lẫn với anh vũ đấy chứ?”

Lan Khắc Di không nói gì mà liếc mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, hỏi, “Các hạ là?”

Hạ Nhất Hàng liền giới thiệu một chút.

Lan Khắc Di ngược lại có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua ba người đang ngồi này, ba người trẻ tuổi kia trông rất xuất chúng, thì ra chính là mấy nhân vật giang hồ đỉnh đỉnh đại danh, khó trách lại được ngồi chỗ khách quý của Triệu Phổ.

Hạ Nhất Hàng thỉnh Lan Khắc Di nói thật kỹ càng và tỉ mỉ một chút về loài quạ có màu kì lạ vừa xuất hiện kia.

Lan Khắc Di kể – Đại khái khoảng nửa tháng trước, vùng núi Bình Chung bỗng dưng có rất nhiều loài chim màu sắc rực rỡ xuất hiện trên không trung, một đám lại một đám.

Mới đầu bọn họ còn tưởng là mấy loài anh vũ linh tinh, nhưng mà đám chim đó thường tụ tập ăn trong rừng, có lúc lại bay vào trong thành Bình Chung, bị người khác bắt được làm rõ, mới phát hiện thì ra là quạ đen.

Ngọn núi Bình Chung có khá nhiều quạ đen, đều là màu đen, thường xuyên bay vào trong thành... Không biết bắt đầu từ ngày nào, một con quạ đen cũng không thấy, lại biến thành quạ đủ loại màu bay đầy trời.

Mà khi mấy con quạ màu sắc rực rỡ kia xuất hiện đồng thời cũng là lúc, Lan Khắc Tĩnh Đạc Bình Chung vương, cũng chính là cha Lan Khắc Di... Bỗng nhiễm bệnh tật.

“Có triệu chứng gì?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Toàn thân cha ta rất hay mệt mỏi, đồ mồ hôi trộm, thường xuyên mê man.” Lan Khắc Di nói, “Cha ta tuổi cũng không lớn lắm, ngày thường đều rất có tinh thần... Sau đó đột nhiên lại uể oải, không phấn chấn.”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn vuốt cằm, “Nghe khá giống mỹ nhân chứng...”

Tất cả mọi người đều nhướng mày – Bệnh này tên nghe không tồi a.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái – Tên rất hay!

Lan Khắc Di không biết nói gì mà nhìn Công Tôn, “Cái gì mà mỹ nhân chứng, cha ta là một đại anh hùng!”

Triệu Phổ há miệng thở dốc, có vẻ muốn phun ra vài câu, Hạ Nhất Hàng rất hiểu biết bản tính hăn cùng cái miệng thiếu trình độ kia nên trừng mắt nhìn hăn một cái, ý tứ – Đừng có nói ra.

Triệu Phổ mếu máo, mấy lời nói mát đã tới bên miệng đành phải nuốt trở về.

Công Tôn cũng không thèm để ý, vươn tay ngăn lại, nói, “Mỹ nhân chứng chẳng qua là do dân gian hay nói mà thôi, triệu chứng của loại bệnh này chính là tinh thần uể oải, rất hay mệt mỏi nên phải nằm trên giường. Nếu cha người thật sự mắc loại bệnh này thì ngược lại hoàn toàn có thể trị lành, bệnh này chủ yếu là do quá mức mệt nhọc cùng mất ngủ khiến cho cơ thể suy nhược thôi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, uống thuốc điều trị, một tháng là có thể lành.”

“Thật sao?” Mắt Lan Khắc Di sáng rực lên.

“Nhưng mà cũng đừng cao hứng quá sớm.” Công Tôn nói, “Hiện tượng bệnh của cha người thực ra có thể dẫn đến rất nhiều loại bệnh khác, ta chưa khám và chữa qua cho cha người nên không rõ có phải là mỹ nhân chứng hay không... Mỹ nhân chứng là kết quả gần đúng nhất ta nghĩ tới mà thôi.”

“Vậy...” Lan Khắc Di hỏi, “Kết quả tệ nhất thì sao?”

Công Tôn nhìn nhìn hăn, hỏi, “Núi Bình Chung của người giàu có như thế, trong thành chẳng lẽ không có thầy thuốc? Các người tìm lang trung về chẩn bệnh cho cha người đã rồi hăn nói.”

Lan Khắc Di nghe xong thì lại chau mày, chỉ thở dài, không nói lời nào.

Triệu Phổ đi qua bên cạnh Công Tôn nói, “Lão già kia mà đồng ý để lang trung đến xem? Hẳn chỉ tin pháp sư, toàn bộ lang trung đều bị tên pháp sư kia cưỡng chế đưa đi chỗ khác, giờ ở núi Bình Chung chỉ có pháp sư với vu y, cho nên dân cư nơi này rất ít, lại có rất nhiều tiểu hài nhi vì thiếu y dược không lớn lên nổi mà bệnh chết, lão già kia có thể sống tới ngày hôm nay quả thực đúng là kỳ tích.”

“Vô liêm sỉ!” Công Tôn vỗ bàn, “Tên hôn quân! Quả thực không biết nên gọi là gì nữa.”

Hạ Nhất Hàng tiếp tục đỡ trán. Triệu Phổ đồng ý gật gật đầu. Lan Khắc Di cũng thay đổi sắc mặt.

“Cho nên người mới chạy tới Hắc Phong Thành bắt hổ về để tế trời?” Triển Chiêu hỏi Lan Khắc Di, “Là do pháp sư kia nói chủ ý này cho các người?”

Lan Khắc Di gật đầu, “Cha ta tâm tình rất tệ, người đối với pháp sư Tư Minh lại vô cùng tín nhiệm, mấy ngày nay vẫn hay nhắc tới chuyện bắt mãnh thú để tế trời, thân thể lại càng không khỏe... Nếu ta có thể mang hổ đen trở về, tâm trạng của người có thể sẽ đỡ hơn, ta cùng đại ca tìm cơ hội để tên pháp sư đi chỗ khác, gọi lang trung đến xem bệnh cho người.”

Mọi người có chút đồng tình mà nhìn Lan Khắc Di – Lừa tới lừa lui để lang trung có thể xem bệnh cho cha hẳn, cũng không dễ dàng gì, chẳng qua...

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta tuyệt đối sẽ không đưa Tiểu Ngủ cho người, bằng không người bắt mãnh thú khác trở về thử xem?”

Lan Khắc Di nghĩ nghĩ: “VẬY CÒN BẠCH LONG...”

Tất cả mọi người đều hút một hơi khí lạnh.

Lan Khắc Di cũng phát giác ra ánh mắt của Bạch Ngọc Đường như đang hỏi – Người muốn chết?

“Con rồng kia... Nếu giết đích xác có chút đáng tiếc.” Lan Khắc Di gãi gãi đầu.

“Không bằng người làm thịt cái tên pháp sư Tư Minh kia, chắc chắn rất hữu hiệu.” Triệu Phổ cho hắn một chủ ý, “Thừa lúc cha người ngủ thì làm thịt tên Tư Minh, ném xuống sông, xong hết mọi chuyện.”

Lan Khắc Di nhú mày, “Không có khả năng đó, cha ta sẽ rất tức giận!”

“Vậy cứ để hắn giận, hắn tức chết rồi người cùng đại ca người lên kế vị, dù sao cũng giúp phúc cho dân chúng... Á.” Triệu Phổ đang nói mát vài câu vẫn chưa dứt, Hạ Nhất Hàng ở đằng sau bàn hung hăng đập hắn một cước.

Triệu Phổ xoa xoa chân.

Công Tôn bưng chén trà nhìn Hạ Nhất Hàng gật đầu – Làm tốt lắm!

Lan Khắc Di tức không nói ra lời, tùy tùng phía sau dè bả vai hắn lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy Triệu Phổ nói bậy bạ nhưng không hẳn là không có đạo lý, trong thành Bình Chung tốt xấu gì cũng có hơn mười vạn người, Bình Chung vương lại hồ đồ tới như vậy, hơn nữa trong thành không có lang trung. Vậy thì hàng năm nhiễm bệnh còn phải chết bao nhiêu người nữa? Cũng quá lạc hậu đi.

Lan Khắc Di nhìn nhìn Triệu Phổ, mở miệng, “Ta tin rằng Cửu vương gia là người thông minh.”

Triệu Phổ hơi hơi nhú mày, cũng không nói bậy nữa, chờ hắn nói tiếp.

“Gần đây Tây Hạ cùng Liêu quốc chủ động quan hệ hòa hảo với núi Bình Chung của ta.” Lan Khắc Di nói, “Nghe nói là Tây Bắc đế ác ngoài sức tưởng tượng... Đáng tiếc có rãnh trời cách trở, nghe không được tình huống cụ thể, nhưng núi Bình Chung của ta tất nhiên trở thành nơi trọng yếu, lấy trí tuệ của Cửu vương gia, hẳn là biết chuyện gì sẽ xảy ra đi?”.

Triệu Phổ bưng chén tiếp tục uống hần trà, cũng không nói bậy gì nữa, đỡ phải bị đá.

Hạ Nhất Hàng giả ngu, cười hỏi, “Nhị hoàng tử thấy thế nào?”.

Lan Khắc Di quả thật là lão luyện lại khá thông minh nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, lòng dạ khá kiêu ngạo, mới nói, “Núi Bình Chung người cho là Hắc Phong Thành xuất binh dọc theo hướng Bắc, Liêu quốc cùng Tây Hạ mượn sức chúng ta chẳng qua là do thấy gió đổi chiều. Nếu tên ác đế này có dã tâm, việc người buộc phải xuất binh mã Hắc Phong Thành đối kháng với hẳn là chuyện không thể tránh được... Mà người đến cũng phải từ chỗ này của ta đi qua, đi cũng phải từ chỗ này của ta đi về. Vạn nhất người đại binh phái ra đi, Liêu quốc cùng Tây Hạ chặt đứt đường lui của người tại đây, như vậy sẽ có phiền toái lớn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Đối với Hắc Phong Thành mà nói, núi Bình Chung quả thật là một nơi rất trọng yếu... Có thể nói, một khi phương Bắc có chiến sự, vùng bồn địa Bình Chung chính là binh gia vùng giao tranh, nơi này dễ thủ khó công, vì thế nếu cùng núi Bình Chung giữ vững quan hệ tốt đẹp thì có thể dùng nó làm mấu chốt chiến thắng trong chiến tranh.

“Nhị hoàng tử có đề nghị gì sao?” Hạ Nhất Hàng vẫn ậm ừ không nói gì, đặt vấn đề với hẳn.

Lan Khắc Di nói, “Vương gia cũng biết cha ta đối với người trong lòng ít nhiều gì cũng có chút thù oán, chi bằng thừa dịp lúc này người hãy

cải thiện quan hệ với núi Bình Chung chúng ta?”

Triệu Phổ giương mắt nhìn hẩn một cái, hỏi, “Người muốn ta cải thiện như thế nào?”

Lan Khắc Di nói, “Con hổ đen dù trân quý thật nhưng dù sao cũng chỉ là loài dã thú, Triển đại nhân lại là mệnh quan triều đình, vì an bình của quốc gia, hy sinh một con hổ đen thì tính là gì?”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Lan Khắc Di, tâm nói người nhất định phải đem Tiểu Ngũ dâng lên có phải hay không?

Trong đại sảnh trầm mặc thật lâu, chợt nghe Triệu Phổ “phụt” một tiếng vui vẻ.

Lan Khắc Di nhú mày nhìn Triệu Phổ cười vô cùng thoải mái.

Công Tôn cũng nhìn hẩn, không biết hẩn đang cười cái gì, hẩn là nên thay Tiểu Ngũ lấy chén trà phi thăng vào mặt Nhị hoàng tử đang đứng phía đối diện kia.

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng bĩu môi, ý tứ – Người nói đi, nói cho uyển chuyển vào.

Hạ Nhất Hàng nhìn Lan Khắc Di cười cười.

“Sao?” Lan Khắc Di cảm thấy Hạ Nhất Hàng so với Triệu Phổ dễ nói chuyện hơn, phỏng chừng hai người bọn họ một văn một võ cùng nhau hợp tác, Triệu Phổ chỉ để ý chuyện đánh giặc.

Hạ Nhất Hàng đột nhiên hỏi, “Người cảm thấy, núi Bình Chung của người còn có thể chống đỡ bao nhiêu năm?”

Lan Khắc Di hơi sửng sốt, mấy tùy tùng đứng phía sau cũng chau mày.

“Hạ Tướng quân, nói lời này có ý gì?” Lan Khắc Di hỏi.

“A...” Hạ Nhất Hàng nói, “Núi Bình Chung có tổng cộng mười lăm vạn cư dân, qua từng năm dân cư lại ngày càng giảm xuống, Bình Chung vương lại mê tín vu cổ, hoàn toàn bị pháp sư Tư Minh khống chế... Người cảm thấy nếu như cha người xảy ra chuyện gì không may, đại ca người có thể thuận lợi lên kế vị sao?”

Sắc mặt Lan Khắc Di trầm xuống, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Vô luận là người hay là đại ca người, một khi kế vị người thứ nhất muốn giết chính là Tư Minh. Hiện giờ tình hình bên ngoài hỗn loạn, người vừa nói Liêu quốc và Tây Hạ đã bắt đầu có hành động, bọn họ không có cách nào khác ngoài việc phải mượn sức người cùng đại ca người, nhưng cũng có thể mượn sức của vu y kia. Cha người lại đột nhiên bị bệnh... Ta cảm thấy hiện tại người lại đi theo đại ca người, hẳn là nên vì an toàn của mình mà lo lắng một chút.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sờ cằm... Chậc chậc.

Lan Khắc Di nhíu mày, có chút chần chờ – hẳn không ngờ còn có khả năng này, khó trách gần đây đại ca an bài thêm nhiều thị vệ bên cạnh hẳn.

“Con hổ đen này, chắc là chúng ta không thể đưa người được.” Hạ Nhất Hàng vẫy tay với tùy tùng bên cạnh.

Vừa rồi mấy tùy tùng theo hẳn đi vào có mượn một cái hòm, mấy người Triển Chiêu hiện tại mới chú ý tới, thì ra kia hòm là bọn họ đã chuẩn bị trước, là để cho Lan Khắc Di.

Tùy tùng đem hòm giao cho Lan Khắc Di.

Lan Khắc Di mở ra, vừa nhìn thấy thì khẽ nhíu mày... Bên trong có một phong thư, còn có một khối lệnh bài Cửu Long.

Lan Khắc Di không hiểu, ngẩng đầu hỏi Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng, “Cái này có ý gì?”.

“Vô luận là hắc hổ hay bạch long đều không cứu được cha người, điểm này người với ta đều rõ ràng, đại ca người để người tới Hắc Phong Thành săn bắn, ta cảm thấy hần hần là có đạo lý của mình.” Hạ Nhất Hàng nói, “Đây là lễ vật mà Nguyên soái nhà ta cho các người.”

Lan Khắc Di cầm lấy khối lệnh bài Cửu Long nhìn nhìn, lại cầm lấy phong thư kia, chỉ thấy trên thư viết tên của huynh trưởng hần “Lan Khắc Minh”.

Triệu Phổ chậm rì rì mở miệng, “Đồ vật thì giao cho đại ca người, đây mới là thứ duy nhất có thể cứu tính mạng cha người.”

Lan Khắc Di đứng lên, cất đi.

Hạ Nhất Hàng đứng dậy, tự mình đưa hần ra khỏi thành.

Sau khi Hạ Nhất Hàng ra ngoài, Trâu Lương đi tới, đến cạnh Triệu Phổ thấp giọng nói vài câu.

Triệu Phổ gật gật đầu, ngẩng mặt nhìn lên nóc nhà nói, “Thiên Dực, vào đây, giới thiệu vài người cho người.”

Bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa rồi đều mơ hồ cảm thấy trên nóc nhà có khả năng có người ẩn núp... Nhưng cũng có khả năng chỉ là mấy con chim đứng ở đỉnh ngói... Người này hẳn phải có khinh công cực kỳ cao.

Trong chốc lát, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một thân ảnh màu đen tiến vào, đến trước mặt Triệu Phổ hành lễ.

Triệu Phổ khoát tay, nhìn hắc y nhân kia mà chỉ chỉ bọn Triển Chiêu.

Hắc y nhân kia quay đầu lại nhìn đám người Triển Chiêu.

Triển Chiêu quan sát thân hình hắc một chút, người này là một cao thủ luyện khinh công.

Lâm Dạ Hỏa cùng Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, ngoại trừ Triển Chiêu, còn có người này sở hữu thân hình rất thích hợp với luyện khinh công.

Trên mặt hắc y nhân kia có che một mảnh vải màu đen, dù hắc đứng dưới ánh mặt trời cũng không tài nào thấy được gương mặt bên trong, không biết vì lý do gì... Lại có một loại cảm giác không tồn tại nơi hắc. Tướng quân trong quân doanh Triệu Phổ rất nhiều, khí tràng của bọn họ đều rất khiếp người, cảm giác tồn tại đều rất mạnh nhưng cảm giác của vị này đặc biệt yếu, không biết vì lý do gì nữa...

Triệu Phổ nói, “Hắc tên là Đồng Thiên Dực, ai cũng biết trong quân doanh của ta có bốn đại tướng, mười phó tướng... Kỳ thật phó tướng có đến mười một người, vị này chính là người thứ mười một ngoài đội ngũ, là không tồn tại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu được lời của Triệu Phổ, Đồng Thiên Dực dẫn dắt phải là ám bộ nhân mã, nói trắng ra là, hắc phụ trách việc thám thính tình hình địch!.

Triệu Phổ chỉ chỉ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa, nói với Đồng Thiên Dực, “Ba người này khinh công đều rất tốt, người có yêu cầu muốn hỗ trợ có thể đến tìm bọn họ, đều là người một nhà cả.”

Đồng Thiên Dực gật đầu, chấp tay với bọn Triển Chiêu.

Đám người Triển Chiêu tâm nói, Triệu Phổ này đúng là một chút cũng không hề khách khí... Nhưng mà họ cũng không già mồm cãi lại, bọn họ vốn là đến hỗ trợ mà.

“Tình huống của Bình Chung vương thế nào rồi?” Hạ Nhất Hàng hỏi Đồng Thiên Dực.

Đồng Thiên Dực đáp, “Lan Khắc Tĩnh Đặc nằm trên giường hơn mười ngày rồi, thần trí hẳn đã bắt đầu xuất hiện tình trạng lẫn thần mơ hồ.” Nói xong, lấy ra một cái bọc giấy nhỏ, ném lên trên bàn, “Đây là loại thực vật hẳn hay ăn thường ngày.”

Công Tôn nhận lấy bọc giấy mở ra xem, vừa liếc mắt một cái liền nhú mày, thấy nó giống giống như là cháo hay thứ gì đại loại vậy.

“Hắn bây giờ không thể ăn cơm hay thức ăn, chỉ có thể uống mấy thứ đồ nhuyễn này.” Đồng Thiên Dực nói, “Pháp sư Tư Minh gần đây thường gặp nhiều người lai lịch không rõ, Lan Khắc Minh nhiều lần muốn âm thầm đi tìm lang trung xem bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc nhưng mà mấy lang trung đó đều bó tay, không có biện pháp chữa bệnh. Mấy ngày nay Lan Khắc Tĩnh Đặc bỗng thanh tỉnh trở lại, thường đi theo pháp sư Tư Minh thương lượng về chuyện tế trời.”

“Vậy màu sắc bất thường của mấy con quạ là xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Cái này đúng là rất kỳ quái, quạ màu đen cũng không thấy, nơi nơi đều có thể thấy đầy những con quạ bảy màu.” Thiên Dực nói xong, búng tay ra hiệu.

Chỉ thấy từ ngoài phòng có hai hắc y nhân che mặt chạy vào, trong tay cầm một cái lồng sắt, dùng áo khoác che lại.

Đồng Thiên Dực đem tấm áo khoác kéo ra, chỉ thấy trong lồng sắt có hai con quạ đen... đen thui.

Triệu Phổ không hiểu mà nhìn Đồng Thiên Dực.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Đây là đã tẩy màu đi rồi?”

Đổng Thiên Dực cũng không biết phải làm sao, nói, “Lúc ở thành Bình Chung bắt được là bảy màu, nhưng khi đưa về Hắc Phong Thành thì lại trở về màu đen.”

“Người nói bị phai màu?” Triển Chiêu hỏi.

Đổng Thiên Dực gật đầu.

“Làm sao có thể được?!” Công Tôn cảm thấy rất khó tin.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng mà chạm vào cái lồng sắt kia... Theo động tác của hắn, lồng sắt bỗng nổi lên một màn sương giá mỏng manh, xung quanh cũng rét lạnh, nhìn lại... Hai con quạ đen kia đột nhiên run lên một chút... Sau đó, trên người xuất hiện bảy màu rực rỡ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nghiêm túc hỏi hắn – Người học được ảo thuật từ khi nào vậy?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 5: Biến Ở Bình Chung

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Ngón tay Bạch Ngọc Đường vừa mới gõ lên lồng chim, lồng quạ đen lập tức trở nên rực rỡ sắc màu.

Tất cả mọi người cùng nhìn Bạch Ngọc Đường, bọn họ cảm thấy năng lực của hắn còn hiểm lạ hơn cả việc quạ có màu sắc sặc sỡ nữa.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm như thế nào vậy?”

“Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói, “Ta nhớ tới mấy con cá ở Ánh Tuyết Cung trước kia.”

“Cá?” Tất cả mọi người đều khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường giải thích, nói, “Không phải trong suối nước nóng ở Ánh Tuyết Cung có rất nhiều cá sao?”

Tất cả mọi người gật đầu, xung quanh Ánh Tuyết Cung băng tuyết bao phủ, khí lạnh tới bức người, thế nhưng do phía dưới có mạch nước ngầm suối nước nóng cho nên khu vực này có rất nhiều cá.

“Mấy con cá ở Ánh Tuyết Cung cũng rất thú vị.” Bạch Ngọc Đường nói, “Màu sắc của chúng biến hóa khi nhiệt độ thay đổi, khi tiết trời ấm áp màu của chúng trở nên nhạt dần, khi trời trở lạnh, màu lại sặc sỡ hơn. Còn

ở mấy cái hồ, lúc ở trong mặt nước chúng có màu đỏ nhưng khi vừa vớt ra khỏi mặt hồ lại chuyển thành màu lam.”

“Còn có chuyện này nữa à?” Triển Chiêu cảm thấy thú vị

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Khi ta còn bé đã từng cùng sư phụ cẩn thận nghiên cứu qua, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến chủng loại, cũng cùng một loại cá nhưng khi ở trong hồ này thì có màu này, đến khi chuyển chúng sang hồ khác thì lại có màu khác.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong đầu vô thức lại hiện lên hình ảnh Bạch Ngọc Đường khi nhỏ cùng Thiên Tôn ngồi xõm bên cạnh suối nước nóng ở Ánh Tuyết Cung, nghiên cứu mấy con cá.

“Vậy lí do là gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta có hỏi qua mẫu thân của ta, thì ra khi còn nhỏ nương đã từng cùng ông ngoại tìm hiểu qua, lí do thì chẳng ai có thể giải thích rõ ràng, chắc là có liên quan tới tạp chất trong nước. Hơn nữa trong Ánh Tuyết Cung có rất nhiều Mai Trân Châu⁽⁵⁾, cánh hoa rơi xuống sẽ trở thành thức ăn cho cá. Chắc là vì chuyện này đi?”

(5)Tên tiếng Anh là *Sorbaria sorbifolia*, đây loài thực vật có hoa trong họ Hoa hồng

“Suối nước nóng, Mai Trân Châu...” Công Tôn nhẹ nhàng vuốt cằm, lẩm bẩm: “Có lẽ chuyện quạ đen đổi màu cũng tương tự như vậy, là bởi vì ăn phải thứ gì đó. Sau đó môi trường sống đột nhiên thay đổi, màu sắc của chúng cũng theo đó mà thay đổi.”

“Chẳng lẽ là vì trời trở lạnh?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

Tất cả mọi người cùng nhìn lồng chim.

Khi Bạch Ngọc Đường buông tay ra, băng tuyết trên lông chim cũng tan đi, con quạ đen bắt đầu phai màu, màu sắc càng ngày càng tối, cuối cùng trở về đen tuyền.

Triệu Phổ nhìn Đồng Thiên Dực, “Gần đây núi Bình Chung bắt đầu trở lạnh sao?”

Đồng Thiên Dực nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Đã qua hè nên trời càng ngày càng lạnh... Mặt khác, núi Bình Chung và đa số những nơi khác của Tây Vực đều có sự chênh lệch rất lớn giữa nhiệt độ ban ngày và ban đêm, buổi tối có tuyết rơi cũng là chuyện bình thường, nhưng mà trước giờ chưa từng xảy ra hiện tượng này.

Tất cả mọi người đều gật đầu, đúng là như vậy... Thế thì chuyện này rốt cuộc là sao?

Công Tôn hăng hái bưng bưng mà cầm cái lông đi, nói, “Ta đi nghiên cứu một chút.”

Sau đó bọn Triển Chiêu rời khỏi phòng nghị sự, Công Tôn thì xách theo cái lông chim mang cho Tiểu Tứ Tử xem con quạ biết đổi màu, Hạ Nhất Hàng còn chuyện quan trọng cần bàn bạc với Triệu Phổ nên cũng đi ra ngoài.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường kế tiếp đi đâu?

Lâm Dạ Hỏa đề nghị hay là ra đường cái đi tham quan Hắc Phong thành một chút.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đồng ý, chỉ là...

Bạch Ngọc Đường nói, “Chờ ta dẫn sư phụ theo đây!”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều dờ khóc dờ cười, cũng đúng, Bạch Ngọc Đường cần phải giám sát chặt chẽ Thiên Tôn, tránh cho hắn lại gây họa mà phá hủy quân trại thì phiền phức lớn.

Ba người chạy về biệt viện trong phủ thì lại được báo là Thiên Tôn đã cùng Ân Hạo đi dạo thành Hắc Phong rồi.

Ba người chẳng còn cách nào khác đành phải rời khỏi phủ...

Vừa mới ra khỏi cửa đã gặp phải một bóng dáng rất quen. Người vừa mới chạy tới chính là Phong Khiếu Thiên mà bọn Triển Chiêu vừa mới đụng phải trên núi Hắc Phong.

Phong Khiếu Thiên cầm trong tay một phong thư, xem ra lão hòa thượng đã ném phong thư cho hắn nhằm đuổi hắn nhanh chóng trở về.

Phong tướng quân vừa mới vào cửa đã nhìn thấy ba người, liền hỏi, “Các người đi đâu vậy?”

Lâm Dạ Hỏa nói, “Đi dạo một chút.”

“Ta dẫn đường cho các người nhé!” Hắn từ trước tới nay vốn thân thiện, ngoắc tay ý bảo mọi người đi theo hắn.

Bọn Triển Chiêu theo Phong Khiếu Thiên đi về hướng cửa thành phía Bắc.

Bên cạnh những thứ thiết yếu cần cho quân doanh, Hắc Phong Thành quả thật cái gì cũng có.

Ở đây khác với phủ Khai Phong, đâu đâu cũng thấy toàn quân binh, chiến mã, quân xa, tường thành... Trong thành đủ loại quần áo, tộc người nào cũng có, phong thổ nhân tình(6)giữa trong và ngoài khu vực đều được dung hòa rất khéo.

(6)Ấm chỉ những khu vực có điều kiện tự nhiên ôn hòa cùng với phong tục tập quán đa dạng.

Tính cách của Phong Khiếu Thiên có thể nói là vô cùng nhiệt tình, hoạt bát sôi nổi dẫn bọn Triển Chiêu đi dạo khắp nơi trong thành, giới thiệu cho bọn họ biết chỗ nào bán đồ ăn ngon, nơi nào có trò vui để xem... Còn cả nơi nào có cảnh đẹp để ngắm nữa.

Chờ khi mọi người đi tới cửa thành, bọn Triển Chiêu cơ bản đã hiểu rõ về thành Hắc Phong rồi.

Có thể nói tòa thành này có kiến tạo rất đơn giản, đường sá hai bên đều được thiết kế theo hai hướng ngang dọc, có đường chính cũng có đường phụ, đường vòng ngõ hẻm rất ít, di chuyển đều theo phương thẳng. Nhìn như vậy nhưng lại tương đối phức tạp, mỗi con đường ngõ nhỏ đều được thiết kế theo hình chữ T(7), tường bao tường, thành bao thành, người không quen đường chỉ có thể đi đường lớn, vào đường nhỏ thì chẳng khác nào lọt vào mê cung.

(7)Chữ T(7): 井

Bạch Ngọc Đường vốn am hiểu kiến trúc cho nên rất tôn sùng thiết kế của toà thành này, kiến trúc của Hắc Phong Thành rất sát với thực tế, tất cả đều vì “chiến” mà xây, vì “chiến” mà dùng.

Lúc đi đến cửa thành, bọn Triển Chiêu lại phát hiện ra vài người quen.

Trong số đó có một người đang đứng ở cầu thang dưới thành, chính là Qua Thanh.

Trên lầu, đám học sinh của Thái Học Viện đều tề tựu đông đủ, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cùng đứng trên dãy lầu cao nhất, bên cạnh là Ân Hựu và Thiên Tôn.

Cả thành Hắc Phong này gần như đều mới được xây dựng, duy chỉ có cửa thành phía Bắc là có lịch sử lâu đời, có người nói đây là di tích của thành cổ để lại. Nghe nói mặt tường còn giữ nguyên lỗ châu mai từ thời chiến tranh cổ đại cùng với một ít bút tích của các vị danh tướng lưu lại nữa... Đây quả thực là nơi hợp khẩu vị của đám tiểu thư sinh ngốc kia!

Tiểu Tứ Tử đứng trên cầu thang, vẫy tay gọi bọn Triển Chiêu, “Miêu Miêu, Bạch Bạch, Tiểu Lâm Tử!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời ngẩng đầu, phát hiện ở tầng cao nhất còn có mấy đại nội thị vệ, ngay cả Nam Cung Kỳ cũng đang đứng giữa cầu thang... Khỏi cần hỏi cũng biết là Triệu Trinh đang ở ngay bên trên.

Lúc này, ở phía trên tường thành cao nhất của cửa Bắc thành Hắc Phong nguy nga, Triệu Trinh đứng ở nơi đó, bên cạnh hẳn là Bàn phi đang ôm lấy Hương Hương, ba người bọn họ cùng nhau ngắm cảnh biên ngoại.

Trời chiều ngả về tây, ánh hoàng hôn phủ lên lớp cát vàng chôn đại mạc một tầng ánh sáng màu vàng. Bàn phi ôm Hương Hương đang mở to đôi mắt.

Cho dù có là đế vương quân lâm thiên hạ thì cũng sẽ bị cảnh sắc tráng lệ tuyệt mỹ này làm cho khiếp sợ, im lặng hồi lâu chẳng thể cất lời.

Là một chân mệnh thiên tử nắm giữ giang sơn, kỳ thực đối với Triệu Trinh mà nói, hai chữ “giang sơn” còn rất nhiều mơ hồ. Thường ngày, hẳn cùng lắm cũng chỉ có thể nhìn ngắm toàn cảnh của một thành Khai Phong mà thôi...

Suốt một tháng choáng váng trên xe ngựa, hẳn gần như nôn ọe đến nỗi trời đất lộn nhào cũng chỉ vì muốn có được khoảnh khắc này, đứng ở nơi ranh giới này, dõi mắt xa xăm ngắm nhìn tận cùng của trời đất.

Mãi cho tới hôm nay, đây là lần đầu tiên Triệu Trinh chân chính cảm nhận được mình là một “đế vương”...

Tiểu Hương Hương chỉ về điểm tận cùng của đại mạc xa xa, hỏi Bàn phi, “Mẫu phi, đó là nơi nào vậy?”

Bàn phi vốn là tiểu thư khuê các, đây cũng là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy cảnh tượng thế này, nàng nhìn con gái của mình, lắc đầu, “Nương cũng không biết, nương chưa đến đó bao giờ.”

Tiểu Hương Hương lại ngược mặt hỏi Triệu Trinh, “Phụ hoàng, đó là nơi nào vậy?”

Triệu Trinh đón lấy Hương Hương từ trong tay Bàn phi, nói với hài tử, “Đó là chân trời.”

Tiểu Hương Hương nghiêng đầu, hiếu kỳ nhìn Triệu Trinh.

“Chân trời chính là nơi ta vĩnh viễn không thể nào đi tới được.” Triệu Trinh nói nhỏ.

Tiểu Hương Hương mở to đôi mắt, hỏi Triệu Trinh, “Phụ hoàng hoàng cũng không đến được ư? Cưỡi Yêu Yêu bay tới đó cũng không được sao?”

Triệu Trinh nở nụ cười, nhìn về nơi mặt trời giao hòa với trời đất, nói với Hương Hương, “Phải biết đâu là chân trời thì mới học được e sợ, mới biết phải dè chừng. Biết không phải nơi nào mình cũng có thể đi tới, có vài nơi chỉ là khu vườn nhỏ của chúng ta, nhưng đối với người khác đó lại là cố hương...”

Cách phía sau không xa, Nam Cung nhìn một nhà ba người đứng cạnh nhau trông về phía xa mà khẽ nở nụ cười. Mặc dù trên đường đi hãn và các thị vệ khác đều lo lắng hải hùng nhưng mà lúc này, đứng từ đây nhìn phong

cảnh phía xa, hăn đột nhiên lại cảm thấy những gian khổ trước đây hoàn toàn xứng đáng.

Chớp mắt một cái đã ba ngày trôi qua, người của phủ Khai Phong cũng đã quen thuộc với thành Hắc Phong, mọi việc đều đã thu xếp ổn thỏa, quỹ đạo cũng trở lại như thường.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, tất cả mọi người đều nghe được tin tức khiến người ta kinh sợ. Bình Chung Vương – Lan Khắc Tĩnh Đạc đã băng hà!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi biệt viện thì gặp ngay Âu Dương Thiếu Chinh đang vội vã chạy vào trong.

Hỏa Kỳ Lân vừa nhìn thấy hai người đã nói, “Nghe tin lão Lan chết chưa?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Lỗ Nghiêm cầm một bức thư đi vào, vừa thấy Âu Dương bèn nói, “Tiên phong đại nhân.”

Âu Dương hỏi, “Này, lão gia tử đi đâu vậy?”

Lỗ Nghiêm phẩy phẩy lá thư trong tay nói với Âu Dương Thiếu Chinh, “Có thể lát nữa núi Bình Chung sẽ phái sứ giả đến, ta đi tiếp đãi.”

Âu Dương gật đầu, sau khi tạm biệt lão đầu thì cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào phòng nghị sự phía bên trong phủ.

Trong phòng nghị sự, Trâu Lương và Long Kiều Quảng đều đã tới, Lâm Dạ Hỏa cùng Công Tôn đã có mặt, Hạ Nhất Hàng thì đang từ ngoài cửa vào.

Triệu Phổ khoanh chân gặm bánh bao, đọc một bức thư.

Đồng Thiên Dực là người đi vào cuối cùng.

Sau khi vào trong, Giả Ảnh và Tử Ảnh đóng cửa chính lại – Mọi người đóng cửa nghị sự.

Triệu Phổ cầm nửa cái bánh bao hỏi, “Tình hình thế nào rồi?”

Đồng Thiên Dực nói, “Tối qua, từ trong Hoàng cung Bình Chung đột nhiên truyền ra tiếng chuông tang, Bình Chung Vương băng hà.”

Triệu Phổ nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ uống một ngụm trà.

Âu Dương buồn bực, “Lão đầu bất tài đó không phải chỉ mới năm mươi mấy sao? Thường ngày ngang ngược vô lý, sao lại đột nhiên chết chứ?”

Đồng Thiên Dực rút ra một cuộn giấy, mở ra...

Long Kiều Quảng đi qua liếc một cái, Đồng Thiên Dực liền che lại, không cho hắn nhìn.

Rõ ràng đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Hữu tướng quân nếm mùi xem trộm thất bại, chỉ giả vờ gãi cằm lánh sang một bên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu.

Âu Dương nói nhỏ, “Đó là ghi chép hằng ngày của Thiên Dực, hắn không cho ai nhìn hết.”

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Trong đó viết gì vậy?”

Âu Dương xua tay, “Chuyện này còn phải xem hắn muốn điều tra cái gì nữa, chẳng hạn như hôm nay hắn muốn điều tra về người, trong đó ngay cả việc người ăn, uống, ngủ lúc nào cũng đều sẽ có.”

Bọn Triển Chiêu chau mày.

Âu Dương lại còn thêm mắm thêm muối, “Có khi ngay cả trên người người có mấy cái nốt ruồi hắc cũng ghi lại đấy.”

“Cái này làm sao hắc biết được?” Triển Chiêu nghi hoặc hỏi.

Âu Dương nhướn cao mày, “Thì nhìn trộm người tắm chứ sao!”

Bọn người Triển Chiêu đều hít mạnh một hơi.

Đồng Thiên Dực liếc qua bên này một cái, sau đó lại cúi đầu lật lật lật... lật mất một lúc lâu rồi đưa cho Triệu Phổ nhìn một chỗ... Trên đó có ghi chi tiết bệnh tình của Lan Khắc Tĩnh Đặc cùng với việc Lan Khắc Minh đã lên mời lang trung đến khám cho hắc bao nhiêu lần, kể cả những đơn thuốc mà lang trung kê cho hắc đều có hết trong này.

Công Tôn lấy bốn tờ đơn thuốc từ trong tay Đồng Thiên Dực, xem qua một lần, nhíu mày, nói, “Tim hắc có vấn đề à?”

Đồng Thiên Dực gật đầu.

“Nghe nói nhịp tim rất chậm, tinh thần uể oải, cuối cùng là ngủ một giấc rồi qua đời.”

“Nghe qua rất kỳ lạ nha?” Âu Dương hỏi Công Tôn, “Đây là bệnh gì?”

“Thường ngày sức khỏe của Lan Khắc Tĩnh Đặc như thế nào?” Công Tôn hỏi.

“Rất tốt.” Đồng Thiên Dực lại bắt đầu lật sách, tìm được một đoạn khác rồi đọc cho mọi người nghe lượng cơm mà nửa tháng trước Lan Khắc Tĩnh Đặc ăn.

“Vậy thì đúng là kỳ lạ, tỉ lệ trúng độc rất cao đấy.” Công Tôn nói.

“Giết chết Lan Khắc Tĩnh Đạt đối với bất cứ ai cũng không có lợi.” Long Kiều Quảng nói, “Cả núi Bình Chung chỉ có vị hoàng đế này là hồ đồ mà thôi. Nếu hắc chết, Lan Khắc Minh mà lên ngôi thì những kẻ kia làm gì còn cơ hội đục nước béo cò nữa, đám vu sư kia chắc chắn sẽ bị hắc trục xuất ngay, mà ngoại tộc cũng rất khó tác động được tới hắc.”

Triển Chiêu hỏi, “Hắc rất có năng lực à?”

“Lan Khắc Minh xác thực rất có năng lực.” Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Triệu Phổ hỏi Đồng Thiên Dực, “Sau đó thì sao? Hắc chết rồi thì thế nào? Lan Khắc Minh kế vị à?”

“Đúng vậy!” Đồng Thiên Dực xòe ra hai ngón tay, “Có hai chuyện!”

Tất cả mọi người đều chờ hắc nói.

“Đầu tiên là tổ chức tang lễ.” Đồng Thiên Dực nói, “Người đưa thiệp mời của núi Bình Chung đã xuất phát, có lẽ chiều nay sẽ tới.”

Triệu Phổ sờ cằm, “Thứ hai thì sao?”

Đồng Thiên Dực nháy mắt mấy cái, “Chẳng biết tại sao lại có tin đồn rằng sở dĩ Lan Khắc Tĩnh Đạt chết là do Nguyên soái không cho hắc con hổ đen để tế trời...”

“Khụ khụ...” Âu Dương Thiếu Chính nghe xong bị sặc nước trà, dấm ngực mấy cái.

Mọi người đều hoảng sợ.

“Sao cái gì cũng đổ lên đầu lão tử thế?” Triệu Phổ bị chọc cười, “Nếu như lão tử thật sự đưa Tiểu Ngũ cho hắc, sau khi tế trời xong hắc vẫn chết

thì bọn chúng hẳn sẽ nói là tại máu Tiểu Ngũ không thuần khiết”

Đang trong lúc nói chuyện, từ bên ngoài lại truyền đến vài tiếng “phạch phạch”.

Tử Ảnh ở bên cửa sổ tiện tay mở cửa... Một con bồ câu béo mập bay vào, rơi xuống tay của Đồng Thiên Dực.

Đồng Thiên Dực rút ra một phong thư được buộc ở cổ chân bồ câu, vừa mới buông tay, bồ câu béo liền từ cửa sổ bay ra ngoài.

Lực chú ý của Triển Chiêu vẫn duy trì trên thân con bồ câu kia, chợt nghe thấy tiếng Đồng Thiên Dực sau khi nhìn qua nội dung bức thư nói, “Liêu Quốc và Tây Hạ đã phái sứ giả đến dự tang lễ rồi, nghe nói còn mang theo cả lễ vật nữa.”

Mấy người bọn Long Kiêu Quảng đều sờ cằm – Ồ?

Triệu Phổ nói với Hạ Nhất Hàng, “Người an bài đi.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, Triệu Phổ đứng dậy, nói là đi tìm Tiểu Lương Tử luyện cười ngựa.

Chờ Triệu Phổ rời đi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ dường như không mấy để tâm.

Long Kiêu Quảng dùng cùi chỏ huých nhẹ Âu Dương, “Hình như có kế hoạch gì thì phải.”

Âu Dương Thiếu Chinh cũng gật đầu, quay đầu lại nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng bưng chén, thông thả uống trà.

Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi, “Có quan hệ gì với cái hộp gấm mà hôm đó các người đưa cho Nhị thiếu gia mang về sao?”

Hắn vừa mới nói xong, bọn Âu Dương đều “soạt” một cái cái, quay đầu lại, “Hộp gấm gì?”

“Khụ khụ.”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng đột nhiên ho khan một cái, khoác tay với ba huynh đệ nhà mình, “Không có chuyện của các người, mau về quân doanh làm gì thì làm đi.”

Ba người cùng híp mắt, xem ra Hạ Nhất Hàng và Triệu Phổ đã dự tính cả rồi, cho nên bọn họ bèn quay qua bàn xem nên đi ăn trưa ở đâu, xong xuôi cả bọn nhất trí ra khỏi phòng.

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy theo Trâu Lương.

Trong phòng nghị sự lúc này chỉ còn lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Công Tôn. Mấy người cũng đứng dậy tính rời đi.

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại đột nhiên mở miệng, “Ba vị, có hứng thú đến núi Bình Chung một chuyến với ta không?”

Ba người hơi sửng sốt, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Chúng ta đi cùng người hả?”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu một cái.

Ba người đều tỏ ý – Không thành vấn đề!

Hạ Nhất Hàng cười, “Vậy đêm nay chuẩn bị một chút, sáng mai bắt đầu khởi hành.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 6: Tiền Chiến

Edit: Ka

Beta: Fin

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dậy thật sớm, vừa đi ra thì thấy Công Tôn vừa lúc đi tới cửa viện, cầm hành trang trong tay.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị sẵn hành trang tùy thân, sáng nay bọn họ muốn đi theo Hạ Nhất Hàng khởi hành tới núi Bình Chung.

Công Tôn đang tìm kiếm Tiểu Tứ Tử khắp nơi.

Tiểu tử kia đến Hắc Phong Thành này rồi thì suốt ngày cùng Tiểu Lương Tử chạy loạn, tìm đâu cũng không thấy. Sáng sớm nay, Tiểu Lương Tử còn nói muốn tới giáo quân tràng⁽⁸⁾ học cái gì mà quyết pháp, Tiểu Tứ Tử vì thế mà cũng chạy đi theo.

(8)Nơi dạy binh lính, quân binh.

Ba người vừa tụ họp lại thì có một tên lính truyền tin tiến vào nói, phó soái đang ở trong quân danh ngoài cửa thành bắc, kêu ba người cùng qua chuẩn bị khởi hành.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dắt ngựa, Công Tôn nhảy lên xe ngựa đã chờ từ sáng sớm ở cửa, đi ra cửa bắc Hắc Phong Thành, hướng tới

chỗ quân doanh.

Ba người đến Hắc Phong Thành cũng đã mấy ngày, nhưng đây là ngày đầu tiên mà sáng sớm đã bước vào quân doanh phía ngoài thành.

Ngoài thành tổng cộng có ba quân doanh, Trung Lộ, Tả Lộ và Hữu Lộ, đều là quân chính quy. Trong đó, đại quân của quân doanh Trung Lộ bao quát cả Tiên phong doanh và chủ lực binh mã của Trung Lộ, có hơn hai mươi vạn người, soái trưởng của Triệu Phổ cũng ở trong này, quy mô rất lớn.

Ra khỏi cửa thành, trước tiên phải đi qua giáo quân tràng.

Lúc này, tại giáo quân tràng có hai mươi vạn binh lính đang thao luyện, âm thanh rất khí thế, làm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn không được mà dừng chân, chăm chú nhìn một cái.

Phía trước của giáo quân tràng có một cái đài cao. Trên đài, có một vị lão tướng quân thân hình cao ngất khôi ngô đang dẫn dắt binh lính đánh quyền...

Lão tướng kia tuổi nhìn không nhỏ, râu tóc đều đã muối tiêu, nhưng mang một thân nhuyễn giáp uy phong lẫm liệt, bộ quyền pháp mà ông đánh kia đầy cương mãnh hữu lực.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn một lát, đều gật đầu – Nội lực của lão nhân này thâm hậu, quyền đánh rất đẹp!

Mà càng thú vị hơn chính là, phía sau lão nhân Tiểu Lương Tử cũng ở đấy. Không biết từ lúc nào mà nhóc đã học được bộ quyền kia, đang cùng ra quyền đồng thời với đám lính, động tác cực kì đẹp.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Lương Tử có phải cao hơn một chút không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lấy tuổi của nhóc đó hiện nay, mỗi ngày đều sẽ cao hơn một chút.”

“Không giống Tiểu Tứ Tử nhà ta!” Công Tôn từ trong xe ngựa nhô đầu ra, “Tròn mồm mồm mà chẳng tăng được tí chiều cao nào.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Công Tôn, người chỉ dám nói như thế khi bé con không có ở đây, hai hôm trước Tiểu Tứ Tử hỏi người có phải nó cao lên không, người còn gật đầu lia lịa kia mà?!

Bốn phía giáo quân tràng đều có chỗ cho mã xa đi lên trên lẫn dưới thành lâu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cười ngựa lên trên thành, nhìn xuống phía dưới giáo tràng... Hình ảnh hơn hai mươi vạn đại quân đồng thời thao luyện lại càng thêm đồ sộ.

Phía trước cách đó không xa, Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đều ở đấy...

Bên cạnh Hạ Nhất Hàng là một con bảo mã rất bình thường, Thiên Tinh Đạp.

Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi một câu, cái vị lão tướng quân dẫn dắt binh lính luyện tập kia là ai?

Hạ Nhất Hàng liền giới thiệu cho bọn họ, đó là tổng giáo đầu binh mã của Triệu gia quân, chuyên môn phụ trách huấn luyện tân binh, Bùi Xán.

“Bùi Xán...” Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Ông ấy có phải là Võ trạng nguyên?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy, ông ấy là người đầu tiên đạt ngôi Võ Trạng Nguyên từ khi triều đình ta tiến hành thi võ tới nay(9)”.

(9) Ở đây ám chỉ ông này là người đầu tiên giành được chức Võ Trạng Nguyên, tức là người đứng đầu kì thi võ khi triều đình mở lần thi võ đầu tiên. Chứ không phải là mãi tới giờ mới có ông này là Võ Trạng Nguyên.

Triển Chiêu kinh ngạc, “Ông ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bảy mươi rồi!” Hạ Nhất Hàng trả lời.

Triệu Phổ ở một bên bữu mô, “Cho ông già đó về nhà dưỡng lão cho rồi...”

Cửu vương gia vừa mới nói, đã thấy Bùi Xán ở dưới thành lầu liếc một cái lên trên lầu.

Triệu Phổ lè lưỡi một cái, đưa tay gãi cằm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy ngoài ý muốn – Triệu Phổ hóa ra rất sợ lão nhân kia a.

Triệu Phổ đối với bọn họ làm hình mấp máy miệng giống lúc phát âm, ý tứ – Dong dài a!

Hạ Nhất Hàng cười nói, “Trong quân ta có tổng cộng ba vị nguyên lão tướng quân, đều là khắc tinh của Vương gia!”

Triệu Phổ “hừ hừ” một tiếng, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Hạ Nhất Hàng nhìn bọn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, ý bảo – Tốt lắm!

“Vậy thì xuất phát thôi.” Triệu Phổ dặn, “Chú ý an toàn.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, dắt ngựa cùng mọi người đồng thời xuống lầu.

Xe ngựa của Công Tôn khi đi qua bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ cùng đi với y xuống dưới, liền nói với y, “Đến nơi thì không được rời khỏi bọn Triển Chiêu, hết thấy đều đặt an toàn bản thân lên trên đầu, đừng cậy mạnh.”.

Công Tôn khó có một lần không cùng Triệu Phổ cãi nhau, thấy Triệu Phổ vẻ mặt nghiêm túc, y không hiểu sao có chút không được tự nhiên, khoát tay, “Biết rồi.”.

Triệu Phổ hỏi y, “Tên lệnh liên lạc có mang theo không? Có mang độc phấn, độc châm chứ?”.

Công Tôn không nói gì, “Ta là vôi đi chịu tang, chứ không phải đi đánh giặc!”.

Triệu Phổ nhướng mày một cái, “Nếu ai đó chọc giận người thì phải nhớ kỹ tên hắn, lão tử lột da hắn cho người!”.

Công Tôn giật giật khóe miệng, “Ừ” một tiếng.

Mọi người xuống khỏi thành lâu rồi ra khỏi cửa thành... thì trông thấy phía trước, Phong Khiếu Thiên dắt theo con đại mã đứng ở bên đường, nhìn thấy mọi người thì vôi phất tay, “Chậm như vậy a!”

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên hỏi Hạ Nhất Hàng, “Phong tướng quân cũng đi sao?”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau một cái, có chút không giải thích được – Vì sao lại phải mang theo Phong Khiếu Thiên chứ?

Tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của hai người, Hạ Nhất Hàng hơi cười cười, “Khiếu Thiên là người rất dễ gặp rắc rối, nhưng dù sao thì... có đôi

khi, hẳn có tác dụng đặc biệt đấy.”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tò mò – Tác dụng đặc biệt?

Công Tôn sắp đi xa rồi, cảm giác giống như thiếu thứ gì đó.

Tiểu Tứ Tử sáng sớm không biết đã chạy đi đâu, còn chưa gặp thì vẫn cảm thấy lo lắng.

“Tiểu Tứ Tử đâu?!” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng ngó trái ngó phải, “Vừa rồi nhìn thấy nó chạy tới theo Trâu Lương, nói là ở cửa thành chờ mấy người mà...”

“Phụ thân!”

Mọi người đang nói chuyện về Tiểu Tứ Tử, liền nghe thấy âm thanh quen thuộc của bé mập... Nhìn lại, Tiểu Tứ Tử đang từ đại môn của quân doanh chạy lại, phía sau... là một con bạch lang(10)còn lớn hơn vài lần so với bé.

(10)Sói trắng

Con bạch lang uy phong lẫm lẫm kia đi theo Tiểu Tứ Tử tới trước đại môn quân doanh, thủ vệ ở bốn phía có vẻ như tập mãi thành quen rồi, nên chẳng có ai kinh hoảng.

Bạch lang ngồi xổm ở trước đại môn, cũng không nhìn mọi người mà đưa lưng về phía doanh trại, nhìn tới phương xa.

Bọn Triển Chiêu đều biết con bạch lang này, nó là Lang Vương của bầy sói lớn nhất Tây Bắc, Tắc Lặc.

Bởi vì Trâu Lương từ nhỏ đã được đàn sói nuôi lớn, cho nên theo thói quen mà nói thì Tắc Lặc chính là “huynh đệ” của hắn. Cũng bởi vì vậy, bên

cạnh Tả doanh trại có một khu rừng rậm, đó là ổ sói lớn nhất Tây Bắc, ngàn vạn con sói sống ở nơi đó.

Sói cùng người ở chung hài hòa, không xâm phạm lẫn nhau... Hoặc nên nói, là cùng chiếu cố cho nhau.

Mà bây sói mười vạn con này, có thể coi chính là vũ khí chung cực của Tả cánh Triệu gia quân, đủ để khiến đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh sợ mất mặt.

Nhân loại dùng võ dũng, nhưng bây sói mới chính là kẻ thống trị chân chính của đại mạc Tây Bắc. Chúng nó sinh sống ở đây đều sớm hơn so với tất cả mọi người, kính sợ vùng thổ địa cùng những sinh linh sống trong đó, dù chúng có sát phạt nhưng vẫn duy trì diện tích của đại mạc này được cân bằng. Đối với đồng loại, chúng nó vô cùng trung thành. Đối với địch nhân, chúng nó lại vô cùng tàn nhẫn, giảo hoạt.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang nhào vào lòng, dặn bé ở quân doanh phải nghe lời không được chạy loạn, còn phải giúp đỡ trông chừng Thiên Tôn và Ân Hậu.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn đáp ứng.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử giao cho Triệu Phổ, rốt cuộc cũng an tâm mà lên xe ngựa.

Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên dẫn theo hai đội kỵ binh, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng lên ngựa... Mọi người từ biệt Triệu Phổ, giục ngựa đi xa.

Tại cửa khẩu doanh trại, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử nhìn theo mọi người, bé vẫy vẫy tay với đoàn xe ngựa.

Cách đó không xa, Tắc Lặc cũng lẳng lặng mà nhìn mọi người đi xa.

Ngay tại lúc đoàn ngựa thồ biến mất khỏi tầm nhìn, tại cửa khẩu của doanh trại bỗng nhoáng lên một thân ảnh hồng sắc...

Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử đều quay sang, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa tay ôm hai tiểu bạch lang chạy ra, thấy người ngựa đều chạy mất dạng, Hỏa Phượng liền giậm chân, “A! Bọn họ sao lại không mang ta đi chơi chứ!”

Triệu Phổ nhìn hai bé sói mập mạp trong tay hắn, hỏi, “Ở đâu vậy?”

Lâm Dạ Hỏa ôm tiểu lang chỉ Tắc Lặc phía trước, “Từ nhà chúng nó đó, là hai khuê nữ nha!”

“Người vậy mà đem sói con ra đây...” Triệu Phổ vẻ mặt bội phục mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Tắc Lặc sao không cắn người?”

Lâm Dạ Hỏa hí mắt lại, ý tứ – Tắc Lặc làm sao có thể cắn ta chứ.

Hắn chạy lên phía trước, đem hai tiểu lang bỏ bên cạnh Tắc Lặc.

Hai tiểu lang mập mạp vây quanh Lang Vương mà đánh nhau, hai bé sói răng còn chưa mọc, cắn nhau nhìn như đang đùa giỡn.

Tắc Lặc dịu dàng cúi xuống, dùng mũi chạm vào hai tiểu lang, đứng lên về phía trái doanh trại, hai tiểu lang cũng lắc la lắc lư chạy đi phía sau nó.

Tên cầu si Lâm Dạ Hỏa còn muốn chạy theo vào ổ sói “đánh cốn”, lại bị Triệu Phổ gọi lại, “Ai, từ từ đã.”

Hỏa Phượng quay đầu lại.

“Giúp ta một chuyện.” Triệu Phổ thương lượng với Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nghiêng đầu, “Giúp cái gì?”

Triệu Phổ chỉ chỉ bọn lính đang luyện quyền trên giáo quân tràng, nói, “Dũng mãnh có thừa, phòng thủ không đủ.”

Hỏa Phượng nháy mắt mấy cái, “Rồi sao?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Người giúp ta chỉ điểm cho họ một chút.”

Lâm Dạ Hỏa vươn tay, “Vậy ta được lợi gì?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, “Nói cho người biết mấy chuyện xấu hổ của Trâu Lương khi còn bé.”

Hỏa Phượng Đường chủ “Thành giao!” một cái thật vang.

Nói xong, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đi bộ trở về thành lâu.

Triệu Phổ cười cười, ôm Tiểu Tứ Tử lên thành lâu, dựa vào cửa thành mà nhìn xuống dưới.

Lúc này, Bùi Xán vừa vận đánh xong một bộ quyền, để các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị đánh một bộ quyền khác.

Tiểu Lương Tử đi theo ông hoạt động gân cốt, dưới đài rất nhiều binh lính đều sợ hãi mà than Đùng nhìn Tiêu Lương còn bé, dù sao cũng là đồ đệ của Nguyên soái, hậu sinh khả úy a!

Còn đang cảm thán, thì thấy một người chậm rì rì đi lên đài cao.

Ban đầu tất cả mọi người đều kinh ngạc – Oa! Mỹ nhân kia từ đâu tới vậy? Nhưng nhìn kỹ thì hình như không phải là mỹ nữ, mà là nam! Còn là một người ngoại tộc, một mái tóc màu đỏ...

Bùi Xán có chút không giải thích được mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, ông ngẩng đầu lên thành lâu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật gật đầu với ông.

Bùi Xán liền hiểu được, hẳn là Triệu Phổ an bài.

Nói tới Triệu gia quân, bắt đầu từ khi Triệu Phổ mười sáu tuổi mang binh đi đánh giặc, hiện giờ cũng đã thành lập được mười năm rồi. Nói cách khác, mấy tiểu binh đầu hai mươi năm đó theo Triệu Phổ đi đánh giặc bây giờ đều đã thành “lão binh” hơn ba mươi, đương nhiên mấy người đó bây giờ đã không còn làm chủ lực nữa. Chủ lực hiện giờ chính là những tân binh mới hơn hai mươi, tiên linh hoạt khiêu(11)

(11)Linh hoạt nhạy bén.

Triệu gia quân quân kỷ nghiêm minh huấn luyện nghiêm chỉnh, các tân binh đều được truyền thừa về sự dũng mãnh thiện chiến của tiền bối... Nhưng tân binh thì đều chưa từng thực sự đánh giặc, một vài người cực kì dũng mãnh nhưng lại sơ sài về phòng thủ.

Làm tổng giáo đầu binh mã, lão tướng Bùi Xán đã sớm phát hiện điểm này. Ông từng đề xuất với Triệu Phổ, có nên tìm một võ lâm cao thủ giỏi về phòng thủ chỉ dạy một chút cho đám tân binh không... Phòng ngự quả thật là một kỹ năng vô cùng trọng yếu, đặc biệt khi binh lính giết địch trên chiến trường, còn phải hiểu được cách bảo vệ cả bản thân nữa.

Mà Triệu Phổ vừa nghe đến những lời này đã nghĩ đến một người – Còn ai có thể hiểu được phòng ngự hơn là “Thiện Cảnh” Lâm Dạ Hỏa cơ chứ?

Lâm Dạ Hỏa lắc lư đi lên đài cao, tay chấp phía sau mà bắt đầu đi bộ.

Hắn bước đi vài bước thong thả xong, đột nhiên duỗi ống tay áo trái ra, nói một câu, “Triệu gia quân cũng chẳng hơn thế này là bao... Ha ha ha.”

Hai mươi vạn binh dưới đài “soạt” một tiếng, sắc mặt đều trầm xuống.

Tiểu Lương Tử thoáng lắc đầu – Hỏa Kê thật đúng là thiếu đánh mà!

Lão tướng Bùi Xán lại sờ sờ cằm, tán thưởng – Đừng nhìn bộ dạng giống như cô nương, tên tiểu tử này thật có khí phách, chỉ một câu mà đã đắc tội tới hai mươi vạn người.

Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử bát quái xem kịch vui, Trâu Lương không biết đã tới khi nào, nhìn tình huống ở phía dưới thì chỉ biết lắc đầu, “Cái tên yêu nghiệt này lại muốn làm gì đây?!”

...

Sau khi rời khỏi Hắc Phong Thành, đám người Triển Chiêu đã chạy tới một chỗ thổ thạch lớn trên đường.

Cảnh trí hai bên càng lúc càng hoang vắng, dần dần... bão cát cũng dần lớn.

Thời điểm chuẩn bị hành trang lên đường ngày hôm qua, Lỗ Nghiêm đã đặc biệt nói với mọi người, bão cát Tây Bắc rất lớn, thời điểm cưỡi ngựa nhất định phải mang theo khăn bông thông khí.

Lúc này, bão cát lớn dần... Tất cả mọi người kéo khăn bông thông khí ở cổ lên cao, ngăn trở mũi và miệng, thả chậm tốc độ tiếp tục đi lên phía trước.

Phía Bắc thật hoang vắng, đường đi đều là ngựa đạp xe đạp lâu ngày mà thành, gập ghềnh không phẳng... Ngẫu nhiên sẽ đi ngang qua mấy đội lạc đà thương nhân, mà ở trên đầu cũng chỉ có chim ưng bay, một khoảng trời mênh mông tịch liêu.

Chờ đi được thêm một đoạn đường nữa, phía trước xuất hiện một tòa khách điểm rất lớn, trên biển đề ba chữ rất to – Hắc Phong khách điểm.

Hạ Nhất Hàng quay đầu lại, nói cùng bọn Triển Chiêu, “Nơi này chính là rìa địa giới mà Hắc Phong Thành quản hạt.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được ý tứ của hắn, này có nghĩa là... Đi qua chỗ khách điểm này, bên ngoài đã không còn thuộc về địa phận Hắc Phong Thành nữa... Cũng chính là trong phạm vi quản hạt giám thị của Triệu gia quân. Khi tiến vào địa giới quản hạt của núi Bình Chung.... Chỗ bọn họ vào chính là nơi không thuộc về bất cứ một địa phương nào, khu không người.

Tại Tây Bắc, nơi không người đồng nghĩa với việc – Mã tặc, sơn phi, cùng với...

Đám người Triển Chiêu nhìn cột mốc tại biên giới ghi “Hắc Phong Thành” phía trước, có một bộ hài cốt lạc đà được che đậy chôn dưới cát vàng.

Hạ Nhất Hàng mang theo mọi người lên tới một sườn núi cao, nhìn xuống... Chỉ thấy địa thế đột ngột nghiêng xuống phía dưới... Ánh sáng trước mặt có thể nhìn thấy được xa xa, có hai dòng sông lớn giao nhau mà qua... Phía sau bờ sông là một toàn thành, dựa lưng vào một quần sơn(12)trùng điệp.

(12)Một liên các dải núi với nhau

“Bên kia chính là núi Bình Chung!” Hạ Nhất Hàng ngồi trên ngựa chỉ cho bọn Triển Chiêu nhìn, “Biên giới Đông Bắc là Liêu cảnh(13), Tây Bắc là Tây Hạ, phía tây là dân tộc Thổ Phiên.”

(13)Cảnh giới nước Liêu

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhin không được mà gật đầu – Nơi này đích thực là yếu địa chiến lược.

“Núi Bình Chung quan hệ tới chiến lược hòa hoãn(14)của Hắc Phong Thành ta.” Hạ Nhất Hàng nói, “Muốn chiếm thành, núi Bình Chung này chính là mấu chốt... Đối với nước khác mà nói, được gia tộc Lan Khắc núi Bình Chung này ủng hộ chẳng khác nào đã lấy trước được tiên cơ, cho nên chuyển này đi vô cùng trọng yếu.”

(14)Có thể hiểu theo kiểu nếu chỗ nào mà đánh tới thành Hắc Phong, thì vẫn còn ngọn núi Bình Chung này làm lá chắn.

Trong xe ngựa, Công Tôn thò đầu ra, hỏi, “Vậy phải làm sao mới được gia tộc Lan Khắc đó ủng hộ?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Giúp bọn họ giữ được tính mạng! Cùng với việc tìm ra được hung thủ mưu hại Lan Khắc Tĩnh Đạt!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc một cái – Xem ra, một chuyến này không phải đơn giản chỉ là đi để chịu tang bình thường thôi a...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 7: Hỏa Phụng Chiến Cửu Long

Edit: Fin

Beta: Po & Ka

Trên giáo quân tràng, Lâm Dạ Hỏa nhẹ nhàng nói một câu “Triệu gia quân cũng chỉ được thế này” thành công chọc giận toàn bộ quân binh.

Nói những lời này ngay tại quân doanh Triệu gia quân, không phải chỉ cần có “khí phách” thì sẽ nói được.

Trên thành lầu, Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh cũng tới đứng ở bên cạnh Trâu Lương xem náo nhiệt.

Một người nếu đối mặt với hơn hai mươi người đang tức giận, đều sẽ có chút kiêng kỵ... Nhưng nếu đối mặt với lửa giận của hơn hai mươi vạn người, thì tình huống sẽ như thế nào?

Lâm Dạ Hỏa chấp tay sau hông vẫn như cũ mà thông dong đi bộ ở trên đài, ngay cả mí mắt cũng không buồn nhếch lên một chút.

Triệu Phổ hơi nhướng mày, “Rất can đảm.”

Bên cạnh, Trâu Lương thành linh nói một câu, “Hắn chỉ là gốc tới ngây thơ mà thôi.”

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương đều không nói gì mà nhìn hắn.

Bùi Xán hơi cười cười, Nguyên soái lần này quay về quân doanh, cũng không phải trở về một mình, mà còn dẫn theo vài bằng hữu, đều là những người trẻ tuổi đại danh鼎鼎.

Bùi Xán tuy rằng chưa từng cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa giao lưu, nhưng hôm nay cũng không phải là ngày đầu tiên gặp mặt.

Mấy ngày hôm trước, Bùi Xán tại thành lâu nghênh đón Triệu Phổ.

Lúc ấy từ xa, ông đã thấy được ba người thanh niên đi theo Triệu Phổ vào thành, liền biết được ba người này cũng không phải là vật trong ao(15)!

(15)Ám chỉ nhóm Triển Chiêu không phải là những người nông cạn, vô dụng.

Ba người bọn họ có thể được xưng là những thanh niên mạnh nhất đương kim võ lâm hiện nay, tiền đồ vô lượng...

Khí chất của Triển Chiêu cũng tương đồng với thân phận của y, dường như có thể bao dung hết thảy... Nam Hiệp Khách, người kế vị Ma Cung, ngự tiền thị vệ... Người thanh niên này là kết hợp giữa hai phái chính tà giang hồ với quan phủ triều đình, êm ả mà tản ra một loại khí chất thành thạo. Một người như thế nào, lại có thể có khả năng cùng một lúc đem nhiều thân phận quan trọng như vậy dung hợp lại làm một, toàn bộ ba trăm tuyệt thế bí kíp võ công của Ma Cung đều học được. Y cường đại như vậy, chỉ có thể dùng từ huyết thống để giải thích! Đó chính là huyết thống Ứng vương triều cường đại, đã bị xóa mất giữa dòng lịch sử!

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hoàn toàn có thể bù đắp những khiếm khuyết cho nhau. So sánh với Triển Chiêu toàn diện, Bạch Ngọc Đường lại cực kỳ đơn giản. Gia đình Bạch Ngọc Đường có truyền thống học giỏi, lại có hai trưởng bối cao thủ là Lục Thiên Hàn và Lục Tuyết Nhi, nhưng hẳn lại không hề học một tí xiu nào công phu của Lục gia. Thân

phận duy nhất của hãn chính là đồ đệ của Thiên Tôn! Hãn sống ở giang hồ nhưng lại không thuộc về giang hồ, đến từ Thiên Sơn cũng không đeo danh Thiên Sơn trên lưng. Hãn cường đại đơn giản là do hãn kế thừa hết thầy từ Thiên Tôn! Đó là nội lực thuần chính nhất trên đời này, võ học chí lâm cao ngạo.

Lâm Dạ Hỏa không thuộc về trung nguyên, hãn đến từ Tây Vực thần bí... Người sở hữu môn phái lớn nhất Tây Vực, là cao đồ của Lạt Ma Tây Vực, một người thoát nhìn đi theo hai chữ “Phật pháp” chứ hoàn toàn chả dính dáng gì tới chữ “Quái nhân”. Người này là hậu duệ của Sa Yêu tộc, kế thừa mỹ mạo rất khó phân biệt nam nữ, thế nên dưỡng thành một loại tính cách khó nắm bắt. Hãn cường đại, trong lòng luôn hướng đến sự thanh tịnh, khẩu hiệu của phật là Vô Biên, mà Vô Biên thì đương nhiên không thể đo lường.

Khác với ba người kia đến từ giang hồ, Triệu Phổ đến từ quân doanh, võ công của hãn học từ Bách Quỷ Vương, một chiến thần điên tà cuồng ma... Mười năm tòng quân tạo nên thân phận chiến thần bách chiến bách thắng của Triệu Phổ, hãn hảo “chiến” cùng thiện “chiến”, không chỉ là từ sư phụ của hãn mà còn từ dòng máu hoàng gia của hãn nữa. Hãn là người thiện chiến nhất của huyết mạch gia tộc Triệu thị, cũng có thiên tính không thể kiềm chế của tộc du mục Tây Vực. Triệu Phổ cường đại, nhưng quy lại là một chữ “Cuồng”.

Bốn người này, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường vừa lúc tương phản, một người giống lửa một người lại giống băng, khiến vạn người phải ngược lên nhìn, một sự tuyệt thế nhưng cô lập.

Mà ở giữa của một nóng một lạnh, Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đều thuộc loại ôn hòa, nhưng là hai loại ôn hòa khác nhau hoàn toàn.

Triển Chiêu đem tất thầy dung hợp lại, mà Lâm Dạ Hỏa lại hóa giải hết tất cả...

Nếu nói Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường cho mọi người được biết đến cực hạn của sự cường đại, thì Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa khiến cho họ hiểu được sự cường đại của trung hòa ...

Trong chớp mắt khi trông thấy bốn người họ đồng thời cười ngửa đi vào Hắc Phong Thành, Bùi Xán dường như có thể nhìn xuyên thấu qua bọn họ, tưởng tượng thấy được viễn cảnh năm đó Thiên Tôn, Ân Hạo, Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư, bốn vị chí tôn Tôn Ma Tà Tăng có phong thái như thế nào.

Một cái chớp mắt kia, một số từ hiện lên trong đầu ông lão đã trải qua biết bao chìm nổi, đã chứng kiến bao khói lửa mịt mù, ví như xoay chuyển càn khôn, ví như bách chiến bách thắng!

...

Lâm Dạ Hỏa thấy sắc mặt của Triệu gia quân ở dưới đài đều thay đổi, hẳn không những không thu liễm, ngược lại càng làm tệ hơn.

Mọi người chỉ thấy hắn cười phá lên nói, “Các người ngay cả đứng còn không vững mà đòi đi ra ngoài đánh giặc?”

Tiểu Tứ Tử ngồi ở thành lâu ôm mặt.

Âu Dương Thiếu Chính vui vẻ, “Thực dám nói ra a!”

Long Kiều Quảng gật đầu.

Bùi Xán hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Đường chủ Hỏa Phụng Đường có gì cần chỉ điểm sao?”

Lâm Dạ Hỏa cười cười, nói với lão nhân, “Bộ quyền kia của lão đúng là không tồi, đáng tiếc đánh không đúng, hoàn toàn không nắm được tinh túy, lực sát thương vẫn không đủ.”

Bùi Xán nhượng một bên mày, “A?”

“Này!”

Lúc này, dưới đài có binh lính lên tiếng, “Bộ quyền pháp này của Triệu gia quân đã đánh mười năm nay, nếu đánh không đúng, Triệu gia quân làm sao có thể bách chiến bách thắng?!”

“Đúng vậy!”

Lâm Dạ Hỏa chấp tay sau người nhìn lướt qua dưới đài, cười hỏi vị binh lính kia, “Người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt.” Binh lính trả lời.

“Còn người?” Lâm Dạ Hỏa nhìn một loạt người trước mắt.

Bọn lính chất phác trả lời, có mười tám có hai mươi...

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, bữu môi chỉ Tiêu Lương đang dựa vào tường tường thành đứng một bên xem náo nhiệt, “Nói cách khác mười năm trước các người với nó không khác nhau lắm... Luôn thắng hay không đâu có quan hệ cùng với các người?”

Vài binh lính há miệng nói không ra lời.

“Đó là bởi vì chúng ta không có cơ hội đánh giặc...”

Hỏa Phượng gật đầu, “Đúng vậy, nếu các người cũng giống như tiền bối của các người...” Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ Bùi Xán, “Nếu đánh giặc, người chỗ này sẽ chết một nửa, còn lại một nửa, đại khái có thể lĩnh hội được tinh túy của bộ quyền pháp.”

Bọn lính nghe không hiểu, “Có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là... Các người có sợ chết không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Không sợ!” Hơn phân nửa binh lính đều trả lời.

“Triệu gia quân không một ai sợ chết.”

Trâu Lương, Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh đều quay mặt đi nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia vươn tay đỡ trán – Đây mới là vấn đề.

Lâm Dạ Hỏa nhìn trời, xem thường nói, “Các người có biết hay không luôn thắng có một loại cách nói khác?”

Bọn lính đều nghiêng đầu – Há?

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, không hiểu sao lại nghĩ tới vừa rồi ở trong rừng nhìn thấy một đám mây trăm con sói con mới sinh.

“Danh tướng luôn thắng hay còn gọi danh tướng bất bại.” Lâm Dạ Hỏa vươn tay chỉ lên đầu mình, nhìn binh lính phía dưới nói, “Luôn thắng cùng bất bại là một đạo lý, như vậy cái gì mới gọi là bất bại?”

Bọn lính hai mặt nhìn nhau, có mấy người mơ hồ hỏi, “Luôn thắng?”

Lâm Dạ Hỏa nhìn trời thở dài, “Các người bình thường trừ bỏ luyện quyền cùng ý nghĩ ‘Không sợ chết’ thì có thể động não suy nghĩ một chút có được không hả? Điều kiện tiên quyết của việc bất bại chính là bất tử đó đồ ngu! Nếu ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được, thì Nguyên soái nhà các người sai quỷ hồn của mấy người đi đánh giặc à? Một hồi chiến trận, bên nào sẽ thắng? Đương nhiên bên có người chết ít hơn thì tính là thắng!”

Trên lầu, Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử vẫn duy trì tư thế như cũ, một người đứng nâng cằm dựa vào tường thành, một người ngồi ở chỗ khe tên

trên tường thành, cũng nâng cằm dựa vào tường thành. Một lớn một nhỏ còn đồng thời gật gật đầu, tỏ vẻ Lâm Dạ Hỏa nói có đạo lý.

“Vậy người có ý gì?”

Bọn lính hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Chẳng lẽ phải làm tên hèn nhất sợ chết mà ra trận giết địch?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ một ngón tay vào người họ, “Ai nói sợ chết là hèn nhất? Không sợ chết mới là ngu xuẩn. Con người đều rất sợ chết, muốn thành đại sự càng nhất định phải sợ chết!”

“Sợ chết thì làm sao đánh thắng được?!” Bọn lính bất mãn nói, sôi nổi phản bác lời Lâm Dạ Hỏa, “Nếu sợ chết thì cũng chỉ có thể phòng thủ!”

“Đánh giặc đương nhiên phải công thành đoạt đất, chỉ dựa vào phòng thủ thì có thể đoạt được gì chứ?”

“Đúng vậy! Nếu không tấn công thì vĩnh viễn cũng sẽ không thắng!”

“Muốn tấn công thì phải không sợ chết!”

Bước chân của Lâm Dạ Hỏa đột nhiên dừng lại, hẩn nheo mắt, hai bên khóe môi cong lên, lộ ra một nụ cười mỉm đặc ý, “Ai nói... Chỉ phòng thủ thì nhất định sẽ thua?”

Bọn lính đều hồ nghi mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa càng cười tươi hơn, “Chi bằng thử một chút?”

“Người muốn thử như thế nào?” Bọn lính đều hỏi.

“Phòng thủ đấu với tấn công.” Hỏa Phượng quay người lại, vung mái tóc dài màu đỏ rực, “Ta sẽ không đánh trả, cam đoan với mấy người các người, không ai ở đây có thể chạm được một sợi tóc của ta.”

Mọi người há to miệng, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Tính ra nơi này đều là tiểu binh, nhưng dù sao cũng thường trú ở Tây Vực, Lâm Dạ Hỏa là đệ nhất cao thủ võ lâm Tây Vực, người thường đấu với hãn tất nhiên là không có cách nào đánh lại... Nhưng mà lần này là hãn chỉ thủ chứ không tùy tiện tấn công! Một người chỉ cần có chút công phu chẳng lẽ lại không làm gì được hãn?

Bùi Xán hỏi, “Chi bằng để ta thử xem?”

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn ông một cái, nở nụ cười, “Các người nghe không hiểu ta nói cái gì sao? Ta nói là tất cả mọi người ở nơi này... Muốn thử, đương nhiên phải tìm người lợi hại nhất đến thử với ta, có đúng không?”

Lâm Dạ Hỏa nói vừa hết lời, tất cả mọi người sửng sốt. Toàn bộ giáo quân trầm mặc một lát, mọi người “Soạt” một tiếng ngẩng đầu... Nhìn phía Triệu Phổ ở đầu tường.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trước mặt Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, cũng quay đầu lui nhìn.

Triệu Phổ lúc này đang sờ cằm – Hừm!

Trong nháy mắt, nhóm binh lính cùng ồ lên...

“Hãn khiêu chiến với Nguyên soái, vậy mà chỉ thủ chứ không tấn công!”

“Chỉ thủ chứ không đánh sẽ không thua sao?”

“Làm sao có thể!”

...

Lâm Dạ Hỏa nâng cằm lên, “Ba người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Nguyên soái nhà các người, sao các người không thử hỏi ta nếu đấu với bọn họ ta có nắm chắc sẽ thắng không? Ta một người cũng chưa chắc.”

Tất cả mọi người gật đầu – Nói đúng a!

“Nhưng nếu các người hỏi ta có nắm chắc sẽ không thua không?” Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu, nhìn thành lâu phía trên, “Ta có thể chắc, một người cũng không thua.”

Bọn lính đều cảm thấy mấy lời này của Lâm Dạ Hỏa trước sau khá mâu thuẫn, vừa nói là chưa chắc sẽ thắng, nhưng rồi lại chắc rằng sẽ không thua một người nào cả, đây là đạo lý gì?

Hỏa Phượng nói xong, hướng Triệu Phổ phía trên thành lâu nhướng mày, “Thế nào? Có muốn thử một chút không?”

Vốn là đơn thuần đến xem Lâm Dạ Hỏa “đùa giỡn ngu ngốc”, lúc này Tiểu Lương Tử cũng phải há to miệng – Oa!

Thanh âm Lâm Dạ Hỏa vừa dứt, Triệu Phổ trên thành lâu liền nở nụ cười.

Lúc này chỉ thấy ống tay áo màu đen ở phía sau Tiểu Tứ Tử vung lên, Triệu Phổ nhảy ra khỏi tường thành...

Bùi Xán lui về phía sau một bước... Triệu Phổ hạ xuống trên đài, nhìn Lâm Dạ Hỏa đứng đối diện, gật đầu, “Ta cũng muốn biết một chút cái được gọi là Thiện Cảnh trong truyền thuyết.”

Bùi Xán thức thời nhảy từ trên đài xuống dưới, đứng bên cạnh xem cuộc chiến.

Tiểu Lương Tử nhảy lên thành lầu, ngồi ở bên cạnh Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lúc này đã phục hồi lại tinh thần, đang ôm má hỏi Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, Cừ Cừ muốn đánh nhau với Tiểu Lâm Tử sao?”

Tiểu Lương Tử hai mắt như ăn trộm, “Ta rốt cục cũng đợi được đến ngày hai trong bốn người bọn họ tư đấu với nhau!”

Tiểu Lương Tử vừa mới dứt lời, mọi người cũng cảm giác cái lỗ tai “ong” một tiếng...

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng nắm cái mũi “hừ” một chút, cái lỗ tai đỡ hơn chút xíu rồi... Chiêu này bé học được từ lúc trước, mỗi lần khi có cao thủ so chiêu phóng nội lực, người chung quanh đều sẽ có xảy ra hiện tượng ù tai, xì mũi một chút thì sẽ tốt hơn.

Nhìn lại dưới thành lầu... Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang cách xa nhau khoảng năm bước chân, hướng tay phải của mình bước ra vài bước, đây là quan sát trước khi đối chiến...

Nhóm binh lính “soạt” một tiếng rồi tản ra... Ai đứng gần đều có thể cảm giác được hai cỗ nội kình cường đại đang dao động mạnh trên không trung.

Không biết tin tức được truyền ra như thế nào... Dường như chỉ trong nháy mắt, trên thành lầu xuất hiện các cao thủ của Triệu gia quân, trừ bỏ Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên đã xuất hành, chín trong thập đại phó tướng đều đến đông đủ.

Người của Khai Phong Phủ cũng nhảy lên đầu tường.

Tiểu Tứ Tử hỏi Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, Cừ Cừ và Tiểu Lâm Tử thì ai lợi hại hơn?”

Tiêu Lương hí mắt, “Ừm... Nếu bàn về công phu, Triển đại ca, Bạch đại ca cùng sư phụ không khác nhau lắm, Hỏa Kê so với ba người bọn họ thì yếu hơn một chút, đương nhiên chỉ có một chút mà thôi... Cái này là do hăn dùng toàn bộ thời gian để làm đẹp chứ không chăm chỉ luyện công!”

Ở một bên, Trâu Lương thành linh nói một câu, “Ta đã từng thắng qua hăn.”

Tiểu Lương Tử hí mắt nhìn hăn – Hỏa Kê đâu có dốc toàn lực với huynh!

Âu Dương cười xấu xa một tiếng, chớp một bên bả vai Trâu Lương, “Ai nha, đây không phải là bởi vì người ta luyện tiếc không nỡ giết người sao!”

“Đúng vậy!” Long Kiều Quảng chớp bả vai còn lại “Người ta còn in cho người một hình xăm đó!”

Trâu Lương vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người bọn họ, “Hai người ở bên kia?”

Âu Dương Thiếu Chinh nắm chặt quyền, “Vẫn là câu nói kia! Ta đòi này chỉ cần nhìn thấy một lần! Chỉ một lần thôi! Ai có thể khiến Triệu Phổ ăn đau! Ta liền đáng giá... Ai nha!”

Âu Dương Thiếu Chinh nói còn chưa dứt lời, bị Tiểu Tứ Tử ném tới một cái bánh bao bị đập hư.

Hỏa Kỳ Lân ôm ót nhìn người sử dụng vũ lực với hăn...

Tiểu Tứ Tử dẩu môi nhìn hăn.

Long Kiều Quảng vội vàng nhìn Tiểu Tứ Tử, “Đừng sợ, không phải đã nói sao, luận về công phu thì Nguyên soái tốt hơn một chút.”

“Vậy Tiểu Lâm Tử sẽ thua sao?” Tiểu Tứ Tử lo lắng, bé muốn Cửu Cửu thắng nhưng lại không nghĩ Tiểu Lâm Tử thua.

“Thắng và không thua đều là hai khái niệm.”

Lúc này, từ phía sau Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử truyền đến tiếng nói chuyện.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy Ân Hậu và Thiên Tôn đang đi tới, người vừa nói chính là Thiên Tôn.

Ân Hậu đi xuống, liếc mắt một cái, “Ta còn nhớ năm đó Đại hòa thượng từng đấu với tên Bách Quỷ Vương kia.”

Thiên Tôn cũng gật đầu.

“Vô Sa đại sư đã từng cùng với sư tổ của con đánh nhau sao?” Tiểu Lương Tử vội hỏi, “Cuối cùng ai là người thắng?”

“Ừm...” Ân Hậu nghĩ nghĩ, “Yếu Trường Thiên không thắng, Đại hòa thượng cũng không thua.”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều nghiêng đầu, “Cho nên họ đánh hòa sao?”

“Cao thủ mạnh như vậy còn có thể đánh hòa?” Tiểu Lương Tử nghi hoặc, “Đây là đánh mấy ngày mấy đêm?”

“Ha ha.” Thiên Tôn cùng Ân Hậu cười gượng hai tiếng, đều lắc đầu, “Trên đời này chuyện đáng ghét nhất chính là xem lão hòa thượng béo kia đánh nhau! Cứ chờ rồi xem...”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 8: Không Thể Vượt Qua

Edit: Fin

Beta: Po

Trên tràng giáo quân của Hắc Phong Thành, cát đá bay loạn xạ, binh lính vội vàng lui về phía sau, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đứng đối diện nhau ở giữa đài gỗ, hai người đi vòng quanh còn chưa được nửa vòng, chỉ thấy Triệu Phổ tiến lên trước một bước...

Nhóm binh lính vây xem đều sửng sốt — Chiêu thức mà Triệu Phổ đang dùng chính là chiêu thức mà bọn họ vừa đánh ban nãy... Đường nhiên, nội lực hoàn toàn bất đồng.

Cửu vương gia nâng một tay lên, chỉ thấy năm ngón tay của hắn tạo thành một độ cong, rồi nắm chặt lại thành quyền, nhảy lùi lại đánh thẳng lên mặt Lâm Dạ Hỏa.

Một quyền cương mãnh này mang theo nội lực hùng hậu, nhóm binh lính gần đó đều cảm giác được một cỗ kinh phong đập thẳng vào mặt... Cả đài đều chấn động, vang lên từng tiếng cạch cạch.

Trên lầu, Âu Dương Thiếu Chinh kinh ngạc, “Ta nói con mẹ nó a! Triệu Phổ dùng tới mười thành nội lực!”

Triệu gia quân gọi một quyền này là Côn Lôn quyền, bọn lính đều không nhìn được mà nuốt nước miếng... Bọn họ đánh đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu biết còn có thể đánh ra loại uy lực mạnh thế này.

Mà nhìn lại Lâm Dạ Hỏa.

Đối mặt với một quyền dùng tới mười thành nội lực của Triệu Phổ, người bình thường đều sẽ muốn trốn... Nhưng mà Hỏa Phượng lại hơi lùi chân về sau nửa bước, hai tay tạo thành chữ thập chắn phía trước.

Chúng tướng Triệu gia quân tiếp tục kinh ngạc... Chiêu mà Lâm Dạ Hỏa sử dụng là nhất chiêu trong Triệu gia quyền, chặn ngàn quân...

“Rầm rầm” một tiếng vang thật lớn truyền đến, toàn bộ đài gỗ bắt đầu kịch liệt chấn động, bọn lính rối rít lui về phía sau...

Trên đài, Lâm Dạ Hỏa đưa hai tay ngăn cản một quyền của Triệu Phổ.

“Vậy mà lại tiếp được!” Chúng tướng trên thành lâu rất kinh ngạc, sôi nổi bàn luận.

Bên cạnh, Tiêu Lương liếc mắt nhìn mọi người một cái, bĩu môi, “Các người thực sự nghĩ Hỏa Kê chỉ biết trang điểm thôi chắc?”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa sau khi xuất một chiêu rồi, tiếp đó là cùng lúc thu chiêu, quay người lại vừa đủ một cước, vừa rồi chính là bộ quyền pháp trong Càn Khôn đá dùng trong huấn luyện quân đội.

Mọi người cũng cảm giác được trên không trung hai loại nội lực bất đồng đang va chạm vào nhau, sau đó chính là “Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Đài gỗ cao kia rốt cuộc không chịu nổi loại sức ép quá mãnh liệt này, rầm một tiếng tiêu tán...

Trên tràng giáo quân bụi bay mù mịt, vụn gỗ văng tứ tán.

Bọn lính liên tiếp lui về phía sau. Khi nhìn lên lại đài gỗ thì phát hiện lúc đầu nó vẫn còn nguyên vẹn, bây giờ đã gần vỡ ra, giữa giáo quân tràng

xuất hiện hai hình nửa vòng tròn, là do nội lực của hai người chạm vào nhau mà tạo thành.

“Khụ khụ...” Bọn lính vội vàng đưa tay xua đi bụi bặm... Chờ bụi tan đi, chỉ thấy trên mảnh đất trống, một đen một đỏ hai thân ảnh cuốn vào nhau nhào vào đánh tiếp.

Nhìn người không hề cảm thấy hoa mắt — Bởi vì hai người họ đều dùng Triệu gia quyền, chỉ là có chút kỳ quái, rõ ràng là bộ quyền pháp giống nhau, nhưng phong cách hai người đánh ra lại hoàn toàn bất đồng.

Mỗi quyền của Triệu Phổ cương mãnh bá đạo, từng thế tiến công vô cùng sắc bén.

Lâm Dạ Hỏa rõ ràng chỉ thủ thế, thủ kín đến mức không có một kẽ hở.

Hai người một công một thủ, nội lực lại cao... Nguyên bản đây vốn là bộ công phu phổ thông mà các tướng sĩ luyện tập mỗi ngày, đột nhiên lại trở nên uy lực vô cùng.

Bọn lính hai mặt nhìn nhau — Ngày thường có phải là đã luyện sai rồi không? Vì sao mấy người bọn đánh ra lại không giống một bộ quyền chứ.

Hai người liên tục hủy đi hơn ba mươi chiêu sau, hoàn toàn phân không ra ưu khuyết điểm.

Mấy chục vạn binh Triệu gia quân lúc này xem như được mở rộng tầm mắt, chứng kiến bộ quyền chưa từng thấy qua nhưng lại rất quen mắt, một người, hai người... từng người một trợn mắt há hốc mồm nhìn hai đại cao thủ đang đối chiến. Họ không khỏi cảm thấy thế giới này quá thần kỳ, rõ ràng mọi người đều cảm giác được mỗi một chiêu của Triệu Phổ hoàn hoàn có thể đập bẹp Lâm Dạ Hỏa, nhưng Lâm Dạ Hỏa lại chính là đập không bẹp, tất cả chiêu thức y đều có thể ngăn cản.

Trên thành lâu, các vị chủ tướng cùng phó tướng Triệu gia quân đều nhìn chăm chăm tình hình chiến đấu phía dưới.

Âu Dương vuốt cằm, “Tất cả y đều có thể tiếp được?”

Long Kiều Quảng tò mò hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu ở phía sau, “Cái này chính là Thiện cảnh trong truyền thuyết ạ?”

Trâu Lương nhíu mày, “Nói nửa ngày, Thiện cảnh rốt cuộc là cái gì?”

Ân Hậu lắc đầu, “Không đâu, thiện cảnh vẫn chưa xuất hiện đâu.”

Thiên Tôn nâng cằm, “Người nói Tiểu Lâm tử chưa từng dùng qua chiêu này à?”

Ân Hậu lắc đầu, “Nhất định là chưa, nếu dùng phỏng chừng sẽ bị người khác chán ghét, chắc nó sẽ không chủ động dùng.”

Thiên Tôn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Năm đó Yếu Trường Thiên thiếu chút nữa bị Thiện cảnh ép đến điên luôn rồi, không biết tiểu tử Triệu Phổ có biện pháp phá giải không?”

...

Trước núi Bình Chung có hai con sông giao nhau, hiện tại ở đó tụ tập không ít mã xa.

Sông Bình Xuyên và sông Trung Xuyên chảy giao nhau, sông Bình Xuyên nước chảy xiết, sông Trung Xuyên nước chảy nhẹ nhàng. Hai nhánh sông giao nhau hình thành nên diện tích sông ngòi cực lớn, vừa lúc ở tiền phương núi Bình Chung.

Hạ Nhất Hàng mang theo Triển Chiêu tới sông Bình Xuyên chờ người trước.

Muốn đi núi Bình Chung, nhất định phải vượt qua hai con sông này... Thuyền đưa đồ cơ bản đều là cùng nhau đi qua sông, bởi vì sông Bình Xuyên dòng nước chảy mạnh, mà hai sông lượng nước đổ vào rất lớn, dưới đất có mạch nước ngầm, lốc xoáy rất nhiều, có thể khiến thuyền dễ lật.

Đám người Triển Chiêu trên mã xa dừng lại.

Bên bờ sông còn có mấy chiếc xe ngựa cùng vài con ngựa. Trên xe ngựa có huy hiệu, lại còn có xa phu, hẳn là người Liêu quốc.

Hạ Nhất Hàng kéo lại Thiên Tinh Đạp, liếc mắt nhìn một vài tướng sĩ Liêu quốc đang đi tới đi lui ở bờ sông. Tại xe ngựa bên bờ bên kia có dựng một lều vải nhỏ tạm thời.

Hạ Nhất Hàng nhìn lều trại kia, hơi cười.

Phong Khiếu Thiên chạy đến bờ sông, phiêu mắt liền thấy mấy binh lính Liêu quốc, hỏi, “Các người đứng ở đây làm gì? Không chịu đi sao?”

Vài binh lính vừa ngẩng đầu đã giật mình, đều đi về một bên, hiển nhiên là biết Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên không hiểu ra làm sao cả.

Lúc này, chỉ thấy lều trại bên kia được vén màn lên, từ bên trong có một người đi ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này đều xuống ngựa giống Hạ Nhất Hàng.

“Triệu Phổ vậy mà lại phái người đến.”

Lúc này, chợt nghe người vừa đi ra lều trại nói. Mọi người ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy từ trong lều trại đi ra là một người tuổi còn trẻ, so với tuổi của Hạ Nhất Hàng thì không sai biệt lắm, dáng người cân xứng, có thể nói là tương lai của Liêu quốc, hẳn không tính là đặc biệt cao lớn. Người này có mái tóc nâu dài, thắt lại thành một bím, toàn thân mang nhuễn giáp, bên hông đeo loan đao, bộ dạng cũng không tệ lắm, mũi cao mắt sâu, còn có một chòm râu được chăm chút kỹ lưỡng, rất là có dáng vẻ.

Hạ Nhất Hàng còn chưa lên tiếng, chợt nghe tiếng Phong Khiếu Thiên truyền đến, “U oa... Đây không phải là Khảm nhi sao!”

Biểu tình trên mặt Hạ Nhất Hàng vừa hiện lên một tia vi diệu vừa lộ vẻ cố nhịn cười, cúi đầu kéo dây cương Thiên Tinh Đạp.

Mà biểu tình trên mặt của vị đang đứng đối diện kia lại là lúc xanh lúc trắng, hẳn cau mày nhìn thoáng qua... Phong Khiếu Thiên ở đối diện ngoắc hẳn, “Bé con ơiiii~!”

Không ít người Liêu đều cúi đầu đứng ở một bên, không khác nhau mấy so với biểu tình hiện tại của Hạ Nhất Hàng.

“Khụ khụ.” Hạ Nhất Hàng ho khan một tiếng, nói với Phong Khiếu Thiên, “Khiếu Thiên, không nên nói bậy.”

Phong Khiếu Thiên cười hì hì chạy trở về.

“Đò đâu rồi?” Hạ Nhất Hàng hỏi hẳn.

Phong Khiếu Thiên buông tay, “Ở bờ sông có một chiếc đò nhưng mà đò này không chở người, chẳng lẽ người núi Bình Chung đều về nhà ăn cơm hết rồi à. Bến đò cũng không có người.”

Hạ Nhất Hàng khẽ nhú mày.

Vị người Liêu kia ngượng ngùng mà sờ sờ chòm râu trên cằm, nói, “Chúng ta đợi hơn nửa canh giờ, không thấy người Bình Chung sơn lại đây. Ai, cũng tại Triệu Phổ đắc tội Bình Chung sơn, chuyện này lại không có quan hệ gì với chúng ta. Chẳng lẽ là cá nằm trong chậu?”

Hạ Nhất Hàng hơi cười, biết hắc hắc là nghe mấy lời đồn đãi nói Triệu Phổ không chịu đưa hắc hổ, nên giờ mới nói mát.

Vị người Liêu kia nói xong, liếc mắt trừng Phong Khiếu Thiên một cái, rồi trở về trong lều trại của mình tiếp tục ngồi chờ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng, ý bảo — Vị này là ai?

Hạ Nhất Hàng nói, “Hắn là Đại tướng quân Liêu quốc, Tiêu Khảm.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, hình như là đã từng nghe qua, có điều... Hai người lại nhìn Phong Khiếu Thiên, không hiểu — vì sao lại gọi người ta là con?

Phong Khiếu Thiên ôm cánh tay nói, “Ta từng cùng hắn chơi trò đá chiến! Vì trước đó đã đánh cược nên lúc thua hắn phải nhận ta làm cha nuôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, “Đá chiến là cái gì?”

Phong Khiếu Thiên cười hì hì, “Có rãnh chỉ cho các người cùng chơi, đó là sở trường của ta!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật gật đầu.

Hạ Nhất Hàng lại nhìn thoáng qua cái lều trại kia.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều là cao thủ, từ khí tức đều có thể cảm giác được bên trong lều trại có hai người, trừ bỏ Tiêu Khảm vừa rồi đi ra nói chuyện, hẳn là vẫn còn có một vị cao thủ.

Trong xe ngựa, Công Tôn vén màn xe liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, hỏi, “Vẫn không thể qua sông sao? Còn trẻ nữa sẽ không qua được”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Công Tôn tiên sinh quả nhiên bác học.”

“Sao lại trẻ nữa thì không qua được?” Triển Chiêu không hiểu.

Hạ Nhất Hàng vươn tay một ngón tay chỉ một ngọn núi cao ở đằng xa, nói, “Đó là núi Bình Chung.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn qua... Chỉ thấy thành Bình Chung dựa vào núi Bình Chung đứng thẳng trong mây, quần loan⁽¹⁾ núi non trùng điệp. Hơn nữa đỉnh núi đều là tuyết trắng, xem ra là hàng năm đều đóng băng.

(16)Loan: chỗ núi quanh co liền nối gọi là loan.

“Sông Bình Xuyên chảy từ Tây sang Đông, dòng nước chảy rất nhanh, nước lại ấm. Mà sông Chung Xuyên là từ trên núi Bình Chung chảy xuống, dòng nước tương đối chậm, lại nhỏ, bởi vậy hầu hết chúng ta qua sông đều là đi sông Chung Xuyên. Vùng này ngày đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn, đến buổi tối, thượng du sông Chung Xuyên sẽ đóng băng, dòng nước sẽ càng nhỏ, vì thế nước sông Bình Xuyên sẽ đổ về hai bên. Như vậy thì không có cách nào đi đò qua sông, và lại sự chênh lệch nhiệt độ của hai dòng nước rất rõ ràng, sẽ có rất nhiều lốc xoáy sinh ra, vô cùng nguy hiểm.”

Phong Khiếu Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Nếu bên Núi Bình Chung kia trong vòng một canh giờ không có người tới, chúng ta cũng chỉ có thể ở qua đêm ở chỗ này.”

“Này!”

Lúc này, có mấy quan binh Liêu quốc đứng ở trước đền, có vẻ là thủ vệ canh gác ở cửa thành Bình Chung.

Nhưng mà, người bên kia tựa như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn đứng im không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Đối phương hẳn là cố ý?”

“Xem ra đúng là vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu.

“Chúng ta tự ngồi thuyền đi qua đó đi?” Phong Khiếu Thiên nói, “Dù sao cũng có thuyền.”

Hạ Nhất Hàng nhìn nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phong Khiếu Thiên đến bến đền, hỏi người Liêu, “Các người sao vẫn chưa đi a? Nếu không cần thì cứ để chúng ta dùng.”

Vài quan binh Liêu quốc đều lắc đầu — Trên thuyền một người đều không có, vạn nhất có trá.

Phong Khiếu Thiên khóe miệng giật giật, “Các người cho là vua phương Bắc diệt núi Bình Chung sao, sợ cái gì?”

Đám người Liêu đều nhìn trời.

Phong Khiếu Thiên dắt ngựa lên thuyền, Hạ Nhất Hàng cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường còn có Công Tôn ở trên xe ngựa cũng đều lên rồi.

Thấy trên thuyền còn có mấy phòng trống, Phong Khiếu Thiên vịn lan can thét to, “Khảm nhi? Có muốn vào thành với cha người không?”

Trong lều trại trong không thấy có ai lên tiếng, Phong Khiếu Thiên liền hướng về phía thủ hạ, ý bảo — Qua sông!

Đò rời khỏi bờ, đi ở phía trước.

Tiền phương cách đó không xa chính là núi Bình Chung, hẳn là chỉ đi trong chốc lát sẽ đến, dòng nước chảy nhẹ nhàng, thuyền chạy vô cùng vững vàng.

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vì sao chỉ có đò mà không có người đưa đò?”

“Quan trọng là các người có can đảm đi hay không thôi.” Hạ Nhất Hàng nói, “Lan Khắc Minh muốn ra uy đánh phủ đầu mấy người đến viếng tang, người Tây Vực không rành về sông ngòi, hai con sông này chính là lá chắn tốt nhất của hắn.”

“Liệu hắn có đục một lỗ ở dưới thuyền không?” Phong Khiếu Thiên cảm thấy mức nước có vẻ sâu, từ lan can đi xuống nhìn xem.

Hạ Nhất Hàng cười cười, “Nếu thật sự đã đục một lỗ, chúng ta là người đầu tiên... Người thứ hai đi càng nguy hiểm không phải sao?”

Phong Khiếu Thiên có vẻ vui mừng.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu thuyền, ánh mắt hướng về phía lều trại của quân Liêu ở nơi xa xa.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu hỏi hần, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nói, “Người có nội lực ở trong lều trại kia... Ta có cảm giác hình như từng quen biết.”

Triển Chiêu “A...” một tiếng, gật gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia phục hồi lại tinh thần, phát hiện Triển Chiêu nhìn mình chăm chăm, có chút không hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhắc nhở hần, “Người không phải say tàu sao...”

Triển Chiêu vừa mới nói chữ “sao”, thì chỉ thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường trắng bệch.

Triển Chiêu cả kinh, “A... Ta không phải cố ý đâu! Người đừng có nôn a! Lớn như vậy đẹp trai như vậy mà nôn thì rất mất mặt!”

Bạch Ngọc Đường siết tay vào lan can đứng bất động.

Triển Chiêu chỉ vào bờ biển, “Gần đến rồi!”

Hạ Nhất Hàng cùng Công Tôn đều quay đầu lại nhìn động tĩnh ở đằng này, chỉ thấy Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường dậy đi khỏi thuyền.

Phong Khiếu Thiên cả kinh, “Ai! Vẫn còn cách bờ khá xa nha...”

Nhưng mà Phong Khiếu Thiên nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã bay đến bờ rồi.

Hạ Nhất Hàng nhìn khoảng cách từ đây đến bờ một chút... Hỏi Công Tôn, “Triển Chiêu cũng biết bay sao?”

Công Tôn cũng vuốt cằm quan sát, “Trước kia chưa từng thấy hần gấp gáp như vậy, chắc là có chút nóng vội...”

Hạ Nhất Hàng lầm bầm lầu bầu, “A... Thì ra khi nóng vội còn có thể bay, cái này được, về sau có chỗ dùng được”

Công Tôn kinh hãi mà há miệng nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng vẫn như cũ rất vô hại mà nhìn Công Tôn cười cười, quay đầu bảo Phong Khiếu Thiên mau cập bờ.

Công Tôn khoanh tay nhìn Hạ Nhất Hàng — Đúng là cái bụng đen! Người này so với Triển Chiêu còn đen hơn!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 9: Quỷ Và Phật

Edit: Fin

Beta: Po

Thuyền từ từ cập bờ, mọi người rời thuyền.

Bên bờ sông, vẻ mặt Triển Chiêu tỏ ra áy náy, cũng không phải y cố ý nhắc nhở Bạch Ngọc Đường.

Hạ Nhất Hàng nhìn trong chốc lát, hỏi Công Tôn, “Không phải người mới vừa đưa Bạch Ngọc Đường thuốc chống say sóng sao?”

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy... Lúc đầu hẳn lấy thuốc là để dự phòng, nếu nước chảy quá xiết thì thuyền sẽ chông chênh, nhưng mà thuyền chạy rất yên ổn, không khác gì đi thuyền hoa của nhà hẳn, ngắt cái rầm ấy.”

Hạ Nhất Hàng sờ sờ cằm, gật đầu, “A... Thì ra là thế.”

Công Tôn lắc đầu, than thở một câu — Thật nhức đầu hoa mắt!

Lúc này, chỉ thấy từ cửa thành núi Bình Chung có hai quan viên đi ra... Có vẻ đều là võ tướng, hướng Hạ Nhất Hàng chấp tay, “Hạ Tướng quân đại giá quang lâm, Thiếu chủ nhà ta đã ở trong thành đợi đã mấy ngày rồi.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Phong Khiếu Thiên quay đầu phất phất tay với nhóm người Liêu ở bờ bên kia.

Tiêu Khảm đang đứng ở bờ biển, chờ thuyền trở về, hình như bọn họ khá lúng túng. Biểu tình lại có chút không được tự nhiên, có vẻ bọn Liêu binh này lá gan rất nhỏ.

Núi Bình Chung phái người đem đồ trở lại rồi bỏ đi, để nhóm người Liêu tự mình qua sông.

Hạ Nhất Hàng đột nhiên vỗ vỗ Phong Khiếu Thiên, “Khiếu Thiên, đi nhắc nhở bé con nhà người một chút, hình như thuyền thấm nước nặng rồi để nó lưu ý.”

Phong Khiếu Thiên vui tươi hơn hớn chạy đến bờ biển, hướng về bờ bên kia bắt đầu ồn ào, “Con ơi! Thuyền kia hình như thấm nước nặng lắm rồi, con nhìn xem thử đáy thuyền có phải bị thủng lỗ không.”

Bị Phong Khiếu Thiên nói như thế, tất cả người Liêu đang lên thuyền đều vội vàng nhìn thân thuyền thăm dò.

Tiêu Khảm đứng ở bờ biển nhìn kiểu gì cũng cảm thấy thuyền sắp chìm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều mỉm cười nhìn Hạ Nhất Hàng. Đây là rõ ràng là ức hiếp người không biết bơi, thật xấu!.

Tạm thời không đề cập tới nhóm người Liêu ở bờ biển đang nghiên cứu xem liệu thuyền có chìm hay không, lại nói chuyện bọn Triển Chiêu đi theo hai vị quan viên núi Bình Chung tiến vào địa phận thành Bình Chung.

Ở núi Bình Chung, một thành chính là một quốc gia, quy mô thành thị rất lớn, tựa vào núi mà xây dựng. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngay núi non

Bình Chung rất nguy nga, ngay tại chỗ lưng chừng núi có một tòa cung điện, nơi đó hẳn là hoàng cung núi Bình Chung.

Bọn Triển Chiêu cưỡi ngựa vào thành sau hơn một giờ, đi qua hơn một nửa thành thị, trước khi tiến vào cửa cung cách đó không xa, mọi người đều xuống ngựa đi bộ.

So với ngoại tộc tụ tập ở Hắc Phong Thành, thì ở núi Bình Chung này gần như không hề nhìn thấy người ngoại lai. Trong thành rất náo nhiệt, các cửa hàng mua bán không ít, nhưng điều khiến bọn Triển Chiêu cảm thấy có chút quỷ dị chính là — Hầu hết trước cửa mỗi nhà đều treo mặt nạ vu cổ, còn có mấy tạo hình khô quắt vô cùng quỷ dị được làm từ mấy chế phẩm tre mây, không biết là cái đuôi của loài động vật gì...

Công Tôn vừa đi vừa đánh giá, xem ra lời đồn đãi không phải giả, núi Bình Chung quả thật rất tôn sùng vu cổ. Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, bình thường nếu vu cổ hưng tất nhiên y thuật suy, là họa cho dân chúng.

Triển Chiêu thì lại có một chút hảo cảm đối với núi Bình Chung này, là bởi vì hắn phát hiện nơi này mèo đen rất nhiều! Mới đi vài bước, thì từ trong cửa sổ thoát một cái có con mèo đen chạy ra, ánh mắt màu xanh, kêu “Meo” một tiếng rồi lại chui vào ngỏ nhỏ u ám.

Phong Khiếu Thiên vừa đi vừa bĩu môi, “Núi Bình Chung của người tại sao lại u ám, tối tăm vậy?”

Mấy vị quan viên đến dẫn đường chỉ cười cười, cũng không nói nhiều.

Đến gần xung quanh hoàng cung, có rất nhiều người mặc áo choàng đen, xám và trắng, tuy rằng màu sắc áo choàng không giống nhau nhưng kiểu dáng lại gần giống. Những người mặc áo choàng này đều để tóc ngắn, trên tóc cũng không biết là bôi loại mỡ gì mà bóng lờng, phía trên đầu mịn màng, hai bên tai cắt phẳng, mới nhìn có chút buồn cười.

Hạ Nhất Hàng nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nói, “Những người này đều là Vu sư, bạch y chính là Vu y, màu xám chính là Khu ma(17), còn màu đen chính là môn hạ của quốc sư.”

(17)Khu ma: Thầy trừ tà

“Quốc sư là chỉ pháp sư Tư Minh sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hắn cũng mang áo choàng?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Áo choàng của hắn là màu đỏ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút ngoài ý muốn — Đếm từ nhân số mấy người mặc đồ đen ở đây, thế lực Tư Minh rất lớn!

Đi một đoạn nữa, Công Tôn chợt chú ý tới mấy tiểu hài nhi đang chơi đùa ở cổng, trên đầu mấy đứa đều cột một mảnh vải màu vàng, liền hỏi quan viên đi phía trước, “Chúng nó buộc mảnh vải trên ót làm gì vậy?”

“Là để trừ tà.” Hai quan viên nói cho Công Tôn biết, “Nếu mấy tiểu hài nhi trúng phải tà khí, sốt cao không lùi thì cần phải trừ tà...”

Công Tôn đứng lại, “Sốt cao không bớt thì trừ tà có ích lợi gì?”

Nói xong, y chạy tới nhìn hai tiểu hài nhi kia.

“Ai...” Một vị quan viên nhanh chóng muốn kéo Công Tôn lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gần như đồng thời khoát tay, chặn tay hai quan viên kia ngăn không cho bọn họ làm phiền Công Tôn.

Quan viên kia bất đắc dĩ nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng hơi cười, nhìn hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo — Không có cách.

Công Tôn chạy tới bên cạnh một đứa bé hàn huyên vài câu để đứa bé đó cho y bắt mạch, bắt thử mới phát hiện mạch của tiểu hài nhi không có gì dị thường, cơn sốt đã hạ, liền quay lại nhìn hai người kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quan sát một chút, mấy tiểu hài nhi kia sắc mặt trắng trẻo, hồng hào, tinh thần nhanh lẹ, không hề giống đang bị bệnh.

Công Tôn đứng lên, hoang mang mà quay về.

Vị kia quan viên cười cười, vừa định mở miệng nói chuyện. Vài nam tử mặc áo choàng xám từ phía đối diện đi tới.

Quan viên kia lập tức ngậm miệng lại, ý bảo mọi người, cứ tiếp tục đi tới đằng trước đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, tiếp tục đi về phía trước.

Chờ khi đi đến chỗ không người, quan viên kia hỏi Công Tôn, “Tiên sinh là lang trung sao?”

Công Tôn gật gật đầu.

Hai người nói, “Trong thành kỳ thật vẫn có lang trung, nhưng hành sự phải lén lút. Cha mẹ của những đứa nhỏ đó đã sớm mời lang trung về khám, uống thuốc... phải vây khấn trùm quanh đầu, chẳng qua là để tránh phiến toái.”

Công Tôn gật đầu, yên tâm, “A... Thì ra là thế.”

Triển Chiêu không hiểu, “Vì sao lại kiêng kỵ những Vu sư đó như vậy?”

“Một lời khó nói hết.” Hai quan viên vươn một lỏng tay chỉ về phía trước, chỉ thấy đã đến đại môn hoàng cung.

Ngay tại lúc bước vào đại môn, đột nhiên, trên sân của cung môn kỳ lạ thay lại có một đám chim bay lên.

Mọi người theo bản năng mà ngẩng mặt lên nhìn. Chỉ thấy rất nhiều chim chóc bảy màu bay lên trời.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng một phen dè lại Triển Chiêu đang muốn bắt chim.

Phong Khiếu Thiên cũng ngẩng mặt tán thưởng, “U oa, màu sắc thật là rực rỡ nha...”

...

Khác với bọn Triển Chiêu đang tiến cung chậm rì rì, quân doanh Triệu gia quân bên này đánh đến long trời lở đất.

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa một công một thủ đánh đến mức các tướng sĩ đang nhìn mà có chút hôn mê, mà hai người vẫn đang dùng Triệu gia quyền. Bộ quyền pháp này hiện tại đã hoàn toàn vượt qua mức độ mà bọn lính có thể lý giải, không khỏi cảm thấy bình thường mình luyện đúng là như cứt, giờ nhìn xem người khác đánh...

Trên thành lầu, Âu Dương đuổi người, từ cổ tới bả vai đều mỏi nhừ, “Hai người này đánh hoài không xong a?”

Tiểu Lương Tử lắc lắc đầu, nói, “Nếu Tiểu Lâm Tử đã muốn thủ, dù đánh ba ngày ba đêm cũng rất khó bãi bình hãn, nội lực của hãn lại cao, có thể kéo dài. Trước kia lúc hãn cùng Đại hòa thượng luyện công, nội lực Đại hòa thượng so với hãn cao hơn rất nhiều nhưng hãn đều có thể dễ dàng chống đỡ qua một ngày.”

Ân Hậu nói, “Điểm mấu chốt của loại công phu này là Vô Phong chưởng, các người xem vừa rồi hẳn dùng nội lực rất mạnh, nhưng kỳ thật nội lực vẫn luôn xoay tròn xung quanh, hẳn chẳng qua là dùng một chút sức đẩy nội lực qua lại liên tục, bởi vậy khi đánh tương đối ít dùng sức.”

“Vậy Nguyên soái vẫn rất thành thật mà dùng nội lực đánh với hẳn sao?” Long Kiều Quảng tò mò.

Thiên Tôn phiêu mắt nhìn chúng tướng một cái, “Các người cho rằng Nguyên soái của các người là người thành thật sao? Cao thủ so chiêu là muốn giảng chiến lược, Tiểu Lâm Tử có cùng thể lực với hẳn, Triệu Phổ có thể nhìn ra cách nó dùng nội lực như thế nào, bởi vậy lực mà hẳn đang dùng chính là hư lực, mười chiêu hư bên trong khả năng có một chiêu thực, Vô Phong chưởng phải tính ra nội lực của đối phương để tấn công, nếu tính sai lầm sẽ bị hạ.”

Tất cả mọi người gật đầu, Tiểu Lương Tử và bọn Âu Dương lại theo bản năng mà nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương khẽ nhíu mày, hỏi, “Dùng phương pháp ta dùng như năm đó để phá giải Vô Phong chưởng?”

“Một chiêu này người đã từng dùng qua, thì nó không còn ý nghĩa nữa, sẽ không ai có thể sử dụng lần thứ hai.” Ân Hậu nói, “Triệu Phổ có thể nhìn thấu đấu pháp của Lâm Dạ Hỏa thì Lâm Dạ Hỏa tất nhiên cũng có thể nhìn thấu đấu pháp của Triệu Phổ... Muốn học công phu của Vô Sa yêu cầu năng lực phải mạnh, các người cho rằng nó chỉ lo đóm dánh mà không chăm chỉ luyện công, ta thấy thật ra không phải vậy.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Thiên Tôn đồng ý nhìn Ân Hậu, “Trước đó Tiểu Lâm Tử có tìm người luyện qua Vô Phong chưởng, một người có nội lực rất cao.”

“Ai a?” Tất cả mọi người tò mò nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn chỉ chỉ chính mình, “Ta.”

Mọi người sững sốt một lát, sau đó đều hít sâu một hơi.

Trâu Lương cũng kinh ngạc hỏi Thiên Tôn, “Hắn từng tìm người luyện nội lực sao?”

Thiên Tôn gật gật đầu.

Ân Hậu nói, “Vô phong chương nếu như đã có thể đỡ được nội lực của Thiên Tôn, vậy thì nó hẳn là đã có sự giác ngộ đối với nội lực trên thế gian.”

Thiên Tôn gật đầu, “Giả sử sau này các người muốn lừa gạt nó, và giả người đó có nội lực cao hơn ta, nếu cao hơn vậy thì không hẳn là không có khả năng dùng lại chiêu thức của Trâu Lương để phá giải Vô Phong chương.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau — Quả nhiên, không phải là kẻ chỉ biết đom đóm.

Tiểu Lương Tử đứng lên, “Lần thua trận đó, Hỏa Kê quả nhiên rất để ý!”

“Đương nhiên sẽ để ý.” Thiên Tôn hỏi Tiểu Lương, “Người lần đó bị Biển Tứ đánh bại thì biến thành cái dạng gì?”

Tiểu Lương Tử híp mắt.

“Đây mới chính là đồ đệ của Vô Sa.” Ân Hậu nói, “Ta và Thiên Tôn cũng không dám tùy tiện trêu chọc hòa thượng béo kia.” Nói xong, nhìn thoáng qua Trâu Lương, “Nó thất bại, đơn thuần là bởi vì không muốn phải giết người mà thôi.”

Trâu Lương không lên tiếng, nhìn một bên.

“Nội lực của Nguyên soái không có khả năng mạnh hơn Thiên Tôn.” Long Kiều Quảng hỏi, “Vậy chỉ có thể đánh hòa sao?”

“Nếu Triệu Phổ không nghĩ ra chiêu, vậy chỉ có thể đánh hòa.” Thiên Tôn gật đầu.

Ân Hậu nhìn Triệu Phổ, hơi cười cười, “Yếu Trường Thiên đời này chỉ làm duy nhất một chuyện tốt... Chính là tên đồ đệ này.”

Khi bọn họ đang nói chuyện, Triệu Phổ đã triệt nhất chiêu, nhìn Lâm Dạ Hỏa cười cười, “Người từng tìm người luyện qua? Tìm ai vậy? Thiên Tôn hay là Ân Hậu?”

Mọi người giật mình — Vậy mà lại đoán ra được?

Lâm Dạ Hỏa ngược lại cũng không bất ngờ, buông một tay, “Tìm Thiên Tôn, thừa dịp Bạch lão ngũ không giám sát chặt chẽ, bắt cóc một ngày.”

Trên lầu, tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn — Hóa ra là bị bắt cóc.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời, là do nó nói mang ta đi xem đồ cổ a.

“Nói cách khác, người đã biết Vô Phong chưởng không có cách nào có thể phá giải, cho nên người mới chắc chắn nói với chúng ta, một người người cũng không thua, đúng không?” Triệu Phổ hỏi.

Lâm Dạ Hỏa buông tay — Chính là có chuyện đó.

“Có điều cũng có ngoại lệ đấy.” Triệu Phổ nói xong, vung tay lên với binh sĩ khắp nơi, “Biết phòng thủ trọng yếu bao nhiêu không?”

Bọn lính đều ngơ ngác gật đầu.

“Ừ.” Triệu Phổ quay lại nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Công sự xong xuôi cả rồi.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng mày, “Cho nên giờ sẽ giải quyết việc riêng sao?”

Triệu Phổ nói, “Rất trùng hợp, ta biết một biện pháp phá giải Vô Phong chương.”

Hỏa Phượng gật đầu, “Ừ... Năm đó sư phụ người ép Đại hòa thượng phải dùng đến chiêu Thiên cảnh, hẳn là người cũng học được.”

Khóe miệng Triệu Phổ hơi cong lên.

Trên thành lâu, Tiểu Lương Tử vội vàng hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, “Còn có cách khác phá giải Vô Phong chương ả?”

Ân Hậu gật đầu, “Bách Quỷ Trận của Yếu Trường Thiên.”

“Bách Quỷ Trận là cái gì?” Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên, “Thầy của sư phụ con võ công thật khí phách!”

“Bách Quỷ Vương sở dĩ được xưng là “Bách Quỷ Vương” tất nhiên là có nguyên nhân.” Thiên Tôn nói, “Trước đây, ở thời điểm hắc mới mang binh xuất chinh, toàn bộ tộc nhân của hắc đều tự vẽ lên mặt mấy vệt sáng màu trắng, vẽ thành một cái mặt quỷ cho nên mới có rất nhiều người gọi hắc Bạch Quỷ Vương. Nhưng hắc thật sự được xưng là Bách Quỷ Vương là bắt nguồn từ một chiến dịch...”

Tất cả mọi người tò mò, “Chiến dịch gì?”

“Chiến dịch sườn Vân Vong.” Thiên Tôn trả lời, “Đường quân mười vạn người, hắc chỉ có hai vạn binh mã... Kết quả Đường quân biến mất.”

Ở đây đều là danh tướng, tất cả mọi người đều từng nghe qua trận chiến dịch này, đây là câu đố không lời giải trong trận chiến đó. Mười vạn binh mã Đường quân cứ thế đột nhiên biến mất, ai cũng không biết được những người đó rốt cuộc đã đi đâu, Sau trận chiến ở sườn Vân Vong, Bách Quỷ Vương trở thành Chiến tướng Quỷ Vương khiến người người nghe đến đều sợ mất mật, thậm chí có truyền thuyết nói rằng binh mã của hắn căn bản không phải người thường, thật ra tất cả đều là quỷ binh.

“Ông ấy rốt cuộc là làm cách nào?” Trâu Lương hỏi.

“Có phải Nguyên soái các người đã từng bị vây lại, sau đó lấy ít thắng nhiều, một người đánh mấy vạn người, kết quả trận chiến lại lông tóc vô thương, Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

“Có!”

Toàn bộ phó tướng hầu như đều trầm miệng một lời.

Trâu Lương nói, “Lúc Nguyên soái mười bảy tuổi đã từng mang theo vài trăm người đánh bất ngờ vào lương thảo của quân địch, không ngờ trong quân có gian tế mật báo, hắn bị vây ở Lộc Vĩ Khâu, lúc ấy các tướng sĩ đều cho rằng lần này chết chắc rồi, nhưng Nguyên soái đã làm một chuyện...”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều hỏi, “Chuyện gì?”

“Lúc ấy ta cũng có mặt.” Lúc này, một trong thập đại phó tướng nhấc tay lên, “Nguyên soái đã để chúng ta tránh ở trong một cái sơn động rất lớn, bảo rằng không cần phải đi ra, lúc ấy chúng ta nhất quyết không chịu, hắn liền nói cho chúng ta biết, sẽ không có việc gì cả, không cần phải lo lắng...”

“Sau đó?” Ân Hậu hỏi.

“Chờ tới khi chúng ta đuổi tới.” Âu Dương nói, “Thì chỉ còn một mình Nguyên soái.”

“Những quân địch khác đâu?” Tiểu Lương Tử vội vã hỏi.

Vị kia phó tướng lắc lắc đầu, “Biến mất... Thời điểm chúng ta ra tới, xung quanh một tên quân địch cũng không có, chỉ có Nguyên soái mà thôi.”

“Chúng ta hỏi hẵn những người đó đâu rồi... Hẳn mới nói ‘Dọa chạy mất rồi!’”

Trâu Lương nói tiếp, “Sau đó lại có mấy lời đồn đãi nói rằng hẳn đã để bày sói ăn toàn bộ địch binh, nhưng trên thực tế bày sói căn bản không hề tới.”

“Tiểu Lâm Tử sở dĩ tìm ta luyện nội lực mà không tìm lão quỷ, là do có nguyên nhân.” Thiên Tôn chậm rì rì mà nói, “Bởi vì Bách Quỷ Trận của Yếu Trường Thiên và Ma Vương Thiểm của lão quỷ khá tương tự, hai người bọn họ đều dùng nội lực mà đùa giỡn, không giống ta, ta là người thành thật.”

“Cho nên... mới nói Bách Quỷ Trận thuộc loại như Nhiếp Hồn thuật sao?” Trâu Lương hỏi.

Ân Hậu lắc đầu, “Của ta chính là Nhiếp Hồn thuật, Yếu Trường Thiên thì có một cách nói khác.”

“Cách nói gì ạ?” Tiểu Lương Tử kích động đứng lên, Yếu Trường Thiên là thầy của sư phụ nhóc, mà Triệu Phổ lại là sư phụ của nhóc cho nên mới nói về sau nhóc cũng có thể có cơ hội học a!

Ân Hậu mỉm cười, “Nếu Yếu Trường Thiên được xưng là Tà...”

Thiên Tôn tiếp một câu, “Thì tất nhiên sẽ là Tà thuật!”

“Triệu Phổ không dùng ở trước mặt các người, là do hăn lo sẽ làm các người sợ!” Thiên Tôn nhắc nhở, “Bách Quỷ Trận khá là dọa người.”

“Thiện cảnh đối kháng với Bách Quỷ Trận sao?” Trâu Lương hỏi.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cười, “Bắt quỷ đương nhiên phải là Phật tổ a! Đó không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Rốt cuộc năm đó thầy của sư phụ cùng Đại hòa thượng đến tột cùng là ai thắng ạ?” Tiểu Lương Tử sốt ruột.

“Không phải đã nói rồi sao, Yếu Trường Thiên không thắng, Vô Sa cũng không thua.” Ân Hậu nói, “Có điều lúc trước khác bây giờ cũng khác, thế hệ tiếp theo bất đồng rất lớn.”

“Hai người bọn họ ai thua ai thắng còn phải xem tình huống thế nào...” Thiên Tôn nói xong, đột nhiên khoát tay, “Gió ngừng rồi.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Sắp bắt đầu rồi.” Ân Hậu vô cùng nghiêm túc mà khuyên bảo chúng tướng, “Lát nữa vô luận phát sinh chuyện gì, thì các người cũng không nên tin vào ánh mắt của mình!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 10: Kỳ Cảnh

Edit: Fin

Beta: Po

Lâm Dạ Hỏa đấu với Triệu Phổ, đây là trận chiến kéo dài hơn một thế hệ vẫn chưa tỷ thí xong.

Vô Sa đại sư và Yếu Trường Thiên, một người có lòng từ bi, một kẻ tội ác chồng chất, một người phổ độ chúng sinh, một kẻ tàn sát sinh linh, năm đó sau một hồi chiến đấu không có kết quả lại kéo dài thêm một thế hệ, toàn bộ sự yên bình đều đã phát sinh biến động.

Không khí trên tràng giáo quân đường như đọng lại trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ở trạng thái nín thở ngưng thần, chờ đợi trận đại chiến này bắt đầu.

Mà những cao thủ trên thành lâu sau khi nghe xong lời của Ân Hậu và Thiên Tôn thì càng thêm khẩn trương — không nên tin vào ánh mắt của mình? Vậy nên tin tưởng vào cái gì?

Đương nhiên, trong những người này không bao gồm Thẩm Thiệu Tây.

Làm một người vô hình, Thẩm Thiệu Tây lúc này đang dùng một đôi mắt khác quan sát cuộc chiến, cũng bởi vậy nên so với tất cả mọi người thì hẳn bắt đầu cảm giác được biến hóa đầu tiên...

Đúng như Thiên Tôn nhắc nhở — Gió ngừng rồi!

Mà ngay sau đó, gió lại nổi lên... Theo tiếng gió lớn dần, Thẩm Thiệu Tây nghe được một loại thanh âm quỷ dị, nghe như tiếng mặt tường thành rạn nứt, tất cả mọi thứ đều xáo trộn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Bên cạnh hẳn, Âu Dương Thiếu Chính đứng dậy hô to, đưa tay ngăn trở cát đá bay loạn xạ...

Trên giáo quân tràng luồng gió yêu ma nổi lên bốn phía, rất nhanh, cuồng phong đã gào thét.

Thiên Tôn ngẩng mặt lên nhìn nhìn bầu trời trên đỉnh đầu dần dần mù mịt, u ám, hỏi Ân Hậu, “Thế nào?”

Ân Hậu gật đầu, “Không tệ!”

“Sao lại như thế?” Âu Dương vỗ vỗ tro bụi trên tóc, phát hiện sức gió nhỏ lại thì thở phào, đột nhiên biểu cảm lại thay đổi một lượt... Sợ tới mức nhảy dựng lên, “Mẹ nó!”

Tất cả mọi người nhìn Âu Dương.

“Cái gì vậy?” Âu Dương xua tay, giống như đang đuổi cái gì ở trước mắt vậy.

Long Kiều Quảng cũng lui ra phía sau một bước, “Tất cả mọi người hãy cảnh giác xung quanh.”

“Oa!” Tiểu Lương Tử đột nhiên chỉ tay xuống phía dưới.

Mọi người vừa nhìn xuống liền cả kinh hít một hơi khí lạnh... Không biết tại sao, trong giáo quân tràng lại có vô số binh lính, mặt trận này thoát

nhìn dị thường đáng sợ, vì mỗi binh sĩ lại y hệt một Quỷ ảnh(18).

(18)Bóng ma

Trên lầu, chúng tướng đều dụi mắt, dưới lầu, nhóm binh lính hình như hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra, đều xoay xung quanh.

“ Khống chế Trọng ảnh(19)không hề kém Lão Yếu.” Ân Hậu vuốt cằm gật gật đầu.

(19)Bóng mờ

Thiên Tôn nâng cằm dựa vào tường thành, vừa xoa đầu Tiểu Tứ Tử vừa gật đầu, “Ừ! Hơn nữa tâm địa tốt hơn so với Lão Yếu, không hù dọa tiểu hài tử.”

“Đây chính là Bách Quỷ Trận?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Nhất chiêu trong Bách Quỷ Trận, Trọng ảnh!” Ân Hậu trả lời.

“So với Nhiếp Hồn thuật có gì khác nhau sao?” Long Kiều Quảng tò mò.

“Đương nhiên là khác nhau, Nhiếp Hồn thuật là thuật khống chế, mục đích tất nhiên là để khống chế. Mà Bách Quỷ Trận là tà thuật, cũng chính là mảnh khoé bịp người! Mục đích là để lừa dối thôi.” Ân Hậu giải thích một chút, “Nếu người trúng Nhiếp Hồn thuật, thì bản thân không có cách nào tự tỉnh lại, nhưng nếu lời nói của người khác có thể cứu tỉnh người, người hoàn toàn có thể tỉnh lại. Mà người trúng tà thuật thì lại tương phản, người khác không có cách nào cứu tỉnh người, người chỉ có thể dựa vào chính mình! Cho nên nói Nhiếp Hồn thuật không đả thương người, tà thuật lại hậu hoạn vô cùng!”

Thiên Tôn nói, “Triệu Phổ chỉ dùng một chiêu Trọng ảnh này, hơn nữa lại thủ hạ lưu tình, không hù dọa những tiểu binh có nội lực thấp. Nếu đổi lại là Yếu Trường Thiên năm đó, ngay cả con chó con mèo cũng phải trúng chiêu.”

“Như vậy chẳng phải là bất lợi cho Nguyên soái?” Thập đại phó tướng vừa không được tự nhiên mà nhìn trọng ảnh bên cạnh, vừa hỏi.

Ân Hậu lắc đầu, “Tiểu Lâm Tử cũng sẽ không sử dụng toàn lực, cả hai chỉ đang luận bàn, không phải đang liều chết liều sống.”

“Hai người bọn họ cũng không phải người tranh cường háo thắng.” Thiên Tôn nói, “Tỷ thí là cơ sở tạo nên sự ăn ý của băng hữu, tốt hơn việc so chiêu với Ngọc Đường ba ngày ba đêm, sẽ không tính kế đối phương, sẽ không thương tổn đối phương, hoặc là thương tổn người vô tội, một lí do thật là hay.”

“Làm sao có thể đuổi những tiểu quỷ này?” Âu Dương Thiếu Chinh nhìn quỹ ảnh bên cạnh mà luống cuống.

Tiểu Lương Tử nhìn trái nhìn phải cũng cảm thấy âm khí dày đặc...

Thiên Tôn và Ân Hậu đều không có phản ứng gì, điểm này mọi người ngược lại có thể hiểu được, dù sao cấp bậc giữa bọn họ hoàn bất đồng! Nhưng điều khiến mọi người nghi hoặc chính là — Tiểu Tứ Tử cũng không có phản ứng gì.

Tiểu Tứ Tử lúc này đang ngồi ở rãnh tường thành, quơ đôi chân nho nhỏ, nhìn tình hình chiến đấu phía dưới, Thiên Tôn còn đang xoa đầu bé, bé phải lắc qua lắc lại để mà nhìn cho rõ.

Tiểu Lương Tử ngồi xổm xuống, tò mò hỏi, “Cận nhi, người không phát hiện sao?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, hỏi, “Thấy cái gì nha?”

“Quý ảnh a.” Âu Dương Thiếu Chinh cũng hỏi, “Cháu không nhìn thấy trọng ảnh sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Không nha.”

“Làm sao có thể?” Long Kiều Quảng nhìn nhóm binh lính ở phía dưới cũng đang không hiểu ra sao, liền hỏi Thiên Tôn, “Người vừa mới nói, nội lực thấp thì không bị ảnh hưởng, chính là đạo lý này sao, cho nên Tiểu Tứ Tử mới không có phản ứng?”

“Ừ.” Thiên Tôn gật đầu, “Chiêu này hẳn là tiểu tử Triệu Phổ đã cải biến từ nguyên bản Bách quỷ trận của Yếu Trường Thiên, thật sự rất thành công.”

“Cũng đúng...” Ân Hậu gật đầu, “Yếu Trường Thiên sẽ không đời nào tổn tâm tư suy nghĩ làm sao để tránh tổn thương cho người vô tội, hẳn chỉ ngại người trúng chiêu không đủ nhiều.”

“Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại...” Thiên Tôn vỗ nhẹ đầu Tiểu Tứ Tử, “Muốn cho nó trúng chiêu, thì so với chuyện để ta và Lão quỷ trúng chiêu càng khó hơn.”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Tiểu Tứ Tử — Kia là một đôi mắt rất to và xinh đẹp, nó cho người ta một loại cảm giác... Khi ta nhìn xuyên qua ánh mắt này, dường như có thể nhìn thấy một người khác. Sự trong veo sạch sẽ trong đáy mắt đó đôi lúc sẽ lộ ra ánh nhìn hiểu rõ hết thảy, chỉ cần đứng ở bên cạnh người như bé, sẽ cảm thấy rất an tâm!

Mọi người ở đây nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử đến ngẩn người, đột nhiên... Thẩm Thiệu Tây hỏi, “Có phải có âm thanh gì đó không?”

“Âm thanh gì?” Tất cả mọi người nhìn hẳn.

Thẩm Thiệu Tây vỗ vỗ lỗ tai của mình, ngẩng đầu, “Có tiếng người đang niệm kinh Phật...”

“Là Liên Phật Tâm Cảnh sao?” Trâu Lương hỏi.

Tiểu Lương Tử nói, “Chiêu này Hỏa Kê từng dùng qua trước kia.”

“Hắn là không phải...” Thiên Tôn cũng lắc lắc đầu, “Là Thiện cảnh.”

“Có cái gì khá...” Âu Dương Thiếu Chinh nói còn chưa dứt lời, Long Kiêu Quảng bên cạnh đột nhiên ngẩng mặt lên, hỏi, “Đây là ảo giác hay là thật sự xảy ra rồi?”

Chỉ thấy trên bầu trời, mây đen cùng trời quang xé rách lẫn nhau, xuất hiện kỳ cảnh không trung bị xé rách, ánh sáng sáng ngời xuyên thấu qua mây đen chiếu xuống từng cột sáng. Hơn nữa xung quanh cát đá bay mù trời, lá cây bay cùng cát bụi khi bị cuốn qua cột sáng, cũng ào ào rơi xuống...

Trên thành lâu toàn bộ chúng tướng, binh lính trong quân doanh đều ngẩng mặt nhìn kỳ cảnh tự nhiên này.

“Bọn họ cũng thấy được...” Tiểu Lương Tử chỉ tay vào bọn lính, lại nhìn Tiểu Tứ Tử cũng đang ngẩng mặt nhìn, nhóc kinh hãi hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn, “Cho nên đó không phải ảo giác ạ? Là thật hay giả?”

Thiên Tôn cười cười, “Có trời mới biết.”

...

Lúc mọi người bị kỳ cảnh này hấp dẫn, Thẩm Thiệu Tây là người đứng mũi chịu sào bắt đầu phát hiện chuyện không ổn.

Hắn lấy hai ngón tay dè lỗ tai lại, lắc đầu, “Ta phát hiện so với Nhiếp Hồn thuật, cái này sẽ có tác dụng với ta.”

Mọi người không hiểu vì sao hấn lại che lỗ tai, đột nhiên...

“Oa!” Âu Dương Thiếu Chinh nhảy lên, theo bản năng bịt tai lại, lúc này, bên tai hấn vang lên tiếng nổ lớn, hình như là phải có đến mấy ngàn mấy vạn hòa thượng đang đồng thời đọc kinh văn, làm cho hấn có cảm giác Long Kiêu Quảng đột nhiên há ra một trăm cái miệng...

“Rất đáng ghét đúng không?” Ân Hậ hai tay bịt chặt tai hỏi mọi người.

Thiên Tôn đồng ý gật đầu, “Nhớ năm đó lúc Vô Sa đánh trận này, chúng ta đều còn trẻ đứng một bên, ai cũng muốn Yếu Trường Thiên có thể đánh cho hấn đau một chút, thật phiền chết!”

Trên thành lâu, trừ bỏ Tiểu Tứ Tử thì tất cả mọi người đều ôm tai, Tiểu Tứ Tử còn nghiêng tai nghe, “Đang niệm có phải là Kim Cương kinh(20)không?”

(20)Kim Cương kinh là một bộ kinh quan trọng thuộc hệBát-nhã-ba-la-mật-đa-kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á.

Tất cả mọi người vẻ mặt bội phục mà nhìn bé con kia — có thể nói bé thật lợi hại nha!

Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu hỏi, “Nguyên lí của công phu này là gì ạ?”

Ân Hậ vươn một ngón tay trong không trung, “Là gió!”

“Gió?” Mọi người khó hiểu.

“Bách Quỷ Trận khiến cho gió ngừng, mà Thiên cảnh lại là muốn cho gió nổi lên, sở dĩ cát bay đá chạy(21)... Thiên Tôn chỉ một ngón tay xuống phía dưới, “Là bởi vì hai cỗ nội lực đang lần lượt thay đổi...”

(21) Ý có chuyển động tai ương lớn (chỉ gió to)

Đúng như lời Thiên Tôn nói, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ thật lớn. Mọi người vội vàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang giao thủ... Lúc hai người bọn họ so chiêu chợt xuất hiện một trạng thái quái dị — Nội lực va chạm vào nhau trước quyền cước, cũng bởi vì nội lực bất đồng mà tạo thành tàn ảnh... Nhìn nhiều thì thấy bóng mờ, rõ ràng hai người đánh lại biến thành bốn người, sau đó lại biến trở về hai người.

Âu Dương cảm thấy đầu óc có chút hoảng, cũng cảm giác quỷ ảnh xung quanh đều vận vẹo, mà cột sáng và mây đen trên bầu trời vẫn đang dây dưa lẫn nhau.

Thẩm Thiệu Tây che kín lỗ tai nói, “Hai người bọn họ còn muốn đánh bao lâu nữa?”

Mọi người đồng tình mà nhìn thính giác đặc biệt tốt của Thẩm Thiệu Tây, đồng thời nghĩ đến một chuyện — Triệu Phổ có thể nghe tiếng ngâm tụng kinh Phật sao? Bình thường Long Kiêu Quảng nói nhiều hai câu hắc đã muốn động thủ đánh người, nếu như hiện tại hắc cũng có thể nghe được tiếng kinh Phật...

Còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Triệu Phổ nhảy ra ngoài vòng đấu, dậm chân, “Mẹ nó, hòa thượng nhà ngươi năm đó đã dùng chiêu này thật a? Thật là bỉ ổi mà!”

Lâm Dạ Hỏa chấp tay sau hông lắc đầu, “Ta còn chưa dùng mô nữa!”

Triệu Phổ cả kinh, “Người dám gõ mô ta chém chết người a!”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt.

Trên lầu, mọi người gật đầu — Quả nhiên là có thể nghe thấy.

“Đây là Thiện cảnh sao?” Tiểu Lương Tử hỏi, “Có thể khiến người ta tâm phiền ý loạn?”

“Tâm phiền ý loạn?” Ân Hậu lắc đầu, “Là giúp người được tĩnh tâm.”

Thiên Tôn nhét ngón tay vào lỗ tai, “Tính cách Yếu Trường Thiên cuồng bạo, kỳ thật Thiện cảnh giúp đối thủ tĩnh tâm, không còn điên cuồng, tính khí hằn kì cục tất nhiên rất khó chịu. Nhưng cơ bản Triệu Phổ chỉ dùng một chiêu Trọng ảnh trong Bách Quỷ Trận, Lâm Dạ Hỏa không tất yếu để Triệu Phổ tĩnh tâm, cho nên nó mới dùng một chiêu Thiện cảnh trong Phật ngữ này... Mục đích đương nhiên làm đối phương phiền chết.”

Mọi người há to miệng, “Cái này cũng được sao?”

“Sao... Công phu của Đại hòa thượng không phải ai cũng có thể dễ dàng hiểu thấu, xem ra trận này rất giống trận năm đó...” Thiên Tôn lắc đầu, chỉ phía dưới.

Mọi người cúi đầu, chỉ thấy hai mươi vạn quan binh bịt chặt lỗ tai chạy ra bên ngoài thao trường, vừa chạy vừa hét, “Oa! Thiệt là nhiều Long Tướng quân! Đầy trời đều là Long Tướng quân đang bay, phiền chết rồi!”

Long Kiều Quảng cảm thấy đầu gối mình cũng hơi đau, bĩu môi, “Liên quan đến lão tử cái rắm.”

Rốt cục, Triệu Phổ thu hồi nội lực, Lâm Dạ Hỏa cũng rút nội lực về... Thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Quý Hồn đã biến mất, Phật ngữ cũng ngừng... Trên đỉnh đầu sương mờ mây tan, ánh mặt trời dần hiện ra.

Triệu Phổ xua tay, ý bảo Lâm Dạ Hỏa — Không đánh với người nữa, đúng là phiền chết người.

Lâm Dạ Hỏa vừa thu chiêu lại, quay sang nghiêm túc hỏi các tướng sĩ dưới võ đài, “Biết tầm quan trọng của phòng thủ chưa...”

Chờ Hỏa Phượng nói xong, nhìn lại thì chỉ thấy, trên tràng giáo quân to như vậy một binh sĩ cũng không còn, tất cả đều đã chạy mất dạng, một trận gió nổi lên thổi vài chiếc lá khô bay qua.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, mếu máo trách cứ Triệu Phổ, “Bình lính nhà ngươi sao lại không có Phật tính như vậy...”

Triệu Phổ lắc đầu bước đi, thà rằng cùng Bạch lão ngũ cầm đao liều mạng còn hơn đánh nhau với Lâm Dạ Hỏa, biểu diễn kiểu này ai mà chịu nổi. Nhưng về phương diện khác hẳn lại cảm thấy Lâm Dạ Hỏa là nhân tài... Một chiêu này lấy một địch trăm, “Giết” người trong vô hình! Các tướng sĩ nói đúng, Long Kiều Quảng đúng là bay đầy trời, so với việc nói bấn bao nhiêu mũi tên cũng hữu dụng hơn nhiều!

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên thành lâu vỗ tay, “Vậy là đánh hòa sao? Rất tuyệt!”

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau — Xem như đến điểm thì dừng, quả nhiên không làm mất hòa khí.

“Ai.” Ân Hậu nâng cằm, “Hai người bọn họ giao tình không tồi, lại không có thâm cừu đại hận, muốn bọn họ đánh đến người chết ta sống quả nhiên là không có khả năng.”

“Cho nên mới nói tiểu hài tử thành thực một chút cũng không thú vị.” Thiên Tôn gật đầu, “Có điều cả Thiện cảnh cùng Bách Quỷ Trận đều được luyện không tồi, Chiêu Nhi với cùng Ngọc Đường không biết nếu luyện được thì thế nào...”

Nói xong, Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc nhau một cái, cảm thấy rất cần đốc thúc hai đứa trẻ nhà mình chăm chỉ luyện công một chút, dù sao cũng

tốt hơn là nói chuyện yêu đương!

...

Hai người đang mãi “Nói chuyện yêu đương” trong suy nghĩ của Thiên Tôn cùng Ân Hậu lúc này lại đang làm chuyện vô cùng đứng đắn.

Tiến vào hoàng cung núi Bình Chung, không khí xung quanh trang nghiêm, người ra kẻ vào nếu không phải mặc áo choàng pháp sư, thì chính là binh lính biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Sau khi theo hai vị quan viên đi một hồi, đến cửa chính hoàng cung, có một người đang đứng ở đó chờ mọi người, thì ra là người được Triệu Phổ thả đi mấy ngày hôm trước — Lan Khắc Di.

Lan Khắc Di khoát tay với những quan viên dẫn đường, tự mình dẫn bọn Triển Chiêu tiến vào hoàng cung.

Hoàng cung được kiến tạo trên núi nên khuyết điểm duy nhất chính là bậc thang quá nhiều, một đường đi lên trên, đi mãi cũng chả biết đã đi bao lâu rồi... Rốt cục cũng đến một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ.

Ở giữa đại điện là ngôi vị hoàng đế.

Lan Khắc Di mang theo mọi người từ thiên môn đi ra ngoài, ngoài cửa trong viện, treo đầy lụa trắng.

“Linh đường ở phía trước.” Lan Khắc Di rốt cục cũng mở miệng nói câu đầu tiên, vừa dẫn mọi người đi qua mấy tấm lụa trắng ra tới đường nhỏ... Tiến vào một tòa cung điện ngọc thạch được gọt giữa.

Xung quanh cung điện đều là cột cao, treo một vòng đèn sáng trưng, ở chính giữa có một cái ao, một cây cầu đỏ đi thông giữa hồ sang đảo nhỏ, trên đảo là một quan tài ngọc.

Trước kia bọn Triển Chiêu đã từng gặp qua kết cấu này, năm đó Táng Sinh Hoa ngã xuống cái huyết kia, cấu tạo hoàn toàn giống thế này...

Bên này cầu có thị vệ gác, còn bên kia, có một người trẻ tuổi đang đứng.

Người này dáng người cao gầy, vận một bộ cẩm bào màu lam, dựa vào ngọc quan mà ngăn người.

“Đại ca.”

Lan Khắc Di đi lên cầu, kêu một tiếng.

Nam tử đứng bên quan tài quay đầu lại nhìn qua...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy diện mạo rõ ràng của hắc — Người này hắc là chính là quân chủ mới nhậm chức của núi Bình Chung, Lan Khắc Minh.

Lan Khắc Minh có diện mạo giống với Lan Khắc Di đến bốn năm phần, nhưng không có loại tính cách trẻ con giống đệ đệ, nhìn tổng thể khiến người khác cảm thấy hắc là một người vô cùng trầm ổn. Tóm lại hai huynh đệ này đều là dáng vẻ có khí phách, hơn nữa vừa nhìn đã biết không phải là kẻ ngu dốt.

Lan Khắc Minh chấp tay với Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng cũng đồng thời chấp tay với hắc, nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Tiên sinh, tiên hạ thủ vi cường, phải dựa vào người rồi!

Công Tôn sửng sốt.

Ở phía sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhau một cái — Cái gì?

Phong Khiếu Thiên đi theo phía sau, đi đến hành lang cầu liên không tiếp tục đi nữa, cùng Lan Khắc Di đứng ở bên kia cầu mắt to trừng mắt nhỏ, có chút xấu hổ.

Hạ Nhất Hàng mang theo ba người Triển Chiêu tới cạnh quan tài.

Lan Khắc Minh lui ra phía sau một bước, ý bảo mọi người — Các người có thể chiêm ngưỡng dung nhan Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Triển Chiêu cảm thấy rất kỳ quái, làm gì có chuyện vừa vào tới cửa liên đến linh đường nhìn mặt người chết? Đây là phong tục ở núi Bình Chung sao?

Mọi người tới bên cạnh quan tài liếc một cái — Đó là một lão già, người ngoại tộc, vận trang phục cẩm bào màu đen nằm ở đó. Lão già này không hẳn là già, khoảng sáu mươi lăm tuổi, thân hình rất gầy yếu, hai gò má hóp lại, mặt xám trắng...

Triển Chiêu cảm thấy tuổi của Lan Khắc Tĩnh Đặc vẫn còn trẻ, cứ vậy mà chết thì có chút đáng tiếc, còn đang thất thần lại cảm giác được Công Tôn đột nhiên kéo cánh tay y.

Triển Chiêu không hiểu mà nhìn Công Tôn.

Chỉ thấy Công Tôn há miệng thở dốc, nhìn khẩu hình, hình như nói hai chữ — Chưa chết!

Triển Chiêu sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau hai người bọn họ đột nhiên liếc mắt nhìn ra cửa, thấp giọng nhắc nhở, “Có người đến đây.”

Lan Khắc Minh vươn tay cầm một tấm khăn gấm màu đen, che khuất mặt Lan Khắc Tĩnh Đặc, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn Công Tôn một cái.

Công Tôn há miệng nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng nhìn hăn gật đầu.

Lúc này, mọi người mới hiểu được — Trước đây Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng từng đưa Lan Khắc Di một cái hộp gấm để hăn mang về, thì ra cái hộp đó là một kế sách a! Khó trách ngay cả Công Tôn cũng mang theo, xem ra đây là mấu chốt để thành lập hữu nghị với núi Bình Chung, trừ bỏ việc phá án để tìm ra hung thủ thay hai huynh đệ bảo trụ vương vị ra, còn phải cứu sống vị lão hoàng đế này nữa!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 11: Năng Giả Đa Lao

Edit: Lam

Beta: Fin

(*) Ý tứ là người có khả năng làm nhiều việc cùng lúc hay nói cách khác là ám chỉ những người có năng lực cường đại.

Trên đời này, chuyện gì là đáng xấu hổ nhất? Ví dụ như cầm thiệp cưới đi uống rượu mừng, uống được một nửa thì tân nương lại đột nhiên gây sự âm ỉ, không muốn thành thân nữa, tiệc cưới coi như hủy. Lại nói chẳng hạn cầm thiệp đám tang đến ăn một bữa cơm ma chay(22), còn chưa kịp ăn gì lại phát hiện ra người nằm trong quan tài kia căn bản chưa có chết.

(22)Nguyên gốc là cơm đậu phụ, là một từ phổ biến ở Giang Tô, Chiết Giang. Sau đám tang, gia đình sẽ tổ chức một bữa cơm, người được mời phải mang tiền, đồ vật hoặc bất cứ hình thức nào đóng góp vào chi phí tang lễ coi như là giúp đỡ nhà người có tang, nếu được mời mà không đi sẽ được coi là khiếm nhã. Bữa cơm này thường là nấu chay, theo thời gian nó cũng thay đổi nhưng có vài món cơ bản vẫn giữ được nguyên là cơm và canh đậu phụ cho nên tiệc ma chay còn được gọi dân dã là bữa cơm đậu phụ.

Bọn Triển Chiêu đi theo Hạ Nhất Hàng lo việc đám tang, kết quả lại gặp phải tình huống nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Cũng không biết Công Tôn làm cách nào mà nhìn ra được, dù sao Triển Chiêu nhìn lướt qua thân thể Lan Khắc Tĩnh Đặc nằm trong quan tài

ngọc, cảm thấy hân hận thật sự đã bằng hà.

Nhưng mà loại chuyện này, tuyệt đối nên tin tưởng Công Tôn, y nếu nói là chưa chết vậy nhất định là chưa chết.

Hạ Nhất Hàng rõ ràng ngay cả một chút giật mình cũng không có, cho nên bọn Triển Chiêu tùy tiện suy đoán một chút, liền đoán ra đây hẳn là một kế.

Lan Khắc Tĩnh Đặc cùng Triệu Phổ vốn không có quan hệ thâm giao gì, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt, gã lựa chọn tin tưởng Triệu Phổ một lần. Hoặc là nói, gã không còn sự lựa chọn nào khác.

Triệu Phổ nhờ Lan Khắc Di đưa cho đại ca của hắn một chiếc hộp gấm, ngoại trừ khỏi lệnh bài Cửu Long ra thì còn có một phong thư.

Thư là do Hạ Nhất Hàng viết, nội dung rất đơn giản...

Lão hoàng đế Lan Khắc Tĩnh Đặc đột nhiên bệnh nặng, chuyện này rất đáng nghi.

Dựa vào tình trạng bệnh mà phán đoán, phải là trúng độc hoặc một nguyên nhân trái với lẽ thường nào đó gây nên, ai là kẻ đã ra tay với lão hoàng đế? Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nghi phạm đầu tiên chính là pháp sư Tư Minh.

Tư Minh pháp sư chính xác là kẻ nắm trong tay nhiều quyền lực, nhưng lại không lớn tới mức có thể sát hại Lan Khắc Tĩnh Đặc để leo lên ngôi vị hoàng đế. Chỉ khi lão hoàng đế còn sống, Tư Minh mới có thể có cơ hội làm mưa làm gió. Bởi vậy cho nên, hung thủ thật sự ở phía sau chưa hẳn đã là Tư Minh.

Thế nhưng hắn cùng với án mạng này thật sự không có quan hệ gì ư? Cái này thì còn phải xem lại!

Huynh đệ nhà Lan Khắc còn có đường lui, hai người bọn họ vô luận như thế nào đều là ứng cử viên cho ngôi vị hoàng đế, hơn nữa trong triều lại có tới một nửa thần tử theo phe bọn họ, dân chúng cũng rất yêu quý hai người này...

Ngược lại Tư Minh thì không có đường lui, hộ pháp quốc sư dùng tà thuyết mê hoặc người khác, làm u mê chúng sinh, ngược lại trở thành gian thần không thể dung thứ.

Vốn là Tư Minh có thể cùng hai vị huynh đệ này sống chung trong hòa bình nhưng Lan Khắc Tĩnh Đạc lại chết, mà cái chết của hắn lại có liên quan tới việc tin vào vu cổ, vì thế hai vị huynh đệ nhà này tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo lên Tư Minh. Cuộc sống sau này của Tư Minh nhất định sẽ không mấy dễ chịu! Để có thể tự bảo vệ mình, gã nhất định sẽ tìm một chỗ dựa vững chắc, hoặc là... Đơn giản biến mình trở thành kẻ thống trị gia tộc Lan Khắc.

Giết Lan Khắc Tĩnh Đạc sẽ kéo theo nhiều biến hóa! Sự vững chắc của Bình Chung Sơn một khi mất đi trụ cột sẽ trở nên chao đảo. Có thể nói lúc này Bình Chung Sơn vô cùng bất ổn, rất có thể xảy ra nội chiến cuối cùng dẫn đến sụp đổ.

Lan Khắc Minh là một kẻ thông minh, Triệu Phổ đem tình huống lúc này phân tích một cách giản lược cho hắn, cho dù giải thích không cặn kẽ nhưng sự phán đoán thời cuộc của hắn không khác Triệu Phổ là bao.

Triệu Phổ cho Lan Khắc Minh một sự lựa chọn... Đó là nhận lấy sự trợ giúp của hắn.

Triệu Phổ nói với Lan Khắc Minh rằng, phương pháp duy nhất cứu được Lan Khắc Tĩnh Đạc chính là làm cho hắn giả chết! Phải làm cho Lan Khắc Tĩnh Đạc chết sớm hơn mong muốn của đối phương, chuyện này sẽ làm xáo trộn kế hoạch của chúng, nhất thời để lộ sơ hở.

Mà đồng thời, Triệu Phổ cũng phái thần y và thần thám đi theo hãn, thần y có thể cứu tính mạng phụ hoàng của hãn, thần thám thì có thể tìm ra hung thủ đang ẩn mình trong cung.

Quốc tang phải mời sứ giả của các nước khác đến, hỗn loạn bên trong Bình Chung Sơn cùng bên ngoài tránh không khỏi có liên quan, mời người khác đến mới có thể tra ra ai cùng chuyện này có quan hệ.

Triệu Phổ nói Lan Khắc Minh nếu cần thương lượng có thể tìm Hạ Nhất Hàng hỗ trợ. Trong bất cứ trường hợp nào, ngộ nhờ thật sự trong nước nổi lên phản loạn, cũng không cần sợ! Khôi lệnh bài Cửu Long trên tay hãn chính là lời đảm bảo của Triệu Phổ. Ai dám động vào huynh đệ hai người bọn họ, lão tử liền khiến cho bọn chúng an nghỉ ở đáy sông Bình Xuyên.

Trong thư Hạ Nhất Hàng viết rất rõ, nhận hay không nhận, Lan Khắc Minh tự mình lựa chọn.

Lan Khắc Minh chỉ dùng ba ngày thời gian đã an bài thỏa đáng... Có thể thấy hãn sau khi xem xong thư lập tức quyết định tin tưởng Triệu Phổ.

Lan Khắc Tĩnh Đặc bệnh tình nguy kịch, Lan Khắc Minh âm thầm mời nhiều danh y, bọn họ đều nói thời gian không còn nhiều, ngay cả thần tiên cũng không cứu được. Nhìn vị thư sinh trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp trước mặt, Lan Khắc Minh nghi hoặc – Đây là vị thần y có thể chữa khỏi bệnh mà trong thư Triệu Phổ đã nhắc đến?

Lại nhìn tới hai vị thanh niên tuấn mỹ so với mình còn trẻ tuổi hơn bên cạnh Hạ Nhất Hàng – Đây là thần thám?

Lan Khắc Minh âm thầm thở dài. Triệu Phổ chắc không phải nhìn vào tướng mạo mà chọn nhân tài đấy chứ? Chính mình cũng biết không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, hi vọng là không nhìn lầm.

Kỳ thật lí do thúc đẩy Lan Khắc Minh tin tưởng Triệu Phổ lại là người mà ngay cả Triệu phổ cùng Hạ Nhất Hàng cũng không nghĩ đến – Lan Khắc Di.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di huynh đệ tình thâm, cả hai người đều rất tín nhiệm lẫn nhau.

Lúc đọc xong bức thư, Lan Khắc Minh hỏi Lan Khắc Di, “Đệ lần này gặp gỡ Triệu Phổ, cảm thấy có thể tin tưởng được hãn ư?”

Điều khiến Lan Khắc Minh không hề nghĩ tới chính là, vị đệ đệ từ trước đến nay mắt luôn cao hơn đầu thế nhưng lại chẳng thèm do dự mà gật đầu, “Đệ cảm thấy người này có thể tin tưởng được!”

Lan Khắc Minh vô cùng kinh ngạc, hỏi. “Hãn quả thật rất mạnh giống như trong truyền thuyết sao?”

Lan Khắc Di vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đại ca! Hãn có một con Hắc Hồ ngoan ngoãn như mèo! Còn cả rồng! Chính là cái loại rồng trắng có thể bay được đó!”

Nhìn một Lan Khắc Di từ trước đến nay đều là một vẻ mặt từng trải lão luyện nay lại biểu lộ ra ánh mắt hưng phấn khó gặp, Lan Khắc Minh không hề do dự, hãn tín nhiệm Triệu Phổ.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng hai người này tác phong nhanh nhẹn, vội vàng giúp đỡ bọn họ.

Công Tôn thật ra khá tốt, dù sao nhìn thấy người bệnh thì chữa đã thành thói quen của y.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía bên này lại hoàn toàn không biết bọn họ bị coi là “thần thám” mà đưa đến đây, Triển hộ vệ trong lòng còn tự hào – Miêu gia từ trước tới nay cô hồn dã quỷ, thi thể này nọ đã từng

thấy qua, thật không ngờ có một ngày lại được chứng kiến một màn cải tử hoàn sinh.

Việc Lan Khắc Tĩnh Đặc giả chết phải che mắt mọi người.

Lan Khắc Minh đem “thi thể” giấu đi, mới vừa dậy lại nấp quan tài... Bên ngoài đã có mấy người tiến vào.

Dẫn đầu là một người mặc hồng y, Triển Chiêu nhìn thoáng qua liền nhíu mày, biết là đến để ăn một bữa ma chay cho nên y mới thay ra quan phục màu đỏ, đổi lấy một bộ y phục màu lam. Vị này mặc nguyên một màu đỏ tươi tiến vào linh đường như vậy, nếu là ở Trung Nguyên nhất định đã bị người ta đánh đuổi ra ngoài rồi, Bình Chung Sơn vậy mà lại không truy cứu.

Người này tuổi tác thoát nhìn đã bốn mươi, thân hình tuy cao lớn nhưng lại rất gầy, bởi vì quá gầy cho nên ngũ quan có phần hốc hác, tổng thể gương mặt cứ như là hồn ma vậy, khiến cho người ta có cảm giác toàn thân người này toát lên vẻ âm u.

Cách ăn mặc của người này rất giống với vị Vu sư mà họ đã chạm mặt trên đường đến đây, tóc đen cắt ngắn, áo choàng màu đỏ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có cùng suy đoán – Vị này hẳn là pháp sư Tư Minh trong lời đồn.

Hạ Nhất Hàng dĩ nhiên biết người này là ai.

“Thiếu chủ...” Tư Minh vừa vào cửa liền hành lễ với Lan Khắc Minh, sau đó cũng chào hỏi qua Hạ Nhất Hàng, “Hạ tướng quân đường xa đến, không thể từ xa tiếp đón.”

Hạ Nhất Hàng vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười hợp lòng người, tiến lên phía trước nói, “Pháp sư đã khách khí rồi, xin hãy nén bi thương.”

Pháp sư Tư Minh thở dài, “Đại Vương tráng niên mà đã mất sớm...”

“Hắt xì...”

Tư Minh pháp sư nói còn chưa dứt thì cách đó không xa ở trên hồng kiều(23), Phong Khiếu Thiên không biết tại sao lại tự nhiên hắt xì. Thanh âm của hắn tựa như chuông lớn, cung điện lại là nơi tích tụ âm thanh, một cái hắt xì này quả thật vang trời.

(23) Cây cầu uốn cong màu đỏ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc đường liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu lại...

Phong Khiếu Thiên xoa xoa cái mũi, một tay đập tắt tim đèn bên trên giá đèn, sau đó quay sang hỏi gã thị vệ này giờ vẫn cứ đứng yên như tượng bên cạnh giá đèn kia, “Nhà người rốt cuộc đã đốt loại dầu gì vậy? Nồng nặc khiến người khác khó chịu.”

“Khiếu Thiên!” Hạ Nhất Hàng giả vờ giận dữ, hướng về Tư Minh cùng Lan Khắc Minh nói, “Thất lễ,”

Nói xong liền làm một cái khoát tay với Phong Khiếu Thiên, ý tứ chính là... Đi ra ngoài chờ, chớ ở chỗ này tác quái!

Phong Khiếu Thiên phất tay áo lập tức bước ra ngoài, Lan Khắc Di cũng đi theo, “Ta chỉ đường cho hắn, miễn cho hắn lại chạy loạn.”

Tư Minh nhìn bóng hai người vừa rời đi, tựa hồ như muốn nói với thuộc hạ của mình vài câu, lại nghe Hạ Nhất Hàng đúng lúc mở miệng. “Tinh thần pháp sư hình như bất ổn, đừng quá mức bi thương mà tổn hại thân thể.”

Tư Minh vội vàng khách khí hai câu, sau đó quay đầu lại, Phong Khiếu Thiên và Lan Khắc Di đã ra khỏi cung điện, không còn ở trong tầm mắt của mọi người nữa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục trao đổi ánh mắt – Hạ Nhất Hàng thật biết cách chọn thời cơ mà gây khó dễ, người này hiểu rất rõ thế nào là bất hiển sơn, bất lộ thủy(24), không phục không được.

(24)Không hiện núi, không lộ nước – Hàm ý định bất động, ta bất động.

Tư Minh vội xua tay, nói mình không có vấn đề gì, thế nhưng thiếu chủ đã canh chừng cho tiên hoàng ba ngày ba đêm chưa hề rời đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngầm hiểu, đại khái thì cũng giống như phong tục của Trung Nguyên, con cả phải túc trực bên linh đường ba ngày. Một phần cũng bởi vì Lan Khắc Minh đề phòng người khác phát hiện Lan Khắc Tĩnh Đặc chưa chết, lão gia tử hồ đồ đừng nói, tới thời khắc mấu chốt nhi tử mới dùng tới sự hiểu thuận này.

“Pháp sư không cần nhiều lời, ta canh giữ cho cha thêm một đêm cuối cùng này nữa thôi, sau đó sẽ đóng lại cửa ngàn cân áp(25).”

(25)Được biết đến lần đầu trong thời nhà Minh, cửa cổng được làm từ gỗ nguyên chất, sau đó gia cố thêm bằng đinh sắt, chiều rộng 6 thước, cao 6.5 thước, dày 9 cm, tổng khối lượng khoảng 1990 kg

Ý của Lan Khắc Minh là muốn mọi người rời đi, đừng làm phiền hấn túc trực bên linh cửu.

Tư Minh thở dài, dẫn bọn Hạ Nhất Hàng ra khỏi cung điện.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lôi kéo Công Tôn còn chưa có hiểu chuyện gì xảy ra cùng nhau đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua cửa lớn của cung điện. Cửa này đích thị là ngàn cân áp, cũng có chút nghi hoặc.

“Chỗ cung điện này nói chính xác là một phần mộ.” hình như nhìn thấy sự khó hiểu của mọi người, pháp sư Tư Minh lên tiếng giải thích, “Một khi ngàn cân áp hạ xuống, quan tài ngọc bích của Đại Vương được đặt xuống lòng đất, Đại Vương cũng sẽ giống như tổ tông của mình ngủ vùi cùng Bình Chung Sơn.”

Công Tôn quay đầu lại nhìn Hoàng cung cách đó không xa cùng phần mộ cung điện này, cảm thấy người và quỷ cùng tồn tại rất hại phong thủy, về phương diện khác lại cảm giác mình hơi đâu quản chuyện này, cũng không chết ai. Có chết hay không thì phải dựa vào bản thân, nếu cứu không sống vậy thì xong rồi!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút đồng tình nhìn Công Tôn, kể lại cùng nhau nhìn qua Hạ Nhất Hàng với ý tứ –Này có còn kịp không? Người sắp đem đi chôn rồi!

Hạ Nhất Hàng vẫn trước sau như một, không nói lời nào chỉ lẳng lặng cười, cười đến nỗi ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có suy nghĩ nếu vị này mà đến Khai Phong làm quan thì ngay cả thái sư cũng không làm gì được hắn!

Bậc thang trong Hoàng cung Bình Chung Sơn lần lượt thay đổi, quả thật cùng cái mê cung không khác nhau là mấy.

Triển Chiêu vốn là kẻ mù đường, bình thường rẽ vào ngõ nhỏ cũng quáng mắt chứ đừng nói tới cái loại bậc thang cao cấp này, y liền vội vàng nhìn Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái. Chuột, nhớ đường nha! Nhờ cả vào người đó!

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày. Nơi này vốn không quen thuộc làm sao mà nhớ được? Mỗi cái bậc thang gần như giống hệt nhau, chẳng lẽ phải đếm từng cái?

Tư Minh tự mình dẫn bọn họ tiến vào trong viện nghỉ ngơi.

Bên trong, chỉ thấy phong Khiếu Thiên đã đến, đang ngồi cạnh Lan Khắc Di uống trà.

Tư Minh cùng Hạ Nhất Hàng lại khách sáo vài câu, sau đó nhanh chóng cáo từ.

Còn chưa đi tới cửa đã nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Mang thuộc hạ của người đi đi.”

Tư Minh có chút kinh ngạc.

Lan Khắc Di đang uống trà bên cạnh khước miệng giật giật, có vẻ là đang nín cười.

“Chuyện này...” Tư Minh vừa định mở miệng.

Bạch Ngọc Đường nói, “Trên nóc nhà bốn, ngoài sân bảy, cách ba cánh cửa ngoài viện có mười hai người, dưới chân núi tám.”

Mấy người áo xám phía sau Tư Minh đều nhíu mày, có vẻ vô cùng kinh hãi.

Tư Minh nói, “Những kẻ này là để bảo hộ sự an toàn của Hạ tướng quân, vạn nhất xảy ra chuyện gì... Chúng ta sao có thể nói lí lẽ với Cửu vương gia?”

“Không nhìn thấy bọn họ dẫn cao thủ đến à?” Lan Khắc Di lạnh lùng nói một câu, “Bọn họ có thể đánh lại tất cả thị vệ trong Hoàng cung đó, quốc sư, chỉ bằng người giữ lại người để tự bảo vệ chính mình đi.”

Tư Minh có chút xấu hổ, gật gật đầu, khoát tay ngăn lại thuộc hạ phía sau.

Hai người thuộc hạ phía sau đành phải đem tất cả những người ẩn nấp ở phụ cận rời đi.

Tư Minh cũng cáo từ.

Lan Khắc Di bĩu môi, hẳn là đối với Tư Minh chán ghét cực điểm, hẳn dĩ nhiên còn nhỏ, so với Lan Khắc Minh thì thiếu kiên nhẫn một chút.

Phong Khiếu Thiên tay bưng chén trà nhìn trộm hẳn, “Aizz, ta nói, thái độ người như vậy không sợ hẳn nghi ngờ à?”

Lan Khắc Di lắc đầu, “Đại ca nói ta thể hiện sự chán ghét với hẳn cũng chẳng liên quan gì, không cần chừa lại mặt mũi cho hẳn!”

Hạ Nhất Hàng cũng gật đầu, “Đúng vậy, nếu Bình Chung Vương thật sự mất, như vậy hiềm nghi lớn nhất chính là Tư Minh, nhị công tử hận gã thấu xương, muốn gây khó dễ cho gã ở mọi nơi trái lại còn chân thật hơn.”

Phong Khiếu Thiên cũng không mấy để tâm, tiếp tục thưởng trà.

Công Tôn cau mày ngồi xuống bên cạnh bàn.

Lan Khắc Di liền hỏi y, “Thần y, người có thể cứu sống cha của ta sao?”

Công Tôn mở to hai mắt nhìn hẳn, “Chỉ cần cha người còn một hơi thở.”

Lan Khắc Di gật đầu, “Trong thư Triệu Phổ nói, nếu vẫn còn hơi thở chứ chưa chết hoàn toàn người đều có thể cứu sống.”

Công Tôn thật sự hít mạnh một hơi, ở trong lòng âm thầm ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà họ Triệu.

Triển Chiêu cũng biết đây là làm khó Công Tôn, “Muốn xem bệnh cần phải bắt mạch này nọ...”

“Giờ Tý tối nay là kết thúc khoảng thời gian đại ca canh giữ bên linh cữu, khi đó ngàn cân áp sẽ được hạ xuống, đội ngũ giám thị đại mộ của Tư Minh mới có thể rút lui.”

Triển Chiêu nghi hoặc, “Nhanh như vậy?”

Lan Khắc Di gật đầu, “Nghìn cân áp được thả xuống, quan tài ngọc của cha ta đại khái trong vòng một canh giờ sẽ chìm trong lòng đất, nhưng mà nắp quan tài sẽ không đóng lại, cha ta sẽ chờ ở đó.”

“Trước tiên mang cha người ra ngoài không được à?” Triển Chiêu hỏi, “Chẳng lẽ cứ để hằm ở trong quan tài?”

Lan Khắc Di lắc đầu, “Thi thể không thể mang ra ngoài!”

Phong Khiếu Thiên nhăn mày, “Người muốn chôn sống cha người hả?”

Lan Khắc Di trừng mắt liếc hằm một cái, nói với Bạch Ngọc Đường và Chiến Triêu, “Quan tài ngọc cùng cả tòa cung điện tương quan với nhau, từ khoảnh khắc đặt cha vào quan tài ấy, cơ quan bốn phía quanh tòa cung điện liền được kích hoạt, nếu đem cha từ quan tài mang ra, tương đương với kẻ trộm mộ. Khi đó cơ quan bốn phía đã bị phát động, bên trong đừng có nói người, ngay cả muỗi cũng bị giết chết đó!”

“Vậy nếu muốn chữa cho cha người thì phải làm sao?” Phong Khiếu Thiên nghi hoặc.

“Cha ta biết cách mở ra ngàn cân áp, chỉ cần mở được ngàn cân áp, cơ quan liền theo đó đóng lại, đến lúc đó có thể đi ra.” Lan Khắc Di bày ra bộ dáng nghiêm túc, “Tư Minh vốn là kẻ đa nghi, hẳn nhất định phải tận mắt nhìn đại ca hạ ngàn cân áp xuống, bằng không nhất định không tin.”

“Có thể thừa dịp trước khi ngàn cân áp được hạ xuống đi vào trong xem bệnh trước cho hẳn hay không?” Công Tôn hỏi.

“Hẳn là khó khăn.” Triển Chiêu lắc đầu, “Khắp Hoàng cung nơi nơi đều có thị vệ ẩn nấp, mỗi một chỗ đều có người trông coi.”

“Hơn nữa là địch hay ta lại khó phân biệt.” Lan Khắc Di thở dài, “Nói thật ta cùng đại ca ngoại trừ lẫn nhau ra thì có rất ít thân tín ở ngoài, thật sự không thể biết kẻ nào là do Tư Minh bố trí, kẻ nào là do người khác an bài đâu.”

“Ta có một vấn đề.” Chiến Triêu đột nhiên hỏi, “Sau khi ngàn cân áp hạ xuống... Phải làm thế nào mới tiến được vào đại mộ nhà người?”

Lan Khắc Di chớp mắt mấy cái, lắc đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn hẳn – Lắc đầu là có ý gì?

“Cái này chỉ trời mới biết, trong thư Triệu Phổ nói, người trên trời dưới đất không gì không làm được, tóm lại là giao hết cho các người.”

Lan Khắc Di vẻ mặt khâm phục nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ta sau khi trở về liền lập tức cho người điều tra chuyện của hai người, quả nhiên là Trung Nguyên xuất hào hiệp! Đại ca cũng nói hẳn ước ao có được nhiều người tài bên người giống như Triệu Phổ vậy!”

Vị nhị công tử này một đôi mắt đầy sao hâm mộ giang hồ hào kiệt cho nên không nhìn thấy cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đang âm thầm nghiêng rằng. Hơn nữa đồng dạng nghiêng rằng còn có cả Công Tôn, ba

người này đem tất cả liệt tổ liệt tông bao gồm cả Triệu Trinh vô tội đều mang đi ân cần hỏi thăm luôn một lần.

Hạ Nhất Hàng bưng chén trà mở to mắt nhìn ba người, cười rồi lại cười – Người đa tài thật sự rất vất vả nha.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 12: Bốn Ký Hiệu

Edit: Fin

Beta: Po

Trong Hắc Phong Thành, sau khi đấu xong một trận với Lâm Dạ Hỏa, hiện tại Triệu Phổ rất rảnh rỗi, hắn ngồi ở trong lều có chút không yên lòng cầm các bản vẽ lên nhìn, chợt có cảm giác vạt áo bị ai đó kéo.

Triệu Phổ cúi đầu thì trông thấy Tiểu Tứ Tử đang trèo từ trên ghế chủ soái chui vào trong lòng ngực hắn, ngồi ở trên đùi.

Triệu Phổ một tay nâng cằm, một tay bày bản vẽ kia ra, vươn đầu ngón tay xoa má Tiểu Tứ Tử một chút rồi lại nhéo nhéo quai hàm, gọi một tiếng, “Nhi tử!”

Tiểu Tứ Tử lanh lẹ lên tiếng, “Cha!”

Triệu Phổ mặt mày hớn hờ, hỏi bé, “Tiểu Lương Tử đâu?”

“Tiểu Lương Tử đang luyện bắn tên với Quảng Quảng.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Triệu Phổ nâng ngón tay gãi quai hàm, “Tiểu tử này gần đây cũng học được thật nhiều thứ, không vội đến đây sao?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, “Tiểu Lương Tử nói muốn giống như Miêu Miêu!”

Triệu Phổ bữu môi, “Vậy nên để tên nhóc đó đi báỉ Triển Chiêu làm sư phụ a.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm cái mũi Triệu Phổ, “Chính người không dạy Tiểu Lương Tử, còn nói hăn nữa!”

Triệu Phổ thuận tay nắm lại cái mũi Tiểu Tứ Tử, “Con còn rất bệnh cho nó nữa, đừng quên cha con không ở đây nhưng còn có ta quản!”

Triệu Phổ vừa mới dứt lời, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên bất động, sau đó đôi mắt tròn to hồng hồng.

Triệu Phổ cả kinh, nhanh chóng nói, “Đừng khóc a! Cha con mấy ngày nữa sẽ về thôi!”

Tiểu Tứ Tử nửa mếu máo, “Cửu Cửu, người cũng muốn phụ thân mau về sao?”

Triệu Phổ bữu môi, “Lão tử mới không nghĩ tới lão cha ma quỷ kia.”

Tiểu Tứ Tử nhắc chân, lấy giày đá Triệu Phổ.

Triệu Phổ néo bụng bé, “Thật ra, ta ngược lại rất nhớ cha con đó... Hắt xì.”

Tiểu Tứ Tử híp mắt thấy Triệu Phổ hắt xì tới ba cái, nghiêng đầu hỏi, “Cửu Cửu, người rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, sau đó cả kinh, hỏi bé, “Có phải con thấy gì hay không? Hay là cảm giác được cái gì?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phụ thân cùng Miêu Miêu Bạch Bạch đang chửi rất dữ!”

Triệu Phổ nhe răng, sờ cằm, “Quả nhiên...”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Cửu Cửu người nhất định chết chắc rồi a! Phụ thân rất tức giận.”

Triệu Phổ nhìn trời, “Không có lý do nào! Ta chỉ làm chuyện mà mỗi ngày con đều làm, hắn cũng chưa từng giận con!”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, “Con làm gì chứ?”

“Khi con gặp người khác có phải đã từng nói với họ cha con là thần y đúng không?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng.”

“Con nói với họ chỉ cần người bệnh còn lưu lại một hơi thở thì cha con vẫn có thể cứu sống người đó có phải không?”

Tiểu Tứ Tử tiếp gật đầu, “Vâng.”

“Vậy ta không chết chắc được!” Triệu Phổ tự mình an ủi, “Ta cũng chỉ nói với người ta hai câu này mà thôi.”

Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay nghĩ nghĩ, gật đầu, “Con hiểu được rồi.”

Triệu Phổ hỏi, “Con hiểu được cái gì?”

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt lên, “Người hãm hại phụ thân, Miêu Miêu và Bạch Bạch đúng không?”

Triệu Phổ nắm cái mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử mà gật đầu, “Úi trời! Quả nhiên vừa lớn thêm một tuổi, càng ngày càng thông minh.”

Tiểu Tứ Tử có chút không vui, “Cái này, con còn cao lớn hơn nữa...”

“Thôi dẹp đi!” Triệu Phổ không yên mồm, lập tức lạnh mồm lạnh miệng nói, “Đã ba năm rồi vóc dáng con không hề thay đổi...”

Nói xong, Triệu Phổ sững sốt... Sau đó thật cẩn thận cúi đầu nhìn liếc mắt một cái, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử không còn cười tùm tùm nữa.

Cửu vương gia nghiêng đầu — Thử tìm cảm xúc khác thường của Tiểu Tứ Tử, hình như vừa này không nghe thấy thì phải?

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử từ trên đùi hăn nhảy xuống mặt đất, bỏ chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa nói, “Con đi tìm mẹ kế! Phụ thân trở về con liền nói với người Cửu Cửu cho con tìm mẹ kế!”

Triệu Phổ hít một hơi khí lạnh, liền đứng lên đuổi theo.

Trong quân doanh, đám binh lính trông thấy Tiểu Tứ Tử đang đi ở phía trước, Triệu Phổ lẽo đẽo đi theo sau, thấy mấy người xung quanh liền nói, “Tiểu Tứ Tử trông rất cao lớn có đúng không! So với ta thậm chí còn cao gấp đôi! Chắc chắn sẽ nhanh vượt qua ta thôi!”

Các tướng sĩ đều khó hiểu — Nguyên soái nhà bọn họ lại làm sao thế này?

Triệu Phổ đào cái hố khiến Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn đều bị hại, nói đến chuyện hãm hại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, Cửu vương gia một chút cũng không áy náy, huynh đệ chính là dùng để hãm hại sao?!

Nhưng chung quy khi hại Công Tôn hăn liền cảm thấy đứng ngồi không yên, may mắn còn có Tiểu Tứ Tử giúp hăn giải buồn, chờ đợi ngày qua cũng rất nhanh.

...

So sánh với việc Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ chơi đùa, và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn bị hại, tình hình gần đây của bọn họ rất không giống nhau.

Chờ sau khi đuổi Lan Khắc Di đi rồi, ba người ngồi ở bên cạnh bàn thi nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, Công Tôn mới mở miệng, “Ta thì không sao, dù sao cũng là cứu người... Còn hai người đi không?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sau khi ngàn cân áp hạ xuống, người có thể đi vào huyệt kia không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, “Huyệt mộ ở Trung nguyên dù không nắm rõ ta cũng có thể thử một lần, nhưng còn kết cấu của huyệt mộ bên trong núi Bình Chung ta hoàn toàn không biết...”

“Ta có một biện pháp.” Nói xong, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng lấy từ trong ngực ra một tấm bản vẽ, trải dài ra đặt lên bàn.

“Có bản vẽ sao?” Triển Chiêu vui mừng, nhưng vừa cúi đầu nhìn, Triển hộ vệ liền nghi hoặc, “Đây là cái gì?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Đây là bản đồ địa hình hoàng cung!”

“Nhìn không giống như bản đồ a!” Triển Chiêu thấy trên đó có một chuỗi lại một chuỗi các con số.

“Địa hình núi Bình Chung rất hay thay đổi, chỗ cao chỗ thấp cho nên bản vẽ bình thường căn bản đều vô dụng, trên bản vẽ này đều là những con số chính xác...”

“Các bước cầu thang...” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, hắn vừa nhớ tới bước thang, quả nhiên là nhớ đúng rồi.

Hạ Nhất Hàng vừa lòng gật đầu, “Triệu Phổ có nói qua với ta Bạch thiếu hiệp có năng lực chỉ cần đã từng xem qua là sẽ nhớ, mà Triển thiếu hiệp khinh công tuyệt hảo... Cho nên nhiệm vụ lần này mang theo công Tôn tiên sinh tiến vào mộ địa, cả hai người đều phải đi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng — Người có chiêu gì?

Hạ Nhất Hàng vẽ một cái vòng tại nơi nào đó trên bản vẽ, nói, “Chỗ này chính là vị trí mộ của Lan Khắc Tĩnh Đạc.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Còn nơi này.” Hạ Nhất Hàng cách chỗ xa hơn mộ thất cung điện một chút, ở trên mấy tòa cung điện vẽ liền bốn vòng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu — Có nghĩa là gì?

“Mấy tòa cung điện này, là huyết của vài vị tiên hoàng trước đây của Bình Chung sơn!” Hạ Nhất Hàng nói, “Lan Khắc Minh nói cho ta biết một chuyện, chỉ có Lan khắc gia tộc lịch đại hoàng đế mới biết được bí mật!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghiêm túc lắng nghe.

“Mộ địa của thành viên hoàng tộc Lan khắc đều do bậc cha chú xây dựng nên, nói cách khác, phụ hoàng Lan Khắc Tĩnh Đạc đã xây dựng lăng mộ mà hiện nay gã đang dùng.” Hạ Nhất Hàng nói, “Khu mộ này đối với người ngoài mà nói, cơ quan hoàn toàn dày đặc lại rất mạnh, ngoại nhân căn bản không có cách nào để tiến vào, sở dĩ phải xây dựng mộ địa ngay tại trong cung đình, là bởi vì ở một trình độ nào đó nó cũng là chỗ tránh nạn cuối cùng của gia tộc Lan Khắc! Một khi cung đình phát sinh chính biến hay gặp phải nguy hiểm, ví như lúc kẻ địch công thành nhưng không có

chỗ trốn thì con cháu gia tộc Lan Khắc có thể mở ra cánh cửa nhỏ mà cung điện còn lưu lại, rồi trốn vào đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều vui mừng, “Có cửa nhỏ ư? Sao không nói sớm!”

“Đừng vui vẻ sớm quá!” Hạ Nhất Hàng tạt ngay một chậu nước lạnh xuống, “Cánh cửa nhỏ kia ở ngay trên đỉnh chóp cung điện!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sờ cằm, lấy kinh công của hai người bọn họ, dù trên tầng cao nhất cũng không thành vấn đề a!

“Tất nhiên là cửa đã bị khóa!” Hạ Nhất Hàng nói, “Mỗi một đỉnh chóp trên mỗi tòa cung điện đều được khóa bằng cơ quan, nó cùng một loại với la bàn khóa, một cái kim đồng hồ và chu vi vòng tròn có tất cả mười hai cái đồ án!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe đến đó đều nghiêng đầu — Bắt đầu phức tạp rồi.

Công Tôn đang cầm cái chén uống trà thì lắc đầu, không phức tạp còn để hai người đến sao? Lúc trở về không đánh Triệu Phổ là không được mà!

Hạ Nhất Hàng nói, “Muốn mở cửa cần phải dựa theo các trình tự trước sau, chuyển động kim đồng hồ thật chính xác và hướng bốn ký hiệu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chỉ cần biết bốn ký hiệu kia và các trình tự trước sau thì không khó để mở khóa”.

“Nhưng việc mở khóa lại bị hạn chế bởi thời gian, phải trong thời gian ngắn ngủi chuyển đổi cả bốn ký hiệu, sau khi cửa mở ra các cơ quan sẽ đóng cửa lại!” Hạ Nhất Hàng nói, “Qua nhiều thế hệ, các hoàng đế Bình Chung sơn trước khi chết sẽ đem ‘Bốn ký hiệu’ để mở huyệt này nói với người thừa kế.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhường mày — Vậy thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rồi! Chỉ cần hỏi Lan Khắc Minh là được mà!

“Đừng quên chuyện Lan Khắc Tĩnh Đạc đột nhiên lâm bệnh, thần chí mơ hồ không rõ sau mới thành tình trạng như vậy.” Hạ Nhất Hàng nói xong, hướng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường buông tay.

Hai người đều có dự cảm không lành, Công Tôn hỏi giúp một câu, “Cho nên hẳn còn chưa kịp nói cho Lan Khắc Minh biết bốn ký hiệu đó là gì có phải không?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không biết nói gì — Lão hoàng đế này thật là... loại chuyện này quan trọng như vậy, nhi tử sinh ra đến giờ cũng lớn rồi, sao còn chưa nói cho hẳn biết! Chờ cái gì nữa mà chờ!

“Vậy người vẽ bốn vòng này là có ý gì?” Triển Chiêu hỏi.

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói, “Đây là phương pháp cuối cùng!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cau mày nhìn Hạ Nhất Hàng, rõ ràng đều cảm thấy không phải là chuyện gì tốt...

“Cái đĩa quay này, được giấu trong một cái cửa nhỏ ở tầng chót.” Hạ Nhất Hàng nói, “Chỉ có cửa ngói mộ đầu tiên có thể mở bằng tay! Sau khi mở cửa đầu tiên, những thứ khác sẽ theo thứ tự mà mở ra.”

“Theo thứ tự nào để mở ra?” Triển Chiêu không hiểu.

“Đó là một cơ quan tự động” Dù sao thì Bạch Ngọc Đường đã quá quen thuộc với các loại cơ quan nên hiểu rất rõ, “Cánh cửa thứ nhất được mở ra sau đó đóng lại thì cánh cửa thứ hai mới có thể mở ra rồi ngay tức thì

đóng lại, mà cái loại tiếp nối này... Mãi cho tới khi Lan Khắc Tĩnh Đặc lần nữa mở ra cánh cửa, thời gian hoàn toàn giống nhau. Phải ngay trong khoảng thời gian quy định xoay chuyển được chìa khóa cửa đó, cánh cửa mới có thể được mở ra.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Sau đó dựa vào bốn ký hiệu này để căn cứ trình tự của huyệt, mỗi một huyệt có một cửa nhỏ bên trong!” Hạ Nhất Hàng giương miệng nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói, “Nói đơn giản một chút, nhiệm vụ lần này là như vậy... Bạch huynh mang theo Công Tôn tiên sinh đến đỉnh mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc chờ trước. Sau đó Triển huynh đến huyệt đỉnh đầu tiên, mở ra cánh cửa thứ nhất, ghi nhớ ký hiệu số một... Sau đó nhanh chóng di chuyển đến cái thứ hai, cái thứ ba, rồi thứ tư... Và nhớ theo kịp ba cánh cửa nhỏ trước khi nó đóng lại, nhớ kỹ toàn bộ bốn ký hiệu rồi nói lại cho Bạch thiếu hiệp. Bạch thiếu hiệp ở trước cửa nhỏ của đỉnh mộ thất đang khóa của Lan Khắc Tĩnh Đặc chuyển đổi chìa khóa, khi cửa mở ra cơ quan sẽ được giải trừ... sau đó đưa Công Tôn tiên sinh vào huyệt rồi chữa bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc.”

Sau khi Hạ Nhất Hàng nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không biết nói gì, liền nhìn h lẫn.

Một bên, Công Tôn đang cầm cái chén thối phù phù uống một ngụm trà nóng.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi, “Khoảng cách giữa các toà mộ là bao xa?”

“Bốn toà cung điện này đều có ký hiệu, khoảng cách không xa lắm.” Hạ Nhất Hàng nói, “Có vài cái sân mà thôi.”

Triển Chiêu khóe miệng giật giật, “Bốn toà mộ cùng mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc đâu?”

Hạ Nhất Hàng tại chỗ trung gian giữa hai tòa mộ kia vẽ một vòng tròn.

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu mà nhìn hẩn.

Hạ Nhất Hàng nói, “Cái vòng này là sân chỗ chúng ta!”

Triển Chiêu há to miệng, “Chúng ta ở chỗ này, cách tòa mộ kia không có gần a!”

Công Tôn bưng cái chén nhắc nhở, “Khoảng cách gấp đôi!”

“Thời gian mở cửa khoảng bao lâu?” Triển Chiêu chiếu theo khoảng cách đó, đại khái có thể tính ra thời gian.

“Công phu khoảng nửa chén trà nhỏ.” Hạ Nhất Hàng trả lời.

“A...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Một cửa bằng công phu nửa chén trà nhỏ...”

“Khụ khụ.”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, bỗng nghe Hạ Nhất Hàng ho khan một tiếng.

Bạch Ngọc Đường không hiểu mà nhìn hẩn.

Hạ Nhất Hàng cắt đứt lời Triển Chiêu, nói, “Là mở tất cả cơ quan, thêm việc đi đến đó, tổng cộng thời gian nửa chén trà nhỏ”.

Lúc này ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng á khẩu.

Triển Chiêu lắc đầu như trống bỏi, “Không có khả năng! Thời gian chỉ có uống cạn nửa chung trà, cả bốn cung điện ta đều chạy không hết, nhiều nhất chỉ chạy được hai cái mà thôi! Đừng nói ta, ngay cả ngoại công ta cũng chạy không hết cả bốn cái!”

Hạ Nhất Hàng cũng không gấp, không nhanh không chậm gật đầu, “Triển huynh chỉ cần chạy xong hai cái là được rồi! Còn hai cái khác, còn có một người có tốc độ và động tác rất giống với Triển huynh...” hắn nhìn ra phía sau, “Bạch huynh sẽ biết hai ký hiệu kia là gì! Cũng không cần phải truyền lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi hơi sửng sốt, sau đó hai người đồng thời nhìn đằng sau...

Người ở bên ngoài nhìn vào thì chỉ thấy phía sau họ trống không, nhưng trên thực tế, phía sau hai người có một người mà chỉ bọn họ có thể thấy được, nội lực của Bạch Ngọc Đường hình thành một tên tiểu đồng bọn, mà tên đồng bọn này còn đặc biệt là người tộc Băng Ngư – Giao Giao!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng, vị này ngay cả chuyện này cũng đã tính đến rồi! Đúng vậy, tốc độ của Giao Giao hoàn toàn có thể giống Triển Chiêu, nó còn có thể bắt chước động tác y, Triển Chiêu có thể nhìn hai ký hiệu phía trước, thì Giao Giao cũng hoàn toàn có thể nhìn hai cái phía sau. Mà Giao Giao cùng Bạch Ngọc Đường là cảm ứng, nếu Giao Giao xem được ký hiệu thì cũng đồng nghĩa với việc Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy ký hiệu! Việc Triển Chiêu phải làm, chính là nói cho Bạch Ngọc Đường hai ký hiệu còn lại là được!

“Nhưng mà ta từ bên này đi qua đó nói cho Ngọc Đường khẳng định là không có kịp a!” Triển Chiêu chỉ vào khoảng cách giữa huyệt Lan Khắc Tĩnh Đạc với bốn tòa mộ ở giữa.

“Khoảng cách giữa mộ Lan Khắc Tĩnh Đạc với bốn khu mộ này chỉ là tương đối!” Hạ Nhất Hàng nhắc nhở.

“Cho nên?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắn.

“Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng hắt là rất sáng, ta cảm thấy...” Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Chỉ cần hai người có thể nhìn thấy nhau, rồi

truyền lại hai ký hiệu, hẳn không phải là việc khó, đúng không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái — Không có cách nào để phản bác lại...

Hạ Nhất Hàng nghiêm mặt nói, “Hành động lần này phải liên mạch lưu loát, vạn nhất thất bại, cửa nhỏ sẽ không mở ra lần nữa! Nhị vị võ công cái thế lại thông tuệ hơn người, điều quan trọng là người khác sẽ không có sự ăn ý bằng, kính nhờ rồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua, nhưng lần này vẫn cảm thấy trong lòng không chắc chắn lắm — Khó khăn lần này quả thực là trước nay chưa hề có! Thành bại của nhiệm vụ lần này còn liên quan đến quan hệ giữa Đại Tổng và Bình Chung sơn, cũng ảnh hưởng đến hướng đi mấu chốt của “Chiến cuộc” trong tương lai, công phu chỉ được phép trong thời gian uống nửa chén trà nhỏ! Một chút cũng không được sai lầm.

Một bên, Công Tôn đang cầm cái chén tiếp tục thổi “Phù phù” uống trà, cảm thấy nếu chỉ đánh Triệu Phổ một trận thôi thì không đủ a! Không đủ!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 13: Thân Vô Thái Phượng

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

(*) Phượng Hoàng vô sắc

Hạ Nhất Hàng đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nội dung của kế hoạch, hai người thân mang trọng trách, tối nay thực thi.

Rất nhanh, đêm dần khuya... Vô số thiên đăng(26) đang phiêu tán trên bầu trời đêm của Bình Chung Sơn.

(26)Thiên đăng hay còn gọi là đèn Khổng Minh, được làm bằng giấy, sau khi đốt đèn thì thả lên bầu trời với hi vọng mong cho cuộc sống bình an, đốt vào dịp Nguyên Tiêu thì được coi là xua đuổi tà ma, đèn do Gia Cát Lượng sáng chế nên mới được gọi là Khổng Minh đăng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào trong tiểu viện, ngược mặt lên nhìn bầu trời sao...

Bên ngoài cửa viện, Lan Khắc Di tiến vào.

Triển Chiêu hỏi hần, “Sao lại thả thiên đăng?”

Lan Khắc Di ngẩng đầu nhìn một chút rồi nói, “Đó không phải là thiên đăng của Trung Nguyên các người, là ‘Bình Chung’.”

“‘Bình Chung?’” Triển Chiêu không hiểu.

“Dùng giấy quấn thành hình cái chai, nếu nhìn sơ qua thì gần giống như cái chuông. Do tập tục ở núi Bình Chung nên mới có cái tên như vậy.” Lan Khắc Di nói, “Bình Chung về cơ bản không khác thiên đăng là mấy, chỉ là người Trung Nguyên dùng nó để cầu nguyện, còn chúng ta dùng thiên đăng để đưa tang.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lần nữa ngẩng đầu ngắm... Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một cái đèn thật dài, tựa như ngân hà rực rỡ, càng lúc càng xa...

“Đêm nay, ngàn cân áp sẽ được hạ xuống, nếu như cha ta thật sự mất, như vậy linh hồn của người tối nay sẽ bay lên trời.” Lan Khắc Di nói, “Những Bình Chung này sẽ chiếu sáng đường đi cho linh hồn của người, người sẽ một mạch lên trời phù hộ chúng ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời gật đầu, bầu không khí vừa mới tốt lên thì Lan Khắc Di lại đột nhiên nói một câu, “Sắp tới giờ Tý rồi, hai người chuẩn bị đến đâu rồi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thở dài, thật là một đứa trẻ biết phá hỏng bầu không khí!

Bọn họ bất đắc dĩ quay sang nhìn hắn, Lan Khắc Di thật sự lo lắng, “Hai người có thể mở được cửa ở mộ thất sao? Nếu như mở không được, vậy thì cha của ta chết chắc rồi...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Lan Khắc Di, đã áp lực muốn chết mà người còn đổ dầu vào lửa à...

Lúc này, Công Tôn từ trong viện đi ra, trên tay cầm một cái hòm thuốc.

“Chuẩn bị sao rồi?” Lan Khắc Di hỏi Công Tôn.

Công Tôn khoát tay, “Trước mắt cứ thử một lần đã.”

Trong lúc nói chuyện thì phía xa lại truyền đến tiếng chuông trầm ồm... Là tiếng chuông báo hiệu giờ Tý đã đến.

“Đến lúc rồi...” Lan Khắc Di phóng mắt nhìn ra xa, “Ngàn cân áp hạ xuống...”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi hắn, “Người không đi cùng?”

Lan Khắc Di kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Có lẽ nhiệm vụ của bọn ta sẽ thất bại, mà cho dù có thành công cũng chưa chắc có thể cứu sống được cha người.” Ngữ khí của Bạch Ngọc Đường vẫn cứ lãnh đạm như vậy, trực tiếp nói thẳng, “Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để người nhìn mặt cha người lần cuối, không tới nhìn một lần sao?”

Thần sắc Lan Khắc Di có chút buồn bã, cứ đờ ra nhìn chằm chằm mặt đất. Hắn là đang ngây ngẩn cái gì đây? Trong trí nhớ của hắn, Lan Khắc Tĩnh Đặc vô cùng hiền từ, khi còn nhỏ thường cùng hắn cưỡi ngựa săn bắn, thế nhưng dần dần... Người phụ thân mà hắn thật sự tín nhiệm lại chỉ tin vào tà môn ma đạo, đại khái là kể từ khi mẫu thân hắn qua đời.

Cho tới bây giờ, phụ hoàng cùng với vị phụ thân hiền từ trong ký ức kia đã không còn là một người nữa rồi...

Lan Khắc Di có thật sự muốn cha hắn được cứu hay không? Dĩ nhiên là muốn! Thế nhưng thứ mà hắn tưởng niệm là sự săn sóc của nhiều năm trước chứ không phải là một Bình Chung Vương, tên hôn quân mê tín, sùng bái vu cổ, nhẹ dạ mà nghe theo bọn nịnh thần kia. Triển Chiêu, Bạch Ngọc

Đường cho dù võ công có tốt đến đâu, Công Tôn y thuật như thần tới mức nào cũng đâu có cách đảo ngược lại thời gian?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhìn gương mặt buồn bã của Lan Khắc Di, thiếu niên này trưởng thành sớm như vậy hẳn là có quan hệ với việc sau khi Lan Khắc Tĩnh Đạc trở thành hôn quân.

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắn, Lan Khắc Di giật mình, giương mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười, “Chớ dăm chiêu ủ dột, đại ca của ngươi phải che chở cho tính mạng của bách tính, dù sao ngươi cũng là hoàng tử, nhất định phải giúp hắn một tay!”

Lan Khắc Di lập tức nghiêm túc gật đầu, “Ừ! Ta biết!”

Công Tôn cười khẽ, lòng nghĩ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thật có ý tứ, Bạch Ngọc Đường có thói quen đem tình huống xấu nhất nói ra, mà ngay tại lúc người khác bị lời của Bạch Ngọc Đường làm cho suy sụp thì Triển Chiêu lại vỗ vỗ bả vai người, nói với hắn – Tỉnh táo lại đi! Còn có mặt tốt mà.

Lúc này, Hạ Nhất Hàng từ bên ngoài đi tới.

“Lính canh ẩn nấp đã được giải quyết rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Lan Khắc Minh đã thu hút phần lớn sự chú ý, lát nữa ta phụ trách dẫn đi số còn lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thắc mắc – Phải dẫn đi như thế nào?

Hạ Nhất Hàng hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đã chuẩn bị xong rồi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhướng mày.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, trong lòng thỏa mãn – Không hổ là những người từng trải, sự việc càng tới gần thì lại càng bình tĩnh, rất có phong thái của đại tướng nhà.

Sau đó hắn lại quay sang nhìn Công Tôn.

Công Tôn hươ hươ hòm thuốc trong tay, Lan Khắc Di khẩn trương nhìn y.

Công Tôn mỉm cười, nói, “Chỉ cần hắn còn một hơi thở, ta đảm bảo hắn sẽ không chết!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Hạ Nhất Hàng trong lòng càng thêm thỏa mãn – Quả nhiên là người mà nguyên soái nhà hắn nhìn trúng, có khí phách!

Lúc này tại Hắc Phong Thành, phía trên cổng thành phía Bắc, Triệu Phổ tựa vào lan can, nhìn bầu trời đêm.

Xung quanh hết sức yên tĩnh, xa xa có một dải màu vô cùng sắc sỡ, hẳn là bách tính Bình Chung Sơn thả Bình Chung đèn.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn canh giờ, Triệu Phổ nhăn mặt cau mày.

Chợt nghe trên nóc nhà có người hỏi hắn, “Thời gian không sai biệt lắm, nên bắt đầu chưa?”

Triệu Phổ gật đầu, “Ừ, bắt đầu đi.”

Trên nóc nhà, Lâm Dạ Hỏa dựa người vào Yêu Yêu, lấy từ trong lồng ngực ra một quả tên lệnh, giơ tay ném lên.

Theo động tác của hắc, chỉ thấy trước hàng tiền tuyến của Triệu gia quân, quả tên lệnh bay lên bầu trời đêm, khoanh khắc nổ tung trong nháy mắt sáng như ban ngày, kể đó, một màu trắng bạc rực rỡ lan ra, tạo thành chín con rồng nối tiếp nhau trên bầu trời đêm.

Bên trong thành Bình Chung một mảnh đại loạn.

Lúc ngàn cân áp được hạ xuống, Lan Khắc Minh nghẹn ngào nước mắt, dường như khó có thể đứng vững, về phía Lan Khắc Di, nghe nói hắc âm thầm nhốt mình ở trong phòng, không chịu ra ngoài gặp người khác.

Pháp sư Tư Minh còn phải tiếp đãi một đoàn sứ giả, đám quan viên còn lại cố gắng rơi nước mắt.

Trong thành đã quá mức rối ren vậy mà bầu trời đêm phía Tây Nam lại đột nhiên sáng lên tên lệnh tập hợp binh mã của Triệu gia quân.

Lúc tên lệnh nổ tung, chín con rồng bạc xuất hiện... Đừng nói Bình Chung Sơn, ngay cả Hoàng cung Liêu Quốc và Tây Hạ ở phía xa cũng hỗn loạn, binh mã quân doanh vội vã tập kết, tiếng chuông cảnh báo trong triều vang vọng khắp nơi...

Ở Tây Bắc không ai không biết Triệu Phổ mang theo đại quân trở về Hắc Phong Thành, bọn họ cũng biết hôm nay là ngày an táng Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Lan Khắc Tĩnh Đặc vừa mới chết, Triệu phổ hơn nửa đêm phóng Cửu Long lệnh lên trời là muốn làm gì? Tên lệnh Triệu gia quân, Cửu Long lệnh mệnh lệnh triệu tập binh mã tối cao, Triệu Phổ nửa đêm tập hợp trăm vạn binh mã là muốn làm gì? Có phải điên rồi không!

Xét thấy, Triệu Phổ từ trước tới nay chính tà không rõ, ai cũng không đoán được hắc đích xác muốn làm cái gì, có trời mới biết hắc thật sự đơn

giản chỉ muốn đoạt Bình Chung Sơn? Các nước Tây Vực vội vàng phái trinh sát đi tìm hiểu.

Những sứ giả của các quốc gia Bình Chung Sơn đứng ngồi không yên, đều đi tìm Hạ Nhất Hàng.

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại không có ở đó.

Lan Khắc Minh ý chí mạnh mẽ, vội vàng cấp tốc triệu tập văn võ trong triều tiến hành nghị sự.

Vừa rồi ở đại điện còn có quan binh đến bẩm báo, hình như có kẻ thấy qua Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên rời khỏi thành.

Lan Khắc Minh vội vã cho binh lính ra khỏi thành đuổi theo họ, ngàn vạn lần muốn bắt sống Hạ Nhất Hàng về.

Mà trên thực tế... Hạ Nhất Hàng còn đang ở trong phòng Lan Khắc Minh uống trà nghỉ ngơi.

Trong triều một đồng hỗn loạn, xung quanh mộ thất trừ bỏ mấy thủ vệ ở ngoài hoàn toàn không còn ai khác.

Lúc này Lan Khắc Di đáy mắt phiếm hồng đi tới, phân phó bọn thủ vệ lui ra, hẳn phải ở cửa trông giữ cho cha.

Bọn thủ vệ lui ra, mấy ảnh vệ mà Hạ Nhất Hàng mang đến đáp xuống xung quanh mặt sân, phụ trách canh giữ.

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn từ trong viện đi đến.

Lan Khắc Di nhìn đỉnh của mộ thất nguy nga, đang tính hỏi hẳn có cần dùng dây thừng để leo lên không thì trông thấy Bạch Ngọc Đường một tay đem trường đao dắt ở sau lưng, tay còn lại nắm lấy cánh tay của Công Tôn, nhún người một cái...

Lan Khắc Di ngửa đầu lui lại vài bước, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đập lên bức tường phía ngoài cung điện, tựa như đám mây nhẹ nhàng bay lên.

Nhị hoàng tử giờ khắc này không dám chớp mắt, chỉ sợ nháy mắt sẽ lạc mất bóng trắng kia.

Mà một khắc này, vị thị vệ lớn tuổi vẫn luôn đi theo Lan Khắc Di đã dẫn Triển Chiêu tới trước sân của bốn tòa cung điện kia.

Vị này chính là thị vệ thiếp thân của Lan Khắc Di – Cáp Cổ.

Vào thời điểm Lan Khắc Di vừa mới sinh ra, Cáp Cổ đã đi theo bảo hộ cho hắn, gần gũi như một người cha, đối với Lan Khắc Di là trung thành và tận tâm.

Cáp Cổ công phu không tồi, hắn hiểu rõ Triển Chiêu là một cao thủ thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy y một cước nhảy lên, giống như con diều hâu chỉ cần ba bước liền bay lên đỉnh của mộ thất, vẫn không nhìn được mà nuốt nước bọt – Võ học Trung Nguyên bậc đại tinh thâm, có thể được ca tụng là đệ nhất khinh công Yến Tử Phi quả nhiên là danh bất hư truyền!

Nóc nhà thật sự không làm khó được Triển Chiêu, bất cứ con mèo nào trên đời cũng có thể trèo lên nóc nhà.

Lên tới được nóc nhà, Triển Chiêu nhìn sang phía đối diện vừa vặn thấy được Bạch Ngọc Đường đang đứng ở đỉnh của tòa cung điện.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình rồi gật đầu, vì thế y ngồi xổm xuống.

Công Tôn nghiêm mặt liếc Bạch Ngọc Đường, “Y vậy mà có thể nhìn thấy người đang gật đầu với y? Như vậy mà cũng nhìn thấy à?”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn, thành thật mà nói, Triển Chiêu không nhìn thấy hắc gât đầu, chỉ có thể nói y là biết! Cũng giống như lúc này Triển Chiêu mà gât đầu, hắc nhất định cũng sẽ biết... Hắc là không có đạo lý!

Triển Chiêu kéo ra cửa nhỏ ở đỉnh của tòa mộ thất thứ nhất... Quả nhiên liền thấy một vật giống la bàn, bên trên kim đồng hồ có một ký hiệu.

Thời điểm nhìn đến cái ký hiệu kia, Triển hộ vệ thiếu chút nữa cười không ra tiếng. Triển Chiêu là người nhã nhặn, trên cơ bản y không quen chửi thề – Nhưng lúc này y lại nhớ tới giọng điệu của Âu Dương Thiếu Chinh khi nói một câu – Đây con mẹ nó là đang làm trò gì?!

Bên trên đỉnh của tòa cung điện thứ ba, Giao Giao cũng đã tới, tuy nhiên ngoại trừ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không ai có thể thấy nó.

Lan Khắc Di sốt ruột chờ ở bên dưới, cuối cùng nhịn không được, liền trèo lên sườn núi cách đó không xa.

Đúng lúc Phong Khiếu Thiên vừa vặn đuổi tới, hai người đứng trên đỉnh của một tòa nhà lớn phía trên sườn núi, vừa khéo có thể nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Xa như vậy?” Đứng ở trên cao nhìn thoáng qua, Lan Khắc Di mới hiểu được khoảng cách đến tột cùng xa tới mức nào. Xa như vậy nhìn động tác của đối phương sẽ rất khó khăn, phải làm sao mới khai thông?

“Triển Chiêu cách xa như vậy liệu có thể báo cho Bạch Ngọc Đường biết hắc nhìn thấy ký hiệu gì không?” Lan Khắc Di hỏi Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên khoanh tay, nói thật là hắc cũng không hiểu quá nhiều ảo diệu trong đó, “Đại hòa thượng vẫn thường nói, có đôi khi nhìn cũng không nhất định phải dùng đến ánh mắt.”

Lan Khắc Di nghiêng đầu nửa hiểu nửa không, “Cái này...”

Triển Chiêu nhìn qua kí hiệu, tâm tình muốn chửi người không dừng lại chút nào... Điều đầu tiên y làm chính là xoay người bay đến tòa cung điện thứ hai.

Lan Khắc Di kinh ngạc, “Cứ trực tiếp bay qua như vậy...”

Phong Khiếu Thiên cũng há to miệng, “Bay giữa không trung mà không mượn lực còn không phải sẽ ngã chết sao?”

Triển Chiêu thật sự không mượn lực, mà cho dù y ở giữa không trung mượn lực bọn họ cũng không nhìn rõ... Chỉ biết rằng Triển Chiêu cứ như một chú chim lướt qua đỉnh của tòa mộ thất thứ hai.

Lan Khắc Di há to miệng, “Là bay thật đó!”

Phong Khiếu Thiên gật đầu, “Thì chính là bay mà.”

Lan Khắc Di còn đang lầu bàu, “Triệu Phổ không những có rồng có hổ, còn có cả người biết bay nữa!”

Thời điểm Triển Chiêu đáp xuống đỉnh của tòa mộ thất thứ hai, vừa vặn cửa nhỏ thứ hai cũng mở ra.

Triển Chiêu nhìn thấy hình vẽ thứ hai. Y đứng lên, khoát tay về phía Bạch Ngọc Đường.

Người ở phía đối diện vẫn đang chờ vừa mới ngẩng đầu lên. Theo ngón tay Triển Chiêu mà nhìn theo hướng trước đó.

Lan Khắc Di cùng Phong Khiếu Thiên theo bản năng cũng nhìn theo phương hướng Triển Chiêu vừa chỉ – Triển Chiêu thật ra chưa chỉ gì cả, y chỉ đang chỉ bầu trời đêm mà thôi.

Lúc này, Giao Giao ở tại đỉnh của tòa mộ thất thứ ba mở ra cửa nhỏ, Giao Giao sau khi nhìn thấy kí tự thứ ba thì xoay người lại, bay về phía tòa mộ thứ tư.

Thời điểm Giao Giao bay đến thì Triển Chiêu đồng thời vươn ra tay trái, xua tay với Bạch Ngọc Đường.

Lan Khắc Di cùng Phong Khiếu Thiên nghiêng đầu – Ý gì đây? Là muốn hăn dừng nhúc nhích hay là cái gì khác? Nhưng mà dáng vẻ xua tay của Triển Chiêu hình như có quy luật...

Vừa khéo, cửa nhỏ tòa mộ thất thứ tư mở ra, Giao Giao bay đến liền thấy được kí hiệu thứ tư.

Công Tôn chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngồi xồm xuống.

Rất nhanh sau đó, đĩa quay trước mặt Bạch Ngọc Đường được mở ra.

Công Tôn vừa nhìn thấy cái đĩa kí hiệu kia vừa được xoay thì trợn tròn mắt!

Vì sao lại há hốc miệng?

Bởi vì cái kí hiệu này căn bản không có quy tắc, không phải con số, cũng không phải sao trăng, càng không phải hoa cỏ cây cối hay chó chó mèo mèo gì mà là giống như bức tranh của một đứa nhỏ ba tuổi tiện tay vẽ lung tung mà thôi, chuyện này... Giao Giao chứng kiến Bạch Ngọc Đường vậy mà có thể hiểu được, Công Tôn thì còn có thể lí giải nhưng Triển Chiêu chỉ một ngón tay lên bầu trời đêm sau đó lại khoát tay, Bạch Ngọc Đường hiểu như thế nào hay vậy?

Ngay tại thời điểm Công Tôn còn đang vò đầu, Ngũ gia đã nhanh chóng chuyển động đĩa quay. Nhìn theo ngón tay Bạch Ngọc Đường xoay xoay bốn kí hiệu, chợt nghe “cạch cạch” một tiếng.

Thanh âm “lạch cạch lạch cạch” không ngừng vang lên từ đỉnh mộ thất xuống tận dưới đáy, theo đó chỉ thấy cái đĩa quay chậm rãi đi xuống, một cái lỗ thủng tựa như đóa hoa xuất hiện, mở ra từ hai phía, ánh sáng từ đèn chong lập tức hắt lên phía trên.

Công Tôn sợ tới mức ngậy người, vừa quay đầu lại đã thấy Triển Chiêu gần bay tới nơi.

Công Tôn mím môi nhìn khoảng cách phía trước – Xa như vậy mà cũng có thể bay tới được hả?

Y còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một trái một phải nắm lấy tay y kéo vào đại mộ.

Xa xa là Phong Khiếu Thiên cùng Lan Khắc Di vẫn duy trì bộ dáng há hốc miệng mà liếc nhìn nhau một cái – Vậy mà cũng thành công! Thật không biết nên khoa trương gọi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường là thần hay là khen Hạ Nhất Hàng và Triệu Phổ thật sự là thần khi mời được hai người tới làm việc cho bọn họ.

Trên không Hắc Phong Thành, chín con rồng bạc ở trong không trung lần lượt tiêu tán.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Triệu Phổ, “Bước đầu tiên như vậy đã thành công chưa?”

“Chắc là thành công.” Triệu Phổ nói, “Đối thoại của hai người bọn họ, không có cái đạo lí nào có thể giải thích nổi!”

“Vậy thì bước tiếp theo cũng nên thực hiện.” Lâm Dạ Hỏa lại sờ lớp vảy màu trắng xinh đẹp của Yêu Yêu.

Triệu Phổ gật đầu, “Bước thứ hai phải dựa vào thư ngốc nhà ta rồi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 14: Âm Mưu Tiềm Ẩn

Edit: Fin

Beta: Po

Trong lều Triệu gia quân, Triệu Phổ chấp tay sau hông đứng ở phía trước sa bàn.

Trên sa bàn, là vùng địa hình núi Bình Chung, sông Bình Xuyên cùng sông Trung Xuyên được dùng hai sợi tơ tằm màu trắng làm ranh giới... Ngăn cách phía trước cửa thành Bình Chung.

Triệu Phổ đứng ở trước sa bàn đã được một lúc, hắn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm sa bàn đến gần ngất người, hắn đang nhìn... chính là hai sợi tơ tằm màu trắng kia.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Triệu Phổ nhìn ngoài cửa thấy không có ai, lên tiếng nói, “Trể như vậy mà còn chưa ngủ?”

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Lương từ cửa lều trại ló đầu vào nhìn hắn thăm dò, cười hì hì.

Triệu Phổ ngoắc ngoắc ngón tay với nhóc.

Tiểu Lương Tử liền chạy tới bên cạnh, sau đó nhìn lên trên sa bàn.

“Còn chưa ngủ mà đã dậy rồi?” Triệu Phổ hỏi Tiêu Lương.

Tiểu Lương Tử nói, “Lúc đầu con vẫn ngủ, nhưng khi phóng tên lệnh thì tỉnh lại, con giúp Cận nhi che tai.”

“Tiểu Tử Tử còn ngủ sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Vâng.” Tiểu Lương Tử gật đầu.

Triệu Phổ vươn tay xoa đầu nhóc, “Hiện tại ngươi nên đi ngủ, cẩn thận kéo chiều cao không phát triển đấy!”

Tiểu Lương Tử gãi gãi đầu, hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ, người đang làm gì vậy?”

Triệu Phổ nhìn cái sa bàn kia mà bĩu môi.

“Người muốn tấn công núi Bình Chung ạ?” Tiểu Lương Tử kinh ngạc.

“Người cảm thấy núi Bình Chung khó đánh sao?” Triệu Phổ hỏi lại Tiểu Lương.

“Ừm...” Tiểu Lương Tử bò lên ghế, thật cẩn thận nhìn lại một lần nữa, lắc đầu, “Không thích hợp để đánh.”

“Hừm, nói nghe một chút.” Triệu Phổ chấp tay sau hông bước từng bước thong thả trong trướng, đợi Tiểu Lương nói.

“Núi Bình Chung có lưng dựa vào núi, trước mặt là nước, lại thêm có lá chắn thiên nhiên, đây còn là chỗ bồn địa.” Tiểu Lương Tử nói, “Bình thường đối với những tòa thành nằm tách biệt như vậy thì sách lược tốt nhất chính là vây khốn, nhưng núi Bình Chung không thiếu nước cũng không thiếu lương thực, còn có núi rừng, chắc chắn cho dù có bị vây thì cũng không chết được. Diện tích bồn địa quá lớn, tấn công từ xa cũng không được. Theo lời phái binh nói, dòng nước chảy nhanh, khi qua sông mà bị đánh lén toàn quân rất dễ bị diệt. Thế núi vùng Bình Chung lại rất

phức tạp, toàn là rừng rậm, không thích hợp để đại quân tiến vào... Cửa thành Bình Chung lại cao, dễ thủ khó công.”

Tiểu Lương Tử nói xong, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ mỉm cười.

Tiểu Lương Tử rất vui, còn đang đắc ý, chợt nghe Triệu Phổ nói, “Núi Bình Chung một chút cũng không khó đánh.”

Nét mặt Tiểu Lương Tử liền suy sụp, gãi gãi đầu, “Không khó đánh à...”

Triệu Phổ nói, “Người đọc sách nhiều là tốt, nhưng đừng quá giống bọn Bao Duyệt, một đám thư ngốc và hồ đồ, muốn đánh phải ra trận hoặc là phải cùng với đám tướng lĩnh lăn lộn trong quân trại, biết không hả?.”

Tiểu Lương Tử gật gật đầu, “À...”

“Vậy phải đánh như thế nào?” Tiểu Lương Tử tò mò hỏi.

“Gần đây gió thổi theo hướng nào?”

“Trời lạnh, gió thổi hướng Tây Bắc.” Tiểu Lương Tử liếc nhìn phương hướng lá cờ đang phiêu động bên ngoài, trả lời.

“Trời khô hanh hay ẩm ướt?” Triệu Phổ hỏi tiếp.

“Ừm, rất khô ráo.” Tiểu Lương Tử cũng rất thông minh, hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ, người muốn dùng hỏa công? Nhưng nỏ và tiễn chưa chắc bắn được tới Bình Chung thành a! Hơn nữa Bình Chung thành phía trước có hai con sông lớn, tất nhiên không thiếu nước...”

Triệu Phổ nhìn hắn nở nụ cười, “Người dùng đầu óc mà suy nghĩ một chút, đã từng gặp qua vụ cháy nào chưa?”

“Gặp qua rồi a!” Tiểu Lương Tử gật đầu.

“Ta hỏi ngươi, bình thường nếu bị chết cháy, thì sẽ chết như thế nào?”
Triệu Phổ hỏi nhóc.

“Chết cháy ư...” Tiểu Lương Tử nói xong, trừng mắt, ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ, “Không đúng, trước đó sẽ bị sặc khói mà chết.”

Triệu Phổ nhíu mắt, “Nhược điểm lớn nhất của bồn địa, chính là sương khói tan rất chậm.”

Tiểu Lương Tử hít một hơi, “Vậy phải làm thế nào...”

“Trên núi Bình Chung thảm thực vật rậm rạp, nếu gây ra một vụ cháy thì khi gió Tây Bắc thổi qua, toàn bộ sương khói đều sẽ vây quanh bồn địa Bình Chung, người ở Bình Chung thành nếu không chạy ra ngoài, sẽ bị sặc chết ở bên trong.” Triệu Phổ nói, “Có trốn cũng không được.”

“Sư phụ...” Tiểu Lương Tử dẫu môi, “Dùng biện pháp này thì sẽ thắng, nhưng sao con cảm thấy dễ tiện quá? Thành Bình Chung toàn là dân chúng vô tội, người ta lại không có chộc đến chúng ta!”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi lại hắn, “Ai nói ta muốn làm như vậy?”

Tiểu Lương Tử sững sốt, nghiêng đầu, “Người không làm như vậy?”

Triệu Phổ lại nhìn thoáng qua sa bàn kia, “Ta sợ có người khác sẽ làm như vậy!”

Tiểu Lương Tử cả kinh, “Có người khác muốn làm ư?”

“Tấn công thành Bình Chung một chút cũng không khó.” Triệu Phổ nhíu mày, “Cái khó chính là... Một khi thành Bình Chung bị người ta dùng loại phương pháp này công kích, thì phải dùng cách gì để có thể cứu toàn bộ người trong thành?!”

“Con có biện pháp!” Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, “Chúng ta phải người đi thủ bên ngoài núi Bình Chung giúp họ?”

Triệu Phổ thở dài, nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử cong quai hàm, “Lại không đúng ạ?”

“Nếu vây ở ngoài núi Bình Chung, khi núi bị phóng hỏa, toàn bộ khói đều bị gió Tây Bắc thổi lên trời, người còn cảm thấy đám khói này sẽ leo núi, sau đó trèo đèo lội suối tiến vào Bình Chung thành?” Triệu Phổ vươn tay chột ót nhóc, “Động não đi, đừng chỉ dùng cơ bắp.”

Tiểu Lương Tử vỗ đầu, “Sư phụ, người cảm thấy... Đầu ngọn núi Bình Chung sẽ có người phóng hỏa a?”

Triệu Phổ gật gật đầu.

Tiểu Lương Tử mở to hai mắt, “Nếu phóng hỏa thì không phải người mình cũng...”

Triệu Phổ đột nhiên dừng bước lại, hỏi Tiểu Lương Tử, “Có biết vì sao ta lại nghĩ đến chuyện sẽ có người phóng hỏa?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, tâm nói, trên đời này có mấy người có thể đoán được người đang nghĩ cái gì a?

Triệu Phổ nói, “Còn nhớ những con quạ nhiều màu không?”

Tiểu Lương Tử gật đầu.

“Những con quạ màu rất giống với cá ở Ánh Tuyết Cung.” Triệu Phổ nói tiếp.

Tiểu Lương Tử tiếp tục gật đầu.

Triệu Phổ xoay người, tiến đến trước mặt Tiểu Lương Tử, thấp giọng nói, “Người có biết Ánh Tuyết Cung là một nơi vĩnh viễn sẽ không bao giờ cháy không?”

Tiểu Lương Tử kinh ngạc, “Thật sự sao?”

Triệu Phổ gật đầu, “Thời điểm lần trước khi đi Ánh Tuyết Cung, trong lúc ăn cơm chúng ta có tán gẫu cùng Bạch phu nhân về quá trình khởi công xây dựng, năm đó đám thợ thủ công xây dựng nên tòa cung điện này đã thoa lên đó một lớp dầu sơn mài rất đặc biệt, có lớp sơn mài ấy thì cho dù dùng lửa đốt, phòng ở Ánh Tuyết Cung tuyệt đối cũng không cháy.”

Tiểu Lương Tử sờ sờ cằm, “Con hình như đã từng nghe qua... Chẳng lẽ nguyên nhân khiến những con cá kia đổi màu, là vì nước sơn mài đó tự nhiên chảy vào hồ sao?”

“Suy nghĩ tiếp.” Triệu Phổ dẫn dắt cho Tiểu Lương Tử, để nhóc tự hỏi.

“Quạ màu ở núi Bình Chung có tính chất giống cá ở Ánh Tuyết Cung, chứng tỏ đám quạ này đã nhiễm nước sơn mài... Hoặc là, uống nước có chứa chất sơn mài...” Tiểu Lương Tử được Triệu Phổ khẳng định liền theo ý nghĩ này tiếp tục phát triển, “Những con quạ này đen đều từ trong núi bay ra, nói cách khác hẳn là có người ở trong núi này dùng nước sơn mài để phòng cháy thứ gì đó...”

Nói tới đoạn này, Tiểu Lương Tử há to miệng, “Bởi vì có người muốn phóng hỏa! Nhưng phóng hỏa ở sau núi Bình Chung sẽ bị ngộp khói mà chết! Cho nên để tự bảo vệ mình, tất nhiên tránh ở trên núi sẽ càng an toàn. Mà vì sợ bị đám cháy gây hại, cho nên mới tìm một chỗ trốn ở trên núi rồi dùng loại nước sơn này?!”

Triệu Phổ vươn tay, đem một lá cờ nhỏ cầm ở lưng chừng sườn núi Bình Chung, chỗ đó là vị trí tránh gió, “Hẳn là gần ngay bên này!”

“Vậy chẳng phải là không ổn rồi sao!” Tiểu Lương Tử nóng nảy, “Phải làm sao đây sư phụ? Núi Bình Chung có hơn mười vạn người, hơn nữa bọn tiên sinh còn đang ở bên trong!”

“Một khi chuyện này thật sự xảy ra, chỉ có ba phương pháp có thể giải vây núi Bình Chung.” Triệu Phổ vươn ra ba ngón tay, nói, “Thứ nhất... ngày phóng hỏa gặp mưa to, mùa hè sau giờ Ngọ thường hay có mưa to tầm tã, tốt nhất là cơn mưa kéo dài ba ngày, có thể dập tắt sơn hỏa!”

Tiểu Lương Tử nhăn mặt lại, vươn tay giúp Triệu Phổ bẻ cong một ngón, bây giờ chỉ còn lại hai ngón, “Con lớn lên ở Tây Vực, đừng nói con, cha con phỏng chừng cũng chưa từng thấy mưa tầm tã suốt ba ngày liên tục! Cho dù để Cận nhi ôm má vỗ tay cầu mưa cũng cầu không được nhiều vậy, chiêu thứ hai là gì?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Thay đổi hướng gió.”

Tiểu Lương Tử há to mồm, “Hả?”

“Không khác lắm so với Khổng Minh năm đó.” Triệu Phổ dùng hai đầu ngón tay búng ót Tiểu Lương Tử, “... Mượn gió Đông.”

Tiểu Lương Tử xoa ót, “Nhưng gió Đông đâu phải do Khổng Minh tiên sinh mượn tới, là do tính ngày mới ra đấy chứ, chúng ta cho dù có thể tính chuẩn ngày gió thổi, đối phương cũng không nhất định sẽ động thủ vào ngày đó nha!”

Triệu Phổ gật đầu, quơ quơ một ngón tay với Tiểu Lương.

“Cho nên bây giờ chỉ còn lại một biện pháp cuối cùng?” Tiểu Lương ngẩng mặt lên hỏi Triệu Phổ, “Là biện pháp gì ạ?”

“Vô luận là ai phóng hỏa.” Triệu Phổ trả lời, “Tóm hãn trước khi hãn động thủ.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng a...”

Triệu Phổ tiếp tục nhìn sa bàn.

Tiểu Lương Tử đi theo phía sau hẳn, tò mò hỏi, “Sư phụ, sao người cứ nhìn chăm chăm vào sông Bình Xuyên thế?”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhóc một cái, “Nếu núi Bình Chung có gian tế, vạn nhất xảy ra nội loạn thì chúng ta phải tìm cách trợ giúp...”

“Vâng!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Người của chúng ta vẫn còn đang ở bên trong! Tất nhiên ta phải đưa họ ra!”

Triệu Phổ gật đầu, đưa cho Tiểu Lương Tử một lá cờ nhỏ màu đen, “Ở đây là mười vạn binh mã, người thử ngẫm lại xem, trận này phải đánh như thế nào!”

...

Tại hoàng cung thành Bình Chung, trong đại mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Sau khi tiến vào mộ thất, Công Tôn tuy rằng rất muốn hỏi tại sao Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có thể khai thông, nhưng lúc này thời gian gấp gáp... Y đành phải đem nghi hoặc trong lòng tạm thời gác lại, xem bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc trước đã.

Sau khi bắt mạch cho lão hoàng đế, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghe Công Tôn nói ra hai chữ, “Có thể cứu chữa(27).”

(27)Hai chữ ở tiếng Trung nhưng dịch ra bốn chữ ở tiếng Việt.

Hai người trong lòng “Ầm” một tiếng... Cuối cùng cũng có thể yên tâm!

Công Tôn mở hòm thuốc nhỏ ra, đầu tiên lấy ra một lát gỗ mỏng, nhỏ, dài, đưa cho Bạch Ngọc Đường, nói, “Giúp ta đông lạnh trước, sau đó nghiền thành bột phấn.” Vừa nói vừa lấy ra một cái chén nhỏ, “Thuốc bột nghiền rồi thì để trong bát.”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, yên lặng nghe theo chỉ dẫn của Công Tôn, Triển Chiêu tò mò hỏi, “Đây là cái gì?”

Công Tôn mỉm cười, nhìn hai người nháy mắt mấy cái, “Kim ti linh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được — Khó trách Công Tôn dám đảm bảo có thể giữ được mạng sống cho Lan Khắc Tĩnh Đặc! Làm sao mà quên được? Dùng kim ti linh có thể kéo dài sinh mệnh nha!

Bạch Ngọc Đường đem chén thuốc bột đã nghiền đưa cho Công Tôn... Mãi đến lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới hiểu được vì sao miếng gỗ này lại được xưng là “Kim ti linh”... Ai nha! Nghiền thành phấn xong thật giống như một chén bột vàng!

Công Tôn dùng nước pha thuốc bột, cho Lan Khắc Tĩnh Đặc uống.

Cái gọi là tiên đan thần dược chính là vừa uống liền thấy hiệu quả...

Lan Khắc Tĩnh Đặc vừa uống bát dược này xong, lồng ngực lập tức phập phồng hơi thở, khác biệt hoàn toàn với trạng thái dờ chết dờ sống lúc trước, mà ở trên mặt gã và làn da trên người, trừ bỏ có chút huyết sắc ở ngoài thì một vài chỗ còn hiện ra mấy dấu màu xanh.

Triển Chiêu tò mò, “Mấy cái này là bột sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Là độc ban.”

“Hắn bị trúng độc?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu, lấy kim châm ra giúp Lan Khắc Tĩnh Đặc khử độc, “Trên người hãn có hai loại độc, một loại là cấp tính, một loại là mãn tính.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hỏi, “Hai loại độc ư?”

Công Tôn cười, “Hai loại độc và độc tính đã xâm nhập rất lâu, nhưng một phần vì có sự xung đột xảy ra đột giữa hai loại độc nên mới có hiện tượng hãn hay ngất xỉu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều gật đầu.

Đại khái khoảng nửa canh giờ sau, Công Tôn không biết lấy ra bao nhiêu châm, tóm lại là Lan Khắc Tĩnh Đặc bị y châm thành con nhím... Mà trên người gã mấy chỗ có ban màu xanh cũng bắt đầu biến mất, những kim châm thì dần dần biến thành màu sắc xanh tím.

Công Tôn xoa xoa cổ, “Chờ một lát nữa, tầm nửa canh giờ sau thì độc sẽ được khử sạch sẽ.”

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Tạo sao gã lại trúng tới hai loại độc?”

Công Tôn mỉm cười, “Các người biết chuyện này chứng minh cho điều gì sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật gật đầu.

“Nếu không phải có người cố ý làm như vậy, tức chứng tỏ có tới hai người hạ độc gã?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hơn nữa cái người hạ độc này, hãn là không biết gã còn trúng một loại độc khác?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu.

“Hai loại độc dược này đều sẽ dồn Lan Khắc Tĩnh Đặc vào chỗ chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Loại thứ hai đúng là vậy! Nhưng loại thứ nhất thì không phải!” Công Tôn nói, “Lan Khắc Tĩnh Đặc cũng coi như mạng lớn, gã bị trúng độc mãn tính trước, loại độc này sẽ không lấy mạng của gã nhưng sẽ khiến cho thân thể của gã suy yếu, sức phán đoán sẽ chậm lại, sinh ra các ảo tưởng, mất ngủ, hay lo âu... Mà loại độc thứ hai lại chính là kịch độc! Kiến huyết phong hầu, ăn vào sẽ chết ngay lập tức!”

“Nhưng gã không chết a!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

“Bởi vì vừa khéo, hai loại độc này cùng xung đột lẫn nhau, cho nên sau khi trúng phải, đã triệt tiêu bớt một phần!” Công Tôn nói, “Nên mới tạo thành hiện tượng ngất xỉu.”

“Lão già này coi như mệnh vẫn chưa hết.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Kẻ hạ độc mãn tính, rất có thể chính là Tư Minh?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, loại thứ nhất là vu độc, vô cùng hiểm thấy.” Công Tôn nói, “Rất phù hợp loại người Tư Minh, hẳn muốn khống chế Lan Khắc Tĩnh Đặc chứ không muốn mạng của gã”. Công Tôn nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đột nhiên nhìn ra hướng cửa lớn.

Công Tôn nhanh chóng ngậm miệng lại, mở to hai mắt nhìn.

Bạch Ngọc Đường lướt qua cây cầu đỏ, đến cổng đại môn, nghiêng tai nghe ngóng ngoài cửa.

Triển Chiêu thấp giọng hỏi Công Tôn, “Còn mất bao lâu nữa?”

Công Tôn nhìn tình huống của Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Nửa canh giờ! Thời gian này không thể để gián đoạn!”

Chỉ thấy lúc này, Bạch Ngọc Đường bắt đầu hướng ánh nhìn lên trên... Ném cho Triển Chiêu một ánh mắt ra hiệu.

Triển Chiêu vọt người nhảy lên một cây cột cao cao, sau đó lại nhảy đến lối vào.

Sau đó nữa, chỉ thấy y đột nhiên duỗi tay tay...

Chợt một tiếng “Ai nha” truyền đến.

Triển Chiêu kéo lấy cổ áo người đó, từ cửa động kéo vào trong...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 15: Thần Giao Cách Cảm

Edit: Lam

Beta: Fin

Triển Chiêu từ trên nóc nhà tóm xuống một người, tốc độ của y vốn rất nhanh, điều này không cần phải bàn cãi. Mọi người chợt nghe kẻ bị tóm xuống kêu “Ai nha” một tiếng, thanh âm có phần quen tai.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đồng thời cúi đầu, chỉ thấy kẻ bị Triển Chiêu tóm xuống đang nằm trên mặt đất cư nhiên lại là Lan Khắc Di.

Bạch Ngọc Đường sáng tỏ – Thì ra là tiểu tử ngốc này, thảo nào không phải là bay lên nóc nhà mà là leo lên.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn hắn.

Lan Khắc Di còn chưa kịp đứng lên đã nói, “Bọn Tư Minh đang tới!”

Công Tôn chớp mắt mấy cái – Hóa ra tới để đưa tin à.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, ngẩng đầu nhìn cánh cửa nhỏ phía trên nóc nhà, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không thể đóng lại à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chỉ khi ở bên ngoài mới đóng được.”

“Đóng lại rồi còn mở ra được không vậy?” Triển Chiêu lại hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta với hắc ra bên ngoài tìm cách, người và Công Tôn chờ ở chỗ này đi.”

Triển Chiêu và Công Tôn đều gật đầu.

Lan Khắc Di đứng lên nhìn Lan Khắc Tĩnh Đạc.

Công Tôn phát hiện ra hắc sau khi nhìn thấy sắc mặt được cải thiện của Lan Khắc Tĩnh Đạc thì lộ ra nụ cười an tâm, nhưng rất nhanh lại khe khẽ thở dài.

Công Tôn nói, “Cha người không phải là thật sự hồ đồ mà hết lòng tin vào mấy thứ vu cổ này, là do hắc trúng phải độc mẫn tính cho nên mới dễ dàng bị lừa.”

Công Tôn còn chưa dứt lời, chỉ thấy ánh mắt Lan Khắc Di thay đổi, hắc ngẩng mạnh đầu lên, “Có thật không?”

Công Tôn gật đầu.

“Nhất định là Tư Minh!” Lan Khắc Di có suy nghĩ muốn lao ra cùng Tư Minh giằng co làm rõ một trận, Triển Chiêu nhanh chóng níu bả vai của hắc, “Không được manh động, phải cùng thương lượng với ca ca của người!”

“Hắc dám hạ độc cha ta, ta phải làm thịt hắc!” Lan Khắc Di vẫn còn chút căm hận, thế nhưng hắc cũng không ngốc, hắc biết bản thân phải khống chế tâm tình tránh cho đại ca rước thêm phiền phức.

Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Lan Khắc Di đi, muốn dẫn hắc ra ngoài.

Triển Chiêu dặn hắc, “Ngọc Đường, cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhìn Triển Chiêu, sau đó lúi Lan Khắc Di lên nóc nhà, đóng lại cửa nhỏ...

Từ xa xa, quả nhiên trông thấy Tư Minh đang dẫn theo một đoàn tùy tùng đi về phía này.

Bạch Ngọc Đường nhìn về hướng sườn núi, Phong Khiếu Thiên không có ở đó, lập tức hỏi Lan Khắc Di, “Phong Khiếu Thiên đâu rồi?”

“Phong đại ca nói, Hạ tướng quân có dặn dò hẩn, nếu như tất cả đều thuận lợi thì Tư Minh nhất định sẽ nhanh chóng mang nhiều người đến, nếu như Tư Minh tới thànhhòta đến báo tin, còn hẩn sẽ dẫn theo thị vệ chạy vào núi Bình Chung.” Lan Khắc Di trả lời rồi lại nói tiếp, “Triệu Phổ vừa phóng Cửu Long lệnh, hiện tại cả tòa thành đều đang tìm các người... Làm thế nào bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu một cái, nói, “Không sao, Tư Minh căn bản không thể vào được mộ thất, người chờ ở trước cửa mộ thất đi, có tức giận gì thì cứ xả ra hết, chỉ cần đừng nhắc tới chuyện hẩn hạ độc, kéo dài nửa canh giờ, độc của cha người sẽ được giải.”

“Được!” Lan Khắc Di gật đầu, từ trên nóc mộ thất phóng xuống đất, ngồi ở trước bậc thangnhư cũ.

Bạch Ngọc Đường ở trên nóc nhà, tìm một góc kín đáo ẩn mình một chút, trong lòng khó hiểu— Tại sao Hạ Nhất Hàng lại để cho Phong Thiếu Khiên dẫn người vào núi Bình Chung?

Tư Minh tiến vào trong thì thấy Lan Khắc Di đang ngồi ở trước bậc thềm, hẩn liền đi thẳng tới, “Nhị hoàng tử...”

Lan Khắc Di ngẩng đầu liếc gĩa một cái, “Người còn có mặt mũi tới trước mộ phần của cha ta?”

Đầu tiên, Tư Minh theo bản năng giương mắt nhìn bốn phía, không phát hiện được điều gì khác thường mới nói, “Nhị hoàng tử, hiện tại không phải lúc thích hợp để nói những lời này, vừa rồi Triệu Phổ tập kết đại quân, rất có khả năng sẽ đánh tới Bình Chung Sơn của chúng ta.”

Lan Khắc Di nở nụ cười, “Triệu Phổ dựa vào cái gì mà xuất binh nhiều như vậy, ngay cả đánh lén cũng không thém dùng, ta chưa từng nghe qua hãn trong thời gian nhà người khác có tang lại động binh, không phải chỉ ném vài cái pháo hoa lên trời thôi sao, lại dọa người sợ hãi thành cái dạng này... Người nếu như muốn trốn vậy thì đi đi, mặc kệ Triệu Phổ có thật sự tập kích hay không, ta và đại ca của ta đều đặt tính mạng của bách tính Bình Chung thành lên hàng đầu!”

Tư Minh bị Lan Khắc Di nói như vậy thì có chút xấu hổ, “Nhị hoàng tử, ngài ở nơi này một mình thật sự quá nguy hiểm, chi bằng đến chỗ của thiếu chủ...”

“Ta phải bồi cha ta!” Lan Khắc Di khoát tay chặn lại, ý bảo Tư Minh mau cút đi.

Bên trong mộ thất...

Triển Chiêu dựa người vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, không tránh khỏi việc nghe được đoạn đối thoại của Tư Minh và Lan Khắc Di.

Mà đồng thời nghe thấy lời của bọn họ còn có Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, hãn tuy là nghe Lan Khắc Di và Tư Minh nói nhưng hai mắt lại bị thứ khác hấp dẫn.

Bạch Ngọc Đường hiện tại đang nhìn cái gì? Hãn đang nhìn núi Bình Chung phía xa.

Mới vừa rồi, Bạch Ngọc Đường còn đang khúc mắc vì sao Hạ Nhất Hàng lại muốn Phong Khiếu Thiên dẫn người chạy lên núi Bình Chung, tay hần chạm vào chiếc lông chim trên nóc nhà, đó là một cọng lông chim bảy màu, chắc là lông quạ bị rơi ra khi đáp xuống đây.

Hắn nhìn chăm chăm vật này, đột nhiên một trận gió thổi qua, cọng lông chim bị gió thổi bay mất.

Bạch Ngọc Đường đắm chiêu nhìn phương hướng chiếc lông chim vừa bay đi mà sửng người, sau đó quay đầu lại... Hắn nhìn hướng gió vừa thổi, cũng cùng phương hướng ấy lại chính là núi Bình Chung trong bóng tối tràn ngập vẻ dị thường.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới lũ cá trong suối nước nóng, nghĩ tới hỏa phòng ở Ánh Tuyết Cung – Tại sao trước đây lại không hề nghĩ tới việc đem hai cái này liên hệ lại với nhau?

Ngũ gia nhú chặt hàng lông mày, thảo nào ngọn núi ấy lại xuất hiện quạ đen bảy màu, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này?

Bạch Ngọc Đường đang nghĩ tới điều gì?

Tuy rằng vẫn còn kém sự đa mưu túc trí của Triệu Phổ một chút thế nhưng lúc này Ngũ gia cũng ý thức được, có một người đang chuẩn bị dùng một loại phương thức ác độc để đối phó với Bình Chung Sơn! Một khi cái kế hoạch này thành công, như vậy Bình Chung Sơn sẽ không còn tồn tại nữa!

Phía trước mộ thất, Tư Minh vẫn đang tận tình khuyên bảo Lan Khắc Di, nhưng lòng của Bạch Ngọc Đường đã bay đến tận núi Bình Chung rồi... Hắn dựa vào hướng gió, quan sát ngọn núi kia, nếu có người muốn trốn vào trong núi, vậy thì sẽ trốn ở vị trí nào?

Bên trong mộ thất...

Công Tôn đang bắt mạch cho Lan Khắc Tĩnh Đặc, sau khi xác định độc đã được loại trừ thì bắt đầu rút kim châm ra, vừa nhổ vừa quay đầu lại... Chỉ thấy Triển Chiêu như một con thằn lằn cẩn thận bám vào tường nghe ngóng, bộ dáng có điểm đáng yêu.

Công Tôn nín cười, nhìn y mà “Chặc chặc” một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu lại...

Công Tôn nháy nháy mắt nhìn y, hỏi, “Người đang nghe cái gì vậy?”

Triển Chiêu lóe một cái trở về bên cạnh Công Tôn, thấp giọng nói, “Chuột nhà ta không nhúc nhích!”

Công Tôn hơi kinh ngạc, “Hả?”

“Ngọc Đường sau khi ra ngoài thì vẫn ở trên nóc nhà, không biết đã thấy được gì rồi hay đang nghĩ cái gì mà vẫn thấy không nhúc nhích!” Triển Chiêu nghiêm túc nói.

Công Tôn vừa thu châm vừa quay đầu nhìn Triển Chiêu, tâm nói – Hai người chẳng phải thần giao cách cảm à, nghĩ hoặc thấy gì mà cũng đoán không ra ư?

“Lại nói tới.” Công Tôn cuối cùng cũng rảnh, liền hỏi Triển Chiêu, “Vừa nãy người nói cho Bạch Ngọc Đường hai ký hiệu gì vậy?”

Triển Chiêu trả lời. “Một cái giống như bánh bao Điệp Tử, còn một cái thì lại như chữ Bạch.”

Công Tôn nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, “Người ý là muốn nói bầu trời đầy sao kia chính là cái ký hiệu giống như bánh bao Điệp Tử?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy.”

Gương mặt Công Tôn tràn ngập sự nghi hoặc, “Vì sao? Hai cái này thì có quan hệ gì?”

Triển Chiêu nói, “Bầu trời có cái gì?”

“Sao...” Công Tôn nghĩ mãi vẫn không hiểu.

“Đúng vậy! Cả trời đầy sao!” Triển Chiêu nhướng mày.

Công Tôn sững sốt một chút, vẫn là có chút khó hiểu, trời đầy sao thì như nào? Hay là nói tới Mãn Thiên Tinh, bảng hiệu bánh bao của cửa hàng đối diện phủ Khai Phong? Triển Chiêu cứ sáng sớm lại tới Mãn Thiên Tinh ăn bánh bao.

Trước tiên phải cảm khái một chút, không hổ là Bạch Ngọc Đường, như vậy mà cũng hiểu được, Công Tôn lại tiếp tục hỏi Triển Chiêu, “Người khoát khoát tay với Bạch Ngọc Đường, sao hăn lại biết đó là một chữ Bạch?”

“Ta đâu có khoát tay, ta là cố sức xua tay mà!” Triển Chiêu quay sang Công Tôn, làm lại tư thế khoát tay đó.

Công Tôn gật đầu mở miệng, “Sau đó thì sao? Có nghĩa là gì?”

“Dĩ nhiên là có ý nghĩa!” Triển Chiêu tiếp tục khoát tay, “Cái kí hiệu này rất quan trọng nha! Không có là không được! Tuyệt đối không được!”

Công Tôn đỡ trán, nghĩ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mà phối hợp làm một loạt các kí hiệu, khẳng định không ai có thể giải được.

Triển Chiêu vừa dứt lời, đột nhiên lại chạy về phía cửa, tai dán vào tường.

Công Tôn cũng tò mò đi theo sau, hỏi Triển Chiêu – Làm sao vậy?

Triển Chiêu thấp giọng nói, “Lại có người đến.”

Công Tôn cùng Triển Chiêu đều áp tai vào tường mà nghe.

Chỉ nghe bên ngoài có một đội thị vệ chạy tới bẩm báo với Tư Minh, “Quốc sư! Có người nhìn thấy đám người Phong Khiếu Thiên chạy vào núi Bình Chung!”

“Cái gì?” Tư Minh cau mày, “Bọn họ tiến vào khi nào? Còn không mau đuổi theo!”

Trên nóc nhà, Bạch Ngọc Đường trong lòng đã rõ – Thì ra là thế! Thảo nào Hạ Nhất Hàng lại bảo Phong Khiếu Thiên đi núi Bình Chung! Nếu như suy đoán của bản thân không sai, Phong Khiếu Thiên chạy trốn vào trong núi là quá đúng! Nếu như phái người vào núi Bình Chung lục soát, vậy thì không có khả năng phóng hỏa!

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới – Từ lúc Hạ Nhất Hàng đến Bình Chung Sơn mọi thứ đều an bài rất tốt! Đây hẳn là kế hoạch Triệu Phổ đã sớm nghĩ ra, hai người này bắt đầu tính toán từ lúc nào? Loại sắp xếp này quả thật đáng sợ...

Triển Chiêu vừa lúc nghe được bên ngoài nói như vậy, tránh không khỏi cảm thấy kì quái – Tại sao Phong Khiếu Thiên lại chạy vào núi Bình Chung?

Công Tôn vậy mà lại khẩn trương, “Thế núi Bình Chung rất phức tạp, Phong Khiếu Thiên cứ chạy vào như thế có bị lạc đường không đây?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Chắc sẽ không... Hạ Nhất Hàng đã từng nói qua Phong Khiếu Thiên có thiên phú đặc thù, có phải mục đích dẫn hắn tới nơi này là vì muốn hắn chạy vào trong núi ấy? Dù sao nếu không có lệnh của Hạ Nhất Hàng, hắn sẽ không tự mình chạy vào đâu.”

“Cũng đúng...” Công Tôn gật đầu.

Lúc này, lại nghe được tiếng ho khan truyền đến.

Công Tôn cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau chạy trở lại quan tài ngọc thì nhìn thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang ho khan, hô hấp dần trở nên rõ ràng, trên mặt không còn tử khí nữa, cả người toát ra dương khí.

Công Tôn chấn mạch cho hắn, “Ừm, lão đầu này vốn thân thể khỏe mạnh, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt thì sẽ hồi phục nhanh thôi.”

“Vậy chúng ta dẫn hắn ra ngoài hay là để hắn lại đây?”

“Ở lại trong mộ thất không phải kế lâu dài!” Công Tôn lắc đầu nhìn trường minh đăng(28)xung quanh.

(28)Là loại đèn được thắp sáng liên tục, dùng cho việc thờ cúng.

Đúng lúc này, cửa nhỏ trên mộ thất lại một lần nữa được mở ra.

Bạch Ngọc Đường mang theo Lan Khắc Di tiến vào.

“Người đã đi rồi?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lan Khắc Di nói, “Không biết Tư Minh bị cái gì nữa, vừa nghe Phong đại ca chạy vào núi liền vội vã mang người đuổi theo.”

“Khụ khụ...”

Lan Khắc Tĩnh Đặc hiện tại ho khan hai tiếng, Lan Khắc Di nhìn qua liền vô cùng vui mừng, nhào tới quan tài ngọc gọi cha, tiếp đó tạ ơn Công Tôn đã cứu tính mạng cha hắn.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu qua một bên, nói nhỏ với y vài câu.

Triển Chiêu nghe xong khoe miệng co giật mà hít khí nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hạ Nhất Hàng phân phó Phong Khiếu Thiên chạy vào núi là đã có chuẩn bị trước rồi phải không? Nếu không chẳng phải liên xong rồi, trong thành hơn mười vạn người đó, ai lại ác độc như vậy?”

“Tư Minh gấp gáp như thế, chứng tỏ hẳn biết gì đó!” Bạch Ngọc Đường nói.

“Rất có thể.” Triển Chiêu gật đầu.

“Cha!”

Lúc này, chợt truyền đến tiếng kêu âm ỉ của Lan Khắc Di, “Cha, người tỉnh rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đi tới... Chỉ thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc mở hai mắt, nhìn lên trần nhà tòa mộ thất.

Lan Khắc Di thấy hai mắt của cha hẳn có chút đại ra, lập tức gọi vài tiếng, mãi cho đến khi hai mắt của Lan Khắc Tĩnh Đặc dần dần có thần, chậm rãi đảo quanh nhìn về phía hẳn.

Bàn tay Lan Khắc Tĩnh Đặc run rẩy, “Di nhi.”

“Cha!” Lan Khắc Di kích động, đang muốn nói thì bỗng dưng thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang cố dùng hết sức lực nói với hẳn, “Mau!”

Lan Khắc Di không hiểu.

Công Tôn nhìn sang Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường – Mau?

“Chạy mau!” Lan Khắc Tĩnh Đặc cầm lấy tay Lan Khắc Di. “Hào Hạc(29)làm phản...”

(29)(Chữ Hạc (羯) này phát âm là Jie, đồng âm với chữ Kiệt(傑) dịch là Hào Hạc đúng hơn là chữ Kiệt vì chữ Kiệt có nghĩa là anh kiệt, anh hùng, xuất kiệt)

Lan Khắc Di đứng bật dậy, “Cái gì?”

“Hào Hạc là ai?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Hào Hạc là đại nguyên soái của Bình Chung Sơn, hãn hâu như nắm giữa toàn bộ binh quyền trong thành.” Trên đường tới đây, Công Tôn đọc rất nhiều sách viết về các quan viên ở các nước Tây Vực, cho nên mới biết mà giải thích một chút, “Nếu như hãn làm phản, vậy thì đại sự không ổn rồi...”

“Nguy rồi! Đại ca của ta!” Lan Khắc Di nhảy dựng lên.

Triển Chiêu lại cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu tóm lấy Lan Khắc Di nhảy ra khỏi cửa nhỏ của mộ thất, chạy thẳng tới tẩm cung Lan Khắc Minh để cứu người.

Công Tôn nhìn thấy hai người biến mất trong chớp mắt, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống này là sao?”

“Miêu nhi đi trước cứu người, ta với người tìm cách đưa Lan Khắc Tĩnh Đặc ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường nói, suy nghĩ một chút, “Đại khái ý là như vậy...”

Công Tôn dở khóc dở cười, cùng Bạch Ngọc Đường mang Lan Khắc Tĩnh Đặc ra ngoài.

Công Tôn lại nói, “Này, sao lúc người nhìn thấy bầu trời đầy sao lại có thể nghĩ tới bánh bao.”

Cánh tay Bạch Ngọc Đường dừng lại một chút, nhìn Công Tôn, ” Cái gì bánh bao đầy trời sao?”

Công Tôn giật mình sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu chỉ vào sao trên trời, người lại đoán ngay ra là bánh bao Điệp Tử?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt khó hiểu, “Bánh bao Điệp Tử?”

“Là cái hoa văn ấy!” Công Tôn nhắc nhở.

“À?” Bạch Ngọc Đường bây giờ mới nhớ ra, sau đó nghi ngờ, “Bánh bao Điệp Tử là chỉ cái vòng xoáy đó à?”

“Vòng xoáy?” Công Tôn há miệng.

“Cái Miêu nhi nói không phải là bầu trời đêm, chắc là nhìn canh giờ đó?” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Vào lúc này nếu như Miêu nhi tỉnh ngủ, y nhất định sẽ nói đói bụng đến mờ mắt rồi, nhìn cái gì cũng thấy toàn vòng xoáy...”

Công Tôn nheo mắt lại, “Vậ hành động xua tay của hã, cái chữ Bạch kia...”

“Bạch?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Đó chẳng phải là trái táo đã gọt vỏ sao? Miêu nhi hay nói táo cần gì phải gọt, trực tiếp ăn luôn.”

Công Tôn lại lần nữa đỡ trán – Nói như thế nào đây, xét về một khía cạnh nào đó, đây cũng được tính là thần giao cách cảm!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 16: Độc Hỏa

Edit & Beta: Fin

Hiện tại ở núi Bình Chung, bởi vì ban này Triệu Phổ vừa phóng Cửu Long lệnh lên trời mà gấp gáp đến điên rồi.

Lan Khắc Minh triệu tập chúng triều thần đến điện lớn để nói chuyện, phân phó Nguyên soái Hào Hạo mau an bài mật thám tìm hiểu, cùng toàn thành cảnh giác đề phòng, đồng thời phái binh lính đi tìm kiếm đám người Hạ Nhất Hàng hiện đang “mất tích” nữa.

Trong lúc trao đổi Tư Minh và Hào Hạo nói chuyện không hợp lời liên cãi vã nhau, cuối cùng Tư Minh tức giận rời đi.

Dù sao, Hào Hạo cũng nắm binh quyền trong tay, mà địa vị của Tư Minh hiện nay một khi không còn chỗ dựa vững chắc là Lan Khắc Tĩnh Đặc, thì hẳn chẳng qua cũng chỉ là một Vu sư giả thần giả quỷ mà thôi.

Tư Minh vừa rời đi không lâu lại có người đến hồi, bẩm báo nói rằng, tại phụ cận núi Bình Chung phát hiện tung tích của Phong Khiếu Thiên, Lan Khắc Minh ra lệnh Hào Hạo phái người đuổi theo.

Hào Hạo để hai thân tín mang theo hai ngàn tinh binh đuổi theo.

Lan Khắc Minh nhìn hẳn, “Chỉ hai ngàn tinh binh?”.

“Bọn họ cũng đâu có nhiều người.” Hào Hạo trả lời.

Lan Khắc Minh khẽ nhú mày, “Người có biết người chúng ta bắt là ai không?”

Hào Hật gật đầu, “Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên...”

Lan Khắc Minh còn chưa tra hỏi tiếp, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười nhạo, “Phái hai ngàn người đi bắt ai?”.

Tất cả mọi người nhìn ra bên ngoài... Chỉ thấy người vào là sứ thần hai nước Liêu quốc và Tây Hạ, Tiêu Khiêm của Liêu quốc vào thành đúng là chậm một bước so với bọn Triển Chiêu.

Đám sứ thần này đã sớm nhìn thấy Cửu Long lệnh, cũng nghe nói đến chuyện không thấy đám người Hạ Nhất Hàng đâu, bởi vậy một lượt kéo nhau vào hoàng cung tìm hiểu tin tức.

Thủ vệ vốn là thuộc hạ của Tư Minh, vừa rồi Tư Minh nổi giận dùng dùng rồi đi, thuộc hạ cũng đi theo, những thủ vệ Hoàng Thành khác chẳng biết vì sao mà vẫn chưa tới, vài sứ thần nhìn tới nhìn lui không thấy có một thủ vệ nào, đành phải tự ý tiến vào trong nhìn xem. Mới vừa vào tới cửa thì nghe được chuyện Hào Hật muốn phái hai ngàn người đi bắt Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên, tâm trạng vui vẻ của Tiêu Khảm cũng bị phá hủy.

Hào Hật nghe được trong tiếng cười của Tiêu Khảm mang theo sự châm chọc, “Phong Khiếu Thiên mặc dù anh dũng, nhưng đây cũng không phải là chiến trường, hãn một người há có thể đánh được hai ngàn người? Còn Hạ Nhất Hàng càng rất ít khi nghe đến chuyện hãn mang binh, nhìn qua đã biết ngay là quan văn...”

“Người nói ai là quan văn?” vẻ mặt Tiêu Khảm hình như đang có ý chê cười.

Ở một bên, người vừa nãy đồng thời tiến vào cung cùng thám thính tình huống cùng Tiêu Khảm là sứ thần Tây Hạ, bộ dạng mới nhìn thì có

chút tối tăm, tuổi không lớn lắm, họ Lễ, gọi là Lễ Nguyên Minh. Người này tuy là quan viên, nhưng sinh ra từ giang hồ, hẳn vốn là cao thủ của Kim Tử Lô, một trong hai đại môn phái của Tây Hạ. Tính tình hẳn vốn không nhẫn nại, lắng nghe đến lúc này thì rốt cuộc nhịn không được nữa, mở miệng, “Hào tướng quân dẫn binh nhiều năm chắc không phải là tay không đánh giặc chứ?”

Hào Hạo xấu hổ — Quả đúng là vậy, núi Bình Chung hàng năm thái bình, hẳn tuy là Nguyên soái nhưng ngay cả cơ hội lý luận suông cũng chưa từng thử, chứ đừng nói gì tới đánh giặc...

“Tạm thời không nói tới chuyện hai ngàn người có thể bắt Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên không... Các người chẳng lẽ không phát hiện ra ai tới cùng với hai người bọn họ sao?” Lễ Nguyên Minh phiêu mắt liếc mọi người một cái, “Đó là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường!”

Hào Hạo khinh thường, “Chỉ là hai người giang hồ...”.

“Người giang hồ...” Lễ Nguyên Minh cảm thấy Hào Hạo không biết gì thì rất buồn cười, Tiêu Khảm đang muốn nổi điên lên, cắt ngang lời hắn chen vào nói, “Thủ hạ của người tổng cộng có bao nhiêu người? Đều phái toàn bộ đi đi, vây lại toàn bộ núi Bình Chung.”

Hào Hạo mở to hai mắt, “Chỉ vì bắt bốn người mà huy động toàn bộ binh mã? Vạn nhất Triệu Phổ tấn công lại đây...”

Tiêu Khảm trêu ghẹo, “Không chừng Triệu Phổ chính là nhàn rỗi không có việc gì làm cho nên mới phóng mấy cái pháo nổ để trẻ con trong quân danh chơi cho vui mà thôi, hẳn trước kia cũng không phải chưa từng làm qua, cho dù muốn đánh núi Bình Chung của người cũng sẽ không xuất ra một trăm vạn đại quân, chỉ mười vạn người không được sao?”

“Người...”

“Đừng cãi nhau nữa.” Lan Khắc Minh khoát tay chặn lại, nói với Hào Hạc, “Điều mười vạn người vây Bình Chung sơn cho ta vây lại toàn bộ, lục soát từng chỗ một!”

“Thiếu chủ!” Hào Hạc khuyên can, “Không được đâu! Ngọn núi này cũng không phải Triệu Phổ, nếu phái đến mười vạn đại quân...”

Tiêu Khảm vỗ vỗ bả vai Hào Hạc, nhắc nhở, “Tướng quân, trong núi có tới hai Triệu Phổ lận.”

“Cái gì?!” Hào Hạc không hiểu.

Lễ Nguyên Minh mở miệng chậm rì rì, giúp Tiêu Khảm bổ sung một câu, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chính là cao thủ cùng cấp bậc với Triệu Phổ.”

Hào Hạc kinh ngạc, hắc hỉnh như còn muốn tranh luận thêm hai ba câu.

Lan Khắc Minh cảm thấy đau đầu, xoa xoa mi tâm, khoát tay chặn lại, “Đừng tranh cãi nữa, nghe theo đi!”

Nói xong, Lan Khắc Minh tan họp để chúng thần rời đi, còn mình thì hồi tâm cung.

Hào Hạc vẫn có chút cảm thấy không ổn, liền đuổi theo Lan Khắc Minh đi ra ngoài, “Thiếu chủ...”.

Trong đại đường, chúng triều thần sôi nổi bàn tán, cảm thấy thời buổi này thật sự là quá rối loạn.

Bọn người rời đi gần hết, chỉ còn lại Tiêu Khảm và Lễ Nguyên Minh.

Tiêu Khảm đột nhiên hỏi Lễ Nguyên Minh, “Người có phát hiện hình như có chỗ nào đó không đúng lắm không?”

Lễ Nguyên Minh đi ra ngoài, thuận miệng đáp câu, “Đương nhiên không đúng, chẳng qua chỉ lo việc tang ma mà thôi, nhưng Hạ Nhất Hàng lại tự thân xuất mã thì quả là không đúng.”

Tiêu Khảm cũng đi bộ theo ra bên ngoài, “Hào Hạc sống chết không chịu phách binh vây núi Bình Chung, Phong Khiếu Thiên lại chạy vào núi Bình Chung, có phải bên trong ngọn núi này có cất giấu cái gì đó?”.

Lễ Nguyên Minh nghĩ nghĩ, “Quả là cần phải tra qua một chút.”.

Tiêu Khảm ôm cánh tay đứng ở trong viện, cảm thấy có chút vắng vẻ — Vì sao hoàng cung Bình Chung sơn to như vậy mà thủ vệ lại ít thế này? Là cắt lượt tuần tra hay là gì... Đi một đường cũng không thấy một thủ vệ nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?

...

Lan Khắc Minh một đường trở về tẩm cung, vừa đến cửa phòng liền hỏi vài tùy tùng, “Khắc Di đâu?”.

Thủ hạ nói hắn vẫn còn thủ ở mộ, Lan Khắc Minh liền đuổi bọn họ đi tìm Lan Khắc Di.

Lúc này, Hào Hạc đã mang người đuổi theo tới đây.

Lan Khắc Minh thở dài.

“Thiếu chủ.”

Lan Khắc Minh vừa khoát tay với thủ hạ, ý bảo bọn họ mau đi tìm Lan Khắc Di, vừa ngoắc ngoắc Hào Hạc, dẫn hắn vào gian phòng của mình.

Lan Khắc Minh đến ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hào Hạc lên tiếng, “Thiếu chủ, hay là chúng ta bàn bạc kỹ hơn...”

Lan Khắc Minh vẫn không nói chuyện, tiếp tục xoa mi tâm, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Hào Hạc rót cho Lan Khắc Minh một chén trà, nói, “Thiếu chủ đã quá vất vả nhiều ngày nay rồi, cần phải bảo trọng thân thể.”

Lan Khắc Minh gật đầu, vươn tay cầm chén trà lên.

Hào Hạc dõi theo cái chén trong tay hắn.

Lan Khắc Minh đã đưa cái chén đến bên miệng nhưng lại không uống, thả lại cái chén lên trên bàn.

Hào Hạc hình như có chút thất vọng, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy Lan Khắc Minh đang nhìn hắn.

“Tướng quân mới là người vất vả...” Lan Khắc Minh nói xong, đem cái chén kia đưa lên trước mắt Hào Hạc, “Một chén này, không bằng để tướng quân uống.”

Hào Hạc nhìn chằm chằm cái chén kia rồi lại cười cười nhìn Lan Khắc Minh, “Thiếu chủ, đây là ý gì vậy?”

Lan Khắc Minh buông bàn tay vừa rồi vẫn luôn xoa mi tâm, nói với Hào Hạc, “Cha ta đột nhiên mất đi, đa số mọi người đều cảm thấy cái chết của người rất kỳ quái.”

Hào Hạc gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tất cả mọi người đều hoài nghi kẻ xuống tay chính là Tư Minh.” Lan Khắc Minh nói tiếp.

Hào Hạc liền gật đầu, “Hắn chính là một tên lộng thần...”

“Cũng bởi vì hắn là lộng thần, cho nên hắn so với ai khác đều mong cha ta trở thành một hôn quân.” Ngữ điệu Lan Khắc Minh rất bình tĩnh, “Sẽ không ai xuống tay sát hại chỗ dựa vững chắc của mình! Chuyện này đối với Tư Minh không có chỗ nào tốt, đối với ta cũng không tốt... Đối với tất cả mọi người cũng đều không phải chuyện gì tốt, nếu đã như vậy thì đến tội cùng là ai đã làm?”

Hào Hật nhìn Lan Khắc Minh.

“Sau đó, ta thật cẩn thận nghĩ lại.” Lan Khắc Minh vừa nhắc mắt, nhìn Hào Hật, “Ta phát hiện ta đã sai rồi! Không phải đối với ai cũng không có lợi, mà đối với một người, người này chính là kẻ có lợi!”

Hào Hật theo bản năng mà nuốt nước miếng.

“Nếu ta cùng Khắc Di đều lần lượt bị hại... Thì người bị hoài nghi muốn soán quyền nhất định là Tư Minh!” Lan Khắc Minh nói, “Trên tay người có binh mã, tính cả bộ hạ của ta, hai bên cùng nhau đồng thời thảo phạt Tư Minh để báo thù cho chúng ta, đến cuối cùng Bình Chung sơn không phải là của người rồi sao? Người không những có thể soán vị mà còn có thể lưu lại cái thanh danh trung thần lương tướng đấy!”

Hào Hật nghe đến đó, đột nhiên nở nụ cười, vươn tay cầm lấy cái chén kia, “Thiếu chủ thật sự là thông tuệ.” Hắn đem nước trà trong chén đổ lên mặt đất rồi để chén lại trên bàn.

Nhìn lại Hào Hật, nụ cười trên mặt hắn đã không thấy đâu nữa, biểu tình âm trầm thủ nhi đại chi(30), “Có điều có một chỗ, thiếu chủ có thể đã nói sai rồi.”

(30)Chỉ người hoặc sự vật nào đó thay cho người hoặc sự vật khác.

Lan Khắc Minh nhìn hắn.

“Ha ha.” Hào Hạo cười hai tiếng, “Ta chưa từng nghĩ qua việc phải làm hoàng đế Bình Chung sơn này...” Nói xong, Hào Hạo đề thấp tiếng nói vài phần, “Điều ta muốn chính là hủy diệt thành Bình Chung này! Không có Bình Chung thành, Triệu Phổ chỉ cần ra khỏi Hắc Phong Thành liền mất đi tấm bình phong. Vô luận là ai làm chủ cái toàn thành này cũng không bằng trực tiếp đem tất cả chôn vùi cùng Tẩy Vực, như vậy còn có hiệu quả hơn nhiều.”

Nghe vậy sắc mặt Lan Khắc Minh cũng lạnh xuống, nhìn Hào Hạo gật đầu, “Phụ vương ta đối đãi với người không tệ, vậy mà người lại là tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

Hào Hạo đứng thẳng dậy, nâng hai tay lên vỗ hai cái, “Chuyện này không trách được ta a thiếu chủ, muốn trách thì hãy trách loạn thế này!”

Theo tiếng vỗ tay của hắn, ngoài cửa “rầm” một tiếng, xông vào là mười mấy thị vệ cầm lưỡi dao sắc bén trong tay.

Hào Hạo lui về phía sau một bước, hướng những người đó nói, “Tiền đại hoàng tử một đoạn đường!”

Mười mấy tên thị vệ liền giơ đao xông lên chém về hướng Lan Khắc Minh.

Hào Hạo biết võ công Lan Khắc Minh không tồi, nhưng lúc này tình huống nguy cấp như vậy mà phản ứng của hắn chỉ đơn giản là bình tĩnh quay đầu...

Còn đang hoài nghi có phải có trá hay không thì chỉ thấy hai thị vệ dẫn đầu nhắm về phía Lan Khắc Minh đột nhiên bay ra.

Hào Hạo chau mày.

Bên cạnh bàn, Lan Khắc Minh vẫn như cũ không động đậy, nhìn vào trong mắt của hắn, trừ bỏ sát khí còn có cả đùa cợt.

Hào Hạc cảm thấy có gì đó không thích hợp lắm, vừa lui về phía sau một bước thì chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Quả nhiên là có gian tế.”.

Hào Hạc theo tiếng vọng của tiếng nói mà nhìn về hướng bình phong, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng không biết đã đứng đó từ khi nào, hắn đang dựa vào bình phong, trên mặt là nụ cười thản nhiên, “Trước khi ta tới đây, Nguyên soái nhà ta đã khẳng định Bình Chung sơn chắc chắn có nội gián, nhưng là người nào mới được? Lúc đó hắn có nói tới một phương pháp đơn giản để suy đoán — Chỉ cần sau này Tư Minh và gia tộc Lan Khắc đều bị diệt trừ, kẻ nào lấy được ích lớn nhất thì kẻ đó chính là gian tế.”

Sắc mặt Hào Hạc cũng thay đổi, ở một bên, Lan Khắc Minh gật đầu, “Cửu vương gia quả nhiên cao nhân, ta đây khâm phục.”

Hào Hạc biết mình bị tính kế, nhìn thủ hạ nói, “Một kẻ cũng không lưu lại!” Nói xong thì xoay người bỏ chạy.

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng nhướng mày lên, hình như cảm thấy phản ứng của Hào Hạc rất thú vị.

Lan Khắc Minh chỉ cảm thấy thân hình Hạ Nhất Hàng nhẹ lung lay hai cái, xuyên qua những tên thị vệ ở giữa đang giơ đao lên... Bọn thị vệ đều lộn xộn ngã xuống đất. Hào Hạc vừa mới chạy tới cửa cũng bị kéo cổ áo lại.

...

Triển Chiêu cùng Lan Khắc Di đuổi tới tẩm cung Lan Khắc Minh, Lan Khắc Di vừa định chạy vào trong, Triển Chiêu đột nhiên bắt lại hắn, nói, “Cẩn thận!”

Hai người vừa rút lui về hướng xa xa, chợt nghe một tiếng “Oành” vang thật lớn.

Chỉ thấy một bên cửa căn phòng và cửa sổ đều bị đụng phải, đồng loạt mở ra... Theo tiếng động đột nhiên vang lên, Hào Hạo cùng mười mấy tên thị vệ kia đều bay ra.

Triển Chiêu kéo Lan Khắc Di thối lui qua một bên, gật đầu tán thưởng — Là ai làm đây? Hào nội lực!

Nhìn lại, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng đang chậm rì rì đi ra, đến bên cạnh mặt đất nơi Hào Hạo bị ngã.

“Đại ca!” Lan Khắc Di nhìn thấy Lan Khắc Minh không bị gì mới nhẹ nhàng thở ra, vội tiến lên.

“Khắc Di, cha thế nào rồi?” Lan Khắc Minh vội vàng hỏi.

“Cha không có gì nghiêm trọng nữa!” Lan Khắc Di nói, “Chính thần y đã cứu sống cha!”

Lan Khắc Minh thở một hơi dài — Thần phạt phù hộ!

Trên mặt đất, Hào Hạo kinh ngạc mà nhìn Hạ Nhất Hàng đứng ở bên cạnh mình, “Lan Khắc Tĩnh Đạc vậy mà lại không chết...”

Hạ Nhất Hàng đánh giá hẵn một chút, sau đó ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ót hẵn.

Thân thể Hào Hạo cứng ngắc nhìn hẵn.

Triển Chiêu đứng ở một bên nhìn hành động của Hạ Nhất Hàng, có chút ngoài ý muốn.

Hạ Nhất Hàng nhìn chăm chăm Hào Hật mà hơi cười, “Người bán mạng thay ai?”

“Khoan đã, đừng giết ta!” Hào Hật mở to hai mắt cầu xin tha thứ, “Ta chẳng qua cũng chỉ thay người khác bán mạng! Chỉ cần người không giết ta, ta sẽ cho người biết một đại bí mật!”.

Lan Khắc Di tức đến sinh khí, thế mà lại tìm người như vậy đến làm đại Nguyên soái Bình Chung sơn, cha ta thật sự là mắt bị mù rồi!

Lan Khắc Minh cũng cảm thấy khó chịu.

Triển Chiêu lại cảm thấy ánh mắt Hào Hật hơi lóe ra, người này ti bỉ giao hoạt, không thể tin được!

Quả nhiên, Hạ Nhất Hàng cũng hình như cũng không tin Hào Hật, hắn vươn tay lại vỗ nhẹ ót Hào Hật một chút, thấp giọng nói, “Tốt nhất người nên nói thật a...”

Theo động tác của hắn, Hào Hật bỗng nhiên bất động hắn.

Lan Khắc Di tò mò nhìn Triển Chiêu như đang hỏi — Vì sao lại vỗ ót hắn?

Triển Chiêu vừa rồi cũng đang nghi hoặc, lúc này đã có thể xác định — Hạ Nhất Hàng vậy mà sẽ dùng một chiêu kia! Thực ngoài ý muốn a!

Hạ Nhất Hàng nói xong, đột nhiên dùng tay đè lại cái trán Hào Hật, năm ngón tay nắm sọ não của hắn, mạnh mẽ kéo đầu hắn để hắn đứng lên, cường bách hắn đi đối diện với mình.

Theo động tác của Hạ Nhất Hàng, toàn thân Hào Hật đột nhiên run rẩy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt Hạ Nhất Hàng.

Chợt nghe Hạ Nhất Hàng mở miệng, hỏi, “Các người có kế hoạch gì?”

Hào Hật giãy dụa, mở miệng đáp lời, “Ta và bốn viên Đại tướng thủ hạ đều đã làm phản... Bọn họ đã trốn vào ngọn núi rồi.”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh liếc mắt nhìn nhau một cái — Hạ Nhất Hàng dùng bản lĩnh gì mà khiến Hào Hật nghe lời mở miệng?

Triển Chiêu lại là nhìn chăm chăm Hạ Nhất Hàng, chỉ thấy Hào Hật lúc này máu nóng đã từ đầu bốc lên, bộ dạng dữ tợn.

“Ngày mai vào giờ tý, đúng giờ đó sẽ phóng hỏa đốt núi.” Hào Hật tiếp tục nói, “Đại quân chúng ta sẽ trốn vào núi, sương khói vây thành mười ngày, khói độc làm nghẹt thở dân chúng đến chết...”

“Đồ vô liêm sỉ!” Lan Khắc Minh nghe được thì nổi trận lôi đình, Triển Chiêu hướng hăn khoát tay, ý bảo hăn cứ an tâm, chớ nóng.

“Nói tiếp đi.” Hạ Nhất Hàng lạnh giọng phân phó, Hào Hật hoàn toàn không có cách phản kháng, tiếp tục nói, “Mười ngày sau, châm lửa đốt chấn thiên lôi ở núi Bình Chung, khi đó sẽ nổ tung thành một sơn đạo. Khi trận nổ mạnh xảy ra nhất định sẽ dẫn đến núi lở, đất đá rơi xuống sẽ chôn sống hơn nửa thành Bình Chung, lúc đó sẽ hình thành một trận địa vây thành không thể công phá. Tướng quân sẽ mang theo binh mã từ phía sau núi Bình Chung tiến vào đóng quân, chặn đứt quân của Triệu Phổ xuất phát từ Hắc Phong thành ở con đường phía trước!”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh ở đối diện đều kinh ngạc — Thì ra là loại kế hoạch này.

“Tướng quân? Ai là tướng quân?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Độc Hỏa...” Hào Hật nói tới đây, toàn thân đều co rút, nằm trên mặt đất thống khổ mà quay cuồng vặn vẹo.

Hạ Nhất Hàng buông bàn tay đang đặt trên trán hăn ra, đứng lên.

“Độc Hỏa là ai?” Lan Khắc Minh truy vấn.

Lan Khắc Di thì lại chú ý những thứ khác, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vừa rồi người dùng công phu gì thế? Vì sao hẳn lại nghe lời như vậy, cái gì cũng nói hết?”

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng vuốt cằm, hình như đang lo lắng sự tình, lầm bầm lầu bầu, “Độc Hỏa...”

Lan Khắc Di không được trả lời, liền quay đầu lại nhìn về Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng có chút kinh ngạc, Hạ Nhất Hàng vừa dùng chính là Phệ tâm thuật, đây là một loại công phu tương đối ác độc. Công phu tốt hay xấu còn phụ thuộc vào cách thức của người sử dụng. Phệ tâm thuật có thể khống chế thần trí người khác, hỏi cái gì hẳn cũng sẽ nói thật, nhưng cũng phải thừa nhận rằng loại võ công này tàn phá tinh thần rất lớn, một khi bị Phệ tâm thuật khống chế thì kẻ đó không thể nói dối được, lại cực độ thống khổ.

Triển Chiêu mặc dù tâm địa lương thiện cũng sẽ không đồng tình hại chết một Hào Hạc còn đang sống, nhưng ngược lại đối với sự thừa Hạ Nhất Hàng y lại sinh ra hứng thú — Vị phó soái khiêm tốn của Triệu gia quân này công phu rất tốt, hẳn học công phu với ai? Vốn Triển Chiêu cũng có biết một cao thủ rất giỏi dùng Phệ tâm thuật, nếu công phu của Hạ Nhất Hàng là do người nọ dạy cho, như vậy... cũng có chút thú vị.

...

Ở một đầu khác, bởi vì cửa nhỏ mở ra, tất cả cơ quan trong mộ đều bị đóng lại, cho nên Bạch Ngọc Đường và Công Tôn thuận lợi đưa Lan Khắc Tĩnh Đặc từ trong quan tài đi ra.

Lan Khắc Tĩnh Đặc bắt đầu ho khan, cả người cũng tỉnh lại.

Công Tôn thấy hấn giầy dựa muốn đứng lên, liền đề hấn lại, “Người đừng có lộn xộn!”

“Con ta...” Lan Khắc Tĩnh Đặc bắt được tay áo Công Tôn, hình như có lời quan trọng muốn nói, “Mau gọi Minh nhi! Núi Bình Chung ta hiện tại nguy hiểm...”

Công Tôn bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Có gì nguy hiểm?”

“Độc Hỏa!” thần trí Lan Khắc Tĩnh Đặc vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hấn một tay bắt lấy tay áo Công Tôn, một tay còn lại bắt lấy Bạch Ngọc Đường, “Cẩn thận Độc Hỏa! Minh nhi sẽ không đối phó được, nhanh đi cầu Triệu Phổ xuất binh, cứu dân chúng Bình Chung của ta...”

Bởi vì cảm xúc của Lan Khắc Tĩnh Đặc quá mức kích động cộng thêm thân thể vẫn còn suy yếu, gã vừa nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường đứng đối diện đều không hiểu nhìn nhau — Độc Hỏa là gì? Là chỉ lửa độc... Hay người kia gọi là Độc Hỏa?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 17: Thời Cơ Chiến Đấu

Edit: Lam

Beta: Fin

Hào Hạc thành thành thật thật thông báo toàn bộ kế hoạch núi Bình Chung của hắn, Triển Chiêu nghe được liền hết hồn, y quả thật không tán thành cách làm hể động một chút là muốn diệt toàn bộ người trong thành. Nếu không, dựa vào âm mưu này của Hào Hạc, Hạ Nhất Hàng sẽ khiến gã sống dở chết dở, Triển hộ vệ thật sự muốn cào nát mặt hắn.

Lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, theo sau là thanh âm của Bạch Ngọc Đường, “Miêu nhi.”

Triển Chiêu “viu” một tiếng, vọt đến trước cửa, mọi người vừa mới tới chỉ kịp cảm thán “Thật nhanh”, Triển Chiêu đã mở cửa ra.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn tiến vào, mấy thị vệ phía sau lập tức khiêng Lan Khắc Tĩnh Đặc đang hôn mê đi vào trong.

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di vội vàng đem Lan Khắc Tĩnh Đặc đặt yên ổn trên giường.

Cùng lúc đó, Phong Khiếu Thiên phụ trách dẫn binh mã lục soát trong thành cũng đã trở về.

“Tình hình trên núi thế nào?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Một bên sườn núi của cái thành này trải rất nhiều lưu huỳnh yên tiêu(31) chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể đốt cháy, cho nên ta mới mang theo một đám thuộc hạ lên núi.” Phong Khiếu Thiên nói, “Mặt khác ở thành Bắc, có hai nhóm binh mã đang tập kết, số lượng không nhiều lắm, khoảng chừng mấy vạn thôi...”

(31)Hiếu nôm na là đá tiêu lưu huỳnh, là sự kết hợp giữa S (lưu huỳnh) và KNO_3 (đá tiêu – một dạng khoáng vật của Kali nitrat), nếu như ở điều kiện tương thích có C (Cacbon) thì có thể chế tạo ra hỏa dược (thuốc nổ đen) có sức công phá lớn.

Lan Khắc Minh hít một hơi lãnh khí.

Triển Chiêu nhắc nhở Phong Khiếu Thiên, “Vốn Bình Chung Sơn cũng chỉ có từng đó nhân mã.”

Phong Khiếu Thiên chớp mắt mấy cái, vỗ vỗ đầu, “Phải rồi!”. Vừa nói vừa quay sang hỏi Lan Khắc Minh, “Có người muốn tạo phản à? Thuộc hạ của người có bao nhiêu người vậy?”

Lan Khắc Minh nhú mày suy nghĩ một chút, “Tôi đã khoảng một vạn nhân mã...”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Phong Khiếu Thiên lập tức vui vẻ, “Ta thay mặt người xuất binh dẹp loạn phản thần! Là kẻ nào tạo phản?”

“Nguyên soái là kẻ chủ mưu, bốn vị chủ tướng dưới trướng cũng làm phản theo rồi.”

“Ồ!” Phong Khiếu Thiên tiếp tục bát quái hỏi hai huynh đệ, “Đường nhân duyên của hai người các người không tốt lắm đâu, Lan Khắc Tĩnh Đạc trước lúc hôn mê, ngay cả một trung thần cũng không giữ lại?”

Phong Khiếu Thiên còn muốn tiếp tục nói bừa, Hạ Nhất Hàng liền giơ tay lên vỗ một cái vào trán hắn, “Phóng tên lệnh lên trời đi.”

Phong Khiếu Thiên lại chớp mắt mấy cái, giữ chặt lấy quai hàm, “Cũng chỉ là mấy vạn người tạo phản thôi, thuộc hạ chẳng phải có một vạn người sao, chút chuyện nhỏ này chắc không cần phiền tới nguyên soái phải xuất binh chứ?”

“Nhanh đi!” Hạ Nhất Hàng một cước liền đem Phong Khiếu Thiên đạp ra ngoài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Phong Khiếu Thiên lộn nhào vài cái rồi đi ra ngoài, bước tới trong viện lấy ra một quả tên lệnh liên lạc, còn chưa kịp phóng lên bầu trời, mặt đất đột nhiên chấn động.

Phong Khiếu Thiên lão đảo một phen, nhanh chóng nửa ngồi chồm hổm ổn định thất lưng, nhìn trái nhìn phải một phen – Động đất à?

Theo động tác của hắn, chợt nghe “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn truyền đến, tiếp đó đất rung núi chuyển kịch liệt chấn động, toàn bộ cung điện cũng theo đó mà run run.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Phong Khiếu Thiên hô lên.

Cơ hồ là cùng nhau hét lên còn có xa xa truyền tới tiếng người, là tiếng la hét hỗn loạn, gì mà “Núi lở!”, gì mà “Cháy rồi!” liên tiếp nhau...

Công Tôn nhú mày, “Này là ra tay sớm một bước sao?”

Hạ Nhất Hàng lẩm bẩm, “Không đúng lắm... Sự tình bại lộ nên muốn chạy trốn sao?”

Lan Khắc Minh mặt mũi trắng bệch, “Lẽ nào muốn nổ tung núi Bình Chung?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã chạy ra bên ngoài, lên trên nóc nhà nhìn về phía núi Bình Chung, chỉ thấy dãy núi chìm trong biển lửa! Càng phiến toái chính là hai tòa sườn núi bao quanh núi Bình Chung gần như sứt lở, trên núi đá lớn cuộn cuộn lăn vào trong thành đe sập không ít nhà, hơn nữa ở giữa sườn núi còn có nhiều tảng đá lớn lung lay sắp đổ. Dân chúng trong thành hoảng sợ chạy về thành Nam, đường xá một mảnh hỗn loạn.

“Chắc là đám gian tế kia lo sợ phiền phức nếu chuyện bị bại lộ cho nên muốn chạy, làm xáo trộn kế hoạch.” Hạ Nhất Hàng cũng đi ra, Phong Khiếu Thiên phóng tên lệnh lên bầu trời.

Lan Khắc Minh cũng đi ra, dù sao hắn cũng còn trẻ, sự việc thành linh xảy ra, trong lúc nhất thời hắn có chỗ hoang mang lo sợ, nghĩ muốn tìm người dập lửa.

Hạ Nhất Hàng ngăn cản hắn, “Đại hoàng tử, người triệu tập quần thần sơ tán bách tính, đừng bận tâm chuyện hỏa hoạn trên núi, nếu dập không được, tương đương với việc toàn bộ bách tính phải chết thảm, như vậy tất cả chỗ dựa vững chắc của người bên trong thành đều không còn nữa!”

Lan Khắc Minh gật đầu.

Lan Khắc Di cũng muốn xông ra ngoài, Hạ Nhất Hàng ngăn cản hắn, “Trông chừng cha ngươi, hắn tình lại hắn là có lời muốn nói.”

“Ừm.” Lan Khắc Di vội vàng trở lại.

Công Tôn cầm cái hòm thuốc muốn chạy đi cứu người liền bị Hạ Nhất Hàng chặn lại, “Bên ngoài rối loạn, người nếu đi ra ngoài có mệnh hệ gì, ta làm sao ăn nói với Nguyên soái?”

“Cái này...” Thật ra Công Tôn hiểu rõ, thế nhưng những người bị thương do chấn động vừa rồi có không ít đâu.

“Đem tất cả những người bị thương tập hợp tại Hoàng cung.” Hạ Nhất Hàng nói với Lan Khắc Minh, “Sau đó lại đem tất cả lang trung trong thành tập trung ở đó để cứu người, còn mấy tên thầy mo kia lập tức đuổi đi.”

Lan Khắc Minh gật đầu, lúc này quần thần đã tập hợp tại sảnh phòng, Lan Khắc Minh sai người đi an bài.

Hạ Nhất Hàng nhìn với Công Tôn nói, “Lát nữa ta mang người đi cùng, người nào sắp chết thì sẽ giao cho người.”

Công Tôn gật đầu, chuyện quan trọng y cũng không dám gây trở ngại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảm thấy Hạ Nhất Hàng phân phó cẩn thận chu đáo, liền đứng ở một bên gật đầu.

Tiếp đó, Hạ Nhất Hàng nhìn sang hai người bọn họ.

Hai người đồng thời nhướng mày – Người muốn bọn ta làm cái gì? Nói đi, đừng khách khí!

Hạ Nhất Hàng chỉ một ngón tay về phía một nửa núi Bình Chung đã sập, nói, “Núi này vốn là mười ngày sau mới bị đốt dẫn đến nổ tung, vì sao khói lửa vừa tắt lại có người từ bên ngoài tiến vào, như vậy ý nghĩa trong này là gì đây?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là người thông minh, suy nghĩ một chút, Triển Chiêu nói, “Hiện tại chỉ cho nổ nhỏ, không tàn được sương mù, đại quân cũng không thể tiến vào, chỉ có thể nói là do gian tế vì chạy trốn mà dùng, cho nên nói núi này vẫn còn rất nhiều mìn còn chưa nổ.”

Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu cho nổ tất cả chấn thiên lôi(32)lửa trên ngọn núi này trái lại sẽ không bùng lên, mà cho dù có cháy khói cũng sẽ không vây ở trong thành.”

(32)Hiếu đơn giản là một loại thuốc nổ, tương đương với mìn của ngày nay.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Cái này nếu nổ tung có chỗ tốt mà cũng có chỗ xấu!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, “Như vậy bức bình phong che chắn cho núi Bình Chung bấy giờ sẽ không còn nữa! Nếu bên ngoài có đại quân, nhân cơ hội này tiến vào tấn công, vậy thì không còn gì có thể ngăn cản được bọn chúng.”

“Gian tế hản là mấy tên tướng lĩnh làm phản kia, bọn họ chạy thoát thân không có khả năng mang theo binh mã của Bình Chung thành. Gia quyến của những binh lính ở Bình Chung thành hản là người địa phương.” Triển Chiêu nói, “Cho nên bọn họ vẫn đang nghe theo sai khiến của Lan Khắc Minh, bảo hộ Bình Chung thành.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, đối với Phong Khiếu Thiên mới vừa rồi phóng xong tên lệnh khoát tay chặn lại, “Mấy vạn người kia người đi thu nạp đi.”

“Được!” Phong Khiếu Thiên chạy ra bên ngoài tìm Lan Khắc Minh, hản là muốn tranh giành vị trí binh mã đại Nguyên soái ở Bình Chung Thành với Lan Khắc Minh.

“Cho nên...” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng, “Ta và Bạch Ngọc Đường phải làm những gì?”

“Cho nổ trên núi Bình Chung!” Hạ Nhất Hàng nói, “Đối phương nếu chuẩn bị không đầy đủ sẽ không dám tùy tiện tiến vào. Triệu Phổ ngày mai hản là có thể đến, trong tay chúng ta có binh mã có thể thủ thành, nhưng mà...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, “Người muốn biết binh mã bên ngọn núi kia là của kẻ nào, thực lực ra sao, có đúng không?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy!”

“Cho nên ta nghĩ các người châm ngòi cho chấn thiên lôi nổ, sau khi núi Bình Chung vang lên tiếng nổ thì ra ngoài liếc mắt xem một cái, quân địch đến tốt cùng là ai.” Hạ Nhất Hàng nói, “Thứ duy nhất mà hiện tại chúng ta biết chính là, kẻ cầm đầu binh lính có cái tên Độc Hỏa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi ra ngoài.

Hạ Nhất Hàng hai bước đuổi theo, “Đối phương thân phận không rõ ràng, không cần quan sát quá gần! An toàn vẫn là quan trọng nhất!”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nở nụ cười, đã khiến cho Hạ Nhất Hàng lo lắng rồi, chuyện thám thính tin tức... Bọn họ có phương pháp đặc thù!

Hạ Nhất Hàng biết hai người bọn họ còn có Giao Giao mà chỉ bọn họ mới có thể nhìn thấy, thành ra cũng yên tâm không ít.

“Đúng rồi...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại cước bộ, nói một câu nhắc nhở Hạ Nhất Hàng, “Trong đoàn sứ thần của Liêu Quốc có một cao thủ.”

Hạ Nhất Hàng sửng sốt, “Cao thủ?”

“Ta nhất thời không đoán được là ai nhưng võ công không kém đâu.” Bạch Ngọc Đường nói.

Hạ Nhất Hàng gật gật đầu, ý bảo đã biết.

Lúc này, tên lệnh dùng để liên lạc với Triệu gia quân đã bay lên bầu trời.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn một màu bạc nở rộ sáng chói trên bầu trời, có chút lo lắng mà hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có thể bảo trụ Bình Chung Thành

không?”.

Hạ Nhất Hàng khe khẽ mỉm cười, “Thứ yêu thích của Nguyên soái còn ở trong thành, tất nhiên là phải bảo trụ.”.

Công Tôn híp mắt nhìn Hạ Nhất Hàng, bộ dáng dường như có chút bất mãn, tò mò hỏi, “Trong thành này có thứ mà Triệu Phổ yêu thích?”.

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ nhìn Công Tôn, có chút lo lắng thay cho Triệu Phổ, vị này cái gì cũng tốt mỗi tội có hơi ngốc thôi.

Bên trong quân doanh của Triệu gia quân, Triệu Phổ đang đứng ở cạnh bàn nhìn vào sa bàn.

Tiểu Lương Tử lúc mới đầu cầm theo vài lá cờ nhỏ, vây quanh sa bàn rồi quẹo trái quẹo phải, lúc thì cầm lá cờ vào vị trí trung gian, lúc thì cầm vào hai bên, không ngừng do dự...

Vừa rồi, trận nổ phía bên kia núi Bình Chung ở bên này cũng nghe thấy.

Tiểu Lương Tử liền hỏi Triệu Phổ, “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Triệu Phổ nói, “Đại khái là kế hoạch có biến.”

Tiểu Lương Tử buồn bực, rồi lại nhìn thấy phía chân trời chợt lóe...

“Cái kia có phải tên lệnh liên lạc không?” Tiểu Lương Tử tiếp tục hỏi.

Triệu Phổ vươn tay chụp lấy đầu bé, “Tâm tư của người còn dám lung lay, mau tập trung tìm cách đi!”

Tiểu Lương Tử gãi đầu, tiếp tục cúi đầu tìm ý tưởng.

Lúc này, Long Kiều Quảng từ bên ngoài chạy vào, vừa vào cửa liền hỏi, “Nguyên soái, ai đi?”

“Để Thiệu Tây đi, người hộ tống phía sau.”

Long Kiều Quảng gật đầu bước đi.

Tiểu Lương Tử từ bên sa bàn chạy đến cạnh Triệu Phổ, hỏi, “Sư phụ, trận chiến này phải đánh như thế nào?”

Triệu Phổ liếc Tiểu Lương Tử, “Người nghĩ đã nửa ngày, biện pháp vẫn chưa nghĩ ra?”

Tiểu Lương Tử “Vâng” một tiếng, tựa hồ rất phức tạp, bé nâng ngón tay chỉ về sợi tơ tằm màu bạc chắn ngang phía trước núi Bình Chung, nói, “Bà binh dù ra sao vẫn sẽ bị ngăn cản ở sông Bình Xuyên.”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn sợi tơ tằm kia...

“Sông Chung Xuyên thật ra khá hoàn hảo, có thể vòng qua nó mà đi, nhưng còn sông Bình Xuyên, làm cách nào mới đi vòng qua nó được?” Tiểu Lương Tử cầm trong tay lá cờ nhỏ màu đen tượng trưng cho quân chủ lực, ngẩng mặt nghiêm túc hỏi Triệu Phổ, “Đại quân không có phương tiện để qua sông Bình Xuyên, muốn theo kế hoạch đánh bồi thủy(33). Vậy thì quân chủ lực phải đặt ở đâu?”

(33)Bồi thủy có nguồn gốc từ trận Tinh Hình, còn được biết đến là trận Hàn Tín phá Triệu, là một trận đánh diễn ra vào năm 204 TCN tại Trung Quốc thời cổ đại. Trong trận này, danh tướng của nhà Hán là Hàn Tín chỉ huy không đến bốn vạn quân nhưng đã đánh thắng quân Triệu đông trên mười vạn người. Hàn Tín cử một vạn quân đi trước bày trận quay lưng ra sông, vì thế còn được gọi là trận bồi thủy.

Triệu Phổ theo dõi nhóc trong chốc lát, khẽ mỉm cười, vươn tay nắm lấy lá cờ trong tay Tiểu Lương Tử, hỏi nhóc, “Người có biết một hồi chiến tranh, đại biểu cho cái gì không?”

Tiểu Lương Tử mở to đôi mắt, không quá khẳng định, hỏi, “Thắng thua?”

Triệu Phổ lắc lắc đầu, “Một hồi chiến tranh, dĩ nhiên là không ngừng có thắng thua, phương diện này đã từng được đề cập rất nhiều lần. Nếu muốn giành chiến thắng thì không chỉ dựa vào suy xét xem dùng chiến thuật binh lực nào cho phù hợp, địa hình, thời tiết, dân chúng... Đồ đạc cũng có thể là mấu chốt giúp người giành thắng lợi! Có đôi khi, trong hoàn cảnh tồi tệ nhất, ngược lại có thể chuyển hóa thành ưu thế tối ưu nhất!”

Triệu Phổ nói xong, bàn tay nhẹ nhẹ đè lại đầu Tiểu Lương Tử, xoay đầu nhóc nhìn về một phía.

Tiểu Lương Tử thuận theo Triệu Phổ mà quay đầu...

Theo bàn tay của Triệu Phổ, ở trên sa bàn nhẹ nhàng vẽ một con đường, tiếp đó đem lá cờ ban nãy cắm lên một cái đồi nhỏ bên trong.

Tiểu Lương Tử hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm sa bàn trong giây lát, vỗ tay, “Đúng vậy! Cứ đánh như vậy!”

Triệu Phổ mỉm cười, ngồi xổm xuống, cầm lấy một lá cờ nhỏ khác, quơ quơ trước mặt Tiểu Lương Tử, nói, “Vậy thì nói xem, binh mã viện trợ phải đặt ở đâu?”

Tiểu Lương Tử giơ tay nắm lấy lá cờ, suy nghĩ một chút rồi leo lên mặt bàn, đem lá cờ cắm ở một vị trí trên sa bàn, “Chỗ này!”

Triệu Phổ hài lòng gật đầu, “Đúng, chính là nơi đó!”

Tiểu Lương Tử phấn khởi.

Triệu Phổ đem lá cờ bên cạnh dời đi chỗ khác một chút, “Như vậy rất tốt.”

Tiểu Lương Tử chớp mắt, gật đầu, “Đúng nha!”

Dứt lời, Tiểu Lương Tử ngửa đầu lên nhìn Triệu Phổ, “Sư phụ, vì sao ta mỗi lần suy nghĩ đều nghĩ không ra?”

Triệu Phổ xoa xoa đầu bé, “Chớ nóng nảy, từ từ rồi sẽ ra.”

“Cửu cửu, Tiểu Lương Tử...”

Bên này hai người đang trò chuyện, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Tiểu Tứ Tử.

Hai người nhìn ra bên ngoài trường, chỉ thấy Tiểu Ngũ chậm rãi đi đến, trên lưng chính là Tiểu Tứ Tử vẫn còn ngủ gà ngủ gật.

“Cận nhi.” Tiểu Lương Tử vội vàng từ trên sa bàn nhảy xuống, chạy tới đem Tiểu Tứ Tử ở trên lưng Tiểu Ngũ bồng xuống.

Tiểu Tứ Tử vẫn chưa tỉnh ngủ, dụi mắt rồi ngáp một cái, đại khái là bị động tĩnh ở bên trong quân doanh đánh thức, lúc thức dậy không thấy Tiểu Lương Tử đâu cho nên mới ra ngoài tìm.

Triệu Phổ thuận tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi bé, “Có nằm mơ không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không có.”

Triệu Phổ hỏi tiếp, “Có lo lắng cho cha con không? Có cảm giác bất an linh tinh này nọ không?”

Tiểu Tứ Tử lại tiếp tục lắc đầu, “Không đâu, phụ thân không có việc gì.”

Triệu Phổ nhẹ nhàng thở ra, cười gật đầu, khe khẽ xoa đầu của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nắm lấy bả vai Triệu Phổ, chỉ trong nháy mắt liền ngủ tiếp.

Triệu Phổ giao lại Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Lương Tử, còn mình thì đi ra lều lớn, lúc này, Lâm Dạ Hỏa đang đứng ở một mảnh đất trống không xa phía trước, nhìn về phía xa.

Bên ngoài doanh trường, đại khái khoảng mười vạn binh mã đã tập kết xong bên dưới chân núi.

Thẩm Thiệu Tây dẫn binh, thừa dịp bóng đêm, lặng yên không một tiếng động chạy tới thung lũng Bình Chung.

Mặt khác, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đi tới chỗ hống ở vùng lặn cận xảy ra vụ nổ của Bình Chung

Lúc bấy giờ, dân cư thành Bắc ở Bình Chung Thành đã được dời đi.

Sơn hỏa bắt đầu lan tỏa khắp nơi trên núi, khói đặc cuồn cuộn bay lên. Vị trí địa hình quả nhiên có ảnh hưởng tới sự tiêu tán của khói, sau khi khói đen bay tới một độ cao nhất định thì chuyển hướng sang phía Nam, mãi chẳng tiêu tán. Mà lúc này lửa vẫn chưa thiêu hết toàn bộ dãy núi, một khi ngọn lửa chân chính lan ra, Bình Chung thành rất nhanh sẽ bị khói đặc bao phủ.

Triển Chiêu nhìn núi cao trước mắt, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Phải cho nổ như thế nào đây?”

“Núi bị đốt cháy ở bên cạnh, cho nên lôi phải được chôn ở phía kia.”
Bạch Ngọc Đường quan sát địa hình.

“Cháy trong vòng mười ngày theo như trong kế hoạch còn thiêu không hết nữa là, hẳn là được chôn sâu ở vị trí tương đương nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

“Thật ra không cần thiết, Bạch Ngọc Đường nói, “Lửa là hướng bên trên mà đốt.”

Triển Chiêu vuốt nhẹ cằm, “Cho nên nếu lửa có thể thâm thấu vào trong khe nứt... Có phải kíp nổ được chôn ở bên trong chấn thiên lôi?”

“Rất có thể, nhưng mà làm cách nào mới dập tắt được lửa. Hơn nữa núi lớn như vậy, cũng rất khó xác định vị trí cụ thể của chấn thiên lôi nằm ở đâu.”

Bạch Ngọc Đường dứt lời liền chỉ về phía trước, nói, “Có điều, phải là đại quân ra vào cùng với khói được tản ra như trong dự tính, hợp lý nhất chính là cho nổ ở vị trí này, bên này sau khi nổ mạnh nhất định sẽ sinh ra sụp đổ, mặt trên sẽ sinh ra những lỗ hổng rất lớn, đồng thời núi đá lăn xuống có thể dập được lửa.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vậy thì làm cho chỗ này phát nổ, dập tắt lửa!”

Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy đôi mắt mèo của y híp lại, khóe miệng một mặt tươi cười.

Nhìn biểu tình này của y có thể đoán ra con mèo gian này nhất định có chiêu, chỉ là...

Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, người có bản lĩnh dập tắt được lửa à?”

“Ta không có loại bản lĩnh này.” Triển Chiêu lắc đầu, bàn tay nắm lấy bả vai Bạch Ngọc Đường, tay kia thì vỗ ngực hăm, “Tuy nhiên, người thì có!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 18: Ngoài Núi

Edit: Fin & Lam & Ka

Beta: Fin

Bạch Ngọc Đường có chút không xác định mà nhìn Triển Chiêu, ý là — Ta có biện pháp có thể dập tắt lửa ư? Nếu có thì sao ta lại không biết chứ?

Triển Chiêu vươn tay vén ống tay áo lên, làm ra động tác hình chữ đại(34)

(34)Chữ Đại: (大)

Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu, “Ta phải làm như thế nào?”

Triển Chiêu chỉ về ngọn núi phía trước, “Đông lạnh ngọn núi đó!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Đông lạnh ngọn núi đó?”

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Sau khi khí trời đột ngột chuyển lạnh thì mặt đất sẽ như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, lập tức hiểu được, “Sẽ xuất hiện khe nứt!”

“Khe nứt hở thì lấp lại!” Triển Chiêu nói, “Muốn chôn chân thiên lôi ở chỗ này thì nhất định phải đào lỗ rồi lấp lại, nếu vậy đất sẽ càng dễ rạn nứt hơn trước nữa. Mà trên núi toàn là dầu hỏa, chỉ trong nháy mắt lúc mặt đất

rạn nứt, băng tuyết vừa mới hình thành sẽ hoàn toàn bị lửa hòa tan thành nước. Dầu hỏa lúc đó cũng sẽ nổi lên trên mặt nước, đồng thời cùng với dòng nước trôi vào khe hở bên trong núi. Lúc đó chỉ cần có một đường nứt lộ ra chân thiên lôi, núi chắc chắn sẽ nổ.”

Triển Chiêu nói xong, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường im lặng không nói lời nào, nhìn mình chăm chăm.

Triển Chiêu vươn tay vỗ hai cái thật vang ở trước mặt hắn, “Người cảm thấy sao? Kế hoạch không thông hả?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Triển Chiêu, nhìn thật lâu, sau đó trên mặt rốt cuộc cũng có biểu tình, hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai gò má Triển Chiêu, ngữ điệu ôn hòa lại trầm thấp, như thể đang tự thì thào, nói, “Miêu Nhi, người thật thông minh!”

Triển Chiêu ngược lại mở to hai mắt, cả người ngây ngẩn, sau đó ngẩng mặt gãi đầu — Ai nha, lửa cháy lớn quá, đốt nóng cả mặt a!

Phương pháp của Triển Chiêu đích thật chỉ có Bạch Ngọc Đường mới có thể làm được, sử dụng nội lực cực cao trong nháy mắt để triền núi xuất hiện khe nứt, đối với hắn mà nói cũng không phải việc gì khó.

Triển Chiêu đứng ở phía sau Bạch Ngọc Đường, nhìn thế lửa ở trên núi.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng yên đề khí, nội lực lưu chuyển trong nháy mắt, phạm vi lạnh lẽo xung quanh tràn xuống phía dưới... Đây không phải là loại lạnh mát mẻ mà là loại nhiệt độ trong nháy mắt hạ thấp xuống, lạnh như băng.

Bởi vì sự chênh lệch mãnh liệt của nhiệt độ trong ngày, nên trong không trung tràn ngập một tầng sương trắng.

Triển Chiêu nhìn động tác đưa tay tụ tập nội lực của Bạch Ngọc Đường, trên không dần xuất hiện vô số băng vụ, từ từ hình thành một hình cung, đan lẫn vào nhau cứ như hoa tuyết liên(35)nở rộ.

(35)Hoa tuyết liên được gọi là “Bách thảo chi vương” (Vua của trăm loài dược thảo). Đây là loài cây hiếm, chỉ sinh trưởng ở trên núi cao 2.500 – 4.000 mét so với mực nước biển.

Triển Chiêu kinh ngạc — Đây là tuyệt học Thiên Tôn truyền lại đời sau, Băng Liên chương!

Rất nhiều người đã từng nghe qua một chiêu này của Thiên Tôn, nhưng không ai biết rõ hàm nghĩa cụ thể của chiêu này đến tột cùng là gì, kể cả Triển Chiêu cũng không rõ, vì sao lại lấy tên là Băng Liên? Mỗi lần hỏi Ân Hậu, Ân Hậu luôn trả lời — Rất khó để nói dễ hiểu được, cứ nhìn thấy sẽ biết.

Quả nhiên, lúc này nhìn thấy, Triển Chiêu mới xem như đã hiểu.

Mặt khác, Triển Chiêu còn nhớ tới chuyện Ân Hậu từng nói qua, ở thời điểm vận dụng Băng Liên chương, sẽ có một đặc điểm rất lớn, hình như là...

Triển Chiêu theo bản năng mà nâng hai tay lên, chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói một tiếng, “Ôm tai lại!”

Cơ hồ cùng lúc tiếng nói vang lên, Triển Chiêu liền ôm chặt lại tai.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường xuất ra song chương... Đóa “Băng Liên” kia trong nháy mắt nứt ra, phát ra một tiếng nổ giống hệt tiếng sấm sét.

Những cánh hoa Băng Liên màu trắng trong suốt mang theo nội kình nhắm thẳng vào hướng vách núi, dãy núi bị ngọn lửa bao vây trong phút chốc xuất hiện một tảng băng cực lớn!

Những vùng đất bị đông lạnh bắt đầu xuất hiện những cái khe màu đen, cái khe không ngừng nứt ra rồi dần lan tràn theo triền núi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghe được từng tiếng “răng rắc răng rắc” rõ ràng truyền đến từ mặt đất, bởi vì bị đông lạnh nhanh chóng mà xuất hiện tiếng rạn nứt.

Nhưng mà ngọn lửa vẫn không bị dập tắt, lửa và băng tuyết hiện tại vẫn đang giằng co lẫn nhau, một lát sau ngọn lửa mới bị dập tắt, băng tuyết bởi vì lửa nóng mà dần tan đi.

Bạch Ngọc Đường vừa rút chiêu, thì chợt cảm giác cánh tay bị Triển Chiêu kéo một cái, sau đó bay đi.

Hai người thuận thế hai chân đạp đất nhảy về hướng nóc nhà xa xa, chợt nghe thấy một tiếng “Oành” vang lên... Một chỗ trên vách núi đá bị nổ tung thành một cái lỗ, bùn cát cũng theo đó ào ào tuôn ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc rơi xuống nóc nhà, liếc mắt nhìn nhau một cái, vội che lại lỗ tai, nhanh chóng phi đến phương hướng trong thành.

Ngay lúc hai người bọn họ nhảy lên giữa không trung, núi Bình Chung ở phía sau cũng phát nổ...

Uy lực của tiếng nổ này làm cho cả thành Bình Chung đều đất rung núi chuyển, uy lực nổ của lần này so với vừa rồi còn lớn hơn mấy lần... Nổ mạnh khiến cho dãy núi sụp xuống, đá lớn cùng bùn cát lăn xuống, lửa nơi sườn núi trong nháy mắt đã bị vùi lấp, người phụ trách chôn thuốc nổ rất có kinh nghiệm, chôn một cái mà nổi liền thẳng tắp từ Nam tới Bắc, đương nhiên Bạch Ngọc Đường phán đoán ra vị trí chôn thuốc nổ cũng khá chuẩn xác.

Tiếng nổ mạnh liên hoàn liên tiếp vang lên, dân cư vội rút lui khỏi nội bắc thành Bình Chung, gần như chỉ trong một khoảnh khắc, ở đó đã bị bùn

cát bao trùm.

Theo đó trong núi xuất hiện một thông đạo rất lớn, gió đêm Tây Vực rét lạnh gào thét theo đó tràn vào thành Bình Chung, không thể nào ngăn cản được, mà ngọn núi vừa rồi do bị cháy màn nổi lên một chút sương khói hiện tại cũng đã bị thổi tan không còn một mảnh.

...

Xa xa trên cửa thành lâu, Hạ Nhất Hàng và Lan Khắc Minh đứng ở chỗ cao nhất, dưới thành là rất nhiều dân cư vừa chạy nạn đến, bên ngoài chính là binh mã của Bình Chung thành vừa mới bị Phong Khiếu Thiên triệu tập.

Dân chúng trong thành nhìn núi Bình Chung gần như bị nổ thành hai nửa, trong lúc nhất thời nói không ra lời, biểu tình trên mặt đều là kinh hoảng xen lẫn sợ hãi.

Lan Khắc Minh nhìn thành Bình Chung gần như bị hủy diệt một nửa chỉ trong một đêm, tâm tình cực kỳ bi ai, rất khó có thể bình phục.

Công Tôn còn đang cứu người, không quá để ý biến hóa bên này, dù sao Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nếu có tâm muốn cho nổ một ngọn núi, hẳn cũng không phải việc gì khó, nhớ tới hiệu suất phá nhà của Thiên Tôn...

Phong chừng ở phương diện này Bạch Ngọc Đường có kinh nghiệm hơn so với người bình thường.

Mà lúc này có cùng cảm xúc giống Lan Khắc Minh, còn có Hạ Nhất Hàng.

Hạ phó soái tuy rằng có kính nhờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cho nổ tung núi Bình Chung, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại, yêu cầu này

thật sự rất khó khăn a... Hẳn quả thật không nghĩ tới hai vị này chỉ đi không bao lâu thế nhưng thật sự cho nổ tung cả một ngọn núi lớn như vậy! Này cũng thật sự là quá có khả năng!

...

Tại thành lâu Hắc Phong Thành xa xa, Lâm Dạ Hỏa đứng trên thành cũng khó hiểu, hỏi Trâu Lương đứng ở bên cạnh, “Cái núi Bình Chung này bị gì đây? Chẳng lẽ sét đánh cũng sẽ khiến núi bị nổ à?”

Vẻ mặt Trâu Lương thâm trầm, khoanh tay nhìn chăm chăm vào ánh lửa đã biến mất ở bầu trời phía xa, vẻ phát ngốc.

Lâm Dạ Hỏa vươn khuỷu tay phải đụng hắc một chút.

Trâu Lương quay sang nhìn hắc.

“Người đang nghĩ cái gì đấy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Trâu Lương lắc đầu.

“Người câm a, nói chuyện đi!” Lâm Dạ Hỏa lại đẩy hắc một chút.

Trâu Lương không nói gì mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Người gọi ta là người câm mà còn bắt ta phải nói chuyện.”

Lâm Dạ Hỏa nhìn chăm chăm Trâu Lương, hắc phát hiện sáng nay sau khi đánh cùng Triệu Phổ một trận, cách nói chuyện của Trâu Lương có rất nhiều thay đổi, tuy rằng người này trước kia nói cũng không nhiều.

“Người nháo cái gì rồi không được tự nhiên a?” Lâm Dạ Hỏa liền tiến sát tới nhìn vào Trâu Lương.

Trâu Lương nhìn Lâm Dạ Hỏa dần tiến đến trước mặt, thở dài — Yêu nghiệt này càng ngày càng đẹp!

“Đừng làm rộn.” Trâu Lương tận lực duy trì biểu tình không muốn quay sang nhìn nụ cười của Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Triệu Phổ để Thẩm Thiệu Tây mang theo mười vạn người chạy tới đó, cuộc chiến này sẽ đánh như thế nào, đánh với ai?”

Trâu Lương nói, “Quân Thiệu tây mang đi chính là Trung Lộc quân, hẳn chỉ phụ trách mang binh đi, người chỉ huy chính là phó soái.”

“Hạ Nhất Hàng có mang binh đánh giặc sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Trâu Lương nhìn Lâm Dạ Hỏa, tựa hồ cảm thấy vấn đề hẳn vừa đặt rất thú vị.

“Hắn không phải vẫn luôn phụ trách thủ thành sao?”

Trâu Lương mặc Lâm Dạ Hỏa chọc cười, lăm băm, “Đạo lý rất đơn giản, rất giống với người.”

“Ta?” Hỏa Phượng nghi hoặc, “Giống cái gì với ta?”

“Trước khi người cùng nguyên soái luận võ, ai cũng không thấy người có bao nhiêu lợi hại. Cho dù người có nổi tiếng đến đâu, thoát nhìn cũng không thấy người có điểm nào lợi hại, hơn nữa còn trông vô cùng khó tin.”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt, “Tiểu tử thôi!”

“Ta là đang khen người nhìn đẹp.” Trâu Lương sớm đã có kinh nghiệm, biết phải nói ra sao để đối phó với Lâm Dạ Hỏa.

Quả nhiên, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa mặt mày hớn hở, “Vậy còn được! Ta là người có năng lực chiến đấu tỉ lệ thuận với dung mạo đấy.”

Trâu Lương rất muốn nhắc nhở hần một câu Bạch Ngọc Đường so với người còn có tỉ lệ thuận cao hơn đấy, có điều ngẫm lại vẫn là thôi đi, miễn cho lại bị đánh, tuy rằng nhìn Lâm Dạ Hỏa tức giận đến giờ chân rất thú vị.

“Nguyên soái là người tác chiến giỏi nhất mà ta từng gặp.” Trâu Lương nói.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu thừa nhận, “Cái này ta ngược lại chịu phục, tâm nhãn của tên Triệu Phổ kia người bình thường thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp.”

“Hạ mục đánh giặc rất khác với mọi người.” Trâu Lương nói.

“Mỗi người các người đều gọi hần là Hạ mục sao?” Trước đó Lâm Dạ Hỏa có nghe Phong Khiếu Thiên và Âu Dương Thiếu Chính cũng kêu như vậy.

“Chẳng phải ở ngay trước mặt cũng gọi như thế sao.” Trâu Lương nói, “Trong quân doanh nếu Nguyên soái là cha thì lão Hạ chính là mẹ, còn không phải là quản gia sao.”

“Cái này với chuyện hần có thể mang binh đi đánh thẳng trận trực tiếp có quan hệ gì sao?” Lâm Dạ Hỏa nghi hoặc.

“Người không phải thích sói nhất sao?” Trâu Lương hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

“Nếu sói đực và sói cái cùng chiến đấu thì bên nào mạnh hơn?” Trâu Lương hỏi tiếp.

“Đương nhiên là sói đực lợi hại hơn, thể trạng giữa chúng cũng không giống nhau a...” Lâm Dạ Hỏa trả lời.

“Vậy ở thời điểm bảo hộ sói con thì sao?” Trâu Lương hỏi lại.

Lâm Dạ Hỏa há miệng thở dốc, “Cái này sao...”

“Chỉ cần sói mẹ đang ở đó, sẽ không có người nào có thể tới gần sói con.” Trâu Lương nói, “Đừng nhìn lão Hạ bình thường không ra tay, chúng ta khi còn bé, nếu ai dám khi dễ chúng ta, hẳn sẽ có biện pháp đem mấy người đó băm thành thịt băm. Vì bảo vệ sói con, sói mẹ sẽ biến thành sự tồn tại hung ác nhất trên đời này.”

...

Tiếng nổ “khai sơn” khiến đất rung núi chuyển, rốt cuộc sau khi khiến núi Bình Chung từ một phân ra thành hai mới ngừng lại.

Đá to lăn xuống, cát đá bịt bùng, động tĩnh này quả thực là kinh thiên động địa...

Đợi cho trần ai lạc định(36), cả tòa bắc thành Bình Chung đã gần như hóa thành phế tích, đương nhiên dãy núi lửa nguy hiểm kia cũng đã gần như lụi tàn.

(36)Hết thấy đều kết thúc

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi lên hướng phế tích vừa thấy xa xa, hai người tuy rằng đã dự đoán trước hậu quả nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ... Chỉ thấy chính giữa núi Bình Chung xuất hiện một thông đạo rất rộng lớn, còn bởi vì xung quanh có bùn đất và cát đá chồng chất nên cái thông đạo kia bị đẩy lên rất cao.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đoán xem những tên gian tế kia có chạy ra ngoài không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Hơn phân nửa là đã bị chôn rồi.”

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới bên núi, bước trên thông đạo kia, đi về hướng ngoài núi Bình Chung.

Phía sau bọn họ, đi tới một nhóm binh rất đông, Phong Khiếu Thiên mang đội, tổ chức binh lính lên núi, ở cửa núi tạo thế tiến công, đỉnh núi chồng chất đất lớn và cây đổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi phía trước vừa quay đầu lại nhìn tình huống phía sau — Ngọn núi này nổi tung ngược lại sau này sẽ có lợi đối với Bình Chung thành! Địa hình kẹp giữa hai dãy núi, trở nên dễ thủ khó công! Ra vào thành Bình Chung cần phải thông qua con đường này, nếu hai bên binh mã mai phục rồi lăn cây thì kẻ thù bên ngoài không có cách nào tới gần.

Hai người thuận lợi ra khỏi “khe suối” dài hẹp kia, núi Bình Chung liền hiện ra phía bên kia của mình... Là một đại mạc rộng lớn.

Đêm nay mây mù che mất ánh trăng, hai người tới cửa núi nhìn về nơi xa xa, chỉ thấy một mảnh mờ mịt tối tăm, mặt khác cái gì cũng thấy không rõ.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ sờ mũi, nhìn thì không thấy rõ, nhưng theo làn gió phả vào mặt... Ngũ gia ngữi được một mùi vị.

Triển Chiêu cũng ngữi được, hỏi hẩn, “Người có ngữi được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Chúng ta đi về phía trước đi?” Triển Chiêu đề nghị.

Bạch Ngọc Đường đồng ý.

Vì thế, hai người rất nhanh đi tới đoạn đường phía trước.

Dưới chân làmặt đất gập ghềnh của sa mạc, rất hoang vu, không giống với cát vàng mềm mại trong sa mạc, trên mặt đấtcócỏ dại, đất trọc, có cỏ còn cao quá nửa người vànhững tảng đá lớn đứng một mình xuất hiện bất chợt.

Lại đi thêm một đoạn, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhẹ nhàng kéo Triển Chiêu.

Hai người trốn đến sau một khối núi đá.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu không hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hướng gió đổi rồi.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Triển Chiêu vươn tay liếm liếm ngón tay, đem đầu ngón tay đưathẳng trên không trung cảm nhận một chút, “Giống như...”

Theo lời vừa nói ra khỏi miệng, liền nhìn thấy mặt đất bỗng sánglên.

Triển Chiêu ngẩng mặt, chỉ thấy bởi vì hướng gió thay đổi mà mây mù dần tản ra, trăng tròn Tây Vực xuất hiện càng lúc càng lớn tại chân trời, chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Triển Chiêu rất cao hứng, Bạch Ngọc Đường kéo kéo tay áo y, vươn một ngón tay chỉ hướng phía trước, “Miêu nhi!”

Triển Chiêu theo ngón tayhắn nhìn qua phương hướng đó.

Gió đêm vẫn luôn thổi, hai người nhìn chăm chắmphía trước tối đen của đại mạc, không nói được một lời, cứ nhìnnhư vậy...

Cũng không biết là đã nhìn bao lâu, Triển Chiêu rốt cục mở miệng, hỏi, “Đó là cái gì?!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Có phải giống như thứ ta đang nghĩ...”

“Ta cũng nghĩ đến một thứ!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Hai chúng ta hẳn là giống nhau đi?”

Hai người lại liếc mắt nhìn nhau một cái, vòng qua tảng đá phía trước, thừa lúc ánh trăng vẫn đang chiếu sáng, đi tới tìm tòi đến tột cùng!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 19: Hòa Kịch

Edit: Fin

Beta: Po

Thứ mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy là gì? Chính là xe dùng để công thành, có thể dùng xe này để phóng đất đá. Chẳng qua là... lúc này căn cứ khoảng cách mà thử đoán một chút, xe công thành kia chỉ là loại bình thường, nhưng số lượng của nó có gần cả trăm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa thấy mấy thứ này đã biết ngay xe đó dùng để làm gì!

Chính là dùng để đến tấn công Bình Chung thành!

Đá tảng cần phải ném qua núi Bình Chung cho nên cánh tay đòn mới làm lớn đến như vậy! Nếu binh mã Triệu Phổ vào thành giải vây, đối phương lại sử dụng loại xe này để phóng ra đá tảng, đã vậy bọn họ còn có núi Bình Chung làm lá chắn thì rất dễ dàng đắc thủ. Nếu đá lớn cùng với thống lĩnh tên gọi “Độc Hỏa” kia thật sự là điềm xấu giống như trong lời nói, vậy thì núi Bình Chung không chỉ bị hủy diệt mà còn kéo theo cả binh mã viện trợ cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Lúc này, chỗ đặt những chiếc xe công thành này là một mảnh tối đen, khi hơi tiến tới gần một chút, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có thể ngửi được mùi dầu hỏa... Quả nhiên!

Hai người trái phải chạy đến mấy xe kia nhưng vẫn giữ khoảng cách khoảng trăm trượng(37), bọn họ tránh sau một khối đá để quan sát, phát hiện có rất nhiều cỗ xe bên trên treo ròng rọc, dựng thẳng đứng giữa lòng xe, trên mặt đất toàn là gỗ lán, mà ở xa trận phía sau có không ít quân trưởng, có vẻ vừa mới dựng lên! Tính ra nơi này ban đầu hẳn là đang xây dựng trung tâm quân doanh, nhưng những thứ đang xây dựng có vẻ như đột nhiên bị đình chỉ.

(37) Một trượng = 3,33 m

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ có thể cảm giác được hơi thở của người khác, hơn nữa số lượng không ít... Hiển nhiên, số lượng lớn binh lính này hẳn là chuẩn bị trước khi chiến đấu nhưng lại thành linh xảy ra vụ nổ mạnh, khiến bọn họ phải tạm dừng hành động, lẳng lặng mai phục.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dựa vào núi đá, hai người đối diện nhau.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người cảm thấy có bao nhiêu người?”

Triển Chiêu nói, “Trái phải ít nhất ba vạn người khí thế bùng bùng.”

“Người cũng không phải là quá nhiều...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, số người hẳn suy đoán không khác với Triển Chiêu lắm.

“Nhưng xe cũng không ít a.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, y biết hẳn vừa rồi nhìn lướt qua chắc chắn đã đếm rõ số lượng rồi, liền hỏi, “ Bao nhiêu?”

“Đã làm xong một trăm mười một chiếc.”

“Còn có xe chưa làm xong sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tính cái bệ có một ngàn chiếc.” Biểu tình trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu há to miệng, “Vậy làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu — Lúc này chỉ có thể hỏi Triệu Phổ phải làm thế nào bây giờ?.

“Chờ một chút...” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Chỗ đó đều là đầu hỏa?”

Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường hơi nhướng, lĩnh hội ý tứ của Triển Chiêu, “Ý của ngươi là, chúng ta phóng hỏa đốt những chiếc xe này trước?”

Triển Chiêu vươn tay lấy ra hộp quẹt, “Cũng có thể xem là một biện pháp!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút khả thi! Chỉ là, Triển Chiêu vừa định lạng lẽ đi qua, ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã bị đám chim bay xa xa của núi rừng Bình Chung hấp dẫn lực chú ý.

“Miêu nhi...” Bạch Ngọc Đường muốn đi qua giữ Triển Chiêu lại.

Triển Chiêu nhìn hẩn.

“Đám quạ màu!” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, sau đó “Chậc” một tiếng, “Những chiếc xe công thành đó đã được xử lý chống cháy?”

Hai người còn đang nhú mày, bỗng nhiên, chợt nghe “Phục” một tiếng... Phía sau chợt sáng lên.

Bạch Ngọc Đường hướng về phía có ánh sáng thăm dò, chỉ thấy nơi xa xa dấy lên lửa lớn cháy hừng hực... Nhìn kỹ lại, trong nơi chứa đá của mấy chiếc xe kia xuất hiện những quả cầu lửa, có binh lính mặc giáp cầm song đứng cạnh xe kéo cánh tay đòn, có vẻ đang điều chỉnh khoảng cách và góc độ, mà trên xe đã chất tảng đá lớn bốc cháy đang chờ được bắn đi.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu nói, “Bọn họ chuẩn bị công thành trước?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn núi Bình Chung phía xa xa, lắc đầu, “Không phải... Những con chim đó đang bị kinh hoảng!”

Triển Chiêu cũng lập tức nghĩ đến, “Bọn Phong Khiếu Thiên đang ở sơn khẩu tạo thế công chuẩn bị phòng ngự! Những con chim hoảng sợ bay tán loạn kia đang chứng tỏ ở Bình Chung thành có binh mã!”

“Nếu đem đá lửa ném qua đó, nhất định sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường một phen, “Đi báo cho bọn Phong Khiếu Thiên biết để bọn họ rút về thành Nam, ta sẽ ngăn đám người này lại.”

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Một trăm chiếc xe công thành, một quả cầu lửa lớn gấp mười lần mình, người muốn ngăn cản như thế nào?”

“Ta tất có biện pháp! Người đi trước đi!” Triển Chiêu sốt ruột, “Nhanh lên!”

Bạch Ngọc Đường giữ y lại, “Người đi trước, ta sẽ ngăn cản!”

“Ta thật sự có biện pháp mà!” Triển Chiêu nóng nảy, “Người nhanh một chút, đi thông báo cho Phong Khiếu Thiên và Hạ Nhất Hàng!”

Lúc này, đã nghe thấy tiếng “kêu kệt” truyền đến, cánh tay đòn của những chiếc xe công thành kia bắt đầu nghiêng về phía sau, có vẻ sẽ phóng ra ngay lập tức.

“Ta thật sự có biện pháp!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không chịu đi, liền nghiêm túc nói, “Nếu hai ta ở phía trước, thì phía sau một người cũng không thể chết, bằng không sẽ không còn mặt mũi nào trở về Hắc Phong Thành nữa, người nói có đúng không?”.

Nói xong, Triển Chiêu rút tay về...

Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được tay Triển Chiêu rút ra ngoài... Đồng thời, bốn phía của mặt ngoài núi đá xuất hiện tầng nước gợn sóng đục đưa giống nhau, buổi tối gió cũng nhỏ đi nhiều.

Ngũ gia nhìn chăm chăm trước mắt, sau đó xoay người, hướng ánh lửa hùng hực nơi xa đi qua Triển Chiêu, theo Triển Chiêu đi về phía trước, cảnh tượng đại mạc bỗng sinh ra biến hóa, những bóng mờ xuất hiện, sương mù nổi lên dày đặc...

Nhiếp Hồn thuật!

Triển Chiêu được Ân Hậu nuôi lớn, cho dù cho tới bây giờ y chưa từng sử dụng qua, cũng không ai dạy y... Nhưng không có nghĩa là y sẽ không tự mình suy nghĩ rồi học được!

Một biện pháp này của Triển Chiêu, đích thật là biện pháp duy nhất có thể kéo dài thời gian ngăn cản đối phương tiến công, mà Bạch Ngọc Đường cũng biết việc mình cần phải làm, chính là lập tức đi thông báo cho Phong Khiếu Thiên. Đã có am hiểu về quỷ trận, bước chân muốn di chuyển cũng vô cùng khó khăn... Bạch Ngọc Đường bước lui về sau khoảng ba bước, rồi cuộc quyết định thu hồi ánh mắt nóng lòng lại lưu luyến, quay người lại hướng về phía núi Bình Chung mà chạy như điên... Giao Giao đứng ở cửa

núi, quanh người đều là suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường lúc gần đi – Ta sẽ lập tức quay lại.

Theo một tiếng “Đoàng” vang thật lớn, mang theo ánh lửa của mấy trăm tảng đá lăn bay lên bầu trời, nổi thành một dây xích lửa... Nhưng mà, những hỏa cầu kia vẫn chưa bay đến một nửa khoảng cách núi Bình Chung đã rơi xuống, rơi trên mặt đất tạo ra những hố lửa thật dài, liệt hỏa hừng hực thiêu đốt.

Triển Chiêu dùng sức mạnh nội lực tạo ra Nhiếp Hồn thuật, làm tầm mắt của những binh lính phóng ra hỏa thạch bị lẫn lộn, hiện tại núi Bình Chung trong mắt bọn họ, cách núi Bình Chung thật sự, còn rất xa!

...

Mà lúc này, trên núi Bình Chung, Phong Khiếu Thiên nhìn đến chỗ xa xa trong đêm đen, nơi tiếng nổ và cả ánh lửa cùng nhau xuất hiện – Vì sao trong đại mạc lại có hỏa cầu rơi xuống?

Phong Tướng quân còn đang nghi hoặc, bỗng nhìn thấy trước mắt có một thân ảnh màu trắng chợt lóe.

“Oa!” Phong Khiếu Thiên cả kinh, chỉ cảm thấy vạt áo bị người kia tóm lấy... Hắn còn chưa hiểu được gì thì Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện ngay trước mắt.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên Ngũ gia căn bản dừng lại không được, liền kéo theo hắn xông về phía trước.

Phong Khiếu Thiên vội vàng bám chặt một gốc cây đại thụ, còn kéo gãy hai cây phía sau, rốt cục thì cũng dừng lại.

Phong Khiếu Thiên há miệng nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trên mặt, tóc cũng như lông mi Bạch Ngọc Đường đều phủ một tầng

sương giá, hắn chỉ cảm thấy lạnh quá, quần áo giống như bị đông lạnh rồi!.

“Các người mau nhanh chóng rời khỏi núi Bình Chung! Nói cho Hạ Nhất Hàng biết bên ngoài có ba vạn quân địch và hơn một ngàn chiếc xe công thành to lớn có chuẩn bị hỏa công!” Nói xong, Bạch Ngọc Đường chợt lóe không thấy bóng dáng...

Phong Khiếu Thiên bị nội lực Bạch Ngọc Đường ảnh hưởng trước khi đi nên ngã chống vó... Lúc trở mình từ trên mặt đất thì chợt nghe thấy một câu nói đang theo gió phiêu tán, “Ta đi cứu Triển Chiêu!”

Chờ Phong Khiếu Thiên từ trên mặt đất đứng lên, trước mắt chỉ còn lại một bụi cây bị đông lạnh thành tảng băng lớn, còn có một đám thú hạ đang trợn mắt há hốc mồm.

Ngây người như vậy trong chốc lát, Phong Khiếu Thiên đang đứng nhảy vọt lên nơi cao, “Rút lui! Nhanh chóng rút lui!”

Binh mã Bình Chung thành đi theo Phong Khiếu Thiên từ núi Bình Chung rút quân lui, Phong Khiếu Thiên đi về hướng thành Nam, tìm Hạ Nhất Hàng báo tin.

...

Trong quân doanh Triệu gia quân, Triệu Phổ ngồi ở bên cạnh bàn nhìn chăm chăm ngọn đèn dầu đang lay động trên bàn đến gần người.

Bỗng lúc này, hắn cảm giác được Tiểu Tứ Tử đang ngủ say trong ngực đột nhiên giật giật.

Chỉ thấy bé con kia ngồi dậy, bò lên trên bàn, bàn tay nhỏ bé duỗi ra hướng về phía ngọn đèn dầu đang cháy...

Triệu Phổ cả kinh, tay muốn kéo Tiểu Tứ Tử lại nhưng đã không kịp, may là Tiểu Lương Tử ngồi gần người bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, cầm cái chén trên bàn “ào” một tiếng, một ly trà dập tắt ngọn đèn dầu.

Ngọn đèn vừa tắt, bên ngoài “vụt” một tiếng, ngọn đèn trước quân doanh trong nháy mắt cũng tắt nguyên một đường.

Triệu Phổ nhú mày, hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tại môn khẩu, Giả Ảnh cũng đang lo lắng, thăm dò tiến vào nói, “Hình như là Ân Hậu vừa đi qua...”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên bừng tỉnh, “Miêu Miêu...”

Triệu Phổ đứng lên, ôm Tiểu Tứ Tử chạy ra cửa, chợt cảm giác trước mắt lại một trận nội kinh xẹt qua... Mọi người chỉ nhìn thấy bạch quang chợt lóe, Triệu Phổ thì thấy rõ ràng là Thiên Tôn vừa đi qua, tốc độ rất nhanh, biểu tình nghiêm túc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Dạ Hỏa đi từ hướng thành lâu tới đây, “Ân Hậu ngay cả Yến Tử Phi đều đem ra sử dụng! Biểu tình kia ~~ sao gấp gáp vậy.”

Binh lính đem đèn dầu vừa bị nội lực Nhị lão dập tắt đốt sáng một lần nữa.

Tiểu Lương Tử ôm Tiểu Tứ Tử hỏi, “Cận Nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Tứ Tử vừa mới tỉnh ngủ bị lung lay hai cái, chớp chớp đôi mắt to, bộ dạng có chút mờ mịt.

Triệu Phổ vào lại trong quân trường, không động đây cũng không đi đốt đèn... Chỉ nhìn chăm chăm ngọn đèn bị dập tắt trên bàn.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh tiến vào, giúp Triệu Phổ đốt đèn lên, quân trưởng sáng lên trong nháy mắt.

Triệu Phổ đột nhiên mở miệng, nói, “Mang vài người đi qua, giúp lão Hạ đem người ở Bình Chung thành tạm thời rút khỏi.”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh đều không rõ Triệu Phổ đang nói chuyện với ai, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm, “Rõ.”

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Trâu Lương mới tới cửa vừa đáp ứng, đi ra ngoài trưởng.

Trâu Lương đi hướng bên ngoài quân doanh, Lâm Dạ Hỏa đi theo phía sau, vừa nói, “Hình như ta cảm giác được nội lực Triển Chiêu, có chút lạ nha!”

Biểu tình trên mặt Trâu Lương cũng có chút ác liệt, “Ân Hậu gấp thành như vậy, tất nhiên là có quan hệ tới Triển Chiêu.”

Lâm Dạ Hỏa thấy vẻ mặt Trâu Lương nghiêm túc bèn vươn tay vỗ hân, “Người sợ cái gì chứ, Triển Chiêu đâu có dễ đối phó như thế!”

Trâu Lương gật đầu, “Ta đương nhiên biết Triển Chiêu rất lợi hại.”

“Vậy sao người lại lộ ra biểu tình dọa người như vậy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Nếu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thay Nguyên soái làm việc, thì bọn họ chính là người của Triệu gia quân.” Trâu Lương nói, “Người có biết quy củ của Triệu gia quân ta.”

“Quy củ gì?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu.

Trâu Lương để phó tướng tập kết nhân mã, nhìn Lâm Dạ Hỏa mỉm cười, “Ai thương tổn huynh đệ quân doanh ta, ta sẽ trả lại gấp đôi!”

Lâm Dạ Hỏa đứng tại chỗ, nhìn Trâu Lương xoay người đi phía trước, đột nhiên phòng mặt ở phía sau đáp, “Nha! Tên cầm người ra về sói ba đuôi cái gì hả!”

Quan binh hai bên đều nhin cười, Trâu Lương đỡ trán than thở, ngày nào đó nếu có thể thu thập yêu nghiệt thoát tuyến(38)này thì tốt rồi... Nhẫn nại a, nhẫn nại!

(38)Chỉ người có lỗi suy nghĩ hoặc hành động không bình thường, kiểu như thích làm gì thì làm, có chút chậm mạch.

...

Ngoài núi Bình Chung, Triển Chiêu cảm giác được nội lực của mình đã gần đến điểm giới hạn.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y sử dụng Nhiếp Hồn thuật, trước kia chẳng qua chỉ nhìn Ân Hậu dùng qua mà thôi, nếu tiếp tục duy trì, có thể sẽ bị nội thương. Hơn nữa, Triển Chiêu cảm giác được có một cỗ nội lực khác thường xuất hiện, chắc là có cao thủ đi ra, đại khái quân doanh đối phương đã phát hiện có chút vấn đề.

So với sử dụng Nhiếp Hồn thuật mà nói, thu chiêu càng khó khăn hơn một chút, Triển Chiêu không có quá nhiều kinh nghiệm về phương diện này, chỉ có thể chậm rãi thu lại... Mà theo nội lực của y dần thu hồi, phạm vi “Ảo giác” cũng bắt đầu theo gió tiêu tán.

Ngay tại thời điểm Triển Chiêu thu hồi toàn bộ nội lực, phía trước đột nhiên ánh lửa tận trời... Một cỗ nội kình mang theo đại hỏa hừng hực đang hướng thẳng về phía y.

Triển Chiêu biết không xong rồi, y lui về phía sau một bước chuẩn bị vận công ngăn cản, liền cảm giác được sau lưng có một trận hàn khí quen thuộc xông tới.

Triển Chiêu vừa quay đầu lại, đã thấy sau lưng là thân ảnh màu trắng đang vươn hai tay, ôm chặt lấy thắt lưng y kéo vào trong lồng ngực, y liền có loại cảm giác ngã vào một đồng tuyết.

Triển Chiêu giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vừa xuất hiện ngay trước mắt mình, ôm hân hoan nhào lên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường từ phía sau trở mình lên chắn phía trước Triển Chiêu, bảo vệ y, đưa lưng về phía Đại Hỏa tập kích.

Ở phía sau Bạch Ngọc Đường hình thành một đạo tường băng, lửa trực tiếp xông lên tường băng, lúc mặt băng rạn nứt Giao Giao lại từ phía sau hai người bọn họ nhảy ra, một trận nội lực vô cùng lạnh của Bạch Ngọc Đường phản công về hướng ánh lửa, băng và lửa trên không trung đan lẫn vào nhau, sau đó cùng triệt tiêu.

Bạch Ngọc Đường hai tay giữ chặt bả vai Triển Chiêu, kéo y đến trước mắt, nhìn kỹ, “Có bị thương không?”

Triển Chiêu lắc đầu, theo bản năng vươn tay giúp Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vụn băng. Mới vừa rồi đột nhiên vừa nhìn thấy hân y đã sợ hết hồn, cứ tưởng Ngọc Đường nhà y tóc bạc đi... thì ra là bởi vì nội lực bên ngoài tràn đầy mà hình thành băng sương.

Lúc này, trước mắt Bạch Ngọc Đường có một loại băng sương mỹ cảm bao vây... Triển Chiêu cảm thấy mình đúng là tâm khoan(39), sống chết trước mắt mà trọng điểm chú ý lại là “Chuột nhà ta thật đúng là tuyệt sắc”!

(39) Tư tưởng rộng rãi, dễ dãi

Đồng cỏ xung quanh bị lửa thiêu đốt, hai người phía trước bởi vì mới vừa rồi bị quân địch “bắn lầm” mà tạo thành một mặt tường lửa.

Lửa cháy xong, trong quân doanh quân địch có một người đi ra, người nọ quanh thân lửa cháy tận trời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhìn cái người có “Hỏa” trên người ở xa xa kia.

Chỉ thấy người nọ giơ tay lên, phía sau quân binh lại đem hỏa cầu đặt lên xe công thành... Điều chỉnh phương hướng.

Xe công thành vừa rồi bởi vì Triển Chiêu tạo ra ảo giác mà dẫn đến tầm bắn quá ngắn, hiện tại đã điều chỉnh lại cánh tay đòn, hiển nhiên là tầm bắn xa thêm, nhưng mà... Lại có vẻ không xa đến mức có thể bắn đến núi Bình Chung! Hơn nữa thời cơ chiến đấu đã mất, binh mã núi Bình Chung đã sớm rút lui rồi, cho dù đem tầm bắn của xe điều chỉnh tới đâu cũng không có khả năng bắn vào trong thành Bình Chung. Nếu muốn công thành, cần phải đem chiến xa di chuyển về phía trước mới được, nói cách khác...

Giao Giao che phía trước Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường – Đối phương muốn dùng đá lửa bắn bọn họ!

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu giữ chặt cổ tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng muốn vừa tránh được đối phương tấn công, vừa ngăn cản đoàn xe di chuyển đi công kích Bình Chung thành.

Cũng ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, luồng gió đêm ở Tây Vực bỗng nhiên ngừng lại...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 20: Cao Thủ

Edit: Lam

Beta: Fin

Ngay tại thời khắc gió ngừng thổi, chỉ thấy ở phía đối diện hàng loạt các cánh tay đòn của cỗ máy bắn đá mạnh mẽ tung lên, vô số những quả cầu lửa được làm từ những tảng đá tẩm dầu bay lên không trung, hướng về vị trí của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mà lao tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang muốn tìm một tảng đá lớn để ẩn nấp, bỗng nhiên... Một cỗ lực hút cường đại từ phía sau truyền đến.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, “Sư phụ tới rồi!”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, hai người bọn họ đã bay lên trời, nhanh chóng bay lùi về phía sau... Mà chỗ ban nãy bọn họ vừa đứng, trên mặt đất bắt đầu kết thành một tầng băng tuyết thật dày, mà ở bên trong lớp băng ấy, có vài bức tường băng đột ngột từ mặt đất chồi lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy một trận nổ truyền tới. Bức tường băng đã bị những quả cầu lửa kia đập bể, lớp băng vỡ vụn, những cánh hoa tuyết màu trắng hòa quyện với đốm lửa nhỏ bay lên rất cao, đá lớn bị tầng tầng lớp lớp của tường băng ngăn cản. Những đốm nhỏ li ti cùng với mảnh vụn của băng nổ rộ trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hai người bọn họ dùng tốc độ cực nhanh lập tức lùi về phía sau, nhìn những tảng đá kia đâm nát mấy lớp tường băng rồi từ từ dừng lại.

Lửa hòa tan từng lớp băng vụn vỡ, mà sau khi lớp băng bị đun chảy thành nước liền dập tắt vô số những ngọn lửa đang lác đác phân tán bốn phương.

Đồng thời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được lực hút kia đột nhiên biến mất cho nên lập tức nhảy vọt người lên, một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở giữa vị trí mà bọn họ vừa mới đứng, hai người sau khi tiếp đất thì tách nhau ra, sau khi dừng lại thì ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Thiên Tôn hiện diện ở phía trước bọn họ, hai tay vung lên tung một chưởng về trước. Một tòa tường băng thật lớn xuất hiện ở ngay trước mắt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, chột nghe Thiên Tôn hô một tiếng, “Tới đây!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, Triển Chiêu đứng bên cạnh kêu lên, “Ngoại công tới rồi!”

Triển Chiêu vừa dứt lời, phía trên đỉnh đầu có một bóng đen phóng qua.

Trong lúc ba người bọn họ cách xa mặt đất, không trung vốn yên tĩnh đột nhiên lại có một luồng nội lực quay cuồng, một tiếng nổ tựa như tiếng sấm vang lên giữa không trung, một cỗ nội lực mạnh mẽ tản ra từ bốn phía, tường băng mà Thiên Tôn dựng nên nứt ra thành nhiều đường rồi sau đó nổ tung, nhưng dù sao vẫn ngăn cản được một phần nội lực.

Chừng ấy thời gian là đủ để Thiên Tôn mang theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy xa được một dặm(40), nấp ở đằng sau một tảng đá lớn.

(40) Một dặm = 500 mét

Ba người vừa mới đứng ngay gần ở sau tảng đá liền nghe được hai bên trái phải “Vù” một tiếng. Một trận gió thổi qua, mặt đất hoang tàn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều phát giác ra phía sau tảng đá bắt đầu kịch liệt chấn động, nếu không phải Thiên Tôn dùng nội lực đè lại, phỏng chừng tảng đá đã sớm bay đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Thật là một nguồn nội lực đáng sợ!.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ – Xem ra ngoại công rất nóng vội.

Thiên Tôn “chặc” một tiếng, “Lão quỷ này nóng nảy chỉ khiến cho nội lực bị chèn ép, qua loa cộc cằn một điểm mỹ cảm cũng không có!”

Lúc cuồng phong gào thét, đá lớn cũng liên tục nổ tung, nội lực của Ân Hậu có một loại khí thế cường giả, những nơi nó đi qua liền trở nên hoang tàn.

...

Xa xa, bên trong Bình Chung thành, Hạ Nhất Hàng và Lan Khắc Minh cũng nghe được tiếng vang truyền tới từ phía đại mạc, bọn họ đều rất nghi hoặc.

Lúc này, Phong Khiếu Thiên chạy vội đến, “Hạ mục! Phía bên ngoài núi có nguy cơ bị mai phục, ở đó có máy bắn đá khổng lồ chuẩn bị hỏa công, còn có ba vạn binh mã đang ẩn nấp, Bạch Ngọc Đường sau khi trở về báo tin thì lập tức quay lại cứu Triển Chiêu, hẳn muốn chúng ta nhanh chóng rút lui!”

Nghe Phong Khiếu Thiên không hề thở gấp nói một hơi liền mạch, Lan Khắc Minh kinh hãi, Công Tôn cũng khẩn trương, “Trong thành có rất nhiều dân chúng!”

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại rất bình tĩnh, hơi khoát tay chặn lại. “Đừng nóng vội, than đá trên núi bốc cháy chứng tỏ quá trình tiến công đã bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngăn cản, vẫn còn thời gian.”

“Người xác định?” Lan Khắc Minh nhin không được hỏi, “Nỗ như vậy...”

“Nỗ như vậy chính là thời gian.” Hạ Nhất Hàng vỗ tay sau lưng, sau khi chậm rãi ở trong phòng bước đi thông thả hai bước, nói với Lan Khắc Minh, “Thả cầu treo làm thành cầu nổi, trước tiên chuyển dân chúng trong thành ra bên ngoài tị nạn.”

“Chuyển đi chỗ nào?” Lan Khắc Minh hỏi.

“Binh mã cứu viện rất nhanh sẽ đến, ngoài thành chắc chắn sẽ tạo một quân trường tạm thời...” Hạ Nhất Hàng nói còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy ở phía chân trời sáng lên mấy tên lệnh liên lạc màu trắng.

Phong Khiếu Thiên ra ngoài nhìn thoáng qua, “Là từ hướng Tây đến!”

Ngay sau đó, mấy cái tên lệnh liên lạc màu lam cũng được phóng lên trời, “Ừ uôi, tên nói nhiều cũng tới kìa.” Phong Khiếu Thiên nói.

“Thiệu Tây mang theo binh mã vào thành, Kiều Quảng hẳn là đến tiếp ứng.” Hạ Nhất Hàng vừa dứt lời, liền thấy Phong Khiếu Thiên dùng đôi mắt trông mong mà nhìn hẳn.

“Làm gì vậy?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

Phong Khiếu Thiên khoanh tay, “Trận chiến này là ai đánh?”

“Chẳng phải đã nói Kiều Quảng chỉ viện trợ thôi sao, Thiệu Tây dẫn người tới đây, dĩ nhiên là chúng ta đánh!”

Phong Khiếu Thiên mừng rỡ kêu lên, “Ta đi đón Thiệu Tây.” Nói xong lập tức bỏ chạy.

Lan Khắc Minh nhìn nhìn Hạ Nhất Hàng, “Đưa người già cùng trẻ em trong thành chuyển ra ngoài, ta cùng binh mã của ta sẽ ở lại cùng các người bảo vệ thành.”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, gật đầu, “Ừ.”

Dân chúng trong thành bắt đầu xếp hàng rời khỏi Bình Chung thành, mà ở bên ngoài núi Bình Chung, cuồng phong kia cuối cùng cũng ngừng, tiếng nổ cũng biến mất.

...

Thiên Tôn nhìn một màn nội lực kinh người của Ân Hậu, mà chính mình lại ngoan ngoãn ngồi chồm hổm như một đứa nhỏ đang tránh nạn ở phía sau cái ổ sấp lung lay ấy, bất chợt lại liên tưởng tới hình ảnh gà con đang nấp dưới cánh gà mẹ mà tị nạn. Nhịn không được nghĩ tới cảnh tượng đó, Thiên Tôn lắc mạnh cái đầu, vỗ vỗ bả vai của hai người, ý bảo – Được rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi khẩn trương nhìn ra thăm dò, thì chỉ thấy cảnh tượng phía trước thật sự thê thảm, ban đầu vốn là cỏ dại mọc đầy, lúc này lại bị Ân Hậu tàn phá thành sa mạc.

Trên mặt đất bất kể là đá lớn hay quả cầu lửa hết thảy đều không thấy đâu nữa, chỉ có một cái hố to, bụi đất ở chính giữa đều hướng hai bên mà phân tán, toàn bộ cây cỏ đều ngã rạp, mà thảm hại nhất chính là mấy cái máy bắn đá, tất cả đều tan nát, những mảnh gỗ rải rác khắp nơi trên mặt đất, lửa hoàn toàn được dập tắt.

Ân Hậu đứng ở giữa đại mạc, sau khi xử lý ổn thỏa cái hố kia thì chấp tay sau lưng ngược gió mà đi.

Triển Chiêu nhanh chóng chạy tới, “Ngoại công.”

Ân Hậ chấp tay sau lưng liếc Triển Chiêu, “Người thật đúng là xằng bậy, chưa từng học qua Nhiếp Hồn thuật mà lại dám dùng toàn bộ nội lực, không sợ tẩu hỏa nhập ma hả?”

Triển Chiêu cười hì hì, “Không phải là không có việc gì sao? Con quả nhiên là có thiên phú!”

Ân Hậ bất đắc dĩ, kể đó lại nhìn Bạch Ngọc Đường, liếc mắt một cái, ý tứ là – Người cũng cùng nó xằng bậy, không muốn sống nữa hả?

Ân Hậ mới vừa liếc một cái, Thiên Tôn liền tiến lên phía trước một bước, trừng ông – Người nhìn cái gì! Hai đứa nhỏ cũng vì cứu người nên mới sốt ruột thôi!

Ân Hậ nhìn trời – Ta đâu có nói bọn chúng không tốt, chỉ là sợ gặp phải chuyện không may thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không biết hai lão nhân gia đang ở phía sau trừng mắt qua lại, hai người bọn họ đã sớm chạy về phía trước rồi.

Ân Hậ dùng nội lực cường đại phá hủy tất cả cỗ máy bắn đá, mặt đất một đồng hỗn loạn, người cũng đã bỏ chạy sạch, một cái bóng cũng không còn.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ba vạn nhân mã kia đâu?”

Triển Chiêu cũng biết chuyện này rất kì lạ, “Đúng vậy, chạy nhanh như vậy?”

“Chắc là nhân lúc núi Bình Chung nổ mạnh nên đã rời đi.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Như vậy thì làm sao biết nhân mã của đối phương thế nào chứ...”
Triển Chiêu có chút thất vọng.

“Cũng chưa chắc.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào cánh tay đòn của một chiếc máy bắn đá, bảo Triển Chiêu nhìn mà xem.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, chỉ thấy phía trên cánh tay đòn có khắc huy hiệu của Ác Đế(41).

(41)Trong quyển 20 của Long Đồ Án có nói đến Ác Đế thành, mọi người có thể tìm đọc để rõ hơn.

Triển Chiêu nhíu mày, “Quả nhiên là binh mã của thành Ác Đế?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tới vô ảnh đi vô tung, điều khiển thỏa đáng, hành động thống nhất, hơn nữa vũ khí cũng rất tốt.”

“Hắn là chưa đi được quá xa đâu nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, kéo lại Triển Chiêu đang muốn đi xem xét, “Phía sau đồng cỏ ngày càng cao, địa hình phức tạp, nếu đối phương đã muốn trốn, có thể sẽ có mai phục sẵn! Hiện tại đã quá tối, chờ tới sáng mai đi!”

“Yên tâm, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tới đây nữa.” Ân Hạo di chuyển về phía bọn họ, nói, “Trước tiên trở về đã.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, tạm thời trở về Bình Chung thành.

Đi qua núi Bình Chung thì thấy có một đường hầm hình thành do vụ nổ, bốn người trở về thành, chỉ thấy cách đó không xa, bên trên cổng thành có rất nhiều cỗ máy bắn đá, cánh tay đòn của chiếc xe còn to hơn mấy lần so với cỗ máy ngoài kia.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Quả nhiên Triệu Phổ có rất nhiều cửa cái! Người khác có, hẳn dĩ nhiên cũng phải có, hơn nữa hỏa công thích hợp dùng để tập kích bất ngờ, hiện tại thời cơ đã qua, một khi đã có phòng bị, quân địch sẽ không thể ra tay như ý muốn được nữa. Máy bắn đá đặt tại cổng Bình Chung thành ở trên cao nhìn xuống so với quân địch từ phía dưới bắn lên nhất định chiếm ưu thế hơn, nguy cơ của Bình Chung thành tạm thời được giải trừ. Chỉ là đối phương ẩn nấp rất tốt, binh lực cùng chiến lược không hề lộ ra dù chỉ một chút, chắc chắn còn có âm mưu phía sau, nhất định phải đề phòng kỳ binh đánh lén.

Phía sau tường thành mọc lên không ít quân trướng, sau khi dân chúng thành Bình Chung được sơ tán, nguyên bản cửa thành Nam biến thành cửa thành Bắc, sông Bình Xuyên cũng theo đó mà biến thành sông Xuyên Thành.

Hiện tại, đại bộ phận đội quân Trung Lộc của Hạ Nhất Hàng đều ở phía Nam của sông Bình Xuyên mà xây dựng cơ sở tạm thời, còn bên ngoài thung lũng Bình Xuyên đã có thể nhìn thấy quân kỳ của Long Kiều Quảng, xem ra quân viện trợ là Hữu doanh, Hữu tướng quân dưới trướng có nhiều kỵ binh, đứng ở vị trí cao có thể phát huy uy lực.

Mặc khác, Trâu Lương cho người đón tiếp dân chúng trong thành ra ngoài thành, đến khi quân trại dàn xếp ổn thỏa, thời gian giống hệt như trong dự tính của Hạ Nhất Hàng. Công Tôn cũng đi ra theo, cùng với quân y của Triệu gia quân cùng nhau trị liệu cho dân chúng bị thương.

Hết thủy đều ngay ngắn trật tự, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào quân trướng của Hạ Nhất Hàng.

Chỉ thấy cái bàn trước mặt Hạ Nhất Hàng bày ra một cái sa bàn bản đồ địa hình, bên cạnh hẳn còn có Phong Khiếu Thiên cùng Thẩm Thiệu Tây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi vào cửa, đem chuyện phát sinh vừa rồi kể lại cho Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng yên lặng nghe xong, gật gật đầu.

“Thống lĩnh của quân địch gọi là Độc Hỏa à?” Thẩm Thiệu Tây nói, “Toàn thân có lửa cháy mạnh?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

“Triển huynh, Nhiếp Hồn thuật có thể duy trì trong bao lâu?” Hạ Nhất Hàng dường như đang tính toán thời gian.

Bạch Ngọc Đường giúp Hạ Nhất Hàng tính một chút, từ lúc cho nổ núi Bình Chung, cho đến khi Ân Hạo dùng nội lực cản quét quân địch, ước chừng khoảng một nén nhang.

“Một nén nhang có thể khiến ba vạn quân địch bỏ chạy xem ra là vừa đủ.” Hạ Nhất Hàng lắc lắc đầu.

“Nói cách khác, binh mã kỳ thực chính là ở chỗ này?” Triển Chiêu hỏi, “Nhưng mà một chút khí tức cũng không có nha!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Ân Hạo cùng Thiên Tôn.

Thiên Tôn lắc đầu, “Ít nhất trong phạm vi mười dặm không hề cảm giác được hơi thở của ba vạn binh mã.”

Ân Hạo cũng gật đầu, “Bỏ chạy hết rồi.”

“Dùng phương pháp gì mà trong vòng một nén nhang lại có thể đem ba vạn binh mã rút khỏi mười dặm?” Thẩm Thiệu Tây thật sự không hiểu nổi, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Kỳ binh sao?”

“Ba vạn kỵ binh nhiều như vậy?” Triển Chiêu không thể tưởng tượng nổi, “Hơn nữa hơi thở của ba vạn con ngựa so với hơi thở của ba vạn con người sẽ mãnh liệt hơn, khẳng định là không có ngựa.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu phụ họa.

“Vậy... Bọn chúng cười rồing sao?” Phong Khiếu Thiên vuốt cằm cân nhắc.

Thẩm Thiệu Tây vỗ vỗ đầu của Phong Khiếu Thiên ý bảo hãy dừng làm loạn, kế tiếp lại phỏng đoán, “Có thể là do lợi dụng địa hình?”

Hạ Nhất Hàng chỉ vào đồng cỏ chỗ quân địch vừa rồi, nói, “Xác thật địa hình của thung lũng Bình Chung chính là bắt đầu từ chỗ này rồi dần dần thấp xuống. Nếu như thật sự theo mặt cỏ mà lăn xuống, rút quân hẳn là rất nhanh.”

“Cho nên phải nói dựa vào lăn chứ không phải chạy hả?” Phong Khiếu Thiên vẻ mặt kinh hãi, “Thật là cao cấp mà!”.

Thẩm Thiệu Tây lắc đầu, “Đại khái là dùng để lăn bánh xe của chiến xa các loại mà thôi.”

“Hẳn là bánh xe.” Thiên Tôn chen vào một câu, “Dựa vào nội lực của lão quý e rằng đẩy lăn đẩy lóc luôn rồi, nếu đúng vậy thì hiện tại đều ở dưới chân dốc chồng chất lên nhau đấy.”

“Lão gia tử nội lực thật kinh người!” Phong Khiếu Thiên bộ dáng khoa trương, khoanh tay tiến lại bên cạnh Ân Hậu, “Ta mà có nội lực như thế thì tốt rồi.”

Thẩm Thiệu Tây nhắc nhở hẳn, “Đầu tiên người phải sống tới hai, ba trăm tuổi đã.”

Hạ Nhất Hàng hướng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói lời cảm tạ, một lần nữa khen ngợi Ân Hậu và Thiên Tôn, vượt mông ngựa hai vị thần tiên, khiến hai người bọn họ vui tươi hơn hởi đi nghỉ ngơi, cuối cùng đem Phong Khiếu Thiên đá ra khỏi quân trưởng, căn dặn hẳn nhanh chóng đi làm công việc.

Phong Khiếu Thiên chạy đi, để lại cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sự tò mò – Hẳn đi làm chuyện gì vậy?

Lúc sau, Hạ Nhất Hàng cùng Thẩm Thiệu Tây lên cổng thành quan sát tình hình quân địch, còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định trở về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát.

Ra khỏi quân trưởng, chợt nghe phía xa xa truyền đến tiếng “Đình đình đang đang”, hình như có người đang đục lỗ, hơn nữa tiếng động là vọng từ hai phía, nghĩa là trong Bình Chung thành cũng có mà bờ sông Bình Xuyên cũng có.

Ngũ gia tò mò hỏi Triển Chiêu, “Đang làm cái gì vậy? Sửa phòng sao?”

“Chiến tranh chưa xảy ra mà đã tu sửa lại phòng? Có phải là quá sớm không?” Triển Chiêu biết có chỗ kì quái, lập tức nhìn xung quanh, nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lại nói tiếp, đến tột cùng chiến trường ở đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nhắc thì tỉnh ngộ, cũng hiểu được nghi ngờ – Đúng vậy! Núi Bình Chung nổ, thành Bình Chung trống không, sườn dốc mênh mông, ngoài thành có sông Bình Xuyên nước chảy siết, binh mã của Hạ Nhất Hàng cùng với binh mã của thành Bình Chung khoảng chừng mười lăm vạn, sông bên kia có một ít, sông bên này lại có một ít. Cuộc chiến này, rốt cuộc phải đánh ở đâu?

Hai người một bên vừa nghĩ tới cuộc chiến, một bên vừa hướng về phía lều trại để nghỉ ngơi... Thời điểm đi ngang qua một tòa doanh trướng, liền nhìn thấy vài đám sứ thần bọn Tiêu Khiêm.

Bạch Ngọc Đường hỏi một lính gác thị vệ, có phải tất cả các sứ thần đều tập trung ở đây.

Thị vệ gật đầu nói đúng.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, “Trước kia ở sông Bình Xuyên có gặp qua, có một cao thủ trốn ở bên trong lều của sứ thần Liêu Quốc, hình như không có ở đây.”

“À, là cái cao thủ thần bí kia”, Triển Chiêu hỏi, “Có phải là vì ngoại công cùng Thiên Tôn tới đây, sợ bị phát hiện cho nên mới trốn rồi...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại, “Ta nghĩ ta biết hắn là ai!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 21: Thành Và Quốc Gia

Edit: Fin

Beta: Po

Thời điểm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến Bình Chung thành, đều cùng cảm giác được từ lều trại của đám sứ thần Liêu quốc kia có một cỗ nội lực cao cường. Nhưng chỉ có Bạch Ngọc Đường cảm thấy quen thuộc còn Triển Chiêu hoàn toàn không có loại cảm giác này, cho nên khi Bạch Ngọc Đường nói biết người này, Triển Chiêu không nhận ra cũng là chuyện tất nhiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mấy năm nay vẫn luôn dính chung một chỗ, căn bản không có thời điểm tách nhau ra, nói cách khác... Vô luận Bạch Ngọc Đường nhớ tới cao thủ kia có thân phận gì, thì hẳn đã biết người kia từ rất nhiều năm trước đây rồi.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người nào a?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Một lão đầu.”

Triển Chiêu khoanh tay nhìn gương mặt lộ ra đường nét tuần lãng, thông minh của Bạch Ngọc Đường, cũng không nói lời nào – Chuột nhà y thỉnh thoảng cũng có thời điểm ngốc nghếch ha, cao thủ phần lớn đều là lão nhân gia thì có gì đáng ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường đại khái nhìn ra biểu cảm nhịn nói mấy lời châm chọc của Triển Chiêu, liền nói tiếp một câu, “Khi còn bé ta đã gặp qua

người này.”

Triển Chiêu vuốt cằm gật gật đầu, ừm... Quả thật là đã rất lâu, lão nhân này là trung hay gian đây?

Không đợi Triển Chiêu hỏi ra miệng, Bạch Ngọc Đường liền nói, “Hắn là trung hay gian ta cũng không rõ ràng lắm, có điều hình như người này thâm mẫn sư phụ ta.”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu vừa định uống một ngụm trà nóng lập tức bị sặc, buông cái chén vỗ vỗ ngực.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cặp mắt đá mèo của Triển Chiêu sáng vài phần, lóng lánh đủ loại ánh sáng.

“Thì ra là thật sự có a!” Triển Chiêu vô cùng kích động, “Ta đã nói Thiên Tôn trông như thần tiên vậy, vì sao lại không có đóa hoa đào nào chứ, rốt cuộc ta cũng chờ được tới ngày này!”.

“Người khoan hưng phấn đã.” Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, “Ta khi đó còn nhỏ cũng không xác định rõ được, chỉ biết là một lần theo sư phụ xuống núi thì đụng phải người này, lúc đó hắn một đường đi theo chúng ta, ồn ào muốn chết.”

“Ồn ào?” Triển Chiêu không hiểu, “Ồn ào cái gì mới được?”

“Hình như là khi sư phụ ta không nhớ rõ tên hắn...” Bạch Ngọc Đường vuốt cằm suy nghĩ.

“Há!” Triển Chiêu gật đầu, “Đương nhiên là tức giận rồi a! Một lòng trung can hướng trắng sáng a!(42)Kết quả ngay cả tên cũng không nhớ nổi.”

(42)Nguyên văn:“Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.”

Tạm dịch: “Ta đem lòng này hướng trăng sáng, ngờ đâu trăng sáng chiếu xuống mương.”

Đây là một thành ngữ khá phổ biến ở Trung Quốc, được cho là có nguồn gốc từ bộ phim Thiên Hạ Vô Tặc của đạo diễn Phùng Tiểu Cương, ám chỉ thứ tình yêu không được đáp lại.

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói câu “Một lòng trung can hướng trăng sáng” thiếu chút nữa cười văng, “Người theo Tiểu Tứ Tử tới rất nhiều rạp hát sao? Chỗ nào mà buồn nôn như vậy.”

“Lão nhân kia hình dáng ra sao?” Triển Chiêu tò mò truy vấn, “Có đẹp trai như ông ngoại của ta không?”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi nhìn Triển Chiêu, “Nếu hắc mà đẹp như ông ngoại thì ta hắc là đã nhớ ra rồi, cùng lắm chỉ biết hắc chính là người mà trước kia sư phụ có gặp qua thôi.”

“Dù sao vẫn là một người a?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu còn đang thì thầm to nhỏ, chợt nghe phía sau có tiếng nói truyền đến.

Hai người đều cả kinh, quay đầu lại... Đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, thì ra là Lâm Dạ Hỏa.

“Sao người lại tới đây?” Triển Chiêu hỏi hắc.

“Ta cùng nhân mã của tên Cầm kia tới đây, ngủ không được, mà trời sáng nhanh quá nên cũng không ngủ luôn, các người ở đây làm gì vậy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Triển Chiêu khoát tay với hần, “Ở đây có chuyện trọng yếu cần phải thảo luận a, chiến sự gì đó ngày mai hãy nói.”

“Chuyện gì mới được?” Hỏa Phượng khó hiểu, “Hai người cũng thật là, trên đời này còn có chuyện gì so với chiến sự còn quan trọng hơn sao?!”

Triển Chiêu nhìn hần trong chốc lát, nói, “Cho nên mới nói người muốn nghe chiến sự chứ không phải câu chuyện truyền kỳ về cái người thâm mến Thiên Tôn nhiều năm nhưng không chiếm được cũng như được Thiên Tôn đáp lại kết quả mới tìm tới Liêu quốc làm nơi nương tựa mai danh ẩn tích ai ngờ hiện giờ lại xuất hiện ở nơi này.”

Hỏa Phượng vươn tay đem cái ghế tới rồi ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc, “Chiến sự gì gì đó ta mặc kệ, quản nó làm chi, nói tiếp chuyện kia đi! Nói lại thật kỹ càng tỉ mỉ!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà nhìn Triển Chiêu – Đây đều là người tự nói, còn ta cái gì cũng không nói!

Dù sao bên ngoài binh lính đều đang bận rộn, mọi người lại không có chuyện gì gấp, Ngũ gia đơn giản đem ghế dựa tới, ba người vây quanh cái bàn ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói về sự tình trước kia.

...

Sáng sớm hôm sau.

Thiên Tôn và Ân Hậu rời giường đi ra bên ngoài quân trường, vừa nhìn thì giật nảy mình... Chỉ thấy tối hôm qua Bình Chung thành còn đầy đất, bùn cát và đá vỡ, lúc này đã được dọn rửa sạch sẽ.

Còn có quân binh Triệu gia quân đang tu sửa lại các phòng ốc tổn hại, tất cả đều ngay ngắn theo thứ tự, núi Bình Chung mở ra cái đường hầm kia, có người ở đó làm thành một con đường, tạo thành một quan đạo bằng

phẳng thích hợp cho xe ngựa thông hành. Phía trước thành Bình Chung là sông Bình Xuyên, trên sông dựng lên rất nhiều cầu nổi, có không ít thuyền, hiện giờ đang vận chuyển các vật liệu đá gỗ để xây dựng cầu. Mà ở sườn núi trên cao bên bờ sông bên kia đang xây thành tường thành, đã đắp cao gần bằng một người rồi, hơn vạn người hiện đang thi công, các bậc thang vòng tròn đi xuống tường thành đã gần sửa xong, còn có một số lượng bó củi lớn đang vận chuyển tới đây.

Phần lớn dân chúng Bình Chung thành được thu xếp cho ở trên sườn núi cao, nhóm phụ nữ và trẻ em đang nấu cơm và phân phát lương thực, vô cùng trật tự. Mà đa số bộ phận thanh niên trai tráng cách đó không xa đều xếp hàng, cầm lấy công cụ đi theo người Triệu gia quân xây dựng lại tường thành hoặc tu sửa những chỗ bị tổn hại của Bình Chung thành.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di lúc này đều đứng ở cổng của lều lớn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cảnh trước mắt, tình hình này không cần nói cũng biết – Triệu Phổ đang chuẩn bị giúp bọn họ xây dựng lại một tòa thành mới, đem bề mặt Bình Chung thành mở rộng đến toàn bộ bồn địa Bình Chung, xây dựng tường thành tại chỗ cao, như vậy sẽ hoàn toàn loại bỏ khuyết điểm chỗ trũng của Bình Chung thành. Nguyên bản dựa vào núi Bình Chung biến thành trong thành có núi, trong núi có đường, mà trước thành là hai con sông lớn, sông Bình Xuyên và sông Trung Xuyên, muốn vào thành phải qua sông. Trên sông kiến tạo cầu, hai sông sau khi giao hội sẽ chảy ra bồn địa, nơi chất số lượng lớn các vật liệu đá, xem ra là muốn kiến tạo một cửa thành lớn hơn nữa, cổng chính của tân Bình Chung thành!

Lan Khắc Di nhin không được hỏi Lan Khắc Minh, “Đại ca! Có phải Triệu Phổ thay đổi phương hướng của Bình Chung thành không?”

“Đúng vậy...” Lan Khắc Minh gật đầu, “Như vậy chúng ta và Hắc Phong Thành sẽ không phải là quan hệ đầu cuối, mà là tả hướng tương liên, Hắc Phong Thành muốn ra khỏi thành đi vào Tây vực, trừ bỏ đường bộ còn nhiều thủy lộ.”

Lan Khắc Di nhảy dựng lên, “Đại ca! Chủ ý này tại sao trước kia chúng ta lại không hề nghĩ tới? Trước kia bởi vì phía trước bồn địa chỉ có một tòa cửa thành cho nên mấy thương nhân, người đi đường cũng không theo chúng ta vào thành, lúc này chúng ta đã có bốn phiên cửa thành! Không cần phải giữ cửa sống qua ngày nữa.”

Hai huynh đệ đang nói, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang chống một cây quả trượng đi tới phía sau hai người bọn họ, gã đang cười, cười đến nổi ho khan.

Lan Khắc Di và Lan Khắc Minh nhanh chóng đi qua đờ, một người vỗ lưng một người vuốt ngực, “Cha, người tỉnh rồi?!”

Lan Khắc Tĩnh Đặc lắc đầu cảm khái, “Từ giờ trở đi, Bình Chung thành không còn là một tòa thành nữa mà là một quốc gia.”

Lan Khắc Minh hơi sửng sốt.

Lan Khắc Di gật đầu, “Đúng a! Quy mô của tòa thành này nếu kiến tạo tốt thì dân tộc Hồi Hột nhỏ bé kia thật sự không thể so bằng! Hơn nữa chúng ta ở giữa Tây Vực chư quốc cùng Đại Tống, đã trở thành nơi đi lại trọng yếu!”

Lan Khắc Minh nhìn chăm chăm tường thành xa xa mà ngẩn người.

Lan Khắc Tĩnh Đặc nói, “Triệu Phổ đem Liêu, Tây Hạ cùng Đại Tống vô chủ cơ hồ đều tính toán cho chúng ta.”

Lan Khắc Minh gật đầu, “Vâng! Muốn từ một tòa thành biến thành một quốc gia, ít nhất cần phải có ba mươi năm thái bình thịnh thế, để dân chúng phát triển phồn thịnh, xây dựng phòng ốc, các thành bang, giao lưu

cùng các tộc khác, bồi dưỡng binh mã, chọn lựa quan viên... Còn rất nhiều thứ nữa.”

Lan Khắc Di đồng ý gật đầu, “Đúng vậy! Có rất nhiều việc cần phải hoàn thành!”

“Con người Triệu Phổ này.” Lan Khắc Tĩnh Đặc đột nhiên cười, “Ta thật sự là ghét hẳn.”

Lan Khắc Di nhú mày, “Cha à... Triệu Phổ là một đại anh hùng a.”

“Ta cũng chưa nói hẳn không phải.” Lan Khắc Tĩnh Đặc khoát tay áo, “Các con biết tại sao ta lại ghét hẳn sao?”

“Cái chết của nương kỳ thật không có quan hệ gì đến hẳn...” Lan Khắc Minh nói.

Lan Khắc Tĩnh Đặc lắc đầu, cắt ngang lời của con, “Ta đương nhiên biết, ta ghét hẳn, là bởi vì hẳn từng nói với ta một câu.”

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nhìn Bình Chung vương – Nói cái gì?

“Triệu Phổ đã nói với ta ‘Bình Chung vương không phải Vương mà chỉ là một Thành chủ mà thôi, thay vì suy nghĩ làm sao để thủ thành, không bằng phải làm như thế nào để trở thành Vương chân chính, bằng không sinh mệnh hậu thế vẫn là ở trong tay người khác. Người già rồi không có dã tâm nhưng con trai của người thì có a, khó có được một nhi tử tài giỏi, nếu không muốn vậy để ta giúp người? Chờ đến thế hệ cháu của cháu của người, không chừng cũng có thể nhất thống thiên hạ, khai sáng cơ nghiệp muôn đời a’.”

Lan Khắc Minh nhìn Lan Khắc Tĩnh Đặc chăm chăm.

“Người này nhìn người rất chuẩn, nghĩ quá xa, lòng dạ quá lớn, lớn đến độ không chỉ chứa trời đất mà còn có tháng năm.” Lan Khắc Tĩnh Đặc cảm khái, “Bình Chung thành trọng yếu là bởi vì Hắc Phong Thành, tất cả mọi người nghĩ có thể lung lạc chúng ta, uy hiếp hay lợi dụng đều có, thậm chí muốn hủy diệt cả tòa thành này. Nhưng Triệu Phổ lại lựa chọn kiêu ngạo, thứ hấn dùng để lung lạc chúng ta không phải là lợi ích, mà là tương lai...”.

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh đều không nói lời nào, chỉ có cảm xúc phập phồng.

Lan Khắc Tĩnh Đặc thở dài, “Ta ghét hấn, là bởi vì ta phát hiện mình đã chừng này tuổi, vậy mà lại đi ghen tị với một người tuổi trẻ.”

“Cha, chúng ta đây...” Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nhìn chăm chăm Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Phải nên làm như thế nào?”

Lan Khắc Tĩnh Đặc nở nụ cười, hỏi lại, “Làm như thế nào? Các người nghĩ phải làm như thế nào? Làm thành chủ Bình Chung thành bị người ngoài xâm lược, vẫn có khả năng lưu lại cơ nghiệp muôn đời của quốc vương Bình Chung quốc?”.

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nuốt nước miếng – Cái đó còn phải hỏi?

“Cần ít nhất ba mươi năm, giữ mối quan hệ hòa thuận với Hắc Phong Thành, cứ duy trì quan hệ môi hở răng lạnh(43), giúp đỡ lẫn nhau.” Lan Khắc Tĩnh Đặc nhẹ nhàng vỗ bả vai hai đứa con trai, “Hãy đi theo Triệu Phổ học hỏi thật tốt, đây là điều thứ nhất mà hấn giáo huấn các con – Muốn thu phục nhân tâm, có hai điều, thứ nhất, ta tôn trọng người. Thứ hai, ta không sợ người kiêu ngạo.”

(43)Câu nói này thường được hiểu theo nghĩa xóm giềng đùm bọc che chở lẫn nhau, nhưng diễn ra mang tính một chiều giữa một láng giềng lớn

có tham vọng với một lán giềng nhỏ yếu. Họ muốn nước kia là tầng đệm che chở, luôn muốn áp đặt và lấn áp.

Hay hiểu một cách đơn giản hơn là hành động của người này có ảnh hưởng đến người khác.

Khi đang nói chuyện thì chỉ thấy phía trước, Hạ Nhất Hàng mang theo Thẩm Thiệu Tây cùng Công Tôn đi tới.

Công Tôn thật xa nhìn thấy Bình Chung vương đang khoác bộ quần áo đứng ở bên ngoài thì liền tặc mao, chỉ gã kêu, “Đi vào nằm xuống cho ta!”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh nhanh chóng đưa phụ thân nhà mình vào lều trại rồi ẩn lên trên giường.

Hạ Nhất Hàng cùng Thẩm Thiệu Tây nhin cười đi tới.

Công Tôn bắt mạch cho Lan Khắc Tĩnh Đặc, gật gật đầu, dặn dò gã không được xuống giường, cần phải nằm yên một chỗ nghỉ ngơi, xong xuôi liền ra ngoài xem bệnh cho những người bị thương khác.

Hạ Nhất Hàng đi tới hỏi thăm sức khỏe của Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Lan Khắc Tĩnh Đặc gật đầu, hỏi, “Vừa rồi, vị kia là...”

“Là thần y đó cha!” Lan Khắc Di kích động, “Hắn đã cứu sống người! Người còn nhớ rõ không?!”

“Thần y mà dữ như vậy a...” Lan Khắc Tĩnh Đặc bưng chén thuốc cảm khái một chút, “Không phải nói Triệu Phổ không thích gặp thư sinh sao?”

“Đó là lời đồn a.” Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Thư sinh chính là người Nguyên soái nhà ta ưa, làm sao mà chán ghét được... Hung hãn như vậy còn không phải là do Nguyên soái nhà ta chiều hư sao?”

Lan Khắc Tĩnh Đặc vừa uống thuốc vừa gật đầu – Thì ra là vậy a, quả nhiên lời đồn không sai!

...

Mà ở một nơi khác, sắp nghe được lời đồn không thể tin nổi này còn có những người khác.

Ân Hậu và Thiên Tôn sau khi rời giường thì ra ngoài trường ngồi bên cạnh bàn lớn ăn điểm tâm, thần thanh khí爽.

Ăn một nửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đến, mang theo Lâm Dạ Hỏa đến giúp vui đến bên cạnh bàn cùng ăn cơm.

Ba người mới vừa ngồi xuống, đều có chung một động tác – Ngửa mặt ngáp.

Ân Hậu nhìn ba người đều chung một vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, hỏi, “Các người tối hôm qua làm gì vậy? Không ngủ hả?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, bưng chén trà uống cho tỉnh ngủ, tối hôm qua bị Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu bắt nói thiệt nhiều, thật khổ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa ngược lại đang nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn dùng đũa gắp một miếng đồ chiên vừa mới cắn một cái, vừa nhai thì trông thấy hai người đang nhìn mình chăm chăm.

Ân Hậu chú ý tới ánh mắt Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, cũng nhìn Thiên Tôn – Trên mặt rất sạch sẽ, không hề dính bẩn.

Thiên Tôn nhét nửa miếng đồ chiên còn lại vào miệng, vừa nhai vừa khó hiểu – Nhìn cái gì vậy nha?

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu lúc này đều ngoẹo đầu, nhìn chăm chăm Thiên Tôn đến gần người – Hai người càng nhìn càng cảm thấy khó tin, gương mặt đẹp như vậy tuyệt đối không có lý do nào mà không có nổi một đóa hoa đào nha! Cũng không biết cái người thâm mến kia chạy đi đâu rồi, trốn đi như thế nào? Thiên Tôn còn nhớ rõ tên hắn không?

Ân Hậu gấp bánh bao ném vào bát Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, thuận tiện dùng chiếc đũa gỗ bát, ý là – Còn không mau ăn đi, nhìn cái gì đấy? Cần thận bị đánh.

Triển Chiêu ngậm bánh, nháy mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Người hỏi một chút đi!

Bạch Ngọc Đường giả vờ không phát hiện – Ta không hỏi đâu, ta không muốn bị đánh.

Lâm Dạ Hỏa thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt đi mày lại nửa ngày cũng không dám hỏi, liền tới một câu, “Thiên Tôn.”

“Hửm?” Thiên Tôn giờ đang ăn cháo đây.

“Có người thâm mến người đã rất nhiều năm mới đến...”

“Phụt...” Thiên Tôn một miệng cháo phun thẳng lên mặt Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng lau mặt.

Trâu Lương vừa lúc từ bên ngoài đi tới, hắn bận rộn một lúc, tính ăn cơm rồi đi nghỉ một lát, nhưng vừa mới tới thì nhìn thấy Thiên Tôn phun cháo lên mặt Lâm Dạ Hỏa... Tả Tướng quân yên lặng lui ra ngoài – Yêu nghiệt này mới sáng sớm đã bắt đầu lộng hành, vẫn là nên tìm chỗ khác ăn cơm ngủ nghỉ, lúc đó mới có tinh thần đối phó hắn.

Thiên Tôn lấy tay áo lau miệng.

Ân Hậu lại đầy hứng thú mà nâng cằm, hỏi, “Ồ? Là ai đến đây?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Ân Hậu hỏi, “Có rất nhiều người sao?”.

“Ha ha...” Ân Hậu đột nhiên nở nụ cười không rõ ý tứ, “Chuyện này hơi phức tạp.”

Thiên Tôn lau miệng sạch sẽ như cũ, sau đó bưng bát cháo lên, “Hứ! Người ngọc thụ lâm phong(44)như ta, có người thăm mếu là chuyện rất bình thường!”

(44)Nguyên văn 玉树临风, hình dung người phong độ tiêu sái, dung mạo tú mỹ.

Nói xong, tiếp tục thối “phù phù” ăn cháo...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 22: Sương Mù

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Dùng xong điểm tâm, Đồng Thiên Dực thoáng một cái đã xuất hiện, tìm Hạ Nhất Hàng nói hai câu rồi lại biến mất không thấy tung tích.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào trong lều của Hạ Nhất Hàng thì đã thấy Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên đã có mặt ở đó, ngoài ra còn có Lan Khắc Minh.

Lan Khắc Di vẫn đang chăm sóc cho cha hắn, Lan Khắc Tĩnh Đặc tuy rằng đã tỉnh nhưng những gì gã biết cũng không nhiều, mà thành Bình Chung ngoại trừ trở ngại ở bên ngoài thì còn có ưu phiền ở bên trong – Pháp sư Tư Minh cùng với những kẻ thân tín của hắn đều mất tích!

“Tình huống tốt nhất chính là bọn chúng trong lúc bỏ trốn khỏi núi Bình Chung thì bị nổ chết.” Lan Khắc Minh nói, “Tình huống xấu một chút chính là đã kiếm được chỗ ẩn nấp, mà tình huống xấu nhất đương nhiên là... Nương tựa trại của quân địch.”

“Nhắc tới trại địch.” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có tra được tình hình thực tế của quân địch không?”

Hạ Nhất Hàng khẽ cười một tiếng, nói, “Lần này vậy mà có điểm thú vị.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có điểm thú vị?”

“Đối phương chắc là một đoàn Ảnh Tử binh(45).” Ở phía trên sa bàn, đại khái cách thành Bình Chung hai mươi dặm, Hạ Nhất Hàng vẽ một cái vòng tròn, “Chỗ này là đồng cỏ lớn nhất Tây Vực, Thiên Dực phát hiện đồng cỏ nhấp nhô không theo quy luật, chứng tỏ có người núp ở bên trong, số lượng không ít, hơn nữa còn tương đối phân tán.”

(45)Đội quân cái bóng. Dịch hoa mỹ là “ Binh đoàn bóng tối”

“Đồng cỏ...” Triển Chiêu nhú mày, “Năm úp sắp hết à?”

Triển Chiêu hỏi xong, Thẩm Thiệu Tây nhin không được “Phụt” một tiếng, Phong Khiếu Thiên thì vui mừng ra mặt, “Cây cỏ cao bằng người đấy, đừng nói người, giấu ngựa còn được nữa là.”

Triển Chiêu nghi hoặc, “Tây Vực chẳng phải có rất nhiều sa mạc sao, vì sao lại có cỏ cao như vậy?”

“Một mặt là do nguồn nước ngầm phong phú, mặt khác.. Đất đai tương đối màu mỡ.” Hạ Nhất Hàng cười trả lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy thì cảm thấy rất mới mẻ – Sa mạc mà lại có đất đai màu mỡ?

“Trước kia ở đây là một bãi tha ma, lúc chiến tranh xảy ra liên miên, đa số thi thể đều bị vứt ở chỗ này, dần dần tạo thành đồng cỏ lớn nhất Tây Vực.” Thẩm Thiệu Tây trả lời.

“Nơi này xem như có yêu khí đi!” Phong Khiếu Thiên nhỏ giọng nói, “Muốn đi qua nơi này chỉ có thể vòng qua tuyến đường phía Tây Nam, tuyệt đối không được đi đường thẳng, nếu không tiến vào sẽ lạc đường, hơn nữa vào được mà ra không được.”

“Chỉ là đồng cỏ thôi mà, phóng lửa đốt không được hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trời ơi! Đây là một chỗ quý quá!” Phong Khiếu Thiên nói, “Cỏ này có làm gì cũng vô ích thôi!”

“Vô ích?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời kinh ngạc.

Thẩm Thiệu Tây với tay gõ vào trán Phong Khiếu Thiên, bảo hắn đừng có lộn xộn, ăn nói bậy bạ, sau đó hướng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà giải thích, “Bên trong đồng cỏ có rất nhiều vùng đầm lầy nằm rải rác, chỉ có thể vào mà không ra được là vì có thể sẽ rơi vào cái hố bên trong đầm lầy. Mặt khác là do lượng nước đây dâng cao, mà cây cỏ lại hết sức tươi tốt, dù phóng hỏa cũng sẽ bị dập tắt rất nhanh thôi.”

“Ồ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Cho nên đồng cỏ này có một biệt danh, gọi là Thôn Thi Trì(46).” Phong Khiếu Thiên chặc chặc hai tiếng, lắc đầu nói, “Bên trong nhiều người chết như vậy, thời điểm ban đêm khí trời mà tốt còn có thể thấy mấy linh hồn đang bay nữa đó.”

(46)Đầm ăn thịt người

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy liền nhướn mày, Thẩm Thiệu Tây tiếp tục thuận tay mà vỗ đầu Phong Khiếu Thiên, “Ít nói bậy đi.”

Nhìn thần sắc của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khi nghe kể chuyện ma, Hạ Nhất Hàng giải thích, “Chỉ là ban đêm ở đại mạc vô cùng lạnh, mà ao đầm vào lúc trời tối sẽ sinh nhiệt, cho nên mới xuất hiện một loại hiện tượng, gần giống với ảo ảnh, được gọi là hiện tượng Dạ Linh(47)

(47)Đêm của những linh hồn hoặc Những linh hồn trong đêm.

“Ồ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục gật đầu, vùng đại mạc này quả thật thần kỳ, đặc biệt là đối với hai người trong giang hồ được sinh ra ở Giang Nam như bọn họ mà nói...

“Vì sao lại gọi là Ảnh Tử binh?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Dưới tình huống nào thì sẽ nhìn thấy cái bóng?” Hạ Nhất Hàng hỏi ngược lại.

“Tình huống không có ánh sáng.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Một quy luật hay như vậy, Ảnh Tử binh chuyên dùng để tập kích bất ngờ, hơn nữa lợi dụng thời tiết và địa hình để ẩn dấu hành tung, khả năng muốn bọn họ chủ động tấn công rất thấp, nếu muốn đánh trận này nhất định phải dụ được bọn họ đi ra.”

“Làm cách nào mới dụ bọn họ đi ra được?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm... Thông thường chúng ta thường chọn cách để cho Âu Dương Thiếu Chinh ra chửi đồng, thế nhưng dưới tình huống này, biện pháp ấy hoàn toàn không khả thi.” Hạ Nhất Hàng nghiêng đầu, nói, “Cho nên phải tìm một biện pháp khác.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng – Người có biện pháp nào?

Hạ Nhất Hàng khoanh tay, nhìn lướt qua Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên nhún vai, không có cao kiến gì cả.

Thẩm Thiệu Tây nói, “Dựa vào thủ pháp đánh lén Bình Chung thành của đối phương, ta khẳng định chúng không dễ bị mắc lừa.”

“Diện tích đồng cỏ đó khoảng bao nhiêu?” Triển Chiêu hỏi, “Bao vây không được ư?”

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ lắc đầu, “Gấp ba mươi lần thành Bình Chung.”

Triển Chiêu co rút khóe miệng mà hít khí.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt cằm, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vậy nếu để đối phương chạy thoát thì sao?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Trước tiên cứ hỗ trợ xây lại thành Bình Chung đã, những thứ còn lại cứ để cho người khác nghĩ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời hiếu kỳ – Người chẳng phải là chủ tướng à? Người không muốn nghĩ? Vậy thì nhường lại cho ai?

...

Phía bên trong lều quân của thành Hắc Phong, tình cảnh lúc này có chút vi diệu.

Trên bàn đặt rất nhiều khối gỗ, Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử mỗi người đứng một bên mà sắp xếp khối gỗ, khối gỗ ở trên bàn được chồng lên rất cao, cao hơn cả Tiểu Tứ Tử(48).

(48)Tựa tựa cái trò Rút gỗ Jenga

Tiểu Tứ Tử đứng ở trên bàn, vươn cánh tay cẩn thận từng chút với về phía khối gỗ, Triệu Phổ ở một bên quấy rầy bé, “Sắp ngã rồi, cẩn thận nha!”

Tiểu Tứ Tử không dám thở mạnh, nhẹ nhàng đem một khối gỗ đặt lên trên đồng gỗ trên bàn. Mắt thấy đã gần thành công, chợt nghe bên ngoài lều trống truyền đến một tiếng kêu, “Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử khẽ buông tay, rầm một tiếng, tòa khối gỗ sụp đổ, rải rác khắp mặt bàn.

Tiểu Tứ Tử từ trên bàn trèo xuống mặt ghế, sau đó nhảy xuống mặt đất, chạy về phía cửa, trong miệng gọi, “Cha!”

Triệu Phổ cũng ngoái đầu lại, chỉ thấy bên ngoài trưởng Công Tôn đang vội vã chạy đến, vòng tay ôm lấy nhi tử đang nhào tới.

Công Tôn sao lại trở về? Y mấy ngày nay quả thật rất nhớ Tiểu Tứ Tử, vừa khéo Trâu Lương rút quân về doanh trại để chuyển lương thực tới Bình Chung thành, cho nên y cũng trở về thăm nhi tử.

Hai cha con ôm nhau cọ cọ, Triệu Phổ lúc này mới tới gần Công Tôn xoay người y lại – Cảm thấy thư ngực nhà hãn có chút gầy nhua, có người nói ở Bình Chung thành có rất nhiều người bị thương, y hẳn là rất bận.

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe Công Tôn nói phải đi thì lập tức bấu môi, khư khư ôm lấy không cho đi, còn không thì phải cho theo cùng.

Triệu Phổ cũng nói, “Nếu Lan Khắc Tĩnh Đặc đã được cứu sống thì còn trở lại làm gì. Ở lại đây chơi với nhi tử đi.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lia lịa.

Công Tôn khó xử, “Thế nhưng... Nếu có chiến tranh, ngộ nhỡ có người bị thương...”

“Trong thời gian ngắn sẽ không đánh đâu.” Triệu Phổ chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh sa bàn.

Lúc này bên trên sa bàn, cách thành Bình Chung khoảng chừng hai mươi dặm là vị trí trung gian của vùng sa mạc Tây Vực, có một vòng tròn

lớn được vẽ, diện tích không sai biệt lắm, lớn gấp ba mươi lần thành Bình Chung.

“Đây là Thôn Thi Trì trong truyền thuyết Tây Vực sao?” Công Tôn vẻ mặt đầy tò mò.

Triệu Phổ có chút kinh ngạc, “Người từng đọc qua trong sách à?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Lần này quân địch bỏ trốn, chẳng lẽ là ẩn nấp ở đây?”

Khóe miệng Triệu Phổ hơi giật giật, “Mắt nhìn tốt đấy.”

“Rốt cuộc là đúng hay không đúng?” Công Tôn truy vấn.

Triệu Phổ cười tủm tỉm, “Người thử đoán xem.”

Công Tôn nheo mắt lại nhìn Triệu Phổ – Cư nhiên dám thừa nước đục thả câu.

Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay y, sau đó hỏi, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không bị thương chứ?”

Công Tôn lắc đầu. “Không có, cả Thiên Tôn và Ân Hậu đều có mặt kịp thời.”

Triệu Phổ gật đầu, nhin không được mà cảm khái một câu, “Quả nhiên là đáng tin nha, đối phương xuất chiêu đánh lén thâm độc như vậy, thế nhưng chỉ có công trình kiến trúc Bình Chung thành là bị phá hủy, không hề có thiệt hại về người, hai người bọn họ quả thật là Bồ Tát sống.”

Công Tôn gật đầu, liếc mắt nhìn một đồng khối gỗ bày trên bàn, có chút tò mò hỏi Triệu Phổ, “Cái này dùng để làm gì?”

Triệu Phổ cười cười, “À... Để giải trí.”

“Giải trí?” Công Tôn khó hiểu cầm lấy một mảnh gỗ, hỏi Triệu Phổ, “Những mảnh gỗ này có gì hay ho để giải trí sao.”

“Ha hả.” Triệu Phổ thần thần bí bí nháy mắt mấy cái với Công Tôn, “Chẳng phải đang muốn dụ địch xuất chiến sao?”

Công Tôn chớp mắt, gật đầu một cái.

Một ngón tay của Triệu Phổ chỉ về phía khối gỗ đã sụp đổ, nói, “Cái này chính là biện pháp.”

Công Tôn nhíu lại mi tâm, quay đầu lại nhìn về phía khối gỗ – Cái biện pháp gì đây chứ?

Công Tôn tạm thời ở lại Hắc Phong thành chơi với Tiểu Tứ Tử, sẵn tiện nghe Triệu Phổ nói một chút về phương pháp “dụ địch”, đợi lát nữa Trâu Lương mang lương thực trở về Bình Chung thành thì cùng hắn trở về, đem phương pháp của Triệu Phổ nói lại cho Hạ Nhất Hàng.

...

Một đầu khác ở thành Bình Chung, Hạ Nhất Hàng hoàn toàn không vì chuyện dụ địch mà lo lắng.

Bọn Triển Chiêu hỏi, vị phó soái này cũng chỉ cười cười, nói, “Chờ lát nữa đoàn lương thực trở về thì sẽ có kế, chớ nên nóng vội.”

Triển Chiêu vô cùng khó hiểu, vì sao đợi đến khi đoàn lương thực trở về thì sẽ có kế? Ăn vào thì não sẽ hoạt động à?

Chẳng qua y cũng không rầu rĩ quá lâu vì những chuyện này... Lâm Dạ Hỏa đã nhanh chóng trở về.

Chỉ thấy Hỏa Phượng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường mà hỏi, “Aizz, Bạch Ngũ, người lần trước có nói kẻ kia nội lực thâm sâu, có phải nội lực

mang tới cảm giác âm khí không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lập tức gật đầu, “Ừ, nội lực thuộc tính hàn.”

“Đến rồi!” Hỏa Phượng vỗ tay một cái, “Đã tìm ra cái kẻ thâm mến Thiên Tôn rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mừng rỡ – Có thật không?

“Mới ban nãy ta có nhìn thấy Ân Hậu chấp tay sau lưng từ trong lều đi ra, đi loanh quanh trong thành rồi lại tới ngoài thành, bộ dáng giống như đang đi dạo hoặc là đang tìm người nào đó.” Hỏa Phượng bữu môi một cái, “Ta liền đi theo ông ấy.”

Triển Chiêu sờ cằm, “Ái chà, ông ngoại đích thân đi tìm nha.”

“Sau đó ở mấy cái khách điểm bình dân ở vùng lân cận phía Nam thành, Ân Hậu ngừng lại, lúc ta đi theo ông ấy vòng tới vòng lui mấy cái ngõ nhỏ đó thì thấy ông đứng lại trước một tòa phủ đệ, nhìn chăm chăm vào tòa nhà đó, được một lúc thì lại đi mất! Ta đi dạo xung quanh tòa phủ đệ đó, các người đoán xem chuyện gì xảy ra?” Đường chủ Hỏa Phượng đập tay, nói, “Ta cảm nhận được một cỗ nội lực rất mạnh! Một cao thủ có nội lực mạnh như vậy ở thành Bình Chung, tám mươi phần chính là kẻ mà các người đã đụng phải!”

“Tòa nhà đó ở chỗ nào?” Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Họa.

Lâm Dạ Họa vỗ vỗ ngực, “Ta nhớ rất rõ, các người đi theo ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu, đi theo Lâm Dạ Họa chạy vào trong thành.

...

Mái hiên phía bên kia, Phong Khiếu Thiên mang theo hai chén canh ngân nhĩ đi vào doanh trướng của Thiên Tôn.

Trước kia Triệu Phổ đã dặn dò, phải đối đãi với Thiên Tôn và Ân Hậu đặc biệt kính trọng, đồ ăn thức uống hàng ngày cũng phải tỉ mỉ mà chiêu cố.

Mặc khác, các tướng quân trong quân doanh đều đã đứng xếp hàng mong muốn được nhìn thấy hai vị nhân vật truyền kỳ này, thế nhưng lại không dám tập hợp thành từng đoàn đến quấy rầy, cho nên đành phải kiếm cơ hội chạy tới đưa điểm tâm.

Phong Khiếu Thiên vừa vào bên trong trướng, chỉ thấy Thiên Tôn đang cầm bút lông viết chữ, có vẻ tâm tình rất tốt.

Tên ngọc tướng mạo cao to tiến lên đưa chút điểm tâm rồi sẵn tiện vuốt mông ngựa, dù sao hắn cũng nhìn không ra chữ viết xấu hay đẹp, nói chung chỉ cần là Thiên Tôn viết thì đều phải khen đẹp.

Thiên Tôn ngó vẻ mặt đang cố sức lấy lòng của Phong Khiếu Thiên, nhóc con này khoảng chừng hai mươi tuổi, vóc dáng to lớn, hắn là đang nhìn trộm người ta nha! Bên trong Triệu gia quân nếu không phải là mấy đứa nhỏ thành thật thì chính là cáo già đột lột nai tơ, thông thường càng là cáo già thì càng thích vuốt mông ngựa, cả lông tóc của Thiên Tôn đều được vuốt xuôi, nhìn gì cũng đều thuận mắt.

Bên này một già một trẻ đang đùa nhau, bên ngoài Ân Hậu chột lóe liền xuất hiện ở bên trong.

“Lão Quỷ!” Ân Hậu tiến lại gần Thiên Tôn, nói, “Người đoán xem kẻ tới là ai!”

Thiên Tôn đã quên mất những lời tra hỏi của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc ăn điểm tâm, “Ai tới?”

“Nghê Hạng Hạo...” Ân Hậu nhỏ giọng nói.

“Ai?” Thiên Tôn nghe không hiểu.

“Nghê Hạng Hạo!” Ân Hậu dùng giọng điệu như ngày thường để trả lời.

Thiên Tôn chớp mắt nhìn, nghiêng đầu, “Hả?”

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn trời, lớn tiếng nói, “Nghê Hạng Hạo! Người mà ngày đó Chiêu Nhi và Ngọc Đường đụng phải hẳn là Nghê Hạng Hạo!”

Thiên Tôn gãi đầu, “Là ai vậy...”

Phong Khiếu Thiên bưng khay đứng ở một bên, cả lỗ tai đều dựng hết cả lên – Người tình của Thiên Tôn tới rồi!

Bởi vì một câu cuối của Ân Hậu nói không thấp cho nên mấy quan binh thủ vệ cũng nghe được.

...

Thời điểm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Lâm Dạ Hỏa tới trước quân doanh, đang chuẩn bị tiến vào thành Bình Chung, chợt nghe thấy cuộc trò chuyện của các tướng sĩ sửa nhà ở bên trong doanh trường, “Nghe tin gì chưa? Người tình của Thiên Tôn tới rồi đó.”

“Có chuyện này nữa hả?”

“Đúng vậy! Vừa nãy chính tai tướng quân nghe được Ân Hậu nói với Thiên Tôn, người tình của người tới rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, “Ồ...”

...

Trong doanh trường, Thiên Tôn cầm con dấu in lên dòng chữ mình mới viết, Ân Hậu khoanh tay đứng ở một bên thờ dài, “Họ Nghê kia sao lại ở Liêu Quốc?”

Thiên Tôn giơ chữ mình lên tự thưởng thức.

Ân Hậu nhìn không được hỏi y, “Người thật sự không nhớ? Hẳn bị người đánh cho bầm dập không dưới mười lần, người thậm chí ngay cả tên cũng không nhớ?”

Thiên Tôn đột nhiên mở miệng, “A!”

Ân Hậu nhìn y, “Nhớ ra rồi?”

Thiên Tôn nhanh chân đem chữ vừa mới viết xong vo thành một cục, khăn trương nhìn khắp nơi tìm một đồng lửa để ném vào.

Ân Hậu khó hiểu, “Làm gì vậy?”

Thiên Tôn “suyt” với ông, nhỏ giọng nói, “Viết sai lỗi chính tả!”

Ân Hậu vỗ trán, “Nghê Hạng Hạo...”

Thiên Tôn nhăn nhó mặt, “Người mới là kẻ có tình nhân khắp thiên hạ, bốn tóa mới không có tình nhân!”

Ân Hậu tức giận tới nỗi phất tay đi ra ngoài, người này quả thật không còn cách nào có thể quản nổi...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 23: Người Tình Dư Tí

Edit & Beta: Fin

Trong trại lính Triệu gia quân đột nhiên truyền ra tin tức “Người tình” của Thiên Tôn đến đây, mọi người đều ồn ào nghị luận.

Ân Hậu từ trong lều đi ra, vốn muốn tìm bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhưng đi hết một vòng trong quân doanh mà không thấy, chỉ nghe thấy mọi người đang rối rít bàn đến chuyện “Người tình” của Thiên Tôn...

Ân Hậu đứng tại chỗ suy tư trong chốc lát, yên lặng mà gật đầu một cái, đại khái là bởi vì trước đó mình đi thông báo cho Thiên Tôn biết về cái tên “Nghê Hạng Hạo” kia, nhưng lại không cẩn thận từ trong miệng hô lên cái tên gây tai họa đó. Nói cách khác, bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng người tình của Thiên Tôn tới đây... Mà người tạo thành hiểu lầm kia lại chính là mình!

Ân Hậu giơ tay sờ cằm, nhớ lại trước đây vì chộc cho Thiên Tôn xù lông mà phải trải qua các kiểu bị trả thù, cảm thấy mình trước tiên nên trốn đi chờ sau khi tin đồn qua đi mới trở về là tương đối sáng suốt, bằng không Lão quỷ kia nhất định không để mình yên.

Đang vừa muốn đi Ân Hậu chợt nghe từ sau lưng truyền tới một tiếng kêu mềm mại, “Ân Ân.”

Ân Hậu vừa quay đầu lại thì thấy Tiểu Tứ Tử đang xách theo cái hòm thuốc nhỏ, Tiểu Lương Tử cũng ở đây, hai nhóc con đang đứng ở phía sau

ông.

Ân Hậu sững sốt, “Sao hai đứa lại tới đây?”

“Tiên sinh quay về trại lính nên chúng cháu cùng đi theo, chờ Minh Nhi lát nữa trở về Hắc Phong Thành sẽ đưa chúng cháu trở lại.” Tiểu Lương Tử trả lời.

Ân Hậu gật đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bộ dáng mủm mỉm giống như con chim béo đang vây quanh người mình, ngược mặt suy nghĩ.

Ân Hậu vươn tay bế bé lên.

Tiểu Tứ Tử dùng bàn tay nhỏ bé nâng cằm, ngoẹo đầu quan sát Ân Hậu.

“Sao thế?” Ân Hậu sờ sờ mặt của mình.

Tiểu Tứ Tử híп mắt, “Ân Ân, ấп đường người biến thành màu đen rồi!”

Ân Hậu thiêu mi, lăm bắм một câu, “Quả nhiên là không ổn a, giấy không bọc được lửa, hẳn là rất nhanh sẽ bị phát hiện.”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử dùng hai tay nâng mặt Ân Hậu nhìn trái phải, “Ân Ân, người có phải gây họa gì rồi không?”

“Á... Cái này...”

“Tôn Tôn hình như rất tức giận nha, hậu quả vô cùng nghiêm trọng đấy!” Tiểu Tứ Tử nói, “Bạch Bạch và Miêu Miêu, còn có Tiểu Lâm Tử đều gặp tai ương nữa.”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Ân Hậu cảm thấy mình nên đi ra ngoài “tránh bão” một hai tháng, ví như chạy đi Băng Nguyên Đảo ở kẹ một năm

rười gì gì đó...

“Có thể xoay chuyển nha!” Tiểu Tứ Tử xòe tay vuốt ve mấy sợi râu trên chiếc cằm nhọn của Ân Hậu, lòng bàn tay bị chọt ngứa ngáy nên nhanh chóng rút tay về.

“Xoay chuyển thế nào?” Ân Hậu có vẻ có chút hứng thú.

“Vậy phải xem người đã gây họa gì nữa.” Tiểu Tứ Tử đưa tay vỗ vỗ bả vai Ân Hậu, “Nói con nghe một chút, Tiểu Tứ Tử sẽ thử nghĩ kế cho người, con nhất định sẽ dụ dỗ Tôn Tôn...”

Ân Hậu cảm thấy rất có đạo lý, nhìn hai bên xung quanh một chút, một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay nhắc Tiểu Lương Tử trốn vào một lều trưởng không có người, đem sự tình đã trải qua nói lại một lần nữa.

“Nói cách khác, căn bản không phải là người tình của Thiên Tôn tới, mà là một người tên là Nghê Hạng Hạo đến tìm Thiên Tôn, là như vậy sao?” Tiểu Lương Tử cảm thấy chuyện cũng không phải quá khó hiểu.

“Ân Ân, người nói người kia từng bị Tôn Tôn đánh qua rất nhiều lần... bọn họ là cừu nhân à?” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc hỏi, chuẩn bị nghĩ kế giúp Ân Hậu.

“À...” Vẻ mặt Ân Hậu có chút phức tạp, “Một lời khó nói hết.”

“Cầm rượu uống rồi căn kẽ nói lại.” Tiểu Tứ Tử ôm cổ Ân Hậu bày tỏ ý muốn nghe, Tiểu Lương Tử cũng mang hai cái ghế tới đây, hai người bọn họ thích nhất là được nghe Ân Hậu và Thiên Tôn nói những chuyện xưa trước kia.

Ân Hậu thở dài, nói, “Tên Nghê Hạng Hạo này tuổi cũng không nhỏ, khoảng chừng đã một trăm tuổi.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu, “Ừm.”

“Người này còn có một tước hiệu.” Ân Hậu nói, “Gọi là Dư Tí.”

“Trứng cá muối?(49).” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều nghiêng đầu.

(49)Ân Hậu bảo là 余眦 (Dư Tí), hai bé lại nghe thành 鱼籽 (trứng cá muối), hai từ này đều là từ đồng âm

Ân Hậu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Dư Tí trong truyền thuyết là một loại yêu quái, dựa vào việc hút oán hận của người chết mà sinh tồn.”

Tiểu Tứ Tử tròn to hai mắt, “Tại sao lại lấy tước hiệu dọa người như vậy a?”

“Hai đứa cảm thấy nơi nào có nhiều oán hận của người chết nhất?” Ân Hậu hỏi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều ngẩng mặt lên nghĩ.

Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, “Chiến trường!”

Tiểu Tứ Tử cũng vỗ tay theo, “Tiểu Lương Tử thật thông minh!”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Người này sao, có thể nói là một điềm tai họa, chỉ cần chỗ nào có hắc xuất hiện tất sẽ có chiến tranh.”

“Vậy hắc thật sự có hút oán hận của người chết sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu lắc đầu một cái, “Không phải, trên thực tế hắc chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật thừa dịp rối loạn mà chiếm tiện nghi thôi.”

“Thừa dịp loạn để chiếm tiện nghi ạ?” Tiểu Lương Tử không hiểu.

Ân Hậu nói, “Tin tức của hắc vô cùng linh thông, mỗi lần có sự cố phát sinh thì hắc sẽ xuất hiện, mà trước đó hắc sẽ tìm một chỗ thứ ba tương đối an toàn để ẩn nấp, ước đoán lúc chiến sự đang nhiều loạn, chờ hai bên đánh đến thời điểm không thể tách rời, hắc sẽ trở ra rồi từ trong đó mưu lợi bất chính.”

Tiểu Lương Tử bĩu môi một cái, “Dùng lời nói của cha cháu thì đây chính là cái loại bại hoại chuyên hại nước hại nhà?”

“Có thể nói như vậy.” Ân Hậu gật đầu, “Hắc dựa vào cái này tìm được không ít chỗ tốt.”

“Nhưng mà...” Tiểu Tứ Tử tò mò, “Hắc là người nào nha? Tại sao có thể dự đoán chính xác địa điểm chiến tranh, hắc giống Tiểu Tứ Tử đều có thể trông thấy cảnh tượng tương lai sao?”

Ân Hậu đưa tay chọt chọt mũi bé “Hắc làm sao có thể so với cháu, cháu là tiểu thần tiên.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái...

“Nghê Hạng Hạo trước kia là một tên coi bói, rất biết gạt người.” Ân Hậu nói, “Hơn nữa hắc còn có một bản lĩnh tương đối đặc thù.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều nhìn Ân Hậu – Bản lĩnh gì a?.

“Ánh mắt của hắc vô cùng tốt.” Ân Hậu cười một tiếng.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, “Ánh mắt rất tốt ạ?”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Cho dù đang cách rất xa, ánh sáng có mờ tối đi chăng nữa thì hắc vẫn có thể nhìn thấy.”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, “Vậy hắc làm sao để biết nơi nào sẽ có chiến tranh?”

“Đúng vậy a!” Tiểu Lương Tử cũng khó hiểu, “Cho dù thấy được xa nhưng cũng không có xa kính.”

“Vấn đề ở đây là hắc còn có thể đọc được cả khẩu ngữ nữa.” Ân Hậu khẽ mỉm cười, “Hắc là tên coi bói rồi gạt người, võ công tốt lại giáo hoạt... Cho nên chỉ cần hắc muốn dò xét thì hắc là có thể dò ra rất nhiều rất nhiều tin tức bí mật.”

“À.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Hắc biết cách đánh giặc, cho nên hiện tại phải đợi ở Liêu quốc rồi sau đó mới theo tới Bình Chung thành?”

Ân Hậu gật đầu.

“Vậy bây giờ hắc đang ở trong Bình Chung thành sao?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Dân chúng Bình Chung thành đêm qua gấp rút bỏ chạy, sẽ có rất nhiều người không cầm châu báu trang sức theo.” Ân Hậu nháy mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Hắc sẽ không nhân dịp loạn lạc mà đi trộm tiền của người trong thành chứ?”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Hắc sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Người này cũng quá thất đức!” Tiểu Lương Tử bất mãn.

“Khó trách Tôn Tôn muốn đánh hắc nhiều lần như vậy, làm rất tốt!” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu.

“À, lão quỷ kia đánh hắc không phải là vì nguyên nhân này.” Ân Hậu lắc đầu một cái.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng hỏi, “Vậy thì vì cái gì?”

“Tên Nghê Hạng Hạo kia bởi vì võ công cao cường cho nên vô cùng ngang ngược... Mặt khác sao, hẳn có thể là rất hài lòng với Thiên Tôn.”

“Hả?!” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử há to miệng – Thật sự thăm mẩn Tôn Tôn sao?.

“Cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng lắm, cháu cũng biết lão quỷ kia trí nhớ không tốt mà.” Ân Hậu thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, tính biểu diễn cho hai đứa xem một chút.

“Năm đó chúng ta cũng thường dò xét tin tức, hay phải ra vào chiến trường cứu người các loại này nọ, khó tránh khỏi chuyện sẽ gặp phải hắn, tiểu tử kia chẳng biết tại sao rất thích lượn tới lượn lui trước mặt Thiên Tôn, mỗi lần đều có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lần nào cũng không thành công.”

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cảm thấy kỳ quái.

“Nhìn ta, ta bắt chước cho hai đứa xem.” Ân Hậu lặp lại tình cảnh ở thời điểm hai người họ gặp mặt năm đó cho bọn Tiểu Tứ Tử xem.

Ông học dáng vẻ Thiên Tôn trước, nói, “Người là người nào nha?”

Sau đó lại học khẩu khí Nghê Hạng Hạo, nói, “Là ta a! Là ta nè!”

Tiếp theo học dáng vẻ Thiên Tôn, “Người nào nha!”

Sau đó lại học khẩu khí Nghê Hạng Hạo, nói, “Ta là người yêu của người! Người yêu của người a!”

“Kết quả sao...” Ân Hậu buông tay, “Hai đứa cũng biết lão quỷ kia trừ bỏ trí nhớ không tốt, tính khí cũng không tốt nữa.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều mở mắt nghe xong, xem như đã hiểu – Thảo nào lại bị đòn a!

“Mặc dù người này thừa dịp cháy nhà hôi của quả thật rất đáng ghét, có điều cũng có một chút xiu đáng thương.” Tiểu Tứ Tử bày tỏ sự đồng tình, “Cha mẹ hãn thế nào mà lại thiếu lòng dạ như vậy, lấy cho hãn loại tên này.”

“Nghe Hạng Hạo mặc dù nhân phẩm đồi bại nhưng cũng may hãn chỉ hám của chứ không giết người, năm đó binh hoang mã loạn, hãn cũng không phải là kẻ thập ác không tha cho nên tất cả mọi người đều không rãnh mà đi bắt hãn, vì vậy hãn cứ đục nước béo cò mà sống đến bây giờ.” Ân Hậu nói, “Có điều lấy việc võ công hãn tốt như vậy, trừ phi là đụng phải ta cùng lão quỷ, chứ người bình thường cũng không thể làm thịt hết hãn.”

“Hãn loạn như vậy mà còn nói mình là người yêu người khác, hãn là ngày thường chuyên bị đòn ạ?” Tiểu Lương Tử nghĩ người này cũng quá ư là thích gây chuyện phiền toái, “Gặp nam nhân thì còn may chút chứ vạn nhất gặp phải cô nương hay tiểu tức phụ, chả phải bị xem như dâm tặc sao?”

“Sở dĩ võ công của hãn tốt như vậy là do bị rất nhiều người đuổi đánh sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu dờ khóc dờ cười, “Có điều hãn xuất hiện ở nơi này chứng tỏ hãn biết một số tin tức có giá trị, không chừng hãn còn biết lai lịch của địch quân.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Có đạo lý, phải bắt hãn!”

“Hãn bị Tôn Tôn đánh nhiều lần như vậy, đều từ một nguyên nhân sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu gật đầu một cái.

“Trí nhớ của Thiên Tôn cũng thực làm cho người ta lo lắng.” Tiểu Lương lắc đầu.

“Đúng rồi.” Ân Hậu ôm lấy Tiểu Tứ Tử quơ quơ, “Ta nói xong rồi, cháu ngược lại có chủ ý gì không, xoay chuyển thế nào!”

Tiểu Tứ Tử sờ cằm một hồi, vỗ tay một cái, “Có rồi!”

“Là gì?”

“Tìm Miêu Miêu và Bạch Bạch đang bận rộn a! Miêu Miêu có rất nhiều chủ ý mưu ma chước quỷ.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói.

“Còn nữa, cùng lắm thì lấy Bạch đại ca ra làm tấm bình phong.” Tiểu Lương Tử nói, “Dù sao thì Thiên Tôn thương huynh ấy như vậy, cũng chả đánh đâu mà lo.”

Ân Hậu nhìn chăm chăm hai nhóc con, gật đầu, “Nói rất có đạo lý!”

“Chúng ta đi tìm bọn họ.” Tiểu Lương Tử còn dùng cảm ưỡn ngực, đại khái là đang nghĩ sẽ có cơ hội nhìn thấy cao thủ đánh nhau.

“Lại nói tới...” Ân Hậu đi theo hai nhóc con ra cửa, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cha cháu đâu? Cứ dẫn cháu đi như vậy liệu cha cháu có lo lắng không?”

“Phụ thân truyền lại cho Hạ Hạ lời của Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Bọn họ muốn bàn chuyện đứng đắn thiệt lâu nha, phụ thân nói con tới tìm mọi người chơi.”

“Bọn họ nghĩ ra kế hoạch dụ địch ra ngoài rồi sao?” Ân Hậu tò mò hỏi nhiều một câu.

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Cửu Cửu nghĩ ra một biện pháp rất là tình thú đó!”

Ân Hậu giật mình, “Tiểu tử Triệu Phổ có thể a! Nhanh như vậy đã nghĩ ra biện pháp rồi?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Sư phụ cháu đúng là kỳ tài!” Tiểu Lương Tử đưa ra hai ngón tay, “Thời điểm không có chiến tranh thì là như vậy!” nói xong, lại giơ ngón tay cái lên, “Lúc có chiến tranh lại là như này...”

Một lớn hai nhỏ đi tới lều của bọn Triển Chiêu thì được báo là ba người họ đã đi ra ngoài, đi đâu vậy? Hình như là đi tìm “người tình” của Thiên Tôn.

Ân Hậu giậm chân một cái – Hồngбет...

Liền ngay sau đó, ông mang theo hai nhóc con chạy về hướng lều của Thiên Tôn, dặn dò hai nhóc, “Hai đứa giúp ta ổn định lão quỷ kia, ta đi tìm bọn Chiêu đem về.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu.

Nhưng khi chạy đến nhìn vào lều trưởng mới vừa rời Thiên Tôn còn đang luyện chữ, thì Thiên Tôn sớm đã không còn bóng dáng đâu nữa.

Ân Hậu hỏi thủ vệ ở cửa.

Thủ vệ nói Thiên Tôn nói đi tìm đồ đệ.

Ba người liền dự cảm được điều không ổn, vội chạy đến cửa quân trưởng hỏi quan binh thủ thành, mấy quan binh kia nói mới vừa rời thấy Thiên Tôn mặt đen đi ra ngoài, vừa đi vừa thì thầm.

Ân Hậu nhỏ giọng hỏi một câu, “Thì thầm cái gì?”

“Hình như là nói... người nào dám liều mạng giả mạo làm tình nhân của ta?”

“Chỉ câu này?” Ân Hậu hỏi.

Mấy thủ vệ đều sợ hãi mà liếc Ân Hậu một cái, có vẻ muốn nói rồi lại thôi.

“Nói mau.” Ân Hậu giục.

“Thiên Tôn mới vừa rồi bắt mấy người đang nói chuyện nhàn rỗi về ngài ấy, ngài ấy hỏi ai nói ngài ấy có người tình, tất cả mọi người đều nói là Ân Hậu, còn có Bạch thiếu hiệp và Triển thiếu hiệp.” bọn thị vệ trăm miệng một lời.

Ân Hậu cũng hít một miệng khí lạnh, hỏi, “VẬY... sau đó thì sao? HẮN có phản ứng gì?”

Một thủ vệ bắt chước lại dáng vẻ Thiên Tôn, đưa tay níu lại cần cổ một thủ vệ bên cạnh, “Là ba người bọn họ nói?”

Thủ vệ bị níu lại run lấy bảy gập đầu một cái.

Thủ vệ kia lại học Thiên Tôn đem người đó đẩy ra, chấp tay sau lưng khí thế hùng hăng đi ra ngoài, “Lão quỷ kia lại dám hủy hoại danh tiếng của ta! Còn có hai đứa nhỏ kia... Cả cái tên dám giả mạo làm người yêu của bốn tọa! Chờ hết đó cho ta!”

Các thủ vệ bắt chước xong, quay đầu lại hướng về phía sau lưng một lớn hai nhỏ trợn mắt há hốc mồm, chỉ một bên.

Ba người nhìn sang theo ngón tay của hắn, chỉ thấy bệ đá ở cửa thành dùng để lên xuống ngựa ở trước cổng thành đã đông cứng.

“Ai nha...” Tiểu Lương Tử khoanh tay, “Xem ra tương đối tức giận.”

Ân Hậu hỏi Tiểu Tứ Tử, “Làm sao bây giờ?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Ân Hậu một hồi, dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ cánh tay hắn, “Cái kia cái gì nha, Ân Ân ăn đường người càng đen hơn

này.”

Ân Hậu đỡ trán.

Mà lúc này ở trong thành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Lâm Dạ Hỏa tìm được tiểu lâu mà “người tình thần bí” kia đang ẩn núp, nhưng lại không thấy có người, cổ nội kinh kia cũng không thấy...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lâm Dạ Hỏa.

“Ý!” Hỏa Phượng cũng gãi đầu, “Chuyện gì thế này?”

Còn đang khó hiểu thì nghe đến bên trong truyền tới một tiếng hét thảm... Ba người cả kinh, vội vàng vọt vào tòa nhà.

...

Thiên Tôn tức càn khôn, chấp tay sau lưng đi ra hướng ngoài thành, trong quân doanh có rất nhiều người đang ra ra vào vào giúp dân chúng trong thành sửa nhà, thấy Thiên Tôn đều liếc nhìn một cái. Thiên Tôn cũng không biết có phải là do tác dụng tâm lý của mình hay không mà vẫn luôn cảm thấy những tiểu hài nhi chết bầm ở đây đều đang cười y tuổi đã lớn mà còn tìm người tình, càng đi lại càng tức.

Y một đường đi một đường hỏi, không ít binh lính trông thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, hai người này vốn rất nổi bật còn mang theo Lâm Dạ Hỏa đỏ thắm như đóa hoa hồng, tất nhiên là dễ tìm.

Thiên Tôn đi tới đầu một cái hẻm, đột nhiên... cảm giác được một cổ nội lực, dừng bước lại, Thiên Tôn sờ sờ cằm – Nội lực này giống như chưa

từng gặp qua nhưng lại giống như đã từng gặp qua, còn rất cao cường nữa, là người nào đây?

Men theo cổ nội kinh kia, Thiên Tôn đi tới một tòa đại trạch rất khí phách ở phía trước.

Ở góc Đông bắc của tòa đại trạch này có vẻ bị một tảng đá rất lớn áp rớt, những chỗ khác thì vẫn hoàn hảo, thế nhưng người đã bỏ đi rồi nên giờ nó cũng trở thành vô ích, cửa khép hờ, không đóng.

Đưa tay đẩy ra đại môn, Thiên Tôn đi vào trong thì nghe đến trong thư phòng truyền tới tiếng loạt xoạt loạt xột.

Thiên Tôn híp mắt – Đây không phải là kẻ trộm đang nháo đấy chứ?

Đi tới cửa phòng, Thiên Tôn nhắc một chân đạp cửa phòng đang khép hờ, cửa “rầm” một tiếng bị đá văng... chỉ thấy trong thư phòng có một lão đầu đang đem một bức tượng Quan Âm bạch ngọc nhét vào bao hành lí căng phồng của mình.

Nghe thấy động tĩnh, lão đầu kia bị dọa sợ đến giật mình, chớp mắt nhìn về phía cửa...

Thiên Tôn cũng vừa nhắc mắt, thấy được “tên trộm” đang ở trong phòng, cùng với – U oa! Tượng Quan Âm bạch ngọc kia là đồ cổ nha! Vật màu xanh kia trông cực trơn bóng!

“Người...” Người nọ vẫn duy trì tư thế cầm tượng Quan Âm, nhìn chăm chăm Thiên Tôn, trợn to hai mắt, “Là người!”

Thiên Tôn vốn đang có chút thương thức nhìn chăm chăm pho tượng Quan Âm kia, nghe đối phương nói như vậy thì ngẩng đầu lên đánh giá người nọ, phát hiện không quen biết, liền hỏi, “Người là ai nha?”

“Là ta a!” Người nọ đột nhiên kích động, “Ta là Nghê Hạng Hạo!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 24: Người Giữ Đầm

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Trong quân doanh, Công Tôn kể cho Hạ Nhất Hàng biết phương pháp dụ địch mà Triệu Phổ đã nói cho y nghe.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Thì ra là thế.”

“Thế nhưng có một chuyện ta nghĩ mãi không ra.” Công Tôn nói ra nghi hoặc trong lòng, “Trong kế hoạch của Triệu Phổ có một món đồ mà chúng ta lại không có thứ này...”

Công Tôn nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy có một thị vệ từ bên ngoài chạy vào, “Phó soái, Lan Khắc Minh cầu kiến, nói là muốn chuyển lời của Bình Chung Vương, vô cùng khẩn cấp.”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, gật đầu nhìn thị vệ kia ý bảo mời hẳn vào, sau đó đối với Công Tôn nháy mắt mấy cái, “Đồ được tặng không phải đã tới rồi hay sao!”

Công Tôn cảm thấy khó hiểu – Chẳng lẽ nói trong kế hoạch của Triệu Phổ bị thiếu một món đồ, mà vật này lại nằm trong tay Bình Chung Vương. Triệu Phổ làm sao lại biết?

Rất nhanh, Lan Khắc Minh đã đi đến.

Hắn vừa vào cửa liền đi thẳng vào vấn đề, cha hắn biết quân địch đã trốn vào trong thôn Thi Trì, chỗ đó người bình thường căn bản vào không được. Tuy nhiên, nếu có bản vẽ thì lại là chuyện khác...

Công Tôn mở to hai mắt nhìn Lan Khắc Minh.

Hạ Nhất Hàng hỏi, “Có bản vẽ à?”

“Chỉ là lời truyền miệng.” Lan Khắc Minh nói, “Trước kia, thời điểm chiến tranh xảy ra liên miên, có một nhóm người thường xuyên ra vào thôn Thi Trì, họ gọi là người giữ đầm hay còn gọi là người đưa xác chết, chuyên môn phụ trách việc dọn dẹp chiến trường cũng như đem thi thể người tới thôn Thi Trì để xử lý. Người giữ đầm gồm có ba gia tộc, mỗi gia tộc bọn họ phụ trách một phần ba thôn Thi Trì, bởi vì thường xuyên ra vào cho nên đối với địa hình của thôn Thi Trì tương đối hiểu rõ, trong tay mỗi người đều có một tấm bản đồ thuộc phạm vi thế lực của nhà mình.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Nói cách khác, tấm bản đồ tổng cộng có ba phần, nếu hợp lại sẽ được một tấm bản đồ hoàn chỉnh về địa hình của thôn Thi Trì, đúng không?”

Lan Khắc Minh gật đầu, “Tuy rằng không biết chính xác họ của những gia tộc này tuy nhiên vẫn có thể khẳng định, những người giữ đầm đều là cư dân của thành Bình Chung.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Nếu có được tấm bản đồ, thật sự có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.”

“Ta lập tức cho quan viên đi điều tra ba gia tộc kia!” Lan Khắc Minh nói rõ.

Hạ Nhất Hàng đứng dậy nói lời cảm ơn với hắn.

Lan Khắc Minh kích động vội vàng chạy ra ngoài.

Thẩm Thiệu Tây cầm chén trà, gật đầu, “Lan Khắc Minh sẽ là một ông vua tốt của Bình Chung.”

Hạ Nhất Hàng vừa gật đầu vừa nhìn Công Tôn ở bên cạnh bàn này giờ vẫn không nói gì.

Một lúc lâu, Công Tôn mới hoàn hồn, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Triệu Phổ làm sao biết có bản vẽ? Tuy rằng hãn không nhắc tới chi tiết bản vẽ có tới ba tấm... Thế nhưng làm sao hãn biết được?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười uống trà, nói, “Hãn biết coi bói mà.”

...

Phía bên kia, Ân Hậu ôm Tiểu Tứ Tử rồi mang theo Tiểu Lương Tử chạy tới Bình Chung thành nhưng lại không nhìn thấy Thiên Tôn cũng hoàn toàn kiểm không ra bóng dáng của bọn Triển Chiêu.

Ân Hậu vốn đang muốn đi vào tòa nhà mà lúc này phát hiện ra Nghe Hạng Hạo tìm một chút, thế nhưng Tiểu Tứ Tử lại đưa tay chỉ về một tòa nhà lớn nằm ở hướng ngược lại, nói, “Ân Ân, ở đó!”

Ân Hậu dĩ nhiên sẽ không nghi ngờ phán đoán của Tiểu Tứ Tử, nhanh chóng chạy về phía tòa nhà lớn.

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa nghe được một tiếng kêu thảm thiết, lúc xông vào phòng của một căn nhà bỏ hoang thì đã thấy cửa thư phòng bị mở ra, một người áo đen tông cửa xông ra ngoài, nhảy lên chóp tường.

Triển Chiêu “Viu” một cái vội vã đuổi theo.

Triển Chiêu mới vừa đi, một người áo đen khác lại từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đứng ở trước cửa thì hấp tấp hướng về phía chính phòng mà chạy trốn, Bạch Ngọc Đường “Viu” một tiếng, cũng đuổi theo.

Hỏa Phượng vẫn còn đứng một chỗ suy nghĩ – Mấy cái người này ban ngày mà còn mặc áo dạ hành, sợ người khác không biết mình là kẻ trộm chắc?

Thời điểm sau khi hăn lắc lắc đầu cảm thán một chút người xấu thời nay quá ư là kiêu ngạo thì đã không thấy bóng dáng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu nữa.

Lâm Dạ Hỏa đứng tại chỗ xoay một vòng – Bọn họ bởi vì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cho nên mới tiến vào, là kẻ nào kêu vậy?

Hỏa Phượng chạy về phía thư phòng mà hai hắc y nhân kia mới vừa lao ra, chỉ thấy trên mặt đất có một vũng máu, một ông lão tóc trắng đang nằm trên vũng máu ấy.

Lâm Dạ Hỏa cau mày, kiểm tra mạch đập của ông lão – Đã tắt thở rồi!

Phần bụng của ông lão bị trúng một đao, hẳn là chết vì mất máu quá nhiều.

Hỏa Phượng đang muốn đứng dậy ra ngoài gọi người thì đột nhiên phát hiện bên trong giày của ông lão lòi ra một món đồ.

Ông lão này khẳng định gia cảnh giàu có, ăn mặc sang trọng, quần đen giày đen, mà một góc ở phía bên phải chiếc giày lộ ra một miếng vải màu trắng, hình như là mảnh vụn của một chiếc khăn gấm.

Hỏa Phượng ngay lập tức suy ngẫm, chỉ thấy trong sân một thân ảnh màu đỏ chột lóe, Triển Chiêu đã trở về.

Nhìn thấy hai tay của Triển Chiêu trống trơn không hề có một hắc y nhân nào, Lâm Dạ Hỏa giật mình không nhẹ, “Người vậy mà để hắc y chạy thoát?”

Triển Chiêu phất tay chặn lại, “Không phải, đã chết rồi!”

Lâm Dạ Hỏa càng thêm giật mình, “Ra tay nặng như vậy cơ à? Thôi thì cứ coi như báo thù thay cho ông lão này đi.”

Triển Chiêu đi tới, lắc lắc đầu, “Không phải ta đánh chết, lúc bị ta bắt được hắc y liền cắn thuốc độc giấu trong răng mà tự sát.”

Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Đến mức như thế... Đối với chính mình độc ác vậy sao.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đã trở lại.

Ngũ gia cũng là tay không, hơn nữa gương mặt còn mang vẻ hoang mang.

“Kẻ mà người đuổi theo cũng chết rồi hả?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cứ như là binh lính tử sĩ, liều chết một chút cũng không hề do dự.”

Triển Chiêu nhìn thoáng qua ông lão đã chết nằm trên mặt đất, nghĩ xem đối phương có lai lịch gì, vì sao lại phải sát hại một người già như vậy?

“Bách tính trong thành không phải đều đã di tản hết sao, ông lão này làm sao lại ở đây?” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ hỏi.

“Nhìn cứ như thể đang kiểm đồ.” Triển Chiêu vừa chỉ về phía hộp gấm nhỏ trên bàn lại vừa chỉ về phía cánh cửa đã được mở của một cái âm cách(50)nằm trên tường.

(50)Két sắt

Triển Chiêu nói, sau đó xoay người liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Ngũ gia vẫn còn đang thất thần.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu chột Bạch Ngọc Đường một cái, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nói, “Cái này... Hình như ban nãy ta có thấy Tiểu Lương Tử.”

“Hả?” Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Tiểu Lương Tử chẳng phải đang ở Hắc Phong thành à? Sao lại chạy tới chỗ này?”

“Ta nhìn cũng không rõ lắm, lóe một cái liền biến mất, đi vào ngõ nhỏ.” Ngũ gia cũng không thể xác định được bản thân có phải nhìn lầm rồi không.

“Chắc là nhìn lầm đó.” Triển Chiêu nói.

“Có thể.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng không quá để ý.

Lâm Dạ Hỏa vươn tay nắm lấy mảnh vải vụn lộ ra ở góc giày của ông lão, kéo ra thứ gì đó được giấu trong giày.

“Lạch cạch” một tiếng.

Thứ mà Lâm Dạ Hỏa kéo ra đích thị là một miếng khăn gấm, mà rơi xuống đất là cái bọc gì đó được gói bên trong chiếc khăn.

Triển Chiêu với tay đem vật kia nhặt lên thì thấy một cuốn da dê.

Mở cuốn da dê ra, hóa ra là một tấm bản đồ, nhìn qua hẳn là đồ cổ. Trên bản đồ vẽ rất nhiều vòng tròn, lại có rất nhiều kí hiệu, vả lại nói bản

vẽ này tròn cũng không phải tròn, vuông cũng không phải vuông mà là tương tự với một phần ba của một hình tròn.

“Đây là bản đồ gì vậy?” Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn không ra đây là cái gì.

Hỏa Phượng chỉ vào góc trên bên trái của một hình vẽ, “Đây là ký hiệu số đếm ám chỉ Bình Chung thành, cái này đại biểu cho số ba.”

“Số ba.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy tấm bản đồ mở ra coi một chút, “Nếu như ghép với hai tấm khác, có thể hợp lại thành một tấm hoàn chỉnh không?”

Triển Chiêu nhìn trộm người chết trên mặt đất, “Thứ mà những kẻ áo đen kia muốn cướp chắc không phải là tấm bản đồ này đâu ha?”

“Vậy thì chỉ còn cách tịch thu, đem về đưa cho Hạ Nhất Hàng nhìn xem có hữu dụng hay không.” Lâm Dạ Hỏa đề nghị.

...

Ân Hậu mang theo Tiểu Tứ Tử tiến vào một tòa nhà lớn.

Lúc vào tới cửa, Ân Hậu nói với Tiểu Tứ Tử, “Có phải tìm nhầm rồi không? Trong nhà không có ai cả.”

Tiểu Tứ Tử chỉ về phía một gian phòng có cửa được đóng chặt của tòa nhà, “Ân Ân, nơi đó nơi đó!”

Ân Hậu không hiểu vì sao Tiểu Tứ Tử lại kiên quyết đòi nhìn căn phòng kia.

Tiểu Lương Tử chạy đến trước cửa phòng, phát hiện cửa bị khóa.

“Không tốt rồi... Phòng ở của nhà người ta đều đã khóa.”

Tiểu Tứ Tử vẫn chỉ vào cửa phòng, kiên quyết đòi phải vào bên trong bằng được.

Ân Hậu phìền muộn – Bên trong cất giấu cái gì hay sao?

Tiểu Lương Tử cũng không thể quản nhiều như vậy, Cận nhi đã nói dĩ nhiên là có đạo lý. Vì vậy vươn tay chạm vào ổ khóa, đỉnh của chiếc ổ khóa “Cùm cụp” một tiếng rồi vỡ ra.

Ân Hậu nhướng mày – Ô, đứa nhỏ này nội lực ngày càng cao nha.

Tiểu Lương Tử mở cửa ra.

Mọi người vào cửa... Đây là một gian thư phòng, bài biện rất bình thường, người ở chỗ này hẳn là có học vấn cũng như phẩm giá.

Ân Hậu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử giơ tay, chỉ vào tấm bình phong Bát Tiên(51) đang hé mở ở phía sau bàn đọc sách.

(51)Bát Tiên truyền kỳ, tám vị thần tiên được thờ phụng, trong đó có một vị tiên nổi nhất nhắc đến hẳn là nhiều người biết, Lã Động Tân.

Ân Hậu càng thêm khó hiểu.

“Có người ẩn nấp phía sau à?” Tiểu Lương Tử cứ như một con khỉ, lên ra phía sau tìm kiếm rồi lại lượn tới lượn lui đảo quanh căn phòng những mấy lần, thế nhưng trong phòng không có gì cả.

Ân Hậu muốn ôm Tiểu Tứ Tử rời đi.

Tiểu Tứ Tử chui về phía bình phong, “Bên trong tấm bình phong có cái gì đó!”

“Bên trong có cái gì?” Tiểu Lương Tử xoay tấm bình phong một cái, sờ tới sờ lui cũng không phát hiện lỗ hổng nào.

Ân Hậu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nói, “Vô cùng quan trọng đó!”

“Cái này...” Ân Hậu đang tính nói gì đó nhưng bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài.

Tiểu Tứ Tử cũng nhìn ra bên ngoài nhưng chẳng thấy gì cả.

Ân Hậu đem Tiểu Tứ Tử đặt lên bàn rồi nói với Tiểu Lương Tử, “Tiểu Lương Tử.”

Tiểu Lương Tử quay đầu lại.

“Mở tấm bình phong ra.” Ân Hậu nói xong thì bước ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên bàn đưa mắt nhìn ra ngoài sân.

Tiểu Lương Tử rút ra một thanh đoản thủ giấu trong giày, cắt vào rìa của tấm bình phong.

Ân Hậu vừa ra tới ngoài sân, phía bên trên bức tường ngoài sân có hai hắc y nhân nhảy xuống, đôi bên chạm mặt, hai hắc y nhân sửng sốt – Phòng chừng không hề nghĩ tới trong sân lại có người.

Ân Hậu phát tay, hai kẻ áo đen duy trì tư thế rút đao, vẫn không nhúc nhích.

Ân Hậu chấp tay sau lưng tiến tới nhìn một chút, bàn tay chạm vào khăn che mặt của hắc y nhân... Chỉ thấy bọn họ có gương mặt của người ngoại tộc, không phải người Trung Nguyên.

Ân Hậu nhíu mày – Hình như là binh lính của Bình Chung thành.

Chỉ là ông còn chưa kịp đưa ra câu hỏi, trên khuôn mặt của hai kẻ áo đen đột nhiên xuất hiện biểu tình nhăn nhó.

Ân Hậu nhíu chặt hàng lông mày – Ông vì muốn tra hỏi cho nên chỉ điểm vào á huyệt khiến hai người bọn họ không thể nói chuyện, bởi vậy miệng mới có thể cử động.

Hai hắc y nhân “phịch phịch” hai tiếng, cứng ngắc ngã xuống đất, xem ra bên trong răng có giấu kịch độc trí mạng.

Ân Hậu lắc đầu, “Còn trẻ như thế mà lại hủy tính mạng của mình dễ dàng như vậy sao? Là vì cái gì chứ?”

“Ân Ân.” Lúc này Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chạy ra.

Tiểu Lương Tử mở ra tấm bản đồ nằm trong tay, đưa cho Ân Hậu xem, “Bên trong tấm bình phong cất giấu tấm bản đồ!”

Ân Hậu nhận lấy tấm bản đồ rồi mở ra nhìn qua, nhíu nhíu mày, “Cái gì đây?”

“Đem về đưa cho Hạ Hạ.” Tiểu Tứ Tử nói.

Ân Hậu đem bản đồ giấy cất đi, ôm Tiểu Tứ Tử rồi nắm lấy tay Tiểu Lương Tử rời khỏi tòa nhà.

Ở phía bên kia, sau khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Lâm Dạ Hỏa gọi một binh lính duy trì trị an trong Bình Chung thành tới thì cũng ra khỏi ngõ nhỏ.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 25: Ba Tấm Bản Đồ

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Vừa tới trước đường cái, bọn Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía ngõ hẻm đối diện, Ân Hậu một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay nắm lấy tay Tiểu Lương Tử, tiến ra ngoài.

Cách một con đường, đôi bên đứng đối diện nhau.

Tiểu Tứ Tử kêu, “Miêu Miêu, Bạch Bạch, Tiểu Lâm Tử!”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Ngoại công, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử?”

Ân Hậu chớp mắt mấy cái, “Vậ mà lại chạm mặt nhau, xem ra còn chưa bị ăn đòn.”

Ngũ gia thở phào nhẹ nhõm, “Quả nhiên không nhìn lầm, mới vừa rồi thật sự là Tiểu Lương Tử.”

Tiểu Lương Tử hươ hươ bàn tay, “Triển đại ca, Bạch đại ca, còn cả Hỏa Kê nữa!”

Lâm Dạ Hỏa giậm chân, “Cái gì gọi là Triển đại ca, Bạch đại ca, còn cả Hỏa Kê hả? Người nha, đồ ranh con!”

Cách một con đường, phía bên này vừa lớn tiếng chào hỏi thì bất chợt nghe “Ầm”, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Cổng chính của một tòa nhà lớn nằm đối diện đường cái bị đập bay, một thân ảnh gần như là bay cùng lúc với cánh cửa xuất hiện, “phịch phịch” một tiếng, ngã ở trên mặt đường, tạo ra một cái hố thật lớn, sau đó lại “ào ào ào” một tiếng vang khác, một trận băng vụn rơi đầy mặt đất.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa chớp mắt mấy cái, nhìn về phía tòa nhà kia.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán – Kẻ nào lại đi chọc sư phụ của hãn vậy?

Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Ân Hậu nhìn lão đầu bị quăng ngã chổng vó trên mặt đất một chút, nhỏ giọng hỏi, “Đây là Nghê Hạng Hạo à?”

Ân Hậu gật đầu, “Còn không phải sao... Đây đã là trận đòn thứ mười một, cũng không dễ dàng gì.”

Tiểu Lương Tử cực kỳ kích động – Tuy rằng bị đập ngã nhưng nhìn nội lực thì biết đây hãn là một cao thủ!

Động tĩnh phía bên này dẫn tới sự chú ý của quân binh gần đó, tất cả mọi người đều nhìn sang...

Chỉ thấy trong nhà, Thiên Tôn đi ra, nhìn bước chân vừa lướt gió mà đi lại vừa khiến cho bốn phía xung quanh hoàn toàn đóng băng, tất cả mọi người đồng thời nuốt nước miếng – Lão gia tử vì sao lại tức giận?

Triển Chiêu đưa mắt liếc nhìn lão đầu toàn thân bị băng vụn bao phủ đang nằm trên mặt đất, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chính là hãn hả?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đánh giá, quả thật... Đối phương già hơn một chút so với dáng vẻ mà hãn nhìn thấy khi còn bé, tuy nhiên nội lực thì vẫn như cũ.

Chờ Thiên Tôn đi đến trước mặt, Nghê Hạng Hạo từ trên mặt đất bò dậy, há miệng nhìn Thiên Tôn, kêu lên, “Thiên Tôn! Người không nhớ rõ ta rồi! Ta là Nghê Hạng Hạo nha! Ta thật sự là Nghê Hạng Hạo!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu há to miệng – Ồ! Người này hóa ra chính là cái vị trong truyền thuyết kia!

Chỉ có Bạch Ngọc Đường là nhú mày – Giọng điệu khi bị đánh so với nhiều năm trước vẫn cứ y chang nhau.

Ân Hậ thở dài – Đã nhiều năm như vậy rồi mà hình thức bị ăn đòn vẫn hoàn toàn giống nhau

Còn lại Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử là đồng thời cảm khái – Mặc dù biết rõ chân tướng hẳn bị đánh là vô cùng oan uổng, thế nhưng khi nghe chính miệng hắn nói ra lại có cảm giác bị đánh là đáng đời!

...

Phía bên kia, bên trong Hắc Phong thành.

Triệu Trinh ôm Hương Hương, bước theo sau Nam Cung và Qua Thanh, đi tới phía trước quân trưởng của Triệu Phổ.

Bởi vì trong quân đội chỉ có một nguyên soái, cho nên sau khi biết tình huống có chiến tranh bắt buộc phải đánh, Triệu Trinh cố ý không thường xuyên xuất hiện trong quân doanh, tránh chuốc thêm phiền phức cho Triệu Phổ.

Tuy nhiên, hôm nay Hương Hương có chút nao loạn, nói là nhớ Tiểu Tứ Tử, nhớ Cửu Cửu, vì thế Triệu Trinh mới ôm bé đến mà bản thân hắn cũng tò mò muốn biết tiến triển của cuộc chiến sự này.

Ở trước cửa quân doanh, Gia Ảnh và Tử Ảnh đều có mặt, nhìn thấy Triệu Trinh tới thì hành lễ một cái, ra dấu Triệu Phổ đang ở bên trong.

Triệu Trinh bế Hương Hương tiến vào quân trướng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cảnh tượng phía bên trong trướng, trong nháy mắt dờ khóc dờ cười.

Chỉ thấy Triệu Phổ hai tay gác sau đầu, dựa lưng ngồi trên ghế chủ soái, chân dài mang một đôi quân ủng, gác lên trên một đồng công văn đặt ở bàn chủ soái, vẫn đang ngủ gà ngủ gật.

Triệu Trinh đối với Nam Cung và Qua Thanh ở phía sau đang muốn tiến vào nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, hai người lập tức lui ra ngoài.

Sau đó, Triệu Trinh làm một cái động tác “Suyt” với Hương Hương.

Hương Hương rất hiểu chuyện, cũng làm một cái tư thế “Suyt” với Triệu Trinh, biết là không nên quấy rầy Cửu Cửu nghỉ ngơi.

Triệu Trinh ôm Hương Hương nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài, đi qua quân doanh, quay về chỗ ở của mình.

Nam Cung đi theo Triệu Trinh không nói thêm điều gì, thế nhưng tiểu Qua Thanh lại có chút ngạc nhiên, liền hỏi Triệu Trinh, “Hoàng thượng, Vương gia thần thái vô cùng thông thả, phải chăng đã tính trước mọi chuyện rồi?”

Nam Cung gật đầu, “Mặc dù trận chiến này có tình huống không tốt.”

Triệu Trinh cười cười, “Hắn ngủ, việc này nói rõ hai chuyện.”

Nam Cung và Qua Thanh đều nghi hoặc, “Hai chuyện gì?”

“Thứ nhất, chuyện hắn phải làm đều đã làm.” Triệu Trinh cười, “Sau khi đã làm xong, dĩ nhiên có thể ngủ.”

“Còn chuyện thứ hai?” Nam Cung hỏi.

“Chuyện thứ hai là... Hãn đang đợi.” Triệu Trinh nhíu mày, “Trong khoảng thời gian Triệu Phổ chờ đợi, tốt nhất là không nên ở cạnh hãn.”

“Vì sao lại thế?” Qua Thanh hoàn toàn không hiểu.

“Bởi vì sẽ bị bức đến chết.” Triệu Trinh cười nói, “Hãn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc kệ kẻ ở bên cạnh hãn gấp đến độ rối loạn thì hãn vẫn bày ra cái dáng vẻ kia, nhưng chỉ cần hãn mở mắt, điều đó biểu thị thời cơ đã đến.”

Qua Thanh và Nam Cung liếc mắt nhìn nhau, có chút kích động muốn quay trở về trước quân trưởng – Triệu Phổ khi nào thì mở mắt? Trận chiến này cũng không phải do hãn chỉ huy, tiền tuyến còn có đội quân Trung Lộc của Hạ Nhất Hàng đó! Cách xa như vậy, Triệu Phổ cũng có thể biết lúc nào thì thời cơ sẽ đến sao?

...

Mà hiện tại, trái ngược với sự nhàn rỗi của Triệu Phổ chính là sự bận túi bụi của người dân Bình Chung thành, bận rộn nhất cũng không phải một Hạ Nhất Hàng lo chuẩn bị chiến tranh, càng không phải một Long Kiêu Quảng chịu trách nhiệm tiếp viện mà là Trâu Lương, người lo việc áp tải vật tư.

Tả tướng quân cứ một chuyến rồi lại một chuyến đi tới đi lui Hắc Phong thành để vận chuyển gỗ cùng các loại đá, trận đánh này có vẻ như muốn cấp cho Bình Chung thành những căn nhà vượt ra khỏi khu vực ranh giới.

Hữu Lộc Long Kiêu Quảng cùng Trung Lộc Hạ Nhất Hàng phân phó mấy vạn người chạy đi thay hãn hỗ trợ xây dựng công trình, cứ như vậy một đến hai người vác bó gỗ cồng kềnh, khí thế ngất trời.

Công Tôn đứng ở chỗ cao nhất của cổng thành, nhìn ra bên ngoài thành, thấy bên trong thung lũng là các tướng sĩ Triệu gia quân đang bận rộn, lại nghĩ đến “kế hoạch” mà Triệu Phổ đã nói với y trước khi y rời đi.

Công Tôn hai tay vuốt cằm nghĩ tới xuất thần – Không biết nên nói Triệu Phổ thông minh hay là nên nói hăn bị điên, loại quỷ kế vượt khỏi suy đoán mà cũng dám làm, một quân doanh chỉ hơn mười vạn người này cũng điên cùng với hăn.

“Tiên sinh.”

Ngay tại lúc Công Tôn thất thần thì nghe được sau lưng có người gọi, y quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Thẩm Thiệu Tây cầm một cái chén đứng sau lưng y, trong chén là canh ngân nhĩ hạt sen.

Công Tôn vẻ mặt bội phục nhìn chén canh đầy ắp kia, Thẩm Thiệu Tây cứ như vậy mà bưng chén chạy lên cổng thành, một giọt cũng không tràn ra ngoài, thậm chí còn không thèm nhìn đến.

Công Tôn nhanh chóng nhận lấy cái chén rồi nói lời cảm tạ, nhớ tới vừa rồi cùng Hạ Nhất Hàng nói không ít chuyện, cổ họng có chút khô rát, Thẩm Thiệu Tây quả nhiên là kiểu người chu đáo.

Công Tôn vừa ăn vừa ngậy ngốc nói chuyện phiếm.

Thẩm Thiệu Tây hỏi, “Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đâu rồi?”

“Nói là cùng Ân Hậu đi vào thành.” Công Tôn có chút bất đắc dĩ, Tiểu Tứ Tử càng ngày càng bướng bỉnh, khi còn bé rõ ràng là một đứa nhỏ chỉ biết trốn ở sau lưng y.

Thẩm Thiệu Tây dường như rất thất vọng, hắn còn muốn cùng Tiểu Tử Tử chơi đùa một chút.

“Lại nói đến...” Công Tôn sau khi uống vài hớp canh ngân nhĩ thì lại nhớ tới chuyện này, “Bọn họ nói cái gì mà người tình của Thiên Tôn?”

Thẩm Thiệu Tây vui vẻ cười khúc khích một tiếng, tố giác Thiên Tôn, “Vốn là Khiếu Thiên kể lại, Ân Hậu chạy vào trong lều, nói với Thiên Tôn ‘Nghê Hạng Hạo tới’.”

Công Tôn vẻ mặt mờ mịt, “Nghê Hạng Hạo...”

...

Mà lúc này, đồng dạng vẻ mặt mờ mịt còn có quân lính trong Bình Chung thành.

Bọn họ có cảm giác mình có phải là đang chứng kiến một màn “bạo lực gia đình” hay không?.

Một lão đầu tự xưng là người tình của Thiên Tôn, kết quả là bị Thiên Tôn đánh tới nỗi răng rụng đầy đất.

Lâm Dạ Hỏa nhìn một đồng rỗng, “Mẹ ơi... Đây vừa là người tình vừa là kẻ thù của người hả?”

Bạch Ngọc Đường thật ra rất bình tĩnh, cái này trong trí nhớ của hắn xảy ra đã rất nhiều lần rồi.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây chắc không phải là cách thức biểu đạt sự yêu thích của Thiên Tôn chứ?”

Bạch Ngọc Đường vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Không đúng lắm...”

Hai người nói còn chưa có dứt lời, trước mắt thoáng cái lại “Vù” một tiếng.

Hai người bọn họ phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng hướng hai bên trái, phải mà lóe lên.

“Phịch phịch” một tiếng, Nghê Hạng Hạo lại té ngã, ngay tại lúc ngã trước mặt hai người bọn họ, trên mặt đất tiếp tục xuất hiện một cái hố bằng.

Người này cũng lạ, không nói gì khác mà chỉ nhìn Thiên Tôn rồi kêu lên, “Ta là Nghê Hạng Hạo mà!”

Thiên Tôn phát cẩu, xoắn ống tay áo lên cánh tay, chuẩn bị đột đánh thứ hai.

Ân Hậu vội vàng chạy tới khuyên can, lôi Thiên Tôn qua một bên, “Quên đi quên đi!”

Thiên Tôn nhìn thấy Ân Hậu lại đột nhiên nhớ tới, giận không có chỗ phát tiết, vươn tay kéo lấy ông, “Lão Quỷ, ta đang muốn tính sổ với người đây, người đi khắp nơi cùng người ta nói chuyện gì của ta...”

Ân Hậu đem Thiên Tôn xoay về phía Nghê Hạng Hạo bên kia, “Cái này để sau hãy nói, chi bằng người cứ tiếp tục đi...”

Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh bọn Triển Chiêu, Tiểu Lương Tử nghiêng đầu đánh giá tiểu lão đầu trước mặt – Ta nói, lão đầu này bị đánh đến như vậy, nội lực của Thiên Tôn lại mạnh như thế, hẳn cũng không bị đánh tới đầu rơi máu chảy, tuy nhiên mặt mũi bầm dập thì không thể tránh khỏi.

Bạch Ngọc Đường ngẫm xem có phải có gì sai lầm ở đây không, khi mình còn nhỏ đã nhớ lắm rồi sao? Lập tức hỏi lão đầu kia, “Này, người là ai vậy?”

Nghê Hạng Hạo ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng trả lời, “Người thân mật nha!”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Ai?”

“Người thân mật nha... Phụt.”

Nghê Hạng Hạo mới mở miệng lần thứ hai đã bị Triển Chiêu đập cho một cước.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mau chóng thu chân lại, xua tay vỗ vỗ ống quần – Không kiềm chế được... Phản ứng theo bản năng, phản ứng theo bản năng!

“Chờ một chút.” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên khoát tay, ngăn cản mọi người, ngồi xổm xuống, chột chột Nghê Hạng Hạo, “Lão đầu, người họ gì?”

“Lão phu họ Nghê nha.”

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, một tay túm lấy cổ áo của Ân Hậu, tay còn lại thì gãi đầu, “Họ Nghê...”

“Tên gì?” Lâm Dạ Hỏa hỏi tiếp.

“Hạng Hạo nha! Ta là Nghê Hạng Hạo!” Lão đầu trả lời.

Trong giây lát, mọi người sửng sốt tại chỗ, sau đó lại giật giật khoe miệng mà hít khí.

Triển Chiêu kinh hãi, “Thì ra tên là Nghê Hạng Hạo(52).”

(52)Nghê Hạng Hạo (倪项昊 – ní xiàng hào). Sở dĩ Thiên Tôn không biết Nghê Hạng Hạo là ai, thậm chí còn nổi đóa lên đánh lão đầu này là vì mỗi lần lão xuất hiện đều giới thiệu tên mình là Nghê Hạng Hạo, mỗi tội nói nhanh quá nghe lại thành Người thân mật (你相好 – nǐ xiāng hảo – Người tình của người) cho nên mới bị ăn đập nhiều như thế.

“Vậy người phải nói cho đúng chứ.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Nói người họ Nghê, tên là Hạng Hạo không được hả, uống công khổ sở bị ăn đòn nhiều như vậy.”

Thiên Tôn khoanh tay gật đầu đứng ở một bên.

Triển Chiêu vô cùng băn khoăn, vừa nãy bản thân còn đập lão đầu một cước, cái tên này rất dễ gây hiểu lầm nha, còn tưởng đây là một lão háo sắc đấy!

Lão nhân gãi đầu, “Đây vốn không phải tên thật của ta nha, ta lúc đầu gọi là Nghê Hạng, sau đó Yêu Vương giúp ta đổi tên, nói là thêm một chữ Hạo, mong ước luôn bình an.”

Khóe miệng mọi người giật giật một cái – Gì?

Nghê Hạng Hạo cũng không quá để ý, đứng dậy phui đi lớp bụi bặm trên quần áo, nói, “Lúc nhỏ ta có làm vài chuyện trộm vặt, một lần may mắn đụng phải Yêu Vương, ngài ấy nói ta cuối cùng bởi vì tham tiền tài lại bất nghĩa cho nên đoán mệnh, ta liền hỏi ngài liệu có cách nào hóa giải hay không. Yêu Vương nói sửa một chút tên của ta, ở phía sau viết thêm một chữ Hạo nữa là được! Còn nói ta sau này nếu gặp người khác, đặc biệt là đồ đệ Tiểu Du của ngài ấy thì nhất định phải lớn tiếng nói ra tên mình, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi... Ai nha, từ lúc Yêu Vương sửa lại tên cho ta, ta liền gặp được may mắn! Cả đời này coi như là vô số lần thuận buồm xuôi gió, mỗi lần để Thiên Tôn đánh là y như rằng vận khí phía sau

sẽ đặc biệt tốt!” Vừa nói vừa nắm ngã chổng vó ngẩng mặt lên nói, “Thiên Tôn mau đánh ta!”

Nói còn chưa dứt lời, Ngũ gia nhấc chân đạp vào mặt hắn, “Ít kêu tên sư phụ ta đi, tên người sau khi đổi lại nghe thật biến thái!”

Mọi người cũng đồng dạng biểu hiện ghét bỏ – Hóa ra là tình nguyện bị đánh!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 26: Kế Trong Kế

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Ân Hậu lắc đầu không nói gì, chìa tay về phía Nghê Hạng Hạo về mặt thỏa mãn khi bị Bạch Ngọc Đường đập cho mấy cái, đưa hân trở về quân doanh.

Ngũ gia cộ giày trên mặt đất.

Triển Chiêu thấy Ân Hậu vội vàng rời đi, sờ sờ cằm, “Ngoại công hình như đang nhân cơ hội chạy trốn, ai nha...”

Triển Chiêu còn đang nhìn ngoại công nhà mình chuồn nhanh như kẻ trộm, lỡ tai liền bị người ta nhéo.

Chỉ thấy Thiên Tôn nhéo lỗ tai của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, “Quả nhiên là các người tung tin đồn của ta cho đám người kia!”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa xoa xoa cái lỗ tai, trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, chỉ một ngón tay về phía hân, ý là – Là hân nói!

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Miêu nhi! Hỏa Kê kia bán đứng ta coi như không tính, ngay cả người cũng...

Triển Chiêu về mặt nghiêm túc – Người không vì mình trời tru đất diệt!

Thiên Tôn híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng biết đầu sỏ làm ra chuyện này chính là đồ đệ nhà mình.

Đúng lúc này, tay của Thiên Tôn bị người nắm lấy.

Thiên Tôn cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hai tay túm lấy ống tay áo của y lắc qua lắc lại, ngẩng đầu lên nhìn y, “Tôn Tôn.”

Trong nháy mắt, cơn tức giận của Thiên Tôn tiêu tán hơn một nửa, y phát hiện đôi mắt to tròn của Tiểu Tứ Tử giống như mắt của cún con, mang theo sức công phá rất lớn.

Tiểu Tứ Tử giang tay ôm một cái.

Thiên Tôn liền đem bé ẵm lên.

Tiểu Tứ Tử nói với y, dạo gần đây ở Hắc Phong thành có mở một cửa hàng đồ cổ, có rất nhiều đồ vật này nọ, quay về thì cùng nhau đến đó dạo một lát...

Quả nhiên, lực chú ý của Thiên Tôn bị dời đi, Tiểu Tứ Tử dỗ vài câu, Thiên Tôn cười tủm tỉm, tâm tình u ám dần dần biến chuyển, ôm Tiểu Tứ Tử trở về quân doanh...

Đi về phía trước rất xa, không biết Tiểu Tứ Tử đã nói cái gì mà chọc cho Thiên Tôn cười ha ha.

Ở phía sau, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cùng nhau thở phào nhẹ nhõm – Nguy hiểm được giải trừ, Tiểu Tứ Tử quả nhiên là Bồ Tát sống nha!

Tiểu Lương Tử gật đầu đuổi kịp, “Cận Nhi nhà ta mà lại, rất có năng lực!”

Ba người còn lại tránh được một kiếp cũng đi theo về doanh trại.

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia liếc mắt nhìn hắn – Người là kẻ không có nghĩa khí!

Triển Chiêu học Tiểu Tứ Tử cũng đồng dạng đối với hắn giơra hai tay – Đến đây, ôm một cái!

Bạch Ngọc Đường vươn tay gỡ đầu, nhìn Triển Chiêu rồi liếc mắt thờ dãi, lắc đầu bỏ đi.

Triển Chiêu ở phía sau nheo mắt quan sát, “Chuột hình như đỏ mặt, chiêu này hóa ra lại dùng được nha...”

Lâm Dạ Hỏa ở một bên chứng kiến rõ ràng, ngẫm nghĩ – Coi như là có hiệu quả khi bị trách móc, có cơ hội phải thử với tên cầm kia mới được, nhìn xem hắn có đỏ mặt hay không.

...

Về tới quân doanh bên ngoài Bình Chung thành, Ân Hậu đã đưa Nghê Hạng Hạo tới gặp Hạ Nhất Hàng.

Nghê Hạng Hạo cũng không có gì giấu giếm, hắn đích xác là nhân dịp rối loạn mà đi ăn trộm vài thứ, “thu hoạch” cũng không ít đâu.

Hạ Nhất Hàng nhìn toàn bộ số bảo bối nằm ở trên bàn mà Nghê Hạng Hạo trộm được, lắc lắc đầu ngó lão nhân.

Phong Khiếu Thiên quở trách, “Ta nói lão đầu ngươi làm như vậy là sai nha! Nếu như luật pháp không quy định không được đánh người trên tám mươi tuổi, quân gia sẽ đánh ngươi! Người dân trong thành chạy nạn ngươi lại còn dám đi trộm đồ vật này nọ!”

Nghê Hạng Hạo gỡ gỡ đầu, nói nhỏ, “Ta chỉ vào nhà mấy người có tiền, cũng chỉ lấy có hai thứ, với bọn họ mà nói chỉ như chín con trâu mất

một sợi lông(53)thôi mà...”

(53)Chỉ những việc nhỏ nhặt không đáng kể

Nghê Hạng Hạo nói còn chưa dứt câu thì lập tức nhảy dựng lên, vội vã ôm đầu.

Chỉ thấy trên tay Thiên Tôn cầm mấy sợi tóc bạc, xem ra là mới nhổ từ trên đầu Nghê Hạng Hạo xuống.

Hiển nhiên là Thiên Tôn hoàn toàn ghi hận, liếc mắt trừng Nghê Hạng Hạo, “Người một đầu đầy tóc, nhổ mất một hai cọng tóc cũng sẽ không ngốc, vậy thì để cho ta nhổ thêm cho mấy cọng!”

Nghê Hạng Hạo chớp mắt mấy cái, với đầu về phía Thiên Tôn, “Người nhổ đi.”

Thiên Tôn thuận tay ném một nhúm tóc vào mặt hắn.

Thẩm Thiệu Tây vẽ mặt kinh ngạc, Phong Khiếu Thiên đem Nghê Hạng Hạo bày ra cái dáng vẻ “Muốn được đánh” nhào về phía Thiên Tôn mà đẩy ra, “Đừng gây rối nữa! Tuổi đã cao không cho phép đùa giỡn lưu manh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc dờ khóc dờ cười, suy cho cùng cũng là chuyện quái gở do Yêu Vương gây nên.

Hạ Nhất Hàng cho người đem “tang vật” ở trên bàn tịch thu, đem trả lại cho những gia đình bị mất trộm ở Bình Chung thành, Ân Hậu thò tay, từ bên trong lôi ra một món đồ khác.

Mọi người chỉ thấy Ân Hậu từ trong đồng “bảo bối” lấy ra một tấm bản đồ.

Đó là tấm bản đồ da dê hình tam giác đã cũ.

Ân Hậu hỏi Nghê Hạng Hạo, “Cái này từ đâu tới?”

“Ở trong căn phòng của một tòa nhà ta tìm ra được một cái ám cách, bên trong cất giấu... Không biết là bản đồ giấu cái gì cho nên mới mang tới đây, bởi vì không muốn kẻ trộm biết bí mật trong này!” Nghê Hạng Hạo trả lời.

Mọi người đột nhiên cảm giác được những lời Yêu Vương nói hoàn toàn có đạo lý! Nghĩ tới hãn vẫn cứ luôn luôn đi trộm bảo bối như vậy, nếu như ngày nào đó vô tình trộm được một cái bảo bối nguy hiểm đến tính mạng thì sẽ ra sao, nhiều năm như vậy thuận buồm xuôi gió mà hãn cũng không gặp phải cái tai họa gì, xác thật không dễ dàng, chẳng lẽ lại có quan hệ đến việc cứ cách mười năm hãn lại bị Thiên Tôn đánh một trận?

Ân Hậu cũng đem ra thứ mà mới vừa rồi cùng với bọn Tiểu Tứ Tử tìm được, hai tờ vừa khéo hợp lại, vẫn còn thiếu một tấm.

Triển Chiêu đưa tới thứ mà bọn họ kiếm được – Ba tấm bản đồ ghép lại thành một tấm bản đồ địa lý hình tròn hoàn chỉnh, ở giữa là ba dòng chữ lớn được nối lại với nhau – Thôn Thi Trì.

Tất cả mọi người đều nhướng mày.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười nhìn bản đồ, “Đủ rồi!”

Đúng lúc này Công Tôn tiến đến, nhìn chăm chăm bản đồ “xuất hiện” trên mặt bàn, lẩm bẩm, “Thần!”

Lúc này, Lan Khắc Minh cầm mấy quyển ghi chép chạy vào, “Tìm được rồi!”

Tất cả mọi người nhìn hãn.

Lan Khắc Minh đem ba cuốn sổ giao cho Hạ Nhất Hàng, “Ta đã cho quan viên điều tra, đây là gia phả của ba người giữ đèn năm đó, bọn họ hiện tại đều sống tại thành Bình Chung, mấy tấm bản đồ hắc là nằm trong tay bọn họ...”

Đại hoàng tử nói còn chưa dứt lời, liền thấy ba tấm bản đồ được ghép lại chung với nhau đang nằm ở trên bàn.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười với hắn, “Đã tìm được rồi.”

“Tìm được rồi?” Lan Khắc Minh càng thêm kinh ngạc, cũng có chút tiếc nuối, vươn tay gãi đầu, lẩm bẫm, “Cứ tưởng rằng ta có thể giúp chút gì đó...”

Hạ Nhất Hàng cũng giơ tay vỗ vỗ bả vai của hắn, nói, “Đại hoàng tử chớ nên nói vậy, người thế nhưng lại giúp một cái ơn lớn đấy.”

Lan Khắc Minh sửng sốt.

Hạ Nhất Hàng tiếp nhận ba cuốn sổ gia phả, mỉm cười, “Chờ sau này người sẽ hiểu!”

Trong quân doanh của thành Hắc Phong, Triệu Phổ đang nhắm mắt nghỉ ngơi lập tức mở mắt.

Bên cạnh bàn, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đang đặt bữa cơm tối xuống.

Thần Tinh Nhi ôm đĩa thức ăn trên Triệu Phổ, “Vương gia, tiên sinh, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử bọn họ không có ở đây, để ngài một mình ở chỗ này thật là đáng thương nha.”

Nguyệt Nha Nhi cười tủm tỉm, “Tiên sinh trước khi rời đi có đặc biệt tới nhờ đại nương của trù phòng chỉ cho y phương thức làm mì thịt bò mà

ngài yêu thích đó.”

Vừa nói vừa đem một cái bát nóng hầm hập đặt trước mặt Triệu Phổ.

Hai nha đầu đi ra ngoài.

Triệu Phổ cầm lấy cái bát liếc nhìn quân trưởng có chút lộn xộn – Hẳn trước đây cũng dùng bữa một mình trong quân trưởng, sao bây giờ lại có cảm giác quân trưởng tương đối rộng? Hoàn toàn vắng vẻ thế này.

“Xì xà xì xụp” ăn một miếng mì, Cửu vương gia đang bê cái bát húp nước lèo, vừa húp vừa cảm khái – À! Mùi vị của Thư Ngốc!

Phía bên trong quân doanh thành Bình Chung, cửa chính đóng chặt, ngoài cửa có mấy thị vệ canh gác.

Ở giữa quân trưởng, Hạ Nhất Hàng cho người đem ba tấm bản đồ vá lại với nhau, trên sa bàn, khắp nơi ngang dọc của thôn Thi Trì lần lượt xuất hiện trên bản đồ địa hình.

“Địa hình rất phức tạp.” Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua.

“Cái chỗ này.” Triển Chiêu chỉ vào một vùng đất trống tương đối nổi bật trên tấm bản đồ thứ ba, “Nếu như quân địch thật sự muốn trốn, có lẽ chỉ có thể ở địa điểm này.”

Mọi người đồng thời gật đầu.

Hạ Nhất Hàng nhìn vùng đất trống kia, khe khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói, “Ừ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi nghe liền có cảm giác ngữ điệu nói chuyện của hắn dường như có chút quái dị, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy Hạ Nhất Hàng lúc này chấp hai tay sau lưng nhìn chăm chăm tấm bản đồ, trên mặt không có biểu tình đặc biệt nào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Người này, cũng gần như tương tự Triệu Phổ, ở trên mặt tuyệt đối nhìn không ra hắn đang có dự tính gì.

Hạ Nhất Hàng khẽ mỉm cười một cái, hỏi mọi người, “Có ý kiến gì không?”

Phong Khiếu Thiên nói, “Có bản đồ địa hình vậy thì dễ đánh hơn rất nhiều, đối với loại địa hình này tập kích bất ngờ là tốt nhất.”

“Muốn đánh lên vào ban đêm sao?” Thẩm Thiệu Tây hỏi.

Nói đến chuyện ban đêm đánh lên, Thẩm Thiệu Tây chính là người lợi hại nhất trong Triệu gia quân, đối với hắn mà nói, bình minh có sáng hay không cũng không hề gì, dưới tình huống không có ánh sáng, không ai có thể xuất sắc hơn hắn.

“Muốn chủ động xuất kích à?” Triển Chiêu hỏi, “Không phải nói là dụ địch sao?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, chỉ một ngón tay về phía vị trí trung tâm của vùng đất trống trên tấm bản đồ thứ ba, nói, “Tôi nay tập kích bất ngờ.”

“Tôi nay?” Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu cũng khó hiểu – Có phải đã quá gấp gáp rồi không? Từ trước đến nay Hạ Nhất Hàng chẳng phải là một người luôn rất thận trọng sao?

Công Tôn thì ngược lại, không nói ra bất cứ ý kiến gì, y hiện tại vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ – Hết thảy đều dựa theo đúng như trong kế

hoạch của Triệu Phổ, cứ như vậy mà tiến tới.

Lúc này, ở bên ngoài Trâu Lương phái người tới thông báo cho Hạ Nhất Hàng, tất cả đều đã được sắp xếp xong.

“Nhanh như vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu, hạ lệnh, “Tối nay, Thẩm Thiệu Tây mang theo quân tinh nhuệ tiến vào vùng trung bộ bên trong đồng cỏ của tấm bản đồ thứ ba, tập kích bất ngờ hàng ngũ quân địch ẩn nấp tại vùng đất trống.”

Mặt khác, trên tấm bản đồ thứ nhất và thứ hai còn có một con đường dài nối liền thông suốt với toàn bộ thôn Thi Trì, đó là đường lui của quân địch.

Hạ Nhất Hàng để Phong Khiếu Thiên dẫn binh đến đó mai phục dọc đường, chặt đứt đường lui của đối phương.

Sau khi Hạ Nhất Hàng an bài xong xuôi, Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên nhanh chóng rời đi, một chút dị nghị cũng không có, hội nghị quân sự trong tưởng tượng của bọn người Triển Chiêu phải được tiến hành đơn giản và gọn lẹ, nhưng mà... Có cần phải quá đơn giản tới mức này không?

Cùng nhau từ trong trường đi ra, Bạch Ngọc Đường im lặng, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều có suy nghĩ hình như có chỗ nào đó không được đúng cho lắm.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu mang theo Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử chạy đi dùng bữa cơm tối, hai lớn hai bé một một chút lo lắng cũng hoàn toàn không có.

Đám người Triển Chiêu trở về trường của mình, ngồi xuống, ăn cơm tối nhưng lại cảm thấy không có mùi vị gì.

Một lúc sau, Triển Chiêu đành mở miệng nói trước, “Chuyện này... Các người nghĩ thế nào?”

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường cùng nhau gấp thức ăn, nhìn Triển Chiêu, ý là – Người hỏi cái gì? Cơm nước không lo thường thức lại bàn tới kế hoạch tác chiến?

“Có phải là đã quá thuận lợi rồi không?” Triển Chiêu buông bát đĩa, hỏi hai người.

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa dĩ nhiên cũng biết chuyện này có điểm kì quặc.

Ngũ gia nói, “Ta cũng có nghĩ tới, ba tấm bản đồ lấy được quá mức thuận lợi, tấm bản đồ quan trọng như thế vậy mà cứ như thế được dâng lên tới tận cửa.”

“Này này.” Lâm Dạ Hỏa khẩn trương, “Ngộ nhờ tấm bản đồ là giả vậy thì phải làm sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhú mày.

Hỏa Phượng nghiêm túc nói, “Nếu như Lan Khắc Minh có thể tra ra được mấy cái gia đình trong thành Bình Chung kia là hậu duệ của người giữ đầm, vậy thì quân địch cũng có thể tra ra được nha! Nếu như đối phương so với chúng ta ra tay sớm một bước, hoán đổi tấm bản đồ thì sẽ như nào?”

“Thứ mà ngoại công và Nghê Hạng Hạo lấy được cũng là giả à?” Triển Chiêu hỏi.

“Nếu lỡ thật sự là giả...” Lâm Dạ Hỏa nói, “Vậy thì không ổn rồi.”

“Quan trọng nhất chính là tấm bản đồ thứ ba, bởi vì phía trên có vị trí ẩn nấp của quân địch, cũng chính là thứ mà chúng ta cần về.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Của chúng ta rất có khả năng là giả nha!” Lâm Dạ Hỏa giật mình.

Ba người nghĩ cần phải đến nhắc nhở Hạ Nhất Hàng một chút, thế nhưng Hạ Nhất Hàng thường ngày đa mưu túc trí, sao có thể đơn giản trúng kế như thế? Bọn họ liền nhìn ra có điểm không thích hợp!

Một đám ba người tâm sự nặng nề chạy tới quân trưởng của Hạ Nhất Hàng, lại được báo cho biết Hạ Nhất Hàng không có ở đó, hẳn cùng Công Tôn và Lan Khắc Minh đã đi thăm chỗ tị nạn của bách tín Bình Chung thành rồi.

Thị vệ nói Hạ Nhất Hàng trước khi rời đi có thông báo, nói rằng ba người bọn họ rất có thể sẽ đến, để cho bọn họ tiến vào trong trường ngồi chờ một lát, hẳn trở về có hơi muộn.

Bọn người Triển Chiêu vừa vào đến cửa liền ngửi thấy một mùi khét lẹt nồng đượm.

Lâm Dạ Hỏa bịt mũi, “Hạ mục ở trong lều đốt cái quái gì vậy...”

Bạch Ngọc Đường nhìn đến vật đã cháy sạch bên trong chậu than, chỉ còn sót lại một mẫu da dê, đối với mọi người vấy vấy tay.

Chỉ thấy bên trong chậu than là một đồng tro tàn, nhìn tấm bản đồ thôn Thi Trì mới được vá lại ban nãy nay lại bị cháy sạch chỉ còn dư lại một mẫu nhỏ, cứ như thể là tiện tay ném vào bên trong chậu than vậy.

Ba người liếc mắt nhìn nhau chớp chớp mắt rồi lại nhìn sang sa bàn... Chỉ thấy vị trí của thôn Thi Trì bị một cái nghiêng mực đè lên, toàn bộ đồng cát trên thôn Thi Trì đều bị san bằng.

Ba người hai mặt nhìn nhau – Đây là cái thế loại gì đây?

Ăn xong cơm tối, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi tiến vào quân trường của Triệu Phổ thu thập bát đĩa.

Nguyệt Nha Nhi dọn cái bát không, Thần Tinh Nhi nghiêng đầu nhìn khối gỗ xếp hình được đặt trên bàn của Triệu Phổ, chỉ thấy Cửu vương gia đứng trên mặt ghế, một đồng xếp gỗ từng cây một được dựng thẳng, chồng chất lên nhau cao cỡ một người, lung lay sắp đổ khiến người xem phải kinh hồn bạt vía.

Sau khi cầm khối gỗ cuối cùng chất lên trên, Triệu Phổ từ trên mặt ghế nhảy xuống.

Thần Tinh Nhi hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Vương gia ngài đang chơi trò gì vậy?”

Triệu Phổ chỉ vào tòa khối gỗ thật cao, nói với Thần Tinh Nhi, “Thối một hơi thử xem.”

“Thối một cái sẽ đổ hết cả đám đó!” Thần Tinh Nhi nghi hoặc, tuy nhiên vẫn cứ bước tới, cúi người thối một hơi...

Theo hơi thổi nhẹ nhàng mà tiểu nha đầu thối ra, chỉ thấy tòa “Mộc tháp” thật dài àm àm ngã xuống, một đầu thì rơi xuống mặt đất, đầu còn lại thì đáp xuống cạnh bàn.

Thần Tinh Nhi nhăn mũi, “A! Vương gia, ngài chơi ăn gian!”

“Hay nha!” Nguyệt Nha Nhi nói, “Còn tưởng rằng những khúc gỗ này rời rạc nhau, hóa ra đều được dính lại, thảo nào không bị đổ!”

Triệu Phổ mỉm cười, “Đương nhiên là ăn gian! Nếu không ăn gian thì còn gì thú vị nữa! Ha ha.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 27: Chiến Dịch Trên Nước

Edit: Fin & Ka & Nhược Lam

Beta: Fin

Đêm khuya, trong quân doanh Triệu gia quân bên ngoài Bình Chung thành đang tập kết một nhóm lớn binh lính.

Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên mang theo Trung Lộ quân tinh nhuệ rời khỏi Bình Chung thành, xuyên qua thông đạo bị nổ tung trước đó của núi Bình Chung tiến vào đại mạc... Chạy tới thôn Thi Trì.

Tối nay trời nhiều mây, mây mù dày đặc che đi ánh trăng, đứng ở trên thành lâu Bình Chung thành nhìn xuống, màn đêm là một mảnh tối đen...

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đứng ở trên thành nhìn đám binh mã dần biến mất trong bóng đêm.

Hạ Nhất Hàng tới muộn hơn so với mọi người, hắn ở trên thành lâu, cầm xa kính trong tay, vẻ mặt rất tự nhiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn rất muốn nói với hắn một chút về vấn đề bản vẽ rất có thể là giả, có điều... người này ngay cả bản vẽ cũng đốt, rốt cuộc là đang có ý gì đây?

Đi theo Hạ Nhất Hàng cùng lên tới là Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử trong lòng, Tiểu Lương Tử thì giống hệt con khỉ nhảy lên đỉnh cột cờ, đáng tiếc đêm nay thật sự là quá mờ, cái gì cũng không thấy rõ.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di cũng tới theo, hai vị hoàng tử đều có chút lo lắng chờ đợi.

Mọi người lúc này mới phát hiện, so với bản thân giao chiến thì sự chờ đợi trước khi giao chiến càng khiến cho người ta cảm thấy dày vò hơn nhiều.

“Sao vẫn còn chưa bắt đầu, bọn họ có đánh lén thành công không...” Tiểu Lương Tử ngồi xổm xuống tự đặt câu hỏi, bỗng nhiên, từ phía xa xa chợt có một luồng ánh sáng màu trắng bay lên trời.

Mọi người không tự giác mà ngẩng mặt lên nhìn, luồng ánh sáng kia đang bay lên cao, lên cao nữa... Cuối cùng, trong màn đêm tối đen “Ba” một tiếng nổ tung.

Sau khi tên lệnh dùng để liên lạc của Triệu gia quân nổ tung trên bầu trời, đám người Triển Chiêu hơi khẩn trương – Đây là lệnh phát động đánh lén hay kế đánh lén ban đêm đã thành công...

Thời điểm mọi người còn đang nghi hoặc, đột nhiên ở phía xung quanh... Gần như là bao quanh toàn bộ thung lũng Bình Chung đều hiện lên một vòng hơn mấy chục tên lệnh đang chiếu sáng.

Tên lệnh chiếu sáng và tên lệnh liên lạc khác nhau, cái trước sáng hơn cái sau, ở trên bầu trời lưu lại một vệt sáng dài.

Một vòng tên lệnh chiếu sáng này đem bóng tối đang chìm trong bóng đêm chiếu sáng rọi như ban ngày.

Mọi người sau khi thích ứng với ánh sáng thì lại có chút mờ mịt... Tình huống gì đây? Không phải là đánh lén sao?

Gần như đồng thời, chợt nghe Tiểu Lương Tử đứng ở trên đỉnh cột cờ hét lên, “Oa! Những thứ này cái gì vậy a?!”

Mọi người hướng lên trên nhìn, đều kinh ngạc không thôi...

Chỉ thấy xung quanh thung lũng Bình Chung được dựng lên hơn mấy chục cây thang rất cao... Nhưng đây không phải là thang bình thường, mà tên lệnh chiếu sáng cũng không có bay lên được trên đỉnh nên mọi người đều không nhìn rõ cái thang kia dựa vào chỗ nào.

Mấy chục cái “Thang trời” này không biết là được dựng ở xung quanh thung lũng Bình Chung từ khi nào, trước đó nó bị chìm trong bóng đêm nên hoàn toàn không phát hiện ra.

Triển Chiêu đã cảm thấy có chút ngứa tay rồi, dù sao y cũng có miêu tính trong người, thấy thang là có ý nghĩ muốn leo rồi, cảm giác leo cái “Thang trời” này lên hái sao thật là muốn leo tới đỉnh luôn mà.

Bạch Ngọc Đường vốn hiểu rất rõ y, nhìn y một cái, quả nhiên... Về mặt Triển Chiêu giống như vẻ mặt của một con mèo khi phát hiện có trò chơi mới.

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, “A! Tên câm đó hai ngày nay không để ý tới ta, còn bảo ta đừng có tới quấy rầy. Thì ra là do vội dựng mấy cái thang này!”

Thiên Tôn ngẩng mặt nhìn khắp nơi.

Ân Hậ sờ sờ râu trên cằm, gật đầu, “Kế hoạch này hẳn là tiểu tử Triệu Phổ đã sớm chuẩn bị tốt, đồng củi đó không phải chỉ cần một, hai ngày là có thể chuẩn bị đầy đủ được, hóa ra trước kia hẳn đã sớm dự đoán được quân địch sẽ trốn trong ao Thi Trì à?”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, tâm nói – Tiên đoán trước cũng không chỉ dừng lại ở đó.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi, “Ngay từ đầu Triệu Phổ đã không muốn dựa vào bản đồ để tấn công thôn Thi Trì... Hẳn là muốn cho binh lính thông qua mấy cái thang này để trực tiếp tiến vào thôn Thi Trì sao?”

Tất cả mọi người sờ cằm.

Hạ Nhất Hàng nhin không được nở nụ cười, khoát tay với mọi người, “Các người chớ đánh giá thấp Nguyên soái nhà ta... Mấy cái kia không thể gọi là mưu lược được, mà là trình độ đùa giỡn lưu manh.”

Tất cả mọi người sửng sốt, “Đùa giỡn lưu manh?”

“Cái gọi là lấy đạo của người đó trả lại cho người đó(54).” Hạ Nhất Hàng nhíu mày, “Trước đó đối phương đã dùng cái gì tấn công chúng ta?”

(54)Ăn miếng trả miếng hoặc gây ông đập lưng ông.

“Đá lửa.” Triển Chiêu nói xong, nhướn mày, “Chẳng lẽ là...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, chợt nghe truyền đến tiếng “Ầm ầm”.

Mọi người vừa ngẩng đầu, chỉ thấy mấy cái “Thang trời” cao cao kia đang ầm ầm sụp đổ, một đầu tựa vào rìa mép của thung lũng Bình Chung, đầu còn lại cân bằng mà nện vào bên trong thôn Thi Trì.

Chỉ thấy cây thang kia vừa ngã xuống thì từng tảng, từng tảng đá lớn cũng đều lăn xuống theo.

Mấy cái thang này giống như một cái máng vậ, các tảng đá lại tròn, thoáng một cái toàn bộ đã lăn vào ao Thi Trì.

Mọi người kinh ngạc... Thì ra không phải là đưa người tiến vào mà là đem đá đẩy xuống. Một Triệu Phổ nghĩ ra cái chiêu tổn hại này!

“Cái biện pháp thỏa đáng này không tồi chút nào.” Ân Hậu gật đầu đồng ý, “Nếu bản đồ là giả vậy thì bên trong thôn Thi Trì hẳn là mai phục không ít binh lính quân địch, chắc chắn sẽ có chuẩn bị phản đánh lén nhân mã tập kích bất ngờ của chúng ta... Tảng đá lớn như vậy đập xuống, ít nhiều cũng tạo thành thương vong.”

“Nhưng mà có thể đập chết bao nhiêu tên đây?” Thiên Tôn hỏi, “Đá lăn cũng không nhanh lắm a, bọn chúng hoàn toàn có thể né tránh.”

Lúc này, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng đưa tay, ném lên trời một quả tên lệnh...

“Ba” một tiếng, tên lệnh màu lam nổ tung.

Mọi người hơi sửng sốt – Màu lam, đây không phải là tên lệnh liên lạc của hữu lộ quân Long Kiêu Quảng sao? Hạ Nhất Hàng lúc này lại gọi tiếp viên làm gì?

Theo tên lệnh mà Hạ Nhất Hàng vừa ném ra, trước cửa Bình Chung thành mở ra... Hai chi chằng biết từ lúc nào đã tập kết lại với nhau và đang rời khỏi thành đi về phương hướng sông Bình Xuyên.

“Chờ một chút!” ánh mắt Lâm Dạ Hỏa ánh rất nhạy, vừa trông thấy đã phát hiện chiến kỳ binh mã giờ chính là của Trung Lộ quân.

“Nha! Đó không phải là Phong đại ca và Thảm đại ca sao!” Tiểu Lương Tử đứng ở trên cột cờ nhìn thấy rõ ràng, người mang đội quân Trung Lộ ra khỏi thành đi về phương hướng phía sông Bình Xuyên chính là Phong Khiếu Thiên và Thảm Thiệu Tây, vậy người vừa rời đi đánh lén ban đêm là ai chứ?

Còn đang nghi hoặc, thì trên bầu trời lại sáng lên tên lệnh liên lạc màu lam.

Mọi người sửng sốt – Chẳng lẽ là...

Cùng lúc đó, xa xa ở giữa không trung của phụ cận thôn Thi Trì, vô số luồng ánh sáng xuyên thủng bầu trời mà ra... Giống như sao băng rơi xuống đồng cỏ quanh ao Thi Trì, từng chùm lại từng chùm một. Tên rơi như mưa xuống!

Đó là đội cung binh của Long Kiều Quảng, thứ đang bắn chính là hỏa tiễn.

Hỏa tiễn trên không trung đan vào nhau như một cái lưới lửa, bắn vào trong ao thôn Thi Trì, nháy mắt... Trong thôn Thi Trì đã thoáng hiện lên ánh lửa, một vùng đồng cỏ bùng lên một đồng ánh lửa lớn.

Triển Chiêu sờ mũi, “Những tảng đá lăn kia có dầu hỏa sao! Vừa nãy ta có người thấy.”

“Đúng là có qua có lại a, bọn họ dùng hỏa cầu chúng ta cũng phải dùng hỏa cầu.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

“Có điều...” Bạch Ngọc Đường nhớ tới câu giới thiệu về thôn Thi Trì trước kia của Hạ Nhất Hàng, “Không phải người nói thủy tảo rất dài, hơn nữa lượng nước cũng rất cao, không dễ để thiêu đốt đồng cỏ sao?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Đúng vậy a, lửa tuy nhìn không ít nhưng vẫn không lan ra hết, hơn nữa quân địch có vẻ rất rành đến chuyện phòng cháy...”

Tất cả mọi người đều nhớ tới quạ màu núi Bình Chung, đều đồng loạt gật đầu.

Hạ Nhất Hàng “Ha hả” hai tiếng, “Trước đó ta đã sớm nói chớ xem thường thủ đoạn đùa giỡn của Nguyên soái nhà ta, lửa này phòng được,

nhưng khi lửa đưa tới một thứ khác thì bọn chúng chưa chắc đã phòng được a!”

Hạ Nhất Hàng nói xong, vươn tay chỉ chỉ lỗ tai, ý bảo mọi người – Nghe đi!

Theo động tác của Hạ Nhất Hàng, mọi người chột nghe ở xa xa truyền đến một tiếng “Ầm” vang lên thật lớn.

Mọi người sửng sốt.

Rất nhanh, tiếng vang ầm ầm liên tục truyền đến, hơn nữa tiếng vang cũng càng lúc càng lớn, mặt đất bắt đầu chấn động, cảm giác này không hiểu sao lại có chút quen thuộc...

Đồng thời, ở bốn phía tiếp tục có một số lượng lớn “đá lăn” lăn xuống theo thang trời... Lửa trong thôn Thi Trì văng khắp nơi.

Lúc này mọi người cũng bừng tỉnh đại ngộ – Thì ra chấn thiên lôi được cất giấu trong đá lăn!

Hạ Nhất Hàng nhìn mọi người đang há to miệng nhìn hẩn mà gật đầu, “Đúng vậy! Cái gì mà dùng bản đồ để đánh lên ao đầm kia, đó không phải phong cách của Nguyên soái nhà ta, nếu dùng lời hẩn mà nói thì chính là ‘Không phải chỉ là vài cái vũng bùn thôi sao, cho nổ bằng nó!’ ”

Ân Hậu nở nụ cười, tán thưởng, “Kế hay! Quân địch muốn dùng ba bản vẽ để dụ chúng ta tiến vào thôn Thi Trì, nhưng Triệu Phổ lại tương kế tựu kế, dùng kế đánh lên ban đêm, phản dụ quân địch tiến vào mai phục ở ao Thi Trì.”

Hạ Nhất Hàng nói xong, đem xa kính đưa cho bọn Triển Chiêu, ý bảo bọn họ nhìn đi.

Triển Chiêu giờ xa kính nhìn về hướng thôn Thi Trì thì thấy có không ít binh lính địch quân từ trong đồng cỏ trốn ra được, bọn họ một thân chật vật, trên người trúng phải lửa, di chuyển rất nhanh về hướng sông Bình Xuyên để tụ họp.

“Sông Bình Xuyên.” Triển Chiêu buông xa kính, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Gặp lửa dĩ nhiên phải hướng về phía có nước mà chạy, Thiệu Tây và Khiếu Thiên đang ở đó sửa mái nhà dột, chúng ta bắt sống vài tên đem về đi.”

Triển Chiêu gật đầu – Triệu Phổ coi như là một người không tồi.

Tiểu Lương Tử ở trên cột cờ đáp, “Ta với sư phụ giống nhau như đúc!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm khái – Triệu Phổ quả không phụ cái tên bách thắng, thì ra là đánh như vậy a, vừa sạch sẽ lại lưu loát.

Mà Lan Khắc Di và Lan Khắc Minh lại là hai mặt nhìn nhau – Triệu Phổ rốt cuộc là bắt đầu tính toán từ khi nào mới được chứ?

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn hỏi, “Phụ thân Cửu Cửu có phải rất là đẹp trai không?”

Công Tôn xoa xoa cằm hài tỏ vẻ thật khốn khổ a, Tiểu Tứ Tử nên đi ngủ rồi!

...

Vậy Cửu vương gia mà mọi người đang tán thưởng, hiện tại đang làm gì đây?

Trong Hắc Phong Thành, Triệu Phổ đứng ở trên tường thành, hỏi Âu Dương Thiếu Chinh đang cầm xa kính trong tay, “Thế nào?”

“Ừm, rất tốt rất tốt!” Âu Dương Thiếu Chinh cầm xa kính nghiêm túc gật đầu.

Triệu Phổ cau mày, vươn tay chột chột Âu Dương, “Ta hỏi người tình huống bên kia của thôn Thi Trì, người nhìn vào trong Hắc Phong Thành làm gì?”

“Chắc chắc.” Hỏa Kỳ Lân gật đầu, “Ai nha, mấy vũ nương người Ba Tư kia dáng người thật đẹp! Cái thắt lưng kia, bộ ngực kia nha!”

Triệu Phổ thật muốn một cước đem tên hồng mao này đá xuống thành lâu.

...

Đột nhiên... Triển Chiêu lưu ý đến một chuyện, tuy đã đánh thắng trận nhưng Hạ Nhất Hàng tựa hồ không vui vẻ mấy, là do chiến thắng quá thường xuyên cho nên thành thói quen rồi sao? Nhưng mà nhìn có vẻ không giống.

Triển Chiêu hỏi hắn, “Làm sao vậy?”

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ cười cười, nói, “Đối phương chỉ là đang chào hỏi chúng ta mà thôi.”

“Chào hỏi ư?” Triển Chiêu không hiểu.

Hạ Nhất Hàng khẽ nhú mày, nói, “Quân địch không có quá nhiều người, kỳ thực ngày đó, trước lúc thành Bình Chung nổ tung Thiên Dực đã điều tra nhóm lớn quân địch đã rút lui kia, bọn họ sau khi tiến vào biên giới nước Liêu thì không thấy tăm hơi đâu nữa.”

“Biên giới nước Liêu ư?” Triển Chiêu không hiểu, “Quân địch lần này là người Liêu hay là bọn chúng có cấu kết với nhau?”

“Hắn không phải là quân Liêu, mà về phần có cấu kết hay không Liêu quốc tất nhiên sẽ không thừa nhận, hơn nữa còn giáp ranh với biên giới Liêu quốc, có nói cũng không thể nói rõ.” Hạ Nhất Hàng buông tay, “Liêu quốc sẽ không nhân cơ hội khiêu khích trung nguyên, nhưng không có nghĩa là sẽ không mắt nhắm mắt mở. Khi không có bằng chứng chúng ta cũng không có cách nào khai chiến với Đại Liêu, lại nói tới, dẫn đầu khơi mào chiến tranh cũng không phải là tính cách Nguyên soái nhà ta.”

Tất cả mọi người gật đầu, đừng nhìn Triệu Phổ giống như một thanh đao mà lâm... hắn thiện chiến chứ không hiểu chiến, ngược lại, phong cách trước giờ của hắn đều là ba phải, có thể thái bình một ngày liền thái bình một ngày.

Bọn Triển Chiêu đều tán thành làm như vậy, dù sao một ngày nào đó chiến tranh cũng nổ ra, vô luận là thắng hay thua thì người đứng mũi sào chịu tội vẫn là dân chúng. Làm tướng quân hay đại hiệp, bọn họ võ nghệ đều cao cường, cho dù binh hoang mã loạn vẫn có thể tự bảo vệ tốt cho bản thân mình. Nhưng dân thường già yếu, phụ nữ và trẻ em lại không có mấy năng lực này, xem nhẹ chuyện khai chiến tương đương với chuyện đoạt tính mạng con người, Triệu Phổ trăm ngàn lần sẽ không đưa ra một quyết định không thể chịu trách nhiệm như thế, mấy luận điệu gì mà “Loạn thế xuất anh hùng” linh tinh, hắn đa phần là cười nhạt.

“Chủ lực của đối phương đã rút lui, chỉ để lại một phần nhỏ người tiến hành kế dụ địch, chúng muốn lấy thiểu số thắng đa số để uy hiếp chúng ta.” Hạ Nhất Hàng thở dài, “Có điều muốn lừa dối Nguyên soái nhà chúng ta đâu có dễ dàng như vậy, mà đối phương tổn thất cũng không quá nặng, không bị thương đến gân cốt, còn một điều nữa, chính là...”

Tất cả mọi người nhìn hắn, “Cái gì?”

“Các người cũng đã thấy những hắc y nhân đến trộm bản đồ.” Hạ Nhất Hàng nói, “Đều là tử sĩ.”

Bọn Triển Chiêu gật đầu.

Hạ Nhất Hàng “Chặc” một tiếng, thản nhiên nói, “Chứng tỏ thủ lĩnh của địch quân đối đãi với thủ hạ vô cùng... Tàn nhẫn.”

Tất cả mọi người đồng ý, quả thực rất tàn nhẫn, có cảm giác coi mạng người như cỏ rác, chỉ vì một chút sự tình mà phải chết bốn binh lính.

“Nghiêm túc mà xem xét lại toàn bộ kế hoạch Thành Bình Chung thì thấy, đối phương dùng kế ác độc, lực lượng hành động ưu việt lại tập kích bất ngờ, chỉ huy quân địch tính cách âm độc, hết sức giáo hoạt! Mà binh lính lại kỷ luật nghiêm minh, có cảm giác như là nô lệ vậy.” Hạ Nhất Hàng khe khẽ thở dài, “Đối cách nói khác, chúng ta là đồ sứ còn đối phương là bình đất nung, đến thời khắc mấu chốt có thể bọn họ sẽ không tiếc mạng cùng đồng quy vu tận với chúng ta, loại địch nhân này là khó đối phó nhất, sau này cần phải cẩn thận gấp bội.”

Mọi người nghe xong lời của Hạ Nhất Hàng, cẩn thận ngẫm nghĩ lại... Quả thực đúng vậy.

Thấy mọi người lo lắng, Hạ Nhất Hàng ngược lại cảm thấy mình nói có hơi nghiêm trọng, cười cười, “Không sao, đã nhìn đến mặt xấu thì tất nhiên cũng phải nhìn thêm mặt tốt. Trên tổng thể mà nói, ít nhất chúng ta cũng trên cơ bọn chúng, cuộc chiến đầu tiên này cũng xem như là đánh đẹp.”

Tất cả mọi người gật đầu, tâm nói – Cái gì gọi là coi như? Rõ ràng là một trận chiến không đánh mà thắng quá ư đẹp mắt.

Đúng như Hạ Nhất Hàng dự đoán, đối phương thật đúng là “bình đất nung”.

Tại bờ sông Bình Xuyên, Phong Khiếu Thiên và Thẩm Thiệu Tây đang chuẩn bị bắt sống quân địch vẫn chưa được như nguyện... Không bắt được một tên tù binh nào mà chỉ toàn nhặt được thi thể.

Bên bờ sông Bình Xuyên, những quân địch hắc y kia một kẻ rồi hai kẻ nếu không phải do chết trận thì chính là sau khi bị bắt đã uống thuốc độc tự sát, trên bãi sông ngổn ngang đều là thi thể, nước sông cũng đỏ ngòm một mảng lớn, tràng diện hết sức chói lòa.

Phong Khiếu Thiên đang thu dọn chiến trường liền ngược lên, “Đến mức như thế này! Cũng không phải là một trận chiến giữ thành, sao lại không coi mình là con người chứ, nói chết liền chết.”

Thẩm Thiệu Tây lại cảm thấy may mắn khi mình không nhìn thấy mặt trận này.

Trong thôn Thi Trì thương vong càng thêm thảm trọng, đồng cỏ đều đã bị nổ bằng tạo thành một cái hố to, mạch nước ngầm bắt đầu dâng lên, lúc này cái hố đã trở thành một cái “Ao”, bên trong có bao nhiêu quân địch chết không cách nào tính ra được. Mà vị tướng lĩnh “Độc Hỏa” bên quân địch lại không bắt được, dù hắn đã sớm bỏ chạy nhưng vẫn bị nổ chết trong ao Thi Trì, không có người nào biết đến.

Hạ Nhất Hàng xem như hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn, mang theo Trung Lộ quân và mọi người trong Khai Phong Phủ trở về Hắc Phong Thành.

Bình Chung thành Bách phế đãi hưng(55), Hắc Phong Thành phái công tượng đến hỗ trợ tu sửa phòng ốc.

(55)Nguyên văn 百废待兴: Rất nhiều việc đang chờ hoàn thành

Lan Khắc Tĩnh Đạc thoái vị, Lan Khắc Minh đứng ra kế thừa vương vị Bình Chung, cùng đệ đệ Lan Khắc Di suất lĩnh dân chúng trong thành đồng

thời trùng kiến Bình Chung, mười phần nhiệt tình.

Triệu Phổ chỉ để lại miếng binh phù và mấy tên lệnh liên lạc lại cho Lan Khắc Minh chứ không lưu lại bất kỳ người nào.

Theo lý mà nói, Triệu Phổ hoàn toàn có thể lưu lại đóng quân tại Bình Chung thành, lấy danh nghĩa là bảo hộ, biến gia tộc Lan Khắc trở thành hoàng tộc bù nhìn, chiếm đoạt Bình Chung thành. Nhưng hắn không như vậy làm, tất cả binh mã Triệu gia quân đều kéo về Hắc Phong Thành, còn cách mỗi đoạn thời gian sẽ phái người đưa một ít vật liệu, củi và vật liệu đá tới đây.

Cái gọi là quân tử chi giao, không chỉ có Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di, mà còn có bách tín Bình Chung thành đều bị Triệu Phổ thuyết phục, không bỏ tiền mua cũng không ép buộc giao tình, đó mới thật sự là giao tình.

Hơn nữa Lan Khắc Di sùng bái võ học Trung nguyên, không có chuyện gì liền chạy khỏi thành Bình Chung, hiện giờ đã cùng lứa học sinh cùng tuổi ở trường Thái học trở thành bạn tốt, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của hắn là có thể đi một chuyến đến Khai Phong Phủ, mở mang kiến thức.

Sau phong ba ngăn ngủi, Tây Vực lại khôi phục sự yên tĩnh, đảo mắt đã gần đến mùa đông.

Mùa đông ở Tây Vực trời giá rét lại đông lạnh, nhưng cũng tương đối thái bình, phía bắc bão tuyết phủ kín cả lối đi, binh mã sẽ không phát động tấn công vào lúc này, cho nên mùa đông ở Tây Vực là một mùa an ổn.

Đám người Triển Chiêu lần đầu tiên trải qua mùa đông ở Hắc Phong Thành, vốn tưởng rằng sẽ có thời gian rảnh rỗi nhưng không ngờ sau khi tới Hắc Phong thành, ngênh đón bọn họ chính là một vụ kỳ án.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Cuối mùa thu tại Hắc Phong Thành, hết ba ngày tuyết rơi, rốt cuộc cũng có một ngày trời quang mây tạnh, toàn thành một màu trắng xóa, lạnh tới mức làm tinh thần người ta tỉnh táo.

Trời còn chưa sáng, các tướng sĩ Triệu gia quân đều đang xúc tuyết đọng trong thao trường đi nơi khác, sau khi trời sáng mới bắt đầu thao luyện như bình thường.

Những tướng sĩ này cũng rất thích đùa cợt nhau, ở bên trong thao trường đắp một con thỏ tuyết còn cao hơn cả tường thành nữa, khiến cho Lỗ Nghiêm lão gia tử mới sáng sớm đã tức giận, “Nếu nó sụp xuống thì có khác gì tuyết lở? Các người đều còn nhỏ hử?”

...

Triển Chiêu sau khi rời giường thì muốn mở cửa đi ra ngoài ăn điểm tâm... Nhưng đẩy hai cái mà cửa vẫn không nhúc nhích.

Triển hộ vệ khoanh tay đứng ở trước cửa ngoẹo đầu quan sát.

Bạch Ngọc Đường không hiểu hỏi y, “Miêu nhi, làm gì vậy?”

Triển Chiêu thần thần bí bí mà chỉ chỉ cánh cửa, nhỏ giọng nói, “Cửa mở không được.”

“Cho nên?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Có phải là có người đùa dai không?” Triển Chiêu cảnh giác mà đi qua đi lại quanh cửa hai vòng.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Là bị đóng băng mà thôi.”

Triển Chiêu sững sốt, nhìn hẩn, “Cửa bị đóng băng ư?”

“Trời lạnh thì đây là chuyện bình thường a, có thể do tối hôm qua tuyết rơi xuống tụ ở ngưỡng cửa, mà trời gần sáng là lúc lạnh nhất nên cánh cửa mới bị đông cứng lại.” Nói xong, Ngũ gia đẩy cửa sổ ra, ngoắc Triển Chiêu, “Tới đây, ra ngoài bằng cửa sổ.”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt “Hiểu biết thật sâu rộng!” nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không hổ là lớn lên ở Thiên Sơn a!”

Nói xong, Triển hộ vệ chỉ vừa mới hướng ra ngoài cửa sổ một cái thì truyền đến một tiếng “Ai nha”.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra ngoài... Chỉ thấy Triển Chiêu rơi vào trong đồng tuyết ngoài cửa sổ.

Ngũ gia nhin cười.

Triển Chiêu ngửa mặt liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trên đỉnh đầu “Ầm” một tiếng, tuyết trên nóc nhà rơi xuống một đồng lớn đập trúng người Triển Chiêu, cộng thêm với tuyết trên mặt đất, trông Triển Chiêu chẳng khác nào một người tuyết to lớn cả... Chẳng biết sao khi nhìn vào còn có chút giống hình dáng của một con mèo tuyết nữa.

Cùng lúc đó, có tiếng cười truyền đến.

Triển Chiêu đưa tay lau tuyết trên mặt, chỉ thấy ở trước cửa phòng mình, Lâm Dạ Hỏa đang kéo cánh cửa, khó trách vừa rồi lại mở không ra!

Trên nóc nhà, Tiểu Lương Tử mừng rỡ chạy đến, trên mặt hai người đều lộ rõ vẻ tươi cười khi thực hiện được trò đùa dai.

Đối diện trên bàn đá, Ân Hậu và Thiên Tôn đang ăn điểm tâm cũng đều che miệng cười.

Hỏa Phượng buông lỏng cánh tay đang giữ cửa, chỉ vào Triển Chiêu, “Nói cửa đóng băng mà người cũng tin, mèo ngu ha ha... Phốc.”

Lâm Dạ Hỏa còn đang phách lối thì từ xa xa “Bụp” một nắm tuyết bay tới, đập trúng mặt hắn.

Sắc mặt Hỏa Phượng cũng thay đổi, hất tay áo lên, “Tên nào to gan dám đột kích gương mặt của bản đại gia ta hả?!”

Vừa quay mặt sang nhìn thì chỉ thấy Trâu Lương đang vỗ các bông tuyết trên tay, Lâm Dạ Hỏa liền nhặt tuyết trên mặt đất vo lại thành một cục để đánh trả.

Ném một nắm tuyết qua, Trâu Lương nghiêng đầu một cái... Quả cầu tuyết kia liền đập về cửa phòng ở hướng phía sau hắn.

Đúng lúc cửa phòng vừa mở ra, Tiểu Tứ Tử vốn đang hoan hỉ vui mừng chạy đến, ai ngờ “Bụp” một tiếng, bị một quả cầu tuyết bự chẳng khác gì so với cái mặt bự của mình đập trúng mặt.

Tiểu Tứ Tử bối rối ngồi xuống trên ngưỡng cửa, Công Tôn ở phía sau đi ra nhanh chóng ôm lấy bé, “Người nào a!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, hai tay ôm má, rụt cổ lại “Ghét ghê!”

Trên nóc nhà một đám ảnh vệ liên tục ném cầu tuyết vào Lâm Dạ Hỏa, báo thù cho Tiểu Tứ Tử.

Lâm Dạ Hỏa hướng về phía bên cạnh, nghĩ phải đoạt cửa mà chạy khỏi đây, Triệu Phổ vừa đúng lúc đi tới, suy nghĩ Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng chợt lóe, may mà không đụng mặt.

Triệu Phổ vốn trước đó vừa nhìn thấy Công Tôn ôn Tiểu Tứ liền muốn đi tới, ai ngờ trước mắt đột nhiên lóe lên một hồng ảnh, Cửu vương gia giật mình, tâm nói người nào a! Mới vừa ngăn người một cái đã bị ảnh vệ nhà mình ném tuyết đầy mặt.

Nhóm ảnh vệ cả kinh, toàn bộ đều bỏ chạy.

Cửu vương gia cạ mặt vào cửa, nhắc chân ngáng một cái, Hỏa Kỳ Lân ở phía sau lưng ngã thẳng cẳng trong tuyết.

Một đầu tóc đỏ của Hỏa Kỳ Lân toàn là tuyết, bò dậy muốn liều mạng với Triệu Phổ.

Bên kia phòng, Triển Chiêu giơ hai quả cầu tuyết đuổi Bạch Ngọc Đường chạy quanh sân, vừa ném vừa kêu, “Chuột người vậy mà dám ám toán ta!”

Đám học trò dậy sớm ở Thái học viện cũng đến gia nhập cuộc chiến.

Sáng sớm, trong sân của phủ chủ soái một đồng quả cầu tuyết bay loạn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi ở bên cạnh bàn đá vừa ăn điểm tâm vừa lắc đầu, “Chậc... Đều là trẻ con cả!”

Rốt cục, mọi người tạm thời dừng chiến để ăn điểm tâm, đang lên kế hoạch lát nữa đi dạo quanh phố một vòng, thì Lỗ Nghiêm bỗng từ bên ngoài chạy vào.

Lão gia tử vừa vào cửa liền hành lễ với Triệu Phổ một cái, không bẩm báo chuyện quân vụ mà lại đến bên cạnh Triển Chiêu, “Triển đại nhân có rảnh không?”

Triển Chiêu gật đầu, y đang lái nhái vì nhàn rồi đây.

“Vậy thì tốt quá, trong thành có một vụ án, ngài có muốn nhân tiện đi xem rồi hỗ trợ một chút không?” Lỗ Nghiêm cùng Triển Chiêu thương lượng.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn, “Án mạng ư?”

Lỗ Nghiêm gật đầu.

Khác với các Châu hay Thành Phủ khác, ở Hắc Phong Thành không có nha môn, hết thảy đều được Triệu gia quân quản lý. Trị an trong thành tuy có đội quân đặc biệt phụ trách, nhưng khi có chuyện gì xảy ra vẫn cần phải báo lại cho Lỗ Nghiêm.

Triệu Phổ khó hiểu, “Xảy ra án mạng trong Hắc Phong Thành đến mức phải kiện cáo? Có phải do tướng sĩ uống say rồi dẫm thương người không?”

Trâu Lương hí mắt lại, “Ai mà to gan như vậy?”

Lỗ Nghiêm khoát tay, “Không phải người trong quân doanh đâu Nguyên soái, là dân chúng bình thường mang mạng người trong nhà lên quan.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vụ án rất quái lạ sao?”

Lỗ Nghiêm gật đầu, “Đúng là có chút đặc biệt, dù sao đối với chuyện phá án Khai Phong Phủ vẫn tương đối có kinh nghiệm.”

Triển Chiêu gật đầu, y cũng đang nhàn rồi đây, có vụ án tra một chút cũng không sao.

Công Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử, xách theo cái hòm thuốc đi cùng để giúp đỡ việc nghiệm thi.

Những người khác nhàn rồi không có việc gì làm, liền cùng nhau đi theo.

...

Địa điểm phát sinh vụ án, nằm ngay tại chỗ chếch đối diện của thư viện Hắc Phong Thành, ở bên trong một khách điểm.

Bởi vì Triệu gia quân ở Hắc Phong Thành quân kỷ nghiêm minh, hơn nữa dân cư ở đây lại không nhiều lắm cho nên rất ít khi xuất hiện mấy loại án mạng này, bởi vậy không khỏi có hơi oanh động, ở cửa chính không ít người đang vây quanh.

Bọn Triển Chiêu tiến vào khách điểm, chỉ thấy vài tên tiểu nhị đang đứng ở một bên lén lút nói chuyện với nhau, mà ở cái bàn cách đó không xa có một nữ nhân trẻ tuổi đang ngồi, tướng mạo đoan trang.

Ở trước cái bàn mà nữ nhân kia đang ngồi là một cái đầu đầy máu của một nam nhân trung niên.

Nam nhân này hình dáng thế nào có chút không phân biệt không rõ, bởi vì trên đầu và mặt toàn là máu, mà trên mặt đất cũng có một bãi máu, hẳn là máu của người chết.

Mà ở bên cạnh người chết, là một cây búa dính đầy máu. Đây là một cái chùy bằng gỗ chuôi đồng, là dụng cụ mà các thợ mộc ngày thường đều hay dùng đến, không lớn lắm, được chế tạo khéo léo.

Công Tôn đi qua kiểm tra thi thể, nói, “Bị cây búa đập trúng, từ trên lầu ngã xuống... Chờ một chút...”

Công Tôn nói xong, lại phát hiện trong miệng thi thể miệng có máu, thử quan sát rồi cau mày, “Đầu lưỡi hằn sao lại bị rớt mất một ít... cằm cũng bị nát, ai a? Ngực là bị cọc gỗ ghim qua sao? Làm thế nào vậy?”

Bọn Triển Chiêu nhìn thi thể toàn thương tích chồng chất, khó hiểu cái vị nhân huynh này đã bị bao nhiêu người giết chết bao nhiêu lần a?

Lỗ Nghiêm giới thiệu cho đám Triển Chiêu, “Người chết gọi là Thảm Đại, là chương quỹ của tửu lâu Đại Phúc, vị này chính là phu nhân của hắn.”

Thảm phu nhân đứng dậy, hành lễ với mọi người.

Triển Chiêu đáp lễ với nàng, hỏi, “Thảm phu nhân, Thảm Đại rốt cuộc chết như thế nào vậy? Lỗ đại nhân nói phu nhân có nhìn thấy?”

Thảm phu nhân thở dài, “Đúng là ta có nhìn thấy, mấy tiểu nhị trong điểm cũng đều thấy cả.”

Mọi người nhìn bọn tiểu nhị đang ở một bên nhỏ giọng nghị luận.

Vài tên tiểu nhị gật đầu.

Thảm phu nhân ý bảo một tiểu nhị tương đối lớn tuổi đi lên nói.

Tiểu nhị kia đi tới, nói cho đám người Triển Chiêu chuyện đã xảy ra.

Dùng lời nói của bọn tiểu nhị, vị Thảm chương quỹ này chết hoàn toàn là do ngoài ý muốn.

Bọn Triển Chiêu nhú mày – Người này bị thương thành như vậy, chỉ kém mỗi ngũ mã phanh thây mà lại là chết ngoài ý muốn ư?

Tiểu nhị kỹ càng tỉ mỉ thuật lại sự tình vừa xảy ra.

Sự tình là như vậy, sáng nay, Thấm Đại sau khi rời giường thì phát hiện tay vịn của lan can lầu hai bị bung ra, một cây cọc gỗ phía ngoài lẽ bị lệch ra ngoài, hết sức nguy hiểm. Hắn mới lấy một cây búa đến, chuẩn bị đem tay vịn kia đóng lại. Nhưng lúc cầm cây búa đi ra cửa, đột nhiên bị cánh cửa giữ lại, hắn ngã nhào về phía trước, cầm đập lên lan can, kết quả cắn đứt hơn nửa đầu lưỡi, hắn đau đến mức muốn nhảy lên, miệng chảy rất nhiều máu, lại do máu chảy xuống dưới chân nên liền bị trượt, ngã xuống cái cọc gỗ kia, vì vậy trước ngực mới bị đâm thủng thành một lỗ như vậy, lan can gỗ cũng bị đè sập, thế là hắn từ lầu hai trực tiếp té xuống cầu thang, lăn xuống một hồi, lại vừa vấp bị cây búa rơi xuống đập trúng đầu... Cứ như vậy đi đời nhà ma.

Khi nghe tiểu nhị nói xong mọi người vẫn còn duy trì biểu tình kinh hãi.

Ngay cả mặt than Bạch Ngọc Đường bình thường mặt không đổi sắc cũng khó giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Thiên Tôn và Ân Hựu sống hơn một trăm tuổi, lần đầu tiên được biết tới loại người xui xẻo như này, chỉ sửa cái lan can thôi sao, kết quả chẳng biết tại sao mà chết, lại còn chết rất thảm nữa.

Thấm mặc cảm khái vị chương quý xui xẻo kia trong chốc lát, Triển Chiêu mới hỏi mọi người, “Tất cả các người đều nhìn thấy?”

Mấy tiểu nhị và vị Thấm phu nhân kia đều gật đầu.

Triển Chiêu nghe xong cũng không có lên tiếng, nếu quả thật là chết ngoài ý muốn, vậy thì vị Thấm Đại này đúng là người xui xẻo nhất trên đời, nhưng nếu không phải là ngoài ý muốn... Như vậy thì đây chẳng qua chỉ là lời một chiều của vài tên tiểu nhị cùng Thấm phu nhân, trong điểm chỉ có

bọn họ, không còn ai khác có thể chứng kiến, cái này gọi là chết không đối chứng.

Lỗ Nghiêm bất đắc dĩ buông tay nhìn Triển Chiêu, tình huống phổ thông này bình thường đội quân đặc biệt chưa từng xử lý qua.

Triển Chiêu gật gật đầu, loại án này ngược lại rất thường gặp ở Khai Phong Phủ, đúng là có rất nhiều tình huống vài người chứng kiến lại chính là hung thủ, hại chết người sau đó bịa đặt lời cung hòng thoát tội, người có hiềm nghi nhất... Chính là vị Thảm phu nhân này.

Nhưng ngay khi mọi người còn đang hoài nghi xem có thể tin lời của mấy vị nhân chứng này không thì vị Thảm phu nhân kia lại mở miệng, “Không phải là ngoài ý muốn.”

Tất cả mọi người nhìn nàng.

“Tuy rằng tướng công ta chết ngoài ý muốn, nhưng hãn ngoại ý muốn chết, không phải là ngoài ý muốn!” Thảm phu nhân nghiêm túc nói.

“Phu nhân... Chẳng qua chỉ là trùng hợp, những quái lực loạn thần kia không thể tin a.” Một tiểu nhị nói.

Triển Chiêu khoát tay áo với tiểu nhị kia, ý bảo hãn đừng cắt ngang lời Thảm phu nhân, “Phu nhân cảm thấy có người hại Thảm chương quỹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ư?”

Thảm phu nhân gật đầu.

“Là ai làm hại?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Thảm phu nhân ngẩng đầu nhìn mọi người, lại thở dài, nói, “Là ta.”

Lúc này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Triệu Phổ nhìn Lỗ Nghiêm.

Lỗ Nghiêm gật đầu với Cửu vương gia – Nói Triển Chiêu đi tới đâu kỳ án theo tới đó quả nhiên không phải giả a, Hắc Phong Thành bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra loại chuyện lạ này a!

Công Tôn không hiểu, hỏi Thẩm phu nhân, “Ý phu nhân... Là do phu nhân hại trượng phu của mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Thẩm phu nhân gật gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa nhin không được nói, “Phu nhân làm thế nào để hại trượng phu mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Thiết kế bẫy rập a?”

Đôi mắt Thẩm phu nhân hồng hồng, “Ngày hôm qua ta có nguyên rửa hân.”

Mọi người càng nghe càng hồ đồ – Nguyên rửa ư?

Thẩm phu nhân nói, “Dạo gần đây hân có cùng một cảm cơ lui tới, trong cơn tức giận ta đã nguyên rửa hân chết không được tử tế.”

Mọi người không nói gì nhìn trời.

Triệu Phổ thở dài – Đây là do trời lạnh quá, lạnh đến choáng váng luôn sao!

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nhìn nàng nói, “Vợ chồng gây gỗ nhau mắng đôi câu là chuyện bình thường, cũng không thể xảy ra chuyện như vậy...”

Thẩm phu nhân lắc đầu, “Không phải! Thứ ta đã hạ chính là Huyết chú, trong vòng ba ngày ta nhất định phải đền mạng cho hân!”

Nói xong, vị phu nhân kia liền khóc òa lên.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ – Kể cả khi đã rời Khai Phong Phủ rồi mà vẫn còn gặp phải loại chuyện kỳ lạ này a.

Công Tôn tò mò hỏi, “Cái gì Huyết chú a?”

“Là theo Huyết yêu hạ chú.” Tiểu nhị nói.

Triển Chiêu không hiểu, “Chẳng phải Tuyết yêu chỉ ăn thịt người thôi sao, giả vờ làm nữ nhân lạc đường rồi lừa gạt người linh tinh này nọ các loại ta đều đã nghe qua, thế nào mà Tuyết yêu còn quản cả chuyện hạ chú nữa?”

“Không phải nàng nói Tuyết yêu mà là Huyết yêu.” Lỗ Nghiêm nhỏ giọng giải thích cho Triển Chiêu, “Một đám phụ nhân ở nhân gian Tây Vực có lưu truyền một loại thuyết pháp, cần chuẩn bị một cái cái chén, nhỏ từng giọt máu của ngón giữa vào, từng bước mà hạ chú.”

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Lỗ Nghiêm – Các đại cô nương, tiểu tước phụ ở Hắc Phong Thành các người ngày thường đều chơi mấy thứ kích thích này á, những cô nương ở Khai Phong Thành không có việc gì làm đều sẽ thêu hoa mua thức ăn nấu cơm này nọ... Mưu sát chồng nhiều nhất cũng chỉ dùng bao thuốc chuột.

Lão gia tử cũng bất đắc dĩ.

“Truyền thuyết Huyết yêu ở vùng Tây Vực thật ra thì cũng có.” Lâm Dạ Hỏa hiển nhiên đã từng nghe qua, “Có điều hạ Huyết chú rất phiền toái, mấy biện pháp mà dân gian truyền nhau đa số đều là nói bừa, hơn nữa một khi đã thành công thì trong vòng ba ngày người hạ chú hẳn là sẽ phải chết, đây là phương pháp đồng quy vu tận cùng người khác.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều nhìn vị Thấm phu nhân kia – Nói cách khác, chỉ cần vị phu nhân này có thể sống qua ba ngày, thì sẽ không có chuyện Huyết yêu gì cả! Nhưng ngược lại, nếu trong vòng ba ngày mà người chết? Vậy hung thủ chính là Huyết yêu ư?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 29: Sự Kiện Ngẫu Nhiên

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Biệt viện của phủ chủ soái dành ra mấy gian nhà làm phòng ngỗ tác tạm thời cho Công Tôn dùng để nghiệm thi.

Thi thể Thấm Đại được đưa vào phòng ngỗ tác, Công Tôn nắm vững việc nghiệm thi.

Mà vị Thấm phu nhân kia cũng được đưa tới một gian nhà trong phủ chủ soái ở tạm.

Hắc Phong Thành từ Nam tới Bắc vốn nhiều người, dân chúng kiến thức cũng xem như rộng rãi, nhưng mà chuyện này vẫn rất nhanh chấn động toàn thành.

Xế trưa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo nhóm Thiên Tôn, Ân Hậu và Tiểu Tứ Tử đi ăn cơm, vừa tới tửu lâu thì quả nhiên thấy tất cả mọi người đều đang nghị luận về hung án.

Đám người Triển Chiêu vừa mới vào cửa liền có một tiểu nhị lanh lẹ tới dẫn mọi người lên lầu.

Tiểu nhị này cùng tiểu nhị Tiểu Lục Tử ở Thái Bạch Cư rất giống nhau, cả hai đều kêu là Tiểu Lục Tử... Có điều, so với Tiểu Lục Tử chỉ là một người bình thường, vị tiểu nhị này lại khác hẳn, trên thực tế hẳn là

người của Triệu gia quân, là thủ hạ thám tử của Đông Thiên Dực nên mới dùng tên giả gọi Tiểu Lục tử, hàng năm hẳn đều ở tửu lâu thu thập tin tức.

Tửu lâu này cũng tên là Thái Bạch Cư, là phân lâu của Thái Bạch Cư ở Khai Phong, làm ăn tương đối tốt.

Hắc Phong Thành dù sao cũng là nơi quân sự trọng yếu, bởi vậy tất cả tửu lâu, khách điểm các nơi to như này đều được xếp vào cơ sở ngầm của Triệu gia quân, đối với Triển Chiêu mà nói thì tra án ở Hắc Phong Thành dễ dàng hơn tra án tại Khai Phong Phủ nhiều.

Tiểu Lục Tử ở bên lầu nói chuyện với bọn Triển Chiêu, “Miêu tướng quân và Tinh tướng quân đều đang ở lầu ba, các vị có muốn đi lên ngồi cùng nhau không?”

Bọn Triển Chiêu cảm thấy như được lợi lộc, trùng hợp như thế a.

Trên lầu ba chỉ có một cái bàn, bày toàn là mỹ thực, bên cạnh bàn là một vị cô nương thanh tú đang dùng tư thế co chân lên ghế đầy phóng khoáng mà gặm chân gà, phía bên kia cạnh tay nàng là một đồng chén không, cao chừng một ngọn núi nhỏ.

Cô nương kia thoạt nhìn chỉ mới hai mươi tuổi đầu, trắng trẻo sạch sẽ, một đôi mắt xếch, sống mũi cao, tết một bím tóc con con vẹo vẹo, trên cổ đeo một vòng trang sức toàn là chuông nhỏ xinh đẹp bằng bạc, một thân trang phục võ màu trắng với hoa văn đen, mang giày đen, trên hai cổ tay cũng treo đầy vòng bạc chuông nhỏ, tay vừa cử động liền vang lên từng tiếng chuông đình đình đang đang. Cô nương ngồi đối diện bàn thân hình cao lớn như đại hán, so với Phong Khiếu Thiên còn có phần khôi ngô hơn, người này cốt cách thanh kỳ, trời sinh đã khổng lồ, mặt chữ điền miệng rộng, bộ dáng uy vũ đến mức có chút dọa người. Nàng ta mặc một thân áo choàng có màu xanh đen, hắc kim nhuyến giáp(56)trên đầu dùng một cái

khăn đen để trùm đầu lại, nàng ta đang khoanh tay, bất đắc dĩ mà nhìn cô nương ham ăn phía đối diện.

(56) Bộ giáp bằng kim loại nhưng mềm mại chứ không thô cứng.

Hai người nhìn thấy mọi người đi lên lầu, một người đưa tay một người cầm chân gà chào hỏi – Ấy ~~!

Mọi người cũng chào hỏi lại.

Cô nương kia gặm gà miệng toàn là mỡ, nhìn Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Tiểu Tứ Tử, đến đây!”

Tiểu Tứ Tử chạy tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, cười tủm tỉm chào hỏi, “Thải Thải tỷ tỷ.”

Cô nương kia vươn tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử đầu, kéo dài giọng nói, “Ngoan ~~~ ”

Hai người này là ai đây? Họ là hai phó tướng của Tiên Phong quan Âu Dương Thiếu Chinh, hai trong Thập đại danh tướng của Triệu gia quân – Miêu Bát Thải và Tinh Minh Linh.

Miêu Bát Thải là một Miêu nữ, trong thập đại danh tướng có hai nữ tướng quân, nàng là một trong số đó, rất dũng mãnh thiện chiến. Đều nói Miêu nữ giỏi dùng cổ độc, nàng cũng không ngoại lệ, bởi vậy đi theo Tiểu Tứ Tử đến chỗ Công Tôn, cả ngày ở chung một chỗ nghiên cứu các loại cổ trùng.

Trong Triệu gia quân, thế trạng của Tinh Minh Linh rất khôi ngô, cùng với Phó đường chủ Hỏa Phượng đường, thiếu niên đại lực sĩ Tang Bôn là người cùng tộc, tộc bọn họ thừa thãi đại lực sĩ, mỗi một người đều có sức lực lớn vô cùng.

Tinh Minh Linh tuy rằng thể trạng lớn nhưng nhìn không hề cồng kềnh một chút nào, nàng không lỗ mãng ngược lại còn vô cùng tinh táo và cơ trí. Mục đích Triệu Phổ để nàng đi theo Âu Dương Thiếu Chính chính là, tại thời điểm tên hồng mao kia chạy quá nhanh thì kéo đuôi ngựa giữ hãm lại, toàn bộ quân doanh nhiều phó tướng như vậy nhưng chỉ có Tinh Minh Linh là có thể kéo lại Hỏa Kỳ Lân.

Vừa thấy lượng cơm mà Miêu Bát Thái ăn, đã biết là một kỳ nhân rồi.

Triển Chiêu rất ít phục người khác, ở phương diện ăn này thì càng thêm... Có điều khi gặp gỡ vị nữ tướng quân này rồi cũng có chút muốn cam bái hạ phong, lượng cơm ăn của Miêu Bát Thái đúng là kinh người, còn là ăn hoài không mập nữa chứ.

Còn thể trạng của Tinh Minh Linh tất nhiên ăn cũng không ít, bởi vậy mỗi lần hai người bọn họ ăn cơm đều đi cùng nhau, như vậy thì sẽ không xuất hiện tình huống một người đã ăn no mà người còn lại thì vẫn đang lúng túng ăn uống. Có điều cho dù như vậy, Miêu Bát Thái so với Tinh Minh Linh vẫn ăn được nhiều hơn, lượng cơm nàng ăn bao nhiêu thuộc một trong mười bí mật không có lời giải trong Triệu gia quân, nàng và Âu Dương Thiếu Chính rõ ràng không có huyết thống ngoại tộc nhưng lại có mái tóc đỏ như lửa giống nhau, quả là làm người ta khó hiểu.

Mọi người ngồi xuống, Triển Chiêu trước hỏi Tiểu Lục Tử có tin tức gì về án tử không.

Tiểu Lục Tử nói, các thực khách phần lớn đều nói mấy chuyện nhàn rỗi, hiện nay vẫn chưa phát hiện có manh mối gì hữu dụng, chờ sau khi cơm nước xong xuôi, các tửu lâu và khách điểm khác đều sẽ có một lần tập hợp tin tức, đến lúc đó có phát hiện gì sẽ nói cho bọn họ biết.

Triển Chiêu gật đầu nói cảm ơn, mọi người cũng đều gật đầu – Bình thường có thám tử tra quân tình phụ trách tìm hiểu tin tức thực sự là có hiệu

quả rất cao.

Tinh Minh Linh tò mò hỏi Triển Chiêu, “Vị Thảm phu nhân kia tại sao lại được dàn xếp ở phủ chủ soái?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tạm thời cho ở đó, tăng thêm số người thủ vệ.”

“Ta nghĩ khả năng có người tiến vào phủ chủ soái hành hung không lớn lắm, mà nhờ nàng ta tự sát thì sao?” Tinh Minh Linh hỏi.

“Chúng ta cũng lo lắng đến khả năng này.” Triển Chiêu gật đầu, “Cho nên sẽ có Phi Ảnh và Đại Ảnh thay phiên ở cùng nàng ta, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi thỉnh thoảng cũng sẽ qua nhìn một chút.”

Miêu Bát Thái gật gật đầu, “Tối nay ta cũng tới ở cùng nàng, ta muốn nhìn xem ai lại muốn mạng của nàng ta.”

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi nàng, “Thải Thải tử tử, tử có hạ chú hay không nha?”

Miêu Bát Thái vui vẻ, nâng cằm nhìn Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Tử chỉ hạ cổ hạ độc thôi, hạ chú thì chưa thử qua bao giờ.”

“Nếu hạ chú thực sự hữu dụng, Nguyên soái đã chết đi trở về mấy trăm lần rồi.” Tinh Minh Linh thuận miệng nói một câu.

Mọi người nhìn nàng trong chốc lát, sau đó cùng ngộ ra – Vô cùng có đạo lý!

...

“Hắt xì...”

Trước cửa phòng trong viện của Công Tôn, y đang lật sách thì đột nhiên nghe Triệu Phổ hắt hơi một cái.

Công Tôn vừa lật sách vừa nhìn hăn, “Những cuốn sách đó đều có bụi, muốn lật thì trước hết phải rũ bụi đã.”

Triệu Phổ vừa xoa cái mũi, vừa nhìn mấy rương sách cũ ở trước mắt.

Công Tôn trước đó nghiệm thi không phát hiện có gì khác thường, Thấm đại không trúng độc cũng không trúng cổ, ngoại thương hoàn toàn phù hợp với miêu tả của Thấm phu nhân. Vì thế Thấm đại hoặc là chết ngoài ý muốn hoặc là thật sự bị hạ chú.

Công Tôn không tin mấy cái tà ma này, nên mới để Triệu Phổ trợ giúp một tay tìm tới một ít sách có liên quan.

Rất vừa vặn, Đồng Thiên Dực bên kia lại có tính kỹ càng tỉ mỉ, hăn có hết các bản ghi chép về các vụ án phát sinh khi Hắc Phong Thành được xây dựng đến nay, còn có cả tổng hợp của các truyền thuyết dân gian nữa, bởi vậy Công Tôn cũng không đi theo bọn Tiểu Tứ Tử ăn cơm mà trốn ở chỗ này lật sách, để bọn Tiểu Tứ Tử ăn xong rồi mang thức ăn về.

Triệu Phổ cũng gặp tà nữa, Công Tôn không đi hăn cũng không đi, ở lại đây lật sách với Thư ngốc.

“Người có tin không?” Công Tôn vừa lật sách vừa hỏi Triệu Phổ, “Thuyết pháp về Huyết chú một mạng đổi một mạng này?”

Triệu Phổ ha hả hai tiếng, vừa run rẩy cầm quyển sách vừa nói, “Người dù sao cũng là một người đàn ông, làm sao có thể chứ. Ngược lại người nên suy nghĩ lại một chút, nếu việc hạ chú thật sự hữu dụng như vậy thì đừng nói là một mạng đổi một mạng, một vạn tính mạng đổi một mạng, ta cũng đã trúng chiêu mấy lần rồi.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, sờ cằm, “Cũng đúng, các quốc gia ở Tây Vực chắc là mời về không ít Vu sư để hạ chú người đi?”

Triệu Phổ nói, “A, cái này Thiên Dực có làm công tác thống kê qua, có không dưới từ bốn đến năm trăm, vì thế Vu sư tự xưng toi mạng cũng có trên cả trăm người.”

Công Tôn nghe được liền lắc đầu.

“Hửm?” Triệu Phổ đem cuốn sách mới vừa lau sạch sẽ lật một vài trang, hình như là phát hiện gì đó liền ngoắc ngoắc tay với Công Tôn.

Công Tôn đi qua, đẩy cánh tay Triệu Phổ, ghé đầu nhìn.

Nhìn hồi lâu vẫn không thấy Triệu Phổ có phản ứng.

Công Tôn hỏi hần, “Nhìn chỗ nào vậy?”

Lúc này toàn bộ lực chú ý của Triệu Phổ đều bị cái gáy trắng như tuyết của Công Tôn chắn trước mắt, còn nhìn chỗ nào nữa? Nhìn cái cổ a!

Công Tôn ngửa mặt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn mặt Công Tôn chăm chăm, “Á...”

Công Tôn nheo mắt lại, nghiêng đầu – Nhìn chỗ nào vậy chứ?

Cửu vương gia cũng nheo mắt lại, theo bản năng mà liền nhích lên phía trước, mới vừa tiến đến trước mặt... Công Tôn đột nhiên giật giật, cái mũi cũng nhú lại.

Cửu vương gia vừa mới nhích tới liền cảm khái một chút – Thật đáng yêu.

Chỉ thấy sau đó Công Tôn tiên sinh đột nhiên ngửa mặt, rồi, “A... Hắt xì!”

Cửu vương gia bất đắc dĩ mà nhìn Công Tôn.

Công Tôn một bên xoa mũi một bên lấy tay áo lau mặt cho Triệu Phổ, còn không có ý tốt mà nhìn hắc cười hì hì.

Triệu Phổ lúc này cũng coi như đã hoàn hồn, “Khụ khụ” hai tiếng rồi thu hồi lại tâm tình, quơ quơ sách trong tay, chỉ vào một đoạn ngắn ở trong đó cho Công Tôn nhìn.

Công Tôn tiến tới nhìn, chỉ thấy một đoạn kia viết đại khái là ba năm trước đây đã xảy ra một chuyện, chuyện xảy ra ở một thôn nhỏ cách Hắc Phong Thành hơn mười dặm.

Trong thôn trang kia có một người trẻ tuổi, một ngày nọ trong lúc đi lại ở bờ sông, hắc vì né tránh một con lừa đang bị hoảng sợ nên mới trèo lên cây, ai ngờ nhánh cây bị gãy thế là té xuống đất gãy mất một chân... Mà gần nơi hắc ngã là chỗ nước cạn nên hắc bị trượt vào trong sông, cái chân lại gãy nên không có cách nào bơi được, cuối cùng bị chết đuối.

Sau khi hắc chết khoảng hai ngày, trong thôn lại có một vị thôn phụ qua đời, vì sao lại chết thì không ai rõ.

Nhưng trong thôn lại có người truyền rằng, thôn phụ kia đã dùng phương pháp một mạng đổi một mạng, hạ chú với người tuổi trẻ kia.

Nhưng sự thật thì, mới vài ngày trước đó không lâu chồng của thôn phụ kia vừa mới qua đời, ông ta chết là do té ngã xuống núi, nhưng thôn phụ kia lại chỉ ra là do người trẻ tuổi nọ thiếu tiền không thể trả nổi nên mới giết trượng phu của bà. Đáng tiếc bởi vì không chứng cứ, quan phủ không thể xử thẳng.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn cầm quyển sách kia cẩn thận đọc lại mấy lần, “Giống nhau a!”

“Người đoán xem, loại chuyện này có còn không?” Triệu Phổ chỉ vào mấy rương sách kia.

Công Tôn coi bộ sẽ phải đem tất cả những cuốn sách này ra xem hết.

Triệu Phổ liền sai người tìm đám học sinh ở trường Thái học đến giúp một tay, mọi người cùng nhau lật sách, tìm các sự kiện tử vong ngoài ý muốn trong vài năm gần đây.

...

Trong Thái Bạch Cư.

Đám người Triển Chiêu vừa ăn cơm xong, tiểu nhị Tiểu Lục Tử đột nhiên chạy vào, “Triển đại nhân! Ta vừa nghe được chút tin tức.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

“Trước kia ở thành Nam cũng đã từng xảy ra loại chuyện này a!” Tiểu Lục Tử nói.

“Thành Nam ư?” Triển Chiêu để Tiểu Lục Tử ngồi xuống nói thật kỹ càng tỉ mỉ.

Tiểu Lục Tử nói, “Vừa rồi có một thực khách nói nhà hẩn ở phía thành Nam, cách vách nhà có một cửa hàng Kim Phô, vợ chồng quý cửa hàng nọ thừa dịp tướng công xuất môn liền vụng trộm với người khác, ai ngờ bị chồng quý biết được, khi đó còn chửi cho một trận. Kết quả qua vài ngày sau, người vợ kia xuất môn lại ngoài ý muốn mà chết, hai ngày sau nữa, chồng quý kia cũng chết luôn... Mọi người lúc ấy cũng chỉ xem là ngẫu nhiên, bây giờ nghĩ lại – Có mấy chỗ không đúng đều là do Huyết chú mà ra.”

“Còn có chuyện như vậy không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nếu như nói mấy chuyện này là ngoài ý muốn mà chết... Hẳn là cũng không ít đi.” Miêu Bát Thái có vẻ như vừa nhớ ra cái gì đó, vuốt cằm suy nghĩ.

Tất cả mọi người nhìn nàng.

“Ừm...” Miêu Bát Thái suy nghĩ trong chốc lát, hỏi Tinh Minh Linh, “Người còn nhớ chuyện xuất hiện ở Tả doanh năm ngoái không?”

“Tả doanh?” Lỗ tai Lâm Dạ Hỏa cũng dựng thẳng lên, “Quân doanh của tên câm ư?”

Miêu Bát Thái gật đầu, “Tả doanh có một sĩ binh, họ gì...”

“Người nói chết cái kia sao?” Tinh Minh Linh hỏi.

“Ừ.”

“Họ Chu.” Tinh Minh Linh trả lời.

“Đúng rồi!” Miêu Bát Thái nói tiếp, “Cái tên họ Chu đó ngày thường rất có bốn phận, nhưng có một ngày đột nhiên có một vị lão phụ tìm được quân doanh, tới nói rằng hẳn vũ nhục nữ nhi nhà mình nên nữ nhi bà ta mới treo cổ tự vẫn.”

Mọi người nhướng một bên mày – Còn có chuyện như vậy?

“Há!” Hỏa Phượng bĩu môi, “Tên câm kia còn không lột da hẳn a?”

“Nếu như đó là thật sự, Trâu tướng quân đúng là sẽ đem hẳn chặt ra tám khúc, có điều lúc đấy Trâu tướng quân không ở đó cho nên giao cho phó tướng xử lý.” Tinh Minh Linh nói, “Bởi vì lời của lão phụ kia chỉ là lời nói từ một bên, nên trước đó Tần Duyệt mới sai người đem tên lính kia giam lại, sau đó mới đi kiểm chứng.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Tần Duyệt là phó tướng của Trâu Lương, cũng là một trong Thập đại danh tướng của Triệu gia quân, là cùng một dạng với với Thẩm Thiệu Tây, hai người họ thuộc về số lượng nho tướng không nhiều cho lắm, hẳn rất văn nhã, thậm chí có chút ôn hòa, nói chuyện chậm nửa nhịp.

Tần Duyệt làm thủ hạ cho Trâu Lương đúng là quá thích hợp, hai người một thì không nói lời nào, một thì khi nói chuyện lại không có phản ứng, phải nửa canh giờ sau mới nhận được câu trả lời chắc chắn.

Lần đó Lâm Dạ Hỏa nghe hai người họ trò chuyện về quân vụ, gấp đến độ Hỏa Phượng ngay cả chân bàn đều bẻ gãy, hơn hai canh giờ mà hai người chỉ nói với nhau bốn câu, mỗi câu cách hơn nửa canh giờ. Đương nhiên người chịu tội vẫn là Triệu Phổ, muốn nghe hai người bọn họ hồi báo quân tình mệnh phải dài một chút, nếu không sẽ phun máu ra hết.

Đừng xem Tần Duyệt nói chuyện chậm mà lầm, sở trường của hắn chính là tấn công chớp nhoáng, tốc độ tập kích bất ngờ khi đánh giặc phải nói là rất mau, phản ứng của hắn rất cuộc là trời sinh hay là giả bộ thì cũng giống với sắc mặt của Âu Dương Thiếu Chinh ít được xuất chinh cùng với sức ăn Miêu Bát Thái là như nhau, đều thuộc về một trong mười điều chưa giải thích được.

“Tần Duyệt sau đó đã điều tra xong chưa?” Phương diện này Triển Chiêu tương đối để ý, cảm thấy nhất định phải tra ra chân tướng, cho cô nương kia một cái công đạo.

“Chỗ nào mà phải cần dùng tới điều tra a.” Miêu Bát Thái chỉ chỉ đầu, “Tần Duyệt vốn hay dùng kế, hẳn đã thử xem có đúng là cái tên họ Chu kia không.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải hắn cho tên kia một cơ hội chạy trốn, rồi xem thử xem tên kia có chạy hay không?”

Miêu Bát Thái che miệng cười, “Nguyên lai kẻ không yêu nói chuyện đều cùng một phương thức tự nghĩ tự hỏi.”

Triển Chiêu nhin cười nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì.

Tĩnh Minh Linh cười cười, “Đúng là như vậy, tiểu tử kia không những bỏ chạy mà còn đả thương hai lính canh trông coi khác nữa.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Nếu hãn không làm gì thì không thể đường đường chính chính ngồi chờ sao, ai cũng sẽ không oan uổng hãn.” Miêu Bát Thái hừ một tiếng, “Sau đó Tần Duyệt mang người đi bắt hãn, các người đoán thế nào?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, phải làm sao để đem người trong vụ án này liên hệ với vụ án gần đây? Chẳng lẽ là...

“Hãn chết ngoài ý muốn rồi sao?” Triển Chiêu hỏi.

Tĩnh Minh Linh gật đầu, “Ừ! Hãn chạy đến núp vào trong cái lò gạch, kết quả người chuyên đốt lò gạch lại không biết, vừa lúc đốt một chút lửa...”

Tất cả mọi người chau mày.

“Đầy người hãn toàn là lửa, sau hãn phá vỡ lò gạch chạy ra ngoài nhưng vì quá cuống quýt dập tắt lửa nên nhảy vào một cái giếng, ai ngờ là miệng giếng cạn, cuối cùng chết cháy ở bên trong.” Miêu Bát Thái nói, “Lúc ấy mọi người trong quân doanh đều nói là báo ứng.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Sau đó, Tần Duyệt mang người đi thăm vị lão phụ kia, tên lính kia dù nói thế nào đi nữa cũng là từ quân doanh Triệu gia quân mà ra, lại làm chuyện thương thiên hại lí như vậy, thứ nhất là phải bồi tội, thứ hai phải nhìn xem lão nhân có cần chiếu cố không.”

Tĩnh Minh Linh thở dài, “Nhưng khi đến mới biết, sau khi tên lính họ Chu kia chết không quá hai ngày, lão phụ cũng đã chết, ở quê nhà đều cảm thấy có thể là bà ấy thương tâm quá độ, cũng không ai suy nghĩ theo hướng khác.”

Miêu Bát Thái lắc đầu, “May mắn là lúc ấy Nguyên soái không ở Hắc Phong Thành nên không biết chuyện này. Vì việc này nên phó soái vốn tốt tính cũng phát hỏa, Tả doanh từ tướng lãnh đến quân sự toàn thể đều bị phạt, Hắc Phong Thành còn một lần nữa chinh đồn lại quân kỷ, ngay cả Trâu tướng quân đang ở tại Khai Phong Phủ cũng bị phạt nửa năm quân bổng.”

Lâm Dạ Hỏa nghe thế, than thở một câu, “Có quan hệ cái rắm với tên cam kia ấy, làm gì mà ngay cả hãn cũng phạt.”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn hãn – Thì ra chỉ có người có thể khi dễ Trâu Lương còn người khác thì không cho phép đụng vào có phải không?

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, “Nếu như chỉ có một chuyện này thì chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp, nhưng liên hệ với chuyện lần này...”

“Đúng không? Đặt cùng một chỗ nghĩ lại quả thật quá kỳ quái.” Miêu Bát Thái nói, “Lão phụ kia không có thân nhân, hậu sự của bà đều do hàng xóm một tay lo liệu, căn nhà đó hiện vẫn còn giữ, đồ vật bên trong chắc là vẫn còn nguyên.”

“Cho nên nếu như bà ấy năm đó cũng hạ chú... Thì sẽ không để lại đầu mối gì.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta ăn xong rồi đi xem đi!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 30: Mộng

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Trải qua sự cố gắng không ngừng của Công Tôn và đám học trò Thái học viện, rốt cục cũng đã lật xong cả rương sách, lại qua sự sàng lọc của mọi người, cuối cùng cũng tìm ra thêm các sự kiện “Trùng hợp” tương tự khác, phải có gần hai mươi vụ.

Bàng Dục cảm thấy không sao nghĩ ra được, “Nếu như không phải trùng hợp, vậy vụ án là do người gây nên?”

Tất cả những người còn lại đều gật đầu.

“Nhưng mà dùng biện pháp gì mới có thể canh ‘đúng lúc’ như vậy để giết người được?” Bao Duyên cũng không nghĩ ra, “Loại chuyện này dù võ công cao cường cũng chưa chắc có thể làm được đi?”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Triệu Phổ.

“A... Cái này tương đối phức tạp.” Triệu Phổ nói, “Nếu nội lực rất cao thì loại chuyện khiến người khác trật chân trượt ngã hay bị cái gì đập trúng đầu hoàn toàn có thể làm được, nhưng liên tiếp xảy ra sự trùng hợp hai ba lần như vậy cùng một lúc thì không phải là chuyện dễ dàng gì.”

“Có thể là đã lên kế hoạch chặt chẽ trước?” Công Tôn hỏi.

“Nếu quả thực là như vậy.” Cửu vương gia buông một tay, “Thì chỉ có thể nói tên hung thủ này trừ bỏ việc rất rảnh rỗi, còn rất có hứng thú với tội ác.”

...

Tạm thời không nhắc đến mấy người họ đang lật sách bên trong quân doanh Triệu Phổ, bọn Triển Chiêu đang tính đi “dò hỏi thực địa”.

Rời khỏi Thái Bạch Cư, mọi người chia ra mấy đường.

Ân Hậ và Thiên Tôn vừa nghe phải tra án thì không có hứng thú, đi tìm chỗ uống trà nghe hí.

Lâm Dạ Hỏa hẹn Trâu Lương lát nữa đi xem ổ sói, mấy ngày hôm nay lại có thêm vài con sói nhỏ vừa mới ra đời nữa, bởi vậy Hỏa Phượng rất bận rộn.

Tinh Minh Linh và Miêu Bát Thái có việc nên về quân doanh trước.

Chỉ còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng đắn làm chuyện tra án, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lại là người có “Lương tâm” nhất, cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi thăm dò vụ án.

Hai nhóc con này đều là thanh mai trúc mã nên khi ở cùng một chỗ đều rất ngoan, nhưng trên căn bản hai đứa hoàn toàn là hai loại hình bất đồng.

Tiểu Tứ Tử là loại hình bé ngoan nằm tay người lớn ngoan ngoãn đi trên đường.

Mà Tiểu Lương Tử lại là loại hình nhóc con hoang dã thích nhảy lên nhảy xuống, có muốn bắt cũng bắt không được.

Vì thế, tình huống khi mang theo hai nhóc con này đi dạo phố chính là...

Bạch Ngọc Đường nắm tay Tiểu Tứ Tử chậm rãi đi, Triển Chiêu thì thảnh thỏang chạy lên đỉnh phòng chính, đem Tiểu Lương Tử thích chạy mất dạng xách xuống dưới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không biết đường, vốn định tìm một người quen thuộc đường lối ở đây để dẫn đi, có điều nếu đã có Tiểu Tứ Tử ở đây rồi thì lại dễ làm việc hơn nhiều.

Một đường đi đều không cần bọn họ hỏi đường, chỉ cần trông thấy Tiểu Tứ Tử đứng ở đâu đường nhìn trái nhìn phải vài cái thì liền có vài người tốt bụng chạy tới hỏi bé có phải lại lạc đường nữa rồi không, muốn đi chỗ nào a...

Dưới sự giúp đỡ đầy “Nhiệt tâm” của mọi người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất thuận lợi tìm được nhà của vị lão phụ đã mất kia.

Vị lão phụ họ Tiền, hàng xóm của Tiền lão thái thấy đám người Triển Chiêu đến điều tra, liền rất nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Quả nhiên, vụ án của Thẩm Đại quá mức oanh động, mấy láng giềng này đều đã nghe qua. Không chỉ có Triển Chiêu mà những người này cũng đem chuyện Tiền lão thái đã gặp phải liên hệ với vụ án của Thẩm Đại – Quả thật là có rất nhiều điểm giống nhau.

Mặt khác, hàng xóm còn cung cấp một manh mối khiến cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chú ý – Lão thái thái đã từng nhắc qua Tiêu Diêu Lâu gì đó thì phải.

Rời khỏi nhà hàng xóm họ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử trèo tường vào nhà cũ của Tiền lão thái.

“Tiêu Diêu Lâu?” Triển Chiêu nhíu mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có môn phái giang hồ nào như vậy sao?”

Ngũ gia đưa tay che tai Tiểu Tứ Tử, trả lời một câu, “Nghe không giống tên môn phái giang hồ mà giống tên mấy thanh lâu hơn.”

“Ừm... Có đạo lý.” Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Lương Tử khoanh tay nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Sao hai người chỉ che tai Cận nhi mà không che tai đệ?”

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Lương Tử, tỏ vẻ đồng tình – Đệ đúng là hết thuốc chữa rồi, đệ không nhớ mình là đồ đệ nhà ai sao.

Tiểu Lương Tử thở dài.

Nhà Tiền lão thái có vẻ không nghèo khó, lúc này trong sân bị bão tuyết bao phủ, cửa lớn bị khóa, Triển Chiêu đẩy cửa sổ, có một cánh có thể đánh mở.

Nhảy cửa sổ vào trong phòng, ngoài dự đoán bên trong khá sạch sẽ, chỉ tích chút bụi mà thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu xem xét khắp nơi.

Tiểu Lương Tử cũng lục tung cả lên, nhóc đang mở một ngăn kéo thì bị Tiểu Tứ Tử chọt chọt đầu vai.

Tiểu Lương Tử quay đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử chỉ dưới giường.

Tiểu Lương Tử lập tức chạy tới, ghé vào bên giường nhìn vào trong, hô một tiếng, “Có cái gì này!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đi tới.

Chỉ thấy Tiểu Lương Tử chui xuống dưới giường, kéo ra một cái khay.

Trong khay có một cái chén.

Trong cái chén có chứa chất lỏng màu đỏ đã khô, tích đầy bụi bặm, mới nhìn có chút ghê tởm.

“Là máu sao?” Triển Chiêu nhìn chăm chăm.

Tiểu Tứ Tử liếc một cái, nói, “Không phải là máu đâu, nếu là máu thì qua một thời gian sẽ biến thành màu đen.”

“Các loại hồng du linh tinh?” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi.

Triển Chiêu sờ mũi ngửi thử, nhíu mày, “Có mùi thuốc đông y.”

Tiểu Tứ Tử kéo tay áo Triển Chiêu – Bé cũng muốn ngửi nữa.

Triển Chiêu đưa cho bé ngửi thử.

Tiểu Tứ Tử ngửi qua sau đó cau mày, nói, “Có chút mùi hoa hồng.”

“Hoa hồng?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Dùng trị thương do bị ngã sao?”

“Vâng, còn giống như keo vậy, nhưng nếu là hoa hồng thì không đỏ như vậy đâu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Đem về cho phụ thân nhìn thử đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, cầm mảnh lụa trắng bọc cái chén lại.

“Dưới gối hình như có cái gì ấy!” Tiểu Lương Tử đang sờ giường thì phát hiện phía gối đầu có giấu một phong thư nhỏ, liền lấy ra đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy phong thư, khẽ nhíu mày... Trên phong thư không có kí tên, chỉ có một bức họa, thứ được họa là một tòa tiểu lâu, chỉ là

một bức tranh thủy mặc vô cùng đơn giản, tiểu lâu này tọa ở bên trong mây mù, như ẩn như hiện.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cái tiểu lâu này có phải đã gặp qua ở đâu rồi?”

“Ta cũng cảm thấy rất quen mắt.” Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn kỹ, “Nhưng mà... tiểu lâu như này hình như đã thấy rất nhiều.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, dù sao cũng là loại kết cấu phổ thông.

Triển Chiêu mở phong thư ra nhưng bên trong lại trống không, không có đồ vật gì cả.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, hỏi Tiểu Lương Tử, “Dưới giường có chấu than không?”

Tiểu Lương Tử lại xuống dưới giường, nhanh chóng kéo ra một cái chấu than.

Bởi vì ở Hắc Phong Thành có đến nửa năm là vô cùng rét lạnh cho nên mỗi nhà đều có chấu than để sưởi ấm.

Bên trong cái chấu than đồng này, trừ bỏ có màu đen bám bên ngoài, còn có một chút tro bụi, cùng với một tờ giấy cháy sạch chỉ còn sót lại một góc.

Triển Chiêu đem mảnh giấy lấy ra, “Nhìn giống như một góc của giấy viết thư.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tiền lão thái chết sau hôm đi quân doanh tìm người... Có thể bà ấy đã đốt phong thư này không bao lâu trước khi chết?”

Triển Chiêu nhíu mày, nhìn tiểu lâu trên phong thư, “Đây chính là Tiêu Diêu Lâu mà mấy người hàng xóm đã nói sao?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay tiếp tục che tai Tiểu Tứ Tử, nói với Triển Chiêu, “Tiểu lâu này nhìn không giống như thanh lâu.”

“Ừm...” Triển Chiêu lại nhìn phong thư, “Chi bằng hỏi Âu Dương Thiếu Chinh thử xem? Mấy kiến trúc ở Hắc Phong Thành hẳn hẳn là người quen thuộc nhất.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Đồng Thiên Dực cũng có một chút đầu mối là Tiêu Diêu Lâu.

Rời khỏi nhà Tiền lão thái, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo hai nhóc con quay về quân doanh.

...

Trước đi quân doanh tìm Triệu Phổ và Công Tôn, vừa tới thì nhìn thấy một đám thư gộc đang lật sách.

Đồng Thiên Dực lại cầm tới đây rất nhiều tư liệu, kết quả tìm thấy nhiều bản ghi chép về các vụ án “Tử vong ngoài ý muốn” có từ năm năm trước, tổng cộng đã hơn bốn mươi vụ.

Triển Chiêu cầm tờ ghi chép nhìn một hàng từ trên xuống dưới, nhin không được cảm khái, “Thì ra lại có nhiều kiểu chết ly kỳ cổ quái như vậy!”

Tiểu Tứ Tử đem cái chén kia cho cha bé nhìn.

Công Tôn ngửi thử, rồi cạo một mảnh trong chén ra đem ngâm nước, nói, “Thành phần chủ yếu của cái này là hoa hồng, lại bỏ thêm một ít kim sang dược.”

“Chỉ dùng để trị liệu ngoại thương thôi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ! Ngã bị thương hay là bị bỏng đều có thể dùng loại dược này.”
Công Tôn gật đầu.

“Tiểu lâu này nằm ở đâu?” Triển Chiêu đem phong thư đưa cho Triệu Phổ nhìn thử, hỏi hắn có biết không.

Triệu Phổ nhìn một cái rồi lắc đầu, thuận tay đưa cho Đồng Thiên Dực.

Thiên Dực liếc một cái, nói, “Loại tiểu lâu này ở Hắc Phong Thành có ít nhất hơn ba trăm tòa, rất nhiều tửu lâu và khách điếm đều dùng phương pháp xây dựng này.”

“Vậy còn Tiêu Diêu Lâu?” Triển Chiêu hỏi, “Từng nghe qua chưa?”

Đồng Thiên Dực vươn tay che tai Tiểu Tứ Tử, nói, “Bên trong Hắc Phong Thành không có tên tiểu lâu này, nhưng có hơn ba mươi cái tên giống cái tên này ở mấy tửu lâu, thanh lâu, cầm lâu và nhà tắm chung quanh các Châu Thành Phủ Huyện.”

Mọi người dở khóc dở cười – Đúng là cái tên được hoan nghênh mà!

“Hay là hỏi vị Thẩm phu nhân kia xem?” Triệu Phổ đề nghị.

Mọi người đều cảm thấy rất có tính khả thi, ít nhất còn có thể hỏi nàng ta học được phương pháp hạ “Huyết chú” từ đâu, vừa rồi nàng ta còn khóc sướt mướt, lúc này chắc đã bình tĩnh lại rồi?

Triệu Phổ để Tử Ảnh mang người tới.

Nhưng Tử Ảnh mới vừa đi không bao lâu, chợt nghe từ trong phủ chủ soái truyền ra tiếng chuông tập kết thị vệ.

Triệu Phổ khẽ nhú mày.

Mọi người cũng ra bên ngoài để nhìn, chỉ thấy Giả Ảnh vội vội vàng vàng chạy về, “Nguy rồi! Vị Thấm phu nhân kia chết rồi!”

Mọi người kinh hãi.

“Chết như thế nào?” Công Tôn nhảy dựng lên.

Triệu Phổ cũng nhú mày, “Không phải có Phi Ảnh và Đại Ảnh ở cùng nàng ta sao?”

“Đúng là vậy! Người đều bên trong cả!” Giả Ảnh gật đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Chết ngay trước mắt Phi Ảnh và Đại Ảnh? Vậy cũng quá tà môn!

Trong chốc lát, mọi người đã chạy tới gian nhà trong tiểu viện mà Thấm phu nhân ở tạm kia.

Phi Ảnh và Đại Ảnh trầm mặt đứng ở cửa.

Công Tôn chạy vào phòng để kiểm tra thi thể, Lỗ Nghiêm và Miêu Bát Thái cũng đều chạy tới.

Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh và Đại Ảnh chuyện vừa xảy ra.

Hai cô nương cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phi Ảnh nói, “Lúc trưa nàng ta dùng cơm vẫn còn rất bình thường, chúng ta còn ăn cơm cùng nàng ta nữa! Ăn xong mọi người ngồi trò chuyện trong chốc lát, tâm tình nàng ta cũng bình tĩnh hơn nhiều, mới nói muốn nằm ngủ một lát... Ai ngờ vừa rồi Tử Ảnh chạy tới nói Nguyên soái cho gọi người đến, ta đẩy nàng ta một cái nhưng mà nàng ta đã tắt thở rồi!”

Bao Duyên lật xem tờ ghi chép kia, “Đúng là vậy, người hạ chú chết không phải vì thọ chung chính tẩm(57)mà là qua đời trong lúc ngủ mơ, cũng sẽ không phải trải qua chuyện thống khổ gì.”

(57)Sống thọ và chết tại nhà

“Tà môn như vậy? Có phải trúng độc hay là bị ai hạ cổ không?” Miêu Bát Thái chạy vào kiểm tra thi thể cùng Công Tôn.

Sau nửa canh giờ, Công Tôn và Miêu tướng quân ủ rũ đi ra.

Tất cả mọi người đều không hỏi, chỉ mở to đôi mắt trông mong nhìn hai người – Sao lại chết?

Công Tôn lắc đầu.

Miêu Bát Thái buông tay.

“Có nghĩa là gì?” Mọi người truy vấn.

“Tra không ra tại sao lại chết!” Vẻ mặt Công Tôn mờ mịt, “Không trúng độc, không trúng cổ, cũng không có dấu hiệu sinh bệnh, tóm lại chính là... tự dừng mất mạng!”

Mọi người há to miệng nhìn Công Tôn.

“Lát nữa ta sẽ giải phẫu thi thể, cẩn thận nghiệm thi.” Công Tôn lộ ra vẻ có chút không cam lòng, “Không có lý do vô duyên vô cớ chết mà tra không ra nguyên nhân!”

“Có khi nào là nguyên rửa thật không?” Lúc này, tiểu Hầu gia hỏi một câu.

Bao Duyên lắc đầu, “Không nên tin mấy thứ quái lực loạn thần này nọ! Nếu nguyên rửa thật sự hữu dụng thì Cửu vương gia đã sớm chết mấy

lần rồi!”

Triệu Phổ nhìn trời – Thì ra tất cả mọi người đều nghĩ như vậy a...

Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh, “Thấm phu nhân có nói gì về chuyện Tiêu Diêu Lâu không?”

Phi Ảnh ngẩn người.

Đại Ảnh vỗ tay một cái, “Có a!”

Mọi người hai mắt sáng ngời – Thật á?!

“Lúc chúng ta cùng tán gẫu có hỏi nàng ta làm sao lại học được phương pháp hạ Huyết chú.” Phi Ảnh nói, “Nàng ta mới nói là lúc nằm mơ đi đến Tiêu Diêu Lâu, có một tên yêu quái đã nói cho nàng ta biết.”

“Yêu quái?!” Bàng Dục cao giọng.

Mọi người cũng nhú mày, “Cái gì mà yêu quái? Người trong truyền thuyết kia là Huyết yêu sao?”

“Lại nói tiếp...” Đại Ảnh sờ sờ cằm, hỏi Phi Ảnh, “Người có phát hiện lúc nàng ta nói tới Tiêu Diêu Lâu, giọng điệu có chút kì quái không?”

Phi Ảnh gật đầu, “Ừ! Nghe càng giống là Tiêu Yêu Lâu hơn.”

“Tiêu Yêu Lâu?” Triển Chiêu hỏi.

Phi Ảnh và Đại Ảnh đều gật đầu.

Mọi người quay mặt sang nhìn Đồng Thiên Dực.

Lúc này, Đồng Thiên Dực không biết từ chỗ nào lấy ra một bản nháp viết tay, lật lật giở giở, cuối cùng lật đến một tờ, ngẩng đầu lên nói, “Có ghi chép liên quan tới Tiêu Yêu Lâu!”

Mọi người đồng thời ghé đầu qua nhìn.

Đồng Thiên Dực nói, “Ba năm trước đây, trong quân doanh có một binh sĩ qua đời trong lúc ngủ mơ, lúc đó quân y không tra ra được nguyên nhân cái chết, chỉ nói có thể là do đột tử. Mà một binh sĩ cùng doanh nói rằng binh lính vừa chết kia cách đây mấy hôm có hỏi hẩn một câu, là đã từng mơ được trông thấy qua một tòa tiểu lâu gọi là Tiêu Yêu Lâu chưa, còn hỏi hẩn chuyện trong mộng có thể tin hay không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, “Trong khoảng thời gian này kẻ thù của hẩn có bị chết không?”

“Á, cái này cũng không biết...” Đồng Thiên Dực lắc đầu, “Sau đó ta đã làm công tác thống kê, các binh lính trong quân doanh từng mơ qua tòa tiểu lâu Tiêu Yêu Lâu kia có khoảng hai trăm người.”

“Cái gì?” Triệu Phổ mày đều nhướn cả lên, “Tình huống thế nào?”

“Trong giấc mộng, thứ mà tất cả mọi người nhìn thấy là màn sương mù lượn lờ bên trong một tòa tiểu lâu, dòng chữ trên tấm biển như ẩn như hiện lộ ra ba chữ ‘Tiêu Yêu Lâu’, sau đó hình như có tiếng ai đang hỏi, người có hay không hận hẩn đến mức muốn cùng hẩn đồng quy vu tận... Sau đó thì tỉnh mộng.”

Tất cả mọi người nhìn Đồng Thiên Dực chăm chăm.

Triệu Phổ cũng nhìn Đồng Thiên Dực, “Sự tình quý dị như vậy sao người lại không nói!”

Đồng Thiên Dực nháy mắt mấy cái, “Rất quý dị sao? Số người ngủ mê thấy cảnh mộng này ở trong quân doanh tối đa cũng chưa tới trăm người nha!”

Mọi người run run khóe miệng – Còn có cả số danh!

Triệu Phổ rất tò mò, “Tên nằm mơ đầu tiên là gì?”

Đồng Thiên Dực nhìn trời.

“Nói!” Triệu Phổ đá hấn một cước.

Thiên Dực trốn ở phía sau Công Tôn, nói, “Bị Nguyên soái đánh a...”

Công Tôn sờ cằm, “Quả nhiên!”

Triệu Phổ nghiêng răng, “Tìm đánh bọn họ!”

“Vậy tên thứ hai đâu?” Triển Chiêu rất ngạc nhiên.

“A, bị Nguyên soái đè...”

“Phụt...” Triệu Phổ phun ra một miệng trà.

Mọi người há to miệng hít khí.

Công Tôn híp mắt tiến tới hỏi, “Đan dược có tiếng sao? Ta cho bọn họ thêm nhiều dược trị mộng! Ăn rồi đảm bảo cả đời cũng sẽ không bao giờ nằm mơ nữa!”

”Cái này là điều tra nặc danh! Dùng tên thật thì ai mà dám nói lời thật a!” Đồng Thiên Dực ôm bản nháp trốn ra sau lưng Triển Chiêu, nhìn Công Tôn – Thiệt là, ánh mắt thật dọa người!

Mọi người ở hiện trường trầm mặc một lát, đều nhào qua muốn cướp bản nháp của Đồng Thiên Dực, cũng muốn xem qua nội dung cụ thể của một trăm cái tên kia, hình như rất thú vị nha!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 31: Hai Lời Nguyễn Rửa

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Đám người Triển Chiêu rời khỏi phủ Khai Phong đi tới Hắc Phong thành, thật không nghĩ tới vậy mà lại gặp được một vụ án tử kỳ quái.

Án tử này càng điều tra thì càng ly kì, đến cuối cùng lại cùng cảnh trong mơ có dây mơ rễ má với nhau.

Chuyện người sống năm chiêm bao, mơ thấy gì đó là điều vô cùng bình thường, hầu như tất cả mọi người đều đã trải qua, ví dụ như mộng thấy được gặp người thân của mình, nhìn thấy người mình thích, mộng thấy chuyện vui, thấy người mình không thích, mộng những chuyện không vui, vân vân... Thế nhưng chuyện có rất nhiều người cùng mơ thấy một tòa tiểu lâu, còn nghe được cùng một câu nói, kiểu gì cũng có chút kì quái.

Triệu Phổ hỏi Đồng Thiên Dực, những cảnh trong mơ làm thế nào tra ra được, Thiên Dực nói là do tuyển chọn, tham gia loại điều tra này đa số đều là lính mới.

Triệu Phổ cau mày, phân phó Thiên Dực triệu tập toàn bộ tân binh năm mơ thấy giấc mộng ấy, kể lại một ít chi tiết đã được điều tra.

Trong quân doanh, mệnh lệnh của người đứng đầu là Triệu Phổ còn có hiệu lực hơn bất cứ thứ gì, rất nhanh, Thiên Dực đã mang tất cả binh lính năm mộng thấy “Tiêu Yêu Lâu” tập trung lại cùng một chỗ.

Có tới mấy trăm binh lính mà phải đi hỏi từng người thì hoàn toàn không thực thi, cũng may sở trường giỏi nhất của Đồng Thiên Dực chính là tổng hợp lại tất cả tin tức đã thu thập được, hẳn để cho đám lính đem nội dung giấc mơ từ đầu tới cuối trong ba ngày này tường thuật lại, những cảnh trong mơ đều được ghi chép một cách tỉ mỉ, sau đó giao cho một đám học sinh của Thái Học Viện phân tích, đem những điểm giống nhau tập hợp lại.

Mặc khác, đối với bản thân những binh lính bị “Trúng chiêu”, Thiên Dực cũng làm một ít nghiên cứu.

Bọn người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa uống trà, vừa nhìn Đồng Thiên Dực hết chỉ huy đám lính này rồi lại đến bọn lính kia, lập tức có cảm giác điều tra vụ án như thế này thật là vô cùng “Hạnh phúc”!

Cuối cùng, quả nhiên tìm ra được rất nhiều điểm giống nhau.

Đầu tiên là về bản thân những người lính kia.

Đúng như trong lời nói của Thiên Dực, toàn bộ binh sĩ đều là lính mới, tuổi tác nằm trong khoảng từ mười tám đến hai mươi một, võ công không cao, thân thể cũng không đặc biệt cường tráng, thuộc về nhóm quân thể cần tăng cường rèn luyện. Quân doanh là một nơi mà ở đó dùng vũ lực để phân chia địa vị, nếu như thân thể yếu, võ công lại không tốt, dĩ nhiên sẽ bị ức hiếp, tuy rằng trong quân doanh Triệu Phổ nghiêm khắc ngăn chặn việc bắt nạt tân binh, thế nhưng có một số việc muốn tránh cũng không tránh được.

Thông qua điều tra, phát hiện mấy người lính mới này đều đã từng trải qua tình huống bị ức hiếp, thế nhưng tình trạng cũng không quá nghiêm trọng.

Cho dù việc bọn họ nằm mơ tới nay đã qua ba ngày, mọi chuyện xảy ra về cơ bản có khác biệt, duy chỉ có một điểm tương đối đặc biệt chính là... Bọn họ đều đã từng tới vùng viện trợ thành Tây hồ trợ tu sửa phòng ốc.

Triển Chiêu khó hiểu, hỏi Đồng Thiên Dực, “Hỗ trợ tu sửa phòng ốc?”

“Ừ...” Thiên Dực lật từng trang của cuốn sổ ghi chép nghiệp vụ trong từng thời kỳ, liền nói, “Tây thành có rất nhiều nhà cũ, các hộ gia đình phần lớn đều là người cao tuổi, phòng ốc lâu năm không được tu sửa qua mùa đông sẽ bị tuyết đè lún xuống, đó là lí do vì sao quân doanh lại phái binh sĩ hỗ trợ tăng cường phòng ốc, ước chừng kéo dài khoảng ba tháng, đám lính thay phiên nhau làm, mà tân binh là chủ lực.

Triển Chiêu để cho bọn lính viết lại chi tiết một chút, ở thành Tây đã làm những gì, cụ thể là sửa bao nhiêu nhà ở, đến nơi nào để ăn cơm, vân vân...

Sau đó đem những thứ viết được thống kê lại một lần, quả nhiên lập tức phát hiện những điểm giống nhau!

Những binh lính này đều từng sửa qua một tòa tháp ở Tây thành, tòa tháp này tên là Phi Vân Tháp, cao chín tầng, là một tòa tháp cổ biểu tượng đặc trưng của Hắc Phong thành. Tòa tháp này thuộc Thanh Liên Tự, là nơi cất giữ tro cốt của các bậc cao tăng qua từng thời đại. Thanh Liên Tự là một trong những ngôi chùa có hương khói vượng nhất Hắc Phong thành, chủ yếu thờ phụng Quan Thế Âm nghìn tay. Ngôi chùa này được xây từ triều đại trước, trải qua một trận động đất, tu sửa thêm mấy lần, hiện tại trụ trì là Huyền Đình, tuổi không lớn lắm, khoảng ngoài năm mươi.

Mặc khác, đám lính thường ghé đến một tòa “Lạc Dương Trà Lâu” ở thành Tây để uống trà ăn điểm tâm, Trà Lâu này, ngoại trừ trà ngon, món mì hoành thánh cũng là số một ở Hắc Phong thành.

Hơn nữa, có khá nhiều binh lính phải đi qua một cửa hàng bán sơn gọi là “Thủy Hương Các”, đại khái là nơi chuyên bán các loại sơn phấn cho những đối tượng muốn mua tặng cho ý trung nhân. Ngoài ra, có người nói Thủy Hương Các là do mấy vị cô nương xinh đẹp mở ra để buôn bán, đặc

biệt nhất là bà chủ nơi đây mỹ mạo tuyệt thế, những tên lính này rất có thể mượn cớ mua đồ làm lí do để có thể ngắm người đẹp... Lòng yêu mến cái đẹp ai mà chẳng có, đều là những tiểu tử còn trẻ tuổi, đây hoàn toàn là điều bình thường.

Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn xuống, cảm thấy trọng điểm điều tra chính là ở Thanh Liên Tự, Lạc Dương Trà Lâu cùng với Thủy Hương Các.

Mọi việc đều bắt nguồn từ thành Tây, mọi người quyết định cùng nhau đi nhìn một cái.

Cùng lúc đó, tại Tả doanh bên ngoài Hắc Phong thành.

Trâu Lương hoàn thành xong quân vụ liền cho quân rút về quân doanh, chỉ thấy trong lều lớn có đặt một bộ áo choàng màu đỏ.

Trâu Lương nhìn thấy áo choàng thì biết ngay Lâm Dạ Hỏa đã tới rồi, cho nên lập tức ra ngoài đi tìm...

Mấy người thủ vệ nói, xác thực đường chủ Hỏa Phượng có tới đây một chuyến, ném áo choàng rồi đi thăm ổ sói.

Trâu Lương có chút bất đắc dĩ rời khỏi quân doanh hướng về phía “Ổ sói” mà đi tìm Hỏa Kê thất lạc nhà mình.

Tả doanh của Trâu Lương có vị thế vững chắc, kề bên là khu rừng lớn nhất Tây Bắc, mà ổ sói Tắc Lặc lớn nhất vùng Tây Bắc lại ở ngay bên trong.

Cánh rừng này có một cái tên mà bất cứ người bình thường nào một khi đã nghe tên tuyệt không dám đi vào, gọi là “Rừng Hắc Phong”, người Tây Bắc thật sự không dám tiếp cận ổ sói này.

Vốn nơi đây là một địa phương không người qua lại, thế nhưng vị trí địa lý lại vô cùng tuyệt vời, bởi vậy Tả doanh của Hắc Phong thành mới được dựng tại đây.

Dĩ nhiên, nếu đổi lại là người ngoài, dám tiến vào núi Hắc Phong thì chỉ có một kết cục thảm đó là trở thành thức ăn của đàn sói. Nhưng Tả doanh lại là người của Trâu Lương, cho nên đám sói mới xem họ là một “bầy sói”, là bầy sói thân thích của Lang Vương.

Tả doanh có mệnh lệnh nghiêm ngặt, cho dù là ai cũng không được tổn thương sói, làm bị thương sói sẽ phải chịu tội tương đồng với làm bị thương binh sĩ. Mà bầy sói cũng phải sinh hoạt theo “ranh giới”, sẽ không tới gần Tả doanh, nếu thỉnh thoảng có đi ngang qua thì cũng coi như nhân loại không hề tồn tại.

Mặc dù là như thế, ngoài Trâu Lương ra, chẳng ai có dũng cảm tùy tiện tiến vào cái ổ sói to lớn ở rừng Hắc Phong này, dĩ nhiên... Ngoại trừ một vị!

Lâm Dạ Hỏa đã ra vào rừng Hắc Phong rất nhiều lần, nhiều đến mức cả bầy sói đều ghét bỏ hẳn, nếu như theo lời nói của Phó đường chủ Hỏa Phượng thì việc Lâm Dạ Hỏa tiến vào ổ sói còn chuyên cần hơn cả việc quay trở về Hỏa Phượng Đường đấy.

Trâu Lương tiến vào khu rừng, liền nhìn thấy hai con sói nhỏ đang đùa giỡn ở bìa rừng, sau khi thấy hắn thì lập tức kêu “ngao ngao” rồi chạy đến cọ chân.

Trâu Lương thuận tay bế lên, ôm trước ngực rồi tiến sâu vào trong, đi một hồi, vén ra một bụi cỏ, đem hai con sói nhỏ đẩy vào, vốn dĩ nơi này có một ổ sói.

Bên trong ổ sói, có một con sói màu xám xinh đẹp đang ngủ, nhìn hai sói con được bỏ vào đã quay trở về thì ngáp một cái, sau đó nhích mình ra

một chút... Chỉ thấy bên dưới bụng sói mẹ còn có ba con sói nhỏ nữa, ăn no nên đã ngủ say.

Trâu Lương mang hai con sói nhỏ tinh nghịch chạy ra ngoài chơi thả trở về bên mình sói mẹ, lúc này, bên cạnh có một con sói xám tuần mã cao lớn đang chạy đến, nhìn hình thể hẳn là sói cha.

Trâu Lương khom lưng bước tới, sói cha cũng lại gần, một người một sói nhẹ nhàng chạm mũi vào nhau, sói cha kêu lên vài tiếng “Grừ grừm”, hình như là đang cùng Trâu Lương nói cái gì đó.

Trâu Lương bất đắc dĩ gật đầu với nó, “Yêu nghiệt kia thật là phiền nha, ta giữ làm lương thực, nuôi mập rồi sẽ ăn.”

Sau khi chào từ biệt gia đình sói xám, Trâu Lương tiếp tục đi vào trong rừng, càng đi sói xuất hiện càng nhiều, những con sói nhỏ được sinh vào mùa hè giờ đã biết chạy, chúng đi tán loạn khắp nơi. Còn những con ra đời vào mùa đông thì chưa biết đi, chỉ có thể bụ bẫm nằm trong ổ sói lẫn qua lẫn lại.

Trâu Lương cuối cùng cũng đến được vùng lân cận “Cung điện”, tìm được cái thân ảnh đỏ rực kia.

Cái gọi là “Cung điện” thực chất là là một tòa kiến trúc bằng đá đã bị bỏ hoang

Bầy sói Tắc Lặc đã có từ thời cổ đại, trước kia có người từng ở nơi này kiến tạo một tòa thành, là nơi sinh hoạt dành riêng cho Lang Vương. Người xưa truyền lại rằng, người đó là ông cố của Triển Chiêu, cũng chính là phụ thân của Ân Hậu, Ưng Vương trong truyền thuyết!

Có lẽ ngoại trừ Trâu Lương, người duy nhất có thể cùng bầy sói giao tiếp chính là Ưng Vương, cái này giống như trời ban cho Ưng Vương triều

dòng huyết thống hoàng tộc, ví như Ân Hậu cũng có thể trò chuyện cùng Tắc Lặc.

Ứng Vương ở sâu bên trong rừng rậm Hắc Phong, tạo nên một tòa ố sói bằng đá, khắp nơi ở đây đều nói lên rằng ông ấy đối với sói có bao nhiêu là yêu thích, còn có một bức tượng điêu khắc “Lang Vương”, không biết là tổ tiên đời thứ mấy của Tắc Lặc, hơn nữa còn là một con sói trắng uy phong lẫm liệt, hai mắt màu lam xanh thẫm được khảm bằng ngọc bích xanh nhạt, toàn thân bạch ngọc, tứ chi đặt trên bệ hoàng kim, thoát nhìn trông giống như huynh đệ của Tắc Lặc.

Trâu Lương nhìn thấy trên một tảng đá lớn ở Lang Vương cung, một con Bạch Lang Vương đang nằm một cách bất đắc dĩ, nhìn xuống tảng đá to phía dưới, xem Lâm Dạ Hỏa bị một đám sói con vờn quanh.

Trâu Lương đi tới, “Tức phụ” của Tắc Lặc mới vừa hạ sinh cách đây không lâu, sói con ra đời mấy hôm trước giờ chắc đã mở mắt rồi, sở dĩ hôm nay Lâm Dạ Hỏa chạy tới “Động” này là vì muốn trông chừng.

Nhìn thấy Trâu Lương, Tắc Lặc ngồi dậy.

Trâu Lương chào hỏi nó từ xa, “Sói con thế nào rồi?”

Tắc Lặc ngẩng đầu, cả mình lông dài tuyết trắng nhu thuận gật gật đầu.

Trâu Lương nhướn mày, “Không tệ?”

Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu, hất cằm về phía Trâu Lương, “Câm kia!”

Trâu Lương nhìn hẩn một thân hồng y ngồi bên cạnh ổ sói, có chút không biết phải nói gì, “Người và bọn nó kỳ thật không cùng một chủng tộc, người có biết không vậy? Không sợ trở thành điểm tâm của bọn nó à?”

Hỏa Phượng híp mắt, “Dừng! Bọn chúng rất là yêu mến ta!”

“Chẳng qua là bắt người làm lương thực dự trữ thôi, chê người gầy nên không muốn ăn đấy.” Trâu Lương nói, tiếp đó Lâm Dạ Hỏa cười tủm tỉm nâng lên một con sói con nói với hắn, “Nhìn nha!”

Trâu Lương sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đang cầm trên tay một con sói sơ sinh màu trắng vô cùng cứng cáp, còn lớn hơn so với sói nhỏ. Sói con kia có một cặp mắt màu băng lam nhạt, hai mắt nhìn thẳng Trâu Lương, bình tĩnh dị thường.

Trâu Lương kinh ngạc nhìn về phía Tắc Lặc.

Tắc Lặc ngẩng đầu, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Trâu Lương bước qua nhận lấy chú sói con xem xét một chút, mấy bào thai trước của nhà Lang Vương tuy rằng cũng có hạ sinh được sói trắng, thế nhưng lại không có con sói con nào có tố chất trở thành đầu đàn, Trâu Lương nóng ruột, cuối cùng cũng chờ được! Con này tốt! Nói đơn giản chính là tuyệt hảo, so với Tắc Lặc lúc nhỏ còn có khí chất của Lang Vương hơn!

Lâm Dạ Hỏa ôm Tiểu Bạch lang hỏi Trâu Lương, “Ta có thể mang về quân doanh nuôi không?”

Trâu Lương đoạt lấy sói con cho vào ổ sói, trả lại cho sói mẹ, lôi cổ áo Lâm Dạ Hỏa kéo ra ngoài cửa, “Người đừng có quấy rầy sản phụ nhà người ta nữa, mặt dày vẫn hoàn mặt dày!”

“Ta nào có!” Hỏa Phượng bị Trâu Lương lôi ra bên ngoài, lập tức giãy giụa, “Ta muốn dọn tới nơi này ở!”

Hai bên đường tụ tập rất nhiều sói lớn sói nhỏ, nhìn hai người “Lôi lôi kéo kéo”.

Lâm Dạ Hỏa ôm một thân cây lùm Trâu Lương, “Người chẳng lẽ không biết bản lĩnh của ta hơn hẳn người hay sao! Ta đánh người bây giờ!”

Trâu Lương tiến tới kéo hẳn ra, “Yêu nghiệt như người không nên dạy hư sói con!”

Hai người đang trong lúc giằng co thì đột nhiên bầy sói nhốn nháo giật mình, hình như vừa phát hiện ra thứ gì, tập thể cùng nhìn về một hướng.

Trâu Lương cũng sửng sốt, nhẹ buông tay, Lâm Dạ Hỏa thò chân vào trong bụi cỏ, một con sói nhỏ lập tức nhào tới liếm liếm hẳn.

Lâm Dạ Hỏa ôm lấy sói nhỏ, khó hiểu nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương đi tới phía sau một thân cây, cùng bầy sói nhìn về một phía.

Lâm Dạ Hỏa cũng tiến tới, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến, “Nếu phải chết, chi bằng chết ở chỗ này là tốt nhất... Dù sao cuối cùng cũng phải chết...”

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc nhìn bóng người phía xa đi vào rừng rậm, “Chỉ có một người thôi nha! Là binh sĩ của quân doanh hả?”

Trâu Lương nhíu mày lắc đầu, “Mùi vị người thấy không giống.”

Hỏa Phượng nheo mắt khinh bỉ nhìn hẳn, “Người ngay cả mùi vị của binh sĩ trong quân doanh cũng nắm rõ?”

Trâu Lương lôi kéo hẳn, “Đi xem.”

Lâm Dạ Hỏa nắm lấy vạt áo của hẳn, cùng nhau đi về hướng ban nãy.

Bầy sói tuy rằng không tập kích binh sĩ của Triệu gia quân cũng không có tấn công con người, thế nhưng bàn về người nào dám xông vào bên trong ổ sói này, ngoài Lâm Dạ Hỏa ra thì chẳng còn ai khác.

Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa dựa vào hướng vừa phát ra tiếng nói mà đi tìm, rất nhanh, liền nhìn thấy một lão đầu già yếu run rẩy đi vào cánh rừng, trên vai lão còn vác một cuộn dây thừng. Chỉ thấy lão tìm một gốc cây ngã nghiêng, cật lực đem dây thừng ném lên cây khô, buộc chặt rồi di chuyển đến một tảng đá lớn.

Lúc này, có mấy con sói đen tiến đến nhìn chăm chăm lão nhân.

Đầu năm nay, thức ăn của bầy sói rất dồi dào, lại cùng Trâu Lương có “ước định”, bởi vậy dưới tình huống ở nơi này bị quấy nhiễu, chúng cũng không tập kích nhân loại, chỉ là có chút khó hiểu nhìn “người xâm nhập” gần yếu kia.

Lão nhân nọ nhìn thấy sói, ban đầu sợ đến run rẩy nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, tiếp đó đạp lên tảng đá, hai tay gầy gò túm lấy sợi dây thừng, tròng cổ vào bên trong sợi dây, sau đó nói, “Chờ ta chết đi các người hãy ăn ta... ít ra... còn có thể trở thành thức ăn của các người, dù sao cuối cùng cũng phải chết...”

Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, lão đầu này thật sự muốn đến nơi này tự tử sao? Còn có vì sao lại nhiều lần lặp lại câu “Dù sao cuối cùng cũng phải chết?” Chẳng lẽ lại mắc phải bệnh nan y gì?

“Bệnh nan y thì cứ tìm Công Tôn là được mà!” Lâm Dạ Hỏa bước ra ngoài, níu lại lão đầu đang muốn đạp tảng đá.

Lão đầu đột nhiên bị một người xông tới giữ lấy thì càng hoảng sợ, nhìn thấy Lâm Dạ Hỏa một thân hồng y, lão bỗng đứng hô lên, “A! Huyết yêu! Huyết yêu người tới lấy mạng ta sao?”

Lâm Dạ Hỏa khóe miệng co giật – Yêu cái gì mà yêu?

Trâu Lương cũng chạy tới, hai người đem lão đầu đỡ xuống, lúc này, bốn phía đã bị bầy sói vây quanh.

Sói lớn sói nhỏ cùng nhau ngồi chồm hổm, nghiêng đầu nhìn tình hình phía bên này, đại khái nghĩ con người càng ngày càng không thể nói lý lẽ.

Lâm Dạ Hỏa giơ tay lên vỗ một cái về phía lão đầu luôn miệng gọi “Huyết yêu” đang nắm chặt lấy ống tay áo của mình, “Này! Nhà người đây là xảy ra chuyện gì thế hả?”

Lão đầu hồi phục tinh thần, “Cái này...”

Trâu Lương nhìn trang phục của lão, đích xác không phải lính trong quân doanh, hơn nữa tuổi tác đã lớn, chắc hẳn là bách tính thông thường của Hắc Phong thành.

Lão đầu bị Lâm Dạ Hỏa vỗ một cái, dần dần khôi phục thanh tỉnh, nhìn chằm chằm Lâm Dạ Hỏa hồi lâu, sau lại nhìn sang Trâu Lương, chú ý tới quân hiệu Tả doanh trên người hắn, “Các người... Các người không phải là Huyết yêu? Các người là người của Triệu gia quân?”

“Người nói cái gì mà Huyết yêu muốn giết người?” Lâm Dạ Hỏa trước khi đến ổ sói đã cùng bọn Triển Chiêu tra xét án tử, biết được sự kiện Thẩm phu nhân buông lời nguyên rửa, liền hỏi, “Người cũng biết hạ Huyết chú?”

Lão nhân gật đầu.

“Vậy người người nguyên rửa đã chết rồi?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Lão nhân tiếp tục gật đầu, “Thẩm Đại đã chết! Là ta nguyên rửa hắn chết! Hiện tại đến phiên ta rồi! Ta thật sự không phải cố ý, ta cũng không có hận hắn như vậy...”

Lão đầu vừa nói vừa khóc.

Lâm Dạ Hỏa thế nhưng trợn tròn mắt nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương cau mày, “Mặc dù ta không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng chẳng phải Thẩm Đại đã bị vợ của mình nguyên rủa mà chết sao? Vợ của hắn vừa mới chết trong quân doanh.”

Hỏa Phượng tiện tay bế lấy một con sói nhỏ mập mạp vừa vuốt lông nó, vừa cảm khái – Chậc chậc, cái tên Thẩm Đại kia đã làm ra loại chuyện xấu xa gì? Sao lại có nhiều người muốn đồng vu quy tận với hắn như vậy...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 32: Chó Ngáp Phải Ruồi

Edit: Fin

Beta: Po

Thành Tây Hắc Phong Thành.

Thiên Tôn đi ra từ gian thi họa của một cửa hàng, không phát hiện có thứ gì tốt, vừa ngẩng đầu thì thấy được cách đó không xa có một tòa tháp, nhìn có vẻ giống di tích cổ, vì vậy liền lập tức thẳng hướng ngõ hẻm đi vào, muốn đi xuyên qua nhìn một chút xem có phải có miếu cổ gì không.

Vừa mới tiến vào ngõ hẻm, từ bên trong đột nhiên có một thiếu niên lao ra ngoài, chặn lại đường đi của Thiên Tôn.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, hơi nghiêng đầu, nhìn thiếu niên đang chặn ở đầu ngõ không cho mình đi về phía trước kia.

Thiếu niên này không khác bọn Bao Duyên lắm, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đương nhiên, Thiên Tôn nhìn không quá hai mươi tuổi cũng không sai biệt lắm.

Thiếu niên kia sau khi chặn Thiên Tôn lại thì khoanh tay trái phải tỉ mỉ quan sát y, vừa mở miệng hỏi, “Này! Người từ đâu tới?”

Vấn đề của thiếu niên này ngược lại khiến Thiên Tôn phải nghĩ lại, Thiên Tôn cẩn thận suy nghĩ, mình từ đâu tới đây nhỉ? Mình không tính là người Trung Nguyên cũng không tính là người Tây Vực, dựa theo lời của

Ân Hậu, thì Yêu Vương tìm được một quả trứng ở trong khe đá tại Thiên Sơn, ông ấy đem quả trứng về nhà ấp trong bụng sau đó y phá vỡ vỏ trứng chui ra... Vì vậy y hẳn là tới từ Thiên Sơn?

Thiếu niên kia đang quan sát Thiên Tôn đồng thời Thiên Tôn cũng đang quan sát nó, nhìn quần áo nó rất giống mấy tên côn đồ cắc kè, dáng vẻ sao, cũng giống mấy tên côn đồ cắc kè... Vì thế Thiên Tôn mới căn cứ vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ hơn một trăm năm của mình mà phán đoán tiểu tử này chính xác là một tên côn đồ cắc kè.

“Ta nói vị Tiểu ca này.” Thiếu niên kia nhìn Thiên Tôn bữu môi một cái, “Đường này không thông, đi đường khác đi!”

Thiên Tôn nhìn chằm chằm nó một hồi lâu, quay đầu lại nhìn phía sau – Tiểu ca? Chỗ nào có Tiểu ca nhà nó?

“Ai!” Thiếu niên kia thấy Thiên Tôn hết nhìn Đông lại nhìn Tây, liền nói, “Cái ngõ hẻm này địa bàn tư nhân mà, đại ca của ta đang đánh bạc ở bên trong, tính khí cũng chả dễ chịu gì, cẩn thận không lại bị đánh! Thức thời thì tìm đường vòng mà đi, nếu không đánh cho người rằng rơi đầy đất đấy, tin không hả?”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái.

Lúc này, từ phía sau có người vừa đi tới, là Ân Hậu đang cầm một bọc đồ lớn.

Ân Hậu liếc mắt nhìn thấy Thiên Tôn ở đầu ngõ liền thở phào nhẹ nhõm... Ông vốn cùng Thiên Tôn đi uống trà, sau khi uống trà xong Thiên Tôn muốn đi dạo phố. Ân Hậu không thể làm gì khác hơn là phải đi theo y, cũng không phải nói muốn bồi y đi dạo, mà là sợ y đi mất đến lúc đó lại gây họa, đừng có phá hỏng luôn biên quan trọng yếu của Hắc Phong Thành.

Chẳng qua là Tiểu Tứ Tử không có ở đây, nếu không Thiên Tôn cũng đã dẫn theo.

Thiên Tôn không ngừng mua đồ này đồ nọ, vấn đề là y đã mua cái gì và quên mua cái gì, một phút trước còn đang ở cửa hàng bán bức họa, một phút sau đã chạy đến cửa tiệm mua cây quạt rồi, lấy cây quạt xong liền quên luôn bức họa! Ân Hậu không thể làm gì khác hơn ngoài việc suốt một đường phải giúp y đi lấy mấy thứ để quên, vừa rồi mới đi lấy đồ xong, chớp mắt một cái đã không còn bóng dáng Thiên Tôn đâu nữa. Ân Hậu còn đang trầm nghĩ không ổn, may mắn lại thấy hai người ở đây.

Mà lúc này, Thiên Tôn đang cùng một tên nhóc con ở cửa ngõ hẻm nói cái gì đó?

Ân Hậu đi tới bên cạnh y, hỏi, “Người làm gì thế?”

Thiên Tôn vẫy tay với Ân Hậu, “Lão quý lão quý.”

Ân Hậu không hiểu, bộ dạng Thiên Tôn trông rất vui vẻ.

Thiên Tôn chỉ vào thiếu niên kia nói, “Nó nói muốn đánh ta đến nỗi răng rơi đầy đất.”

Bình thường một người sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi, muốn chọc cho hắc cười cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đặc biệt là người thuộc loại hình như Ân Hậu, có điều lúc này Ân Hậu rất là vui vẻ. Ân Hậu sao lại cười? Ông mới nghĩ một chút đến tràng diện Thiên Tôn bị đòn kia thôi đã cảm thấy vui rồi! Rốt cục có người có thể đánh cho tên mù đường này răng rơi đầy đất sao? Nếu nói Âu Dương Thiếu Chinh sống hơn hai mươi tuổi, chuyện muốn thấy nhất chính là Triệu Phổ bị ai đó đánh cho một trận, vậy thì việc Ân Hậu chờ nhìn Thiên Tôn bị đánh cũng đã chờ hơn một trăm hai mươi năm, loại mong đợi này ai có thể hiểu!

Ân Hậu khoanh tay cẩn thận quan sát tên thiếu niên kia một chút, cổ vũ nó, “Suy nghĩ của người rất tốt, còn không mau thực thi!”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn Ân Hậu.

Tên côn đồ nhỏ kia có cảm giác Ân Hậu và Thiên Tôn đều không để nó vào mắt, liền vén ống tay áo lên, “Hai tên tiểu tử các người đều không đem lão tử để vào trong mắt có phải không hả!”

Vừa nói, nó vừa giơ giơ cây gậy, làm bộ muốn đánh người.

Thiên Tôn vội vàng trốn sau lưng Ân Hậu.

Ân Hậu không hiểu nhìn y, ý là – Người làm gì thế?

Thiên Tôn vẻ mặt ghét bỏ, “Đánh không lại tên nhóc còn hôi sữa nói ra người ta chê cười, người lên đi!”

Ân Hậu cũng không làm, ông đường đường là Đại Ma Vương mà lại khi dễ một tên côn đồ cắc kè, rồi sau này biết ăn nói thế nào?

Thiên Tôn thấy đối phương cầm gậy gộc đi tới, cảm thấy bây giờ chỉ có một biện pháp tốt nhất mà thôi, rốt cục y đã có thể làm một chuyện mà mình đã muốn làm từ rất lâu rồi nha!

Chỉ thấy từ trong miệng Thiên Tôn kêu lên một tiếng, “Cứu mạng a!”

Ân Hậu đỡ trán.

“Đừng kêu!” Tên côn đồ nhỏ kia nóng nảy, chạy đến đuổi hai người đi vào trong ngõ hẻm.

Thiên Tôn và Ân Hậu bị nó đuổi vào ngõ nhỏ, tên côn đồ nhỏ kia lộ đầu nhìn ra bên ngoài ngõ, vẻ mặt cảnh giác, hình như là sợ bị phát hiện.

Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn nhau một cái – vị “Ác bá” này sao cứ lén lén lút lút?

Lúc này, Thiên Tôn nghe được trong ngõ hẻm truyền đến tiếng “Lách cách kít kít”, hình như còn có người khác, có điều nghe không giống động tĩnh “Đại ca đang đánh bạc” lắm.

Vì thế, Ân Hậu và Thiên Tôn liền đi vào hướng trong ngõ hẻm.

Tên côn đồ nhỏ kia ở đầu ngõ lăm lét nhìn xung quanh một hồi, phát hiện ban nãy không khiến cho người nào chú ý, mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn lại... Lại phát hiện Thiên Tôn và Ân Hậu đang đi vào trong ngõ, gấp đến độ nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này, Thiên Tôn và Ân Hậu đã đến một ngã quẹo... Chỉ thấy chỗ khúc quanh có một cái cửa nhỏ, trước cửa có một thiếu niên không khác tuổi với tên côn đồ kia lắm, đang cật mở khóa cửa.

Nó cật khóa đến nỗi gáy toàn mồ hôi, nghe được phía sau có động tĩnh liền quay đầu nhìn lại, sợ hết cả hồn.

Tên côn đồ nhỏ kia cũng chạy tới.

Thiếu niên cật khóa liền trừng nó, “Sao lại cho người khác đi vào!”

Thiên Tôn và Ân Hậu xem như đã hiểu được tình huống – A! Thì ra là hai tên trộm, một tên mở khóa một tên canh chừng.

Thiên Tôn liếc cửa nhỏ kia một cái, mục nát, không giống như nhà cao cổng lớn của kẻ có tiền.

Ân Hậu ngẩng mặt lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy trước mắt là một tòa tháp.

Hai vị lão thần tiên lại nhìn nhau một cái, không hiểu mà nhìn hai tên tiểu hồn tử – Tụi nó đang cạy cửa sau của miếu sao?

“Hai người nghèo điên rồi ư?” Thiên Tôn lắc đầu, “Cái ngôi miếu đồ nát này có đồ gì tốt mà trộm?”

Ân Hậu gật đầu đồng ý, hơn nữa còn chỉ Thiên Tôn một cái, nghiêm túc nói, “Trên người hắc có rất nhiều bạc, không bằng đoạt của hắc!”

Thiên Tôn híp mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu lại bổ sung một câu, “Đồ đệ hắc rất có tiền, các người cũng có thể bắt cóc hắc rồi đòi tiền chuộc! Ta đi truyền tin cho các người.”

Thiên Tôn nhắc chân đạp Ân Hậu, Ân Hậu né tránh.

“Hai người đừng có làm ồn!” Hai tên côn đồ cắc kè khẩn trương nhìn khắp nơi, “Bị người trong miếu phát hiện thì chết chắc!”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý – Đương nhiên chứ sao, ngay cả tiền dầu cũng muốn trộm, tất nhiên là sẽ bị người ta đánh chết rồi.

Cái tên cạy khóa có vẻ cần nhờ tên canh chừng kia phổ chút, thấy Thiên Tôn và Ân Hậu lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, vội vàng nói, “Chúng ta cũng không phải trộm tiền dầu!”

Thiên Tôn và Ân Hậu nghiêng đầu – Vậy hai người vào trong miếu trộm cái gì?

“Tóm lại không phải là trộm đồ! Là điều tra một chuyện!” Nói xong, tên cạy khóa ra ý bảo tên canh chừng để không cho hai người bỏ chạy, còn mình thì tiếp tục cạy khóa.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, đi lên nói, “Cửa không phải cây như vậy a! Ta tới!”

Ân Hậu tiếp tục đỡ trán.

Hai tên côn đồ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thiên Tôn giúp bọn nó cây khóa.

Thiên Tôn cầm cây gậy nhỏ hướng về phía khóa cửa thọc mấy cái, “Cùm cụp” một tiếng, khóa cửa mở ra.

Thiên Tôn đẩy cửa nhỏ ra vừa nghênh ngang đi vào trong liền bị hai thiếu niên níu lại.

Bốn người tiến vào hậu viện sau miếu, Thiên Tôn và Ân Hậu bị hai thiếu niên kéo đến nấp sau một ngọn núi giả.

Tên côn đồ nhỏ kia chột chột thiếu niên cây khóa, hỏi, “Đại ca, sao chúng ta lại dẫn hai người họ đi vào?”

Thiếu niên kia cũng không rõ sao mọi chuyện lại phát triển thành như vậy nữa, nhưng lại không thể để cho hai người này đi, vạn nhất đi báo tin thì sao?

“Người xem chừng hai người bọn họ.” Thiếu niên cây khóa kia chỉ chỉ Thiên Tôn và Ân Hậu, nói với tên côn đồ kia, “Ta đi Xá Lợi(58)tháp.”

(58)Tro xương nhà Phật

“Một mình người đi?!” Thiếu niên kia hình như có chút lo lắng.

Thiên Tôn tò mò hỏi, “Các người đi trộm Xá Lợi tử của cao tăng a?”

Ân Hậu tỏ vẻ không tán thành, “Cái này cũng dám trộm, không sợ gặp báo ứng sao?”

“Cao tăng cái rắm!” Thiếu niên cậy khóa trừng mắt nhìn hai người một cái, “Phật tổ nếu có linh thì trên đời này sẽ không còn ai phải chịu khổ nữa!”

Ân Hậu sờ sờ cằm, Thiên Tôn vỗ tay, “Tiểu huynh đệ có tầm mắt!”

“Suyt!” Hai người đem Thiên Tôn cùng Ân Hậu đè lại...

Lúc này, ngoài cửa phía trước viện, có hai hòa thượng đi đến.

“Sư huynh, làm sao vậy?”

“Hình như ta nghe thấy tiếng gì đó.”

“Chắc là mèo hoang gần đây thôi.”

“Ừ... Chắc là nghe nhầm.”

Hai hòa thượng ở phía sau viện nhìn nhau một lát, đều bỏ đi.

Hai thiếu niên thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Tôn đột nhiên đứng lên, “Chúng ta đi thăm một chút đi, cái miếu này hình như là Tiền triều xây dựng, không biết có đồ cổ không.”

Nói xong, Thiên Tôn vòng qua ngọn núi giả đi ra ngoài.

“Này!” Thiếu niên cậy khóa vội vàng đuổi theo.

Ân Hậu cũng muốn đi ra ngoài, thiếu niên khác lấy gậy chỉ vào ông, “Người đừng lộn xộn a! Nếu không ta đánh gãy xiêu người a!”

Ân Hậu nhìn gậy gộc trong tay nó, gật đầu tỏ vẻ đồng tình, ta bất động đây.

Thiên Tôn đi bộ về hướng về phía xá lợi tháp, thiếu niên kia lôi kéo y né nhiều lần, cùng nhau trốn sau ngọn núi giả, phía sau tường viện... Tránh được mấy nhóm hòa thượng đi qua.

Những hòa thượng này đều nhìn không giống hòa thượng bình thường, trong tay đều cầm gậy gộc, trông càng giống tu sĩ hơn, một tên hai tên hung thần ác sát.

...

Cùng lúc đó, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ, Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, đi tới một một tửu lâu gần Thanh Liên Tự. Lên lầu hai tửu lâu rồi cùng ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ vừa lúc có thể trông thấy chín tầng Xá Lợi tháp bên trong Thanh Liên Tự.

Tuy rằng trước kia đã trải qua một đợt tu sửa, nhưng tòa tháp này bởi vì niên đại rất xưa và lại đã từng bị chấn động nên mới nhìn còn có chút nghiêng lệch, hình dáng trông không chắc chắn lắm.

Cửa lớn Thanh Liên Tự mở ra, có một vài người khách hành hương ra vào, một vài hòa thượng về mặt ôn hoà đi lại ở phía trước viện, thoạt nhìn qua trông không khác gì với các chùa miếu bình thường.

Triển Chiêu bưng chén trà quan sát trong chốc lát, quay đầu lại muốn hỏi ý kiến Bạch Ngọc một chút.

Chẳng qua lúc này, Ngũ gia đang một tay nâng cằm, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn chăm chăm tòa tháp cao kia.

Triển Chiêu vội vàng hỏi, “Ngọc Đường! Phát hiện ra cái gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc thật lâu sau mới gật gật đầu, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng vài phần.

Tất cả mọi người tò mò nhìn hẳn, “Như thế nào rồi?”

Ngũ gia nhìn chăm chăm tòa Xá Lợi tháp kia, chậm rì rì mà mở miệng, “Vì sao sư phụ ta lại ở trong tháp?”

Mọi người nghe xong liền sửng sốt, sau đó “Rầm” một tiếng vọt tới phía trước cửa sổ nhìn hướng xa xa...

Xuyên qua tháp cao nhìn vào cánh cửa sổ, chỉ thấy trên thang lầu, Thiên Tôn đang chấp tay sau hông đi bộ lên phía trên, phía sau còn có một thiếu niên vừa chạy theo vừa lau mồ hôi.

Mọi người ngẩng đầu tự hỏi một chút, rồi “Soạt” một cái đều quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia lại đang rất nghiêm túc tỉ mỉ quan sát tòa tháp kia, sư phụ hẳn có phải đã gây họa rồi không? Tòa tháp này liệu có khả năng chỉ sụp xuống bầy thành không.

...

Ân Hậu vẫn còn đang đứng bất động với tên côn đồ nhỏ ở phía sau ngọn núi giả kia, các hòa thượng cứ từng đợt từ trước hòn giả sơn trong viện đi qua đi lại.

Ân Hậu hỏi thiếu niên kia, “Các người tới miếu nhỏ này trộm bảo bối gì?”

Thiếu niên bĩu môi một cái, “Ai nói chúng ta tới trộm đồ? Chúng ta tới để tìm người!”

“Tìm người nào?” Ân Hậu tò mò, “Hòa thượng?”

“Người không biết trong miếu này có yêu tăng sao!” Thiếu niên kia than thở một câu, “Lúc trước ông nội ta có tới chỗ này bái phật, sau khi trở

về thì nằm mơ thấy ác mộng, bây giờ thì người chưa thấy! Nhiều người đến miếu lạy chỗ này khi về nếu không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chính là mất tích! Nhất định là có vấn đề! Chắc chắn là có yêu tăng trốn ở trong này!”

Ân Hậu nhướn mày, “Trốn ở chỗ này thì có thể tìm được cái gì? Đi, chúng ta đi dạo một chút.” Nói xong, vòng qua ngọn núi giả đi ra ngoài.

“Ai!” Thiếu niên nhanh chóng đuổi theo.

Cứ như vậy... Ân Hậu và Thiên Tôn tách ra một người trong chùa một người trong tháp, hai thiếu niên chạy theo chậm rì ở phía sau, không rõ vì sao lại biến thành tình huống này, hai người này là ai a?

Thiên Tôn từ tầng thứ nhất của tòa tháp đi thẳng đến tầng thứ chín, y đứng ở tầng thứ chín, thò nửa người ra khỏi cái thang hình vòng tròn nhìn xuống giữa.

Chín tầng dù sao cũng rất cao, thiếu niên kia vịn lan can cảm thấy chân đã có chút nhuyễn, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Tôn, chỉ thấy y chấp tay sau hông lộ ra nửa thân người, nhìn chăm chăm xuống lầu dưới, khóe miệng không hiểu sao còn mang theo ý cười.

Thiếu niên kia nuốt nước bọt trong miệng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua đỉnh tháp, rọi qua cửa sổ mà tiến vào, chiếu lên mái tóc bạc trắng của Thiên Tôn thành màu vàng... Ánh mặt trời còn khuếch tán quanh đường nét trên gương mặt y. Thiếu niên kia giương lớn đôi mắt mà nhìn, không khỏi muốn bật thốt lên gọi một câu “Thần tiên”.

Thiên Tôn híp mắt nhìn chăm chăm dưới lầu thật lâu, đột nhiên hỏi, “Ai, tiểu bằng hữu.”

Thiếu niên kia ngẩn người, nhìn khắp nơi – Chỗ nào có tiểu bằng hữu?

“Người đến tra cái gì vậy?” Thiên Tôn vươn tay, sờ vào một ít kinh văn bên tường được khắc đầy trên đá phiến.

Thiếu niên kia vừa nhìn những thạch bản, vừa cau mày, “Mấy cái này... chữ như gà bới này là loại kinh văn gì a?”

Thiên Tôn hơi cười, “Những cái này có chỗ nào là kinh văn?”

“Không phải là kinh văn ư? Vậy những thứ này là Xá Lợi tử sao?” Thiếu niên kia vươn tay, cầm lên một cái bình đồng đặt ở trong thạch động, cau mày, “Trên bình này sao lại khắc mặt quỷ? Bình đựng Xá Lợi tử đều có hình dạng này á?”

Thiên Tôn hỏi nó, “Trước kia người chưa từng vào đây sao?”

Thiếu niên nhìn trời, “Xá Lợi tháp đương nhiên không ai có thể đi vào... Đúng rồi, không phải cửa bị khóa sao, vừa rồi người mở cửa thế nào vậy?”

Thiếu niên kia cẩn thận hồi tưởng lại một chút, đúng vậy, mới vừa rồi Thiên Tôn đi tới cạnh cửa chỉ đẩy một cái liền vào được rồi, chẳng lẽ trước đó có người quên khóa cửa?

“Nếu người không ngại có thể mở ra nhìn xem.” Thiên Tôn chỉ chỉ cái bình trong tay thiếu niên.

Thiếu niên nhin không được tò mò, vươn tay đem bình mở ra, vừa thấy thứ bên trong...

“Nương nha!” Thiếu niên kia cả kinh buông lỏng tay, cái bình kia liền bị ném trên mặt đất, đồ vật ở bên trong liền rơi ra... Chỉ thấy đó là một bộ mặt dữ tợn bằng xương khô của quái ngư. Nói thật dù nhìn như vậy cũng không thể phân biệt rõ ràng lắm rốt cuộc nó là cá hay là quái thú con, một đôi mắt thật to trống rỗng mà lại sâu hoắm, thân thể màu nâu vàng không

khác gì màu cây khô, có một khúc đuôi cong lại, hai tay cong quắp lại trông y như móng vuốt của loài chim, trên lưng còn có ba cây gai, tạo thành hình dạng vây lưng.

Thiếu niên cau mày, “Đây là cái gì a!”

“Thứ này gọi là Sa Mang(59), đây là Bác Liễu Bì.” Thiên Tôn không nhanh không chậm mở miệng, “Cái thứ này toàn thân phủ đầy lông mao màu đen, sinh sống ở trung tâm sa mạc, hình như đã bị tuyệt tích.”

(59)Thật ra cái từ Sa Mang này nó rất mờ lung, có thể hiểu là Chó hoang sa mạc, thế nhưng rõ ràng trong truyện miêu tả lại không phải loài chó, thôi thì cứ tưởng tượng như mấy con Ngao Tây Tạng vậy.

“Nó... cắn người sao?” Thiếu niên nhìn chăm chăm hai hàm răng nanh nhọn hoắt trong miệng của thi thể con quái vật nhỏ.

Thiên Tôn lắc đầu, “Không cắn người.”

Thiếu niên nhẹ nhàng thở phào, lại nghe Thiên Tôn bổ sung một câu, “Mà là ăn thịt người.”

Thiếu niên giật mình.

Thiên Tôn lại tới lấy một cái bình mở ra nhìn thoáng vào bên trong, rồi thuận tay trả về, ngẩng mặt lên nhìn tầng chót của tòa tháp, khe khẽ lầm bầm một câu, “Có chút thú vị.”

“Cửa sao lại mở thế này?!”

Lúc này, chợt nghe từ dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

“Khóa cửa sao lại hư!”

“Có người xông vào trong tháp!”

...

Ở dưới lầu truyền đến một loạt tiếng động huyền não ồn ào, vang lên tiếng gõ “Lanh canh lanh canh lanh canh”, chỉ thấy một nhóm lớn hòa thượng bắt đầu tụ tập hướng bên này.

“Hong hét, bị phát hiện rồi!” Thiếu niên kia gấp đến độ nhìn trái phải trên dưới để tìm cửa.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn nó một cái, “Ở giữa không trung người tìm đâu ra cửa mà đi? Nhảy xuống đi.”

“Hả?!” Thiếu niên há to miệng, “Nhảy... Nhảy xuống á...”

Lúc này, từ dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, rất nhiều hòa thượng cầm gậy gộc chạy lên trên.

Thiếu niên kia một vỗ ngực một cái, “Sợ cái gì chứ! Cùng lắm thì nói lý luận với mấy hòa thượng kia, không phải chỉ làm rơi một cái bình của họ thôi sao!”

Thiên Tôn đi qua nhỏ giọng nhắc nhở, “Người phát hiện bí mật của bọn họ, bọn họ có thể sẽ giết người diệt khẩu.”

Thiếu niên há to miệng, nhìn Thiên Tôn, “Bí mật gì?”

Thiên Tôn chỉ chỉ thi thể của con quái thú nhỏ nằm trên mặt đất, “Nói ví dụ như người phát hiện bọn họ là yêu tăng linh tinh gì gì đó chẳng hạn.”

“Yêu tăng...” Thiếu niên cả kinh, “Thật sự là yêu tăng?”

Lúc này, các hòa thượng đã chạy lên hết một tầng, Thiên Tôn đưa tay tóm cổ áo thiếu niên kia, từ cánh cửa sổ hướng ra bên ngoài rồi nhảy xuống...

Chợt nghe giữa không trung truyền đến tiếng thét chói tai của thiếu niên kia, “Nha a a a a...”

Tiếng kêu sợ hãi của thiếu niên kéo tới một đám hòa thượng, các hòa thượng đã chạy lên tới đỉnh tháp cũng phải chạy xuống lại.

Thiên Tôn mang theo thiếu niên kia lướt qua đầu tường, rơi xuống trong sân thì liền đụng phải Ân Hậu đang đi bộ trong tháp cùng tên côn đồ nhỏ kia.

Ân Hậu đã sớm nghe được tiếng la thất thanh, cau mày nhìn Thiên Tôn, “Người lại làm gì rồi?”

Thiên Tôn buông tay, tỏ vẻ cái gì cũng chưa làm, chẳng phải Ngọc Đường đã dặn y phải khiêm tốn sao!

Mà hai tên côn đồ cắc kè kia lại là há to miệng ngẩn người ở nơi đó, hai người bọn họ một người mới vừa cùng Thiên Tôn bay xuống, một người mới vừa nhìn Thiên Tôn bay... Hiện tại hai người đều có một ý nghĩ – Rốt cuộc là mọi chuyện xảy ra như thế nào vậy?

Ngay tại thời điểm hai người còn đang khiếp sợ, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng “Oanh” vang lên thật lớn.

Mọi người vừa xoay mặt, chỉ thấy xa xa tòa Xá Lợi tháp chín tầng kia ầm ầm sập xuống...

Hai thiếu niên kia cũng hít một hơi khí lạnh.

Ân Hậu khoanh tay nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn thuận tay kéo lại hai cái thiếu niên đang lén lút chuẩn bị trốn đi, cùng Ân Hậu đối diện, “Làm gì?”

Hai tên thiếu niên giãy dụa cả buổi vẫn không tránh được, đáng thương quay đầu lại nhìn Thiên Tôn, “Đại vương... Để cho chúng ta đi đi, chúng ta cái gì cũng sẽ không nói hết.”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, lắc đầu, “Vậy không được, hai người là nhân chứng mà.”

“Nhân chứng gì?” Hai người không hiểu.

Thiên Tôn ho khan một tiếng, nhăn nhó mặt, “Lát nữa hai người phải chứng minh cho đồ đệ ta biết là tháp này tuy sụp nhưng không phải là do ta làm!”

Hai người nhìn nhau – Tiểu ca này vậy mà còn có cả đồ đệ nữa a...

...

Mà ở khách điểm xa xa.

Khi trông thấy tòa tiểu lâu kia sụp xuống tất cả mọi người đều yên lặng quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhẹ nhàng gật gật đầu – Vừa rồi vậy mà còn tự cảm thấy có thể sẽ có ba thành không bị sụp đổ... Thật sự là đã quá ngây thơ rồi!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 33: Tà Tháp

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Chín tầng Xá Lợi tháp của Thanh Liên Tự cứ như vậy mà sụp xuống, dẫn đến một trận xung động, dân chúng trong thành nhốn nháo bước ra ngó nghiêng một chút.

Xa xa, tại thư quán của Hắc phong thành, bọn người Bao Duyệt đang tụ tập nghị luận ở trước cửa.

“Có thật là Thiên Tôn đang ở đẳng đó không?”

“Ta cảm thấy giống giống, tòa tháp sụp có khí thế như vậy cơ mà!”

“Quả nhiên ngay cả Hắc Phong thành cũng tránh không khỏi một kiếp nạn này nha!”

“Cho nên đã nghiêng thì cuối cùng vẫn cứ sụp thôi(60).”

(60)Những tòa tháp càng lâu năm, xây càng cao thì càng có nguy cơ bị nghiêng

Một đám nam sinh nghị luận âm ỉ, Triệu Lan và Lâm Nguyệt Y gào lên với bọn họ, “Không được nói xấu Thiên Tôn!”

Lâm Tiêu phu tử cầm sách đuổi đến, “Lúc lên lớp không cho phép các người tự tiện chạy ra ngoài, đi vào!”

Bọn nam sinh không thể làm gì khác ngoài việc quay về phòng học.

Lão phu tử nhìn thấy hai vị trí trống bên trong lớp học, có chút khó hiểu, “Hai huynh đệ Trần Húc, Trần Lâm đâu rồi?”

Chúng học trò nhìn trái nhìn phải.

Ngoại trừ mấy người của Thái Học Viện ở bên ngoài được xếp lớp vào đây, còn lại tất cả đều là học trò của thư quán Hắc Phong thành, hai huynh đệ Trần Húc và Trần Lâm không biết vì sao hôm nay lại không tới thư quán.

Bao Duyên chợt nghe thấy hai vị đệ tử nhỏ giọng nói, hai người này là hàng xóm của huynh đệ nhà họ Trần.

“Sáng nay có thấy Trần Húc, hẳn đang tìm gia gia(61)của mình.”

(61)Ông nội

“Trần gia gia làm sao?”

“Hình như sáng sớm đã không thấy người đâu.”

“Trần Lâm mấy ngày nay đều rất lo lắng cho gia gia của hắn.”

“Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thảm như vậy à? Song thân của bọn họ nửa năm trước đã qua đời, nay lại tới phiên gia gia gặp chuyện không may?”

Bàng Dục vươn tay đập một phát về phía Bao Duyên ngồi ở phía trước, nhỏ giọng nói, “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện!”

Bao Duyên quay đầu lại nhìn hắn.

Bàng Dục thấp giọng nói, “Trước kia có nghe hai huynh đệ đó nhắc tới, người mẹ đã mất của bọn họ có phát sinh quan hệ với chương quỹ của một khách điểm bình dân, chương quỹ kia hình như họ Thâm.”

Bao Duyên suy nghĩ một chút, kinh ngạc quay đầu lại, “Thâm Đại?”

“Chuẩn nha!” Bàng Dục gật đầu.

...

Bỏ qua suy đoán của một đám học trò Thái Học Viện không được đề cập tới, lúc này bên trong Thanh Liên Tự hoàn toàn đổ nát.

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn, “Thật sự không phải người làm?”

Thiên Tôn nhíu mày, “Cả đời ta đánh sập không quá vài tòa lâu đài.”

Ân Hậu nhìn y, lời này một điểm thuyết phục cũng không có!

Thiên Tôn liếc mắt nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên chớp chớp mắt, lắc đầu, “Ta cái gì cũng không nhìn thấy nha!”

Thiên Tôn đề cập với tên thiếu niên có bộ dáng tựa như một chú gà con bị bỏ rơi kia, “Có phải lúc chúng ta rời khỏi thì tòa tháp liền sập? Ta đánh ngã cả một tòa tháp?”

Thiếu niên lắc đầu, “Không có, thời điểm chúng ta nhảy xuống tòa tháp vẫn còn tốt lắm mà! Có phải là vì loáng một cái do có quá nhiều hòa thượng chạy lên như vậy cho nên mới sập đổ?”

Thiên Tôn nhướng mày nhìn Ân Hậu, “Nhìn đi!”

Ân Hậu ngược lại cảm thấy rất kì quái – Tòa tháp rõ ràng là bị nội lực làm cho sụp xuống, tầng lầu này vốn dĩ đã nghiêng lệch, đứt rời nửa đoạn hoặc toàn bộ lỏng lẻo rời rạc mà ngã xuống cũng không phải là không có khả năng. Nhưng vừa rồi, tòa tháp chính là bị nội lực đánh sụp, toàn bộ bức tường bởi vì phải chịu trọng lực cho nên đều vỡ vụn rơi xuống từng mảng, mà cả tòa tháp chỉ có những viên gạch là vỡ nát. Nếu không phải Thiên Tôn làm, vậy thì chứng tỏ đã có một cao thủ khác làm ra chuyện này?

...

Lúc này, bọn người Triển Chiêu cũng đã chạy tới, hầu như tất cả hòa thượng của Thanh Liên Tự đều đang vây quanh tòa tháp đã sụp, bốn phía đông đúc ngoại trừ những viên gạch, còn lại chính là bụi bay ngập trời.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường – Có thể có người bị chôn vùi không?

Bạch Ngọc Đường cau mày – Có người bị thương sao? Không giống tác phong của sư phụ hẳn.

Công Tôn muốn nhìn một chút, xem thử có người bị thương hay không, nhưng đám hòa thượng này lại vây kín mít như thế...

“Nguyên soái.”

Bấy giờ, một hòa thượng khoảng chừng năm mươi tuổi đi đến, chấp tay về phía bọn Triển Chiêu và Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vị hòa thượng trước mắt này chính là trụ trì của Thanh Liên Tự, Huyền Đình đại sư.

Huyền Đình nói, “Mới vừa rồi hình như có người xông vào Xá Lợi tháp, đồ đệ của ta trong chùa có đi kiểm tra, nào ngờ tòa tháp lại sụp đổ, khả năng có người bị chôn lấp.”

Triệu Phổ nhìn sang Bạch Ngọc Đường đang đứng bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu với hắn – Không phải sư phụ ta làm.

Kỳ thật, không cần Bạch Ngọc Đường nói, trong lòng mọi người đều đã có phán đoán. Nhớ tới việc mặc dù Thiên Tôn hủy đi vô số nhà ở thế nhưng cho tới bây giờ không hề làm bị thương dù chỉ một người, đừng nói là đả thương người, ngay cả chó chó mèo mèo cũng chưa từng tổn thương lấy một con. Hơn nữa vừa rồi Thiên Tôn còn mang theo một thiếu niên từ trong lầu bay ra ngoài, thiếu niên kia kêu một tiếng thật to, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngay sau khi bọn họ rời khỏi tòa tháp mới sụp đổ!

Nhưng ý của Huyền Đình chính là, trước đó do có người xông vào tháp, sau mới có tăng nhân chạy lên lầu, cho nên hàm ý chính là bởi vì Thiên Tôn mà tòa tháp mới sụp?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu hí lại mắt – Cái tòa tháp này vô cùng khả nghi nha! Rõ ràng là do nội lực làm sụp đổ, vậy mà phần ruột bên trong lại vỡ nát tới mức này?

Lúc này, người của Triệu gia quân cũng chạy tới.

Đội quân thủ vệ của Hắc Phong thành ở gần Thanh Liên Tự đều đã đến cửa, mấy người dẫn đầu đội quân ngẩng đầu lên nhìn Triệu Phổ, tới tấp tiến lên hành lễ.

Triệu Phổ gật đầu nói với Huyền Đình, “Người cho các hòa thượng lui xuống đi.”

Huyền Đình nói, “Có thể có người bị thương...”

Triệu Phổ cười cười, “Đại sư.”

Huyền Đình nhìn Triệu Phổ.

“Đồ đệ của nhà người nhìn chẳng giống muốn cứu người, trông giống như muốn hôi của thì đúng hơn.”

Triệu Phổ phát tay áo với Huyền Đình, “Tất cả tránh ra để cho quân Hoàng Thành của ta tới cứu người, đừng khiến cho trong phút chốc người vốn không bị ngã chết lại bị nhóm đồ đệ của người hại cho mất mạng.”

Huyền Đình xấu hổ, đành phải kêu nhóm đồ đệ tản ra.

Thế nhưng, không may cho Huyền Đình là dây hòa thượng ở bên trong muốn đi ra lại bị dây hòa thượng phía bên ngoài chưa kịp di chuyển hết làm cho khựng lại, vì thế tạo nên hỗn loạn.

Triển Chiêu nhú mày vẫy tay về phía sau.

Theo Tiểu Tứ Tử cùng nhau ăn chực cơm chính là Tiểu Ngũ, nó tiến lên vài bước, đứng ở phía trước đám người rống một tiếng hổ gầm.

Lại nói, một tiếng rít gào này của Tiểu Ngũ được phát huy một cách tối đa, lập tức, tất cả mọi người an tĩnh lại, các hòa thượng trợn tròn mắt, há hốc mồm đứng yên tại chỗ.

Tiểu Ngũ lắc lắc cái đuôi, đi đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử rồi ngồi xuống, nhắc chân sau lên gãi gãi cái cổ, vẫy đuôi hai lần, liếm móng vuốt rửa mặt.

Triệu Phổ ứng phó tiếp tục xua tay.

Đội quân thủ vệ của Triệu gia quân theo thứ tự lần lượt di tản đám hòa thượng kia.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẫn cúi đầu, ánh mắt của hắn như thể đang dán lên từng bước đi của các hòa thượng.

Chờ cho các tiểu hòa thượng này đi hết, xếp hàng thành một dãy đứng ở xa xa, đất trống trong chùa lập tức xuất hiện.

Lại nhìn đến... trước mắt một đồng phế tích, một tòa Xá Lợi tháp sụp thành một đồng gạch bụi, triệt để vỡ nát.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp Triển Chiêu đang nhìn mình liền nhỏ giọng nói một câu, “Trên tay của đám hòa thượng ấy không hề có bụi nhưng trên chân toàn là bụi bặm.”

Triệu Phổ và Triển Chiêu đồng thời nghe được những lời này. Liếc nhìn đám hòa thượng một cái... Quả nhiên, trên tay áo một chút bụi cũng không dính vậy mà trên tăng hài và quần lại dính không ít bụi đất.

“Chẳng phải nói xúc đất cứu người sao?” Công Tôn nhú mày, “Nhìn cứ như cả tập thể giẫm lên đất mà đi vậy.”

Triệu Phổ hạ lệnh cho binh lính viện trợ mang một hòn đá đi kiểm tra xem sao.

Nhưng mà Huyền Đình tiến lại gần nói, “Nguyên soái, tăng lữ của bốn viện đều ở nơi này, cũng may không có người nào bị dè.”

Triệu Phổ gật đầu, “Vậy là tốt rồi, khách hành hương đâu?”

Huyền Đình lắc đầu, “Khách hành hương không tới tòa Xá Lợi tháp này, cho nên không thể bị dè được.”

“Vậy thì để cho binh lính giúp người dọn dẹp lại một chút.” Triệu Phổ sai Triệu gia quân hỗ trợ khiêng gạch.

Tuy nhiên, Huyền Đình lại một lần nữa ngăn cản, “Nguyên soái, bên trong tòa Xá Lợi này có cất giữ tro cốt của các vị cao tăng qua từng thời đại... này... Qua tay các vị Triệu gia quân, có vẻ không thích hợp cho lắm...”

Hòa thượng nói như vậy không sai, những người này dù sao cũng đã tham gia quân ngũ, nói chưa từng giết địch thì có thể, nhưng hẳn là không hề ăn chay, cứ như thế mà chạy vào nhặt tro cốt của các bậc cao tăng thì đúng là không ổn.

Chẳng qua là... Ngôi chùa và tòa tháp này, cùng với những vị hòa thượng kia đều có chút vấn đề, đây là điều hoàn toàn chắc chắn.

Triệu Phổ gật đầu, “Ta cho những người này ở lại đây, sau khi các người nhặt xong tro cốt, nếu không thể xử lý xong gạch đá thì cứ để bọn họ tới khuân vác.”

Huyền Đình nhanh chóng nói lời cảm tạ, ra lệnh cho nhóm đồ đệ dọn dẹp hiện trường, lấy ra rương gỗ bỏ tro cốt vào trong.

“Phải rồi.” Triển Chiêu hỏi Huyền Đình, “Người vừa nói có kẻ trộm tiến vào Xá Lợi tháp của người?”

“A di đà Phật.” Huyền Đình lắc đầu, “Bần tăng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, tuy nhiên có một tiểu đồ đệ phát hiện cửa vốn khóa lại bị phá hủy, cho nên mới hô hoán vài câu, kết quả là vì quá nóng vội nên gây ra trận ầm ĩ này, cũng may là không có người thương vong.”

“Ồ...” Triển Chiêu gật đầu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau – Ý của Huyền Đình là không muốn truy cứu việc này? Mặt khác ông ta hẳn là không biết người tiến vào Xá Lợi tháp chính là Thiên Tôn, vì sao lại không truy cứu?

Triển Chiêu cũng không nói gì thêm, mọi người đều rời đi.

...

Ra khỏi Thanh Liên Tự, Triệu Phổ phân phó Giả Ảnh an bài một vài người ở phụ cận, theo dõi xem ngôi chùa đổ nát này đến tột cùng là vì cái gì mà lại thành ra như vậy, rồi để Tử Ảnh tới chỗ của nhóm binh lính lúc trước tham gia tu sửa Xá Lợi tháp hỏi thăm một chút, bên trong tòa tháp có những gì.

Đi được vài bước, chỉ thấy phía trước, bên trong một tiểu trà lâu, Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi bên bàn uống trà, còn có thêm hai vị thiếu niên ngồi cùng.

Ân Hậu hiển nhiên là chờ đám người Triển Chiêu, khi thấy bọn họ thì lập tức lên tiếng bắt chuyện.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy sư phụ nhà mình.

Thiên Tôn bưng cái chén từ tốn uống trà, ra vẻ sĩ diện trước mặt đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường lẳng lẳng gật đầu, ừm! Lo lắng dư thừa rồi, xem ra xác thực không có gây họa gì.

Triển Chiêu tiến tới cùng nhau ngồi, hai thiếu niên kia ngồi khếp ở cạnh bàn ngăn người nhìn chăm chăm chén trà.

Mới vừa rồi hai người bọn họ lo lắng hãi hùng tới nỗi cả mình toàn là mồ hôi, bưng cái chén uống một hớp trà nóng tới le lưỡi, Thiên Tôn giơ tay

gỗ mặt bàn, chén trà nóng hổi của hai người lập tức đóng băng, bọn họ sợ tới nỗi nghĩ xem Thiên Tôn có phải Tuyết yêu hay không.

Đằm chiêu nhìn nước trà kết băng một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lần nữa, hai người tiếp tục giật mình. Ngồi cùng bàn không hiểu sao lại có thêm một đám người, hơn nữa người ngồi đối diện còn là Nguyên soái Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn rồi nhìn y.

Thiên Tôn cùng đồ đệ nhà mình mặt đối mặt.

Bạch Ngọc Đường vươn tay cầm lấy ấm trà, châm trà cho y.

Thiên Tôn nâng chén trà sau đó nhìn đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường như là nhớ tới chuyện gì, lấy ra một cái quạt treo bên hông đưa cho y.

Thiên Tôn tiếp nhận quạt, há to mồm khi mở ra.

Triển Chiêu biết cây quạt kia là Bạch Ngọc Đường mua cho Thiên Tôn. Mấy ngày hôm trước bọn họ ở quán doanh ăn cơm cùng với vài vị tướng quân, Thẩm Thiệu Tây nhắc tới việc hần có quen biết một người bằng hữu trong tay có một cây quạt, trên đó vẽ một bức Xa Mã Đồ do chính tay Diêm Lập Bản(62)họa. Bằng hữu của hần có việc gấp cần tới bạc, có ý muốn bán cây quạt này, Thẩm Thiệu Tây biết Thiên Tôn thích đồ cổ nên mới hỏi Bạch Ngọc Đường có muốn mua hay không. Ngủ gia dĩ nhiên là muốn mua, ngay lập tức đem bạc ra, sáng sớm hôm nay Thẩm Thiệu Tây liền giao cây quạt này cho Bạch Ngọc Đường.

(62)Diêm Lập Bản là một Công bộ thượng thư dưới trời nhà Đường, cùng thời với Dịch Nhân Kiệt, ông nổi tiếng bởi tài năng vẽ tuyệt đỉnh, bức Mã Xa Đồ hiểu đơn giản là bức tranh vẽ một cỗ xe ngựa.

Thiên Tôn vốn đang mất hứng, tuy rằng tòa tháp kia không phải do y phá, thế nhưng đi đến nơi nào thì nơi đó liền sập cũng có chút oán giận.

Cũng may Bạch Ngọc Đường có kinh nghiệm dụ dỗ sư phụ, Thiên Tôn cầm quạt tự khắc sẽ quên hết những chuyện không vui.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều tụ lại nghiên cứu niên kỷ của cây quạt, hai thiếu niên kia cũng không phải là kẻ ngu đần mà là người đọc sách, bọn họ đi theo cùng nhau ngâm cứu danh tác của một bậc thầy.

Mọi người hỏi thì mới biết, thì ra hai thiếu niên này là học trò của thư quán Hắc Phong, hai huynh đệ, một người tên Trần Lâm, một người tên Trần Húc, khéo thay lại cùng trường với đám Bao Duyên.

Công Tôn khó hiểu, “Không phải buổi chiều các người phải lên lớp sao? Làm sao lại vác mạng chạy tới đây?”

Trần Húc, Trần Lâm thở dài, nói là gia gia cùng bọn họ sống nương tựa lẫn nhau bỗng dưng không thấy đâu nữa, bọn họ nghi ngờ ngôi chùa này có vấn đề cho nên mới đến để điều tra.

Triệu Phổ kêu Đồng Thiên Dực dẫn người tìm thử xem gia gia của bọn họ đang ở đâu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Thiên Tôn, “Thiên Tôn, người ở trong tháp đã thấy những gì?”

Thiên Tôn cuối cùng cũng dời sự chú ý khỏi cây quạt, đáp, “Cái tòa nhà đó căn bản chẳng phải là Xá Lợi tháp, là một tòa Tà tháp.”

Tất cả mọi người cùng nhau gật đầu, cái tòa tháp đó vô cùng quái dị... Không tà mới là chuyện lạ đi?

“Tà tháp?” Công Tôn thích thú hỏi Thiên Tôn, “Con đã từng đọc qua trong sách có nhắc tới loại Tà tháp này, bên trong mỗi tầng đều có các loại tà vật ô uế làm vật tế phẩm, còn kết hợp với chú văn nữa đúng không?”

Thiên Tôn gật đầu, “Cái đó, đều là chút hài cốt dơ dáy, còn có đồ vàng mã cùng chú văn nữa.”

Mọi người bỗng dừng tĩnh ngộ.

“Khó trách sau khi phát hiện có người tiến vào thì vội vàng phá sập lâu, là muốn hủy diệt chứng cứ.” Triển Chiêu cau mày, “Vừa rồi thứ mà đám hòa thượng kia giẫm lên chính là hủy thi diệt tích đó!”

“Đáng tiếc chết không đối chứng, hòa thượng kia ban nãy khẩn trương như vậy là vì không muốn có người chạm vào tòa tiêu lâu bị sập, bên trong hẳn là còn chút đồ này nọ chưa kịp lấy đi.” Triệu Phổ cau mày.

Công Tôn nói, “Toàn bộ Tà tháp đều có bài trí tương tự nhau, bốn phía đều là tế phẩm cùng chú văn, ở giữa đỉnh tháp sẽ thả một cái hộp nhỏ, bên trong hộp là Kim Ngân Khí(63), bên trên khắc danh mục cần nguyên rửa, hoặc nói là trăm cay nghìn đắng bài bố cái tòa tháp này chỉ vì mục đích đó.”

(63)Khí cụ, đồ dùng làm bằng vàng bạc

“Cái hộp đó giờ còn ở khu phế tích sao?” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Bảo Giao Giao tìm thử xem được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Nhưng mà nhìn thời gian thì biết trời đã tối, hẳn là bọn họ đã tìm ra được chỗ cất giấu rồi.

Đang trong lúc cảm thấy tiếc hận thì đột nhiên lại nghe thấy “Cộp” một tiếng, một cái hộp nhỏ màu đen được đặt lên trên bàn.

Mọi người soạt một tiếng quay mặt sang, chỉ thấy cánh tay mũm mĩm của Tiểu Tứ vỗ lên cái hộp nhỏ, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn bọn họ.

Tiểu Lương Tử kinh ngạc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận nhi, đây là cái gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Vừa rồi nhặt được ở dưới chân một tiểu hòa thượng.”

Triển Chiêu cầm lấy mở ra...Chỉ thấy trong hộp là một miếng vàng thỏi, bên trên khắc đầy kí tự u ám.

Công Tôn kinh hỉ, “Chính là nó!”

Trần Lâm cũng nói, “A! Cái hộp này lúc này ta cũng có nhìn thấy, có phải là được đặt trong một cái khay vàng hình tròn ở đỉnh tháp không nhỉ?” Nó vừa nói vừa hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn không đáp, chỉ là âm thầm đem Tiểu Tứ Tử ôm tới đặt lên trên đùi.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hành động của sư phụ nhà mình.

Chỉ thấy Thiên Tôn cúi đầu áp sát vào mặt Tiểu Tứ Tử, “Mau mau cọ cọ, đem vận rủi bay đi hết!”

Thiên Tôn là người mà Tiểu Tứ Tử thích nhất nha, lập tức nắm lấy cằm cọ tới cọ lui, vừa cọ vừa nói, “Vận rủi bay bay.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, chợt nghe bên tai Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Thiên Tôn cọ xong thì ôm lại đây, ta cũng cần.”

...

Trong lúc nói chuyện, Đồng Thiên Dực thông qua đường cửa sổ mà vào, nói với Trần Lâm và Trần Húc đã tìm được gia gia rồi.

Hai huynh đệ coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu tò mò hỏi lại, “Nhanh như vậy mà đã tìm được rồi? Người đang ở đâu?”

“Nhắc đến cũng thật khéo!” Đồng Thiên Dực trả lời, “Ban nãy ở ổ sói Trâu tướng quân và Hỏa Phượng đường chủ nhặt được một ông lão, chính là gia gia của hai người bọn họ.”

“Ổ sói?” Triệu Phổ nghi hoặc, “Lão đầu ấy chạy vào ổ sói để làm gì?”

“Để tự sát.”

Câu trả lời của Đồng Thiên Dực khiến mọi người hoảng sợ.

“Tự sát?!”

Thiên Dực gật đầu, “Hơn nữa kỳ quái chính là, Trần lão gia tử nói là lão đã nguyện rửa khiến Thẩm Đại chết.”

Mọi người nghe xong lập tức khó hiểu – Đây là có ý gì?

Lúc này, Công Tôn nhìn chăm chăm miếng vàng thỏi kia chột ngắc đầu lên, nói, “Ta biết đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 34: Ước Định Huyết Yêu

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Công Tôn tiên sinh không hổ là nhà bác học, chữ khắc trên thỏi vàng không khác gì gà bới vậy mà y lại có thể hiểu được.

Nội dung trên miếng thỏi vàng chắc có lẽ là mấu chốt phá giải tòa Tà tháp kỳ quái này.

Công Tôn đặt miếng vàng thỏi xuống, nói với mọi người, “Tòa tháp này dùng để triệu hồi.”

“Triệu hồi?” Triệu Phổ khó hiểu, “Người nào? Long Thần à?”

Mọi người theo bản năng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Yêu Yêu có theo tới đây không vậy?

“Là dùng để triệu hồi Huyết yêu!” Công Tôn nghiêm túc nói.

“Huyết yêu?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Huyết yêu có phải là kẻ đã dạy Huyết chú cho những người đó?”

Công Tôn gật đầu, kể cụ thể hơn, “Người tạo ra tòa Xá Lợi tháp này là kẻ có nỗi hận vô cùng sâu sắc, ước gì có thể cùng đối phương đồng vu quy tận, nhưng đối phương so với hắn lại quá lớn mạnh, chính hắn không có cách nào động thủ giết người cho nên mới kiến tạo ra tòa tháp này nhằm triệu hồi Huyết yêu. Nhưng mà sau khi Huyết yêu thực hiện xong nguyện

vọng giết chết kẻ thù của hãn thì hãn lại không muốn chết, thế nên mới cùng Huyết yêu làm một cuộc trao đổi, hi vọng kéo dài tính mạng.”

“Chuyện này mà cũng có thể cò kè mặc cả được à?” Triển Chiêu cảm thấy Huyết yêu này thật dễ nói chuyện, đền mạng là chuyện đúng nguyên tắc, vậy mà chỉ cần cùng hãn thương lượng một chút là có thể sống sót.

“Huyết yêu trong truyền thuyết là kẻ dùng nỗi oán hận làm thức ăn, phải trả bằng nợ máu thì mới có thể ăn no, cái tên ấy cũng từ đó mà ra.” Công Tôn tiếp tục nói, “Cho nên Huyết yêu cùng người tạo ra tòa Tà tháp kia đã có một giao kèo, Huyết yêu có thể không giết hãn nhưng hãn phải tìm cách kiếm thật nhiều nợ máu tới nuôi dưỡng Huyết yêu.”

Vừa nói, Công Tôn vừa quơ quơ thỏi vàng trong tay, “Đây chính là ước định giữa Huyết yêu và người đã kiến tạo ra tòa Tà tháp kia.”

Triệu Phổ hỏi, “Kẻ đã dựng lên tòa Tà tháp này là ai?”

Công Tôn lắc đầu, “Không biết.”

“Nếu được tạo ra ở Thanh Liên Tự, vậy thì phương trượng của Thanh Liên Tự chính là kẻ tình nghi lớn nhất.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa dựa vào biểu hiện khi ấy của ông ta, cho dù không phải là ông ta dựng nên nhưng ít ra có thể biết chút ít.”

Tòa tháp cùng với ngôi chùa này đúng là đã được xây từ rất lâu rồi.” Triển Chiêu cau mày, “Với lại cũng đã sập, hiện tại không còn chứng cứ.”

“Cùng Huyết yêu lập ra ước định cũng chưa hãn đã là phương trượng của Thanh Liên Tự.” Công Tôn không tán thành ý kiến này.

Tất cả mọi người đồng thời nghe suy nghĩ của y.

Công Tôn đáp, “Thiên Tôn từng nói, bên trong tòa Tà tháp có hài cốt của Sa Mang.”

Thiên Tôn gật gật đầu.

“Cái gì sỏa manh(64)?” Mới vừa rồi Triển Chiêu nghe không rõ lắm những lời khi này.

(64)Sa mang (shā máng) và Sỏa manh (shǎ méng) phát âm gần giống nhau nên Triển Chiêu nghe nhầm thành sỏa manh = kẻ ngốc.

Thiên Tôn miêu tả một chút với y, mọi người có mặt cũng cau mày biểu thị ghét bỏ.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Thiên Tôn, “Tôn Tôn, người trước kia đã thấy qua rồi à?”

Thiên Tôn gật đầu, “Ừ, ta tận mắt chứng kiến cái loài lắm lông đó, vừa đần lại vừa hung hãn.”

Ân Hậu bổ sung thêm một câu, “Đồ vật kia hình như là thứ cần thiết để có thể tế trời triệu hồi quái thú nguyên rủa.”

Thiên Tôn gật đầu tán thành, “Đúng vậy, còn có vài ba loại tiểu quái thú ghê tởm cũng thường xuyên được dùng tới.”

“Cho tới bây giờ vẫn chưa có nhìn thấy nha.” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Đã tuyệt chủng hết rồi, trăm năm trước đều bị giết sạch.” Thiên Tôn nói, “Là Yêu Vương giết.”

Mọi người kinh ngạc, Yêu Vương vậy mà cũng có thể tiêu diệt loài vật nào sao?

“Bên cạnh Sa Mang còn có bốn tiểu quái thú tướng mạo xấu xí hung tàn, cộng lại sẽ trở thành Ngũ đại tà vật, tất cả đều tập trung tại bên trong mạch nước ngầm của động Hỏa Quy ở Tây Vực. Lại nói, những thứ này có thể sinh trưởng là do được nuôi dưỡng, không những ăn thịt người mà còn có độc.” Ân Hậu nói, “Hỏa Quy động năm đó là địa bàn của Ngũ tà. Thời điểm Yêu Vương mang theo chúng ta tiêu diệt Ngũ tà, Vô Sa dùng Vô Phong chưởng hủy diệt nguồn nước của mạch nước ngầm ở Hỏa Quy động. Hỏa Quy Động một khi không có mạch nước ngầm, trong vòng một ngày, đất cát có thể bị mặt trời thiêu đốt rực lửa cháy thành than. Những vật nhỏ này cho dù hung tàn nhưng nếu không có nước căn bản sẽ không sống nổi, cho nên trong vòng một ngày đều bị phơi nắng tới khô cạn, lúc đó trên giang hồ có không ít kẻ lừa đảo muốn làm vu cổ nguyên rửa linh tinh các thứ đi tới đó để nhặt, thậm chí còn nhặt lại đem đi bán, cung không đủ cầu dẫn tới sạch không còn một mống.”

Mọi người nghe xong cảm thấy thật buồn cười, quả nhiên trên đời không thiếu những chuyện kì lạ.

“Cho nên thân khô của Sa Mang bên trong tòa tháp này có thể là đã có cách đây 100 năm?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tòa tháp này nhìn qua thật sự có chút niên đại, không giống như được dựng này nọ vài năm.” Thiên Tôn cũng nói, “Chủ trì kia tuổi không quá lớn, nếu đúng thì phải là tiền nhiệm hoặc tiền nhiệm của tiền nhiệm mới phải.”

“Nhưng có một chi tiết.” Công Tôn nói, “Vừa rồi người trong chùa này cùng nhau hỗ trợ hủy thi diệt tích, nói cách khác ông ta cùng những hòa thượng kia đều biết chuyện gì xảy ra trong tòa tháp này.”

Tất cả mọi người gật đầu, hoàn toàn chính xác.

“Tà tháp chính là yêu vật, hiện tại người đã mất, làm sao nói rõ! Ông ta và mấy hòa thượng đó hẳn là sợ hãi cho tính mạng của chính mình đi.” Công Tôn lắc đầu, “Hiện tại, vấn đề nằm ở chỗ chết không đối chứng.”

Đang trong lúc thảo luận vụ án thì Tử Ảnh trở về nói với Triệu Phổ, hỏi những binh lính lúc trước đến Thanh Liên Tự tu sửa Xá Lợi tháp, binh lính nói lúc ấy trên vách tường của Xá Lợi tháp đều được che tấm ván gỗ, các hòa thượng nói cao tăng ở Xá Lợi tháp không thể tiếp xúc với ánh sáng, bọn lính cũng không dám xem, sợ bất kính với các cao tăng sẽ bị báo ứng.

“Chiêu này quả thật dùng rất tốt.” Triển Chiêu nói xong thì hỏi Bạch Ngọc Đường, “Giao Giao có phát hiện được gì không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Các hòa thượng đem mấy cái bình linh tinh nhặt được bỏ hết vào trong rương, rương được đặt bên trong một căn phòng, Giao Giao có tiến vào mở ra xem, bên trong đều là những thứ sư phụ đã nhìn thấy trước đó, không có thêm gì khác. Hơn nữa, bọn họ cũng không để binh lính quét dọn đồng phế tích mà là cẩn thận gom lại một ít đá vụn, tìm thật sự rất kỹ càng, nói là đang tìm tro cốt...”

Tất cả mọi người nhìn thối vàng trong tay Công Tôn – Kỳ thật là đang tìm thứ đồ vật này đi.

Triển Chiêu thuận tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hài lòng mà cợt cợt lui – Mưu kế có thâm sâu thế nào cũng không thể sánh được với vận khí vô địch này đâu!

“Về quân doanh trước nhé?” Triệu Phổ đề nghị, “Hiện tại đã có nhân chứng, phải trông chừng thật kỹ!”

Triển Chiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai huynh đệ Trần gia đã sớm vội vã chạy về nhìn gia gia rồi.

...

Trở về quân doanh, đầu tiên đập vào mắt chính là Triệu Trinh đang đứng ở bãi đất trống phía trước quân doanh, Yêu Yêu đập cánh ở ngay trước mặt, tiểu Hương Hương ngồi trên lưng Yêu Yêu vui vẻ cười hi hi không ngừng.

Yêu Yêu cũng không bay chỉ là vẫy vẫy cái đuôi vài cái, đùa giỡn với Hương Hương.

Nam Cung và Qua Thanh đứng ở hai bên nhìn chăm chăm, rất nhiều lần dọa cho bọn họ mồ hôi đầy mình... Tuy nhiên Yêu Yêu cũng sẽ không để cho Hương Hương phải té ngã, cơ thể bé chỉ cần hơi nghiêng là Yêu Yêu đã dùng cánh hoặc đuôi để đỡ lấy thả về chỗ cũ tiếp tục chơi đùa.

Triệu Trinh thấy mọi người đã trở lại thì chỉ vào bên trong túp lều nói, “Nhật được một ông lão chạy loạn.”

Hai huynh đệ Trần Húc, Trần Lâm lập tức vọt tới phía trước cửa của quân trưởng mà nhìn vào, liền thấy một lão nhân đang bị trói trên một chiếc ghế.

“Gia gia!” Hai huynh đệ ngay tức khắc nóng ruột chạy tới cởi trói cho lão.

“Ôi, đừng vội đừng vội.” Một bên, Lỗ Nghiêm lão gia tử bước đến, xoa tay với hai người, “Chỉ cần cởi trói thì sẽ nghĩ biện pháp tỵ sát, muốn cản cũng không cản được, bất đắc dĩ lắm mới phải trói.”

“Gia gia người vì sao lại tỵ sát?” Hai huynh đệ chạy đến trước mặt lão gia tử, vừa khóc vừa hỏi.

Lão nhân than thở nói nếu như mình không chết thì hai đứa cháu sẽ bị liên lụy.

Triệu Phổ nghe vậy mày cau lại càng chặt.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lâm Dạ Hỏa, người đã “nhặt trở về” ông lão này, “Sao lại như thế?”

Hỏa Phượng dĩ nhiên đã rõ ràng mọi chuyện, “Chặc chặc” hai tiếng, “Phức tạp!”

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng rất ngạc nhiên.

Trâu Lương đem những chuyện phát sinh ban nãy khi nhặt được ông lão này kể lại, còn nói ra nguyên nhân vì sao lão lại muốn tự sát.

Hóa ra... Thấm Đại cùng với phụ thân của hai huynh đệ nhà họ Trần là Trần Đông, cũng chính là con trai của Trần lão gia tử khi còn trẻ đã quen biết nhau.

Tổ tiên Trần gia làm nghề ủ rượu, chuyên ủ rượu Cao Lương, phương pháp điều chế là do tổ tiên truyền lại.

Mà Thấm Đại lại khai trương tửu lâu, dựa vào rượu Cao Lương của Trần Đông nên lôi kéo được rất nhiều khách, hẳn liền bày mưu nhằm lừa Trần Đông, lấy đi phương pháp.

Trong lúc Trần Đông cãi nhau với Thấm Đại thì vô ý ngã xuống cầu thang mà chết, Thấm Đại ngồi tù ba năm, thế nhưng cách điều chế hẳn đã lấy được rồi, ba năm sau Thấm Đại ra tù lại tiếp tục mở tửu lâu, làm ăn phát đạt. Đây đều là chuyện của mười năm trước, hai nhà cũng vì thế mà trở thành kẻ thù truyền kiếp.

Trần lão gia tử cùng con dâu nhà mình vất vả lắm mới nuôi lớn được hai huynh đệ họ Trần, nửa năm trước, mẫu thân của hai huynh đệ bạo bệnh mà chết, nghe nói mẫu thân của bọn họ vẫn luôn buồn bực không vui. Trần

lão gia tử càng nghĩ lại càng hận Thẩm Đại, cho nên lão mới hạ Huyết chú lên người Thẩm Đại, nghĩ muốn cùng hãn đồng vu quy tội.

Lão nhân lúc đó chẳng qua quá tức giận, khi Thẩm Đại chết lão cũng sợ hãi. Sợ liên lụy đến hai đứa cháu trai cho nên mới chạy vào rừng Hắc Phong mà tự sát. trùng hợp lại để cho Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa cứu được.

Triệu Trinh nghe điều mới lạ, liền hỏi, “Vậy đến tội cùng là ai rửa chết Thẩm Đại? Là Trần lão đầu hay là Thẩm phu nhân?”

Triệu Phổ nhìn Nam Cung Kỳ – Đây, xưng hô “Trần lão đầu” hãn học được từ chỗ nào vậy hả?

Nam Cung Kỳ khoát tay – Trời mới biết.

“Lão gia tử, ông làm thế nào để hạ Huyết chú?” Triển Chiêu hỏi Trần lão gia tử.

Lão nhân nói, buổi tối mấy ngày trước lão có mơ thấy một giấc mộng kì quái, trong chiêm bao lão thấy một tòa tiểu lâu, bên trong lâu có một người mặc y phục màu đỏ hỏi lão có hận kẻ nào tới nỗi muốn đồng vu quy tội với kẻ đó không? Lão nhân đã đem ân oán giữa mình và Thẩm Đại nói ra. Người nợ tự xưng là Huyết yêu, hãn dạy cho lão phương pháp hạ Huyết chú... Hơn nữa còn nói cho lão biết, sau khi Thẩm Đại chết, lão cũng phải bỏ mạng.

“Người nợ hình dáng ra sao?” Bạch Ngọc Đường nhin không được, hỏi.

Lão gia tử lắc đầu, “Trong mơ mọi thứ đều mờ lung, thật sự nhớ không rõ, mặt của người đó ta cũng nhìn không kĩ, chỉ nhớ từng bước hạ Huyết chú mà thôi.”

Triển Chiêu bảo lão mô tả một chút, làm như thế nào để hạ Huyết chú.

Lão gia tử nói, đầu tiên tìm một cái chén, đem bát tự của người sắp sửa cùng đồng vu quy tận viết xuống, đốt thành tro rồi thả vào trong chén. Sau đó liên tục cửa vào ba đầu ngón tay của mình, lần lượt lấy một giọt, hai giọt, ba giọt trên mỗi đầu ngón tay nhỏ vào trong chén, mỗi lần như vậy phải nghĩ tới Huyết yêu cũng như nói ra nguyện vọng của bản thân. Kế đó cũng đem bát tự của mình đốt thành tro, làm lại một lần thứ tự ban nãy, cuối cùng nói với Huyết yêu người muốn kẻ kia chết như thế nào, gặp nhiều hay ít thống khổ... Sau đó đem cái chén kia uống cạn, như vậy nguyên rủa coi như hoàn tất.

“Đơn giản như thế?” Triển Chiêu cảm thấy mới mẻ.

Lâm Dạ Hỏa kiên quyết lắc đầu, “Ta cảm thấy không đáng tin.”

“Ta ban đầu cũng biết mình hận Thẩm Đại đến phát điên rồi mới có thể nằm mơ thấy giấc mộng kì lạ như vậy! Cũng chỉ muốn thử để trút giận mà thôi.” Lão nhân thở dài, “Ta cũng không muốn bỏ lại hai đứa cháu, nhưng giết người đền mạng đây vốn là lẽ thường, nếu không chỉ sợ để lại hậu họa cho con cháu đời sau...”

“Ông chắc không phải thật sự tin chính mình đã hại chết Thẩm Đại đi?” Công Tôn hỏi.

“Cái này... Thẩm Đại thật sự đã chết mà.” Lão nhân nói, “Ta muốn hấn chết vô cùng thảm, hấn đúng là chết rất thảm.”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Nhà bếp đêm nay giết heo sao? Chuẩn bị cho ta một con heo, lão tử Hạ chú thử xem nó có chết hay không!”

Triệu Phổ dứt lời tất cả mọi người cùng nhau nở nụ cười.

Công Tôn thô bạo đập hấn – Dù sao khi người không đánh giặc, người cũng chỉ là một Triệu Phổ!

Triệu Trinh đứng ở trước cửa lều nghe thế liền lắc đầu, hấn đường đường là đại Nguyên soái của đội quân bách chiến bách thắng vậy mà lại phải cùng một con heo đồng vu quy tận...

“Gia gia người đừng nháo nữa! Tin mấy thứ này làm cái gì! Thấm Đại chết là chuyện ngoài ý muốn!”

“Có lẽ là làm chuyện xấu nên gặp báo ứng, cùng người không hề có nửa đồng quan hệ nào cả!”

Hai huynh đệ mỗi người khuyên một câu.

Triệu Phổ sắp xếp cho ông lão ở lại bên trong quân doanh, hấn thật sự muốn nhìn xem kẻ nào có thể đến quân doanh Triệu gia quân của hấn đoạt đi tính mạng của ông lão này.

Công Tôn nhìn xa trông rộng, trước tiên kiểm tra một chút thân thể của lão gia tử, xác định lão không trúng độc cũng không mắc bệnh, hấn là sẽ không vô duyên vô cớ mà chết được, mới yên tâm đi nghiệm thi Thấm phu nhân.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngủ tại phòng sát vách với Thiên Tôn và Ân Hậu, còn lão nhân thì ở lều trại phía bên kia.

Màn đêm buông xuống, quân doanh canh gác nghiêm ngặt, mười vị phó tướng cũng bị “Huyết yêu” trong truyền thuyết gây khó dễ, cứ cách một canh giờ sẽ vào trong lều trại liếc mắt nhìn một cái.

Hai huynh đệ Trần gia ngồi ngay tại cửa chính, trông chừng gia gia nhà mình.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn nằm chống cằm trên giường mà ngáp, mong ngóng Huyết yêu nhanh chạy đến đây.

...

Phía bên kia, Bạch Ngọc Đường mới vừa quay về lều trại, chỉ thấy Nguyệt Nha Nhi ôm một đồng chăn nệm đã được phơi nắng vui vẻ tiến vào trải giường cho Triển Chiêu, Thần Tinh Nhi cầm cây gậy trúc gõ “bộp bộp” lên gối đầu của y. Nguyệt Nha Nhi đi lấy được liệu an thần, bưng lư hương, cầm cây quạt nhỏ ngay trong lều trại quạt rồi lại quạt.

Lúc này, Triển Chiêu đi bộ từ bên ngoài vào, dường như lúc này y đặc biệt chạy tới suối nước nóng, trên đầu vẫn còn “nóng hôi hổi”.

Nha đầu đi rồi, Triển Chiêu chui tọt vào ổ chăn, thoải mái mà “A” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn y, “Miêu nhi... Người muốn làm gì vậy?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường, “Mới vừa rồi ta có hỏi lão gia tử trước khi nằm mơ đã làm những gì, ta dựa theo những gì lão kể làm lại một lần nữa, hiện tại chỉ còn một bước cuối cùng là có thể gặp được Huyết yêu!”

Ngũ gia nhú mày, “Một bước cuối cùng?”

“Ừ!” Triển hộ vệ nghiêm túc gật đầu, “Nằm mơ nha!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, cái gì cũng không nói được chỉ có thể lắc đầu nằm xuống, Miêu nhi nhà hắn đã sớm qua mặt Triệu Phổ, kẻ thì muốn cùng heo đồng vu quy tận, người thì lại muốn nằm mộng phá án.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 35: Đêm Khó Ngủ

Edit: Ka

Beta: Fin

Đêm khuya, trong quân doanh.

Bạch Ngọc Đường trước khi ngủ còn nhìn tình huống của Giao Giao ở Thanh Liên Tự một chút.

Giao Giao lúc này đang ngồi ở nóc nhà của Thanh Liên Tự, bên cạnh không biết có một con mèo nhỏ chạy tới từ lúc nào, đang liếm lông.

Thanh Liên Tự im ắng, phế tích đã được dọn dẹp hoàn tất, nhóm tăng lữ vội vã cả một ngày, phòng chừng cũng mệt chết rồi, từng người một trở về phòng rồi nghỉ ngơi ngay.

Chỉ có ngọn đèn trong thiện phòng của phương trượng là vẫn sáng, Huyền Đình nhìn có vẻ có tâm sự nặng nề, chấp tay phía sau đi lại thông thả trong phòng.

Giao Giao ngồi ở trên cao có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Bạch Ngọc Đường trở mình định ngủ, chỉ thấy Triển Chiêu ở giường đối diện đột nhiên đứng lên, xuống giường, chạy tới cửa trước.

Ngũ gia không hiểu nhìn hành động của Triển Chiêu.

Triển Chiêu tới cửa, xốc lên màn trướng, dập tắt ngọn lửa ở thán hỏa đăng(65)sau đó lại chạy về chui vào giường.

(65)Là cái đèn, gồm một cái đế ở dưới như cái chảo, bên trong bỏ than vào và đốt lửa, có dây xích làm quai để treo lên, hay thấy trong phim quân đội.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, hỏi, “Miêu Nhi? Người làm gì vậy?”

Triển Chiêu trở mình một cái, nói, “Trên cái chậu than kia có con thiêu thân cứ bay qua bay lại, ảnh hưởng tới giấc ngủ của ta!”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc – Cách màn trướng mà cũng ảnh hưởng tới giấc ngủ sao? Bồn lửa này được đốt từ sáng tới tối ở cửa cũng chả thấy người ngủ không được a...

Bạch Ngọc Đường nhìn dưới giường, Giao Giao nhìn lại hắn, vung cái đuôi to xinh đẹp lên, chạm vào mép giường của hắn.

Bạch Ngọc Đường vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đuôi của Giao Giao hai cái.

Giao Giao nâng cánh lên tới bên giường, bày ra dáng vẻ làm nũng với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vươn tay lại sờ cánh của nó, Giao Giao phát ra những âm thanh vù vù nhẹ nhàng.

Bên cạnh Giao Giao, Tiểu Ngũ trở mình một cái, cái bụng hướng lên trời, đang say ngủ.

Bạch Ngọc Đường cũng dần cảm thấy buồn ngủ, đang chập chờn đi vào giấc ngủ, chợt nghe ở giường đối diện, Triển Chiêu trở mình lần thứ

nhất, còn vỗ vỗ gối đầu.

Ngũ gia không để ý, tiếp tục ngủ.

Một lát sau, Triển Chiêu trở mình lần thứ hai, đạp chân.

Lại một lát sau, Triển Chiêu lại trở mình, giữ giữ chân.

Tiếp trong một chốc nữa, lại trở mình một cái, kéo hai cái gối đầu...

Chờ Triển Chiêu trở mình tới hai mươi cái, Ngũ gia bèn ngồi dậy.

Bên trong lều trưởng tối thui, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi, “Ngọc Đường? Mộng du a?”

Bạch Ngọc Đường vô lực mà quay đầu nhìn y, “Người mới mộng du, trong mộng mở quầy bánh rán hay sao mà lật nhiều thế!”

Triển Chiêu híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thật lâu sau, mới than thở một câu, “Nếu không phải là do ta mang người đi thì người cũng chả biết quán bánh rán như thế nào, đặc sặt cái gì, hành thái hay tỏi tươi phân chia ra sao.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Sau một lát, chợt nghe Triển Chiêu phía đối diện thở dài.

Lại sau một lát, Triển Chiêu gãi gãi tay.

Lại sau một lát nữa, nghe được Triển Chiêu lại thở dài.

Lại sau một lát nữa nữa, lại gãi gãi chỗ ngứa.

Bạch Ngọc Đường âm thầm nhẩn nại... Cuối cùng, chợt nghe đến một âm thanh “bộp bộp bộp bộp” rất nhỏ và kỳ quái, vừa mở mắt nhìn, chỉ thấy

Triển Chiêu đang một tay chống cằm, vẻ mặt rối rắm, còn tay kia thì ngón tay đang gõ gõ mép giường.

Ngũ gia lại bất đắc dĩ ngồi dậy.

Triển Chiêu nhìn thấy, vẻ mặt đồng tình hỏi, “Ngọc Đường, người cũng không ngủ được a?”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, “Ta vốn là ngủ được.”

“Vậy thì vì sao mà không ngủ được?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa cau mày suy nghĩ, “Hay là chén trà lúc chiều uống quá đậm...”

“Miêu Nhi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

“Tay bỏ vào trong chăn, ôm ở trước ngực.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu nghe theo, không giải thích được mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Nhắm mắt lại.” Bạch Ngọc Đường không quên dặn một câu, “Đừng nhúc nhích, chỉ cho thở, không được nói chuyện!”

Triển Chiêu liếc hắt một cái.

Bạch Ngọc Đường nằm xuống, vừa mới đắp chăn xong, chợt nghe Triển Chiêu mở miệng, “Chắc là ta đói bụng.”

Ngũ gia kéo chăn che đầu.

Triển Chiêu trở mình hỏi hắt, “Người đoán Công Tôn có thuốc trị mất ngủ không? Hay là ôm Tiểu Tứ Tử sẽ có tác dụng gây ngủ...”

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào.

“Ngọc Đường, chúng ta có thể tâm sự được không?”

“Hay là chúng ta đi tìm Long Kiều Quảng đi?”

“Ngày đó, Long Kiều Quảng nói cho người cái gì mà người nghe xong, trở về liền ngủ như chết vậy...”

Triển Chiêu còn nói chưa xong, “Bốp” một tiếng, một cái gối đầu đã đập vào mặt y.

Nhìn lại phía gối đầu ném ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường, Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu dùng biểu tình giống hệt nhau mà nhìn mình, như là đang nói – Còn nói nữa là cần người đó a!

Triển Chiêu gãi gãi cằm, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Bạch Ngọc Đường và Yêu Yêu, Tiểu Ngũ đều thở dài, cơn buồn ngủ đánh tới, vừa muốn ngủ, đột nhiên, lại thấy Triển Chiêu “À ha” một cái, rồi chạy tháo ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, nhìn cái giường trống không ở phía đối diện, không hiểu – Có chuyện gì vậy?

Lại nhìn Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu, chúng nó cũng đồng dạng mở to hai mắt nhìn cửa trướng, không rõ Triển Chiêu vì sao lại đột nhiên chạy ra ngoài.

Một lát sau, màn trướng nhấc lên, Triển Chiêu đã trở lại.

Sau khi chạy đi, lên giường liền lập tức ngủ say.

Bạch Ngọc Đường cùng Yêu Yêu và Tiểu Ngũ nhìn nhau một cái – Tình huống gì đây?

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhìn hăn “Suyt ~ ngoan, đừng làm rộn ha, ngủ đi.”

Bạch Ngọc Đường nằm một lát thì phát hiện càng nằm càng tỉnh táo, cuối cùng đơn giản xốc chân đứng lên, đi tới bên giường Triển Chiêu.

Triển Chiêu quả nhiên còn chưa ngủ, mở một con mắt nhìn hăn.

“Người làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Triển Chiêu lấy từ trong lồng ngực ra một một món đồ đưa cho hăn, chỉ thấy đó là cục vàng có viết chú văn.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, đoạt lấy rồi ném đi, “Người đi ngủ mà ôm cái này còn không sợ mơ thấy ác mộng à!”

Triển Chiêu mau chóng đoạt lại, “Chính là ác mộng đó thì sao!”

“Đừng có ôm cái này đi ngủ, đặt cạnh cái đồng tử thi bao nhiêu năm rồi, không sợ bẩn à!” Ngũ gia đem ném cục vàng lên bàn, không cho Triển Chiêu lấy.

Lúc này, Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu phát ra âm thanh bất mãn “Grừ Grừm”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy một rỗng một hồ đang nhìn cả hai người – Hai người có ngủ hay không ngủ đây?!

“Người sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ!” Bạch Ngọc Đường đem Triển Chiêu nhét trở về.

“Ngủ không được!” Triển Chiêu liếc nhìn cái cục vàng kia, “Ôm nó thì tương đối dễ ngủ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, vươn tay xốc chăn của Triển Chiêu.

Triển Chiêu không hiểu, “Làm gì thế?”

Bạch Ngọc Đường chui vào ổ chăn nằm xuống, vươn tay cho y, “Ôm lấy!”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, ôm cánh tay hăn như ôm gối đầu, lựa chọn một góc độ thật thoải mái.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ gối đầu, “Ngủ đi!”

Triển Chiêu dựa vào gối đầu nhìn gương mặt của Bạch Ngọc Đường, mới vừa há miệng, Bạch Ngọc Đường cũng không mở mắt, chỉ nói một câu, “Đừng nhúc nhích!”

Triển Chiêu bất động, nhắm mắt lại, lại muốn há mồm nói gì đó, Bạch Ngọc Đường lại mở miệng, “Suyt!”

Triển Chiêu bất động không nói, xê dịch một chút, rồi ngoan ngoãn ngủ.

Yêu Yêu và Tiểu Ngũ chụm đầu vào một chỗ, thoải mái mà ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu tỉnh lại trong tiếng thao luyện của binh lính ở quân doanh, một đêm ngủ ngon khiến y cảm thấy tinh thần khỏe khoắn, duỗi người mở mắt ra, chỉ thấy bên người, Bạch Ngọc Đường một tay nâng một bên mặt dựa vào gối đầu, vẻ mặt mệt mỏi, tao nhã mà ngáp.

Triển Chiêu không hiểu, “Ngọc Đường, người ngủ không ngon sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, tâm nói ngủ được mới là lạ, liền hỏi Triển Chiêu, “Người thì sao? Có nằm mơ không?”

“Á...” Triển Chiêu ngược lại nghiêm túc mà lo lắng một chút, cuối cùng gật gật đầu.

“Gặp được Huyết yêu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Huyết yêu thì không gặp, chẳng qua có khả năng là ta nghĩ quá nhiều chuyện liên quan tới máu, cho nên tối qua mơ thấy đi theo người uống áp huyết thang.” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt “Quả nhiên là vậy”, xoa xoa mi tâm ngồi dậy, cảm thấy so với nhịn một đêm còn mệt hơn.

Triển Chiêu tinh thần rất tốt, vươn tay vỗ vỗ hân, “Có điều ta nghĩ đến một chuyện!”

“Nghĩ đến cái gì?”

“Trước ngày Trần lão đầu năm mơ thì đã làm những gì?” Triển Chiêu hỏi, “Trước bình bính đi qua chỉ có ba chỗ, Thanh Liên Tự, cửa hàng phấn son và trà lâu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, mặc dù có chút mệt rã rời nhưng dù sao cũng thông minh, liền hiểu được ý tứ của Triển Chiêu, “Cho nên Trần lão gia tử đi qua chỗ nào trong ba địa điểm trên, thì chỗ đó sẽ là chỗ có hiềm nghi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Lão gia tử hẳn là không có lý do nào đi cửa hàng phấn son phải đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu cảm thấy có đạo lý.

“Giao Giao bên kia đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Canh giữ ở Thanh Liên Tự một đêm có phát hiện thấy cái gì không?”

“Không, tối hôm qua tầm giờ Tý, Huyền Đình tắt đèn rồi đi ngủ, sau đó mãi cho tới hừng đông cũng chưa phát sinh chuyện gì.” Bạch Ngọc

Đường chỉ chỉ vào trong trướng, chỉ thấy Yêu Yêu còn đang nằm rạp trên mặt đất, Giao Giao nằm ở phía dưới cánh của nó, cả người dựa vào cái bụng, đều co vào trong ngực của Yêu Yêu, ngủ say sưa.

“Có vẻ như mệt chết đi a.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người cũng giống vậy a.”

“Có khỏe không?” Ngũ gia xuống giường, vẫy tay với Triển Chiêu, “Đi xem Trần lão gia tử thế nào.”

“Tối hôm qua ông ngoại và Thiên Tôn ở cạnh, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Triển Chiêu rời giường rửa mặt, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường đi tới cửa, lại nhìn Giao Giao đang núp dưới cánh của Yêu Yêu.

Triển Chiêu liền có chút khó hiểu, tối hôm qua náo loạn cả buổi, Ngọc Đường nhà hăn sau nửa đêm ngủ không ngon sao? Chạy tới vén cánh của Yêu Yêu lên, Triển Chiêu vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Giao Giao, Giao Giao trước sau như một đều thuận theo.

Triển Chiêu cẩn thận mà đem cánh của Yêu Yêu thả lại chỗ cũ cho Giao Giao, nhỏ giọng nói, “Nghỉ ngơi thật tốt đi.”

...

Theo Bạch Ngọc Đường cùng nhau đi về phía quân trướng, Triển Chiêu cảm thấy trong quân doanh hết thảy vẫn như thường, không có cảm giác hỗn loạn, vậy chứng tỏ Trần lão gia tử hẳn là không có chuyện gì?

Quả nhiên, tới cửa lều trướng của Thiên Tôn và Ân Hạo, chỉ thấy trên khoảng đất trống đặt một cái bàn rất lớn, tất cả mọi người đều tập trung lại một chỗ ăn điểm tâm.

Trần lão gia tử tinh thần so với tối hôm qua tốt hơn nhiều, cũng không đi tìm cái chết nữa, Trần thị huynh đệ ngồi ở một bên.

Triệu Phổ lên tiếng chào với hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi qua, ngồi xuống hỏi tối qua có xảy ra chuyện gì không.

Thiên Tôn và Ân Hậu đều lắc đầu – Cái gì cũng không có hết, chờ cả buổi cũng không gặp Huyết yêu thật là thất vọng mà.

Công Tôn xem mạch cho Trần lão gia tử, thân thể của ông khỏe mạnh, không có vấn đề gì.

Triển Chiêu liền hỏi lão gia tử, vào ngày năm mơ thấy Huyết yêu, có từng đi qua ba địa điểm kia không.

Ngoài dự đoán của mọi người, lão nhân chỗ nào cũng đều đi qua cả.

Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt kinh ngạc, hỏi lão nhân, “Lão gia tử người một đồng tuổi như thế này rồi mà còn tới cửa hàng son phấn làm gì chứ? Chẳng lẽ là có cô tình nhân nhỏ nào?”

“Ai nha, người đừng có nói bậy a!” Lão nhân nhanh chóng xua tay, “Ngày đó sáng sớm ta phải đi Thanh Liên Tự thắp hương, con dâu ta qua đời cũng được nửa năm...”

Nói xong, lão gia tử nhìn huynh đệ Trần thị, quả nhiên, hai người đều ăn không vô điểm tâm, cúi đầu thờ dài.

“Lúc từ Thanh Liên Tự trở về, ta có đi trà lâu mua về một chút điểm tâm mà hai đứa nó thích.” Lão nhân nói tiếp, “Trước lúc ra ngõ hẻm thì có đi qua một cửa hàng son phấn, bên trong lui tới không ít người, ta mới đột nhiên nghĩ tới, từ khi con ta chết con dâu ta vẫn luôn không trang điểm ăn diện... Nếu con ta mà còn sống, nhất định là sẽ thường xuyên mua son phấn cho nó, không chừng ta còn có thể có tôn nữ nhi(66)nữa...”

(66)Cháu gái

Lão nhân vừa dứt lời, huynh đệ Trần gia chỉ không nổi, ôm đầu khóc rống.

Trên bàn ăn cơm còn có vài pho tương, Phong Khiếu Thiên vốc người to lớn trông mặt cũng rất buồn, vừa khóc vừa lau mặt, “Quá thảm rồi!”

Thẩm Thiệu Tây bất đắc dĩ đưa cho hắn cái khăn lau mặt.

Triệu Phổ đỡ trán, hắn sợ nhất là thấy nam nhân khóc a... Phiền muốn chết.

Triển Chiêu nhanh chóng nói sang chuyện khác, hỏi tiếp lão gia tử, “Vậy ông mua son ư?”

“Ừ.” Trần lão gia tử gật gật đầu, “Ta mua một hộp, chuẩn bị cho con dâu khi đi bái tế con ta, đặt ở mộ phần của nàng.”

“Son kia còn không?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

“Ta đặt ở bên ngăn kéo ở tủ cạnh giường.” Lão nhân gật đầu.

Công Tôn nói, “Lát nữa mang ta đi tìm xem.”

Trần Húc Trần Lâm đều gật đầu, tỏ vẻ ăn cơm xong sẽ mang y đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị rời quân doanh vào thành đi dạo. Hôm nay trọng điểm là đi qua ba địa điểm kia, Thanh Liên Tự, Lạc Dương trà lâu, cùng với nơi vốn không có hiểm nghi gì, hiện tại lại đột nhiên có hiểm nghi rất lớn – Cửa hàng son phấn.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ tỏ vẻ cũng muốn đi theo.

Triển Chiêu hỏi Ân Hậu và Thiên Tôn có muốn đi cùng không, Ân Hậu lắc đầu tỏ vẻ không có hứng thú.

Thiên Tôn lại nhìn chăm chăm đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường cầm chén trà, thấy Thiên Tôn tiến đến trước mặt mình, cau mày vươn tay đẩy mặt y ra.

Thiên Tôn hí mắt quan sát đồ đệ nhà mình, đột nhiên hỏi, “Người tối hôm qua làm chuyện gì xấu rồi?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sặc một hớp nước trà, buông cái chén nhìn Thiên Tôn, “Cái gì ạ?”

Thiên Tôn nhìn đồ đệ, “Người vừa mới ngáp mấy cái! Trừ bỏ khi còn bé bị ta vớt xuống núi, người bò lên cả đêm nhằm chủ ý báo thù ra, cũng chưa thấy người ban ngày ngáp qua ba cái nào! Tối hôm qua người làm gì rồi?”

Tất cả mọi người tò mò nhìn qua Bạch Ngọc Đường. Đúng nha, Bạch Ngọc Đường rất ít khi ngáp.

Miêu Bát Thái nâng cằm lắc đầu, “Hắn vậy mà lại ngáp, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.”

Âu Dương Thiếu Chinh bát quái mà nhìn Miêu Bát Thái, “Người không phải thích Bạch Ngọc Đường nhất khoản này sao? Nam nhân có mỗi cái mặt sáng cũng vô dụng a!”

Miêu Bát Thái gật đầu, “Đúng vậy, còn phải có thân hình đẹp, đáng tin, công phu tốt, thông minh, có tiền lại nhàn rồi, đúng không?”

Hỏa Kỳ Lân bưng bát cơm suy nghĩ, bĩu môi, “Chán ghét hẳn!”

Miêu Bát Thái thuận tay ôm Tiểu Tứ Tử đang tỉ mỉ lột một quả trứng gà, “Tiểu vương gia, Bạch Ngọc Đường thích kiểu dáng gì?”

Tiểu Tứ Tử đang cầm trứng gà nhìn Miêu Bát Thái, “Ừm...”

“Ai, trước đừng nói kiểu dáng gì.” Miêu Bát Thái cười, hỏi, “Hắn thích nam hay nữ?”

Hỏa Kỳ Lân kéo nàng, “Loại chuyện này mà người cũng hỏi con nít làm gì?”

“Trẻ con không nói láo.” Miêu Bát Thái chọt chọt cái bụng Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Không biết?”

“Không phải a.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục lắc đầu, “Bạch Bạch không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân.”

Miêu Bát Thái sững sốt, “Vậy hắn thích cái gì?”

“Thích Miêu Miêu nha.” Tiểu Tứ Tử đem trứng gà lột xong rồi bỏ vào trong bát của Tiểu Lương Tử đang xì xụp ăn mì.

...

Ăn cơm xong, mọi người đều đang muốn xuất môn, đã thấy Hắc Ảnh cùng Bạch Ảnh chạy về.

“Hai người không phải đang canh giữ ở Thanh Liên Tự sao?” Giả Ảnh khó hiểu, hai người bọn họ sáng nay vừa mới đổi ban với Xích Ảnh và Thanh Ảnh, sao đã quay về lại rồi?

“Huyền Đình chết rồi!” Hắc Ảnh đột ngột phán xuống một câu, mọi người chưa chuẩn bị một chút tư tưởng nào liền choáng váng.

“Chết như thế nào?” Triển Chiêu xem như hoàn hồn sớm nhất, nhanh chóng hỏi.

“Có trời mới biết, tối hôm qua viên tịch ngay trên giường.” Bạch Ảnh lắc đầu, “Còn có a! Đám hòa thượng kia có chút kỳ quái!”

“Hòa thượng kỳ quái như thế nào?”

“Tình huống ở đó rất quỷ dị, một lời khó nói hết.” Hắc Ảnh xua tay, “Các người mau chóng đi Thanh Liên Tự nhìn xem đi.”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 36: Giải Trừ Nguyên Rửa

Edit: Fin

Beta: Po

Huyền Đình đại sư vốn có hiềm nghi rất lớn, Triệu Phổ phái người đi canh chừng Lão hòa thượng, thứ nhất là sợ ông ta tác quái, thứ hai là sợ ông ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng để Giao Giao ở tại Thanh Liên Tự, nhìn Huyền Đình chòng chọc suốt cả một đêm.

Nhưng ngay cả khi đã ở dưới sự theo dõi chặt chẽ như vậy, Huyền Đình đại sư vẫn thần không biết quỷ không hay mà mất mạng.

Phượng trượng Thanh Liên Tự rốt cuộc là chết như thế nào? Căn cứ vào lời của Ảnh vệ môn, sau khi hấn ngủ rồi thì cũng không tỉnh lại nữa, nói cách khác là thọ chung chính tâm. Nhưng cân nhắc đến chuyện tuổi của hấn không lớn, thân thể lại vô cùng mạnh khỏe... Nên chuyện này căn bản là không thể nào, vì vậy khả năng lớn nhất hiện nay vẫn là bị người ta hạ độc thủ. Giết hòa thượng kia để làm gì? Lý do không cần phải nghĩ nhiều – Đoán chừng chính là vì diệt khẩu!

Đám người Triển Chiêu hoá tốc chạy tới Thanh Liên Tự.

Vừa tới cửa, liền trông thấy một nhóm Triệu gia quân đang bao vây xung quanh miếu, ngoài cửa miếu, Lỗ Nghiêm đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại, từ xa cũng có thể nhìn thấy rõ sắc mặt lão gia tử không được tốt lắm.

Chờ đám Triển Chiêu đi tới trước mặt, Âu Dương đi lên vỗ bả vai lão nhân một cái, “Lão gia tử tới sớm như vậy? Tình huống bên trong thế nào rồi?”

Lỗ Nghiêm khoát tay với Âu Dương, “Tiên phong quan, người trước đừng hỏi, tốt nhất hãy tự mình nghe nhìn một chút.”

Âu Dương không hiểu.

Mà lúc này, bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã nghe được động tĩnh bên trong... Trong ngôi đền, các hòa thượng hình như đang tụng kinh gì đó.

Nói đến tụng kinh, không ai quen thuộc hơn so với Lâm Dạ Hỏa, Đường chủ Hỏa Phượng lớn lên cùng với thánh tăng đó, chẳng qua là...

“Oa... Đang niệm cái gì đây?” Hỏa Phượng ngoáy lỗ tai, “Cũng không đúng a?”

“Có phải đang siêu độ cho hòa thượng không?” Âu Dương hỏi, “Thế nào mà cả buổi rồi mà ngay cả một câu A di đà phật cũng chưa nghe thấy?”

Rất may là, ở đây trừ bỏ quân nhân ra còn có Công Tôn là người đọc sách, Công Tôn tiên sinh khoát tay chặn lại với mọi người, nói, “Thứ đang niệm không phải là kinh văn.”

“Vậy niệm cái gì?” Tuy Triển Chiêu nghe ra có chút loạn, nhưng hình như chỉ lặp đi lặp lại có một câu.

“Nghe cứ như là Phạn văn.” Lâm Dạ Hỏa tất nhiên nghe hiểu được Phạn văn, nhưng hần lại có chút dở khóc dở cười, “Nếu như dựa theo nghĩa trên mặt chữ, vậy đám hòa thượng này cũng quá thích đùa rồi.”

“Niệm cái gì?” Triệu Phổ tò mò hỏi.

Công Tôn nói, “Mỗi một câu Phạn văn, nếu dịch thẳng ý nghĩa thì đại khái chính là ‘Không phải ta làm’ hoặc là ‘Không có quan hệ với ta’ linh tinh này nọ.”

Triệu Phổ nghe xong cũng có chút phát ngốc, mờ mịt mà nhìn Lỗ Nghiêm – Có nghĩa là gì?

Lỗ Nghiêm thở dài, “Sau khi phát hiện Huyền Đình chết, hòa thượng trong miếu đều vây quanh phế tích của tòa tháp bị sụp đổ, sau đó bắt đầu yên lặng niệm đi tụng lại một câu này, đã nửa canh giờ rồi, gọi bọn họ kiểu gì cũng không dừng, cứ nhắm mắt lại niệm như chết.”

Đến lúc này mọi người đều hiểu được câu “Hành vi quỷ dị của các hòa thượng” của Hắc Ảnh, đúng là đủ kỳ quái.

Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn, dù sao hai người này cũng tinh thông Phật pháp, “Có huyền cơ gì sao?”

Công Tôn nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái.

Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Có trời mới biết, các người cũng biết sư phụ nhà ta là gà mờ mà...”

Hắn vừa mới dứt lời, Thiên Tôn và Ân Hậu theo tới giúp vui mỗi người ném vào hắn vài hạt dẻ nướng, một tâm thay Vô Sa đại sư.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua vào trong miếu, cái này gọi là tai nghe không bằng mắt thấy! Khung cảnh mấy trăm tên hòa thượng vây quanh một đồng phế tích mà lầm bầm lâu bầu, chả khác gì trúng tà cả.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu một cái, nhìn xem hai người họ có thể giải thích gì không.

Thiên Tôn buông tay lắc đầu, tỏ vẻ trước kia chưa từng đụng qua.

Quái nhân trong Ma Cung của Ân Hậu tương đối nhiều, ông nhìn chăm chăm đám hòa thượng trong một lát, nói, “Theo lời nói, nếu bị nguyên rủa, có một phương pháp có thể phá bỏ lời nguyên, chính là mặc niệm một câu tiếng Phạn trong bảy bảy bốn mươi chín canh giờ.”

“Bốn mươi chín canh giờ?” Tất cả mọi người cả kinh.

“Vậy là phải niệm bốn ngày?” Vẻ mặt Triệu Phổ nghiêm túc, “Cái này không phải so với uống rượu nói nhảm còn khủng bố hơn sao?”

Mọi người bị Triệu Phổ nhắc tới như vậy, liền bắt đầu mất tập trung, nghĩ đến trường hợp sau khi Long Kiều Quảng uống rượu say.

“Khụ khụ.” Lỗ Nghiêm ho khan một tiếng, cắt đứt suy nghĩ lung tung của mọi người, chỉ vào bên trong Thanh Liên Tự, “Không phải là thật sự phải đợi bốn ngày đấy chứ? Thử suy nghĩ tìm biện pháp nào đó xem?”

“Cái này dễ làm, chỉ cần cắt ngang một người là được rồi, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Tất cả mọi người gật gật đầu, nhưng là... Phải cắt ngang như thế nào?

Còn đang nghi ngờ, chỉ thấy Triển Chiêu lôi kéo Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử chạy vào, y quay một vòng, chọn một tiểu hòa thượng nhỏ tuổi, đứng ở sau lưng nó.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay, nhìn hai nhóc ý bảo, làm theo y...

Những người còn lại tò mò mà cùng theo vào, vừa nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo hai nhóc con, đang thọt lét tiểu hòa thượng kia.

Một chiêu này uy lực kinh người, quả nhiên không được bao lâu, tiểu hòa thượng kia liền không chịu được, cuối cùng không thể không dừng lại

việc ngâm tụng, vừa cười vừa vắn vẹo giấy dựa tới lui, cầu xin mọi người tha mạng.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đập tay, tỏ vẻ thành công rồi!

Nhưng tiểu hòa thượng kia sau khi cười một hồi, liền bắt đầu khóc.

Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử sợ hết hồn, đều ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay kéo tiểu hòa thượng đang khóc sụt sùi kia mang ra chỗ bên ngoài.

Sau khi bị mang ra khỏi Thanh Liên Tự, tiểu hòa thượng kia có vẻ còn muốn niệm tiếp.

Triển Chiêu nhắc nhở nó, “Còn đọc nữa sẽ thọt lét người đấy, dừng niệm đi!”

Tiểu hòa thượng bất đắc dĩ mà nhìn nhóm đại nhân vật trước mắt, một bên lau nước mắt, bên nói mệnh mình sao lại không lâu như vậy.

Triệu Phổ không để nó nói hươu nói vượn, bảo nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói lại thật kỹ càng tỉ mỉ.

Tiểu hòa thượng bất đắc dĩ nói cho mọi người biết, ngày hôm qua sau khi tháp sụp, bọn họ chỉ biết là có chuyện không ổn, quả nhiên sáng nay chuông môn liền viên tịch, vì không muốn bị liên lụy mà phải mất mạng cho nên mới kiên trì niệm tụng chân ngôn để giải trừ nguyên rủa. Nói tới đây, tiểu hòa thượng lại bắt đầu khóc, nói mình không kiên trì niệm xong, nhất định sẽ giống như chuông môn bị nguyên rủa mà chết.

“Nguyên rủa cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

Tiểu hòa thượng nói, “Bần tăng chỉ biết là chương môn tiền nhiệm của tòa tháp này trước đây đã từng cùng Huyết yêu định ra ước định, Huyết yêu lấy toàn bộ tánh mạng của tăng nhân trong chùa ra uy hiếp... Hiện tại tháp đã hoàn toàn sụp đổ, chứng tỏ ước định đã bị giải trừ, chương môn là người chết đầu tiên sau đó rồi sẽ đến chúng tăng, từng người một sẽ phải bỏ mạng.”

Mọi người nhìn tuổi của tiểu hòa thượng, cảm thấy những thứ nên biết cũng không nhiều, cần phải tìm người lớn tuổi hơn để hỏi rõ nguyên nhân cụ thể.

Âu Dương bị các hòa thượng niệm đến mức đầu choáng váng não sung huyết, hỏi, “Có biện pháp gì có thể khiến cho toàn bộ bọn họ đều dừng lại không? Đúng là phiền chết người!”

Những người khác cũng gật đầu, đồng thời cùng nhau xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói gì – Nhìn ta làm gì chứ?

Bạch Ngọc Đường khẽ đẩy nhẹ y một cái – Nhanh đi! Mỗi người có nhiều mưu ma chước quỷ thôi.

Triển Chiêu suy nghĩ, sờ cằm, có vẻ có chút khó xử.

“Làm sao vậy?” Công Tôn hỏi.

“Á... Chiêu thì có một, chẳng qua là có chỗ tổn hại.” Triển Chiêu gãi gãi đầu.

Triệu Phổ lắc đầu, “Đây là tình huống đặc biệt, ai quản nó tổn hại hay không tổn hại chứ, cứ làm cho bọn họ dừng hết là được.”

Triển Chiêu ho khan một tiếng, ngoắc ngón tay với Giả Ảnh.

Giả Ảnh đi tới, Triển Chiêu ghé vào lỗ tai hắn nói đôi câu, Giả Ảnh hít vào một hơi khí lạnh, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Như vậy... không tốt lắm đâu?”

Triển Chiêu buông tay, “Nguyên soái nhà ngươi nói đây là tình huống đặc biệt.”

Giả Ảnh nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng lười hỏi, liền vung tay áo, “Quản hắn nhiều như vậy làm gì, nhanh chóng đi làm đi.”

Giả Ảnh xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường có chút nghi ngờ mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn trời gãi gãi cằm, để Miêu Bát Thái mang Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đi tẩu lâu nào xa xa tìm chỗ uống ngụm trà, chuyện sắp xảy ra tốt nhất trẻ con vẫn không nên nhìn.

Triển Chiêu ra yêu cầu như vậy, càng khiến mọi người hoang mang tợn.

Miêu Bát Thái tâm không cam tình không nguyện mang theo bọn nhóc Tiểu Tứ Tử đi trà lâu... Bọn nhỏ mới đi, chỉ thấy Giả Ảnh đã trở lại, hắn cầm cây gậy cong cong, vừa đi vừa ngoắc phía sau.

Mọi người tò mò – Giả Ảnh dẫn theo ai đến vậy?

Chỉ một lát, đã thấy một đám cô nương ăn diện trang điểm xinh đẹp lắc la lắc lư đi tới, này một cô hai cô tô son điểm phấn lộ tay lộ chân, làm người qua đường nghỉ chân rồi rít bàn luận.

Âu Dương liếc một cái, liền vui vẻ, cứ như nhìn thấy người quen, liền đi tới chỗ một nữ tử phong tao khá lớn tuổi đi ở phía trước, ngoắc, “Trần

mụ mụ.”

Tất cả mọi người đều nhìn Âu Dương Thiếu Chinh – Thân thích của người à?

Âu Dương bĩu môi, “Mụ mụ ở Phiêu Hương Viện và các cô nương!”

Mọi người nghiêng cứu thử xem Phiêu Hương Viện có khả năng là trà lâu không, đương nhiên là không có rồi... Vì thế tập thể quay đầu nhìn Triển Chiêu – Người không phải đấy chứ?

Triển Chiêu nhìn trời – Các người nói chiêu gì cũng có thể dùng mà.

Âu Dương vui tươi hơn hở chấp tay với chúng mỹ nhân, “Ai nha, các vị cực khổ rồi, cực khổ rồi.”

Một đám mỹ nhân thướt tha lượn lờ hương phía Âu Dương chúc vạn phúc, “Tướng quân ~ ”

Âu Dương gật đầu lại gật đầu, Triệu Phổ vươn tay một phen bóp lấy cổ hần, “Người muốn chết a? Quân quy không cho phép đi dạo kỹ viện!”

Âu Dương bĩu môi, “Ta chỉ nhìn xem một chút chứ chưa từng dạo qua bao giờ!”

Khóe miệng Triệu Phổ co quắp, “Người nhìn ở chỗ nào?”

“Ở cửa Phiêu Hương Viện a! Quân quy không cho phép đi dạo kỹ viện! Chứ đâu nói không cho phép làm bằng hữu cùng kỹ nữ!” Âu Dương vỗ ngực một cái, “Lão tử là bằng hữu của phụ nữ khắp thiên hạ người không biết a!”

Triệu Phổ đỡ trán.

Lỗ Nghiêm lão gia tử lắc đầu làm chòm râu cũng lay động theo, “Cái đó, Tiên phong quan a, nhiều người lắm miệng, chỉ sợ sẽ nói không rõ ràng...”

Âu Dương ngửa mặt, “Sợ gì, lão tử vẫn là trai tân! Cùng lắm thì cởi áo nghiệm thân!”

“Phụt...”

Giọng của Âu Dương không nhỏ, không ít dân chúng phụ cận Hắc Phong Thành uống trà xem náo nhiệt đều phun ra hết.

Nét mặt già nua của Lỗ Nghiêm lão gia tử đỏ bừng, vội vàng ngăn Âu Dương Thiếu Chinh lại để hắn đừng có nói lớn tiếng như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều xoa xoa trán nhìn nơi khác, Hỏa Kỳ Lân quả nhiên không phải người bình thường.

Lâm Dạ Hỏa ngây thơ kéo kéo tay áo Trâu Lương hỏi, “Muốn nghiệm như thế nào a?”

Trâu Lương nhìn hắn một lát, nói, “Khi nào rảnh sẽ nói cho người biết.”

Triệu Phổ một cước đá văng Âu Dương Thiếu Chinh, “Người muốn ta giết người a! Mặt mũi cũng bị người làm mất sạch rồi!”

Công Tôn ở bên cạnh lạnh nhạt đâm chọt một câu, “Cái gọi là huynh đệ có ba phần giống, đó là anh em kết nghĩa của người, không đáng tin cậy như vậy cũng là do người!”

Triệu Phổ thở một hơi dài.

Giả Ảnh mang theo một đám mỹ nhân lớn nhỏ đến cửa Thanh Liên Tự, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ và Triển Chiêu, ý bảo – Thật sự phải làm

như vậy?

Lúc này, mọi người cũng không khác nhau lắm đều đoán được Triển Chiêu muốn làm gì, thật sự là dở khóc dở cười mà.

Triệu Phổ nhìn Giả Ảnh gật đầu một cái – Cứ làm theo!

Giả Ảnh liền hướng Trần mù mù chỉ một ngón tay vào trong miếu.

Trần mù mù mang theo các cô nương đi vào, đến sau lưng các hòa thượng nũng nịu kêu một tiếng muốn chảy nước, “Đại sư nha ~”

“Soạt” một tiếng, các hòa thượng vốn còn đang niệm kinh bị dọa sợ tới mức nhảy dựng lên.

Các cô nương làm bộ muốn đuổi theo, các hòa thượng sợ tới mức vừa niệm “A di đà phật” vừa thực mạng chạy trốn tứ tán, chân ngôn đang niệm cũng quên hết sạch.

Giả Ảnh vừa thấy đại công cáo thành, liền vừa lòng gật đầu, chiêu này có vẻ tổn hại, nhưng mà quả thật đã thành công.

Trả thù lao xong, Trần mù mù liền mang theo nhóm kỹ nữ rời đi.

Âu Dương Thiếu Chinh vỗ tay cùng cả nhóm mỹ nhân cáo biệt, khung cảnh rất chi là ấm áp.

Thiên Tôn nhìn Ân Hạo, thật lâu sau, gật đầu một cái – Ngoại tôn này của ngươi thật là được a, cái gì cũng dám làm a.

Ân Hạo nhướng mày – Dù sao cũng là do Ma Cung nuôi ra, cái này đã tính là gì.

Mọi người vào Thanh Liên Tự, Triệu Phổ sai người đưa các hòa thượng bị cắt đứt nửa chừng việc “Giải trừ nguyên rủa” tập trung toàn bộ

đến đây, lại tìm một vài người lớn tuổi để đặt câu hỏi, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đã được Miêu Bát Thái mang về, Miêu Bát Thái giậm chân hối hận vì vừa rồi không được nhìn thấy một màn đặc sắc.

Nhưng mà Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường kéo đi rồi.

Ngũ gia kéo Triển Chiêu đến trước mặt bồ tát của đại điện Thanh Liên Tự, chỉ vào cây hương bồ nói, “Nhanh lạy đi, mau để Bồ Tát tha thứ cho người!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ lạy Bồ Tát, mới vừa nhắm mắt chấp tay hình chữ thập, chợt nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh lại tới một câu, “Lúc lạy phải thành tâm không được nghĩ tới chuyện ăn uống!..”

Triển Chiêu mở một mắt, nghiêng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh – Chuột người đem ta thành loại người nào rồi?

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn Triển Chiêu bữu môi một cái – Còn không mau lạy!

Triển Chiêu thở dài, vốn định quay đầu lại cúi chào, lại đột nhiên bất động.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải sợ Triển Chiêu thực sự gặp báo ứng, Phật gia trong lòng như gương sáng, Triển Chiêu tuy rằng quấy rầy Phật môn thanh tịnh nhưng chẳng qua là do phá án cứu người bắt hung thủ... Nhưng dù sao vẫn phải nên nói lời xin lỗi.

Chẳng qua là vào lúc này, hai tay Triển Chiêu chấp lại thành chữ thập, ngược mặt nhìn chăm chăm lên nóc nhà phía sau hẳn.

Bạch Ngọc Đường còn đang nghi hoặc, Triển Chiêu một tay giữ bả vai hẳn, tay còn lại duỗi thẳng ra chỉ lên hướng nóc nhà phía bên trái, “Ngọc Đường người xem nha! Đó là cái gì vậy?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 37: Hung Khí

Edit: Fin

Beta: Po

Triển Chiêu đột nhiên chỉ về hướng phía nóc nhà cho Bạch Ngọc Đường nhìn, hình như là phát hiện ra cái gì đó.

Ngũ gia quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng không thấy xuất hiện gì khác thường, trừ...

Bạch Ngọc Đường có chút không xác định hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, người chỉ ta xem cái gì vậy?”

“Bên kia!” Triển Chiêu nói rồi chỉ chỉ về hướng không trung.

“Cái lỗ đó?” Bạch Ngọc Đường đúng là phát hiện ở nóc nhà có cái lỗ thủng, dù sao Thanh Liên Tự đã lâu năm không qua tu sửa, nếu không cũng sẽ không để cho đám binh lính đến tu sửa lại, có cái lỗ thủng... Sẽ không tính là kỳ quái đi?

“Không cảm thấy kỳ quái sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường thành thật mà lắc lắc đầu – Không kỳ quái a.

“Đi nào!” Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường ra khỏi đại điện, đi tới gian thiện phòng mà Huyền Đình viên tịch.

Thi thể Huyền Đình còn nằm ở trên giường, Công Tôn hiện tại đang kiểm tra, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đứng ở một bên nhìn.

Tiểu Tứ Tử cầm cái hòm thuốc nhỏ đứng ở bên cạnh Công Tôn, Tiểu Lương Tử đi bộ trong phòng, vừa nói, “Tòa nhà này cũng thật đơn sơ, tiền dầu trong miếu nhiều như vậy tốt xấu gì cũng nên đổi gian phòng không dột mưa chứ.”

Đang nói, chỉ thấy Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường đi vào.

Vào phòng, Triển Chiêu chỉ vào góc độ gần như giống hết đại điện vừa rồi, rồi để Bạch Ngọc Đường nhìn nóc nhà.

Ngũ gia ngẩng đầu vừa thấy, hơi cau mày – Nóc nhà cũng có một lỗ thủng y như vậy.

“Kỳ quái không?” Triển Chiêu lại hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Á...” Ngũ gia nhìn chăm chăm cái lỗ thủng kia, do dự, “Giống như...”

“Tiếp nào.” Triển Chiêu một tay nắm lấy Bạch Ngọc Đường lại kéo ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa tò mò nên cũng theo hai người chạy ra, Tiểu Lương Tử cũng chạy theo.

Công Tôn vừa nghiệm thi, vừa hỏi Triệu Phổ, “Không đi theo xem một chút sao?”

Triệu Phổ ngáp một cái lắc đầu, “Người ta vợ chồng son đang chơi rất vui ta sao lại chen vô phá đám chứ.”

Tiểu Tứ Tử đang bưng cái hòm thuốc quyết quyết miệng, Cữu Cữu còn biết ở lại bồi phụ thân, Tiểu Lương Tử chạy đi cũng không dẫn bé theo,

hứ!

“A?” Công Tôn đang kiểm tra cổ Huyền Đình, hình như vừa phát hiện gì đó.

Tiểu Tứ Tử đi qua nhìn, “Phụ thân người nhìn chỗ nào vậy?”

“Cái này giống cái gì?” Công Tôn chỉ vào một vết tròng rất giống vết bớt ở trên cổ Huyền Đình, một lần màu nâu nhạt cỡ hạt đậu tương hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ừm... Là bớt ạ?” Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm, “Hay là vết mồ hôi gì đó?”

“Ta mới đầu cũng nghĩ như vậy.” Công Tôn nói, “Nhưng mà sau cổ Thẩm phu nhân cũng có một vết lằn y hệt vết này.”

“Giống nhau ạ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Gần như là giống nhau như đúc!” Công Tôn gật đầu.

“Vậy thì thật kỳ quái a...”

...

Mà lúc này, cùng cảm thấy kỳ quái còn có Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu mang hắc chạy đến tử lâu của Thẩm Đại, đi tới căn phòng mà ngày thường Thẩm Đại cùng Thẩm phu nhân thường ở. Gian nhà này bọn Triển Chiêu đã kiểm tra qua trước đó, nhưng không phát hiện có manh mối gì hữu dụng.

Triển Chiêu chỉ vào một góc nóc nhà của căn phòng.

Chỉ thấy nơi đó, cũng có một lỗ thủng nhỏ, ánh sáng lọt xuống...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc một cái.

Bạch Ngọc Đường chưa kịp mở miệng, Hỏa Phượng nhìn chăm chăm lỗ thủng kia liền gật đầu, “Giống nhau ha! Trong thiện phòng cũng có một cái lỗ thủng như vậy.”

“Trong đại điện của Thanh Liên Tự cũng có.” Triển Chiêu nói.

“Vậy mấy chỗ khác trong tửu lâu có không đây?” Lâm Dạ Hỏa chạy ra tìm, phát hiện đại đường trong tửu lâu cũng có một lỗ thủng y như vậy.

Ngay sau đó, Triển Chiêu tìm tới Đồng Thiên Dực... Thám tử nhân mã của Triệu gia quân, ngay tại trong Hắc Phong Thành tiến hành mở rộng quy mô hành động “Tìm lỗ thủng”...

Đợi đến lúc chàng vạng tối rồi trở lại quân doanh, trong các gia đình phát sinh án mạng mà Đồng Thiên Dực có sở hữu tư liệu, đều tìm được các lỗ thủng tương tự.

Mà kỳ quái hơn chính là – Ngay cả quân doanh Triệu gia quân, ở một mảnh khu vực doanh trại, cũng tìm được mấy lỗ thủng tương tự. Chẳng qua là khu này đã vứt bỏ từ rất nhiều năm trước, hiện tại đang tính dùng làm kho chứa binh khí hư hại.

Cái này... Người trong quân doanh Triệu Phổ cũng không làm.

“Trong quân doanh cũng có?” Lỗ Nghiêm lão gia tử tức đến mức cả chòm râu đều dựng lên, “Tên nào có bản lĩnh như vậy dám trà trộn vào quân doanh làm chuyện này?”

“Thẩm phu nhân chết ở chủ soái phủ, không phải ở đó cũng có đấy chứ?” Công Tôn lo lắng.

“Chủ soái phủ và quân doanh ở địa phương khác đều không có, chỉ mấy tòa doanh trại kia mới có thôi.” Đồng Thiên Dực trả lời, “Hiện tại ta

đang bài tra(67)danh sách những binh lính đã từng vào qua quân doanh kia...”

(67)Kiểm tra và bài trừ những người vô can

“Tra những người đó thì sẽ có tác dụng sao?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đều gật đầu một cái, “Chính xác... Lần này có vẻ không hay lắm.”

“Cái gì không hay lắm.” Lỗ Nghiêm không hiểu.

“Muốn ở đây đục nhiều lỗ thủng trên nóc nhà như vậy không phải là chuyện dễ dàng gì, người ngoài muốn đi vào quân doanh cũng phải trải qua sự kiểm tra kỹ lưỡng, mà tân binh trong doanh cũng từng mơ qua ác mộng.” Cửu vương gia nhướng một bên đuôi lông mày, “Hung thủ này, là người trong quân doanh.”

Lỗ Nghiêm kinh ngạc mà há miệng, “Hung thủ ở ngay trong quân doanh ư?”

“Hàng năm Triệu gia quân đều phụ trách tu sửa phòng ốc Hắc Phong Thành, nếu có người mặc quân phục Triệu gia quân ở trên nóc nhà, cũng sẽ không bị hoài nghi.” Triển Chiêu gật đầu, “Không gây án ở trong quân doanh, là vì sợ bị phát hiện... Thỏ không ăn cỏ gần hang, độ nguy hiểm quá lớn. Đây cũng là lí do tại sao binh lính quân doanh chỉ mơ qua ác mộng mà không rõ nguyên nhân, lại không bị trúng chiêu.”

Chư tướng Triệu gia quân hai mặt nhìn nhau, đều cùng ý thức được, Huyết yêu kia chẳng lẽ là thủ hạ của mình?

Bạch Ngọc Đường hỏi Lỗ Nghiêm, “Quân doanh của ông tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Người ư?” Lỗ Nghiêm lão gia tử lúc này đã cảm thấy đầu có chút đau, “Tính sơ lược một chút Triệu gia quân phải có trên cả trăm vạn người!”

“Không thể nghi ngờ là chẳng khác gì mò kim đáy biển cả.” Trâu Lương cũng cau mày, “Có những manh mối gì khác không?”

“Manh mối chính là tên hung thủ này có thể không quá bình thường.”

Mọi người đang thảo luận, Công Tôn vừa từ bên ngoài đi vào.

Công Tôn cầm trong tay cái hòm, đi theo phía sau là Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, hai nhóc con cùng bưng cái rương nhỏ trong tay.

“Không quá bình thường?” Triệu Phổ hỏi, “Phương diện nào không bình thường?”

“Giết người nhiều như vậy vốn đã không bình thường.” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Hơn nữa phần lớn lại không thù không oán.”

“Trừ bỏ không bình thường, hẳn còn là một thiên tài nữa!” Công Tôn nói xong, đem cái hòm đặt lên trên bàn, mở ra.

Mọi người liền phát hiện, trong cái hòm kia để một thứ, chính là cục gạch của một góc phòng ốc kia, bên trên có một lỗ thủng.

Cục gạch này là Triển Chiêu vừa mới đem xuống dưới, giao cho Công Tôn.

Mọi người tới gần quan sát một chút – Cái lỗ thủng kia đại khái chỉ bé cỡ đầu chiếc đũa, ngay cả ngón út cũng duỗi không vào, cũng nhờ Triển Chiêu tinh mắt nên mới phát hiện.

“Ta kiểm tra một chút thi thể người chết...” Công Tôn nói, “Thì phát hiện ra một điểm giống nhau.”

“Điểm giống nhau? Là nguyên nhân cái chết sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Rất có thể!” Công Tôn gật gật đầu, “Trên cổ mỗi một người chết, có khi là mặt trái khi lại là phía sau, đều có một vết lằn màu nâu.”

“Là do cái gì tạo thành?” Triển Chiêu hỏi, “Độc sao?”

“Người chết không có hiện tượng trúng độc, hầu hết đều là tim đột nhiên ngừng đập, thời điểm chết là lúc đang ngủ, không phải chịu bất kỳ đau đớn nào.” Công Tôn nói.

“Nói cách khác, không phải là do trúng độc?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Về nguyên nhân tại sao lại chết, ta có một suy đoán, cho nên đã làm một chuyện.”

Vừa nói, Công Tôn đem cái rương trong tay Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử bỏ lên trên bàn mở ra...

Tất cả mọi người đều cau mày.

Triển Chiêu thuận tay che mắt Bạch Ngọc Đường.

Chẳng qua Triển Chiêu động thủ hơi chậm, Ngũ gia đã nhìn thấy, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

Thứ ở trong rương, là một quả tim đã bị mổ ra thành bốn cục nhỏ... Trông giống như tim heo lúc phòng bếp chuẩn bị làm đồ ăn. Trong đó có hai cục nhìn trông tương đối mới, mặt khác hai cục còn lại nhìn giống như đã bị phơi gió thành khô héo.

Tất cả mọi người cũng hết nói nổi.

Lỗ Nghiêm nhỏ giọng hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, để trẻ con nhìn thấy không lo lắng sao?”

Những người khác đều theo bản năng mà nhìn Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, có điều Lỗ Nghiêm lão gia tử cũng xem như có nhiều quan tâm, hai nhóc con này trước nay vốn đi theo Công Tôn, nào là tâm can tỳ phế thận(68)cái gì mà chưa từng thấy qua.

(68)Tim – gan – lá lách – phổi – hai quả cật.

Công Tôn không hiểu, hỏi Lỗ Nghiêm, “Tại sao không thể nhìn?”

“Không lo lắng là sẽ sợ hãi sao?” Lỗ Nghiêm nhỏ giọng nói.

“Có cái gì đáng sợ chứ.” Công Tôn lắc đầu, “Tim của tất cả vật còn sống căn bản đều cùng một dáng vẻ, nội tạng người và nội tạng heo lại càng giống nhau như đúc, giống hệt thịt heo chúng ta ăn mỗi ngày vậy, chẳng lẽ là hằng ngày ở trên bàn ăn cơm đều phải sợ hãi?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Quả nhiên, vẻ mặt Ngũ gia – Là biểu tình không chịu nổi.

Triệu Phổ vuốt cằm liếc một cái, hỏi Công Tôn, “Có vấn đề gì?”

“Ta có thể tìm được nguyên nhân cái chết, cũng tìm được hung khí!”

Công Tôn phán một câu, ngược lại khiến cho tinh thần mọi người đều rung lên – Éc?! Án kiện có đột phá a!

Công Tôn chỉ vào hai cục tim nói, nói, “Hai cục mới là của Thẩm phu nhân và Huyền Đình.”

Tất cả mọi người gật đầu, Huyền Đình còn không phải là mới sao, không chừng vẫn còn nóng hôi hổi.

“Còn hai cục tim này nằm trong phạm trù có chứng cứ vô cùng xác thực, Huyết yêu Huyết chú với thi thể của người chết có liên quan với nhau.” Công Tôn nói, “Bọn họ đều có một điểm giống nhau!”

Công Tôn dùng cái nhíp, mở ra một vết cắt ở trái tim, cho mọi người thấy, “Nhìn xem bên trong có gì!”

Trừ bỏ Bạch Ngọc Đường ở ngoài, tất cả mọi người đều đi qua nhìn kỹ.

Nhìn hồi lâu, Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Có vấn đề gì chứ?”

“Màu sắc không giống!” Công Tôn kích động, “Tính chất cũng không giống!”

Mọi người không nói gì mà nhìn y – Cái này thì có gì mà kích động?

“Trước kia ta đã gặp qua loại bất đồng này!” Ánh mắt Công Tôn lóe lên ánh sáng trong suốt.

“Gặp qua ở đâu?” Triệu Phổ hỏi.

“Lúc ở Khai Phong Phủ!” Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Còn nhớ không, trước đây có thôn phụ chết ở trong ruộng, trên người không có vết thương, nên không thể làm rõ nguyên nhân cái chết!”

Triển Chiêu gật đầu, ngược lại nhớ tới có vụ án này, “Sau đó điều tra rõ ràng mới biết, phụ nhân kia bất hạnh bị sét đánh trúng mà chết.”

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn Công Tôn.

Công Tôn gật gật đầu, “Đúng vậy! Trên đời này trừ bỏ yếu tố khách quan, còn có một loại biện pháp có thể làm cho tim người ngừng đập!”

“Sấm sét?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mọi người cũng kinh hãi, “Chẳng lẽ là tất cả bọn họ đều bị sét đánh trúng?”

“Nhưng tối hôm qua đâu có sấm sét a!” Triệu Phổ nghi ngờ.

“Trong sách có ghi lại, sấm là hiện tượng phóng điện giữa các điện cực trái dấu, còn chớp là do tia lửa điện sinh ra, nghe thấy tiếng là sấm, nhìn thấy được là chớp! Chớp có sức nóng.” Công Tôn bắt đầu khoe chữ, giải thích cho mọi người hiểu, “Vào ngày mưa dông thường nhìn thấy sấm chớp, nghe thấy tiếng ầm ầm là sấm, nhìn thấy lửa điện cắt ngang qua bầu trời là chớp. Bình thường chúng ta sử dụng sấm nhưng lại không sử dụng chớp.”

“Bình thường dùng sấm sao?” Tất cả mọi người ngoẹo đầu nhìn Công Tôn.

“Các người ném Lôi hỏa đạn hay phóng tên lệnh liên lạc lên trời, đó đều là sấm!” Công Tôn nói, “Bình thường chúng ta đều cho rằng chớp là lôi quang, không có uy lực gì nhiều, nhưng trên thực tế, uy lực của nó rất kinh người! Đối với sấm chớp, trong sách cổ ghi lại có rất nhiều loại và nhiều dạng, trong đó có hồng điện, cầu điện, tử điện, hắc điện các thứ đều không giống nhau nên uy lực cũng khác nhau! Ta từng tận mắt thấy qua trong đêm tối, cả một cánh đồng vốn hoang vu nhưng bởi vì có sấm chớp mà hình thành một quả cầu lửa màu đỏ, náo động cả một gian chuồng bò, ngày hôm sau đi nhìn thử thì những con bò kia đều chín cả rồi!”

Mọi người nhìn chăm chăm Công Tôn, đều không nói lời nào.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi một câu, “Chín cả? Thịt bò á?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ bả vai y một cái.

Triển Chiêu xua tay, tỏ vẻ – Ta chỉ hòa giải bầu không khí thôi, không cần khẩn trương như thế.

“Vị thôn phụ kia bị sấm sét đánh trúng mà chết, tình trạng thân thể của bà ấy và mấy người chết này đều giống hệt nhau.” Công Tôn nói, “Hơn nữa trên người bọn họ đều có lằn, chẳng qua là trên người vị thôn phụ kia lằn lớn hơn và rõ ràng hơn, nhưng nếu kiểm tra kỹ thì thứ kia thật ra là vết bỏng!”

“Cho nên mấy người này đều chết do bị sấm sét đánh trúng?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu.

“VẬY VẤN ĐỀ ĐÃ QUAY LẠI RỒI.” LÂM DẠ HỎA TỎ VẄ ĐÃ ĐI ĐƯỢC MỘT VÒNG, TRỞ LẠI NGHI VẤN BAN NÀY CỦA TRIỆU PHỔ, “TỐI HÔM QUA KHÔNG CÓ SÉT ĐÁNH CŨNG KHÔNG CÓ MƯA TO, VẬY SẤM SÉT TỪ Đâu TỚI?”

“Hơn nữa nếu chớp hình thành với sấm, thì phải từ trên bầu trời.” Triệu Phổ không hiểu, “Đồ chơi này cũng đâu thể tùy thân đem theo như chùy thủ, đâu phải khi nào muốn dùng giết người thì sẽ lấy ra dùng được, có phải không?”

“VẬY CÙNG VỚI CÁI LỖ THÙNG NÀY CÓ CHÚT QUAN HỆ!” Công Tôn chỉ một ngón tay vào lỗ nhỏ trên nóc nhà, “Bốn phía của lỗ thùng đều có dấu vết từng bị đốt qua!”

“Phải làm sao để có thể dùng sấm chớp giết người thông qua cái lỗ thùng này?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn đập nắp rương lại vỗ vỗ tay, mỉm cười, “Ta cũng không biết!”

Mọi người co giật khóe miệng, nhìn Công Tôn – Không phải đâu? Thời khắc mấu chốt lại không biết? Tiết lộ gì chỉ có mỗi một nửa thế này?

Công Tôn tiên sinh buông tay, “Nhiệm vụ chính của ta là tìm ra nguyên nhân cái chết và hung khí, hiện tại nguyên nhân và hung khí đều đã có, giờ tìm hung thủ là chuyện của các người rồi.”

...

Cứ như vậy, màn đêm buông xuống, trong quân doanh Triệu Phổ xuất hiện một đạo “Kỳ cảnh”.

Mọi người của Khai Phong Phủ cùng nguyên Đại tướng quân của Triệu gia quân đều không trở về lều trưởng, mà là nằm ở trên nóc quân trướng, nhìn chăm chăm bầu trời đêm đến gần người – Phải làm sao, mới có thể sử dụng sấm sét để tới giết người đây?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 38: Ân Tình

Edit: Fin

Beta: Po

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiên Tôn dậy từ sớm, y và Ân Hậu hôm nay hẹn với Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đi uống trà sáng.

Đến bên ngoài quân ngoài trướng, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đang quơ chân ngồi ở bên cạnh bàn ăn điểm tâm, những người khác đều không thấy đâu cả, màn lều trướng được vén lên, bên trong không có ai.

Thiên Tôn ngồi ở bên cạnh bàn nhìn xung quanh bên trong lều trướng, tò mò hỏi hai nhóc con, “Người lớn nhà các cháu đi đâu rồi?”

Tiểu Lương Tử chỉ chỉ đỉnh lều.

Ân Hậu thuận tay vỗ tay một cái cạnh một lều trướng, lều trại đó liên rung lên, chợt nghe thấy trong miệng “Ai nha...” một tiếng.

Nhìn lại, trên đỉnh trướng, Hỏa Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh trượt xuống dưới, đại khái là còn chưa tỉnh ngủ, ngồi phịch trên đất, đưa tay gãi đầu, “Địa chấn nữa hả?”

Mặt khác trên đỉnh vài lều trướng khác, mọi người suy nghĩ cả đêm cũng đều bị lung lay làm cho tỉnh lại, ngáp ngồi dậy, rồi rít nhảy xuống lều.

Thiên Tôn rất tò mò, hỏi, “Các người buổi tối đều ngủ trên nóc nhà làm gì vậy? Ngãm sao a?”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử liền nói cho Thiên Tôn và Ân Hậu về suy đoán giết người có liên quan đến sấm chớp của Công Tôn.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng bị chọc cho vui vẻ.

Thiên Tôn nói, “Hung thủ là Lôi công Lôi mẫu sao?”

Ân Hậu cũng nói, “Công Tôn càng ngày càng biết trêu đùa, biện pháp khó như vậy cũng có thể nghĩ ra được a?”

Trong khi mọi người động não, thì Công Tôn mang theo một đám học sinh lật một đồng sách, một đám thư ngọc ngậy ngô đều không tìm được đáp án, từng người một ủ rũ muốn nhũn não.

Ân Hậu lắc lắc đầu, “Đám trẻ con các người đều cơ bắp như nhau, nhìn giống bị sét đánh không có nghĩa là thật sự bị sét đánh a.”

Tất cả mọi người “Soạt” mà một tiếng quay đầu, nhìn Nhị lão.

“Ngoại công!” Triển Chiêu nhanh chóng đến ngồi xuống bên người Ân Hậu, nghiêm túc hỏi, “Loại công phu này có hay không ạ?”

“Công phu?” Thiên Tôn tò mò.

“Nói ví dụ như, Sấm Sét chưởng, Thiên Lôi quyền, Lôi Điện quyền... Lôi Điện nội lực!”

Ân Hậu vươn tay kéo lỗ tai Triển Chiêu lắc lắc, “Sấm sét cái đầu người a, trên đời này làm gì có mấy loại này chứ.”

Triển Chiêu xoa lỗ tai nhìn Ân Hậu, “Vậy người cũng không biết người chết làm sao lại bị sấm sét đánh trúng ạ?”

Ân Hậu lắc đầu một cái, nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn đang cầm cái bánh bao đi theo cũng lắc đầu.

Mọi người thở dài, còn tưởng rằng có đầu mỗi chữ.

Ân Hậu vươn tay nhẹ nhàng gõ đầu ngoại tôn nhà mình, “Ăn tử này có vẻ chết không ít người.”

Triển Chiêu gật gật đầu.

“Vậy chứng tỏ thủ pháp hành hung nhất định là không còn phức tạp nữa.” Ân Hậu nói, “Nếu quá thường xuyên làm những chuyện phức tạp thì kiểu gì cũng sẽ để lộ chân tướng, đúng không?”

“Đúng như thế.” Triển Chiêu cảm thấy ông ngoại nhà mình nói có lý.

“Lại nói tới... Phương pháp bị giết hại của tất cả mọi người đều giống nhau, nhưng mà Thẩm phu nhân lại không giống.” Bạch Ngọc Đường tối hôm qua nằm nghĩ cả một đêm, vẫn luôn cảm thấy Thẩm phu nhân và Trần lão gia tử là hai người ngoại lệ may mắn có thể tránh khỏi tai họa, mà hai người ngoại lệ này, không chừng chính là manh mối.

Ân Hậu và Thiên Tôn thuận miệng nhắc nhở đôi câu, ăn xong điểm tâm liền mang theo Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử vào thành đi uống trà xem kịch, hôm nay Hắc Phong Thành có hội chùa, sẽ vô cùng náo nhiệt. Hội chùa ở Hắc Phong Thành đặc biệt hơn so với Khai Phong Phủ, tới tham gia hội chùa trừ bỏ các Châu, Thành, Phủ, Huyện lớn ở các nơi, còn có chư quốc Tây Vực, dị vực phong tình nồng hậu.

Ăn xong điểm tâm rồi, Triệu Phổ để Thập đại phó tướng ở trong quân doanh thanh tra toàn bộ thủ hạ của mình.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại ra quân doanh.

Hắc Phong Thành dù sao cũng là nơi quân sự tất yếu, bọn Triển Chiêu chủ yếu là đến hỗ trợ chứ không phải đến tra án, nếu hung thủ thật sự là người trong quân doanh, vậy nếu bắt được hắn là sẽ xử trí theo quân pháp, những quy củ này không thể làm loạn.

Triển Chiêu vừa đi, vừa khe khẽ thở dài.

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu xoa xoa cổ, “Không vực nổi tinh thần.”

“Nhớ Khai Phong Phủ sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Ta có chút nhớ Bao đại nhân, không biết ông ấy gần đây có tốt không.”

“Tiểu Tứ Tử mới hai ngày trước có cùng ông ấy và Thái Sư trao đổi thư từ qua lại, trừ cãi vã nhau thì chính là bận rộn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bao Duyên ngày đó cũng không nhận được tin? Bao phu nhân viết thư tới, nói Bao đại nhân nhớ người.”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Tranh thủ thời giờ phải trở về xem một chút, không biết lúc ta không ở đó liệu có người ức hiếp ông ấy không.”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa bị Triển Chiêu chọc cười, “Có người ức hiếp ông ấy? Chỉ có ông ấy ức hiếp người khác thôi mới đúng chứ? Thái Sư cũng không trị được ông.”

Triển Chiêu đưa tay huých Bạch Ngọc Đường một cái, “Đừng nói bừa, đại nhân thương người như vậy, đối với ông ấy phải tôn kính!”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, “Người khác đúng là rất tốt.”

Triển Chiêu nhướng một bên mày, “Cái này là tất nhiên!”

Đi tiếp một đoạn đã tới phố xá sầm uất, người dần dần nhiều lên, đủ loại gian hàng được dựng đầy lên.

“Chỗ mua bán và người đi đường dựa gần nhau như vậy a?!” Tính cách Triển Chiêu vốn thích náo nhiệt,

“Mới nhìn so với chợ ở Khai Phong còn thú vị hơn, nếu hôm nay có thể sớm phá án thì tốt, buổi tối còn có thể tới đi dạo một chút.”

“Hội chùa này duy trì liên tục năm ngày.” Ngũ gia lại cảm thấy lo lắng, “Sư phụ ta không biết có lạc đường không.”

“Nếu người lo lắng có thể cho Giao Giao đi theo ông ấy chứ sao.” Triển Chiêu nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy đó là một ý kiến hay đấy chứ, hẳn thế nào mà cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua việc để Giao Giao đi theo Thiên Tôn.

“Có điều hôm nay vẫn là thôi đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có chuyện ta vẫn luôn không nói cho người.”

Đây là lần đầu Triển Chiêu nghe thấy câu này, tò mò liếc Bạch Ngọc Đường – Người có chuyện gì gạt ta hả?

Bạch Ngọc Đường nói, “Hai ngày nay dáng vẻ Giao Giao nhìn giống như mệt chết vậy.”

Triển Chiêu ngăn người, hỏi, “Ngày đó sau khi giám thị trở về liền mệt rũ rời mà lăn ra ngủ, giờ vẫn còn chưa tỉnh ngủ a?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Tóm lại là thoát nhìn không có tinh thần gì cả.”

“Chẳng lẽ quá ngoan nên trước giờ chưa hề thức đêm sao?” Triển Chiêu sờ cằm suy nghĩ, mặc dù y cùng Giao Giao có thể trao đổi nhưng sự ràng buộc giữa hai người không sâu rộng giống như Bạch Ngọc Đường, không có cách nào cảm giác được tâm tình Giao Giao.

“Nó có vẻ rất mệt mỏi, không có tinh thần gì cả.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Nó không phải được hình thành từ nội lực người sao? Có phải thân thể của người có vấn đề gì không? Cảm mạo linh tinh chẳng hạn?” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta tìm Công Tôn xem qua cho người!”

“Ta không có vấn đề gì a...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Vậy cũng không đúng, nhìn rồi nói sau!” Nói xong, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường về quán doanh.

...

Công Tôn bắt mạch cho Bạch Ngọc Đường, lắc đầu,

“Rất khỏe a, con hổ cũng có thể đánh chết nữa là...”

“Kiểm tra cẩn thận một chút.” Triển Chiêu đề nghị, “Tiên sinh cũng biết, Bạch công tử nhà ta thân kiều thịt quý!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu rất nghiêm túc đưa ra ví dụ cho Công Tôn, “Thỉnh thoảng hãn sẽ không có tinh thần, nói ví dụ như vào mùa xuân là lúc phấn hoa đặc biệt nhiều, còn vào mùa thu thời tiết đặc biệt khô hanh, phơi nắng dưới ánh mặt trời liền ủ rũ, còn khi trời giá rét đông lạnh thì trái lại rất có sức sống. Nhưng mà sớm muộn gì sự chênh lệch nhiệt độ quá lớn trong ngày sẽ dễ

dàng dẫn đến cảm mạo, còn có khi ăn một vài thứ không hợp sẽ xuất hiện phản ứng xấu, đồ nhiều mỡ hăn sẽ không thoải mái, quá cay cổ họng sẽ dễ đau, quá ngọt còn nói trong miệng khó chịu, nấm hương, ớt xanh, rau thơm, hành họ tỏi ăn vào cũng đều không thoải mái, đúng rồi, cá và thịt không nấu chín hăn sẽ bị tiêu chảy.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều bất đắc dĩ mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Thiếu gia người thật đúng là thân kiều thịt quý, Triệu Trinh cũng chưa chắc được tinh quý như người.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm nhìn Triển Chiêu, thì ra Miêu Nhi nhà hăn đối với hăn lại rất hiểu rõ.

Triển Chiêu nói xong một chuỗi dài, uống một hớp nước sau đó tổng kết một câu, “Chuột này có bất kỳ phản ứng không thoải mái nào căn bản đều là ủ rũ.”

Công Tôn và Triệu Phổ tỏ vẻ hoài nghi – Bạch Ngọc Đường từng có qua loại trạng thái “Ủ rũ” này sao?

“Lúc hăn vô tình lộ ra biểu tình ấy phải nói là biến hóa vô cùng vi diệu!” Triển Chiêu híp mắt lại,

“Không phải đặc biệt nghiên cứu chuột thì tuyệt không nhận ra được!”

“Đặc biệt nghiên cứu?” Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu vỗ vỗ ngực, bày tỏ mình là Mèo mà, dĩ nhiên là người giỏi nghề nghiên cứu chuột rồi.

“Vậy người gần đây có gì không thoải mái ư?” Công Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, “Chỉ có một đêm tương đối mệt mỏi, ngủ không ngon nên không vực nổi tinh thần.”

“Một đêm nào?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Đêm người mở quán bánh rán đó.”

Triển Chiêu vẫn không nhớ ra được, “Miêu gia buổi tối mở quán bánh rán khi nào?”

Công Tôn và Triệu Phổ lộ vẻ mặt nghi hoặc mà nhìn Triển Chiêu, “Buổi tối người mở quán bánh rán ở trong phòng?”

“A...” Triển Chiêu rất nhanh nghĩ tới, “Chính là cái đêm muốn nằm mộng nhưng không được đó á, ngày đó không phải vừa lúc Giao Giao theo dõi Huyền Đình sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng là từ sau đêm đó, Giao Giao trở về thì không có tinh thần, cứ ỉu xù.”

“Nếu thân thể người không thoải mái, sẽ có ảnh hưởng tới Giao Giao sao?” Công Tôn vươn tay mò mẫm vài cái giữa không trung, nhưng không sờ được cái gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn Giao Giao xuất hiện ở bên cạnh, cũng không nói lên được liệu mình có thể có ảnh hưởng đến nó không, gần đây thân thể của nó khá tốt, đâu có chỗ nào không thoải mái.

“Nếu Giao Giao không thoải mái, liệu có thể sẽ ảnh hưởng ngược lại đến người không? Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Nhưng mà Giao Giao được hình thành từ nội lực mà, nói cách khác là vô hình, làm sao lại không thoải mái được?” Công Tôn không hiểu, “Nó sẽ

không bị cảm mạo cũng như không đau ốm.”

“Vậy thì chắc không phải là vì thân thể.” Triệu Phổ hỏi, “Chẳng lẽ là cảm xúc có vấn đề?”

“Người đoán có thể là do tâm tình nó không tốt không?” Triển Chiêu bị Triệu Phổ nhắc tỉnh, cảm thấy rất có đạo lý, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cũng giống với người, nhìn thấy thứ gì buồn nôn thì sẽ không ăn cơm?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại suy nghĩ nhìn Giao Giao, hồi lâu sau, Ngũ gia nghiêm túc hỏi nó, “Có phải người nhìn thấy thứ gì mà ta không thích không, cho nên mới không nói cho ta biết?”

Giao Giao nhìn Bạch Ngọc Đường, cúi đầu không nói lời nào.

Triển Chiêu sốt ruột, “Ai nha, tính cách này của người là giống ai a? Sao mà lại giống mấy cô vợ nhỏ vậy chứ?”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được không có việc gì thì tốt nhất không nên để Giao Giao đi theo Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường vẫy tay với Giao Giao.

Giao Giao đi qua.

“Người nhìn thấy cái gì mà không nói với ta?” Bạch Ngọc Đường hỏi Giao Giao, “Không có việc gì cả, cứ nói với ta!”

Giao Giao nhắm mắt lại...

Bạch Ngọc Đường cũng nhắm mắt lại... Trước mắt lập tức xuất hiện cảnh tượng ban đêm.

Từ tầm mắt Giao Giao nhìn ra ngoài, hình như đây là buổi tối ở bên ngoài nóc nhà của Thanh Liên Tự, chính là chỗ mà ngày hôm đó Giao Giao

giám thị Huyền Đình.

Tầm mắt Giao Giao đột nhiên rơi xuống nóc nhà trên thiện phòng của Huyền Đình... Chỉ thấy trên nóc nhà, xuất hiện một thứ màu đen, một vật nho nhỏ đang di chuyển.

Thị lực Giao Giao dĩ nhiên là rất tốt, Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã thấy rõ ràng, đó là một con nhện có màu đen, trên phần lưng có hoa văn màu đỏ.

Ngũ gia liền cau mày, kế tiếp đó... Số lượng con nhện dần nhiều lên, từ bốn phía dọc theo bức tường, bò lên trên mười con, những con nhện kia rất nhanh đã xếp thành một hàng, trốn bên trong khe hở của mái ngói, trở nên khó phân biệt.

Có thể mơ hồ nhìn thấy một đám côn trùng kia đang di chuyển về hướng một góc của nóc nhà.

Ngay sau đó... Giao Giao dời tầm mắt đi, chờ lúc nó quay đầu trở lại, một hàng côn trùng kia đã không thấy đâu nữa, Giao Giao lại tiếp tục theo dõi...

Sau khi Bạch Ngọc Đường nhìn xong một màn này, rốt cục thì cũng hiểu rõ.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu thấy Giao Giao vẫn buồn bã ỉu xù, liền hỏi Bạch Ngọc Đường đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi người ghét loại côn trùng nào nhất?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, “Con nhện a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Hỏi làm gì vậy?” Triển Chiêu không hiểu.

“Người không thích con nhện ta cũng không thích con nhện...” Bạch Ngọc Đường nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu liền cắt ngang, “Người không thích tất cả các loại sâu!”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, “Ngoại trừ Miêu Miêu cổ.”

“Có quan hệ gì với con nhện chứ?” Công Tôn tò mò, đồng thời cầm một quyển không biết là sách gì, lật xoạt xoạt.

Bạch Ngọc Đường đem buổi tối hôm Giao Giao “Giấu” một màn kia nói lại cho mọi người.

Triển Chiêu xem như đã hiểu, “A! Bởi vì người ghét con nhện mà ta cũng ghét con nhện, cho nên khi Giao Giao nhìn thấy mấy con côn trùng kia liền không động đây, cố ý làm như không nghe không thấy, nó cũng cố ý không đem sự việc này nói cho chúng ta biết. Nhưng ai ngờ Huyền Đình lại chết, cho nên nó mới cảm thấy có thể là bởi vì mình đêm đó không có phản ứng gì với những con nhện này, hoặc là không nói cho chúng ta biết duyên cớ trong đó?”

Tất cả mọi người nhìn Giao Giao.

Giao Giao lại lui đến phía sau Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn và Triệu Phổ mặc dù không nhìn thấy Giao Giao, nhưng lúc này cũng hiểu được đạo lý trong đó, không có tinh thần là bởi vì tự trách, vì phạm phải sai lầm mới áy náy ủ rũ.

“Đứa nhỏ này thuận theo hai người như vậy đó hả?” Công Tôn cảm thấy ly kỳ.

Triệu Phổ cũng gật đầu, “Không có đạo lý a, thành thật như thế cảm giác càng giống Tiểu Tứ Tử hơn.”

Triển Chiêu đưa cánh tay đung Bạch Ngọc Đường, “Ai, tâm tình nó vẫn không tốt lắm, người an ủi nó một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi Triển Chiêu, “An ủi như thế nào?”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Giao Giao đang phát sầu, nhỏ giọng nói, “Thì ra nó cũng có tâm tư tình cảm a... Vậy về sau không thể để cho nó làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, giao nhân còn rất miễn cảm.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Bình thường Tiểu Tứ Tử không vui người an ủi nó như thế nào?”

Công Tôn vươn tay ra sờ sờ, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đứa nhỏ nhà các người ở đâu?”

Triển Chiêu cầm lấy tay áo Công Tôn, đem tay y dịch đến trên vai Giao Giao.

Công Tôn vỗ vỗ giữa không trung, nói, “Không phải là lỗi của người đâu, tên Huyền Đình kia không phải người tốt, chết cũng là do ông ta tự tìm lấy! Thà trước đó ông ta đừng xây tòa tháp kia, hoặc là thả thần cho chúng ta biết chuyện sớm một chút, thì cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy! Không chừng còn có thể cứu mấy mạng người ấy chứ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu – Lời này có lý.

Công Tôn lắc lắc ngón tay, tiếp tục an ủi Giao Giao, “Chuyện này không có quan hệ gì với người hết, người không muốn nhìn đám côn trùng

kia hoàn toàn là do lỗi của người lớn nhà người!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán – Lời này không có cách nào khác phản bác.

Triển Chiêu cảm thấy có chút oan uổng – Y chẳng qua là chán ghét con nhện chứ không phải sợ!

Công Tôn nói xong hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cảm xúc của nó có tốt hơn chút nào không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn Giao Giao, sắc mặt so với vừa rồi tốt hơn nhiều, rất có tinh thần – Dễ lừa gạt như vậy á?

“Còn có a! Ít nhiều gì cũng nhờ người nhìn thấy đám nhện kia!” Công Tôn nháy mắt mấy cái với Giao Giao, “Đây chính là mấu chốt phá án! Không chỉ như vậy, người còn cứu tính mạng Trần lão gia tử cùng với rất nhiều người khác bị Huyết yêu tính kế! Ngoan, thật là giỏi a!”

Một chiêu này của Công Tôn quả nhiên có tác dụng, Bạch Ngọc Đường rõ ràng từ tâm tình cũng cảm thấy được Giao Giao đang vui vẻ, tinh thần cả người đều đi lên, được Công Tôn khen ngợi còn lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng.

Triển Chiêu vươn tay sờ đầu Giao Giao, tỏ vẻ trấn an.

Bạch Ngọc Đường để Giao Giao đi nghỉ ngơi một chút... Sau khi chờ Giao Giao biến mất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời hỏi Công Tôn, “Người vừa rồi chỉ đồ dành đứa nhỏ này, hay là thật sự có manh mối?”

“Thật sự có manh mối!” Công Tôn cười, “Không chỉ có manh mối! Ta còn biết cho tới nay hung thủ giả trang thành Huyết yêu đến hành hung là

ai!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vui mừng, “Thật sao?”

Triệu Phổ vuốt cằm gật đầu, vẻ mặt đắc ý, đúng là có được Thư ngốc trong tay, ta có cả thiên hạ!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 39: Thừa Nước Đục Thả Câu

Edit: Fin

Beta: Po

Sau khi Công Tôn giải quyết xong vấn đề cảm xúc của Giao Giao, thế mà còn có thể phá được án tử liên quan nữa.

Triển Chiêu vội vàng hỏi y, “Ai là hung thủ?”

Công Tôn nhìn Triển Chiêu một chút, trên mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười quái đản, vươn tay chỉ y, “Người cũng có ngày này!”

Triển Chiêu sửng sốt.

Triệu Phổ đi đến bên cạnh Công Tôn, tựa vào lưng ghế Công Tôn đang ngồi, đồng ý gật đầu với y, “Đúng vậy, cuối cùng người cũng có ngày này!”

Triển Chiêu mờ mịt quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường – Có ý gì chứ? Ta là hung thủ á?

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ bả vai y, nhắc nhở, “Miêu Nhi, người nghe thấy mấy lời này có cảm giác rất quen tai không, ‘Ta biết là đã xảy ra chuyện gì!’, ‘Ta có chiêu!’, ‘Có biện pháp rồi!’ ”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bình thường sau khi nói câu này thì người sẽ nói tiếp câu gì?”

“Á...” Triển Chiêu há miệng thờ dốc.

Lâm Dạ Hỏa ở một bên giúp bổ sung, “Bình thường là ‘Lát nữa nói cho các người biết’, nếu không cũng là ‘Lát nữa các người sẽ biết’ linh tinh này nọ, mà khốn nạn nhất chính là nháy mắt mấy cái rồi cái gì cũng không nói hết...”

(BạnHỏa Kê chui đâu ra vậy trời:-?)

Triển Chiêu gãi gãi đầu, “Ta có sao...”

“Có!” Mọi người trằm miệng một lời.

Triển Chiêu sờ sờ cổ nhìn Bạch Ngọc Đường – Người vậy mà lại không đứng về phía ta?

Bạch Ngọc Đường dựa vào cái bàn nhìn y, khóe miệng mang theo ý cười, hiển nhiên là vui vẻ khi thấy ngày Triển Chiêu “Gặp báo ứng”.

Triển Chiêu nhìn mặt Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng không có gì phải tức giận, Chuột này có gương mặt thật là đẹp nha...

“Khụ khụ.” Triển Chiêu hắng giọng một tiếng, liếc Công Tôn một cái để mọi người lên tiếng phụ họa, ý tứ rất rõ ràng – Các người không hiểu kỳ đúng không? Vậy ta cũng không hỏi.

Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường còn có Lâm Dạ Hỏa đối mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn Công Tôn – Người đào cái hố hãm hại Triển Chiêu cho sâu vô, hiện tại chúng ta cũng muốn biết phải làm sao bây giờ?

Công Tôn cười tủm tỉm, “Đừng nóng nảy, ta có biện pháp có thể dẫn hung thủ đến.”

“Có biện pháp gì?” Triển Chiêu lên tinh thần.

Công Tôn nhìn y chăm chăm.

Triển Chiêu lại lui trở về, nâng cằm không nói, dựa vào bàn chờ, ngón tay gõ mặt bàn bày tỏ rất sốt ruột.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Đúng rồi, đầu bếp lớn tuổi trong quân doanh của người...”

“Không phải đâu!” Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, “Ân đại trù?”

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu theo, “Không phải đâu! Ông ấy làm tổ yến chưng ăn rất ngon đó.”

Triệu Phổ hướng phía Công Tôn lắc đầu lại lắc đầu, “Không phải đâu, từ khi ta còn bé Ân lão đầu đã ở quân doanh nấu cơm rồi, so với cha ruột ta còn thân thiết hơn, địa vị của ông ấy ở quân doanh có thể cao bằng ta, nếu giờ bắt ông ấy đi bọn lính chắc chắn sẽ tạo phản.”

Công Tôn “Chặc” một tiếng, “Ta cũng đâu nói Ân đại trù là hung thủ, chỉ muốn người hỗ trợ tìm ông ấy tới, ta muốn nhờ ông giúp một chuyện.”

“A... Cái này thì dễ làm.” Triệu Phổ để Giả Ảnh đi gọi người.

Chỉ lát sau, từ cửa có một ông lão béo mặt đầy hồng quang đi bộ vào.

“Ý ~ đều ở đây a.” Ông lão không cao, rất có tinh thần với lại thoát nhìn nội lực rất thâm hậu.

Ông lão này gọi là Ân U U, năm nay hơn sáu mươi, trước giờ vẫn luôn nấu cơm ở nhà bếp trong quân doanh, là đầu bếp chính của Triệu gia quân.

Nấu cơm ở quân doanh không thể so với tửu lâu khách điểm được, một bữa ở đây phải nấu trên trăm vạn phần cho mỗi người, hơn nữa nói trắng ra trong quân doanh toàn là mấy tên thùng cơm, lượng cơm quân doanh yêu cầu phải nhiều và ăn ngon, đã vậy còn phải thường xuyên biến hóa cách nấu nướng nữa. Binh lính ăn cơm no mới có sức chiến đấu được, cho nên từ trước đến giờ Triệu Phổ tương đối coi trọng thức ăn trong quân doanh.

Cha của Ân đại trù chính là đầu bếp của quân doanh, từ nhỏ ông đã lớn lên tại quân doanh, cả đời đốt lửa nấu cơm, lại nhìn bọn Triệu Phổ trưởng thành lớn lên, mọi người thích ăn cái gì ông đều biết hết. Ông còn nấu cả thức ăn ngon ở vùng miền các nơi, chiến sĩ nào muốn ăn cơm quê nhà, chỉ cần nói với ông một tiếng là được.

Lão gia tử công phu khá cao, nhân duyên vô cùng tốt, tất cả mọi người đều thích ông, riêng Triển Chiêu còn thích ông lão này hơn nữa, ngoài nguyên nhân ông là đầu bếp giỏi ra, còn vì ông có họ giống với Ân Hậu nữa, nên Triển Chiêu không khỏi cảm thấy lão gia tử rất thân thiết.

Ông lão nhìn lướt qua mọi người trong quân trường, hỏi, “Đói bụng rồi hả? Ta mới chưng gạo nếp ngó sen ăn ngon lắm?”

Mọi người cố gắng đem lực chú ý từ món “Gạo nếp ngó sen” dời đi chỗ khác.

Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn, nói với ông lão, “Có chuyện muốn tìm ông giúp một tay đây lão gia tử.”

Ông lão tò mò nhìn Công Tôn, tự chỉ mình, “Ta sao? Muốn ta làm gì?”

Công Tôn nói, “Hỗ trợ bắt hung thủ.”

Ân lão đầu giật mình, “Hung... Hung thủ?!”

Công Tôn chạy tới, nhỏ giọng ở bên tai ông lão nói vài câu.

Ân đại trù nghĩ nghĩ, gật đầu một cái, “Được! Cái này ta có thể làm được!”

Công Tôn cười, “Vậy làm phiền lão gia tử giúp ta làm mấy việc”. Nói xong, lại nhỏ giọng nói thêm với ông vài câu.

“Được! Ta đi làm liền đây, lúc ăn cơm tối sẽ đưa người.” Lão nhân nói xong liền đi bộ ra cửa, trở về phòng bếp làm vài việc giúp Công Tôn.

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn nhướng một bên mày, “Đêm nay thấy rồi sẽ hiểu!”

Nói xong, Công Tôn vội vàng kéo Triệu Phổ đi, “Chúng ta đi tìm Tiểu Tứ Tử.”

Triệu Phổ lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, nếu Công Tôn có thể bắt được hung thủ thì ai quản y là vào ban ngày hay ban đêm chứ, thế là liền theo y cùng nhau ra cửa, đi trà lâu tìm Tiểu Tứ Tử đang cùng Thiên Tôn Ân Hậu uống trà xem trò vui.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy có thời gian thì vẫn nên đi nhìn ổ sói một chút, kéo đám sói con lại cắn nhau, thế là cùng đi với Trâu Lương.

Những người khác cũng từng người một vội vàng hồi quân doanh, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bắt đầu xoay quanh tại chỗ, Mèo này đang tức giận đây mà.

Triển Chiêu xoay quanh, không nghĩ ra nổi Công Tôn đã dùng chiêu gì nữa.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở một câu, “Người muốn ăn gạo nếp ngó sen sao?”

Triển Chiêu rút cuộc cũng dừng bước, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia hỏi, “Đi phòng bếp nhìn thử xem?”

Triển Chiêu gật đầu lại gật đầu, đi theo Bạch Ngọc Đường ra khỏi cửa.

Vừa đi, Bạch Ngọc Đường vừa hỏi Triển Chiêu đang vội vã, “Người hiểu ý ta rủ người đi ăn gạo nếp ngó sen đúng không?”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt bất mãn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người xem ta là ai vậy hả? Đương nhiên là đi xem Công Tôn bảo đại trù làm cái gì rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, hỏi tiếp Triển Chiêu đã chạy đến phía trước, “Vậy người chạy nhanh như vậy là do vội vã muốn biết câu trả lời, hay là sợ gạo nếp ngó sen bị người ta ăn sạch mất?”

Vừa hỏi xong, đã không thấy bóng dáng Triển hộ vệ đâu nữa.

Ngũ gia thở dài, vội bước nhanh hơn để đuổi kịp.

Chỉ lát sau, ở phòng bếp quân doanh.

Triệu gia quân tổng cộng phải có tới mấy ngàn phòng bếp, phân bố ở những chỗ khác nhau, Ân đại trù ở phòng bếp lớn nhất, phòng bếp quân doanh luôn được đề phòng sâm nghiêm, người bình thường không ai vào được, tất nhiên... Trong vòng người bình thường này không bao gồm Triển Chiêu.

Lúc này, trước bếp lò, Ân đại trù đang bề bộn đủ thứ.

Triển Chiêu bưng cái chén, vừa ăn gạo nếp ngó sen, vừa nhìn hướng lò bếp.

Bạch Ngọc Đường cũng ở một bên vừa ăn vừa nhìn.

Cảnh tượng Ngũ gia bưng cái chén ăn thứ gì đó có thể nói ngàn năm có một, Triển Chiêu quen hẳn lâu như vậy cũng khó nhìn thấy được, vốn Bạch Ngọc Đường không muốn ăn, nhưng mà Ân đại trù này có một quy củ, nếu ông đem thức ăn bỏ vào chén mang đến trước mắt người cho người ăn, thì người nhất định phải ăn! Ai dám không ăn chính là không chừa mặt mũi cho ông.

Hơn nữa gạo nếp ngó sen là thức ăn vặt ở Giang Nam, Ngũ gia rời đi Hâm Không Đảo cũng đã lâu, vừa ăn vừa nhớ lại chuyện lúc trước đại tẩu hẳn thường nấu cho huynh đệ bọn họ ăn vài lần.

Lúc này, Ân đại trù đang làm gì thế? Ông đang nấu đường!

Sau khi lão nhân trở về, liền cầm một bình đường tới rót vào trong nồi, rồi bắt đầu ngao, lúc này đường đã nấu thành nước đường rồi lão nhân mới cầm cái thìa gỗ khuấy khuấy, sau đó kéo cho nó thành sợi.

Triển Chiêu hiếu kì hỏi, “Lão gia tử, Công Tôn bảo ông làm cái gì đấy?”

Lão nhân nói, “Tiên sinh bảo ta giữ bí mật không được nói cho các người biết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

Triển Chiêu liền nở nụ cười giết người y chuyên dùng để đối phó với ba trăm lão ma đầu Ma Cung, “Lão gia tử, ông nhỏ giọng nói cho chúng ta nghe, chúng ta sẽ không nói cho Công Tôn biết.”

Trên đời này đối với ông lão này lực sát thương lớn nhất trừ bỏ Tiểu Tử Tử thì đoán chừng chính là cặp mắt đá mèo kia của Triển Chiêu.

Lão gia tử vốn rất thích Triển Chiêu, thứ nhất là bởi vì dáng vẻ y thuận mắt thứ hai y là một tên thích ăn hàng chính hiệu, hơn nữa người ta là Nam

Hiệp Khách cùng với Triệu Phổ là huynh đệ tốt đó, bên cạnh lại là Bạch Ngọc Đường đại soái ca, hơn nữa rất hiểu thuận với Thiên Tôn, chỉ điểm ấy thôi đã rất có lực sát thương với lão nhân gia rồi.

“Khụ khụ.” Ông lão nhìn hai người một chút, nói, “VẬY các người cũng không thể bán đứng ta với tiên sinh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Lão nhân nói, “Công Tôn tiên sinh bảo ta làm đường kéo.”

Triển Chiêu sững sốt, “Đường kéo? Là cái gì vậy? Ta chưa từng ăn qua...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Miêu Nhi, trọng điểm đâu?

Triển Chiêu vội sửa lời, “Ta chưa từng thấy qua.”

Ông lão vươn tay cầm lấy cây tăm nhỏ, để mũi tăm dính nước đường rồi bắt đầu lượn vòng quanh, chỉ lát sau đã lượn thành một vòng lớn giống như cục bông, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy nếm thử, đưa đầu lưỡi giống lưỡi mèo liếm môi gật đầu nói ăn ngon.

Lão nhân lại cuốn cho Bạch Ngọc Đường một cái.

Ngũ gia không thích ăn đường, thừa dịp ông lão cúi đầu, liền nhanh chóng đưa cây tăm tới bên miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu thuận thế “A ùm” một miếng.

Ông lão ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường vừa lau miệng vừa để cây tăm sang một bên nhìn ông gật đầu – Ngọt lắm!

Ông mới hài lòng cười cười, nói, “Kéo đường thành hình dáng như vậy cũng không khác gì lắm, chẳng qua công Tôn tiên sinh bảo ta làm cho giống mạng nhện mới có hiệu quả.”

Vừa nói, ông vừa đập lửa trong bếp lò, lấy ra một thứ đồ gì đó, nói, “Còn phải làm thêm ở bên trong cái này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cúi đầu nhìn, khó hiểu – Ông ấy đem cái gì ra vậy? Không vàng cũng không trắng.

“Cộng thêm cái này, thì đường kéo sẽ không có cách nào ăn được.” Ông vừa nói, vừa đem một ít thứ bột phấn kia đổ vào trong nước đường, tìm hai chiếc đũa đặt cố định ở trên một tấm ván gỗ, tiếp theo dùng que bằng trúc bắt đầu lượn quanh khuấy đều các sợi đường, rồi sau đó liền kéo ra một sợi đường cực nhỏ màu trắng, chiếc đũa vòng quanh thành mấy vòng xuống dưới, đã tạo thành hình mạng nhện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhướng mày – À ha! Chân tướng đây rồi!

Lão nhân cười tủm tỉm, “Lát nữa ta làm thêm một ít đường kéo không bỏ thuốc bột, để làm tiếp điểm tâm hình con nhện béo cho Tiểu Tứ Tử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều theo bản năng mà gật đầu – Khẳng định Tiểu Tứ Tử sẽ thích cái này.

Nhưng hai người rất nhanh lại nghĩ tới chuyện đứng đắn.

Bạch Ngọc Đường hỏi đại trù, “Lão gia tử, ông vừa rắc phấn gì vào trong đường a?”

Lão gia tử mỉm cười, nói, “Là Hỏa tiêu phấn.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Hỏa tiêu phấn...”

“Chính là loại chuyên dùng để đốt lửa đó sao?” Triển Chiêu lấy ra cái bình tùy thân vẫn luôn mang theo, mở ra cho ông lão nhìn xem.

Ông lão gật đầu – Chính là thứ đồ chơi này.

Những thứ Hỏa tiêu phẫn này rất dễ đốt cháy, nhưng lại không nguy hiểm như loại Lân phẫn, lúc đốt lửa ở ngoài trời có thể thêm chất dẫn cháy vào đồng lửa, rồi chỉ cần cho một ít cỏ khô, lại dùng đá lấy lửa đánh một cái, lửa sẽ dấy lên ngay lập tức, đó toàn là những vật lính hành quân thường chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nói cách khác, loại đường này có thể đốt cháy?”

“Ừ, mà đường bình thường thì không.” Ân đại trù nói, “Nhưng nếu bỏ thêm cái này thì sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa còn không có dấu vết dùng lửa.”

“Không có lửa ư?” Triển Chiêu tỏ vẻ hoài nghi.

“Giống như thắp hương vậy, cháy một chút rồi không có nữa.” Lão nhân đem mạng nhện giả đưa tới trước mặt bọn Triển Chiêu, nói, “Đốt một chút thử xem.”

Triển Chiêu lấy ra hộp quẹt thối thối một chút ở một mặt mạng nhện... Chỉ thấy “Phụt” như vậy một cái, cả tấm mạng nhện đã bị đốt sạch... Bởi vì tơ đường thật sự quá nhỏ, cho nên ngay cả tro tàn cũng không có... Nhưng trên hai cây đũa gỗ dùng để cố định mạng nhện thì có sót lại dấu vết từng đốt qua.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm một lúc lâu, quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn dấu vết trên chiếc đũa kia – Rất giống với dấu vết ở lỗ thủng được lưu lại trên nóc nhà.

“Ngày đó Giao Giao thấy con nhện, lỗ thủng trên nóc nhà có dấu vết từng đột qua! Thi thể lại có cảm giác như đã bị sét đánh! Bây giờ Công Tôn lại nhờ làm lớp đường giống mạng nhện và có thể thiêu cháy!” Triển Chiêu chột Bạch Ngọc Đường một cái, “Chuột! Tổng kết một chút xem! Người nghĩ đến cái gì?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu trước, “Ta đang đợi người tổng kết.”

Triển Chiêu thành thật lắc đầu, “Ta không nghĩ ra được a!”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái – Ta cũng không nghĩ ra được.

Triển Chiêu sốt ruột – Vậy phải làm sao bây giờ?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ – Vậy chờ tới buổi tối rồi Công Tôn bật mí.

Triển Chiêu rối rắm – Không cam lòng a...

Đúng lúc này, chột nghe lão nhân nói, “Tiểu Triển a, còn có gạo nếp ngó sen đây, ăn thêm không?”

“Được ~” Triển Chiêu bưng chén qua ngay lập tức.

Ngũ gia gật đầu một cái, ngày hôm đó nói cái gì nhỉ? Từ xưa manh vật đều là cật hóa...

Quay đầu lại nhìn bình nước đường trên bàn một chút, Bạch Ngọc Đường cảm thấy nếu nói đến thông minh thì Triển Chiêu phải là giỏi vô cùng, không có lý do y phản ứng không kịp... Chỉ có Công Tôn biết câu trả lời, chẳng lẽ là do chủng loại thần bí của con nhện kia?

“Ta biết rồi.”

Bạch Ngọc Đường đang nghĩ, chỉ thấy Triển Chiêu bưng chén nếp, cầm chiếc đũa tiến đến trước mắt hắn, vừa nhai vừa nghiêm túc nói, “Vấn đề khẳng định ở chỗ chủng loại của con nhện!”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, vươn tay giúp Triển Chiêu lau khóe miệng dính mật đường.

Một bên, Ân đại trù tiếp tục làm mạng nhện vừa tự lẩm nhẩm, “Tuổi trẻ thật tốt a...Ăn no ngủ khỏe, không có việc gì còn có thể nói chuyện tình, cuộc sống ổn định quả thật khiến người hâm mộ nha!”

Một đầu khác, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng chia nhau một miếng gạo ngó sen lớn.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 40: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin

Beta: Po

Triệu Phổ cùng Công Tôn chạy ra cửa đi tìm Tiểu Tứ Tử... Cừu vương gia muốn tìm người ở Hắc Phong Thành đương nhiên là chuyện quá dễ dàng rồi, ảnh vệ canh cổng cũng biết Tiểu Tứ Tử ở đâu mà.

Hai người cứ chạy khắp nơi gây chú ý trên đường Hắc Phong Thành, cơ hội dân chúng trong thành có thể thấy Triệu Phổ cùng các vị tướng lãnh rất nhiều, không hề xa lạ gì, mọi người đều chào hỏi bằng cách gọi Nguyên soái hoặc là Vương gia, khác với dân chúng ở Khai Phong rất sợ Triệu Phổ.

Cùng Triệu Phổ đi trên con đường chật chội, nhưng Công Tôn không hề bị chen lấn, dân chúng trong Hắc Phong Thành tuy rằng không sợ Triệu Phổ, nhưng lúc hắn đến gần đều tự động thối lui hoặc là bỏ chạy ra xa, bởi vậy mười bước chân xung quanh Triệu Phổ căn bản là không có người nào.

Trước đây Công Tôn cũng đã phát hiện chuyện này, mới hỏi Triệu Phổ, “Là trên người của người có mùi hay là trên người của ta có mùi a? Sao người đi đường trông thấy chúng ta lại chạy xa như thế?”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, rất bất mãn mà nói, “Đều là chủ ý của Hạ mục, lúc đầu ta muốn đi dạo phố nhưng bọn họ không cho, sau đó thấy không ngăn ta lại được liền ban xuống một mệnh lệnh, mọi người không được tới gần ta trong vòng mười bước, vào mười bước hai tay phải chấp ra

sau người, vào năm bước hai tay phải giơ quá đỉnh đầu, nếu không sẽ bị hiềm nghi là thích khách rồi bắt lại điều tra.”

Nói xong, Triệu Phổ còn cố ý chạy đến trước một quầy hàng bán chén đĩa, mấy tiểu nhị ở quầy hàng kia liền giơ chén đĩa lên đỉnh đầu, vui tươi hơn hớn tiếp đón Triệu Phổ, “Ý, Cữu vương gia, muốn mua cái gì?”

Công Tôn bị tình huống này chọc cười... Ở thời điểm quá nhiều người, nếu không thể tránh khỏi, trên đường phố ai cũng đều giơ tay, mọi người giơ tay hướng Triệu Phổ cười há há, dân chúng trong thành cũng biết an nguy của Triệu Phổ quyết định tương lai an ổn của bọn họ, bởi vậy rất hiểu biết và thích ý tuân thủ quy củ này của Hạ Nhất Hàng.

Triệu Phổ cảm thấy tình huống này nhìn rất ngu độn, bởi vậy thời điểm náo nhiệt có nhiều người hẳn đều vô cùng đang hoang đợi ở quân doanh không đi ra ngoài tác quái, miễn cho người ta thêm phiền toái.

Đối với chuyện này, Công Tôn chỉ có thể nói Hạ Nhất Hàng đúng là cao minh, muốn chèn ép Triệu Phổ thì phải dựa vào kỹ thuật khéo léo, không có kỹ thuật khéo léo liền dùng tiện chiêu đùa giỡn, cứng rắn hơn so với dựa vào bài bản.

Hai người rất nhanh đi tới một căn nhà có tên “Cao Thăng khách điểm”.

Công Tôn nhìn bảng hiệu, “Đi đâu cũng gặp phải tên khách điểm thế này? Thông thường khách điểm tên như vậy trình độ đều như nhau.”

Triệu Phổ lôi kéo Công Tôn vào cửa, đi thẳng lên trên lầu.

Lên lầu hai mới phát hiện có rất nhiều người, một vị thuyết thư tiên sinh(69)đang kể chuyện, hình như là giảng Tam quốc, tiên sinh này có vẻ rất nổi danh, khi kể chuyện rất dí dỏm, học bộ dáng Trương Tam gia kêu oa oa, chọc cho người toàn lầu đều cười ha ha.

(69)Người kể chuyện

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử bên cạnh bàn, chẳng qua ngồi cùng hai nhóc con cũng không phải Thiên Tôn và Ân Hậu, mà là hai người trẻ tuổi nhã nhặn.

Triệu Phổ cùng Công Tôn nhìn nhau một cái, cùng đi tới.

“Sư phụ, tiên sinh.” Tiểu Lương Tử cầm hạt đậu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bọn Triệu Phổ, liền kêu một tiếng.

Tiểu Tứ Tử vốn đang chuyên tâm nghe kể chuyện, sau khi nghe thấy cũng ngẩng đầu lên, “Phụ thân Cừ Cừ!”

Công Tôn ôm bé lên, sau khi ngồi xuống thì đặt lên trên đùi.

Triệu Phổ cũng ngồi xuống.

Hai người trẻ tuổi kia hướng hần chào một cái, “Nguyên soái.”

Triệu Phổ nhướng mày, “Sao hai người lại ở đây?”

Trong hai người trẻ tuổi kia, một vị Công Tôn rất quen thuộc, là Thẩm Thiệu Tây. Mà một vị khác, trước đây Công Tôn đã gặp qua một lần, nhưng vẫn chưa nói chuyện nhiều, hần là phó tướng Tả doanh của Trâu Lương, Tần Duyệt, chính là vị kỳ nhân trong truyền thuyết phản ứng chậm chạp có thể giết chết người...

Tần Duyệt thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, được xưng nho tướng là có lý do, hần và Thẩm Thiệu Tây đều có một giọng điệu thư sinh, nhã nhặn lại tuấn lãng.

Dáng vẻ Tần Duyệt cảm giác có chút “Lười biếng”, không biết có phải là do tính cách quyết định khí chất không? Hần có hàng mi dày, hai đuôi mắt hơi cong, sống mũi cao môi mỏng, vầng trán cao, một mái tóc đen

ngăn ngăn chỉ buộc sơ qua ở phía sau, dáng người thoát nhìn khá cao gầy, hình thể hẳn là không khác với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lắm, mặc một thân xám tro, đang bưng cái chén chậm rãi uống trà.

Công Tôn liếc mắt một cái, động tác uống trà của hắn cũng chậm hơn người khác nửa nhịp.

Thẩm Thiệu Tây nói cho Triệu Phổ, hắn và Tần Duyệt vừa mới từ dưới lầu lên đã bị Thiên Tôn cùng Ân Hạo kêu lên đây. Thì ra Nhị lão không muốn uống trà nghe kể chuyện, mà muốn nghe hát khúc uống rượu, nhưng mà Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử lại muốn nghe kể chuyện, cho nên tìm người quen đến thay ca.

Thẩm Thiệu Tây cùng Tần Duyệt cũng không có chuyện gì, liền đơn giản giúp Nhị lão trông hai nhóc con.

Triệu Phổ trêu đùa Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử, “Hai đứa vậy mà đi uống rượu sao!”

Công Tôn một cước đá chân Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười tủm tỉm nhìn Công Tôn, chẳng qua hắn đang muốn bị đá mà thôi, một ngày Công Tôn không đá hắn cả người hắn đều khó chịu.

Tần Duyệt đột nhiên mở miệng, “Nguyên soái...”

Tất cả mọi người nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, Tần Duyệt hỏi, “Vụ án thế nào rồi?”

Công Tôn ngồi chờ ở đây đã uống ba chén trà mới không bị một câu kia làm cho ghen chết.

Triệu Phổ và Thẩm Thiệu Tây có vẻ cũng đã thành thói quen, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử vẫn đang nghe kể chuyện, không để ý.

“Thư ngọc tìm được hung thủ rồi.” Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn.

Thẩm Thiệu Tây có chút kinh ngạc, “Nhanh như vậy đã phá được án?”

Công Tôn nói, “Đã biết thủ pháp giết người thì hung thủ cũng có thể bắt được, có điều Tiêu Yêu Lâu ở đâu thì vẫn chưa biết.”

“Tiêu Yêu Lâu...” Tần Duyệt vươn tay nhẹ nhàng vuốt cằm.

Mọi người cũng nhin không được nhìn hăn – Vị này có biết gì về Tiêu Yêu Lâu không đây? Vẫn còn nửa câu sau không vội nói sao?

Đang lúc bọn họ nhẩn nại để chờ xem Tần Duyệt có nói nốt nửa câu còn lại hay không thì chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng “Rầm”.

Sau đó thì có người rống lên, “Người mù hả?! Nóng bỏng chết đại gia ta rồi!”

Khách trên trà lâu đều nhìn về nơi ồn ào, chỉ thấy một gã sai vặt châm trà hình như không cẩn thận làm phỏng một vị khách nhân uống trà. Người nọ thân hình cao lớn bộ dáng hung hãn, bị nóng một cái tính tình liền bạo phát, đẩy gã sai vặt kia ra.

Gã sai vặt không đứng vững, ấm trà cũng bị đổ, còn đụng phải một khách nhân khác.

Tên to con kia đứng lên vỗ vỗ nước nóng đổ trên người, kêu la ồn ào bảo chương quỹ bồi thường tiền, hăn bị phỏng rồi.

Cách thật xa, Công Tôn cũng có thể ngửi thấy cả người hăn toàn mùi rượu, chẳng lẽ uống nhiều quá?

Bên cạnh tên to con kia cũng có mấy người ngồi chung, nhìn có vẻ giống bằng hữu của nhau, kéo hăn ý bảo hăn đừng lớn tiếng như vậy.

Công Tôn thấy tên to con vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh, liền hỏi, “Người nào a?”

Y mới vừa hỏi ra miệng, phía sau có tiếng nói truyền đến, “Người này tên là Lương Bính, thợ mộc ở Hắc Phong Thành, chuyên làm khuôn của khung cửa sổ cho người ta, tay nghề không tồi có điều tính tình không tốt.”

Công Tôn há to miệng nhìn Đồng Thiên Dực đột nhiên xuất hiện ở phía sau, nhin không được hỏi, “Người từ đâu chạy tới vậy?”

Đồng Thiên Dực nhận lấy quả cam mà Tiểu Tứ Tử đưa cho hắn, vừa lột vỏ vừa cùng Công Tôn nói, “Lương Bính thích uống rượu, nhưng tửu lượng lại không tốt, uống say lại thích đánh nhau gây chuyện âm ỉ, làm cho tính tình đã thối lại còn thối hơn.”

Công Tôn gật đầu, sau đó lại không hiểu mà nhìn Đồng Thiên Dực, “Ngay cả cái này người cũng biết ư?”

Đồng Thiên Dực lắc lắc một quyển sách trong tay, nói, “Hắn chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, đứng vị trí thứ một trăm bảy mươi hai trong bảng ác bá của Hắc Phong Thành.”

Triệu Phổ phiêu hắn – Ngay cả cái này cũng phải có bảng sắp xếp thứ tự, người có bao nhiêu rảnh rồi vậy hả?

Lương Bính mượn rượu làm càn, càng lúc càng âm ỉ, mấy bằng hữu của hắn liều mạng kéo lại nhưng vẫn không kéo được, những người còn lại của tửu lâu đa phần là xem kịch vui.

Lương Bính thường uống rượu rồi nháo chuyện khiến người ta hết sức chán ghét, hôm nay vốn đã uống say, vài bằng hữu của hắn muốn mang hắn tới uống trà cho tỉnh rượu, buổi chiều còn có việc phải làm đây.

Ai ngờ vừa mới lên lầu ngồi xuống, thì phát hiện Tần Duyệt và Thẩm Thiệu Tây tới đây, tuy nói hai vị này là danh tướng Triệu gia quân, nhưng ngày thường vô thanh vô tức, nhìn tính khí thấy cũng không tệ.

Mấy người bằng hữu của Lương Bính muốn khuyên hần mau đi, nhưng hần không chịu, nói muốn nghe kể chuyện.

Mới ngồi được một lát, Triệu Phổ đã tới rồi.

Tất cả mọi người biết, Lương Bính lần này thảm rồi.

Thấy túm không được, mấy bằng hữu của Lương Bính đã tính lôi kéo hần đi, tránh cho lát nữa đụng phải Triệu Phổ rồi lại bị phạt.

Ba tên nam nhân to lớn, kéo một tên to con đang mượn rượu làm càn đi ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, từ lầu dưới có một gã sai vặt đang cầm cái khay, bên trên có mấy đĩa hạch đào, đang đi lên trên.

Vì né tránh Lương Bính, gã sai vặt không cẩn thận đụng phải một bên của cái bàn, “Lộc cộc” vài tiếng, mấy hột hạch đào liền rơi xuống mặt đất.

Chỉ thấy mấy hột hạch đào kia “Lộc cộc” lăn đến bên chân Lương Bính...

Lương Bính bèn đẩy mấy người bằng hữu đang lôi kéo mình kia ra, ngại bọn họ phiền, định trở về tiếp tục nghe kể chuyện.

Hần quay người lại, ai ngờ vừa lúc dẫm lên hạt hạch đào kia làm nó vỡ nát, dưới chân vừa trượt một cái liền lao đảo, từ trong miệng kêu một tiếng “Ai nha...”.

Mọi người chỉ thấy hần trượt về phía sau tựa vào hai tay vịn của lan can lầu hai, “Rắc” một tiếng... Tay vịn bị gãy.

“Oa!” Đám người kinh hô một tiếng, trơ mắt nhìn Lương Bính đang ngã xuống lầu.

Triệu Phổ cau mày, Công Tôn cũng cả kinh, cơ hồ là cùng lúc... Tần Duyệt trước mắt đã không thấy đâu nữa.

Dưới lầu truyền đến tiếng “Rầm rầm”, là tiếng do đám người tảo ra xung quanh đụng phải bàn ghế nên làm ngã.

Mọi người trên lầu phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng vọt tới cầu thang mà nhìn...

Chỉ thấy trên mặt đất của lầu một, Tần Duyệt đứng ở nơi đó, mũi chân nâng Lương Bính phía sau lưng, một tay nắm lấy lưng quần của hắn, đai lưng cũng bị kéo ra. Lương Bính mở trừng hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, hồi lâu, chỉ thấy hắn nháy mắt một cái.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm – May mà không ngã chết!

Công Tôn cũng tán thưởng – Tần Duyệt không phải tính tình chậm chạp sao? Phản ứng mau lẹ như vậy còn vượt qua cả Triển Chiêu!

Lương Bính lúc này cũng đã tỉnh rượu, theo bản năng quay mặt sang, chỉ thấy khoảng cách giữa mặt đất cứng ngắc và gáy mình không quá ba tấc, trên mặt đất còn có mảnh vỡ của vò rượu.

Sắc mặt Lương Bính tái nhợt mà nhìn Tần Duyệt đang nắm lấy đai lưng của mình, nuốt ngụm nước miếng.

Tần Duyệt kéo Lương Bính nhảy lên lầu, trở lại bên cạnh bàn, đem hắn thả xuống mặt đất.

Lương Bính bị dọa tới mức hai chân mềm nhũn, ngồi dưới đất ngửa mặt nhìn Triệu Phổ bên cạnh bàn đang nhìn hắn.

Lúc này, một bàn bọn Triệu Phổ vẻ mặt đều có chút phức tạp mà nhìn Lương Bính... Vừa rồi nếu không phải Tần Duyệt cứu hãn, hãn có thể đã ngã chết, nhưng chỗ này là lâu hai, té xuống vẫn chưa chắc sẽ chết hãn, vậy tên này rốt cuộc là thật sự ngoài ý muốn, hay là lại chết ngoài ý muốn giống mấy người trước kia, do bị người khác hạ “Huyết chú”?

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn cũng không rõ, liền hỏi Lương Bính, “Gần đây người có làm chuyện xấu gì không?”

Mấy bằng hữu của Lương Bính cũng bất đắc dĩ, tiểu tử này một tháng say rượu ít nhất cũng hai mươi ngày, có thể làm thiếu loại chuyện xấu nào được?

Lúc Công Tôn hỏi Lương Bính, những khách nhân kia đều đã trở lại chỗ ngồi tiếp tục uống trà, điểm chú ý lại không ở trên người thuyết thư tiên sinh. Mơ hồ có thể nghe được, tất cả mọi người đang bàn một chuyện – Có phải Lương Bính bị người ta hạ Huyết chú không? Hãn ngày thường làm không ít chuyện xấu, chắc là gặp báo ứng đó!

Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn nhau một cái – Xem ra chuyện Huyết yêu vẫn bị truyền ra ngoài.

Thẩm Thiệu Tây lắc đầu một cái, “Mấy lời đồn đãi này cũng không tốt, nếu kéo dài thì sẽ không có cách nào phá án tìm được hung thủ, lại có khả năng gây nhiễu loạn quân tâm và dân tình.”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn – Đêm nay thật sự có thể bắt được hung thủ sao?

Công Tôn gật gật đầu.

Triệu Phổ nhẹ nhàng sờ sờ đầu y – Vậy đều nhờ vào người!

...

Mà ở một đầu khác, trong quân doanh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường người một miếng ta một miếng đã ăn xong gạo nếp ngó sen, cũng không quan tâm hung thủ kia là ai.

Triển Chiêu không cam lòng, bỏ chạy đi gửi tài liệu ở kho hàng Đồng Thiên Dực.

Diện tích kho hàng này với diện tích giáo trường mà các tướng sĩ thường thao luyện vào buổi sáng sớm không khác nhau lắm, bên trong sắp xếp một hàng rương thật dài bày đầy tài liệu, bộ sách tự tay ghi chép... Cần cái gì đều có hết.

Trước đây Triển Chiêu từng nghe Công Tôn nhắc qua nơi này quy mô rất lớn, chính thức bước vào cửa rồi y mới biết được đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại!

Bạch Ngọc Đường cho dù chỉ cần xem qua là sẽ không quên được, nhưng khi thấy lượng sách nơi này vẫn khiến hắn có chút buồn nôn.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Người muốn tìm manh mối ở chỗ này sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu vấn đề ở con nhện thì ta tìm sách có liên quan tới nhện! Không chừng còn có thể tìm ra đầu mối gì đó!”

Nói xong, Triển Chiêu đi tìm nhân viên quản lí kho sách.

Quản lý kho sách nơi này có hơn hai trăm người, đều là thủ hạ Đồng Thiên Dực, toàn bộ đều có trí nhớ phi phàm. Vừa nghe Triển Chiêu nói muốn tìm sách về con nhện, bọn họ liền nhanh chóng tìm ra một quyển đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu liền lật một quyển lại một quyển sách mà bọn họ tìm tới.

Bạch Ngọc Đường thấy phần nhiều là bút ký vẽ côn trùng dùng trong y học, không có hứng thú, đơn giản chấp tay sau lưng, rời khỏi chỗ ngồi đi thăm kho sách thật lớn này.

Ngũ gia đi dạo qua từng hàng sách một, phát hiện thư tịch chỗ này cũng có thể dùng được, có chút thú vị.

Cuối cùng, có một cuốn sách liên quan kiến trúc cùng cơ quan đã thành công dẫn đến sự chú ý của Bạch Ngọc Đường, hần liền đứng trước giá sách, rút ra mấy quyển lật xem.

Cho dù kho sách có lớn hơn nữa, nhưng sách liên quan đến con nhện số lượng lại khá ít.

Triển Chiêu rất nhanh đã lật xong hết rồi, không tìm được manh mối có thể dùng, cũng không tìm được chi tiết con nhện có thể đánh sấm chớp.

Buông sách xuống, Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, không thấy Bạch Ngọc Đường đâu, liền bắt đầu đi tìm.

Rất nhanh, Triển Chiêu thấy được Bạch Ngọc Đường đứng trước kệ sách, chỉ thấy hần đang cúi đầu lật xem hai bản tập tranh, tựa hồ còn vừa so sánh, vừa nhíu mày.

Triển Chiêu chạy tới, ghé đầu nhìn thoáng qua, hỏi, “Ngọc Đường, người ở đây xem gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường dời tầm mắt từ trên sách sang nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi.”

“Hừm?”

“Ta biết Tiêu Yêu Lâu ở chỗ nào rồi!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

Triển Chiêu cả kinh, “Người biết hung thủ là ai rồi?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải, hung thủ là ai thì ta không biết, nhưng ta biết tòa Tiêu Yêu Lâu xuất hiện trong giấc mộng của mọi người, rốt cuộc là ở chỗ nào!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 41: Chân Tướng Tòa Yêu Lâu

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Sau khi Công Tôn và Triệu Phổ trở lại quân doanh thì phát hiện mấy vị phó tướng đều tập trung cùng một chỗ với nhau.

Tất cả mọi người tra xét một lần nữa thuộc hạ của mình, cũng không phát hiện ai có thể là hung thủ Huyết yêu, nhưng hung thủ thật sự lại có thể trốn ở bên trong quân doanh, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Xuất phát từ sự tò mò, tất cả mọi người đều tụ tập chờ đợi Công Tôn phá án.

Công Tôn bắt đặc dĩ, “Các người có cần phải mạnh động như vậy không... Cứ thế này hung thủ không dám đến.”

Âu Dương khoát tay, “Chớ nên lo lắng, bình thường khi có quân vụ chúng ta cũng thường xuyên tụ họp tại nơi này, không có ai hoài nghi đâu.”

Mấy vị tướng quân còn lại cũng gật đầu, vỗ vỗ ngực, ý bảo – Yên tâm đi, thông minh lắm!

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Có thể bắt được hung thủ không?”

“Cái đó...” Công Tôn nhìn trái nhìn phải, lúc này, Ân đại trù chạy vào.

Công Tôn hỏi ông, “Đã chuẩn bị xong rồi?”

Đại trù gật đầu, “Đều dựa theo an bài của tiên sinh mà chuẩn bị tốt.”

Công Tôn nói lời cảm tạ với ông ta.

Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh Công Tôn, chung quy vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó, nhìn về phía đám người tìm rồi lại tìm, cuối cùng, bé túm lấy Triệu Phổ, hỏi, “Cửu Cửu, Miêu Miêu và Bạch Bạch đâu rồi?”

Triệu Phổ cũng khó hiểu, vừa rồi Triển Chiêu gấp đến như vậy, hiện tại đang ở phương trời nào?

Bấy giờ, ngay cả người nhàn rỗi không có việc gì làm như Triệu Trinh cũng có mặt ở đây, chỉ thiếu mỗi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng với Ân Hậu và Thiên Tôn còn chưa trở về.

“Có chờ bọn họ không?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừm... Có vẻ không kịp nữa rồi, mà nhắc tới thì hai người bọn họ đi đâu vậy?” Công Tôn khó hiểu.

Một ảnh vệ nói, vừa rồi hai người bọn họ tới kho sách một chuyến, sau đó liền vội vã rời khỏi quân doanh đi tới Hắc Phong Thành.

Nghi ngờ vẫn hoàn nghi ngờ, nhưng bắt hung thủ vẫn là việc quan trọng nhất, cho nên mọi người tạm thời không đợi hai người bọn họ, nghe theo sự an bài của Công Tôn.

Có bao nhiêu Công Tôn cũng vô dụng, y bố trí vài ảnh vệ đi tới mấy nơi, kể đó nói mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi.. Rất nhanh thôi hung thủ sẽ tự mình chạy đến.

...

Tạm thời không nhắc đến mọi người ở quân doanh, lại nói tới Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Thời điểm ở kho sách dạo một vòng thật không nghĩ tới lại có thể đào ra một thu hoạch bất ngờ, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng biết Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu, lập tức mang theo Triển Chiêu rời khỏi quân doanh.

Triển Chiêu vô cùng hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Bên trong Hắc Phong Thành.”

“Ở trong thành?” Triển Chiêu kinh ngạc không thôi, “Vậy mà trước kia không phát hiện ra... Nhưng mà Âu Dương đối với địa hình Hắc Phong Thành nắm rõ như thế, hẳn cũng nói chưa từng thấy qua nha.”

“Hẳn đã gặp qua!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Chỉ là cho tới bây giờ không hề chú ý tới!”

“Còn có chuyện như vậy...” Triển Chiêu không hiểu rõ đạo lý trong đó, chỉ việc đi theo Bạch Ngọc Đường đến Hắc Phong Thành, tiến về phía Thanh Liên Tự.

Bấy giờ, màn đêm dần dần buông xuống.

Triển Chiêu vừa đi vừa nói chuyện, “Không biết Công Tôn đã bắt đầu bắt hung thủ chưa nữa.”

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Chi bằng chúng ta trở về trước?”

“Cũng đã ra ngoài rồi, tìm được Tiêu Yêu Lâu cũng giống nhau mà.” Triển Chiêu nắm lấy ống tay áo Bạch Ngọc Đường, ý bảo hẳn nhanh chóng đi tìm.

“Các người làm thế nào tìm được Tiêu Yêu Lâu?”

Hai người đang trò chuyện, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Cho dù hai người có là đại hiệp thì cũng sẽ bị tình huống này dọa cho nhảy dựng, bất đắc dĩ quay đầu lại... Quả nhiên phía sau là Thiên Tôn và Ân Hậ không biết từ khi nào đã theo lại đây.

Thiên Tôn trong tay ôm cái bình vỡ, Ân Hậ thì cầm theo một vò rượu nhỏ.

Triển Chiêu tiến tới trước mặt Ân Hậ ngửi ngửi vài cái, híp mắt, “Ăn trư đầu nhục phổi hoa điều(70)sao?”

(70)Hiếu nôm na là thịt heo hầm rượu

Ân Hậ gật đầu, cái mũi của cháu ngoại nhà mình quả nhiên rất thánh nha.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn cái bình vỡ kia, hỏi Thiên Tôn, “Kẻ nào lại gạt người mua thứ đồ linh tinh này vậy.”

Thiên Tôn giơ cái bình lên cho hắn xem, “Đồ cổ, đồ cổ đó!”

Cảnh tối lửa tắt đèn Ngũ gia cũng nhìn không ra cái bình vỡ này là đồ cổ của triều đại nào, hắn bảo hai người bọn họ quay trở về trước đi, mình cùng Triển Chiêu có chuyện chính đáng phải làm.

Chẳng qua là hai người mới đi được vài bước, hai vị lão nhân liền theo sát sau lưng, không có ý tứ muốn quay về quân doanh.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không còn cách nào khác đành phải quay đầu lại.

Hai vị lão nhân nhướng mày, “Buổi chiều ăn hơi nhiều cần được tiêu hóa, đi bắt Huyết yêu với hai đứa.”

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đi tới một ngã rẽ.

Hội chùa vẫn chưa tàn, đèn đuốc ở Hắc Phong Thành giống hệt như lúc cửa phủ được mở, so với ban ngày càng thêm náo nhiệt.

Đám đông bốn phía bắt đầu đông đúc, Triển Chiêu, Thiên Tôn và Ân Hậu di chuyển vòng quanh hai lần vẫn không hề phát hiện ra Tiêu Yêu Lâu, trong khi Bạch Ngọc Đường thì đứng ở chính giữa, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chăm về một phía.

Triển Chiêu thắc mắc hỏi, “Ngọc Đường, Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ về phía xa.

Triển Chiêu cùng hai lão nhân dựa vào hướng ngón tay của hắn mà nhìn theo, chỉ thấy một tòa tiểu lâu, bên trên tấm bảng hiệu viết chữ “Lạc Dương trà lâu”.

“Chính là tòa tiểu lâu mà mọi người bị trúng chiêu đã từng đi qua sao?” Triển Chiêu liếc mắt nhìn một cái, hỏi, “Không giống nha...”

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng gật đầu.

Thiên Tôn bổ sung một câu, “Chỉ có cái nóc nhà là giống.”

Triển Chiêu lôi hình vẽ Tiêu Yêu Lâu từ trong phong thư ra nhìn một chút, gật đầu, “Xác thực là rất giống... Nói một cách chính xác thì cái nóc nhà giống nhau như đúc!”

Ân Hậu nói, “Kết cấu nóc nhà kiểu như thế này thật ra rất thông thường, hẳn là vẫn còn những thứ khác giống hệt nhau.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, chỉ về phía bên cạnh, nói, “Bên kia nguyên bản chắc là tòa Tà tháp ở Thanh Liên Tự.”

Triển Chiêu gật đầu.

“Mọi người thử nhìn cấu trúc của Tiêu Yêu Lâu rồi nhớ lại tòa Xá Lợi tháp kia đi, có giống không?” Bạch Ngọc Đường cất tiếng hỏi, Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau – Đừng có nói là giống hệt nhau nữa nha!

Triển Chiêu vuốt cằm, “Nghe người nói như vậy, quả thật là...”

“Cuối cùng chính là tầng trệt của tiểu lâu kia.” Bạch Ngọc Đường xoay người, chỉ về phía bên kia, “Phía đó nhìn quen mắt chứ?”

Tất cả mọi người quay đầu lại xem, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chỉ vào một cửa tiệm có hai tầng, bên trên tấm bảng hiệu ghi “Thủy Hương Các”.

“Là cái tiệm son đó!” Triển Chiêu nói.

Thiên Tôn cầm lấy hình vẽ giơ lên trước mặt, so sánh với tiệm son rồi gật đầu, “Đúng vậy, kết cấu tầng lầu giống y chang nhau!”

“Cho nên...” Ân Hậu đã hiểu được ý tứ của Bạch Ngọc Đường, “Tiêu Yêu Lâu là do ba địa phương này kết hợp lại?”

“Khó trách những người đi qua ba nơi này sau khi trở về đều mơ thấy Huyết yêu.” Triển Chiêu cau mày, “Có khi nào là cùng một chỗ không?”

“Nhưng mà Trần lão nhân đã nói trong mộng mơ màng màng đi đến Tiêu Yêu Lâu, còn thấy Huyết yêu... Vậy lão đứng ở đâu mà nhìn thấy?” Triển Chiêu nghĩ mãi không ra.

Bạch Ngọc Đường dường như đã nắm được huyền cơ trong đó, nói, “Miêu nhi, chúng ta thử đứng ở vị trí này xem, chỗ này đồng thời thấy được cả ba địa phương, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường chỉ về phía Lạc Dương trà lâu, nói,” Sau lưng trà lâu toàn là tường thành, nhìn đặc biệt cao... Đừng nhìn hiện tại đèn đuốc sáng trưng, nhưng tới nửa đêm sau khi ngọn đèn dầu đã tắt, ở hướng kia của trà lâu chỉ có chỗ cao nhất là có đèn!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu, “Đúng! Là ánh sáng từ cửa thành bên kia truyền tới.”

Cửa thành Bắc của Hắc Phong Thành khắp nơi đều giăng đèn đuốc sáng trưng suốt cả mười hai canh giờ trong một ngày, chủ yếu là để canh gác.

“Nói cách khác, nếu như nửa đêm ngay tại vị trí này nhìn xa xa về phía Lạc Dương trà lâu...” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người.

Mọi người lúc này dĩ nhiên đã lĩnh hội ý tứ của Ngũ gia – Nếu như thời điểm tối mù đến đây xem, chỉ có thể thấy được nóc nhà của trà lâu! Chính xác là, mái nhà của Tiêu Yêu Lâu!

“Cũng cùng một cách như vậy.” Bạch Ngọc Đường chỉ về phía tòa Xá Lợi tháp đã sập của Thanh Liên Tự, “Phía xa xa của tòa tháp kia...”

Triển Chiêu nhìn thấy tức khắc hiểu rõ, gật gật đầu, chủ yếu là vùng chịu trách nhiệm trị an ở bên trong quân doanh của thành Hắc Phong, nói cách khác chính là chỗ cả ngày đèn không tắt, binh lính luân phiên thay ca... Chỗ đó ban đêm có thể coi là một nguồn sáng, hơn nữa bởi vì nằm ở trên cao cho nên vừa khéo ánh sáng có thể chiếu vào vị trí thân tháp của Thanh Liên Tự.

Quay đầu nhìn lại Thủy Hương Các một lần nữa, cửa tiệm son này có vị trí gần nhất, trước cửa treo lồng đèn, buổi tối hẳn là có thể nhìn rõ tầng trệt...

“Cho nên nói!” Triển Chiêu cuối cùng cũng minh bạch, “Buổi tối chỉ cần đi đến nơi này, vô luận là nhìn về phía nào, đều có thể nhìn thấy một phần của Tiêu Yêu Lâu!”

“Nhất là thần chí đang trong tình trạng không minh mẫn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Phương pháp khiến cho người ta sinh ra ảo giác nhìn hướng nào cũng thấy một tòa tiêu lâu không tồn tại thật sự không nhiều lắm, người bình thường nghĩ cũng không ra. Thế nhưng có thể làm cho người ta tùy tiện nhìn một hướng rồi ngộ nhận là cách thức liên lạc của thượng tiên Tiêu Yêu Lâu, cách này lại có rất nhiều!”

“Ừm!” Ân Hậu vuốt cằm, “Có đạo lí, Thanh Liên Tự, Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các, vô luận là người ở chỗ nào động tay động chân hạ một chút được là có thể làm cho người đi ngang qua bị trúng chiêu. Đợi đến nửa đêm, đem người bị hạ mê được mơ mơ màng màng rơi vào trạng thái mộng du rồi đưa đến chỗ của Huyết yêu, như vậy liền đại công cáo thành!”

“Mà Trần lão gia tử không nhớ được mặt của Huyết yêu.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Có thể là do đứng ở trong bóng tối!”

Dứt lời, Triển Chiêu chạy đến một vị trí ở bên trong ngõ nhỏ, nói, “Nếu xung quanh không có ánh sáng, đứng ở chỗ này, chỉ có ánh trăng chiếu lên trên người ta nhưng lại không chiếu tới mặt, Trần lão gia tử ý thức mơ hồ dĩ nhiên sẽ không thể nhớ kĩ mặt ta!”

“Hóa ra cách thức lại đơn giản như vậy.” Thiên Tôn gật đầu, “Làm được như vậy phải có ba địa phương này hỗ trợ mới được nha!”

“Cả ba chỗ này đều muốn giúp đỡ Huyết yêu sao?” Ân Hậu hỏi.

“Đồng phạm ăn nấp?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời quay lại nhìn Thiên Tôn.

“Ngày đó, sau khi ta mang theo đứa nhỏ kia tiến vào tiểu lâu, quả thật tòa lâu đó bị người dùng nội lực làm cho rung sập.” Thiên Tôn nói, “Rất có thể là Huyền Đình làm.”

“Hơn nữa lúc sau, khi Huyền Đình tìm không được thỏi vàng có khắc chú văn cũng là lúc Xá Lợi tháp gần như đã bị vạch trần.” Triển Chiêu cảm thấy suy nghĩ của Thiên Tôn rất hợp lý, “Chúng ta chắc chắn phải điều tra Huyền Đình, bởi vì sợ bại lộ cho nên Huyết yêu mới xuống tay diệt khẩu.”

“Trà lâu cùng tiệm son đều là đồng lõa, vì sao lại làm ra chuyện này?” Triển Chiêu tò mò, Hay là nói không phải đồng phạm mà là bị khống chế?”

“Huyết yêu làm xôn xao dư luận, gây ra chuyện lớn như vậy, nếu là bị khống chế, nghĩ cách muốn tự bảo vệ mình không phải rất dễ sao? Thông báo cho Triệu gia quân là được mà.” Ân Hậu lại có cách nhìn bất đồng.

“Quả thực...” Bạch Ngọc Đường nhớ lại những gì mà Giao Giao chứng kiến tối hôm đó, “Đêm ấy, Huyền Đình một mình bước đi thong thả trong đêm khuya, có chút xu hướng bị dao động.”

“Không chừng hẳn ta muốn tìm Triệu gia quân để đầu thú, kết quả chưa kịp đã bị giết.” Triển Chiêu cau mày, “Người trong Hắc Phong Thành bị lời đồn về Huyết yêu làm cho sợ hãi khắp nơi, cho dù có là người bất hạnh bỏ mạng ngoài ý muốn cũng sẽ bị nói là vì trúng Huyết chú mà chết.”

“Đây quả thật là một phương pháp nhiễu loạn lòng người rất tốt.” Ân Hậu thấp giọng nhắc nhở Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Loại kỹ xảo này, rất giống với cách làm việc của quân mật thám phe địch.”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Chẳng lẽ là nói, Huyết yêu là gian tế mà kẻ địch phái đến thành Hắc Phong?”

“Có phải là Huyết yêu hay không ta không rõ lắm.” Ân Hậu khoát tay, “Mai phục cũng quá lâu rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, xác thực đã mai phục thật lâu đi.

“Nhưng hai tòa lâu này lại rất khó nói rõ.” Ân Hậu chỉ Thủy Hương Các cùng Lạc Dương trà lâu, “Có đôi khi thế sự khó lường, ai bị ai khống chế, ai bị ai lợi dụng, thật sự rất khó đoán trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, quyết định trước tiên đi đến tiệm son, giúp Triệu Phổ làm một cuộc điều tra, xem thử có phải là do gian tế nhân cơ hội quấy rối hay không.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 42: Bắt Yêu

Edit: Fin

Beta: Po

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hoài nghi Lạc Dương trà lâu và Thủy Hương Các có khả năng không đơn giản như bề ngoài, không chừng còn cất giấu gian tế.

Kẻ có ác ý muốn ẩn náu bên trong Hắc Phong Thành tuy rằng không dễ dàng, nhưng gian tế có thể khẳng định là có, ai cũng biết chuyện này... Nhưng gian tế và mật thám là hai chuyện khác nhau, muốn thám thính tình huống còn chưa tính, còn muốn nhân cơ hội quấy rối càng không thể bỏ qua.

Nhưng mà phải điều tra như thế nào đây? Triển Chiêu làm một tên ăn hàng vào Lạc Dương trà lâu thì không có gì đáng nói, nhưng Thủy Hương Các là cửa hàng bán sơn phấn, càng không có chỗ hạ thủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo hai vị võ lâm chí tôn ngồi xổm ở đầu tường nhìn chòng chọc hai căn nhà suốt nửa canh giờ, chỉ tra được việc Lạc Dương trà lâu làm ăn rất tốt, còn Thủy Hương Các mỹ nữ thật là nhiều a, ở cửa người đi ngang qua đều là túy ông chi ý bất tại tửu(71), mỗi lần đi ngang qua, liền liếc mắt vào bên trong một cái.

(71)Nguyên văn (醉翁之意不在酒): Ý không ở trong lời hay có dụng ý khác, ý nói người đi ngang đều là có dụng ý ngó vào trong ngắm mỹ nữ.

Thiên Tôn chờ đến mất bình tĩnh, bất mãn mà đẩy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một cái, thiếu chút nữa đẩy hai người lăn khỏi nóc nhà.

Ân Hậu không nói gì nhìn Thiên Tôn, “Người lại làm sao vậy?”

Thiên Tôn hỏi, “Ở đó có chỗ nào có gian tế chứ? Chân ta cũng đã tê rần hết rồi.”

“Không lẽ cứ chân tê là về sao, nằm vùng là như vậy đấy.” Ân Hậu cũng cảm thấy tê chân, đứng lên hoạt động gân cốt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, rồi lại nhìn hai lão nhân gia – Đã nói hai người đừng tới đây.

“Để Giao Giao ở lại, chúng ta quay về nhìn Công Tôn bắt Yêu được không?” Thiên Tôn hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đồng thời lắc đầu, kể từ khi biết Giao Giao cũng làm mình làm mẩy, hai người bọn họ liền không chịu để nó một mình qua đêm ở bên ngoài.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu đỏ từ đằng xa phi tới, rơi xuống sau lưng mọi người, “Nè!”

Bốn người quay đầu lại nhìn, người tới là Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng một tay xách theo cái bọc giấy, bên trong chắc là đồ ăn, vừa hỏi mọi người, “Bên chỗ Công Tôn bắt đầu bắt Yêu, ta ra ngoài mua đồ ăn vặt chuẩn bị tối nay thức đêm xem kịch vui, mấy người còn ở chỗ này làm gì? Không quay về a?”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều nhìn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhìn nhau một cái, cũng gật đầu, chỉ bằng cứ đi về bắt Yêu trước.

Theo Lâm Dạ Hỏa cùng nhau quay trở về, vừa đi vừa nói chuyện có khả năng ở Lạc Dương trà lâu và Thủy Hương Các có gian tể.

Hỏa Phượng ở một bên cau chân mày lại, “Lạc Dương trà lâu ta chưa từng đi qua, có điều Thủy Hương Các này là rất kì diệu.”

“Kỳ diệu thế nào?” Triển Chiêu không hiểu.

“Lúc ta tới Hắc Phong Thành từng đi dạo qua Thủy Hương Các.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Ngày đó ta có mang theo Tiểu Tứ Tử đi cùng nữa.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Người mang theo Tiểu Tứ Tử đi dạo cửa hàng son phấn làm gì?”

“Các người không biết rồi, mấy ngày hôm trước là lễ nữ nhi ở Tây Vực, phải mua tặng lễ vật cho nữ nhi nào trong nhà vẫn chưa lập gia đình, nên Tiểu Tứ Tử mới muốn đi mua son phấn cho các cô nương trong nhà.” Lâm Dạ Hỏa vừa phiêu mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Lại nói tiếp, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi cũng là do nó mua cho, người xem người làm thiếu gia như thế nào.”

Triển Chiêu cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia im cả nửa ngày không thể làm gì khác hơn là trả lời một câu, “Các nàng đều có tiền tiêu vật, nếu muốn mua cái gì thì tự mình mua chứ sao.”

Ân Hậ nhìn nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn lắc đầu, “Trách ta a... Khi còn bé không dạy tốt.”

“Nói tiếp đi.” Bạch Ngọc Đường giục Lâm Dạ Hỏa, “Cửa hàng son phấn kia có vấn đề gì?”

“Cái cửa hàng kia rất thơm a! Vào cửa cứ như vừa rơi vào bụi hoa, bên trong một phòng mỹ nữ, không khác hậu cung của Triệu Trinh là mấy.” Lâm Dạ Hỏa bấu môi một cái.

Tất cả mọi người nhìn hẳn – Người xác định chứ? Hậu cung Triệu Trinh cũng không có mấy phi tử.

“Khụ khụ, đúng là bên trong có rất nhiều mỹ nữ a!” Lâm Dạ Hỏa nói tiếp, “Theo lý mà nói chỗ này Tiểu Tứ Tử nhất định sẽ thích đi?”

Mọi người suy nghĩ một chút, đều gật đầu, Tiểu Tứ Tử đúng là thích mấy “Tỷ tỷ xinh đẹp” ở chỗ đó.

“Ai ngờ vừa mới nhảy vào ngưỡng cửa hai bước, bé con kia liền kéo ta chạy khỏi đó.” Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Các người đoán xem nó nói cái gì?”

Tất cả mọi người tò mò, “Nó nói gì?”

“Nó nói, bên trong có yêu tinh.” Lâm Dạ Hỏa dờ khóc dờ cười, “Kéo ta bỏ chạy rồi, sau đó nói đành phải đi cửa hàng khác mua son.”

Tiểu Tứ Tử hay lẩm bầm lẩm bầm cũng không phải ngày một ngày hai, có đôi lúc làm một vài chuyện kỳ quái hay nói một vài câu kỳ quặc mà ngay cả bản thân bé cũng không biết nguyên nhân, nhưng kết quả lại chứng minh, phán đoán của bé cơ bản đều đúng hết! Nhưng cách nói này đúng là có chút kỳ quái – Cái gì gọi là có yêu tinh?

Triển Chiêu hỏi, “Có phải bên trong có cô nương nào trang điểm quá đậm làm nó sợ không?”

Lâm Dạ Hỏa “Chặc chặc” hai tiếng lắc đầu, “Khi Tiểu Tứ Tử còn chưa từng thấy qua mặt của các người, Ma Cung người mặt quỷ Tiên Cô hay Cửu Đầu nãi nãi cũng không hù dọa được nó, không những không sợ

mà còn ôm cổ thân thiết, sao có thể bị mấy cái đồ trang sức hay bôi trét của các cô nương làm sợ được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Lúc này, phản ứng của hai lão đầu cũng có chút vi diệu.

Thiên Tôn vuốt cằm như có điều suy nghĩ, Ân Hậu lộ ra vẻ mặt “Thì ra là như vậy”.

Triển Chiêu đưa cánh tay khều Ân Hậu, hỏi, “Ông ngoại, hai người biết Tiểu Tứ Tử nói yêu tinh là có ý gì sao?”

Ân Hậu nói, “Tình huống này hình như đã từng biết a! Có một lần chúng ta đi theo Yêu Vương tới một Cầm lâu, nơi đó nhiều mỹ nhân nên mới ra danh, nhưng Yêu Vương vừa vào xoay một vòng liền kéo hai ta bỏ chạy, còn nói ‘Mau chạy thôi, bên trong có yêu tinh!’”.

“Sau đó thật sự tìm được yêu tinh trong Cầm lâu kia ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn gật đầu lại gật đầu, “Tòa Cầm lâu kia chính là Minh Lâu sau này nổi danh trên giang hồ, bên trong là một lũ yêu nữ hại chết không ít người.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Minh Lâu trong truyền thuyết ư?!

“Cái này con có nghe qua!” Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng hỏi, “Nghe nói bên trong có mười hai con yêu nữ, chuyên giết nam nhân, chỉ cần nam nhân trông đẹp mắt nào đi vào liền giết lấy làm sếp người! Là thật ạ?”

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Không phải chứ, ở dưới tầng hầm còn xếp một loạt sếp người, đúng là dọa chết người mà!”

“Chẳng lẽ phía dưới Thủy Hương Các cũng có làm sếp người?” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, “Người không có việc gì đừng có chạy về hướng phụ cận đấy!”

“Cũng không đúng a.” Ân Hậu gật đầu, “Hắc Phong Thành này từ Nam tới Bắc có nhiều người như vậy, nếu có bắt lữ khách độc hành, đoán chừng cũng không ai có thể phát hiện.”

Vừa tán gẫu vừa đi, rất nhanh đã quay về quân doanh.

Lúc này, trong quân doanh Triệu gia quân hết thấy đều bình thường, không nhìn ra có gì khác thường.

Vừa tới trước cửa doanh trại, chỉ thấy một đám học sinh Thái học viện, còn có cả hai huynh đệ Trần Lâm Trần Húc, cùng với Trần gia gia đã bình tĩnh tâm tư không ít.

Thấy đệ tử kia giúp ôm bao lớn bao nhỏ đệm chăn còn hành lễ, Triển Chiêu có chút không hiểu, đi lên hỏi Bao Duyệt, “Đang làm gì đây?”

Bao Duyệt nói, “Vương gia nói đổi chỗ ở cho Trần lão gia tử, không ở trong phủ Chủ soái nữa, đến ở trong quân doanh.”

Bàng Dục cũng gật đầu, “Trong quân doanh an toàn nha, Thẩm phu nhân lúc trước ở phủ Chủ soái không phải cũng đã chết sao...”

Tiểu Hầu gia còn chưa nói xong, Bao Duyệt đã đập hắt một cước, ý bảo hắt nói chuyện nhỏ giọng lại, tâm tình Trần gia gia khó khăn lắm mới bình phục đôi chút.

Bàng Dục nhìn Triển Chiêu cau mày một cái, ôm chăn cùng bọn Bao Duyệt đi giúp Trần lão đầu dọn dẹp lều trại.

Triển Chiêu đột nhiên có chút cảm khái... Bọn Bàng Dục và Bao Duyên sau lần hỗn loạn quả thực giống như là thay đổi cả người, còn nhớ năm đó Triệu Trinh phong tước cho hãn thành An Nhạc Hầu? Nói trắng ra thì tên này sinh ra chính là để hưởng lạc, chỉ cần hãn không gây họa, ngoan ngoãn làm em vợ hoàng thượng và con trai độc nhất nhà Thái Sư, cả đời hãn có thể hưởng vô tận nào vinh hoa phú quý. Nhưng đảo mắt mấy năm trôi qua, vị An Nhạc Hầu này đi theo mọi người Khai Phong Phủ phá án từ Nam tới Bắc, cũng không thiếu mạo hiểm, chuyện xui xẻo hãn gặp còn nhiều hơn người khác, mỗi ngày thí diên thí diên.

Đi vào quân trưởng, chỉ thấy toàn bộ vẫn như thường, Triệu Phổ ngồi ở bàn chủ soái xem công văn, còn quần lại cầm trong tay gãi gãi sau lưng.

Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương đang hồi báo cho hãn biết tiến độ kiến tạo Bình Chung thành, nhìn tiến triển có vẻ rất thuận lợi.

Một bên bên cạnh bàn, Công Tôn chấp tay sau lưng đang cầm quyển sách, đốc thúc Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử luyện chữ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào cửa, có chút không hiểu – Không phải nói bắt Huyết yêu sao? Không có động tĩnh gì a.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn mấy người mới đến, liền hơi cười cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bất động thanh sắc, đoán chừng Công Tôn đã bố trí mọi thứ xong hết rồi.

Đêm dần khuya, tiếng ồn ào huyên náo ở Hắc Phong Thành rốt cục cũng yên tĩnh lại, trong quân doanh cũng dấy lên ngọn đèn dầu, trừ các tướng sĩ ban đêm thay phiên công việc, những người khác đều chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng đã ngủ thiếp đi trên giường lớn của Triệu Phổ ở trong quân trưởng, Tiểu Ngũ nằm giữa hai nhóc con, cho

hai đứa gối đầu, cái đuôi còn vung vung, vể mặt vênh váo.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dựa vào Yêu Yêu đang ngủ gật cùng nhau xem mấy quyển bản đồ trên bàn, Ân Hậu Thiên Tôn không có ý thức đêm, trở về lều trại đi ngủ.

Lúc này, Tử Ảnh chạy vào.

Công Tôn ngẩng đầu hỏi hắn, “Thế nào?”

“Có động tĩnh!” Tử Ảnh gật đầu, “Thiếu Gia và Muộn Oa đang tự mình canh chừng đây.”

“A...” Công Tôn trừng mắt nhìn, tò mò hỏi Triệu Phổ, “Thiếu Gia là ai? Thiếu Gia nhà ai vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu nhìn qua đó – Đám tướng quân kia của Triệu gia quân cơ bản mỗi người đều có tước hiệu riêng, ví như Long Kiều Quảng gọi là Nói Nhiều, Trâu Lương là Ách Lang, Âu Dương Thiếu Chinh là Hỏa Kỳ Lân, Tinh Minh Linh là Hồ Giáp, Miêu Bát Thái là Ngân Hạt... Ở đây nói Muộn Oa chắc là chỉ Tần Duyệt, bởi vì cả nửa ngày cũng không nói lời nào, hỏi cũng không thèm đáp, nhưng cái tên “Thiếu Gia” này, ngược lại là lần đầu tiên nghe nói đến.

Triệu Phổ hình như cũng có chút ngoài ý muốn, hỏi, “Hứa Kham đã trở lại?”

Tử Ảnh gật đầu, “Vừa trở về, người cũng biết Thiếu Gia hay làm lớn chuyện, nhìn thấy mạng nhện thiếu chút nữa nhảy dựng lên đốt lều trại, chúng ta kể cho hắn nghe chuyện vừa trải qua, hắn liền bỏ nằm vùng chạy đi xem náo nhiệt.”

Triệu Phổ gật gật đầu, thấy Công Tôn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đang tò mò mà nhìn mình chăm chăm, liền vẫy tay với Hạ Nhất

Hàng đang ở một bên lật quyển sách chờ tin tức, ý bảo hần nói, chuyện nhỏ nhất phí lời này hần mặc kệ.

Hạ Nhất Hàng cười cười, nói, “Thập đại phó tướng mà các người thấy đều không khác nhau lắm, chúng ta gồm bốn Chủ tướng mỗi tướng có hai thủ hạ, mặt khác còn có hai người nữa, là người trực thuộc Nguyên soái, thuộc loại binh mã đặc biệt, do Nguyên soái quản lý. Thiếu Gia chẳng qua chỉ là tước hiệu, hần vốn có tên là Hứa Kham, Tam công tử của Liêu Phong gia ở thủ đô Tây Bắc, rất giống Ngũ gia đều được ‘Nuông chiều từ bé’, cho nên người trong quân doanh đều gọi hần là Thiếu Gia. Lúc trước cha của Hứa Kham mừng thọ, hần trở về chúc thọ cho cha, hôm nay vừa mới trở về.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây liền suy nghĩ một chút, hỏi, “Hứa Kham? Là em trai Từ Mân?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Người biết Từ Mân sao?”

“Lão Đại Từ Mân và lão nhị Hứa Khởi ta đều biết, Hứa gia cùng Hãm Không Đảo có lui tới trên phương diện làm ăn, hai huynh đệ đó võ công rất tốt. Lão Tam khi còn bé ta chỉ gặp qua một lần sau vẫn chưa gặp lại lần nào nữa, nghe nói là tham gia quân ngũ, hóa ra là làm tướng quân.” Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, “Hứa gia cũng xem là nhân tài xuất hiện lớp lớp, bốn huynh đệ đều có năng lực.”

“Còn có lão Tứ sao?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường nói, “Lão Tứ hần là người cũng đã nghe qua.”

Triển Chiêu sững sốt, “Là ai?”

“Hứa Kiệt.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Người chưa từng gặp trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn kia?”
Triển Chiêu kinh ngạc.

“Ừ, hẳn đã sớm rời Thiên Sơn làm du hiệp.” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Rất quen thuộc với Qua Thanh.”

“Lão ngũ Hứa gia là một cô nương.” Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Năm nay vừa mới mười sáu, là một đại tài nữ, công phu cũng không tồi.”

Triển Chiêu gật đầu – Lão Hứa gia khó lường, thì ra đây là một anh hào vạm vỡ có một.

“Nói lại...” Triển Chiêu nhớ tới trọng điểm, hỏi Công Tôn, “Bắt Huyết yêu tiên triển thế nào rồi?”

Công Tôn gật đầu, “Hẳn là rất nhanh...”

Nói còn chưa dứt lời, Hắc Ảnh đã từ bên ngoài kích động chạy vào, “Bắt được rồi! Tang vật cũng lấy được!”

Công Tôn cười một tiếng.

Triệu Phổ gật đầu một cái, “Mang lại đây!”

Mọi người cũng đều đứng dậy nhìn ra bên ngoài... Không lâu sau, chỉ thấy một trung niên nam tử bị trói gô đẩy vào trong, do hai ảnh vệ áp giải.

Từ bên ngoài cùng theo vào là một đám người, đều là tướng lĩnh trong quân Triệu Phổ, thì ra tất cả mọi người đều chờ chứ không ngủ.

Tần Duyệt và một người trẻ tuổi bên cạnh mỗi người cầm một cái bình lưu ly, cầm rất cẩn thận, đi vào đặt lên trên bàn.

Người trẻ tuổi kia trông không khác tuổi với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lắm, vóc người cũng không khác gì nhiều, mặc một thân áo choàng

màu than chì tinh tế. Triển Chiêu ở cùng Bạch Ngọc Đường đã lâu, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra chất liệu vải rất đắt tiền, đây chính là vị Thiếu Gia tướng quân kia, Hứa Kham.

Dáng vẻ Hứa Kham nhìn cũng không giống quý công tử gì, dáng dấp rất có đặc điểm, mắt híp, dài nhỏ, nhìn rất nghiêm túc.

Hứa Kham vào cửa liếc mắt một cái liền trông thấy Bạch Ngọc Đường, có thể do lúc nhỏ từng gặp qua cho nên vẫn nhận ra, hắn đưa tay chỉ với Bạch Ngọc Đường, “Bạch lão ngũ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng cùng hắn lên tiếng chào.

Hứa Kham lại nhìn thấy Triển Chiêu, đoán chừng cũng ngưỡng mộ đã lâu, liền nhìn hai người bọn họ mỉm cười.

Triển Chiêu thiếu chút nữa cười văng... Hứa Kham này khi híp mắt cười sẽ trông như không có mắt vậy, ánh mắt và lông mày cong thành bốn đường, lúc không cười trông đặc biệt nghiêm túc, nhưng khi cười lộ lên lại là vẻ mặt vui mừng, bộ dạng thật sự là rất thú vị.

Kẻ bị mọi người áp giải vào là một nam tử trung niên mặc quân phục Triệu gia quân... Người này nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, ở Triệu gia quân không có thời hạn tuổi nghĩa vụ quân sự, ba mươi tuổi đều xem như lão binh, độ tuổi này hắn là hậu cần.

Hạ Nhất Hàng thấy được phù hiệu trên cánh tay áo hắn, liền cau mày, “Người là người ở phòng tạp vụ?”

Phòng tạp vụ trong quân doanh là chuẩn bị cho nhân viên, đa số đều là thuê người thường, hoặc là binh lính xuất ngũ đến hỗ trợ.

Trong quân doanh mỗi ngày có số lượng lớn tạp vụ cần phải xử lý, nói ví dụ như giặt quần áo, phơi quần áo, dọn dẹp, rửa rau rửa chén vân vân...

Ở Triệu gia quân phòng tạp vụ có mấy trăm chỗ, thuê nhân số hơn vạn.

Lỗ Nghiêm đưa tới phòng tạp vụ để tổng quản nhận người, tên này bị áp tới, dáng vẻ thoát nhìn chỉ là một nam tử trung niên phổ thông, có thân phận bình thường.

Hắn tên là Vương Trường Phúc, nguyên quán ở Sơn Tây, nhập ngũ năm mười sáu tuổi, năm hai mươi lăm tuổi bị thương nên mới xuất ngũ, gia đình ổn định ở Hắc Phong Thành, trong nhà có vợ con, cháu trai cũng không nhỏ, hắn năm nay năm mươi một tuổi, phụ trách phơi quần áo ở phòng tạp vụ trong quân doanh. Triệu Phổ từ trước tới giờ đối xử tử tế với binh lính xuất ngũ, đặc biệt là những người xuất ngũ do bị thương. Không ít người trong quân doanh biết Vương Trường Phúc, tất cả mọi người đều gọi hắn lão Vương, người này ngày thường tính cách ôn thuận, hết sức hòa khí.

Mà vị này nhìn đi nhìn lại cũng bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng qua chỉ là lão binh, mà lại chính là vị kia trong truyền thuyết, “Huyết yêu.”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn – Đến tột cùng, là xảy ra chuyện gì đây?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 43: Tri Chu Kế

Edit: Fin

Beta: Po

Một đám cao thủ Khai Phong Phủ cộng thêm Triệu gia quân cùng vây xung quanh đánh giá một tạp vụ bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa ở trước mắt.

Nhìn thế nào, cũng không thể đem đại thúc vô cùng bình thường này liên hệ với Huyết yêu đỉnh đỉnh đại danh thần thông quảng đại ở chung một chỗ được. Hẳn có nhiều bản lĩnh như vậy sao, có thể làm cho người bị nguyên rửa mất mạng, lại có năng lực hạ chú khiến người khác bị sét đánh chết?

Vương Trường Phúc bị mang tới trước mặt Triệu Phổ, vẻ mặt cũng rất mờ mịt.

Triệu Phổ một tay nâng cằm, hỏi hần, “Người chính là hung thủ giả trang thành Huyết yêu hại chết nhiều người như vậy sao?”

Vương Trường Phúc một mực lắc đầu, “Nguyên soái đừng lấy ta ra làm trò cười a, làm sao ta có bản lĩnh này được!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Mọi người cũng nhìn Công Tôn – Đúng vậy, tên này tự giải thích cùng những biểu hiện bên ngoài nhìn vào quả là làm cho người ta phải tin tưởng,

hắn mới nhìn đúng là không có bản lĩnh kia, nhưng nếu Công Tôn nói chính là hắn, vậy phải nghe lời giải thích của Công Tôn một chút.

Công Tôn đưa tay, chỉ chỉ hai cái bình lưu ly ở trên bàn, hỏi Vương Trường Phúc, “Tang vật của người ta cũng đã lấy được, còn muốn nói xạo sao? Bản thân khai báo không thật còn đòi xử lý nhẹ.”

Vương Trường Phúc cười khổ, “Tiên sinh hà cớ gì phải khó xử một lão đầu cái gì cũng không biết như ta.”

Công Tôn cười lạnh một tiếng, “Cái gì người cũng không biết? Đừng có giả bộ! Phải nói là là cái gì người cũng đều biết hết mới đúng!”

Vương Trường Phúc có vẻ còn muốn tranh luận đôi câu, nhưng Công Tôn đã khoát tay chặn lại, “Miệng nói không thì không có bằng chứng, chi bằng chúng ta biểu diễn một chút đi!”

Công Tôn vừa nói, vừa vẫy tay với Thanh Ảnh Xích Ảnh bên ngoài.

Xích Ảnh ra hiệu bảo người bên ngoài đi vào trong.

Mọi người tò mò nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy có bốn binh lính đang nâng một cái cang tiến vào, trên cang đặt con heo rừng.

Con heo rừng này mặc dù nằm yên không nhúc nhích, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là còn sống, chắc là trúng các loại mông hãn được linh tinh gì đó, đang ngủ say khục khịt.

“Trước đi săn thú mới bắt được con heo này.” Trâu Lương nói.

“Phòng bếp vốn đang dự tính tối nay ăn heo nướng, nhưng đã bị ta mượn tới đây.” Công Tôn nói xong, cầm một cái bình lưu ly ở trên bàn lên, nói, “Con nhện trong cái bình này, gọi là nhện Hỏa Văn(72).”

(72)Nhện Hỏa Văn hay còn gọi là nhện lửa Mexico hay nhện Tarantulas, chúng thường có chiều dài cơ thể vào khoảng 2.5 tới 10cm, nếu tính luôn chân thì 8 tới 30cm.

Tất cả mọi người vuốt cằm quan sát con nhện trong bình, đúng vậy, tên rất có hình tượng! Trên thân con nhện đen có hoa văn màu đỏ, nhìn giống như Hỏa văn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường – Thứ mà Giao Giao nhìn thấy vào đêm hôm đó, chính là đám nhện xếp thành một hàng ở trên nóc nhà này ư?

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chính là những thứ này.

“Sau đó thì nhìn cái này.” Công Tôn đặt bình xuống, thật cẩn thận mà giơ lên một cái khác, cho mọi người thấy.

Chỉ thấy trong cái kia bình, cũng có mấy con nhện, cái đầu lớn hơn một chút so với nhện Hỏa Văn, màu xám đen, không có hoa văn, có điều cái bụng rất lớn, tròn vo vo.

“Loài nhện này tương đối hiếm thấy, chúng còn có một biệt danh khác là nhện Di Đà.” Công Tôn nói tiếp.

Mọi người sau khi nghe xong tiếp tục gật đầu – Cái bụng tròn vo vo đó đúng là như là Di Đà vậy.

“Mà hai con nhện này cũng không phải là loại nhện bình thường.” Công Tôn chỉ vào nhện Hỏa Văn nói, “Đầu tiên nói đến nhện Hỏa Văn, các người không cần phải sợ, loại nhện này không có độc, hơn nữa chúng còn là cao thủ kết mạng nhện.”

Tất cả mọi người chuyên tâm nghe Công Tôn giảng giải về con nhện.

“Loài nhện có rất nhiều chủng loại, sự lớn nhỏ của từng loài cũng theo đó mà có sự bất đồng, loài nhỏ nhất so với thư trùng còn nhỏ hơn, mà loại lớn nhất so với bàn tay thì còn lớn hơn nữa, thậm chí chúng còn có thể bắt cả chim chóc ăn.”

Triển Chiêu nghe đến đó liền theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường bên người một cái.

Quả nhiên, Ngũ gia lộ ra vẻ mặt không chịu nổi, cùng lộ ra biểu tình khó tiếp cận giống Bạch Ngọc Đường còn có vị tướng quân thiếu gia Hứa Kham kia.

“Thức ăn của con nhện cũng có nhiều loại nhiều dạng, khác với loài sâu, loài nhện và bộ ngựa rất giống nhau, chúng đều là loài thường xuyên ăn côn trùng đồng loại.” Công Tôn nói xong, chỉ nhện Hỏa Văn, lại chỉ nhện Di Đà trong một cái bình khác, “Nhện Hỏa Văn chuyên lấy nhện Di Đà làm thức ăn.”

“Vậy mấy con nhện nhỏ màu đen sẽ ăn mấy con nhện béo ú màu tro ạ?”

Tiểu Tứ Tử không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, hai tay nâng cằm nằm trên bụng Tiểu Ngũ nghe đến giờ, vẻ mặt tò mò.

Công Tôn gật đầu, “Mà con Di Đà này cũng không giống những con nhện khác.”

“Nó cũng ăn con nhện sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Công Tôn lắc lắc đầu, “Nó không ăn con nhện, chính xác mà nói, nó là một tên trộm.”

“Tên trộm?” Mọi người nghe xong đều cảm thấy mới mẻ, đầu năm nay mấy con nhện trong thành cũng đi làm ăn trộm á?

“Nhện Di Đà vốn không tự mình dệt mạng cho nên bình thường nó đều bò đi mạng nhện khác, tìm được con mồi bị vướng, sau đó trộm con mồi đi ăn luôn.” Công Tôn cười, “Bụng nó lớn như vậy, một phần là do chất độc được dấu ở bên trong dùng để làm say con mồi.”

Tất cả mọi người há miệng gật đầu – Có chuyện như vậy a...

“Vậy con Nhện Di Đà này là thức ăn của con Nhện Hỏa Văn?” Triệu Phổ tò mò, “Chúng nó ăn con nhện độc sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Chúng nó ăn nhện nướng.”

“Hả?” Tất cả mọi người kinh ngạc – Nhện nướng á?

Công Tôn nói, “Chúng ta cứ đơn giản mà thử một chút là biết ngay.”

Nói xong, y lấy từ trong hầu bao ra một cái hộp nhỏ, dùng cái nhíp kẹp một thứ từ bên trong ra.

Tất cả mọi người hí mắt nhìn, Triển Chiêu hỏi, “Là bọ rùa à?”

“Sao lại không động đây?” Triệu Phổ cách gần nhất, cảm thấy con bọ rùa này hình như chết rồi, nhưng mà hình như vẫn còn sống a, thấy không rõ lắm.

“Đây là con bọ chết.” Tiểu Tứ Tử hình như có biết.

Công Tôn gật đầu, nói, “Con bọ chết là loài vốn sinh sống trong bụi cỏ, chúng hút máu giống loài muỗi nhưng bình thường cũng chỉ cắn mèo chó chứ không cắn người, bọ chết chuyên núp trong lông hay da của chó mèo, đặc biệt vào lúc trời lạnh, chúng nó liền cắn chặt trên da, thuận tiện ở trong lông cho qua mùa đông.”

Mọi người nghe được tóc gáy cũng dựng thẳng, Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Ngũ ở trên giường, vừa nhìn Triển Chiêu – Sau này không được cho Tiểu Ngũ lên giường nữa!

Công Tôn khoát tay, “Bọn Tiểu Ngũ ta toàn dùng thảo dược để tắm qua, không có sâu đâu, trên người các người ta cũng có cho túi hương đuổi côn trùng, yên tâm yên tâm.”

Ngũ gia thở phào nhẹ nhõm, Hứa Kham ở một bên dùng cánh tay chạm vào Bàn Dục, hỏi, “Túi hương gì mà thần kì như vậy? Còn nữa không? Ta đặt mười vạn cái, cho trong doanh ta mỗi người mang hai cái.”

Mọi người nhìn Hứa Kham một lát, đều theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Hai người có rảnh rồi cùng nhau uống một chén không? Không chừng có thể tán gẫu được đó.

Bao Duyệt cảm thấy Bạch Ngọc Đường, Hứa Kham, Bàn Dục hơn nữa Thiên Tôn, bốn người có thể thành một bàn bại gia mặt chược gì đó...

Công Tôn tiếp tục nói, “Nếu bị con bọ chết cắn cũng không thể tùy tiện đập chết được, bởi vì khi ta vừa chạm vào thì nó sẽ lập tức chui vào trong da người ngay, lại bám rất chặt, lúc đó chỉ có thể dùng tới lửa nóng mới đuổi nó đi được, còn lúc ta kéo mạnh nó xuống dưới hay lúc bị hoảng sợ thì nó sẽ phân bố chất độc, người bị nó ghim chặt sẽ trúng độc, nhưng mà chất dịch của loại độc này sẽ không hại chết người, phản ứng của mọi người cũng không giống nhau, nhẹ một chút thì chỉ ngứa vài ngày, nặng một chút thì khiến người buồn nôn té xỉu. Mà độc tính của nhện Di Đà thì mạnh hơn nhiều, trúng độc sẽ bị tê dại rồi bỏ mạng, nhưng mà nhện Di Đà chỉ cắn sâu chứ không cắn người.”

Tất cả mọi người cau mày, dù sao cũng là loài sâu ghê tởm!

“Nhưng có một mùi hương mà con bọ chết rất nhạy cảm.” Công Tôn mỉm cười, “Chính là nước tiểu của động vật.”

Khóe miệng mọi người co giật.

Bạch Ngọc Đường cùng Hứa Kham nhìn mau muốn nôn mửa.

Lúc này, Đồng Thiên Dực chạy vào, cầm trong tay một cái chén nhỏ, bên trong có chất lỏng màu vàng.

Đặt cái chén lên trên án chủ soái của Triệu Phổ xong, Đồng Thiên Dực nói, “Tiên sinh! Người muốn nước tiểu của chó, Cầm vừa mới đi tiểu đấy, vẫn còn mới lắm.”

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương đều mím môi nhìn Cầm đang phe phẩy đuôi đi từ cửa vào.

Cánh tay Triệu Phổ chỉ vào án chủ run run, ý là – Người muốn chết a, dám đặt trên án chủ soái?!

Đồng Thiên Dực nhướng mày với Triệu Phổ – Là tiên sinh nói muốn.

Cửu vương gia khóe miệng co giật kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng chưa nói không cho để đó hay kêu đem đi gì, nhịn.

Công Tôn lấy ra một cây que vải nhỏ, cho dính một chút nước tiểu chó rồi thoa ở trên cổ sau của lợn rừng, sau đó đem con bọ chết ném vào trên người con lợn.

Mọi người cứ vậy mà khần trương nhìn chăm chăm con sâu nhỏ kia – Cứ ném loạn như vậy mà không có chút gấp gáp nào a?

Sau đó đám người liền trông thấy con sâu nhỏ kia nhanh chóng bò đến vị trí vừa thoa nước tiểu của lợn rừng, sau đó liền bất động.

Công Tôn dùng một tờ giấy Tuyên Thành phủi vài cái, nhưng con sâu kia vẫn “Dính” chặt ở trên cổ sau của con lợn, không có rớt xuống.

“Trên cổ của tất cả thi thể phụ cận đều có dấu vết này.” Công Tôn nói, “Vị trí này chính là chỗ mà con bọ chết đã cắn qua! Hung thủ cần nghĩ biện pháp thoa một chút nước tiểu của chó hay mèo lên cổ người mà mình muốn giết, rồi lại ném con bọ chết lên trên người nạn, thì không lâu sau con bọ chết kia sẽ đi đến vị trí cổ mà cắn. Sở dĩ phải chọn sau cổ, là vì chỗ này mình không nhìn thấy, mà người bình thường cũng sẽ không chú ý đến, hơn nữa lại không giống những chỗ khác có quần áo bao quanh, cổ là vùng có thể dễ dàng tiếp xúc được, lại cách chỗ mạch máu cổ rất gần, rất thuận lợi cho việc hành động.”

Mọi người gật đầu lại gật đầu, Công Tôn nói nghe rất có đạo lý, mặc dù không biết chuyện y nói với hung án giết người và Huyết yêu có quan hệ gì.

“Con bọ chết là mối mà nhện Hỏa Văn thường dùng để ‘Câu’ nhện Di Đà.” Công Tôn vừa nói, vừa mở nắp bình lưu ly có nhện Hỏa Văn, đổ nhện Hỏa Văn rớt xuống bàn, ở phía trước bàn là một cục mà bọn họ mang về từ Thanh Liên Tự, chính là cục gạch bị đục cái lỗ thủng kia.

Chỉ thấy sau khi những con nhện đi ra, liền xếp thành một hàng, song song đi tới... Xuyên qua cái lỗ thủng kia, bắt đầu dệt mạng...

Nhện Hỏa Văn dệt mạng tương đối nhanh, chỉ trong chốc lát bọn chúng có thể phun ra tơ nhện có hình dáng như một cây cầu, nhả tơ không ngừng nghỉ ở chỗ bị thoa nước tiểu của con lợn rừng, sợi tơ khi ấy tạo thành một cái mạng nhện, đem con bọ chết vẫn còn bám trên cổ con heo hoàn toàn vây lại.

Chờ sau khi đã hoàn thành xong xuôi, mấy con nhện Hỏa Văn liền yên lặng mai phục chung quanh con bọ chết, không nhúc nhích chờ đợi.

Công Tôn lại thả một con nhện Di Đà ra.

Con nhện mập ú kia vừa vắn chen vào cái lỗ thủng, bò theo cái mạng mà nhện Hỏa Văn vừa dệt rất nhanh kia, bắt đầu bò về phía con bọ chết ở phía sau cổ của con lợn rừng.

Con nhện Di Đà rất nhanh đã bò đến bên cạnh con bọ chết, nó vây quanh con bọ chết quay một vòng cuối cùng nằm lên trên lưng con bọ chết, rồi mọi người thấy hình như nó đang cắn con bọ chết... Đúng lúc này, hai con nhện Hỏa Văn bò lên trên mạng nhện.

Mọi người ở đây đều tò mò không biết hai con nhện không độc muốn làm thế nào để giết chết và ăn hết một con nhện vừa to lớn hơn chúng lại vừa có độc...

Chỉ thấy hai nhện Hỏa Văn đột nhiên cọ sát lẫn nhau.

Tiếp sau đó, nhẹ nhàng “Phụt” một tiếng...

Theo hành động ma sát lẫn nhau của hai con nhện nhỏ, mọi người liền nhìn thấy một đốm lửa bùng lên...

Theo đốm lửa kia, cả tấm mạng nhện gần như bị đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Lúc này, chợt nghe tiếng Tiểu Tứ Tử kêu, “Nhìn nha! Con nhện béo ú bốc khói kìa...”

Tiểu Tứ Tử nói còn chưa dứt lời, lại nghe thêm một tiếng “Phụt”.

Con nhện Di Đà kia bốc cháy như pháo, nó đột nhiên nổ tung rồi bay lên giữa không trung, sau đó cứng ngắt rơi cái bịch bịch xuống mặt đất, mọi người liền ngửi được một mùi khét nhàn nhạt.

Lại nhìn sau cổ con heo rừng, chỗ vốn có con bọ chết cũng đã bị nổ cho bay! Nhưng thứ nổi bật hơn là làn da phía dưới cổ của con heo rừng

bồng có một thứ nho nhỏ đang nhô ra, trông giống như bọt nước, vết bọt nước kia chuyển động về chỗ mạch máu phía gáy, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa...

Không bao lâu, con heo rừng kia đột nhiên run lên một cái, sau đó không nhúc nhích nữa, vừa rồi lúc nó ngủ vùng ngực bụng vẫn còn phập phồng nhẹ nhàng, nhưng lúc này ở ngực và bụng đã không còn phập phồng nữa.

Nhìn lại sau cổ lợn rừng, chỗ mà con bọ chết vừa bám ban nãy bỗng xuất hiện một vết màu nâu nhỏ trông rất giống vết bóng hay ban... Bị mạng nhện xuyên qua chính là lỗ thủng trên gạch, lại thêm dấu vết bị đốt trọi một vòng.

Mấy con nhện Hỏa Văn bò đến bên cạnh nhện Di Đà.

Sau khi nhện Di Đà bị bắn ra từ con heo rừng liền rơi xuống trên mặt đất, nó giống như bị lửa nướng qua, có mùi khét, hơn nữa bụng đã nổ tung.

Mấy con nhện Hỏa Văn nhỏ đến bên cạnh nó, chia nhau ra ăn nó... Thật đúng là ứng với câu nói kia của Công Tôn, là ăn “Nhện nướng”!

Sau khi ăn no mấy con nhện Hỏa Văn lại xếp thành một hàng quay về trong bình lưu ly.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hết thấy xảy ra trước mắt.

Hồi lâu sau, Âu Dương Thiếu Chinh vươn tay đi chọt con heo rừng kia một chút, mới phát hiện con heo đã cứng ngắc, không còn hô hấp nữa... Nó chết rồi!

Công Tôn mỉm cười, giải thích cặn kẽ cho mọi người hiểu, “Thành phần bên trong tơ nhện mà nhện Hỏa Văn phun ra có chứa một loại tương tự như hỏa tiêu, rất dễ đốt cháy, mà chất độc của nhện Di Đà cũng rất dễ

đốt! Lúc nhện Di Đà cắn con bọ chết thì chất độc từ miệng nó liền được đưa vào trong cơ thể bọ chết, làm con bọ chết bị tê liệt. Lúc này, chỉ cần nhện Hỏa Văn đốt mạng nhện thì sẽ nổ chẳng khác gì oanh thiên lôi cả, nên nhện Di Đà mới bị nổ tung! Nó không những đốt cháy mạng nhện mà còn đốt luôn cả dịch độc, chất độc mà nhện Di Đà trang bị trong bụng chẳng khác gì như được trang bị bình dầu hỏa, nổ cái BÙM! Mà càng thú vị hơn là chất độc nhện Di Đà đâm vào trong thân con bọ chết cũng bị đốt nhưng lại không hề bị cháy, là bởi vì đốt không tới chất độc trong con bọ chết! Bọ chết vốn sợ nóng, lúc nhện Di Đà trên lưng bị nổ nó cũng đã bị dọa cho hoảng sợ mà bỏ chạy! Lúc bỏ chạy, con bọ chết mới theo bản năng đem dịch độc ở toàn thân để lại trong thân con heo rừng, chất độc này còn lôi kéo chất độc mà vừa rồi nhện Di Đà đưa vào trong cơ thể nó... Hai loại dịch độc liền theo máu hướng về buồng tim. Độc trong con bọ chết đã bị máu pha loãng mất đi nên giờ chỉ còn lại độc của nhện Di Đà. Loại kịch độc trí mạng này khiến chotrái tim của con heo rừng bị tê liệt trong nháy mắt, đó cũng là lí do tại sao lúc nghiệm thi, tim của người chết do độc tính và tim người chết bình thường lại khác nhau đến vậy! Tất cả những người ‘Thọ chung chính tẩm’ đều là do trái tim ngừng đập mà chết, quá trình trải qua chính là như thế. Sau khi nhện Di Đà và con bọ chết giết người, nhện Hỏa Văn đã xóa sổ toàn bộ ‘Chứng cứ phạm tội’! Vết ban hay bóng ở cổ thi thể là do lúc nhện Di Đà bị nổ nên đã lưu lại... Cũng chính là vết bị sét đánh trúng khi nhìn từ bên ngoài.”

Mọi người ở đây không biết phải lộ ra biểu tình gì, thì ra hung khí chính là ba loại sâu này!

Hồi lâu sau, tất cả mọi người phục hồi lại tinh thần quay sang nhìn tên Vương Trường Phúc có dáng vẻ bình thường không có gì lạ kia.

Lúc này, sắc mặt Vương Trường Phúc cũng không phải quá tốt, hẳn có vẻ còn muốn nói mình cái gì cũng đều không hiểu, mới vừa bày ra vẻ mặt

cầu xin, chỉ thấy Công Tôn vẫy tay với Đồng Thiên Dực, hỏi, “Người tra được sao?”

Đồng Thiên Dực gật đầu, lấy ra một phần tư liệu, nói, “Vương Trường Phúc nguyên quán ở Thiệu Hưng, người nhà sống trên núi, tổ tiên là ‘Người nuôi sâu’, sau đó đổi thành bán dược liệu.”

“Người nuôi sâu...” Triển Chiêu cau mày, ngẩng đầu, “Giống với Thiên Huỳnh Vương sao?”

Mọi người Triệu gia quân cũng không biết Thiên Huỳnh Vương là người nào, nhưng mấy người bọn Bạch Ngọc Đường đi Ma Cung đều biết người này!

Kỳ nhân ở Ma Cung kỳ vốn đông đảo, trong đó có một người gọi là tiểu lão đầu Thiên Huỳnh Vương, nhìn không có đặc điểm gì, nhưng mà Thiên Tôn đã từng nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy lão đầu này thì mau nhanh chóng chạy đi... Sau đó Bạch Ngọc Đường mới biết chính xác câu này.

Thiên Huỳnh Vương là “Người nuôi sâu” thần bí, hắn nuôi rất nhiều sâu, không giống với Công Tôn nuôi cở, Thiên Huỳnh Vương chỉ nuôi sâu bình thường, hắn nuôi nhiều nhất là sâu Huỳnh Hỏa, những con sâu đó hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn. Có một lần hắn tìm một đám sâu róm béo ú đến hù dọa Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia tức giận đến mức suýt nữa đốt sạch phòng ở của hắn, may mà Triển Chiêu kịp thời chạy tới, đi cứu Chuột nhà mình bị dọa hoảng sợ.

“Người nuôi sâu là một nghề rất thần bí.” Ân Hậu nói, “Những năm gần đây gần như đã thất truyền.”

(Không hiểu sao Ân Hậu lại ở đây trong khi ở chương trước Nhĩ Nhã đã cho ông và Thiên Tôn đi ngủ?!)

“Có bản lĩnh lớn như vậy?” Triệu Phổ nhìn Vương Trường Phúc.

“Nội lực của hắc không đủ cao cho nên không có khả năng có thể lập tức gọi ra cả một núi sâu giống Thiên Huỳnh Vương, hắc chỉ có thể thông qua tập tính của loài sâu rồi khống chế một ít sâu đơn giản mà thôi.” Công Tôn lắc đầu, “Không chỉ người hạ Huyết chú bởi vì sâu mà chết, mà ngay cả những người bị nguyên rửa kia cũng là bởi vì bị sâu tấn công không kịp chớp mắt, mà phát sinh các loại ‘Ngoài ý muốn’ mà bỏ mạng!”

Lúc này, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh từ bên ngoài tiến vào, bọn họ đã điều tra nhà Vương Trường Phúc, dưới tầng hầm ngầm và trong hậu viện đều tìm được các loại sâu mà hắc nuôi, còn có một phong thư có vẽ đồ án Tiêu Yêu Lô.

Suy nghĩ của Triển Chiêu đột nhiên minh bạch, hỏi Công Tôn, “Người để Ân đại trù làm những mạng nhện có thể đốt cháy kia là vì muốn dẫn hắc ra?”

“Công Tôn gật đầu, “Trước đó chúng ta đã hoài nghi hung thủ ở ngay trong quân doanh, lần này mang Trần lão gia tử vào ở đây, vì thanh tiếng của ‘Huyết yêu’ nên hung thủ nhất định sẽ có ý nghĩ phải giết luôn Trần lão gia tử. Nhưng mà những chỗ khác không thể so với quân doanh được, thứ nhất là thủ vệ sâm nghiêm, thứ hai là lều trại cũng không thể đào thành động, cho nên trước đó hắc phải đi thăm dò đường và cả chuyện phải đem con bọ chết thả lên trên người Trần lão gia tử. Ta bảo nhóm Ảnh vệ âm thầm đặt những sợi đường kéo thành mạng nhện ở các nơi trong quân doanh. Loại mạng nhện này vào mùa đông vốn rất hiếm thấy, người trong quân doanh vốn quen mùa, ai cũng sẽ không rảnh hơi quan tâm mấy cái mạng nhện trên mặt đất. Nhưng hung thủ thì lại không giống vậy, cái gọi là có tật giật mình, nếu hung thủ nhìn thấy mạng nhện các người đoán xem hắc sẽ làm gì?”

“Tiêu hủy...” Mọi người gần như là trăm miệng một lời.

Công Tôn gật đầu, “Mỗi chỗ có mạng nhện giả, ta đều an bài Ảnh vệ âm thầm mai phục, chỉ cần có người lén lút tiêu hủy thì nhất định phải canh chừng thật chặt... Mà Vương Trường Phúc làm một chút, so với chuyện tiêu hủy mạng nhện thì hẳn càng sợ bại lộ chuyện mình chính là hung thủ hơn!”

Công Tôn nói đến đây, tất cả mọi người đều hiểu, Triệu Phổ cười một tiếng, “Hắn lấy hộp quẹt châm đúng không?”

Công Tôn gật đầu, “Ta muốn khiến hắn tự hoài nghi nhện Hỏa Văn mà hắn nuôi đã bò ra ngoài, hắn phát hiện thấy một ít mạng nhện liền đốt, nhất định sẽ cảm thấy mình đã không đóng chặt nắp bình có nhện Hỏa Văn, sau đó chắc chắn sẽ vội vã trở về tìm bình có nhện để kiểm tra, kết quả...”

Mọi người hiểu rõ gật đầu – Cái này không phải là tang vật cũng lấy được sao!

Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nhỏ bé bộp bộp, “Phụ thân thật thông minh!”

Triệu Phổ ưỡn ngực vừa lòng mà gật đầu lại gật đầu – Đúng a! Sách hay đồ vật có liên quan đến sâu hay thảo dược đều chạy không khỏi mắt thần Thư ngọc của ta!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều cảm thấy “Hóa ra là vậy”! Khó trách nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được cách thức hung thủ gây án, thủ pháp này rất phức tạp lại không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải Công Tôn hay đọc sách lại học rộng hiểu nhiều, có thể bọn họ vĩnh viễn cũng không bắt được tên hung thủ giảo hoạt này!

Nhưng rốt cục sau khi đã hiểu rõ được thủ pháp giết người của hung thủ, có một thứ nghi ngờ lớn hơn dần dâng lên trong lòng mọi người, chính là – Động cơ!

Vị ở trước mắt này chỉ là một đại thúc bình thường mộc mạc, mặc dù có bối cảnh không tốt lại còn nuôi sâu... Nhưng mà vì sao chứ? Hẳn vì sao lại phải hao tổn tâm cơ đi giết nhiều không thù không oán với hãn như vậy chứ? Nếu như chẳng qua là trừng trị ác nhân thì ngược lại còn có thể hiểu được, nhưng vấn đề là, bất kể là người tốt hay là kẻ ác hãn đều phải giết! Làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 44: Ác Nhân Thông Thường

Edit: Fin

Beta: Linh

Công Tôn đem toàn bộ quá trình vụ án phát sinh biểu diễn lại thật hoàn mỹ một lần nữa, mặc dù sắc mặt Vương Trường Phúc không lộ ra vẻ sợ hãi hay giống người đa mưu xảo hoạt, nhưng mà núi cao còn có núi cao hơn, rốt cuộc vẫn bị Công Tôn bắt lại, ngay cả tang vật cũng lấy được.

Trước đây trong quân doanh, có thể tất cả mọi người đều cảm thấy hắn không giống Huyết yêu trong truyền thuyết kia, nhưng lúc này mọi người đều có chung một suy nghĩ – Chó sửa chó không cắn(73)con người chính là như vậy, đôi khi thoát nhìn càng tầm thường vô hại nhưng thực tế lại càng nguy hiểm.

(73)Câu đầy đủ là ‘Kêu cầu mới cắn người, cắn người cầu không gọi’ –Chó sửa là chó không cắn, chó không sửa là chó cắn chết người.

Hiện tại, mọi người chỉ muốn biết lí do Vương Trường Phúc làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì.

Mà lúc này về mặt Vương Trường Phúc cũng xuất hiện một ít biến hoá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở Khai Phong Phủ nhiều năm, phá được rất nhiều án kiện, đã gặp qua đủ loại hung thủ, kẻ độc ác tàn nhẫn, kẻ xảo hoạt mưu mô.

Rất nhiều hung thủ che dấu hành vi phạm tội của bản thân rất khá, bộ mặt thật của bọn họ như đang lẫn trốn bên trong lớp sương mù dày đặc, bình thường phải xé mở tầng tầng lớp lớp che chắn mới có thể làm cho bọn họ lộ ra bản chất.

Người có loại mặt mũi này, cứ như có đến hàng trăm sắc thái.

Hình dáng của hung thủ bình thường không dùng từ ‘đẹp’ hay ‘xấu’ để hình dung, bộ mặt thật của tội ác chính là động cơ hoặc lí do của bọn họ về cơ bản là giống nhau, thứ duy nhất có thể phân biệt chẳng qua là mức độ tà ác mà thôi.

Đã từng gặp qua vô số gương mặt vạn vẹo dữ tợn nhưng đến khi thấy được Vương Trường Phúc mặt mũi tầm thường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn có ‘kiến thức uyên thâm’ cũng phải ngạc nhiên. Ngay cả chủ tướng Triệu gia vốn nhìn chuyện giết chóc, trải qua khói lửa mưa tên đến quen cũng cảm thấy tầm mắt được mở rộng.

Vương Trường Phúc một chút cũng không xấu hổ khi lời nói dối bị vạch trần, cũng chẳng bị làm hoảng sợ. Lúc này, hắn rất bình tĩnh, lại thu liễm một phần dáng vẻ mờ mịt không hiểu chuyện ban nãy.

Triệu Phổ đầy hứng thú mà sờ cằm, đánh giá vị binh sĩ tạp vụ tầm thường này.

Những người khác ở đây đều không lên tiếng, suy nghĩ thật tường tận về vị ‘Huyết yêu’ này một chút.

Ngay lúc cả phòng một mảng trầm mặc, Triển Chiêu đột nhiên chỉ tay nói “Kia là cái gì...”

Mọi người ‘soạt’ một tiếng quay mặt sang nhìn y.

Triển Chiêu chỉ chỉ chỗ cánh tay trái của Vương Trường Phúc “Mở tay áo hăn ra ta xem một chút.”

Tất cả mọi người hơi sững sờ, sau đó gật đầu – Nên xem thử!

Xích Ảnh kéo tay áo Vương Trường Phúc ra, sau khi nhìn thoáng qua, tất cả mọi người cau mày – Chỉ thấy trên tay trái hăn có một đồ án Ác Đế chương văn rất rõ ràng.

Triệu Phổ gật đầu – Khó trách...

Vương Trường Phúc ngẩng đầu nhìn mọi người, trên mặt hiện ra một nụ cười thần nhiên, lại lộ ra vài phần đắc ý.

Hạ Nhất Hàng vốn vẫn luôn ở bên cạnh nhìn mà không nói gì bây giờ cứ như đang có chuyện gấp gáp, vội vàng đứng dậy ra khỏi lều trường.

Có mấy phó tướng cũng theo Hạ Nhất Hàng ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Trâu Lương, “Bọn họ đi làm gì thế?”

“Kiểm tra linh tinh.” Trâu Lương trả lời ngắn gọn.

Hỏa Phượng gật đầu, “Như thế a, vậy thì tay của mỗi người trong quân doanh hăn cũng nên nhìn một chút.”

“Trước đã kiểm tra qua một lần rồi.” Trâu Lương đáp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Nói cách khác...” Công Tôn kinh ngạc, hỏi, “Hoa văn của đồ án này vừa mới xuất hiện gần đây sao?”

“Hoa văn xuất hiện khi nào cũng không quá trọng yếu.” Lỗ Nghiêm lắc đầu, “Trước đó đã kiểm tra qua nhưng không có hiệu quả gì nhiều.”

Hỏa Phượng nghĩ nghĩ, lại hỏi Trâu Lương, “Vậy muốn kiểm tra thêm một lần nữa sao?”

Trâu Lương nhướng một bên mày – Cũng chỉ có thể như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ – Quân doanh quả thật phải cẩn thận trên hết. Ấc Đế nếu đã bắt đầu xâm nhập quân doanh Triệu gia thì thật là điều khiến người ta lo lắng.

Lúc này, Đồng Thiên Dực từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh Triệu Phổ thấp giọng thì thầm vài câu.

Triệu Phổ gật đầu.

Đồng Thiên Dực liền đi ra ngoài, lúc ra cửa ánh mắt lướt qua Vương Trường Phúc, mang theo ý nghĩa có chút không rõ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được không khí có phần ngưng trọng.

Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Triệu Phổ nói, “Cả nhà của hãn đều đã chết hết rồi.”

Công Tôn hít một hơi khí lạnh.

“Chết như thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Bị giết.” Triệu Phổ trả lời.

“Sao lại thế được? Không phải có thủ vệ sao...” Công Tôn nói đến đây, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Là sâu?!”

“Người giết cả nhà mình?” Bao Duyệt kinh hãi nhìn Vương Trường Phúc.

Vương Trường Phúc mỉm cười gật đầu, trong nụ cười lộ ra tia quỷ dị.

Nhìn nụ cười như vậy, tất cả mọi người không thể không nhìn vị hung thủ ‘tầm thường’ này bằng ánh mắt khác.

“Vì sao người lại làm như vậy?” Công Tôn không tài nào hiểu nổi, “Trong nhà người còn có cha mẹ già và con nhỏ, người nên biết cho dù người là kẻ tội ác tày trời đi chăng nữa thì khi Triệu Phổ xử người Thiên đao vạn quả⁽⁷⁴⁾ cũng sẽ không thương tổn người nhà người, sao không để cho họ một con đường sống?”

(74)Nguyên văn (千刀万剐): Chém nghìn vạn nhát dao, chết không toàn thây.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn – Người đây là đang khen ta đó hả?

Vương Trường Phúc cười lạnh, hắt nhìn Công Tôn, nói, “Học rộng tài cao, y thuật vô song.”

Công Tôn khẽ cau mày, không rõ hắt nói những lời này nhằm mục đích gì?

Ánh mắt Vương Trường Phúc sau khi dừng lại trên người Công Tôn một lát liền chuyển đến bên người Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh và Tiêu Lương còn nằm trên lưng Tiểu Ngũ.

Hắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Đáng yêu lạnh lợi, chọc người yêu thích.”

Nói xong lại nhìn Tiêu Lương Tử bên cạnh Tiểu Tứ Tử đang cảnh giác nhìn hắt, “Thiên phú kinh người, thân thể hiểm hách, tiền đồ vô lượng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Tình huống gì đây?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút – Biết là sẽ bị đánh nên nói lời hay để nịnh bợ?

Lúc mọi người còn đang hoang mang, ánh mắt Vương Trường Phúc tiếp tục di chuyển, rơi xuống trên người đám học sinh Thái Học Viện, mở miệng “Thiên chi kiêu tử(75)tuổi trẻ tài cao”

(75)Nguyên văn (天之骄子): Đứa con kiêu ngạo của trời đất = giỏi giang hơn người.

Tiếp đó, hần nhìn về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, phát ra hai tiếng, “Ha ha, phải đầu thai mấy lần mới có thể có được cuộc sống như của các người đây?”

“Dừng mãnh thiện chiến, chiến công lớn lao.” Ánh mắt Vương Trường Phúc tiếp tục di chuyển đến trên người chư tướng Triệu gia, tiếp đó lại thấy được Lâm Dạ Hỏa bên người Trâu Lương, hướng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ý bảo, “Người và bọn họ là cùng một loại.”

Hỏa Phượng híp mắt, “Đại gia trời sinh tương đối xinh đẹp.”

Trâu Lương bất đắc dĩ nhìn hần – Trọng điểm mà người chú ý vĩnh viễn không giống người khác.

Hỏa Phượng bĩu môi một cái.

Ánh mắt Vương Trường Phúc xẹt qua Triệu Trinh bên cạnh đang dựa vào bình phong uống trà, lắc lắc đầu, “Người thì càng không có gì để nói.”

Triệu Trinh khẽ cười.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Phổ.

Nhìn chằm chằm Triệu Phổ một lát, Vương Trường Phúc nở nụ cười, nói, “Các người không phải là muốn hỏi cho ra lí do sao? Nguyên soái chính là lí do.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ – Lời này có thể nghe ra rất nhiều ý đấy!

Triệu Phổ vẻ mặt vô tội nhìn Công Tôn – Biểu tình của người không cần phải giống như người đi bắt gian kẻ thông dân có được không? Đại gia ta rõ ràng cái gì cũng chưa làm, bản thân hãn biến thái ta cũng không ngăn được a...

Chư tướng Triệu gia nghiêng đầu suy nghĩ giữa hai người có liên hệ gì.

Vương Trường Phúc tỏ vẻ bất đắc dĩ vì mọi người không hiểu được ý tứ của hãn, liền lắc đầu hỏi Triệu Phổ, “Cái loại cảm giác đó tốt lắm có phải không?”

Triệu Phổ nâng cầm chạm vào chén trà, cũng không biết có nghe hãn nói chuyện không.

“Cảm giác gì?” Công Tôn nghi hoặc.

“Cảm giác có thể nắm trong tay sinh tử của người khác!” Vương Trường Phúc nhìn Triệu Phổ, “Cảm giác được người khác tôn thành thần!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Công Tôn mở to hai mắt, “Đây là lí do khiến người giả trang thành ‘Huyết yêu’ để giết người?!”

Vương Trường Phúc nhún vai, “Lí do này không đầy đủ sao?”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên nhìn Triệu Phổ.

Không chỉ có Tiểu Tứ Tử mà những người khác cũng theo bản năng mà nhìn về phía Triệu Phổ.

Triệu Phổ buông tay – Đã nói bản thân hãn biến thái ta cũng không có biện pháp mà.

Triệu Trinh nghiêm mặt suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của tên này cũng không phải là không có đạo lý! Trên đời, trừ bỏ Đường kim hoàng thượng, Thiên Tôn Ân Hậu đã trở thành truyền thuyết, có thể được xưng là ‘Thần’, tựa hồ cũng chỉ có Triệu Phổ mà thôi.

Một chữ ‘Thần’ này, đạo lý như nhau, nhưng khi được đặt ở phía trước hay phía sau sẽ có sự bất đồng rất lớn!

Thần Y, Thần Côn, Thần Thâu... Đây là một loại.

Chiến thần, Tử thần... Lại là một loại khác!

Có được kĩ năng là ở loại trước, có được quyền lực lại là loại sau, mà người được chân chính xưng ‘Thần’ đã ít lại càng ít.

“Lúc mới bắt đầu, trong đầu ta chỉ động một ý niệm.” Về mặt Vương Trường Phúc không đổi sắc nói về những việc mình đã trải qua, “Là rất muốn giáo huấn một người mình không vừa mắt. Rất lâu trước đây ta cũng từng nghe qua truyền thuyết về ‘Huyết yêu’, lúc vừa nghe được truyền thuyết này ta liền có một ý nghĩ, có lẽ ‘Huyết yêu’ đó cũng giống như ta, là một người nuôi sâu. Người bình thường muốn làm được chuyện như vậy hầu như là không có khả năng, mà ta lại có thể!”

Tất cả mọi người cau mày nhìn hắn.

“Thời điểm lần đầu tiên thử dùng kế ‘Huyết chú’, ta quả thật có hơi khẩn trương, nhưng sau khi thành công thì chính là loại cảm giác này!” Vương Trường Phúc bắt đầu hiểu ra, về mặt hưởng thụ, “Loại cảm giác đem mạng người đùa giỡn trong lòng bàn tay thật sự là... quá tốt đẹp.”

Vương Trường Phúc thấy được sự chán ghét trong mắt mọi người, liền thờ ơ mà nở nụ cười, “Các người đương nhiên sẽ không hiểu được, bởi vì ít nhất các người vẫn còn có chút gì đó, bây giờ vận mệnh các người may mắn. Với ta mà nói, ta là người chỉ có hai bàn tay trắng, năm đó nhập ngũ

cũng là một sự sai lầm... Dù sao ta cũng chẳng có thiên phú hay kì ngộ, vào quân doanh phải có võ công cái thế mới có thể làm Tướng quân, người thường chỉ có thể làm lính quèn mà thôi.”

Xung quanh mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ ngáp một cái, “Còn chưa nói tới trọng điểm sao?”

Vương Trường Phúc nhìn chăm chú vào Triệu Phổ, cười vui vẻ, “Chính là loại cảm giác này! Cảm giác tự cao tự đại! Người có biết không? Thời điểm ta tòng quân Vương gia vẫn chưa đến Hắc Phong Thành... Lúc ta lần đầu tiên giết người có thể người cũng còn chưa tới? Ít nhất còn chưa lên làm Nguyên Soái... Nhưng mà ta vẫn nhớ rõ ràng tình cảnh lần đầu tiên khi nhìn thấy người.”

Công Tôn híp mắt – Ai nha, thì ra là nhất kiến chung tình a!

Triệu Phổ bất đắc dĩ nhìn Công Tôn – Người còn diễn rất nhập tâm nữa...

“Lúc ấy ta xách một thùng quần áo mới giặt xong đem đi phơi nắng thì trông thấy một người trẻ tuổi từ bên cạnh đi qua.” Vương Trường Phúc lắc đầu, “Haha... Từ trang phục và khí chất ta đã biết người tuyệt đối không phải là người thường, quả nhiên những binh lính tạp vụ giặt quần áo ở đó đều nói ‘Nhìn thấy không? Đó chính là Cửu Vương gia! Mới mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi đã được xem là Binh mã Đại nguyên soái a! Các người nói xem Hoàng thượng có phải điên rồi không?’”

Tất cả mọi người quay mặt lại nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh nháy mắt với Triệu Phổ mấy cái.

Triệu Phổ nhìn trời.

“Người dừng lại ở phía trước kho hàng của phòng tạp vụ, nhìn chung quanh một lần rồi hỏi người bên cạnh ‘Vậy là kết thúc cuộc đi dạo rồi đúng không?’” Vương Trường Phúc nói.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, ngày đó hẳn là ngày đầu tiên hẳn đến quân doanh, lúc ấy quy mô quân doanh của Hắc Phong Thành còn rất nhỏ, hẳn đi dạo một vòng chưa đến nửa canh giờ đã dạo xong rồi.

“Người có còn nhớ câu thứ hai mà người nói là gì không?” Vương Trường Phúc hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngáp một cái, “Còn chưa kể xong sao?”

Công Tôn tò mò hỏi hẳn, “Người nói cái gì?”

Xích Ảnh giúp Triệu Phổ nói cho Công Tôn, “Vương gia nói ‘Trừ bỏ đầu bếp, tất cả chức vụ binh lính đều huỷ bỏ cho lão tử, toàn bộ quân doanh cứ như hoa quế cao.’”

Mọi người yên lặng gật đầu, nói như thế mới là phong cách của Triệu Phổ! Một câu đặc tội toàn bộ người trong doanh trại.

“Nhưng mà hiện tại trong quân doanh cũng có không ít lão tướng a.” Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Mới vừa hỏi xong, Tử Ảnh phía sau đi lên nói, “Vương gia tới ngày đầu tiên liền chinh đồn hoàn toàn quân doanh, hiện tại tất cả tướng lĩnh đều dựa vào chiến công mà tiến lên, trước kia lão tướng cùng tân binh đều có cơ hội ngang nhau, chỗ nào cũng đều xuất hiện người có bản lĩnh đi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu – Có lý!

“Bắt đầu từ ngày đó, Hắc Phong Thành quả thực là long trời lở đất!” Trên mặt Vương Trường Phúc không khỏi có vẻ hưng phấn, “Người

chường quân sinh sát, y hệt ‘Thần’ đứng ở nơi cao nhất, đôi khi ta nhận không được sẽ thử tưởng tượng ra loại cảm giác đó... Chỉ nghĩ thôi, ta cũng đã biết như vậy có bao nhiêu tốt đẹp! Chỉ tiếc... Loại chuyện này vĩnh viễn không thể nào phát sinh ở trên người ta, loại người như vậy sẽ khiến người người sùng kính, người như ta vĩnh viễn lĩnh hội không đến, khi đó... Ta lại nghĩ tới truyền thuyết về ‘Huyết yêu’.”

“Cho nên người đem một loạt án kiện ngục trang thành ‘Lời nguyện rửa của Huyết yêu’?” Triển Chiêu hỏi, “Hao tổn tâm sức như vậy chỉ để cảm thụ cảm giác khống chế vận mệnh người khác?”

Vương Trường Phúc cười, hỏi ngược lại Triển Chiêu, “Người không nghĩ tới sao?”

“Hừ...” Triển Chiêu vẻ mặt ghét bỏ – Khi nào thì nghĩ đến chuyện khổ cực đó? Lúc nằm mơ thấy ác mộng sao?

“Nói nửa ngày, trọng điểm rốt cuộc là gì?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Triệu Phổ nhìn hắn gật đầu một cái – Huynh đệ hiểu ta a, ta cũng nghe đến phát phì.

Vương Trường Phúc cau mày, “Trọng điểm chính là ta đã làm được! Ta cảm nhận được loại cảm giác đó! Ta làm ‘Thần’ nhiều năm như vậy! Mà về phần người nhà của ta, không cần phải lo lắng, bọn họ thuộc về ta, ta chết đương nhiên phải dẫn bọn họ đi cùng! Cho nên... Các người không thể cướp đi bất kỳ thứ gì từ trên người ta.”

Nghe xong lời của hắn, một đám học trò Thái Học viện đều há to miệng. Hiển nhiên, một đám thiếu niên chưa từng trải đời này xem như hôm nay đã được mở rộng tầm mắt.

“Mà người...” Vương Trường Phúc nhìn Triệu Phổ cười khiêu khích, “Trên đời này cũng có chuyện mà người không làm được, tỷ như, vô luận các người có nghiêm hình khảo vấn như thế nào đi nữa, cũng vĩnh viễn không thể hỏi được chuyện của Ác Đế Thành từ trong miệng ta, ha ha ha...”

Wương Trường Phúc còn đang cười, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêng đầu, “Ông đang vui về cái gì a?”

Mọi người cau mày nhìn Vương Trường Phúc đang đắc ý, cảm thấy người này tội ác tày trời, nhưng lại không biết phải làm thế nào với hắn! Người này chết cũng không có gì đáng tiếc nhưng hắn hại chết nhiều người như vậy, đã vậy vì muốn không cô đơn mà còn giết chết toàn bộ người nhà của mình, loại ác nhân này phải dùng hình phạt thế nào để có thể bình phục nhân tâm đây? Người chỉ có thể chết một lần, thiên đao vạn quả thì đã sao? Những người đã chết cũng không có cách nào sống lại được.

Wương Trường Phúc nhìn Tiểu Tứ Tử, cau mày, “Người nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử nâng cằm, trên mặt không có biểu lộ gì, chỉ có đôi mắt to sạch sẽ trong sáng.

Công Tôn cúi đầu nhìn con trai.

Tiểu Lương Tử tựa hồ cũng không hiểu, hỏi Vương Trường Phúc, “Đúng vậy, có gì hay ho mà người lại vui về a?”

Tất cả mọi người trong trướng đều nhìn hai nhóc con.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, “Ông không phải chỉ là một kẻ xấu thông thường thôi sao.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng vậy, kẻ xấu thông thường a.”

“Người nói cái gì?” Vương Trường Phúc cảm thấy như vừa bị vũ nhục, nghiêng răng, “Cái gì mà kẻ xấu thông thường? Ta là ‘Huyết yêu’!”

“Án kiện mới xảy ra mấy ngày mà phụ thân đã bắt có thể bắt ông tới đây.” Tiểu Tứ Tử ngoắc ngoắc ngón út tỏ vẻ khinh thường.

“Ta... Ta là Huyết yêu!” Vương Trường Phúc rống lên “Ta làm cho lòng người Hắc Phong Thành đều dao động!”

“Đúng vậy đúng vậy, người là Huyết yêu làm cho lòng người Hắc Phong Thành này đều dao động, còn không phải lần đầu phạm án tại quân doanh đã bị bắt lại, thậm chí ngay cả tang vật cũng lấy được sao.” Tiểu Lương Tử bĩu môi một cái, “Thế nào mà ngay cả một chút đạo lý người cũng không hiểu được a?”

“Cái gì?” Vương Trường Phúc cau mày nhìn hai nhóc con.

Những người khác cũng đầy hứng thú mà nhìn hai đứa.

Tiểu Lương Tử không tán thành mà lắc đầu với Vương Trường Phúc, “Người chính là cái loại ngu xuẩn mà sư phụ ta thường nói.”

Công Tôn hít một hơi khí lạnh.

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu – Hồng rồi, hồng thật rồi, nhóc con này rõ lưu manh, giọng điệu đã không đổi được rồi!

Công Tôn hung tợn trừng Triệu Phổ – Đều tại người! Thượng bất chính hạ tắc loạn!

Triệu Phổ vẻ mặt vô tội – Cha ruột nó là lưu manh, huyết thống của nó lại thuộc loại thuần khiết, cái này cũng tại ta?

“Ý là không có gì tài giỏi.” Công Tôn như có điều suy nghĩ, “Người xấu chính là người xấu, Yêu cũng tốt mà Thần cũng thế, khi bị bắt lại thì

người chẳng qua cũng chỉ là một người xấu bình thường mà thôi!”

Lời của Công Tôn xác thực có chút khó nghe, nhưng tựa hồ rất có đạo lý.

Triệu Phổ cười cười, nhẹ nhàng khoát tay, Lỗ Nghiêm sai người đưa Vương Trường Phúc về mặt không cam lòng kéo ra ngoài, dựa theo luật lệ Đại Tổng và quân quy Triệu gia quân để xử trí.

Rất nhanh, chân tướng của Huyết yêu đã truyền ra khắp toàn bộ Hắc Phong Thành, lúc này dân chúng trong thành đang bàn luận sôi nổi.

Mà khi bàn luận đến những lời cuối cùng, hầu như không có người nhắc tới cái tên Vương Trường Phúc này, để cho người nói chuyện say sưa hẳn là một câu “Người xấu thông thường” kia của Tiểu Tứ Tử.

Dân chúng trong thành cũng cảm thán – Cái gọi là Huyết yêu đúng là làm người ta sợ hãi, khiến người nhìn mà sợ, nhưng kết quả chẳng qua chỉ là một tên người xấu tầm thường mà thôi, bị bắt giữ rồi lại tiếp nhận trừng phạt như thường lệ mà thôi...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 45: Trở Tay Không Kịp

Edit: Fin

Beta: Linh

Vương Trường Phúc bị giam giữ vào ngày hôm sau, buổi trưa, bên trong nhả gian lầu hai của Thái Bạch Cư...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc đường ngồi đối diện, cùng ăn cơm trưa.

Hôm nay Triệu Phổ có rất nhiều chuyện cần xử lý trong quân doanh, Nguyên soái lẫn các tướng quân đều rất bận rộn. Tiểu Tứ Tử, Thiên Tôn cộng thêm cả một đám học trò Thái Học Viện cùng rủ nhau ra ngoài thành chơi đùa, cho nên khó có được thời gian hai người ở riêng, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ngũ gia hôm nay lại khó có được cảm giác khẩu vị không tồi, nhưng Triển Chiêu ngồi đối diện hẳn lại trông không có khẩu vị tốt như trước kia.

Bạch Ngọc Đường vươn tay, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ cái chén trước mặt Triển Chiêu một cái.

Nhưng Triển Chiêu vẫn còn ngây người, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường lại gõ miệng chén một cái nữa, còn gọi thêm một tiếng.

Triển Chiêu phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hừm?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thức ăn trên bàn bữu mô, ý là – Không hợp khẩu vị sao?

Triển Chiêu nhìn chăm chăm thức ăn một lát, vươn tay gấp một đũa nhét vào miệng nhai nhai nhai...

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Triển Chiêu nhai nhai được vài miếng thì lại bắt đầu ngẩn người, có chút muốn cười, vươn tay chọt gáy y một cái.

Lúc này Triển Chiêu rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo, vươn tay xoa gáy nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Chưa tỉnh ngủ hả?” Tối hôm qua Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng Triển Chiêu lăn qua lộn lại cả đêm, có điều từ trước đến giờ tướng ngủ của y cũng không quá ngay ngắn, Ngũ gia đã sớm quen.

Triển Chiêu đặt đũa xuống, nói với Bạch Ngọc Đường, “Vương Trường Phúc vừa chết tối hôm qua, ngươi biết không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Ừ, hần vốn được nhốt ở địa lao nhưng sau đó lại tìm con nhện độc của mình tới để tự độc chết đúng không? Sáng nay ta có nghe Tiểu Lương Tử nói.”

“Sợ phải chịu tội nên mới tự sát sao?” Triển Chiêu cau mày.

“Lấy lý luận của hần hần là sẽ nói, thà hần tự giết chết bản thân chứ người khác đừng hòng giết được hần?” Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu chén rượu.

“Người có cảm giác được vụ án này...”

Triển Chiêu chưa hỏi xong, Bạch Ngọc Đường đã gật đầu, “Ừ, có rất nhiều loại sâu ghê tởm.”

Triển Chiêu híp mắt nhìn hắn, “Ta muốn nói người có cảm thấy thấy vụ án này có chỗ nào đó giống như... Nói như thế nào đây, không đúng lắm?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Ừ... Đúng là có điểm như vậy.”

“Ừm...”

Triển Chiêu còn đang rối rắm, Bạch Ngọc Đường liền thay đổi đề tài, hỏi y, “Mấy hôm nay không có chuyện gì làm, cùng đi Lương Châu phủ một chuyến đi?”

Triển Chiêu sững sốt, “Đi Lương Châu phủ làm gì?”

“Mấy ngày hôm trước Đại ca ta có gửi đến một bức thư, muốn ta thay huynh ấy đi Lương Châu phủ mua một thứ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa sư phụ ta hẳn là cũng muốn đi cùng.”

Triển Chiêu không hiểu, “Mua cái gì vậy?”

“Ở Lương châu phủ có Thấm gia chuyên mua bán đồ cổ, gia chủ gọi là Thấm Quan, gia sản ketch sù.” Bạch Ngọc Đường cầm chén rượu lên, “Thấm Quan vừa mới qua đời, con gái trong nhà ông ta chuẩn bị bán đi tất cả đồ cổ mà ông ta cất giữ.”

“Có rất nhiều sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Rất nhiều, so với hoàng cung chắc còn nhiều hơn.” Bạch Ngọc Đường cười, “Nói không chừng Triệu Trinh cũng có hứng thú đi xem.”

“Nhiều như vậy á?!” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Đối với đồ mà Thấm gia cất giữ, giang hồ vẫn luôn có lời đồn đãi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thấm Quan mặc dù là người mua bán đồ cổ, nhưng tổ tiên ông ta chẳng qua chỉ bán điểm tâm, người cảm thấy chỉ cần bán điểm tâm thôi là có thể tích lũy nhiều gia sản như vậy sao, lại có thể mua về nhiều đồ cổ như thế? Hơn nữa chuyện buôn bán điểm tâm nhà bọn họ cũng không phải quá tốt, chỉ thuộc loại bình thường mà thôi.”

“Tương truyền rằng, tổ tiên ba đời nhà ông ta đều là kẻ trộm, có kẻ trộm mộ cũng có kẻ đào tường khoét vách, biết đâu còn có cả thổ phỉ không chừng.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Nhưng mà gia chủ đời này của Thấm gia là một người đọc sách, đại khái là sợ nhiều tài phú như vậy kiểu gì cũng sẽ dẫn đến mầm tai họa, cho nên mới quyết định bán đi toàn bộ rồi chuyển đến phía Nam.”

“Bán một lúc nhiều bảo bối như vậy?” Triển Chiêu hỏi, “Của cải chẳng giấu được, không sợ bị người khác nhòm chặc?”

“Vậy mà không sợ, thật ra là có người giúp đỡ đứng ra bảo đảm cho vụ mua bán này.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ai? Lương Châu phủ có môn phái nào sao?” Triển Chiêu suy tư.

“Đường Tứ Dao...”

Bạch Ngọc Đường mới vừa nói ra tên, Triển Chiêu liền nhướng một bên mày, “Cháu của chương môn Đường Môn?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Thấm gia, Tứ Xuyên và Đường Môn có quan hệ rất tốt, hình như Thấm Quan và cha của Đường Tứ Dao là chỗ quen biết cũ, cho nên Đường Tứ Dao mới tự mình vội vã mang người tới bảo đảm vụ mua bán lần này.”

“Chỗ dựa vững chắc này cũng không nhỏ a, Lương Châu phủ cách Thục Trung cũng không tính là quá xa, trên giang hồ hẳn là không có mấy

người dám chọc vào Tứ Xuyên Đường Môn đâu.” Triển Chiêu gật gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Người không phải có quan hệ không tồi với Đường Môn sao?”

Khóe miệng Triển Chiêu hơi co gập, nghiêng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người tính cố ý công khai nó?”(76)

(76)Nguyên văn (哪壶不开提哪壶): Là thành ngữ ý chỉ: “Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Ý ở đây là cái đó ấm bị hỏng, nếu một người cố ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó. Hiểu nôm na là Bạch Ngọc Đường định công khai bí mật giữa Triển Chiêu và Đường Môn cho người khác biết.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, tựa hồ trong chuyện này có gì đó rất thú vị, hai người cũng tự hiểu lòng nhau, tiếp tục uống trà.

“Ở đó hẳn là có không ít thứ tốt? Người không mang theo Thiên Tôn đi nhìn một chút sao?” Triển Chiêu hỏi, “Còn nữa, Đại ca muốn mua cái gì a?”

“Ta định mang theo sư phụ đi cùng, có điều vẫn chưa nói với ông ấy, nếu không lỡ ông ấy hưng phấn quá mà chạy đi luôn bây giờ thì cũng rất phiền toái.” Bạch Ngọc Đường nói, “Về phần Đại ca của ta, huynh ấy muốn mua một cây đầu gỗ.”

“Một cây gỗ?” Triển Chiêu dờ khóc dờ cười, trong lòng nghĩ cái đám thổ hào trên Hâm Không đảo này càng ngày càng không đáng tin, đại gia Lô Phương kêu người mang thư xa vậy tới đây chỉ để kêu Chuột nhà hản đi mua gỗ?

“Đại ca giao phó ta nhất định phải mua được cây đầu gỗ này, nhưng ta đoán chừng những người khác cũng không muốn thứ này đâu, mua về hản

là không khó.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mấy ngày nữa Nhị ca Tam ca sẽ đến chở cây gỗ về.”

Triển Chiêu nghe đến đó hơi sững sốt, hỏi, “Chở về? Cây gỗ rất lớn sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, là một cây Thiên Thủy Mộc hoàn chỉnh, bây giờ đã tìm được một cây dài nhất nên đại ca chuẩn bị lấy về làm khung chế tạo thuyền.”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, khó trách phải từ xa chạy tới đây mua, nghĩ tới đây, lại thuận miệng hỏi một câu, “Cái đó hẳn là rất đắt đi?”

“Cũng tạm.” Ngũ gia lắc đầu, vươn ra hai ngón tay, “Đại ca trước đó có hỏi qua Thẩm gia muốn giá bao nhiêu, đối phương đưa ra con số này, cũng không tính là quá lớn.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm hai ngón tay thon dài của Bạch Ngọc Đường trong chốc lát, hỏi, “Hai vạn lượng?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừ.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng thở ra, đoán đúng rồi!

Chợt nghe Ngũ gia bổ sung một câu, “Một trượng⁽⁷⁷⁾ tính giá hai vạn lượng, tính sơ qua tổng cộng khoảng hai trăm trượng đi.”

(77)Đơn vị đo lường độ dài, 1 trượng = 4.7m

Triển Chiêu lại nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một lát, cuối cùng vẫn quyết định bưng bát lên thành thật ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu muốn ăn, liền gấp đồ ăn cho y.

Bên này đang ăn cơm, chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng hỗn loạn, hình như vừa xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu híp mắt nhìn hắn, giơ chiếc đũa chỉ chỉ cửa sổ, ý là – Người đi trước! Nếu có xảy ra án mạng cũng là do người nhặt được!

Bạch Ngọc Đường buông bát đũa đi tới mở cửa sổ liếc mắt ra bên ngoài một cái, liền hơi cau mày.

Triển Chiêu húp một muống canh, vừa hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hình như có người ngã chết.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ngã chết ư?” Triển Chiêu nhú mày.

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc ngón tay, để ý lại đây nhìn.

Triển Chiêu buông bát, bước đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, trước chợt hắt một cái, nói, “Cái này xem như người nhặt.”

Bạch Ngọc Đường theo ý y “ừ” một tiếng, tránh chỗ một chút để y nhìn.

Triển Chiêu bám lấy thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài...

Lúc này, bên dưới một tòa tiểu lâu phía đối diện với Thái Bạch Cư có không ít người đang vây quanh.

Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng, có lẽ là khách điểm, trên khoảng đất trống trước cửa chính có một nam nhân đang nằm trong vũng máu, hai tiểu nhị ở cửa khách điểm vội kêu, “Người chết rồi! Mau báo quan a! Có người ngã xuống lầu!”

Triển Chiêu dựa vào vai Bạch Ngọc Đường, tò mò hỏi, “Người xem thử tiểu lâu kia rất cao sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không tính là cao...”

“Ngã từ đó xuống cũng sẽ chết sao?” Triển Chiêu không tin, “Dù không có võ công thì từ đó ngã xuống nhiều nhất cũng chỉ gãy vài khúc xương...”

Triển Chiêu nói chưa dứt lời, chợt nghe phía dưới có người kêu, “Đầu bị đập trúng tảng đá rồi! Nhìn xem, ngay cả tương não cũng chảy ra a!”

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng cau mày, “Chậc... Cũng may vụ án Huyết yêu đã phá xong, nếu không lại là một vụ nữa.”

“Có khi nào là có người đẩy hăn xuống lầu không?” Bạch Ngọc Đường nhìn lên trên lầu...

Bên bàn ở lầu hai có vài tiểu nhị đang đứng đấy, gương mặt đầy hoảng sợ nhìn xuống bên dưới, vội vội vàng vàng giải thích với chương quỹ đang hoảng hốt ở phía sau, vị này do bản thân không cẩn thận nên mới té xuống.

Lúc này, binh mã tuần thành cũng chạy đến, hôm nay dẫn người tới là Âu Dương Thiếu Chinh.

Đám người tách ra hai bên nhường đường.

Một sĩ binh kiểm tra người chết một chút, hồi bẩm trước ngựa Âu Dương Thiếu Chinh là người này đã chết rồi.

Triển Chiêu khoát tay áo nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là – Bên này cũng không phải Khai Phong Phủ, có người chết vẫn nên giao cho quân doanh thì hơn...

Nhưng mà Triển Chiêu vừa mới phát tay, chợt nghe Hỏa Kỳ Lân dưới lầu kéo dài giọng nói, “Ta đi! Triển Chiêu kia đúng là ‘Miêu yêu’ mà! Đi chỗ nào chỗ đó có người chết a! Hắc Phong Thành ta trước kia chưa từng gặp qua chuyện ba ngày chết một người năm ngày chết một đám a! Sở Huyết yêu cái gì a, đồ chơi kia so với ‘Miêu yêu’ vẫn còn kém xa lắm... Ai nha.”

Hỏa Kỳ Lân nói còn chưa dứt lời thì đã bị một cái bánh bao đập trúng, xoa gáy quay đầu lại, chỉ thấy trên cửa sổ lầu đối diện, Triển Chiêu đang dựng lông mao cùng với Bạch Ngọc Đường ở một bên nhin cười.

Âu Dương Thiếu Chinh nghiêm mặt nhìn lên, lại quay đầu nhìn thi thể trên mặt đất, vuốt cằm lắc đầu lại lắc đầu, nhìn Triển Chiêu bằng ánh mắt đồng tình, ý tứ rất rõ ràng – Người quả nhiên ở chỗ này a! Người có hơi nhiều vận kém đấy?

Triển Chiêu ghen một bụng khí, tức giận quay sang trừng Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng bất đắc dĩ – Người phát giận với ta có ích lợi gì, ta cũng đang tính toán thay người gánh, ai bảo người thanh danh lan xa làm gì.

Triển Chiêu hừ một tiếng, vươn tay nắm lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường kéo người xuống lầu...

Hai người vừa rời khỏi Thái Bạch Cư, chợt nghe có người đột nhiên hô một tiếng, “Ông trời có mắt a! Huyết yêu vẫn còn sống! Vẫn còn sống!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Hỏa Kỳ Lân đuổi Ảnh vệ đi tìm Công Tôn đến nghiệm thi rồi vừa lần theo tiếng nói kia trong ngõ nhỏ bên trái vừa đánh mắt nhìn, chỉ thấy một lão nhân có bộ dáng bệnh tật ốm yếu đang lão đảo đi ra.

Đám người ngạc nhiên hô một tiếng rồi né ra... Chỉ thấy lão nhân kia gầy trơ xương, sắc mặt xám trắng, còn khắp người đều là bunn, cặp mắt đen hõm xuống... Nhìn cứ như vừa chui từ trong mộ ra.

Lão nhân kia vừa đi vừa chỉ vào thi thể nằm trong vũng máu, tiếng nói già nua khàn khàn truyền ra từ đôi môi khô nứt, “Huyết yêu có linh a! Ác nhân ác báo!”

“Lão già, ông nói cái gì vậy?” Âu Dương Thiếu Chính hỏi ông ta.

Lại thấy lão nhân kia rút một thanh chủy thủ đeo ở sau lưng ra.

“A!” Người qua đường vội vàng né tránh.

Đột nhiên có người tinh mắt kêu lên, “Ai nha! Ông ta không phải là Lục lão bản sao?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghi hoặc – Lục lão bản là ai?

“Không cần các người phải động thủ, cũng không cần Huyết yêu động thủ, lòng ta đã nguyện có thù phải báo! Ta tự mình đền mạng là được! Ha ha ha...” Lão nhân điên kia vừa ngửa mặt lên trời cười to vừa giơ đao lên đặt sát cổ.

Chẳng qua lưỡi đao vừa đụng tới cổ, đã bị một viên Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch bắn trúng...

Chủy thủ liền ra ngoài, lão nhân kia lão đảo một cái rồi ngã xuống đất.

Vài binh lính nhanh chóng đi qua giữ chặt ông ta lại.

Âu Dương Thiếu Chính giơ ngón tay cái lên với Bạch Ngọc Đường ở phía sau rất kịp thời ném ra viên đá, vừa nghiêng đầu nhìn hắn và Triển Chiêu, như đang hỏi – Đây là tình huống gì thế?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể đáp lại hần bằng biểu tình hoang mang – Không biết là tình huống gì nữa!

Triển Chiêu đột nhiên vươn tay, vẫy vẫy vài cái.

Bạch Ngọc Đường nhìn động tác này của y thì có chút không hiểu, đưa mắt nhìn thoáng qua phía sau Triển Chiêu cũng không thấy có ai khác, liền có phần không hiểu hỏi y, “Miêu Nhi? Người kêu ai vậy?”

Giao Giao vẫn luôn đi theo phía sau hai người thử đi về phía trước, nhìn Triển Chiêu một cái – Gọi ta sao?

Triển Chiêu xoa nhẹ đầu Giao Giao tỏ vẻ – Ngoan ha, không gọi người.

Vừa quay sang thừa nhận với Bạch Ngọc Đường, “Ta học được điệu bộ này từ Triệu Phổ!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn y – Học được từ Triệu Phổ, rồi sao nữa?

Triển Chiêu cười, “Cái này là cách triệu hoán của Triệu Phổ...”

Vừa dứt lời, trên tường “Vèo” một tiếng, Đồng Thiên Dực đã đứng ở sau lưng hai người bọn họ.

Triển Chiêu cười với Bạch Ngọc Đường – Nhìn nha! Có tác dụng đó!

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn cười, hỏi Đồng Thiên Dực, “Ông lão này là ai? Cái người chết kia thì sao?”

“Lão nhân kia họ Lục, là chương quỹ của Lục gia trà trang.” Đồng Thiên Dực cầm tờ giấy trong tay, nét mực trên giấy vẫn còn chưa khô, quơ nhìn hai người nói, “Người trẻ tuổi ngã chết kia tên là Mã Cường, là người sao trà cho Lục gia. Trước lúc Mã Cường ngã chết ta có nghe nói

chuyện hăn từng đùa giỡn khuê nữ của Lục lão nhân, khuê nữ ông ta vì chuyện này mà nghĩ quẩn trong lòng nên đã thắt cổ tự sát, lão nhân bẩm báo Mã Cường lên quan phủ nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng đành để Mã Cường thoát tội. Lục lão nhân bị làm cho tức chết, Lục gia nhân khẩu vốn ít ỏi, trong nhà chỉ có một khuê nữ cùng một lão nhân, khuê nữ trước giờ vẫn là nữ nhân thạo việc, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn đã người mất nhà tan cho nên ông lão này thương tâm muốn chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày nhìn Đồng Thiên Dực, “Thảm như vậy...”

“Sau đó ông lão mới dựa theo lời của một tiểu nhị mà nghe nói tới lời nguyên rủa của Huyết yêu, ông ta liền bảo muốn dùng Huyết chú cùng đồng quy vu tận với Mã Cường. Nhưng mấy ngày hôm trước chúng ta đã phá được vụ án, lại tra ra chân tướng rõ ràng, đại đa số mọi người đều vui mừng khôn xiết, riêng ông ta thì chỉ cảm thấy tình cảnh thêm bi thảm... Nhưng sáng sớm hôm nay vừa rời giường thì nghe bảo ông ta đang hết sức hưng phấn, ông ta nói tối hôm qua Huyết yêu tìm tới mình.” Đồng Thiên Dực buông tay, “Cho nên ông ta bèn dùng ngay sáng hôm nay.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều chau mày – Cái gì?!

Đồng Thiên Dực chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, “Tiểu tử này chính là Mã Cường, vừa rồi ở trên lầu dựa lưng vào cửa sổ uống rượu ngắm phong cảnh nhưng không cẩn thận nên mới ngã xuống, ai ngờ trên mặt đất lại có tảng đá nên cái gáy đập ngay tảng đá, bởi vậy ngã xuống lầu thấp như vậy cũng mất cái mạng nhỏ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhất thời có chút không thể nói rõ.

Triển Chiêu hạ giọng hỏi, “Nhưng mà... Huyết yêu không phải Vương Trường Phúc sao? Tang vật cũng lấy được a!”

Đồng Thiên Dực gật gật đầu, “Ừm...! Mới ngày hôm qua thôi, hôm nay về sau, phỏng chừng sẽ không đúng nữa...”

“Chẳng lẽ chúng ta bắt sai người?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy không đúng lắm, “Nhưng Vương Trường Phúc quả thật là Huyết yêu...”

“Hoặc nên nói... Huyết yêu không chỉ có một tên?” Triển Chiêu bĩu môi một cái với đám người tụ tập lại càng lúc càng nhiều.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, chỉ thấy biểu tình của dân chúng Hắc Phong Thành đang vây xem ở đây đa phần là nghi ngờ.

Trong đám người, có người khe khẽ nói nhỏ...

“Không phải đã bắt được Huyết yêu rồi sao?”

“Có phải Khai Phong Phủ bắt sai người rồi không?”

“Nguyên soái nghĩ sai rồi sao?”

“Vậy Huyết yêu kia rốt cuộc có phải là thật hay không vậy...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Âu Dương Thiếu Chinh.

Lúc này, Hỏa Kỳ Lân khoanh tay cau mày, nhìn bọn họ lắc đầu.

“Khó lường.” Đồng Thiên Dực cầm giấy bút xoát xoát điểm điểm không biết đang viết cái gì, vừa nhỏ giọng nói, “Ta đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy toàn dân chúng Hắc Phong Thành hoài nghi phán đoán của Nguyên soái, cái này gọi là lòng người dao động a! Một Vương Trường Phúc nho nhỏ lại có thể khuấy đục một hồ nước lớn a...”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 46: Sóng Yên Biển Lặng

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Mình đã gỡ toàn bộ pass những chương trước, mọi người có thể vào Mục lục để đọc.

—

Chân tướng sự thật của vụ án Huyết yêu đã được giải, hung thủ bị bắt, những truyền thuyết đầu độc lòng người kia cũng được chứng thực chỉ là cái bẫy, thế nhưng trong lúc mọi việc dường như đã chấm dứt, lại có một án tử tương tự như thế xảy ra. Cho dù là ai cũng sẽ có suy nghĩ có phải đã bắt nhầm hung thủ rồi không?

Loại sự tình đáng tin này là do tích lũy theo năm tháng mà tạo thành, giống như bách tính thành Khai Phong tin tưởng Bao đại nhân thì dân chúng thành Hắc Phong cũng hết sức tin tưởng phán đoán của Triệu Phổ.

Lẽ dĩ nhiên còn có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tham gia vào án kiện này, bắt sai người là chuyện không thể, chỉ là cảm thấy – Chuyện này có điểm kỳ lạ!

Người vây xem mỗi lúc một đông, Âu Dương Thiếu Chính ra lệnh binh lính duy trì trật tự.

Cách đó không xa đã thấy Công Tôn đang ngồi trên chiếc xe ngựa nhỏ chạy tới đây.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Công Tôn xem thử y chừng nào thì đến, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh vỗ nhẹ vào người Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại.

Ý tứ của Ngũ gia là muốn y nhìn xuống mặt đất.

Triển Chiêu cúi đầu... Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đá văng ra cỗ thi thể kia, trên mặt đất có một vết lõm. Đồng gạch đá màu xanh vốn thẳng tắp đã bị nện đến nỗi thay đổi hình dạng, thậm chí còn nứt một đường nhỏ.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, ngẩng đầu lên nhìn lan can ở lầu hai.

Lúc này, xe của Công Tôn đã tới trước mặt, y từ trên xe ngựa nhảy xuống, Tiểu Tứ Tử cũng đi theo xách theo một hòm thuốc nhỏ.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhảy lên lầu hai, nhìn thoáng qua tay vịn cầu thang của tầng lầu.

Chỉ thấy tay vịn của lầu hai triệt để rạn nứt, hỗn độn gãy nát.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang ngẩng đầu lên ở dưới lầu gật đầu một cái.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng đã minh bạch.

Âu Dương ở một bên nhìn hai người kẻ trên người dưới mắt đi mày lại, liền đoán bọn họ có lẽ đã phát hiện ra điều gì, đi đến bên cạnh hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Cách thức không giống với những nạn nhân đã chết trước đây.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cái này không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải bị sâu dọa cho té... Là bị người ta dùng nội lực đẩy xuống.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Công Tôn liền ngẩng mặt lên gật gật đầu, “Không sai, hẳn không phải bị ngã chết mà là bị nội lực làm cho nội tạng vỡ nát.”

Hỏa Kỳ Lân nghiêng răng buông xuống một câu, “Dám nhân cơ hội mà quấy rối, nhất định phải bắt được một trong số bọn chúng!”

Nói xong, xoay người rời đi.

Triển Chiêu ở lâu hai đi lòng vòng mấy lần, hỏi qua vài tiểu nhị, thực khách trên lầu lui tới rất nhiều cho nên cũng không quá để ý xem có kẻ nào khả nghi hay không.

...

Hiện tại, trong quân doanh.

Triệu Phổ ở trong soái trưởng đọc một phong thư, là do Vọng Châu tri phủ sai người đưa tới.

Vọng Châu nằm ở phía Tây Nam của Hắc Phong thành, rừng núi rậm rạp. Vọng Châu tuy rằng nhỏ nhưng lại thuộc khu vực trọng yếu của Tây Nam, muốn ra vào Thục Trung, Điền Quế(78)phải đi xuyên qua Hắc Phong thành, ngoại tộc đông đảo.

(78)Tên gọi khác của tỉnh Vân Nam

Tri phủ Vọng Châu tên gọi Hoa Hưởng, đã từng làm việc trong quân đội, cùng với Âu Dương lão tướng quân có quen biết, có thể coi như thúc bối của Triệu Phổ.

Hoa Hưởng cho người mang phong thư đến, nói rằng gần đây ở Vọng Châu xảy ra chút chuyện kỳ quái, có đoàn thương nhân lữ hành vô cớ mất tích, hân hoài nghi vùng núi Tây Nam xuất hiện sơn phỉ, binh lính Châu phủ lại có hạn cho nên Hoa Hưởng mong Triệu Phổ có thể phái người tới xem xét một chút, nếu thật sự có sơn phỉ nhất định phải diệt, bằng không hậu hoạn khôn lường.

Triệu Phổ cau mày đọc xong tin, trong thư liệt kê cụ thể từng nhóm thương nhân mất tích gần đây... Hơn một ngàn người, mấy trăm xe ngựa tạo thành một đại đội thương nhân, sơn phỉ bình thường sao có thể chiếm được một thương đội lớn như vậy? Nếu thật sự là do sơn phỉ gây ra, vậy thì quy mô phòng chừng phải vạn người, vậy không phải là rất lớn à?

“Người cảm thấy thế nào?” Triệu Phổ mở miệng.

Ở một bên, Hạ Nhất Hàng đang đứng ở phía trước sa bàn, thoát nhìn giống như đang chơi đùa với đồng cát, kì thực là đang nhìn địa hình khu vực rừng núi lân cận vùng Vọng Châu phủ.

“Ta cảm thấy nhất định phải đi thăm dò một phen, nhưng mà đừng điều động quá đông.” Hạ Nhất Hàng quay đầu lại mỉm cười, “Vừa khéo nhân lực phía bên này của chúng ta lại đầy đủ, đúng không?”

Triệu Phổ cau mày, “Vùng Thục Trung hẳn là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nắm rõ, về phần tiêu diệt, để cho Kiều Quảng dẫn người đi đi, luận về rừng núi hẳn am hiểu hơn.”

Hạ Nhất Hàng gật gật đầu.

Triệu Phổ bỏ xuống bức thư, ngẩng đầu nhìn Hạ Nhất Hàng, “Hoa Hưởng làm như vậy không quá hợp quy củ, nếu nghi ngờ trên núi có sơn phỉ hẳn là nên bắt bảo với quan viên bậc cao hơn ở Châu phủ, thỉnh cầu triều đình xuất binh tiêu diệt, vì sao lại trực tiếp truyền tin đến Hắc Phong thành?”

Hạ Nhất Hàng chớp mắt mấy cái, theo thói quen tiếp tục giả ngu.

Triệu Phổ tự rót cho mình một chén trà, tiếp tục nói, “Gần đây mấy nha môn ở Châu phủ đều hướng bên này mà đưa tin, hơn nữa còn trực tiếp truyền đến tay người, là người khiến cho bọn họ biết chỉ cần có giặc liền cứ thế ném thư tới đây?”

Hạ Nhất Hàng nhún vai, “Dù sao dạo gần đây quá ư nhàn rồi mà.”

Triệu Phổ “Ồ” một tiếng, “Người là muốn tra cho ra nguồn bạc của Ác Đế thành từ đâu mà có đi?”

Hạ Nhất Hàng cười cười, “Trên đời này làm ra loại chuyện xấu cũng là vì tiền, đặc biệt là nhiều người tụ tập cùng làm ra chuyện xấu, Ác Đế thành ở chỗ hoang vu, dưới lòng đất lại không có mỏ vàng, muốn duy trì cũng như chiêu mộ binh sĩ nhất định phải cần tới bạc...Cho nên phương pháp duy nhất hiển nhiên là phải đi cướp rồi.”

Triệu Phổ nhíu lại mi tâm, “Cho nên trước tiên phải tra cho được nguồn bạc của hắn?”

Hạ Nhất Hàng nháy mắt vài cái với Triệu Phổ, “Xét về bắt trộm, phía chúng ta có thợ lành nghề, vật tận kỳ dụng(79), nghe nói vài ngày nữa Bạch Ngọc Đường muốn đi Lương Châu, cũng tiện đường mà.

(79)Vật tận kỳ dụng, nhân tận kỳ tài – Phát huy hết tài năng của mọi người, lợi dụng hết công năng của vạn vật.

Triệu Phổ thở dài, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Hạ Nhất Hàng một cái, “Người vật tận kỳ dụng là một chuyện nhưng cũng đừng có hãm hại huynh đệ chứ, những loại chuyện nguy hiểm đừng để bọn họ làm.”

Hạ Nhất Hàng khoát tay cười hì hì, “Sao có thể, huynh đệ của người chẳng phải cũng là huynh đệ của ta sao.”

Triệu Phổ buông cái chén, chuẩn bị đi tìm Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ăn cơm trưa, mới vừa đứng dậy... Giả Ảnh lại từ bên ngoài chạy vào.

Giả Ảnh vừa vào cửa liền đem chuyện xảy ra trên đường kể lại.

Triệu Phổ cau mày, “Lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Ồ.” Hạ Nhất Hàng sờ cằm, “Chuyện này rất thú vị.”

“Rất thú vị?” Triệu Phổ nói không nên lời liếc nhìn hắn, “Người xác định cái này gọi là thú vị chứ không phải là cục diện rối rắm?”

Giả Ảnh nói, “Đám người Triển Chiêu có nói muốn bắt hung thủ, Tiên Phong quan bảo thuộc hạ tới hỏi hai người muốn xử lý thế nào.”

“Không cần không cần.” Hạ Nhất Hàng xua tay, “Loại chuyện lật vật này cứ để ta đi xử lý là được.”

Nói xong liền chấp tay sau lưng đi bộ ra ngoài.

...

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới ra khỏi tiểu lâu vừa mới xảy ra án mạng, hướng về phía quân doanh mà đi.

“Có người nhân cơ hội quấy rối sao?” Triển Chiêu mở đầu câu chuyện.

“Rất có thể.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể là Ác Đế thành, cũng có thể là người của nước khác đục nước béo cò.”

“Chỉ cần tùy tiện chọn vài người, ngụy tạo thành phương thức giết người của Huyết yêu trong những vụ án trước, sau đó tẩu thoát, chỉ cần như vậy thôi chúng ta đã rất khó để bắt giữ bọn chúng.” Triển Chiêu cau mày.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói như vậy, trước khi bắt được kẻ giả mạo Huyết yêu cũng tương đương với việc không phá được án, án tử Huyết yêu vĩnh viễn không thể kết thúc.”

“Đúng là như vậy.” Triển Chiêu nhăn mũi, “Chúng ta cũng sẽ bị người của Hắc Phong thành ghét bỏ.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Ghét bỏ chúng ta sao?”

Triển Chiêu giơ một tay vỗ lên vai của mình, “Hiện tại Hắc Phong thành phân chia rất rõ ràng, bọn Triệu Phổ phụ trách đánh giặc, chỉ cần đánh giặc không thua những thứ phiền nhiễu khác cũng sẽ không phiền tới gót chân của bọn họ, cho nên dân chúng Hắc Phong thành sẽ không oán giận gì bọn họ. Chúng ta lại khác, chúng ta là người của phủ Khai Phong nha! Khai Phong phủ đương nhiên là phụ trách phá án rồi, án tử phá không được thì chỉ có thể trách chúng ta thôi!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừm, cho nên người muốn đập nát bảng hiệu vàng của Khai Phong phủ.”

Triển Chiêu đưa tay quơ quơ trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Người tưởng ta muốn à! Ngay tại ngày hôm qua, dân bách tính Hắc Phong thành nói thế nào về chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường nhìn một Triển Chiêu trước sau như một lúc nào cũng vui vẻ, hỏi, “Nói như thế nào?”

Tối hôm qua trong lúc ăn cơm có nghe được giọng điệu thảo luận của vài vị thực khách, nói, “Khai Phong phủ quả nhiên danh bất hư truyền nha! Coi án tử này được phá thật sự rất đã! Khó trách Bao đại nhân được xưng là Bao Thanh Thiên! Quả thực thần kì!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừ, lời này xuôi tai, vậy còn hôm nay?”

“Hôm nay tuy rằng chưa được nghe, tuy nhiên phỏng chừng sẽ trở thành như này...” Triển Chiêu chậm rãi hạ xuống âm điệu, rũ đầu xuống tiếp tục mô phỏng ngữ khí, “Khai Phong phủ cũng chỉ được có như vậy... Đã nói án tử phá rất dễ dàng, hóa ra là bắt nhằm hung thủ, cái gì mà Bao Thanh Thiên chứ, hữu danh vô thực!”

Ngũ gia bất đắc dĩ, “Lời này thật không êm tai.”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Không thể nhịn... Không thể nhịn nha!”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu chọc cười, “Không cam lòng thì hãy nhanh chóng bắt cho được hung thủ, ba ngày sau ta sẽ khởi hành đi Lương Châu phủ, dù sao thì án tử này không thể không phá, nếu như làm chậm trễ việc đi mua đầu gỗ, vậy thì thảm rồi.”

“Có đạo lý!” Triển Chiêu gật gù, túm Bạch Ngọc Đường vào một khúc cua, xuyên qua một con ngõ nhỏ, đi tới một con đường khác.

Bạch Ngọc Đường nhìn trước nhìn sau có chút khó hiểu, hỏi Triển Chiêu, “Người lại lạc đường?”

Triển Chiêu vươn tay chỉ về phía trước.

Bạch Ngọc Đường liền thấy nơi Triển Chiêu chỉ vào chính là một tòa tiểu lâu, nhìn rất quen mắt – Chính là Lạc Dương trà lâu.

Ngũ gia lĩnh hội được ý tứ của Triển Chiêu, “Người cho rằng tình nghi chính là người của Lạc Dương trà lâu và Thủy Hương Các?”

“Vương Trường Phúc kia có thủ pháp giết người rất tốt, có một số việc sâu có thể giúp hãn nhưng cũng có một số việc sâu lại không thể giúp, cần phải có người hỗ trợ.” Triển Chiêu nói, “Bên trong Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các nhất định có kẻ ẩn nấp giúp đỡ cho Vương Trường Phúc,

huống chi Tiểu Tứ Tử đã nói bên trong Thủy Hương Các có yêu quái lộng hành!”

Bạch Ngọc Đường đang muốn hỏi Triển Chiêu làm thế nào để điều tra thì đột nhiên... Mặt đất chấn động.

Hai người theo bản năng dừng bước.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi, “Có phải cảm giác của ta đã sai rồi không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chắc là không...”

Ngũ gia nói còn chưa dứt lời liền nghe “Rầm” một tiếng, bốn phía xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ.

Nhìn lại... Chỉ thấy phía xa xa, bờ tường bên ngoài Lạc Dương trà lâu, toàn bộ đều sụp đổ.

Triển Chiêu co giật khóe miệng – Tòa tiểu lâu này sụp mà cũng chuẩn xác tới như vậy! Bốn bề của bức tường bột phấn tản ra thế nhưng ở bên trong, bàn ghế cũng như thanh trụ xà ngang vẫn hoàn hảo thẳng đứng không tổn hao gì, tiểu lâu giống như một quả cam đã bóc vỏ, thoát nhìn trong suốt.

Mãi một lúc lâu Triển Chiêu mới kịp phản ứng lại, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Là do Thiên Tôn làm hả?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, không biết phải giải thích thế nào, “Không giống với phong cách thường ngày của người...”

Lời vừa dứt, lại thêm một tiếng “Oành” nữa, Thủy Hương Các cũng tương tự như thế, bị lột sạch sẽ, trong lâu có các cô nương bị làm cho hoảng sợ rồi rít kêu loạn.

Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh, “Sao ta lại cảm nhận được nội lực của ông ngoại vậy?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục gật đầu, hẳn cũng cảm nhận được.

Bấy giờ, ở bên trong hai tòa tiểu lâu vẫn còn thực khách và tiểu nhị, tất cả mọi người đều không dám nhúc nhích, là bị tình huống bất thành hình dọa sợ ngây người.

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chính mang theo binh sĩ quân doanh chạy tới, đem mọi người còn mắc kẹt ở bên trong tòa lâu bị sập cứu ra ngoài, bọn lính thì vây quanh cả hai tòa lâu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Tới nhanh như vậy nha?

Đang trong lúc nghi ngờ, hai người đột nhiên cảm thấy bả vai bị đè xuống, quay đầu lại nhìn liền thấy Thiên Tôn đang chấp tay sau lưng đứng phía sau bọn họ.

Bạch Ngọc Đường vừa có chút khó hiểu, lại vừa nhìn tòa tiểu lâu.

Thiên Tôn nói, “Chắc chắc, chuyện ban nãy không liên quan tới ta, là Lão Quỷ làm.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Thật sự là ông ngoại làm?”

Thiên Tôn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường có chút phiền não, “Vì sao Ân Hậu lại hủy đi hai tòa tiểu lâu này?”

“Là đứa nhỏ quản sự của Triệu gia quân bảo làm, tên gì ấy nhỉ, cái gì Nhất Hàng.” Thiên Tôn vốn đã quen miệng gọi chư tướng quản sự của

Triệu gia quân là đứa nhỏ cho nên cũng không để tâm tới việc nhớ tên của người ta.

“Hạ Nhất Hàng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Nhìn lại phía xa, chỉ thấy mọi người bên trong Thủy Hương Các và Lạc Dương trà lâu đã được cứu ra, tiểu nhị và chủ quán đều tập trung ở một chỗ, có binh lính quân doanh tạm thời chiếu cố... Thực khách và những người mua đồ thì bị đuổi về nhà. Âu Dương Thiếu Chinh phái rất nhiều binh lính “công tượng”(80)tiến vào lâu kiểm tra, bên trong Hắc Phong thành cũng nhanh chóng truyền đi, nghe nói là do mỗi một gây ra! Ngoại trừ hai tòa tiểu lâu bị sập, vì sự an toàn của dân chúng thành Hắc Phong, toàn bộ các khách điểm, tửu lâu, cửa hàng buôn bán phải “kiểm tra” xem có mỗi một hay không.

(80)Thợ thủ công

Trong lúc nhất thời, chủ đề “Huyết yêu” trong đầu mọi người ở Hắc Phong thành đều đã được chuyển sang một mỗi một cách thần kỳ, mấy con một mỗi này cũng quá lợi hại đi! Hủy đi phòng ốc thật sự rất chuyên nghiệp!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, phải không đây, đám một mỗi kia có mấy trăm năm nội lực đấy.

Ân Hậu xử lý gọn gàng mọi việc sau đó cùng Thiên Tôn tiếp tục dạo chơi, Hạ Nhất Hàng cũng đến, đứng ở xa cười híp cả mắt, gật đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rồi mang người tiến vào “kiểm tra” tòa lâu đã sập, trấn an sự kinh hãi của dân chúng.

Triển Chiêu nhìn về phía hai tòa tiểu lâu chỉ còn lại phần ruột ở phía xa xa, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hạ Nhất Hàng cố ý đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, vốn là không có lí do gì tiến vào lục soát hai tòa tiểu lâu này, hiện tại cũng thế, do lâu bị sập nên quân doanh

mới tiếp quản, trên danh nghĩa là tu sửa cho tốt rồi trả lại cho chủ quán, trên thực tế là muốn lục soát toàn bộ. Ai ai cũng biết trong Hắc Phong thành có gian tế hoặc trinh sát của nước khác, cái này gọi là giết một dọa một trăm, vô luận là kẻ nào, chớ có thừa dịp Huyết yêu mà đi ra ngoài tác quái.”

Triển Chiêu lẩm bẩm, “Nhưng nếu như cả Thủy Hương Các lẫn Lạc Dương trà lâu đều không có quan hệ với Huyết yêu thì sao? Làm như vậy, có phải có chút... Quá độc ác không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đây hẳn là điểm khác nhau giữa Hắc Phong thành và phủ Khai Phong, có hiệu quả hay không chỉ cần xem mấy ngày nữa Huyết yêu có đi ra ngoài quấy phá nữa hay không thì biết.”

“Nhưng chuyện bên trong Thủy Hương Các và Lạc Dương trà lâu là bí mật đúng không, chúng ta sẽ không được biết?” Triển Chiêu tựa hồ có chút thất vọng, bĩu môi về phía hai tòa tiểu lâu đang bị quân lính vây quanh.

Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, “Đại khái... Tới thời điểm cần chúng ta hỗ trợ bọn họ sẽ chọn những điều mà chúng ta nên biết để nói cho chúng ta.”

Triển Chiêu vuốt cằm như có điều suy nghĩ, “Lúc còn ở phủ Khai Phong, nhìn không ra Triệu Phổ còn có một mặt này, quả nhiên quan hệ ở Hắc Phong thành, hoàn toàn không giống nhau!

“Ta cảm thấy không phải bộ mặt khác của Triệu Phổ mà là mặt khác của Hạ Nhất Hàng, đây chẳng phải là nguyên nhân hẳn không rời khỏi Hắc Phong thành sao.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu có chút bất ngờ liếc Bạch Ngọc Đường, chính là chăm chú nhìn, vẫn không dời đi tầm mắt, như thể đang quan sát tâm tình của hắn.

Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Triển Chiêu giơ tay phất nhẹ một cái, hỏi, “Sao vậy?”

“Người không tức giận à?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, hỏi, “Ai tức giận?”

“Cái này... Hạ Nhất Hàng có điều che giấu, hữu dụng thì dùng, vô dụng thì gạt bỏ, một bộ dáng lúc nào cũng đề phòng.” Triển Chiêu nói, “Người luôn luôn ghét điều này mà.”

Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại, “Còn người thì sao? Không ghét?”

Triển Chiêu cau mày, “Nếu ở phủ Khai Phong ta dĩ nhiên ghét, nhưng đây là Hắc Phong thành, cứ coi như là tình thế bức bách đi.”

“Lý do là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lí do chắc là... Ta tin tưởng Triệu Phổ đi?” Triển Chiêu suy nghĩ.

Bạch Ngọc Đường nói, “Ta cũng vậy, không ghét, tuy nhiên lí do lại bất đồng.”

“Ừm?” Triển Chiêu nghi hoặc, ” Ý người là người không tin Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải, những chuyện đề tiện này Triệu Phổ sẽ không bao giờ làm, cùng hắc không có quan hệ, hắc cũng sẽ không hỏi đến.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ta đại khái có thể hiểu vì sao Hạ Nhất Hàng lại làm như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh hãi – Từ trước đến nay trong mắt Bạch Ngọc Đường không chịu được hạt cát(81), Hạ Nhất Hàng tuyệt đối là người có khả năng, thế nhưng Triển Chiêu cùng hắn trải qua nhiều ngày sống chung, tuy rằng bên ngoài cực kỳ thông minh, nhưng tâm phòng bị lại quá lớn... Hơn nữa đối với bọn họ cũng không hoàn toàn tín nhiệm.

(81)Nguyên văn “Nhân lí dung bất đắc sa tử” Ý chỉ những người kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Ở đây ý bảo Ngũ gia trước giờ cao ngạo, số người có thể khiến hắn thừa nhận đếm trên đầu ngón tay, Hạ Nhất Hàng là một trong số ít những người đó.

“Bản thân ta không có nói hăng không tốt.” Triển Chiêu nhỏ giọng cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận, “Chỉ là...”

“Chỉ là hắn căn bản không tin tưởng chúng ta, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, ôm ngực, “Có chút cảm giác đó.”

“Miêu nhi, về phương diện này người không cần ôm hy vọng.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nói một câu, “Hắn vĩnh viễn sẽ không tin tưởng chúng ta, vĩnh viễn sẽ dùng thủ đoạn để đề phòng chúng ta.”

Triển Chiêu mở miệng, “Hắn mặc dù mưu mẹo nhưng vẫn là người tốt...”

“Cùng với người tốt, người xấu không có quan hệ.” Bạch Ngọc Đường khe khẽ lắc đầu, nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, người là con một, đạo lý này e rằng người sẽ không hiểu.”

Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Cứ như thế người không phải là con một không bằng.

“Ta không giống, ta có bốn ca ca.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, “Hạ Nhất Hàng sở dĩ làm như vậy, lí do rất đơn giản, bởi vì hắn làm đại

ca.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Làm đại ca?”

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hình như thấu hiểu rất rõ, “Thuở nhỏ từ một cái đập đầu xuống mặt đất trở thành huynh đệ, sau đó ngoại trừ bốn huynh đệ đó ra, bọn họ sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào. Mặt khác bốn người đó sẽ thật tâm thật lòng đối đãi với chúng ta, nhưng người làm đại ca như hãn tuyệt đối sẽ không.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đại ca của người cũng như thế hả?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hạ Nhất Hàng rõ ràng là một người tốt, có biết tại sao không?”

Triển Chiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Nhà người có năm huynh đệ, Lô đại ca cũng là người có tính tình tốt nhất.”

“Bởi vì tất cả ‘chuyện xấu’ đều do hãn làm, dĩ nhiên tính tình phải tốt hơn một chút rồi. “Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Sau này hãn sẽ có nhiều tình huống phải đề phòng và lợi dụng chúng ta, tuy nhiên hãn là người thông minh nên sẽ không quá phẫn, không cần để ý, hãn cũng không dễ dàng gì.”

Triển Chiêu gật đầu, vừa đi theo Bạch Ngọc Đường tiến về phía trước, vừa nói, “Người cũng thông cảm cho hãn sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Dĩ nhiên, từ trước tới nay người làm ta đau lòng nhất chính là đại ca của ta.”

Triển Chiêu gật gật đầu, “Có phải nhà có nhiều huynh đệ thì đưa út tính tình sẽ xấu nhất không?”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu cười xấu xa, “Là vì quá được cưng chiều nên thế, phải không?”

...

Chớp mắt một cái, ba ngày đã trôi qua, án Huyết yêu cũng như những án tương tự thế không hề xuất hiện nữa, Hắc Phong thành khôi phục lại sự yên bình, mà Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các hoàn toàn bị dỡ bỏ, nghe nói là sau này sẽ xây lại, về phần chừng nào mới xây thì không một ai biết, mà hai vị chương quỹ cùng tiểu nhị cũng mất tích một cách thần bí.

Triển Chiêu thông qua mấy ngày này ngộ ra rằng Hắc Phong thành và Khai Phong phủ hoàn toàn khác nhau.

Chính xác là, ở phủ Khai Phong, chân tướng án tử rõ ràng nên dĩ nhiên án tử kết thúc.

Mà Hắc Phong thành lại là, án tử này phải chấm dứt cho nên nó buộc phải chấm dứt! Cho dù chân tướng phía sau còn cất giữ nhiều bí ẩn, mà người bình thường có muốn cũng không thể nào biết...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 47: Giàu Nứt Đổ Đổ Vách

Edit: Fin

Beta: Sophie

Ba ngày sau khi vụ án Huyết yêu kết thúc, trước doanh trại Hắc Phong Thành bỗng xuất hiện một đoàn xe ngựa.

Đoàn xe đi đường một nhọc, một tên thị vệ vén màn xe lên, đỡ một vị lão gia béo ú từ trong xe bước xuống.

Vị lão gia vừa bước xuống xe, từ bên trong Hắc Phong Thành, Bàng Dục và Bao Duyên cùng nhau chạy đến.

Tiểu Hầu gia vừa chạy vừa thở hổn hển, sau gáy toàn mồ hôi, phát tay với lão gia phía đằng xa, “Cha ơi!”

Lão gia béo ú quay đầu lại, chòm râu bạc liền vểnh lên, “Con của ta ơi!”

Vậy vị lão đương gia béo đến đây là ai? Tất nhiên là Bàng thái sư rồi.

Lúc bọn Triển Chiêu đến Hắc Phong Thành, không chỉ có Bàng Dục mà ngay cả Bàng phi cũng ôm theo Hương Hương và Triệu Trinh từ xa cùng tới đây, Bàng thái sư và Bao đại nhân ở lại thành Khai Phong, phụ tá Bát vương gia đang tạm thời quản lý triều chính.

Bao đại nhân mỗi ngày đều rất bận rộn nhiều việc, cũng may Bao phu nhân ở bên phụng bồi cho nên không quá nhớ Bao Duyên, Thái Sư thì lại

khác, hôm nay mong chờ nhi tử, hôm sau lại nhung nhớ khuê nữ, mỗi đêm nằm mơ đều là ngoại tôn nữ, cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, cái bụng béo cũng vì thế mà nhỏ lại.

Bao đại nhân hàng ngày đấu khẩu với hắc sớ đã thành thói quen, lúc Thái Sư tràn đầy tinh thần thoải mái mà trêu chọc thì vô cùng thú vị, nhưng lúc này mặt mày hắc ủ rũ như con vịt béo, Bao đại nhân cũng không nhẫn tâm ăn hiếp thêm nữa.

Vừa đúng lúc Tưởng Tứ gia đi một chuyến đến phủ Khai Phong, trong lúc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không có ở đây, người Hãm Không Đảo và Thiên Ma Cung đều đến hỗ trợ cho Khai Phong Phủ, mẫu thân của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thường hay đến, nha môn bây giờ càng rộn ràng hơn trước.

Tưởng Tứ gia nói với Bao đại nhân chuyện đến Lương Châu phủ để mua bảo vật cổ mà hậu nhân của Thẩm Quan muốn bán, còn Bạch Ngọc Đường cũng cùng đi mua Thiên Thủy Mộc về làm long cốt...

Bao đại nhân nhớ kỹ chuyện này rồi dùng nó đi kích động Thái Sư, để hắc đi một chuyến đến Lương Châu phủ mua bảo vật, thuận tiện mang Hoàng Thượng trở về.

Thái sư một đêm ngủ không ngon, sáng ngày hôm sau mới vừa rạng sáng đã ồn ào muốn lên phía Tây tìm con trai, con gái, cháu ngoại, Bao đại nhân chuẩn bị đem ông ta nhét vào trong rương đem đi Hắc Phong Thành, nếu trên đường đi có lỡ bị kẻ trộm cướp mất thì âu cũng là chuyện tốt.

Về sau vẫn là Bát vương gia không nỡ để Thái Sư cực khổ, bèn hỏi Ma Cung xem có ai muốn đi Tây Bắc không, vừa đúng dịp Hồng Cửu Nương và Ngô Nhất Họa cũng muốn đến mua chút đồ, vì thế liền thuận tiện mang theo Thái Sư theo.

Thái Sư và Hắc Thủy Bà Bà ngồi chơi bài trong xe ngựa suốt một đường, nhìn hai người cứ như ông cháu, nhưng thật ra thì ông hay cháu cũng phải đảo ngược lại, Thái Sư vẫn luôn kêu Hắc Thủy Bà Bà thoát nhìn mới mười ba, mười bốn là bà nội.

Bởi vì trước đó không hề để lộ chuyện ra này cho nên tất cả mọi người đều không biết Thái Sư cũng muốn đến đây, Bàng Dục sáng nay còn đang học ở thư viện Hắc Phong Thành đây, vừa rồi nghe Thuần Hoa nói là sáng nay cứu cứu mình bảo Thái Sư vào thành, Tiểu Hầu gia và Bao Duyên liền cùng nhau chạy ra.

Thái Sư đã lâu không gặp con trai, vội vàng vươn ra hai cánh tay ngăn ngừa muốn ôm một cái, nhưng lại nghe từ phía sau thẳng con nhà mình có một tiếng nói mềm mại phát ra, “Tiểu mập mập!”

“Ai nha!” Lão Thái Sư mặt mày nhăn nhó, không phản ứng với Bàng Dục mà nhào về Tiểu Tứ Tử ở phía sau.

Bàng Dục nhào vào khoảng không, khoe miệng co giật nhìn Thái Sư ôm lấy Tiểu Tứ Tử mà kêu bảo bối, chỉ biết thở dài.

Triệu Phổ cũng nghe nói Thái Sư đến đây, liền sai người mở cửa lớn quân trại, tự mình ra nghênh đón, Thái Sư xoa cái bụng cảm thấy mặt mũi mình thật lớn, vui vẻ ra mặt.

Lại nói tiếp nhân duyên Thái Sư quả thật rất tốt, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng đi ra tiếp hân, lão nhân vui vẻ đến mức mặt mày cũng hồng hào.

Ngô Nhất Họa vừa mới xuống xe, chợt nghe thấy trên thành lầu Long Kiêu Quảng kêu “Sư phụ sư nương”.

Mọi người nhìn trời, tốc độ Hữu tướng quân chạy từ doanh trại đến đây cũng thật nhanh nha!

Ngô Nhất Họa thở dài xoa xoa mi tâm, Long Kiều Quảng đã nhảy xuống rồi, hỏi han ân cần cộng thêm năm vạn chữ không ngừng kể lẽ tình cảm đối sư phụ sư nương rất là thương nhớ.

Ngô Nhất Họa bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt hờn hờ của Long Kiều Quảng, nhớ tới trong nhà còn bày một đồng thư đây... Long Kiều Quảng cứ cách vài ngày là lại viết thư gửi cho hắn, viết lưu loát mấy chục trang cũng không biết viết nhằm cái gì nữa, thì ra vốn đã nói nhiều nên lúc viết thư cũng nói nhiều nốt. Ngô Nhất Họa và Cửu Nương đi vân du tứ hải khắp nơi, đám người Ma Cung giúp hắn nhận thư đều rất buồn bực, đồ đệ này cứ cách vài ngày liền đưa “Thư” tới cho sư phụ hắn, có ý gì đây a?

Có điều Cửu Nương rất vừa ý Long Kiều Quảng, không có việc gì còn giúp Ngô Nhất Họa hồi âm, đến chỗ nào chơi vui lại có đồ ăn ngon sẽ đưa đến Hắc Phong Thành cho hắn, Long Kiều Quảng liền đóng khung lại trên đầu giường.

Long Kiều Quảng chuẩn bị một tòa nhà trong Tướng quân phủ cho sư phụ và sư nương hắn, còn đặc biệt xây dựng lầu trưởng trong quân doanh, tri kỷ mà đặt bên phụ cận lầu trưởng của Ân Hậu Thiên Tôn.

Ngô Nhất Họa dàn xếp ổn thỏa mọi việc xong xuôi rồi liền vỗ vỗ Long Kiều Quảng, bảo hắn đừng viết thư nữa, thân là Đại tướng quân hắn là mỗi ngày bận rộn rất nhiều chuyện công vụ, có rảnh rồi phải nghỉ ngơi nhiều.

Long Kiều Quảng gật đầu lại gật đầu, chẳng qua là chờ lúc ăn cơm bọn Triển Chiêu hỏi hắn, Ngô Nhất Họa nói với hắn cái gì đó, Quảng gia một câu cũng không có nhớ kỹ, chỉ biết là sư phụ hắn anh minh uy phong, nói cái gì cũng đều đúng hết, giọng nói đặc biệt dễ nghe nha!

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng liếc mắt nhìn nhau – Có chút lo lắng lần này phái Long Kiều Quảng đi tiêu diệt sơn phỉ có phải là chủ ý tốt không,

nếu nói Bạch Ngọc Đường là hai mươi bốn hiếu đồ đệ thì Long Kiều Quảng đơn giản là tên cuồng sư phụ. Cái tên Hữu tướng quân giỏi giang này vừa đặt bên người sư phụ liền biến thành đứa ngốc liền.

Ngay đêm đó Triệu Phổ bày mấy bàn tiệc rượu trong quân đón tiếp bọn Thái Sư và Ngô Nhất Họa, Triệu Trinh cũng đến tham dự.

Giữa lúc ăn cơm có nói đến chuyện Thẩm gia ở Lương Châu lần này muốn bán đồng bảo vật cổ, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều muốn đi, ngay cả Triệu Trinh cũng đi, dù sao Lương Châu phủ cách Hắc Phong Thành cũng không xa lắm, để lại bọn Hạ Nhất Hàng, Âu Dương Thiệu Chỉnh giữ nhà, những người khác đều đóng gói cùng đi theo Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu.

Lại nói tiếp, vốn Triệu Phổ “Không cho phép” được đi nhưng mà Tiểu Tứ Tử và Công Tôn nhất định phải đi, về mặt Cửu vương gia có chút rối rắm, Hạ Nhất Hàng cảm thấy để hắc ở lại Hắc Phong Thành phỏng chừng cũng chỉ có tác quái, bèn dứt khoát cho hắc đi chơi đùa một chút. Hơn nữa nếu thực sự có sơn phi, Triệu Phổ cũng có chỗ trọng dụng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau mọi người cùng ra khỏi thành, cải trang thành đoàn thương gia bình thường, tiến về phía Lương Châu phủ.

Lương Châu quả thật là không xa, đi không nhanh không chậm cũng đã được hai ngày rưỡi.

Triệu Phổ vốn đến để tiêu diệt sơn phi, đoạn đường từ Hắc Phong Thành đến phủ cận Lương Châu phủ này cũng có núi rừng, làm sao có thể dụ mấy tên trộm ra đây?

Đều nói nhà họ Bạch hay giấu tài, Triệu Phổ không thể hiểu nổi đây là cái đức tính gì nữa, Bạch Ngọc Đường đi mua Thiên Thủy Mộc cần không ít ngân lượng, Ngũ gia vốn tùy thân mang theo ngân phiếu, nhưng Triệu

Phổ bảo hăn đổi thành mấy xe vàng xe bạc, rêu rao khắp nơi là bọn họ dùng xe ngựa kéo đi đường núi.

Đừng nói chứ, thật đúng là câu được không ít cường đạo, bọn Triển Chiêu bắt suốt một đường, Thiên Tôn lạc đường cũng có thể nhặt được hai tên tiểu tặc.

Nhưng cũng đều là bọn nháo tặc không đáng kể, phần lớn bọn họ đều thấy hơi tiền là nổi máu tham chứ không theo nhóm sơn phỉ hay mã tặc, tổng thể vẫn xem như thái bình thịnh thế. Đương nhiên, càng đi về phía Tây Nam, núi rừng càng nhiều hơn, có khả năng tình huống sẽ không lạc quan như vậy nữa.

Hai ngày sau, đám người tới một huyện thành cách Lương Châu phủ chưa đến ba mươi dặm – Huyện Cung Huyền.

Huyện này tuy nhỏ nhưng tương đối náo nhiệt, tuy nhiên người ra ra vào vào trông không giống người địa phương, tất cả đều mang đến cảm giác xa xỉ, người ngựa tấp nập, chắc là đều đến mua bảo vật mà Thâm gia cất giữ.

Sau khi đoàn xe ngựa của bọn Triệu Phổ tiến vào Cung Huyền, bèn đi hỏi chỗ ở mấy khách điểm nhưng chỗ nào cũng đều đã đầy khách, ngay cả tửu lâu cũng bị bao trọn. Hơn nữa mỗi gian của khách sạn cũng không phải đã chật kín người, chỉ là vài gian có người bỏ ra số tiền lớn bao trọn phòng mà thôi, làm hại những lữ nhân khác không có chỗ để trọ, thậm chí ngay cả người địa phương cũng không cách nào bước vào đó ăn cơm, lời oán giận cũng theo đó mà ra.

Triển Chiêu quan sát một chút, ở mỗi khách điểm, tửu lâu bị bao trọn đều có số lượng lớn người giang hồ, tiêu sư này nọ, xem ra bọn họ đa phần đều được thuê, bên trong hẳn là không thiếu người giang hồ của các đại môn phái.

Triển Chiêu lắc đầu, đúng là giống với câu nói trong truyền thuyết – Chỉ cần có tiền là có thể sai khiến ma quỷ.

Mọi người đều bất đắc dĩ, trong huyện thành quá nhiều người, Triệu Trinh Triệu Phổ dù sao cũng có thân phận đặc thù, vì vậy tạm thời xuống xe ngựa nghỉ ngơi ở mảnh đất trống trước cửa thành.

Bọn Triển Chiêu vào thành đi mua chút thức ăn về, sau khi cơm nước xong xuôi, cả nhóm đi một mạch suốt đêm đến Lương Châu phủ.

Hai tay Tiểu Tứ Tử vịn lên thành cửa sổ xe ngựa, nhìn những đoàn xe hoa lệ ra vào cửa thành, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, bọn họ đều tới đây mua đồ sao?”

Công Tôn đang nhìn một phần ghi chép, là danh sách bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ, vừa gật đầu vừa lẩm nhẩm, “Ừm, Thẩm gia này chắc chắn là khai quật cổ mộ, còn là đại mộ nữa, nếu không thì phải đến mấy đời mới tích lũy được nhiều bảo bối như vậy chứ.”

“Chỉ là một nhà bán bảo vật mà nhiều người mua như vậy a?” Tiểu Tứ Tử dịch tới bên cạnh Công Tôn, đầu hướng về phía trước danh sách, cố gắng khiến cho cha chú ý.

Công Tôn thuận tay kéo bé con vào trong ngực, cùng nhìn nhau, vừa nói, “Bởi vì có thể bảo vật cần bán quá nhiều.”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên, “Vì sao Thẩm gia lại muốn bán đi nhiều bảo vật cổ như vậy? Đồ cổ không phải càng giữ lại càng đáng giá sao?”

“Ừ...” Công Tôn gật đầu một cái, “Có thể là bởi vì quá nhiều chẳng, nếu giấu trong nhà nhiều đồ cổ như vậy thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên.”

“Trong nhà Tôn Tôn có thật là nhiều đồ cổ nha!” Tiểu Tứ Tử nói, “Vậy Tôn Tôn mỗi ngày có ngủ ngon giấc không.”

Công Tôn xoa bóp cái cằm tròn u ú của Tiểu Tứ Tử, “Tôn Tôn và những người giấu đồ cổ kia không giống nhau, không thể đặt chung một chỗ mà so sánh được.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Không giống nhau chỗ nào?”

Công Tôn nói, “Có một số người mua đồ cổ là bởi vì đồ cổ càng để lâu thì sẽ càng đáng giá, có vài người mua là bởi vì cảm thấy vừa mắt hoặc là trông rất đẹp, cũng có thể là mua vì yêu thích.”

“Bởi vì Tôn Tôn thích nên mới mua sao?” Tiểu Tứ Tử mở to mắt, hỏi.

Công Tôn suy nghĩ, lắc đầu, “Ta cảm thấy không phải, ít nhất là vẫn không được đầy đủ, nói thích chẳng qua chỉ là một phần lý do mà thôi.”

Công Tôn cười cười, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Nếu phụ thân để con giúp phụ thân cất giấu một thứ đồ vật...”

Tiểu Tứ Tử đứng lên, ôm cổ Công Tôn hỏi, “Phụ thân muốn giấu cái gì?”

“Con thay phụ thân giấu một ngàn năm năm, con có thể giấu được không?” Công Tôn hỏi.

Tiểu Tứ Tử há hốc miệng nhìn Công Tôn, “Một ngàn năm ư?” Vừa nói còn vừa cúi đầu xòe ra các đầu ngón tay.

Công Tôn lấy từ trong áo Tiểu Tứ Tử ra một mảnh ngọc bội hình con thỏ trắng mà bé vẫn luôn đeo, nói, “Mảnh ngọc bội này tuy rằng không phải rất đắt, nhưng trên thực tế, đây là đồ vật có từ một ngàn năm trước đây.”

Tiểu Tứ Tử nhìn mảnh ngọc bội nhỏ đang cầm kia... Ngọc bội này có từ mấy năm trước đây, lúc cha của bé dẫn bé ra ngoài thì vô tình mua được từ trong tay một ông già bán khoai lang ở ngoài chợ.

Ông lão kia tương đối thú vị, bên cạnh một sọt khoai lang còn bày mấy khối ngọc bội, bán cùng nhau. Lúc Công Tôn chỉ miễn ngọc hình con thỏ trắng hỏi giá tiền, ông ta ra giá một lượng bạc.

Dù vậy, không thiếu người nói ông lão này điên khùng, chẳng qua chỉ là một mảnh đá bị vỡ mà lại muốn bán một lượng bạc.

Nhưng Công Tôn lại đưa toàn bộ một trăm lượng bạc tùy thân mang theo cho ông già kia, còn nói với ông ta, đây là cổ vật, một trăm lượng vẫn còn thiếu.

Ông già kia hình như có biết giá cả thứ này, liền thu bạc, đưa bạch ngọc cho Công Tôn, nói, “Bán nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có một người biết hàng đến đây.”

Tiểu Tứ Tử vẫn luôn tùy thân đeo bên người, sau này Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục đều nhìn qua khối ngọc bội này, Ngũ gia cùng tiểu Hầu gia đều nói đây là mảnh cổ ngọc vô cùng hiếm thấy, có tiền cũng khó mua.

Tiểu Tứ Tử nắm mảnh ngọc bội nhỏ nhìn Công Tôn.

Công Tôn chột chột cái mũi bé, nói, “Trong mảnh ngọc bội này có cất giấu một ngàn năm.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, hỏi, “Cho nên Tôn Tôn cũng đang cất giấu một ngàn năm sao?”

Công Tôn chột chột quai hàm bé, “Con hãy đeo sợi dây chuyền này sống qua một trăm tuổi, sau này lúc con nhìn lại nó cùng hiện tại nhìn vốn

không có sự giống nhau, đến lúc đó con có thể sẽ hiểu được, đến tốt cùng là Tôn Tôn đang cất chứa những gì.”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử cái hiểu cái không mà gật gật đầu.

Đang trò chuyện, màn xe được vén lên, Tiểu Lương Tử cầm thực hạp chui vào xe ngựa, “Ăn cơm thôi!”

Công Tôn bất đắc dĩ, “Bữa cơm này mua cũng thật lâu a.”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, vừa rồi Tiểu Lương Tử cùng bọn Triển Chiêu nói đi tìm tửu lâu mua thức ăn, một chuyến này đi hơn một canh giờ, bé đói đến mức muốn xỉu.

“Đừng nhắc tới nữa!” Tiểu Lương Tử lộ ra vẻ mặt bất mãn.

“Tửu lâu khách điểm không một nhà nào buôn bán, đều bị bao sạch trơn, cuối cùng đành phải mượn phòng bếp nhà người ta, để Thần Tinh Nhi tỷ tỷ và Nguyệt Nha Nhi tỷ tỷ xuống bếp làm cơm.”

Tiểu Lương Tử vừa nói, vừa hạ nhỏ giọng nói bát quái với bọn Công Tôn, “Nghe nói lần này có rất nhiều người mua đến đây, có thể sẽ tranh mua cây Thiên Thủy Mộc kia với Bạch đại ca!”

Tiểu Tứ Tử tò mò, “Rất nhiều người mua ư? Không phải khúc gỗ chỉ có một cây thôi sao?”

“Đúng vậy Cận Nhi!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Loại này chỉ toàn là người trả giá cao đến, nghe nói còn thường giở thủ đoạn sau lưng.”

Tiểu Tứ Tử cảm thấy như vậy mua đồ không quá giảng đạo lý, “Đồ vật kia vốn chỉ trị giá một lượng bạc, nếu có người tranh nhau mua, vậy có thể bán được hai lượng bạc không?”

“Nếu có người tranh nhau mua, thì có thể từ một hai lượng bán được một trăm lượng... Thậm chí còn nhiều hơn.”

Màn xe lại được vén lên, Triển Chiêu cầm trong tay hai hộp thức ăn cũng chui vào, mở ra cho Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử thêm món ăn, một hộp khác là của y mới vừa ăn một nửa

Tiểu Lương Tử có chút không hiểu, hỏi Triển Chiêu, “Triển đại ca, không phải huynh nói ăn cơm trong xe buồn chán nên muốn ra bên ngoài ăn sao?”

Triển Chiêu nhìn nhóc, “Suýt... Đừng có lộ ra.”

Công Tôn sờ sờ cằm, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, đồng thời buông bát trong tay xuống, vừa chen đến bên cửa xe mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài có một đoàn xe ngựa đi tới, dẫn đầu là một công tử, tuổi tác chắc bằng Công Tôn, mặc một thân cẩm bào màu đen, buộc tóc màu bạc quan, sắc mặt trắng trẻo, mũi cao mắt phượng, có chút giống nữ nhân nhưng mà thân hình cao lớn, nhìn rất có bộ dáng.

Người nọ cười ngựa, mang theo tùy tùng đến phụ cận rồi xuống ngựa.

Bạch Ngọc Đường hình như có biết hắn, cùng hắn lên tiếng chào hỏi.

“Bạch huynh lâu rồi không gặp, biệt lai vô dạng”. Người trẻ tuổi kia cũng chấp tay với Bạch Ngọc Đường.

Trong một chiếc xe ngựa khác, Lâm Dạ Hỏa nằm úp sấp vén màn xe lên, “Đây không phải Đường lão tứ sao?”

Người trẻ tuổi kia cũng chấp tay với hắn, “Lâm Đường chủ, khách ít đến.”

Lâm Dạ Hỏa nhượng một bên mày xem như chào hỏi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái – Người nào a?

Công Tôn nghe được đối thoại bên ngoài, bưng chén ở một góc xe đàng hoàng ăn cơm hỏi Triển Chiêu, “Hắn chính là Đường Môn Tứ công tử Đường Tứ Dao sao?”

Triển Chiêu bữu môi một cái, “Còn không phải sao...”

Lúc này, Đường Tứ Dao ở bên ngoài hình như là nhìn thấy Thiên Tôn và Ân Hạo, liền hành đại lễ với hai vị tiền bối.

Công Tôn có chút không hiểu, danh tiếng Tứ Xuyên Đường Môn cũng khá lớn, ngay cả y không phải là người giang hồ vẫn có nghe nói qua. Đường Tứ Dao là lão Tứ của Đường Môn, Đường Môn bốn nam một nữ, toàn bộ đều có võ nghệ cao cường, hơn nữa người ta còn là giang hồ chính phái, nhìn Thiên Tôn Ân Hạo cung kính như vậy...

Không giống như có cừu oán với Triển Chiêu a? Công Tôn tò mò hỏi Triển Chiêu, “Người và Đường Môn có quan hệ không tốt?”

“Triển Chiêu cười khan hai tiếng khoát khoát tay, “Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết...”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 48: Gấu Trúc Gây Họa

Edit: Fin

Beta: Dương & Tử Sa

Sau khi chào hỏi mọi người xung quanh xong, Đường Tứ Dao nhìn quanh một vòng, trông thấy trong xe ngựa có hai nhóc con đang vịn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền cười với hai đứa.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử thấy có người xa lạ cười với mình, phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Lương Tử bày ra vẻ mặt như người phải rằm những mày đánh giá – Người là ai vậy?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vươn tay vẫy vẫy – Chào thúc thúc.

Đường Tứ Dao bật cười trước phản ứng khác nhau của hai nhóc con, gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường mình còn có việc phải làm, liền mang người rời đi.

Chờ người của Đường Môn đi rồi, Triển Chiêu bên này cũng đã cơm ăn xong, mở cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài một chút, híp mắt vẫy tay với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, lấy cho ta quả quýt.”

Bạch Ngọc Đường thuận tay lấy quả quýt ở trên bàn ném qua cho y.

Triển Chiêu chụp lấy, buồn bã ủ rũ dựa vào cửa sổ xe lột vỏ quýt.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau một cái, đều tò mò – Triển Chiêu và người của Đường môn có ân oán gì đây?

...

Ăn cơm chiều xong, mọi người đều đi tiếp chứ không ở lại lâu, cuối cùng trước buổi tối cũng đã chạy tới biệt viện Hãm Không Đảo ở Lương Châu phủ.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa biệt viện Hãm Không Đảo, xe của bọn Bạch Ngọc Đường vừa mới dừng lại, Hàn Chương và Từ Khánh liền gọi một tiếng “Ngũ đệ” rồi chạy đến.

Bạch Ngọc Đường đã lâu không gặp các vị huynh trưởng, trên mặt khó có được ý cười nồng đậm, nhảy xuống xe thi lễ với hai vị huynh trưởng.

Hàn Chương vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, thấy Ngũ đệ nhà mình càng ngày càng đẹp trai. Từ Khánh lại tương đối nhiệt tình, nhào qua qua ôm huynh đệ một cái rồi ồn ào, “Triển Tiểu Miêu đâu?! Một năm thì đã chiếm huynh đệ của ta hết bốn trăm ngày rồi!”

Triển Chiêu nâng cằm tiếp tục chịu đựng bên trong xe ngựa, Tiểu Tứ Tử bẻ bẻ ngón tay, “Một năm có đến tận bốn trăm ngày sao?”

Màn xe ngựa được vén lên, Triệu Phổ tới cửa tiếp Công Tôn và Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Triển Chiêu, “Tình huống gì đây hả?”

Triển Chiêu thở dài, còn chưa lên tiếng thì Lâm Dạ Hỏa ở bên kia vừa lúc đi qua cửa sổ xe lại gần nói, “Ồ ồ, các người không biết đâu, cái tên Triển Chiêu này chính là truyền kỳ tại Thục Trung đấy!”

Lời của Lâm Dạ Hỏa vừa ra khỏi miệng, Từ Khánh và Hàn Chương bên ngoài xe cũng không nhịn được mà “Phụt” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường cũng nhin cười.

Thiên Tôn và Ân Hậu vừa lúc đi qua, Thiên Tôn cũng nói, “Chuyện này ta có nghe nói qua!”

Ân Hậu liếc mắt nhìn Triển Chiêu đang ủ rũ khoanh tay ngồi xếp bằng sâu nảo trong xe một cái, “Người cũng còn dám trở lại. Ta mà là người thì sống chết gì cũng không muốn đến Thục Trung nữa.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn ông ngoại y.

Đám người Công Tôn rất tò mò – Hình như chỉ có người giang hồ biết chuyện này? Sao Triển Chiêu lại trở thành truyền kỳ?

...

Một canh giờ sau, mọi người thu xếp chỗ xong xuôi ở biệt viện, cũng đã thay y phục, đồ ăn đều được chuẩn bị tốt, mọi người cùng ăn cơm trong đại viện.

Vừa mới ngồi xuống chuẩn bị ăn, Tiểu Tứ Tử liền hỏi Triển Chiêu bên cạnh, “Miêu Miêu, trước kia thúc từng tới Thục Trung hả? Đã làm chuyện xấu gì sao?”

Triển Chiêu xua tay nói, “Một lời khó nói hết”.

Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp, “Thục Trung có gấu trúc hở? Chúng ta có thể đi nhìn gấu trúc không?”

“Phụt...”

Tiểu Tứ Tử nói còn chưa dứt lời, trên bàn đã có mấy người phun ra, Bạch Ngọc Đường cũng sắp nhin hết nổi, buông cái chén xuống, gấp đồ ăn cho Triển Chiêu.

Trên mặt Triển Chiêu hết xanh rồi lại trắng, cực kỳ xấu hổ nhìn một đám người giang hồ đang ghen cười, nghiêng răng, “Các người có ý gì hả!”

Lâm Dạ Hỏa đưa cánh tay đung Triển Chiêu, nói, “Chân tướng của chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy? Ta chỉ mới nghe qua lời đồn đãi, hay là người tự mình kể lại lần nữa đi?”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, nhẫn nại...

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh Triển Chiêu đang tự rót tự uống rượu.

Ngũ gia ngẩng đầu, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, bất đắc dĩ – Làm gì?

Thiên Tôn đập đồ đệ nhà mình một cước.

Bạch Ngọc Đường vô tội nhìn y.

Thiên Tôn bấu môi một cái – Hỏi nha!

Bạch Ngọc Đường cau mày – Sao lại kêu con hỏi?

Vào lúc này, ngay cả trên mặt Triệu Trinh và Triệu Phổ cũng đều tràn đầy mong đợi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ buông chén, quay sang nhìn Triển Chiêu.

Lúc này Triển Chiêu đang trừng hăn đây – Muốn gì hả?!

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói, “Người muốn bọn họ nghe chính miệng người nói ra chân tướng, hay là muốn bọn họ đi nghe lời đồn đãi nào?”

Triển Chiêu hí mắt lại.

Bạch Ngọc Đường lại chêm thêm một câu, “Người cũng biết lời đồn đãi thái quá đến chừng nào...”

Triển Chiêu xoa xoa cằm.

Tiểu Tứ Tử buông bát đĩa, vươn tay kéo tay áo Triển Chiêu lắc lắc, “Miêu Miêu nói đi, Tiểu Tứ Tử muốn nghe mà.”

Triển Chiêu giật giật mí mắt... Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đưa tay qua, hai đầu ngón tay nắm tay áo bên kia của Triển Chiêu, nhẹ nhàng lắc lắc.

Triển Chiêu hoài nghi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nháy mắt mấy cái với y – Ta cũng muốn nghe.

Triển Chiêu hoàn toàn hết nói nổi.

Rốt cục, đành buông bát đĩa, Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Các người nghe xong không một ai được phép cười!”

Mọi người che miệng gật đầu – Ủ! Đảm bảo sẽ không cười người đâu!

Hai tay Triển Chiêu dựa vào cái bàn, nói, “Chuyện này đã từ rất nhiều năm trước rồi, phải đến năm, sáu năm?”

Tất cả mọi người chống cằm – Đã rất lâu ha!

“Lúc ấy ta vừa rời khỏi Ma Cung không lâu, một đường từ Giang Nam đi dạo đến Thục Trung.” Triển Chiêu nói.

Tất cả mọi người nhìn y như đang hỏi – Đi xa như vậy à?

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi, “Miêu Miêu, thúc đến ăn Gà Cung Bảo(82)hay là Đậu Phụ Ma Bà(83)?”

(82)Gà Cung Bảo

(83)Đậu phụ Ma Bà

Mọi người vươn tay xoa xoa quai hàm, nghẹn nuốt xuống ý cười đang chực xuất hiện trên khóe miệng.

Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử hồi lâu, phun ra một câu, “Còn cả Phu Thê Phế Phiến(84)và Ngư Hương Nhục Ti(85)nữa...”

(84)Phu Thê Phế Phiến

(85)Ngư Hương Nhục Ti

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Còn cả Lẩu Cay với Hồi Oa Nhục(86)”

(86)Hồi Oa Nhục

“Khụ khụ...” Triệu Phổ ho khan một tiếng, cắt ngang một lớn một nhỏ đang thay phiên kể tên đồ ăn, ý bảo Triển Chiêu – Tiếp tục nói!

“Sau khi ta đến Thục Trung thì gặp Đường Tứ Dao.” Triển Chiêu nói, “Đương gia Đường Môn Đường Lão Thái Thái và Ma Cung có quan hệ khá sâu, lúc ta xuất môn còn cầm theo thư mà lão bằng hữu viết cho bà ấy, thêm cả chút lễ vật nữa, nên mới cùng Đường Tứ Dao ghé qua Đường Môn.”

Tất cả mọi người gật đầu – Thì ra là thế, khó trách Đường Tứ Dao lại tôn kính với Ân Hậu như vậy, thì ra là người quen cả.

“Lúc ta đến Đường Môn, Đường gia đang chuẩn bị chuyện vui.” Triển Chiêu gãi gãi đầu tiếp tục nói.

“Chuẩn bị chuyện vui gì?” Công Tôn tò mò, “Có người thành thân sao?”

“Không phải thành thân, là Đường Tiểu Muội vừa mười sáu tuổi, dựa theo quy củ Đường Môn, phải chiêu tể.” Triển Chiêu nói, “Đường Môn có lịch sử lâu đời, hệ thống gia phả phức tạp mà quy củ cũng nhiều, tóm lại Đường Tiểu Muội chỉ có thể tự mình chọn vị hôn phu cùng thế hệ trong đám bà con xa, lúc ấy tới tham gia luận võ có khoảng mười sáu người. Lúc ta tới bọn họ cũng đã giao đấu một lúc, chỉ còn lại bốn, chuẩn bị trận quyết thắng bại cuối cùng.”

“Chỉ có thể chọn trong thân thích sao?” Tiểu Lương Tử bất mãn, “Vậy cũng có nhiều điểm không tốt lắm...”

Lâm Dạ Hỏa nhìn Tiêu Lương nói, “Đường Tiểu Muội đáng vẻ rất đẹp, con người thú vị mà tính tình cũng tốt.”

Công Tôn tò mò hỏi Triển Chiêu, “Rồi có phải người ta coi trọng người không? Người làm hôn sự của cô nương ấy thất bại?”

Triệu Phổ và Triệu Trinh đều cảm thấy có khả năng này, Ân Hậu ở một bên liền chen vào một câu, “Các người cũng quá ngây thơ rồi...”

Triển Chiêu một mực xua tay, “Thật ra thì không có, quan hệ giữa ta và Tiểu Muội rất tốt, chẳng qua chỉ là tình huynh muội, nàng và Ngọc Đường càng thân quen hơn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đó là nghĩa muội của ta.”

Mọi người kinh hãi mà há to miệng, “Thật sự có quen biết nha?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Muội ấy nhận nương ta làm mẹ nuôi, từng phụng trà dập đầu... Ủm, nương ta còn dạy công phu cho muội ấy.”

Tất cả mọi người bắt đầu tưởng tượng không biết vị Đường Tiểu Muội này là dạng nhân vật gì. Lại nói, nàng thật ra cũng rất nổi danh, danh tiếng của nàng ở Đường Môn thậm chí còn vượt qua mấy ca ca của mình.

“Vậy sau khi người đến Đường Môn, rốt cuộc đã chọc trúng rắc rối gì?” Triệu Phổ tò mò truy vấn.

Triển Chiêu đành phải nói tiếp, “Ta ở lại một ngày, đợi đếm ngược đến trận luận võ thứ hai. Ngày hôm sau, nghênh đón trận cuối cùng, cũng là trận đặc biệt nhất, gọi là lôi đài đánh cuộc vận mệnh.”

“Có ý gì?” Công Tôn nghi hoặc, “Chẳng lẽ là lôi đài sinh tử? Phải đánh cược tánh mạng sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải, kỳ thật là lôi đài đánh cuộc vận khí. Bởi vì loại chuyện duyên phận này là do trời định, chỉ có võ công cũng không được, cho nên... Lúc đánh trên lôi đài, bất kể có chuyện xấu gì xảy ra, chỉ cần trụ được đến giờ quy định, một khắc kim chuy hạ xuống, người cuối cùng ở lại trên lôi đài chính là hôn phu của Đường Tiểu Muội.”

“Nói cách khác...” Mọi người nhìn nhau một cái, hỏi, “Nếu trong thời gian này có người cướp hôn, thì người đó chỉ cần ở trên lôi đài rồi đá những người khác xuống hết, lúc đó cho dù không hợp hệ thống gia phả quy củ đi chăng nữa... Cũng có thể cưới được Đường Tiểu Muội?”

“Đúng là có chuyện như vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Có điều ta đã cảm thấy làm ầm ĩ quá cũng không có gì hay ho đáng xem, liền hỏi Đường Tứ Dao một chuyện...”

Mọi người thấy vẻ mặt Triển Chiêu vừa hồi hận lại phức tạp, liền hỏi, “Người hỏi chuyện gì? Người nói nhanh chút coi!”

Triển Chiêu thở dài, “Ta hỏi hã, phía sau núi của các người có gấu trúc không thế? Ta muốn đi xem một chút...”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu – Câu này với câu Tiểu Tứ Tử vừa hỏi cũng không khác nhau lắm!

Tiểu Tứ Tử hăng hái hỏi, “Miêu Miêu, vậy thúc có thấy gấu trúc không?”

Triển Chiêu xấu hổ, “Thấy thì có thấy...”

“Sắp tới đoạn đặc sắc rồi!” Ánh mắt Lâm Dạ Hỏa cũng sáng rực.

Triển Chiêu nhìn trời, nói tiếp, “Đường Tứ Dao nói với ta, đúng dịp bọn họ có nuôi mấy con gấu trúc con, chỉ vừa mới biết đi, mềm mượt lại còn thường nằm sấp ra trông rất đáng yêu. Có điều giấu ở trên đỉnh núi, phải lên bằng sơn đạo.”

Tất cả mọi người bắt đầu tưởng tượng đến những bé gấu trúc đen trắng mềm mượt tròn trĩnh đáng yêu.

Tiểu Tứ Tử phồng má, “Bây giờ cũng có sao?”

Triển Chiêu nói tiếp, “Mấy huynh đệ bọn Đường Tứ Dao phải để ý đến lời đài kén rể cho Tiểu Muội, cho nên không ai đi theo ta. Những người khác nếu không phải muốn xem bọn họ đánh lời đài thì cũng là muốn tự đi lên đánh lời đài, ta cũng không thể không biết xấu hổ mà nhờ người dẫn đường, cho nên bèn tự mình lên núi...”

Triển Chiêu nói tới đây, vẻ mặt Âu Dương Thiếu Chinh liền hưng phấn, “Ta có dự cảm sắp tới trọng điểm rồi!”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu – Tiếp tục đi, mau tiếp tục đi!

Triển Chiêu uống chén rượu, nói tiếp, “Sau khi ta lên núi... Thì lạc đường...”

Mọi người gật đầu – Hợp lý a! Đường chữ Ngõ(87)người đi còn có thể lạc, nói gì đến đường núi.

(87)Đường chữ Ngõ (井) là đường theo hình dạng chữ Ngõ (井) của Trung Quốc. Đây được coi là dạng đường dễ đi, khó lạc vì nó không hề vòng vèo hay có lối tắt, ngõ nhỏ rối rắm.

Triển Chiêu cau mày nói tiếp, “Sau đó ta nhìn thấy một con gấu trúc con.”

Tất cả mọi người gật đầu – Oác! Vậy mà nhìn thấy thật kìa!

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Các người cũng biết gấu trúc con rất đáng yêu, đặc biệt là lúc còn nhỏ.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

“Ta liền đi qua ôm nó lên.” Triển Chiêu có vẻ cảm thấy chén rượu không đủ lớn, vươn tay đổi lấy chén rượu to hơn để uống.

Mọi người nháy mắt mấy cái – Sau đó nữa?

“Sau đó thì là lúc trước...” Triển Chiêu bắt đầu nói năng có chút lộn xộn, “Đường Tứ Dao có nói với ta, gấu trúc sau núi bọn họ có hai loại, một loại là bọn hăn nuôi trong nhà, tương đối nhu thuận, một loại là hoang dã, đừng có đi trêu chọc...”

Tất cả mọi người nín thở lắng nghe.

“Ta ôm lấy gấu trúc con kia, con gấu đó còn cọ cọ ta nữa. Giống như viên bột trắng tròn được mặc thêm áo lông đen vậy, rất đáng yêu!” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Sau đó...”

“Lại là sau đó?” Tất cả mọi người há miệng, có dự cảm sẽ gặp chuyện không may.

“Sau đó ta chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng thở hồng hộc.” Bộ dáng Triển Chiêu có chút rối rắm, “Ta vừa quay đầu lại...”

Âm điệu Triển Chiêu hơi nâng lên, mọi người cũng nhướng chân mày, “Rồi thế nào?!”

“Ta vừa quay đầu lại thì trông thấy một con gấu trúc còn lớn hơn cả Tiểu Ngũ nữa, con gấu đó đang ở ngay trong đám cây cối, há miệng nhe răng thở hồng hộc với ta.” Triển Chiêu buông tay, “Con gấu mà ta ôm rồi cọ mặt hình như là con gái nhà nó...”

Trên mặt mọi người đều xuất hiện vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, “Con gấu trúc kia chẳng lẽ là...”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Là loài hoang dã... Còn là loài hoang dã nhất.”

Tất cả mọi người nuốt nước miếng.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Vậy thúc làm thế nào hả Miêu Miêu?”

Triển Chiêu “Ha ha” một tiếng, “Nó nhào về phía thúc, thúc đương nhiên phải xoay người bỏ chạy rồi!”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, “Sau đó thì sao ạ? Gấu trúc mẹ đuổi theo thúc sao?”

“Đúng vậy, nó đuổi theo thục không tha!” Triển Chiêu xoắn xuýt kể lại “Nhờ vậy thục mới biết được thì ra gấu trúc lại dữ như vậy, đã thế còn chạy nhanh nữa! Nó vậy mà lại lăn xuống núi, trông như một con hổ dữ tợn sọc trắng đen!”

Tiểu Ngũ bên cạnh bàn vừa gặm xong cái chân giò lợn đang liếm móng vuốt rửa mặt, thuận tiện còn lắc lư cái đuôi.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt nghiêm túc hỏi Công Tôn, “Phụ thân, gấu trúc có đuổi người sao?”

“À...” Vẻ mặt Công Tôn cũng mờ mịt, “Cái này, cũng có thể loài hung dữ sẽ tập kích người, nhưng mà đuổi theo không tha như vậy thì cũng hơi lạ...”

“Không hề lạ.” Ân Hạo ngồi cạnh bổ sung một câu, “Nó ôm gấu trúc con bỏ chạy, gấu trúc mẹ có thể không đuổi theo sao?!”

Mọi người sửng sốt, soạt một tiếng xoay mặt nhìn Triển Chiêu – Người ôm gấu trúc con bỏ chạy?

Triển Chiêu xấu hổ, “Lúc đó ta quá khẩn trương cho nên quên để gấu trúc con lại chỗ cũ...”

Mọi người đỡ trán, mẹ của nó cho là người trộm đứa nhỏ a, còn không đuổi theo cắn chết người sao!

“Sau đó thì sao?” Triệu Trinh đang nghe đến phần đặc sắc, giục Triển Chiêu tiếp tục kể.

“Sau đó chính là ta chạy còn nó đuổi. Cuối cùng ta vừa sốt ruột mà lại không quen đường, không có để ý mà vọt ra bên ngoài một cái, vậy mà lại chạy đến vách núi...” Triển Chiêu bất đắc dĩ, “Con gấu trúc lớn kia cũng

bay ra theo, ta và nó cộng thêm cả gấu trúc con trên tay ta đều cùng nhau rơi xuống vách đá.”

Mọi người sốt ruột, “Nói tiếp đi!”

“Ta tóm lấy gấu trúc lớn và ôm gấu trúc con đồng thời té xuống, bởi vì gấu trúc lớn quá nặng nên rơi xuống mặt đất trước, lúc đó ta sợ nó ngã chết nên trong khoảnh khắc sắp chạm đất, ta buông gấu trúc nhỏ xuống trước, rồi ôm gấu trúc lớn lăn một vòng trên mặt đất, con gấu trúc đó vừa béo lại quá nặng, ta mượn lực một phen, mà hình như ta đã đá cái gì đó ra ngoài thì phải, ta cũng không chú ý lắm... Kết quả ta và gấu trúc lớn cùng nhau lăn khỏi lôì đài.”

Triển Chiêu nói xong, lại bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Mọi người sửng sốt hồi lâu, rốt cục cũng có người bắt được trọng điểm.

Công Tôn hỏi, “Người nói người lăn xuống chỗ nào rồi?”

Triển Chiêu bậm môi, “Lôì đài...”

“Lôì đài?!” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Là cái lôì đài luận võ kén rể kia á?”

“Ha ha, còn có thể là cái nào khác sao...” Triển Chiêu buông cái chén lắc đầu lại lắc đầu, tốc độ nói còn vượt qua cả Long Kiêu Quảng, “Ai mà biết cái vách núi kia lại trùng hợp nằm ở ngay trên lôì đài như thế chứ. Lúc ta ôm gấu trúc lăn xuống lôì đài, người thắng kẻ bại đã phân định xong xuôi hết rồi, chỉ còn lại một người cuối cùng. Mà lúc đó thời gian cũng sắp hết, chủ trì đánh lôì đài mới vừa cầm lấy kim chùy chuẩn bị đánh xuống tuyên bố chấm dứt chọn rể, thì ta và gấu trúc lại cùng rơi xuống dưới. Thứ mà ta dùng để mượn lực rồi đá bay, chính là vị Tiểu ca thắng cuối cùng còn lại trên lôì đài... Sau đó ta và gấu mẹ cùng lăn khỏi lôì đài, Tiểu ca kia cũng bay ra ngoài luôn...”

“Kết quả thì sao?!” Mọi người cũng không dám thở mạnh.

“Kết quả hả?!” Triển Chiêu đập bàn, “Gấu trúc con ở lại trên lôi đài!”

Tất cả mọi người há to miệng hít một hơi khí lạnh... Oác?!

Triển Chiêu đặt chén rượu xuống cầm hân bình rượu lên “Ừng ực ừng ực” uống hết một nửa, gương mặt đỏ bừng buông vò rượu xuống rồi tiếp tục đập bàn, “Kim chuy vừa lúc hạ xuống ‘Đỉnh’ một tiếng, Đường Tứ Dao có lao ra đỡ cây chuy cũng không còn kịp nữa! Kết quả Tiểu Muội bỏ chạy lên đài ôm lấy gấu trúc con kêu tướng công. Về sau đám người giang hồ đều nói Triển Chiêu ta không phải Ngự Miêu mà là gấu mèo bay từ trên trời xuống phá hôn sự. Hiện tại người Thục Trung đều kêu gấu trúc là gấu mèo... Ta thật không phải cố ý đâu!”

Mọi người ghen một hơi nghe đến đó rốt cuộc cũng nhin không được nữa, cười lẫn ra bàn. Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng đều té xuống gầm bàn.

Triển Chiêu cầm bình rượu tiếp tục uống “Ừng ực ừng ực” – Đã bảo là cấm cười rồi, cái lũ đàn độn này!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 49: Một Rổ Phiền Phức

Edit: Fin

Beta: Nhược Lam

Triển Chiêu kể lại những kinh nghiệm truyền kì của mình ở Thục Trung khiến cho mọi người vui vẻ suốt một đêm, mà bởi vì trong lòng buồn bực nên Triển Chiêu uống cũng không ít rượu, cuối cùng trở thành một con mèo say.

Tửu lượng của Triển Chiêu vốn không tồi, dù sao Ma Cung có tới ba trăm ma đầu, luyện ra được một tửu lượng như thế cũng là lẽ dĩ nhiên. Chẳng qua là hôm nay tâm tình của Triển hộ vệ không tốt cho nên mới uống một cách vô tội vạ, vì thế liền say.

Đêm khuya sau khi tất cả mọi người đều đã yên giấc, Triển Chiêu ốm lấy Tiểu Ngũ đã “say khướt”, Tiểu Ngũ oán niệm mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Ôm Mèo nhà người dính trên người ta đi đi!

Ngũ gia bất đắc dĩ kéo Triển Chiêu lên, đỡ y quay về phòng.

Trạng thái của Triển Chiêu đại khái là nửa say nửa tỉnh, một tay ôm bả vai Bạch Ngọc Đường, một tay thì lắc lư qua lại, vẻ mặt nghiêm túc cộng thêm ánh mắt mê ly nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta thật sự không phải cố ý mà! Cái đó... Chỉ là ngoài ý muốn thôi!”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đỡ y đi tiếp.

“Con gấu trúc con đó, đặc biệt đáng yêu...” Triển Chiêu còn hàm hàm hồ hồ nói thêm, “Nhưng mà nường của nó, rất... dữ dằn!”

Bạch Ngọc Đường dờ khóc dờ cười, lắc đầu đỡ Triển Chiêu tiếp tục đi, Triển Chiêu lại nói tiếp, “Có điều... Gấu mèo nghe đáng yêu hơn so với gấu trúc ha?”

Bạch Ngọc Đường vô nguyên tắc tiếp tục gật đầu, ở phía trước là ngưỡng cửa, Ngũ gia chuẩn bị dùng sức ôm con Mèo say này ném lên trên giường.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường vừa mới nhắc chân, Triển Chiêu liền quay người lại, ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng mà kêu to, “Miêu gia thật sự không phải cố ý đầu... Ô.”

Một tiếng rống này của Triển Chiêu làm chấn động toàn bộ biệt viện ở đây, cả nửa Lương Châu phủ cũng nghe được, Bạch Ngọc Đường có muốn vươn tay bịt miệng y cũng không kịp nữa.

Rống xong một tiếng, Triển Chiêu có lẽ đã say hoàn toàn, ngửa mặt về phía sau...

Bạch Ngọc Đường vội vàng vươn tay tiếp lấy, mới phát hiện Triển Chiêu đã ngủ thiếp đi.

Cửa sổ ở bốn phía xung quanh đều được mở ra, bọn Công Tôn đều nhìn ra bên ngoài, thấy Bạch Ngọc Đường đang lúng túng đỡ Triển Chiêu đứng ở cửa, đều xua tay với hắn, ý là – Mau mau đem con Mèo say nhà người vào đi, đừng quấy rầy giấc ngủ người khác!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, dứt khoát khiêng Triển Chiêu vào, nhắc chân đá cửa phòng...

...

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót ríu rít cùng với tiếng cười đùa của Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử truyền vào phòng.

Triển Chiêu vừa trở mình thì nghe thấy tiếng “Loảng xoảng” vang lên, bị giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang khom lưng nhặt một cái chậu đồng từ trên mặt đất, Yêu Yêu thì đập cánh ở trong phòng, đại khái là chỗ này không được rộng rãi như quán doanh nên có chút ẩm ỉ.

Ngẩng đầu thì trông thấy Triển Chiêu đã tỉnh, Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Tỉnh rồi à?”

“Ừm...” Triển Chiêu dụi dụi mắt, cảm thấy cổ và lưng đều đau, cả đầu cũng vậy, cho nên liền ngồi dậy nhìn xung quanh một chút.

Bạch Ngọc Đường bước đến bên giường mở cửa sổ ra... Ánh mặt trời lập tức chiếu vào.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, “Chói mắt quá...”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vươn tay đưa tấm khăn ấm nóng cho y.

Triển Chiêu xoa xoa mặt, cảm thấy tỉnh táo không ít, “Giờ nào rồi?”

“Buổi trưa.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Đã trưa rồi á? Ngày nào rồi?” Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ gáy, hiển nhiên là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh bàn, cầm chén trà cho y.

Triển Chiêu cũng không nghĩ nhiều nhận lấy rồi uống một ngụm, ai ngờ một mùi vị chua cay và gay mũi xộc thẳng lên não, làm y sặc đến mức thiếu chút nữa không thở nổi, ho khan hai tiếng, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, mở to hai mắt ngồi ngẩn ra ở trên giường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy chén trà trong tay Triển Chiêu gửi một cái, cau mày, “Quả nhiên giống như Công Tôn nói, trà mạnh có công dụng giải rượu, mới uống một hớp đã tỉnh táo rồi.”

Triển Chiêu cau mày nghiêng đầu, chuyện tình tối hôm qua rời rạc từng đoạn lộn xộn, miễn cưỡng cũng có thể nhớ lại một chút, hình như y uống không ít rượu, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ta uống say sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng không phải say bình thường.”

Triển Chiêu ngẩng mặt nghĩ nghĩ, cúi đầu tự nhìn mình một chút rồi dùng cái chăn che ngực, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người có thừa dịp ta uống say rồi làm gì không?”

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn Triển Chiêu một lát, hỏi, “Người là đang ám chỉ trong lúc người say ta có nhân cơ hội làm cái gì không hả?”

Triển Chiêu để chăn xuống nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi, “Vậy ta có thừa dịp uống say rồi làm gì người không?”

Bạch Ngọc Đường dùng một tay vuốt cằm, đầy hứng thú dựa vào bàn mà đánh giá Triển Chiêu, hỏi, “Người nghĩ muốn làm gì ta?”

Triển Chiêu lại ngồi trên giường thêm một lát, hai người cứ nhìn nhau như vậy... Cuối cùng Triển Chiêu đứng lên xếp chăn, tâm tình có vẻ không tồi, “Hôm nay thời tiết rất tốt.”

Ngũ gia tự rót cho mình một chén trà, gật đầu, “Còn không phải sao, lát nữa còn có người mời ăn cơm đấy.”

“Ồ?” Triển Chiêu hăng hái, “Ai mời cơm?”

“Đường Môn đó.”

Bạch Ngọc Đường tạt một chậu nước lạnh xuống, trong nháy mắt Triển Chiêu không biết nói gì, mím môi tiếp tục xếp chân, cứ như vừa gặp phải cảnh khốn cùng không bằng.

Bên ngoài cửa sổ, có người gõ hai cái lên khung cửa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang nhón chân vịn cửa sổ nhìn hai người bọn họ, “Miêu Miêu tỉnh rồi ạ?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Tứ Tử vươn tay đưa một túi giấy dầu vào, “Sắp tới bữa cơm trưa cơm rồi, điểm tâm sáng đã hết rồi nha, cháu có giữ lại điểm tâm cho thúc nè.”

Triển Chiêu cười híp mắt nhận lấy điểm tâm, thuận tay bế Tiểu Tứ Tử ở ngoài cửa sổ vào, đặt ở trên giường cùng bé chia nhau ăn.

Bạch Ngọc Đường rót cho bọn họ hai chén trà.

Lúc này, Bạch Phúc từ bên ngoài chạy vào, cầm một bọc giấy, “Thiếu gia, đã mang tới rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhận lấy.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Cái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Bạc mua Thiên Thủy Mộc, đoán chừng sẽ tăng giá.”

Triển Chiêu thiếu chút nữa bị nghẹn điểm tâm, cau mày, “Còn tăng giá nữa sao? Vốn đã rất đắt rồi mà.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Bạch Phúc ở một bên cũng rất bất đắc dĩ, “Triển đại nhân ngài không biết đâu, hôm nay ta có đi Thẩm phủ hỏi thăm một chút, người tới mua đồ lần này còn nhiều gấp đôi so với số thiệp mời được phát ra, hơn nữa toàn là các bậc phú hào, hiện tại tất cả bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ được định giá cao gấp ba lần so với giá báo mà Thẩm gia đưa ra, người mua Thiên Thủy Mộc coi như không nhiều lắm, có chút ít ỏi, giá tăng không quá cao so với mấy thứ đồ ngọc hay đồ sứ linh tinh kia.”

“Mua như vậy không phải sẽ lỗ à?” Triển Chiêu cảm thấy mua đồ kiểu này đúng là lãng phí bạc mà.

Tiểu Tứ Tử nhú mày lấy từ trong túi nhỏ ra tờ danh sách bảo vật cổ, vuốt cái cằm bầu bĩnh, lẩm nhẩm, “Đều tăng giá hết sao?”

Triển Chiêu thấy Tiểu Tứ Tử vẽ mấy vòng tròn lên một số đồ cổ, tò mò hỏi, “Tiểu Tứ Tử, cháu cũng mua đồ hả?”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật gật đầu, “Cháu muốn mua cái này cho phụ thân.”

Triển Chiêu thấy thứ mà Tiểu Tứ Tử chỉ là “Mặc Ngọc áp phương quy”, liền tò mò hỏi, “Áp phương quy?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ừm! Ngọc thạch này được dùng để dè đơn thuốc, ngày đó Tôn Tôn có nói với cháu cái áp phương quy này là một con rùa nhỏ bằng Mặc Ngọc, ở tiền triều có một lang trung rất nổi danh đã từng dùng qua nên cháu muốn mua về cho phụ thân.”

Triển Chiêu xoa xoa đầu bé, “Cháu đúng là hiếu thuận, có điều thứ trong danh sách này sẽ rất khó mua được.”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ túi tiền nhỏ, “Cháu có bạc.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đúng vậy, Tiểu Tứ Tử và Mãn Ký có hùn vốn buôn bán, mới một năm ngắn ngủn mà đã kiếm được không ít tiền, Mãn Mộ Hoa vốn muốn lấy bé làm chiêu tài đồng tử(88), nên hẳn chưa từng đưa thiếu bé một phân tiền nào.

(88)Đứa trẻ chiêu tài, (nghĩa tương tự con mèo thần tài màu vàng hay giờ một chân ra vậy vậy)

“Con rùa nhỏ này ra giá bao nhiêu tiền?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Ra giá chỉ một trăm lượng thôi.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Đây chỉ là đồ chơi không phải đồ cổ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Với lại Mặc Ngọc cũng không đắt lắm, chỉ cần không gian lận giá cả thì nhất định là mua được.”

“Trong đám bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ thì thứ gì quý nhất nhỉ?” Triển Chiêu vậy mà lại có chút hứng thú.

“Là cái này đây!” Tiểu Tứ Tử chỉ cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu chỉ thấy ba chữ – Bách Hoa Đăng.

Triển Chiêu nghi hoặc, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bách Hoa Đăng là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Nói ra có thể người sẽ không tin.”

Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường buông tay, “Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng nghe nói qua.”

Trên mặt Triển Chiêu không ngoài dự đoán mà lộ ra vẻ kinh ngạc, hơn nữa còn là dáng vẻ rất giật mình, “Người không biết? Thậm chí còn có loại

đồ cổ mà người không biết?”

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên nói với Triển Chiêu, “Miêu Miêu, không chỉ riêng Bạch Bạch đâu! Phụ thân và Tôn Tôn cũng không biết đấy, ngay cả Tiểu Mập Mập và Hoàng Hoàng cũng chưa từng nghe nói qua nữa!”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Đây chính là lần đầu tiên nha!”

Đang trò chuyện, từ bên ngoài truyền đến tiếng Tiểu Lương Tử, “Cận Nhi! Cận Nhi!”

Tiểu Tứ Tử nhìn ra bên ngoài, “Tiểu Lương Tử!”

Tiểu Lương nhảy lên trên cửa sổ, vẻ mặt hưng phấn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận nhi? Đi nhìn gấu trúc không?!”

Tiểu Tứ Tử sửng sốt, nhảy dựng lên, “Gấu trúc ư?”

“Có tỷ tỷ xinh đẹp tới đây còn mang theo con gấu trúc rất đáng yêu!” Tiểu Lương Tử vươn tay.

Tiểu Tứ Tử liền chạy tới.

Tiểu Lương kéo Tiểu Tứ Tử ra cửa sổ, hai nhóc con chạy tới trước nhìn gấu trúc.

Bạch Ngọc Đường dõi theo kẻ đang nhìn ngó xung quanh là Triển Chiêu, hình như là chuẩn bị tìm một chỗ để trốn, nói, “Có lẽ là Tiểu Muội đến đây.”

“Cho nên mới tìm chỗ trốn đó.” Triển Chiêu xem xét tấm bình phong.

Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu, “Miêu Nhi.”

“Hả?” Triển Chiêu đang mở một cái rương gỗ, phát hiện bên trong đã đầy đồ rồi, bèn đi mở ngăn tủ.

“Người có biết thật ra Tiểu Muội căn bản không hề hận người quấy rối hôn lễ của nàng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nàng còn không biết phải cảm ơn người bao nhiêu mới đủ.”

Mặt Triển Chiêu nhăn lại.

“Bốn ca ca cộng thêm mẹ nàng năm đó đều không muốn chuyện hôn sự này, chẳng qua là ngại gia quy nên dùn đẩy không xong.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người đánh bậy đánh bạ lại có thể khiến hôn sự này bị hủy, ngay cả gấu trúc ở Đường Môn cũng muốn cảm ơn nữa là...”

Triển Chiêu vô lực, mặt nhăn nhó, “Đó không phải là trọng điểm!”

Bạch Ngọc Đường nói, “Kỳ thật Đường Tứ Dao căn bản không phải định đỡ cây kim chuy, mà là tính cướp lấy kim chuy. Có một lần uống rượu hân nói với ta, năm đó vì muốn giúp Tiểu Muội hủy bỏ hôn sự này, hân thật sự muốn đem đám thi đấu võ đài kia đi làm thật.”

Triển Chiêu cả kinh, “Ác như vậy?”

“Chẳng phải bởi vì người trong nhà không nghĩ ra cách từ chối hôn sự sao?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Đường Tứ Dao nói, trong khoảnh khắc con gấu trúc kia rơi xuống, hân đã nghĩ tới chuyện dập đầu với người một cái.”

Nửa người Triển Chiêu đã giấu trong tủ treo quần áo, mới phát hiện có chút chật, lại đi ra quyết định đổi chỗ khác.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kêu Triển Chiêu đang chuyên tâm tìm chỗ trốn một tiếng.

Triển Chiêu đứng lại xoay mặt trừng hăn, “Chuyện gì!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Tại sao người lại phải trốn?”

Triển Chiêu thở dài, cầm cái ghế đi qua ngồi ở trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn y – Làm sao vậy?

Triển Chiêu xoa xoa cái mũi, nói với Bạch Ngọc Đường, “Đó cũng không phải trọng điểm!”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Vậy trọng điểm là gì?”

“Ví dụ như...” Về mặt Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nếu ngày đó đổi lại là người, người sẽ làm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, nhún vai một cái, “Ta không lạc đường...”

Triển Chiêu nhìn trời, “Nghiêm túc một chút!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừm... Nếu như là ta?”

“Người ôm con gấu trúc kia rớt xuống, lặp lại toàn bộ chuyện ta đã làm...” Triển Chiêu hỏi, “Người sẽ thế nào?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhẹ nhàng búng mũi Triển Chiêu, “Ta lập tức đổi tên rồi trở lại giang hồ một lần nữa, lúc đó ai không cho người đổi chứ?”

Triển Chiêu hơi sùng sốt – Đúng vậy, còn có chiêu này!

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Bằng không người đừng tới Thục Trung nữa, mà có tới cũng đừng tránh.”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy đối diện ngoài cửa viện có một cô nương xinh đẹp mang theo con gấu trúc tròn tròn đi vào, vừa liếc mắt thì trông thấy hai người trong phòng, liền lộ ra vẻ mặt tươi cười vẫy tay.

Triển Chiêu đang trong lúc lúng túng, chợt nghe Bạch Ngọc Đường tiến đến bên tai y nhỏ giọng nói, “Thay vì lo lắng người của Đường Môn, chi bằng người nên đề phòng người Trần gia.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Trần gia nào?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Trần Tử Vô, còn nhớ rõ chứ.”

Triển Chiêu nghiêng đầu, “Ai vậy?”

“Người bị người đá bay từ trên lôi đài xuống kia vốn là cô gia Đường Môn.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở y.

Triển Chiêu cau mày, “Á...”

“Hắn là người của Long Thần Cốc, đệ đệ của Long Vương Trần Tử Hư.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bạch Phúc vừa rồi có nghe tin, Long Thần Cốc lần này không nhận được thiệp mời nhưng vẫn đến Lương Châu phủ.”

Triển Chiêu há miệng thờ dốc, “Cái này... Không ổn nha.”

“Người còn trốn?” Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ, “Sao người không suy nghĩ lại một chút xem Trần Vô Tử bị gấu trúc đoạt mất vợ rồi thì thành cái dạng gì.”

Triển Chiêu hết sức áy náy, “Cái này...”

“Trần Tử Hư từ trước tới giờ không nói lý, ta đã gặp hắn một lần, hắn là người không dễ đối phó.” Bạch Ngọc Đường vươn tay nhẹ nhàng chọc gáy Triển Chiêu, “Người phải tự giải quyết cho tốt.”

Triển Chiêu lại ủ rũ, “Có cơ hội ta phải nói lời xin lỗi với Trần Tử Vô...”

“Chậc.” Bạch Ngọc Đường chau mày, trùng y, “Ai bảo người phải giải thích với Trần gia chứ?”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt hoài nghi nhìn Bạch Ngọc Đường – Đó là do ta không đúng mà.

“Luận võ chọn rẽ là do thiên ý, không được chọn chứng tỏ không có duyên phận còn trách được ai. Bọn họ cũng y vào gia quy, cô nương không muốn gả còn cưỡng ép phải lấy sao?” Bạch Ngọc Đường nhướn một bên mày, “Ta để người tự giải quyết cho tốt nhưng phải cẩn thận đề phòng, tránh bị đám thằn lằn kia lợi dụng.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chuột người còn rất không nói đạo lý nữa nha.”

Bạch Ngọc Đường nắm cằm y lay lay hai cái, “Người Bạch gia ta từ trước tới nay luôn bao che khuyết điểm, người cũng không phải không biết điều này.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 50: Người Tóc Bạc

Edit: Lục

Beta: Linh

Đường Tiểu Muội mang theo ‘Tướng công’ nhà nàng và mấy vị ca ca cùng nhau theo Đường phu nhân đi tới biệt viện Hãm Không Đảo bãi phóng.

Đường Môn là môn phái lớn nhất ở Thục Trung, địa vị trên giang hồ khá hiển hách, không ai dám trêu chọc.

Mặc dù Đường Môn Thục Trung giỏi về dụng độc, võ công khá âm ngoan lại độc ác, nhưng môn quy của Đường Môn lại nghiêm ngặt, tất nhiên đủ tư cách xưng giang hồ chính phái, vì vậy Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa... Những người giang hồ này cùng người trong Đường Môn đã sớm quen thuộc.

Ngoài ra, các thế hệ Đường gia đều có quan hệ mật thiết với triều đình, ở chỗ Tây Nam, vị trí khá gần Hắc Phong Thành cho nên Triệu Phổ cùng người của Đường Môn đều rất quen biết, gia chủ Đường Môn Đường lão thái thái trước đây có tiến cung gặp qua Tiên hoàng, từng được phong thưởng.

Nữ nhân lên làm chức chương môn đại môn phái trong giang hồ vốn rất ít, mà Đường lão thái thái thiện ác rõ ràng, nổi danh khắp giang hồ lẫn triều đình, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Bàn về tuổi tác, niên kỷ của bà và

Hồng Cửu Nương đều xấp xỉ nhau, lúc còn trẻ hai người đã biết nhau rồi, đều là tỷ muội tương xứng nên quan hệ rất tốt.

Đường lão thái thái vừa nghe Cửu Nương đến đây, liền mang theo nhi tử cùng khuê nữ tới cùng, ngoài ra bà cũng có nhận được tin tức Triệu Phổ tới, cho nên mới theo lễ tới gặp.

Đường Tiểu Muội thừa biết Triển Chiêu muốn tránh mặt mình, suy nghĩ một chút liền chặn trước mặt y, cười hì hì đi vào cửa, vẫy tay với một con gấu trúc mập mạp, nói, “Tướng công mau đến đây, bà mối của chúng ta ở chỗ này nè.”

Một câu nói của Đường Tiểu Muội làm khuôn mặt Triển Chiêu đỏ bừng, Lâm Dạ Hỏa và Đường Tứ Dao từ bên ngoài đi bộ vào cười đến mức vai run rẩy.

Triển Chiêu mím môi nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, “Lẽ ra ban nãy người nên để ta chui vào tủ quần áo mới phải, cũng tại người cả!”

Bạch Ngọc Đường vẫy tay với Đường Tiểu Muội.

Tiểu Muội vui tươi hơn hờ chạy vào cửa, chào hân hai cái, gọi Bạch Ngọc Đường là Ca, cũng gọi Triển Chiêu là Ca.

Lâm Dạ Hỏa cũng theo tới, mang theo cả Lâm Nguyệt Y.

Y Y và Đường Tiểu Muội vừa gặp đã thân, chỉ là Đường Tiểu Muội lớn hơn Lâm Nguyệt Y vài tuổi, nhưng tên lại là Tiểu Muội, nên một người thô lỗ như Y Y có chút mơ hồ, không biết nên xưng hô với tỷ muội vừa kết giao thế nào mới đúng.

Ngược lại, Tiểu Tứ Tử trước giờ vốn đã kêu quen, không hề lo nghĩ nhiều mà cứ tiếp tục gọi nàng là Muội Muội tỷ tỷ, khiến cho Đường Tiểu Muội cười mãi.

Đường Tiểu Muội vô cùng xinh đẹp, trong trí nhớ của Triển Chiêu, lúc đó Đường Tiểu Muội chỉ mới mười mấy tuổi, qua vài năm đã trở nên vô cùng xinh đẹp lại duyên dáng yêu kiều, đừng nói... Triển Chiêu cũng hiểu được y năm đó phá rối hôn lễ là đúng, Trần Tử Vô kia cùng nha đầu này đứng một chỗ thật không xứng.

Đường Tứ Dao cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chào hỏi sau, bọn họ vẫn chưa vào cửa mà đi theo Tiểu Tử Tử tới gian nhà bên cạnh của Công Tôn.

Công Tôn đang ở trong phòng đốc thúc mấy học trò Thái Học Viện và Bao Duyệt, Bàng Dục đọc sách, chơi đùa là chơi đùa, nhưng bài học không thể chậm trễ được, nhất là Bao Duyệt, Bao đại nhân và Bao phu nhân gia giáo rất nghiêm ngặt, trước khi đi Bao phu nhân đã phó thác Công Tôn phải dạy dỗ nghiêm khắc với hắn hơn, đó là lí do mà Công Tôn trông hắn rất chặt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Đường Tứ Dao tìm Công Tôn, hình như đang nói chuyện gì đó, có chút ngạc nhiên.

Đường Tiểu Muội ngồi ở bên cạnh bàn, nói, “Hồi trước Đại ca bị thương, trị mãi nhưng vẫn không trị hết, Tứ ca nghe nói có thần y tới nên khẩn trương đi cầu giúp trị bệnh.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Đường đại ca bị thương ư?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy kỳ quái, “Đường Môn không trị dứt được?”

Lâm Dạ Hỏa chạy vào, “Cái này khá mới mẻ.”

Đường Môn Thực Trung ngoại trừ biết dùng độc, y thuật cũng là số một. Bình thường khi ăn đều dùng hơn phân nửa độc được nấu lên, cũng

chính là cùng một dạng đạo lý, nếu đã hạ độc thì nhất định phải giải được độc

Đường Tiểu Muội khoát tay áo, nói, “Bệnh cũng không phải quá nặng, nhưng lại trúng thêm độc, rất nan giải.”

Ba người đang ngồi càng khó hiểu – Có loại độc mà Đường Môn giải không hết sao?

“Huynh ấy trúng độc gì?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, chỉ thấy sát vách trong phòng, Đường Tứ Dao giúp Công Tôn xách theo cái hòm thuốc nhỏ cùng đi tới trước phòng tiếp khách.

Tiểu Tứ Tử không đi theo, chạy chậm đến chỗ bọn Triển Chiêu cùng ngồi ở trong phòng, con gấu trúc béo kia cũng theo vào.

Trong phòng ngoài Triển Chiêu còn có Yêu Yêu và Tiểu Ngũ.

Yêu Yêu liếc mắt nhìn thấy một viên thịt tròn đen trắng xen lẫn, sợ đến mức nhanh chóng chui lên trên xà gỗ trong phòng, hai mắt tò mò, nhìn chằm chằm gấu trúc.

Tiểu Ngũ từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên thấy một con gấu trúc, một hồ một gấu tầm vóc nhìn không khác nhau lắm, liếc mắt một cái Tiểu Ngũ liền suy nghĩ – Lai lịch của nó là gì a? Vật nhỏ màu trắng đen a!

Gấu trúc cũng nghiêng đầu quan sát Tiểu Ngũ, phỏng chừng cũng tò mò – Cái thứ to lớn đen thùi lùi này là gì? Mèo không ra mèo, chó không ra chó.

Không biết có phải biết Triển Chiêu hay không mà sau khi ‘Tướng công’ vào phòng liền ngồi ở phía sau lưng ghế bên cạnh Triển Chiêu, dựa vào chân ghế rồi bắt đầu liếm lông ở bụng.

Triển Chiêu nhin một hồi cuối cùng vẫn không nhin được, bèn đưa tay bắm cái lỗ tai tròn vo của nó một cái.

Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu, “Miêu Miêu, nó gọi là Tướng Công nha!”

Triển Chiêu nhin trời.

Mọi người đỡ trán, Đường Tiểu Muội xem như lấy đúng tên rồi, phỏng chừng ngoại trừ nàng ra không ai bằng lòng lấy gấu trúc này.

“Đại ca muội hồi trước đi về phía Nam, lúc trên đường trở về trên núi Cửu Lĩnh thì gặp phải một nhóm sơn tặc.”

Triển Chiêu cau mày, “Cửu Lĩnh cách Thục Trung không xa, có người dám động tới đoàn xe của Đường Môn sao?”

“Đúng vậy a!” Đường Tiểu Muội gật đầu, “Người cũng không ít, đại khái khoảng hai ba trăm, võ công của đại ca muội mọi người cũng biết rõ.”

Tất cả mọi người gật đầu, đại sư huynh Đường Uyên của Đường Môn là cao thủ trong cao thủ, có thể đả thương hãn không thể nào là sơn tặc bình thường được

“Đại ca muội không giải quyết được hai trăm tên sơn tặc?” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ, “Sơn tặc nào có khả năng đánh đó?”

“Đám sơn tặc không quá lợi hại, Đại ca của muội và mấy vị sư huynh đều giải quyết hết bọn họ, một số đã chết, một số còn lại thì trói lại chuẩn bị đem về Thục Trung giao cho quan phủ.” Đường Tiểu Muội cau mày, “Đại ca nói lúc đó có lẽ là chạng vạng, sắc trời rất u ám... Đột nhiên sương mù của ngọn núi tràn ra, sau đó bọn họ lại cảm giác được một luồng nhiệt phong(89)...”

(89)Gió nóng

“Gió nóng?” Triển Chiêu nghe xong nhú mào, “Sương mù bay tại sao lại có gió nóng?”

“Khi huynh ấy hiểu được thứ đó sẽ gây tổn thương đến nội lực thì đã muộn.” Đường Tiểu Muội bất đắc dĩ, “Có một thân ảnh màu đen núp sẵn ở trong sương mù, lúc đó Đại ca cảm giác được có người tới gần nên liền kêu một tiếng để các sư huynh cùng sư đệ khác né tránh... Sau đó thì có một người áo đen xuất hiện ở trước mắt huynh ấy, động tác hăn ta quá nhanh nên đại ca muội chỉ thấy tàn ảnh. Nếu không phải huynh ấy công phu tốt, dùng lời nói của huynh ấy thì phải cảm ơn huynh đấy.”

Mọi người thấy Đường Tiểu Muội chỉ một ngón tay vào Triển Chiêu.

Triển Chiêu khó hiểu, “Cảm ơn ta á?!”

“Sau khi huynh đem ‘Tướng công’ lên trên lôi đài cho muội rồi không phải liền bỏ chạy sao!” Đường Tiểu Muội nói.

Triển Chiêu xấu hổ, “Không phải đang nói chuyện sơn tặc sao, đừng đổi đề tài chứ...”

Bạch Ngọc Đường vươn tay che miệng của Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa giục Đường Tiểu Muội, “Nói tiếp.”

“Triển đại ca lúc đó phải nói là chạy rất nhanh.” Đường Tiểu Muội cười nói, “Mẫu thân nói nhất định phải cảm tạ huynh. Vì vậy mấy ca ca của muội liền thủ chặn lại nhưng mà không chặn kịp. Vốn là Đại ca đã vây huynh ấy vào trong khách điểm, huynh ấy cũng không còn đường nào chạy thoát. Vậy mà đại ca chỉ vừa quay mặt đi thì nhoáng một cái... đã chạy mất tăm hơi rồi. Chờ Đại ca quay đầu lại, người đã chạy được nửa dặm.”

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, là nhất chiêu trong khinh công Yến Tử Phi của Triển Chiêu, gọi là Song Yến Trọng Ảnh. Chiêu này rất kì diệu, người trông thấy Triển Chiêu đang chạy tới trước mặt người, nhưng thật ra đó chỉ là cái bóng mà thôi, bởi vì thân pháp y quá nhanh mà tạo thành ảo giác, chờ đến lúc hiểu được thì y đã chạy ra phía sau người rồi.

“Lúc đó Đại ca chợt nhớ tới nhất chiêu này, huynh ấy có đặc biệt nghiên cứu qua loại chiêu thức ấy, biết rõ thứ đang xông về phía mình chẳng qua chỉ là một ảo giác mà thôi, nếu chờ đến khi người ấy xuất hiện ngay trước mặt mình rồi mới động thủ, thì đã quá trễ rồi.” Tiểu Muội khoa tay múa chân một chút, “Cho nên huynh ấy né tránh trước tiên sau đó ra một chiêu tấn công phía sau lưng địch... Thế nhưng khi vỗ tay trúng bóng lưng kia, đối phương đã xoay người...”

“Song Trọng Ảnh?” Triển Chiêu sờ cằm, “Vậy thì không phải là công phu Yến Tử Phi ngàn dặm rồi, ảo ảnh của Yến Tử Phi chỉ một lúc sau liền biến mất, còn không hề tiêu thất như thế thì chỉ có thể là Song Trọng Ảnh, tương đối có tính công kích, Hơn nữa nếu muốn phản kích chiêu Yến Tử Phi thì cũng phải đánh lên trên chứ?”

“Đại ca đánh đối phương một chưởng... Có lẽ là bị chính nội kình của chưởng lực mình tung ra đánh trúng, mà huynh ấy lại không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy bàn tay rất đau đớn.” Tiểu Muội thở dài, “Nghe nói sau đó sương mù bao phủ đầy trời, tối đến mức dù có đưa tay ra cũng không thấy năm ngón... Đại khái chừng nửa canh giờ thì sương mù tản hết đi, lúc đó trời đã tối rồi.”

“Đại ca muội bị thương lúc đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Đường Tiểu Muội gật đầu, “Sau lúc sương mù tản đi, bọn sư huynh đốt đuốc lên thì tìm thấy Đại ca đang nằm giữa đường, Đại ca bị thương rất nặng, vừa nhìn đã biết là bị trúng độc.”

“Dùng độc chưởng a?” Lâm Dạ Hỏa bắt đầu suy nghĩ, Tây Vực có một cao thủ như thế sao?

“Hắn cùng một phe với những sơn tặc kia sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vấn đề chính là ở chỗ này.” Đường Tiểu Muội lắc đầu, “Đoàn xe Đường Môn chỉ có mỗi đại ca bị thương, đám sơn tặc thì lại chết hết! Toàn bộ những người còn sống đều bị một đao chém trúng cổ họng, mà một số thứ trong đoàn xe Đường Môn lại bị mất!”

“Mất cái gì?” Triển Chiêu cảm thấy thật kỳ lạ, tên kia tại sao lại muốn giết sạch sơn tặc chứ?

“Vàng.” Đường Tiểu Muội khoanh tay...

Ba người đối diện sững sốt một lúc lâu, trăm miệng một lời hỏi, “Vàng?” trong giọng nói không giấu nổi sự thất vọng.

Tiểu Tứ Tử và Lâm Nguyệt Y vẫn đang trêu chọc gấu trúc bên cạnh này giờ, nghe nói như thế cũng ngáng đầu, “Rất nhiều vàng sao?”

“Rất nhiều.” Đường Tiểu Muội gật đầu, “Cả một xe.”

“Thứ bị cướp lại là tiền?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hao tổn lớn như vậy?”

“Đúng vậy, không chỉ mất mỗi tiền mà cây hoa lan đại ca mua cho muội cũng bị lấy đi luôn.” Đường Tiểu Muội bĩu môi một cái

“Hoa lan?” Triển Chiêu biết Đường Tiểu Muội thích hoa lan, hơn nữa còn có sở thích thu thập các giống cây hoa lan kì dị trong thiên hạ, trong viện đều đủ loại.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Loại hoa lan gì?”

“Ừm... Đại ca nói lúc quay về có vô tình phát hiện trên vách đá ở một ngọn núi, hình dạng của nó đặc biệt kỳ lạ, mà gốc cây đó rất lớn, mọc xen vào giữa Ngọc Tử Lan và Huyết Lan, huynh ấy liền tới đào cho muội một cây.”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau – Rốt cuộc mục đích là cướp vàng hay cướp cây hoa lan đây? Thứ gì thuận tiện mang đi đây?

Tiểu Tử Tử nâng cằm suy nghĩ một chút, “Có loại hoa lan như vậy ạ?”

Ngoài cửa, Bàng Dục và Bao Duyên chẳng biết từ lúc nào đã sang đây ngồi ở ngưỡng cửa vừa trêu chọc gấu trúc vừa nghe lén cũng ngước mặt lên suy nghĩ, “Hình như là chưa từng nghe qua...”

“Lại nói, thương thế của đại ca muội thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường kéo suy nghĩ của mọi người lại.

Tiểu Muội thở dài, “Đại ca của muội trúng phải một loại thi độc(90)hiếm thấy, hơn nữa tổn thương nội lực ở gân mạch tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với huynh ấy, sau khi về nhà đã điều dưỡng rất lâu, Đường Môn muội danh y vô số, cho dù mọi người có liên thủ trị bệnh thì cuối cùng vẫn phải bó tay, may mà nội lực đại ca cao cường nên tính mạng không có gì đáng lo, nhưng thân thể lại bị tổn thương rất lớn.... Hi vọng Công Tôn tiên sinh có thể trị khỏi cho huynh ấy.”

(90)Độc ở người chết

Đường Tiểu Muội nói xong, bọn Triển Chiêu cau mày suy nghĩ.

Tiểu Muội nhìn trái nhìn phải một chút, cuối cùng đưa tay chọt chọt Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ca, mấy người có manh mối gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu hỏi, “Có phải người cũng đang nghĩ tới một chuyện giống ta không?”

Hai người nói xong liền nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người, “Ta cũng đâu thể thần giao cách cảm với hai người, hai người suy nghĩ chuyện gì ta đâu có biết, cái ta đang nghĩ đến chính là khinh công Nhị Trọng Trọng Ảnh kia, không lâu trước đó có trùng hợp giao thủ qua.”

“Cái gì?” Đường Tiểu Muội cả kinh, “Tiểu Phượng Hoàng người gần đây có giao thủ với người đã đả thương đại ca ta ư?”

Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt hoang mang nhìn Đường Tiểu Muội, “Ta cảm thấy rất là kỳ quái đấy, dựa vào cái gì hai người bọn họ một là Ca một là Triển Đại ca, còn ta lại là ‘Tiểu Phượng Hoàng’?”

Lâm Nguyệt Y kéo đại ca nhà mình một cái, “Ca Ca huynh đừng ngắt lời, nói mau hung thủ là ai?”

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa co rút một cái, khó xử nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Gần đây người có đánh qua với Triệu Phổ sao?”

Lâm Dạ Hỏa lăm băm một câu, “Cũng chỉ là giao hữu một chút mà thôi.”

Đường Tiểu Muội không hiểu, “Cái gì... Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường nói với nàng, “Loại nội lực Nhị Trọng Trọng Ảnh này có một chút giống Yến Tử Phi nhưng kỳ thật thì không phải, loại thân

pháp này gọi là Diêu Ảnh, chỉ có một người biết... Nói đúng hơn phải là hai người.”

Đường Tiểu Muội chau mày, “Ai?”

“Một là Triệu Phổ.” Triển Chiêu nói, “Người còn lại...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng của Triệu Phổ từ cửa truyền đến, “Kẻ còn lại chính là người đã dạy ta môn khinh công này.”

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa.

Triệu Phổ đi tới, “Sư phụ ta, Bạch Quỷ Vương Yêu Trường Thiên.”

“Đoàn xe Đường Môn của người bị tập kích khi nào?” Triệu Phổ đi tới bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, ôm Tiểu Tứ Tử đặt lên trên đùi, hỏi Đường Tiểu Muội.

“Ba tháng trước.” Tiểu Muội nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ lắc đầu, “Ba tháng trước sư phụ ta nói không quay về Hắc Phong Thành.”

Bạch Ngọc Đường tiếp lời Triệu Phổ, “Sư phụ người vẫn còn ở Cực Bắc Băng Nguyên Đảo không đi đấy.”

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Mấy ngày hôm trước mẫu thân ta gửi thư nói Yêu Trường Thiên gần nửa năm này vẫn luôn ở Băng Nguyên Đảo, ông ngoại bị ông ta làm phiền không chịu được, một tháng trước bèn lên chạy về Ánh Tuyết Cung lánh nạn, ai ngờ Yêu Trường Thiên lại đi theo, ông ta uống rượu với cha ta suốt một ngày một đêm, đã vậy còn đem rượu sư phụ ta chôn ở trong ao băng lên uống sạch nữa.”

“Hắn không phải là sư phụ ta đâu.” Triệu Phổ nói, “Ta nói cái này hơi thất lễ, nếu là sư phụ ta thì đại ca người sẽ không dễ dàng mà giữ lại được nửa cái mạng đâu.”

“Hơn nữa bàn tay Bạch Quỷ Vương hẳn là không có độc đi!” Triển Chiêu hỏi.

Triệu phổ gật đầu, hỏi Đường Tiểu Muội, “Đại ca người võ công không kém, lúc cùng hắc y nhân kia chính diện giao đấu chắc ít nhiều gì cũng phải thấy một chút đặc điểm chứ?”

Tiểu Muội gật đầu, “Đại ca cũng không quá chắc chắn, nhưng trong nháy mắt đó... huynh ấy thấy được người nọ có một đầu tóc trắng, hay nên nói là tóc bạc.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tóc bạc?”

Tiểu Muội gật đầu, sau đó liền vội vàng xua tay, “Không phải là Thiên Tôn! Đại ca nói đó là một đầu tóc bạc ngắn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Một đầu tóc bạc ngắn, lại có khinh công của Bạch Quỷ Vương, thêm một thân nội lực cao cường, chương phong còn mang theo thi độc...

Là ai mới được?!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 51: Tội Ác Hung Tàn

Edit: Fin

Beta: Tử Sa

Sau khi bọn Triển Chiêu nghe Đường Tiểu Muội giải thích chuyện Đường Uyên bị tập kích xong, chỉ cảm thấy nghi ngờ chồng chất, nếu Đường Uyên cũng đang ở tiền thính, vậy mọi người liền đơn giản đi tiền thính xem sao.

Trong đại đường, Đường Lão Thái Thái đang cùng Triệu Trinh, Thái Sư uống rượu nói chuyện phiếm.

Đường Tứ Dao đứng bên cạnh bình phong trong phòng, đang nhìn vào trong.

Đường lão thái liếc mắt một cái đã trông thấy Triển Chiêu, đặt chén trà xuống tiếp đón, “Úi chà, tiểu ân công của Đường Môn ta cuối cùng cũng lộ mặt.”

Triển Chiêu mới vừa vào cửa đang định lui về sau, Bạch Ngọc Đường liền kéo y lại, đã vậy Lâm Dạ Hỏa phía sau lại còn đẩy bả vai y.

Triển Chiêu lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã vào cửa, xoa xoa cánh tay, oán niệm mà nhìn Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa.

Dù sao cũng là hậu bối, đám người Triển Chiêu lần lượt vào cửa hành lễ với Đường lão thái.

Đường lão thái trông rất hiền hậu, thoát nhìn không giống bộ dáng chưởng môn của một đại môn phái chút nào, cười tủm tỉm cùng mọi người chào hỏi, còn hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu ở đâu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng khó hiểu, hai lão nhân kia chạy đi đâu rồi?

Tiểu Tứ Tử nói, “Tôn Tôn cùng Ân Ân nói muốn đi ra ngoài đi dạo.”

Bạch Ngọc Đường sầu não, mới vừa không để mắt đến một lát thôi đã vọt mất rồi. Chỉ có thể hy vọng Ân Hậu giám sát ông ấy chặt chẽ một chút.

“Đúng rồi, thân thể Đường đại ca thế nào ạ?” Triển Chiêu hỏi.

Đường Lão Thái Thái nhìn về phía bình phong bữu mô, “Thần y còn đang chữa trị.”

Bọn Triển Chiêu đến bên cạnh bình phong.

Đường Tứ Dao đang nhìn chăm chăm vào bên trong, quay đầu lại ra hiệu mọi người nhỏ giọng một chút, đừng quấy rầy Công Tôn.

Mọi người nhìn vào, chỉ thấy Công Tôn đang chăm chú thi châm cho Đường Uyên, có mấy lão nhân đứng ở bên cạnh, bọn họ đang dựa theo phương thuốc Công Tôn khai mà giả dược.

Đường Tứ Dao gật đầu với mọi người, cảm thấy Công Tôn quả là đáng tin cậy! Chỉ mới chữa trị một lát thôi mà sắc mặt của đại ca hẳn đã tốt hơn nhiều rồi!

Dường như Công Tôn đang coi Đường Uyên là cái gỏi cầm kim, từng châm từng châm đâm vào, làm hấn giống y như một con nhím.

Tinh thần và sắc mặt của Đường Uyên trước nay chưa từng tốt như vậy, vết xanh tím vẫn luôn có trên tay cũng biến mất.

Công Tôn đứng lên, để vài lang trung Đường Môn đem thuốc đã giã thành bột đổ vào nước ấm trong dục dừng. Đợi một lúc bằng khoảng thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, bèn nhổ ngân châm cho Đường Uyên, lại ngâm nước tắm rửa giải độc.

Sau khi an bài thỏa đáng, Công Tôn lấy từ trong hòm thuốc nhỏ ra một mảnh kim ti linh nhỏ, giao cho Đường Tứ Dao, “Ngâm xong thì lau người lại bằng nước ấm, trong vòng mười hai canh giờ không được ăn cơm, sau khi đã đủ canh giờ thì ăn miếng kim ti linh này vào, ngủ một giấc là có thể giải độc hoàn toàn.”

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đều cảm thấy khó tin, người Đường Môn vội rồi rít nói lời cảm ơn với Công Tôn, còn vô cùng cảm kích hô lớn ‘Thần y’.

Đường lão thái kéo Triệu Phổ khen ngợi Công Tôn tài giỏi. Mà về phần vì sao lại kéo Triệu Phổ để khen ngợi, phỏng chừng là do ánh mắt lão thái thái quá tinh tế đó mà... Dù sao, Triệu Phổ cũng vô cùng đặc ý.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hỏi Công Tôn, rốt cuộc Đường Uyên đã trúng độc gì.

Công Tôn cũng cau mày, “Độc mà Đường đại ca trúng không phải là loại hiếm thấy, chẳng qua chỉ là loại thi độc thông thường mà thôi, nhưng cách thức mà huynh ấy trúng độc rất đặc biệt.”

“Cách thức ư?” Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Phương pháp đặc biệt nào?”

“Nói Đường đại ca bị trúng độc, không bằng nói là đã bị nội thương rất nặng, cùng lúc cũng trúng một lượng thi độc rất nhỏ. Nội thương nghiêm trọng mới dẫn đến việc làm sao cũng không hoàn toàn trừ hết thi độc được.” Công Tôn nói, “Người đả thương huynh ấy nội lực rất sâu, hơn nữa thủ pháp lại âm độc, loại nội lực này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

Công Tôn cau mày.

Chợt nghe Triệu Phổ hỏi, “Nội lực có phải cực nóng không? Huyết quản hãn có dấu vết bị bỏng?”

Công Tôn nghe xong liên tục gật đầu, “Đúng vậy! Đúng là có chuyện như vậy.”

Triệu Phổ nghe xong sắc mặt có chút không ổn, vươn tay nhẹ nhàng sờ cảm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn hãn – Có nghĩa là gì?

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Thiên Tôn và Ân Hậu ở đâu?”

Hai người liền nhìn Tiểu Tứ Tử – Không phải bảo đi dạo phố sao?

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nói, “Lúc trước Tôn Tôn nhìn danh sách bảo vật cổ, đã thắc mắc không biết Bách Hoa Đăng là cái gì, Ân Ân cũng rất tò mò. Có thể là bọn họ đã đi hỏi thăm rồi.”

“Vậy hãn là ở gần phụ cận Thẩm phủ?” Triệu Phổ để Giả Ảnh phái người đi tìm.

Triển Chiêu cũng hơi tò mò hỏi Đường Tứ Dao, “Bách Hoa Đăng này rốt cuộc là cái gì vậy?”

Đường Tứ Dao cũng cười, lắc đầu, nói, “Ta cũng coi như là quen biết Thẩm Khởi đã khá lâu, nhưng lần này cho dù có người đứng ra bảo đảm với hãn, hãn vẫn không chịu nói cho ta biết rốt cuộc Bách Hoa Đăng là gì. Chỉ biết là trong hàng đồng bảo vật cổ mà cha hãn cất giữ năm đó, chỉ có duy nhất thứ kia là được tách ra giấu trong phòng riêng. Giá trị của vật kia có thể sánh ngang với cả vùng Thục Trung.”

“Hả?” Triệu Phổ nghe không hiểu.

Triệu Trinh vượt cằm cân nhắc – Cái gì?!

“Đáng giá hơn so với toàn bộ Thục Trung sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thật khó tin.

“Thẩm Khởi bảo cha của hắn năm đó đã nói, không chừng còn đáng giá hơn cả vùng Tây Nam ấy chứ!” Đường Tứ Dao lắc đầu, “Thứ này giấu quá kĩ, không ai biết nó ở đâu, Thẩm Khởi cũng không nói, cứ mãi trì hoãn ngày công bố cùng triển lãm... Không chừng cũng chỉ là mảnh lời mà thôi.”

Đường Tiểu Muội ngược lại không có cùng quan điểm, lắc đầu, “Thẩm đại ca cũng không phải là người khoác lác, phỏng chừng thật sự là bảo bối đó.”

Đường Tứ Dao buông tay, mọi người lại càng thêm tò mò.

Không lâu sau, Giả Ảnh chạy về nói cho Triệu Phổ biết Thiên Tôn và Ân Hạo đang ngồi ở một tửu lâu trong Lương Châu phủ.

Triệu Phổ gật gật đầu, nhẹ nhàng ngoắc tay với bọn Triển Chiêu, ý bảo – Tìm hai người bọn họ đi!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái – Chẳng lẽ người tóc trắng kia thực sự có liên quan với Yêu Trường Thiên?

Đang nghi hoặc, chợt nghe Đường Uyên lẩm nhẩm một câu, “Thiên hạ to lớn này đúng là tàng long ngọa hổ(91), người đả thương ta rõ ràng là tuổi còn rất trẻ, vậy mà công lực lại thâm hậu đến thế...”

(91)Nhân tài có nhiều nhưng không lộ diện mà ẩn dật trong dân gian!

“Người nọ rất trẻ tuổi sao?” Lâm Dạ Hỏa cũng kinh ngạc, “Huynh chắc chắn?”

Đường Uyên gật đầu, “Mặc dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng mà hẳn cho ta cảm giác vô cùng trẻ tuổi, có thể cũng bằng tuổi các người.”

Triển Chiêu khẽ chột Triệu Phổ, hỏi hẳn, “Có phải sư phụ người còn có đồ đệ khác không?”

Triệu Phổ cũng thật sự nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu, “Hẳn là không có khả năng! Ông ấy ở bên cạnh ta đợi cho đến khi ta đủ mười sáu tuổi, thỉnh thoảng có lên bỏ trốn thì cũng chỉ toàn đi quấy rối ông ngoại Bạch Ngọc Đường thôi... Sau đó phần lớn thời gian ông ấy đều ở Băng Nguyên đảo, không thấy ông ấy có thu những đồ đệ khác, nhưng mà lại có một vấn đề tương đối đặc biệt!”

Tất cả mọi người nhìn hẳn.

“Nhất thời cũng không nói rõ ràng được, tìm thấy Thiên Tôn và Ân Hậu rồi hẳn nói tiếp!” Triệu Phổ kêu mọi người đi nhanh lên, nhìn có vẻ rất sốt ruột!

...

Mọi người rời khỏi biệt viện, lên phố tìm Thiên Tôn và Ân Hậu.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội cũng đi theo cùng, còn có Tiểu Ngũ và “Tướng công” nhà tiểu muội.

Người quanh phủ Lương Châu cũng không thường xuyên nhìn thấy gấu trúc, có vài đứa trẻ đi ngang qua, vừa nắm tay người lớn trong nhà vừa hưng phấn chỉ chỉ kêu to “Gấu mèo” “Gấu mèo”.

Triển Chiêu xấu hổ, Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn ở một bên đều cảm khái – Thật sự là kêu gấu mèo sao?!

Rất nhanh, đã tới lầu lầu bọn Thiên Tôn ngồi.

Tiểu nhị nhiệt tình chạy tới đón tiếp, Triển Chiêu nói tới tìm một người có đầu tóc bạc trắng.

Tiểu nhị kia nghiêng đầu, “Đều ở trên lầu đấy! Có hai người có tóc trắng, các người tìm người nào?”

Tiểu nhị nói xong, tất cả mọi người sửng sốt, nhìn hẩn chăm chăm.

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, “Lại bạc trắng? Đầu năm nay làm sao vậy? Tóc trắng không phải rất hiếm sao?! Sao cứ có cảm giác đây dường cái đều có?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được có chỗ kỳ quái, mọi người bước nhanh lên lầu.

Lên lầu hai nhìn xem, chỉ thấy trên lầu người không ít, ở hai chiếc bàn kê bên hai cửa sổ, có hai người “tóc trắng” đang ngồi.

Ân Hậ và Thiên Tôn ngồi bàn ở phía Đông, hai lão nhân đang ngồi ăn lẩu, Thiên Tôn cay đến mức le lưỡi.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử liền chạy qua đó.

Mà những người còn lại liền theo bản năng mà nhìn bàn ở phía Tây kia.

Ba người ngồi bàn đó, đều là nam, cả ba đều rất trẻ tuổi. Trong đó hai người trông rất bình thường, ăn mặc đẹp đẽ, mang theo binh khí, tướng mạo cũng không tồi. Nhưng cái vị ngồi cạnh cửa sổ kia có chỗ kì quái... Thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng lại có một mái tóc bạc trắng,

gương mặt thì tái nhợt, ngay cả lông mày cũng màu trắng nốt. Hai vành mắt người nọ ửng đỏ, còn bờ môi gần như vô sắc, cặp mắt hằn có màu xám trắng trông càng dọa người hơn, bên trong đôi con ngươi lại có hai điểm tối đen. Lúc này may mà đang là ban ngày, nếu hơn nửa đêm có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị hù chết.

Sau khi mọi người liếc mắt thấy bàn kia một cái, phản ứng không hề giống nhau, mà kỳ quái chính là... Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều theo bản năng mà đi lên phía trước, che chắn Triển Chiêu đằng sau lưng.

Đường Tứ Dao cũng kéo Đường Tiểu Muội đi qua bàn của bọn Thiên Tôn ngồi xuống, hành động nhanh chóng.

Công Tôn không hiểu hỏi Triệu Phổ, “Ai vậy?”

Triệu Phổ cúi đầu ghé vào tai y, nhỏ giọng nói, “Một người là Trần Tử Vô bị Triển Chiêu đá bay năm đó, một người khác là Thiếu chủ Thần Long cốc, Trần Tử Hư.”

Trên mặt Công Tôn lộ ra vẻ bất quáai cộng thêm một chút kinh ngạc, “Trùng hợp như thế sao? Thật xấu hổ!”

Triệu Phổ nhướng mày – Còn không phải sao.

Mọi người ngồi xuống, Thiên Tôn liếc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bên cạnh một cái, cảm thấy không khí hình như có chút vi diệu, liền hỏi, “Làm sao vậy? Cãi nhau rồi hả?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Thiên Tôn – Không phải chuyện như vậy.

Giữa bầu không khí lúng túng này, Công Tôn đột nhiên vỗ tay một cái, “Ai nha! Vừa rồi sao lại không nghĩ tới chứ!”

Tất cả mọi người nhìn y – Nghĩ tới cái gì?

“Người tóc trắng đả thương Đường đại ca kia, có thể là do trời sinh đã đầu bạc rồi! Giống như Tiểu ca ngồi bên kia vậy, bị bệnh Bạch Phu(92).”

(92)Bạch Phu hay còn gọi là bệnh Bạch Tạng(Albinism)là một thuật ngữ dùng chung cho các chứng bẩm sinh do rối loạn quá trìnhsinh tổng hợp sắc tố melanin, làm cho da, tóc và mắt của người bệnh có màu nhạt. Da của người bị bạch tạng dễ bị bỏng nắng, do đó dễ bị ung thư da. Ngoài ra, bạch tạng còn gây rối loạn thị giác, giảm thị lực và sợ ánh sáng.

“Bạch Phu...”

“Ta cũng từng gặp qua người như thế.” Triệu Phổ gật đầu, “Từ lúc sinh ra đã trắng như tuyết rồi.”

“Đây là một chứng bệnh tương đối hiếm thấy.” Công Tôn nói, “Về cơ bản bệnh này không có cách chữa trị, người bị bệnh rất sợ ánh sáng, không thể phơi nắng trong thời gian dài.”

“Thế sao...” Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này cũng có khả năng.

Thiên Tôn và Ân Hạo rất khó hiểu, hỏi, “Các người đang nói chuyện gì đấy?”

Triển Chiêu liền nói cho hai người họ biết chuyện Đường Uyên từng bị một người tóc trắng không rõ thân phận đả thương, giờ bọn họ đang tra án.

Thiên Tôn liền nhìn trời.

Ân Hạo cũng cau mày, “Các người đến Thục Trung rồi mà vẫn không thể yên tĩnh chút sao? Đến chỗ nào cũng đều có vụ án để tra là sao hả?”

Thiên Tôn đồng ý gật đầu, “Đúng vậy!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không nói, đồng thời đảo mắt nhìn Triệu Phổ – Người tìm hai người này có việc gì thế? Còn không mau hỏi đi.

Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, hơi đè thấp giọng một chút, hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, “Hai vị lão gia tử... Còn nhớ rõ nội lực của sư phụ ta trước khi thay tim có bộ dáng gì không?”

Triệu Phổ nói xong lời, Thiên Tôn và Ân Hậu đều hơi sửng sốt.

Ân Hậu có chút nghi ngờ mà nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Sao đột nhiên lại hỏi tới chuyện này?”

“Ta có xem qua một ít bộ sách về Bạch Quỷ Vương chinh chiến năm đó.” Triệu Phổ nói, “Có rất nhiều nơi nhắc tới việc những nơi mà ông ấy đi qua cây chết đầy đường... Mới đầu ta chỉ cảm thấy lời nói này có phần khoa trương, nhưng sau khi xem xét lại những chuyện này, ta đã tự hỏi, trong nội lực sư phụ ta có phải có mang theo độc không?”

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ có chút khó xử.

Triệu Phổ nói, “Lúc còn bé học công phu cùng sư phụ, ta phát hiện ông ấy quả là có điên điên khùng khùng. Mà lúc ông ấy điên so với lúc bình tĩnh, căn bản không có cảm giác là cùng một người, ngay cả nội lực cũng không hề giống. Nội lực của ông ấy bình thường vốn không có độ ấm, nhưng mà một khi ‘điên’ lên, nội lực sẽ mang cảm giác nóng rực, tựa như...”

“Tựa như lửa địa ngục?” Ân Hậu tiếp một câu.

Triệu Phổ gật gật đầu.

Thiên Tôn vươn tay đỡ trán, hỏi, “Lão quỷ kia không phải ở Băng Nguyên đảo sao? Hẳn lại làm gì rồi?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nói, “Không phải Yêu Trường Thiên làm, nhưng lại có nội lực giống vậy xuất hiện...”

Triển Chiêu bèn kể lại rõ ràng chuyện của Đường Uyên.

Thiên Tôn nghe xong có chút buồn bực mà nhìn Ân Hậu, “Nghe khá giống nội lực của Lão Yêu trước khi thay tim.”

“Cấp bậc nội lực không giống nhau.” Ân Hậu lắc đầu, “Nếu như là Yêu Trường Thiên năm đó, Đường Uyên bị trúng một chưởng gần như vậy, thì đã biến thành một đồng bụi rồi.”

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

“Tại sao đã nóng như vậy còn có thể mang theo cả thi độc?” Công Tôn nghĩ không ra.

“Nội lực của mỗi người cùng với tính cách của bản thân có quan hệ rất lớn.” Ân Hậu nói, “Nội lực năm đó của Yêu Trường Thiên được gọi là Tàn Lệ, có quan hệ rất lớn với tính cách cực độ hung tàn lại thô bạo của hắn!”

Triệu Phổ muốn thay sư phụ nhà mình nói nói đôi câu, chỉ lắc đầu, “Ông ấy cũng không phải là kẻ độc ác đâu...”

“A...” Ân Hậu và Thiên Tôn đột nhiên cùng nở nụ cười.

Bọn Triển Chiêu cũng không hiểu – Yêu Trường Thiên quả thật là rất điên, nhưng đích xác không bằng sự tàn bạo như trong truyền thuyết.

“Người hiện tại căn bản không phải là Bạch Quỷ Vương năm đó, hiểu không.” Thiên Tôn lắc đầu, “Trái tim trong lồng ngực Yêu Trường Thiên là của bà ngoại Ngọc Đường a! Nàng là người tốt có tâm địa Bồ Tát, còn là muội tử có huyết thống tương thông với hần, trái tim như vậy mới có thể không chế tên quái vật Yêu Trường Thiên này.”

“Vậy ông ta... Trước khi thay tim thì có hình dáng gì?” Bạch Ngọc Đường không nhịn được hỏi.

Thiên Tôn thở dài, “Bộ dáng của Bạch Quỷ Vương chân chính căn bản không giống như bây giờ. Nói thế này đi, trước khi thay tim, hần là Quỷ Vương chân chính danh xứng với thực. Hết thấy chuyện xấu trên thế gian này hần đều đã từng làm một lần, có khi còn lặp đi lặp lại. Hần là kẻ đã khiến cho chúng ta hiểu được, một người khi trở nên xấu xa thì quả là không có cực hạn! Hần và muội tử hần quả thực là hai người trái ngược, bà ngoại Ngọc Đường chiếm hết thấy những điều tốt đẹp trên thế gian, mà Yêu Trường Thiên lại chiếm hết toàn bộ ác độc và tàn nhẫn!”

Ân Hậu gật đầu, “Yêu Vương thay tim cho hần là có lý do, cũng không phải là vì thú vị... Tội nghiệt của hần căn bản không phải chỉ dùng một tính mạng là có thể chuộc về. Hơn nữa Yêu Vương năm đó tựa hồ cũng từng nói qua một chút về tương lai của Yêu Trường Thiên.”

“Cái gì?” Triệu Phổ vội hỏi.

“Yêu Vương đã từng nhắc qua, mệnh của Yêu Trường Thiên vẫn còn hữu dụng, về sau hần có thể cứu rất nhiều người.” Thiên Tôn nói tới đây, tất cả mọi người gật đầu.

Triển Chiêu nói, “Lời tiên đoán của Yêu Vương đích xác đã thành hiện thực. Yêu Trường Thiên cứu Triệu Phổ, còn dạy hần công phu nữa, tương đương với chuyện bảo hộ vô số dân chúng Đại Tống.”

“Trên thực tế, còn có nửa câu sau nữa.” Thiên Tôn nói, “Yêu Vương nói qua, hắc trừ bỏ có thể cứu rất nhiều người, còn có thể cứu cả bản thân mình.”

Mọi người ở đây nghe được đều sửng sốt, “Tự cứu bản thân mình ư?”

“Ít nhất cho tới giờ, Yêu Trường Thiên vẫn chỉ là một con thú bị vây hãm trong lồng mà thôi.” Ân Hậu lắc đầu, “Ta chưa nhìn thấy hắc hiếu ra và chuộc lại những lỗi lầm của mình, ngược lại người phải chịu dày vò lại là ông ngoại Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, đau lòng cho ông ngoại nhà mình.

“Nhưng lời tiên đoán của Yêu Vương từ trước tới giờ chưa từng có sai lầm.” Công Tôn hỏi, “Vụ án lần này, liệu có quan hệ với những thứ này không?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 52: Bảo Vật

Edit: Fin & Zizi

Beta: Linh

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, chính là bọn Triển Chiêu đến từ lâu ăn một bữa cơm, không nghĩ tới việc vô tình đụng mặt huynh đệ Trần gia của Thần Long Cốc.

Theo lý mà nói người giang hồ với nhau nước sông không phạm nước giếng, không có thâm giao cũng không có thù hận gì. Nhưng Triển Chiêu vô ý phá hoại hôn sự giữa Đường Tiểu Muội cùng Trần Tử Vô, bên Đường Môn vô cùng vui vẻ nhưng người Trần gia thì lại khác, bọn họ nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy là đang bị người ta tính kế, hôn sự không thành là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn!

Vả lại so với chuyện căm giận Đường Môn, người Trần gia càng không muốn gặp chính là Triển Chiêu, chỉ cảm thấy y và Đường Môn không quen không biết, xem nào nhiệt cái gì?

Người Thần Long Cốc không phải dễ đắc tội, đặc biệt là Thiếu Cốc chủ Trần Tử Hư, tính cách hắc bạch phân minh cay nghiệt, là người có cừ oán tất phải trả, nghe nói rằng hắc đã sớm nói ra, đời này Triển Chiêu không được phép đặt chân vào Thần Long Cốc một bước, kẻ còn lại chính là người muốn cưới Đường Tiểu Muội, hắc chính là kẻ thù của Thần Long Cốc.

Tuy rằng lời đồn đãi chưa chắc đã là thật, nhưng không có lửa thì làm sao có khói, lúc này lại vô tình chạm mặt ở tửu lâu nhỏ này, vẫn là hết sức xấu hổ.

Bọn Triển Chiêu đang trò chuyện bên này, ở lầu dưới, Long Kiều Quảng đang đi lên.

Hữu tướng quân vừa mới dàn xếp xong xuôi mọi chuyện cho sư phụ sư nương hẩn, binh mã mang đến để tiêu diệt sơn phỉ cũng đóng quân ổn thỏa, sẽ tìm bọn Triệu Phổ.

Quảng gia mới vừa đi lên lầu hai, chỉ thấy trước mắt có một người trẻ tuổi đi ngang qua, tiến đến bên bàn của bọn Triển Chiêu.

Đi tới bên cạnh bàn bọn Triển Chiêu chính là Trần Tử Vô.

Trần Tử Vô và Đường Tiểu Muội đều cùng tuổi, mới khoảng đầu hai mươi, dáng vẻ không tồi, giọng điệu tâm cao khí ngạo như vậy.

Trần Tử Vô đến bên cạnh bàn, chấp tay với Đường Tứ Dao, “Đường Tứ ca, đã lâu không gặp.”

Đường Tứ Dao hơi cười, hẩn biết Trần Tử Vô từ nhỏ đã chung tình với Đường Tiểu Muội rồi, người trẻ tuổi này không có gì đặc biệt xuất chúng, còn có phần si tình dây dưa, đối với Đường Tiểu Muội nhớ mãi không quên, Đường Tứ Dao cũng không giống Triển Chiêu luôn cảm thấy áy náy, chuyện hôn nhân đại sự cần phải lưỡng tình tương duyệt, kẻ nóng lòng lại thêm si tình cũng không phải là chuyện tốt.

Đường Tứ Dao ôn hoà gật đầu với Trần Tử Vô, tự rót rượu uống, dù sao thì theo hẩn thấy, mối quan hệ của Tiểu Muội nhà hẩn luôn thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Trần Tử Vô nhìn Đường Tiểu Muội cười cười, “Tiểu Muội, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?”

Đường Tiểu Muội gật đầu một cái.

Gấu trúc và Tiểu Ngủ đều đang ở bên cạnh bàn, “Tướng công” leo lên lầu khá lâu, lúc này nó đang nằm liếm lông, Tiểu Tử Tử cầm cây đu đủ trúc trên chốc nó, thử xem nó có ăn hay không.

Trần Tử Vô có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn con gấu trúc kia, lại nhìn trên bàn... Bàn của Đường Môn cũng thật là nhiều người ngồi, nhìn qua thì hình như đều rất có thân phận, nhưng trừ Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa ra, còn lại hẳn đều không biết.

Trần Tử Vô thấy Triển Chiêu thì có chút không được tự nhiên.

Triển Chiêu thành thật ăn cơm của mình, không muốn dính vào chuyện này.

Lúc này, Trần Tử Hư cũng đi tới.

Trần Tử Hư tuổi còn trẻ mà đã có thể lên làm Thiếu chủ Thần Long Cốc, tất nhiên tự có bản lĩnh của hắn, người tuổi trẻ bình thường so với người giang hồ bất đồng, rất có điệu bộ.

Trần Tử Hư đưa tay vỗ bả vai Trần Tử Vô một cái, gật đầu với bọn Đường Tứ Dao, “Khi nào thì Đường Môn chuẩn bị làm tiệc vui a?”

Đường Tứ Dao hơi sững sốt, Đường Tiểu Muội cũng không hiểu, “Đường Môn ta gần đây không tổ chức chuyện vui gì cả a.”

Vẻ mặt Trần Tử Hư lộ nét không hiểu, tự tiểu phi tiểu đưa tay chỉ chỉ con gấu trúc trên đất, “Tiểu Muội, không phải muội thật sự muốn tư thủ với nó đến già đấy chứ?”

Mí mắt Đường Tứ Dao liền co giật một cái... Mấy huynh đệ Đường Môn đều có cái tật xấu chính là vô cùng thương yêu muội muội, tính cách Đường Tứ Dao vốn quái đản, lời này của Trần Tử Hư nghe kiểu gì cũng thấy không có ý tốt, sắc mặt hần liền trầm xuống.

Lâm Dạ Hỏa cũng rất yêu thương muội muội, hần có biết Trần Tử Hư, đại khái hiểu rõ tính cách của tên tiểu tử này, tám phần là không yên lòng!

Triển Chiêu yên lặng thở dài, sớm muộn gì sau này Đường Tiểu Muội cũng sẽ gặp trùng ý trung nhân muốn thành thân! Lời này của Trần Tử Hư kiểu nào cũng không dễ trả lời, nếu nói không tính, kia lúc đó tính sổ thì làm sao bây giờ? Nếu nói tính, thì chẳng lẽ thật sự phải gả cho con gấu trúc sao? Huống chi ‘Tướng công’ hình như là giống cái... Thiệt là loạn mà!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lại rồi rằm, liền gấp cho y một phần táo tía(93), nháy mắt với y mấy cái – Người ăn cơm của người đi, bọn họ muốn gả hay không thì tùy bọn họ đi!

(93)Dạng khác của rau câu, có màu tím

Tiểu Muội nhìn về phía Trần Tử Hư khẽ mỉm cười, đáp lại một câu, “Ta vẫn chưa nóng vội.”

Tất cả mọi người gật đầu một cái, muội muội tính khí thật tốt.

“Sao lại không nóng vội được?” Trần Tử Hư đang muốn Đường Tiểu Muội phải khó chịu, tất nhiên sẽ không vì vậy mà dừng lại câu chuyện, “Tuổi của muội càng lúc càng lớn, nếu còn lớn hơn nữa thì không sẽ ai muốn cả.”

Mí mắt Đường Tứ Dao lại giật giật một cái, trong lòng nghĩ người thú vị lắm nha!

Đường Tiểu Muội vẫn tương đối hiểu rõ Đại ca nhà mình, đưa tay đè lại cổ tay Đường Tứ Dao, nháy mắt với hắn – Quên đi, đừng để ý đến hắn.

Đường Tứ Dao nghiêng răng nghiêng lợi, Lâm Dạ Hỏa đối diện hắn nháy mắt, không thể nhẫn nhịn được nữa! Tìm chỗ nào không có người rồi giải quyết hắn!

Đường Tứ Dao gật đầu.

Thiên Tôn và Ân Hạo cùng liếc mắt nhìn Trần Tử Hư, lòng thầm nghĩ cái thằng nhóc ‘nhân khuông cầu dạng’(94)này, nhìn là thấy không lẽ phép rồi?

(94)Thân phận con người, hành vi lại giống chó. Ấm chỉ bề ngoài chính nhân quân tử, bên trong đề tiện hạ lưu.

Tính cách này của Trần Tử Hư, nếu đã để ý đến người thì sẽ không buông tha, có oán giận tất báo, thấy người của Đường Môn không nói gì để biện minh, liền thêm dũng cảm, “Tử Vô nhà ta cũng có người trong lòng, cùng tuổi với Tiểu Muội năm đó, nha đầu kia rất nhanh nhẹn.”

Đường Tiểu Muội nghe xong thì thở phào, nhìn Trần Tử Vô, “Thật sự sao? Chúc mừng a!”

Triển Chiêu ở một bên gật đầu – Đúng vậy đúng vậy!

Trần Tử Vô lại một mực lắc đầu với Đường Tiểu Muội, “Không phải! Chỉ vừa quen biết không bao lâu...”

Tất cả mọi người đang ngồi đây đều xem như đã biết, tâm nói – Chắc! Vị Trần Tử Vô này là người rất si tình a.

Công Tôn lắc đầu, đem Tiểu Tử Tử vẫn đang lấy dưa trúc trên con gấu trúc ôm về, dứt cho bé chút thức ăn, vừa nói, “Loại chuyện tư tình nhi nữ

này phải dựa vào duyên phận, không thể cưỡng cầu.”

Tất cả mọi người gật đầu, lời này của Công Tôn là đang khuyên nhủ Trần gia thông suốt một chút, Trần Tử Vô tuổi còn trẻ, vẫn còn có thể đi tìm đấng phu quân khác.

Nhưng Trần Tử Hư lại nghe không lọt tai, vẫn luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi, nhìn lại sắc mặt Đường Tứ Dao cứ như đang muốn chém người không bằng, mặt khác mấy người ngồi cùng bàn cũng không tiện đắc tội, liền lược câu tiếp theo, “Vậy hy vọng Tiểu Muội sớm ngày tìm được lang quân như ý.”

Tất cả mọi người nhìn trời, Trần Tử Hư này miệng cũng thực tiện, vốn là một câu chúc tốt lành, nhưng nói ra có điểm kỳ quái.

Trần Tử Hư nói chưa hết lời, chợt nghe Tiểu Tứ Tử trong miệng đang nhét đầy thức ăn hàm hàm hồ hồ nói, “Sẽ a! Tiểu Muội tỷ tỷ năm nay sẽ gặp gỡ lang quân như ý a!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Tiểu Muội còn rất tò mò, “Thật a?”

Công Tôn lại dứt cho Tiểu Tứ Tử một muống thức ăn, chợt chợt hai má phình ra của bé, “Con còn biết xem tướng a?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng nhai thức ăn trong miệng, vừa vươn ra hai bàn tay mập mập nhỏ bé, khoa tay múa chân với Đường Tiểu Muội, “Hoa đào đang vượng!”

Đường Tiểu Muội bị Tiểu Tứ Tử chọc cười.

Đường Môn và người Trần gia cũng không biết một câu của Tiểu Tứ Tử có bao nhiêu uy lực, bọn Triển Chiêu thì lại khác, đương nhiên trọng

điểm mà mọi người chú ý không phải ở chỗ ý trung nhân của Đường Tiểu Muội là ai, mà là Tiểu Tứ Tử còn có cả năng lực dò xét hoa đào!

Triển Chiêu kéo Tiểu Tứ Tử để bé con nhìn Bạch Ngọc Đường, Công Tôn vội vàng dứt thức ăn cho Tiểu Tứ Tử, để bé ăn thay vì nói bừa, một bàn này có tới mấy bình dấm chua, nhớ nói sai thì tai nạn chết người.

Đang lúc trò chuyện, chỉ thấy người tóc bạc đứng lên định đi xuống lầu, cũng không chào Trần gia huynh đệ.

Trần Tử Hư nháy mắt ra hiệu với Trần Tử Vô, Trần Tử Vô nói vài câu tạm biệt với Đường Tiểu Muội xong, liền vội vã xuống lầu.

Hành động của huynh đệ Trần gia này có chút kỳ quái, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút – Sao Trần Tử Hư cứ ở mãi chỗ này không đi? Nhìn giống như không phải chỉ vì thuận tiện nói vài câu chiếm tiện nghi mà thôi.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì thêm, yên lặng theo dõi diễn biến.

Trần Tử Hư thấy cạnh bàn không có ai, hình như muốn tới ngồi xuống.

Nhưng lúc này một người phía sau đi lên, ngồi xuống hẳn trước, chính là Long Kiêu Quảng.

Quảng gia sau khi ngồi xuống, vừa tự châm trà vừa nói với Đường Tiểu Muội, “Ai nha! Chuyện hôn sự này không gấp được đâu! Sư nương ta tuổi tác lớn như vậy mới đợi được sư phụ ta, người tốt không sợ chờ đợi! Chuyện này không thể chấp nhận, nghìn chọn vạn chọn nhất định phải chọn trúng ý mình, nam sợ chọn sai nghề nữ sợ gả nhầm chồng, cùng người mình không hợp ý còn không bằng ở cùng gấu trúc, ít nhất nó sẽ không ra ngoài treu hoa ghẹo nguyệt. Nói đi nói lại gấu trúc nhà người không phải là

giống cái sao? Vậy tính như nào nha? Hôn sự này sắp tới chắc rồi, với điều kiện của người đừng nói luận võ kén rể, còn phải gửi thiệp ghi ngày giờ sinh để chọn đó, anh hùng hảo hán gì đó sao không chọn được, không vội không vội nghìn lần phải đợi có biết không!”

Triệu Phổ cầm ly rượu chậm rãi uống, tất cả mọi người nhìn Quảng gia trước sau lải nhải lăm bằm.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội trước chưa từng nói chuyện qua với Long Kiều Quảng, đều bị hấn dọa sợ ngây người, nhìn hấn hơi cũng không lấy lại nói một mạch không ngừng, cẩn thận nghe còn thấy vô cùng có đạo lý.

Trần Tử Hư không hiểu mà nhìn kẻ tầm thường đột nhiên xuất hiện này, chẳng biết có lai lịch gì.

Quảng gia vừa mới phán đoán sơ lược, đối với vấn đề này cảm thấy tương đối thú vị, đối với chuyện lấy sớm lấy muộn trước hấn cũng rất nghiêm túc theo sát Hạ Nhất Hàng tham khảo qua. Hạ Nhất Hàng có thuận miệng nói ra vài câu nghĩ muốn giới thiệu với hấn một cô nương, hấn liền luyên thuyên một tràng, cuối cùng bị Hạ Nhất Hàng đạp từ trong nhà ra ngoài, để hấn yêu ai cưới ai đó, cho dù có cưới một khối thiết bản mình cũng không quản, cút mau!

Lúc này, tất cả mọi người ngồi cùng bàn cơm ngẩng đầu nhìn Trần Tử Hư – Vị này sao vẫn còn chưa đi thế?

Trần Tử Hư xoay chuyển câu chuyện, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia cũng đến Thâm gia tham gia đấu giá?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Chẳng lẽ cũng tới vì Bách Hoa Đăng?” Trần Tử Hư hỏi.

Thần Long Cốc nhiều trân bảo, Trần gia cho dù có nhiều tiền, nhưng thực lực Hãm Không Đảo hiển nhiên so với Thần Long Cốc hùng hậu hơn. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường nổi danh, nếu cạnh tranh mua đồ đấu giá món mà Bạch Ngọc Đường nhìn trúng, khả năng thắng tương đối thấp.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái – Nhìn thấy không, đại khái đây mới là mục đích thật sự, đến dò xét.

Ngũ gia cũng không trực tiếp trả lời Trần Tử Hư, hẳn tuy rằng không phải đến mua Bách Hoa Đăng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy có chút hứng thú, nhất là vật Đường Tứ Dao vừa mới nói đáng giá so với toàn bộ Thục Trung kia.

Nhìn Trần Tử Hư hỏi, Bạch Ngọc Đường thuận miệng đáp một câu, “Đến lúc đó hẵng nói.”

Trần Tử Hư ‘Ồ’ một tiếng, khẽ nhú mày, xem ra Bạch Ngọc Đường cũng không phải không có ý đối với Bách Hoa Đăng.

“Lại nói tiếp.” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ hỏi, “Bách Hoa Đăng này là đồ chơi gì vậy?”

Trần Tử Hư lắc đầu, “Ta cũng chỉ nghe qua một ít lời đồn đại, cụ thể phải đợi đấu giá mới biết, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

Trần Tử Hư nói, “Ta nghe nói bảo bối này có sự sống.”

“Sống ư?” Công Tôn khó hiểu, “Vật cổ sống?”

Trần Tử Hư gật đầu, “Bách Hoa Đăng nở hoa, mười năm một lần, bình thường tựa như một cái cốc, tròn mười năm sẽ có ba ngày hoa nở rộ, đoá

hoa ngày thứ nhất màu lam sắc, ngày thứ hai tử sắc, ngày thứ ba thì đỏ như máu, ngày thứ tư trong nháy mắt điêu tàn...”

Trần Tử Hư còn chưa dứt lời, chợt nghe ‘Rắc’ một tiếng.

Tất cả mọi người sửng sốt, chỉ thấy chiếc muỗng trong tay Thiên Tôn không biết sao bị đứt gãy, chỉ còn lại nửa phần chuôi nằm trong tay.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu nhìn Thiên Tôn, “Sư phụ?”

Trần Tử Hư còn muốn hỏi vị tiểu ca này là ai? Cũng có một đầu tóc bạc? Nghe Bạch Ngọc Đường nói một câu ‘Sư phụ’, hăn sợ đến hoảng hồn – Thiên Tôn?!

Bạch Ngọc Đường đang nghi hoặc, cánh tay bị Triển Chiêu đụng một chút, quay đầu lại nhìn hăn, Triển Chiêu ý bảo hăn nhìn Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường nhìn sang... Chỉ thấy sắc mặt của Ân Hậu hết như Thiên Tôn, cực kỳ khó coi, lúc này trong miệng lão gia tử tự lẩm bẩm, “Được lắm Bách Hoa Đăng... Đáng giá hơn cả toàn bộ Thục Trung.”

“Ông ngoại?” Triển Chiêu gọi Ân Hậu.

Trần Tử Hư vừa sợ vừa nhìn Ân Hậu, theo bản năng xê dịch qua một bên, bàn này toàn là người nào nha?

Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn vất vả ăn cơm xong đưa tay kéo kéo Triệu Phổ ở bên cạnh.

Công Tôn cũng phát hiện... Triệu Phổ không giống những người khác vẻ mặt khiếp sợ, hăn lúc này đang cúi đầu đỡ trán, tựa hồ tương đối uể oải.

Công Tôn khó hiểu, vỗ vỗ hăn, “Người làm sao thế?”

Triệu Phổ ngẩng đầu hít sâu một hơi, giơ tay lên đánh về phía Long Kiều Quảng một phát.

Lúc này đang chăm chú cùng Đường Tiểu Muội kể về chuyện tình cảm kinh thiên động địa của sư phụ sư nương nhà mình cũng đột ngột câm miệng, nhìn Triệu Phổ – Chuyện gì?

Triệu Phổ ngoắc hai ngón tay, “Trở về nói với đương gia, bảo hẳn viết phong thư gửi đến Thẩm phủ, Bách Hoa Đăng này không được bán.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau – Đương gia chắc là nói Triệu Trinh đi, viết phong thư... Ý là hạ thánh chỉ hả?

Long Kiều Quảng liền đứng lên đi xuống lầu.

Trần Tử Hư có chút mờ mịt – Trong lòng nói đương gia của vị này là ai thế? Một phong thư là có thể không cho bán?

Đang nghi hoặc, chỉ thấy Thiên Tôn ngẩng đầu, cau mày nhìn Trần Tử Hư nói, “Tiểu bằng hữu.”

Trần Tử Hư nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm Thiên Tôn.

Thiên Tôn khoát tay ngăn lại, “Cáo từ ở đây.”

Trần Tử Hư dĩ nhiên không phải người nhút nhát, nhưng bản thân Thiên Tôn khí thế kinh người, đặc biệt khi nghiêm túc không cười, bên cạnh còn có Ma Vương mặt đen hung ác, Trần Tử Hư sao có thể chống đỡ được? Vội vàng nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu vái một cái, nói, “Văn bối cáo từ” liền vội vàng chạy đi.

Tất cả mọi người còn lại nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu – Đã có chuyện gì vậy?

Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ, “Bách Hoa Đăng đến tột cùng là cái gì?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 53: Tim

Edit: Sophie & Zizi

Beta: Linh & Tử Sa

Thiên Tôn và Ân Hậu đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn lên. Triệu Phổ cũng làm vẻ mặt nghiêm trọng. Ở đây ngoại trừ ba người họ ra, những người khác vẫn đều mờ mịt.

Lúc này, Công Tôn đang nghe ngóng xem rốt cuộc Bách Hoa Đăng là thứ đồ chơi gì... Chợt nghe “Vèo” một tiếng.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, quay lại nhìn... đã không thấy Triển Chiêu đâu nữa.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, sửng sốt một lúc thì phục hồi tinh thần hỏi, “Miêu Miêu đâu rồi?”

Những người còn lại đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triển Chiêu đi đâu? Đi bắt người rồi!

Phản ứng lúc này của Triển Chiêu có nét giống chú mèo khi thấy bướm bướm bay qua, theo bản năng mà chạy theo đuổi bắt.

Vừa rồi trong lúc mọi người đang trò chuyện, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở trên mái hiên phía đối diện... Triển Chiêu liếc mắt đã thấy và nhận ra người nọ đang có ý định muốn trốn. Tuy khinh công của

đối phương rất tốt nhưng vẫn không thể thoát được, bị Triển Chiêu tóm lại dễ dàng, bắt người quay về tửu lâu.

Chờ đến khi Tiểu Tứ Tử hỏi “Miêu Miêu đâu?” Triển Chiêu đã mang theo một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, ném người xuống đất một cái, nghe một tiếng kêu phát ra “Ui da, mẹ ơi.”

Nhìn lại, lúc này có một người thấp bé ngã chổng vó nằm trên mặt đất, vừa gầy vừa xấu xí, ước chừng cũng hơn năm mươi tuổi.

Lần này Triển Chiêu cũng không thềm khách khí, lão đầu kia ngã một cú thật mạnh, xoa thắt lưng oán giận, “Ui da! Đầu năm nay đến cả tiểu hài nhi cũng không biết kính lão là gì sao! Ngã chết lão già này rồi!”

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều liếc xuống mặt đất một cái, trong lòng hiểu rõ. Khó trách Triển Chiêu chạy đi tóm, bởi vì vị này là đúng là kẻ trộm mà!

Lão nhân đang nằm trên mặt đất gọi là Xương Bách Tuyền, một trong thập đại phi tặc của giang hồ. Lão già này cũng rất khôn khéo, không dễ gì tóm được. Hôm nay lại đụng phải Triển Chiêu. Hơn nữa phỏng chừng hắn đang đợi nghe lén tin gì, ý mình khinh công cao dễ dàng chạy trốn nên mới to gan lại gần như thế. Ai ngờ lại bị Triển Chiêu vừa vặn bắt gặp.

Lão đứng lên với vẻ mặt cầu xin, da mặt rất dày mà hành lễ với Thiên Tôn và Ân Hậu, lại cất dài giọng lôi kéo làm quen, “Ôi chao ~ đây chẳng phải là hai vị thần tiên sao! Thật tình cờ tình cờ.”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều liếc hắn một cái.

Lão già đang cười cợt vội thu hồi giọng điệu lúc nãy, gãi gãi đầu, thờ dài với Triển Chiêu, “Ai nha, ta nói thiếu gia nghe, lão già này chỉ đi ngang qua thôi mà...”

Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt ghét bỏ, nhìn lão, “Cũng đúng ha. Các người rình mò ở địa bàn của người khác thì là vô tình đi ngang qua, trộm bảo bối thì nói là nhặt được đồ này nọ, có phải không?”

Lão ta làm ra vẻ oan uổng, xua tay, “Lão thật là oan uổng mà.”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão già kia trong chốc lát, tựa hồ là nghĩ tới cái gì đó, hỏi, “Các người đều hẹn nhau tới Lương Châu phủ? Ngày hôm qua, hình như ta có thấy Dương Họa Quỳnh.”

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người thấy người ở đâu?”

“Lúc vừa vào thành, nhìn thấy trong một đám người.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Công Tôn hỏi, “Dương Họa Quỳnh là ai?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ Xương Bách Tuyền, nói, “Giống người này, cũng cùng là phi tặc.”

Công Tôn nhú mày, “Bởi vì Thấm gia bán bảo vật ở Lương Châu phủ, cho nên các người đều đến đây để trộm đồ à?”

Người Đường Môn đều ngồi đối diện Công Tôn.

Trên mặt Đường Tứ Dao xuất hiện một tia cười lạnh, hỏi Xương Bách Tuyền, “Các người không muốn sống nữa? Không biết rằng lần mua bán này đã được Đường Môn chúng ta đứng ra bảo đảm sao?”

Xương Bách Tuyền xấu hổ, “Cái này... Tiền có thể mua quý sai ma mà. Hơn nữa nếu ta không đến thì người khác cũng đến thôi. Chẳng phải tục ngữ nói ‘rệp không cắn người’(95)sao!”

(95)Nguyên văn (虱子多了不咬: Rệp không cắn người) trích từ cụm (虱子多了不咬, 賬多了不愁: Rệp không cắn người, nợ không cần lo) ý là

một khi người ta đã đối mặt với chuyện đáng sợ nào đó lên đến đỉnh điểm, thì người ta không còn lo ngại gì nó nữa.

Đường Tiểu Muội nhú mày, “Người nói lời này là có ý gì?”

Xương Bách Tuyền liếc nhìn Triển Chiêu một cái, “Đã bảo là ta chỉ đi ngang qua thôi. Các người đều ở đây, ta nào dám xằng bậy chứ!”

Triển Chiêu gật đầu, “Người không chịu thành thật khai báo, mà nợ cũ cũng được kha khá. Vậy để ta bắt người về Khai Phong phủ, ngồi chừng tám năm mười năm gì đó rồi thả người ra!”

Lão đầu giật mình, oán niệm nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi lão, “Nói hay không?”

Lão nhân ngậm chặt quai hàm, ý là – Tuyệt đối không thể nói. Một khi đã phá luật thì không thể hành nghề tiếp được.

Triển Chiêu gật đầu, giơ tay chỉ vào chỗ ngồi bên trong.

Bạch Ngọc Đường khẽ lùi qua một bên, để lộ ra Triệu Phổ đang ngồi phía sau.

Triệu Phổ liếc lão nhân một cái.

Xương Bách Tuyền sợ đến run rẩy, “Chao ôi... Cửu, Cửu Vương gia cũng ở đây sao?”

Triệu Phổ cười cười với lão, “Không nói thì lát nữa ta hàm người lên.”

Xương Bách Tuyền hiểu được tình hình lúc này của mình không tốt lắm. Bị Triển Chiêu đưa vào đại lao, lão còn có thể tìm cách trốn ra. Nhưng rơi vào tay Triệu Phổ thì lại khác, lão không thể chịu nổi mấy tầng hình phạt của Triệu Phổ đâu.

Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Xương Bách Tuyền cũng không chối nữa, thành khẩn khai báo, “Có người ra giá cao để mua bảo bối. Cái giá được đưa ra thật sự rất cao, nên vì tiền tài, phỏng chừng mọi người hành nghề này đều chạy đến đây thử vận khí.”

Triển Chiêu nhú mày, “Ai đưa ra giá? Rất cao sao? Bảo các người trộm cái gì? Nói rõ chút xem.”

Xương Bách Tuyền nói, “Người kia tự xưng là Vô Nguyệt. Không ai biết hắn từ đâu đến. Ta cũng chưa thấy qua người thật, chỉ thông qua vài người mua bán trung gian mà nghe được tin tức thôi, hắn ra giá mười vạn hai hoàng kim, muốn lấy được món Thẩm gia bày bán cuối cùng – Bách Hoa Đăng.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng mày, “Mười vạn hai hoàng kim? Gần như là bỏ cả tài sản ra rồi còn gì.”

Bạch Ngọc Đường thấy cũng nực cười, hỏi Xương Bách Tuyền, “Người cũng không sợ mất mạng?”

Xương Bách Tuyền giơ hai tay lên, “Ngũ gia giáo huấn chí phải. Nhưng người đời đều có tính hay tò mò, nói chi những người làm nghề như chúng ta. Trước giờ cũng gặp qua không ít bảo bối, những vật được ra giá mười hai vạn hoàng kim rất ít, mà cũng không phải là ít nữa, mấu chốt là ta còn chưa nghe qua vật nào có giá trị bằng đó... Bèn không nhịn được trộm đến xem là vật gì mà đáng giá thế? Cho nên ta mới chạy tới đây, không có trộm đâu, vài vị đại hiệp giơ cao đánh khẽ cho!”

“Các người tổng cộng có bao nhiêu người đến?” Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

“Ừm... Ta cũng không rõ lắm, hắn là nên tới đều tới đây cả rồi.” Xương Bách Tuyền trả lời.

Ân Hậu hơi cau mày, dường như đang tự lầm bầm, “Không thích hợp...”

“Có chỗ nào không thích hợp?” Đường Tứ Dao tương đối khẩn trương, Đường Môn là người đảm bảo cho lần bày bán này, ít nhiều gì cũng có quan hệ đến thanh danh Đường Môn tại Thục Trung, vạn nhất xảy ra sai lầm thì chẳng khác nào tự đập vỡ bảng hiệu của mình! Hơn nữa, phi tặc trong giang hồ đều đến đây, chỉ xét trên phương diện nhân thủ thôi thì người Đường Môn có chống đỡ nổi hay không đã là vấn đề rồi...

Đường Tiểu Muội cũng lo lắng, hỏi Đường Tứ Dao, “Tứ ca, hay là tăng thêm nhân thủ? Bên Tam ca không biết đã biết tin chưa.”

Đường Tứ Dao thấy có lý, “Ta đi Đường Môn điều động người, muội đi trước tìm Tam ca, nói huynh ấy cẩn thận đề phòng.”

Đường Tiểu Muội gật đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, “Chúng ta đi qua bên đó cùng Tiểu Muội.”

Đường Tứ Dao gật đầu liền đứng dậy từ biệt.

Bọn Triển Chiêu cũng rời đi cùng Đường Tiểu Muội.

Triệu Phổ không đi theo, hình như hẳn có việc phải về biệt viện tìm Triệu Trinh thương lượng một chút, vội vàng bước đi.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng thần thần bí bí rời đi, để lại một đám người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, đầy một bụng mơ hồ.

Triển Chiêu vừa đi vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Náo loạn nửa ngày mà vẫn không biết Bách Hoa Đăng là cái gì!”

Lâm Dạ Hỏa cũng lắc đầu, “Còn có cái tên Vô Nguyệt kia là ai nhỉ? Từ trước đến nay ta vẫn chưa từng nghe qua bao giờ!”

Bạch Ngọc Đường thì có chút tâm sự – Ân Hậu cùng Thiên Tôn có bộ dáng như lâm đại địch. Hai lão nhân này có việc gì mà chưa thấy qua chứ, lần này lại khẩn trương như vậy. Bách Hoa Đăng này đáng sợ vậy sao?

Triển Chiêu nhìn ra được Bạch Ngọc Đường đang suy tư, y cũng có điểm khó hiểu... Ân Hậu cùng Thiên Tôn vừa nói có việc đi trước đã mất dạng, đối với chuyện tình Bách Hoa Đăng lần này, rõ ràng hai người bọn họ cùng Triệu Phổ đều biết, nhưng không chịu nói, lý do là gì đây?

Đang nghĩ ngợi, Triển Chiêu đột nhiên dừng bước, đảo mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Bạch Ngọc Đường cũng dừng cạnh Triển Chiêu, khó hiểu nhìn y... Hắn cảm giác được hình như Triển Chiêu bỗng nhiên khẩn trương lên, có vẻ là đã phát hiện cái gì đó.

Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn theo hướng đó.

Triển Chiêu người này, đôi khi rất giống mèo, đặc biệt là khi làm ra những phản ứng bất chợt. Lúc này, hắn như con mèo phát hiện có nguy hiểm, cảm giác như hắn đang cong lưng dựng lông lên.

Thứ mà Triển Chiêu nhìn chòng chọc vào chẳng qua chỉ là một mảnh tường màu trắng mà thôi, không có gì đặc biệt. Mảnh tường có vài nơi tróc vữa, trông có phần loang lổ.

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng thời nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cau mày, lầm bầm – Phỏng chừng là nhìn lầm rồi.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Công Tôn kéo tay Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương hoạt bát đi cạnh Tiểu Tứ Tử, vừa hỏi bé, “Cận Nhi, người có biết Bách Hoa Đăng là cái gì không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Chưa từng nghe qua luôn.”

“Vậy cái tên này mang điềm xấu sao?” Tiểu Lương Tử hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt suy nghĩ, lắc đầu, không hề có cảm giác đặc biệt.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có thể là tà vật thần khí gì đó từ thời Yêu Vương không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, còn chưa mở miệng nói chuyện, phía sau đã vang lên tiếng vó ngựa.

Mọi người quay đầu lại xem, chỉ thấy một đoàn mã đội phi nhanh đến, đều mặc đồ binh lính của Triệu gia quân, người dẫn đầu mặc một thân áo lam, chính là Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng một tay nắm dây cương, tay kia nâng một hộp gấm hoàng sắc, ước nhìn độ dài ngắn của hộp gấm, tất cả mọi người kinh ngạc – Long Kiều Quảng tự mình chạy đến đây để truyền Thánh chỉ?

Lâm Dạ Hỏa từ trước đến nay ở Tây Vực, không phải là người của bất kỳ quốc gia nào, trước giờ cũng không hề có khái niệm gì với Thánh chỉ Hoàng quyền. Chỉ là nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên cảm thấy thật thú vị.

Đường Tiểu Muội nhìn mã đội phía sau, liền nhảy lên nóc nhà, chạy đến Thẩm phủ trước.

Công Tôn kinh ngạc nhìn thân pháp cực nhanh của Đường Tiểu Muội, “Cô nương này công phu tốt như vậy a?”

Lâm Dạ Hỏa cười, “Công phu của nàng có thể sánh ngang với Y Y.”

Lâm Nguyệt Y gật đầu.

“Đường Tiểu Muội thiên phú kinh người. Đừng thấy cao thủ đứng đầu Đường Môn là Đường Tứ Dao mà lầm. Nếu Tiểu Muội muốn phân cao thấp, có thể đánh ngang tay với hắn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nàng mới là người mà Đường Lão Thái chỉ định nhậm chức Chương môn tương lai của Đường Môn.”

Đang nói, đoàn ngựa của Long Kiều Quảng đã chạy nhanh như bay ngang qua mọi người. Lúc đi ngang qua, Quảng gia còn nháy mắt ra hiệu với mọi người một cái.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa tiến lên trước, mỗi người một bên nhắc Công Tôn lên. Công Tôn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị nhắc bay lên rồi. Bạch Ngọc Đường ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử cũng đuổi theo... Mọi người phóng lên, chạy tới Thăm phủ.

Lúc này... Người trong Thăm phủ đã nhận được tin tức mà Đường Tiểu Muội báo, rồi rít đi ra tiếp chỉ.

Đại môn Thăm phủ vừa mới mở ra, đoàn ngựa của Long Kiều Quảng cũng vừa tới.

Quảng gia nghiêng người xuống ngựa, ném dây cương cho thị vệ đang đi lên, bước chân hắn không hề dừng lại, nhanh chóng đi vào đại môn Thăm phủ.

Vào cửa sau, thánh chỉ chói lọi được mở ra, mọi người trong viện liền quỳ xuống tiếp chỉ.

Đám người Triển Chiêu cũng đang vào phòng, chợt nghe thấy Long Kiều Quảng tuyên đọc thánh chỉ – Ý của Triệu Trinh rất đơn giản, Bách Hoa Đăng là tà vật, vốn không thuộc sự sở hữu của Thăm gia, phải giao

nộp lên trên để tiêu hủy, lệnh người nhà Thấm gia phải ngay lập tức giao ra Bách Hoa Đăng, nếu ai dám trái lệnh sẽ bị xử trảm.

Long Kiều Quảng vừa thu thánh chỉ, vẫy tay với thủ hạ một cái.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cũng theo hần tới, trong tay hai người nâng một cái rương sắt, ý là – Bỏ đồ vào đây, sau đó lập tức mang đi!

Người Đường Môn liền nhìn đương gia Thấm phủ

Đương gia hiện tại của Thấm phủ tên gọi Thấm khởi, là bạn tốt của Đường Tứ Dao, mang dáng vẻ thư sinh, người rất tư văn nhã nhặn.

Sau khi nghe xong thánh chỉ, Thấm Khởi ngay cả do dự cũng không hề, nói với Long Kiều Quảng, “Bách Hoa Đăng được cất giữ trong bảo khố của nhà ta, thỉnh tướng quân dời bước.”

Long Kiều Quảng gật đầu, mọi người đi theo Thấm khởi về phía sau viện.

Trên đỉnh, bọn Triển Chiêu cũng đi theo.

Bạch Ngọc Đường đi ở cuối cùng giao Tiểu Tứ Tử đang ôm trong tay cho Tiêu Lương, Tiêu Lương ôm Tiểu Tứ Tử đuổi theo.

Ngũ gia hơi cau mày, nhìn khóm hoa cách đó không xa... Mới vừa rồi là hoa mắt sao? Vì sao hần thấy đóa hoa lóe lên một cái, rồi lại không có gì? Hình như là bị cái gì ngăn lại, nhưng lại không có người nào từ khóm hoa đi ra phía trước cả...

Bạch Ngọc Đường đang nghi hoặc, lại cảm giác sau lưng có người, hơi ngẩn ra, một bàn tay đè lại bả vai hần.

Trên vai Bạch Ngọc Đường bị đè lại trong nháy mắt yên tâm, quay sang, chỉ thấy khuôn mặt Thiên Tôn xuất hiện trước mắt hần.

Thiên Tôn vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên miệng, ý bảo hân dừng lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Chỉ thấy Thiên Tôn đưa ngón tay chỉ khóm hoa hân vừa trông thấy chột lóe lên lại không có gì ở phía dưới.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn, chỉ thấy nơi đó có một dấu giày.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhẹ nhàng giữ quai hàm hân, nhỏ giọng nói, “Loại này gọi là ẩn sĩ, nhìn không thấy, nghe không được, chuyên dùng để đánh lén.”

“Đánh lén?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có người mai phục rồi tính cướp Bách Hoa Đăng sao?”

Thiên Tôn gật đầu, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, để hân đuổi kịp bọn Triển Chiêu, cẩn thận đề phòng.

“Sự phụ.”

Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn đi sang hướng khác, nhện không được gọi một tiếng.

Thiên Tôn dừng lại, quay đầu nhìn đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không nói thành lời, chỉ nói một câu ‘Cẩn thận’ rồi đuổi theo Triển Chiêu.

Thiên Tôn hơi mỉm cười, xoay mặt nhìn về phía ngã tư đường bên ngoài Thẩm phủ.

Chỉ thấy Triệu Phổ mang theo người tới, vẻ mặt Cửu vương gia rất nghiêm túc, ngẩng đầu trông thấy Thiên Tôn, liền gật đầu với y.

Thiên Tôn cũng gật đầu, chột lách người... không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau một lát, xung quanh Thấm phủ bắt đầu trở nên lạnh lẽo, bên ngoài tường và trên nóc nhà, một tầng băng sương thật mỏng đang chậm rãi hình thành, lan tràn ra các phía.

Thấm Khởi mang theo bọn Long Kiều Quảng đến phía trước hòn non bộ trong hậu viện.

Giữa lúc mọi người đang khó hiểu đến hậu viện làm gì thì Thấm Khởi vươn tay ra, ở trong sơn động của hòn non bộ mọc ra một cái cán, kéo ra bên ngoài...

Dưới nền đất bỗng nhiên liên tiếp truyền tới âm thanh “Lách cách lách cách”, hòn non bộ từ từ chia làm bốn phần, hướng về bốn phía, ở giữa mặt đất xuất hiện một vết nứt, có một cái rương cao khoảng bằng người trời lên trên.

Thấm Khởi lấy từ trong người ra một chuỗi chìa khóa, mười mấy cái chìa được chia ra cắm vào trong các lỗ rãnh khác nhau của bốn phía trên rương thạch, cuối cùng những chìa khóa này chuyển động không ngừng theo một quy luật nhất định, dưới nền đất liên tiếp truyền đến âm thanh “răng rắc”.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta đã từng thấy qua loại khóa này!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, Khóa Vương Thân mở khóa quan tài trận.”

Triển Chiêu gật đầu, “Một phần bà ngoại ta cũng có loại khóa này, là đích thân Thân gia tự mình làm, ông ấy nói trên đời này chỉ có hai thanh khóa như vậy, hóa ra một cái là ở chỗ này!”

“Thân gia chính là người của Ma cung...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Ông ta ngoại trừ lời Ân Hậu ra thì ai cũng sẽ không nghe theo, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó lại cảm thấy có vẻ không đúng lắm – Lễ nào chuôi khóa này là ông ngoại bảo ông ấy làm cho?

Chờ tất cả mọi khóa được mở ra, rương thạch cũng chậm rãi hạ xuống dưới.

Thẩm Khởi bảo mọi người lui về phía sau vài bước.

Lập tức “Ầm” một tiếng vang lên... Dưới nền đất nổi lên một số quan tài bằng thép lớn nhỏ.

Cái rương từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một cây gỗ mun được đặt trong lồng sắt.

Mọi người chần chú nhìn kỹ, chỉ thấy trong “Lồng sắt” có một khúc cọc gỗ.

Thẩm Khởi lại tốn chút công sức mở cửa lồng sắt ra, cẩn thận vươn tay đem cái “gốc cây chết” như cọc kia bê ra, hướng đến Long Kiêu Quảng.

Đường Tiểu Muội ngay bên cạnh hắn, không hiểu mà nhìn chăm chăm cây gỗ trong tay hắn, trong lòng nghĩ – Đang đùa sao? Bách Hoa Đăng lại là một khúc cây gỗ á?

Nàng đang nghi hoặc, bỗng nhiên cảm giác được xung quanh một trận hàn khí bức người, người bên cạnh thở ra hơi trắng cũng rõ ràng có thể thấy được...

Tất cả mọi người ở đây rung mình một cái, tâm nói sao đột nhiên lại có cảm giác rét buốt thế này?

Mà Long Kiều Quảng ngẩng mạnh đầu, hướng về phía Thẩm Khởi đang cầm Bách Hoa Đăng hô to, “Cẩn thận!”

Thẩm Khởi dừng chân, Đường Tiểu Muội bên cạnh rút kiếm từ bên hông ra, đâm một kiếm về phía “Người băng” chẳng biết xuất hiện bên cạnh Thẩm Khởi từ khi nào.

Thẩm Khởi không biết võ công, sợ đến nỗi phải lui về phía sau, nhưng lại bị vướng vào bậc thang đá sau lưng, vì thế cây cọc gỗ trong tay liền tuột ra. Đột nhiên, bên kia có một “Người băng” xuất hiện, ôm lấy cọc gỗ vọt lên không trung.

Mà gần như đồng thời, hàn khí bốn phương tám hướng càng lúc càng mạnh, xuất hiện hàng loạt “Người băng”

Những người này căn bản không nhìn thấy thực thể, chỉ có đường viền hình người. Nhưng mà không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sương giá bám lên thân thể trong suốt của những kẻ này, bởi vậy mới có thể thấy được “Người băng”

Bách Hoa Đăng đột nhiên không thấy tăm hơi đâu nữa, hình như đã bị giấu đi, mà những người băng kia hướng bốn phương tám hướng chột lóc lên. Chạy trốn về các phía.

Long Kiều Quảng phía sau cùng quân kỵ binh Triệu Gia phi thân lên chém giết những người băng này.

Dao chém đến, người băng rơi xuống đất, biến thành bọc vải thi thể ngân sắc kỳ quái.

Bọn thị vệ cản lại mấy tên “Người băng”, từ bên ngoài tường viện lúc này lại tiến vào càng nhiều hơn, Lâm Dạ Hỏa chau mày, “Ai nha, nhập bọn với nhau sao, Bách Hoa Đăng đang nằm trong tay ai đây?”

Chính lúc này, chợt nghe Long Kiều Quảng hô một tiếng, “Đều nằm xuống!”

Binh lính của Long Kiều Quảng đều nằm xuống, những người khác lại không hiểu chuyện gì xảy ra, Đường Tiểu Muội chỉ thấy trong tay Long Kiều Quảng cầm một cây trường cung không dây, thân cung cong lên cứ như đã kéo căng dây cung, không dây không tên, muốn bắn kiểu gì? Đang kinh ngạc, đám người Triển Chiêu trên nóc nhà đều vội vàng nhảy xuống, đem mọi người phía dưới ấn xuống mặt đất... Cơ hồ là cùng lúc này, tia sáng trên đỉnh đầu bắn ra bốn phía, băng tuyết và máu đỏ văng khắp nơi, cứ như đã đem bầu trời tằm tối bắn thành cái sàng.

Đám người Triển Chiêu vội kéo những người khác trốn dưới mái hiên.

Lúc này trên bầu trời Thảm gia bị “nổ” thành một mảnh, ngói nóc nhà, người băng đều bị bắn thành cái sàng, đất đá bay mù trời trộn với huyết hoa và vụn gỗ bay khắp nơi.

Đường Tiểu Muội che đầu kinh hô, “Đây là công phu gì thế?!”

Triển Chiêu vừa xé rèm cửa giúp con Chuột thích sạch sẽ nhà mình tránh máu bắn tung tóe, vừa trả lời nàng, “Tiền Lưu Tinh của Tiểu Họa thúc sau khi biến hóa...”

Đường Tiểu Muội che đầu nghe không hiểu, “Cái gì?!”

Đúng lúc này, ngoài cửa Triệu Phổ sải bước tiến đến.

Long Kiều Quảng vừa thu cung, người băng đã ngã đầy sân, toàn bộ đều bị ghim thành cái lưới đánh cá, trên mặt đất là một tầng băng mỏng trên một tầng máu đỏ.

Cái cọc gỗ kia “lọc cọc” lăn ra.

Lăn đến bên chân Triệu Phổ, Triệu Phổ đưa tay nhặt cọc gỗ lên, cầm ở trong tay.

Lúc này, đám người Triển Chiêu vỗ vỗ bụi đất trên người, đều ngẩng đầu lên, nhìn mái hiên bị tàn phá.

Mà trên mái hiên xuất hiện không ít người.

Triển Chiêu đi tới trong viện nhìn quanh một chút, cau mày.

Lúc này xung quanh tụ tập không ít người giang hồ, động tĩnh bên này đã thu hút không ít những người tham gia đấu giá tới, trong đó có rất nhiều cao thủ giang hồ, đều nhìn chăm chăm Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ ở trong viện.

Chợt nghe có người hỏi, “Vì sao không thể bán Bách Hoa Đăng?”

“Triều đình không được phép can thiệp vào chuyện giang hồ mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày, liếc Lâm Dạ Hỏa một cái, ở đây tụ tập ít nhất mười mấy cao thủ các đại môn phái trong giang hồ... Trêu vào cũng không tốt, tình thế lúc này giương cung bạt kiếm.

Thẩm Khởi cả người đổ mồ hôi lạnh, nhưng hắn cũng xem như có chút can đảm, đi tới nói, “Nếu là tà vật, ta nguyện ý tiêu hủy, những thứ khác vẫn tiếp tục được đấu giá, nếu các vị có hứng thú mua, tới ngày mua bán hãy trở lại Thẩm phủ.”

Đường Tiểu Muội cũng đi ra, mắt lạnh nhìn những người giang hồ quanh mình.

“Chúng ta đều được nhận thiệp mời nên mới đến.”

Một số người giang hồ cũng không phải đến để mua đồ nói, “Người nói không bán thì không bán sao?”

“Bách Hoa Đăng này đến tột cùng là cái gì? Vì sao lại gọi là Tà vật?”

Những người giang hồ tụ tập ở chỗ này bất kể xuất phát từ mục đích gì, đa số đều có ý mưu cầu, song phương giằng co, tất cả mọi người nhìn ngọn Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ.

Mọi người còn đang tranh luận, đột nhiên... từ bụi rậm bên cạnh Triệu Phổ cách đó không xa có thể thấy rõ một thân ảnh đang đánh tới.

Lúc này hàn khí đã tản đi tương đối, bởi vậy bóng người kia chỉ như thủy ngân, hầu như trong suốt không rõ hình dạng.

Triển Chiêu hô lên, “Cẩn thận!”

Long Kiều Quảng đi về phía trước ngăn một đao đang chém về Triệu Phổ... Triệu Phổ vươn tay kéo Long Kiều Quảng về.

Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời đi qua chỗ Triển Chiêu.

Lúc này, chỉ thấy thủy ảnh đến trước mắt Triệu Phổ kia đột nhiên rõ ràng lên, còn đứng bất động... Chỉ thấy từ chân hấn bắt đầu “Răng rắc” bị đông cứng, cuối cùng tạo thành một pho tượng băng hoàn chỉnh...

Đám giang hồ ở đây ngây người tại chỗ, đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện ngay bên cạnh pho tượng băng.

Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày, lôi kéo Triển Chiêu đi về phía trước vài bước.

Mọi người cũng không để ý hành động này của Bạch Ngọc Đường, chỉ mở to hai mắt nhìn mái tóc bạc như tuyết của Thiên Tôn.

Một trận gió thổi qua... Thiên Tôn ngẩng đầu lên, gương mặt cực kỳ nghiêm túc, đưa tay nhận lấy Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ, tay còn lại vươn lên, nhẹ nhàng đánh ra một tiếng vang...

Theo đầu ngón tay Thiên Tôn phát ra một tiếng “Cộp”, “tượng băng” kia liền bị bể nát, chia năm xẻ bảy.

Cơ hồ đồng thời, “Ầm” một tiếng thật lớn, tường rào xung quanh đều vỡ nát rơi đầy đất, toàn bộ đám người giang hồ đều ngã xuống.

Triển Chiêu rốt cuộc hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường phải kéo y đi về phía trước vài bước, không thì bị đập trúng...

Người giang hồ ngã loạn, cũng không kịp đứng lên, chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện.

Thiên Tôn hỏi, “Ai muốn Bách Hoa Đăng này?”

Người giang hồ há to miệng, chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Thiên Tôn nhẹ nhàng nâng Bách Hoa Đăng lên đưa về phía mọi người, lạnh giọng hỏi, “Ai không muốn sống nữa thì lấy đi.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, không hiểu mà nhìn Thiên Tôn.

“Đây không phải là Bách Hoa Đăng gì cả, cái này là một nhánh cây Vô Hoa.” Thiên Tôn lạnh lùng nói, “Yêu Vương có di huấn, ai đánh chủ ý lên thứ này, cách sát vật luận(96).”

(96)Giết không luận tội

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, Thẩm Khởi rất cục nịnh không được, hỏi nghi ngờ từ nhỏ đến lớn trong lòng, “Có phải bên trong có thứ gì không?”

Tất cả mọi người nhìn Thẩm Khởi.

“Lúc ta đang cầm, cảm giác bên trong hình như có vật gì động đấy...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau – Vật còn sống ư?

“Bên trong là cái gì?” Mọi người đều hỏi, vật gì mà khiến Yêu Vương phải lập mệnh lệnh như vậy?

“Tim.”

Một âm thanh từ hướng khác truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu một cái... Chỉ thấy Ân Hậu đứng ở trên phần tường viện không bị sập, nhìn lướt qua thần tình khiếp sợ của quần hùng giang hồ, mở miệng, “Tim của Bạch Quý Vương, Yêu Trường Thiên!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 54: Hà Khứ, Hà Tòng

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

(*) Đến như thế nào, đi như thế nào – Dùng để diễn tả trạng thái đắn đo, hoang mang, không biết phải đi đâu, làm gì...

Bên trong Ánh Tuyết Cung.

Mấy ngày nay khí trời trở lạnh, trong cung, hơi nước ở ôn tuyền bốc lên khiến cho mây mù lượn lờ suốt cả ngày.

Lục Tuyết Nhi mới sáng sớm đã rời giường đi tới trong viện, liền thấy Bạch Hạ đang cầm một cái khay loay hoay tìm kiếm khắp sân, hình như là đang kiếm người nào đó.

“Tướng công.” Lục Tuyết Nhi tò mò tiến lại gần, nhìn vào bên trong cái khay, là hai chén sữa đậu nành nóng hổi, “Làm sao vậy?”

“Nhạc phụ đại nhân không biết đã đi đâu rồi.” Bạch Hạ nói, “Dựa vào thời gian thì hẳn là người cùng với Yêu tiền bối đã phải đến ăn điểm tâm rồi chứ.”

“Hay là vẫn chưa rời giường?” Mặc dù Lục Tuyết Nhi nói như vậy nhưng lời do nàng nói ra đến chính nàng còn không phục, cha nàng tu tâm dưỡng tính, là người rất có nguyên tắc, chưa từng thấy người dậy trễ bao

giờ. Mà vị Yêu Trường Thiên kia cả ngày điên điên khùng khùng, gần như chưa từng thấy lão ngủ, chẳng lẽ đi ra ngoài rồi sao?

“Tiểu muội của thiếp hình như cũng không thấy đâu cả.” Lục Tuyết Nhi mở cánh cửa đối diện với gian phòng của Lục Lăng Nhi ra nhìn thử, mới phát hiện chăn nệm đã được xếp gọn gàng, nhưng Lục Lăng Nhi không có ở đó.

“Mới sáng sớm mà đi đâu vậy kia?” Lục Tuyết Nhi lập tức mang theo toàn bộ người của Ánh Tuyết Cung đi tìm kiếm.

Tìm khắp cả buổi trưa vẫn kiếm không ra bóng dáng của ba người bọn họ.

Lục Tuyết Nhi có chút lo lắng, “Sao lại không lời từ biệt thế này...”

“Về rồi!” Đang trong lúc khẩn trương, lại nghe Bạch Hạ hô lên.

Lục Tuyết Nhi chạy tới cửa viện nhìn một chút, chỉ thấy Lục Lăng Nhi nhanh nhẩu chạy vào, đi theo bên cạnh còn có hai con bạch cầu của Ánh Tuyết Cung, trên tay nàng cầm hai con gà rừng và một cây cung.

Lục Tuyết Nhi thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu muội!”

Lục Lăng Nhi thấy cả một đám người đang đứng trước cửa cung, cảm thấy rất khó hiểu, “Mọi người làm cái gì vậy?”

Bạch Hạ giúp nàng cầm lấy hai con gà rừng trong tay, Lục Tuyết Nhi thì nhìn về phía sau nàng, nhưng lại không thấy Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đâu cả.

“Bọn người phụ thân đâu rồi?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

Lục Lăng Nhi nói, “Đã đi rồi.”

Lục Tuyết Nhi sững sốt, “Đi đâu?”

“Không biết nha, mới vừa rồi cữu cữu(97)đột nhiên chạy đi, phụ thân cau mày bảo muội trở về trước, còn người thì đi theo trông coi.” Lục Lăng Nhi vừa nói vừa nhú mày bắt chước bộ dáng của Lục Thiên Hàn, nhìn về phía Lục Tuyết Nhi rồi chỉ chỉ mi tâm, ý bảo – Phụ thân bày ra vẻ mặt này nè.

(97)Cậu ruột

Lục Tuyết Nhi cau mày, “Yêu Trường Thiên chạy đi đâu? Lão không phải nói ở lại đây mừng năm mới à?”

Theo lý mà nói, Yêu Trường Thiên chính là ca ca của mẫu thân Lục Tuyết Nhi, là cữu cữu của nàng, nhưng bát tự của hai người này không hợp, Lục Tuyết Nhi đại khái là trách lão khắc chết mẫu thân của nàng, khiến cho phụ thân nàng chịu khổ, vì vậy chưa từng gọi lão là cữu cữu. Nhưng Yêu Trường Thiên cùng với nghĩa nữ của Lục Thiên Hàn là Lục Lăng Nhi giao tình lại rất tốt, có lẽ nguyên nhân là vì hai người bọn họ đều “điên” như nhau đi.

“Bọn họ đi về hướng nào?” Lục Tuyết Nhi càng nghĩ lại càng không yên tâm, nghĩ muốn đi tìm.

Lục Lăng Nhi suy nghĩ một chút, nói, “Sáng sớm hôm nay, phụ thân thấy trên núi phủ tuyết, hẳn là lên núi rồi.”

Lục Tuyết Nhi gật đầu, lúc tuyết lớn rơi xuống, phụ thân nàng sẽ lên núi đứng nhìn một lúc, chắc là Ánh Tuyết Cung có quá nhiều người nên không thích ứng được chẳng. Lục Thiên Hàn đã quen với cuộc sống trên Băng Nguyên đảo ở Cực Bắc, tính cách thuộc loại thích cô độc một mình, chỉ cần chỗ nào có hơn ba người liền cảm thấy chán, hơn nữa lại thích tiết trời cực lạnh cùng với khung cảnh tiêu điều vắng vẻ, người chẳng qua là

muốn nhìn kẻ nứt trên băng tuyết, cùng lắm thì chỉ mang theo Lục Lăng Nhi.

“Muội cùng cừu cừu và phụ thân lên núi, đến giữa lưng chừng của sườn núi, muội cùng cừu cừu đi săn thú.” Lục Lăng Nhi vừa nghĩ vừa nói, “Lúc bắt được hai con gà rừng, đang chuẩn bị bắt thêm vài con hoẵng cùng những con khác thì phụ thân lại đi xuống núi, người nói lát nữa muốn vào thành mua một ít đồ, muội cũng vì thế mà theo người xuống núi nha, thế nhưng cây cung trong tay cừu cừu tự dừng lại rồi.”

Lục Tuyết Nhi kinh ngạc, không rõ tình huống gì xảy ra.

“Cừu cừu hình như nghe được tiếng động gì đó, vội vàng nhìn về phía xa rồi cứ đứng yên không một chỗ không hề nhúc nhích.” Lục Lăng Nhi bắt chước bộ dáng của Yêu Trường Thiên rồi nói, “Phụ thân đương nhiên chẳng bao giờ ngó ngang tới cừu cừu, tự mình hướng xuống chân núi mà đi, muội quay đầu lại muốn bảo cừu cừu đi nhanh một chút... Nhưng mà cừu cừu vẫn không chịu động đậy.”

Bạch Hạ nghe vậy liền hiếu kỳ, Yêu Trường Thiên thân bất do kỷ đi theo Lục Thiên Hàn tính tới nay cũng đã hơn trăm năm vậy mà lại không bám theo? Chẳng lẽ thật sự đã phát hiện ra cái gì sao?

“Phụ thân quay đầu lại nhìn thoáng qua.” Lục Lăng Nhi nói, “Bộ dạng của cừu cừu rất kỳ quái đó, người cứ nhìn mãi về phía Bắc mà chẳng chịu động đậy gì hết!”

Bạch Hạ cùng Lục Tuyết Nhi liếc mắt nhìn nhau – Nhìn cái gì mới được?

“Nhìn được một lúc, cừu cừu đột nhiên chạy đi.” Lục Lăng Nhi gãi gãi đầu, “Chắc là hướng Tây Nam, muội gọi người nhưng hình như người không nghe thấy.”

“Sau đó thì sao?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

“Phụ thân nhìn về phía cữu cữu vừa đi.” Về mặt Lục Lăng Nhi hơi phức tạp, “Trước kia cữu cữu có đi đâu phụ thân cũng mặc kệ, cữu cữu không có ở trước mặt thì càng tốt, nhưng lúc này khi phụ thân nhìn về phía xa đó thì bỗng dừng lại nói với muội bảo muội về nhà trước đi, sau đó người đi theo cữu cữu.”

“Người không nói đi nơi nào sao?” Lục Tuyết Nhi dậm chân, “Rốt cuộc là tại sao đây? Muốn hù chết người à!”

Lục Lăng Nhi lắc đầu, “Muội đang tính hỏi lát nữa phụ thân có còn muốn đi vào thành hay không cho nên mới đuổi theo, nhưng lại không thấy hai người bọn họ đâu cả.”

Lục Lăng Nhi nói xong, Lục Tuyết Nhi bắt đầu thấy lo lắng.

Bạch Hạ tương đối bình tĩnh, khuyên nường tử nhà mình chớ nên lo lắng, bọn họ võ công cao cường như thế, sẽ không gặp chuyện gì đâu.

...

Bỏ qua chuyện xung quanh đôi vợ chồng ở Ánh Tuyết Cung sang một bên, lại nói đến hai người Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đột nhiên “bỏ nhà ra đi”.

Hai vị lão gia tử đã xảy ra chuyện gì?

Lục Thiên Hàn cũng không rõ ràng lắm, hẳn quả thật là mặc kệ Yêu Trường Thiên, kẻ điên kia muốn đến thì đến muốn đi thì đi cũng không phải một hai lần, nhưng lần này thật sự có chút bất đồng.

Đây là lần đầu tiên Lục Thiên Hàn thấy bộ dạng này của Yêu Trường Thiên, lão cứ như thể đang bị thứ gì gọi đi, cứ chạy thẳng về phía trước,

không có bất cứ do dự nào.

Cái gọi là “chạy” của Yêu Trường Thiên dĩ nhiên là rất khác với tướng đi tiêu sái của người bình thường, cũng chỉ có Lục Thiên Hàn là bậc cao thủ mới có thể đuổi theo lão.

Cứ đi thẳng như vậy, từ sáng sớm cho tới trời tối, Lục Thiên Hàn phát hiện bọn họ đang đi về phía Tây Nam của Thục Trung, hàng lông mày của hắn liền cau lại.

...

Phía bên kia Lương Châu phủ, bầu không khí cũng chẳng khác Ánh Tuyết Cung là bao, một chữ “Tim” của Ân Hậu vừa ra khỏi miệng, giang hồ quần hùng bao gồm cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường, tất cả đều u mê.

Nửa viện bên trong phủ nhà họ Thẩm đã bị hủy mất một nửa, lập tức nghe thấy một trận hít khí truyền đến.

Mà khiếp sợ còn hơn cả người trong giang hồ, lại chính là Công Tôn.

Công Tôn tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm một khúc cọc gỗ trong tay Thiên Tôn, cây Vô Hoa...

“Cây Vô Hoa là một loại cây thần trong truyền thuyết.” Công Tôn trầm trầm, “Tương truyền còn được gọi là cây Vĩnh Sinh hoặc là cây Bất Tử, cây Vô Hoa Vĩnh Sinh Bất Tử, cho dù thân cây khô héo, nhánh cây, lá cây toàn bộ bị chặt hết thì cây vẫn còn sống, không mục không nát, tất cả những đồ vật được giấu ở bên trong thân cây Vô Hoa cũng sẽ không chết... Vậy mà thật sự tồn tại sao, một quả tim đặt ở bên trong thân cây Vô Hoa cả trăm năm mà vẫn còn đập, quá thần kỳ!”

Tất cả mọi người của phủ Khai Phong đều nhìn Công Tôn, biết phải nói sao đây, lời y nói dường như cũng là trọng tâm, nhưng điều mà mọi người chú ý hẳn là một trọng điểm khác.

Bạch Ngọc Đường có chút nghi ngờ nhìn Triển Chiêu – Nếu là tim của Yêu Trường Thiên, vậy thì tại sao năm đó lúc thay xong tim lại không hủy đi? Lại còn cố tình tìm cây Vô Hoa trân quý như vậy niêm phong bảo quản làm gì?

Triển Chiêu trợn to hai mắt lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường – Hơn nữa tim vẫn còn đập kia kìa, như thế liệu có phải còn đối được hay không? Nếu mà đối lại chẳng phải sẽ sống lại thành Bạch Quỷ Vương năm xưa giết người không chớp mắt sao?

Kí ức của người giang hồ về Bạch Quỷ Vương cũng giống như Ngân Yêu Vương vậy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, quá mức xa vời.

Nhưng cũng có kẻ không biết trời cao đất dày, nhất là mấy người trẻ tuổi lá gan lớn lập tức hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu, “Cho dù có là tim của Yêu Trường Thiên thì thế nào? Cũng đâu thể cản người được đúng không?”

Lâm Dạ Hỏa khoát tay về phía bọn họ, “Tiểu tử chưa trải đời, không biết cái gì gọi là nông sâu hủ, ta nói cho người biết thứ đồ chơi này thật sự sẽ cản người đấy.”

Đám người giang hồ chẳng ai tin.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn bọn họ một cái, dọa vài thiếu niên sợ hãi trốn sau lưng chưởng môn nhà mình.

Thiên Tôn đột nhiên vươn tay đem cây Vô Hoa kia tới, nói với những người giang hồ lòng còn nghi ngờ, “Nếu các người không tin, thì có thể tới đây sờ thử.”

Mấy người trẻ tuổi đùn đẩy qua lại, cuối cùng người có lá gan lớn nhất bước ra, trong lòng tự nhủ – Sờ thì sờ sao phải sợ, mới vừa rồi kẻ không biết võ công như Thẩm Khởi còn cầm ra ngoài được mà!

Người nọ vươn tay, chạm một cái vào cây Vô Hoa rồi lập tức rút trở về, cảm giác không có gì đặc biệt cho nên mới thả lỏng, đưa tay ra nắm lấy ngọn của cây Vô Hoa.

Mọi người xung quanh nín thở nhìn hắn.

Người trẻ tuổi kia nhú mày cảm thụ một chút, không có cảm giác gì cả, ở bên trong trái tim đó quả thật còn đập, hắn không giải thích được liên nhìn Thiên Tôn.

Chỉ thấy Thiên Tôn cũng đang nhìn hắn một cái.

Người trẻ tuổi nuốt nước miếng, trong lòng tự nhủ – Ai nha! Càng nhìn gần lại càng thấy Thiên Tôn thật đẹp, dáng vẻ này nhìn không giống người chút nào, vị này thật sự có tiên khí nha...

Hắn chính là cảm thấy ghen tị với Bạch Ngọc Đường, từ nhỏ đã được người này thu làm bảo bối mà nuôi lớn, tay nắm tay mà dạy cho công phu, bỗng nhiên... Bộ dáng Thiên Tôn ở trước mặt đột nhiên biến đổi, nháy mắt biến thành Lệ Quỷ, ngay cả những người xung quanh cũng biến thành cả bày ma.

“Mẹ ơi!” Người trẻ tuổi lập tức thối lui rồi kêu lên một tiếng, trong lúc lùi về sau do quá nóng vội mà chân trái đạp trúng chân phải, thoáng cái liền ngã xuống.

Rầm một tiếng ngã xuống đất, rơi một cái cổ liền đau nhói... Ngẩng đầu lại lần nữa, cảnh trước mặt đã khôi phục lại nguyên dạng... Vẫn là Thiên Tôn đẹp tựa thần tiên không giống người phàm, còn có những người khác nhìn hắn một cách đầy khó hiểu.

Người trẻ tuổi kia sửng sốt một lát rồi vội vàng bỏ chạy trốn chạy rất xa, sau đó chỉ vào cây Vô Hoa trong tay Thiên Tôn mà la lên, “Tà vật, là Tà vật đó!”

Mọi người bị tiếng hét của hắn làm cho ngu muội.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Tình huống gì đây?

Lâm Dạ Hỏa vượt cấm tiến lại gần hai người bọn họ, nói, “Trước kia Đại hòa thượng có nói với ta, bên trong Bạch Quỷ Vương tà khí vô cùng, trái tim của ông ta đã đặt bên trong cây Bất Tử lâu như thế, chắc không phải đã thành tinh rồi chứ!”

“Không phải là thành tinh, vật này vốn đã là tinh.”

Lúc này, Ân Hậu căn bản đang ở trên đỉnh phòng không biết từ khi nào đã ở phía sau bọn Triển Chiêu.

Giang hồ quần hùng “Rầm” một tiếng lui về phía sau, không một người nào ở đây biết Ân Hậu làm cách nào mà tới được, ảo thuật sao?

“Thành tinh?” Bạch Ngọc Đường nhìn Ân Hậu đầy thắc mắc.

Ân Hậu gật đầu, “Cây Bất Tử nếu không chết, cùng với thể xác của Yêu Trường Thiên cũng không có gì khác biệt, trái tim đó ở trong vỏ cây còn có thể đập được, cái chén nhỏ này gọi là Bách Hoa Đỉnh, chẳng khác gì Yêu Trường Thiên đang ngủ cả.”

Nghe xong những gì Ân Hậu nói, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng thời ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút – Nghe cũng có lý.

“Vậy tại sao khi Thẩm Khởi cầm lại không có việc gì ạ?” Đường Tiểu Muội tò mò hỏi.

“Bởi vì hắn không biết võ công.” Thiên Tôn thuận tay ném cây Vô Hoa sang cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ tỉ mỉ cẩn thận cầm lấy rồi bỏ vào bên trong rương sắt khóa lại.

“Nếu là thứ nguy hiểm như thế tại sao không hủy đi?” Một người trong giang hồ vô cùng bất mãn, “Ngân Yêu Vương năm xưa không phải là hồ đồ đấy chứ...”

Lời còn chưa nói xong liền thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng loạt trừng mắt nhìn tới – Câm miệng! Không muốn sống nữa à?!

Đám người Chương môn giang hồ rối rít ngăn cản đồ đệ nhà mình tiếp tục nói hươu nói vượn, dám ở trước mặt Ân Hậu cùng Thiên Tôn trách móc Ngân Yêu Vương... Thực sự muốn chết phải không?!

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn một cái, sau khi Thiên Tôn đem đồ giao cho Triệu Phổ thì xoay người đi ra ngoài, những lời mà người giang hồ nói ban nãy không biết y có nghe thấy không nữa.

Người giang hồ có mặt tại đây nhìn bóng lưng Thiên Tôn bước ra ngoài, mơ hồ cảm thấy Thiên Tôn không thích đám người bọn họ...

Tiểu Tứ Tử chậm rãi đuổi theo, chạy đến bên cạnh Thiên Tôn, ngẩng mặt lên vươn ra bàn tay nhỏ về phía y.

Thiên Tôn thuận tay nắm lấy tay bé con, cùng bé đi ra ngoài, Tiểu Tứ Tử còn nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của y, như thể đang trấn an.

Tiểu Lương Tử bật ngón cái với Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử gật đầu, quơ tay về phía Tiểu Lương Tử... Hai đứa nhóc đang trao đổi cái gì người khác cũng không rõ ràng lắm.

Tiểu Lương Tử hiện tại không đi cùng Tiểu Tứ Tử mà là đi theo Triệu Phổ, giúp sư phụ của nhóc trong coi trái tim của sư công.

Người trong giang hồ sau khi nhìn Thiên Tôn rời đi, tại chỗ chỉ còn lại Ân Hậu, một vài người bị dọa sợ đến nỗi không dám thở mạnh, dù sao danh tiếng của Ân Hậu so với Bạch Quỷ Vương cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, thậm chí còn đáng sợ hơn, cho nên tất cả đều nhốn nháo cáo từ.

Đám người kia vừa đi, Đường Tứ Dao vừa lúc mang người tới, nhìn thấy bức tường ở viện Thâm phủ đều đã sập, có chút phiền muộn.

Đường Tiểud Muội hiểu chuyện lập tức đi qua kéo theo ca ca của nàng cùng mọi người của Thâm phủ tiến ra bên ngoài dọn dẹp.

Ân Hậu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ông ngoại của người vẫn còn ở Ánh Tuyết Cung chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ông ấy bảo ở lại Ánh Tuyết Cung đón năm mới rồi mới trở về Cực Bắc, Yêu Trường Thiên chắc là đang ở cạnh ông ấy.”

Ân Hậu lắc đầu, “Giấu không được bao lâu nữa đâu.”

“Ta sẽ tận lực không để người khác truyền đi.” Triệu Phổ nói.

Triển Chiêu cũng nói, “Ánh Tuyết cung ngăn cách với bên ngoài, hẳn là sẽ không nghe được những lời đồn đãi ở bên ngoài đâu ha?”

Ân Hậu khoát tay, “Chỉ cần quả tim này tiếp xúc với ánh mặt trời, Yêu Trường Thiên nhất định sẽ biết!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Đã nhiều năm như vậy...” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Ông ta chắc không phải vẫn một lòng một dạ muốn tìm lại quả tim này đấy chứ?”

Triệu Phổ cũng cau mày, “Thì thoảng sự phụ ta cũng có nhắc tới chuyện muốn đi tìm lại quả tim này, thế nhưng cũng chỉ là thuận miệng nói, không có cảm giác ông ấy thật sự muốn tìm.”

“Không phải Yêu Trường Thiên muốn trái tim của mình mà là trái tim này muốn Yêu Trường Thiên!” Âu Hậu chỉ về phía cái rương sắt, “Đây mới thật sự là Bạch Quỷ Vương, kẻ ở bên ngoài chạy tới chạy lui kia không phải!”

“Vậy bây giờ phải làm gì?” Triển Chiêu hỏi, “Hủy nó à?!”

Công Tôn gật đầu, “Chỉ cần lấy nó ra khỏi cây Vô Hoa là có thể!”

“Hủy thế nào?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Thiêu cháy thử xem?” Công Tôn chính là siêu cấp chuyên gia trong việc đưa ra ý kiến.

“Sở dĩ Yêu Vương giấu đi trái tim này là có lí do.” Ân Hậu do dự một chút rồi nói, “Nếu như tim bị hủy, chỉ e Yêu Trường Thiên sẽ không sống nổi.”

“Cái gì?!” Mọi người cả kinh.

Tiểu Lương Tử vội vàng ôm lấy rương sắt, ý là – Các người ai cũng đừng hòng đụng vào sự công của ta!

Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Vậy ban nãy ý người nói muốn tiêu hủy là...”

Triệu Phổ nhượng hàng lông mày, “Dĩ nhiên là muốn dọa đám người giang hồ kia rồi! Dứt khoát kiếm đại tim heo thiêu đi là xong, nói là đã hủy đi rồi, tim thật ta sẽ tìm chỗ giấu đi!”

“Đây không phải là cách hay.” Ân Hậu lắc đầu, “Những kẻ lúc trước tập kích Thẩm phủ để lấy cây Vô Hoa đều là ẩn sĩ... Bọn chúng chính là thuộc hạ trước kia của Bạch Quỷ Vương.”

Ân Hậu vừa dứt lời, tất cả mọi người đều mờ mịt.

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, “Bộ tộc của Quỷ Vương không phải đã tuyệt chủng rồi sao?”

“Một trăm năm trước đúng là có bị diệt nhưng vẫn có thể còn sót lại một vài người... Một trăm năm sau chắc là phục hưng đi.” Ân Hậu nói, “Còn có một chuyện.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn.

“Các người có biết vì sao lại gọi Yêu Trường Thiên là Bạch Quỷ Vương không?”

“Con biết.” Tiểu Lương Tử dĩ nhiên là đối với chuyện của sư tổ nhà mình dày công tìm hiểu, giơ tay nói, “Bởi vì năm đó binh lính cũng như ngựa của sư tổ đều đeo mặt nạ quỷ màu trắng cho nên mới gọi như thế.”

Ân Hậu cười nói, “Chỉ đúng một phần, phần còn lại... Chính là trời sinh đã trắng.”

“Trời sinh đã trắng...” Mọi người đột nhiên nhớ tới người tóc bạc đã tập kích đoàn xe của Đường Môn... Là bệnh Bạch Phu.

“Nếu như thế hệ sau của bộ tộc Quỷ Vương thật sự phục hưng.” Triển Chiêu có chút rối rắm nhìn cái rương sắt, “Hắn là rất muốn đem vị vua của

mình mang trở về!”

Tất cả mọi người cau mày – Không ổn nha!

Bạch Ngọc Đường có chút u sầu, trước khi Thiên Tôn rời đi, Triển Chiêu phát hiện Bạch Ngọc Đường đang rất lo lắng.

“Ông ngoại.” Triển Chiêu vì muốn giúp Bạch Ngọc Đường nên hỏi Ân Hậu. “Thiên Tôn làm sao vậy ạ?”

Ân Hậu cũng có đôi chút sững sốt, nhún vai đáp, “Hắn có thể như thế nào nữa, đây là tim của Yêu Trường Thiên chứ không phải tim của Ngân Yêu Vương.”

Lâm Dạ Hỏa nói, “Đại hòa thường có nói, năm đó người trong thiên hạ ai ai cũng muốn giết chết Yêu Trường Thiên, chỉ có Thiên Tôn là không hề hấn gì?”

“Xét về một khía cạnh khác, hai người bọn họ có không ít điểm tương đồng.” Ân Hậu nêu ví dụ, “Chẳng hạn như ví loài người là con kiến bắt để chơi đùa, thật sự nếu mà nói là khác nhau thì Yêu Trường Thiên cảm thấy giết người chẳng khác gì giết con kiến, Lão Quỷ kia cũng thấy y chang vậy, thậm chí còn phải giẫm đạp chúng, khác biệt duy nhất chính là không ai dạy cho Yêu Trường Thiên rằng cho dù không thích con người tới đâu thì cũng không có quyền thương tổn bọn họ, còn Lão Quỷ có Yêu Vương dạy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Bấy giờ mọi người mới hiểu được, khó trách lúc này Tiểu Tứ Tử phải đuổi theo, thì ra là bé nhìn ra được Thiên Tôn không thoải mái.

“Đừng động tới hắn, cứ để hắn nháo một chút rồi sẽ ổn thôi.” Ân Hậu nói, “Việc cấp bách bây giờ là phải tìm một chỗ giấu cái rương này đi, ta

cùng Lão Quỷ kia sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.”

Nói xong, Ân Hậu cũng rời đi.

Còn dư lại đám người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đành phải rầu rĩ mà nhìn cái rương sắt kia – Làm thế nào mới tốt đây? Vật này mà được phóng thích thì chính là mối họa, nhưng cũng không được làm hỏng nha! Nếu lỡ Yêu Trường Thiên chết thật thì phải làm sao?! Triệu Phổ cũng không thể để sư phụ nhà mình gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn được.

Hơn nữa, bà ngoại của Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang ở trong lồng ngực của Yêu Trường Thiên đấy, trái tim đó cũng vẫn còn sống mà!

Bạch Quỷ Vương nếu thật sự đã chết, vậy Lục Thiên Hàn phải làm sao? Ông ngoại cả đời mệnh khổ, chẳng lẽ còn phải chịu cảnh sinh ly tử biệt? Đời này còn có bao nhiêu cái thảm nữa đây? Bộ dạng có anh tuấn tới đâu thì cũng không nên khi dễ như thế, làm vậy là thất lễ nha...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 55: Gần Trong Gang Tắc

Edit: Zizi

Beta: Fin

Trong biệt viện của Hãm Không Đảo ở Lương Châu phủ, ngoại trừ Thiên Tôn và Ân Hậu ở bên ngoài, những người khác đều ngồi xung quanh bàn, hai mắt nhìn chăm chăm một khúc cây Vô Hoa trên bàn.

Mọi người nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà trong những người này, kích động nhất... Có lẽ nói hoang mang đến điên dại, cũng không phải là đồ đệ yêu Tiêu Lương của Triệu Phổ ngày ngày sùng bái sư phụ nhà mình, mà chính là Công Tôn.

Là một thần y, cây Vô Hoa xuất hiện đã có thể khiến cho y hưng phấn kích động từng bừng... Loại vui mừng phấn khởi này trong phút chốc thì không sao, thái quá dễ trở thành khiếp sợ.

Công Tôn cảm thấy hoang mang không phải ở chỗ cây Vô Hoa cất giữ trái tim Yêu Trường Thiên cả trăm năm rồi mà vẫn còn đập... Mà là vì sao sau khi trái tim bị hủy thì Yêu Trường Thiên cũng sẽ chết?

Công Tôn gục ở trên bàn, than thở mà vò đầu bức tai, không yên lòng lăn qua lăn lại nhìn khúc gỗ kia.

Mọi người cũng đều bất đắc dĩ.

Tiểu Tứ Tử cầm cây quạt nhỏ liên tục giúp cha bé quạt, để y tỉnh táo lại.

Ngữ điệu trầm trầm lâu lâu của Công Tôn còn nhanh hơn cả Quảng gia, “Không thể nào a... sau khi đổi tim thì phải không có quan hệ gì mới đúng, vì sao bên này chết bên kia cũng sẽ chết? Vì sao chứ? Không có lý do gì nha! Y thuật chứ không phải Yêu thuật, xảy ra chuyện gì đây...”

Tất cả mọi người đồng tình nhìn Công Tôn rối loạn, thực sự là làm khó y rồi.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn phía cửa biệt viện, biết hẳn chắc chắn đang lo cho Thiên Tôn.

Vừa rồi rõ ràng Thiên Tôn cùng đi với Tiểu Tứ Tử, nhưng đến khi bọn y trở lại biệt viện thì lại chỉ có một tình Tiểu Tứ Tử đang chơi đùa cùng Tiểu Ngũ, không thấy Thiên Tôn đâu cả.

Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, Tiểu Tứ Tử nói, Thiên Tôn vừa nói có chuyện cần phải đi, vừa ra cửa liền không thấy tăm hơi, cũng chưa nói cụ thể là đi nơi nào.

Sau đó, Ân Hậu cũng đột nhiên không thấy đâu, cả hai người đều rời khỏi biệt viện, thị vệ Triệu Phổ an bài ở cửa thành thấy hai người bọn họ trước sau ra khỏi thành, đi về phía Bắc.

Triển Chiêu suy đoán hai người có thể là đi tìm Yêu Trường Thiên. Trước tạm thời ngăn ông ta ở lại Cực Bắc hoặc Ánh Tuyết Cung, tránh đêm dài lắm mộng.

...

Thẩm phủ lúc này náo nhiệt không giống ngày thường, rất nhanh, toàn bộ người giang hồ ở Lương Châu phủ đều cùng đàm luận chuyện cây Vô

Hoa và Bách Hoa Đăng.

Mà nan đề hiện tại trước mắt đám người Triển Chiêu là – Nên xử lý cây Vô Hoa này như thế nào đây? Kế sách giả vờ tiêu hủy có vẻ khả thi!

Đêm hôm đó, Triệu Phổ để một đám Ảnh vệ đến ngọn núi tìm cả đêm, rốt cục tìm được một khúc cây rất giống cây Vô Hoa nhìn trông không khác gì hai cây cọc, cầm về sửa lại một chút. Để tận lực tráo giả thành thật, Triệu Phổ còn đục một cái lỗ ở phía dưới, thả quả tim heo vào, cất vào trong rương sắt.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ ở trước cửa Thẩm phủ, căn cứ vào thánh chỉ mà đem đoạn gỗ giả này tiêu hủy.

Muốn thiêu hủy một khối gỗ như vậy cũng không dễ dàng, Triệu Phổ cùng Hồng Cửu Nương lấy một ít thuốc nổ cùng lân phẫn, đem cọc gỗ cùng tim heo kia thiêu thành tro tàn.

Muốn một sự kiện chấn động như vậy nhanh chóng lắng xuống là chuyện không hề dễ dàng, mặc dù người đời không biết mối liên hệ cụ thể giữa Yêu Trường Thiên và cây Vô Hoa là gì, càng không rõ một trăm năm trước đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, họ chỉ biết trái tim này thuộc về Bạch Quý Vương, hơn nữa càng sợ hơn chính là thành viên duy nhất còn sót lại của Đại Tổng nay lại trùng sinh. Triệu Phổ và Triệu Trinh đều có lý do chính đáng để hủy đi trái tim này.

Mặt khác, mặc dù không có Bách Hoa Đăng, mua bán đấu giá ở Lương Châu phủ vẫn không bị hủy bỏ, tất cả vẫn được tiến hành dựa theo kế hoạch đề ra... Tâm tình của người trong giang hồ qua vài ngày lại trở về bình thường, sau khi lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, phần lớn lên đường hồi phủ. Dù sau, môn phái giang hồ có nhiều tiền như Hâm Không Đảo hình như cũng không nhiều.

Nhưng tâm trạng của bọn Triển Chiêu bên này vẫn bị ảnh hưởng, hay nên nói, một chút tâm tình tham giá bán đấu giá cũng bị mất.

Bạch Ngọc Đường đến Lương Châu phủ này góp vui, mua gỗ làm thuyền là thứ yếu, chủ yếu vẫn là muốn để Thiên Tôn mua vài món bảo vật trúng ý để y vui vẻ, nhưng lúc này người cũng đã chạy mất dạng, mua làm gì nữa?

Sáng sớm trước một ngày bán đấu giá, Triển Chiêu mang theo Tiểu Tứ tử và Tiểu Lương Tử xuất môn ăn điểm tâm, lúc trở lại sân chỉ thấy một bàn trong viện, ba người ngồi vây quanh đang thở dài, lần lượt là Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Công Tôn Sách.

Ngũ gia nâng cằm ngẩng đầu nhìn trời thở dài, Cửu vương gia gục lên trên bàn nhìn cây Vô Hoa thở dài, thú vị nhất là Công Tôn, một bên lật sách y, một bên lắc đầu thở dài.

Triển Chiêu nhìn cả ba thế này cũng rất bất đắc dĩ thở dài – Nhìn tình cảnh thảm đạm này.

Triển Chiêu chột chột Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chạy tới bò lên trên ghế, ngồi giữa Triệu Phổ và Công Tôn, ngược mắt nhìn chung quanh một chút.

Triệu Phổ vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, chỉ vào trái tim Yêu Trường Thiên trong cây Vô Hoa được đặt trước mắt, hỏi Tiểu Tứ tử, “Con trai ngoan, con thử nhìn một chút xem!”

Tiểu Tứ Tử bám vào bàn cùng Triệu Phổ nhìn cây Vô Hoa, hỏi, “Nhìn cái gì ạ?”

Triệu Phổ chỉ vào cây Vô Hoa, “Trái tim kia có màu gì? Hay là hoa màu đen?”

Giữa chân mày Tiểu Tứ Tử nhả một chút, nhìn Triệu Phổ đáp, “Trái tim đều có màu đỏ nha.”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Xong rồi, trái tim của sư phụ ta nhất định là màu đen, con nhìn thử một chút xem Tà khí hay không Tà khí, căn người hay không căn người!”

Tiểu Tứ Tử hai tay ôm mặt, nhìn chung quanh một hồi, lắc đầu, “Không phải là màu đen đâu.”

“Có thật không?” Giọng Triệu Phổ nâng cao vài phần.

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đưa tay sờ thử cây Vô Hoa, tựa hồ có chút nghi hoặc, “Cái thứ này rất dọa người sao?”

Triển Chiêu cũng đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Nghe nói là vật tà nhất thế gian, Tiểu Tứ Tử, cháu xem một chút thế nào?”

Tiểu Tứ Tử dứt khoát bò lên trên bàn, vây quanh cây Vô Hoa xoay một vòng, khom lưng suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Nhìn không giống a... Khi nở hoa trái lại rất xinh đẹp.”

Tiểu Tứ Tử nói hết lời, mọi người hai mặt nhìn nhau một cái, ngay cả Công Tôn đang vui đùa lật sách cũng ngẩng đầu lên, “Nở hoa ư?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng, hoa nhỏ này còn đổi màu đấy.”

“Nhưng bây giờ dù nhìn thế nào thì cũng chỉ là một đoạn đầu gỗ, cũng không có nhánh, hoa muốn mọc ở chỗ nào?” Triển Chiêu nghi hoặc.

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay ra vừa so sánh với hoa, “Rất nhiều rất nhiều hoa nha!”

Mọi người cũng bất đắc dĩ, Tiểu Tứ Tử dù sao cũng còn nhỏ, có đôi khi cũng thần thần thao thao.

Chính lúc này, Thần Tinh Nhi chạy từ bên ngoài vào, “Thiếu gia!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy nha đầu cầm phong thư chạy vào, giao cho Bạch Ngọc Đường, “Cung chủ truyền tin tới.”

Bạch Ngọc Đường nhận thư, phát hiện có nhiều nếp nhăn, liền hỏi, “Dùng Tuyết Điều đưa tới sao?”

Thần Tinh Nhi gật đầu.

Tuyết Điều là một loài bạch điều được Cung chủ Ánh Tuyết Cung Lục Tuyết Nhi nuôi, vóc dáng không lớn thế nhưng bay cực nhanh, lại vô cùng nghe lời, tốc độ so với bồ câu đưa thư còn nhanh gấp mấy lần.

Lục Tuyết Nhi tuyệt đối sẽ không để Tuyết Điều truyền tin, trừ phi có chuyện rất khẩn cấp.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận thư đã cảm thấy đúng là rất khéo, gửi thư trùng hợp lúc này như vậy.

Đám người Triển Chiêu cũng mơ hồ nghĩ Lục Tuyết Nhi lần này gửi thư cũng có chút quan hệ với Yêu Trường Thiên, liền đều lại gần nhìn.

Nội dung bên trong rất ngắn gọn – Không ngoài dự kiến, nội dung trong thư Lục Tuyết Nhi gửi chủ yếu nói là, Lục Thiên Hàn cùng Yêu Trường Thiên đều không thấy đâu cả, nàng hoài nghi không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, nên liền hỏi tin tức từ Bạch Ngọc Đường, còn bảo hẳn tìm ông ngoại mình.

Bạch Ngọc Đường xem xong thư thì cau mày, “Không ổn.”

Triệu Phổ hỏi, “Tuyết Điều từ Ánh Tuyết Cung bay đến đây mất bao lâu?”

“Khoảng hai ba ngày.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Nguy rồi.” Triệu Phổ nhăn mày, “Lấy tiến trình của sư phụ ta, từ Ánh Tuyết Cung chạy tới nơi này nhiều nhất khoảng ba bốn ngày.”

Tất cả mọi người theo bản năng xoay mặt nhìn cây Vô Hoa trên bàn.

Công Tôn có chút khẩn trương, “Ông ta tới tìm trái tim này sao?”

“Tại sao ông ta lại biết?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thời gian trên có chút không hợp lí, “Chuyện này chỉ mới xảy ra ba ngày mà thôi... Cho dù muốn truyền tới Ánh Tuyết Cung thì nhanh nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, tại sao Yêu Trường Thiên lại chạy tới đây cùng ngày xảy ra chuyện?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Có phải là có cảm ứng gì không? Dù sao cũng là bên trong thân thể ông ta ra mà, cũng coi như một phần của ông ta đi.”

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Triển Chiêu – Như vậy cũng được hả?

Tiểu Lương Tử nghĩ thật ra Triển Chiêu nói rất có lý, gật đầu, “Đó là chắc chắn! Sư công đệ cũng là thần nhân!”

Dĩ nhiên, xoắn xuýt nhất vẫn là Công Tôn, lúc này y đặt bút xuống cũng bắt đầu gõ đầu, trong miệng luyên thuyên, “Lại còn có khả năng cảm ứng nữa... Thay tim với cắt một miếng thịt có gì khác nhau, vì sao lại có thể cảm ứng được! Ai tới cho ta một quyền đi!”

Công Tôn nói xong, Tiểu Tứ Tử nắm bàn tay mũm mĩm đấm vào quai hàm của cha bé một chút.

Công Tôn nhìn chăm chăm con trai một lát, tiếp tục vò đầu, “Vẫn không nghĩ ra!”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn xoa mặt cho cha bé.

Mọi người đang nôn nóng, bên ngoài Lâm Dạ Hỏa chạy vào, cầm cái rương trong tay, thực tế là một hộp gỗ đen trông rất chắc chắn, có hình dáng quan tài, mặt trên có đầy phù chú cổ quái, hình dạng quỷ dị.

Lâm Dạ Hỏa đặt cái rương để lên trên bàn, nói, “Ở bên trong!”

Mọi người nhìn vào trong rương một chút, kết cấu bên trong cũng không khác so với quan tài lắm.

“Cái này là cái gì?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Tỏa Hồn Quan đó! Ta đi một chuyến đến Ma Quỷ Thành cầm về!” Lâm Dạ Hỏa nói.

Mọi người nhìn thấy hồng y của hắn có vài hạt cát vàng, thảo nào sáng sớm đã không thấy người đâu, hóa ra là trở về Ma Quỷ Thành một chuyến.

“Tỏa Hồn Quan ư?” Công Tôn ngẩng đầu, buồn khổ nhìn Lâm Dạ Hỏa – Ý bảo, ta chịu đả kích đủ rồi, ngươi lại mang vật kỳ quái gì tới dọa người nữa?

“Trước đây sư phụ ta đã từng giết yêu ma Trấn Sơn Quái, đồ chơi kia rất khó làm thật, theo truyền thuyết thì nhất định phải đem đầu và thân thể tách rời, bằng không thân thể sẽ tìm cách ghép trở lại, nếu tìm không được thì sẽ không cách nào sống lại cũng như không cách nào hại người, đấy là lí do sư phụ đem cái đầu kia cất vào Tỏa Hồn Quan.” Lâm Dạ Hỏa vừa nói,

cầm cây Vô Hoa bỏ vào rồi đẩy nắp quan tài lại, “Nghe nói sau khi bỏ đồ vào, chủ nhân của nó cũng sẽ không tìm đến nữa.”

Đám người Triển Chiêu trầm mặc một lát, cùng nhau hỏi hẵn, “Cái đầu Trấn Sơn Quái vốn ở trong này đâu?”

Hỏa phụng thiêu mi một cái, “Cho chó ăn rồi!”

Tiểu Lương Tử đỡ trán, Đại hòa thượng sớm muộn gì cũng sẽ bị đồ đệ này làm cho tức chết.

“Như vậy tìm một cái hố chôn xuống!” Lâm Dạ Hỏa vỗ vỗ cái quan tài gỗ, vừa hỏi Triển Chiêu, “Không phải người nói Ma cung có cái hố sâu ngàn thước sao? Ném vào đi!”

“Muốn ném vào cũng không kịp nữa, sư phụ ta phỏng chừng lúc này đã ở Lương Châu phủ.” Triệu Phổ thuận miệng nói một câu.

Hỏa phụng đang cầm quan tài trong tay, hít một hơi khí lạnh, “Cái gì?”

Bạch Ngọc Đường thuận tiện đem lá thư đưa cho hẵn nhìn.

Hỏa Phượng vừa mở thư xem, há to miệng, nhìn trái phải, “Thiên Tôn và Ân Hậu đâu?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt chìa tay – Trời mới biết.

Lâm Dạ Hỏa càng há to miệng hơn nữa, “Không phải chứ? Đại hòa tượng đang ở Khai Phong thành đi! Nếu Yêu Trường Thiên tới thì ai chống đỡ? Người cản hay là ta cản?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa chỉ vào mấy người ngồi ở đây một vòng, “Không phải muốn mấy người chúng ta lên đây chứ?”

Tiểu Lương Tử hiếu kỳ hỏi, “Bốn người các huynh liên thủ lại có thể bắt sống sư công đệ sao?”

“Ừ, đề nghị rất hay, năm đó Yêu Vương, Thiên Tôn, Ân Hậu cộng thêm Hòa thượng nhà ta liên thủ lại mới bắt sống được Yêu Trường Thiên đi...” Vừa nói Lâm Dạ Hỏa vừa xoa đầu Tiểu Lương, “Dựa vào mấy người chúng ta tất nhiên là không được rồi! Người ngu xuẩn a!”

Tiểu Lương Tử sờ đầu, “Sư công ta cũng đâu nhất định là trở về lấy tim! Ông ấy cũng không muốn phải đánh với sư phụ ta a.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ trong lòng cũng không rõ, “Bà ngoại Bạch Ngọc Đường thật ra thì rất yêu thương ta... Bạch Quỷ Vương sao lại...”

Lâm Dạ Hỏa vội vàng đem quan tài gỗ mun kín đáo đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu không hiểu nhìn hắn.

“Giấu đi, người chạy trốn mau!” Lâm Dạ Hỏa chỉ vào cửa viện.

Lúc ngón tay hắn vừa chỉ cửa viện, ở cửa đồng thời xuất hiện một người.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 56: Điên Và Không Điên

Edit: Ka

Beta: Fin

Bình thường mà nói, công phu giỏi tới được cảnh giới như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa, người có thể làm bọn họ sợ cũng không nhiều lắm.

Bọn họ trừ bỏ có võ công ra thì còn rất có đầu óc, cho nên dù đụng phải tiền bối có nội lực cao cường hay công phu giỏi giang trên giang hồ, cũng có thể nghĩ biện pháp đánh thắng.

Nhưng cũng có ít người, như bọn họ bây giờ mà nói, thì dù như thế nào cũng đừng nghĩ có biện pháp thắng được. Nói ví dụ như Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ, hoặc là Lục Thiên Hàn, Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương...

Mà đối với bốn người Thiên Tôn, Ân Hậu, Vô Sa đại sư cùng với Yêu Trường Thiên, dù có Ân Lan Từ, Lục Tuyết Nhi, Lục Thiên Hàn, Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương... một đám người cùng liên kết lại cũng không có biện pháp đánh thắng được. Đó là sự bất đồng của cảnh giới, gần như là cảnh giới của Thần, không thể với tới được.

Chỉ có công phu đủ cao, tài năng lĩnh hội chênh lệch, phải ở cùng cái loại người gần như là Thần này từ lớn tới bé, mới biết kính sợ và sợ hãi.

Không phải ai cũng có thể dùng một câu nói để Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn nghe lời, hoặc nên nói trên đời này chỉ có Thiên Tôn có thể

chỉ một câu đầu tiên đã khiến Bạch Ngũ Gia vốn kiêu ngạo thiên hạ trở nên dễ bảo. Triển Chiêu trêu chọc được ba trăm Ma đầu của Ma Cung, nhưng lại không trêu nổi Ân Hậu. Đối với người ngoài y là Miêu yêu, nhưng với ông ngoại của y, thì chỉ là một bé mèo ngoan ngoãn. Lâm Dạ Hỏa ngoài miệng kêu Đại hòa thượng, Đại hòa thượng không biết lớn nhỏ, nhưng Vô Sa đại sư ở trong lòng hãnh, cùng với Phật gia cũng không có gì khác nhau.

Cho dù là Triệu Phổ tự cao tự đại, khi đối mặt với Yêu Trường Thiên điên cuồng, thì sự kiêu ngạo cũng biến mất chỉ trong nháy mắt.

Cho nên khi bọn họ phát hiện một trong bốn vị lão gia tử sẽ chân chính đối địch với bọn họ, thì cả bốn người đều tinh thần rối loạn.

Đương nhiên, biểu tình chấn kinh của bốn người không cùng một kiểu. Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường thuộc loại thấy chết không sờn, trên mặt không hề có một chút biểu tình nào. Một người là vì tôn nghiêm của Nguyên Soái, còn một người là mặt than. Cũng cùng tình huống đó, nhưng Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa thì thẳng thắn hơn nhiều. Triển Chiêu như mèo bị kinh sợ mà dựng hết cả lông, còn Lâm Dạ Hỏa thì càng trực tiếp hơn, nhảy tót lên rất là cao.

Bốn người đồng thời mở to hai mắt nhìn ra cửa. Người xuất hiện ở cửa một cách vô thanh vô tức kia, không phải Yêu Trường Thiên cũng chẳng phải Lục Thiên Hàn, lại càng không phải Thiên Tôn và Ân Hậu đã mất tích... mà là một vị cao thủ khác –Hắc Thủy Bà Bà.

Người đứng ngoài cửa nhìn chỉ như một tiểu nha đầu tóc trắng mắt đỏ mới có mười mấy tuổi, trong tay ôm một chú gấu trúc con đen trắng, có chút không hiểu mà nhìn mấy người trong viện.

Cũng khó trách cả bọn bị dọa. Hắc Thủy Bà Bà bình thường không có cảm giác bước chân đi đường, mà là cảm giác “lướt” rất nhẹ. Bọn Bàn Dục cũng đều bị bà dọa sợ bỏ chạy rất nhiều lần.

“Gấu trúc con!” Tiểu Tứ Tử hoàn toàn không bị dọa sợ, cùng Tiểu Lương Tử đồng thời nhảy khỏi ghế, nhào qua.

Hắc Thủy Bà Bà vốn ôm gấu trúc con tới cho Tiểu Tứ Tử chơi, liền vươn tay đưa qua.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ôm gấu trúc nhỏ đang cuộn thành một cục, đem qua một bên cùng chơi.

Hắc Thủy Bà Bà dặn dò hai đứa nhóc, “Ta mới trộm từ Đường Môn ra đó, xong giờ cơm chiều là phải mang trả lại liền.”

“Vâng ạ!” Hai nhóc con ngoan ngoãn đáp ứng.

Bà Bà gật gật đầu, vừa định “lướt” ra bên ngoài thì nghe thấy mọi người phía sau trầm miêng một lời nói, “Chờ một chút!”

Hắc Thủy Bà Bà dừng bước, quay đầu lại nhìn mấy “đứa trẻ con” trong viện.

“Bà bà.” Triển Chiêu vẫy vẫy tay gọi Hắc Thủy Bà Bà.

Ở cửa, thân hình Hắc Thủy Bà Bà nhoáng lên một cái.

Mọi người nháy mắt mấy cái, chợt nghe thấy bên cạnh bàn có người nói chuyện, “Mấy tên tiểu quỷ các người lại đang tính quỷ kế gì đó?”

Lúc quay đầu lại... Hắc Thủy Bà Bà đã ngồi xuống bên cạnh bàn, trong tay đang cầm cái chén trà nhỏ.

Công Tôn châm trà cho bà, thở dài – Vị Bà Bà này thật không giống người sống gì cả, giống quỷ hồn hơn...

“Bà Bà.” Triển Chiêu tiến lên hỏi, “Bà đánh thắng được ông ngoại của con không?”

Hắc Thủy Bà Bà ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa, hơi nheo mắt lại, “Các người lại gây họa gì rồi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau.

Triệu Phổ đem cây Vô Hoa để lên trên bàn.

Hắc Thủy Bà Bà không hiểu mà nhìn nửa thanh gỗ trên bàn, nghiêng đầu một cái, “Trò gì đây?”

Mọi người ngược lại cũng lắp bắp kinh hãi.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Bà Bà, bà chưa từng thấy qua vật này ư?”

Hắc Thủy Bà Bà nắm lấy quai hàm, nhìn mấy người, “Các người tính lấy cái khúc gỗ mục này đi lừa ai a?”

“Bà Bà... Chúng ta đổi cách nói khác.” Triệu Phổ tính tình tốt, dù sao cũng có quan hệ tới sư phụ hắn, liền hỏi, “Bà rất quen thuộc với sư phụ ta sao?”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, cảm thấy đây rõ ràng là câu hỏi tất yếu, hai người này không có vẻ gì là quen thân cho lắm.

Hắc Thủy Bà Bà nghe xong cũng không biểu hiện ra vẻ phản cảm, nhưng lại hỏi, “Các người nói Phong Thiên Trường hay là Yêu Trường Thiên a?”

Công Tôn tò mò, “Bà Bà, bà biết Bạch Quỷ Vương từ rất sớm sao?”

Hắc Thủy Bà Bà gật gật đầu, “Ừ.”

“Vậy bà có biết chuyện Yêu Trường Thiên thay tim sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà nhú mày, “À... Biết.”

“Bên trong cái này.” Triển Chiêu vỗ vỗ vào cây Vô Hoa, nói với Hắc Thủy Bà Bà, “Bên trong chính là trái tim nguyên bản của Yêu Trường Thiên.”

Triển Chiêu vừa nói hết, Hắc Thủy Bà Bà đang cầm cái chén liền bất động, một đôi mắt đỏ như cây lựu lại vô cùng quý dị nhìn chăm chăm vào cây Vô Hoa kia.

Những người khác đều nín thở ở một bên nhìn.

Thật lâu sau, Hắc Thủy Bà Bà vươn tay, bàn tay so ra chỉ lớn hơn bàn tay nhỏ của Tiểu Tứ Tử có một chút, đè lên cây Vô Hoa kia... Hắc Thủy Bà Bà chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm thụ ở giữa cây Vô Hoa, trái tim kia của Yêu Trường Thiên khẽ nảy lên.

“Bà Bà?”

Triển Chiêu chờ đến có chút thở không thông, nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Hắc Thủy Bà Bà mở mắt ra, che miệng cười khẽ một tiếng, “Hừm... Quả nhiên Phong Thiên Trường vẫn tương đối thú vị, Yêu Trường Thiên lại là một tên không thú vị chút nào.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ hỏi, “Có ý gì?”

“Tuy rằng bọn họ hiện tại có vẻ nhân khuôn cầu dạng, nhưng ta vẫn tương đối thích bộ dạng nguyên bản của bọn họ hơn. Dù sao tuổi trẻ vẫn tốt hơn nhiều, người đã già thì lại không thú vị.” Hai mắt Hắc Thủy Bà Bà híp

lại, khoe miệng tràn đầy nụ cười hứng thú, “Tất cả mọi người đều thay đổi, đổi tim cũng không phải chỉ có mỗi Yêu Trường Thiên.”

Hắc Thủy Bà Bà nói tới đây, khiến tất cả mọi người đang chăm chú lắng nghe đều trợn tròn mắt.

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Có ý gì? Hòa thượng béo nhà con từng thay tim bất thành sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Công Tôn ở một bên lắc đầu – Không hiểu nổi a, không hiểu nổi!

“Ha ha.” Hắc Thủy Bà Bà tựa hồ bị chọc cười, nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, “Người cho là hòa thượng nhà người chưa từng thay đổi hay sao? A... Đúng rồi, là cái vị tiểu hòa thượng từ bi vi hoài kia, mỗi lần đi đường đều vô cùng cẩn thận tránh đập trúng mấy con sâu, còn một đường đuổi theo Thiên Tôn cho y phạt hiệu vì muốn y biết yêu vạn vật trên thế gian, kết quả tiểu hòa thượng chẳng phải lại bị đánh đau sao?”

Lâm Dạ Hỏa ngoẹo đầu, sư phụ hẳn từ bi vi hoài phạt hiệu là Vô Biên... Có điều lại tới trình độ này luôn sao?

Bạch Ngọc Đường càng nghi hoặc hơn – Vô Sa đại sư thế mà lại muốn sư phụ hẳn biết yêu vạn vật trên thế gian...

“Vị Thánh tăng nhà người trước kia từng ở trước mặt Phật gia huyết tẩy quần ma, không phải người luôn thắc mắc không biết vì sao hẳn chưa từng bao giờ mặc tăng bào có sắc đỏ?” Hắc Thủy Bà Bà nháy mắt với Lâm Dạ Hỏa mấy cái.

Lâm Dạ Hỏa há to miệng đứng ngốc tại chỗ.

Triển Chiêu có chút sợ hãi mà nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

“Ngoan.” Hắc Thủy Bà Bà vỗ cánh tay Triển Chiêu, “Ông ngoại con chịu tra tấn nhiều hơn so với bất cứ ai trong số bọn họ. Con nói cũng chỉ có bà ngoại đã khuất của con mới gặp một lần sao? Được xưng là Ma không chỉ do thể nhân hiếu lắm hử, mặc cho ai đi ngang qua cuộc đời của hử thì hử cũng đều sẽ sa đọa, nhập vào ma đạo mà thôi.”

Triển Chiêu ôm ngực – Sớm biết vậy thì đã không hỏi rồi, quá ngược quá ngược...

Cuối cùng Hắc Thủy Bà Bà mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sự phụ người thì càng đừng nói tới, y đã sớm điên rồi, phải điên đến hoàn toàn y mới có thể đối xử với người ta hòa khí như vậy, bắt một đám tiểu hài nhi các người phải bồi y nghe diễn hí uống trà. Thiên Tôn chân chính ngay cả tim cũng được làm bằng băng.”

Tất cả mọi người có chút hối hận vì đã hỏi Hắc Thủy Bà Bà vấn đề này.

Triệu Phổ bất đắc dĩ trước vị lão thái thái nhìn giống như Yêu lại không giống Yêu này, “Bà Bà, bà muốn biểu đạt điều gì vậy?”

“Ta muốn biểu đạt cái gì hử?” Hắc Thủy Bà Bà nhướn mày, “Ta nghĩ nói rất đúng, mấy tên tiểu quý các người cho rằng mình có thể quan tâm những chuyện này sao? Yêu Trường Thiên cũng tốt, mà Phong Thiên Trường cũng thế, các người nghĩ có thể quản hử được sao?”

Mấy người đều cảm thấy thực đả kích, nhưng lại tựa hồ vô pháp phản bác – Cái này sao...

Hắc Thủy Bà Bà gõ ngón tay lên khúc cây Vô Hoa kia, “Chúng ta đã một đồng tuổi rồi, vô luận là người hay quỷ thì so với các người chúng ta đều đã thấy rất nhiều. Có một ngày nếu Cung chủ thực sự muốn ma hóa thì không một ai có thể ngăn cản! Thiên Tôn một ngày nào đó lại quay trở về như tượng băng cũng chả ai ngăn cản được, mà khi Đại hòa thượng muốn

đại khai sát giới thì không phải chỉ cần niệm kinh là có thể khiến hấn dừng lại... Nếu Bạch Quỷ Vương muốn lấy lại trái tim của chính mình, chỉ bằng vài tên tiểu quỷ các người, các người cho là mình có thể chống đỡ nổi?”

Công Tôn bưng ấm trà yên lặng ngồi ở một bên, nhìn một nhóm võ lâm cao thủ bên cạnh đang há hốc mồm. Quả nhiên thế giới cao thủ không ai có thể hiểu.

Hắc Thủy Bà Bà nói xong, đặt chén trà xuống rồi đứng lên, “Trên đời này có thể chế ngự được bốn người kia chỉ có Ngân Yêu Vương mà thôi, nhưng Yêu Vương đã chết, nghĩa là trừ bỏ chính bọn họ ra thì không ai có thể chế phục được bọn họ! Không phải chỉ có Thần phổ độ chúng sinh mới là Thần, Sát Thần hay Tà Thần cũng đều là Thần. Thần sở dĩ được phong là Thần, không phải bởi vì bọn họ tốt hay xấu, mà vì bọn họ cường đại. Mặt khác, nếu đều là Thần thì tốt xấu còn quan trọng sao? Ai thêm quản bọn họ tốt hay xấu nữa?”

Mọi người nghe xong thì như có điều suy nghĩ, đều nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

“Mấy người các người... Sư phụ của ai cũng đều không ít điên hơn Yêu Trường Thiên đâu, chẳng qua là phương pháp biểu hiện của mỗi người không giống nhau mà thôi.” Hắc Thủy Bà Bà quơ quơ tay, “Thay vì không biết lượng sức mình mà đi quản bọn họ, còn không bằng suy nghĩ cẩn thận một chút, việc gì là việc mà các người chân chính phải làm, cùng với có thể chân chính làm thật tốt.”

Nói xong, bà lại “Lướt” một cái ra khỏi cửa viện.

Trong viện, tất cả mọi người vẫn đang duy trì trạng thái bất động cứng ngắc, Công Tôn yên lặng cầm chén trà uống một ngụm, giương mắt, nhìn bốn người đang đứng cạnh bàn tới phát gốc – Bà Bà vừa mới dạy bọn họ đạo lý làm người...

Đang tại không khí trầm mặc vì diệu này, Long Kiều Quảng từ bên ngoài chạy vào.

Quảng gia tựa hồ có chuyện rất cấp bách, chạy vào trong sân liền tới ngay chỗ Triệu Phổ nói, “Vương gia, ở phía Tây có động tĩnh.”

Triệu Phổ cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cau mày, “Động tĩnh gì?”

“Lại có một thương đội mất tích nữa.” Long Kiều Quảng trả lời, “Đây là thương đội buôn lậu muối, nhân số đông đảo, trên đường về có mang theo số lượng lớn vàng bạc. Bởi vì sợ bị tra ra cho nên không đi trên quan đạo mà từ tiểu lộ đi vào núi, nhưng sau đó lại không thấy đi ra nữa. Người báo án này chính là đồng bọn ở ngoài núi chuẩn bị tiếp bọn họ.”

Triệu Phổ gật gật đầu, nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng còn đang đắm chìm trong một viễn cảnh Hòa thượng béo nhà hân đại khai sát giới mà không sao thoát được, ôm ngực xua tay với mọi người, ý là – Đại gia ta trước chậm rãi đã, các người cứ nói tiếp đi.

Triển Chiêu thở dài, cầm lấy Cự Khuyết rồi khoanh tay với Triệu Phổ, “Bà Bà nói cũng không phải không có đạo lý, trước hết chúng ta nên làm tốt chuyện của bản thân đã.”

Triệu Phổ gật gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Long Kiều Quảng, “Có manh mối gì không?”

“Có, ở trong núi tìm được một ít ngựa cùng mã xa hỏng bị vứt lại, còn tìm được một tên xa phu may mắn còn sót lại.” Long Kiều Quảng trả lời, “Xa phu kia tuổi còn rất nhỏ, lúc gặp chuyện không may liền nhanh chân tránh xuống dưới xe nên may mắn tránh được một kiếp.”

“Hắn có nhìn thấy là ai làm không?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Nói tới cũng khéo, miêu tả của hắn cùng với đoàn xe Đường Môn từng bị tập kích đều giống nhau.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Cho nên nói cướp bóc đoàn xe này, cùng với kẻ đả thương Đường đại ca chính là cùng một nhóm người?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Chẳng lẽ những thương đội mất tích gần đây cùng là một án, đều do một nhóm người làm sao?”

“Lần này so với trước còn nhiều hơn một manh mối.” Long Kiều Quảng nói, “Trước đó không phải là Đường đại ca có thấy được một người trẻ tuổi tóc ngắn màu trắng hay sao?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Lần này thiếu niên kia cũng thấy, hơn nữa còn thấy được mặt của người nọ.” Long Kiều Quảng lấy ra một bức họa, đặt lên bàn, “Đây là tranh do họa sĩ căn cứ theo miêu tả của hắn ta mà vẽ ra. Mọi người nhìn một chút, có thấy quen mắt không?”

Mọi người tiến tới bên cạnh bàn, vừa thấy liền kinh hãi.

Lâm Dạ Hỏa đã lấy lại tinh thần rồi cuộc cũng liếc một cái, nhú mày, “Đây chẳng phải là tên Bạch Mao mấy bữa trước ăn cơm cùng Trần gia huynh đệ tại khách điểm đó sao?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 57: Tăm Hoir

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Tại một con đường nhỏ trên núi ở ngoại thành Lương Châu phủ, có một nhóm người Đường Môn đang cùng nhau lục soát thứ gì đó, Đường Tiểu Muội nhíu mày, trên tay cầm một cây nhuyễn tiên(98)màu trắng dạn dò đệ tử phái Đường Môn, “Cẩn thận tìm kiếm!”

(98)Sợi roi mềm

“Vâng!”

Đại khái có khoảng hơn ba mươi đệ tử Đường Môn đang ở trong bụi cỏ ven đường của bìa rừng cẩn thận dò xét thứ gì đó.

Lúc này, phía xa xa truyền đến tiếng ngựa vang.

Đường Tiểu Muội ngẩng đầu liền thấy Đường Tứ Dao đang cười ngựa chạy tới, “Tiểu Muội!”

“Tứ ca!” Đường Tiểu Muội vẫy tay về phía hắn.

“Tìm được chưa?” Đường Tứ Dao nhảy xuống ngựa.

“Vẫn chưa, huynh bên đó có phát hiện gì không?” Đường Tiểu Muội hỏi.

Đường Tứ Dao lắc lắc đầu, “Huynh mới từ chỗ của Nhị ca và Tam ca tới đây, bọn họ cũng không phát hiện được gì.”

Đường Tiểu Muội cau mày, “Công Tôn tiên sinh đã khẳng định chắc chắn là chỗ này sao?”

Đường Tứ Dao bất đắc dĩ nói, “Muội cũng thấy bệnh của Đại ca được y chữa khỏi một cách rất dễ dàng, lời y nói hẳn là không sai đâu!”

“Cũng đúng.” Đường Tiểu Muội vừa gật đầu vừa liếc mắt nhìn lên trên núi.

Đường Tứ Dao ngẩng đầu lên, hóa ra không chỉ ở bìa rừng mà ngay cả trên núi cũng có bóng người đi lại, chính là một đám ảnh vệ cùng hàng trăm binh lính do Long Kiều Quảng dẫn đầu đang lục soát ngọn núi.

Đường Tiểu Muội đang chăm chú ngắm nhìn thì Đường Tứ Dao ở bên cạnh lại nói, “Đừng nhìn nữa, tướng công của muội sẽ ghen tị đấy!” Hắn vừa nói vừa chỉ về phía con gấu trúc mập mạp ở sau lưng Tiểu Muội.

Đường Tiểu Muội híp mắt liếc xéo ca ca nhà mình, lẩm bẩm một câu, “Nói bậy bạ gì thế.”

Đường Tứ Dao khoanh tay hỏi Đường Tiểu Muội, “Tiểu Tứ Tử nói gần đây muội được sao Hồng Loan(99)chiếu mệnh, có đúng không?”

(99)Sao tượng trưng cho sự may mắn trong tình yêu và hôn nhân gia đình.

Đường Tiểu Muội đập ca ca nhà mình một cước, “Đi thôi!”

Đường Tứ Dao đang muốn cười trêu nàng thêm mấy câu thì bỗng dừng... Trong rừng truyền đến một tiếng hét thảm, “A!”

Đường Tiểu Muội cùng Đường Tứ Dao xoay người ra sau nhìn về phía bụi cây, chỉ thấy trong rừng một trận hỗn loạn.

Đường Tiểu Muội vung nhuyễn tiên vôi vãi xông vào.

Đường Tứ Dao thì hướng về phía dãy núi huyết sáo một tiếng... Sau đó cũng nhanh chóng vọt đi.

...

Đường Môn và Triệu gia quân vì sao lại có mặt trên ngọn núi ở vùng phụ cận Lương Châu phủ mà lục soát? Bọn họ đang muốn tìm thứ gì... Chuyện này hẳn là nên nhắc tới đoạn đối thoại trước đó của Công Tôn và Triệu Phổ.

Long Kiều Quảng thông báo với Triệu Phổ rằng ở trên núi phía bên ngoài Lương Châu phủ lại xảy ra chuyện một đội thương nhân bị cướp, cách thức ra tay hoàn toàn tương đồng với vụ đại sư huynh Đường Môn bị cướp cách đây không lâu, một trong những đạo tặc đó cả đầu bạc trắng. Hơn nữa lần này vẫn còn nhân chứng sống sót đã tận mắt nhìn thấy khuôn mặt của kẻ tóc bạc kia, hóa ra tên tóc bạc kia chính là người thanh niên cùng huynh đệ Trần thị ăn bữa cơm hôm đó.

Sau khi bị Hắc Thủy Bà Bà giáo huấn một trận thì đám Triển Chiêu cảm thấy đúng là trước tiên nên làm tròn bốn phận của mình đã, cho nên... Mọi người quyết định đầu tiên nên đi điều tra vụ án cướp bóc này cùng với kẻ tóc bạc thần bí kia.

Bọn họ chia làm hai đường, Triệu Phổ vốn muốn cùng Long Kiều Quảng lên núi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sẽ tới chỗ ở của hai huynh đệ Trần gia điều tra kẻ tóc bạc.

Thế nhưng Long Kiều Quảng nhất quyết không đồng ý để cho Triệu Phổ cùng đi, lý do của hắn rất đơn giản, đối phương trên người có mang

độc, ngộ nhờ Triệu Phổ trúng chiêu là tèo luôn đó.

Kết quả, Triệu Phổ bị coi như một “đứa con nít” mà ở lại, Lâm Dạ Hỏa hết sức sung sướng mang theo Tiểu Muội cùng Lâm Nguyệt Y cũng đồng dạng vui vẻ đi theo Long Kiêu Quảng vào núi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi dùng ánh mắt hả hê đầy đồng tình nhìn Triệu Phổ một cái thì cũng rời đi.

Cho nên, trong biệt viện giờ chỉ còn lại một người đang rầu rĩ không vui ngồi trước cánh cửa là Triệu Phổ đang chống cằm tiếp tục nhìn Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử lần nữa trêu chọc chú gấu trúc con kia.

Công Tôn ngồi song song với Triệu Phổ, tay cầm cái chén giã thuốc “soạt soạt soạt”

Cửu vương gia lại tiếp tục than thở.

Công Tôn “soạt soạt soạt” được một lúc thì một tay vừa bỏ thêm dược liệu, tay còn lại vỗ đầu Triệu Phổ giống hệt như động tác xoa đầu Đại Cầu của Lâm Dạ Hỏa.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không quá khó khăn để có thể tìm ra chỗ ở của huynh đệ Trần thị ở Lương Châu phủ, Đường Môn có rất nhiều cơ sở ngầm, Đường Tứ Dao rất nhanh đã nói cho bọn họ biết khách điểm nơi Trần Tử Hư và Trần Tử Vô dừng chân, nhưng người của Đường Môn không hề nhìn thấy một kẻ tóc bạc nào cả, hỏi thăm người ở khách điểm, cũng đều nói không có một người tóc bạc nào như thế trọ ở đây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu cảm thấy có điểm kì quái – Chẳng lẽ hai huynh đệ Trần gia và kẻ tóc bạc kia không ở cùng nhau? Nhưng lúc trước khi kẻ tóc bạc rời đi rõ ràng Trần Tử Vô đã đuổi theo mà.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngày đó người có phát hiện ra người tóc bạc trẻ tuổi kia võ công rất cao cường không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, khi ấy bọn họ đã nghe Đường đại ca nói sơ qua về kẻ tóc bạc, người trẻ tuổi mà tóc đã bạc vốn là chuyện hiếm thấy, không phải cứ hễ ra đường là sẽ thấy được, nếu như lúc ấy phát hiện người nọ công phu vô cùng tốt, bọn họ hẳn là đã nghi ngờ.

“Ngay cả nội lực cũng có thể che giấu giỏi như thế, thậm chí cả ông ngoại ta lẫn sư phụ của người đều không hề hoài nghi nha!” Triển Chiêu nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường cau mày, suy nghĩ một chút.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường nói, “Có còn nhớ kẻ tập kích đánh Đường đại ca đã sử dụng võ công của Yêu Trường Thiên không?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Yêu Trường Thiên cũng rất thông thạo việc che giấu nội lực!” Bạch Ngọc Đường nói, “Trước kia, thời điểm ông ta đi theo ông ngoại của ta, vì sợ bị ông ngoại phát hiện cho nên thường xuyên phải giấu đi nội lực, cách thức mà ông ta dùng để che giấu chính là ngụy trang thành kẻ có nội lực bình thường, thế nên chỉ cần có thật nhiều người, đặc biệt là càng nhiều người giang hồ thì căn bản không thể nào phát hiện ra ông ta.”

Triển Chiêu lộ vẻ mặt hoang mang, “Thật sự là công phu của Bạch Quỷ Vương? Yêu Trường Thiên chẳng phải chỉ có một đồ đệ duy nhất là Triệu Phổ sao?”

“Ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Triệu Phổ xác thực đã học không ít võ công từ Bạch Quỷ Vương, nhưng thứ hắn học được chỉ là nội lực cùng với những chiêu thức không hề hung tàn, cho dù căn bản những chiêu thức này vốn đã nguy hiểm thì Yêu Trường Thiên cũng không thể trở thành kẻ độc ác đem những thứ này dạy cho hắn, dù sao cũng có bà ngoại ta khống chế ông ta, ông ta không có khả năng gây ra những chuyện xấu xa.”

“Nhưng kẻ tóc bạc kia gần như là thừa hưởng những chiêu ác độc nhất trong công phu của Bạch Quỷ Vương...” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có cho rằng, người nọ chính là đồ đệ mà trước đây lúc Yêu Trường Thiên còn gọi là Phong Thiên Trường đã thu nhận không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tuổi tác không thích hợp.”

“Cũng đúng ha!” Triển Chiêu gật đầu, “Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

...

Trong biệt viện.

Công Tôn tiếp tục đảo thuốc, Triệu Phổ ở bên cạnh đã không còn chống cằm than thở nữa, hắn đang lật xem những quyển sách cổ cũ nát mà ban này đã nhờ Bao Duyên tìm giùm.

Công Tôn liếc mắt vài cái, thấy nội dung trong sách là một ít chuyện của Bạch Quỷ Vương năm đó, liền hỏi, “Muốn tra gia phả của sư phụ người à?”

Triệu Phổ nói, “Sư phụ nhà ta hắn là không nhận thêm đồ đệ khác, võ công của kẻ tóc bạc kia nếu không phải là do sư phụ ta dạy, nhưng hắn lại có công phu của Bạch Quỷ Vương... Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ còn sót lại một khả năng.”

Công Tôn chớp mắt mấy cái, “Khả năng nào?”

“Người đã dạy võ công cho sư phụ nhà ta.” Triệu Phổ nhướng lên hàng lông mày.

Công Tôn lấp bắp kinh hãi, “Thầy của sư phụ người! Không thể nào...”

“Trên thế gian này không một ai sinh ra mà đã có sẵn công phu, cứ coi như là có thiên phú dị bẩm nhưng vẫn cần phải có người dạy!” Triệu Phổ nói, “Nội lực có thể luyện, thuộc tính võ công có thể do trời sinh, nhưng chiêu thức nhất định phải có người dạy! Công phu của Thiên Tôn và Ân Hựu là do Ngân Yêu Vương dạy, võ công của Vô Sa đại sư là do Thánh Tăng dạy.”

“Vậy công phu của sư phụ người là do ai dạy?” Công Tôn tò mò suy nghĩ một chút, híp mắt nhìn Triệu Phổ, “Người giỏi lắm, ngay cả sư môn nhà mình mà cũng không biết!”

Triệu Phổ gật đầu, “Vấn đề chính là ở chỗ này! Sư phụ ta sống ở Tây Nam, võ công vô cùng đặc biệt, không thuộc loại võ lâm Trung Nguyên cũng không phải loại võ lâm Tây Vực. Hơn nữa công phu của mỗi người khi còn trẻ so với lúc trưởng thành cũng có sự khác biệt, không ai lúc tuổi còn trẻ đã trở thành Nhất Đại Tông Sư(100). Giống như Ân Hựu và Thiên Tôn sau khi đã hơn trăm tuổi trên người gần như đã không còn bóng dáng của Ngân Yêu Vương nữa, nhưng thời điểm lúc còn niên thiếu, khẳng định bọn họ cũng giống như ta, Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, mọi chỗ trên người đều mang dáng dấp của sư phụ mình.”

(100)Hiếu thoáng nghĩa là người học võ xuất sắc có đủ phẩm chất đạo đức, rất được mọi người tôn trọng, kính phục

Công Tôn vừa đảo thuốc vừa gật đầu, “Hóa ra là đạo lý như vậy... Đúng rồi, còn có một chuyện khiến ta cảm thấy hoài nghi, người có muốn

nghe không?”

Triệu Phổ gấp sách lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn nói, “Lúc trước Đường Môn bị cướp, ngoại trừ vàng còn bị mất thêm một chậu hoa lan, còn nhớ chứ?”

Triệu Phổ gật đầu.

“Ta có chút xú ỉ để ý, mấy ngày qua vẫn luôn nghĩ tới chuyện này... Cái chậu kia có thể không phải là hoa lan.” Công Tôn nói, “Mà là một loại thảo dược cực kỳ hiếm thấy.”

“Loại thảo dược gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Ngưng Huyết Lận.” Công Tôn trả lời, “Hay còn gọi là Đông Miên Thảo.”

“Đông Miên...” Triệu Phổ nhíu mày, “Loại thảo dược này dùng để làm gì?”

“Có thể khiến người ta rơi vào trạng thái chết giả chứ sẽ không chết đi thật.” Công Tôn nói, “Đặc điểm lớn nhất chính là tim đập chậm gần như ngừng đập, máu cơ hồ cũng đông lại, người sẽ tiến vào trạng thái như rắn ngủ đông vậy.”

Triệu Phổ khó hiểu hỏi, “Dùng để chết giả sao?”

“Thuốc có thể khiến người ta chết giả có rất nhiều nhưng có được công hiệu như loại này thì lại rất ít...” Công Tôn do dự một lát, nói, “Tứ đại thần y trước kia chắc là cũng dùng thứ này để thay tim cho sư phụ người.”

Triệu Phổ cả kinh, “Thật hả?”

Công Tôn gật đầu, “Loại thảo dược này ngàn năm khó gặp, sư phụ ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng kể với ta chuyện năm đó ông ấy thay tim cho Yêu Trường Thiên, thế nhưng ta đã từng nghiên cứu qua một ít bản thảo của bọn họ... Trước kia bọn họ đã từng làm rất nhiều thí nghiệm thay tim.”

Triệu Phổ chống cằm, hai hàng lông mày càng thêm nhú chặt, “Chẳng lẽ thật sự có người muốn sư phụ ta biến trở lại thành Bạch Quỷ Vương?”

Công Tôn nhìn xung quanh một chút rồi chột chột Triệu Phổ vài cái.

Triệu Phổ đang cúi đầu trầm tư liền ngẩng đầu lên nhìn Công Tôn.

Công Tôn tay cầm chén thuốc, tiến lại gần nhỏ giọng hỏi, “Sư phụ người đã làm người tốt một trăm năm rồi, mà cho dù một trăm năm trước thật sự hung tàn, thì sau này khi đổi tim lại cũng chưa chắc đã trở về như trước kia? Người cứ nhìn việc trước kia phong ấn của Ngân Yêu Vương dành cho Thiên Tôn được giải trừ thì biết, cũng đâu có tái phát trở lại, nhỉ?”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Sao có thể cùng Ân Hậu và Thiên Tôn so sánh chứ... Thiên Tôn có Bạch Ngọc Đường nha, Ân Hậu thì khỏi phải nói, có một đứa cháu ngoại là Triển Chiêu lại còn thêm một đại gia đình Ma Cung tới mấy trăm miệng ăn cơ mà.”

Công Tôn buồn cười, “Chẳng phải sư phụ người còn có người sao! Người to xác như thế đừng có nói như thể mình không hề tồn tại như vậy chứ.”

Triệu Phổ dường như có điều khó nói, “Nói thì đúng là giống nhau nhưng cảm giác lại không đồng nhất.”

Công Tôn nghếch đầu một cái – Có chỗ nào không giống?

“Sự phụ ta tuy rằng có dạy ta nhiều thứ, nhưng sau khi truyền thụ xong thì bỏ trốn.” Triệu Phổ tựa hồ có chút tiếc nuối, “Ta cùng ông ấy trong lúc đó, không giống như Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn có quá nhiều tình cảm thầy trò... Cũng giống như ta chưa bao giờ biết thứ sư phụ thích ăn nhất là gì, chuyện xảy ra trong quá khứ ông ấy cũng rất ít khi nhắc đến, ta lại thường xuyên ở trong cung nên ông ấy cũng không thể lộ diện, đến khi ở trong quân doanh ông cũng toàn thần thần quỷ quỷ, lúc thì nói ngược đau, lúc thì chạy mất dạng tới hơn nửa đêm lại đột ngột xuất hiện.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Ít nhiều gì vẫn phải có một chút chứ.”

“Người cảm thấy ông ấy có sức ảnh hưởng với ta sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Đương nhiên là có!” Công Tôn gật đầu, tay cầm ấm thuốc tiếp tục đảo thuốc, “Bốn lão gia tử kia ta cũng rất thích, sư phụ người điên hay không điên ta vẫn cảm thấy ông ấy là người hiểu chuyện, Bạch Quỷ Vương một đời kiêu hùng, cho dù có là kẻ tội ác chồng chất nhưng nếu không có ông ấy dạy người thì lấy đâu ra thái bình thịnh thế.”

Triệu Phổ mỉm cười nhìn Công Tôn – Thư ngọc này xem như là yêu ai yêu cả đường đi đây mà?

Công Tôn đang nói thì bỗng dừng ngẩng đầu lên, đem ấm sắc thuốc đặt xuống mặt đất, “Phải rồi! Không chừng có đầu mối để lại!”

Triệu Phổ không hiểu, “Đầu mối gì?”

“Ta có thể tìm tới chỗ bọn sơn phỉ ẩn nấp!” Công Tôn đứng lên vỗ vỗ vạt áo, ở một bên nói với Triệu Phổ, “Cùng bàn bạc với người của Đường Môn lên núi lục soát, tìm đồ thử xem!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên Ngoại – Kẹt Đường Trong Truyền Thuyết

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Cứ vào ngày mừng tám tháng chạp(101)hàng năm, phiên chợ lớn nhất Hắc Phong Thành sẽ được diễn ra, dân chúng trong thành và những Phủ Huyện lân cận đều đến tham dự, thậm chí ngay cả người của quốc gia Tây Vực cũng chạy tới góp vui, bất kể là mua hay bán, tất cả đều chen chúc nhau trên cùng một con đường cái ở Thành Hắc Phong, dù sao sau khi tụ tập xong mọi người đều trở về nhà mừng lễ tết niên, nếu còn muốn mua thêm thì phải đợi sang năm sau.

(101)Mùng tám tháng mười hai hay còn gọi là Lạp Bát, là ngày Phật thành đạo, vào ngày này người dân Trung Quốc thường sẽ nấu cháo dâng Phật, Mùng tám tháng mười hai còn được coi là lễ “Tiết lệnh” báo hiệu Tết cổ truyền sắp đến.

Đây là lần đầu tiên đám người của Khai Phong Phủ ở lại Hắc Phong Thành đón năm mới cho nên không hề biết sự náo nhiệt nơi đây, tuy nhiên Triệu Phổ lại nắm rất rõ vì thế bọn họ mới đóng đinh tại quân doanh không muốn ra ngoài. Dù sao đụng phải những bác gái, bà cô đi mua đồ Tết kia, sức công phá của họ còn hơn cả binh lính có lực chiến đấu, ai dám tới phá đám chỉ có thể nhận một con đường chết mà thôi.

Buổi trưa ngày mừng tám tháng chạp, bọn Triển Chiêu đang ở trong sân chuẩn bị ăn cơm thể nhưng lại không thấy Tiểu Tứ Tử và Công Tôn.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường đang ngồi bên cạnh chăm chú nhìn một tờ danh sách, “Hai người nhà kia đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe Triển Chiêu hỏi thì ngẩn người, ngẩng đầu mờ mịt mà nhìn y, “Hai người nhà nào?”

Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thất thần, y vui vẻ vươn tay búng hai cái trước mặt hắn, “Chuột, mau hồi hồn! Ở đây còn có đôi cha con nào khác nữa hả?”

Rốt cuộc Bạch Ngọc Đường cũng trở lại bình thường, nhìn xung quanh một chút, xác thực tất cả mọi người đều có mặt chỉ riêng Tiểu Tứ Tử và Công Tôn là không thấy đâu.

“Sáng sớm hôm nay, tiên sinh đã mang theo Tiểu Tứ Tử đi mua đồ mừng năm mới rồi.” Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi vừa xếp chén đĩa trên bàn vừa nói, “Bảo là sợ lát nữa nhiều người cho nên mới dậy thật sớm để đi, chắc có lẽ lúc này đã bị kẹt trên đường không về được nữa.”

“Sao lại phải đích thân đi chứ?” Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Còn ngồi xe ngựa mới ghê, đảm bảo về được nửa đường là kẹt cứng luôn, muốn mua cái gì cứ việc nói với ảnh vệ gác cổng không phải là được rồi sao, ngày này mà muốn ra ngoài chỉ có thể đi bằng đường nóc nhà mà thôi.”

Tất cả mọi người ngồi cùng bàn đồng thời gật đầu.

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi xụ mặt nhìn một bàn toàn mấy đại nhân vật.

Mấy nha đầu cũng tụ tập cùng nhau, trăm miệng một lời mà quở trách bọn họ.

“Là nhân dịp Tết đến mua đồ mới cho Tiểu Tứ Tử dùng, dĩ nhiên là phải dẫn bé đi chọn rồi!”

“Chính xác nha! Ngồi xe chẳng phải là lo cho Tiểu Tứ Tử di chuyển không được sao.”

“Hơn nữa có cả một đoàn người xếp hàng dài dằng dặc đấy! Đâu có giống chạy tới bên kia thoáng một cái xuất ra kim bài là có thể khỏi cần xếp hàng!”

“Hơn nữa đi trên nóc nhà không được gọi là dạo phố mà phải gọi là đi dạo nóc nhà!”

“Thường ngày chúng ta mua thức ăn hay đi chuyển đồ đều phải chen chúc như thế cả.”

“Đúng vậy!”

Cứ như thế, một bàn Đại hiệp, Tướng quân, Nguyên soái, cộng thêm cả hai Võ lâm chí tôn là Ân Hậu và Thiên Tôn tất cả đều bị bọn nha hoàn nói đến nỗi không phản bác lại được câu nào.

Cuối cùng, bọn nha hoàn tổng kết, “Mấy người không sợ bị chặn đường là do ỷ vào võ công, có bản lĩnh thì đừng dùng khinh công mà hãy dùng hai cái đùi của mấy người chạy ra ngoài đường chen lấn thử coi!”

Đúng lúc này lại nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Bạch Phúc, “Ai nha tiên sinh, ngài bị làm sao vậy?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử xách theo bao lớn bao nhỏ vọt vào trong, Công Tôn có chút đứng không vững, đặt bao xuống đứng dựa vào cạnh bàn.

Tiểu Tứ Tử cũng mệt mỏi leo không nổi lên ghế đành phải đưa tay về phía một đám nha hoàn ý bảo muốn được ôm một cái.

Đám nha hoàn ba chân bốn cẳng ôm lấy bé rồi đặt ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Công Tôn, cả hai cha con cùng nhau cầm lấy cái chén ừng ực uống trà.

Tiểu Lương Tử cũng mệt mỏi không kém, đầu tóc rối bù, quần áo lộn xộn.

Triệu Phổ thấy đồ đệ nhà mình như thế liền cảm thấy khó hiểu, “Người đây là đi dạo phố hay là chạy theo người khác đánh nhau vậy hả?”

“Đánh nhau so với thứ này còn dễ hơn nhiều!” Tiểu Lương Tử giật giật cổ áo để quạt gió, “Nhiều người như vậy! Sơ sẩy một cái là Cận Nhi nhà con bị đẩy ra ngoài ngay!”

Tiểu Tứ Tử ở một bên vừa rót cho Tiểu Lương Tử một chén nước, vừa khiêu nại với Triệu Phổ chuyện Thành Hắc Phong quá đông đúc! Có rất nhiều thứ mà bọn họ muốn mua, thế nhưng cứ như vậy thì cả buổi chiều cũng không thể ra khỏi cửa!

Triệu Phổ vươn tay bẹo cằm của Tiểu Tứ Tử, “Ngoan nào, xế chiều sẽ để anh vệ công con đi chọn, bằng không các người nghĩ xem muốn mua thứ gì, cứ để chủ quán phái người đưa tới cho các người có được không?”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử sau khi nghe thấy lời này thì bỗng nhiên ngẩng đầu, híp mắt nhìn Triệu Phổ, ánh mắt kia như thể muốn nói – Người là cái thứ nhà có điều kiện!

Triển Chiêu vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử, xế chiều các cháu cười Yêu Yêu mà đi.”

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn.

Công Tôn bật ngón cái nhìn về phía Triển Chiêu – Chủ ý này tuyệt đấy!

“Vậy thì cùng đi, vừa khéo ta có chuyện phải đi ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường thu lại tờ danh sách trong tay.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Trên tờ danh sách viết cái gì vậy?”

“À, mấy vị ca ca nhờ ta mua giùm cho bọn họ ít đồ.” Bạch Ngọc Đường vừa trả lời xong, Thiên Tôn lập tức nói chen vào, “Vi sư cũng muốn có quà Tết!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy liền sững sốt, nghi hoặc hỏi, “Muốn quà Tết như thế nào?”

Ân Hậu ở một bên khẽ nói nhỏ, “Nếu có thể kiếm được hạt dưa dưới thời Tần Thủy Hoàng thì tốt rồi, cho hẵn cần đỡ ngứa răng khỏi phải ra ngoài sinh chuyện.”

Thiên Tôn trừng mắt nhìn Ân Hậu một cái, vỗ vỗ vào bình rượu đặt trên bàn, nói, “Lúc trước vi sư ở Hắc Phong Thành có tìm được một cửa hàng nấu rượu rất ngon, chỉ có điều hơi xa một chút... Lần trước mua cũng đã uống hết rồi, chỉ còn lại hai bình này thôi.”

“Là quán Hoa Điêu lần trước phải không?” Triển Chiêu hưng phấn, “Còn một bình nữa sao không mang ra uống luôn ạ? Lát nữa mua thêm là được mà!”

Thiên Tôn gật gật đầu, “Còn một bình ta mới vừa lấy ra, để ở phía sau...”

Nhìn theo hướng ngón tay của Thiên Tôn, tất cả mọi người đảo mắt nhìn qua, sau đó chính là kinh ngạc...

Chỉ thấy trên cái bàn phía sau có đặt một bình rượu nhưng mà lúc này bên cạnh vò rượu, Yêu Yêu đang cúi đầu, le lưỡi ra uống rượu, cũng không biết nó đã uống bao lâu rồi.

Triển Chiêu ngạc nhiên hồi lâu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Yêu Yêu biết uống rượu à?”

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường nhìn thấy.

“Rồng trắng của nhà người tửu lượng thế nào?” Long Kiều Quảng trêu chọc Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Ngũ lần trước chỉ uống có một chén nhỏ mà đã say mềm rồi, vật người nuôi tửu lượng cũng không có tỉ lệ thuận với người nha.”

Triển Chiêu ngồi ở bên cạnh cứ cảm thấy lời này có gì đó sai sai, Tiểu Ngũ rõ ràng là do mình nuôi mà, chỉ có điều một ngày ba bữa đều là Bạch Ngọc Đường cho ăn.

Nhưng vị tướng quân lắm lời kia còn chưa có đùa giỡn xong thì Yêu Yêu đột nhiên ngửa mặt lên, một bộ dáng say rượu loạng choạng bước ba bước, “Ầm” một tiếng ngã vào hòn non bộ.

Tất cả mọi người bị nó dọa cho sợ hết hồn.

Chỉ thấy sau khi Yêu Yêu ngã trái ngã phải lão đảo vài bước thì “Rầm” một tiếng liền té xuống, nằm gục trên cỏ, đầu gác lên cánh lớn, ngáy o o...

Mọi người nhìn nó chăm chăm đánh giá một hồi, phát hiện nó đã ngủ thẳng cẳng rồi.

Triển Chiêu gật đầu, “Rất có phẩm chất của kẻ uống rượu, say thì tự mình đi ngủ chứ không quấy rối người khác.”

Ân Hậu hiếu kì hỏi Thiên Tôn, “Nhãi con nhà người khi uống say sẽ có trạng thái gì?”

Thiên Tôn híp mắt lắc đầu, “Người không biết người nhà họ Bạch uống rượu chẳng bao giờ say hả? Nó và hai lão tử nhà nó cho tới bây giờ chưa từng biết say là gì.”

Triển Chiêu lặng lẽ gật đầu – Người duy nhất có thể đo tửu lượng với Thiên Tôn e rằng chỉ có Bạch Ngọc Đường mà thôi.

...

Ồn ào náo nhiệt ăn xong một bữa cơm trưa, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử lại muốn ra ngoài tiếp tục mua đồ, hiện tại vấn đề đặt ra trước mắt là – Yêu Yêu say rượu, điệu bộ này chỉ sợ ngủ thẳng tới hừng đông mất, vậy lấy cái gì thay thế đi bộ bây giờ?

Triệu Phổ xưng phong nhận việc, quyết định cùng Tiểu Lương Tử cõng Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đi bằng đường nóc nhà.

Công Tôn liếc Triệu Phổ một cái, “Nóc nhà? Ta muốn mua mấy trăm cân dược liệu, thêm cả hai cái chum, người có thể cùng lúc khiêng được tất cả mang về hả?”

Triệu Phổ khó hiểu, “Mua chum để làm cái gì?”

“Dùng để làm rượu thuốc đấy!” Tiểu Tứ Tử nói, “Nghe nói buổi chiều người còn nhiều hơn so với buổi trưa nha!”

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Chi bằng buổi chiều đừng ra ngoài nữa.”

Ngũ gia tựa hồ có chút khó xử, “Vẫn phải đi, đồ đạc của bọn Đại ca ngày mai phải được chuyển đi, nếu không sẽ không kịp đến Hãm Không Đảo trước lễ tất niên.”

Thiên Tôn cũng vươn tay chọt chọt đồ đệ nhà mình, “Vi sư cũng muốn, nếu không ngày mai lại không có rượu để uống.”

Triệu Phổ cùng mấy vị Tướng quân của Triệu gia quân đã tính đến chuyện trốn đi, tuy nhiên ống tay áo của Triệu Phổ đã bị Tiểu Tứ Tử tóm được.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, hỏi, “Cửu Cửu có muốn cùng đi hay không?”

“Cái này...” Triệu Phổ vội vàng lắc đầu.

Kế đó lại nghe Tiểu Tứ Tử tiếp tục hỏi đám “Cao thủ trong cao thủ” xung quanh, “Hay là mọi người cùng nhau đi đi? Mọi người có muốn nhìn một chút cuộc sống của những người không có võ công không?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Ân Hậu vượt cằm, cau mày hỏi Thiên Tôn, “Không biết võ công là loại cảm giác thế nào nhỉ?”

Thiên Tôn vừa cầm chén rượu cuối cùng chậm rãi uống, vừa nói, “Ai biết, ta từ khi sinh ra đã có võ công, người đâu phải không biết.”

“Bằng không chúng ta tỉ thí thử xem sao?!”

Lúc này, Bàn Dục ở một bên nói chen vào.

Tất cả mọi người nhìn Bàn Dục.

Nếu như là trước kia, Bàn Dục tuyệt đối sẽ không nghĩ tới chuyện tìm Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, thậm chí là cả Thiên Tôn và Ân Hậu để so tài, nói tới nói lui, đám người kia ngoại trừ bộ dáng tuấn mỹ, công

phu cũng là tuyệt đỉnh. Nếu như tất cả mọi người ai cũng không biết võ công thì thế nào? Trong tình huống không thể sử dụng được võ công vậy thì chưa chắc đám thư sinh bọn họ sẽ thua không phải ư?

“Tốt lắm!” Tiểu Tứ Tử cầm lấy tờ danh sách của Bạch Ngọc Đường, kẻ đó lại lôi ra bảng ghi chép những thứ mà mình và phụ thân muốn mua, làm một phép tính nhân, vừa hay mỗi người mua một thứ!

Cho nên, Tiểu Tứ Tử đem tờ danh sách xé thành một mảnh dài hẹp, trong tay mỗi người cầm một cái, phía trên viết loại đồ muốn mua.

“Quy tắc rất đơn giản!” Bao Duyên hăng hái bùng bùng nói, “Mọi người đi Hắc Phong Thành mua một món đồ, sau khi hoàn thành thì trở về, có thể ngồi xe hoặc cưỡi ngựa thay cho việc đi bộ nhưng không được phép dùng công phu! Người nào quay về đầu tiên sẽ giành chiến thắng! Người nào trở lại sau cùng coi như thua cuộc! Thấy thế nào?”

Đám người Triệu Phổ có chút bối rối – Gần như là cùng Thiên Tôn có cùng suy nghĩ, bọn họ học võ công từ nhỏ tới lớn, không sử dụng công phu trong một ngày á? Trước nay chưa từng nha!

Thế nhưng cả hai đứa nhỏ là Bàn Dục lẫn Bao Duyên đã nói muốn tranh tài, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng tham gia, bọn họ nếu không chơi thì có vẻ trông như là đang lo sợ, như vậy rất mất mặt đó!

Bởi thế, một đám cao thủ gật đầu đáp ứng.

Người nhàn hạ là Triệu Trinh nhanh chóng hốt hoảng chạy tới làm trọng tài cho mọi người, ảnh vệ gác cổng thì leo lên nóc nhà, toàn bộ quá trình đều được giám sát, có phạm quy lập tức “bắt giữ”!

Xế chiều, quả nhiên lượng người trên phố đông hơn gấp đôi so với buổi sáng.

Lá cờ nhỏ trong tay hai nha đầu của Soái phủ Thành Hắc Phong khẽ lay động, mọi người chạy vọt ra... Tỉ thí bắt đầu!

Không ra khỏi cửa thì không biết bên ngoài đông đúc cỡ nào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn đã dẫn ngựa tới thế nhưng vừa mới ra khỏi cửa Bạch Vân Phàm đã vội đứng lại không chịu đi tiếp, Bạch Ngọc Đường kéo nó, nó cũng chẳng chịu đi. Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử của nhà Ngũ gia xinh đẹp lại kiêu ngạo, mặt tràn đầy ghét bỏ nhìn dòng người chật chội phía xa, lắc cái đầu sống chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Ngược lại, Tảo Đa Đa thấy nhiều người như vậy chân lập tức vung ra muốn đi về phía trước, Triển Chiêu một phen vội vã tóm lại, “Trời ơi là trời!”

Tảo Đa Đa cùng Triển Chiêu đứng ở trước cửa mà giằng co.

Cuối cùng, Bạch Vân Phàm lắc bờm chạy về phía chuồng ngựa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau hợp lực kéo Đa Đa trở lại chuồng.

Tảo Đa Đa làm ầm ĩ một trận, Hồng Liên ngẩng đầu nhìn mẹ thân yêu nhà nó đập cửa chuồng ngựa.

Triển Chiêu quả trách Đa Đa, “Người nhìn mình đi, cũng đã làm mẹ của người ta rồi! Còn dám ương bướng như vậy hả!”

Dứt lời, Triển Chiêu nghĩ phải đi nhanh lên... Lại thấy Bạch Ngọc Đường ở một bên đang cầm lấy cái bàn chải, ý tứ là đang muốn chải bờm cho Bạch Vân Phàm.

Triển Chiêu khó hiểu hỏi, “Ngọc Đường, người muốn làm gì đó?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái – Chải lông bờm rồi tắm cho nó, sau đó đem đi phơi nắng.

Triển Chiêu nhìn trời, y biết Bạch Ngọc Đường đang muốn đánh trống lảng.

“Đồ còn chưa có mua đấy!” Triển Chiêu nói.

Ngũ gia im lặng vẫy vẫy tay với Bạch Phúc vừa mới ló đầu ra ở phía cửa đối diện.

Bạch Phúc dĩ nhiên hiểu rõ thiếu gia nhà mình thà chết chứ nhất quyết không bon chen vào đám người đông đúc như vậy, cho nên mới chậm rãi chạy tới.

Bạch Ngọc Đường vừa định giao lại tờ giấy, Triển Chiêu lập tức giành lại, tóm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường rồi kéo ra ngoài.

“Nhờ Bạch Phúc mua hộ chúng ta sẽ thua ngay!” Triển Chiêu bất mãn, “Ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng tham gia, chúng ta như vậy sau này làm sao còn lẫn lộn trên giang hồ được nữa?”

Ngũ gia bất đắc dĩ bị Triển Chiêu túm ra khỏi Soái phủ, chạy vào trong đám người.

...

Hiện tại, Triệu Phổ và Công Tôn Sách còn có Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đã xông về phía trước được một đoạn.

Tiểu Tứ Tử rất có kinh nghiệm dựa dẫm Tiểu Ngũ, bé ngồi ở trên lưng Tiểu Ngũ để nó tiến về trước, dù sao cũng là loài cạp, người ở đằng trước cứ cảm thấy có vật gì đó lông lá đang nhìn mình ở phía sau, quay đầu lại nhìn rồi nhanh chóng run cầm cập, vội vàng nhường đường.

Công Tôn theo sau Tiểu Ngũ, một tay tóm lấy Triệu Phổ, “Người mau nhanh lên một chút! Sao người lại đi chậm như vậy hả!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn mà cảm thấy buồn cười, tên thư sinh này bước đi thật nhanh, đôi chân mảnh khảnh cứ thoăn thoắt về phía trước, “Người đã nhanh chóng vượt qua người đi trước bốn bước chân rồi, sao phải đi nhanh như vậy?”

“Lát nữa người còn nhiều hơn!” Công Tôn gấp gáp.

Triệu Phổ vẻ mặt bình thản, “Sợ cái gì, có Tiểu Ngũ mở đường mà.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, chúng ta có cạp dẫn lối! Thẳng chắc rồi!

Công Tôn im lặng nhìn hai sư đồ không nhanh không chậm kia, “Hai người đã quá ngây thơ rồi!”

Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử liếc mắt nhìn nhau, lúc này, đường xá đã tắc nghẽn không thông.

Nguyên nhân là do đằng trước có một cửa hàng bán trái cây sấy khô, đại khái là quả sấy khô ăn rất ngon, từ bên trong lẫn bên ngoài đều bị các đại thúc, đại thẩm vây quanh, đúng lúc gian hàng đối diện lại bán đồ kho, một hàng người nối nhau thật dài.

Tiểu Ngũ ngẩng mặt nhìn một đám người chi chít – Thật là nhiều cái lưng!

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn sốt ruột. “Không qua được đâu! Đi đường vòng thôi!”

“Đường vòng gì nha?” Triệu Phổ nhắc chân đạp nhẹ vào đuôi của Tiểu Ngũ.

Chiêu này là Triệu Phổ học được từ Triển Chiêu, động tác này ý bảo Tiểu Ngũ hãy gào lên một tiếng, còn nếu sờ lỗ tai hàm ý lại là đừng gây ra tiếng động.

Tiểu Ngũ quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, ánh mắt kia giống như là – Người không phải Triển Chiêu.

Triệu Phổ nhướng lên hàng lông mày, ý là – Phải chờ cho ta chút mặt mũi chứ.

Tiểu Ngũ chậm rãi quay đầu lại, há miệng rống lên một tiếng.

Sau khi Tiểu Ngũ rống xong, phía trước vẫn không hề có động tĩnh, đám người “cái lưng” vẫn còn đang cố gắng chen chúc vào bên trong.

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu – Ủ uôi.

Triệu Phổ và Tiểu Lương Tử cũng đồng dạng như thế – Một bầy phía trước bị điếc hết rồi à?

Bản thân Tiểu Ngũ cũng cảm thấy vô cùng vi diệu, nó dùng hết sức “Grừ” gào lên một tiếng cộp gầm. Một tiếng rống này đừng nói những con phở xung quanh chỉ e ngay cả bên ngoài Thành Hắc Phong cũng nghe được.

Quả nhiên khi Tiểu Ngũ rống xong, đám người bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, một ít đại thúc đại thẩm cũng quay đầu lại nhìn.

Tiểu Ngũ đặc ý ngửa cổ lên – Xem các người có sợ hay không.

Đám người chỉ duy trì im lặng trong chốc lát kể đó “Soạt” một tiếng xoay người lại tiếp tục chen lấn, hoàn toàn không đem Tiểu Ngũ để vào trong mắt.

Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử đều trợn tròn mắt.

Tiểu Ngũ cũng trợn to cặp mắt, bây giờ có một đại thẩm mua một bao lớn củ lạc đang tìm cách chui ra ngoài, đi tới trước mặt của Tiểu Ngũ thì vươn tay đem đầu của nó đẩy sang một bên rồi tiếp tục tiến về phía trước,

thậm chí còn oán trách, “Chỗ này sao lại có một con mèo lớn như vậy chứ!”

Tiểu Ngũ thối lui hai bước, không cẩn thận giẫm phải chân của một đại thúc đang xếp hàng.

Vị đại thúc ấy liền xua xua tay “Đi đi đi” muốn đuổi Tiểu Ngũ, “Cá mua ở phía bên kia, chớ có quấy rầy người khác!”

Tiểu Tứ Tử vội vàng dùng hai bàn tay thần kì xoa xoa đầu của Tiểu Ngũ, an ủi Bách Thú Chi Vương đã bị đá kích nghiêm trọng.

Triệu Phổ đang trong lúc nghi hoặc thì phía sau lại bị đẩy tới, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng sau cả một hàng dài xuất hiện, một đám người không biết là đang chọn giỏ trúc hay là cái ki nữa(102).

(102)Cái ki hốt rác.

Cửu vương gia thấy dòng người như thủy triều, phía trước Công Tôn bị chen lấn đùn đẩy, vội vàng đi tới ôm y kéo vào lồng ngực.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn hăn, “Người làm gì vậy?”

“Dẫn người leo lên nóc nhà!” Triệu Phổ làm bộ muốn nhảy lên nóc nhà, Công Tôn một phen giật lấy tóc của hăn.

“Ui da...” Cửu vương gia bị một đòn như vậy thì nhìn Công Tôn – Sao thế?

“Không được phí hoài công sức!” Công Tôn híp mắt.

“Không dùng võ công thì đi như thế nào được?” Triệu Phổ chỉ chỉ đám người phía trước.

Công Tôn vỗ vỗ cánh tay của hắn, “Người toàn thân cơ bắp để làm cảnh hả? Dựa vào sức mạnh mà chen lấn đi chứ!”

Cửu vương gia bĩu môi, “Nói như đúng rồi ấy.”

Công Tôn kéo cổ áo của hắn, “Tiến về phía trước đi.”

Cửu vương gia không còn cách nào khác, bất đắc dĩ đành phải ôm lấy Công Tôn lách về phía trước, chen lấn được một hồi, Triệu Phổ cảm thấy va chạm này không tồi – Ha ha, ôm được người ở khoảng cách gần như vậy quả thật rất thân thiết nha!

Phía trước, Tiểu Lương Tử ngồi ở trên lưng Tiểu Ngũ, cũng phối hợp ôm Cận Nhi nhà nhóc.

Trên nóc nhà một đám ảnh vệ ngược lại rất thảm thương, nhìn chăm chăm một đám người mà cứ sợ lòi ra thích khách.

Đôi con người chòng chọc của Tử Ảnh trừng mắt nhìn Giả Ảnh, “Thôi dẹp đi, thích khách nào có bản lĩnh mà chen vào được? Không bị chà đạp đến chết là may lắm rồi đấy!”

...

Phía sau, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang tiến vào một cửa hàng thông thả tìm đồ, “Ngọc Đường! Người ở đây làm gì?”

“Mua đồ.” Ngũ gia nhướng lên hàng lông mày.

“Trong danh sách của người không phải là mua tơ lụa sao? Người ở ngay trong gian hàng điêu khắc tượng gỗ sao có thể kiếm ra tơ lụa?” Triển Chiêu quơ tờ danh sách trong tay mình, “Bên trong này có ghi phải mua hương liệu, cửa hàng hương liệu ở phía Nam bắt buộc phải đi qua hết con đường này đó!”

Bạch Ngọc Đường suy tư một chút rồi gật đầu, “Miêu nhi, chi bằng chúng ta chia nhau ra hành động...”

Ngũ gia nói còn chưa dứt lời đã bị Triển Chiêu kéo đi, y biết nếu mình không nhanh lên thì con Chuột này nhất định sẽ nhảy lên nóc nhà!

Mới rời khỏi gian hàng tượng điêu khắc, trước mặt đã có một đám người ào tới.

Bạch Ngọc Đường xoay người trở lại bên trong cửa tiệm, Triển Chiêu lại túm hăn lôi ra ngoài, Ngũ gia lại nghĩ cách muốn quay trở lại...

Căn bản sẽ không ai tới cửa hàng điêu khắc tượng gỗ để mua đồ sắm Tết vì thế nơi này tương đối an tĩnh trong lành, chường quỹ ở đây cũng là một lão đầu đã lớn tuổi, lão bất đắc dĩ nhìn hai vị trẻ tuổi một đỏ một trắng ở ngoài cửa hết vào rồi lại ra, hết ra rồi lại vào. Cứ nhìn như vậy một lúc, lão chường quỹ chỉ có thể lắc đầu – Hai đứa nhỏ này lớn lên bộ dáng tuấn mỹ chỉ tiếc đầu óc hình như có vấn đề.

...

Đồng thời bị chen chúc đoán không ra phương hướng còn có một ít học trò của Thái Học Viện, lúc mới bắt đầu Bao Duyên còn hăng hái ngẩng cao đầu, đi ra ngoài xô đẩy một chập mới biết đã tính sai rồi, quầy Tết bị mấy tam cô lục bà(103)vạm vỡ bao lấy khiến cho một bầy học trò Thái Học Viện muốn mua mằm đậu sau một lát lại chẳng mua được gì. Bao Duyên điên tiết đập Bàn Dục, “Đều tại người đưa ra cái chủ ý thú hoắc này!”

(103)Nghĩa đen: Ba bà cô và sáu bà già. Nghĩa bóng: Mấy mụ đàn bà mỗi khi tụ tập cùng nhau là lại đi sàm xoi chuyện người khác.

Tiểu Hầu gia cũng rất hối hận – Đang yên đang lành tự nhiên lại muốn náo nhiệt làm gì chứ?

...

Đến gần đích nhất chính là Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng ngẫu nhiên rút được mẫu giấy xem như khá tốt, bởi vì cửa tiệm cách Soái phủ không xa, nhưng cũng tính là không tốt – Bởi vì thứ hẳn phải mua chính là than đá.

Qua mùa đông này, than đá chính là nguyên liệu cần phải chuẩn bị, than đá ở Hắc Phong Thành chất lượng rất tốt, đốt lâu mà khói lại ít, Lô đại gia nhờ Bạch Ngọc Đường mua mấy xe ngựa chở đem về, vì vậy Lâm Dạ Hỏa không thể đi một mình, phía sau còn phải mang theo mấy chiếc xe ngựa của Trâu Lương.

Tả tướng quân rút được tờ giấy vô cùng tốt – Mua gà!

Thành Hắc Phong có một loài gà đất màu đen, thịt rất ngon lại còn bổ dưỡng, cho nên mới nói Hầm Không Đảo nhiều tiền xài không hết nên mới khiến lão đại không ngại xa xôi mua gà ở Hắc Phong Thành chuyển về, Trâu Lương nói không nên lờn nhìn mấy chiếc xe ngựa đằng sau chất vài chục chiếc lồng gà, vừa đi vừa lắc đầu – Phải trên trăm con đấy, để cho người chuyển gà mang tới là được rồi còn kéo theo mình làm gì, ngay cả than đá cũng giao tới là tốt mà! Buổi tối không có ai nghĩ tới việc kéo mấy cái xe ngựa này hay sao, quả nhiên là ăn no rồi việc!

Hỏa Phượng vừa đi vừa túm lấy vạt áo, bộ dáng hệt như một con nhím, lúc thì bảo sợ người ta đạp trúng, tý thì nói y phục vì chen lấn mà nhăn hết cả rồi, chuyện này hẳn bị nhiều hơn so với những người khác.

Vất vả lắm mới chen chân đứng ở trước cửa hàng than đá.

Hỏa Phượng giơ một tay bịt miệng mũi còn tay kia hướng về phía chưởng quỹ, ra hiệu – Năm xe!

Chường quỹ lại là kẻ chậm tiêu, khó hiểu – Ô! Đầu năm mà lại có cô nương đến mua than đá kìa!

“Nha đầu, tới mua than đá thay tướng công à?” Chường quỹ kia hình như sợ miệng chưa đủ rộng, thấy Trâu Lương từ trên xe ngựa nhảy xuống, vui tươi hơn hờ trên chóc Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng ngẩn người, nhìn chăm chăm chường quỹ kia một lúc lâu, sau đó lập tức vung tay áo, chỉ vào người gã mà hỏi, “Người sao lại cho rằng hãn là tướng công? Thế nào hã, ta mới là tướng công nè! Bản lĩnh của đại gia ta so với hãn giỏi hơn rất nhiều người có biết không hã!”

Chường quỹ nghe thế nào cũng có cảm giác Lâm Dạ Hỏa là đang nghĩ một đằng nói một nẻo, giận tới đỏ mặt nghĩ vị tiểu ca này thật quá dữ dằn...

Trâu Lương ở phía sau lắc đầu nhìn sang người giúp việc ý bảo nhanh chóng chở năm xe than đá cho ta, không cần để ý tên yêu nghiệt kia!

Chường quỹ và người giúp việc cùng nhau kéo than đá.

Hỏa Phượng nhìn chung quanh tìm kiếm hướng đầu gió, nói là sợ mùi hôi than đá dính lên người.

Trâu Lương thuận tay chỉ về một chỗ tương đối sạch sẽ, để cho hãn tới đó ngồi tránh gây thêm phiền phức.

Lâm Dạ Hỏa cũng thấy chỗ kia không tệ nên chạy về phía đó, vừa mới đứng lại liền nghe phía sau tường rào truyền đến một giọng nói, “Chỗ đặt than đá đó!”

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy khó chịu, than đá đặt thế nào?

Đúng lúc này, phía sau một tiếng “Rầm” vang lên.

Hỏa Phượng vừa quay đầu lại... Hóa ra đằng sau bức tường bằng ván gỗ chính là cái miệng cống, mới vừa kéo ra bên trong một ngọn núi than đá liền ào xuống.

Lâm Dạ Hỏa hoảng sợ định nhảy lên trên, Trâu Lương đột nhiên hô lớn một tiếng, “Không được dùng công phu!”

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, cứ như vậy mà sống sót một lúc, phía sau lại “Rầm” một tiếng nữa...

Trâu Lương nhin cười nhìn Lâm Dạ Hỏa bò ra từ trong đồng than đá – Được lắm! Hỏa Phượng biến thành Hắc Phượng rồi!

...

Tối đến, mọi người lục tục trở về cửa Soái phủ.

Đồ cũng đã mua xong chẳng qua là tình trạng lại khác nhau.

Học trò Thái Học Viện bị chen chúc đến nỗi áo không ra áo, quần không ra quần, giày còn rớt mấy chiếc, mặt xám mày tro đấm tên nhóc Bàng Dục mấy cái!

Tiểu Hầu gia ủ rũ vò đầu bức tai nhìn giày dính đầy bùn đất mà than thở.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử không chỉ mua được rất nhiều đồ có bên trong tờ danh sách của Bạch Ngọc Đường, mà thậm chí còn mua thêm được không ít dược liệu, bọn họ cũng là người trở lại sớm nhất, bởi vì Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử được bảo là phải dùng hết sức lực, ôm chặt bọn họ rất là nghiêm túc liều mạng lao về phía trước mà chen lấn!

Long Kiều Quảng và Âu Dương Thiếu Chinh trở về cũng rất sớm, Hỏa Kỳ Lân cùng Hữu tướng quân nói nửa đường gặp được mấy vị đại thẩm,

hàn huyền rất hợp ý nhau, đồ là đại thẩm giúp đỡ nên mua được, còn hẹn mấy ngày sau gặp mặt chơi bài Mã Điếu(104), mấy vị đại thẩm rất là nhiệt tình bảo sẽ mai mỗi cô nướng cho hai người bọn họ.

(104)Bài Mã Điếu lưu hành từ niên hiệu Vạn Lịch thời Minh, là loại bài làm bằng giấy, rộng 1 tấc, dài 3 tấc, dùng nhiều lớp giấy bồi rồi in lên. Loại bài này có 40 lá, hoa sắc hoặc hình họa chia làm bốn cửa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng đã quay lại, hai người bọn họ không mang đồ về nhưng lại khiêng được hai pho tượng gỗ điêu khắc trở về, hình như là trong kho có sẵn hai bức nên chương quỹ đem cho, Triển Chiêu còn cầm lấy hai chuỗi nướng xiên que nữa.

Đến cuối cùng Triển Chiêu cũng không ép Bạch Ngọc Đường rời khỏi gian hàng tượng điêu khắc nữa, cũng không phải Ngũ gia không chịu đi mà là sau khi ra khỏi cửa, ống tay áo của Bạch Ngọc Đường không biết bị kẻ nào túm phá, còn làm bẩn mu bàn tay của hắn.

Triển hộ vệ hí hóp mắt nhìn Chuột nhà mình bóng loáng nhẵn nhụi trời sinh vinh hoa phú quý, cứ như vậy mà ra đường cái chen lấn? Nếu bị chiếm tiện nghi thì phải làm sao?

Cho nên Triển Chiêu âm thầm kín đáo đem tờ danh sách giao cho Bạch Phúc rồi lôi kéo Bạch Ngọc Đường trở lại cửa tiệm điêu khắc tượng gỗ kia, còn chuỗi xiên que là lão chương quỹ trong gian hàng nướng cho y ăn.

Mà thảm nhất chính là Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương.

Hỏa Phượng một thân đen thui, mặt cũng đen nốt, mới vừa đóng cửa lại nếu không phải bên trong sáng đèn Bao Duyên sẽ cho rằng đấy là phụ thân của hắn.

Trâu Lương cả người toàn lông gà, nghe nói là lúc tới chỗ nuôi gà, Lâm Dạ Hỏa đi chọc con Đại Hoàng cầu chuyên trông gà. A Hoàng bị người than đá đen thui dọa sợ đến nỗi xoay mình chạy vào trong ổ của gà, mấy trăm con gà hoảng loạn bay tứ tung, Tả tướng quân không còn cách nào khác đành phải tự thân đi bắt lại, làm thành một đoàn náo loạn gà bay chó sủa.

Mọi người đứng trước cửa phòng, nhìn chăm chăm.

Triển Chiêu hỏi, “Ông ngoại và Thiên Tôn đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Không có thấy nhà cửa bị đánh sập, có lẽ sư phụ ta lại lạc đường rồi...”

Tất cả mọi người đồng thời gật đầu cảm thấy rất có lý, bình thường lúc ít người Thiên Tôn còn bị lạc, dưới tình huống này khẳng định bị lạc trong biển người chắc luôn, phỏng chừng Ân Hậu đang đi tìm y...

Đang trong lúc suy nghĩ bước vào sân, ngẩng đầu nhìn lên...

Đã thấy bên cạnh bàn, Thiên Tôn đang thưởng trà cùng Ân Hậu... Hai vị lão gia tử vẫn là vẻ ngoài không vướng bụi trần, bên chân đặt những món đồ mà hai người bọn họ muốn mua trong danh sách, có không ít đồ đâu.

Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn mọi người, cau mày nói, “Sao chậm như vậy!”

Bọn nha hoàn nói, “Lão gia tử đã trở về được hai canh giờ rồi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Sao có thể chứ!

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tôn Tôn, Ân Ân có phải lại dùng khinh công không?”

Tất cả mọi người phía sau đều gật đầu – Chắc chắn rồi!

Bàng Dục nhảy dựng lên, “VẬY coi như thua rồi!”

“Thua cái đầu người.” Thiên Tôn chỉ ngón tay về một phía.

Mọi người nhìn theo hướng y vừa chỉ qua, liền thấy Yêu Yêu đang ăn cá.

Bạch Ngọc Đường bước tới nhìn nó, “Tĩnh rượu rồi?”

Tất cả mọi người đảo mắt nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn.

Ân Hậu nói, “Cho một bao thuốc giải rượu liền tỉnh! Cười rồng bay tới bay lui mua đồ rất nhanh đấy.”

Mọi người hít ngậm khí lạnh – Không nghĩ ra còn có chiêu này!

Thiên Tôn vừa bưng chén thông thả uống trà, vừa lắc đầu nhìn một sân toàn mấy đứa nhỏ mặt xám mày tro, cười một tiếng, “Các người là lũ nhỏ hiền lành nhà ai vậy? Đần quá!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 59: Một Đường Sinh Tử

Edit: Fin

Beta: Po

Công Tôn bảo Long Kiều Quảng và người của Đường Môn cùng nhau tìm kiếm cái gì đây?

Tất nhiên là dấu vết!

Những lần bị tập kích đều có sương mù xuất hiện, những người bị tấn công lại có triệu chứng trúng độc và nhất thời bị mất đi ý thức, cho nên trong sương mù chắc chắn có mang độc, mà loại độc này đều là nội lực của người tập kích tạo ra.

Cái gọi là Nhạn quá lưu ngân(105), cho dù khinh công người có tốt thế nào đi chăng nữa thì cũng không có khả năng đi ngang qua chỗ nào đó mà hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào... Loại sương mù này mang theo độc phủ lên đám cây cỏ ở xung quanh, nhưng lại không hề lưu lại chút dấu vết gì, chắc chắn những kẻ tập kích phải có cách nào đó để đi qua. Nếu lặp lại nhiều lần chuyện đánh lén, vậy thì con đường kia hẳn là sẽ vô cùng rõ ràng. Cỏ cây khá giống con người, cũng sẽ bị trúng độc, tuy rằng không rõ ràng nhưng Công Tôn có thể khiến triệu chứng trúng độc của loại này trở nên rõ hơn, cho nên Công Tôn mới chế tạo vài gói thuốc bột to rồi để Long Kiều Quảng cột lên mũi tên, bắn lên trên không trung cánh rừng, sau khi gói thuốc bột bị nổ rồi nứt ra rơi xuống trong rừng cây, thì

phải cẩn thận tìm kiếm... Chỉ cần tìm được một con đường là có thể tìm ra sào huyệt của bọn tập kích.

(105) Chim bay qua còn lưu lại dấu vết

Bản thân Công Tôn cũng không quá xác định chiêu này có khả thi hay không, nhưng Triệu Phổ cảm thấy thực khó khăn, vì thế bảo Giả Ảnh đưa thư cho Long Kiêu Quảng, Công Tôn cũng làm thuốc bột đưa cho ảnh vệ.

Triệu Phổ tiếp tục nâng cằm ở trong sân nhìn Công Tôn đảo được, dù sao ảnh vệ cũng sẽ canh chừng không cho hấn vào núi.

Sau khi Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử trả gấu trúc con lại cho Hắc Thủy Bà Bà thì trở lại, Tiểu Lương Tử cầm cái khay, bưng mấy bát đậu đỏ thang đến.

Tiểu Tứ Tử bưng một chén phòng má thối cho Công Tôn.

Công Tôn cười tùm tùm nhận lấy, Tiểu Tứ Tử lại bưng một chén phòng má thối cho Triệu Phổ.

Nhưng mà Triệu Phổ còn chưa kịp đón lấy thì tay Tiểu Tứ Tử đột nhiên buông lỏng...

Triệu Phổ vươn tay muốn tiếp một phen... Theo lý mà nói, lấy công phu của Triệu Phổ, một chén canh nhỏ rơi xuống đất thì dù thế nào cũng có thể tiếp được, nhưng vừa lúc này tay áo Triệu Phổ lại bị chính hấn ngồi lên, vừa khoát tay... Tay áo liền vướng lại.

Chợt nghe thấy một tiếng “Loảng xoảng”, cái chén nhỏ bị rơi vỡ nát, bát canh đậu đỏ nóng đỏ đầy đất.

Tiểu Lương Tử cùng Công Tôn đều cho là Tiểu Tứ Tử bị nóng, liền buông bát và khay nhìn bé.

Hai người mỗi người cầm lấy một bàn tay Tiểu Tứ Tử... Nhưng Tiểu Tứ Tử lại cúi đầu nhìn chăm chăm cái chén bể trên mặt đất đến gần người.

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Phổ đưa tay sờ sờ cầm Tiểu Tứ Tử... Tuy rằng hẵn vừa rồi cũng không lưu ý, nhưng Tiểu Tứ Tử rõ ràng không phải bị nóng nên tuột tay, mà giống như đột nhiên bị giữ chặt.

Triệu Phổ khẽ cau mày, Tiểu Tứ Tử có lúc sẽ thấy được một số hình ảnh kỳ quái, trước đây Vô Sa đại sư có nói qua, khi Tiểu Tứ Tử dần lớn lên, bé sẽ từ từ trở nên giống Yêu Vương, có thể khống chế năng lực của mình.

“Cận Nhi?” Tiểu Lương Tử thấy Tiểu Tứ Tử không bị nóng, liền đoán có thể là bé đã thấy cái gì đó, vội hỏi, “Người thấy cái gì rồi?”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên đưa tay chỉ hướng Tây Nam, nói, “Mau lên!”

Công Tôn không hiểu, “Cái gì mau lên?”

Tiểu Tứ Tử ngược mắt lên nhìn Triệu Phổ.

Sau khi hơi sững sốt, Triệu Phổ liền vung tay áo...

“Ai!” Công Tôn cả kinh, Triệu Phổ đã nhảy ra tường rào, biến mất không thấy đâu nữa.

“Vương gia!” Vài ảnh vệ cả kinh thất sắc, vội vàng đuổi theo.

Công Tôn cũng không hiểu làm sao, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ đi chỗ nào rồi?”

“Cận Nhi.” Tiểu Lương Tử giữ bả vai Tiểu Tứ Tử lắc hai cái, “Hồi hồn a Cận Nhi!”

Công Tôn ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm hướng Tây Nam chờ dần mở miệng, nói, “Bọn họ đều phải chết... Mau đi cứu bọn họ...”

Công Tôn cùng Tiểu Lương Tử nhìn nhau... Cái gì? Ai chết?

Công Tôn cau mày đứng lên, Tiểu Tứ Tử chỉ hướng Tây Nam, chẳng lẽ là chỉ Long Kiều Quảng đang vào núi tìm manh mối, Lâm Dạ Hỏa và người của Đường Môn?

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở khách điểm chờ hai huynh đệ Trần thị, đợi khoảng một canh giờ, quả nhiên liền thấy hai huynh đệ đi ra.

Nhưng Trần Tử Hư và Trần Tử Vô lại đi về hai phương hướng khác nhau.

Triển Chiêu ra hiệu với Bạch Ngọc Đường – Chia nhau theo dõi!

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai người mỗi người một tên, đi theo sau.

Trần Tử Hư và Trần Tử Vô tuy rằng cũng không tính là kẻ kém cỏi, nhưng so với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì công phu vẫn còn kém nhiều lắm, đi theo hai người này chỉ là việc cón con.

Bạch Ngọc Đường đi theo Trần Tử Vô về hướng Bắc, còn Triển Chiêu đi theo Trần Tử Hư về phía Tây... Hai huynh đệ thần sắc đều vội vàng, không biết là đi làm gì.

...

Trong rừng bên ngoài Lương Châu phủ.

Mọi người Đường Môn đang tìm kiếm manh mối thì nghe thấy một hồi rối loạn.

Đường Tiểu Muội vội vọt vào rừng thì trông thấy vài đệ tử Đường Môn nằm ngã sấp xuống bên ven đường, nhưng chỉ ngất đi thôi.

Đường Tiểu Muội nhú mày, chỉ thấy trên mặt đất thật sự có xuất hiện dấu vết... Cây cỏ xung quanh hiện ra một màu khô vàng, chỉ có con đường ở giữa là nguyên vẹn không tổn hại gì.

“Tiểu Muội!” Đường Tứ Dao cũng vừa chạy vào.

Đường Tiểu Muội chỉ một ngón tay vào con đường kia, hai người liền đuổi vào cánh rừng.

Trên núi, lúc nghe được tiếng huýt gió Long Kiêu Quảng cũng lập tức mang người xuống, liếc mắt một cái đã thấy được dấu vết trên mặt đất, Quảng gia nhướng mày – Chiêu này của Công Tôn thật đúng là mở được đường nha!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội đuổi vào cánh rừng, chạy chưa được bao xa thì nhìn thấy phía trước có một người.

Người nọ một thân hắc y, thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, áo đen tóc cũng đen, sắc mặt tái nhợt, người nọ đang cúi đầu nhìn dấu vết quanh co lên núi ở trên mặt đất.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nhìn nhau một cái – Đây lẽ nào là người vừa rồi đã thương đệ tử Đường Môn?

Cách người nọ khoảng mười bước, Đường Tiểu Muội ngừng lại, thuận tiện kéo Tứ ca mình một cái.

Đường Tứ Dao cũng cau mày – Hai người bọn họ đều là cao thủ, người này xuất hiện từ lúc nào hai người bọn họ hoàn toàn không cảm giác được, có công phu hay không cũng không cảm giác được nốt.

Đường Tiểu Muội có chút không xác định mà nhìn Đường Tứ Dao, cho tới bây giờ, người cho nàng loại cảm giác này chỉ có hai người.

Đường Tứ Dao cũng theo bản năng mà lùi lui sau một bước – Chỉ có Ân Hậu và Thiên Tôn...

Lúc này, hắc y nhân kia thu hồi tầm mắt vẫn đang nhìn chăm chăm dấu vết trên mặt đất về, chậm rãi quay sang nhìn về phía hai huynh muội đứng cách đó không xa.

Hai người bọn họ cũng đồng thời thấy rõ diện mạo người nọ...

Người này làn da tái nhợt, ốm yếu xanh xao cứ như bị bệnh, phía dưới đôi mắt có hai dấu vết huyết sắc nhợt nhạt, người cao gầy, đôi mắt sắc bén như đao, con ngươi đen thẳm không thấy đáy, nhìn chăm chăm một hồi, lại cảm thấy trong mắt đen có màu đỏ.

“Các hạ là ai?” Đường Tứ Dao chặn cho Đường Tiểu Muội ở sau lưng, hỏi người nọ.

Hắc y nhân không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng khoát tay...

Đường Tiểu Muội cùng Đường Tứ Dao cũng đột nhiên cảm giác được kinh phong xông tới trước mặt, mang theo một cỗ đốt nóng.

Hai người cả kinh, nhưng đã phải thân bất do kỷ mà lùi ra sau, hai người bọn họ phải vận nội lực mới không bị đánh bay vào thân cây mà chỉ ngã vào trong bụi cỏ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã cảm thấy huyết mạch hơi ngưng trệ.

Hai người khó khăn đứng lên, chỉ thấy hắc y nhân kia đã đi tới phía bọn họ.

“Tứ ca!” Đờn này, đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Muội có một loại cảm giác sợ hãi thế này... Người nọ muốn giết bọn họ, hơn nữa kẻ này chỉ cần dùng một đầu ngón tay thôi là đã có thể nghiền chết bọn họ rồi.

“Lão gia tử!”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng kêu gấp gáp.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội vừa ngẩng đầu thì trông thấy một thân ảnh màu lam lướt qua từ đỉnh đầu bọn họ, Long Kiều Quảng đã đứng ở phía trước họ rồi.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nhìn nhau một cái, chỉ thấy Long Kiều Quảng một tay cầm cung, một tay chắp sau lưng, đối với hai người họ khoát tay, ý động tác tay là – Lui về phía sau!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Hắc y nhân kia dừng bước chân lại, hơi nhấc mí mắt, nhìn Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng nắm thật chặt cây cung trong tay, thấp giọng nói, “Lão gia tử, bọn họ là bằng hữu của Nguyên soái, không hề có ác ý, có chỗ nào đắc tội, ta thay họ bồi tội với ngài.”

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội liếc mắt nhìn nhau một cái – Lão gia tử?

Long Kiều Quảng ngoài miệng nói rất thoải mái, nhưng trong lòng không khỏi chột dạ, vì sao? Bởi vì trước mắt không phải người khác nào mà đúng là Yêu Trường Thiên!

Yêu Trường Thiên mặc dù là sư phụ Triệu Phổ, nhưng cùng với mấy huynh đệ kết nghĩa bọn họ cũng không quá quen biết.

Bọn Long Kiều Quảng đích xác đã từng gặp qua Yêu Trường Thiên vài lần, Yêu Trường Thiên tuy điên điên khùng khùng nhưng vẫn là người rất hòa khí... Nhưng hôm nay Yêu Trường Thiên tựa hồ lại có gì đó không đúng lắm, tóm lại Long Kiều Quảng vẫn cảm thấy không rõ ngọn ngành.

Yêu Trường Thiên cao thấp đánh giá Long Kiều Quảng một chút, cuối cùng... Ánh mắt lão dừng lại trên cây cung U Liên trong tay Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng cũng theo bản năng mà nhìn thoáng qua cung của mình.

Yêu Trường Thiên hơi nheo mắt lại, ngoẹo đầu, cứ như là có chuyện gì không nhớ nổi, nhiều lần nhìn bộ dáng Long Kiều Quảng, hệt như con sói đang quan sát con mồi.

Quảng gia tâm nói – Trời ạ! Vị này dọa chết người là tình huống gì đây?

Yêu Trường Thiên quan sát một lúc lâu, lại đột nhiên nghĩ tới gì đó, mở miệng, “U Liên...”

Hữu tướng quân cũng không biết Yêu Trường Thiên và sư phụ hắn có quan hệ thế nào, có điều năm xưa Yêu Trường Thiên và Ân Hậu từng đánh giặc không ít, Ngô Nhất Họa lại là tướng quân thường thắng ngay dưới trướng Ân Hậu, năm đó Bạch Quý Vương hẳn là ăn không ít thiệt thòi từ sư phụ hắn đi?

“Hừ hừ hừ...” Từ cổ họng Yêu Trường Thiên phát ra từng tiếng quý dị, nghe như đang cười nhưng nhìn biểu tình trên mặt thì lại không phải.

Có thể là vì lão điên, nhìn mặt hoàn toàn không đoán ra được đang nghĩ gì, có sát ý trong mắt hay không cũng không quan sát được, Hữu tướng quân còn có chút trực giác, biết đại sự không xong rồi, vung tay với người của Đường môn phía sau, ý là – Hai người mau chóng chạy đi!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội vừa mới lui một bước, chỉ thấy Yêu Trường Thiên đột nhiên chột lóe thân... Thân ảnh màu đen chỉ nháy mắt đã tới trước mặt Long Kiều Quảng, đưa tay đánh một chưởng hướng đỉnh đầu.

Quảng gia cũng không kè phải ngồi không, lui về phía sau rồi chột lóe thân, xoay tay lại khai cung phóng tên.

Tiền trận của Long Kiều Quảng là thứ vô hình vô tung, trong nháy mắt xung quanh cứ như có một trận đại loạn, trên cây và trên mặt đất xuất hiện một số lỗ thủng.

Quảng gia biết vị này không phải người bình thường, nên cũng không hề khách khí với lão, dù sao hãn cũng không cho là mình có thể gây thương tích đến Yêu Trường Thiên được, cho nên toàn bộ nội lực đều đem ra sử dụng, chỉ mong tìm một cơ hội tốt để đào tẩu.

Nhưng Tiền Lưu Tinh hiển nhiên là hoàn toàn không có tác dụng đối với Yêu Trường Thiên, Yêu Trường Thiên vừa thu tay lại, Long Kiều Quảng lập tức cảm giác được nội lực của mình đang bị đánh cho rối loạn, trên không trung cứ như được phóng pháo nổ từng tiếng bùm bùm đầy hỗn loạn, Tiền Lưu Tinh vốn được hình thành từ nội lực, mũi tên vô hình trên không trung bị rạn nứt rồi nổ tung, từng đốm lửa xung quanh Quảng gia bắn ra bốn phía, đã vậy còn rất nóng rát.

“A!” Đường Tiểu Muội cả kinh hô một tiếng, chỉ thấy cỏ cây bốn phía lúc này đột ngột úa vàng, lửa đã dấy lên, hơn nữa thế lửa lan ra rất nhanh, mắt thấy bọn họ lập tức sẽ bị ngọn lửa núi hừng hực bao vây.

Đang lúc mấy người cảm thấy cái mạng nhỏ thôi coi như xong rồi, đột nhiên...

Thoáng cái trong “phút chốc”, lửa được dập tắt, gió bốn phía đều ngừng lại.

“A?” Yêu Trường Thiên thu tay về, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Trước mắt Long Kiều Quảng, một thân ảnh màu đỏ nhanh nhẹn phi tới.

Lâm Dạ Hỏa rơi xuống đất, khoát tay chặn lại với mọi người ở phía sau, “Nhanh chân chạy đi, quay về nói với Đại hòa thượng báo thù cho ta!”

Yêu Trường Thiên khẽ mỉm cười, trong núi rừng đất đá bay mù trời.

Lâm Dạ Hỏa lùi lui sau một bước, đá cát lá khô bay loạn dần tụ lại rồi dâng lên, đảo quanh phía sau lưng hắn, luồng nội lực giằng co lẫn nhau.

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, “Không bỏ chạy sao? Hòa thượng nhà ngươi cũng không đánh lại ta.”

“Ta phi!” Lâm Dạ Hỏa nhướng một bên mày, “Có can đảm thì ông đi tìm ông ấy đi!”

Long Kiều Quảng vung cung, đến bên cạnh Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt một cái, “Đi nhanh lên, bây giờ người có ở lại cũng vô dụng.”

Hữu tướng quân vào lúc này thậm chí còn có tâm tư nói chuyện dài dòng lải nhải, “Nếu ta quay về thì chẳng khác gì để người một mình ở lại chịu chết, một đứa nhỏ còn không làm vậy nữa?”

Đường Tiểu Muội và Đường Tứ Dao cũng không chịu đi, như vậy lúc trở về biết ăn nói thế nào?

Lâm Dạ Hỏa ngược nhìn trời xem thường, “Bằng không các người cản ông ta lại để ta đi.”

Ba người kia đều bất đắc dĩ nhìn hăn.

“Đi nhanh lên!” Lâm Dạ Hỏa lời còn chưa dứt, lại nghe Yêu Trường Thiên nói, “Một kẻ cũng không được đi...”

Nói xong, Yêu Trường Thiên ra vẻ sẽ tiến lên...

Nhưng đúng lúc này, một trận nổ ầm ầm truyền đến.

Lâm Dạ Hỏa vừa ngẩng đầu, thì thấy trước mắt có một một thanh trảm mã màu đen thật lớn bay xuống, ghim vào mặt đất nửa thước có dư, Triệu Phổ đồng thời lao xuống cùng lúc với Tân Đình Hầu.

Cửu vương gia dáng người khôi ngô, khí thế bất phàm.

Long Kiều Quảng há to miệng – Thôi xong...

Yêu Trường Thiên trừng mắt nhìn đồ đệ nhà mình.

Triệu Phổ ngẩng đầu, cau mày nhìn Yêu Trường Thiên đang đứng phía trước... Sư phụ hăn ngày thường thần sắc có phần như bị bệnh thì hăn có biết, nhưng thoát nhìn qua tình huống hôm nay thì tương đối gay go.

“Sư phụ.” Triệu Phổ mở miệng.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội vẫn luôn ở ngoài trạng huống đều cả kinh tròn to hai mắt – Khó trách lại lợi hại như vậy, thì ra đây chính là Bạch Quỷ Vương?!

Yêu Trường Thiên khoát tay với Triệu Phổ, “Tránh ra.”

Triệu Phổ một tay nắm chặt Tân Đình Hầu, lắc đầu.

Yêu Trường Thiên chậm rãi giơ tay lên.

Long Kiều Quảng ở đằng sau lập tức gấp gáp, định đi lên phía trước chặn cho Triệu Phổ, Yêu Trường Thiên có điên hay không lúc khác hẳn bàn, Nguyên soái nhà hắn mà bị đả thương thì thiên hạ đại loạn mất.

Nhưng Long Kiều Quảng mới vừa vọt tới phía trước thì đã bị Triệu Phổ xách cổ áo ném lui phía sau.

Cùng lúc đó, Yêu Trường Thiên làm một động tác tay với Triệu Phổ, lão vung tay về phía sau... Theo động tác vung tay áo của lão... Sau lưng đỉnh núi dấy lên một đám lửa cháy hùng hực...

Đám lửa kia cháy lên phía trên núi, vừa rồi rõ ràng vẫn có thể thấy được dấu vết để lại kia, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Triệu Phổ khẽ cau mày.

Nhìn lại... Không thấy Yêu Trường Thiên đâu nữa.

Long Kiều Quảng nhìn xung quanh một lát, không hiểu mà nhìn Triệu Phổ.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dạ Hỏa lau mồ hôi, “Hù chết lão tử.”

Long Kiều Quảng hỏi Triệu Phổ, “Tình trạng của gia tử có vẻ không đúng lắm.”

Triệu Phổ cảm thấy cách nói của hắn rất mới mẻ, hỏi lại, “Tình trạng ông ấy khi nào thì hợp lẽ?”

“Á...” Quảng gia cũng cảm thấy rất khó nói việc Yêu Trường Thiên bình thường hay không bình thường, liền hỏi, “VẬY... Vì sao ông ấy lại thiêu hủy dấu vết? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với người tóc bạc kia?”

“Ông ấy vừa rồi thật sự muốn giết các người?” Điểm chú ý của Triệu Phổ lại không phải là dấu vết hay là người tóc bạc.

Long Kiều Quảng nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Sát khí kia, nếu các người đến chậm một bước thì hôm nay đại gia đây phải thắp đèn cầy rồi.”

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nghe ra có chút không đúng lắm – Các người?

Long Kiều Quảng cũng không hiểu, “Còn có ai nữa sao?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ phía sau.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trên chạc cây của một gốc cây thấp cách đó không xa, có một cô nương mặc bạch y đang ngồi – Hắc Thủy Bà Bà.

Hai huynh muội Đường Môn đều thở phào nhẹ nhõm.

Hắc Thủy Bà Bà còn đang ôm con gấu trúc kia, ngoẹo đầu quan sát ngọn lửa đã tắt trên núi, chỉ còn lưu lại tro bụi của đám cây cỏ, bộ dạng như có điều suy nghĩ.

Long Kiều Quảng nhíu mày, nói như vậy – Yêu Trường Thiên không phải vì bận tâm đến Triệu Phổ nên mới bỏ đi? Tình huống kia chẳng phải là càng hỏng bét sao!

Triệu Phổ cau mày, “Không có lý do gì a... Nếu ông ấy thật sự động sát khí, trái tim kia hẳn là sẽ ngăn cản ông lại mới đúng.”

“Nhưng vừa rồi hoàn toàn không có cảm giác có người ngăn cản ông ta lại.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Chẳng lẽ bà ngoại của Bạch Ngọc Đường đang ngủ ư?”

Triệu Phổ lẩm nhẩm, “Đã xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ lại giống Thiên Tôn, trải qua trăm năm nên phong ấn bị mất đi hiệu lực sao?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 60: Tú Vân Dao

Edit: Tử Sa

Beta: Fin

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chia làm hai hướng, đi theo tung tích của hai huynh đệ họ Trần kia.

Bạch Ngọc Đường một đường theo dõi Trần Tử Vô, chỉ thấy hắn vội vã đi vào một trà lâu, lên lầu hai.

Ngũ Gia ở nóc nhà xa xa nhìn hắn một cái, cau mày, cảm thấy có lẽ mình đã bỏ công vô ích rồi.

Trần Tử Vô chỉ gặp Chương môn của vài môn phái, mà mấy môn phái ấy không lớn cũng không nhỏ, Bạch Ngọc Đường cũng biết một số người, trong đó không có tên tóc bạc nào.

Nếu đi theo cũng không có ích gì thì cứ bỏ đi cho rồi. Bắt Cẩm Mao Thử lớn chừng này tuổi rồi đi nghe lén mấy người giang hồ tán ngẫu những chuyện nhàn nhã ngày thường, quả là làm khó hắn mà.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, bỗng nhìn thấy có một bóng người cách đó không xa nhoáng lên một cái.

Động tác của người nọ tuy cực nhanh, nhưng rõ ràng là cố ý muốn cho Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mình.

Ngũ Gia hơi sững sốt một chút, cái người vừa nãy kia chẳng phải là Yêu Trường Thiên sao?

Bạch Ngọc Đường trước đó đã nhận được thư của nương hãn, biết ông ngoại mình cùng Yêu Trường Thiên đi về hướng Thục Trung. Tìm được Yêu Trường Thiên, có phải cũng đồng nghĩa với việc tìm được ông ngoại hãn không?

Ý nghĩ vừa thoáng qua, Bạch Ngọc Đường đã đuổi theo bóng đen kia.

Cuối cùng, trên một cây cầu nhỏ phía thành Tây, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Yêu Trường Thiên đang đứng ở đầu cầu cúi đầu nhìn nước sông.

Ngũ Gia do dự một chút... Hãn cũng không quá thân với Yêu Trường Thiên, tuy rằng hãn biết người này cả đời đều đi theo ông ngoại như cái bóng, nhưng Yêu Trường Thiên luôn tận lực tránh mặt người nhà họ Bạch.

Bạch Ngọc Đường còn đang do dự, thì không biết từ lúc nào Yêu Trường Thiên đã ngẩng đầu lên, nhìn về phía hãn.

Rõ ràng, Yêu Trường Thiên nhìn hãn, tựa hồ có điều gì muốn nói.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường liền đi lên chiếc cầu kia.

Đợi đến khi Bạch Ngọc Đường còn cách khoảng ba, bốn bước, Yêu Trường Thiên liền khoát tay áo, ý bảo hãn – Đừng tiến đến nữa.

Bạch Ngọc Đường liền dừng bước, nhìn lão.

Yêu Trường Thiên hỏi, “Sư phụ người đâu?”

“Ông có việc tìm ông ấy?” Bạch Ngọc Đường không đáp mà hỏi lại.

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, “Hãn không nói với người phải cách xa ta ra một chút sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão một lát, bước từng bước về phía trước.

Yêu Trường Thiên cũng dần lui từng bước qua một bên, nhất định phải giữ khoảng cách ba, bốn bước chân.

Bạch Ngọc Đường xoay người về cùng một hướng như lão, nhìn mặt hồ.

Yêu Trường Thiên lại hỏi, “Bé Mèo nhà Ân Hậu đâu? Hai người chẳng phải luôn dính với nhau sao, vậy mà lại tách ra à?”

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Yêu Trường Thiên, sau một lát, hỏi, “Vì sao ông lại đến Lương Châu phủ?”

Yêu Trường Thiên vờ như tùy ý, đáp, “Tới lấy chút đồ.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

“Các người đến làm gì?” Yêu Trường Thiên hỏi ngược lại Bạch Ngọc Đường, “Ngay cả tên đồ đệ ngốc kia của ta cũng đến đây.”

Bạch Ngọc Đường bỗng muốn cười, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe có người nói Triệu Phổ ngốc...

“Đến mua chút đồ.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Yêu Trường Thiên gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Ngũ Gia có chút nghi hoặc, rốt cuộc Yêu Trường Thiên gọi hắn đến để làm gì?

Mắt thấy lão sắp bước xuống khỏi cầu, Bạch Ngọc Đường tiến lên hai bước, “Tiền bối.”

Yêu Trường Thiên dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

“Ông tìm ta có việc sao?” Bạch Ngọc Đường trực tiếp hỏi.

Yêu Trường Thiên khẽ mỉm cười, “Ta thử xem bà ngoại người còn tỉnh không.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, chờ sau khi hiểu được, bèn vội hỏi, “Vậy, bà ấy còn tỉnh không?”

Yêu Trường Thiên không trả lời, xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ, nói với Giao Giao ở phía sau, “Đi theo ông ta.”

Nhưng mà Giao Giao không chịu đi, lại còn chạy ra trốn phía sau Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn nó.

Giao Giao lắc đầu với hắn, ý là – Không đi đâu! Sợ lắm!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Vậy người có tìm được Miêu Nhi ở đâu không?”

Giao Giao gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hất cằm với nó, ý bảo – Tìm Mèo đi.

Giao Giao bèn dẫn hắn đi...

...

Triển Chiêu đi theo Trần Tử Hư thì phát hiện tiểu tử này càng chạy càng tiến về vùng hẻo lánh, không khỏi cảm thấy có cơ hội rồi. Ban ngày ban mặt chạy đến địa phương không có dấu chân người, nhất định là chuẩn bị làm mấy trò bất hợp pháp gì gì đó...

Trần Tử Hư từ khu phố xá sầm uất đi qua ngõ hẻm hẹp, lại tới vùng ngoại thành, đi vào một khu rừng nhỏ.

Khinh công của Triển Chiêu tốt hơn nhiều so với Trần Tử Hư, vào rừng lại càng tiện cho y bám theo, cứ như vậy lúc ẩn lúc hiện trên ngọn cây, theo sát hẳn... Đi thẳng đến một khoảng đất trống trong rừng, ở nơi này, lại có một tòa đại trạch.

Quy mô của đại trạch cũng không nhỏ, nhưng vẫn chưa lớn bằng trang viên, trên tấm bảng hiệu ở cửa chính viết hai chữ “Phương Phủ”.

Triển Chiêu nhíu mày, Phương phủ này đang làm gì đây? Sao lại xây ở giữa núi rừng?

Trần Tử Hư đi tới cổng chính của Phương phủ, cũng không vào bằng cửa chính mà vòng ra cửa nhỏ phía sau, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Triển Chiêu tránh ở một gốc cây cao trong rừng im lặng lắng nghe, Trần Tử Hư gõ cửa ba tiếng dài hai tiếng ngắn, cuối cùng lại đập cửa một cái, hiển nhiên là đang ra ám hiệu cho ai đó.

Chẳng lâu sau, chỉ thấy cửa nhỏ mở ra, một nha hoàn mở hé cửa quan sát một chút, liền mở cửa cho Trần Tử Hư vào.

Lúc đi vào, Trần Tử Hư còn nhỏ giọng hỏi, “Phu nhân của người có nhà không?”

Nha hoàn gật đầu, “Có nhà. Phu nhân chờ người đã lâu, bây giờ còn đang khóc kìa.”

Trần Tử Hư bất đắc dĩ, “Khóc lóc thì có ích lợi gì? Kẻ thù đang ở trước mắt, báo thù mới là việc quan trọng!”

“Khuyên nhủ không nổi rồi. Trần thiếu chủ, người đi khuyên nhủ đi.”

Lúc này, Triển Chiêu đã lên đến ngọn cây, nghe hai người bọn họ nói chuyện, cũng hơi khó hiểu – Cái gì mà phu nhân báo thù... Không phải đi tìm tên tóc bạc sao?

Lại nhìn tòa nhà Phương phủ này một chút, đừng nhìn nơi này hẻo lánh nhưng bên trong rường cột được chạm trổ rất xa hoa, vừa nhìn qua đã biết phải tiêu phí rất nhiều.

Mặt khác, Triển Chiêu cảm thấy tòa nhà này hẳn là để cho nữ nhân ở, có hơi hướm Kim ốc tàng Kiều(106).

(106)Dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình. Câu này xuất phát từ truyện cổ về Hán Vũ Đế và Trần A Kiều

Triển Chiêu dù sao cũng lẫn lộn trong nha môn Khai Phong phủ đã lâu, ở ngay dưới chân Thiên Tử, có chuyện gì còn chưa thấy qua, tình huống này ở trong thành cũng không ít... Có một vài vị quan to trong triều, phú gia hoặc thương nhân, nếu chính thất trong nhà quá lợi hại, nhất quyết không cho nạp thiếp, thì đành lặng lẽ nuôi tiểu thiếp ở tiểu trạch đặt tại nơi hẻo lánh gì đó.

Nhưng Trần Tử Hư nhìn không có vẻ như đã thành gia, hơn nữa tòa nhà này tên là Phương phủ chứ không phải Trần phủ... Nghĩa là, hẳn đến thăm tiểu thiếp của người khác?

Băng qua dải cát trắng, qua hoa viên nuôi tiên hạc cùng không tước, có một lầu các màu trắng nằm phía sau.

Triển Chiêu cũng nhận ra cả tiểu lầu được xây dựng từ đá bạch ngọc, lại dùng cả đồ trang trí bằng bạc, được gia công khéo léo.

Triển Chiêu nhìn trời, liếc mắt xem thường, oán thầm cái vị có tiền mà thiếu phẩm vị này. Đồng dạng là tiểu lầu màu trắng, chỗ này so với tòa nhà

ở Hãm Không Đảo của Chuột nhà y thì hoàn toàn kém xa!

Triển Chiêu phát hiện trong viện có một gốc cây ngô đồng rất cao, bèn nhảy xuống trên đỉnh cây, tiếp tục quan sát.

Trần Tử Hư vừa tiến vào cửa viện, cánh cửa của tiểu lâu màu trắng liền được mở ra, một nữ tử toàn thân áo trắng chạy ra, nhào vào lồng ngực hắn mà khóc.

Trần Tử Hư dịu giọng an ủi nàng, ôm nàng dẫn vào trong, miệng nói, “Phu nhân đừng vội, có ta ở đây!”

Bình thường vốn Triển Chiêu cũng không phải là dạng bát quái gì, nhưng mà vụ này có vẻ khá mập mờ nha.

Không tìm thấy tên tóc bạc nhưng lại khai ra được “gian tình” của Trần Tử Hư, Triển Chiêu với mục đích lát nữa trở về sẽ “kể chuyện bát quái” cho Chuột nhà y nghe, bèn đáp xuống nóc nhà của tòa tiểu lâu màu trắng kia, thuận thực chọn một mảnh ngói... một tay tiếp lấy mảnh ngói vừa bay lên, Triển hộ vệ dựa gần xuống, nhìn tình huống trong phòng.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, vị nữ tử kia không phải đang mặc một thân áo trắng, mà là đang để tang. Nhìn lại phục sức – Là quả phụ sao?

Triển Chiêu âm thầm “Chậc chậc” hai tiếng, thầm thắc mắc không rõ Trần Tử Hư đang làm cái gì đây?

Sau đó, Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra, trong những người có tiền ở vùng Thục Trung này, quả thật có một người họ Phương! Dực Vương Tây Thục Phương Tiến Bách!

Phương Tiến Bách là người bán dược lớn nhất vùng Tây Nam. Người này rất được hoan nghênh trên giang hồ, rất nhiều loại dược cổ quái hắc đều có thể tìm ra, cũng có quan hệ khá tốt với Hãm Không Đảo, Công Tôn

đôi lúc muốn mua vài dược liệu hiếm có cũng nhờ Bạch Ngọc Đường tìm Phương Tiến Bách.

Triển Chiêu dù sao cũng đã nghe qua vài tin đồn về Phương Tiến Bách... Nghe nói khi xưa người này vừa nghèo vừa khổ, là nhờ vào nhà vợ mới trở nên giàu sang, bởi vậy cực kỳ sợ vợ mình, vẫn không dám nạp thiếp. Chẳng lẽ vị này là tiểu thiếp hãn nuôi bên ngoài?

Mặt khác, Triển Chiêu lúc trước đã nghe Công Tôn nói qua, không lâu trước đây Phương Tiến Bách đã ngoài ý muốn mà qua đời, tuổi không lớn lắm, cỡ khoảng đầu năm mươi, cũng hơi đáng tiếc.

Triển Chiêu dẫn lòng kiên nhẫn nghe vị “tiểu thiếp” nhu nhu nhược nhược kia vừa khóc vừa tâm sự cùng Trần Tử Hư, lắc đầu cảm thấy bất bình giùm Phương Tiến Bách, tâm nói, lão Phương lão Phương à, uống cho người đi xưng huynh gọi đệ với Trần Tử Hư, người mới chết có bao lâu đâu, chưa gì đã bị đào góc tường rồi, chắc chắc chắc... Trần Tử Hư rất không trượng nghĩa!

Từ cuộc nói chuyện của hai người họ, Triển Chiêu cũng biết được chút chuyện – hóa ra Phương Tiến Bách không phải chết ngoài ý muốn, mà vì xe ngựa gặp nạn nên mới dứt mệnh, người ra tay chính là tên tóc bạc kia, Trần Tử Hư đang giúp vị Phương phu nhân này điều tra án mạng.

Triển Chiêu nhú nhú mày – Lại là xe ngựa gặp nạn? Trần Tử Hư và Trần Tử Vô ngồi cùng bàn ăn cơm với tên tóc bạc kia, là thay lão Phương bắt hung thủ, hay là còn có ẩn tình gì khác?

Nói chuyện một hồi, một nam một nữ dưới kia càng nói Triển Chiêu càng thấy không thích hợp... Là do vị tiểu thiếp này của Phương Tiến Bách vốn đã lãng lơ, hay do Trần Tử Hư là tay phong nguyệt già đời gặp dịp thì chơi đây? Triển Chiêu nghe đến nỗi muốn ói, còn nghe tiếp chắc cơm chiều cũng không ăn nổi nữa. Y cũng lười nghe đến cuối, tính rời đi.

Vừa chuẩn bị xếp lại mảnh ngói kia xuống, Triển Chiêu vốn thính tai... Chợt nghe một câu nói bay vào lỗ tai mình.

Trần Tử Hư hỏi nàng kia, có biết khi còn sống lão Phương cất Tú Vân Dao ở chỗ nào không.

Thanh Tú Vân Dao này, Triển Chiêu cũng đã từng nghe người nói qua. Không phải là nghe tiền bối giang hồ nào nhắc qua, mà là nghe Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử thường nói đến.

Tú Vân Dao là một bộ đao rất nhỏ, lưỡi đao mỏng như cánh ve, chuyên dùng để chữa bệnh.

Những lúc Công Tôn đi khám bệnh tận nhà, thường mang theo một bộ châm và một bộ đao. Đao y dùng cực nhỏ nhưng rất sắc bén, là y đao.

Kể cũng dọa người, có đôi khi Công Tôn trực tiếp mổ bụng cho bệnh nhân. Có một vị phụ nhân khó sanh, sau khi Công Tôn dùng châm cắm lên bụng nàng, bèn trực tiếp mổ bụng mà lôi đứa trẻ sơ sinh ra. Người nhà phụ nhân kia cũng bị dọa cho bất tỉnh, sau khi lấy đứa nhỏ ra Công Tôn liền dùng kim khâu lại vết mổ, chẳng lâu sau đều ổn cả. Bây giờ đứa nhỏ kia rất hiếu động, thích chạy nhảy khắp nơi, mà thân thể sản phụ cũng khỏe mạnh, đã sinh luôn đứa thứ hai rồi.

Lúc ấy, bọn Triển Chiêu cũng có nghiên cứu qua y đao Công Tôn dùng. Mà Công Tôn cũng nói cho bọn họ nghe, trong y đao, Tú Vân Dao thuộc loại chí bảo. Dùng đao này, trên miệng vết thương cũng không hề lưu lại vết máu.

Triển Chiêu giữ lại mảnh ngói vốn đang định thả xuống, cau mày tiếp tục nghe, trong lòng khó hiểu – Trần Tử Hư cần Tú Vân Dao làm gì? Nghe Công Tôn nói trên đời này chỉ còn lại ba bộ Tú Vân Dao. Một bộ đã được chôn theo vị hoàng đế nào đó, một bộ nằm trong tay sư phụ y, bốn vị sư

phụ nhà y cùng thay phiên nhau xài, còn một bộ nữa thì không biết tung tích.

Triển Chiêu suy nghĩ, những thứ đồ như Tú Vân Dao này, trong tay Công Tôn chính là vật tốt dùng để trị bệnh cứu người, nếu thuộc về người khác cũng chỉ có thể làm đồ trang trí, quá lãng phí. Nếu có manh mối, không bằng đi tìm giúp Công Tôn, xem người nhà Phương gia có chịu bán không.

“Ta có nghe lão gia nhắc tới chuyện Tú Vân Dao...”

“Dao được cất giấu ở đâu?”

“Hình như là Thẩm gia, nói muốn bán đấu giá.”

Mắt Triển Chiêu cũng sáng lên – À há?!

Y vẫn đang vui vẻ, bỗng nhiên... Cảm thấy có một ánh mắt đảo qua.

Triển Chiêu là ai chứ, ánh mắt này bất thiện... Y biết có thể mình đã bị phát hiện, liền lập tức lóe lên...

Ngay tại chỗ y vừa ngồi ban nãy, “Đoàng” một tiếng đã bị nổ tung thành một lỗ lớn. Mái ngói màu trắng hóa đen kịt, lại còn bốc khói.

Triển Chiêu nhảy hai, ba cái đã trở lại trên ngọn cây ngô đồng kia, đồng thời, chợt nghe vị phu nhân kia chấn kinh kêu lên, Trần Tử Hư chạy nhanh ra, “Kẻ nào đấy?!”

Triển Chiêu chau mày...

Chỉ thấy một người tóc bạc đáp xuống trong viện, đứng đối diện Trần Tử Hư.

Trần Tử Hư chau mày, “Sao ngươi lại tới đây?”

Cùng lúc đó, vị nữ tử vừa chạy đến cửa phòng cũng sợ hãi, chỉ vào người tóc bạc kia, “Là người... Là người giết lão gia nhà ta.”

Kẻ đầu bạc kia liếc nhìn phụ nhân một cái, hỏi Trần Tử Hư, “Thứ đó đâu?”

Trần Tử Hư trả lời, “Ở Thâm gia.”

Người nọ gật đầu một cái.

Lúc này, phụ nhân kia tựa hồ cũng hiểu ra, trợn mắt nhìn Trần Tử Hư, “Người... Các người cùng một phe? Người gạt ta?”

Trần Tử Hư từng bước tiến lên, nâng tay bóp cổ vị phụ nhân kia.

Ngay lúc hăn dùng sức định vặn cổ vị phụ nhân đó, một hòn đá bay tới đập trúng cổ tay hăn.

Trần Tử Hư nhíu mày buông lỏng tay, phụ nhân kia liền ngã sấp xuống mặt đất, nằm rạp ra cổ thở, rốt cuộc cũng vớt được cái mạng nhỏ về.

Trần Tử Hư quay đầu lại, tên tóc bạc kia cũng ngẩng đầu, nhìn tường viện cách đó không xa.

Lúc này, Triển Chiêu đang đứng trên tường viện, lắc lắc đầu.

Trần Tử Hư ra tay cũng thật ngoan độc, giết người không chớp mắt, nào có giống danh môn chính phái chứ.

Hiển nhiên Triển Chiêu sẽ không trơ mắt nhìn phụ nhân kia chết thảm, nghĩ bị phát hiện thì bị phát hiện, dù sao cũng không sợ đắc tội thêm với Trần gia, y đã sớm đắc tội rồi.

“Triển Chiêu?” Sắc mặt Trần Tử Hư biến đổi, hơi khấn trương nhìn người tóc bạc kia.

Kẻ tóc bạc hơi nhướng mày, nhìn Triển Chiêu, “Ồ? Người là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Các hạ xưng hô thế nào?”

Sở dĩ Triển Chiêu hỏi thế này, là vì y cũng hơi hoang mang...

Người trước mắt quả thật có một mái tóc ngắn màu bạc, nội lực cũng rất cao, vừa mang độc vừa nóng rực cương mãnh, rất giống công phu của Yêu Trường Thiên, cả mái tóc bạc cũng ăn khớp với người bị tình nghi, chỉ có một điều duy nhất! Người tóc bạc trước mắt này cũng không còn trẻ! Hẳn không phải là cùng một người với kẻ mà bọn Triển Chiêu nhìn thấy lần trước! Tuổi của vị này cũng đã cao, hẳn là phải cỡ bảy, tám mươi tuổi, nhìn khá tiêu tụy, hai mắt trắng đục, nếp nhăn trên mặt trông cũng có vẻ đáng sợ.

Từ một chương ban nãy, Triển Chiêu đã cảm nhận được nội lực thâm hậu của người này, nhưng không biết vì sao đến đây.

Ánh mắt Trần Tử Hư nhìn Triển Chiêu không hề có một chút hảo ý, hần thấp giọng nói với người tóc bạc, “Không thể lưu lại người sống.”

Triển Chiêu hí mắt, tâm nói, Trần Tử Hư, người quả là cái đồ tiểu nhân ngụy quân tử, lát nữa Miêu gia có rảnh sẽ đánh người một trận rồi tính sau!

Kẻ tóc bạc kia cười lạnh, cặp mắt trắng liếc nhìn Triển Chiêu, mở miệng, “VẬY bắt đầu từ người, kẻ thứ nhất bị lấy mạng chính là người!”

Triển Chiêu nở nụ cười, làm một con mèo, đương nhiên y phải châm chọc người ta rồi, vừa mở miệng đã nói, “Yêu Trường Thiên cũng chưa có khẩu khí như người... À, không phải, là Phong Thiên Trường mới đúng.”

Quả nhiên, sau câu nói của Triển Chiêu, sắc mặt bạch y nhân kia liền thay đổi.

Triển Chiêu thấy mắt hăn lộ ra hung quang, trong lòng cũng hiểu rõ, quả nhiên là tới vì Bạch Quỷ Vương!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 61: Cực Hàn

Edit: Fin

Beta: Linh

Triển Chiêu vốn theo dõi Trần Tử Hư nhưng lại vô tình khai ra ‘gian tình’ của hắn, đã vậy nửa đường lại xuất hiện thêm một lão già tóc bạc, muốn lấy tính mạng của y.

Lão già kia và Triển Chiêu là lần đầu gặp mặt nhưng cứ như có mối thâm thù đại hận nào không bằng, Triển Chiêu khẳng định trước kia mình tuyệt đối chưa từng thấy qua lão già này, có thể thấy được cừu hận này là do ông ngoại y năm ấy kéo tới... Vị trước mắt này cùng Yêu Trường Thiên có quan hệ gì đây?

Không biết có phải vì ‘Yêu ai yêu cả đường đi’ hay không mà Triển Chiêu vô cùng thích ông ngoại của Bạch Ngọc Đường, các phương diện của Lục Thiên Hàn đều rất giống Bạch Ngọc Đường, nhất là vẻ ngoài phong lưu đến tuyệt đỉnh ấy, người như thế thường không dễ dàng yêu thương một ai đó, sau khi ái nhân mất đi thì lại càng đáng thương hơn, bởi vì đã hết hy vọng nên tâm cũng chết theo, nhưng cứ một mực cố chấp âm thầm đặt người đó vào trong tim, cũng không cần người khác phải an ủi.

Thế nên đối với chuyện Yêu Vương quyết định đem trái tim bà ngoại Ngọc Đường thay cho Yêu Trường Thiên, một mặt Triển Chiêu chỉ cảm thấy rất tàn nhẫn, mặt khác lại cho rằng đối với Lục Thiên Hàn mà nói, có lẽ cũng không hẳn là chuyện xấu, ít nhất cũng có thứ để tưởng niệm. Cũng

không biết liên hệ thế nào, Triển Chiêu đã đem Yêu Trường Thiên về phía bên ông ngoại y và Thiên Tôn một cách rất tự nhiên, y vẫn luôn cảm thấy lão cũng là người một nhà với bên mình, có lẽ trong đó cũng có vài phần quan hệ với Triệu Phổ... Tóm lại không được phép động vào Yêu Trường Thiên! Muốn động vào trái tim bà ngoại của Chuột nhà y lại càng không được!

Cho tới nay, Triển Chiêu vẫn cảm thấy Chuột nhà y rất hay vấp phải những chuyện đau lòng, vừa nói như vậy, đại đa số mọi người phỏng chừng đều cho rằng Triển Chiêu điên rồi, nếu người như Bạch Ngọc Đường mà còn khiến người ta đau lòng, vậy thì trên đời này còn có người nào không làm cho người ta đau lòng nữa? Triển Chiêu tất nhiên có tự mình tóm tắt một phen, loại người như Bạch Ngọc Đường, người đừng nhìn hẵn muốn gì có nấy, nhưng thứ mà hẵn thật sự cảm thấy rất quan trọng thì chỉ có một thứ mà thôi, nhưng nếu như không có, vậy thì hết thấy sự tồn tại của mọi thứ khác cũng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, người như thế so với người có dã tâm bưng bưng cái gì cũng đều muốn có thì càng đáng thương hơn rất nhiều. Về thứ Bạch Ngọc Đường thực sự yêu thích, trong lòng Triển Chiêu tự nhiên hiểu rõ, cho nên y cũng rất bận tâm đến mạng nhỏ của mình.

Người tóc bạc vừa đến này Lai giả bất thiện(107), cao thủ như Triển Chiêu liếc mắt một cái đã nhìn ra nội lực của hẵn cao hơn mình, hơn nữa hẵn còn mang sát khí, đối phó có thể không dễ dàng, nhưng mà không phải là không có cách nào đối phó được.

(107)Người đến không có ý tốt

Ma Cung hơn ba trăm Ma đầu, công phu so với Triển Chiêu tốt hơn nhiều, Triển Chiêu rất có kinh nghiệm đối phó với với cao thủ, xét về mặt tổng thể võ công, Triển Chiêu cao cơ hơn một chút so với Bạch Ngọc Đường, hạ thủ ở chỗ khác cũng có hiệu quả!

Nhưng cũng có chút không đúng, người tóc bạc này mới bị Triển Chiêu nói ba hai câu đã phát cáu rồi, sát ý cuồn cuộn như sóng vỗ, Triển Chiêu tâm nói vị này thế nào mà đối với mình cứ như y là kẻ thù giết cha hắn không bằng vậy...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đột nhiên nghiêng đầu, “Chẳng lẽ... Người là con trai Yêu Trường Thiên?”

Lão già sừng sốt.

Triển Chiêu sờ cằm đánh giá hắn, “Không giống a... tướng mạo Yêu Trường Thiên dù sao cũng không tồi, lại nói ông ta vẫn là ca ca của bà ngoại Ngọc Đường đấy, là con cháu dù sao cũng phải có vài phần nhan sắc chứ...”

Trần Tử Hư ở phía sau không ngừng lắc đầu, hắn cùng Triển Chiêu tuy không quen biết, nhưng Triển Chiêu khi còn bé thường đến Đường Môn, ngẫu nhiên đã từng gặp qua vài lần, hắn chỉ biết vị này cái khác không nói, riêng mồm mép rất lưu loát.

Trần Tử Hư thấy người tóc bạc cả đầu cũng đã bốc hơi nước, liền nhắc nhở hắn, “Người đừng để ý đến y, cứ trực tiếp giết chết là được!”

Triển Chiêu lộ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Trần Tử Hư, tâm nói Miêu gia với người có thù lớn như vậy sao?

Tính khí người tóc bạc tương đối nóng nảy, hình như hắn ngại Trần Tử Hư vương vãi, liền đưa một tay đẩy hắn ra, sau đó một vận nội lực một cái... Từ bốn phía xung quanh, sương mù dần dần nổi lên rồi tụ lại đây.

Triển Chiêu cau mày – Đây là sương độc lúc đoàn xe bị tập kích!

Trần Tử Hư vội vàng che lại mũi miệng, muốn tìm chỗ để trốn.

Còn Triển Chiêu lại là nhảy một cái... Không có nữa!

Lúc này không chỉ Trần Tử Hư, mà người tóc bạc kia cũng ngẩn người, sau đó ngẩng đầu nhìn trời... Triển Chiêu đã sớm nhảy lên trời cao rồi, hơn nữa bởi vì có sương mù nên lúc này không nhìn thấy y ở đâu nữa.

Người tóc bạc nhú mày – Triển Chiêu quả nhiên là hậu nhân của Ân Hậu, khinh công kinh người.

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng huýt gió.

Người tóc bạc đột nhiên chợt lóe... Một mảnh mái ngói từ trong sương mù bay tới, từ chỗ người tóc bạc phi thân tránh đi “Bốp” một tiếng đập trúng mặt Trần Tử Hư.

Trần Tử Hư “Ai nha” một câu rồi lão đảo té ngã trên mặt đất, lau một cái, máu mũi dính đầy tay.

Trần Tử Hư đưa tay che mũi, hình như là bị ném vỡ xương sống mũi rồi, hăn tự hiểu rõ... Triển Chiêu này không phải ném sai chỗ mà là cố ý ném tới xương mũi hăn!

Một chiêu tập kích sương độc bất ngờ của người tóc bạc vốn muốn đánh đòn phủ đầu, ai mà biết khinh công Triển Chiêu lại quá tốt, nhoáng một cái đã bay lên phía trên sương mù.

Sương mù luôn phảng phất ở phía dưới, y ở trên cao không bị sương độc ảnh hưởng, có ném mái ngói vào trong viện thì bọn họ cũng khó lòng phòng bị.

Sau khi Trần Tử Hư bị mấy mảnh ngói đánh trúng thì có chút chịu không nổi.

Người tóc bạc vung tay lên... Sương độc dần dần tiêu tán.

Lại ngược mắt xem, nóc đại trạch ở Phương phủ này đều đã bị Triển Chiêu phá gần hết, trong tay Triển Chiêu lúc này còn đang cầm một mảnh ngói đây, ném về Trần Tử Hư “Bộp”... lại một mảnh nữa, vừa vỗ vỗ tay hỏi người tóc bạc kia, “Chiêu này của người ta từng thấy Triệu Phổ dùng qua, gọi là Tụ Vân Thức, Triệu Phổ chỉ dùng để tụ gió cát lại, nội lực hẳn không mang độc giống người... Nhưng công phu mà hai người dùng đều cùng một loại.”

Người tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử xem như có chút kiến thức.”

“Người và Yêu Trường Thiên có quan hệ gì?” Triển Chiêu tò mò hỏi, “Vì sao lại có công phu của ông ta?”

“Người biết công phu của Ân Hậu, có gì kỳ quái chứ?” Người tóc bạc lạnh giọng hỏi.

Triển Chiêu há to miệng, “Người thật sự là con trai Yêu Trường Thiên? Ông ta không phải là không thành thân sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Người tóc bạc bị Triển Chiêu làm cho tức giận không ít, há mồm vừa định nói gì đó, đột nhiên nuốt lời lại.

Cơ hồ là cùng lúc, Triển Chiêu cũng cảm giác được một cỗ nội lực đang đánh tới... liền hơi nghiêng người.

Một thân ảnh vừa lúc Triển Chiêu nghiêng mình mà lướt qua, rơi xuống bên cạnh lão già tóc bạc trong viện kia.

Triển Chiêu cùng hắn xẹt qua, tránh khỏi cú đánh lén của hắn, rơi xuống một bên, nhìn lại chỗ vừa đứng ban nãy thì thấy mái ngói màu trắng đã biến thành màu đen, còn mang theo chút ánh sáng màu tím nhạt...

Triển Chiêu cau mày nhìn người trong viện.

Lúc này, người tới vẫn là một đầu tóc bạc, nhưng tuổi thì nhỏ hơn nhiều... Đúng là người trẻ tuổi mà ngày đó bọn họ đã nhìn thấy trong khách điếm.

“Thiếu chủ.”

Lão già có vẻ rất tôn trọng người trẻ tuổi kia.

Triển Chiêu đứng ở trên nóc nhà, bắt đầu tính thử tuổi của người trẻ tuổi kia... Người này công phu quả thật rất cao, nhưng công phu lão già tóc bạc hiển nhiên là cao hơn một chút...

Trần Tử Hư ôm vết thương mệt mỏi đứng lên, người trẻ tuổi tóc bạc lạnh mắt nhìn hắn một cái, cũng không nói gì, trong mắt đều là vẻ khinh miệt.

Triển Chiêu cảm thấy ánh mắt vị này nhìn Trần Tử Hư rất thích hợp, không biết có lai lịch gì, khí phách cũng không nhỏ.

Người trẻ tuổi kia quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một chút, mở miệng hỏi, “Bách Hoa Đăng đang ở trong tay người?”

Triển Chiêu nghe thấy giọng hắn có một chút khẩu âm Tây Bắc, cảm thấy kỳ quái... Vùng Thục Trung phần nhiều là khẩu âm Tây Nam, còn Hắc Phong Thành thì ngược lại có rất nhiều khẩu âm Tây Bắc.

“Bách Hoa Đăng đã bị Triệu Phổ thiêu hủy rồi.” Triển Chiêu trả lời.

“Triệu Phổ...” Thời điểm người tóc bạc nói ra hai chữ ‘Triệu Phổ’, ngữ khí có chút vi diệu, vì thế Triển Chiêu hoài nghi không biết có phải hai người bọn họ có chút ân oán cá nhân hay không.

“Làm sao Triệu Phổ có thể hủy Bách Hoa Đăng được.” Người tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Ta cũng không phải là kẻ vô dụng như mấy thùng

cơm của Võ lâm Trung Nguyên các người mà có thể dễ dàng lừa gạt như vậy, giao Bách Hoa Đăng cho ta, thứ này vốn không phải là đồ của các người.”

Triển Chiêu khê cười, “Ai nói không phải đồ của chúng ta chứ?”

“Vật kia vốn thuộc về Bạch Quỷ Vương.” Người tóc bạc nói.

“Cũng không phải sao.” Triển Chiêu cười, “Nếu là của Bạch Quỷ Vương, vậy người thân thiết nhất với ông ta không phải là đồ đệ Triệu Phổ của ông ta sao? Thế nào mà người còn có quan hệ thân thiết với ông ta còn hơn cả thân nhân nữa vậy?”

Người tóc trắng tất nhiên có thể nghe ra Triển Chiêu chỉ nói lời suông để lừa người, gật đầu một cái, nói, “Đều nói người Hán nguy hiểm xảo trá, quả nhiên đúng là như thế, đã vậy còn không biết xấu hổ!”

Triển Chiêu đưa tay vỗ ngực một cái, ai nha, lần đầu tiên bị nói như vậy...

“Có điều nếu nói...” Triển Chiêu còn thật sự khoanh tay lại suy nghĩ cẩn thận một chút, “Ông ngoại cũng không tính là người Hán, cho nên ta chỉ là một nửa người Hán, Triệu Phổ cũng chỉ là một nửa, bà ngoại Ngọc Đường cũng là đồng hương của nhóm các người đây, cho nên hẳn cũng là một nửa...”

“Bạch Ngọc Đường căn bản không thể xem là người của Bạch Quỷ Tộc được!” Người trẻ tuổi kia không mở miệng, nhưng lão già lại nóng nảy trước, nhảy dựng lên rống to.

Người trẻ tuổi khê nhú mày, quay đầu lại trừng mắt nhìn lão già kia một cái.

Lão già cũng ý thức được mình vừa lỡ mồm, vội vàng ngậm miệng.

Triển Chiêu gật gật đầu, khẽ cười, “Thì ra các ngươi là người của Bạch Quỷ Tộc... Cũng chính là tộc nhân ban đầu của Quỷ Vương, ừm, ít nhiều cũng xem như quan hệ họ hàng cũ.”

Trần Tử Hư lúc này cũng đã lau khô máu trên mặt, hung tợn liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, nói với hai người tóc bạc, “Hắn chính là kẻ giáo hoạt như thế, tuyệt đối không thể để hắn còn sống rời khỏi nơi này.”

Người trẻ tuổi kia quay đầu lại, gật đầu với lão già một cái.

Người tóc bạc lớn tuổi đưa tay, rút từ bên hông ra một thanh ống trúc.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn – Ai lấy ống trúc làm vũ khí?

Chỉ thấy lão già kia ném ống trúc lên bầu trời một cái, “Bụp” một tiếng... Ống trúc nổ tung, một đám bột phấn màu tím nhạt được vẩy ra.

Triển Chiêu ngẩng mặt... Chỉ thấy thứ bột phấn kia theo gió phiêu tán, cơ hồ là cùng lúc này, xung quanh bắt đầu sinh ra cảm giác nóng rực.

Triển Chiêu hơi nheo mắt... Tuy rằng không biết thứ bột phấn này là cái gì, nhưng nguyên lý có thể không khác lắm với Lân phấn của Hồng Cửu Nương...

Nhìn lại trong viện, hai tay lão già kia vừa nhấc đã múa may trên không trung... Từ không trung lập tức xuất hiện vài bức tường lửa.

Trước đây Triển Chiêu từng cùng Bạch Ngọc Đường tán gẫu qua, trong Thập đại cao thủ Ma Cung, công phu của Hồng Cửu Nương thuộc loại rất khó phòng thủ, nhưng mà Cửu Nương lại sợ nhất hai người, một người là Thiên Tôn, người còn lại chính là Lục Thiên Hàn... Bởi vì nội lực của hai người bọn họ là băng, băng có thể khắc hỏa.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liệu y có thể bắt chước nội lực cực hàn của Bạch Ngọc Đường một chút không?

Lâu ngày ở chung một chỗ, ít nhiều gì cũng sẽ có chút ảnh hưởng lẫn nhau, hai người bọn họ cũng không gây khó dễ lẫn nhau như người ngoài, bình thường vốn cùng nhau luyện công, đối với công phu của đối phương tất nhiên thập phần hiểu rõ.

Triển Chiêu biết nguyên lý nội lực cực hàn hình thành, vì thế...

Đang lúc Triển Chiêu chuẩn bị nghịch hành nội lực của mình, định thử khắc chế vài đạo tường lửa, bỗng nhiên... Xung quanh đột nhiên rùng cả mình.

Triển Chiêu vừa nhấc mắt... Cảm giác thật vi diệu!

Y vừa ngẩng đầu, chỉ thấy xung quanh những bức tường lửa trên không trung bỗng dần hình thành mấy bức tường băng, cùng lúc đó, bông tuyết trắng muốt trên bầu trời từ từ hình thành... Mây mù ngập tràn.

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy bông tuyết hình thành như thế nào, ngay tại thời điểm trận hàn ý kia vừa mới kéo tới, suy nghĩ chợt lóe qua trong đầu y chính là – Ngọc Đường đến?

Nhưng theo hàn ý càng ngày càng đậm, Triển Chiêu mới phát hiện sự bất đồng trong đó, đây không phải nội lực Thiên Tôn, nói cách khác cũng không phải của Bạch Ngọc Đường...

Tường lửa đụng vào tường băng, kết quả tất nhiên là “Rào rào” mưa to tầm tã như trút nước.

Triển Chiêu muốn tránh khỏi hạt mưa do sợ có độc... Nhưng chuyện kỳ diệu lại xảy ra.

Rõ ràng là mưa rất to, nhưng trong khoảnh khắc giọt nước mưa chấm đất thì bị đông cứng thành băng cầu, lăn lóc cộc đầy đất.

Trước kia Triển Chiêu từng nghe Bạch Ngọc Đường nói qua điểm khác nhau giữa nội lực cực hàn của sư phụ và ông ngoại hẳn nhưng y vẫn có chút không rõ, hôm nay trông thấy mới thật sự hiểu được, thì ra là phân biệt như vậy! Hàn khí của Thiên Tôn đến từ đỉnh Thiên Sơn, hàn khí của Lục Thiên Hàn lại đến từ Băng Nguyên Cực Bắc, một người là chí cao mà hàn, một người còn lại là vạn dặm đóng băng mà hàn... Nội lực Thiên Tôn cao, nhưng lạnh, còn Lục Thiên Hàn là rất lạnh a, rét lạnh đến mức Triển Chiêu phải dậm chân.

Hai người tóc bạc nhìn cầu băng đầy mặt đất, cùng trao đổi một ánh mắt.

Lão già tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được Thiên Tôn...”

“Mắt ngươi mù sao.”

Một tiếng nói theo bên kia truyền tới.

Triển Chiêu gật đầu, này là Bạch Ngọc Đường nhà y, y hiểu được... Quả nhiên, chỉ thấy trên nóc nhà đối diện, Bạch Ngọc Đường nhảy lên.

Trần Tử Hư ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, liền nhú mày lùi lui sau hai bước.

Bạch Ngọc Đường quét mắt nhìn ba người phía dưới một cái, cũng hơi kinh hãi, may mà nhanh chân chạy đến, bằng không con Mèo ngu kia phải đơn độc đối phó với hai bình lửa thì lại phải chịu thiệt!

Lão già tóc bạc kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường – Không phải Thiên Tôn, chẳng lẽ là Bạch Ngọc Đường? Người này tuổi còn trẻ thế mà lại có

nội lực cao như vậy...

Chẳng qua là hắn còn chưa nghĩ ra, chợt nghe thấy một tiếng “Lạch cạch”... Thanh ống trúc vừa nẩy vẫn còn ở trên trời mà giờ đã bị đông cứng thành một cái cột băng, bị quăng xuống dưới mặt đất.

Một người xuất hiện ở bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm giác rất rõ ràng lại lạnh thêm vài phần nữa, quay sang... Lục Thiên Hàn đã đi tới.

Triển Chiêu âm thầm “Chặc chặc” hai tiếng, nhìn bộ dáng lão nhân này một chút.

Lục Thiên Hàn tóc xám mắt xám, trên tướng mạo có một nửa bóng dáng Bạch Ngọc Đường, nếu chia dáng vẻ Bạch Ngọc Đường ra thành hai, thì một phần tuần mỹ đến từ Bạch Hạ, còn một phần anh khí cao quý kia chính là kế thừa từ Lục Thiên Hàn.

Triển Chiêu có thể tưởng tượng ra lúc Lục Thiên Hàn tuổi trẻ trông anh tuấn như thế nào, không giống với Tứ Đại Thánh Nhân vĩnh viễn ở nơi đầu sóng ngọn gió(108), Lục Thiên Hàn là một người bị thế nhân quên lãng, hoặc thậm chí chính hắn cũng muốn quên đi mình là cao thủ, dùng lời ông ngoại nhà mình mà nói, vị này cả ngày tránh ở trong hầm băng tự ngồi chơi một mình, không có việc gì thì không bao giờ xuất môn.

(108)Ví người phải trực tiếp đương đầu với những khó khăn, nguy hiểm lớn nhất

Lục Thiên Hàn trước nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, nhìn hắn cười tủm tỉm.

Sắc mặt Lục Thiên Hàn cũng ôn hòa vài phần, hần hiển nhiên còn cực kì thích Triển Chiêu, vươn tay vỗ nhẹ lên vai y.

Triển Chiêu lúc này mới chú ý tới trên bả vai mình có vài mảnh băng vụn màu tím nhạt... Thì ra những độc phấn kia đã cách gần mình như vậy.

Lục Thiên Hàn quay đầu lại, liếc mắt nhìn phía dưới một cái, nhìn thấy hai người tóc bạc kia, lắc lắc đầu, “Thi Hỏa Quỷ.”

Người trẻ tuổi kia liền chau mày, lão già bên cạnh hô lên, “Là người!”

Sau khi Lục Thiên Hàn nhìn thoáng qua một lần thì không muốn nhìn đến bọn họ lần thứ hai, nhìn đối diện Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà, hỏi, “Nói như vậy, trái tim kia đã bị đào ra rồi?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút xem khả năng Bạch Ngọc Đường giấu diếm Lục Thiên Hàn là bao nhiêu... Mỗi tội Chuột nhà y rất thành thật, ông ngoại lại không phải người ngoài, không cần suy nghĩ liền gật đầu.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, lại nhìn hai người tóc bạc trong viện bị hần gọi là “Thi Hỏa Quỷ”, đột nhiên nở nụ cười...

Triển Chiêu kinh hãi mà mở to hai mắt nhìn Lục Thiên Hàn nở nụ cười ở bên cạnh, trong trí nhớ của y, đây được xem là lần thứ nhất hay lần thứ hai nhìn thấy Lục Thiên Hàn cười?

Bạch Ngọc Đường so với Triển Chiêu còn kinh ngạc hơn, hần đã lớn như vậy nhưng cũng chưa từng thấy ông ngoại hần cười quá vài lần đâu...

“Ta không quan tâm các người có bao nhiêu người.” Lục Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, “Các người ai dám đụng vào trái tim kia, thì xác định diệt tộc thêm một lần nữa.”

Nói xong, xoay người định đi.

“Trái tim kia vốn thuộc về Bạch Quỷ Vương!” Người trẻ tuổi tiến lên một bước.

Lục Thiên Hàn chợt dừng bước, quay đầu lại...

Triển Chiêu vội vàng thối lui hai bước, mái ngói xung quanh vang “Rầm” một tiếng, kéo ra một mảng băng lớn xung quanh cũng bị rạn nứt theo, mặt đất dưới chân người trẻ tuổi ấy nứt cả vỏ, phát ra một tiếng nổ thật lớn.

Trần Tử Hư đứng cứng ngắc tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lục Thiên Hàn lạnh mắt nhìn hai người kia, “Ai nói là tim của hắc?”

Theo lời nói của Lục Thiên Hàn, xung quanh bắt đầu bị đóng băng... Hai người tóc bạc nhảy một cái lên nóc phòng, người người trẻ tuổi kia tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng lão già tóm chặt cánh tay hắc vội vàng chạy đi.

Hai người kia bỏ chạy, Trần Tử Hư lại chậm một bước, hoặc nên nói chân bị đông cứng nên không thể động đậy... Chờ tới lúc hắc hiểu được, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh hắc rồi.

Ngũ gia vươn tay tóm hắc, “Có chuyện muốn hỏi người!”

Nói xong, tóm Trần Tử Hư nhảy lên nóc phòng.

Triển Chiêu vỗ vỗ mặt mũi bầm dập của Trần Tử Hư, cùng Bạch Ngọc Đường mang theo hắc, đi theo Lục Thiên Hàn...

Đại trạch Phương phủ bị đông cứng hơn phân nửa, cả lầu các màu trắng đều bị đóng băng, cột băng cao hơn nóc phòng không ít, ánh nắng chiếu xuyên xuống trở nên trong suốt long lanh.

Xa xa, người trẻ tuổi áo trắng kia tránh khỏi tay lão già, “Tên kia chính là Lục Thiên Hàn sao?!”

Lão già khuyên người trẻ tuổi, “Thiếu chủ, chúng ta không phải là đối thủ của hãn, tốt nhất vẫn nên trở về xin chỉ thị của chủ nhân...”

“Hãn chính là người chúng ta cần tìm vì sao phải thả hãn đi!” Người trẻ tuổi chần hời, “Nhất định phải giết hãn, đổi tim cho Yêu Trường Thiên, khi đó Bạch Quỷ Vương chân chính mới có thể sống lại!”

“Đối phương đã có sự đề phòng, chúng ta trước tiên về thương lượng một chút đã!” Lão già kiên quyết kéo người trẻ tuổi đi.

Sau khi đám người rời đi, từ trong rừng có một người chậm rãi đi ra.

Người đi ra cánh rừng đúng là Yêu Trường Thiên, lão nhìn hai người tóc bạc biến mất nơi xa xa rồi quay đầu lại nhìn tòa lâu các bị đóng băng kia một chút, cuối cùng cúi đầu, nhìn bên ngực trái mình, hình như đang tự lẩm nhẩm, “Người thật sự đang ngủ sao? Tại sao lại yên lặng như vậy?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 62: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin

Beta: Dương & Linh

Trong biệt viện, lúc bọn Tiểu Tứ Tử quay lại thì trông thấy một đám nha hoàn đang vô cùng bận rộn chạy ra chạy vào.

Lâm Dạ Hỏa vừa mới bị kinh hãi, định tìm nha hoàn giúp mình pha một chén trà trên châu với nhân sâm để áp kinh, nhân tiện bỏ thêm chút mật ong gì gì đó để nhuận phế dưỡng nhan...

Nhưng mà bọn nha hoàn không có ai rảnh rỗi mà để ý đến hẳn, một đám người vội vàng tẩy chần phơi gối, Bạch Phúc trước sau bận rộn chỉ huy một đám gia tướng phủ bụi, tất cả mạng nhện đều phải quét sạch!

Lâm Dạ Hỏa cầm cái chén xoay quanh, dạo trước dạo sau một vòng, dậm chân, “Ai nha, Bạch Lão Ngũ lại phát điên cái gì rồi a, đã sạch sẽ thế này mà còn tảo trần làm cái quái gì vậy hả?”

“Có lẽ không phải Bạch Ngọc Đường bảo bọn họ quét tước đâu.” Lúc này, Công Tôn đứng đối diện Lâm Dạ Hỏa nhìn về hướng cửa viện đằng sau hẳn mà bĩu môi một cái.

Lâm Dạ Hỏa vừa quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa viện, Lục Thiên Hàn đang chậm rãi đi vào.

“Đạo chủ!” Bạch phúc vội nhanh chân chạy lên nghênh đón.

Hai nha đầu Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi vui mừng hoan hỉ kêu một câu “Đảo chủ” rồi chạy đến.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái.

Lâm Dạ Hỏa lập tức lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn với hẳn, gọi, “Lão gia tử.”

Lục Thiên Hàn cũng gật đầu, biết đứa nhóc này chính là đồ đệ của Vô Sa.

Bọn Công Tôn cùng Triệu Phổ đều tới chào hỏi, Tiểu Tứ Tử đã lâu không gặp Lục Thiên Hàn, rất cao hứng chạy đến... Lục Thiên Hàn vươn tay sờ sờ đầu bé và Tiểu Lương Tử, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đằng sau cũng đã vào cửa.

Triệu Phổ dùng ánh mắt ra hiệu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường – Chỉ có một mình lão gia tử tới thôi sao? Ông ấy có nói cái gì không?

Triển Chiêu bất đắc dĩ buông tay – Chuyện này một lời khó nói hết, người bên kia điều tra thế nào rồi?

Triệu Phổ cũng rất bất đắc dĩ thở dài – Giống người, cũng một lời khó nói hết.

“Đảo chủ, trước đi nghỉ ngơi một lát đã.” Bạch Phúc biết Lục Thiên Hàn thích sạch sẽ, chạy đường xa như vậy tới đây, nhất định muốn đi rửa mặt một cái.

Lục Thiên Hàn theo Bạch phúc đi vào, Thần Tinh Nhi Nguyệt Nha Nhi cùng một đám nha hoàn xếp hàng thẳng lối cùng vào theo.

Lâm Dạ Hỏa nhăn nhó chặc chặc hai tiếng, “Vị này lúc tuổi còn trẻ có thể khẳng định còn kiêu ngạo hơn cả Bạch Lão Ngũ.”

Tất cả những người còn lại đều theo bản năng mà liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, cảm thấy lời này của Lâm Dạ Hỏa đúng là Nhất châm kiến huyết(109), lúc Lục Thiên Hàn bằng tuổi hăn thì đẹp trai đến mức nào đây? Nói cái này chứ huyết thống ba đời của tổ tông cũng quá cường đại rồi...

(109)Gãi đúng chỗ ngứa

Tạm dừng suy nghĩ miên man, mọi người tập hợp lại cùng nhau trao đổi chuyện vừa mới trải qua một lát.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn mọi người, “Nói như vậy, ngoại trừ ta ra các người đều đã đụng mặt Yêu Trường Thiên rồi?”

Tất cả mọi người gật đầu.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống lúc đó của sư phụ ta thế nào?”

Ngũ gia nói, “Không khác với mấy lần trước lắm.”

“Chắc chắn, đó là thân cừu công của người, đương nhiên không có gì khác rồi.” Lâm Dạ Hỏa bất mãn, “Thiếu gia ta thiếu chút nữa thì mất toi cái mạng nhỏ!”

Triệu Phổ ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu, nói với Lâm Dạ Hỏa, “Cũng không đúng.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng mi, “Không đúng?!”

“Có thể ông ấy chẳng qua chỉ đang chọc người chơi thôi.” Triệu Phổ nói, “Người cũng đâu bị động thương đến gân cốt? Ngay cả hai người Đường Môn kia cũng không hề bị tổn thương đến da thịt một chút nào cả, thật ra các người nên ngẫm lại, nếu sư phụ ta đánh thật, thì mấy đệ tử Đường Môn bị ông ấy đụng tới kia đã bị vỡ thành mảnh thịt vụn rồi đi?”

Lâm Dạ Hỏa cau mày ngẩng mặt nghiêm túc suy nghĩ, “Nói như vậy...”

Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử nhắc nhở Triệu Phổ – Tiểu Tứ Tử vừa rồi mới nói là tai nạn chết người đấy!

Triệu Phổ sờ cằm, chột Tiểu Tứ Tử một chút, dựa vào tư tâm riêng, hẳn muốn thay Yêu Trường Thiên giải vây chuyện này.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng có thể, trước đây thời điểm Ân Hậu trêu chọc ông ta, ông ta cũng làm vẻ như muốn làm thịt Ân Hậu, trong lòng lão gia tử cũng hiểu rõ.

Triển Chiêu liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hắc Thủy Bà Bà từ cửa thoáng qua, liền chạy tới kéo bà đi vào.

Trong tay Hắc Thủy Bà Bà đang cầm cái bình mật đường, tay còn lại thì cầm cái thìa to, còn đang ăn mật đường đây. Bà Bà có một sở thích, đó là rất mê ăn đồ ngọt, nhất là mật đường, người khác khi pha một phần nước đường thì chỉ cho hai muỗng đường, còn Bà Bà phải cho tận hai chén.

Triển Chiêu hỏi bà, “Bà Bà, bà vừa rồi có nhìn thấy Yêu Trường Thiên hả?”

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu một cái, “Ừ.”

“Ông ta bình thường sao?”

Hắc Thủy Bà Bà tròn mắt nhìn, “Bình thường a.”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu, ý là – Người hỏi nhằm người rồi đi? Bản thân Hắc Thủy Bà Bà thuộc một trong hai loại không quá bình thường đấy.

“Bà Bà, vừa rồi vì sao bà cũng đi theo?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Cung chủ trước khi đi đã dặn dò ta phải đi theo trông các người, nếu có chạm mặt Yêu Trường Thiên thì nhìn một chút xem tình huống hãn thế nào.” Hắc Thủy Bà Bà thờ ơ ăn đường, vừa nói, “Ta thấy hãn cùng dĩ vãng cũng không có gì khác biệt.”

“Vậy một trăm năm trước ông ta có dạng gì?” Triển Chiêu hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà ngẩng mặt suy nghĩ một chút, che miệng “Phụt” một tiếng, nhanh chóng đi tìm Hồng Cửu Nương chơi.

Đám người Triển Chiêu hai mặt nhìn nhau, cân nhắc tiếng “Phụt” kia của bà có ý gì.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trần Tử Hư đâu? Người có mang về đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lúc vào cửa ta giao lại cho Giả Ảnh rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, bĩu môi với Long Kiều Quảng một cái.

Long Kiều Quảng liền chạy đi thăm vấn Trần Tử Hư.

Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Theo người nói, những kẻ tóc bạc kia là người của Bạch Quỷ Tộc?”

Triển Chiêu gật đầu.

Công Tôn cau mày, “Khó trách một đầu tóc trắng làn da cũng trắng nốt... Nhưng Bạch Quỷ Tộc năm đó gần như đã bị diệt sạch, một trăm năm sau, chẳng lẽ số còn sót lại ngày càng lớn mạnh hơn?”

“Bạch Quỷ Tộc là tình huống nào đây?” Triển Chiêu hỏi.

“Bạch Quỷ Tộc vốn rất thiện chiến, là bộ tộc rất hung hãn.”

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ngô Nhất Hòa không nhanh không chậm đi vào.

Trước mắt mọi người chột sáng ngời – Đúng vậy! Năm đó Ngô Nhất Hòa có đánh giặc với Bạch Quỷ Tộc, hẳn là tương đối hiểu rõ.

“Bà Bà nói các người vừa thấy Yêu Trường Thiên thì đã bị dọa cho óng ánh?” Ngô Nhất Hòa đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Công Tôn tạm thời không nói, bốn cao thủ khác thì lại mất hứng, Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, “Ai sợ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu.

Triệu Phổ bĩu môi, “Chữ sợ viết thế nào?”

Ngô Nhất Hòa bị bọn họ chọc cười, nhìn khắp xung quanh, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ông ngoại người cũng đến đây sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Bà ngoại người chính là người của Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Hòa kể lại chuyện cho mọi người sáng tỏ, “Bạch Quỷ Tộc phân ra thành hai loại, một loại bị bệnh Bạch phu, loại còn lại thì không bị, cùng với người bình thường cũng không khác nhau lắm, nhưng mà làn da thì trắng hơn một chút... Đôi mắt có màu nâu đỏ, màu sắc so với Hán tộc thì còn đỏ hơn.”

Tất cả mọi người gật đầu, khó trách trong đôi mắt Yêu Trường Thiên có chút ánh đỏ.

“Bà ngoại người chính là một đại mỹ nhân.” Ngô Nhất Hòa nói với Bạch Ngọc Đường.

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, lại suy nghĩ một chút đến dáng vẻ mẫu thân Lục Tuyết Nhi của hắn, cảm thấy lời này rất có sức thuyết phục!

“Bà ngoại người vốn được Yêu Trường Thiên nuôi lớn.” Ngô Nhất Họa nói với Bạch Ngọc Đường một câu làm cho hắn có được tin tức ngoài ý muốn.

Vốn là, nếu cả phụ mẫu đều mất sớm thì ca ca nuôi lớn muội muội là một chuyện rất bình thường, nhưng vấn đề ở đây là, Yêu Trường Thiên như Yêu như Quỷ làm thế nào lại có thể nuôi lớn bà ngoại Bạch Ngọc Đường thành một cô nương tâm địa lương thiện như vậy được? Không hề học cái xấu một chút nào sao! Đúng là kỳ tích nha!

“Bạch Quỷ Tộc là bộ tộc có niên đại rất lâu đời, bọn họ vốn sinh sống tại Tây Nam, thời điểm Phong Thiên Trường còn trẻ đã thống nhất bọn họ lại, Bạch Quỷ Vương được tất cả mọi người trong Bạch Quỷ Tộc vô cùng sùng bái, hơn nữa bản thân Yêu Trường Thiên còn mang huyết thống hoàng tộc của Bạch Quỷ Tộc. Cấp bậc Bạch Quỷ Tộc phân chia nghiêm ngặt, có một số người Hán không thể lý giải nổi, nhưng mà đó vốn là quy định của bọn họ bởi vậy trong Bạch Quỷ Tộc hoàn toàn không có phản đồ, cũng không hề gạt người, nhưng lại vô cùng thông minh.” Ngô Nhất Họa nhớ lại tình cảnh năm đó, “Bạch Quỷ Vương là một kẻ hết sức, hết sức độc ác, chính là cái loại tà ác từ sâu trong cốt tủy, hắn chỉ mang binh chinh chiến giết người ngăn ngừa trong vài năm, nhưng phỏng chừng tổng số người chết còn nhiều hơn chiến sự phát sinh suốt một trăm năm qua, người ở vùng Tây Nam nằm ngủ cũng sẽ gặp ác mộng thấy hắn.”

Tất cả mọi người đều cau mày.

“Tân Đình Hầu lúc ấy được hắn dưỡng thành một thanh đao kén chọn, đến khi vào trong tay người thì Tân Đình Hầu căn bản một chút cũng chưa được ăn no.” Ngô Nhất Họa chỉ chỉ Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn trời, thanh đao này là vật hoang dã, có lúc đêm khuya vắng người, khi hắt nắm chuôi đao thì có thể nghe được tiếng chém giết cùng tiếng kêu la thảm thiết, nếu đời trước là Yêu đao, vậy trong đoạn thời gian ở trong tay Bạch Quỷ Vương kia, hẳn là Quỷ đao.

“Ta năm đó mang binh có cùng Yêu Trường Thiên đánh qua mấy trận, Yêu Trường Thiên vốn có thể một đường giết đến Trường An, nhưng khi tới Thục Trung thì đụng phải Ân Hậu, kết quả bị Yêu Vương tính kế, thành ra đứt ngang ở chỗ này.” Ngô Nhất Họa nói, “Về binh mã của hắc, có một hiện tượng rất thú vị.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người tò mò.

“Người của Bạch Quỷ Tộc đều dùng chung một loại công phu!” Ngô Nhất Họa nói, “Từ Yêu Trường Thiên cho đến tên lính quen binh thường nhất, bộ công phu kia của bọn họ hình như luôn được truyền xuống từ xưa đến nay, đều là nội lực nóng cháy, mang theo độc, chẳng qua Yêu Trường Thiên là người lợi hại nhất mà thôi.”

“Người Bạch Quỷ Tộc giỏi về dùng lửa hơn nữa lại không sợ lửa.” Ngô Nhất Họa nói tiếp, “Cho nên nhân mã năm đó của Bạch Quỷ Vương đều bị gọi là Thi Hỏa Quỷ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Khó trách vừa rồi ông ngoại cũng gọi hai người tóc bạc kia là Thi Hỏa Quỷ.

“Ông ngoại ta cũng có đánh giặc cùng người của Bạch Quỷ Vương?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

Ngô Nhất Họa hơi ngần người, sau đó nở nụ cười, nói, “Tính cách của ông ngoại người rất giống với người, hẳn mặc kệ chuyện đánh giặc này nọ, lúc ấy trong quân doanh ta cũng không có con mèo có thể giữ được ông ngoại người ở lại giúp ta bán mạng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngẩng mặt nhìn trời, thuận tiện gãi gãi quai hàm, bộ dạng rất lúng túng.

“Nhưng võ công của ông ngoại người đích xác là khắc Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Họa khoát tay áo, “Chuyện cũ năm xưa này có kể mấy ngày mấy đêm cũng không xong, bàn về công phu, Bạch Quỷ Vương rất tài giỏi, Cung chủ và Thiên Tôn đều ở đây, còn có cả Ngân Yêu Vương nữa.”

Nói tới đây, Ngô Nhất Họa có chút xuất thần, nhìn chăm chăm chén trà bạch ngọc trước mắt mà lẩm nhẩm, “Yêu Vương nếu còn sống thì tốt rồi...”

Đang nói đến đó, ngoài cửa viện, Lục Thiên Hàn vừa đổi một thân quần áo đi vào.

Ngô Nhất Họa cùng Lục Thiên Hàn lên tiếng chào hỏi.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, tới ngồi bên cạnh bàn.

Tiểu Tứ Tử dịch sang một bên, ngược mặt nhìn Lục Thiên Hàn.

Tâm tình Lục Thiên Hàn có vẻ không tồi, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, ngồi xuống, đặt lên trên đùi mình.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, lấy Bách Hoa Đăng ra cho hắn nhìn một cái!

Triệu Phổ ra hiệu ý bảo – Chờ đã! Sau đó bỏ chạy vào trong nhà.

Chỉ lát sau, Triệu Phổ cầm khúc gỗ như “Bách Hoa Đăng” chạy ra.

Đặt Bách Hoa Đăng lên trên bàn.

Lục Thiên Hàn đứng dậy nhìn chăm chăm.

Tất cả mọi người nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn chăm chú nhìn Bách Hoa Đăng một lát, cau mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ người đâu?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu – Hắn cũng không biết Thiên Tôn đi đâu rồi.

Lục Thiên Hàn lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng lắc đầu.

Lục Thiên Hàn hình như có chút không rõ tình huống lúc này, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các người chạy đến Thục Trung làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nói là tới tham gia đấu giá của Thẩm gia.

Lục Thiên Hàn tựa hồ có chút hứng thú, hỏi danh sách bán đấu giá ra sao?

Tiểu Tứ Tử lấy từ trong túi tiền nhỏ ra danh sách đấu giá cho Lục Thiên Hàn

Lục Thiên Hàn nhìn một lát, có vẻ rất hứng thú với mấy thứ đồ vật này nọ, nói với Bạch Ngọc Đường, “Mấy thứ này đều mua lại hết đi.”

Tất cả mọi người có chút hồ đồ... Lục Thiên Hàn vậy mà lại không thèm để ý đến trái tim của Bạch Quỷ Vương đang đặt trên bàn, ngược lại còn có tâm tư mua đồ ư?

Triển Chiêu đưa cánh tay đụng Bạch Ngọc Đường một cái, nháy mắt với hắn – Hỏi ông ngoại người một chút nha.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Hỏi cái gì? Chẳng lẽ hỏi ‘Ông ngoại, trong Bách Hoa Đăng này là trái tim của Yêu Trường Thiên? Nghe

nói sau khi lấy ra Yêu Trường Thiên cũng sẽ chết đấy?’ sao.

Triển Chiêu gật đầu – Hỏi nha!

“Á...” Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng.

Lục Thiên Hàn đứng lên, có vẻ là phải rời đi.

“Ông ngoại...” Bạch Ngọc Đường gọi hẩn lại.

Lục Thiên Hàn quay đầu lại, như là nhớ tới gì đó, chỉ Bách Hoa Đăng kia nói với Triệu Phổ, “Thu hồi lại, thứ này rất đáng tiền, bán đi có thể xoay sở một số lớn quân phí.”

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh...

Triển Chiêu mở to hai mắt liếc Bạch Ngọc Đường – Ông ngoại người có phải đang nói giỡn không?

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường còn mở to hơn Triển Chiêu – Người thấy ông ngoại ta đã bao giờ đùa giỡn chưa?

Triệu Phổ ôm Bách Hoa Đăng, tâm nói – Ai nha, sư phụ ta người này sống đã hồ đồ như phế vật, Lục Thiên Hàn đây là xem náo nhiệt không sợ đại sự a.

Còn Bạch Ngọc Đường lại nghĩ không ra... Nếu nói trong Bách Hoa Đăng là trái tim Yêu Trường Thiên, hoặc là nó phải bị thiêu hủy hoặc là thay tim lại như trước, nhưng nếu vậy thì tim của bà ngoại hẳn không phải sẽ không có chỗ cất giấu sao? Nhưng vì sao bộ dáng ông ngoại hẳn lại có vẻ chẳng hề để ý gì cả?

“Nhưng vật này nếu bị người Bạch Quỷ Tộc lấy về...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, Lục Thiên Hàn cũng gật đầu một cái, “Thứ này vốn thuộc về Bạch Quỷ Tộc.”

Mọi người càng chấn kinh hơn.

“Nhưng mà... Sư phụ nói, Yêu Vương có di huấn, ai dám động vào vật này thì giết không luận tội.” Bạch Ngọc Đường nói.

Lục Thiên Hàn hơi sửng sốt, không hiểu hỏi, “Vì sao?”

“Vì sao?” Triệu Phổ cầm Bách Hoa Đăng hỏi, “Bởi vì nơi này vốn là trái tim nguyên bản của Bạch Quỷ Vương!”

Lục Thiên Hàn đứng tại chỗ nhìn chăm chăm mọi người một lát, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ người nói như vậy?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

Triển Chiêu nói, “Ông ngoại con cũng nói như vậy.”

Về mặt Lục Thiên Hàn có chút mặc danh kỳ diệu, nghi ngờ nhìn mọi người thêm một lát nữa, ánh mắt kia như đang nhìn một đám ngốc, cuối cùng lắc đầu, xoay người rời đi.

Lúc này, tất cả mọi người ở lại trong viện đều trợn tròn mắt.

Triệu Phổ ném Bách Hoa Đăng lên bàn đá, vài vị cao thủ thêm cả Công Tôn cùng vây quanh cái bàn... Chẳng lẽ bên trong không phải là tim của Bạch Quỷ Vương?

“Chi bằng mở ra nhìn thử xem sao?” Triển Chiêu đề nghị.

Vì thế, một đám người lại bắt đầu nghiên cứu khúc gỗ không có nắp đây, không có chốt mở cũng không có tay cầm... Mở ra thế nào đây?

Ngô Nhất Họa cũng cảm thấy kỳ quái, lưu lại kia một đám tiểu hài nhi đang cả kinh vây quanh khúc gỗ, hần ra cửa, bước nhanh vài bước đuổi theo Lục Thiên Hàn, “Thứ kia người đã từng gặp qua trước đây rồi sao?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, hỏi, “Ân Hậu và Thiên Tôn đi đâu rồi?”

Ngô Nhất Họa nói, “Hần là chuyện Yêu Vương phân phó bọn họ làm.”

Lục Thiên Hàn dở khóc dở cười, “Ta đã nói kỳ quái, Yêu Vương đã đi một trăm năm rồi mà còn trên cột hai người bọn họ nữa?”

Ngô Nhất Họa cũng rất bất ngờ, “Chẳng lẽ nói, Yêu Vương lừa bọn họ sao?”

Lục Thiên Hàn bật cười, “Yêu Vương lừa gạt hai người bọn họ còn ít sao? Mấu chốt là lần nào hai người bọn họ cũng tin.”

“Vậy trong Bách Hoa Đăng kia rốt cuộc là cái gì?” Ngô Nhất Họa nhìn không được hỏi.

Lục Thiên Hàn hơi nghiêng đầu, thấp giọng ở bên tai Ngô Nhất Họa nói hai câu.

Ngô Nhất Họa đứng chết trân tại chỗ, “Cái này cũng có thể a...”

Lục Thiên Hàn nhún vai một cái, “Khó trách tên điên kia lại chạy về đây, ta còn tưởng rằng có chuyện lớn.”

Ngô Nhất Họa lắc đầu cũng đi theo Lục Thiên Hàn, vừa hỏi, “Đi uống rượu sao?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, cùng Ngô Nhất Họa ra cửa tìm chỗ uống rượu.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 63: Lòng Bàn Tay Mu Bàn Tay Là Thịt

Edit: Zizi

Beta: Fin

Chạng vạng tối, Triệu Trinh và Thái sư hàn huyên một hồi, chuẩn bị đến tìm mọi người ăn cơm chiều.

Ngày mai là buổi bán đấu giá, Triệu Trinh thân là hoàng đế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được tham gia buổi đấu giá nên khí thế hừng hực, Thái sư là khách quen của các buổi đấu giá, mấy ngày nay vẫn luôn giảng giải một ít về quy củ đấu giá của dân gian cho Triệu Trinh nghe, Triệu Trinh nghe xong cách nói chuyện cũng có thêm vài phần khí thế “giang hồ”.

Đi tới trong viện, Triệu Trinh và Thái sư sững sốt.

Chỉ thấy trong viện, một đám người đang vây quanh bàn, cứ như đang nghiên cứu cái gì đó.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Chiêu hợp sức cạy một thứ, Triệu Phổ ở một bên khuyên nhủ, “Hai người nhẹ một chút! Không cần thận phá hủy là thành một đi không trở lại đấy!”

Công Tôn cầm cây thiết côn, “Tách ở chỗ khe hở rồi dùng côn mở thử xem!”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhắc chân lên nhìn bàn.

Chỉ có Bạch Ngọc Đường tựa hồ không quá muốn tham gia vào chuyện này, bình tĩnh ở một bên uống trà, không quên nhắc nhở, “Hai người muốn mở ra phải đảm bảo lúc đóng lại không được để lại dấu vết, nếu không sư phụ ta ‘cách sát vật luận’ ta cũng không cứu được hai người.”

Triển Chiêu tức giận, buông tay ra, “Sao lại chặt như vậy!”

Triển Chiêu buông tay nhưng Lâm Dạ Hỏa vẫn còn đang túm lấy, Hỏa Phượng “Ai nha” một tiếng, do dùng quá sức giữ lấy nên bị ngã ra thật xa, chông vó lên trời.

Triển Chiêu hít một hơi khí.

Tiểu Tứ Tử vội vã chạy tới đỡ, Tiểu Lương Tử và Triệu Phổ cười đến giậm chân.

Hỏa Phượng đường chủ vừa bò dậy vừa chỉ ngón tay vào Triển Chiêu, “Người nha con mèo gian xảo dám ám toán ta!”

Triển Chiêu vội xua tay ý nói không phải cố ý.

Bạch Ngọc Đường ở một bên muốn nói móc vài câu, Triển Chiêu không đợi hắn mở miệng đã đập hắn một cước.

Ngũ gia vỗ vỗ giày trắng, nhìn mèo mình nuôi.

Triệu Trinh và Thái sư đã đi tới, nhìn mới hiểu, mấy vị cao thủ này đang liều mạng cật khúc gỗ đi.

Thái sư vội ngăn lại, “Ôi chao! Không phải nói không được mở ra sao?”

“Bây giờ có muốn mở cũng không được.” Công Tôn để chỗ ngồi cho Triệu Trinh và Thái sư, đi qua nhìn Lâm Dạ Hỏa có ngã bị thương không.

Triệu Phổ ôm cánh tay rồi rầm nhìn “Bách Hoa Đăng” trên bàn, thứ này rất tà môn, lấy nội lực của mấy người bọn họ, cho dù đây là khối sắt cũng có thể mở ra được! Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không có chút sút mẻ gì. Hai cổ nội lực của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, mỗi người một bên vậy mà vẫn không mảy may hề hấn gì!

“Hay là người dứt khoát thưởng cho nó một nhát Tân Đình Hầu thử xem?” Triển Chiêu đề nghị.

Triệu Phổ “Ha ha” lắc đầu, “Vạn nhất chém nát trái tim thật của sư phụ ta ở bên trong thì sao?”

“Ta thấy tám phần mười là không có.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nói, “Ông ngoại là người đàn ông, sẽ không lừa chúng ta.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa gật đầu đồng ý – Đáng tin.

Triệu Phổ nhìn Tân Đình Hầu của mình một chút, nghĩ đi nghĩ lại, liền hỏi Triển Chiêu, “Cự Khuyết của người thử xem?”

Triển Chiêu nhướng mi, “Thứ này còn cứng hơn cả sắt, vạn nhất một kiếm chém xuống mà gãy kiếm luôn thì làm sao bây giờ? Ai bồi thường Cự Khuyết cho ta? Nương ta sẽ làm thịt ta luôn.”

Mọi người lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh uống trà, dù sao ta cũng không cảm thấy quá hứng thú.

Triệu Trinh thuận tay ôm Tiểu Tứ Tử qua hỏi, “Tiểu Tứ Tử, bên trong khúc gỗ có phải trái tim không?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phải ạ!”

Triệu Phổ và Công Tôn đều hỏi bé, “Con xác định?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

Triển Chiêu dán lỗ tai vào khúc gỗ lắng nghe, “Quả thật là tiếng tim đập không sai nha!”

“Chỗ đó tim xấu hay tim tốt?” Triệu Trinh tiếp lời Tiểu Tứ Tử.

“Tốt ạ!” Tiểu Tứ Tử lại gật đầu.

“Con xác định?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có thể nào không phải là tim của Yêu Trường Thiên? Là của người khác?”

“Nhưng ông ngoại nói vật này rất đáng giá!” Bạch Ngọc đường trả lời.

“Cũng đúng a...” Triển Chiêu suy nghĩ, “Ngoại trừ Yêu Trường Thiên ra, còn có trái tim của ai đáng giá nữa đây?”

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Trinh tiếp tục hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ở trong đây là trái tim của ai?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, đưa tay che miệng, “Phụt.”

Tất cả mọi người híп mắt nhìn bé.

Công Tôn đưa tay chột con trai nhà mình một chút, “Có phải con biết cái gì không? Mau nói, không được giấu!”

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều gật đầu.

Tiểu Tứ Tử lại che miệng, “Phụt.”

“Cận Nhi, này là ý gì?” Tiểu Lương Tử khó hiểu.

Tiểu Tứ Tử lại tái diễn động tác.

Mọi người đều mặc danh kỳ diệu.

Triệu Trinh cũng cầm lấy khúc Bách Hoa Đăng, “Chẳng lẽ ở đây giấu cái ‘Phụt’ sao?”

“‘Phụt’ là cái gì?” Bàng thái sư kinh ngạc.

“Tiếng đánh rắm đi?” Tiểu Lương Tử nghiêng đầu, “Nếu không phải của sư công ta, chẳng lẽ là tiếng đánh rắm của sư tổ ta?”

Triệu Phổ đang nghiên cứu Bách Hoa Đăng ghét bỏ mà buông đèn, giơ tay lên oánh cho đồ đệ nhà mình một phát.

Tiểu Lương Tử bất mãn ôm gáy nhìn sư phụ nhóc – Triệu Phổ rõ ràng thẹn quá hóa giận trút lên đầu đồ đệ mà!

“Thiếu gia!”

Lúc này, Bạch Phúc chạy vào.

Bạch Ngọc Đường hỏi ông, “Ông ngoại đâu?”

“Cùng Thư Sinh gia đi ra ngoài uống rượu rồi.” Bạch Phúc nói, “Ta báo tin cho phu nhân, nói Đảo chủ ở chỗ này, mọi chuyện vẫn bình an.”

Thật ra chính Bạch Ngọc Đường cũng đã quên luôn chuyện này, nường hấn vẫn còn lo lắng chuyện trái tim, may là Bạch Phúc nghĩ chu toàn.

Triển Chiêu chợt Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn y.

Triển Chiêu bĩu môi nhìn Bách Hoa Đăng... Bên trong thứ này khẳng định có cơ quan, mà ở đây người có nghiên cứu tìm hiểu cơ quan chỉ có Bạch Ngọc Đường.

Ngũ Gia nhìn Triển Chiêu một chút, buông tay – Sư phụ không cho đụng hãn tuyệt đối không thể đụng vào, trừ phi Thiên Tôn trở lại nói có thể mở ra nhìn thì lúc đó hãn mới nghĩ cách.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, Chuột nhà y rất nguyên tắc, Thiên Tôn không cho đụng thì hãn sống chết gì cũng không chịu đụng nha, mà muốn hãn tìm cách phá giải cơ quan Bách Hoa Đăng, trừ phi chính Thiên Tôn mở miệng để hãn làm như vậy. Hai thầy trò này đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, đừng thấy Bạch Ngọc Đường ngày thường không để ai vào mắt, Thiên Tôn nói một câu hãn cũng không phản bác hay cãi lý lại.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng cần tôn sư mệnh, nhưng nói không hiểu kỳ cũng là giả... Trên đời này đích thật có không ít cơ quan lợi hại khiến cao thủ dù nội lực mạnh thế nào cũng không phá ra được, lấy thần cơ Yêu Vương, đây không phải việc khó.

Lúc mọi người ở đây đang thúc thủ vô sách(110)với Bách Hoa Đăng, Tiểu Tứ Tử kéo Bách Hoa Đăng đến trước mắt, vươn tay ôm cọ cọ.

(110)Bó tay không có biện pháp

Tất cả mọi người không hiểu nhìn bé.

Công Tôn hiểu kỳ hỏi, “Tiểu Tứ Tử, con thích cái này sao?”

“Dạ!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mọi người càng nghi ngờ hơn, lẽ nào thật sự không phải tìm Yêu Trường Thiên, mà là cái gì Cổ thánh tiên hiền(111)? Theo lý mà nói thì cũng là vật tà ác, vì sao Tiểu Tứ Tử lại thích?

(111)Chỉ những thánh nhân hay người có tài năng đã qua đời

Bạch Ngọc Đường để chén xuống, kéo Triển Chiêu rầu rĩ không vui, “Đi, ra ngoài đi dạo.”

Triển Chiêu đứng dậy theo hăn xuất môn, vừa hỏi, “Đi dạo chỗ nào?”

“Tìm ông ngoại ta, hỏi ông ấy một chút xem trong đèn là cái gì, người cũng biết ông ngoại là người thành thật.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu nhướn mày, “Ý kiến hay!”

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy ra bên ngoài “Ta cũng đi... Ai nha!”

Hỏa phượng chạy không được hai bước, vạt áo phía sau bị Tiểu Lương Tử giẫm lên, lão đảo rồi “xoẹt” một tiếng.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu lại vung chân lên... Nửa đoạn y phục đã bay xuống.

Hỏa phượng nắm vạt áo híp mắt nhìn Tiểu Lương Tử, “Nhãi con người ngứa da à?”

Tiểu Lương Tử lắc nửa đoạn vạt áo chỉ ra cửa, “Vợ chồng son người ta đi ăn người xem náo nhiệt gì, người không có mắt sao!”

Công Tôn và Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử đều gật đầu.

Hỏa Phượng nhìn trái phải một chút, bưng cái chén qua một bên ngồi chồm hổm, xoa đầu Tiểu Ngũ nói thầm – Sớm biết vậy cũng đem tên Câ đến, rất giỏi đối đáp nha? Hừ!

Tất cả mọi người nhìn hăn, nghĩ xem hăn nói “tên Câ” là chỉ ai.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đường rời biệt việt, đến phố xá sầm uất.

“Lại nói tiếp, đó cũng xem như tin tức tốt, đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn y, “Người nói bên trong Bách Hoa Đăng có khả năng không phải là trái tim Yêu Trường Thiên?”

Triển Chiêu gật đầu, “Người cảm thấy thế nào?”

“Vừa rồi thấy tình trạng ông ngoại, nói thật là cũng không lo lắng như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đồng thời ta còn nghĩ thông suốt một chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Có lẽ... Ông ngoại không muốn để ý đến.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mặt khác, người Bạch Quỷ Tộc, cũng không khẳng định có thể hiểu Bạch Quỷ Vương.”

“Hiểu ư?” Triển Chiêu cảm thấy từ này có chút ý nghĩa, “Vậy làm sao để hiểu?”

“Nếu người là Yêu Trường Thiên, người sẽ muốn sống lại sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu ôm cánh tay gật đầu, “Cách nghĩ này đúng là rất mới mẻ.”

“Bạch Quỷ Vương một đời kiêu hùng, cũng không phải cái loại đạo tặc không rõ ràng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu năm đó thua trận cũng đồng nghĩa với việc Bạch Quỷ Vương đã chết! Trên đời này nào có đạo lý người chết rồi còn sống lại?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy. Ông ta thèm muốn hản cũng không phải là tính mạng.”

“Bà ngoại ta chẳng qua cũng chỉ là một cô gái yếu đuối.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta không cảm thấy bà ấy có thể dùng cách này ràng buộc Bạch Quỷ Vương.”

“Nói cách khác, người cảm thấy Yêu Trường Thiên cũng không muốn mình sống lại?” Triển Chiêu hỏi.

“Là Phong Thiên Trường không thể sống lại, bởi vì ông ta đã chết! Còn kẻ đang sống kia là Yêu Trường Thiên.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ông ta bại bởi Yêu Vương! Yêu Vương đã qua đời, cho dù ông ta có sống lại thêm một lần nữa thì ông ta vẫn sẽ thua, Yêu Vương không sống lại mà ông ta lại sống lại, đây coi là cái gì? Cũng không khỏi quá xem thường Bạch Quỷ Vương.”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Đúng là đạo lý như vậy. Ta cũng hiểu được lấy tôn nghiêm Bạch Quỷ Vương mà nói, ông ta khinh thường việc được sống lại, anh hùng chỉ đánh cuộc một lần, thua chính là thua, trở lại một lần nữa làm cái gì? Bị người ta chê cười.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên vấn đề bây giờ là....”

Triển Chiêu đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ của Bạch Ngọc Đường, “Vấn đề là, nếu Yêu Trường Thiên không phải vì chuyện muốn sống lại thì tại sao lại quay về Thục Trung! Hơn nữa lại có biểu hiện kỳ quái như vậy!”

Bạch Ngọc Đường nói, “Hiển nhiên là ông ngoại cũng không rõ tại sao ông ta lại tới nơi này, mà sư phụ và ông ngoại người.. Hình như hướng suy nghĩ của họ cũng không chính xác.”

“Có vẻ là bị người lừa gạt.” Triển Chiêu cũng hiểu được Ân Hậu và Thiên Tôn trước đó đều xác định trong Bách Hoa Đăng là tim của Bạch

Quý Vương, nếu đây không phải là sự thật, thì chắc chắn đã bị lừa rồi.

“Người có khả năng lừa bịp hai người bọn họ cũng không nhiều lắm.”
Bạch Ngọc Đường nhượng mày với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hí mắt, “Lại là Yêu Vương làm?”

“Vô luận Yêu Vương làm ‘chuyện xấu’ gì thì kết quả luôn luôn là chuyện tốt, ngài ấy cũng vì sự phụ ta và ông ngoại người mà tâm tư rối loạn.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Cho nên đó là lý do mà Yêu Vương cố ý để ông ngoại và Thiên Tôn chống đỡ?” Triển Chiêu hỏi, “Trừ người bên trong và bản thân Yêu Trường Thiên ra, không ai khác có thể ngăn cản ông ta nha!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, Yêu Vương đây là đang muốn tin tưởng Yêu Trường Thiên?”

“Chúng ta cũng có thể tin tưởng Yêu Trường Thiên sao?” Triển Chiêu hỏi, “Cho dù bà ngoại người không có cách nào ngăn cản ông ta?”

“Dù sao đi nữa ông ta cũng là anh vợ ông ngoại ta.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Người trong nhà sẽ không tổn thương nhau đâu.”

“Nhưng ông ta là thân thích với các người, cũng là người cùng tộc với Bạch Quý Tộc đó.” Triển Chiêu lật tay, ý là – Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt nha!

Bạch Ngọc Đường dừng bước, nhìn Triển Chiêu, “Không chỉ có Yêu Trường Thiên.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, cũng dừng lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Có ý gì?”

“Bà ngoại ta cũng vậy!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Yêu Trường Thiên và Bạch Quỷ Tộc vốn cùng tộc, bà ngoại ta cũng thế! Lúc trước Tiểu Họa thúc nói, Bạch Quỷ Tộc hoàn toàn trung thành với bộ tộc mình, sẽ không bao giờ làm thương tổn đồng loại.”

Triển Chiêu vỗ tay một cái, “A! Vì thế nên khi Yêu Trường Thiên muốn tiêu hủy đầu mối tìm ra Bạch Quỷ Tộc, bà ngoại người cũng không hề ngăn cản!”

“Việc Yêu Trường Thiên bị đổi tim cũng được xem là nguyên nhân dẫn tới việc Bạch Quỷ Tộc bị diệt.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vì thế xét trên phương diện khác mà nói, bà ngoại phản bội lại tộc của mình.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Cho nên bà ấy mới có cảm giác áy náy đối với Bạch Quỷ Tộc.”

“Bà ấy có, như vậy Yêu Trường Thiên cũng có.” Bạch Ngọc Đường dờ khóc dờ cười, “Xem ra lần này yếu tố quyết định không phải Yêu Trường Thiên, hoặc nên nói... chính là bà ngoại ta.”

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu đột nhiên kéo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đang chuyên chú nghĩ đến gút mắc trong đó, có chút không hiểu nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi?”

“Người có người thấy mùi gì không...” Triển Chiêu mũi thính, cau mày nhìn khắp xung quanh.

Bạch Ngọc Đường cũng hồi phục lại tinh thần, người người, hỏi, “Mùi khói?”

“Trên người vị cao thủ Bạch Quỷ Tộc lúc trước tập kích ta cũng có mùi lân tiêu, giống loại mùi này.”

Triển Chiêu nói, “Bọn họ ở gần đây!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, “Ông ngoại cũng đang ở gần nơi này.”

Triển Chiêu sững sốt, “Người chắc chắn?”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu y chú ý một tòa tửu lâu xa xa, “Nơi này không lớn, đoán chừng chỉ có tửu lâu kia là được ông ngoại ta để mắt tới.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm tửu lâu một lát, đột nhiên vỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn y.

“Nếu như ta là người của Bạch Quỷ Tộc, người ta hận nhất là ai?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, trả lời, “Yêu Vương?”

Triển Chiêu nhướng mày, “Nói thành thật, chớ tự mình gạt mình.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Ông ngoại ta.”

“Có cách gì có thể khiến trái tim bà ngoại người chết đi?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường âm thầm hít một hơi khí lạnh, “Nếu như ông ngoại ta chết đi thì bà ngoại ta cũng không còn lý do gì mà ở lại trên đời này nữa.”

“Vì thế...” Triển Chiêu còn chưa dứt lời, bóng trắng trước mắt đã lóe lên, Bạch Ngọc Đường không thấy đâu nữa.

“Ai!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường gấp gáp, vội đuổi theo, “Người đừng vội, Tiểu Họa thúc cũng ở đây nữa, không dễ gì gặp chuyện không may đâu!”

...

Trong tửu lâu.

Ngô Nhất Họa cầm ly rượu nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi Lục Thiên Hàn, “Người bao lâu rồi chưa giết người?”

Lục Thiên Hàn nhìn hắn một cái, nói, “Người cũng biết ta không thể giết người của Bạch Quỷ Tộc.”

Ngô Nhất Họa cười xấu xa, “Đây chính là yêu ai yêu cả đường đi sao?”

Lục Thiên Hàn để ly xuống, nói, “Ở đây nhiều người, đến chỗ khác đi.”

Ngô Nhất Họa nâng cằm “Chặc chặc” hai tiếng, “Ai nha, thật si tình.”

Lục Thiên Hàn nhìn hắn một cái, hỏi lại, “Người sẽ giết hậu nhân Lâm gia sao?”

Ngô Nhất Họa híp mắt, “Miệng thật là độc.”

Lục Thiên Hàn nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ngô Nhất Họa cũng đứng lên đuổi kịp, thuận tiện lưu lại cho tiểu nhị đang trợn mắt há mồm một câu, “Lát nữa sẽ có hai tiểu tử đẹp trai đến, để bọn họ trả tiền.”

Tiểu nhị trừng mắt nhìn, quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy vào, vỗ tay một cái – Tới rồi, đây không phải là

tiểu tử đẹp trai sao!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 64: Âm Sát

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiến vào tửu lâu thì nhìn thấy có hai bóng người nhảy ra từ cửa sổ.

Cả hai đồng thời chạy lên lầu, bốn phương tám hướng có rất nhiều nhân ảnh phi thân ra, Triển Chiêu không hề giẫm lên một tầng cấp nào của bậc cầu thang, chỉ “viu” một tiếng là đã vọt ra khỏi khung cửa, để lại một câu, “Có mai phục!”

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên là thấy được, Ngũ Gia nhìn sang những thân ảnh chợt lóe lên kia, tính toán một chút, ước chừng có khoảng hơn hai trăm cao thủ đuổi theo ông ngoại của hắn cùng với Ngô Nhất Họa.

Ngũ Gia muốn đuổi theo, nhưng trông thấy tiểu nhị đứng ở một bên vội vàng phất tay với hắn, “Ai nha! Công tử, hai vị công tử kia còn chưa có trả tiền...”

Nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã chẳng thấy đâu.

Viên tiểu nhị đang dậm chân thì phía sau có người vỗ vỗ bả vai của hắn, chỉ chỉ thứ trong tay hắn.

Tiểu nhị cúi đầu nhìn xuống – Không biết thời bạc đã được nhét vào trong tay từ lúc nào.

Mấy người tiểu nhị chạy tới khung cửa sổ, nhìn ra bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu, thế nhưng lúc này, đám người náo nhiệt trên đường phố tựa hồ có chút xôn xao.

“Thời tiết sắp thay đổi à?” Tiểu nhị nghe thấy giọng rry của chương quỹ ở phía sau có phần lo lắng, lập tức ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút, lúc này trên đỉnh đầu không trung ngập nắng, không có cảm giác trời sẽ mưa nha.

Tuy nhiên ở phía lầu dưới, đám người cũng ngày càng khẩn trương, mọi người rồi rít dừng chân, hướng về phía Tây Nam mà nhìn.

Bọn tiểu nhị vừa chuyển tầm mắt... Chỉ thấy hướng Tây Nam cát vàng cuộn cuộn cuốn lấy cả bầu trời bao la, mây đen áp đỉnh, thời tiết thật sự có biến đổi?

...

Trong biệt viện, Lâm Dạ Hỏa đang cùng với Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử vẽ ô vuông chuẩn bị chơi nhảy lò cò cả buổi trưa, Công Tôn thì đang nhìn Bao Duyên và một đám học trò Thái Học Viện làm bài tập, Triệu Phổ với Long Kiêu Quảng thì nghiên cứu bản đồ vùng Tây Nam.

Đột nhiên, Tiểu Ngũ đang nằm sấp lim dim trong viện tự dừng lại bò dậy, lông mao của hắc hổ dựng đứng hết cả lên, lui về phía sau mấy bước rồi nhảy lên nóc nhà.

Tất cả mọi người sững sốt... Sau đó cùng nhau ngẩng mặt nhìn lên – Trong lòng tự nhủ quả nhiên Tiểu Ngũ đã bị Triển Chiêu nuôi dưỡng quá lâu đi, có thể dễ dàng nhảy lên nóc nhà giống như mèo vậy.

Đang trong lúc nghi hoặc, chỉ thấy Tiểu Ngũ quay đầu lại, hướng về phía mọi người trong viện gầm một tiếng.

Lâm Dạ Hỏa một chân đang co lại nhảy bịch bịch ngẩng đầu lên, tiếng gầm của Tiểu Ngũ dường như mang theo chút ý tứ cảnh báo.

Triệu Phổ cũng cau mày.

Lúc này, mấy ảnh vệ trên nóc nhà phi thân tới trước mái hiên, “Nguyên soái, bầu trời phía Tây Nam có hiện tượng lạ.”

“Hiện tượng lạ?” Công Tôn túm lấy Triệu Phổ, Triệu Phổ mang theo y cùng bay lên nóc nhà, chỉ thấy hướng Tây Nam bầu trời tối đen như mực, không biết là chuyện gì đã xảy ra, vừa không giống sấm sét vang dội lại vừa không giống bão cát, chỉ thấy cát vàng cùng mây đen cuộn cuộn quấn lấy nhau, dường như là muốn cuốn theo thứ gì đó đè ép tới đây, tốc độ cực nhanh, xa xa còn có thể nghe được tiếng ầm ầm tựa như sấm rền.

“Bạch Quỷ xuất sơn, thiên sinh dị tượng, Hắc Long áp đỉnh, diệt thành số thập tọa, Đường quân tổn số thập vạn, thốn thảo bất lưu(112).” Công Tôn đột nhiên đọc lâu lâu một đoạn thơ cổ.

(112)Tạm dịch:

Bạch Quỷ rời núi, trời sinh dị tượng

Rồng đen quấn đỉnh, mười tòa thành tan tác

Quân Đường tổn thất mười vạn, gốc cây ngọn cỏ đều hoang tàn.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, gần như là trăm miệng một lời, “Sùng Đại Hạp chi chiến!”

Trong viện, Lâm Dạ Hỏa nhướng lên hàng lông mày, “Sùng Đại Hạp chi chiến?”

Tiểu Lương Tử đi theo Triệu Phổ cho nên đọc không ít binh thư, hơn nữa nhóc còn rất sùng bái sư tổ nhà mình, bao nhiêu chiến thư sử sách có

liên quan đến Bạch Quỷ Vương đều mang ra đọc hết. Nghe được lời Lâm Dạ Hỏa hỏi, liền giải thích cho hẳn, “Sùng Đại Hạp chi chiến là trận chiến thứ nhất mà sư tổ nhà ta từ Tây Nam đánh vào nước Thục, Sùng Đại Hạp tại vùng núi non trùng điệp mà tung hoành, tổng cộng có mười tòa thành trì và mười tòa quan ải, Đường quân có trên một trăm danh tướng, binh tướng hơn hai mươi vạn, được gọi là Đường Nam Đệ Nhất Hạp, phòng thủ kiên cố. Nhưng mà sư tổ nhà ta tại trận chiến đầu tiên chỉ dùng thời gian ba ngày đã san bằng Sùng Đại Hạp, càn quét hết cả Đường quân, toàn bộ mười tòa thành trì đều bị diệt, ngay cả một người sống sót cũng không còn.”

Tiểu Tứ Tử nghe vậy thì trợn tròn mắt, “Ồ...”

“Khi ấy có một vài thợ săn núp ở trong rừng tránh được một kiếp, bằng không tính mạng đã chẳng còn, bọn họ nói, theo cùng với binh mã của Bạch Quỷ Vương đánh tới còn có mấy chục con Hắc Long trên bầu trời, vô cùng dọa người, đến mức quỷ khốc thần sầu. Sư tổ nhà ta chính là thành danh chỉ sau một trận, từ đó không ai địch nổi thẳng cho tới khi chiếm cứ cả vùng Tây Nam, thời điểm tiến quân vào Trung Nguyên, đến quan ải hạp(113)mới thua trận đầu tiên. Tiểu Lương Tử nhường mày, “Lúc ấy mãnh tướng Đạt Ngục Kỷ dưới trướng Bạch Quỷ Vương dẫn dắt một vạn tinh binh tấn công quan ải hạp, tướng lĩnh thủ thành quan ải phải bỏ thành mà chạy, bách tính quan ải dùng ngàn khối đá lớn chặn ở cửa thành mong muốn cứu lấy mạng sống. Đạt Ngục Kỷ cực kì tàn bạo, ra lệnh cho binh lính dùng cự mộc xông vào phá cửa thành, sau đó tiến hành tàn sát hàng loạt dân chúng bên trong, khi đó đá lớn sụp xuống tạo thành một tiếng nổ lớn vang xa tới tận mấy chục dặm thành trì mà vẫn có thể nghe thấy được, dọa cho dân chúng nơi ấy sợ tới nỗi già trẻ lớn bé rồi rít dẫm nhau đi trốn, khiến cho mấy tòa thành trở nên trống không đấy!”

(113)Nơi cửa khẩu có dòng sông được hai dãy núi kẹp ở giữa.

Tiểu Tứ Tử vội hỏi, “Sau đó thật sự tàn sát hết toàn bộ dân chúng trong thành sao?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, “Không, theo như những gì trong sách ghi lại, tại cửa khẩu của một trạm dịch ở quan ải hạp, có một bạch y mỹ thiếu niên đang uống trà, y đặt chén trà xuống đi bộ tới chỗ cửa thành bị đung vỡ, đứng trước tấm bảng hiệu bị rớt xuống.”

“Một người ư?” Tiểu Tứ Tử chớp cặp mắt to, “Sau đó thì sao...”

“Sau đó?” Tiểu Lương Tử chột chột cảm của Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, sau đó vị tiểu ca kia làm đông lạnh một vạn tinh binh, Đạt Ngục Kỷ sau khi bị đông cứng thành khối băng, thiếu niên kia liền chặt đầu của hắn xuống, treo lên vách núi cao nhất của quan ải hạp, hơn nữa còn ở trên vách núi để lại bốn chữ.”

Tiểu Tứ Tử nháy nháy mắt, “Bốn chữ gì? Là Duy Ngã Độc Tôn(114)linh tinh các thứ à...”

(114)Tự xem mình là người cao quý duy nhất

“Chắc chắc.” Tiểu Lương Tử lắc đầu nói, “Là bốn chữ ‘Thực Trung quá nóng’.”

Tiểu Tứ Tử há miệng ngây người.

Hỏa Phượng khước miệng co giật hai cái, hỏi, “Vị bạch y mỹ thiếu niên kia sao cứ cảm thấy lộ ra một cỗ khí ngu ngu, Thiên Tôn?”

Tiểu Lương Tử vuốt cằm, “Ừ.. Ta cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên sử sách cũng không ghi lại cận kề, cũng chỉ là chép lại theo lời đồn, kể đó Ân Hậu lại mang theo binh mã đến nơi này, hơn nữa đây còn là Tây Bắc ngoại tộc, một cuộc hỗn chiến giằng co đã rất nhiều năm rồi!”

Phía bên này đang nói thì đã nghe ảnh vệ gác cửa hô lên một tiếng, “Cúi đầu!”

Mọi người kinh ngạc, Lâm Dạ Hỏa đem Tiểu Tứ Tử bên cạnh ném sang cho Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử che chở cho Tiểu Tứ Tử trốn dưới mái hiên... Gần như là đồng thời, xung quanh bỗng chốc tối sầm, tiếng gầm rú quỷ dị tựa như sấm rền, nhưng bên trong lại vừa giống như tiếng sấm sét vang dội hòa quyện với tiếng la khóc.

Triệu Phổ mang theo Công Tôn nhảy trở vào trong viện, mọi người ngẩng mặt lần nữa... Liền thấy một vài đám mây đen to lớn vụt qua đỉnh đầu, mang theo một trận cát đá bay mù trời.

Lâm Dạ Hỏa nhíu mày, “Phía trên đỉnh đầu như có vật gì đó bay qua, là trò quái gì vậy? Cả một màu đen vây hãm thật sâu.”

“Giống hệt Hắc Long ẩn mình nơi bão cát trong truyền thuyết.” Công Tôn nói, “Là binh mã của Bạch Quỷ Vương.”

“Có điểm không giống.” Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đuổi theo về phía nóc nhà bên kia, nhìn một đám mây đen càng bay càng xa.

“Đây là hướng về trong thành sao?” Hỏa Phượng hỏi.

Triệu Phổ nói, “Đám người Triển Chiêu hình như còn ở trong thành.”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Để ta đi xem xét tình hình một chút, tình huống này là muốn kéo bè kéo lũ mà đánh nhau!”

Nói xong, Hỏa Phượng nhanh như chớp đuổi theo đám mây đen kia.

Triệu Phổ liếc mắt một cái nhìn về phía Long Kiều Quảng... Hai người liền đi về hướng Tây Nam.

Công Tôn gấp đến độ nhảy dựng lên, lập tức muốn chạy theo, ánh vệ gác cửa ngăn y lại, muốn y cùng với Tiểu Tứ Tử đợi ở trong phòng.

Công Tôn dậm chân, “Tại sao cứ không biết võ công là phải chờ ở trong phòng vậy hả!”

Tiểu Lương Tử ở một bên chu miện, lầm bầm, “Tại sao một đứa nhỏ biết võ công cũng phải ở lại chờ trong phòng?”

...

Phía bên kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bám theo một đoàn nhân ảnh chạy thẳng về hướng Bắc, đi tới bìa rừng vùng ngoại ô.

“Đi đâu thế nhỉ?” Triển Chiêu sau khi đáp xuống thì hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hướng về phía quan ải hạp.” Bạch Ngọc Đường vừa đi về phía trước vừa chỉ.

“Quan ải hạp... Lãnh địa hoang phế chỉ còn lại vài tòa thành trống không trước kia.” Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường vào cánh rừng, đi được hai bước liền túm lấy Bạch Ngọc Đường, “Người có nghe được tiếng động gì không?”

Bạch Ngọc Đường dừng lại nhìn xung quanh một chút... hỏi Triển Chiêu, “Tiếng sấm?”

“Quả nhiên không phải ta nghe lầm.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời, thế nhưng rừng cây lại quá dày, xuyên qua khe hở của những phiến lá, thoát nhìn trời rất trong.

Hai người một đường đuổi theo ra khỏi rừng cây, phía trước chính là sơn cốc, đổ nát thê lương rải rác ở trên sườn núi, còn có cổ thành bị vứt bỏ.

“Hình như có thể cảm nhận được nội lực của Tiểu Họa thúc?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Ngũ Gia gật đầu, cau mày nhìn về đỉnh núi phía xa, “Lên núi đi, ông ngoại đang ở trên đó.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triển Chiêu hoàn toàn không có phản ứng.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy phía sau đại loại cách chỗ hắn khoảng hai bước, Triển Chiêu đứng ở nơi đó, y ngẩng mặt lên nhìn rừng cây xa xa.

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu nhìn theo... Bấy giờ, tiếng nổ vang càng thêm rõ ràng, tựa hồ có thứ quái vật to lớn nào đó đang di chuyển gần về phía bên này.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu vỗ vai hắn, “Sắp tới rồi.”

“Cái gì sắp tới?” Bạch Ngọc Đường vừa mới hỏi ra miệng, Triển Chiêu liền kéo hắn lui về phía sau hai bước, “Tới!”

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy nơi đỉnh núi phía xa có thứ gì đó sáng ngời... Vội vàng cùng Triển Chiêu nhảy lên một đỉnh tường thành phía sau xem xét một chút...

Dường như là cùng lúc, trong rừng có khoảng mấy chục cái bóng đen thoát ra giữa không trung... Ánh sáng rực rỡ trên bầu trời bắn ra bốn phía, nhũ băng tựa như cơn mưa thi nhau trút xuống.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn nửa thước nhũ băng bén nhọn nện xuống gần bàn chân, hỏi Triển Chiêu, “Đây là cái gì?”

“Là Vạn Trùng Tiễn Vũ(115)của Tiểu Họa thúc.”

(115)Tạm dịch: Tên Mưa Vạn Băng, dịch nghĩa: Một vạn nhũ băng như cơn mưa tên rơi xuống.

Bởi vì tiếng động lộp bộp rơi xuống xung quanh quá lớn giống như mưa đá cho nên Triển Chiêu phải to tiếng la lên.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nội lực của Tiểu Họa thúc cũng là Hàn băng?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không biết nha! Trước kia chỉ có lỗ thủng xuất hiện trên mặt đất chứ không hề có nhũ băng!”

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ, “Nội lực của ông ngoại?”

Triển Chiêu đưa tay nhặt lên một khối nhũ băng, đưa cho Bạch Ngọc Đường nhìn một chút.

“Nhưng mà ta không cảm nhận được hàn khí!” Triển Chiêu nghi ngờ, “Tình huống gì thế này?”

Nói còn chưa dứt lời, trước mắt liền “Phịch” một tiếng, một hắc y nhân té xuống, trên người ghim một tảng nhũ băng lớn.

Triển Chiêu vươn tay tháo xuống khăn che mặt của kẻ áo đen, là một gương mặt tái nhợt, “Là Thi Hỏa Quỷ sao?”(116)

(116)Vui lòng nhìn ảnh để dễ hình dung (mượn tạm trong phim Game of Thrones)

“Nhìn như là triệu chứng bệnh Bạch Phu, hơn nữa không có hàn khí.” Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Nội lực của ông ngoại không những không làm tăng thêm sức mạnh của tên mưa mà trái lại khí thể suy yếu đi, có gì đó không đúng.”

“Chỗ nào không đúng?” Triển Chiêu kiểm tra mạch đập của thích khách hắc y nhân, phát hiện đích thị vẫn còn sống, nhìn lại những kẻ đã té

xuống kia, dường như tất cả bọn họ đều không chết, chỉ bị thương.

“Có lẽ... Ông ngoại không muốn đả thương người của Bạch Quỷ Tộc chẳng?” Bạch Ngọc Đường hỏi.”

“Có thể nha!” Triển Chiêu nói, “Dù sao cũng cùng tộc với bà ngoại của người.”

“Nhưng mà Bạch Quỷ Tộc hẳn là không muốn ông ấy cùng tộc đi.” Bạch Ngọc Đường chỉ một ngón tay về hướng bầu trời bao la phía Tây Nam.

Triển Chiêu ngẩng đầu... Chỉ thấy một đám mây đen cuồn cuộn kéo đến, cát vàng đầy trời, trong tiếng nổ vang lại xen lẫn vài tiếng gào khóc.

“Đây là thần công gì đây hả?” Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc.

“Đây là Hắc Sơn Lão Yêu đấy.” Bạch Ngọc Đường một cước đạp thẳng tên Bạch Quỷ tộc đang chậm chạp muốn bò dậy khỏi mặt đất, hỏi, “Các người muốn làm gì?”

Tên Bạch Quỷ Tộc kia mang theo một đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường, trong mắt lộ ra tia hung tàn, tựa như ánh mắt của dã thú.

Triển Chiêu nhíu mày – Khó trách được gọi là quỷ, thật sự lớn lên có điểm dọa người.

“Chết!” Bạch Quỷ tộc kia hé miệng, thanh âm khàn khàn nói ra một câu, “Lục Thiên Hàn, chết!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường một cước đạp xuống mặt hắn.

Triển Chiêu quay mặt nhìn sang, vẻ mặt Bạch Ngọc Đường hiển nhiên đã lộ sát khí, nhưng nếu Lục Thiên Hàn không chịu giết người của Bạch Quỷ Tộc, vậy thì hẳn cũng sẽ nhịn mà không xuống tay hạ sát thủ.

Đang trong lúc hai người bọn họ chuẩn bị lên núi khám xét, đột nhiên đỉnh đầu truyền đến tiếng hét của Lâm Dạ Hỏa, “Cách xa vách núi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời ngẩng đầu, một bóng dáng đỏ rực rơi xuống.

Lâm Dạ Hỏa đáp xuống trước mặt bọn họ, lôi hai người kéo ra khỏi phía sau bức tường một chút, cùng lúc, phía sau truyền đến một tiếng “Rầm” thật lớn... Trong nháy mắt, bốn phía một mảnh đen nhánh, cuồng phong gào thét, đám mây đen cuộn cuộn trực tiếp va vào đỉnh núi xa xa, cả đỉnh núi vỡ vụn sụp đổ, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển.

“Ông ngoại!” Bạch Ngọc Đường nóng nảy nhảy ra.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cũng vội vàng chạy theo cùng ra ngoài.

“Hai người muốn đi đâu?” Lâm Dạ Hỏa cầm ống tay áo che đi cát bụi cùng đá vụn đang bay tới, hấp tấp đuổi theo.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 65: Hắc Cầu

Edit: Sophie

Beta: Linh

Một tiếng động thật lớn chấn động khắp núi rừng.

Công Tôn vốn đang ở biệt viện ngồi chờ đến sốt ruột, vừa nghe bên ngoài có động tĩnh liền mang theo Tiểu Tứ Tử chạy ra.

Cổng của biệt viện nằm trên ngã tư đường vây rất nhiều người, không ít người đến tham gia đấu giá đều là kẻ giang hồ, mọi người đều bàn tán xôn xao về hiện tượng lạ vừa rồi.

Công Tôn rất muốn đi xem, nhưng bị ảnh vệ khuyên trở về... Thời gian mà những ảnh vệ của Triệu Phổ đi theo Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử còn nhiều hơn so với đi theo Triệu Phổ, Triệu Phổ nói nếu hai người xảy ra chuyện bất trắc gì thì sẽ trừng trị theo quân pháp, ảnh vệ đành phải ở lại biệt viện, giữ không cho hai người đi ra ngoài.

Tiểu Lương Tử thẳng lưng bước đi, “Đệ có thể đi ra ngoài không! Đệ muốn đi xem xét tình hình!”

Ngay lúc Công Tôn và Tiểu Lương Tử đều sốt ruột thì Tiểu Tứ Tử lại chạy về hướng khác.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử chạy vào phòng của Triệu Phổ.

Ảnh vệ thấy vậy liền chạy đến cửa xem.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chạy vào trong nhà, bò lên bàn, mở rương sắt lấy Bách Hoa Đăng ra ngoài.

Nhóm ảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, ai cũng nghi ngờ. Công Tôn cũng không giải thích được.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cầm Bách Hoa Đăng chậm rãi chạy ra, bước qua cửa sau dẫn vào trong viện, đem Bách Hoa Đăng đặt lên bàn, bản thân bé cũng leo lên.

Tiểu Lương Tử đứng dưới bàn, tò mò nhìn Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, người làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng ngẩng mặt, cứ như là đang đợi gì đó.

Ngay tại thời điểm Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, một bóng đen bỗng xuất hiện ở ngay bên cạnh bé.

Các ảnh vệ “vụt” một tiếng từ nóc nhà nhảy xuống nhưng vẫn chậm một bước, bóng đen kia đã ôm lấy Tiểu Tứ Tử chột lóe rồi biến mất...

Tiểu Lương Tử rượt theo ra khỏi biệt viện, miệng hô, “Sư công, chờ con với!”

Lúc các ảnh vệ vừa đáp xuống sân thì chỉ chụp hụt vào khoảng không, để lại Công Tôn đứng ngây người cạnh bên bàn – Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn lại, trong viện lúc này không còn Tiểu Tứ Tử cũng không còn Bách Hoa Đăng nữa, Tiểu Lương Tử cũng đã đuổi theo.

“Yêu... Yêu Trường Thiên?” Công Tôn thở dốc, “Yêu Trường Thiên mang Tiểu Tứ Tử đi rồi?!”

Các ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau – Bóng đen vừa rồi thật sự là Yêu Trường Thiên, nhưng... Nói là Yêu Trường Thiên ôm Tiểu Tứ Tử đi mất, không bằng nói Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng chờ Yêu Trường Thiên đến ôm bé đi thì đúng hơn!

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn cũng không quản Triệu Phổ sẽ nói gì, nói với thứ trên nóc nhà.

Trên nóc nhà, Yêu Yêu đang nằm phơi nắng ló đầu ra nhìn một cái, thấy người kêu nó chính là Công Tôn, vẫn nể mặt mà vẫy hai cánh bay xuống.

Công Tôn bò lên sau lưng Yêu Yêu, “Đi tìm Tiểu Tứ Tử đi!”

Yêu Yêu kêu dài một tiếng, vẫy hai cánh... bay lên trời.

Lúc này nhóm ảnh vệ liền gấp gáp, không phải bọn họ cấp bách phản đối Công Tôn chạy đi, bọn họ chỉ sợ Công Tôn ngồi trên lưng Yêu Yêu không nắm chắc sẽ ngã xuống.

Một đám ảnh vệ đều đuổi theo, ngẩng mặt giẫm lên nóc nhà bay trên bầu trời theo sau bạch long.

...

Một nửa thành cao nhất kia trên quan ải sụp ở vách núi đã bị phá thành một lỗ hổng, vết nứt từ eo đỉnh núi vẫn mở rộng đến tận chân núi, núi đá bị phá làm sụp cả sườn núi, hơn mười khối đá lớn lăn xuống dưới san bằng cả một vùng đất, lúc sau nghiêng theo triền núi lăn xuống dưới, va chạm làm phá vỡ cả tường thành, cuối cùng lăn vào khe núi. Bụi bay mù mịt, cả quan ải chìm trong khói bụi không thấy nổi ánh mặt trời, cây cối cũng bị sụp đổ...

Trời đất rung chuyển một lúc lâu rồi cuối cùng cũng dần dần bình ổn trở lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vọt tới nơi thì chỉ còn lại một đồng đất đá lớn trên sườn núi, cũng không thấy bóng dáng Lục Thiên Hàn và Ngô Nhất Họa đâu hết.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn đồng đất đá lớn dưới mặt đất, chỉ thấy khe hở bên trong có một tầng sương giá đang lan ra.

“Miêu Nhi, cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường túm được Triển Chiêu.

Triển Chiêu theo hướng của hắc mà nhún người bay lên.

Vừa vặn Lâm Dạ Hỏa nhảy xuống ngay lúc này, “Oa!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người một tay túm chặt Lâm Dạ Hỏa đang bay đến giữa không trung, gần như cùng lúc, chợt nghe từ chỗ đồng đất đá truyền đến tiếng nổ lớn, đồng đất đá rung chuyển bay loạn lên, có bóng người từ bên trong phóng ra.

“Ông ngoại!” Bạch Ngọc Đường thấy Lục Thiên Hàn không có việc gì, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lục thiên Hàn liền trực tiếp khoát tay tới bọn họ, hô một tiếng, “Cúi đầu xuống!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng cúi đầu.

Lâm Dạ Hỏa còn ngây ngốc, “Hả?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng túm hắc... Hỏa Phượng chỉ cảm thấy lạnh lẽo ở gáy, liền vội vàng cúi đầu... Nhưng cổ nội lực nóng bỏng trở lại ngay sát khiến da đầu hắc bỗng nóng lên.

Đồng thời, nội lực cực hàn phóng đến trước mặt.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cùng nhau rơi xuống đất, ngẩng đầu... Chợt nghe thấy phía trên nổ một tiếng... Lục Thiên Hàn cùng nội lực của hắc y nhân mới đến trước mặt va vào nhau.

Nội lực dao động quá mức mãnh liệt tạo nên từng đợt sóng chấn động xung quanh, gần như có thể thấy được băng và lửa cùng nhau va chạm vào nhau trên bầu trời, bốn phía đốt tan khối băng, mây mù tản hết đi cho ánh sáng rực rỡ xuyên qua.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngẩng mặt, nhìn kĩ cảnh này.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay sờ mái tóc, phát hiện thiệt may mắn vô cùng, không trượt! Thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Người nào vậy? Thật trâu bò, dám trực tiếp liều mạng cùng lão gia tử đánh một chương vậy mà không bị đông lạnh!”

“Nội lực rất cao.” Bạch Ngọc Đường xem ông ngoại của hắn cứng đối cứng với hắc y nhân.

“Không phải Yêu Trường Thiên, nhưng mà nhìn bộ dáng hắn là người Bạch Quỷ Tộc?” Triển Chiêu hỏi.

“Là Hắc Cầu Thôi Nhạn Thừa.”

Sau lưng bọn Triển Chiêu, không biết Ngô Nhất Họa đến bên cạnh từ lúc nào đang nói.

“Hắc Cầu...” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên nghĩ đến, “A! Ta từ chỗ Đại hòa thượng đã từng nhìn thấy cái tên này, nó được khắc trên một tấm bia đá mà ông ấy cất giữ.”

“Đó là thay hắn dựng tấm bia, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã chết.” Ngô Nhất Họa vỗ tay sau lưng nói, “Năm đó hắn là Đệ nhất mãnh

tướng ngay dưới trướng Bạch Quỷ Vương, Hắc Cầu Thôi Nhận Thừa có thể sánh ngang với hung thần.”

Nói tới đây, Ngô Nhất Họa nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái, “Cũng là người bị ông ngoại người đoạt mất người trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hoả đều sáng mắt lên –Ồ? Có chuyện tám!

“Hắc Cầu hẳn là đã chết rồi mới đúng.” Ngô Nhất Họa tựa hồ có chút hoang mang, lẩm nhẩm, “Là do Yêu Vương chính tay giết hẳn, chẳng lẽ năm đó Yêu Vương lại tha mạng cho hẳn?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này... Hai thân ảnh Lục Thiên Hàn và Hắc Cầu lẫn lộn mà tách nhau, hai người đứng trên hai khối đá đồ sộ cao ngất, lấy lại tinh thần, cách nhau một quan ải hạp thật dài mà cùng đối diện.

Ngô Nhất Họa nở nụ cười, “Năm đó lúc quan ải hạp bị phá nát, cũng chính là khối đá lớn như vậy lăn xuống đất, lúc ấy ông ngoại người cũng đã chọn một khối như vậy mà đứng.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Lâm Dạ Hoả cũng giật mình, “Năm đó bạch y thiếu niên dùng trà ở cửa thành quan ải kia là Lục Thiên Hàn chứ không phải Thiên Tôn sao?”

Ngô Nhất Họa cũng ngẩn người, sau đó nở nụ cười, “Các người có ngốc không a, Thiên Tôn năm đó không phải là bạch y thiếu niên mà là bạch y thanh niên! Ở Thục Trung năm đó được gọi là thiếu niên cũng chỉ có ta và Tiểu Lục Tử.”

“Tiểu Lục Tử...” Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều tỏ vẻ khiếp sợ đối với xưng hô này.

“Yêu Vương thích gọi hần như vậy.” Ngô Nhất Họa nói, “Lúc đó hần bị chúng ta lừa đến Thục Trung, Bạch Quỷ Tộc đem binh một đường tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, binh mã của Ân Hậu bị ngăn chặn nên nhất thời không thể đến được, vì không ít người chết, Yêu Vương có ý lừa hần đến đây. Lục Thiên Hàn hỗ trợ ở cửa thành ngăn cản hai ngày, diệt sạch hai đạo nhân mã tiên phong của Bạch Quỷ Tộc, cũng tranh thủ thời gian trong hai ngày để hơn trăm vạn dân chúng ở các Châu Thành Phủ Huyện nhanh chóng chạy trốn. Nhưng mà quả thực có rất nhiều người đều cho rằng người năm đó viết mấy chữ ‘Thục Trung quá nóng’ chính là Thiên Tôn.”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đều tò mò liếc Bạch Ngọc Đường – Ông ngoại người lúc trẻ hoá ra cũng có thiên phú ngốc a? Mấy chữ “Thục Trung quá nóng” cũng có thể viết ra?

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người nhìn mình, bất đắc dĩ, “Thục Trung quả thực là rất nóng.”

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người vẫn luôn cho rằng người năm đó là Thiên Tôn sao?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cẩn thận ngẫm lại, năm đó sư phụ ta hần là sẽ không viết chữ đi?”

“Nếu là Thiên Tôn thì ông ấy sẽ viết cái gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Bạch Ngọc Đường nói, “Khi đó ông ấy viết gì thì ta không biết, nhưng không chừng hiện tại ông ấy cũng sẽ viết ‘Thục Trung quá nóng’ hoặc là ‘Thức ăn rất cay’ linh tinh...”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn phía xa xa... Là do năm tháng tạo thành loại chuyển biến diệu kỳ này sao, trái lại là Lục Thiên Hàn hiện tại, hẳn là thế nào cũng sẽ không viết bốn chữ kia trên vách núi...

Một bên cảm khái năm tháng làm người ta thay đổi, một bên mọi người nghiêm túc quan sát vị danh tướng đại danh鼎鼎 của Bạch Quỷ Tộc – Hắc Cầu Thôi Nhận Thừa.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng Thôi Nhận Thừa, bọn Triển Chiêu vô cùng giật mình – Tuổi tác và khí độ của Thôi Nhận Thừa cùng Lục Thiên Hàn có vài phần tương đương nhau, phong độ nhẹ nhàng, nội lực tinh thâm, mặc dù có bệnh Bạch phu nhưng bộ dạng tuấn mỹ, hơn nữa trùng hợp là hẳn cũng có một mái tóc màu xám, chứ không phải trắng toàn bộ.

“Năm đó Thôi Nhận Thừa là Đệ nhất danh tướng được Bạch Quỷ Vương ưu ái, cũng là danh tướng có sức chiến đấu cực mạnh của Bạch Quỷ Tộc, lại còn là nam tử anh tuấn số một số hai tại Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Hòa nói, “Dùng lời của Yêu Vương, Lục Thiên Hàn vốn cùng hẳn đoạt vợ.”

Bây giờ nhìn Thôi Nhận Thừa ở bên trái, lại nhìn Lục Thiên Hàn bên phải, đều không nhận được mà gật đầu, còn không đúng sao, nhìn xem dáng vẻ hai lão đầu này!

“Thôi Nhận Thừa vốn là hoàng tộc Bạch Quỷ Tộc, sinh ra phú quý, người này đi theo Bạch Quỷ Vương từ thuở nhỏ, văn võ song toàn, lại trung thành và tận tâm, hẳn không phải là kẻ dễ chọc.” Ngô Nhất Hòa nói, “Loại trận pháp mây đen đầy trời vừa xảy ra kia được gọi là Hắc Cầu trận, đó là công phu do Thôi Nhận Thừa tự nghĩ ra, được dùng để công thành, đặc biệt là lúc tấn công chỗ cao như quan ải ở lưng chừng núi dễ thủ khó công, rất có hiệu quả.”

Bọn Triển Chiêu đều gật đầu, quả thật rất hữu hiệu! Nhưng mà phải có nội lực mạnh như vậy mới có thể làm được.

Lâm Dạ hỏa đột nhiên bĩu môi, “Đám người kia lúc tuổi trẻ ai cũng mạnh như vậy a?”

Ngô Nhất Họa phiêu mắt liếc ba người một cái, cười cười, “Các người cũng coi như không tòi, thái bình thịnh thế có thể tạo ra người như các người đã rất có tiền đồ rồi, nếu thật muốn gặp cái gì gọi là Chân mệnh thiên tử, vậy thì phải quay lại sống ở thời điểm một trăm năm trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẩn.

Ngô Nhất Họa nhún vai, “Ta đúng là đã từng gặp qua thời điểm bạch y thiếu niên Thiên Tôn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, tuổi thật của đám lão nhân này đúng là làm cho người ta đau đầu, ai mà biết bọn họ người nào mấy tuổi?!

Ngô Nhất Họa mang vẻ mặt phức tạp hồi tưởng lại năm đó, “Hiện tại Thiên Tôn thật sự là kiểu người vui vẻ, bạch y thiếu niên lúc ấy quả thực rất... Ta đời này vẫn là lần đầu tiên bị người ta xem chẳng khác gì con kiến, so với chuyện rất hợp sống chung với Ân Hạo thì hẳn càng hợp ở chung với Yêu Trường Thiên hơn nữa.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa tiếp tục lườm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ hai người đang đứng đối diện hiên ngang ở bên kia, ý là – Các người ít tám chuyện mấy chuyện cũ năm xưa chút đi, chuyện đứng đắn thật còn đang ở trước mắt đấy!

Mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng quan sát tình huống bên kia.

Lúc này, khói bụi đã hạ xuống, gió lại nổi lên, tay áo của hai người tung bay đón gió từ nơi đang đứng.

Nhìn từ nét mặt của hai người cũng không hề có vẻ giương cung bạt kiếm, nhưng khí thế của hai đại cao thủ vẫn khiến cho bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cảm giác có chút khấn trương.

Lâm Dạ Hỏa nhỏ giọng hỏi Ngô Nhất Họa, “Người nói lão gia tử là tình địch của Hắc Cầu hả?”

Ngô Nhất Họa gật gật, “Ừ, còn không phải sao.”

“Từ lời đối thoại của hai bạch y nhân, bọn họ hẳn là cùng nghe lệnh từ một người.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chẳng lẽ người đó chính là Thôi Nhạn Thừa?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Bởi vì hẳn muốn Bạch Quỷ Vương sống lại nên đến tìm ông ngoại ta báo thù?”

“Ừ... Cái này không giống nhau cũng không có khả năng ít đi, muốn Bạch Quỷ Vương sống lại thì trước đó phải xử lý ông ngoại người!” Ngô Nhất Họa cũng hiểu được vấn đề này cần phải nghiên cứu một chút.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lại lạnh đi vài phần.

“Giữa hai người bọn họ võ công của ai tốt hơn?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa suy nghĩ, “Ừm... Lúc ấy là ông ngoại người hơn một chút.”

“Vậy hiện tại?” Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cùng đồng thanh hỏi.

Ngô Nhất Họa nhún vai, “Cái này sao...”

“Sợ cái gì, chúng ta nhiều người nha!” Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt nghiêm túc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẩn, quay về phía xa bữu môi.

Lâm Dạ Hỏa nhìn theo hướng bọn họ chỉ, mí mắt vừa nhấc... Chỉ thấy bên kia tới không ít người của Bạch Quỷ Tộc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhận ra, đầu tiên phải làm thật hai người lão già tóc trắng và thanh niên tóc trắng, cùng với một vài thích khách hắc y.

“Hình như là người ở bên kia nhiều hơn.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa bên chúng ta có phần chịu thiệt.”

“Chịu thiệt chỗ nào?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Ông ngoại ta không muốn giết người của Bạch Quỷ Tộc.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ừ.” Ngô Nhất Họa bất đắc dĩ gật đầu, “Điểm này quả thật là phải chịu thiệt, nhưng người đừng quên một điểm.”

Tất cả mọi người “Soạt” một tiếng xoay mặt nhìn Ngô Nhất Họa – Là điểm gì?

Ngô Nhất Họa khẽ mỉm cười, “Lục Thiên Hàn cũng không phải là người dễ chọc.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 66: Thanh Long Đảm

Edit: Fin

Beta: Dương & Tử Sa

Lục Thiên Hàn đối mặt với Thôi Nhạn Thừa tại quan ải hạp, ân oán xích mích của hai người này không thể kể xiết. Đối với bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì đây chẳng qua cũng chỉ là mấy truyền thuyết, nhưng đối với hai người đang đứng đối diện lúc này mà rằng, thì chính là yêu hận tình thù của cả một đời.

Đứng trên lập trường của bọn Triển Chiêu, trước đây Yêu Trường Thiên cùng binh mã Bạch Quỷ Tộc đều đại biểu cho – Kẻ xấu.

Nhưng Thôi Nhạn Thừa đang đứng ở chỗ cao kia không khỏi làm cho người ta cảm giác hẫng cùng nhóm người bằng tuổi Lục Thiên Hàn có phần liên hệ với nhau rất vi diệu, rất khó dùng tốt hay xấu để phân chia bọn họ.

Sau khi Thôi Nhạn Thừa nhìn Lục Thiên Hàn một lát thì thu hồi tầm mắt, liếc những người khác đang đứng trên núi đá một cái, ánh mắt quét qua Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường Lâm Dạ Hỏa, cuối cùng rơi xuống trên người Ngô Nhất Họa.

Thôi Nhạn Thừa khẽ cau mày, mở miệng, “Thế mà người vẫn còn sống...”

Ngô Nhất Họa khoanh tay, vẫn như trước bày ra dáng vẻ ốm đau mà tựa vào trên núi đá, mỉm cười, “Như nhau như nhau thôi.”

Thôi Nhạn Thừa giương mắt, nhìn Lục Thiên Hàn, “Chủ nhân ta đâu?”

Lục Thiên Hàn trả lời, “Chết lâu rồi.”

Lục Thiên Hàn vừa dứt lời, Thôi Nhạn Thừa còn chưa gấp, những người Bạch Quý Tộc ở chân núi lại nóng nảy trước.

Lão già lúc trước từng hạ sát thủ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở miệng tới một câu, “Người thối lắm...”

Khi lời của hắn vừa thốt ra khỏi miệng, liền nghe thấy một tiếng “Chát” thanh thúy vang lên.

Lão già bị tát một bạt tai muốn lão đảo, bối rối đứng yên tại chỗ, nhìn lại trên gương mặt tái nhợt của hắn, xuất hiện dấu năm ngón tay rất rõ ràng.

Mọi người cũng có chút mờ mịt... Bên cạnh lão già không có ai... Là kẻ nào tát hắn?

Triển Chiêu từ hình dáng dấu tay trên mặt lão già cũng đoán được là dấu tay của Chuột nhà y, dấu tay trông rất đẹp, người thường không thể sánh bằng.

Lâm Dạ Hỏa xoay mặt nhìn tay áo vẫn còn đang lay động của Bạch Ngọc Đường. Cái tát này của Bạch Lão Ngũ quá dứt khoát lưu loát, đánh rất chuẩn! Cách Không Chưởng quả là rất hữu dụng trong tình huống như thế này.

Tâm mắt của Thôi Nhạn Thừa lại một lần nữa trở lại trên người bọn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa.

Sau khi quan sát ba người kia người trẻ tuổi kia một lát, Thôi Nhạn Thừa nhẹ giọng nói, “Là truyền nhân của Thiên Tôn, Ân Hậu cùng Thánh

Tăng sao... Quả là có thể thấy được chút bóng dáng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không có phản ứng gì, Lâm Dạ Hỏa đã xù lông, “Người có thể thấy bóng dáng của Hòa thượng mập kia trên người ta ư? Đại thúc à, ánh mắt của người không có vấn đề gì đấy chứ?!”

Thôi Nhạn Thừa sau khi nghe xong lời của Lâm Dạ Hỏa thì tựa hồ có chút thất thần, sau đó lại có chút mờ mịt, trong mắt hình như còn thoáng qua một chút ý cười, nhặt đến mức không dễ phát hiện, nhưng lại cảm thấy hắc thật sự đang cười...

Ngô Nhất Họa đưa tay vỗ vỗ Lâm Dạ Hỏa đang bất mãn, nói, “Người khoan hãy nói đã, năm đó cũng là Thiên Tôn Ân Hậu mỗi người một bên đứng ở phía trước, còn Đại hòa thượng ở một bên nói huyền thuyên không dứt, ‘không nên sát sinh nha, phải biết yêu thương vạn vật trên thế gian...’”

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa co giật một cái, thì ra Hòa thượng nhà hắc từ một trăm năm trước đã có loại đức hạnh này rồi... Nhưng giờ cũng vậy, thời điểm bọn đồ tử đồ tôn của Hỏa Phượng Đường luyện công, ông ấy không hề ở bên cạnh chỉ điểm, ngược lại lại chỉ mặt đất không ngừng kêu “Coi chừng con kiến...”

“Mặc dù nội dung làm phiền người khác có chút bất đồng, nhưng trình độ om sòm thì đúng là không khác biệt lắm.” Ngô Nhất Họa cũng cười.

Hỏa Phượng liếc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái.

Hai người họ cũng đều nhìn hắc, còn nhướng mi, ý là – Người gầy hơn so với sư phụ của người.

“Xem ra người sống lại cũng không tệ lắm.” Thôi Nhạn Thừa nhìn Lục Thiên Hàn, “Bây giờ có chết, hắc là cũng không còn gì phải tiếc nuối nhỉ?”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa mỗi người vội vàng vươn một tay ra giữ lấy Bạch Ngọc Đường mặt đã muốn đổi sắc.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn ông ngoại mình.

Ngô Nhất Họa vẫn khoanh tay dựa vào tường, không vội không vàng chậm rãi xem náo nhiệt.

Lục Thiên Hàn nghe lời của Thôi Nhạn Thừa xong cũng không tỏ vẻ gì, trước sau trầm mặc, chỉ hỏi, “Năm đó Yêu Vương không giết người sao?”

Thôi Nhạn Thừa lắc đầu một cái, “Dù sao thì ta vẫn chưa chết.”

Ngô Nhất Họa khẽ cau mày – Quả nhiên là Yêu Vương tha cho hãn một mạng? Mấy tướng lĩnh của Bạch Quỷ Tộc kia, tội nghiệt trong tay mỗi người bọn họ đều không ít hơn so với Bạch Quỷ Vương, Yêu Vương thu thập Bạch Quỷ Vương cùng đại đa số danh tướng của Bạch Quỷ Tộc, tại sao lại cố tình lưu lại cho Thôi Nhạn Thừa một mạng?

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Ngô Nhất Họa, “Là cố tình hay là vô ý?”

Ngô Nhất Họa thật ra cũng hơi khó xử – Hãn không cho rằng Yêu Vương làm việc sẽ có sơ sót, nhưng nếu nói là do cố ý... giữ lại người này để làm gì chứ? Để một trăm năm sau quay lại làm loạn ư? Đã vậy lại còn để Thiên Tôn và Ân Hậu chống đỡ, những việc này đều có chút kỳ quái.

“Chỉ khi nào người chết đi, chủ nhân ta mới có thể sống lại.” Thôi Nhạn Thừa tháo một cái túi da trâu từ bên hông xuống, bên trong căng phồng, có vẻ chứa không ít thứ.

Lục Thiên Hàn nhìn cái túi kia một chút.

“Tất cả đồ đều đã có đủ!” Thôi Nhạn Thừa nói, “Chỉ thiếu mỗi cây Vô Hoa cùng với mạng của người nữa là chủ nhân ta có thể hồi sinh.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều cảm thấy không thể giữ Bạch Ngọc Đường thêm được nữa, Ngô Nhất Họa nhìn hai người gật đầu – Giữ cho chặt vào, đừng có buông tay.

Lúc này, lại thấy Lục Thiên Hàn lắc đầu một cái, “Còn thiếu một thứ nữa.”

Thôi Nhạn Thừa sửng sốt.

Người Bạch Quỷ Tộc ở đối diện cũng sửng sốt, mấy người còn trẻ đều hỏi vị lão già kia – Còn thiếu thứ gì nữa?

Lão già kia cũng hoang mang lắc đầu một cái.

Thôi Nhạn Thừa cau mày nhìn Lục Thiên Hàn, “Còn thiếu cái gì?”

“Người già đến hồ đồ rồi sao?” Lục Thiên Hàn hỏi, “Một người chỉ có thể có một trái tim, để một quả sống thì quả còn lại cũng chỉ có thể chết.”

Đám Triển Chiêu đồng thời cũng cảm giác rõ ràng là Thôi Nhạn Thừa hơi chần động một chút.

Ngô Nhất Họa gật đầu một cái – Đúng vậy, nếu như trái tim của Bạch Quỷ Vương sống thì trái tim của bà ngoại Bạch Ngọc Đường buộc phải chết.

“Không niệm tình cũ sao?” Lâm Dạ Hỏa bát quái hỏi Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa lắc đầu cười nhạt.

“Có thể... có thể bỏ vào trong cây Vô Hoa!” Thôi Nhạn Thừa nói.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, “Ý kiến hay lắm, đa tạ cảm tình sâu đậm người dành cho phu nhân ta.”

Khóe miệng Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng không nhin được mà co giật một cái, quả nhiên ông ngoại không phải là đèn cạn dầu mà.

Sắc mặt Thôi Nhạn Thừa cũng trầm xuống, “Nàng phản bội bộ tộc...”

Lục Thiên Hàn chưa đợi hẳn nói xong đã ngắt lời, “Bạch Quỷ Tộc diệt tộc là bởi vì Bạch Quỷ Vương quá mức tàn bạo cùng chiến bại, thế quái nào mà Bạch Quỷ Vương nhà người cũng giống như hôn quân các triều đại khác, khi vong quốc bèn đem mọi tội lỗi đổ lên đầu một cô nương yếu đuối?”

Ngô Nhất Họa gật đầu lại gật đầu – Có đạo lý.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn lên Lục Thiên Hàn – Quả nhiên tài ăn nói của Bạch Ngọc Đường đều được thừa hưởng từ ông ngoại, bình thường hay im lặng, nhưng khi mở miệng thì đều nói trúng tim đen!

“Lại nói... sao các người không sớm làm?” Ngô Nhất Họa đột nhiên mở miệng chen vào một câu, “Tại sao phải đợi lâu như vậy mới nghĩ đến việc muốn hồi sinh Bạch Quỷ Vương? Cây Vô Hoa vẫn luôn tồn tại, tra sớm một chút cũng không khó phát hiện ra.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn Ngô Nhất Họa – Cái này mới đúng là trọng điểm.

Bạch Ngọc Đường không có tâm tư quản ai hay là kẻ nào, tóm lại người nào dám động ông ngoại hẳn sẽ phải chết! Động vào bà ngoại hẳn cũng phải chết nốt!

“Bởi vì gần đây mới biết tới sao?” Lục Thiên Hàn ngẫm nghĩ một chút, như có điều suy tư, “Có người nói cho người biết?”

Ngô Nhất Họa hỏi, “Cái người nói cho các người biết đó, sẽ không phải là kẻ có quan hệ gì với Ác Đế Thành đấy chứ?”

Thôi Nhạn Thừa không trả lời, nhưng trên nét mặt của nhóm người Bạch Quỷ Tộc lại lộ ra vẻ khác thường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cau mày – Thật đúng vậy sao.

Lâm Dạ Hỏa cũng bĩu môi – Thế nào mà chuyện xấu gì cũng đều có quan hệ đến Ác Đế Thành hết vậy hả?!

“Những việc này cũng không quan trọng. Trọng yếu là... Hôm nay Bạch Quỷ Vương sẽ sống lại.” Thôi Nhạn Thừa vừa nói xong liền lấy ra một thứ, nhìn như một quả cầu màu đen, hình dáng to trông không khác trái táo lăm, nằm trong tay giơ lên cao, mắt nhìn Lục Thiên Hàn.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều khó hiểu không biết cái đó là thứ đồ chơi gì? Hay là thứ trái cây gì đó?

Còn Ngô Nhất Họa lại cả kinh, “Thanh Long Đản?”

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Thanh Long Đản sao?”

“Là Thanh Long Đản(115).” Bạch Ngọc Đường nói, “Tục truyền rằng, thứ đó có thể giúp nội lực trong nháy mắt tăng lên gấp vài lần.”

(115)Bản Hỏa Kê nghe nhầm từ “Thanh Long Đản (dẫn) = mật của rồng” thành “Thanh Long Đản (dàn) = trứng rồng”

Triển Chiêu lần đầu nghe nói đến loại đồ chơi này, tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mặc dù đang khẩn trương, nhưng vẫn tâm linh tương thông với Triển Chiêu, chưa cần nói ra nghi vấn đã biết y thắc mắc

tại sao mình lại biết, bất đắc dĩ nói, “Có nghe sư phụ ta nói qua, kể ra rất dài dòng.”

Triển Chiêu càng tò mò hơn.

Ngô Nhất Họa nói, “Thanh Long Đàm thật ra là một loại đan dược được luyện thành từ trăm loại kích độc, nó có thể kích thích nội lực người luyện võ, chỉ trong nháy mắt đã có thể khiến nội lực bộc phát ra được tăng lên gấp mấy lần, nhưng mà nguyên khí của người sử dụng sẽ bị tổn thương nặng nề, không khéo thậm chí còn phải bỏ mạng, đây vốn là một loại ám khí để cùng người khác đồng quy vu tận. Trước đây từng có một người rất hận Thiên Tôn, tên đó lao lực thiên tân vạn khổ mới lấy được một quả, sau đó còn đem ra sử dụng, lại nghe nói đó là phương pháp duy nhất trên thế gian này có thể dùng để giết chết Thiên Tôn... Nhưng mà người kia cuối cùng vẫn phải nhận lấy thất bại.”

Triển Chiêu hít một hơi khí, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Thất bại... Vậy nói cách khác là vô dụng phải không?” Lâm Dạ Họa hỏi.

Ngô Nhất Họa lắc đầu một cái, “Không phải là vô dụng, đúng hơn là có tác dụng... Đó là lần đầu tiên, cũng chính là lần duy nhất trong đời Thiên Tôn bị thương.”

Triển Chiêu há to miệng.

Bạch Ngọc Đường nói, “Nhìn thử vân tay của sư phụ ta, là vân tay gãy nét, nhưng thật ra thì không phải, ông ấy chỉ có tay trái là gãy nét còn tay phải gần như không có vân tay.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đúng vậy... Vân tay Thiên Tôn vô cùng vô cùng mờ, hầu như không thể nhận ra, chỉ có ở chính giữa tay trái có một đường vân cắt ngang rất dài.

“Đó không phải là vân tay sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đó là vết sẹo.”

Triển Chiêu đột nhiên có chút nghi vấn, rõ ràng công phu ông ngoại y và Thiên Tôn cũng tương đương, không chênh nhau lắm, tại sao ông ngoại y khắp người toàn vết thương mà Thiên Tôn thì một chút thương tích cũng không có... Cho dù chỉ có một vết sẹo trên tay, thì cũng đối lập quá nhiều rồi... Tại sao vậy chứ?

“Bởi vì sư phụ ta chỉ đánh một mình, còn ông ngoại người thì mang binh đánh giặc.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường – Ta nghĩ cái gì người cũng biết cả? Còn gì là bí mật nữa?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Ta từng nghe Đại hòa thượng nói qua, nội lực của Thiên Tôn vốn là trời sinh, tạm không nói tới cấp bậc võ công, trên cõi đời này không có một ai có thể chỉ dựa vào nội lực mà đánh thắng được ông ấy, chỉ có chính ông ấy mới có thể tự giết được mình, nhưng đó cũng là một cuộc chiến nhọc nhằn.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, hiểu rõ, “Nếu như Thanh Long Đám này thật sự hữu dụng, đúng là có thể làm thương tổn được Thiên Tôn, nhưng điều kiện tiên quyết là... Nội lực của người sử dụng bắt buộc phải rất cao, nội lực người bình thường căn bản không bằng nổi cả một thành công lực của bọn họ, dùng bao nhiêu Long Đám cũng không được, nhưng nếu như bọn họ có được một nửa nội lực thì có thể thử một chút...”

“Nội lực của Hắc Cầu và Lục Thiên Hàn không chênh nhau lắm.” Ngô Nhất Họa thản nhiên nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trợn to hai mắt – Nói cách khác nếu như quả Thanh Long Đám kia chính là đồ thật, Thôi Nhạn Thừa muốn giết Lục Thiên Hàn chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Triển Chiêu một bên dứt khoát túm đai lưng Bạch Ngọc Đường lại để tránh hấn xông tới, một bên hỏi Ngô Nhất Họa, “Thanh Long Đám này cũng không thể dễ tìm như vậy chứ?”

“Dĩ nhiên, trên đời này chỉ có một quả.” Ngô Nhất Họa nói, “Là đào ra được từ trong mộ, bởi vì ít nhất phân nửa mấy thứ kia đều đã thất truyền từ vài trăm năm trước.”

“Có phải ta bị hoa mắt không?” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi, “Tại sao quả trứng kia lại càng ngày càng nhỏ?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Thôi Nhạn Thừa, đúng vậy... Chỉ thấy Thanh Long Đám trong tay hắn đang nhỏ đi từng chút một. Mới vừa rồi một bàn tay còn cầm không hết, bây giờ gần như đã bị nắm trọn ở trong lòng bàn tay rồi, hơn nữa tay của hắn còn đang từ từ siết chặt lại, đồng thời... ngón tay cũng bắt đầu hóa xanh.

Đám Triển Chiêu đều nhìn Ngô Nhất Họa.

Sắc mặt của Ngô Nhất Họa hơi xấu đi, “Thứ kia là thật sao... Nhìn qua trông rất thật...”

Bạch Ngọc Đường vung tay.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu vừa không nắm chặt một cái, Bạch Ngọc Đường đã định đi đến bên cạnh ông ngoại hắn.

Nhưng Ngũ Gia vừa mới đi lên phía trước một bước, Ngô Nhất Họa vươn tay kéo hẳn lại.

Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại, ánh mắt cũng phát lạnh.

Ngô Nhất Họa chợt cảm thấy nhiệt độ bốn phía giảm dần, trên tay cũng xuất hiện một lớp băng vụn, vội vàng hất tay.

Triển Chiêu cũng kéo Bạch Ngọc Đường – Sao lại động thủ với cả Tiểu Họa thúc.

Bạch Ngọc Đường cau mày lắc đầu, “Không phải ta làm.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Lâm Dạ Hỏa thử tiến lên phía trước một bước...

Chỉ thấy dưới chân Lục Thiên Hàn đã bị đóng băng thành một mảnh... Lớp băng đang nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

“Chắc chắc...” Ngô Nhất Họa kéo mọi người hướng lui về phía sau.

“Tình huống thế nào ạ?” Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa vừa giữ chặt Bạch Ngọc Đường vừa hỏi.

“Có biến động!” Ngô Nhất Họa nói chưa hết lời, khắp bốn phía đột nhiên tối sầm.

Mọi người theo bản năng ngửa mặt lên nhìn... Chỉ thấy mây đen vần vũ trên đỉnh đầu, giữa những tầng mây chính là con cự mãng màu đen vừa mới quay cuồng kia, Hắc Cầu Trận lúc này mạnh hơn nhiều so với ban nãy.

Khi mây đen đang dần che lấp bầu trời, chợt một trận bão tuyết đổ xuống...

“Lạnh quá!” Lâm Dạ Hỏa dậm chân vung y phục, trên người rơi xuống toàn sương giá... Nhìn lại bốn phía, vô số băng nhũ dần dần hình thành, bông tuyết lớn che mờ tầm nhìn.

Bạch Ngọc Đường rút tay lại, muốn thoát khỏi Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa, định lên núi.

Triển Chiêu bắt hẫng lại.

Bạch Ngọc Đường nói, “Miêu Nhi, đừng cản ta.”

“Ai thềm cản người!” Triển Chiêu chạy đến bên cạnh hẫng, xua đi bông tuyết trước mắt, “Ta với người cùng đi!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 67: Bạch Diễm Thiêu Thành

Edit: Sarah

Beta: Tử Sa

Thanh Long Đám trong tay Thôi Nhạn Thừa dần biến mất, cả cánh tay hẳn cũng dần chuyển thành màu xanh. Trên đỉnh đầu, mây đen ùn ùn tích tụ, đá vụn cát xoáy vần vũ bốn phía, mang theo cảm giác cuồng phong nóng bức gào thét...

Ngược lại, bên kia quan ải hấp, băng tuyết giăng đầy trời, hơn nửa ngọn núi đã bị đóng băng. Từng trụ băng đột ngột vươn lên từ mặt đất, nhanh chóng tỏa ra hai bên tựa như hình đôi cánh... Nhìn có nét giống Yêu Yêu khi giang cánh chuẩn bị bay.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên đến lưng chừng núi đã không thể đứng vững. Luồng nội lực mang theo cuồng phong vũ bão, hơn nữa hai loại nội lực băng hỏa vốn đã tương khắc, nay giao nhau giữa không trung lại tạo ra từng đợt hơi nước lớn, hơi nước cùng lúc gặp hàn khí lại kết lại thành băng. Bông tuyết cùng băng nhũ bay loạn khắp nơi,

vang rung trời như sắt thép đập xuống nền đất.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay áo lên che mặt, gọi với về phía Ngô Nhất Hòa, “Rốt cục ta cũng biết điểm khác biệt giữa Thiên Tôn và Lục Thiên Hàn rồi!”

Ngô Nhất Hòa đưa tay lên che vành tai, “Người nói cái gì?!”

“Ta nói!” Hỏa Phượng hét lớn tiếng, “Hàn khí của Thiên Tôn có thể khống chế được, còn của Lục Thiên Hàn thì không!”

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang ở lưng chừng núi muốn lại gần cũng không qua được... Bọn họ đứng phía sau Lục Thiên Hàn, nhưng cũng không thể nhìn rõ ràng cảnh tượng phía trước. Mây đen trên đỉnh đầu cùng cuồng phong tạo thành một xoáy nước lớn. Trong lỗ xoáy, bông tuyết và băng sương hóa thành một sợi xích trắng, vây lấy hai người ở chính giữa.

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể thấp thoáng thấy bóng lưng của ông ngoại hẳn qua màn tuyết được hình thành từ nội lực cực cao này.

Triển Chiêu đã hai lần ngăn cản Bạch Ngọc Đường đang cố gắng xông qua khe hở, “Sẽ bị xé nát đó!”

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể lo lắng sưng.

Triển Chiêu cũng lo lắng – Võ công này vượt xa so với cảnh giới của bọn họ, không phải cứ cố gắng luyện công hằng ngày là có thể đạt tới, mà cần phải bỏ ra hơn trăm năm khổ luyện mới có thể đạt đến cảnh giới này.

Mây đen càng lúc càng dày, nội kinh vừa nóng rực lại lạnh buốt giao nhau bốn phía, lửa nóng bắt đầu chiếm thế thượng phong, mà những cột băng trong quan ải hấp cũng dần xuất hiện vết nứt, từng khối từng khối băng lớn gãy lìa, rơi xuống.

Lâm Dạ Hỏa nhìn vụn băng trước mặt, hỏi Ngô Nhất Họa, “Tình huống đang tệ đi phải không?!”

Ngô Nhất Họa cau chặt hai hàng lông mày, “Vô cùng không ổn, nội lực của Lục Thiên Hàn càng dọa người hơn so với lúc trước đây, chẳng qua...”

Vừa nói, Ngô Nhất Họa vừa lắc đầu, “Thôi Nhận Thừa có Thanh Long Đảm, hơn nữa nội lực của hãn cũng...”

Ngô Nhất Họa còn chưa dứt lời, đột nhiên kéo Lâm Dạ Hỏa lui về sau mấy bước...

Ngay sau đó, một tiếng nổ “Oành” thật lớn vang lên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn xuống... Chỉ thấy núi băng lớn ở lưng chừng quan ải sụp vỡ tung, kéo dài đến tận đáy cốc.

“Hay là ta cũng qua đó hỗ trợ?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Ngô Nhất Họa lắc đầu, “Ba người các người có được mấy năm nội lực chứ... Vẫn là để ta qua giúp hãn một tay thì hơn.”

Lâm Dạ Hỏa theo hãn chạy lên núi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ở đây quan sát tình huống.

Lâm Dạ Hỏa vừa chạy vừa hỏi Ngô Nhất Họa, “Có người và Lục Thiên Hàn thì hãn là mọi chuyện cũng không có vấn đề gì ha?”

“Không thành vấn đề ư?” Ngô Nhất Họa dờ khóc dờ cười, “Phải thêm hai người cỡ ta nữa thì lúc đó mới không thành vấn đề. Hoặc là một trong hai người Thiên Tôn hoặc Ân Hạo đến đây cũng ổn... Thế mà hết lần này đến lần khác vào thời điểm mấu chốt bọn họ lại không có ở đây.”

Vừa nói, Ngô Nhất Họa vừa tóm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng trên dốc núi, kéo hai người về, “Hai người có đi cũng sẽ phải chịu chết.”

Nói xong, hãn lao vọt vào giữa băng tuyết.

“Tiểu Họa thúc!” Triển Chiêu nóng nảy.

Triển Chiêu vừa hô xong, đã thấy Ngô Nhất Họa bay ngược ra lại...

“Ui da!” Ngô Nhất Họa té xuống bên cạnh họ.

Triển Chiên vội vàng đỡ hẵn dậy.

Ngô Nhất Họa xoa xoa thắt lưng cau mày nhìn mây đen đang cuộn cuộn phủ kín quan ải hạp, “Nguy rồi!”

Mặt mũi Bạch Ngọc Đường cũng trắng bệch, “Có ý gì?”

“Lốc xoáy kia!” Ngô Nhất Họa nói, “Thôi Nhạn Thừa ngăn tất cả những người muốn tiếp cận Lục Thiên Hàn lại, căn bản không thể xông vào được, hắn cũng không có cách thoát ra. Tên đó muốn đồng quy vu tận với ông ngoại người!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?!” Lâm Dạ Hỏa la to.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu hô to một tiếng... Bạch Ngọc Đường đã nhảy vào trong lốc xoáy.

“Không bị bắn trở về?!” Lâm Dạ Hỏa đợi một hồi nhưng không thấy Bạch Ngọc Đường trở lại, nghi ngờ.

“Không hay rồi!” Ngô Nhất Họa hô to...

Không đợi Ngô Nhất Họa nói xong, Triển Chiêu cũng đã nhảy vào lốc xoáy, “Ngọc Đường đang hướng về phía Thôi Nhạn Thừa!”

“Tình huống thế nào rồi?” Lâm Dạ Hỏa chớp mắt một cái đã không thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu nữa, mờ mịt hỏi Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa cau mày nói, “Bạch Ngọc Đường không cưỡng ép xuyên qua lốc xoáy mà đi theo hướng xoáy của Thôi Nhạn Thừa, Thôi

Nhận Thừa cắt đứt đường lui của phía này, chứ không tự cắt đứt đường lui của chính mình...”

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, “Úi chà, Bạch Lão Ngũ thông minh ghê!”

“Thông minh cái rắm!” Ngô Nhất Họa sốt ruột, “Uy lực của Thanh Long Đám dù lớn, cũng chỉ có thể đồng quy vu tận một lần. Nếu như Bạch Ngọc Đường thay Lục Thiên Hàn ngăn trở một lần này thì...”

“Thì Lục Thiên Hàn được cứu rồi!” Lâm Dạ Hỏa nói.

“Đúng vậy, nếu Lục Thiên Hàn được cứu thì Bạch Ngọc Đường sẽ phải thành tro!”

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, “Còn không mau đi hỗ trợ...”

Hỏa Phượng vừa dứt lời, đột nhiên... Gió lớn xung quanh ngừng thổi... Mây đen trôi về phía Thôi Nhận Thừa đứng bên kia quan ải hạp nháy mắt cuộn cuộn tụ lại, cảnh tượng trước mắt cũng dần hiện rõ.

“Không kịp nữa rồi!” Ngô Nhất Họa giậm chân một cái.

Lâm Dạ Hỏa vừa ngẩng đầu... Chỉ thấy Thôi Nhận Thừa ở phía trên cự thạch xa xa kia đang thu hồi lại nội lực, ý định dồn sức chờ, chuẩn bị cho Lục Thiên Hàn một chiêu cuối cùng...

Lâm Dạ Hỏa nhe răng – Ai nha thôi xong rồi!

Đi theo Bạch Ngọc Đường còn có Triển Chiêu đi cùng.

Triển Chiêu biết một chương này không phải chuyện đùa, nhưng đầu óc có lạnh lẽo cỡ mấy thì dưới tình huống chỉ mảnh treo chuông này cũng không kịp có đối sách... Hơn nữa Chuột nhà y vốn đang lao đi chần chạo cho ông ngoại hân, sao có thể ngăn cản được.

Đầu Ngô Nhất Họa cũng vang ong ong – Không thể nào, rõ ràng Yêu Vương đã nói hai đứa nhỏ này sẽ trường mệnh bách tuế...

Ngô Nhất Họa theo bản năng nhìn Lục Thiên Hàn, lòng thầm nghĩ không biết vị này sẽ gấp thành cái dạng gì đây...

Nhưng kì quái là, Lục Thiên Hàn vẫn bình tĩnh như cũ mà đứng yên đó, nhìn không có vẻ gấp gáp gì, cũng không hề làm động tác nào.

Ngô Nhất Họa sửng sốt... Tình huống gì đây?

Lúc này, chỉ thấy thân thể Bạch Ngọc Đường đột nhiên bay ra bên ngoài, cứ như vừa bị thứ gì đập trúng.

Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt giữ lại cánh tay của hắn... Nhưng đồng thời cũng bị một cỗ nội lực cường đại đẩy ra ngoài.

Hai người bị đẩy về phía đỉnh núi xa xa, Lục Thiên Hàn vừa vươn tay ra rồi thu lại... Đã tiếp được Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bị ném tới.

Triển Chiêu sau khi rớt xuống thì vô cùng bối rối, vội đi xem Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng đang bối rối giống mình...

Nhưng vừa nhìn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Thì ra Bạch Ngọc Đường không phải một mình bay về, mà còn ôm thêm một người nữa.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng đang ngây ngô tròn to mắt nằm trong lòng Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Tứ Tử?!” Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn hơi bất đắc dĩ nhìn ngoại tôn nhà mình, “Cứ thích xông ra chẵn đao. Về điểm này, người thật sự khá giống bà ngoại mình.”

Bạch Ngọc Đường lúng túng.

Triển Chiêu vừa định quay qua hỏi Tiểu Tứ Tử làm sao lại bay tới đây được, lại nghe Lâm Dạ Hỏa ở phía dưới kêu to, “Cẩn thận kia!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại... Chỉ thấy Thôi Nhạn Thừa đứng đối diện đã đánh ra một chưởng, nội lực mạnh mẽ cuốn theo mây đen điên cuồng ập tới, khí thế kinh người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt... Chẳng lẽ vừa rồi không phải do cổ nội lực kia ném bọn họ tới đây sao, vậy là thế nào...

Còn chưa kịp suy xét, cổ nội lực khiếp người kia đã lao đến trước mắt.

Bạch Ngọc Đường vừa định kéo Tiểu Tứ Tử trong lòng giấu ra sau lưng thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một người...

Lâm Dạ Hỏa cùng Ngô Nhất Họa ngược mặt, nhìn mây đen cùng cự thú hình thành từ nội lực đánh về phía đám Bạch Ngọc Đường, tưởng như sắp nuốt chửng bọn họ.

Nhưng ngay khi đám mây đen đụng vào vách núi, một bóng người bỗng xuất hiện ngay trước mắt mọi người, khoát tay...

Trong nháy mắt, bốn phía tĩnh lặng như đêm đen, tiếng gió biến mất, bông tuyết cũng tan đi trong nháy mắt.

Sau phút im lặng trong chốc lát này, một tiếng nổ vang truyền tới.

Tựa như tiếng sấm rền vang trời, sau đó là những tiếng nổ liên tiếp... Chỉ thấy nội kình cuốn theo mây đen dừng lại ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử.

Giữa mây đen xuất hiện một lỗ hồng, tiếng nổ tung vang lên liên tiếp, đồng thời, một làn khói trắng tỏa ra.

Ngô Nhất Hòa hơi nhướng mày, nét mặt khẩn trương rất cục cũng trở lại bình thường.

“Đó là cái gì?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Khói trắng sao?”

“Nhìn kĩ xem.” Ngô Nhất Hòa nhắc nhở, “Đó là Bạch Diễm!”

Lâm Dạ Hỏa trợn to hai mắt, đúng vậy! Chỉ thấy một thân ảnh màu đen đứng trước bọn Bạch Ngọc Đường, một tay đỡ lấy đám mây đen đang xông tới trước mặt. Toàn bộ nội lực mạnh mẽ được tạo thành nhờ Thanh Long Đám đều bị bàn tay hắc nhân y kia cản lại.

Sương mù màu trắng hiện lên rõ ràng hơn một chút... Chỉ thấy đám mây đen đang dần bị ngọn lửa màu trắng từng chút từng chút một bao vây, xé nát...

Rất cục...

Bầu trời phía trên quan ải hấp bốc lên ngọn lửa màu trắng. Quanh thân hắc y nhân kia cũng toàn là lửa, trong ánh lửa, hình ảnh tay áo màu đen cùng mái tóc trở nên vụn vụn, tựa như một Quỷ ảnh đang chuyển động giữa ngọn lửa bùng bùng... Cùng với một đôi mắt đỏ ngầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên nhớ lại một truyền thuyết...

Trong truyền thuyết, người kia vô cùng quý mị, cả người như bị thiêu cháy trong ngọn lửa địa ngục trắng bột, hai mắt đỏ như máu, hể đi đến đâu là Bạch Diễm thiêu thành, vạn vật thành tro – Bạch Quỷ Vương!

Thanh Long Đám được dùng để tăng cường nội lực bị đốt cháy giữa ngọn lửa trắng rồi dần tàn lụi thành tro.

Hình bóng Quỷ ảnh dập dờn trong lửa kia cũng dần dần rõ ràng... Khi ngọn lửa trắng chậm rãi tắt, Yêu Trường Thiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngô Nhất Họa hít sâu một cái, dựa vào núi đá xoa bụng, “Ui da... Đau dạ dày quá...”

Lâm Dạ Hỏa há to miệng nhìn lên trên, trong lòng như có ngàn con ngựa đang phi qua – Đùa gì vậy! Thật may là lần trước không có đánh nhau với Bạch Quỷ Vương, nếu không bị đốt thành tro rồi!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, sau đó cùng quay đầu lại nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn vẫn mang vẻ mặt không chút biểu tình, tựa hồ việc Yêu Trường Thiên bất ngờ xuất hiện không hề làm hấn giật mình. Ở nơi xa, hai đầu gối Thôi Nhạn Thừa mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, khóe miệng trào máu, hẳn là đã bị nội thương rất nặng, không có cách nào đứng thẳng được.

Người Bạch Quỷ Tộc đều ngược nhìn Yêu Trường Thiên ở xa, vội vàng quỳ xuống.

Lão già kia gọi, “Bệ hạ!”

Yêu Trường Thiên hơi ngoẹo đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt không ai có thể nắm bắt được.

Bạch Ngọc Đường cảm giác Tiểu Tứ Tử trong lòng đang giãy mấy cái, cũng lấy lại tinh thần, thả bé xuống đất.

Lúc này, giữa trời vang lên tiếng kêu to của Yêu Yêu.

Mọi người ngược mặt lên...

Yêu Yêu bay một vòng trên đầu bọn Bạch Ngọc Đường rồi hạ xuống.

Công Tôn vừa nãy ở giữa không trung cùng Yêu Yêu, thấy cảnh này cũng trợn tròn mắt.

Yêu Yêu theo thói quen dụi dụi đầu vào cánh tay Bạch Ngọc Đường, đập đập cánh xem náo nhiệt.

Công Tôn thắc mắc nhìn Tiểu Tứ Tử.

Bé vươn tay ra, đưa Bách Hoa Đăng cho Yêu Trường Thiên.

Lâm Dạ Hỏa cùng Ngô Nhất Họa cũng đi lên.

Lúc này, từ đằng xa vang tiếng vó ngựa.

Mọi người cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ quan ải hạp đã bị binh mã của Triệu gia quân bao vây.

Triệu Phổ cười ngựa đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn tình hình bên trên.

Long Kiều Quảng cũng chạy tới, ngược mặt tìm sư phụ hẩn.

Vốn Triệu Phổ và Long Kiều Quảng định ra khỏi thành tìm tung tích Bạch Quỷ tộc, nhưng giữa đường có ảnh vệ chạy tới báo tin với Triệu Phổ rằng Yêu Trường Thiên đột nhiên xuất hiện rồi ôm Tiểu Tứ Tử đi mất. Hẩn mới vội vàng chạy đến, trên đường nhìn thấy mây đen cuộn cuộn long trời lở đất che phủ quan ải hạp. Triệu Phổ khá lo lắng, hẩn sợ sư phụ mình lại đánh nhau với người bên mình. Thật may là lúc vừa chạy tới thì nhìn thấy

Yêu Trường Thiên cứu bọn Bạch Ngọc Đường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống lúc này là, người của Bạch Quỷ Tộc quỳ đầy trên mặt đất dưới quan ải hạp. Thôi Thừa Nhận cũng quỳ, nhưng chẳng qua là vì không đứng dậy nổi.

Lục Thiên Hàn cùng mọi người bên này đều không có chuyện gì.

Yêu Trường Thiên đứng ở phía trước, đưa tay nhận lấy Bách Hoa Đăng từ Tiểu Tứ Tử.

Tầm mắt mọi người ở đây đều hướng về Bách Hoa Đăng trong tay Yêu Trường Thiên. Quả “Tim” trong truyền thuyết của Bạch Quỷ Vương cuối cùng cũng về lại tay Bạch Quỷ Vương... Chuyện tiếp theo sẽ ra sao đây? Bạch Quỷ Vương làm người người sợ hãi trong truyền thuyết kia sẽ sống lại sao...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 68: Thánh Tử Chi Tâm

Edit: Ka

Beta: Fin

Tại quan ải hạp tụ tập rất nhiều người, có nhóm người Bạch Quỷ Tộc vẻ mặt tràn ngập chờ mong, có nhóm người phủ Khai Phong một bụng tràn đầy hoài nghi, lại thêm cả vạn binh lính Triệu gia quân đang không hiểu chuyện gì.

Mọi người vừa rồi đều thấy được ngọn lửa màu trắng bao quanh người Bạch Quỷ Vương, có thể được xưng là Lệ Quỷ tất nhiên là có nguyên nhân, thử tưởng tượng một chút xem, nếu vị này không phải vừa vắn sinh cùng niên đại với Thiên Tôn và Ân Hậu, giả hoặc sinh trước hoặc sinh sau tầm trăm năm thôi, thì liệu có ai có thể ngăn cản được lão đây?

Tất cả mọi người đều ngược mắt trông mong nhìn Yêu Trường Thiên, không ai dám thở mạnh chăm chú nhìn khúc Bách Hoa Đăng tục truyền còn đáng giá hơn toàn bộ Thực Trung trong đang nằm tay lão...

Yêu Trường Thiên cũng nhìn chăm chăm vào Bách Hoa Đăng vừa được Tiểu Tứ Tử giao cho, đôi mắt đỏ quỳnh kia nhìn thứ trong tay chẳng khác gì khúc gỗ mục bình thường, từ ánh mắt hay biểu tình đều không đoán ra được lão đang suy nghĩ cái gì.

Im lặng một hồi lâu, mọi người rốt cục nhịn không được mà gấp gáp, Yêu Trường Thiên đột nhiên nghiêng đầu, không hiểu mà hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đây là cái gì?”

Nghe Bạch Quỷ Vương hỏi ra câu này, hơi thở tất cả mọi người đều bị kìm hãm, trăm miệng một lời, “Hả?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái – Yêu Trường Thiên không biết trong đó có cất giấu trái tim của lão sao?

Lâm Dạ Hỏa cũng nhin không được mà hỏi, “Lão gia tử, ông không biết bên trong là cái gì à?”

Yêu Trường Thiên cầm Bách Hoa Đăng đảo qua đảo lại nghiên cứu trong chốc lát, lại lắc lắc lẳng tai nghe thử bên trong, không hiểu, “Trò gì đây?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn hỏi Yêu Trường Thiên, “Người chạy tới Thục Trung làm gì?”

Yêu Trường Thiên nháy mắt mấy cái, cau mày nhìn Lục Thiên Hàn, “Không phải là tới cùng người sao?”

Lục Thiên Hàn cũng cau mày, “Ta vốn theo người tới, ai cùng tới đây với người chứ?”

Yêu Trường Thiên sờ cằm, “Hửm?”

Công Tôn chỉ chỉ Bách Hoa Đăng, hỏi, “Lão gia tử, ông không phải tới đây để tìm thứ này sao?”

Yêu Trường Thiên nháy mắt mấy cái, “Ta muốn khúc gỗ mục này làm gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút rối loạn, liền hỏi, “Vậy vì sao tiền bối không nói tiếng nào đã đến Thục Trung?”

...

Cùng lúc đó, tại cánh rừng phía sau Ánh Tuyết Cung, có hai tên nhóc hạ nhân đang ở trong rừng kiếm củi đốt.

Chợt nghe thấy một người đột nhiên nói, “Người xem này! Trên cây này có chữ á!”

Nhóc hạ nhân còn lại liền đi qua, nhìn lên thì thấy quả nhiên ở trên một thân cây có một hàng chữ được khắc thẳng tắp – “Không được lên tiếng, cứ theo hướng đi tới Thục Trung, ai tới trước thì người đó sẽ thắng, ai mở miệng nói chuyện trước thì kẻ đó sẽ thua.”

Hai nhóc hạ nhân nhìn nhau – Do ai viết vậy? Chữ thật ra rất đẹp, nhưng sao lại có người không nói tiếng nào mà lại chạy thẳng tới Thục Trung được, còn không ghen cho chết à?

Hai nhóc con còn đang trò chuyện thì chỉ thấy từ đằng xa có hai người đi tới, một người toàn thân màu trắng, một người toàn thân màu đen.

“Thiên Tôn!” Hai nhóc con nhin không được mà kêu lên, người đi phía trước cả hai bọn họ đều biết, đó là sư phụ Thiên Tôn của thiếu gia nhà bọn họ, y thường hay tới Ánh Tuyết Cung, còn người phía sau thì có tới được một hai lần, hình như là ông ngoại của Triển đại hiệp.

“Đại khái là vậy.” Ân Hậu gật đầu nhìn đám cây rừng bốn phía xung quanh.

“Người không có đi nhầm chỗ đó chứ!” Thiên Tôn vừa đi vừa hỏi, “Nói sớm để ta còn biết!”

Ân Hậu không nói gì, “Nếu không phải tại tên mù đường người nhìn nhầm đường thì chúng ta đã sớm tới nơi rồi, chắc là ở gần đâu đây thôi, tách ra đi tìm xem.”

Hai nhóc con nhìn nhau một cái, đi tới chỗ Thiên Tôn, hỏi, “Hai người đang tìm cái gì vậy ạ?”

Thiên Tôn nói, “Tìm một gốc cây có viết chữ.”

Hai nhóc con vừa nghe thấy liền lập tức vươn tay chỉ vào cái cây mà mình vừa thấy ban nãy, “Là cái cây kia kìa! Chúng con vừa mới nhìn thấy đó.”

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng đi về phía cái cây mà hai người kia chỉ.

Thiên Tôn vừa chạy vừa hỏi, “Thân cây kia nhỏ như vậy sao? Có đủ viết không đó?”

“Á...” Ân Hậu đi nhanh hơn Thiên Tôn một bước, liếc mắt một cái đã trông thấy hàng chữ viết trên thân cây kia, vội vươn tay cản Thiên Tôn lại, “Khoan đã! Người đừng có tới đây!”

Thiên Tôn bị ông làm cho hoảng sợ, “Làm sao thế?”

Ân Hậu lộ vẻ mặt khó xử, “Người nhìn rồi sẽ hối hận đó, từng này tuổi rồi, thôi quên đi, lát nữa đừng tức chết đấy.”

Thiên Tôn không hiểu, “Lão hồ đồ người làm sao vậy? Yêu Vương đã bảo nơi này có viết biện pháp hóa giải nguy cơ lần này, không nhìn thì làm sao mà ngăn cản được Lão Quỷ kia? Chẳng nhẽ phải thực sự cùng hắc đồng quy vu tận à?”

Vẻ mặt Ân Hậu không được tự nhiên, cứ như vừa giẫm phải bãi phân chó vậy, vừa xua tay với Thiên Tôn vừa chống vào một bên thân cây vuốt ngực mình cho thuận khí, “Ta khuyên người đừng có nhìn... Người để ta chậm rãi cái đã.”

Ân Hậu càng không cho nhìn thì Thiên Tôn càng thêm hiếu kỳ, “Làm sao chứ? Yêu Vương nói người đứng ra cùng Yêu Trường Thiên đồng quy vu tận hả?”

Ân Hậu hít sâu một hơi.

Thiên Tôn sống chết đòi xem, Ân Hậu dứt khoát buông tay, “Người xem đi, nhưng xem xong không được nổi điên đâu đấy...”

Ân Hậu vừa dứt lời, Thiên Tôn đã chạy đến trước thân cây nhìn chữ, nháy mắt mà ngây ngẩn cả người.

Ân Hậu thăm dò nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn không động đậy.

Ân Hậu chột chột Thiên Tôn một chút.

Nhưng Thiên Tôn vẫn không chút động đậy.

Ân Hậu thở dài, nói, “Quên đi, bị đùa giỡn như vậy cũng chẳng phải ngày một ngày hai...”

Ân Hậu còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe Thiên Tôn hét một tiếng “A A A A A!” thật dài.

Hai nhóc hạ nhân sợ tới mức xoay người ra trốn sau thân cây, chim chóc trong núi bị dọa sợ bay loạn tứ lung tung, Thiên Tôn vừa dậm chân vừa kéo cổ áo Ân Hậu mà cổ sống cổ chết lắc qua lắc lại, “Tên yêu nghiệt kia lại gạt người rồi! Lại gạt người nữa rồi!!!”

Ân Hậu ngược mặt lên trời, bất đắc dĩ bị Thiên Tôn lắc qua lắc lại, chỉ đành thở dài.

Bên trong Ánh Tuyết Cung dưới chân núi, vợ chồng Bạch Hạ và Lục Lăng Nhi đang ăn cơm đều ngược mặt về phía sau núi... Động đất hả? Tình huống gì đây?

Lục Tuyết Nhi cầm thìa vẽ mặt nghi hoặc, “Ai lại đi kích thích sư phụ Ngọc Đường rồi?”

...

Mà lúc này, tại quan ải hạp.

“Bởi vì trông thấy một hàng chữ? Cho nên người mới tới Thục Trung?” Lục Thiên Hàn nghe xong lý do tới Thục Trung của Yêu Trường Thiên, có chút không dám tin.

“Người không nhìn thấy sao?!” Yêu Trường Thiên nhú mày, “Nếu không thì tại sao người chẳng rên lấy một tiếng mà đi một đường thẳng tắp về hướng Tây a! Ta còn tưởng rằng người đang đi theo tử thí cùng ta đấy!”

Lục Thiên Hàn hít một hơi, chấp tay sau lưng xoay mặt nhìn sang một bên, một câu cũng chẳng muốn nói.

Những người khác lại há mồm hơn nửa ngày chả biết nói gì.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn nhau – Nói cách khác, Yêu Trường Thiên căn bản không phải bị trái tim của ông ta gọi đến, mà là do nhìn thấy trên thân cây phía sau núi có một dòng chữ nên mới đi thẳng một đường về phía Tây, kết quả Lục Thiên Hàn không nhìn thấy dòng chữ kia, nhưng lại cảm thấy Yêu Trường Thiên có chút kỳ quái nên mới theo tới cùng. Lại nói Lục Thiên Hàn bình thường một câu cũng không nói, lại càng không có chuyện chủ động đi bắt chuyện với Yêu Trường Thiên, cho nên Yêu Trường Thiên cho rằng Lục Thiên Hàn đang đi theo mình tử thí, nên càng ngậm chặt miệng mà chạy tới chỗ này... Lại bởi vì sợ thua nên vội vàng chạy còn nhanh hơn cả kẻ trộm.

Cửu vương gia đỡ gáy, cảm thấy mệt thay cho những người hơn trăm năm trước này, ai làm còn cần phải hỏi nữa à? Chẳng phải là Ngân Yêu Vương sao! Rất có thể là do cái vị này bày trò! Thời điểm ngài ấy còn sống đã gây ra bao nhiêu tai họa a... Chỉ khắc một dòng chữ trên cây, cách một trăm năm sau nhiều cao thủ như vậy mà vẫn bị ngài ấy đùa bỡn trong tay, xoay mòng mòng...

Nhưng thử nghĩ lại, Bạch Quỷ Tộc nổi chí báo thù, vô luận là xuất phát từ ý muốn của mình thì vẫn bị Ác Đế Thành lợi dụng, đây là một đại họa, phải làm sao mới diệt trừ được mối họa này?

Nếu chỉ có bọn họ thì chắc chắn sẽ không đánh lại được Thôi Nhạn Thừa.

Theo lời của Thiên Tôn Ân Hậu, cho dù có đánh thắng được thì cũng khó tránh khỏi không tạo thành thương vong cho Bạch Quỷ Tộc... Chính mình thân là đồ đệ của Bạch Quỷ Vương, cũng hoàn toàn không có khả năng mang binh san bằng Bạch Quỷ Tộc được... Nói tới đây, có thể bình ổn mặt trận này thì chỉ có sư phụ hãn Bạch Quỷ Vương Yêu Trường Thiên mà thôi.

Bạch Quỷ Tộc thị sát thị quả, củ khoai lang nóng phỏng tay này ném lại cho tên đầu sỏ gây tội Yêu Trường Thiên, mọi việc đều có nhân quả, tộc nhân của mình thì tự mình tìm cách giải quyết, cho nên ngay cả bà ngoại của Bạch Ngọc Đường cũng đột ngột “biến mất” không thấy sao? Triệu Phổ đột nhiên có chút đau lòng cho sư phụ hãn, việc khó xử như vậy nên xử lý thế nào đây? Nhưng nhìn lại Yêu Trường Thiên, lại cảm thấy tâm nhẹ đi – Sợ cái gì chứ? Dù sao cũng đã điên rồi, có thể vì một dòng chữ mà theo Lục Thiên Hàn “tỷ thí” chạy tới tận Thục Trung này... Ông ấy đã sớm không còn là Bạch Quỷ Vương năm đó.

...

Trong rừng.

Thiên Tôn rống xong nhưng chưa tới một giây lại lên hơi tính hết tiếp.

Ân Hậu vỗ vỗ sương trên quần áo, nhìn lại... Bốn phía rừng cây đều giăng đầy sương, long lanh trong suốt ngược lại nhìn rất đẹp.

Hai nhóc hạ nhân kia trốn phía sau một thân cây, hồi vọng lại thăm dò bên này...

“Lão... Lão gia tử!”

Lúc này, một nhóc hạ nhân đột nhiên chỉ vào rễ của gốc cây kia, nói, “Phía trên tảng đá kia hình như có khắc chữ.”

Ân Hậu và Thiên Tôn cúi đầu... Chỉ thấy bên cạnh cái cây kia có một tảng đá to bằng cỡ quả trứng gà lớn, nhìn thoáng qua sẽ chẳng ai chú ý, nhưng hai nhóc con kia vốn nhìn từ dưới lên, vừa lúc có thể thấy phía dưới tảng đá khắc một hàng chữ nhỏ.

Thiên Tôn vươn tay nhặt lên thì nhìn thấy – Dưới cây này có bảo!

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đào đất.

Hai nhóc hạ nhân cầm cái xẻng lại, hỗ trợ cùng đào, không bao lâu thì đào trúng một cái rương rất cứng rắn.

Là rương sắt, đã bị khóa.

Ân Hậu kéo cái khóa xuống, mở cái rương ... Bên trong có một hộp gỗ nhỏ.

Ân Hậu nháy mắt mấy cái, lấy ra cái hộp rất tinh xảo kia, chợt nghe thấy bên trong có động tĩnh, hình như còn có thể nhúc nhích...

“Cái gì vậy?” Thiên Tôn nhận lấy nhìn qua nhìn lại, đưa cái hộp tới bên tai nghe thử, thấy có tiếng tim đập...

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái.

Ân Hậu vươn tay mở hộp ra, nhìn vào trong.

“A!” Hai người bừng tỉnh đại ngộ, nhìn nhau – Lại có chuyện như vậy a!

...

Tại quan ải hạp, khác với đám người Khai Phong Phủ đang hết nói nổi, nhóm người Bạch Quỷ Tộc lại mặc kệ Bạch Quỷ Vương sao lại tới được Thục Trung, bọn họ chỉ quan tâm một điều, trái tim của Bạch Quỷ Vương đang ở trong tay của Bạch Quỷ Vương, chủ nhân của bọn họ đã có thể quay trở lại rồi!

“Bệ hạ...” Lão già kia chỉ vào Bách Hoa Đăng trong tay Yêu Trường Thiên, nói, “Đổi lại tim thì sẽ thành công!”

Yêu Trường Thiên hơi sửng sốt, “Đổi tim?”

Thôi Nhạn Thừa lấy gói to bên hông ra, mở ra cho Bạch Quỷ Vương nhìn, bên trong là các loại thảo dược cần thiết để đổi lại tim, tất cả đều đầy đủ.

Hắn chỉ vào Công Tôn nói, “Hắn là truyền nhân của Tứ thần y, hắn có thể đổi lại tim!”

Yêu Trường Thiên quay đầu lại, nhìn Công Tôn đang đứng bên cạnh Yêu Yêu một chút.

Lúc này, Lục Thiên Hàn mở miệng, nói, “Con dân của người đều cho rằng trong khúc gỗ này cất giấu trái tim kia của người.”

Yêu Trường Thiên ngẩng mặt lên nghĩ ngợi, lại nhìn Bách Hoa Đăng, thuận tay đưa cho Tiểu Tứ Tử, nói, “Mở ra nhìn xem sao.”

Mọi người đều xoay lại liếc Tiểu Tứ Tử, khó hiểu – Bé con kia có thể mở ra ư?

Tiểu Tứ Tử nhận lấy Bách Hoa Đăng, bàn tay nhỏ bé nâng cái đáy lên, chuyển hai cái, chợt nghe thấy tiếng “cùm cụp”.

Tất cả mọi người đều gât gao nhìn chăm chăm khúc gỗ kia.

Bên trong Bách Hoa Đăng xuất hiện một đường chỉ, Tiểu Tứ Tử để Tiểu Lương Tử lấy nửa phía trên ra.

Mở Bách Hoa Đăng ra thì thấy có rất nhiều dây leo rắc rối khó gỡ, còn có một số thậm chí đã nảy mầm.

Công Tôn mở to hai mắt – Mấy sợi dây leo này đều còn sống! Xem ra cây Vô Hoa cũng không phải chỉ là lời đồn đại...

Tiếng tim đập được vọng ra từ bên trong đám dây leo đang quấn quanh, nhưng bên trong không phải là một trái tim đang đập mà chỉ là một cái hộp gỗ, rất nhỏ.

Tiểu Tứ Tử vươn tay lấy cái hộp ra, đưa cho Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên nhìn thứ cầm trong tay... Cái hòm lại chấn động, còn phát ra tiếng tim đập.

Mở nắp nhìn vào trong... Bên trong là một cơ quan được làm bằng đồng, bố cục rất tinh xảo.

“Chế tác thật tinh diệu!” Bạch Ngọc Đường nhận lấy cái hộp nhìn thử, vừa gật đầu khen ngợi, “Quả thực là xảo đoạt thiên công(116), đáng tiếc không phải là trái tim thật, mà chỉ là... tim giả.”

(116)Khéo léo tuyệt vời

Mọi người trong Bạch Quỷ Tộc đều khiếp sợ mà nhìn.

Triển Chiêu không rõ thứ này dùng để làm gì, chẳng nhẽ chỉ là trò đùa? Hay là Yêu Vương năm đó cố ý làm một trái tim giả?

Lâm Dạ Hỏa nhớ tới, hỏi Lục Thiên Hàn, “Lão gia tử, trước đó người có nói thứ này rất giá trị!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ông ngoại hẩn, “Ông ngoại, đây là cái gì?”

Lục Thiên Hàn nói, “Thứ này gọi là Thánh Tử Chi Tâm.”

Mọi người nghi hoặc, “Cái gì?”

Lục Thiên Hàn hỏi, “Có biết dùng làm gì không?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Lục Thiên Hàn vươn tay nhận lấy, nói, “Nó được phi tử của Hoàng đế dùng để giấu vào trong ngực, giả vờ là thật sự có hỉ mạch.”

Tất cả mọi người sửng sốt, “Cái gì?!”

Công Tôn vỗ tay một cái, “Thông minh! Hỉ mạch và mạch bình thường khác nhau ở chỗ là có hai mạch tượng! Nếu đem thứ này để vào ngực trước khi đưa tay cho lang trung bắt mạch, thì bất luận là lang trung nào cũng sẽ nói đó là hỉ mạch! Bụng có thể ngụy trang, nhưng mạch tượng thì tuyệt đối không thể. Muốn mạch tượng mạnh hay yếu thì chỉ cần thay đổi vị trí giấu hộp, ngay cả việc mang thai mấy tháng cũng có thể ngụy trang được! Nghĩ ra được chiêu này quả thực là thông minh tuyệt đỉnh!”

Lục Thiên Hàn nói, “Chủ ý này là của Yêu Vương năm đó nghĩ ra được. Năm đó Lý Biện muốn giết một vị phi tử, nhưng Yêu Vương lại thiếu vị phi tử kia một nhân tình, bởi vì muốn bảo vệ tính mạng của nàng mới mời người chế tác cơ quan làm ra cái hộp này để vị phi tử kia giấu vào ngực. Lý Biện vì con nôi dối nên tạm thời bỏ qua tính mạng của nàng, lúc ấy vị phi tử kia mới có cơ hội đào tẩu, thế nên cơ quan này mới được xưng là Thánh Tử Chi Tâm. Lý Biện sau khi phát hiện bị lừa thì nổi giận, hơn nữa phương pháp chế tác của cơ quan này nếu truyền ra ngoài rất dễ gây nhiễu loạn cung đình, cho nên tất cả phương pháp chế tác của nó đều đã bị hủy. Trên thế gian này đại khái chỉ tồn tại có hai cái, là thứ vô giá.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu – Ở một mức độ nào đó mà nói thứ này đúng là rất đáng giá... Quá đáng giá! Có cái này thì không chỉ mỗi Thục Trung, làm không tốt có khi còn lật đổ giang sơn cũng không chừng. Ví như mỗi phi tử đều giả vờ như đang mang Thánh tử, sau đó bọn họ sẽ nghĩ ra biện pháp để có thể đem một đứa trẻ sơ sinh nào đó vào phòng sinh, mua chuộc một đám người hầu cùng giả bộ là phi tử lâm bồn sinh hạ một Hoàng tử, từ nay về sau giang sơn đổi chủ!

Mọi người nghe xong không khỏi lắc đầu, Ngân Yêu Vương thật đúng là yêu quái mà! Trước đây bọn họ còn cho rằng cái truyền thuyết ngài ấy trở tay một cái là có thể đảo điên thiên hạ chỉ là một cách nói khoa trương, nhưng hôm nay nghĩ lại, đâu có khoa trương chỗ nào? Chỉ cần ngài ấy muốn thì thật sự có thể đảo mây làm mưa làm gió, thiên hạ lúc đó đại loạn!

Đám người Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử, bé con kia đang ôm khúc Bách Hoa Đăng cười túm tùm – Là thứ tốt nhỉ? Đồ cổ đáng giá đó!

Lúc này, chợt nghe thấy phía đối diện truyền tới một tiếng cười.

Mọi người xoay mặt nhìn lại, chỉ thấy Thôi Nhạn Thừa khoe miệng rí máu nở nụ cười đến thê lương, hắc vừa cười vừa nhìn bầu trời, mọi người

cũng không nhịn được mà thở dài, vị này chỉ có thể bất đắc dĩ mà hỏi trời xanh, làm sao mà có thể nói rõ lý lẽ được đây...

Đám người Triệu Phổ đành nhìn về phía Yêu Trường Thiên – Những người này đều đã từng là tộc nhân của Bạch Quỷ Tộc, là những kẻ trung tâm, tuy rằng sự trung tâm này rất độc ác, nhưng giờ xử trí như thế nào đây?

Yêu Trường Thiên cau mày nhìn “con dân” dưới chân núi, sờ sờ cằm, hỏi bên cạnh, “Người có chủ ý gì?”

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng mà Yêu Trường Thiên hỏi, trong lúc nhất thời đều có chút hết nói nổi – Yêu Trường Thiên đang hỏi ai? Lão hỏi Tiểu Tứ Tử á?

Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng, thấy Yêu Trường Thiên hỏi mình, còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

Công Tôn cuống quýt muốn ôm con trai về.

Tiểu Tứ Tử mới vừa bị ôm lên, liền mở miệng nói với Yêu Trường Thiên, “Tôn Tôn thường nói, hơn một trăm tuổi thì không nên làm chuyện gì không đứng đắn, đây là chuyện của người trẻ tuổi, cứ dứt khoát mà truyền ngôi đi ạ!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Yêu Trường Thiên trừng mắt nhìn, nhướn mày, “Ý kiến hay!”

Mọi người trợn mắt há mồm, Công Tôn nhanh chóng che miệng con trai.

Yêu Trường Thiên bắt đầu nhìn khắp nơi, “Truyền ngôi? Truyền cho ai đây...”

Khi nói chuyện, hắn nhìn thấy Triệu Phổ.

Đầu Cửu vương gia lập tức lắc như trống bỏi, tự chỉ chỉ mình rồi khoát tay, ý là – Không có được đâu! Hoàng tộc Triệu thị! Hoàng tộc Triệu thị đó!

“Ừm...” Yêu Trường Thiên ngoẹo đầu, “Vậy tìm một đứa có huyết mạch của lão tử...”

Bạch Quỷ Vương vừa nói xong, mọi người sửng sốt sau một lát, soạt một tiếng quay đầu lại, nhìn ai đây? Tất nhiên là nhìn Bạch Ngọc Đường rồi!

Ngũ Gia theo bản năng mà lui về phía sau nửa bước – Chắc không phải đâu!

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, vươn tay vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Vậy liền là người rồi! Tẩn hiếu với bà ngoại người thật tốt nha!”

Ngũ gia hít một hơi khí, nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn lắc đầu xoay người đi, thật sự là nhìn không được, Thục Trung này thật đúng là nhiều việc bực mình!

Yêu Trường Thiên cũng xem như không việc gì mà một thân nhẹ nhàng chạy theo Lục Thiên Hàn.

Tất cả mọi người nhìn lại Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngũ Gia cứng người tại chỗ – Việc này là sao chứ?

Đang luống cuống, Triển Chiêu bên cạnh lại gần đưa cánh tay chạm vào hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trông cậy vào y thay hắn nghĩ ra được chủ ý nào đó.

Ai ngờ Triển Chiêu cười hì hì nói một câu, “Chuột, nói “Trẫm” một cái nghe xem nào!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 69: Như Thế Nào Mới Là Vua

Edit: Fin

Beta: Dương

Yêu Vương theo thường lệ lừa nhóm Tương Du nhà mình một phen, thuận đường đem Bạch Quỷ tộc cùng tất cả mọi người Khai Phong Phủ lừa vào, kết quả lại có thể hóa giải một cuộc chiến sự không cần thiết.

Nhưng mà Yêu Vương đem cục diện rối rắm này ném cho Yêu Trường Thiên, Yêu Trường Thiên ỷ vào việc đã lớn tuổi, cũng không biết điên thật hay là giả điên, tóm lại cuối cùng cục diện rối rắm này rơi xuống trên người Bạch Ngọc Đường vô tội.

Tất cả mọi người bắt đầu tự hỏi một việc, Ngũ gia là một người đáng tin cậy như vậy, sao gặp phải chuyện này lại tỏ ra vẻ mình là người không đáng tin.

Nhưng mà nếu nói Bạch Ngọc Đường thật là thâm, thì so với hắn còn thâm hại hơn, chính là người của Bạch Quỷ Tộc

Đám người này trong khoảng thời gian gần đây quả thực có làm ra những chuyện vô cùng bất tín, nhưng may thay sai lầm vẫn chưa đến nỗi quá lớn, chưa đến mức dẫn tới hậu quả diệt tộc nghiêm trọng như vậy.

Chỉ khổ cho một tấm lòng liều mình hy sinh lớn lao. Những người này nhẫn nhịn cả trăm năm, tổ tôn ba bốn đời đều dính vào chỉ vì chờ đến một buổi sáng nay... Ấy thế mà đó chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng Hoàng

Lương(117). Tỉnh mộng quá sớm, trời còn chưa kịp tối mà tất cả đều đã biến thành công dã tràng. Đã vậy Yêu Trường Thiên còn đem ngôi vị Hoàng đế truyền lại cho cừu nhân nữa... Hẳn là cừu nhân đi, dù sao cũng thiếu chút nữa mà. Tóm lại người lớn tuổi trong Bạch Quỷ Tộc cảm thấy thái tim cũng đã vỡ thành mảnh vụn, người trẻ tuổi thì mất hết hy vọng, cảm thấy con đường phía trước thật mong manh, trong nháy mắt không còn niềm tin, mất mát lại tuyệt vọng, trong lòng rất không cam tâm.

(117)Chỉ sự vinh hoa và tươi đẹp, nhưng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi

Nhưng mà không cam lòng cũng không được a, luận võ công thì những người trẻ tuổi đánh không lại Bạch Ngọc Đường, người lớn tuổi đánh thắng rồi thì làm sao... Thứ mà Bạch Quỷ tộc để ý nhất chính là lòng trung thành, Bạch Ngọc Đường được chính miệng Bạch Quỷ Vương truyền ngôi vị, chẳng lẽ lại muốn hành thích Vua rồi cướp ngôi à?

Mặt khác... Bạch Quỷ Vương thật sự đã “chết” rồi, sự thật này cho dù không muốn chấp nhận cũng không được, Bạch Quỷ tộc đi tới kết cục ngày hôm nay mắt thấy vận số đã hết, còn soán vị làm gì? Không có Bạch Quỷ Vương chẳng lẽ kéo mấy vạn người kia cùng Triệu Phổ đánh giặc sao?

Trong lúc nhất thời, quan ải sụp đổ tràn ngập hơi thở vong quốc, phải gọi là sâu vãn thảm đạm(118).

(118)Mây buồn u uất

Triệu Phổ quyết định mang người đi trước, không muốn dính vào cục diện rối rắm này, vụ này không rơi xuống đầu hẳn đơn giản là do có ông trời phù hộ, Bạch Ngọc Đường nói thế nào cũng là huynh đệ sao, lúc mấu chốt thì mang đi bán...

Đám người Triệu gia quân cũng chỉ chờ được chạy.

Người Bạch Quỷ tộc tâm không cam tình không nguyện quỳ xuống hành lễ với Bạch Ngọc Đường, đúng lúc định ngẩng đầu lên hô vạn tuế, Ngũ gia đã không thấy đâu nữa.

Triển Chiêu khoát tay nói, “Bị các người hù dọa nên bỏ chạy rồi biết không, Chuột của chúng ta thật ra rất xấu hổ.”

Lâm Dạ Hỏa cũng lo lắng việc sau này, hỏi lão già kia người của Bạch Quỷ tộc hiện đang ở đâu, lão già đưa cho Triển Chiêu tờ giấy vẽ đường lên núi, giữ lại mấy người trẻ tuổi biết đường để bọn họ truyền tin, sau đó chuẩn bị mang Thôi Nhạn Thừa rời đi.

Nhưng Thôi Nhạn Thừa “nuốt” cả một quả Thanh Long Đám xuống, toàn bộ nội công đều sụp đổ, vừa đỡ đứng lên thì hắt không ngừng nôn ra máu.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái, chỉ lão già cùng người trẻ tuổi tóc trắng kia, “Đặt xuống! Còn đứng lên đi ba bước nữa sẽ chết chắc.”

Người Bạch Quỷ tộc đang đỡ Thôi Nhạn Thừa đều ngu người đứng tại chỗ nhìn Công Tôn.

Bạch Quỷ tộc này cũng dính quá nhiều tai nạn, hơn nữa những người này đều là hậu nhân không tham gia chiến tranh năm đó.

Năm đó tại sao Bạch Quỷ tộc lại theo Bạch Quỷ Vương tiến quân vào Trung Nguyên? Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì bộ tộc vốn nhỏ, lại bị lấn áp nhiều năm. Thời điểm Bạch Quỷ Vương lên ngôi, chờ hăn vừa đi, toàn bộ bộ tộc trở thành mục tiêu bị công kích... Bạch Quỷ Vương năm đó mang binh đánh giặc cho nên gây thù khắp nơi, con cháu đời sau đều phải chịu quả báo.

Thôi Nhạn Thừa là người duy nhất có thể bảo vệ những người này, nói khác cách, hậu nhân của Bạch Quỷ tộc phải may mắn lắm mới còn sống

sốt, may là có Thôi Nhạn Thừa, lão đầu này chính là trưởng lão chân chính của Bạch Quỷ tộc.

Mắt thấy Thôi Nhạn Thừa một mực muốn chết, mọi người cũng Lục thần vô chủ(119).

(119)Nghĩa tạm hiểu là mất bình tĩnh, hoang mang lo sợ, không làm chủ được tinh thần của mình

Công Tôn liếc những người đó một cái, than thở, “Ta đi xem sư phụ của Triệu Phổ trước, mang người tới biệt viện rồi ta sẽ cứu hẳn.”

Người Bạch Quỷ tộc trợn to hai mắt nhìn Công Tôn, “Có thể cứu sống ư?”

Công Tôn híp mắt, “Các người không phải còn trông cậy vào ta để đổi tim sao? Tim cũng có thể đổi chẳng lẽ lại không thể cứu sống hẳn?”

Người Bạch Quỷ tộc liền lúng túng.

Lão già và người trẻ tuổi kia vừa nghe thấy còn có thể cứu sống Thôi Nhạn Thừa, liền định mang người trở về.

Nhưng Thôi Nhạn Thừa lại không chịu, ý tứ của lão đầu là – Còn sống làm gì nữa! Chết quách đi cho xong chuyện!

Lâm Dạ Hỏa chột chột lão già tóc trắng, nói, “Thật ra thì chết cũng tốt nha, mấy người các người cũng cùng tìm đường chết đi, cứ dứt khoát chết cùng nhau thế nào?”

Triển Chiêu bổ sung, “Những thương nhân bị bắt đều phải thả ra, còn cả số tiền cướp được cũng phải trả lại nữa.”

Một đám trưởng lão Bạch Quỷ tộc giận đến mặt mũi xanh mét, Thôi Nhạn Thừa lại nôn ra một búng máu.

Công Tôn bảo cho bọn họ mau mạnh tay mang Thôi Nhạ Thừa về biệt viện, muốn sống hay chết thì đi tìm “Đại Vương” nhà bọn họ mà định đoạt.

Người Bạch Quỷ tộc cũng lo lo lắng lắng – Thôi Nhạ Thừa bây giờ không có khí lực, chỉ mới khôi phục được một chút, khó tránh khỏi hẳn sẽ không tự sát.

Chờ đến lúc trở về biệt viện, mới vừa vào cửa viện thì trông thấy Ân Hậu và Thiên Tôn đang ngồi bên cạnh bàn đây.

Ân Hậu và Hắc Thủy Bà Bà ngồi đối diện uống trà, còn Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng ở một bên trên ghế, trong tay cầm một cái hộp nhỏ, ngẩng đầu nhìn mọi người vừa trở lại.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều gãi quai hàm nhìn trời.

Triển Chiêu vào cửa liền hỏi, “Ngọc Đường đâu ạ?”

Thiên Tôn chỉ chỉ trong phòng, nói, “Ngọc Đường lại làm sao nữa vậy? Vừa vào cửa đã tự khóa mình trong phòng rồi, có phải người lại khi dễ nó nữa không?”

Triển Chiêu liền vội vàng lắc đầu, “Là có người khi dễ hẳn tới, có điều người đó không phải là con.”

“Người nào nha?” Thiên Tôn lộ vẻ mặt ngạc nhiên, “Trừ người với ta ra thì còn có ai có thể khi dễ nó nữa? Chẳng lẽ là cha nó tới rồi?”

Triển Chiêu chắc chắn lắc đầu một cái, “Thái cữu công của hẳn tới.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chạy đến bên cạnh bàn, Thất chủ bút(120) đem chuyện vừa xảy ra nói lại.

(120)Bảy miệng tám lưỡi, chỉ người nhiều miệng, nghị luận tới tấp, tranh nhau mà nói.

Ân Hậu cau mày, “Các người sao lại khi dễ người thành thật.”

Thiên Tôn híp mắt lầm bầm, “Yêu nghiệt kia không chỉ tính toán ta mà ngay cả đồ tôn(121)cũng không buông tha, thật đúng là kỳ cục mà!”

(121)Đồ đệ của đồ đệ mình, nôm na chính là Yêu Vương không bỏ qua cho đồ đệ Ngọc Đường của đồ đệ Tiểu Du nhà mình

Triển Chiêu gật đầu, đi vào phòng tìm Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa ngoắc người Bạch Quỷ tộc ở phía sau để bọn họ đi vào.

Lão già cùng người trẻ tuổi kia mang Thôi Nhạn Thừa vào cửa, những người khác cũng quay về trong núi, Triệu Phổ sai mấy người bọn Long Kiều Quảng đi theo, tìm hiểu một chút tình hình gần đây của Bạch Quỷ tộc.

Thôi Nhạn Thừa mới vừa vào cửa, Hắc Thủy Bà Bà đang bưng chén trà ngoẹo đầu một cái, “Nhìn quen mắt.”

Thiên Tôn nhìn chăm chăm một lát, hỏi Ân Hậu, “Người nào nha?”

Ân Hậu ngược lại có nhớ Thôi Nhạn Thừa, nói đôi câu với Thiên Tôn.

Thiên Tôn quả nhiên nhớ ra, “Óa, Tiểu Thôi Tử.” vừa nói vừa giơ cái hộp nhỏ trong tay lên, “Tới, tim của Tiên Hoàng nhà người đây.”

Thiếu niên tóc trắng và lão già giận đến mặt xanh mét, Thôi Nhạn Thừa lại nôn ra thêm một búng máu, Công Tôn nói, “Ói thêm một búng nữa chết chắc a! Nhịn cho ta chớ ói, lát nữa bức độc ra rồi hử ói tiếp!”

Thôi Nhạn Thừa được mang vào trong, người trẻ tuổi và lão già kia không nói tiếng nào, bọn nha hoàn đến chuẩn bị cho bọn họ một gian nhà

trong tiểu viện để chờ Công Tôn cứu người, hai người cứ như vậy ngồi ở trong viện mà ngẩn người.

Lúc ăn cơm tối, Bạch Phúc mang người tới đưa cơm cho bọn họ, hỏi bọn họ có cần thêm gì không.

Thời điểm về đêm, một già một trẻ ngồi đối diện hồi lâu không nói một lời nào, bỗng người trẻ tuổi kia đột nhiên nói một câu, “Nếu Bạch Ngọc Đường thật sự có thể lên làm Bạch Quý Vương, thật ra cũng không phải là chuyện gì xấu...”

Lão già ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi kia, “Thiếu chủ.”

Người trẻ tuổi lắc đầu một cái, “Đừng gọi ta là Thiếu chủ nữa, nhiệm vụ của chúng ta đã sớm kết thúc rồi.”

“Vậy bên Ác Đế Thành...”

“Vậy cũng rất tốt, những người bên Ác Đế Thành đó chẳng qua chỉ muốn lợi dụng chúng ta mà thôi.”

“Có muốn đem chuyện của Ác Đế Thành nói cho Bạch Ngọc Đường biết không?”

Người trẻ tuổi cười khở, “Nếu hẳn hỏi, người có thể không nói sao?”

Lão già than thở.

Hai người đang trò chuyện thì thấy bên cạnh bàn xuất hiện hai quả lê.

Hai người ngẩn người, cúi đầu vừa nhìn thì đầu tiên là trông thấy một con gấu trúc béo béo tròn tròn.

Bên cạnh gấu trúc, Tiểu Tứ Tử cầm lê đặt lên trên bàn, hai tay bám trên mặt bàn, ngược mặt nhìn hai người bọn họ.

Hai người lúng túng đối mắt với Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhìn xung quanh một chút.

Hai người cũng không biết nên bày ra biểu tình gì, cả người cứng ngắc ngồi ở chỗ đó.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Hai người tên gọi là gì nha?”

Hai người nhìn nhau một cái.

Lão già nói, “Lão phu gọi là Phong Viêm Tây, là người của chi nhánh gia tộc Quỷ Vương, thiếu chủ tên Thôi Chấn, là chất tôn nhi của Hắc Cầu tướng quân.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Nha, tốt lắm, cháu là Tiểu Tứ Tử.”

Nói xong, Tiểu Tứ Tử liền đi ra ngoài.

Hai người dựng thẳng lỗ tai lên nghe thấy Tiểu Tứ Tử chạy đến cửa, nói với Tiểu Lương Tử ngoài cửa, “Một người tên là Thôi Thôi, một người tên là Tây Tây.”

Hai người Bạch Quỷ Tộc ở trong viện đều cảm thấy mí mắt cũng run lên... Bé con đó sẽ không cứ thế mà đi nói với những người khác đấy chứ?

...

Một lúc sau, Triển Chiêu cầm hai quả lê chạy vào phòng, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang nâng cằm ngồi ở bên cạnh bàn buồn bực uống rượu, vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái cũng không thể nào che giấu được nỗi sầu vân thâm đậm, dĩ nhiên là đáng vẻ hai ngón tay cầm chén rượu vẫn rất là đẹp trai đẹp trai đẹp trai nha.

Triển Chiêu nhin cười đến bên cạnh bàn, kín đáo đưa cho hắn một trái lê, vừa nói, “Đây là lần đầu tiên ta gặp một người lúc lên ngôi lại có vẻ mặt như trái mướp đắng vậy, lúc làm Hoàng đế hẳn phải hăng hái mới đúng chứ.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt con mèo này nhìn có chút hả hê.

Lúc này, từ bên ngoài Lâm Dạ Hỏa cũng vừa gặm lê vừa chạy vào, “Tuyệt vời! Mấy cây tuyết lê sau núi Đường Môn ngon tuyệt!”

Triển Chiêu gật đầu, “Dã lê, là đặc sản Thục Trung mà.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn hai người kia, hắn đang phiền lòng, nhìn hai người này một kẻ nhị hóa kẻ kia cật hóa, không buồn không lo thật khiến cho người ta không khỏi hâm mộ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa mỗi người ngồi ở một bên cạnh bàn, cũng ngó Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người đang nghiêm túc gặm lê, hỏi, “Hai người có cao kiến gì?”

Triển Chiêu mở miệng, “Bạch Quỷ tộc và Ác Đế Thành có liên lạc với nhau, có thể thông qua bọn họ để tra ra đầu mối.”

Lâm Dạ Hỏa cũng nói, “Đám người này đi theo người so với việc đi theo người điên cuồng muốn Bạch Quỷ Vương sống lại còn tốt hơn.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, lúc hai người này nghiêm túc không nói chuyện linh tinh thật ra cũng rất có đạo lý.

Đang trò chuyện, bên ngoài Triệu Phổ và Long Kiều Quảng cũng tiến vào.

Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Tình huống chỗ Thôi Nhạn Thừa thế nào rồi?”

Triệu Phổ nghe xong lời này, biểu tình trên mặt có chút khó nhìn ra mà “Phụt” một tiếng, buông tay, “Thư ngọc kia đang trị cho hãn, quá trình rất hung tàn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa cũng không hiểu, “Là sao?”

“Độc tố của Thanh Long Đám lưu lại trong cơ thể hãn không ít, muốn giải trừ độc thì phải nôn ra máu đen mới được.” Long Kiều Quảng nói, “Công Tôn ghim trên người hãn rất nhiều châm, mấy thứ máu đen tích trong cơ thể hãn phải do chính hãn phun ra mới được nhưng mà lão đầu đó chết cũng không chịu phối hợp, cho nên Công Tôn tiên sinh mới mời Thiên Tôn tới giúp một tay.”

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, “Mời sư phụ ta hỗ trợ cái gì?”

“Để sư phụ người chọc tức Thôi Nhạn Thừa cho hãn giận đến mức hộc máu, lúc này đã phun được một nửa rồi, nửa còn lại không chừng cũng rất nhanh thôi.” Triệu Phổ gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái, “Sư phụ người đúng lúc tâm tình cũng không tốt lắm, bây giờ tìm được chỗ trút giận, tình cảnh thật sự rất thú vị.”

Mọi người dở khóc dở cười.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Chuyện của Bạch Quỷ tộc nên xử lý thế nào?”

Triệu Phổ nhìn hãn một chút, “Người hỏi ta phải làm Hoàng đế như thế nào sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

Cửu vương gia bị hấn chọc cười, “Nếu ngươi là Nguyên soái thì ta còn có thể dạy ngươi vài điều, nhưng cần phải làm những gì khi là Hoàng đế... thì có người thích hợp để hỏi hơn đó?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn nhau một cái, lập tức nghĩ tới – Đúng vậy! Triệu Trinh đang ở chỗ này, muốn hỏi phải làm Hoàng đế thế nào thì dĩ nhiên là phải hỏi hấn rồi!

Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường cứ như vừa thấy hy vọng, liền bổ xuống cho hấn một đao, “Ngươi trước đừng cao hứng quá sớm, phải suy nghĩ thật cẩn thận, cẩn thận bị hấn tính kế.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triệu Phổ nói, “Hoàng chất kia của ta xem như cũng có chút giao tình với ngươi, sẽ cho ngươi chút mặt mũi, nhưng Bạch Quỷ tộc nói khó nghe một chút thì chính là phản tặc muốn cướp giang sơn của hấn, ngươi cũng từ con dân Đại Tổng đơn thuần biến thành thủ lĩnh dị tộc kiêm luôn con dân Đại Tổng.”

Bạch Ngọc Đường sợ nhất là phiền toái, vừa nghe những lời này thì chỉ muốn từ bỏ lập tức, nhưng nếu Bạch Quỷ tộc bị diệt tộc thì ông ngoại hấn sẽ không tránh khỏi thương tâm, cắn rứt với bà ngoại nhà mình.

“Sự phụ ta điên rồi, dù sao ngươi sinh ra là để làm Vua.” Triệu Phổ cầm bầu rượu lên rót cho Bạch Ngọc Đường một chén, “Biện pháp duy nhất có thể giúp Bạch Quỷ tộc không bị diệt tộc, chính là ngươi phải lên ngôi.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhướn mày, “Bạch Quỷ tộc có thể tiếp tục tồn tại hay không đều phụ thuộc vào cuộc nói chuyện lần này của người với Hoàng thượng.”

Triển Chiêu có chút bận tâm, nói giỡn dù sao cũng là nói giỡn, nhưng mà tới tận mấy vạn mạng người đấy, bây giờ Chuột nhà y đúng là khó khăn.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Ta và Triệu Trinh chưa từng chính thức nói chuyện qua bao giờ, người có đề nghị gì sao?”

Triệu Phổ cười, “Nếu là vậy thì người càng phải cẩn thận, nên nhớ, có chuyện gì cũng đều phải nói thẳng, không nên nói chuyện lòng vòng với hãn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái – Vậy cũng không khó, cho dù có để hãn nói lòng vòng thì hãn cũng không thèm.

“Còn nữa.” Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Người một mặt phải làm Hoàng thượng, một mặt còn phải làm người của Bạch Quỷ tộc nữa.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Bạch Quỷ tộc càng khó làm hơn.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ bả vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Chi bằng để ta giúp người đi nói với người Bạch Quỷ tộc đi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Có lẽ sẽ không khác với các lão nhân ở Ma Cung lắm đâu, ta đi thử một chút xem.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu – Quả nhiên bình thường không uổng công yêu thương con Mèo này.

Lâm Dạ Hỏa bưng cái ly ở một bên nhìn, gật đầu một cái, “Quả nhiên là Hoàng hậu được chọn...”

Lời còn chưa dứt thì đã bị Triển Chiêu ném hạt lê đập trúng ngay mặt.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 70: Đạo Làm Vua

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Trong cuộc đời này, việc Bạch Ngọc Đường sợ nhất chính là cùng người quyền quý có giao thiệp, thế nhưng hết lần này tới lần khác vẫn cứ phải rơi vào tình huống như vậy, Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đã rời đi, để lại mình hắn tới giải quyết cục diện rối rắm này.

Việc này không thể so với chuyện kẻ thù của Thiên Tôn tìm tới rửa hận được, chỉ cần đánh một trận là có thể miễn cưỡng cho qua.

Gương mặt Ngũ Gia có chút u sầu, Triển Chiêu dĩ nhiên sẽ vì hắn mà nghĩ cách giúp đỡ, Lâm Dạ Hỏa không giúp được gì nên đành xem náo nhiệt.

Mà Triệu Phổ thì... Cửu vương gia vốn cũng không phải thật sự muốn bán đứng huynh đệ, nhưng đành bất đắc dĩ vì thân phận quá nhạy cảm, cả hai bên Triệu Trinh lẫn Yêu Trường Thiên đều phải bỏ qua cho nên phương pháp xử lý tốt nhất chính là không truy hỏi.

Ngũ Gia bước ra cửa tìm Triệu Trinh, có chút không quá tình nguyện.

Rẽ vào khúc cua tiến vào đại viện liền bắt gặp Thiên Tôn đang ngồi ở bên cạnh bàn.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu khi nhìn thấy sư phụ nhà hân, trời cũng đã tối, tại sao lại ngồi ở trong đại viện tối thui như vậy? Ngẩng mặt lên nhìn một chút, đêm nay không ánh trăng, trên bàn cũng không có chén rượu nào.

Thiên Tôn nhìn thấy đồ đệ nhà mình, ngó cái bản mặt của hân, thần sắc lập tức trở nên nghiêm nghị, “Tại sao lại mặt ủ mày chau?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, trong lòng thầm nhủ còn không phải vì chuyện này nên mặt ủ mày chau à?

Thiên Tôn vươn tay, đầu ngón tay vỗ mạnh lên trên gáy của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy đầu “Ong” lên một tiếng.

Ngũ Gia giơ tay xoa gáy trợn to hai mắt nhìn Thiên Tôn – Lòng nói người vỗ gáy con mà còn dùng nội lực hả? Lỡ vỗ tới đần độn luôn thì phải làm sao?

Thiên Tôn thấy Bạch Ngọc Đường đã lấy lại tinh thần, liền gật đầu, rất hiếm khi y bày ra bộ mặt nghiêm trang của người thầy.

Phía sau cửa viện, Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường ra cửa vốn đang định đi về hướng khác tìm hai kẻ thuộc Bạch Quỷ tộc kia thì lại nghe được động tĩnh, liền vội vã chạy về... Chỉ thấy Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang trốn ở phía sau cửa viện mà nghe lén.

Triển Chiêu cũng bu lại.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái với Triển Chiêu – Ái nha! Thiên Tôn dạy đồ đệ nha! Cả đời này đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy!

Triển Chiêu bày ra khuôn mặt bất mãn, vừa nghe vừa cảm thấy đau lòng cho Chuột nhà mình – Không phải chứ? Đã biết hẳn phải chịu thiệt sao còn giáo huấn hẳn làm gì nữa!

Thiên Tôn thấy Bạch Ngọc Đường vẫn buồn bã ỉu xìu, liền hỏi, “Có còn nhớ khi người còn bé vì sư đã dạy người như thế nào không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn – Người dạy con rất nhiều thứ đó, nói cụ thể chút đi?

Thiên Tôn quơ quơ hai ngón tay mới vừa vỗ hẳn.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ lại... Thời điểm lúc hẳn mới bị giao cho Thiên Tôn mang về Thiên Sơn, khi ấy hẳn ba tuổi.

Mặc dù hẳn cùng Thiên Tôn rất hợp duyên nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ ai lại nguyện ý rời xa phụ mẫu bên cạnh cùng một người không quen đi xa như vậy chứ, hơn nữa một lần liền ở tới mười mấy năm.

Bạch Ngọc Đường nhớ lúc bị Thiên Tôn mang ra khỏi cửa nhà, hẳn nhất quyết không chịu đi, Thiên Tôn nói, “Mệnh của người nhất định phải là đồ đệ của ta, có hiểu không? Ông trời đã định sẵn rồi.”

Khi ấy Bạch Ngọc Đường còn bé nên không hiểu, ngẩng mặt lên nhìn Thiên Tôn, suy nghĩ – Ông Trời là ai thế? Tại sao ông ta lại nói như vậy?

Thiên Tôn thấy đứa nhỏ biểu tình không vui, cũng vỗ gáy hẳn như thế, nói với hẳn, “Nếu ông trời chọn người, cũng sẽ không vì thế mà phải giải thích cho người hiểu, cũng sẽ không hỏi người có nguyện ý hay không, nếu hẳn đã định là người thì đó chính là người thôi!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện cũ kia, có chút thất thần.

“Đám đạo sĩ phái Thiên Sơn kia và người vốn không thân cũng chẳng quen biết nhưng người lại muốn xen vào chuyện sống chết của bọn họ.” Thiên Tôn chậm rãi nói, “Người thật sự mang trong mình huyết thống hoàng tộc của Bạch Quỷ tộc, cũng là truyền nhân của tộc Băng Ngư, cho nên cư dân của hai bộ tộc này chính là trách nhiệm của người, nói là người vậy thì chính là người, trong chuyện này không có chỗ cho sự thương lượng.”

Bạch Ngọc Đường nói không nên lời, nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng bước ra ngoài, “Đạo lý này lúc người ba tuổi thì đã hiểu, cũng đã lớn như vậy rồi, đừng mặt ủ mày chau nữa.”

Nói xong, Thiên Tôn rời khỏi viện.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn sư phụ hắt đi xa, nói, “Cảm ơn sư phụ đã dạy bảo.”

Không biết Thiên Tôn có nghe được hay không, cước bộ vẫn rất nhẹ nhàng, đi bộ ra khỏi viện tìm Ân Hậu uống rượu.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, sự không tình nguyện trong lòng cũng dần chậm rãi tan thành mây khói, đi về phía biệt viện của Triệu Trinh, cước bộ không nhanh, vừa đi vừa nghiêm túc suy nghĩ xem nên xử lý Bạch Quỷ tộc thế nào cho tốt.

Phía sau viện, Lâm Dạ Hỏa chặc chặc lưỡi, “Thiên Tôn này là thẳng áp đảo nha, chỉ một câu nói đã có thể khiến Bạch Ngọc Đường ngay cả da lẫn xương đều phải nghe theo!”

“Sinh ra làm bậc Đế vương thì đừng nghĩ tới việc mặc kệ những người không liên quan tới mình.” Triệu Phổ tránh không khỏi cảm động, Bạch Ngọc Đường bị động đi và chủ động đi cứu Bạch Quỷ tộc thuộc hai khái

niệm hoàn toàn khác nhau, xét trên một góc độ nào đó, hẳn nên thay mặt sư phụ nhà hẳn nói một lời cảm ơn tới Thiên Tôn.

Triển Chiêu cũng yên tâm trở lại, Chuột nhà y không phải do song thân nuôi lớn mà là do sư phụ nuôi, hẳn có chuyện gì phiền lòng thì Thiên Tôn dĩ nhiên sẽ là người đầu tiên biết được, cũng giống như câu nói dựa vào bệnh mà kê đơn vậy. Bất kể có là Bạch Quỷ tộc cũng được, Băng Ngư tộc cũng chẳng sao, Triển Chiêu tin tưởng Bạch Ngọc Đường cũng sẽ giống như việc chiếu cố phái Thiên Sơn, không can thiệp quá nhiều nhưng lại dùng cách thức tốt nhất để bọn họ có thể tồn tại.

Phía bên Bạch Ngọc Đường đã không còn gì đáng lo ngại, Triển Chiêu liền nghĩ làm cách nào để đối phó với hai vị kia của Bạch Quỷ tộc, một già một trẻ này mới ngày hôm qua vẫn còn là kẻ thù không đội trời chung, sang tới ngày hôm sau đột nhiên biến thành cùng một phe, chuyện này quả thật có điểm khó giải quyết. Đặc biệt là đối phương hận phe mình đến tận xương tủy, phải làm sao mới thuyết phục được bọn họ đây? Đừng nói tới thuyết phục bọn họ, cũng đừng nhắc tới việc thương thuyết với Triệu Trinh, ai cũng không ngờ tới biên cương Tây Nam lại có một mối tai họa ngầm như thế.

Triển Chiêu vốn đang đứng trước cửa viện của Phong Viêm Tây, chỗ của đám Thôi Chấn, y suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, xoay người quay lại... Rẽ vào hai khúc cua, đi tới trước cửa của một gian biệt viện khác.

Trong viện, Bàng Dục cùng Bao Duyên đang làm bài tập, ngẩng đầu thấy Triển Chiêu đi tới, có chút kinh ngạc, “Triển đại ca.”

Triển Chiêu cười cười, hỏi Bàng Dục, “Thái sư có ở đây không?”

Bàng Dục gật đầu, “Phụ thân đang ở thư phòng.”

Đang trong lúc nói chuyện, Tiểu Bàng Phúc chạy ra, “Triển đại nhân, mời vào trong...”

Bàng Phúc tiến vào bên trong vừa tiếp đón Triển Chiêu vừa hầu hạ Bàng Dục tiếp tục đọc sách, lão gia chỉ mời mỗi Triển đại nhân vào trong uống trà.

Bàng Dục và Bao Duyên liếc mắt nhìn nhau – Bộ dạng của Thái sư cứ như là đoán chắc Triển Chiêu sẽ đến vậy.

Triển Chiêu bước vào thư phòng, Thái sư mỉm cười nghênh đón từ cửa, bọn nha hoàn dâng lên trà cùng điểm tâm.

Triển Chiêu ngồi xuống, nói với Thái sư ý đồ vì sao mình tới đây.

Gương mặt Thái sư tràn ngập nét cười, chuyện này Triển Chiêu chủ động tới hỏi hẵn, hẵn tất nhiên vô cùng cao hứng, hơn nữa trước khi ra cửa, đúng là Bao đại nhân đã có dặn dò, muốn hẵn trông chừng thật tốt mấy đứa nhỏ này, lỡ như có xảy ra chuyện gì thì tuyệt không tha cho hẵn.

Thái sư có cả một cơ sở tình báo, chuyện lần này xảy ra tất nhiên có biết, mà cách thức đối phó với Bạch Quỷ tộc, Thái sư thật đúng là đã nghĩ ra một chiêu rất tốt...

...

Triển Chiêu ngồi ở trong phòng Thái sư khoảng nửa canh giờ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ đã sớm chờ ở trước cửa phòng cũng hỏi ý. Thái sư đã ra chủ ý gì để đối phó với Bạch Quỷ tộc.

Triển Chiêu cười thần bí để lại một câu, “Một chủ ý tuyệt diệu!” Kế đó bỏ chạy đi tìm người của Bạch Quỷ tộc.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ liền đuổi theo.

Bên ngoài, Công Tôn đi đến, cầm trên tay cuộn giấy,”Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng dùng bồ câu đưa tin cho người.”

Triệu Phổ nghi hoặc, “Vì sao chim bồ câu lại không tới chỗ ta?”

Công Tôn buông tay, “Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Mập ăn khá nhiều đồ ăn vật, nên nó trực tiếp bay tới tìm Tiểu Tứ Tử.”

“Bảo Tiểu Tứ Tử hạn chế cho nó ăn linh tinh, nó mà béo nữa là khỏi bay luôn.” Triệu Phổ vừa nói vừa mở cuộn giấy ra nhìn.

Xem xong, Cửu vương gia nhướng mày, “Không thể nào...”

Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa đồng thời tò mò, “Chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ cau mày, “Lão Hạ hồi âm, thành chủ thành Hỏa Luyện đã chết.”

Lâm Dạ Hỏa khẽ ngẩn người kinh ngạc, “Thành chủ thành Hỏa Luyện? Liệt Tâm Dương?”

“Lão chết lúc này là thật hay là giả vậy?” Triệu Phổ hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Người và hắc hắc là có quen biết? Thành Hỏa Luyện cách Ma Quỷ thành cũng không xa.”

“Có quen biết.” Lâm Dạ Hỏa cầm bức thư qua nhìn một chút, “Chết thế nào? Nửa năm trước trở về ta thấy hắc vẫn còn có thể giậu đồ bìm leo đấy!”

“Trên thư không viết vì sao chết.” Triệu Phổ vừa nói vừa ngẩng mặt lên tìm kiếm xung quanh.

Trên nóc nhà, Giả Ảnh nhảy xuống nói, “Thiên Dực cũng vừa lấy được tin tức không bao lâu, đang mang người đi tìm hiểu, đại khái chút nữa sẽ có thông tin chính xác.”

“Ý là vừa mới chết không bao lâu hả?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Ừ.” Giả Ảnh gật đầu, “Hình như sáng nay lão Hạ mới nhận được tin tức từ thành Hỏa Luyện gửi tới.”

Triệu Phổ hỏi, “Tin tức là do thành Hỏa Luyện gửi tới cho lão Hạ?”

Giả Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ vuốt cằm, cảm thấy thú vị mà “Ồ” một tiếng.

Bao Duyên và Bàn Dục ở phía sau làm bài tập cũng buông sách xuống chạy tới.

Bao Duyên hỏi, “Thành Hỏa Luyện cũng giống Ma Quỷ thành đều thuộc về nơi không tranh quyền thế sao?”

Triệu Phổ gật đầu, “Tuy nhiên thành Hỏa Luyện có quy mô lớn hơn so với Ma Quỷ thành.”

“Đúng vậy, thành Hỏa Luyện kích thước không nhỏ, có năm Châu và khoảng trăm Quận Huyện, thế nhưng có tới tám chín phần là đất đai khô cằn, thật sự quá nóng!” Lâm Dạ Hỏa theo bản năng bùm mặt, “Rất dễ bị sạm đen!”

“Liệt Tâm Dương có phải đã từng đi qua thành Khai Phong không?” Bàn Dục tò mò hỏi, “Ta nhớ hình như mỗi lần gặp mặt đều có thấy qua hai người con trai của lão, lão đầu đó cùng với phụ thân hàn huyên rất hợp.”

“Hai đứa con trai kia chắc là lão Tam và lão Tứ.” Khóe miệng Triệu Phổ cong lên.

Bàn Dục gật đầu, “Lão đầu Liệt Tâm Dương vừa lùn vừa gầy, hai đứa con trai lại cao lớn dũng mãnh!”

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, cười đến nỗi không ai hiểu vì sao lại cười.

Bao Duyên khó hiểu nhìn hai người bọn họ.

Máu nhiều chuyện của Bàn Dục nổi lên, “Cho nên mới nói mấy lời đồn là sự thật sao?”

Triệu Phổ nhún vai một cái.

Cúi chỏ của Lâm Dạ Hỏa tựa vào bả vai của Bàn Dục, “Nghe nói Liệt Tâm Dương không thích mỹ nhân mà chỉ thích những tên thị vệ to lớn khỏe mạnh, những người vợ này cũng không hẳn là vợ hẳn mà là vợ của đám thị vệ, còn bọn thị vệ mới chính xác là vợ của hẳn.”

Triệu Phổ mỉm cười gật đầu một cái, chuyện này cả vùng Tây Bắc ai cũng biết.

Công Tôn trợn tròn hai mắt, “Cho nên nhi tử, khuê nữ hoàn toàn không phải con ruột của hẳn?”

Bao Duyên há hốc miệng, đứa nhỏ này chưa từng trải đời, đây là lần đầu tiên nghe nói có chuyện như thế...

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Đúng vậy! Không phải ruột thịt nhưng còn hơn cả ruột thịt, hậu cung hài hòa, an nhàn lại sung sướng! Cho nên lão đầu này mới được người ta gọi là Tây Bắc đệ nhất lão công!”

Triệu Phổ đột nhiên hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Nghe nói lão đầu đó thâm mến người?”

“Hả?” Đám người Công Tôn kinh ngạc.

“Đại gia ta không phải gu của hẳn.” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi một cái, vỗ vỗ vai Triệu Phổ, “Người mới là nữ thần trong suy nghĩ của hẳn!”

Cửu vương gia suy nghĩ một chút, khoanh tay lắc đầu, “Người đã chết thật là đáng tiếc...”

Nói còn chưa dứt lời Công Tôn liền đập hấn một cước.

“Thành Hỏa Luyện đang rất loạn!” Lâm Dạ Hỏa mạnh mẽ lắc đầu, “Lão đầu kia vừa chết, mấy đứa con nhi tử liền đánh nhau, không chừng sẽ phải chia năm xẻ bảy.”

“Rách thì cho rách luôn.” Công Tôn nói, “Quản làm gì.”

Triệu Phổ cười nói, “Bản thân ta cảm thấy chuyện này có điểm kì quái.”

Lâm Dạ Hỏa khoanh tay hỏi, “Người cũng thấy vậy?”

“Có ý gì?” Công Tôn khó hiểu.

Triệu Phổ nói, “Liệt Tâm Dương có một biệt hiệu gọi là Cửu Đầu Quy(122).”

(122)Rùa chín đầu

Công Tôn nhíu mày tưởng tượng một chút, “Ý gì đây?”

“Đặc điểm của con rùa là gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Sống lâu?”

Triệu Phổ gật đầu, “Cửu Đầu Quy là kẻ không thể chết, thăng một cái là thành tiên.”

“Còn có chuyện như vậy?”

Lâm Dạ Hỏa cũng cười, “Lão đầu kia tinh ranh đến độ lấu cá! Ngay cả Thái sư cũng không thể gạt được hấn.”

“Lợi hại thế hả?” Công Tôn lấy làm kinh hãi.

“Ta không cho là hăn lại có thể dễ dàng tặng đi tính mạng mình.” Triệu Phổ nói, “Hơn nữa lão đầu lại cho người báo tin tới Hắc Phong thành, trong này ắt có điểm kì lạ!”

“Ta cũng cảm thấy nên tới đó nhìn một chút.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Gần đây Tây Bắc bị Ác Đế thành làm cho không yên ổn, rất có thể lão già đó gặp phải chuyện gì nguy hiểm cho nên lại giả chết.”

“Lại?” Công Tôn nhú mày, “Hăn trước kia đã từng giả chết rồi sao?”

“Bốn lần!” Triệu Phổ xòe ra bốn đầu ngón tay.

Công Tôn vẽ mặt khinh bỉ, “Đây là lần thứ năm, vậy mà vẫn còn có người tin à?”

Lâm Dạ Hỏa nhún vai.

“Thành Hỏa Luyện sở hữu nguồn nước ngọt lớn nhất vùng Tây Bắc đại mạc, là một mảnh đất trù phú.” Triệu Phổ nói, “Từ trước tới nay ta vẫn luôn che chở cho lão đầu đó, vẫn nên đi hỗ trợ... Không biết Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên kia thế nào rồi...”

Triệu Phổ vừa nói vừa đưa mọi người từ sân của Bàng thái sư trở về biệt viện của mình.

Vừa mới tiến vào cửa viện, liền thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Phong Viêm Tây, Thôi Chấn, Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đang ngồi nói chuyện phiếm ở cạnh bàn, phía trên còn đặt vài vò rượu, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ngồi ở một bên chơi đùa với Yêu Yêu, Tiểu Ngũ, còn có cả gấu trúc nữa.

Đám người đứng trước cửa nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận ở trong viện, theo bản năng ngửa mặt lên nhìn ánh sao trên đỉnh đầu... Hoài nghi có phải mình đã đi lộn chỗ rồi không.

Lâm Dạ Hỏa lùi ra sau mấy bước, vẻ mặt khiếp sợ cùng một dạng với Triệu Phổ và Công Tôn, hỏi, “Ta đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đồng thời lắc đầu, cảm thấy tình huống trước mắt có chút quỷ dị.

Thấy mọi người đi vào, Phong Viêm Tây và Thôi Chấn liền đứng lên, hành lễ với Bạch Ngọc Đường, “Thiếu chủ, chúng ta trở về trước. Những thương nhân kia bọn ta sẽ phái người đưa họ về nhà, toàn bộ tài sản cũng sẽ đem trả lại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng dậy tiễn bọn họ, “Vất vả rồi.”

Triển Chiêu và đám người Đường Tứ Dao cũng theo ra bên ngoài tiễn bọn họ.

Đường Tiểu Muội nói, “Thôi lão gia tử trước tiên cứ ở lại Đường Môn dưỡng thương đi đã, chờ hãn tốt hơn một chút, chúng ta sẽ đưa hãn trở về.”

Đường Tứ Dao cũng nói, “Sau này thường xuyên qua lại, có chuyện gì cứ truyền tin tới Đường Môn.”

Thôi Chấn và Phong Viêm Tây nói lời cảm tạ với Đường Môn, thời điểm ra tới cửa còn mở miệng bắt chuyện cùng với đám Triệu Phổ, Công Tôn, Lâm Dạ Hỏa, sau đó hướng phía biệt viện mà đi.

Triệu Phổ và Công Tôn ngờ vực nhìn sang Triển Chiêu cùng với Bạch Ngọc Đường.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội cũng rời đi, Thiên Thủy Mộc đã mua, phía ngoài cổng, đám Từ Khánh đang chờ lên xe.

Lâm Dạ Hỏa tính nhẩm chuyện này xảy ra chưa tới một canh giờ, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong rồi?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười – Bọn họ có kĩ xảo đối đãi với từng đối tượng đặc thù!

Triệu Phổ xoa xoa đôi bàn tay, “Cho nên mới nói bây giờ có thể trở về thành Hắc Phong rồi phải không? Vừa khéo có vài chuyện xảy ra.”

“Ta đại khái biết chuyện người muốn nói là gì.” Triển Chiêu vừa nói vừa rút ra một phong thư đưa cho Triệu Phổ, “Đây là thư Phong Viêm Tây và Thôi Chấn đưa, bọn họ có được lúc giao tiếp với thành Ác Đế.”

Triệu Phổ mở ra nhìn thoáng qua, hiểu rõ cười một tiếng, “Thì ra lại có chuyện như vậy... Khó trách lão Liệt lại muốn giả chết.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Án tử “Vô Hoa Chi Mộc” đã kết thúc, quyển kế tiếp sẽ là “Liệt Diễm Luyện Hỏa · Phong Tê Cốc Chi Chiến.”

— Hoàn vụ án 3 —

— Hoàn quyển một —

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 71: Đường Về

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Mãi cho đến nửa tháng sau, đám người ‘nhàn rỗi’(1)cuối cùng cũng phải trở về Hắc Phong thành.

(1)Nguyên văn: Bất vụ chính nghiệp, đây là một thành ngữ ám chỉ những người bỏ bê công việc của mình để làm những công việc khác, hay còn ngầm chỉ những kẻ nhàn rỗi.

Trên đường, ngoại trừ chuyện về thành Hỏa Luyện, điều khiến mọi người quan tâm nhất chính là, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã dùng phương pháp gì mà chỉ trong vòng một canh giờ đã có thể giải quyết việc giữa Bạch Quỷ tộc và Triệu Trinh, khiến cho cục diện vốn như nước với lửa lại có thể biến chuyển, thành công làm cho tình huống trước mắt trở nên hài hòa dị thường.

Hơn nữa tuyệt diệu chính là, hai người Bạch Quỷ tộc kia không giống như đang góp vui lấy lệ... Biện pháp gì mà khiến cho hai người đó cam tâm tình nguyện gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng “Thiếu chủ”?

Đừng quên lão già kia một ngày trước còn đòi lấy tính mạng của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đấy!

Bọn Công Tôn để Tiểu Tứ Tử tới hỏi hai người, chuyện này chỉ có mình bé làm là thích hợp nhất, cứ việc nắm ống tay áo lắc tới lắc lui, không

nói thì quyết không buông tay... Chiêu này ngay cả Bạch Ngọc Đường còn đỡ không nổi chứ đừng nói tới Triển Chiêu.

Bọn họ nói với mọi người rằng phương pháp mà cả hai sử dụng chính là từ trong miệng của Bàng thái sử, giống như cách khám bệnh của Công Tôn, kê đơn đúng bệnh!

Giang hồ hỗn loạn khác với triều đình đầy toan tính ở chỗ, tiền bối thì không sợ mất mặt, hậu bối lại sợ mất thể diện!

Thái sử nói với Triển Chiêu, đừng đem chuyện này đóng thành một cái cọc có liên quan đến sự tồn vong của một bộ tộc hay sự an nguy quốc gia đại sự của biên thùy phía Nam Đại Tống, mà hãy biến nó thành một cái cọc có thể mua bán!

Thái sử nói một đạo lý rất đơn giản cho Triển Chiêu, trên đời này có một vài người là có thể mua chuộc, nhưng cũng có một số người lại không thể nào mua nổi! Thật sự không có cách khác thu mua? Có người nào đó đáng để tín nhiệm, không muốn người đó bị diệt vong, hơn nữa càng nhiều người như vậy thì càng dễ dàng thu mua.

Người rất khó dùng tiền bạc để mua chuộc một hai người, nhưng tuyệt đối có thể dùng ngân lượng thu mua cả một quần thể, bởi vì bọn họ muốn có quyền lợi, những thứ kia sẽ vì lợi ích mà giết chết những kẻ cản trở quyền lợi của bọn họ!

Yêu Trường Thiên là người mà Bạch Quỷ tộc tin tưởng ư? Một trăm năm trước Bạch Quỷ tộc đúng là như vậy, nhưng một trăm năm sau ai biết sẽ thế nào!

Sống quá một trăm năm chỉ có Thôi Nhạn Thừa, Bạch Quỷ tộc sở dĩ tín nhiệm Thôi Nhạn Thừa là bởi vì hắn có năng lực! Thế nhưng hiện tại hắn đã không còn bản lĩnh nữa! Nói trắng ra, kẻ mà Bạch Quỷ tộc tin cậy đã không còn tồn tại!

Cho nên, Thái sư đưa ra cho Triển Chiêu một đề nghị hoàn toàn chính xác, thu mua Bạch Quỷ tộc!

Xét về phương diện đối nhân xử thế, Thái sư vẫn luôn quan niệm rằng – Trên đời này, phàm là những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết, vậy thì lập tức không còn là vấn đề nữa! Mà trong khắp thế gian trăm hóa vạn biến, không có mấy người là không thể dùng tiền để giải quyết!

Mua chuộc cần phải có kĩ xảo, không phải cứ người muốn bao nhiêu bạc ta liền cho người, mà là phải cho thứ đối phương muốn!

Người thuộc Bạch Quỷ tộc muốn cái gì? Vô công cái thế chỉ có một vài kẻ mà thôi, đại đa số đều tầm thường, cho nên thứ mà mỗi bộ tộc đều muốn chính là sự bình an và giàu có.

Thái sư nói Triển Chiêu đừng nên khách khí, hãy bảo với hai vị quản sự của Bạch Quỷ tộc rằng, hiện tại trước mắt chỉ có hai con đường, một là đi theo Ngũ Gia nổi tiếng thích uống rượu an an ổn ổn sống một đời, hai là Triệu Trinh sẽ giết sạch những kẻ không muốn đi theo bồi Ngũ Gia uống rượu an an ổn ổn cả đời, người ở lại sẽ tiếp tục cùng Ngũ Gia uống rượu an an ổn ổn sống tốt. Loại chuyện thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành này chỉ thích hợp với cá nhân chứ không phải với cả quần thể, chỉ e ngay cả chính bọn họ còn không nắm chắc được nếu như mình đi theo Bạch Quỷ tộc thì khi nào sẽ phải tới lúc diệt tộc.

Mặt khác, Thái sư cũng bảo Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường một chút, thời điểm đối phó với Bạch Quỷ tộc, hai người bọn họ không nên bày ra phong phạm một thân chính khí của đại hiệp giang hồ, Bạch Quỷ tộc sẽ không vì thế mà phục tùng! Khát vọng của đám người này chính là có thể khiến Bạch Quỷ Vương sống lại một lần nữa, bản tính của Yêu Trường Thiên năm đó có bao nhiêu tà ác nha!

Bạch Ngọc Đường là “truyền nhân” mang huyết thống của Bạch Quỷ Vương, cũng là người mà Bạch Quỷ Vương đã đích thân truyền ngôi, cho nên hẳn nhất định phải đủ cường thế thì người Bạch Quỷ tộc mới chịu quy phục hẳn. Bạch Quỷ Vương rời đi tương đương với việc Bạch Quỷ tộc mất đi người để tín nhiệm, nếu có thể khiến cho bọn họ nhìn thấy bóng dáng của Bạch Quỷ Vương xuất hiện trên người Bạch Ngọc Đường, bọn họ mới có thể ngày càng tin phục, càng ngày càng tuân theo, đối với bọn họ thì đừng nên giảng đạo lý, càng hoành hành ngang ngược lại không nói lý thì bọn họ lại càng thích!

Cứ như vậy, Triển Chiêu chạy đi tìm Thôi Chấn và Phong Viêm Tây thương lượng điều kiện.

Đời này, Triển hộ vệ chưa bao giờ như lúc này phải làm một kẻ quyền quý thích phô trương, vừa vào cửa đã nói sẽ cho Bạch Quỷ tộc rất nhiều ưu đãi, lại còn bảo đảm con cháu đời sau của bọn họ sẽ sống tốt như thế nào, địa bàn mở rộng ra sao, từng chút một vượt mộng ngựa, cho Thôi Chấn và Phong Viêm Tây ăn một cái bánh vẽ thật lớn, nói cả một buổi, mục đích chính là muốn bọn họ đi theo Bạch Ngọc Đường nổi tiếng thích uống rượu.

Triển Chiêu cảm thấy dùng chiêu thức tầm thường như vậy đối phó với Bạch Quỷ tộc có chút không phải phép, Thôi Chấn cùng Phong Viêm Tây cũng không nghĩ vị “Nam hiệp khách” lại là một người như vậy.

Chờ Triển hộ vệ thương thuyết xong, Bạch Ngọc Đường cũng đến.

...

Ngũ Gia và Triệu Trinh bàn bạc có điểm dễ dàng hơn, thật ra Triệu Trinh cũng đang rất lo âu không biết phải xử lý Bạch Quỷ tộc như thế nào.

Bạch Quỷ tộc năm đó gieo rắc tai họa bốn phương, nhưng tổn thất cũng chẳng phải giang sơn nước Tống của hẳn, Bạch Quỷ tộc cùng với

hoàng triều Đại Tổng vốn chẳng mang thù, có mối hận chính là do Tiền triều gây ra!

Ngược lại, Yêu Trường Thiên lại là ân sư đã chiếu cố cũng như truyền thụ võ công binh pháp cho Triệu Phổ, đối với Đại Tổng của hắn có ơn.

Triệu Trinh dĩ nhiên là không muốn Bạch Quỷ tộc tạo phản, thế nhưng chỉ cần bọn họ an phận thủ thường đừng làm phản, bất cứ điều kiện nào Triệu Trinh cũng có thể đáp ứng, dù sao hoàng triều Đại Tổng của hắn thứ khác không nhiều nhưng tiền lại không thiếu!

Bạch Ngọc Đường chạy tới hỏi ý kiến của Triệu Trinh, Triệu Trinh thật sự vui vẻ, điều kiện của hắn rất đơn giản, chỉ cần đám người kia không tạo phản, tuân theo quốc pháp, còn lại bọn họ muốn làm gì thì làm hắn sẽ không can thiệp. Hơn nữa, nhân sinh quan của hắn khá giống với Thái sư... Triệu Trinh nói với Bạch Ngọc Đường, làm một Hoàng đế nếu muốn được thần tử yêu thích, không phải chỉ có mình thần tử nghiền ngẫm tâm ý của Hoàng đế, thi thoảng làm Hoàng thượng cũng phải biết nói những lời khiến thần tử mến mộ. Có vài thần tử thích minh quân, cho nên đối với bọn họ phải biết khiêm tốn, nếu muốn chiêu hiền đãi sĩ thì phải tôn trọng ý kiến của bọn họ. Nhưng cũng có một số thần tử lại thích quân vương khí phách, thích phong độ Đế vương, thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi, Bạch Quỷ tộc hắn là thuộc dạng thứ hai.

Triệu Trinh bảo Bạch Ngọc Đường tới hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu xem lúc Yêu Trường Thiên còn trẻ, lời nói và điệu bộ khi ấy như thế nào, cứ bắt chước làm y chang dùng để đối phó với Thôi Chấn và Phong Viêm Tây, chỉ cần để cho bọn họ thấy trên người Bạch Ngọc Đường có bóng dáng của Bạch Quỷ Vương năm xưa, thì từ đó về sau cho dù có đuổi bọn họ đi thì bọn họ cũng không đi.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, lập tức đi hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Ân Hậu và Thiên Tôn nghe xong, cảm thấy biện pháp này của Triệu Trinh không chừng thật sự có thể dùng được, cho nên liền giúp Bạch Ngọc Đường học một chút bộ dáng năm đó của Yêu Trường Thiên.

Mặc khác, Thiên Tôn cho rằng, cái gọi là “Ngoại sanh bất xuất cữu gia môn”(2)chính là cho dù cách một thế hệ, nhưng Bạch Ngọc Đường quả thực có điểm giống Yêu Trường Thiên – Hỉ nộ vô thường, rất khó nắm bắt!

(2)Cháu ngoại trai từ tướng mạo cho tới tính tình khẳng định sẽ có chút tương đồng với cậu ruột.

Người trong giang hồ đều nói Bạch Ngọc Đường hỉ nộ vô thường, tốc độ trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, mặc dù tất cả mọi người ở Phủ Khai Phong không thấy như vậy, nhưng Thiên Tôn là người đã chứng kiến hãn khôn lớn, đồ đệ của y thật sự là một kẻ khác người, Bạch Ngọc Đường đối đãi với người khác theo hai loại thái cực, đối với người thân, bạn bè hoặc người mà hãn thích, hãn sẽ có một mặt dung túng, thậm chí là nuông chiều. Nhưng đối với người không quen thuộc hãn sẽ dùng bộ mặt người lạ chớ lại gần, tránh xa ngàn dặm, hơn nữa tâm tình biến hóa chẳng thể đoán được. Hãn thích một người nào đó, có nhìn thuận mắt người nào đó hay không hoàn toàn dựa vào tâm trạng, nên thật ra Bạch Ngọc Đường thuộc tuýp người hết sức bốc đồng, loại tùy hứng này được di truyền từ tổ tiên nhà họ Lục, nó phát huy tới mức tận cùng, nên có thể thấy được điệu bộ năm xưa của Yêu Trường Thiên, không lẫn vào đâu được!

...

Chờ tới khi Bạch Ngọc Đường ở chỗ Triệu Trinh, Thiên Tôn và Ân Hậu nhận được toàn bộ lời đề nghị thì lần gặp lại này khi đứng ở trước mặt hai người Bạch Quỷ tộc kia nghiễm nhiên là một Tiểu Bạch Quỷ Vương.

Mới vừa rồi Triển Chiêu đã rót đầy một bụng canh Mê Hồn khiến cho hai người hoàn toàn khuynh đảo, Thiếu chủ của bọn họ “Tà khí hiên ngang,

không thể nắm bắt, khi ôn hòa lúc lại thất thường”, liền cảm thấy Bạch Quỷ tộc hoàn toàn có hi vọng!

Cứ như vậy, Bạch Quỷ tộc bị hai cái “Ưu đãi” cùng với “Bóng dáng của Bạch Quỷ Vương” dứt điểm mua chuộc.

Bọn họ rất nghe lời, bởi vì Bạch Ngọc Đường “ra lệnh” bảo bọn họ phải vâng theo, không nghe lời thì tức tức làm thịt.

Ngay cả Thôi Nhan Thừa cũng quy phục, mọi người liền quyết định sống thật tốt, phát triển Bạch Quỷ tộc, tương lai nối tiếp tương lai, có lẽ đời sau của Bạch Ngọc Đường nói không chừng có thể lai tạo ra một Bạch Quỷ Vương đấy!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mặc kệ hy vọng của bọn họ, dù sao Thôi Nhan Thừa cũng đã hơn trăm tuổi, Công Tôn nói bị thương quá nặng, chống đỡ nhiều nhất cũng chỉ được năm sáu năm!

Vậy thì để năm sáu năm sau rồi bàn tiếp!

...

Mọi người nghe xong, Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Hóa ra Bạch Quỷ tộc đều là đồ con lừa, dẫu thì không đi đánh thì thụt lùi!”

Sau khi Lâm Dạ Hỏa nghe xong, vuốt cằm suy tư, “Ừm... Đúng là có người như vậy.”

Công Tôn tò mò hỏi, “Người cũng đụng phải rồi?”

“Lại còn không phải sao!” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Trước kia ta có đi vào một túp lều nhỏ, người bên trong đều tự trói mình lại sau đó để cho người ta đánh.”

Tất cả mọi người trầm mặc một lúc, lặng lẽ xoay mặt nhìn về phía hăn.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Có mấy cô nương xinh đẹp cầm roi đánh người, những người bị đánh kia ngược lại còn rất vui vẻ nữa(3)!”

(3)Sadist & Masochist: S – Người bạo dâm (hay ác dâm) và M – Người khổ dâm (hay thống dâm) thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Ở chỗ nào vậy ạ?”

“Ở trong thành Hỏa Luyện nha... Ừm.” Lâm Dạ Hỏa còn chưa có nói xong, Triển Chiêu một phen bịt lại miệng hăn.

Công Tôn vội vàng ôm Tiểu Tứ Tử về.

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường bưng chén trà lắc đầu, “Người xác định đó là tửu lâu?”

Thiên Tôn cũng tò mò hỏi Ân Hậu, “Chỗ nào vậy nha? Thành Hỏa Luyện này nghe qua có chút man rợ, ta từ trước tới nay chưa từng đi qua.”

Ân Hậu liếc y một cái, “Vậy người dứt khoát đi tới đó thử một chút xem sao, không phải chưa có ai đánh người ư, người đến chỗ đó thử một chút đi.”

Thiên Tôn vẻ mặt ghét bỏ nhìn ông, “Đồ lão già không đứng đắn!”

Ân Hậu im lặng, “Người chẳng phải không biết đó là nơi nào sao?”

Thiên Tôn nhướn mày, “Đúng vậy đó, cho nên mới bảo người không đứng đắn!”

...

Mọi người một đường cười nói, rất nhanh đã trở lại Hắc Phong thành.

Cửa thành Hắc Phong đồng loạt mở ra.

Sau khi vào thành, Hạ Nhất Hàng ra nghênh đón.

Mọi người xuống xe ngựa, Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng, “Tình huống ở thành Hỏa Luyện thế nào rồi?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu, “Trong thành, cả nước đang lo việc ma chay đầy thôi.”

Khóe miệng Triệu Phổ cong lên, “Chuyện cả nước cùng lo việc đám tang cũng chỉ vài lần, lão Liệt Tâm Dương cũng thật là, cảnh tượng người ta chôn cất long trọng một hồi, hắn liền bày ra cái cảnh hạ táng xong vẫn cứ trở về, tên này là chết thật hay là giả chết đây?”

“Thiên Dực vừa đi nghe ngóng, cũng gần trở lại rồi...” Hạ Nhất Hàng vừa dứt lời, mọi người liền nghe được “Viu” một tiếng, Đồng Thiên Dực đáp một cái trên nóc nhà của Soái phủ.

Triệu Phổ thấy mọi người đã tập trung đầy đủ, cầm trong tay phong thư mà lúc trước Triển Chiêu đã đưa cho hắn, nói với mọi người một câu, “Vào nhà rồi nói!”

Chuyện thứ nhất Triệu Phổ sau khi vào cửa là hỏi Đồng Thiên Dực, “Rốt cuộc là Liệt Tâm Dương đã chết hay chưa?”

Đồng Thiên Dực lắc đầu, “Chưa chết!”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn trời... Quả nhiên!

“Người nhìn thấy người rồi?” Triệu Phổ hỏi.

Đổng Thiên Dực gật đầu, lấy ra một phong thư giao cho Triệu Phổ, nói, “Lão đầu bảo ta mang đến.”

Triệu Phổ nhận lấy mở ra nhìn, liền thấy là một bức thư do chính tay Liệt Tâm Dương viết cho hắn.

Xem xong, Triệu Phổ liền bày ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đồng thời nghi hoặc nhìn Triệu Phổ – Vẻ mặt này trước đây chưa từng thấy qua!

Ngay cả Hạ Nhất Hàng cùng Âu Dương Thiếu Chinh cũng tỏ ra khó hiểu – Biểu cảm này là đã xảy ra chuyện gì đây?.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 72: Thành Hỏa Luyện

Edit: Fin

Beta: Po & Tử Sa

Sau khi Triệu Phổ đọc xong thư thì có chút trì hoãn, thuận tay đưa luôn cho Hạ Nhất Hàng, lắc đầu một cái, cũng không biết phải nên nói gì, bèn dứt khoát ngồi xuống uống trà.

Hạ Nhất Hàng nhận lấy thư đọc, sau khi xem xong thì ngẩng đầu lên, há miệng phát ra một âm tiết, “Á...”

Tất cả mọi người cũng sắp bị nghẹn chết, Công Tôn không nhịn được nói, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Lão đầu kia đúng là tự tìm đường chết, tới tuổi này rồi mà còn không chịu an phận một chút.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Cái gì?

Hạ Nhất Hàng thở dài, nói, “Thật ra thì có chuyện như vậy... Khoảng nửa năm trước đây, ở bãi săn bắn hoàng gia thành Hỏa Luyện có cử hành trận thi đấu cầu cửu môn.”

“Cầu cửu môn?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Giống đá cầu sao?”

Tiểu Lương Tử hăng hái nói, “Cầu cửu môn của Tây Vực chúng ta chơi vui hơn trò đá cầu của Trung Nguyên nhiều!”

Tiểu Tứ Tử cũng hiếu kỳ, “Chơi thế nào?”

Tiểu Lương Tử nói “Quy tắc của cầu cửu môn rất phức tạp, trò này tổng cộng có chín cầu môn(4)và chín quả cầu, mỗi quả cầu phải đánh tương ứng vào một cầu môn, số điểm được ghi trên cầu môn cũng không giống nhau, quả cầu không dùng để đá mà phải dựa vào cây gậy dài khoảng ba thước dùng để đánh cầu, mà trò chơi này cũng khá giống với đánh giặc, đều phải chú ý bài binh bố trận, suy tính và hành động cần sự thống nhất cao, tóm lại là cực kỳ thú vị!”

(4)Khung thành

“Trò chơi này đúng là rất thịnh hành ở Tây Vực.” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, “Liệt Tâm Dương rất thích xem cầu cửu môn.”

“Hắn thích xem cầu cửu môn là bởi vì trò này có một yêu cầu bắt buộc lúc chơi.” Triệu Phổ vừa nói vừa thuận tay che lại tai Tiểu Tứ Tử, “Lúc chơi cầu cửu môn tất cả mọi người đều phải ở trần, còn trên cánh tay buộc những sợi dây màu sắc khác nhau để phân biệt đội ngũ.”

Tất cả mọi người có chút không nói nổi – Rốt cuộc vị Đại Vương này nhìn chơi cầu hay là nhìn thít đây?

“Trong cuộc tranh tài đó Liệt Tâm Dương vô tình gặp gỡ Chân ái của hắn, từ đó liền rơi vào bể tình yêu không cách nào kiềm chế hay thoát khỏi nó được... Biết tại sao hắn lại giả chết không?” Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ, “Là bởi vì hắn muốn cùng Chân ái bỏ trốn, ngao du thiên hạ hảo sơn hảo thủy!”

Mọi người sửng sốt hồi lâu.

Triển Chiêu hỏi, “Tìm được Chân ái muốn bỏ trốn thì cũng đâu cần phải giả chết?”

“Bởi vì các hoàng tử đều không phải là con ruột của Liệt Tâm Dương, cho nên chuyện ai sẽ trở thành người kế vị cũng rất phiền toái.” Hạ Nhất Hàng quơ quơ lá thư trong tay, “Liệt Tâm Dương nói mặc dù hắc tì được Chân ái nhưng cũng không thể tổn thương đến ái nhân cũ được, trong lòng bàn tay là thịt mà mu bàn tay cũng là thịt nốt, cho nên hắc tì mới nghĩ ra biện pháp định giả chết cho xong chuyện, còn ngôi vị Hoàng đế bọn họ muốn cướp thế nào thì cứ cướp hắc tì không quan tâm.”

Tất cả mọi người cũng hết nói nổi, tên Hoàng đế Liệt Tâm Dương này cũng thái quá lắm rồi!

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Nếu hắc tì đã sắp xếp xong xuôi, tại sao còn viết thư gửi cho người?”

Triệu Phổ “Ha ha” hai tiếng.

Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Nhưng mà... Liệt Tâm Dương không ngờ tới một chuyện.”

Tất cả mọi người cau mày – Quả nhiên, bình thường ai muốn bỏ trốn đều sẽ gặp chuyện không may nha, đúng là chuyện thường tình.

“Chính là vị Chân ái kia.” Hạ Nhất Hàng nói, “Hạ độc hắc tì.”

“Cái gì?” mọi người giật mình, “Tình tiết vở kịch đảo ngược lại á...”

“Tên Chân ái kia hạ độc trong bữa ăn khuya của hắc tì.” Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ, “Nhưng mà do đêm đó Liệt Tâm Dương bị đau bụng nên không ăn được, lại nói dù sao đây cũng là bữa ăn do người ta tự tay làm cho mình, nếu lãng phí thì sẽ chọc giận hắc tì cho nên mới lạng lẽ đem cho chó mình nuôi ăn.”

Lâm Dạ Hỏa đập cái ghế, “Mẹ nó, chẳng lẽ không thể đem cho mèo ăn sao? Mỗi lần có độc gì cũng cho chó ăn là sao hả!?”

Triển Chiêu liếc hắn một cái.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Con chó kia chết rồi ư?”

Hạ Nhất Hàng buông tay, gật đầu một cái.

Lâm Dạ Hỏa tức giận, “Hỗn đản a!”

Trâu Lương nhét trái quýt vào tay hắn để hắn thôi làm ồn, bảo Hạ Nhất Hàng nói tiếp.

“Liệt Tâm Dương thấy chó bị độc chết thì rất sợ hãi nhưng lão đầu này cũng không phải kẻ ngu xuẩn, lúc đó liền chạy về phòng nằm trên đất giả chết, trong lòng hắn còn ôm một chút hy vọng, hy vọng là mình đã nghĩ sai rồi.” Hạ Nhất Hàng thật ra cũng có chút đồng tình với lão đầu, “Đáng tiếc là tâm can bảo bối nhà hắn sau khi trở về thấy hắn chết thì vô cùng cao hứng, đã vậy còn đập cho hắn một cước rồi nói ‘Tên lão bất tử người cuối cùng cũng chết.’”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái... Liệt Tâm Dương vì vị Chân ái này mà ngay cả giang sơn cũng không cần, ai ngờ lại đổi lấy kết cục thảm thương như vậy, quả thật là làm cho người ta đau lòng.

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu dự cảm hắn còn phát sinh thêm chuyện khác nữa.

“Liệt Tâm Dương lúc ấy quá thương tâm, mới nhịn không được mà òa khóc...”

Hạ Nhất Hàng chưa nói xong, tất cả mọi người cũng hết nói nổi.

Tiểu Lương Tử bĩu môi, “Lão đầu kia cũng thật là, làm sao mà lên làm Hoàng đế được vậy?”

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Lương Tử, chỉ thấy bé ngủ được mùi thú vị, vừa dựng lỗ tai nghe ngóng, vừa che tai Tiểu Tứ Tử lại.

Triệu Phổ ghét bỏ, “Người nha mới mấy tuổi đã nghe những thứ này, mau mang Tiểu Tứ Tử đi ngủ đi!”

“Không muốn đi.” Tiểu Tứ Tử nói, “Nghe xong rồi đi.”

Tất cả mọi người ngẩn người.

Tiểu Lương Tử nhếch miệng cười, vội vàng nháy mắt với Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn lại gần liếc mắt nhìn thử mới phát hiện tay Tiểu Lương Tử đang che tai Tiểu Tứ Tử căn bản không có dán sát...

Công Tôn cũng hít một hơi khí... Từ trước tới nay toàn là Tiểu Lương Tử giúp mọi người che tai Tiểu Tứ Tử lại, thì ra là chỉ che cho có lệ, khó trách mỗi lần Tiểu Tứ Tử bị Tiểu Lương Tử bịt tai lại thì đều ngồi yên không nhúc nhích...

Công Tôn muốn bắt hai nhóc con đi ngủ, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử vội vàng trốn sau lưng bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa giúp hai đứa nhỏ đuổi Công Tôn, “Bỏ đi, tên nhóc Tiểu Lương Tử này đã sớm không cứu được nữa, quản nó có nghe hay không, Tiểu Tứ Tử có nghe được cũng sẽ không hư, sợ cái gì.”

Tất cả những người còn lại đều gật đầu.

Triệu Phổ kéo Công Tôn lại, để Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Sau đó?”

“Sau đó tên kia phát hiện Liệt Tâm Dương vẫn chưa chết, mới luống cuống phá cửa sổ bỏ chạy.” Hạ Nhất Hàng bắt đầu kể, “Tiếp đó lúc bọn thị vệ phát hiện ra Liệt Tâm Dương thì hắn vẫn còn đang ngồi khóc trong phòng đây.”

Mọi người than thở – Lão đầu này cũng thật là...

“Chờ đến khi tâm tình Liệt Tâm Dương bình phục lại... mới phát hiện hỏng bét rồi.” Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ, “Có một thứ đã bị mất.”

“Thứ gì?” Triển Chiêu hỏi, “Người kia ẩn náu bên cạnh Liệt Tâm Dương lâu như vậy, muốn hạ thủ giết hắn hắn là rất dễ dàng... Nhưng đợi đến ngày khác mới động thủ nhất định là có mục đích gì đó đi?”

“Đúng vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu một cái, “Hắn ăn trộm chìa khóa của Hỏa Luyện Cung, trước đó Liệt Tâm Dương vẫn luôn không nói cho hắn biết chìa khóa được cất giấu ở đâu nhưng ai ngờ sáng sớm ngày hôm đó lại nói cho hắn biết, kết quả buổi tối hắn liền hạ sát thủ.”

“Hỏa Luyện Cung...” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là cung điện ở thành Bắc thành Hỏa Luyện trong Phong Tê Cốc sao?”

Triệu Phổ gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Lão đầu phong lưu, làm mất quốc bảo a... muốn chết sao.”

“Ta chưa từng đi qua thành Hỏa Luyện nhưng đã từng đi qua núi Phong Tê.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Vì đi xem Hỏa Luyện Cung sao?” Triệu Phổ hỏi, “Từ chỗ đó có thể nhìn thấy toàn cảnh Hỏa Luyện Cung, rất nhiều người mộ danh đến xem.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường thích xem kiến trúc các nơi, thời điểm hắn ở Ma cung, vì muốn thấy toàn cảnh rõ ràng của Ma Cung nên đặc biệt leo lên vách đá nghiêng cheo leo ở Ma Sơn, cái gọi là Phong quang vô

hạn ở các ngọn núi cao và hiểm trở, bình thường những cảnh sắc tuyệt mỹ đều cần phải bỏ ra ngàn nan vạn hiểm mới có thể nhìn thấy được.

“Hỏa Luyện Cung và Trầm Tinh Điện ở Băng Nguyên Đảo Cực Bắc nơi ông ngoại ta sống đều cùng một dạng, là Cổ tích mà cũng chính là Thần tích.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tương truyền rằng trên thế gian có Thập Đại Thần Điện, Hỏa Luyện Cung và Trầm Tinh Điện đều ở trong đó, mà trong mười tòa thần điện này, tòa nổi danh nhất... chúng ta hẳn đều không xa lạ gì.”

Mọi người nghe đến đó cũng cau mày.

Triển Chiêu hỏi, “Vạn Chú Cung?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Trong Hỏa Luyện Cung không phải cũng có mấy thứ quý dị gì đấy chứ?” Công Tôn hỏi.

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu một cái, “Chuyện này thì không ai biết.”

“Núi Phong Tê là vị trí tốt nhất có thể quan sát toàn cảnh Hỏa Luyện Cung.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lúc ấy ta leo lên đỉnh núi ngắm nhìn Hỏa Luyện Cung ở trong Phong Tê Cốc, nói thật là lúc nhìn thấy thì có một chút thất vọng.”

“Đích xác là không hùng vĩ như trong lời đồn đãi.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Có rất nhiều người mộ danh vất vả leo lên núi Phong Tê nhưng sau khi nhìn thấy thì vô cùng thất vọng, một mặt là do phần lớn cung điện bị đồng lá rụng chồng chất che lại, mặt khác... vốn có mấy pho tượng rất đặc sắc trên mái vòm nhưng bởi vì gió thổi ngày phơi qua mấy trăm năm liền nên đã bị xói mòn thành từng cây cột tròn tròn, quy mô cũng không lớn... So với kiến trúc hoa lệ tinh xảo của Ma Cung hay Ánh Tuyết Cung thì nó còn kém hơn nhiều.”

“Cung điện kia rốt cuộc là dùng để làm gì?” Triển Chiêu tò mò, “Tại sao Liệt Tâm Dương lại có chìa khóa?”

“Chìa khóa của tòa cung điện kia là vật gia truyền trong bảo khố của Thành chủ thành Hỏa Luyện, đời đời đại đại thế hệ hoàng tộc thành Hỏa Luyện đều có nhiệm vụ bảo vệ tòa cung điện này, chìa khóa vốn được Hoàng đế từng đời truyền xuống. Sau khi mỗi một vị Thành chủ thành Hỏa Luyện chết đi, thi thể bọn họ sẽ được đưa vào an táng trong Hỏa Luyện Cung.” Triệu Phổ nói, “Hỏa Luyện Cung là nơi tương đối thần bí, niên đại kiến tạo của nó không ai biết được...”

Triệu Phổ vừa nói đến đây, chỉ thấy Tiểu Lương Tử đột nhiên giơ tay lên, “Đệ từng đi vào rồi.”

Tất cả mọi người sửng sốt, soát một tiếng đều xoay mặt sang nhìn Tiểu Lương.

Hạ Nhất Hàng cũng đứng lên, “Cha ngươi và Liệt Tâm Dương giao tình không tệ, hẳn từng dẫn cha ngươi vào sao?”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng vậy, nương đệ kể, Liệt lão đầu vừa nhìn thấy cha đệ thì bước chân cũng bất động, xuân tâm của cái ấy cũng nhộn nhạo... Ai nha.”

Tiểu Lương Tử nói còn chưa dứt lời, Lâm Dạ Hỏa ở một bên liền nhéo lỗ tai nhóc, “Ta đã nói Liêu Tiệp dạy con trai như vậy thì nó sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện không may, ngươi đúng là tên tiểu lưu manh mà!”

Tiểu Tứ Tử dẫu miệng đi qua xem tai Tiểu Lương Tử bị Lâm Dạ Hỏa nhéo, đau lòng giúp Tiểu Lương Tử xoa xoa.

Triệu Phổ đưa tay kéo đồ đệ qua hỏi, “Ngươi vào rồi thấy bên trong có cái gì?”

“Địa cung a!” Tiểu Lương Tử nói, “Cung điện kia nhìn từ bên ngoài thì không có gì cả nhưng sau khi tiến vào đúng là hù chết người, bên trong quả núi Phong Tê đều bị đào ra trống rỗng, có biết không?”

“Lớn như vậy ư?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Chúng đệ ở trên mặt đất đợi một lát, mà ngay chỗ chính giữa mặt đất có một cái hố lớn như Bào mã trường(5), độ sâu của nó như cái giếng sâu không thấy đáy a! Không có cầu thang để đi xuống cũng không biết dùng biện pháp gì để có thể xuống đó!” Tiểu Lương Tử miêu tả sinh động như thật cho mọi người, nhóc cũng là tiểu quỷ đại mệnh, còn cầm giấy bút ra vẽ lại giải thích cho mọi người hiểu, “Cánh cửa kia phải lớn gấp đôi cửa núi vào thành của Lang Vương Bảo! Chìa khóa lớn bằng khoảng một bàn tay, thiết kế tinh xảo, nếu không cẩn thận chú ý có khi còn nhìn không ra lỗ khóa, quá trình mở cửa cũng rất hoành tráng. Tra chìa khóa vào ổ vặn nhẹ, nghe được tiếng lách cách vang lên từ trong ổ khóa, sau đó, cửa lớn kêu “Ầm” một tiếng rồi lù vào trong vách đá, trước mắt hiện ra hàng ngàn ngọn đèn lồng đá! Từ ngoài vào trong đều có, đếm không xuể.”

(5)Trường đua ngựa

“Đèn lồng đá ư?” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc.

“Đúng vậy!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Cái cao cái thấp, nhìn cứ như được treo ở giữa không trung vậy, có điều nếu nhìn gần thì có thể thấy mỗi một đèn lồng đá đều có treo một dây thép màu đen...Ta tò mò đưa tay chọt một cái, ai ngờ được cái đó liền lung lay... ngay sau đó tất cả những đèn lồng khác cũng đều lắc lư, hơn nữa còn bắt đầu di chuyển.”

“Đèn lồng di động?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải vị trí di động không theo một quy tắc nào, có chỗ trầm xuống có chỗ lên cao, nhưng mà chúng lại không hề chạm vào nhau?”

“Đúng vậy!” Tiểu Lương Tử gật đầu.

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đó là Thê Đăng Trận trong truyền thuyết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Địa cung này vốn không có cầu thang đi xuống, nếu muốn xuống dưới thì biện pháp duy nhất chính là nhảy theo những đèn lồng này, đèn lồng chính là cơ quan, phải dựa theo phương pháp nhất định mà đi xuống, một khi đi nhầm thì tất cả đèn lồng đều sẽ đung đưa, người đang đứng trên đèn lồng hoặc sẽ ngã chết hoặc sẽ bị những vách tường giả xung quanh đè chết, đây là loại cơ quan nguy hiểm hơn cả cơ quan trận.”

“Nghe thật là đau đầu.” Triển Chiêu không nhịn được nói.

“Quả thật rất đau đầu!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, một bên hỏi Tiểu Lương Tử, “Lúc Liệt Tâm Dương và cha đệ nói chuyện với nhau, có nói đến Hỏa Luyện Cung này được dùng để làm gì không?”

Tiểu Lương Tử gãi gãi đầu, “Hẳn trừ việc dọn dò chúng ta không được phép đi quá xa, đừng sờ lung tung, chỉ có thể xem ở phụ cận cửa cung một chút chứ cũng không nói gì nhiều... A, đúng rồi!”

Tiểu Lương Tử hình như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói, “Lão đầu rất nghiêm túc nói qua với cha đệ, sau khi bọn họ chết đi đều phải xuống cái giếng ấy của Hỏa Luyện Cung... Hẳn còn hỏi cha đệ, có tin rằng một khi nhảy xuống sẽ thông thẳng đến Diêm Vương Điện luôn không?”

Mọi người nghe xong cũng nửa tin nửa ngờ, nổi thẳng xuống Diêm Vương Điện ư?

Tiểu Lương Tử lại hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Trên tấm khiên của Túc Thanh ca không phải có đồ án mặt quỷ rất lớn sao?”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu một cái.

“Trên những đèn lồng đá kia cũng có loại đồ án đó.”

Lâm Dạ Hỏa khẽ cau mày, “Tấm khiên kia của Túc Thanh, tương truyền chính nấp đây của lối đi thông xuống Địa ngục.”

Bạch Ngọc Đường cũng nói, “Hắn là giống với Thập Đại Thần Điện và Tứ Đại Thánh Địa trong truyền thuyết, đều chẳng phải là chỗ tốt đẹp gì mà là Tà địa.”

Triển Chiêu hỏi, “Thần Tinh Cung bên dưới Băng Nguyên Đảo cũng vậy phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ông ngoại ta cũng chưa từng đi qua Thần Tinh Cung, lối đi xuống đã bị phong kín, không ai có thể xuống được... Nhưng mà khi nhìn từ trên mặt băng xuống, nhất là khi nhìn xuyên qua những mảng băng trôi... Lúc khí trời tốt còn có thể thấy trong lớp băng là rất nhiều hình bóng to lớn của Nhân ngư.”

Triển Chiêu tò mò đứng lên, y còn chưa đi qua Băng Nguyên Đảo bao giờ... Thật là muốn đi!

“Hỏa Luyện Cung này và thành Hỏa Luyện là Thánh địa mà cũng là chính Cấm địa, mất chìa khóa không phải là chuyện đùa, bất kể trong cung có cái gì đi nữa thì khẳng định là thứ cực kỳ nguy hiểm.” Hạ Nhất Hàng quơ quơ lá thư trong tay, nói, “Liệt Tâm Dương cũng may là còn có đạo đức, biết đi tìm Nguyên soái nhờ cứu mạng.”

Mọi người tiến tới nhìn, quả nhiên, ở cuối tin Liệt Tâm Dương viết một dòng lớn, “Vô cùng khẩn cấp, Nguyên soái cứu mạng!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 73: Long Giáp

Edit: Fin

Beta: Linh & Tử Sa

Từ những câu chữ trên lá thư của Liệt Tâm Dương, lại cộng thêm tình trạng hỗn loạn mà hắc gây ra, kể cả khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy qua hắc cũng có thể suy đoán ra đây là một lão đầu rất thú vị.

Mà Triệu Phổ là người hiểu rõ hắc, biết đẳng cấp tên kia cũng ngang ngửa Lâm Dạ Hỏa, đều là những người đặc sắc hiếm thấy.

Chuyện Liệt Tâm Dương thi thoảng lên cơn động kinh nghe nói cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện giả chết này cũng từng làm không ít, nhưng chuyện đánh mất quốc bảo lần này quả thật rất nghiêm trọng... Mà vì sao lại phải đi cầu Triệu Phổ cứu mạng chứ? Dù sao cũng đã lỡ đánh mất chìa khóa mở cửa địa cung rồi, có cần khẩn cấp đến vậy không?

“Trong thư hắc có mô tả hình dáng của kẻ đánh cắp như thế nào không?” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng.

“Trong thư gửi có kèm thêm một bức họa.” Hạ Nhất Hàng lấy bức họa ra, mở ra cho mọi người cùng nhìn.

Trên bức họa là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, dựa theo lời Lâm Dạ Hỏa thì vị này rất phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ yêu thích của lão đầu kia... Khôi ngô tuấn tú, thoạt nhìn cũng có chút khí khái anh hùng.

Trâu Lương nhìn Hỏa Phượng gật đầu một cái, ý là – Người thật sự không phù hợp với thẩm mỹ của người ta.

Hỏa Phượng bĩu môi một cái – Lão đầu không có kiến thức! Hừ!

“Ừm... Dáng vẻ đặc trưng cũng không quá rõ ràng.” Sau khi Triển Chiêu quan sát một chút, hỏi, “Có đặc điểm nào rõ ràng hơn một chút không? Ví dụ như nốt ruồi trên mặt chẳng hạn?”

Hạ Nhất Hàng khẽ mỉm cười, để bức họa qua một bên, “Lão đầu nói, trên cánh tay trái bảo bối nhà hắn có một vết sẹo nhỏ hình tròn, nghe nói là vì khi còn bé từng bị bỏng.”

“Vết sẹo...” Mọi người cau mày suy nghĩ một chút.

“Bên cánh tay trái?” Âu Dương sờ cằm, “Đó không phải là vị trí hình xăm Ác Đế mà đám người Ác Đế Thành cùng nhất trí xăm lên đấy chứ?”

“Tiểu tử kia là người Ác Đế Thành?” Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Thế quái nào mà chuyện xấu gì cũng đều liên quan đến bọn họ hết vậy?”

“Giả sử tính đến trường hợp xấu nhất, nếu như bọn họ là người Ác Đế Thành... Vậy muốn có chìa khóa của Hỏa Luyện Cung để làm gì?”

“Chìa khóa chỉ có một cái thôi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chỉ có một cái.” Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Có điều động tĩnh khi mở cửa rất lớn, trước mắt thì vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy có người tiến vào Phong Tê Cốc, lão đầu đã phái người phong tỏa toàn bộ Phong Tê Cốc lại rồi, giả chết cũng là vì muốn tương kế tựu kế...”

“Hay là lại phái người đi dự đám tang?” Triệu Phổ bĩu môi, “Mấy bộ tộc Tây Vực này cũng bận rộn ghê, mới về đây chưa được mấy tháng đã phải đi dự hai cái đám tang rồi, đã vậy lại toàn là giả.”

“Bao giờ đi? Ta nhân tiện cũng phải trở về Ma Quỷ Thành một chuyến.” Lâm Dạ Hỏa vui mừng phấn khởi chuẩn bị đi thu dọn hành lý.

“Đi Lang Vương Bảo chơi không?” Tiểu Lương Tử cũng muốn đi chuẩn bị hành lý, “Quay về nhìn muội muội ta một chút đi!”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ vỗ tay, chạy đi cùng Tiểu Lương Tử.

Công Tôn trái tờ đơn ra nhìn, định bụng đi xem thử ở thành Hỏa Luyện có được liệu trân quý gì có thể mua không.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, như đang hỏi – Vậy thì ai đi?

Triệu Phổ cười khố nhìn Hạ Nhất Hàng – Mụ! Ta có thể đi được không?

Hạ Nhất Hàng cũng hết nói nổi, buông tay, “Đường đi tới thành Hỏa Luyện dù sao cũng phải ngang qua Ma Quỷ Thành và Lang Vương Bảo, tương đương với việc ở địa bàn người bên mình, hẳn sẽ không có nguy hiểm gì.”

Ánh mắt Triệu Phổ cũng sáng rực – Vậy là ta được đi sao?!

Hạ Nhất Hàng thở dài, “Vậy ta tiếp tục giữ nhà.” Vừa nói vừa chỉ Âu Dương Thiếu Chinh cùng Long Kiều Quảng một cái, “Hai người cũng ở lại giữ nhà với ta!”

Âu Dương cùng Long Kiều Quảng bĩu môi một cái, “Hứ... Chẳng có gì thú vị!”

Trâu Lương và Triệu Phổ vô cùng vui vẻ chạy đi thu xếp hành lý.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Hạ Nhất Hàng – Quả nhiên toàn bộ chuyện trong nhà đều do hắn định đoạt, Triệu Phổ chỉ phụ trách đánh giặc thôi.

Lúc tối muộn, mọi người đều đã chuẩn bị sắp xếp xong rồi.

Trước cửa thành Bắc Hắc Phong Thành, ba ngàn kỵ binh hắc y hắc mã tinh anh đều chỉnh trang chờ xuất phát.

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dắt ngựa tới, chỉ thấy giữa ba ngàn kỵ binh này và những kỵ binh khác dường như có sự khác biệt, phù hiệu trên tay áo bọn họ không có bất kỳ dấu hiệu gì chứng tỏ họ thuộc về doanh trại nào đó, đặc điểm duy nhất chính là thuần một thân đen, từ áo, đai lưng, kiên giáp(6), tị giáp(7) cho đến giày, đều có hoa văn long lân màu xanh đen.

(6)Giáp vai

(7)Giáp tay

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Triệu Phổ, “Đây chính là Long Giáp quân trong truyền thuyết sao?”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, hướng về phía đội ngũ đang trước kêu một tiếng, “Thanh Lân.”

Ở phía trước đội kỵ binh, một tướng quân mặc hắc y hắc giáp, cười một con chiến mã màu đen quay đầu lại.

Hắn vừa quay đầu lại, tất cả mọi người đều nhướng mày... Vị này chỉ nhìn nửa gương mặt thôi cũng đã đủ dọa người rồi, trên nửa mặt bên trái của hắn có một mảng da màu xanh, nhìn từ xa thì mảng da màu xanh ấy trông cũng không khác gì một lớp vảy lắm.

Người nọ xuống ngựa, đi tới trước mặt mọi người.

Hắn là một người trẻ tuổi chỉ khoảng chừng hai mươi, nhìn diện mạo cũng không giống người Trung Nguyên, sắc mặt tái nhợt, đồng tử đen

nhánh, trên làn da trắng xám loang lổ các vết sẹo như những mảnh long giáp(8), có chút dọa người.

(8)Vảy rồng

Cho dù không quen biết, nhưng chỉ nhìn diện mạo thôi cũng có thể đoán được vị này là ai, chính là một trong Thập đại danh tướng đại danh鼎鼎 của Triệu gia quân, Long Giáp Tướng quân Thanh Lâm.

Thập đại phó tướng Triệu gia quân, trong đó có tám người chia ra thuộc về bốn nhánh quân lớn, Hạ Nhất Hàng, Trâu Lương, Long Kiều Quảng, Âu Dương Thiếu Chính, dưới tay mỗi người đều có hai thủ hạ, còn dư lại hai người... Mà hai người này, là trực thuộc Triệu Phổ.

Thanh Lâm chính là một trong hai vị phó tướng trực thuộc của Triệu Phổ, binh mã của hắn chỉ có hai vạn người, tất cả đều là kỵ binh, gọi chung là Long Giáp quân, là đội binh mã có chiến công rất lớn trong chiến đấu.

Muốn gia nhập vào Long Giáp quân thì điều kiện duy nhất chính là công phu phải giỏi! Nơi này tập trung một phần binh lính có sức chiến đấu mạnh nhất trong Triệu gia quân, hơn nữa, bọn họ còn có một đặc điểm... Phần lớn đều giống với Triệu Phổ, là hỗn huyết.

Trước đây bọn Triển Chiêu đều đã gặp qua Thập đại phó tướng của Triệu gia quân, phần lớn đều có quen biết, có mấy người đã cùng lăn lộn thành thân quen, nhưng cũng có mấy người vì có ít cơ hội gặp mặt cho nên không mấy quen thuộc.

Thanh Lâm chính là một vị thuộc loại mọi người không quá quen biết.

Vị tiểu ca này danh tiếng cực lớn, Long Giáp quân là binh mã mà lúc xuất chinh Triệu Phổ nhất định phải mang theo bên người, di chuyển linh hoạt, sức chiến đấu mạnh mẽ.

Cũng đừng nhìn đáng vẻ Thanh Lâm có chút dọa người mà lầm, ấn tượng duy nhất mà vị Tướng quân này cho đám người Khai Phong chính là – Ngoan ngoãn!

Thanh Lâm cực kỳ nghe lời Triệu Phổ, gần như là nghe lệnh làm việc, bình thường hẳn vốn không nói nhiều, người cũng rất dễ ở chung, thông minh lại chững chạc, không nông nổi phô trương.

Khi gặp Thanh Lâm lần đầu tiên, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái không biết vết sẹo trên người hẳn là do thế nào tạo thành.

Tiểu Tứ Tử từng hỏi qua Công Tôn, hẳn bởi vì bị thương nên bệnh, hay là do trời sinh đây?

Công Tôn nói, trước kia Thanh Lâm hẳn là đã từng bị thương rất nặng, có thể là xương toàn thân đều đứt đoạn, nhưng có thần y đã dùng cỏ thanh lân chữa trị cho hẳn.

Cỏ thanh lân là loại thảo dược trị liệu hết sức hiếm thấy có thể chữa trị những tổn thương gân cốt vô cùng hiệu quả, thuốc này so với hoàng kim còn quý hơn, cực kỳ hiếm hoi. Hơn nữa bản thân cỏ thanh lân vốn chứa kịch độc, người thường chỉ cần đụng vào sẽ tử vong. Chỉ có lang trung y thuật cao minh mới có thể dùng những loại thảo dược khác để trung hòa độc tính của loại dược này... Nhưng vẫn không ai có khả năng chế tạo đến mức hoàn toàn vô hại được, cho nên thời điểm thoa ở ngoài da sẽ làm tổn thương một phần da.

Triệu Phổ nói, khi còn bé Thanh Lâm từng bị người ta ném xuống từ trên vách đá, xương cốt toàn thân đều gãy hết, nhưng may nhờ có một vị lão thần y đi ngang qua nhặt được, lão nhân kia dùng cỏ thanh lân đắp lên toàn bộ xương cốt của hẳn. Thanh Lâm nhân họa đắc phúc, sau khi chữa khỏi thì có được hai chỗ khác người.

Không cần Triệu Phổ nói tỉ mỉ, Công Tôn cũng đã tự mình đoán được, Thanh Lâm có hai chỗ khác hẳn với người thường, một, hắc Bách độc bất xâm. Hai, Cương cân thiết cốt(9)!

(9)Xương cứng như thép

Đúng vậy, sau khi thương thế của Thanh Lâm lành hẳn, tất cả các loại độc tố đều không có ảnh hưởng gì đến hắc nữa. Mà xương cốt lại tốt hơn, cứng hơn xương người bình thường gấp mấy lần. Lão nhân kia còn giới thiệu một người bạn của mình dạy võ công cho hắc.

Nhắc tới cũng rất trùng hợp, đám người Triển Chiêu đều biết sư phụ Thanh Lâm, là lão cao tăng Thiếu Lâm, thủy tổ Thiết Cốt Công, Vô Lễ Thiền sư, bị người giang hồ gọi đùa là hòa thượng ăn mày.

Vô Lễ Thiền sư chẳng qua chỉ là tước hiệu, lão nhân hữu lễ lại đối nhân xử thế tốt, một thân Thiết Cốt Công cứng rắn bá đạo, nhưng thường ngày lại ăn mặc như tên khất cái, lôi thôi lếch thếch lại điên điên khùng khùng.

Sở dĩ lúc còn nhỏ tuổi Thanh Lâm đã bị người ta bỏ lại trên vách núi, nguyên nhân chỉ bởi vì hắc là hỗn huyết.

Năm đó toàn bộ hỗn huyết vùng Tây Bắc đều bị các bộ tộc coi là không sạch sẽ, hơn nữa còn mang đến tai họa dị chủng, bọn họ không được bất kỳ bộ tộc nào chứa chấp, lại bị Hán tộc phòng bị, bình thường không có nhà để về phải lưu lạc ở nơi hoang dã.

Sau khi Triệu Phổ chương quản Hắc Phong Thành, có đặc biệt mở ra một quân doanh, chuyên thu dưỡng những đứa trẻ hỗn huyết không có nhà để về.

Bởi vì chính bản thân Triệu Phổ cũng là hỗn huyết, hắc ghét nhất những tập tục tổn thương hỗn huyết kia, đặc biệt là khi để trẻ con hỗn

huyết, đó chính là phạm vào tối kỵ của Cửu vương gia. Lâu ngày, từ Hắc Phong Thành, thậm chí đến cả toàn bộ Tây Vực cũng dần dần bắt đầu tiếp nhận hỗn huyết, bây giờ đã có rất ít người nói về vấn đề hỗn huyết này.

Thanh Lâm và Triệu Phổ quen nhau từ sớm, quá trình quen biết cũng khá thú vị... Khi còn bé hãn từng theo Vô Lễ Thiên sư đi hóa duyên, đúng lúc gặp được Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chính đang rảnh rỗi đi dạo Hắc Phong Thành.

Nhìn Thanh Lâm mặc quần áo lam lũ tả tơi, Triệu Phổ liền đoạt hãn vào quân doanh từ tay Đại hòa thượng, bảo hãn đừng đi theo hòa thượng ăn mày kia xin cơm nữa, đến quân doanh lăn lộn với lão tử, lão tử sẽ bảo bọc người.

Thanh Lâm theo đến quân doanh rồi mới phát hiện khắp nơi đây đều là người hỗn huyết giống mình, liền hỏi Triệu Phổ, tại sao lại làm như vậy.

Năm đó Triệu Phổ vẫn còn trẻ, vung ống tay áo lên nói một câu, “Tây Vực quá loạn, cần phải đề ra một quy củ mới.”

“Quy củ gì?”

“Không được khi dễ người khác! Cũng không được để bị khi dễ!”

Cứ như vậy, từ đó về sau Thanh Lâm thật tâm thật lòng theo sát Triệu Phổ cùng lăn lộn... Hãn từ một tiểu hỗn tử bị vứt bỏ, lăn lộn thành danh tướng danh chấn thiên hạ.

Trước kia, từng có một khoảng thời gian Thanh Lâm làm thị vệ của Triệu Phổ, trong khoảng thời gian đó, từ việc nhìn Triệu Phổ bài binh bố trận, hãn học được cách đánh giặc.

Dựa theo lời nói của rất nhiều địch nhân thì thế này, Thanh Lâm là một trong những tướng lĩnh khó đối phó nhất trong Triệu gia quân, bởi vì hãn

quá tuân phục Triệu Phổ, nói đơn giản thì hẳn chính là “Quân cờ” trong tay Triệu Phổ, chỉ cần Triệu Phổ phân phó, hẳn sẽ hoàn thành cả mười trên mười điều mà Triệu Phổ giao cho, khi Triệu Phổ không phân phó, hẳn sẽ đặt mình vào vị trí của Triệu Phổ mà tự suy nghĩ.

Người này vừa trung thành lại dũng cảm, là một trong số ít “Người thành thật” trong tất cả danh tướng của Triệu Gia quân, hết sức đáng tin.

Tính tình Triển Chiêu như vậy, vô cùng phù hợp với Thanh Lân, cùng tán gẫu hai ba câu đã thấy rất ăn ý.

Bạch Ngọc Đường cũng rất hợp với hẳn.

Lâm Dạ Hỏa lại thường xuyên vừa đập Trâu Lương vừa chỉ Thanh Lân nói, “Người đó, giá mà có được một nửa tính nghe lời của hẳn...”

Chỉ là hẳn còn chưa nói xong, Trâu Lương đã phản bác lại ngay, “Người ngược lại có cả mười phần tính cách kia của hẳn!”

Lúc hai người câu véo lẫn nhau, Thanh Lân còn đi khuyên can.

Triệu Phổ vốn chỉ muốn mang trang bị gọn nhẹ, nhưng vừa ra đến trước cửa, Hạ Nhất Hàng đã nhắc nhở hẳn phải mang Thanh Lân theo.

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng một chút, “Người cảm thấy sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Địa hình Phong Tê Cốc là chỗ rất thích hợp để đánh giặc, chỗ kia muốn đánh thắng thì chỉ có thể dựa vào địa thế, nếu bàn về người có thể lợi dụng địa thế tốt nhất trong thiên hạ để đánh giặc, cũng chỉ có người.”

Triệu Phổ hí mắt, quả nhiên nguyên do lão Hạ yên tâm để hẳn đi không chỉ đơn giản như vậy, là sợ vạn nhất là có đánh nhau! Nếu bàn về địa

hình chiến đấu, đều phải cần chiến dịch ngắn gọn điêu luyện, cần binh mã tuyệt đối tuân theo chỉ huy, hơn nữa còn phải linh hoạt cơ động, Thanh Lân quả là thích hợp nhất.

Thanh Lân quay lại nói với Triệu Phổ, tất cả binh mã đều đã tập kết xong.

Triển Chiêu đặt Tiểu Tứ Tử vào trong túi tơ tằm, treo lên ngực.

Triệu Phổ kéo Công Tôn có chút không được tự nhiên lên lưng Hắc Kiêu.

Tiểu Lương Tử leo lên lưng Ngai Ngai, ngồi đằng sau Lâm Dạ Hỏa nín lấy đai lưng hăn.

Triệu Phổ ra lệnh một tiếng, “Rời thành!”

Ngay sau đó, cửa thành rộng mở, Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đi đầu, đám người Triệu Phổ Triển Chiêu đi ở giữa, Thanh Lân mang theo ba ngàn kỵ binh đi sau cùng... Toàn mã đội cùng xông vào rừng Hắc Phong, nương theo bày sói chạy băng băng về phía trước, thẳng tiến đến trạm thứ nhất, Lang Vương Bảo!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 74: Cấm Địa

Edit: Zizi

Beta: Fin

Diện tích rừng Hắc Phong rất rộng lớn, địa hình phức tạp, đây là vùng rừng núi lớn nhất Tây Vực, khu rừng kéo dài gần liền với Lang Vương Bảo và Hắc Phong Thành.

Người Trung Nguyên luôn cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao người Tây Vực lại sùng bái sói như vậy, rất nhiều đồ đẳng đều có hình sói, địa vị của sói còn vượt qua cả sự hung mãnh của sư tử hổ báo, thậm chí là rồng.

Nhưng trên thực tế, câu “Người Tây Vực thích sói” này là sự hiểu lầm của người Trung Nguyên, người Tây Vực vốn không thích sói, cảm xúc với bầy sói chỉ có sự căm hận và nỗi sợ hãi, nó được lưu truyền xuyên suốt qua các thế hệ trong huyết thống của người Tây Vực. Mãnh thú trên đời này vốn không ít, nhưng loài duy nhất có loại ý đồ muốn nỗ lực tranh đoạt địa bàn, thì chỉ có bầy sói.

Động vật ăn cỏ thường tụ tập ở một chỗ, là vì để chống đỡ những loài động vật ăn thịt.

Những loài động vật ăn thịt đều có răng nanh, tuy rằng chúng kiêu căng, mạnh mẽ nhưng giữa chúng nó vẫn có sự tranh đấu với nhau, chỉ cần hai con cọp là đã có thể bắt đầu cuộc chiến tranh cướp địa bàn, rồi một con gấu, chiếm cứ cả một vùng rừng... Trên đời này, chỉ có loài động vật sói mới có quy mô và hình thức quần thể tồn tại lớn đến như vậy... Có thể hình

dung đó như một nhánh quân đội kỷ luật nghiêm minh, yêu cầu của bầy sói là không chỉ săn mồi ở trên một mảnh đất mà còn phải thống trị luôn mảnh đất đó nữa.

Đối với bộ tộc Tây Vực thượng võ mà nói, sói tượng trưng cho một loại quy luật... Một loại quy luật sinh tồn trên mảnh đất hoang vu cần cỗi này.

Quan hệ tốt đẹp giữa Tiêu Thống Hải và Triệu Phổ, một phần cũng nhờ thông qua bầy sói mà tạo dựng lên...

Bầy sói ở rừng Hắc Phong cũng không thích những người khác như thích Trâu Lương, nhưng mà không chỉ có con người mới kính nể kẻ cường giả, loài sói cũng thế.

Bầy sói trong rừng Hắc Phong kính nể hai người, cũng là hai vị bá chủ rừng Hắc Phong, một là Triệu Phổ và một là Tiêu Thống Hải...

Tựa như đã có sự ăn ý nào đó ngay từ ban đầu, Triệu Phổ và Tiêu Thống Hải đều biểu thị ra một loại tôn trọng đối với loài sói.

Mà bầy sói ra ra vào vào rừng Hắc Phong đều luôn giữ vững nguyên tắc tuyệt không xâm phạm hai vị bá chủ này... Ba bên cùng duy trì một trạng thái hài hòa cân đối.

Hơn nữa còn có nhân tố đặc thù là Trâu Lương, quan hệ ba bên ở trên cơ sở cân đối, kết thành minh hữu.

Bởi vì loại quan hệ minh hữu này nên trăm ngàn năm qua, mới có người lần đầu tiên đi vào vùng rừng rậm mà bầy sói thống trị này.

Sau khi đi vào mới phát hiện... Loại quan hệ minh hữu này, cũng không phải mới được bắt đầu thành lập.

Bên trong rừng Hắc Phong, nếu tùy ý vẫn có thể thấy được vết tích con người đã từng “Tồn tại” nơi đây, mà người kia, chính là là Ưng Vương trong truyền thuyết.

Phụ thân của Ân Hậu, người kia đã từng chỉ thiếu chút nữa thôi là có được toàn bộ thiên hạ, chủ nhân của hoàng triều thần bí lại bị tiêu diệt chỉ trong một đêm... Toàn bộ liên quan đều đã bị sử sách hoàng tộc qua các thế hệ xóa sạch đi, là nhân vật ai cũng không dám nhắc tới.

Thậm chí ngay cả Ân Hậu cũng rất ít khi nhắc tới vị phụ hoàng này của ông... Có lẽ là ký ức quá mức xa xôi? Ký ức tuổi thơ đã bị những việc mạnh mẽ trải qua trong nhân sinh ào ạt vùi lấp?

Đối với truyền thuyết diệt vong và thảm cảnh của cố thổ đó, không biết Ân Hậu có còn một chút xú hoại niệm nào hay không, hoặc là hồi ức...

Tuy Triển Chiêu đã từng gặp vị Thái công(10)này ở trong “Mộng” một lần, nhưng vẫn còn biết rất ít.

(10)Cha của ông ngoại

Trong rừng Hắc Phong, có tượng đá triều Ưng Vương, Ưng Vương vì bày sói lưu lại tòa thành nhỏ, còn có pho tượng điêu khắc Lang Vương bạch sắc thần bí...

...

Đội kỵ mã đi xuyên qua các bóng cây.

Hai bên trong rừng, bày sói vội bay nhanh, một đường cùng đội kỵ mã làm bạn...

Sau khi đi qua rừng Hắc Phong, chính là hai quả quái thạch như sơn lĩnh, đi qua một sơn cốc đẹp hài... Phía trước chính là Lang Vương Bảo nguy nga.

Lang Vương Bảo đã sớm mở rộng cửa đá, Tiêu Thống Hải cười đại mã lông dài màu đen, lo lắng chờ đợi.

Hiện tại, ở Tây Vực ai ai cũng biết con trai Tiêu Lương của Tiêu Thống Hải chính là đồ đệ của Triệu Phổ, tất cả mọi người đều hiếu kỳ, không biết Tiêu Thống Hải làm cách nào có thể khiến cho một Cửu vương gia địa vị lớn như vậy thu con trai mình làm đồ đệ.

Kỳ thực chính Tiêu Thống Hải cũng không biết vì sao, bởi vì Liêu Tiệp rất sủng con trai, từ khi Tiểu Lương Tử biết chạy thì đã không có ai quản được nhóc rồi. Tiểu tử mắt cao hơn đầu, sư phụ gì cũng không chịu nhận, ngay cả Lâm Dạ Hỏa muốn nhận nhóc làm đồ đệ nhóc cũng không đáp ứng... Nhưng vẫn có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Triệu Phổ khiến cho Tiêu Lương ngoan ngoãn nghe lời. Tiêu Thống Hải có đôi khi ghen tị với Triệu Phổ, ví dụ như lúc Tiểu Lương Tử nổi loạn lên, cho dù hắn có vỗ bàn cũng không xử được, nhưng Triệu Phổ thì chỉ cần liếc mắt một cái, nhóc con liền lập tức yên tĩnh.

Tiêu Thống Hải cứ như vậy ngồi trên ngựa, nhìn đoàn kỵ mã màu đen phía xa xa... Không có trống trận cờ quạt, cũng không ở trên chiến trường, nhưng Triệu Phổ dù sao cũng là Triệu Phổ, đoàn kỵ mã khí thế kinh người.

Lang Vương nhớ mình từng nói với con trai như thế này, người chỉ cần có được một nửa tiền đồ như Triệu Phổ thì cha người dù có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười tỉnh dậy, hiện tại suy ngẫm lại một chút, Tiêu Thống Hải biết mình không phải đang nói đùa! Nếu như Tiêu Lương sau này thực sự có khả năng trở thành một đại anh hùng đội trời đạp đất, đó nhất định là một loại thành tựu thế nào chứ!

Tiêu Thống Hải còn đang xuất thần, đoàn kỵ mã đã tới trước cửa Lang Vương Bảo.

Mấy con ngựa phía trước vừa dừng lại, Tiểu Lương Tử phía sau Lâm Dạ Hỏa liền chui ra, nhào về phía Tiêu Thống Hải, “Cha!”

Tiêu Thống Hải cười ha ha, tiếp được con trai đã cao hơn trước.

Tiểu Lương Tử ôm cổ cha nhóc, “Cha! Nương và muội muội của con đâu?”

“Nương người chắc ở trên thành lâu đi... Khụ, cùng với các muội muội của người đang chờ người đấy!”

Tiểu Lương Tử nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu, “Các muội muội?”

Tiêu Thống Hải nhướng mi với nhóc.

Tiểu Lương Tử há to mồm, “A nha, cha à, lúc con không có mặt người cũng không có nhàn rồi, người là một lão lưu manh...”

Tiểu Lương Tử còn chưa dứt lời, Tiêu Thống Hải vỗ đầu nhóc, “Người còn không phải tiểu lưu manh!”

Bên kia mọi người xuống ngựa đều lắc đầu nhìn nhau, cùng suy nghĩ hai cha con này quả thật là “Hổ phụ sinh khuyến tử(11)“.

(11)Cha cạo sinh con chó

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng xuống ngựa, cùng chào Tiêu Thống Hải.

Tiêu Thống Hải thích nhất mấy người thanh niên này, mừng rỡ cười toe toét, đón mọi người đi vào trong.

Quả nhiên, trong đại sảnh, phu nhân của Tiêu Thống Hải Liêu Tiệp đang cùng khuê nữ ngồi chờ... Nhìn cái bụng tròn tròn của vị phu nhân này, không nửa năm nữa Tiểu Lương Tử sẽ lại có thêm một tiểu muội hoặc đệ đệ.

Công Tôn đưa tay bắt mạch cho Tiêu phu nhân, cười gật đầu, “Là một khuê nữ.”

Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử dán lên bụng Liêu Tiệp nghe động tĩnh, muội muội Tiểu Lương Tử kéo tay lôi kéo ca ca mình.

Đem bọn nhóc giao cho Liêu Tiệp, những người khác trở lại tiền sảnh nói chuyện đứng đắn.

Triệu Phổ hỏi Tiêu Thống Hải biết nhiều ít gì về tình hình của thành Hỏa Luyện.

Tiêu Thống Hải nói tới liền tức một bụng khí, “Lão đầu kia ngoài mặt thì tốt đẹp nhưng đầu óc lại u mê! Đã nói với hần rất nhiều lần là người lai lịch không rõ ràng thì trước tiên phải điều tra rõ nội tình gia thế nhà người ta, lúc này thì hay rồi, làm mất chìa khóa Hỏa Luyện Cung, gây ra họa lớn như vậy!”

Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên, “Hỏa Luyện Cung dù sao cũng chỉ là tòa địa cung mà thôi, vì sao phải khẩn trương như vậy?”

Tiêu Thống Hải nhìn mọi người một chút, tựa hồ có chút khó nói, cau mày.

Triệu Phổ hỏi hần, “Có gì không thể nói sao?”

Tiêu Thống Hải thở dài, bảo tùy tùng ra ngoài hết, đóng cửa lại.

Chờ đến lúc không còn người ngoài, Tiêu Thống Hải hạ giọng nói, “Tục truyền nói Hỏa Luyện Cung này là một lối vào...”

Triển Chiêu hỏi, “Sẽ không phải thật sự là nơi thông xuống địa ngục đấy chứ?”

Tiêu Thống Hải cười một tiếng, khoát tay nói, “Đó là cửa vào địa mạch trong truyền thuyết.”

“Địa mạch?” Tất cả mọi người ngậy ra một lúc.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Mạch nước ngầm?”

Tiêu Thống Hải gật đầu.

Sắc mặt Triệu Phổ cũng trở nên khó coi.

“Trong sa mạc này cũng không có nhiều ao hồ, sông cũng ít, đa phần đều sống dựa vào mạch nước ngầm.” Lang Vương bất đắc dĩ lắc đầu, “Thủy mạch vốn thông nhau, nghe nói dưới đáy Hỏa Luyện Cung chính là chỗ quan trọng của mạch ngầm, gồm sáu cửa cống, có thể khống chế phương hướng các mạch nước chủ yếu nhất của Tây Vực! Nếu có người xuống phía dưới phá hủy các cửa cống, thì các mạch nước chủ yếu cũng sẽ bị cắt đứt... Lúc đó không đến ba năm rưỡi, các thành trì vốn dựa vào những mạch nước này để sinh sống, thậm chí là cả một quốc gia cũng có thể không còn tồn tại nữa!”

Triệu Phổ giơ tay lên đỡ trán – Lão đầu kia gây ra tai họa gì thế này...

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đối diện nhau không nói gì – Chìa khóa quan trọng như vậy mà lại đánh mất!

Lâm Dạ Hỏa cũng dậm chân, “Không thể nào! Ta và người dân Ma Quỷ Thành đều sống nhờ vào mạch nước ngầm, bị hạ độc thì phải làm sao

bây giờ hả?”

Công Tôn hỏi, “Đây chỉ là truyền thuyết hay là sự thật?”

“Chỉ là truyền thuyết!” Tiêu Thống Hải thấy Triệu Phổ vò đầu, liền hạ giọng nói chậm lại, “Cũng có thể chỉ là mộ huyết hoàng thất mà thôi.”

Công Tôn cũng nói, “Hệ nước ngầm hình thành cũng không có đơn giản như vậy, trước tiên chờ tự loạn trận cước.”

“Nói đến hệ nước ngầm. “Tiêu Thống Hải nói, “Còn có một có một truyền thuyết nữa.”

Tất cả mọi người nhìn Tiêu Thống Hải, “Truyền thuyết gì?”

“À, tương truyền....” Tiêu Thống Hải nói còn chưa dứt lời, đột nhiên chợt nghe bên ngoài có tiếng nổ lớn.

Một tên thị vệ vội vã chạy tới, “Bảo chủ! Có người tự tiện xông vào cấm địa!”

“Cái gì?!” Tiêu Thống Hải đứng lên, vội chạy ra ngoài, “Kẻ nào?”

“Động tác quá nhanh nên chúng ta không kịp ngăn cản lại được.”

Đám người Triển Chiêu cũng đứng lên.

Tiểu Lương Tử đang chơi với muội muội ở đằng sau cũng chạy tới.

Công Tôn liền hỏi nhóc, “Tiểu Lương Tử, Lang Vương Bảo của đệ có cấm địa à?”

Tiểu Lương Tử nói, “Chắc là bên Thận đàm?”

“Thận đàm?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“À, bên kia Lang Vương Bảo của đệ có một thủy đàm, thác nước, sơn động này nọ, mà ở dưới đó có rất nhiều hang động. Thác nước phía dưới thủy đàm trông giống như một quả thận nên người Lang Vương Bảo đều gọi như vậy.” Tiểu Lương Tử vừa lóc cóc mang theo mọi người đi ra ngoài, vừa nói cho họ biết, “Đệ từng đi vào một lần, thiếu chút nữa thì lạc đường ở trong động, bên trong có rất nhiều bậc thang hình như là có người xây dựng.”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Trong động có vật gì sao?”

“Là thượng nguồn.” Tiểu Lương Tử nói, “Nương từng nói qua với đệ, vùng Tây Vực này không có gì quan trọng bằng thượng nguồn, Lang Vương Bảo vốn rất khó lập ra, nhưng năm đó người kia phát hiện ra sáu dòng suối Bất Lão, con suối trong động chính là một trong số sáu con suối đó, ở Lang Vương Bảo này chính là huyết mạch, nước bên kia rất tinh khiết, lại vô cùng lạnh lẽo!”

“Năm đó ai có bản lĩnh như vậy, có thể phát hiện được nhiều suối Bất Lão đến thế?” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ.

“Vậy thì phải hỏi cha đệ mới biết được.” Tiểu Lương Tử duỗi ngón tay chỉ về phía một toà thạch linh phía trước.

Mọi người ngửa mặt nhìn lên, chỉ lấy xa xa ở phía sau phủ của Bảo chủ Lang Vương Bảo là một tảng đá lớn trên sơn lĩnh, thiên nhiên ở đây hình thành nên những trụ đá san sát, khắp xung quanh có lưới sắt rào lại, có kha khá nhiều đội quân binh tuần tra, còn ở trên là một khán đài được xây dựng rất cao, đường lên núi chỉ lát thêm đá đủ cho hai người đi, dựng thẳng lối vào cửa núi, trên biển đề hai chữ “Cấm địa” rất to.

Lúc này trước thềm đá tụ tập không ít người, đều là thị vệ thống lĩnh của Lang Vương Bảo, còn có một số là thủ hạ của Tiêu Thống Hải.

Theo thêm đá đi lên trên, không bao lâu đi thêm vài bước nữa đã đến vị trí sườn núi, có một khe núi, cao vút trên vách núi đen là một thác nước, mà thủy đàm ở phía dưới... Quả thật trông rất giống một quả thận.

Tiểu Lương Tử như một con khi, năm sợi dây tuột xuống dưới.

Đám Triệu Phổ cũng theo nhóc nhảy xuống.

Phía trước Thủy đàm có cửa vào một sơn động to lớn, Tiêu Thống Hải đang cùng mấy tên thị vệ ở cửa nhìn vào xung quanh bên trong.

Tiêu Thống Hải hỏi, “Các người chắc chắn có kẻ tiến vào?”

Hai tên thị vệ gật đầu, nói động tác rất nhanh, không thấy rõ ai.

Tiêu Thống Hải sốt ruột, “Kẻ nào đi vào rồi?” Tiểu Lương Tử chui vào trong động, “Chúng ta đi nhìn một chút...”

Nhóc vừa mới đi vào đã bị Tiêu Thống Hải xách lấy cổ áo vút ra ngoài, “Người còn dám đi vào? Lần trước không lạc đường là do người may mắn, vùng biên cương nơi này địa hình phức tạp, vạn nhất lạc đường thì thần tiên cũng không cứu được người!”

Tiểu Lương Tử như chú chó con bị cha nhóc tóm đi.

Triệu Phổ nhìn vào trong động, nhìn Lâm Dạ Hỏa bên cạnh chỉ chỉ trong động, “Người không phải được xưng là vĩnh viễn không lạc đường sao? Không bằng người đi nhìn qua xem?”

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa giật giật, “Đại gia ta vào trong sa mạc mới vĩnh viễn không lạc đường, ai biết vào trong sơn động này có tác dụng hay không?”

Bạch Ngọc Đường đi tới cửa động nghiêng tai lắng nghe, bên trong có tiếng nước tí tách, còn có tiếng gió thổi rít gào, đúng là địa hình phức tạp.

Triển Chiêu hỏi Tiêu Thống Hải, “Bên trong là sáu con suối Bất Lão trong truyền thuyết sao?”

Tiêu Thống Hải gật đầu, “Ta chưa từng thấy qua, nếu không có người dẫn đường, nhất định sẽ bị lạc.”

“Người dẫn đường?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Lang Vương Bảo người có người dẫn đường sao?”

“À, căn cứ vào truyền thuyết...” Tiêu Thống Hải còn chưa nói xong, chỉ thấy Trâu Lương đột nhiên đi tới cửa động nghe ngóng, hình như có chút khó hiểu mà ngoái đầu lại.

Lâm Dạ Hỏa nhìn hẩn, “Người làm gì thế?”

“Tắc Lặc?” Trâu Lương nhú mày đi vào trong sơn động.

“Ôi chào!” Lâm Dạ Hỏa đi vào theo.

Tiêu Thống Hải mờ mịt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, cũng đi vào theo.

Lúc vào sơn động, Trâu Lương theo mùi hương ngửi được đi một đường về phía trước.

Tiêu Thống Hải không giải thích được, hỏi hẩn, “Huynh đệ, người biết đường sao?”

Trâu Lương cau mày nói, “Ta ngửi thấy mùi Tắc Lặc, nó hẩn là ở rìa kia.”

Tiêu Thống Hải nghi hoặc, “Tắc Lặc? Lang Vương chạy tới Lang Vương Bảo làm gì?”

Tất cả mọi người cảm thấy cách nói này thật thú vị, Lang Vương tới Lang Vương Bảo của người có gì không đúng sao?

Cũng không biết Trâu Lương làm cách nào tìm được mùi vị của Tắc Lặc, mang theo mọi người rẽ trái rẽ phải đi về chỗ sâu nhất bên trong sơn động.

Bên trong sơn động này thật ra cũng có chút tia sáng chiếu rọi, bên trên rùng đá được ánh sáng xuyên qua, phía trước khi thì thành màn nước, khi thì quang ảnh loang lổ, hiện ra một cảnh tượng tươi đẹp.

Lại đi thêm một đoạn, Trâu Lương đột nhiên dừng bước, nhìn một khối thạch bích cách đó không xa.

Mọi người cũng ngẩng đầu theo hẳn, chỉ thấy trên thạch bích kia có khắc một chương văn.

Là một chương văn mang phong cách cổ xưa tương đối có xúc cảm, chính giữa đồ án là một con chim ưng đang sải cánh, bốn phía xung quanh có một số ít kí tự.

Triều Chiêu hơi ngần người – Đây là huy chương của Hoàng tộc Ứng triều, y từng thấy qua trên một số dụng cụ trong Ma Cung.

“Bên kia!”

Tiểu Lương Tử chỉ vào một khối cự thạch màu đen cách đó không xa.

Có một con sói đứng trên cự thạch, đó đúng là Tắc Lặc.

Đôi mắt màu xanh nhạt của Tắc Lặc nhìn mọi người ở phía trước.

Trâu Lương đi tới trước.

Tắc Lặc cúi đầu, dùng cái mũi đụng vào người Trâu Lương, cúi đầu kêu vài tiếng grừ grừ.

Trâu Lương nhú mào, “Người dẫn người vào sao? Mang theo ai tới...”

Trâu Lương còn chưa dứt lời, chợt nghe phía núi đá bên kia truyền đến tiếng trò chuyện.

“Có phải ở chỗ này không nha?”

“Chắc là gần đây thôi.”

“Đã tìm cả nửa ngày rồi mà có thấy đâu nha?”

“Người mới đứng được thời gian uống nửa chén trà mà gọi là nửa ngày trời?”

“Nói thật thì Lão Quỷ, có phải người lạc đường rồi đúng không?”

“Người nghĩ ta là người sao?”

“Vậy thì là con sói lạc đường...”

“Có phải cái này không?”

“A! đúng rồi!”

“Cái này không đáng bao nhiêu tiền người muốn có nó làm gì?”

“Người đừng có quản! Của ta!”

Tuy trong sơn động có tiếng vọng lại, nhưng tất cả mọi người vẫn cảm thấy tiếng nói chuyện này hết sức quen tai.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hí mắt một cái, vừa tung người bay qua tảng đá.

Hai người bay qua tảng đá mới phát hiện phía sau là một thủy đầm, thiếu chút nữa thì rơi tõm xuống nước, nhưng may mắn là khinh công của cả hai đều tốt, Triển Chiêu thấy tình thế không ổn liền vội kéo Bạch Ngọc Đường một cái, nhắc chân chạm vào tảng đá phía sau lưng... Hai người lướt trên mặt nước “Vút” một tiếng liền phi qua, bay qua thủy đầm rơi xuống trên một bãi đá.

Trên bãi đá đồng thời có hai người đang đứng đó, một thân bạch một thân hắc... Đây còn không phải là Thiên Tôn và Ân Hậu sao.

“Sư phụ!”

“Ông ngoại!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau kêu thành tiếng.

Lúc Thiên Tôn và Ân Hậu thấy hai người bọn họ cũng đều nhất thời ngây người, Ân Hậu ngửa cằm nhìn trời, Thiên Tôn chấp tay sau lưng nhìn trời.

Cả hai người đều hiểu hai lão nhân này nha, vừa nhìn là đã biết có chuyện gì đang giấu giếm.

Bạch Ngọc Đường chỉ cánh tay Thiên Tôn đang giấu sau lưng, “Trong tay người là cái gì?”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, “Không có gì nha.”

Vừa nói vừa chột lóe về phía sau lưng Ân Hậu.

Triển Chiêu dời hai bước chân sang một bên khác, cùng Bạch Ngọc Đường phong tỏa lối ra hai bên nhằm không cho hai lão nhân này nhân cơ

hội chạy trốn, vừa nói, “Sao hai người lại chạy tới đây?”

Bạch Ngọc Đường chỉ tay Thiên Tôn, “Xòe tay ra.”

Lúc này, đám người Triệu Phổ cũng đã chạy tới, mọi người tò mò nhìn tình huống bên này.

Tắc Lặc ghé trên tảng đá, ngửa mặt lên ngáp một cái, bắt đầu ngủ gật.

Bạch Ngọc Đường nhìn tay Thiên Tôn, ý là – Lấy ra mau!

Thiên Tôn cau mũi, nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu không nói gì, “Để cho nó nhìn đi, cũng không có ai cướp của người.”

Thiên Tôn mím môi, vươn tay cho Bạch Ngọc Đường xem.

Chỉ thấy trong tay Thiên Tôn có một khối băng màu lam, thạch bích lóe màu ánh sáng trong suốt, mặt trên có khắc huy chương của Hoàng tộc Ứng Vương triều.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm một lát, ngẩng đầu hỏi Thiên Tôn, “Chỉ viên tinh thạch này sao?”

“Ừm.” Thiên Tôn giấu tảng đá đi.

Tất cả mọi người khó hiểu, chỉ là viên tinh thạch bình thường mà thôi, tùy tiện cũng có thể tìm được, chạm trổ cũng không phải quá tinh tế.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ chỉ Tiêu Thống Hải, “Thứ này ở địa giới Lang Vương Bảo đấy, người mượn của người ta hả?”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu cũng bất đắc dĩ, nói, “Đây là thứ mà năm đó cha ta lưu lại làm dấu hiệu khi tìm được nguồn nước.”

Tiêu Thống Hải vui vẻ, “Nói vậy truyền thuyết kia là thật!”

Ân Hậu bước ra hai bước, chỉ chỉ phía sau.

Mọi người chỉ thấy phía sau ông có một tiểu đàm, bên trong có nước suối ào ạt chảy ra.

“Năm đó người tìm được sáu con suối Bất Lão chính là Ứng Vương?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Truyền thuyết đúng là nói như vậy.” Tiêu Thống Hải gật đầu, “Nhờ sự trợ giúp của bầy sói nên Ứng Vương có thể tìm được suối Bất Lão, hiện giờ còn có thể tìm được sáu miệng suối... Chỉ có bầy sói.”

Tất cả mọi người nhìn Tắc Lặc đang ngủ gật trên tảng đá.

“Tảng đá này có tác dụng gì sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi, chỉ là một viên tinh thạch bình thường mà thôi.

Thiên Tôn có chút thần bí nói, “Tinh thạch này được làm bằng đá mắt sói.”

“Đầy đường cái cũng có mấy thứ gọi là lam tinh thạch này.” Bạch ngọc đường nghi hoặc, “Không thấy người có sở thích sưu tầm đá, người lấy làm gì?”

Thiên Tôn bữu môi, “Người quản ta!”

Tiêu Thống Hải đương nhiên không quan tâm một viên đá, huống chi đây vốn là vật của Ứng Vương triều, tự nhiên là vật quy về với chủ.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Nói có sáu con tuổi? Vậy Ma Quỷ Thành cũng có sao?”

“Vậy thì phải hỏi nó.” Ân Hậu chỉ con sói trắng Tắc Lặc ngáp trên tảng đá.

Bạch Ngọc Đường cầm viên đá kia quan sát một chút, phát hiện bên trong tảng đá còn có mấy đường vân giống gân lá, “Bên trong là cái gì?”

“Hử, vân thạch gì gì đó sao?”

Mọi người tò mò nâng viên đá lên nghiên cứu, lam tinh thạch thường được dùng làm đồ trang sức, màu sắc lấp lánh tuyệt đẹp, không một chút tỳ vết... Cái này thấy thế nào cũng chỉ là khối phế phẩm.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, sư phụ hần thần bí bí chạy từ xa tới chỉ là vì khối đá không đáng bao nhiêu tiền này sao?

Nhắc tới cũng khéo... Đúng lúc này ánh chiều ngả về Tây, một vạt ánh nắng chiếu xuyên qua khe đá rọi xuống dưới, vừa lúc rọi lên trên viên lam tinh thạch kia, rồi đột nhiên hòn đá kia lóe lên.

“Oa!” Mọi người theo bản năng rút tay lại, chợt nghe một tiếng “Bồm”... Tảng đá kia đã rơi vào trong đầm nước trong vắt.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 75: Đại Khuyết Khẩu

Edit: Sarah

Beta: Tử Sa

Sau khi tiếng “Bồm” thanh thúy kia vừa vang lên, tất cả mọi người đều ngây ra...

Đầm nước này nhìn cũng không sâu lắm, hay là bởi vì nước quá trong nên thoát nhìn mới có cảm giác cũng khá nông?

Đáng tiếc mấy vị anh hùng hảo hán này đều có thứ kiêng kị – Kị nước!

Một vị hai vị đều là con vẹt cạn, Tiểu Lương Tử bèn tự giác tự động muốn cời khố xuống, xông lên.

Bạch Ngọc Đường ngăn nhóc lại.

Triển Chiêu trợn to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Chuột từ trước đến nay vốn luôn là con người mẫu mực, chẳng lẽ định tự mình xuống nước?

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ cũng tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy Ngũ gia đưa tay ra sau ngoắc, ý bảo – Giao Giao, đi xuống nhặt lên!

Tất cả mọi người nhìn mặt đất trống trơn phía sau Bạch Ngọc Đường, chỉ có Triển Chiêu là nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Giao Giao.

Ngũ gia đợi hồi lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, bèn khó hiểu quay đầu lại nhìn Giao Giao.

Giao Giao nghiêng đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đầm nước.

Giao Giao lắc đầu.

Triển Chiêu cũng không nhịn được tò mò hỏi, “Giao Giao cũng không thích xuống nước?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Người không phải là Băng Ngư sao? Có loại cá nào mà lại không muốn xuống nước hả?”

Mọi người nghe vậy cũng ngẩng mặt lên suy nghĩ – Đúng vậy ha...

Ân Hậu đỡ trán.

Thiên Tôn khẽ chột chột Bạch Ngọc Đường, nói, “Ngọc Đường, nó là Giao nhân, còn người mới là hậu duệ của Băng Ngư.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi Thiên Tôn, “Trong chữ Giao cũng có một chữ Cá... Có chữ Cá thì phải xuống nước được thôi(12).”

(12)Chữ Giao (蛟) được ghép từ chữ Cá (鱼)

Mọi người lại tiếp tục suy nghĩ.

Triệu Phổ ngoắc tay với Giả Ảnh, ý là – Thôi thì người đi đi.

Giả Ảnh vừa định xuống nước, Thiên Tôn khoát tay...

“Ào” một tiếng, viên đá kia đã bay lên từ trong đầm nước, mang theo một chuỗi bọt nước trong suốt.

Thiên Tôn vươn tay nhẹ nhàng tiếp được viên đá kia, ném qua phía Bạch Ngọc Đường, lắc đầu một cái, “Người nói coi người theo ai vậy hả? Càng lớn càng điên.”

Nói xong, phẩy tay áo bước đi.

Thiên Tôn chỉ vừa đi được hai bước đã bị Bạch Ngọc Đường kéo tay áo lại.

Thiên Tôn quay đầu lại liếc đồ đệ.

Bạch Ngọc Đường chỉ ra sau lưng, “Đi lầm đường.”

Thiên Tôn nháy nháy mắt.

Bạch Ngọc Đường đặt lại viên đá kia vào trong tay y, nói, “Còn không phải là theo người sao!”

Tất cả mọi người cố nhịn cười, Tiểu Lương Tử buồn cười đến giậm chân.

Triển Chiêu nhờ Tắc Lặc tới dẫn đường ra ngoài.

Thiên Tôn bất mãn liếc đồ đệ, dùng dùng đi ra ngoài.

Âu Hậu nhìn viên đá trong tay y – Tên đồ đệ này luôn đi theo y, chiều y, đã vậy viên đá này, cuối cùng cũng lại đưa cho hắn.

...

Mọi người vừa về đến đại sảnh của Lang Vương Bảo, liền nghe quản sự nói, người của Hỏa Phượng Đường đến.

“Người nào?” Tiêu Tổng Hải khó hiểu.

“Phó đường chủ Túc Thanh tới.”

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn Lâm Dạ Hỏa... Trong khoảng thời gian quay đầu lại, Hỏa Phượng đã biến mất.

“Người đâu?” Triển Chiêu nghi hoặc.

Trâu Lương chỉ chỉ cửa sau.

Tiểu Lương Tử nói, “Hỏa kê đã hơn nửa năm không có về nhà, Hỏa Phượng Đường dù có rảnh rồi đến đâu thì chắc chắn vẫn sẽ có một đồng bang vụ!”

Mọi người hiểu rõ.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy âm thanh hỗn loạn truyền từ bên ngoài vào.

Mọi người đi ra nhìn bên ngoài, chỉ thấy Minh Khiên Túc Thanh đứng ở dưới cổng thành kêu lên, “Người xuống đây cho ta!”

Lâm Dạ Hỏa núp ở trên thành lâu thành phản đối, “Đi thành Hỏa Luyện xong ta sẽ quay về Hỏa Phượng Đường.”

Túc Thanh nghiêng răng, cảm thấy đúng là tổn hơi thừa lời, “Người nhà có phải là Đường chủ không hả? Đã bao lâu người không quay về Hỏa Phượng Đường rồi!”

Lâm Dạ Hỏa kêu la ồn ào, “Quá lắm thì thoái vị là cùng! Cái chức Đường chủ cho các người tự chọn người khác đi! Ta thoái vị làm Thái Thượng Đường Chủ!!”

Tất cả mọi người ngẩng mặt lên suy nghĩ – Thái Thượng Đường Chủ...

Ân Hậu trực tiếp lắc đầu, “Không nhà, điểm này thật ra rất giống với sư phụ nó.”

Thiên Tôn cũng gật đầu.

Túc Thanh nổi giận, rống Lâm Dạ Hỏa, “Người không muốn làm Đường chủ vậy năm đó sáng lập môn phái này làm gì!?”

Lâm Dạ Hỏa bảm tường suy nghĩ một chút, “Bằng không chúng ta giải tán đi?”

Túc Thanh nổi điên muốn ném tấm khiên từ dưới thành lâu lên, ném chết cái tên vô trách nhiệm với ngôi vị Đường chủ này luôn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngăn những người đang nổi giận hỗn hển của Hỏa Phượng Đường lại, Trâu Lương lên thành, một cước đạp Lâm Dạ Hỏa xuống.

Cuối cùng, người của Hỏa Phượng Đường trối gô cái vị Đường chủ không đáng tin này lại, cưỡng ép xách về...

Những người khác quay lại tiền sảnh, tiếp tục chuẩn bị cho chuyến hành trình đến thành Hỏa Luyện này.

Tiêu Thống Hải lấy một tấm bản đồ ra đặt lên bàn, cho bọn Triệu Phổ nhìn.

Vị trí của Lang Vương Bảo, Ma Quỷ Thành cùng thành Hỏa Luyện, tạo thành một hình tam giác trên bản đồ.

Đây là một khu vực địa hình hết sức phức tạp, hơn nữa sự chênh lệch độ cao so với mực nước biển rất lớn, ở vị trí cao nhất là Lang Vương Bảo, sau đó theo thứ tự là Ma Quỷ Thành cùng thành Hỏa Luyện.

Phía sau thành Hỏa Luyện là Hỏa Luyện Cung ở Phong Tê Cốc.

Xung quanh Phong Tê Cốc là một loạt các loại địa hình phức tạp, trừ bỏ rừng cây dãy núi bao bên ngoài, còn có cả hoang mạc và đất nhiễm phèn, hơn nữa lại còn có vùng đất có đi không có về nổi danh – Khô Lâu Hải.

“Thật ra vẫn có đường tắt dẫn từ Khô Lâu Hải đến Phong Tê Cốc...” Triệu Phổ lầm bầm.

Tiêu Thống Hải khoát tay, “Đi vào chỗ kia sẽ lạc đường.”

“Có Sa Yêu sẽ không lạc đường.” Trâu Lương nhắc nhở.

Mọi người cũng đều gật đầu, chỉ cần là ở trên đất Tây Bắc, có Lâm Dạ Hỏa thì ở đâu cũng sẽ không lạc đường... Cái vị luôn có suy nghĩ vượt xa khỏi giới hạn thông thường này, có đôi lúc vẫn rất hữu dụng...

Triệu Phổ nhìn bao quát toàn bản đồ một lần, cuối cùng chỉ vào khoảng trống ngay cửa khe núi Phong Tê Cốc, hỏi Tiêu Thống Hải, “Đây là chỗ nào?”

Tiêu Thống Hải liếc mắt nhìn, nói, “À, là Lỗ Hồng Lớn.”

Triệu Phổ ngẩng đầu lên nhìn hẳn, “Lỗ hồng gì?”

Tiêu Thống Hải vui vẻ, “Chỗ này gọi là Lỗ Hồng Lớn!”

Triệu Phổ cau mày.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe cũng thấy lạ, “Lỗ Hồng Lớn là một địa danh?”

“Ừ.” Tiêu Thống Hải gật đầu.

“Đây là địa hình kiểu gì?” Triệu Phổ hỏi, “Tại sao lại là một cái vòng tròn trống không?”

“Vì đây là một sườn núi dốc.” Tiêu Thống Hải cười một tiếng, kêu thủ hạ gọi Liêu Tiệp tới.

Lát sau, phu nhân của Tiêu Thống Hải, vốn là nữ mã tặc đệ nhất vùng Tây Bắc, cũng là cạp mẹ đệ nhất Đại mạc, Liêu Tiệp đi vào.

Liêu Tiệp mặc dù được gọi là mã tặc, nhưng nàng cũng không phải là loại giết người cướp của, ngược lại, Liêu Tiệp tuyệt đối có thể được xem là một nữ hiệp.

Liêu Tiệp vốn cư ngụ ở Hắc Phong Thành, lấy Liêu Gia Trại ở phía Tây làm nhà, cha nàng là người sáng lập Phong Tây Dao đại danh đình đỉnh, Liêu Phong Tây.

Liêu Phong Tây lai lịch cũng lớn, Thiên Tôn và Ân Hậu đều biết lão đầu kia, cũng là người oai phong một cõi đời trong các vị truyền kỳ của Đại mạc.

Liêu Gia nhà lớn nghiệp lớn, nhưng lại không có con trai, Liêu Phong Tây chỉ có một mình khuê nữ là Liêu Tiệp, hẳn đem tất cả võ nghệ truyền thụ lại cho nàng.

Nhưng Liêu Phong Tây rất thương khuê nữ của mình, sợ gia nghiệp lớn như vậy sẽ gò bó nàng, hẳn chỉ muốn sau này khuê nữ tìm được ý trung nhân, sinh một nhóc con kháu khỉnh rồi cứ thế sống không cần âu lo cho đến già. Vì vậy, hẳn tính toán bồi dưỡng đại đồ đệ Trần Khải của mình làm người thừa kế, chờ sau khi mình được trăm tuổi sẽ để hẳn kế thừa Liêu Gia Trại.

Vốn dĩ hết thảy đều đang vô cùng tốt đẹp, nhưng dã tâm của Trần Khải lại quá lớn, không những muốn thừa kế Liêu Gia Trại, mà còn muốn trở thành vua vùng Tây Bắc, thường xuyên qua lại cùng ngoại tộc.

Liêu Phong Tây hết sức chính trực, tự nhận là con dân Đại Tống, coi trọng đạo nghĩa trung quân ái quốc, nay lại phát hiện đồ đệ có quan hệ với ngoại quốc, bèn nổi trận lôi đình.

Năm đó còn chưa có Triệu Phổ, cũng chưa có Hắc Phong Thành, toàn bộ Tây Bắc nguy cơ tràn ngập, ngoại tộc luôn lấn le như hổ rình mồi.

Liêu Phong Tây trách phạt đồ đệ nặng nề, buộc hẳn phải đoạn tuyệt quan hệ cùng ngoại tộc.

Ai ngờ Trần Khải lấy oán trả ơn, cấu kết cùng mấy nguyên tướng Liêu Quốc, đánh lén Liêu Gia Trại.

Khéo sao ngay lúc ấy, Liêu Tiệp cùng mấy bằng hữu đến Giang Nam du ngoạn, lại không có ở Liêu Gia Trại, Liêu Phong Tây tuổi tác đã cao, không tránh khỏi bị trọng thương, may có mấy đồ đệ liều mạng bảo vệ mới có thể thoát khỏi vòng vây.

Năm đó người đóng ở biên quan chính là Âu Dương lão tướng quân, cũng chính là cha nuôi của bọn Triệu Phổ.

Âu Dương lão tướng quân bảo vệ Liêu Phong Tây, phái người thông tri cho Liêu Tiệp... Nhưng Liêu Gia Trại vẫn đã bị Trần Khải cùng người Liêu chiếm mất.

Liêu Gia Trại có vị trí địa lý trọng yếu, giả như bị đám người Liêu chiếm đi, toàn bộ chiến cuộc vùng Tây Bắc có thể sẽ thay đổi.

Năm đó, Tiêu Thống Hải vừa lớn mạnh, mối thù giữa Lang Vương và Liêu Quốc cũng không nhỏ, hai nhà vẫn đang kịch chiến kịch liệt... Liêu Gia Trại bị chiếm mất, Tiêu Thống Hải rơi vào tình thế rất bất lợi.

Lang Vương vốn định dẫn người tiến vào Liêu Trại xử lý Trần Khải cùng mấy Liêu Tướng đóng ở Liêu Gia Trại, đã mang binh tiến đến mai

phục ở vùng phụ cận... Đột nhiên có thám tử báo lại, nói nguy rồi! Liêu Tiệp mang theo một đám tướng Liêu Gia Trại tới đánh, báo thù cho cha.

Tiêu Thống Hải cũng sợ hết hồn, nhưng thật ra từng nghe nói qua là trong nhà Liêu Phong Tây có một khuê nữ có võ công cực mạnh, nhưng nàng thì có được có bao nhiêu nhân mã chứ, lại dám trực tiếp tới đánh Liêu Gia Trại? Nha đầu này cũng lớn gan quá ha!

Lang Vương mang theo người lên núi trông về phía xa... Chỉ thấy toàn bộ Liêu Gia Trại như đang chuyển mình.

Liêu Tiệp tự tay chém Trần Khải cùng vài vị Liêu Tướng thành tám mảnh, xách toàn bộ thủ cấp tới cho Tiêu Thái Hậu, người cầm quyền hoàng cung Liêu Quốc lúc bấy giờ.

Từ đó về sau Liêu Tiệp cùng Liêu Quốc chính thức kết thù hận, nàng thường mang theo tùy tùng cưỡi khoái mã đánh bất ngờ doanh trại của Liêu binh, vì vậy bị người Liêu ở Tây Bắc gọi là mã tặc.

Vị này, ngoại trừ công phu tốt, tính tình lại còn nóng nảy, nếu ai chọc nàng, dù cho có ở trời Nam biển Bắc nàng cũng sẽ đuổi theo người báo thù.

Sau mấy cuộc chiến, Liêu Tiệp vang danh khắp Tây Bắc. Hơn nữa, vài trận đánh kia của nàng còn vô tình giúp Tiêu Thống Hải một đại ân, làm cho Tiêu Thống Hải thuận lợi xây dựng Lang Vương Bảo.

Liêu Tiệp dáng dấp đẹp mắt, tính tình vừa khéo lại hợp ý Tiêu Thống Hải, làm cho Lang Vương mê mết ngất ngây, rồi cứ thế... Hai người tay trong tay cùng phát triển Lang Vương Bảo.

Nguyện ước của Liêu Phong Tây năm đó thật ra cũng không hề sai, Liêu Tiệp đích xác là quá an dật hạnh phúc.

Liêu Tiệp vào phòng ngồi xuống, Tiêu Thống Hải liền chỉ chỉ “Lỗ Hồng Lớn.”

“À...” Liêu Tiệp cười, “Lỗ Hồng Lớn này trước kia ở ngay gần Liêu Gia Trại, nơi này rất thần kỳ!”

“Thần kỳ?”

“Chỗ này ngoại trừ được gọi là Lỗ Hồng Lớn, còn có một tên gọi khác khá thú vị,” Liêu Tiệp nháy mắt mấy cái, “Mèo đứng không vững.”

Tất cả mọi người sửng sốt, theo bản năng quay qua nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng rất hứng thú với cái tên này, “Mèo đứng không vững?”

Liêu Tiệp cười nói, “Đó là một sườn núi rất dốc, trên bề mặt là một loại đá đặc thù, màu xanh đen, nhìn qua tựa ngọc, nhưng cảm giác cứng hơn rất nhiều, bằng phẳng như mặt gương vậy! Buổi tối sẽ có phản quang, bị ánh trăng chiếu xuống lại tựa như mặt nước... Lạnh như băng!”

Mọi người không nén nổi tò mò – Đây rốt cục là loại đá gì?

“Chỗ kia vô cùng trơn láng, dù khinh công người có cao đến đâu, cũng không thể đứng trên sườn núi đó!”

“Thật sao?” Triển Chiêu dường như không thể tin được.

“Hẳn là vậy!” Liêu Tiệp nói, “Khi còn nhỏ ta đã đi qua đây bao nhiêu lần, mỗi lần đi lên còn chưa được hai ba bước đã trượt xuống, cho dù là mèo cũng không lên được chỗ kia... Nơi đó lại vừa vụn tạo thành một lỗ hổng ở ngoài Phong Tê Cốc, cho nên mới gọi là Lỗ Hồng Lớn.”

“Lỗ Hồng Lớn này có vẻ diện tích cũng không nhỏ!” Triệu Phổ hỏi, “Đại khái lớn khoảng bao nhiêu?”

“Đúng là khá lớn!” Liêu Tiệp suy nghĩ một chút, “Lớn bằng nửa rừng Hắc Phong!”

Công Tôn kinh hãi, “Là được hình thành như thế nào chứ?”

“Cái này cũng không biết được.” Liêu Tiệp lắc đầu một cái, “Ta có hỏi qua cha ta, ông ấy nói từ hồi ông ấy ra đời thì đã có cái sườn dốc này rồi!”

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đó là loại đá gì?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Nghe miêu tả thì có vẻ giống đá Thanh Cương.”

“Đá Thanh Cương...” Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi Liêu Tiệp, “Tiêu phu nhân, bên trong tảng đá kia, có những vân hoa văn nhạt màu không?”

“Có!” Liêu Tiệp gật đầu.

“Vậy thì đúng là đá Thanh Cương...” Công Tôn và Bạch Ngọc Đường có vẻ đều cho là thế.

“Chẳng phải đá Thanh Cương thường được dùng để làm trang sức sao?” Triệu Phổ hỏi, “Rất rắn chắc, còn được dùng để làm giường nữa.”

“Đúng vậy!” Công Tôn gật đầu, “Nhưng một tảng đá Thanh Cương lớn như vậy, lại còn bằng phẳng... Không thể là do tự nhiên hình thành được!”

“Hẳn là phải có người mài qua.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Đặt một tảng đá lớn như vậy ở nơi này để làm gì mới được?”

Triệu Phổ cũng nhìn chăm chăm bản đồ mà lẩm nhẩm, “Dốc núi...”

Triển Chiêu cũng nâng cằm suy nghĩ, có điều vấn đề đang nghĩ cũng không giống mọi người – Không lên được thật sao? Không có lý nào nha, cho dù là mặt băng thì Miêu Gia ta cũng đứng vững được nha!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 76: Thành Chủ

Edit: Fin

Beta: Po

Trong Hỏa Phượng Đường.

Gia Cát Âm bưng một chén gà hầm nấm mang tới thư phòng Lâm Dạ Hỏa.

Kích thước Hỏa Phượng Đường không quá lớn, bởi vì đại đa số đệ tử đều là người địa phương, buổi tối bọn họ toàn về nhà mình ngủ.

Trong Hỏa Phượng Đường chính là chỗ ở của mấy Phó đường chủ, và một tòa viện của Lâm Dạ Hỏa.

Mỗi lần đi vào trong viện này, mấy vị Phó đường chủ đều phải lắc đầu.

Nói thế này, chỗ ở của Đường chủ đứng đầu nhà người ta đa phần đều là phòng tiếp khách lớn nhất, thư phòng lớn thứ hai, mà Chương môn của môn phái võ lâm còn phải có cả kho binh khí nữa a, rồi phòng luyện công a, thậm chí còn có cả mã tràng phía sau tòa nhà nữa.

Lâm Dạ Hỏa thì phải khen ngược lại, thư phòng với nhà xí lớn không kém gì nhau, cứ ném lung tung chỗ này một cái chỗ kia một cái, căn phòng lớn nhất được hãn dùng để cất quần áo, phòng kế tiếp là cất giày, phòng tiếp nữa dùng để thay quần áo, nữa là phòng ngủ, nữa nữa là để các loại đồ

hắn dùng để làm đẹp, dưỡng da này nọ, rồi tới gian đang nuôi chó... Cuối cùng mới đến thư phòng.

Gia Cát Âm than thở, thật chưa từng thấy qua ổ chó nhà nào lớn hơn ổ chó nhà mình, đứa nhỏ này bộ dạng đẹp đẽ, nhưng mà mấy dây thần kinh trong đầu cùng người bình thường khác nhau quá lớn!

Lâm Dạ Hỏa không có nhà, mấy vị Phó đường chủ lại rất cần cù và thật thà, mang tới một đồng lớn công văn muốn hắn nhìn qua, đắp thành đồng lớn trong thư phòng hắn.

Gia Cát Âm vừa đẩy cửa thư phòng ra nhìn... Tòa nhà này vốn đã khá nhỏ, xung quanh chất đầy công văn, chỉ có trên mặt bàn có một chỗ trống không đặt mấy thứ văn phòng tứ bảo. Đường chủ nhà nàng lúc này đang tựa vào trên ghế thái sư, hai chân gác lên hai đồng công văn, trong tay ôm một chú chó con, trên mặt đắp dưa leo.

Câm đang ở trong sân, chơi đùa với một đám chó con.

Mấy con chó nhỏ này được con chó vàng lớn nuôi trong phòng bếp hạ sinh vào mùa đông năm nay, béo mập lại núc ních nhảy loạn, tiếng kêu mang theo nài âm, hết sức đáng yêu.

Gia Cát Âm bất đắc dĩ thở dài, đưa tay gõ cửa phòng một cái.

Lâm Dạ Hỏa vươn tay vén lên một lát dưa leo liếc qua nhìn.

“Người nha...” Gia Cát Âm để bát canh xuống rồi dọn dẹp đồ trên bàn, “Sao cứ như bị hồ ly tinh câu hồn rồi thế hả, cũng không biết về nhà nữa?”

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi một cái, “Tên Triệu Phổ kia mới thích hồ ly tinh, đại gia ta chỉ thích chó thôi!”

Gia Cát Âm đưa mâm cho hăn, để hăn lấy dưa leo trên mặt bỏ vào đó, vừa đem bát canh đẩy tới trước mặt, “Ăn cơm đi!”

Lâm Dạ Hỏa bưng bát canh, nhìn Gia Cát Âm đang dọn dẹp phòng, suy nghĩ một chút, hỏi, “Can nường(13).”

(13)Mẹ nuôi

“Hả?”

“Người từng đi qua Phong Tê Cốc bao giờ chưa?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Gia Cát Âm hơi ngẩn người, ngẩng đầu lên hỏi, “Phong Tê Cốc?”

“Bên dưới Hỏa Luyện Cung, thật sự là ngầm nước mạch Tây Bắc?” Lâm Dạ Hỏa vừa gỡ xương gà vừa hỏi.

Gia Cát Âm để đồ trong tay xuống, kéo cái ghế đến ngồi cạnh hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Đích xác là có một truyền thuyết như vậy... nhưng nước mạch chẳng qua chỉ là phiên bản bình thường mà thôi, người nghe qua phiên bản kinh khủng chưa?”

Lâm Dạ Hỏa ngậm chân gà nhướng một bên mày, “Bản kinh khủng ư?”

“Khi còn bé ta từng nghe nói qua, truyền thuyết kia rất dọa người.” Gia Cát Âm lắc đầu một cái, “Nghe nói rằng, bên dưới Hỏa Luyện Cung có một cái giếng!”

Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt ghét bỏ, “Cái giếng là cái gì a? Hoa cúc hay là lỗ rốn?”

Gia Cát Âm thuận tay cầm cái chổi lông gà lên muốn đánh hăn, “Người từng tuổi này rồi nói chuyện không nhẽ nhận được sao!”

Lâm Dạ Hỏa tiếp tục uống canh gà, vừa thúc giục, “Là cái giếng, rồi sau đó thì sao nữa ạ?”

“Người biết trăm ngàn năm qua, địa giới Tây Bắc đánh nhau bao nhiêu trận, không phải không thiếu người chết sao?”

“Có quan hệ gì ạ?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Người thử đi hỏi một chút những người lớn tuổi kia xem, lão đầu trước kia làm người nhặt xác trong cốc ấy...”

“Nhặt xác người?” Lâm Dạ Hỏa suy nghĩ một chút, “Ý là người thu dọn chiến trường và xử lý thi thể sao?”

Gia Cát Âm gật đầu, “Bên Tây Bắc vốn không lưu hành chuyện đào hố chôn xác, đa số toàn bị trực tiếp ném xuống Sa Trì(14).”

(14)Ao cát

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Hợp lý a.”

“Người đã gặp qua Sa Trì nuốt người, vậy từng gặp nó nhả người ra chưa?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ cái mũi của mình, ý là – Đại gia ta khi còn bé vốn chui ra từ trong Sa Trì nên mới có thể được sư phụ nhặt được.

Gia Cát Âm bị hấn chọc cười, “Vậy trừ người ra?”

“Á...” Lâm Dạ Hỏa sờ sờ cằm, “Thật ra thì hình như không có.”

“Một sa mạc lớn, có thể chôn bao nhiêu người?” Gia Cát Âm rút ra tẩu hút thuốc thối một hơi khói, tiếp tục bồi Lâm Dạ Hỏa, “Tục truyền nói, toàn bộ những thi thể này đều trôi vào cái giếng!”

“Cho nên bên dưới Hỏa Luyện Cung thật sự là lối vào âm tào địa phủ ư?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Đây cũng là một truyền thuyết giống với truyền thuyết về nguồn nước mạch, nhưng không một ai có thể chứng minh.” Gia Cát Âm nhắc nhở Lâm Dạ Hỏa, “Sau khi quay về người nhớ nhắc nhở bọn Triển Chiêu, đừng có ý vào việc bản thân có công phu cao cường mà chỗ nào cũng dám xông vào, mọi việc cần phải cẩn thận là trên hết! Chút nguy hiểm ấy không đáng mạo hiểm!”

“Ừm.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, sau đó nháy mắt mấy cái, nhìn Gia Cát Âm, “Sau khi quay về ư? Can nường người muốn thả con đi á?”

Gia Cát Âm đưa tay chột gáy hần, “Bắt người phải quay về chẳng qua là để cho người ngoài nhìn vào thôi, người không sợ truyền đi rồi bị người ta chê cười hả... Mấy thứ công văn này Liễu đại gia đã sớm xem qua hết rồi, chờ người trở lại thì hoa cúc đã sớm tàn(15)!”

(15)Hoa cúc đã sớm tàn – Đây là một thành ngữ xuất phát từ tập tục thưởng cúc vào ngày tết Trùng Cửu hay còn gọi là Trùng Dương mừng 9/9. “Minh nhật hoàng hoa điệp dã sâu” – “Ngày mai hoa tàn bướm cũng buồn”, ngày mai ở đây ám chỉ ngày hôm sau của lễ Trùng Dương, hoa cúc đã héo úa, hàm ý rằng mọi chuyện đã muộn, cơ hội đã qua thì không thể cứu vãn được nữa

“Ha ha.” Lâm Dạ Hỏa cười khúc khích.

“Ăn xong rồi thì người mau đi giúp huynh đệ đi, mang cả Túc Thanh theo nữa.” Gia Cát Âm cầm tẩu thuốc gõ mặt bàn một cái, “Nhớ lấy! Cẩn thận là trên hết.”

“Vâng.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, vội vàng húp canh, đoán chừng lát nữa bọn Triển Chiêu sẽ đi qua Ma Quỷ Thành trước khi đi thông qua lộ khẩu đến thành Hỏa Luyện, hần cứ ở chỗ đó chờ xem!

“Đúng rồi... Còn một chuyện này nữa!” Gia Cát Âm lấy ra một phong thư giao cho Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nhận lấy thì phát hiện đó là thư do sư phụ Vô Sa của hắn viết, trên thư có ghi tên hắn và tên Liễu Hàn Tinh, bức thư đã được mở ra, chắc là Liễu lão gia tử đã đọc rồi.

Vô Sa đại sư vô tranh với đời, cho nên căn bản cũng không có chuyện đại sự gì, Lâm Dạ Hỏa thấy thư thì đoán ngay được, phỏng chừng sư phụ hắn phải về đây một chuyến.

Quả nhiên, Vô Sa đại sư nói bên Bao đại nhân viết thư mời Hoàng thượng trở về cung, ông sẽ đi một chuyến đến đón Triệu Trinh, thuận tiện tới Hắc Phong thành nhìn đồ đệ dần nhà mình một chút.

Hỏa Phượng quẹt miệng, tên Triệu Trinh này thật có số mà, lúc tới thì được Thiên Tôn Ân Hậu đưa đi, đến khi về lại có Đại hòa thượng tới đón.

Lâm Dạ Hỏa nhìn chăm chăm bức thư của Vô Sa đại sư, cũng coi như đoán chắc được hành trình của bọn Triệu Phổ.

Lúc trời tối, hắn đứng đợi ở ngã rẽ bên ngoài Ma Quỷ Thành, chờ khi tụ họp cùng nhân mã của bọn Triệu Phổ rồi mọi người sẽ cùng nhau đi suốt đêm đến thành Hỏa Luyện.

Trên đường, Lâm Dạ Hỏa nói với mọi người chuyện liên quan tới phiên bản thứ hai của truyền thuyết Hỏa Luyện Cung mà Gia Cát Âm cho hắn biết.

Mọi người nghe xong thì cau mày, Triệu Phổ ngược lại cảm thấy phiên bản cái giếng tốt hơn so với phiên bản nước mạch! Dù sao, phiên bản cái giếng kẻ nào muốn xuống thì cứ việc xuống, nhưng phiên bản nước mạch tên nào muốn xuống đều phải cản lại.

“Vậy trộm cái chìa khóa kia, là vì tin vào bản cũ hả?” Triển Chiêu hỏi ra nghi ngờ trong lòng mọi người – Tính trăm phương ngàn kế để lấy được cái chìa khóa, là vì cái gì đây?

...

Trước nửa đêm, rốt cuộc mọi người cũng tới cửa thành thành Hỏa Luyện.

Thành Hỏa Luyện này hoàn toàn không “Nổi danh” như trong truyền thuyết, không những không “Nóng như lửa” mà lại lạnh rét người như vậy.

Triển Chiêu cầm hai cái áo choàng lớn che kín Tiểu Tứ Tử đang treo ở trước ngực mình, lúc này gương mặt nhỏ nhắn của bé con kia ngủ ngon đến mức hồng hào, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm tựa vào trước ngực y.

Đại môn thành Hỏa Luyện đóng chặt, lúc mọi người còn đang suy nghĩ nên làm thế nào để đi vào thì một cánh cửa nhỏ bên cổng thành chợt mở ra, một thị vệ trẻ tuổi đi tới, nhỏ giọng gọi Triệu Phổ, “Vương gia!”

Triệu Phổ nhìn một cái đã nhận ra, đây là thị vệ bên cạnh Liệt Tâm Dương, Tô Lâm.

Tô Lâm ngoắc ngoắc tay với mọi người, “Vương gia, bên này.”

Mọi người theo hẵn tiến vào thành Hỏa Luyện.

Triệu Phổ tò mò hỏi, “Sao người lại ở cửa thành?”

Tô Lâm nói, “Thành chủ đoán chắc tối nay mọi người sẽ đến cho nên mới phái ta ra đứng đây chờ.”

Mọi người nhìn nhau một cái, trong lòng thầm nói – Tên cáo già này!

Triệu Phổ không nhịn được phun tào một câu, “Lúc hăn chọn người bỏ trốn chỉ cần có được một nửa khôn khéo như ngày thường thì cũng không phải nháo thành như vậy!”

Tô Lâm cũng dở khóc dở cười, “Lát nữa các người cũng đừng cười hăn, nếu không hăn lại khóc nữa.”

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu đến thành Hỏa Luyện, y vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh sắc chung quanh, mặc dù đang là buổi tối nhưng vẫn có thể nhìn ra thành Hỏa Luyện tương đối giống với Ma Quỷ Thành, đều khá giàu có.

Hơn nữa lúc này đã là đêm khuya, nhưng hầu như đèn của nhà nào trong thành cũng đều sáng lửa.

Công Tôn có chút không hiểu, hỏi Tô Lâm, “Đã muộn như thế mà còn chưa ngủ hả?”

“À, không phải không ngủ, mà là không ngủ ở những phòng sáng đèn.” Tô Lâm nói, “Thành Hỏa Luyện buổi tối đặc biệt lạnh, hơn nữa bởi vì địa thế vốn thấp, ánh trăng thường bị thể núi che khuất cho nên vào ban đêm dân chúng trong thành đều thấp đèn bên cửa sổ, như vậy những người đi bộ vẫn có thể nhìn thấy đường.”

Công Tôn không nhịn được khen ngợi, “Dân chúng trong thành thật thiện lương, nếp sống rất tốt a!”

Tô Lâm cười, “Thành chủ nhà ta từ trước tới nay chủ trương giúp mọi người làm điều thiện, dân chúng thành Hỏa Luyện cũng hết lòng tin vào Phật pháp, người dân rất hiền lành.”

Tất cả mọi người gật đầu, Liệt Tâm Dương đúng là một người thú vị.

Đến cửa hoàng thành thành Hỏa Luyện, mọi người ngẩng đầu nhìn một cái... trong nháy mắt cả tập thể đều ngây người.

Kích thước hoàng cung thành Hỏa Luyện này mặc dù không tính là lớn, nhưng kiến tạo kim bích rực rỡ trông đặc biệt khá tinh xảo, tương đối có khí phái.

Có điều ở chính cửa hoàng cung khí phái như vậy lại dựng thẳng hai cây gậy trúc cao cao, trên cột treo một tấm biển rất dài có viết chữ – Ái phi người mau quay về đi trăm vô cùng nhớ người!

Triệu Phổ bất đắc dĩ đỡ trán.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thêm cả Công Tôn cũng đều ngược mặt nói không nên lời.

Lâm Dạ Hỏa ngồi ở trên lưng ngựa lắc đầu, “Lão đầu kia càng ngày càng thoát tuyến!”

Cửa thành mở ra, lại có mấy thị vệ đi tới.

Mọi người liền xuống ngựa đi bộ vào hoàng cung.

Toàn cảnh thành Hỏa Luyện vô cùng đẹp, thứ duy nhất khiến cho người ta cảm thấy khó chịu chính là – Trên mặt đất không hề có lát đường, ngay cả một mảnh đá phiến cũng không có mà chỉ thuần một loại đất mềm màu đỏ, đi một bước lại lún một cái hố, dưới chân cũng dính bùn màu đỏ.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn mặt đất dưới chân.

Tiểu Tứ Tử cũng đã tỉnh lại, vốn định xuống đi nhưng mà Tiểu Lương Tử bảo bé chớ xuống, giày mới sẽ bị dơ, chờ ngày mai đổi sang đôi giày cũ.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi vào trong, không nhận được hỏi Tô Lâm, “Tại sao không có cửa hàng nào cả?”

Tô Lâm cười, “Triển đại nhân chắc là người Giang Nam?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Vây ngày mai lúc mặt trời lên cao người nên tận lực ngồi ở trong phòng, chớ ra cửa phơi nắng.” Tô Lâm bắt đầu dĩ, “Thành Hỏa Luyện ta buổi tối mặc dù lạnh, nhưng ban ngày nắng nóng khó chịu, loại đất đá gì cũng đều bị nắng chiếu đến nổi nứt ra! Duy chỉ có thứ đất đỏ này không chỉ phơi nắng không làm sao mà còn có thể hút nhiệt nữa, lại không hề phản quang, cho nên thành Hỏa Luyện ta trừ bên trong phòng còn lại đều là bùn đất như này.”

“Như vậy a... Tốt thì tốt.” Công Tôn hỏi, “Nhưng trời mưa thì phải làm sao?”

Tô Lâm bị Công Tôn chọc cười, “Tiên sinh, thành Hỏa Luyện ta một năm nhiều nhất cũng chỉ mưa một lần! Một khi trời mưa dân chúng còn đi ra để đốt pháo nữa!”

“Một năm chỉ có mưa một lần mưa?” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc, “Vây không phải là rất khô ráo ạ?”

“Không hề.” Tô Lâm thấy Tiểu Tứ Tử rất đáng yêu, liền cười híp mắt trêu chọc bé, “Dưới đất ở trong thành chúng ta có một nguồn nước, mà mỗi một cái giếng đều có nước đầy, nước ở đây còn ngọt hơn so với nước ở Hắc Phong thành các người nữa đấy!”

Đang nói chuyện thì đã đến trước cửa một tòa đại viện.

Chỉ thấy hai thị vệ đang bụng thức ăn đi ra... thức ăn hình như chưa hề động qua nên lạnh ngắt.

Tô Lâm bất đắc dĩ, “Thành chủ lại không ăn cơm tối?”

Hai thị vệ lắc đầu một cái.

Đám Triển Chiêu theo bản năng quan sát một cái... Thiệt là, đúng như trong lời đồn đãi, bọn thị vệ trong hoàng cung thành Hỏa Luyện này đều rất dễ nhìn, người nào cũng cao lớn uy mãnh.

Lâm Dạ Hỏa bữu môi xem thường, “Trong thành người nhiều mãnh nam như vậy, Đại vương nhà người thế quái nào lại tìm trúng tên nội gián?!”

Tô Lâm cũng gãi đầu, “Nghịch duyên a nghịch duyên, đường tình ái của Thành chủ khá long đong lận đận...”

“Lận đận cái rắm, chém chết hắn có được không...” Lời Lâm Dạ Hỏa còn chưa dứt thì chợt nghe thấy trong cửa truyền ra tiếng nói, “Vương gia a... Có phải là Vương gia nhà ta đến rồi không?!”

Mọi người nháy mắt mấy cái, mí mắt Công Tôn cũng run lên – Vương gia nhà ai hả?

Đồng thời, chỉ thấy cửa vừa mở ra, một lão đầu có vóc dáng nhỏ bé mặc một thân quần áo tơ tằm màu trắng đang bước ra.

Nói Liệt Tâm Dương già thì có vẻ không đúng lắm, phỏng chừng chỉ khoảng năm mươi tuổi, thật sự không tính là cao nhưng cũng không lùn giống như trong lời đồn, bộ dạng cũng ưa nhìn, chỉ có điều lại như con chim đầu đàn bị một đám thị vệ cao lớn dũng mãnh lại anh tuấn tiêu sái làm cho mất mặt mà thôi, hắn có nuôi một chòm râu, cắt tỉa tỉ mỉ, đầu đội một cái ngân quang, vén màn cửa từ trong phòng đi ra, tựa như nữ nhi sắp xuất giá run rẩy bước khỏi bậc thềm... Vừa nhìn thấy Triệu Phổ liền chạy như bay tới, “Vương gia của ta ới!”

Triệu Phổ nhìn trời thở dài, thuận thạo vươn một tay ra đề lại gáy lão đầu đang định bổ nhào về phía mình.

Lão đầu tay ngăn, kéo tới kéo lui hai cái cũng không níu được, tiếp tục khóc, “Vương gia ời...”

Liệt Tâm Dương khóc hai ba tiếng mà không níu được Triệu Phổ, liền nhăn nhó mặt, thấy Trâu Lương đứng bên cạnh liền vội vàng vừa lau nước mắt vừa chạy về hướng bên này định ôm một cái, “Ý, Trâu tướng quân cũng tới vì ta... Á.”

Lời còn chưa dứt mà người cũng chưa kịp nhào tới thì lão đầu đã bị Lâm Dạ Hỏa đập ngay một cước lên trên mặt, để lại một dấu giày màu đỏ.

Hỏa Phượng phát cáu, “Người nói thì nói đi, ôm cái gì mà ôm?!”

Lão đầu cầm tay áo lau mặt, ghét bỏ nhìn hình dáng Lâm Dạ Hỏa, “Thế nào mà người cũng tới...”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt lão đầu liền nhìn chăm chăm sau lưng Lâm Dạ Hỏa.

Mọi người theo bản năng nhìn sang.

Chỉ thấy sau lưng Lâm Dạ Hỏa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đang đứng đó.

Tất cả mọi người không khỏi suy đoán – Cặp mắt lão đầu này sáng trưng như vậy, là do nhìn Triển Chiêu hay là nhìn Bạch Ngọc Đường đây?

Triển Chiêu không phải loại hình mà lão đầu kia thích, mà Bạch Ngọc Đường hình như cũng không phải luôn nha... Hai người bọn họ và Triệu Phổ bộ dáng đâu có giống nhau.

“Ai nha! Vị đại anh hùng này là...” Cặp mắt lão đầu cũng lóe lên ánh kim quang, mới nãy còn khóc lóc đốn đau mà lúc này vẻ mặt thương tâm đau khổ đã biến đi đâu mất, trong nháy mắt cả nét mặt tỏa sáng ngời ngời.

Chỉ thấy hắn vừa lau mặt vừa chỉnh lại quần áo, vừa phân phó Tô Lâm, “Ai, Tiểu Tô, mau đi gỡ tấm bảng kia xuống, lần này Bốn vương mới thật sự gặp đúng Chân ái, mau lên dừng cho tên gian tế kia trở lại!”

“Phụt...” Tiểu Lương Tử mới tìm được chỗ ngồi xuống, vừa uống một ngụm trà nghe xong liền phun ngay ra ngoài.

“Vị công tử này!” Liệt Tâm Dương bước nhanh đến chỗ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, đưa tay ra, “Công tử xưng hô thế nào? Đã có ý trung nhân chưa...”

Triển Chiêu theo bản năng kéo Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh, lòng nói lão đầu kia dám bắt tay của Chuột thì cho hắn thêm một dấu giày nữa.

Còn Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy – Lão đầu này có vẻ là đang nhìn người sau lưng bọn họ thì đúng hơn...

Quả nhiên, chỉ thấy Liệt Tâm Dương đi thẳng qua bên người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đưa tay bắt lấy tay của người ở phía sau bọn họ, kích động, “Anh hùng!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, cũng hít một hơi khí lạnh...

Lão đầu này bắt tay của ai đây?

Là Ân Hậu!

Hiện trường đại khái chỉ trầm mặc một lát, sau đó trong nháy mắt một hồi đại loạn.

Thiên Tôn “Phụt ha ha” bật cười một tiếng, chỉ Ân Hậu, “Lão Quỷ người đã nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng đào hoa khai liễu, mau ở lại làm ái phi!”

Triển Chiêu một cước đạp bay Liệt Tâm Dương ra ngoài, “Muốn tìm chỗ chết hả, dám chiếm tiện nghi ông ngoại ta!”

Lâm Dạ Hỏa cũng đi lên đạp thêm một cước, “Lão Hoa si người a, sao người nào người cũng dám trêu đùa thế hả!”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đang ôm mặt há hốc mồm nhìn, vừa gật đầu, “Đạp mạnh hơn nữa!”

Ân Hậu không nói gì nhận lấy mảnh khăn Bạch Ngọc Đường đưa tới cho ông lau tay.

Mấy thị vệ ở một bên khuyên can, “Đừng đạp Thành chủ nhà ta a...”

Triệu Phổ vuốt mi tâm lắc đầu – Mẹ nó thiệt không nên tới mà!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 77: Người Giữ Cửa

Edit: Fin

Beta: Tử Sa

Liệt Tâm Dương đúng là người chuyên gây chuyện, mới vừa thấy mặt đã náo loạn đến long trời lở đất, chọc cho Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều xù lông, thế là bỗng nhiên bị đánh.

Đương nhiên... Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa hai cao thủ võ lâm này cũng sẽ không thực sự dùng nhiều sức để đánh hấn, nhưng mà hai mắt Liệt thành chủ vẫn không tránh khỏi bị bầm tím.

Triệu Phổ xách theo Liệt Tâm Dương đã bị đánh rồi mà vẫn còn nhìn chằm chằm vào Ân Hựu, lồi vào trong thư phòng để nói chuyện đứng đắn.

Nhưng Liệt Tâm Dương lại giãy giụa nói, “Cũng đã trể thế này rồi sao có thể quấy rầy anh hùng nghỉ ngơi được, mọi người đi nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai hấn nói sau... Không biết có muốn cùng nhau ngủ hay không...”

Trước khi Liệt Tâm Dương lại bị đánh thêm lần nữa, bọn thị vệ vội túm hấn kéo về tẩm cung, Tô Lâm vội vàng thỉnh mọi người Khai Phong Phủ về biệt viện nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau mọi người đều dậy thật sớm, chuẩn bị bàn chuyện đứng đắn.

Mặc dù vẫn đang là buổi sớm, nhưng kể từ lúc thái dương hé lộ đã có thể cảm giác được nhiệt độ không khí lập tức tăng lên cao.

Đêm qua lúc bọn Triển Chiêu vào thành đều phát hiện kiến trúc của từng căn nhà trong thành Hỏa Luyện này rất thú vị... Mỗi căn nhà đều có rất nhiều “Sừng nhọn”. Nhưng lúc trời sáng thì không thấy mấy “Sừng nhọn” kia đâu nữa... Bởi vì tất cả đều đã mở ra, biến thành tán dù che nắng khổng lồ.

Triển Chiêu nhảy lên tòa kiến trúc cao nhất trong hoàng cung nhìn vào trong thành, không khỏi cảm thán – Cả thành đều cắm đầy tán dù đủ mọi loại màu sắc, cảnh vật cũng mang đến một cảm giác khác biệt.

Phần lớn người đi trên đường đều che dù hoặc là đội đầu lợp chống nắng, hơi nước trong bầu không khí nóng bức tạo thành từng bức từng bức màn nước, làm cho người ta có loại ảo giác khí nóng.

Triển Chiêu nhảy từ trên nóc nhà cao xuống thấp, đứng dưới mái hiên nghiên cứu đất mềm màu đỏ trên mặt đất.

Đất này nhìn cứ như mặt người đang tức giận, nhìn rất nóng...

Triển hộ vệ vờn một chân, dùng đầu mũi giày nhọn chia xuống mặt đất... Nhưng ngược lại không hề có cảm giác nóng chân, suy nghĩ vừa chuyển, cũng đúng! Lúc này chỉ mới sáng sớm mà thôi, hơi nóng còn chưa kịp lan tới mặt đất nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bỗng mở ra, Bạch Ngọc Đường đi tới.

Sau khi Ngũ gia ra cửa thì cứ sừng sốt như vậy trong chốc lát, sau đó xoay người đi về phòng.

Triển Chiêu có chút khó hiểu, ngoẹo đầu theo hắn đi vào.

Chỉ thấy sau khi Bạch Ngọc Đường vào phòng cũng không làm gì khác mà chỉ tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

Triển Chiêu khó hiểu, “Ngọc Đường? Không đi tiền thính hả?”

Bạch Ngọc Đường nhú đầu lông mày, liếc mắt ra bên ngoài một cái.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn mặt đất trong viện càng phơi nắng càng đỏ một cái, xem như tự hiểu, hỏi, “Ngại nóng?”

Bạch Ngọc Đường thuở nhỏ vốn lớn lên ở Thiên Sơn, phạm vi hoạt động chủ yếu không phải là Băng Nguyên Đảo thì chính là Ánh Tuyết Cung, suốt ngày toàn ở trong hố tuyết chui tới chui lui, mà ở Hãm Không Đảo cũng là bốn mùa mát mẻ, hiện tại đột nhiên nóng như vậy đương nhiên là không chịu nổi rồi.

Triển Chiêu chột chột hẳn, “Càng chờ thì càng nóng nha!”

Ngũ gia có vẻ đang bắt đầu đấu tranh trong lòng...

Lúc này, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử từ bên ngoài chạy vào, hai nhóc con mỗi đứa cầm một cây dù nhỏ, mặc quần áo mỏng, quần một lớp khăn mặt bán trong suốt, trong tay còn cầm hai mảnh khăn vải, một cái màu trắng một cái màu đỏ.

“Miêu Miêu Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử chạy vào đưa khăn che mặt cho bọn họ.

Triển Chiêu nhận lấy, “Bên ngoài luôn nắng như vậy sao?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Không chỉ có nắng, nghe nói còn thường xuyên xuất hiện bão cát, tấm khăn này có thể che nắng lẫn chắn được bão cát nữa.”

“Lát nữa nếu đi ra ngoài, bão cát sẽ càng lớn hơn nữa, có điều khi tới Phong Tê Cốc rồi thì sẽ lạnh dần, bởi vì ở đó cây rất nhiều.” Tiểu Lương Tử vốn đã phơi nắng thành đen, cũng không sợ nóng, kêu hai người mau ra cửa đi ăn điểm tâm.

Triển Chiêu quần khăn, túm Bạch Ngọc Đường không có chút tinh thần nào, đi theo Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử ra cửa.

Vừa ra cửa, chỉ thấy bọn Triệu Phổ trong viện bên kia cũng đang đi tới.

Công Tôn và Triệu Phổ dùng một cây dù, đám ảnh vệ phía sau lại che đầu, oán giận thành Hỏa Luyện này càng ngày càng nóng.

Lúc này, chợt nghe trong viện Lâm Dạ Hỏa ở bên kia truyền đến tiếng Trâu Lương, “Người mặc như vậy không sợ ngã chết hả?”

“Đừng có dài dòng!” Lâm Dạ Hỏa rống lên, “Cầm dù đi!”

“Ta đã cầm rồi!” Khó được nghe Trâu Lương nói chuyện lớn tiếng như vậy, “Người rốt cuộc muốn đem theo bao nhiêu dù?!”

Mọi người nhìn nhau, ghé đầu liếc mắt vào trong viện Lâm Dạ Hỏa một cái... Được chứ! Hỏa Phượng quần chặt cứ như cái bánh chưng.

Tiểu Tứ Tử chạy tới túm lấy tấm áo choàng lớn màu đỏ mà Lâm Dạ Hỏa mặc bên ngoài, “Tiểu Lâm Tử, thúc mặc như vậy sẽ bị cảm nắng đấy!”

Lâm Dạ Hỏa đeo bao tay to để che nghiêm mặt nói, “Tiểu Tứ Tử cháu quần mấy mảnh khăn vải! Mặt trời thành Hỏa Luyện này rất độc! Cần thận từ nước mật đào phơi nắng thành cây mận đen đấy!”

Tiểu Tứ Tử kéo áo choàng của hắn, “Cái gì mà từ nước mật đào thành cây mận đen ạ? Thúc bịt kín như vậy sẽ bị nổi sảy đấy!”

Lâm Dạ Hỏa bịt chặt bên trong ba tầng bên ngoài thêm ba tầng nữa, Trâu Lương thay hắc cầm bốn cái dù, chỉ muốn một cước đá hắc ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn khắp nơi nhưng không thấy Thiên Tôn và Ân Hậu đâu, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ông ngoại và sư phụ người đâu?”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Loại thời tiết này sư phụ ta rất ngại nóng, hắc là sẽ không ra cửa đâu.”

Công Tôn ở bên cạnh gật đầu, “Đúng vậy, ở loại tuổi này ngày như vậy không nên xuất môn!”

Mọi người đang đi về tiền đình, chỉ thấy Tô Lâm mang theo một đội thị vệ vội vã chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Phổ thấy mặt mũi Tô Lâm trắng xanh.

“Vương gia! Thành chủ nhà ta không thấy đâu cả!”

“Cái gì?” Công Tôn cả kinh, “Đi đâu vậy?”

“Không biết a, Thành chủ hôm nay dậy rất sớm... Vốn hắc đang rửa mặt nên ta mới đi chuẩn bị ngoại bào cho hắc... Ai ngờ lúc trở về đã không thấy tăm hơi đâu nữa!” Tô Lâm gấp đến độ xoay vòng.

Rất nhanh, cả hoàng cung thành Hỏa Luyện đều đề phòng cao độ, mấy vị hoàng tử đều mang theo thị vệ bắt đầu tìm kiếm.

Triệu Phổ hỏi ảnh vệ phụ trách canh phòng xem có người nào lên vào hoàng cung không.

Sáng nay Thanh Ảnh và Xích Ảnh đã kiểm tra qua, hoàng cung thành Hỏa Luyện thủ vệ sâm nghiêm, cũng không có sơ hở hay thiếu sót chỗ nào... Tại sao có thể có người vô thanh vô tức lên vào trối Liệt Tâm Dương đi được đây?

Lúc mọi người ở đây đang gấp đến độ xoay vòng, Trâu Lương thành linh tới một câu, “Các người đi viện của Ân Hậu tìm chưa a?”

Mọi người sửng sốt, soạt một tiếng quay sang, nhìn gian biệt viện cách đó không xa nơi Ân Hậu và Thiên Tôn đang nghỉ ngơi.

“Không phải đâu...” Triển Chiêu sải chân chạy tới chỗ đó.

Vào viện, chỉ thấy cửa sổ gian phòng Ân Hậu và Thiên Tôn đang nghỉ ngơi được đóng chặt, Liệt Tâm Dương mặc bộ thường phục, vịn cửa sổ nhìn vào trong.

Tô Lâm thở dài một hơi, đỡ trán.

Triển Chiêu cũng hết nói nổi.

Triệu Phổ bảo Tô Lâm giải tán bọn thị vệ đi, tránh mất mặt xấu hổ.

Tô Lâm lắc đầu, chuyện Thành chủ nhà hắc mắt cũng không phải bí mật gì, liền đơn giản đi ra, kêu người mang điểm tâm đến đặt ở trong viện này cũng được.

Tiểu Tứ Tử tò mò chạy tới, nhón chân, vừa vịn cửa sổ vừa ngửa mặt nhìn Liệt Tâm Dương.

Liệt Tâm Dương vốn hăng hái híp mắt nhìn chăm chăm vào trong cửa sổ từ sớm, nhưng đã nhìn cả nửa buổi mà cái gì cũng không thấy.

Thẳng đến khi điểm tâm bên ngoài cũng đã dọn xong, Triệu Phổ búng tay với hắc một cái, lại ngoắc ngoắc tay, ý là – Đừng nhìn nữa, cẩn thận lại bị đánh!

Liệt Tâm Dương chậm rì rì quay về, vốn định ngồi xuống bên cạnh Triệu Phổ, ai ngờ Tiểu Tứ Tử chui vào giữa hắc và Triệu Phổ, chiếm chỗ ngồi, đem chén đĩa của lão đầu xê dịch sang bên cạnh.

Liệt Tâm Dương hí mắt nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử bưng chén, kéo Triệu Phổ dịch về sát bên cha bé, giữ khoảng cách với Liệt Tâm Dương.

Công Tôn lột vỏ trứng chim cho Tiểu Tứ Tử, tâm tình sáng nay có vẻ không tồi.

Còn Triển Chiêu lại nâng cằm tò mò nhìn cửa phòng đang đóng chặt đằng sau Liệt Tâm Dương... Ông ngoại y và Thiên Tôn bình thường đều dậy rất sớm, hôm nay làm sao vậy? Có phải do khí hậu quá nóng nên không quen không?

Bạch Ngọc Đường vừa cầm lấy chiếc đũa, trước mắt liền xuất hiện một chén sữa đậu nành.

Ngũ gia có chút khó hiểu quay sang, chỉ thấy Tiểu Lương Tử đang bưng bát sữa đậu nành cười hì hì nhìn hắn đây.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhóc một chút, vươn tay nhẹ nhàng gõ bát sữa đậu nành kia một cái... Xoạt một tiếng... Bát sữa đậu nành vốn nóng hầm hập kia đã bị đông lạnh thành mảnh băng vụn rồi.

Tiểu Lương Tử vui sướng dùng thìa đập nát, chia nhau cùng ăn với Tiểu Tứ Tử.

Mọi người nhìn chăm chăm bát sữa đậu nành băng kia một chút, cùng đồng loạt soàn soạt đưa bát về phía Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng hết nói nổi.

“Khụ khụ.”

Đang ăn điểm tâm, chợt nghe Liệt Tâm Dương ho khan một tiếng.

Triệu Phổ nhìn hăn, cho là hăn đang muốn nói chuyện đứng đắn.

Ai ngờ Liệt Tâm Dương mở miệng liền hỏi, “Cái đó... Hai người bọn họ có quan hệ gì a?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Công Tôn khó hiểu mà nhìn hăn, “Người hỏi ai?”

“Vị công tử bạch y kia cùng đại anh hùng... Hai người bọn họ còn nghỉ ngơi chung một phòng nha!” Liệt Tâm Dương mở to mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng mệt tâm, lão đầu này ngay cả Thiên Tôn cũng ghen được.

Triển Chiêu vươn tay tóm Bạch Ngọc Đường – Hai người bọn họ thế nào mà đã trở thể này rồi vẫn còn ở trong phòng không ra đây, không phải là có chuyện gì đấy chứ?

Trong lòng Bạch Ngọc Đường tựa hồ đã biết trước, không nhanh không chậm nói, “Người đi vào thử xem, bảo đảm người vào rồi cũng không muốn ra nữa.”

Triển Chiêu khó hiểu.

Tiểu Lương Tử ngậm cái bánh bao chạy đến cửa, vươn tay gõ gõ cửa.

Chợt nghe bên trong truyền ra tiếng Thiên Tôn, “Vào đi.”

Tiểu Lương Tử đẩy cửa ra...

Trong nháy mắt cửa phòng được mở ra, mọi người liền cảm giác được một luồng gió mát ào tới.

Trong phòng, tiếng nói hạnh phúc của Tiểu Lương Tử vang lên, “Oa! Thật thoải mái!”

Tiểu Tử Tử cũng bưng bát chạy vào, “Nha thật là mát mẻ!”

Mọi người cũng hiểu được, loại thời tiết này đương nhiên là phải ở cùng một chỗ với Thiên Tôn rồi, cùng Thiên Tôn ở chung một phòng chính là phương thức hóng mát tốt nhất.

Triển Chiêu dùng thời gian một bữa cơm giải thích một chút cho Liệt Tâm Dương hiểu rằng Ân Hậu là ông ngoại y và đã hơn một trăm hai mươi tuổi rồi!

Liệt Tâm Dương lắc đầu tỏ vẻ không tin, nói Triển Chiêu vì muốn chia rẽ hần và đại anh hùng mà dám gạt người.

Triển Chiêu tức đến mức muốn đi đập nát nhà hần, Liệt Tâm Dương liền nói hần đến chết cũng quyết không thay đổi tình ý chân thành tha thiết, vì Chân ái thì dù không làm Hoàng đế cũng được nha!

Tất cả mọi người đứng xem hần cố cãi – Lão đầu này lại tới nữa!

Triệu Phổ lắc đầu với Triển Chiêu, ý bảo – Vô dụng thôi! Nếu hần là người chịu nói lý lẽ, cũng sẽ không gây ra họa lớn như vậy!

Trong lòng những người khác cũng hiểu rõ, người của thành Hỏa Luyện này từ hoàng tộc đến dân chúng đều vô cùng đơn thuần, quả thực chỉ cần lừa một cú là trúng.

Lúc ăn điểm tâm, bọn họ có chạm mặt mấy vị hoàng tử trong thành Hỏa Luyện. Mấy vị hoàng tử này nhìn qua quả nhiên không hề giống con ruột của Liệt Tâm Dương, một đám đều cao lớn uy mãnh, nhưng tính cách lại rất giống Liệt Tâm Dương, không quá đáng tin cậy.

Mấy vị hoàng tử này ai cũng đều có sở trường riêng, cầm kỳ thư họa đều tinh thông như nhau, công phu cũng không tồi, đầu óc thông minh mà ngoại hình lại xuất chúng... Bình thường cũng không thương yêu nhau lắm, lý do cũng không phải vì việc tranh quyền đoạt lợi, mà hoàn toàn là vì tranh giành tình nhân. Tóm lại mọi người Khai Phong căn cứ vào đó mà phân tích, dân chúng trong thành Hỏa Luyện và Ma Quỷ Thành này đều có một cái tật xấu, đó là hàng năm cơm áo vô lo sinh hoạt nhàn nhã, bèn cứ hờ khi rồi rãi là lại tinh thần hăng hái mà đi đùa giỡn gây chuyện!

Sau khi dùng xong điểm tâm, thái dương cũng đã lên cao, trên bầu trời xanh ngắt kia ngay cả một đám mây cũng không có.

Bọn thị vệ mở căng mái che nắng, nhưng vẫn có cảm giác nóng nực.

Triển Chiêu dịch sang bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn y.

Triển Chiêu than thở một câu, “Nóng chết mất!”

Theo tiếng nói Triển Chiêu vừa ra khỏi miệng thì một trận hàn khí từ lòng bàn chân dâng lên, bốn phía lập tức trở nên mát mẻ.

Những người khác đều quay sang liếc Bạch Ngọc Đường – Người chỉ lo cho Mèo nhà mình cái này có chút không phúc hậu đấy?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, để bọn họ mở cửa phòng Thiên Tôn ra...

Thời điểm cửa vừa mở ra... Một cỗ hàn khí nhẹ nhàng bay ra.

Trong phòng, Thiên Tôn đang ngồi trên chiếc ghế dựa, lắc lư ghế thưởng thức một bức tự.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên tay vịn, cùng y xem tự, đại khái là bởi vì khá lạnh nên bé con kia còn khoác áo choàng Thiên Tôn dùng để chắn gió.

Tiểu Lương Tử và Ân Hậu thì đang ngồi ở bàn bên cạnh đánh cờ, hai người thông thả ung dung uống trà nóng, nhìn qua thật mãn nguyện.

Không bao lâu, trong viện cũng lạnh dần.

Vẻ mặt bọn thị vệ thành Hỏa Luyện đều vô cùng ngạc nhiên, Liệt Tâm Dương cũng hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, người lại mang đến bảo bối gì nữa vậy, mát mẻ như vậy a!”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Còn không phải là bảo bối sao, tình địch của người có đến một trăm hai mươi năm nội lực đấy, người nhớ cẩn thận.”

Trong phòng, Thiên Tôn ngẩng đầu “Hử” một tiếng, “Ta rất chướng mắt Lão Quỷ này.”

Ân Hậu cầm viên cờ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, “Ai để ý tên Lộ si này thì dẫn đi đi, mau lên!”

Liệt Tâm Dương gãi gãi cái cằm, lão đầu cũng là tên cáo già, biết nếu lại gây chuyện nữa thì Triệu Phổ sẽ mất hứng, liền trở lại chuyện chính.

“Người có phong tỏa thành không?” Triệu Phổ hỏi.

“Có! Vẫn đang phong tỏa đến giờ.” Liệt Tâm Dương gạt đầu, “Ái phi... Không phải, tên gian tế kia hẩn là đang còn ở trong thành.”

“Vậy trong Hỏa Luyện Cung rốt cuộc là cái gì?” Công Tôn tò mò hỏi, “Là thủy mạch hay là cái giếng?”

“Á...” Liệt Tâm Dương tựa hồ có chút khó xử.

Tất cả mọi người nhìn hắn.

Lâm Dạ Hỏa bất mãn, “Lão đầu ngươi tìm ta đến cứu mạng mà còn có chuyện giấu diếm nữa à? Chẳng phải ngươi nói với Tiêu Thống Hải rằng đó là thủy mạch sao?!”

Liệt Tâm Dương lộ vẻ mặt khó xử, “Ta cũng chỉ đùa với Lang Vương thôi mà! Không phải ta không muốn nói, mà là tình huống thực tế thế nào ta cũng không biết nữa!”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn hắn – Đồ gia truyền trong bảo khố của nhà ngươi mà ngươi cũng không biết là cái gì?

“Cả thành Hỏa Luyện này, hắn là chỉ có một người biết!” Liệt Tâm Dương thần thần bí bí nói.

“Người nào a?”

Liệt Tâm Dương nói, “Người giữ cửa Hỏa Luyện Cung!”

“Người giữ cửa?” Tất cả mọi người tò mò, Hỏa Luyện Cung còn có Người giữ cửa nữa á.

“Tên kia cũng khá lớn tuổi rồi.” Liệt Tâm Dương nói, “Hắn ta ở trong rừng cây bên cạnh Hỏa Luyện Cung, rất khó tìm ra, cũng không thấy người đâu! Mà cho dù có tìm được hắn đi nữa thì cũng chưa chắc hắn sẽ chịu nghe theo ngươi.”

“Người xác định tên giữ cửa kia biết bí mật của Hỏa Luyện Cung?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừ!” Liệt Tâm Dương gật đầu khẳng định, “Ta từng nghe phụ hoàng nói qua, muốn vào Hỏa Luyện Cung, chỉ có chìa khóa thôi cũng vô dụng, tùy tiện đi vào sẽ mất mạng như chơi, phải tìm Người giữ cửa hỗ trợ!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 78: Ngăn Trở

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Ban ngày ở thành Hỏa Luyện mà đi ra ngoài tuyệt đối không phải là một chủ ý tốt, nhưng nếu như đi theo Bạch Ngọc Đường ở cùng một chỗ thì không cần phải lo lắng nữa.

Nội lực là thứ càng luyện càng cao cường, tương tự như việc mài dao vậy, càng mài càng bén, cho nên một đám người cũng chẳng lấy làm ngại, tóm được Bạch Ngọc Đường cũng giống như việc thu được một tảng núi băng trong tay vậy.

Có rất nhiều người cảm thấy kì quái, tại sao hễ học võ công thì phải rời khỏi nhà, Triển Chiêu, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa từ nhỏ đã đi theo sư phụ học công phu nhưng sư phụ đâu có bắt bọn họ phải tách khỏi mọi người, một thân một mình sống cuộc sống trên đỉnh núi Thiên Sơn ngăn cách với bên ngoài.

Chẳng hạn như hiện tại, dường như cha mẹ cũng như ông ngoại của Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không hề phản đối... Không phải vì loại võ công Thiên Tôn truyền dạy tương đối đặc thù mà điều chân chính đặc biệt ở đây chính là quá trình tiếp thu loại nội lực cực hàn này.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, Bạch Ngọc Đường mãi cho tới năm tám tuổi mới có thể hoàn toàn khống chế được nội lực của chính bản thân mình, như vậy trước lúc tám tuổi sẽ phát sinh ra loại tình huống như thế nào?

Thời điểm bắt đầu học tập là năm ba tuổi, mỗi buổi sớm Tiểu Bạch Ngọc Đường phải nằm ngủ trên một chiếc giường đã đông cứng, Thiên Tôn hàng ngày đều phải dùng hơi lửa làm chăn.

Từ năm bốn tuổi đến khi năm tuổi, ngủ cả một đêm thẳng đến sáng ngày hôm sau băng đã phủ kín cả nóc nhà.

Sau năm tuổi nội công luân chuyển cực đại, thi thoảng thậm chí còn đóng băng cả một tòa nhà.

Đối với một người luyện công bình thường mà nói, nội lực tràn ra ngoài có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng đối với nội lực cực hàn thì việc tẩu hỏa nhập ma lại không hề tồn tại, vấn đề xuất hiện chính là trong lúc vô ý có thể hại chết người khác không mà thôi.

Đây chính là lý do vì sao Thiên Tôn muốn dẫn hắc đi ẩn cư để luyện công, bởi vì e ngại tiểu tử năm mộng trong giấc ngủ không cẩn thận sẽ đóng băng toàn bộ tòa nhà.

Thiên Tôn, Lục Thiên Hàn cùng Lục Tuyết Nhi là ba người duy nhất có thể ở bên ôm Bạch Ngọc Đường ngủ khi còn bé, cho dù có là người làm phụ thân như Bạch Hạ cũng không được, hắc chỉ có thể vừa ôm cái lò ấm áp đứng ở cạnh giường nhìn gương mặt say ngủ đáng yêu của đứa con trai, vừa run cầm cập bởi vì quá lạnh.

So với buổi tối không thể khống chế, ban ngày Tiểu Bạch Ngọc Đường rất được hoan nghênh, nhất là khi trời nóng, phụ thân của nhóc là Bạch Hạ lại ôm lấy nhóc, coi nhóc như một cái lò băng mà hưởng dụng, đi đâu cũng ôm lấy nhất định không buông.

Thời điểm ở Phủ Khai Phong, Ngũ gia cũng rất được chào đón, dĩ nhiên... Chỉ có Triển Chiêu, Yêu Yêu cùng Tiểu Ngũ là chào mừng.

...

Bỏ qua một đám cao thủ không phúc hậu đi một đường cộ toàn “khí lạnh”, lại nói tới mọi người sau khi đi tới Phong Tê Cốc.

Bên trong Phong Tê Cốc tình huống hết sức phức tạp, sơn cốc bốn phía đều là dãy núi, hướng đi quanh co khúc khuỷu, gió núi không có lối thoát nên thường xuyên đảo quanh trong cốc, tạo thành một trận lốc xoáy nhỏ, tên gọi cũng từ đó mà ra.

Vừa tiến vào Phong Tê Cốc liền có thể nghe được thanh âm vù vù tựa như tiếng kêu của thú vật, xét về tổng thể thì sơn cốc này thật sự rất sâu, xung quanh có núi đá và cây cối che khuất đi ánh mặt trời, cho nên mát mẻ hơn rất nhiều so với bên ngoài sơn cốc.

Tô Lâm đã từng nhắc nhở qua, khi đi tất cả mọi người nhớ mang theo áo choàng để giữ ấm, vào trong sơn cốc rồi cuộc cũng phát hiện ra thật sự phải cần dùng đến, phía bên trong không hiểu tại sao rất u ám, khí lạnh từ trong lòng đất cứ thế tỏa ra.

“Quá lạnh lẽo mà!” Công Tôn cảm thấy quái lạ, “Bên ngoài rõ ràng nóng như vậy, thậm chí mặt đất cũng không còn màu đỏ mà biến thành màu đen luôn rồi!”

“Loại đất đỏ trong thành Hỏa Luyện sở dĩ không có lấy một ngọn cỏ là vì cấu tạo và tính chất của thổ nhượng, thế nhưng bên trong Thạch Lâm này đất đen lại dị thường phì nhiêu.” Tô Lâm cất tiếng, “Có rất nhiều loại cây sinh sống? Các người nhìn những bụi cây sinh trưởng thật tốt kia mà xem!”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay mà Tô Lâm chỉ... Quả nhiên!

Hai bên Phong Tê Cốc núi đá cao vút, vô luận là cột đá hay trên vách đá đều quần đầy dây leo, hơn nữa còn có kì hoa dị thảo sắc thái sặc sỡ cùng với loài phi điều khoác trên mình bộ lông vũ mĩ lệ tươi đẹp, đều là thứ mà ở Trung Nguyên chẳng thể nào nhìn thấy.

Cả quãng đường tâm tình Công Tôn rất hưng phấn, bởi vì y phát hiện ra rất nhiều loại dược liệu quý giá, còn có loại y chưa từng thấy qua chỉ biết được trong sách vở. Cộng thêm một đường đều là cao thủ đi theo, cái gì gọi là thảo dược mọc ở nơi hiểm trở đều có thể hái xuống, ngay cả trùng hiếm thấy còn có thể bắt được... Dĩ nhiên, loại chuyện bắt trùng này chỉ có Triển Chiêu nhiệt tình và Tiểu Lương Tử hoạt bát là đồng ý giúp đỡ.

Chờ cho tới vùng lân cận của Hỏa Luyện Cung, Giả Ảnh thay Công Tôn vác cái gói nhỏ đã đầy ắp dược liệu.

“Phía trước chính là Hỏa Luyện Cung đấy.” Liệt Tâm Dương suốt một đường bởi vì không có Ân Hạo cùng đi nên buồn bã ỉu xìu cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Nhìn theo phía ngón tay của Liệt Tâm Dương, hoàn toàn không thấy cái gì gọi là cung điện, thay vào đó là mấy dãy tường đá xen kẽ lẫn nhau.

Vượt qua dãy tường đá, phía trước đột nhiên biến chuyển thật nhanh, địa thế bỗng dừng trũng xuống... Một thung lũng khổng lồ xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Sườn đồi phía trước hiện ra hình dạng của một cái chén khổng lồ.

Miệng chén có chín nhánh thác nước chảy nghiêng dọc theo sườn núi, dưới đáy là một thủy đầm rộng lớn lênh bênh bọt nước trắng xóa, chính giữa thủy đầm nhô lên một thạch đài(16)màu đen khổng lồ, trên đài kiến tạo một tòa cung điện hùng vĩ, bên trong cung điện thấp thoáng sắc đỏ của một loài cây mà mọi người chẳng thể gọi thành tên, cung điện ngoại trừ phần thân có kích thước quá lớn cùng phần đỉnh chóp ở phía ngoài có kết cấu khá kì lạ thì còn lại không có gì đặc biệt. Chỉ có điều cây cối màu đỏ tươi ở phía dưới lại rất nổi bật giống hệt như ngọn lửa vậy... Khó trách lại được gọi là Hỏa Luyện Cung.

(16)Tượng đài hoặc một cái cầu thang bằng đá nổi lên trên mặt nước.

Công Tôn đột nhiên mỉm cười.

Tất cả mọi người đồng thời nhìn lại.

“Cây này gọi là Long Ân.” Chỉ nghe Công Tôn nói, “Cửu Long thành đàm, Long Ân thành mạch, Hỏa Luyện Cung này tuyệt đối là một tòa mộ phần nha!”

“Đích xác là nơi có phong thủy tốt!” Triệu Phổ cũng gật đầu, “Vừa nhìn liền biết chính là lăng mộ của Đế vương.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút tán thưởng, “Từ trên núi nhìn xuống thoát nhìn không có gì lạ, thế nhưng nhìn chính diện lại vô cùng đồ sộ.”

“Bởi vì nguyên nhân do địa thế.” Tô Lâm mang theo mọi người bước lên một cái cầu treo, lối thông duy nhất tiến vào Hỏa Luyện Cung, “Địa hình của Phong Tê Cốc chính là như vậy, từ trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ thấy được sườn núi, nhưng liếc sang bên cạnh liền thấy ngay một cái đầm nước, cho nên người nào không thông thuộc địa hình nơi đây mà đi vào rất dễ bị lạc.”

Bạch Ngọc Đường chỉ về phía giao nhau của ba bức tường đá mà nói, “Đó là một quẻ Càn(17)chưa thành hình, hẳn là đã bị sập mấy lớp, nơi này đã từng xảy ra động đất à?”

(17)Quẻ Càn, một trong 8 quẻ do ba vạch dương tạo thành, nghĩa là ‘kiện’ (mạnh, khỏe)

“Ừ!” Liệt Tâm Dương gật đầu khen ngợi, “Vị công tử này đối với kiến trúc của trận pháp rất có nghiên cứu nha.”

Liệt Tâm Dương cười híp mắt tiến lại gần mũi giày của Bạch Ngọc Đường, nhiệt tình nói cho hắn biết xung quanh Hỏa Luyện Cung vốn có tổng cộng mười hai trận pháp, thế nhưng bởi vì một trận động đất nghiêm

trọng xảy ra vào sáu mươi năm trước nên những trận pháp kia đều đã bị hủy, thế nên bất cứ ai cũng có thể tiếp cận cung điện này, nếu không nhất định phải có người dẫn đường mới có thể đi vào.

Mọi người đổ mồ hôi giùm hắn khi thấy hắn càng ngày càng sáp lại gần... Triển Chiêu ở một bên ánh mắt liền nheo lại, nhìn tư thế như kiểu hện không thể đạp một cước tổng hắn xuống dưới đầm vậy.

Triệu Phổ vươn tay tóm lấy cổ áo của lão đầu kia, đem hắn từ trước mũi giày của Bạch Ngọc Đường kéo ra, trong lòng tự nhủ – Người sao có thể hả! Đầu tiên là trêu chọc ông ngoại sau lại chòng ghẹo nhân tình, thật là không sợ chết mà.

Cầu treo này mặc dù nguy hiểm nhưng lại vô cùng vững chắc, mọi người sau khi an toàn đi qua thì đã chân chính đứng ở trước cổng lớn của Hỏa Luyện Cung.

Cổng chính của Hỏa Luyện Cung cần phải ngẩng mặt lên mới có thể xem hết, trên cửa là các loại hoa văn cổ quái, nhưng mọi người sau khi nhìn thấy liền cảm giác có điểm quen mắt.

Lâm Dạ Hỏa vượt cầm liếc trên liếc dưới, ngoắc ngoắc tay với Túc Thanh ở phía sau.

Túc Thanh tiến lên, tháo tấm khiên ở trên lưng ra đặt xuống cạnh cánh cửa... Quả nhiên là cùng một loại hoa văn.

Trâu Lương hỏi Túc Thanh, “Những thứ hoa văn này thật sự ám chỉ điều gì sao?”

Túc Thanh cẩn thận xem xét một chút, nhú mày lắc đầu, “Không ổn. Vĩnh viễn bình hồn.”

“Không ổn?” Trong lòng mọi người liền có chút hồi hộp... Gia đình Túc Thanh vốn có tiếng uyên bác, đối với những chuyện kì bí rất có hiểu biết, hẳn nói không ổn phải chăng là chỉ loại đồ án này có cái gì đó không may mắn.

“Tóm lại là muốn chỉ điều gì?” Công Tôn hỏi.

“Tất cả đều là đồ án ngăn trở.” Túc Thanh trả lời.

“Nếu Hỏa Luyện Cung thật sự là chỗ trọng yếu, vẽ lên một bức đồ án ngăn trở hoàn toàn là chuyện rất bình thường.” Triệu Phổ nói.

Những người khác đồng thời gật đầu.

Nhưng mà Túc Thanh lại cau mày lắc đầu, “Cũng không hẳn là như vậy.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Những hoa văn này không phải là vì muốn ngăn cản người từ bên ngoài tiến vào.” Túc Thanh nói, “Là để ngăn cản thứ gì đó từ bên trong bước ra ngoài.”

Túc Thanh vừa dứt lời vừa khéo lại có một trận gió lạnh lùa qua, mọi người chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Khó trách.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn thoáng qua mấy dãy tường đá kia.

“Khó trách cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Những bức tường đá kia tạo thành trận pháp Phản.” Bạch Ngọc Đường nói, “Không phải là ngăn cản người bên ngoài mà là cản trở người từ bên trong.”

“Nói cách khác...” Hỏa Phượng ngẩng đầu lên đánh giá một chút vị trí của Hỏa Luyện Cung, “Người tạo ra cái cung điện này là muốn dùng nơi này giam giữ thứ gì đó, không để cho nó thoát ra ngoài?”

“Dọa người như vậy hả?” Tiểu Lương Tử khẽ run rẩy, “Bên trong là thứ gì thế?”

“Cái này trông không giống như mạch nước cũng chẳng giống cái giếng gì cả.” Triệu Phổ nói.

Những người còn lại đều nhìn về phía Liệt Tâm Dương đang núp ở sau lưng Triệu Phổ.

Lời nói của mọi người khiến cho toàn thân Liệt Tâm Dương nổi da gà, hần trước kia thích nhất là dẫn những người tuần tú tới chỗ này để khoe khoang, hóa ra chỗ này thật sự nguy hiểm? Chắc không phải là có quái vật bị nhốt trong cái hang tối thui đó đấy chứ?

Lâm Dạ Hỏa hỏi người vẫn đang nghiên cứu đồ án là Túc Thanh, “Có thể nhìn ra thứ bị ngăn trở là cái gì không?”

Túc Thanh mạnh mẽ vò đầu, “Nếu có Tử di ở đây thì tốt rồi, ta cũng chỉ là dân nửa mùa, cùng lắm cũng chỉ đọc hiểu được một phần.”

“Bây giờ thả kim xác tử trở về để báo tin cho Tử di thì tới đây nhanh nhất cũng phải mất khoảng từ ba đến năm ngày.” Triển Chiêu hỏi, “Người nhìn có thể hiểu cái phần kia ám chỉ điều gì không?”

Túc Thanh chỉ vào một phần bên trong đồ án, nói, “Cái này trông giống như nghi thức cúng bái của thời cổ đại nào đó, loại đồ án này thường xuất hiện ở những địa phương có đường thủy không an toàn.”

“Đường thủy?” Công Tôn hỏi, “Dùng để tế bái Hà Bá, thủy quái sao?”

Túc Thanh vừa gật đầu vừa chỉ vào một dạng hoa văn xuất hiện nhiều lần trên tường, “Đây là xoáy nước thời cổ đại, trên khắp bề mặt tường phủ kín dấu hiệu cản trở, có thể đồ án ngăn trở này có liên quan tới nước!”

“Nước?”

Mọi người theo bản năng nhìn thác nước xung quanh mình.

“Địa hình vùng Phong Tê Cốc hầu như không có con sông lớn nào chảy qua.” Triệu Phổ khoanh tay nhớ lại vị trí, “Khu vực này xảy ra lũ lụt là chuyện hoàn toàn không có khả năng!”

“Không phải nạn lụt đâu!” Túc Thanh lắc đầu, chỉ vào phía bên trong đồ án lớn nhất, nói, “Nhìn cái này đi.”

“Đây là cái gì?” Lâm Dạ Hỏa nhìn thấy một dạng giống như mặt quỷ hiện ra, vô cùng dọa người.

“Là Tà Thú Phù.” Túc Thanh nói, “Dùng để trấn giữ hết thảy tà vật trên thế gian, thông thường dựa vào thứ tự lớn bé để phân biệt mức độ đáng sợ của đồ án ngăn trở.”

Tất cả mọi người tỉ mỉ xem xét loại phù chú này, nhận thấy nó rộng ba thước, cũng không nhỏ đâu...

“Tà Thú Phù lớn nhất mà ta từng thấy là ở Kỳ Lân Điện, vùng cửa khẩu của Thiểm Tây.”

“Ta biết Kỳ Lân Điện.” Công Tôn gật đầu, “Dùng để trấn một tòa lăng mộ, nghe nói bên trong có Kỳ Lân thú, một khi thoát ra thì chu vi trong vòng trăm dặm sẽ dấy lên hồng hực Liệt Hỏa, toàn bộ sẽ hóa thành tro bụi.”

“Tà Thú Phù đó chỉ lớn bằng một chậu nước rửa mặt thôi.” Túc Thanh trả lời.

Mọi người một lần nữa ngẩng mặt lên cẩn thận nhìn hoa văn trên cửa, “Lớn hơn gấp mấy lần so với Kỳ Lân lận nha!”

“Cho nên mới nói thứ bị giam trong này còn dọa người hơn cả Kỳ Lân biết phun lửa hả?”

“Hơn nữa, hoa văn này chỉ có một nửa!” Túc Thanh lắc đầu.

“Một nửa và một thì có gì khác nhau?”

“Một ám chỉ vật thể đã chết.” Túc Thanh nhỏ giọng nói, “Nửa thú nghĩa là... Vật còn sống!”

Túc Thanh vừa nói xong, chẳng hiểu sao trong rừng lại có một trận gió thổi qua, dọa mấy con quạ khiến chúng kêu lên quang quác đầy âm thanh.

Cả đám người run lên vì sợ hãi.

Tiểu Tứ Tử còn đang ở trong ngực Triệu Phổ cũng bị dọa cho tim đập thình thịch.

“Sống... Vật còn sống... Vật...” Liệt Tâm Dương cũng vì thế mà cà lăm.

Triệu Phổ hỏi hần, “Người cứ ra ra vào vào rồi trở về không lẽ không nghe được phía dưới có động tĩnh gì hay sao?”

“Cái này... Ừm...” Liệt Tâm Dương luống cuống tay chân... “Thì là...”

Triệu Phổ biết hỏi hần cũng vô dụng nên liền nhìn về phía thị vệ phía sau hần là Tô Lâm.

Tô Lâm trong đầu lóe sáng, bọn họ hẳn là biết gì đó đi?

“Chi bằng hỏi hẳn một chút?”

Lúc này Bạch Ngọc Đường liền mở miệng.

Mọi người sững sốt cùng nhìn.

Chỉ thấy Ngũ gia ngẩng đầu nhìn sườn núi cách đó không xa.

Mọi người ngẩng đầu nhìn theo... Chỉ thấy ở chỗ chính giữa sườn núi có một người quần áo lam lũ, đầu tóc rối bời râu ria xồm xoàm đang đứng.

Trang phục của người nọ khá giống với dã nhân sống trong núi sâu, có chút quỷ dị, hẳn đứng ở phía trước dãy tường đá đen nhánh được lấp kín, không hề nhúc nhích ngó chừng đám người ở phía dưới.

Tiểu Lương Tử giật mình, “Cái quái gì thế, kia là một dã nhân à?”

Triệu Phổ hỏi Liệt Tâm Dương, “Hắn chính là Người giữ cửa?”

Liệt Tâm Dương gật đầu, không quên nhắc nhở, “Vị này thoát nhìn vô cùng bẩn nhưng không có bị điên đâu, chỉ là tính tình vô cùng không tốt không hề quan tâm người khác.”

“Người chắc chắn?” Công Tôn nhìn, “Trông như có thể sẽ cắn người ấy.”

Liệt Tâm Dương cười ha ha hai tiếng, “Thỉnh thoảng sẽ cắn...”

Tất cả mọi người đều hãi hùng.

Lâm Dạ Hỏa đẩy Triển Chiêu, “Người mau đi khai thông.”

Triển Chiêu vể mặt ngờ ngàng, “Ta đi ấy hả?”

“Người chẳng phải người gặp người thích sao!” Lâm Dạ Hỏa thúc dục Triển Chiêu, “Hơn nữa người có kinh công tốt chạy trốn sẽ nhanh hơn mà!”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vẫn nhú mào chăm chú nhìn ông lão đang đứng bất động như tượng đá ở giữa sườn núi, một lúc lâu sau mới hỏi, “Sao ta cứ cảm thấy hẳn ta nhìn có điểm quen mắt vậy?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 79: Hòa Trọng Thiên

Edit: Zizi & Fin

Beta: Dương

Mọi người đứng trước Hỏa Luyện Cung trông thấy Người giữ cửa trong truyền thuyết kia trên sườn núi.

Mà càng khiến người ta giật mình chính là Bạch Ngọc Đường thấy hắc rất quen mắt.

Lâm Dạ Hỏa quan sát một chút vị huynh đài kia, có chút không hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Râu tóc của hắc rối bù, mới nhìn trông chả khác gì con gấu, người nhìn ra chỗ nào mà thấy hắc quen mắt vậy?”

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày lắc đầu, rất chắc chắn nói, “Không đúng, ta đã thấy hắc!”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường nhảy lên sườn núi.

Triển Chiêu nhìn thấy, cũng vội vội vàng vàng đuổi theo.

Lúc Ngũ gia lên núi, rơi xuống cách chỗ Người giữ cửa này không xa.

Người nọ chậm rãi quay đầu đi, nghiêng nửa người đánh giá Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang đi tới trước mặt.

Triển Chiêu đến gần để nhìn rõ hơn, y đột nhiên hiểu vì sao Bạch Ngọc Đường nói người này nhìn quen mắt... Bề ngoài của người này hầu

như đã bị râu tóc rối bù che khuất gần hết, nhưng không biết vì sao Triển Chiêu có thể nhìn ra từ trên người hắt một chút bóng dáng mờ nhạt của Giao Giao.

Ngoại trừ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì không còn ai có khả năng thấy được dung mạo của Giao Giao... Có được khả năng này thì mới có Băng Ngư tộc theo hầu, nhưng mà cũng phải cần rất nhiều điều kiện.

Đầu tiên, chủ nhân phải có huyết thống Băng Ngư tộc, có người nói huyết thống thần bí này đang thoái hóa, hậu thế Băng Ngư tộc chân chính nắm giữ đặc tính thị tộc ngày càng ít.

Thứ hai chính là phải có võ công giỏi, nội lực cường đại... Bản thân Băng Ngư tộc vốn có thể chất vô cùng lạnh, cho nên nội lực cần luyện tập cũng phải là nội lực cực hàn... Cũng không biết vì sao, đến hai đời Lục Thiên Hàn và Lục Tuyết Nhi lại đột nhiên bị cắt đứt, nhưng đến thế hệ Bạch Ngọc Đường không học võ công gia truyền mà học công phu của Thiên Tôn, thế mà lại có.

Cuối cùng chính là phải đạt cảnh giới tâm tĩnh, Lục Lăng Nhi nội lực cao như vậy nhưng nàng vẫn không thể thấy rõ chính xác dung mạo giao nhân nhà mình, thậm chí còn tự cho là mình đùa đến điên rồi.

Theo lời của Lục Thiên Hàn, Bạch Ngọc Đường là hậu nhân ưu tú nhất của Băng Ngư Tộc trong cả trăm năm qua, giao nhân của hắt mang bản thể hoàn chỉnh nhất, kể cả dung mạo, khi băng phong thì có thể thực thể hóa, thậm chí còn có thể mở miệng nói chuyện... Đây là chuyện mà từ trước nay cho tới bây giờ đều chưa từng có qua.

Căn cứ vào đặc tính của giao nhân, những thứ mà bọn họ có được đều là do chủ nhân cho bọn họ... Nhưng mà bọn họ vẫn có một ít đặc tính của riêng mình, những đặc tính này rốt cuộc từ đâu mà đến, cũng khó biết được.

Mà điều thần bí nhất ở đây, chính là nơi Lục Thiên Hàn sinh sống, bên dưới lớp băng dày của Băng Nguyên đảo phía cực Bắc là những bóng ma giao nhân vô cùng lớn.

Chỉ có táng ở trong lớp băng mới có thể khiến cho thế nhân thấy được hình thái của bọn họ, mà tựa hồ cũng chỉ có một phương pháp như vậy mới có thể lưu lại “hình ảnh”, có thể chứng minh rằng họ đã từng tồn tại.

Trăm ngàn năm qua, đời đời giao nhân đều bảo vệ Băng Ngư tộc.

Bộ tộc thượng cổ đã tiêu vong, Ngân Hồ cường đại, Sa Yêu mỹ lệ, Long Hải thần bí, Băng Ngư cao quý. Đối với những truyền thuyết về các bộ tộc xa xưa này, đám người Triển Chiêu biết quá ít... Đừng nói bọn họ, ngay cả Thiên Tôn Ân Hậu cũng biết rất ít, duy nhất biết cái bí mật to bự này, chỉ có Ngân Yêu vương, đáng tiếc Yêu Vương đã đem bí mật này an táng, không truyền lại cho hậu nhân hay.

Một khắc khi nhìn thấy Người giữ cửa này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy hết thảy sự hiểu biết về bộ tộc từ xa xưa này đều quay trở lại, vì sao? Bởi vì... không hiểu sao vị này và Giao Giao có một loại cảm giác khá giống nhau. Nhưng hẳn cũng không giống Bạch Ngọc Đường, thứ hẳn không có được, là sự thừa hưởng Giao Giao như Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn chăm chăm Người giữ cửa, mà Người giữ cửa cũng đang nhìn chăm chăm lại bọn họ.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rơi lên thân thể bất động của Người giữ cửa kia.

Mà ánh mắt của Người giữ cửa từ trên người Bạch Ngọc Đường dời đến trên người Triển Chiêu, lại quay về trên người Bạch Ngọc Đường, cuối cùng... như dừng lại trên người Giao Giao.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không khỏi hơi nhướng mi – Tà môn!

Bạch Ngọc Đường để Giao Giao đang đứng bên tay trái mình di chuyển sang bên tay phải, mà ánh mắt của Người giữ cửa cũng từ bên trái dời sang bên phải.

Triển Chiêu hơi nhú mào, người này có thể thấy Giao Giao?

“Ai! Lão Kiền.”

Lúc này, Liệt Tâm Dương từ dưới chân núi bò lên, những người khác cũng theo sau.

Mọi người cũng không biết tình huống của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là gì.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử cũng lên tới.

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Người giữ cửa một hồi, chỉ trừng mắt nhìn chứ cũng không làm ra phản ứng gì đặc biệt.

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đều lưu ý đến biểu tình biến hóa của Tiểu Tứ Tử, bé con kia không nảy sinh rõ thiện ý hay địch ý với người này ...

Vị Người giữ cửa được xưng là “lão Kiền” kia thu hồi ánh mắt vẫn đang nhìn Giao Giao về, nhìn Liệt Tâm Dương, khô cằn mở miệng, “Thành chủ.”

Mọi người nghe tiếng của hắn mà thử phán đoán, vị này đúng là có chút tuổi.

“Lão Kiền à, hỏi người chút chuyện.” Liệt Tâm Dương đưa tay chỉ Hỏa Luyện Cung.

Nhưng không đợi hần mở miệng nói tiếp, lão Kiền đã nói ngay, “Không thể đi xuống.”

Tất cả mọi người sững sờ.

“Á... Vậy phía dưới kia...” Liệt Tâm Dương thử thăm dò.

Bên chân lão Kiền có một đồng củi, có vẻ hần đang đốn củi.

Nhặt cái búa dùng để chẻ củi dưới đất lên, lão Kiền nhàn nhạt nói, “Không có Hải Long thì căn bản không có khả năng đi xuống, mà Hải Long thì đã tuyệt chủng rồi.”

Giọng lão Kiền cực thấp, cũng hàm hàm hồ hồ, chẳng khác gì đang tự lầm bầm, nhưng trong những người ở đây có không ít cao thủ, nhãn lực tốt nên nghe thấy rất rõ ràng... Hải Long?

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Phía dưới là cái gì?”

Lão Kiền liếc hần, nhàn nhạt cười, “Giao nhân kia là của người?”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn Giao Giao bên người, khẽ gật đầu một cái.

“Nhỏ như vậy...” Lão lắc đầu, “Người không nuôi sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu cũng không khỏi sững sờ.

Triển Chiêu vượt cảm quan sát Giao Giao – Hình thể Giao Giao vốn cao lớn hơn người bình thường, nhưng lão già kia lại nói nó bé... Có điều cũng phải ngẫm lại, Giao Giao suy cho cùng khá giống Tiểu Tứ Tử, vẫn còn là một đứa bé ngây thơ.

Thứ Bạch Ngọc Đường nghĩ tới chính là bóng ma Giao nhân to lớn ở dưới mặt băng của Băng Nguyên Đảo... Lẽ nào, phải nuôi mới có thể lớn? Nhưng ông ngoại hần và sư phụ đều chưa từng nhắc qua hần phải nuôi lớn Giao Giao mà, nó không phải được hình thành từ nội lực sao, chẳng lẽ phải cho ăn cơm uống nước hay phơi nắng à?

Bạch Ngọc Đường còn đang cân nhắc, lão Kiền đã buộc lại bó củi, chuẩn bị xuống núi.

Liệt Tâm Dương kéo tay áo hần thương lượng, “Lão Kiền à, phía dưới Hỏa Luyện Cung này rốt cuộc là thứ gì thế? Có nguy hiểm không?”

Lão Kiền cau mày nhìn Liệt Tâm Dương, sừng mặt lên nói, “Đã nói không có Hải Long thì không thể đi xuống, người hỏi để làm gì chứ?”

“Chậc!” Liệt Tâm Dương tức giận, lão già này...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nhìn về hướng bên ngoài Phong Tê Cốc, hướng phía xa huýt gió một cái...

Tiếng huýt gió mang theo nội lực này bay ra xa, vang vọng trong địa thế quanh co ngoằn ngoèo của Phong Tê Cốc... Tất cả mọi người đều theo bản năng mà ngẩng đầu lên, nhìn phương hướng xa xa nơi sơn cốc tiếp cận trời xanh.

Ngay lúc tiếng huýt gió biến mất ở phương xa thì chợt vang lên một tiếng kêu tựa như hạc ngâm lại giống như tiếng của minh thú truyền đến, trên màn trời màu xanh bỗng xuất hiện một điểm trắng...

Điểm trắng kia rất nhanh đã tới gần, cũng trở nên to lớn dần...

“Lạch cạch” một tiếng, bó củi trong tay lão Kiền rơi xuống mặt đất, cây búa cũng đánh rơi, hắc kinh ngạc há to miệng nhìn con rồng trắng bay trên không trung đang càng ngày càng hiện ra rõ ràng.

Tiếng gió “Phành phạch phành phạch” theo động tác vẩy cánh của Yêu Yêu truyền đến, nó xoay quanh phía trên Phong Tê Cốc, lông đuôi xòe mở, ánh nắng chiếu xuống lớp vảy trong suốt ánh lên nét long lanh trong sáng.

Không chỉ lão Kiền trợn tròn mắt mà cả Liệt Tâm Dương cũng há to miệng.

Lâm Dạ Hỏa ngược mặt đánh giá một chút Yêu Yêu đang dần bay thấp xuống, gật đầu, Giao nhân Bạch Ngọc Đường nuôi thế nào hắc không biết nhưng con rồng này nuôi quá tốt rồi, nhìn thử vảy đi!

Triển Chiêu cũng không khỏi gật đầu, mỗi ngày Bạch Phúc đều cho nó ăn ba xe cá hai xe trái cây như vậy, còn có Tiểu Tứ Tử hằng ngày toàn dùng nước phong lan tỉ mỉ lau vảy cho nó, bây giờ cái đầu Yêu Yêu còn lớn hơn gấp đôi so với lúc vừa mới nuôi.

Liệt Tâm Dương chỉ vào Yêu Yêu, kéo tay áo Triệu Phổ, “Rồng... Vương gia... Rồng!”

Triệu Phổ không nói gì nhìn lão đầu kia.

Sau khi Yêu Yêu bay xong hai vòng rồi thì đáp xuống, đứng phía sau Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, cái đầu to lớn tiến tới cọ cọ giữa hai bả vai trái phải của hai người, cái đuôi lắc lư làm nũng.

Yêu Yêu vốn không sợ nóng, bình thường toàn bộ vảy lông vốn khép lại vào người nhưng giờ đều mở rộng ra, đoán chừng là để giải nhiệt.

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ cổ Giao Giao, hỏi lão Kiền vẫn đang trợn mắt há hốc mồm, “Hiện tại có thể nói được rồi chứ?”

Lão Kiền hít sâu một hơi, vươn tay thăm dò, có vẻ muốn chạm vào Yêu Yêu một chút, xác định xem đây có phải là ảo giác của mình không.

Yêu Yêu nhìn bàn tay của người kia đang vươn đến trước mắt mình, đôi mắt nheo lại, sau đó liền quay ngoắt mặt trốn lui phía sau Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, không muốn cho hắn sờ...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào tay lão Kiền, tay hắn và gương mặt trông có chút bẩn, nhưng do tay không có tóc và chòm râu che lại nên làn da bị lộ ra vẫn tương đối nhiều... Mà dưới lớp màu đen của bùn đất đang che phủ vẫn có thể nhìn thấy một phần làn da, trông không hề giống với người bình thường, có cảm giác hơi xanh.

Công Tôn cũng chú ý tới tay hắn, đi qua hỏi, “Người trúng độc sao?”

Lão Kiền theo bản năng thu tay về, cất tiếng nói trầm thấp, “Ta trời sinh đã mang màu da này rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, người này rốt cuộc có thân phận gì, không những thấy được Giao Giao, trông khá giống Giao Giao, đã vậy lại còn biết chuyện về Băng Ngư và Hải Long!

Hỏa Luyện Cung này, chẳng lẽ có quan hệ với Băng Ngư tộc và Hải Long tộc trong truyền thuyết sao?

Lúc này Lão Kiền đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhặt bó củi trên mặt đất lên, vẫy tay với mọi người, ý bảo... Hãy đi theo hắn.

Mọi người đi theo hướng núi lão Kiền vừa đi, không đi xa lắm đã trông thấy một ngôi nhà tranh, nơi đó hẳn là chỗ ở của lão Kiền.

Mặc dù là nhà bằng cỏ tranh, nhưng mà quy mô không nhỏ, kiến tạo đến cũng rất khá, hơn nữa trên hàng rào tre và tường viện của ngôi nhà có đầy cành cây già, có thể thấy được là căn nhà này có chút cổ xưa.

“Nhiều thế hệ nhà người đều là Người giữ cửa Hỏa Luyện Cung này sao?” Công Tôn hỏi.

Lão Kiền gật đầu, “Nghe nói vậy, mà ta cũng không nhớ rõ, người trong nhà ngoại trừ ta thì còn lại đều chết hết cả rồi.”

Tất cả mọi người khẽ nhú mày – Lão già này đúng là rất kỳ quái.

Mở cửa ngôi nhà tranh ra, mọi người vào trong.

Lão Kiền mở một hộc tủ ở bên tường, lấy từ bên trong ra cái rương, vừa hỏi, “Các người muốn vào Hỏa Luyện Cung làm gì? Trước đây từng xảy ra động đất nên các kiến trúc bên trong có khả năng đã bị sụp đổ cả rồi, con vật giam giữ bên trong cũng đã sớm chết.”

Tất cả mọi người kinh ngạc – Trong Hỏa Luyện Cung thật sự có giam giữ vật còn sống?

Tiểu Lương Tử tò mò hỏi, “Đại thúc, trước đây ở bên trong đó có giam giữ vật còn sống gì a?”

Lão Kiền mở rương, lấy từ bên trong ra một miếng sắt lớn cỡ miệng bát, đặt lên trên bàn, “Vật này.”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm miếng sắt đen thui kia – Trò gì đây?

Công Tôn vươn tay cầm lên, phát hiện trên miếng sắt có từng tầng chất sừng, còn có ánh sáng màu tím u ám và một ít thứ tinh vi khác, liền hỏi, “Đây là giáp động vật gì sao?”

Lão già cầm cái ống thuốc lào, ừng ục ừng ục hít một hơi, vừa kêu thị vệ Tô Lâm tự mình pha trà tiếp khách.

Sau khi phum ra một hơi vòng khói, lão già nói, “Hỏa Luyện Cung là chỗ nuôi dưỡng Hỏa Trọng Thiên.”

“Hỏa Trọng Thiên là cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Ta nhớ đã xem qua trong cuốn sách nào đó, Hỏa Trọng Thiên là một loại bọ cánh cứng có thể hình lớn, giáp xác toàn thân của chúng có thể bị đốt cháy, tốc độ di chuyển rất nhanh, lúc một bám bò đi cùng nhau, giáp xác trên người chúng va chạm lẫn nhau sẽ sinh ra lửa, mà giáp xác ma sát trên mặt đất cũng sẽ bị bốc cháy, đến mức bị đốt thành tro tàn, đây là loại cổ trùng đã bị diệt sạch. Nghe nói loại trùng này còn rất lớn, đầu to như đầu trâu vậy, đao thương lại không thể tổn hại được chúng, hơn nữa chúng còn là loài lưỡng tính, chỉ cần có một con sống thì chẳng bao lâu sau đã có thể tự sinh ra một đám khác, mà thức ăn chủ yếu của chúng là thức ăn sống, nói cách khác, chính là ăn thịt người.”

Mọi người nghe được đều giật mình – Trò gì đây?!

“Bởi vì âm đọc giống với họa trời giáng, cho nên mới gọi là Hỏa Trọng Thiên.” Lão Kiền vươn tay, cầm lấy miếng sắt kia xoẹt một đường xuống mặt đất, bống vụt một tiếng... Một ngọn lửa bùng lên, trên mặt đất còn ra hiện một vệt lửa rất dài, ánh lửa màu đỏ tím, dị thường quý dị.

Lâm Dạ Hỏa nhú mày nhìn ánh lửa đỏ tím kia, như có điều suy nghĩ.

Ngọn lửa nhỏ đang cháy kia không thể bị dập tắt, lão Kiền đưa tay bưng một ly trà lải đở lên trên ngọn lửa một cái, ai ngờ “Rào rào” một tiếng, ngọn lửa kia không những không bị dập tắt mà ngược lại càng cháy dữ hơn.

Mọi người cũng đều lấy làm kinh hãi.

“Lửa này không thể dập sao?” Triển Chiêu hỏi.

Lão Kiền nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vung tay áo lên... Một tầng hàn khí tràn ra...

Nhắc đến cũng kỳ quái, ngọn lửa vốn còn đang cháy trên mặt đất thế mà giờ đã bị đông lạnh rồi.

Mọi người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Tiểu Lương Tử đi tới nhìn, ngoẹo đầu nhìn hình dạng ngọn lửa đã bị đóng băng, không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ lạ, “Ngọn lửa tím đỏ bên trong cái này vẫn còn đang cháy a!”

“Đã đông cứng lại rồi mà vẫn còn cháy?” Triệu Phổ hỏi.

Lão già gật đầu một cái, “Ừ, đây là ngòi lửa” nói xong, ông ta đem thuốc lao đồng ném lên trên ngòi lửa kia, không lâu sau, nước trong ống trúc sôi lên ùng ục.

“Thần kỳ!” Công Tôn cảm thấy rất hứng thú mà nghiên cứu thứ ngòi lửa kia.

“Trong Hỏa Luyện Cung, nuôi loại trùng Hỏa Trọng Thiên này sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tục truyền nói...” Lão già phì phì phun vòng khói thuốc, lắc đầu, “Vật kia sống cũng khá lâu, vạn nhất còn sống, thì cho dù là một quả trứng trùng nhưng một khi thấy mặt trời thì sẽ phá kén, lúc đó chính là một cuộc họa kiếp!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 80: Nước

Edit: Sarah

Beta: Linh

Triển Chiêu đang chờ truy hỏi thân phận của lão Kiền, nhưng lão chỉ bảo mình là một Người giữ cửa, về những thứ khác, do tuổi đã cao nên không nhớ được.

Mặt khác, lão Kiền cũng hỏi một câu, “Gần đây xung quanh Phong Tê Cốc có rất nhiều thị vệ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tất cả mọi người liếc Liệt Tâm Dương một cái.

Liệt thành chủ lắc đầu than thở, nói với lão Kiền, “Hình như có người có chủ ý với Hỏa Luyện Cung!”

Mọi người lại liếc Liệt Tâm Dương một cái, lão đầu thật đúng là giỏi giả vờ ngây ngốc, bên trong thì lại là một lão cáo già.

Lão Kiền nghe xong hơi nhú mày lại, tựa hồ không hiểu, “Có chủ ý với Hỏa Luyện Cung?! Vì sao?”

“Cũng có thể người ngoài cho rằng đây là cổ mộ có ẩn giấu bảo bối chăng?” Liệt Tâm Dương lắc đầu, sau đó cơ hồ lại nghĩ tới cái gì khác, truy vấn, “Tại sao tổ tiên nhà ta lại có quy củ sau khi chết buộc phải mai táng tại Hỏa Luyện Cung này? Chẳng lẽ là để xác nuôi trùng?”

Lão Kiền cười ha ha, “Thành chủ, Hỏa Trọng Thiên là loài nguy hiểm như vậy, tại sao lại cố ý giam vào Hỏa Luyện Cung, là ai nhốt chúng nó vào, trên đời này có nhiều hiểm địa như vậy, vì sao Hỏa Luyện Cung không nên xây ở Phong Tê Cốc, người biết không?”

Liệt Tâm Dương lắc đầu lại lắc đầu, tâm nói đang muốn nghe người nói chuyện này đây, nói nhanh lên.

Lão Kiền gật đầu một cái, mở miệng, “Ta cũng không biết.”

“Khụ khụ...” Lâm Dạ Hỏa bị sắc trà lại bùng cái chén buồn bực nhìn hẩn.

“Vậy sao người biết chuyện của Băng Ngự và Hải Long?” Triệu Phổ hỏi.

“Ta nghe ông nội ta nói.” Lão Kiền đứng lên thu dọn đồ đạc, có vẻ đang muốn chuẩn bị đi nấu cơm tối, đuổi mọi người, “Các vị cao nhân nhanh về đi, thành Hỏa Luyện này, bất kể có Hải Long hay không có Hải Long, có bản lĩnh hay không có bản lĩnh, câu trả lời vẫn là không nên đi xuống, mà cũng không có ai có thể đi xuống được.”

“Không phải người nói chỉ cần có Hải Long là có thể đi xuống sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Phải có Người dẫn đường mới được.”

“Người không phải là Người dẫn đường à?” Tất cả mọi người nhìn lão Kiền.

Lão Kiền cười to, “Ta có chỗ nào giống Người dẫn đường, ta chẳng qua chỉ là Người giữ cửa mà thôi.”

Triệu Phổ cau mày trông Liệt Tâm Dương, rốt cuộc là Người giữ cửa hay là Người dẫn đường hả tên kia.

Liệt Tâm Dương bất đắc dĩ buông tay, “Cái này... Ta cũng không biết.”

...

Tạm thời không đề cập đến mọi người đang rối rắm ở Phong Tê Cốc, lại nói tới Thiên Tôn và Ân Hậu đang “Hóng gió nghỉ mát” trong phòng.

Sau mười ván cờ, Thiên Tôn rốt cục cũng không nhịn được mà lật bàn.

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn mặt đất đầy những con cờ, “Là người nói muốn đánh cờ.”

Thiên Tôn đứng lên duỗi tay duỗi chân, “Ta muốn ra ngoài dạo phố!”

Ân Hậu nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ mà bĩu môi.

Thiên Tôn đưa tay cầm chiếc ô trên tường, đồng thời mở cửa...

Trong nháy mắt, Thiên Tôn lại chạy về phòng, “A! Quá nắng quá nắng quá nắng!”

Ân Hậu không nói gì, vung tay áo lên đóng cửa lại, “Người đợi đến tối rồi đi không được sao?”

Cũng vào lúc này, chợt... từ chân trời chuyển đến một tiếng “đùng đùng” thật lớn.

Thiên Tôn trừng mắt nhìn, ngoáy lỗ tai hỏi Ân Hậu, “Có phải ta bị ù tai không?”

Ân Hậu lắc đầu một cái, ngay sau đó, tiếng sấm ùng ùng lại một lần nữa truyền đến.

Thiên Tôn bèn chạy tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phát hiện thời tiết vốn đang tốt lại đột nhiên xấu đi, nơi xa sấm sét âm ầm, hơi nước từ mặt đất bốc hơi lên, hình như là trời sắp mưa...

“Không phải nói chỗ này chưa bao giờ mưa sao?” Thiên Tôn ngạc nhiên.

Ân Hậu hơi cau mày, nhìn về một bên, hình như là đang thất thần...

“Nè!” Thiên Tôn giơ tay quơ quơ trước mắt Ân Hậu, “Làm sao đấy, bị cảm nắng hả?”

Ân Hậu nhẹ nhàng gạt tay của Thiên Tôn, nghiêm túc hỏi y, “Người còn nhớ tên hói đầu kia không?”

Thiên Tôn nghiêng đầu một cái, “Tên hói đầu nào nha?”

“Tên lừa đảo tự xưng có thể biết chuyện năm trăm năm trước lẫn năm trăm năm sau trên giang hồ.” Ân Hậu nhắc nhở.

Thiên Tôn thật ra nhớ đến, “A! Tên đó đánh cược với Yêu Vương nhưng lại bị thua thảm, phải giả mù đáp ứng Yêu Vương ba việc đúng không nha?”

Ân Hậu gật đầu một cái.

Thiên Tôn híp mắt, “Lão đầu kia miệng nói đầy lý lẽ mà lại không trúng được một câu nào!”

“Nhưng hẳn lại có một bản lĩnh.” Ân Hậu nói, “Có thể dự đoán trước thời tiết!”

“Cái này thì ngược lại.” Thiên Tôn gật đầu, “Lão đầu kia dự đoán thời tiết rất chính xác, sau này đúng là có thể giúp đỡ... Mà người nhớ tới hần làm gì? Đã là chuyện bao nhiêu năm trước rồi, chúng ta đều đã già, lão đầu kia đã sớm chết mấy lần.”

“Không phải hần có cái bàn sao?” Ân Hậu cầm tờ tiền giấy, vẽ cái bàn lên đó, “Bên trên có bốn cái đĩa, căn cứ vào sự khác biệt của khí trời mà suy đoán thời gian.”

“Đúng vậy, căn cứ theo lời lão, giữa mạch nước ngầm và thời tiết có mối quan hệ, lại có một phép toán cố.” Thiên Tôn cố gắng hồi tưởng lại.

“Ta nhớ lúc ấy Yêu Vương bảo hần làm ba việc, chính là suy đoán ba lần thời tiết, thời gian giữa các lần không giống nhau.” Ân Hậu nhớ lại, viết xuống vài thời điểm ngày tháng, “Trước đây đã xảy ra hai lần, một lần là dùng kế cho chiến dịch Mục Thành, lần thứ hai đoán trước được thời điểm xảy ra bão tuyết, nên đã chuẩn bị thu dọn trước cho đợt mất mùa đói kém lớn.”

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Mà lần thứ ba hần nói là ngày của một trăm năm sau... A!”

Thiên Tôn vỗ tay một cái, “Nhớ rồi, lão đầu kia nói nơi nào đó mà một trăm năm sau sẽ có một trận mưa lớn, mạch nước ngầm sẽ dâng đầy gì đó!”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Còn nhớ biểu tình của Yêu Vương lúc đó không?”

Thiên Tôn cũng nhú mày, “Nhớ... Hình như ông ấy rất lo lắng, còn nói hai chữ ‘không ổn’ nữa thì phải.”

Ân Hậu nhìn chăm chăm Thiên Tôn.

Thiên Tôn và ông nhìn nhau một hồi rồi cùng quay đầu lại nhìn cửa sổ mây đen cuộn cuộn có thể thấy những tia điện trên bầu trời đang phát ra những tiếng sấm rền kia, kinh ngạc, “Chẳng lẽ ngày mà lão đầu kia nói chính là hôm nay?”

“Thành Hóa Luyện vốn không có mưa, cho dù có đi nữa thì mỗi năm nhiều nhất cũng chỉ một trận, mà mưa hần là rất nhỏ.” Ân Hậu đi tới bên cửa sổ nhìn vũ vân trên bầu trời dần dần hình thành, “Nếu trời mưa, hần là chuyện trăm năm mới gặp?”

Thiên Tôn ôm cánh tay cùng ông nhìn lên bầu trời, “Cho dù là thế thì sao?”

Ân Hậu thở dài, “Đúng là không được tốt lắm.”

“Đại hạn phùng cam lộ(18) là một chuyện rất đáng ăn mừng đi.” Thiên Tôn chỉ chỉ mấy cung nữ thị vệ trong viện chạy ra sân nhìn trời mưa, những đứa bé này nhiều lắm thì cũng chỉ mới mười mấy tuổi, sự hưng phấn hiện lên rõ ràng trên mặt, có thể nói tuy bọn họ đã lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được gặp một cơn mưa rào có sấm chớp.

(18)Nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, dùng để ám chỉ chuyện vui mừng, hay chịu nắng hạn lâu ngày mừng gặp được mưa lành

“Biểu tình này, giống hệt dáng vẻ Chiêu Nhi lúc nhỏ khi lần đầu nhìn thấy bão tuyết.” Ân Hậu lầm bầm.

“Này!” Thiên Tôn dùng đầu ngón tay chọt chọt Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn y.

“Tuy nói trời mưa không phải là chuyện lớn.” Thiên Tôn nhắc nhở, “Nhưng Yêu Vương có nói ‘Không ổn’ nha!”

“Bình thường mỗi khi ông ấy nói chuyện tình không ổn thì cuối cùng sẽ trở nên hồng hét?” Ân Hậu cau mày, “Nhưng mà mặt khác khi gặp những chuyện phiền toái khác ông ấy đều giao cho chúng ta giải quyết.”

“Nhưng mà chuyện lần này đâu có dạn trước.” Thiên Tôn cảm thấy khả nghi, “Trùng hợp là chúng ta lại đang ở đây... Có khi nào ông ấy đã tính trước, nên mới không giao phó không?”

“Càng trùng hợp hơn là chìa khóa Hỏa Luyện Cung lại bị đánh mất, chẳng lẽ có quan hệ gì với thành Hỏa Luyện?”

Thiên Tôn buông tay – Có trời mới biết.

“Đùng đùng.”

Nhị lão cùng nghe được tiếng sấm cuối cùng dứt hẳn, lại một lần nữa ghé đầu ra ngoài nhìn... Lúc này bốn phía là cuồng phong gào thét, bầu trời tối như ban đêm, bên trong đám mây đen lóe lên từng tia điện màu lam quang, sấm sét nổ vang trời.

“Rào rào” tiếng mưa rơi truyền tới.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu theo bản năng mà nhìn xuống mặt đất... Phía trên lớp đất đỏ, từng hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, rất nhanh đã thấm vào trong lớp đất bùn.

Bởi vì ô ở thành Hỏa Luyện này đặc biệt nhiều, nên khi mưa rớt xuống ô thì âm thanh vô cùng vang dội, rất nhanh... mưa to bằng bạc, tràn ngập khắp trời.

Dân chúng thành Hỏa Luyện cùng chạy ra ngoài, nếu là ở nơi khác, thấy mưa không phải nên chạy về nhà sao? Chỉ có người dân ở thành Hỏa Luyện, một người lại hai người vừa cười vừa nhảy nhót trong mưa, vui vẻ không thôi.

...

Cùng nhìn trận mưa lớn tầm tã như trút nước bất thành linh này, còn có người của Khai Phong đang ở Phong Tê Cốc.

Bởi vì hằng năm vốn không có mưa, cho nên căn lều tranh của lão Kiền cũng không hề kiến tạo theo kiểu phòng mưa, hiện tại nước đột ướt cả phòng.

Bọn Triển Chiêu cũng chạy đến dưới tán ô che nắng trong sân để trú mưa, nhóm ảnh vệ cầm nôi niêu gáo chậu giúp lão Kiền hứng nước mưa.

“Oa!” Lâm Dạ Hỏa nhìn cảnh mưa rơi “ào ào” trước mắt, không nhịn được mà nói, “Các người ở đây được quý nhân nào đứng ra cầu mưa cầu gió giúp vậy! Đừng nói thành Hỏa Luyện, Ma Quỷ Thành cũng không có mưa to vậy đâu!”

Liệt Tâm Dương mừng rỡ như một đứa trẻ, muốn xông ra bên ngoài trời mưa nhưng chưa kịp chạy đi thì đã bị Tô Lâm và mấy thị vệ gắt gao tóm lại.

Triệu Phổ cũng cau mày nhìn trời, “Có chút khác thường...”

“Quả thật là rất khác thường...” Trâu Lương gật đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng quay đầu lại...

Hai người bọn họ đang nhìn ai? Đương nhiên là nhìn Tiểu Tứ Tử!

Tiểu Tứ Tử đang cầm râu kẹo hồ lô đường lão Kiền cho, ngồi trên đùi Công Tôn.

Công Tôn ôm con trai ngồi trên ghế đá, bên cạnh là Tiểu Lương Tử đang kích động nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn cũng phát hiện bọn Triển Chiêu đang nhìn Tiểu Tứ Tử, y cũng cúi đầu nhìn con trai một chút, lòng nói tại sao trời đang hanh khô như vậy mà lại đột nhiên có mưa lớn là sao, không phải là do Tiểu thần tiên này cầu mưa đấy chứ?

Triển Chiêu lùi ra sau mấy bước, thấp giọng hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, là cháu cầu mưa sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu một cái, đôi mắt không tự giác mà xoay đi chỗ khác, nhìn về Hoả Luyện Cung đang chìm trong màn mưa cách đó không xa.

Triển Chiêu hỏi bé, “Làm sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử vẫn mở to đôi mắt nhìn chăm chăm Hoả Luyện Cung.

Lúc này, chín nhánh thác nước vốn rất nhỏ kia đã thay đổi độ rộng, lượng nước nhiều đến kinh người, mắt thấy mực nước trong thủy đàm đang dần dâng cao lên, nước dưới đáy Hoả Luyện Cung cũng dần chảy tràn vào trong thủy đàm.

“Sao mực nước lại dâng nhanh như vậy?” Lâm Dạ Họa nhìn chín nhánh thác nước gần như sắp tiếp nhập lại một, có chút không hiểu, “Mặc dù mưa không nhỏ, nhưng nước từ chỗ nào mà nhiều như vậy a?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm một lúc lâu, mở miệng nói, “Không ổn rồi...”

Triệu Phổ hỏi bé, “Chỗ nào không ổn?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu một cái, “Không ổn không ổn...”

Triển Chiêu nhìn cặp mắt của bé con tựa hồ như xuyên thấu cảnh vật phía trước nhìn về một nơi xa nào đấy, chỉ biết Tiểu Tứ Tử đang ‘Hồ

Thoại’. Lúc ở trạng thái này, bình thường Tiểu Tứ Tử sẽ nói ra không ít lời không phải của bé, nhưng những lời này là từng chữ tựa thiên kim, lời tiên đoán vô cùng chính xác!

Mọi người đều nhú mào, nếu Tiểu Tứ Tử ‘khai kim khẩu’ nói ra từ ‘không ổn’, thì tình huống sẽ phỏng chừng rất tệ.

Bạch Ngọc Đường đứng gần màn mưa, Yêu Yêu trước mắt hẳn đang vui mừng trong làn mưa.

Ngũ gia nhìn chăm chăm vào Hỏa Luyện Cung mà ngây ngẩn cả người, lúc này hẳn có một nghi vấn – Tại sao lại là Hỏa Luyện Cung?

Lúc này Lão Kiền hỏi rất đúng, nơi này có gì đặc biệt, Hỏa Trọng Thiên là loài nguy hiểm như vậy, tại sao lại cố tình giam ở Hỏa Luyện Cung, là ai nhốt chúng nó vào, trên đời nhiều nơi nguy hiểm như vậy, vì sao Hỏa Luyện Cung không được xây tại Phong Tê Cốc?

Bạch Ngọc Đường còn đang xuất thần, bỗng nhiên có âm thanh truyền tới bên tai.

Hắn hơi sững sờ, chuyển mặt một cái...

Lúc này, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ở, không ai có thể nhìn thấy Giao Giao đang đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cúi đầu, nói vào bên tai hắn, thanh âm vừa rồi là do Giao Giao phát ra.

Triển Chiêu tròn to hai mắt – Nói chuyện! Giao Giao đang nói chuyện!

Bạch Ngọc Đường cũng có chút khẩn trương nhìn Giao Giao nhà mình, vị này cũng không dễ gì mà mở miệng, mà mở miệng lại chính là chuyện cực kì hệ trọng.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú vào Giao Giao, chỉ thấy nó chậm rãi mở miệng, từ tốn mà rõ ràng nói ra một chữ, “Nước!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 81: Giao

Edit: Linh

Beta: Fin

Đột nhiên trời đổ mưa to tầm tã, khiến cho dân chúng thành Hoả Luyện được một phen kích động.

Nhưng cơn mưa này to đến mức quý quái, Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn cơn mưa, không hiểu sao lại nhớ tới một số chuyện cũ, đều mơ hồ cảm thấy được sắp xảy ra chuyện gì đó.

Mà lúc này mọi người trong Phong Tê Cốc ngay từ đầu không thêm để ý, dần dần cũng phải bắt đầu lo ngại.

Tại sao lại lo ngại?

Tiểu Lương Tử chỉ vào chín nhánh thác nước đã gần tiếp nhập với nhau xung quanh Hoả Luyện Cung, và cả nước trong thủy đàm đang tràn đầy lên, “Cứ chảy như vậy, có khi nào Hoả Luyện Cung chìm nghỉm luôn không?”

Không cần Tiểu Lương Tử phải lên tiếng nói ra, không ít người ở đây đều đã nghĩ đến điều này, chỉ mới mưa một lát mà nước đã ngập kín xung quanh Hoả Luyện Cung rồi, nếu mưa hơn nửa canh giờ thì có thể xác định chắc chắn là bị ngập hoàn toàn trong nước.

...

Cứ lo âu như vậy suốt nửa canh giờ, nhưng sau khi mực nước dâng lên vừa ngập kín mặt đất thì liền ổn định, không dâng lên nữa.

Tất cả mọi người nhú mày – Vừa rồi rõ ràng nước tràn lên nhanh như vậy, sao bây giờ lại không lên nữa? Rõ ràng lượng nước không hề giảm bớt mà.

“Hắn là có xây dựng đường dẫn nước?” Triệu Phổ nói, “Có lẽ nằm ở đâu đó gần đây, một khi nước tràn đến vị trí kia thì sẽ bị dẫn cho chảy sang nơi khác, có thể là chảy xuống đất gò đó?”

“Chắc là vậy.” Công Tôn cũng gật đầu, “Người thiết kế đúng là tính toán rất chu đáo.”

Triển Chiêu hơi cau mày, chỉ thế thôi sao? Nhưng vì sao Giao Giao lại nhắc nhở Bạch Ngọc Đường phải cẩn thận “Nước”? Còn nữa, tại sao phải kiến tạo Hỏa Luyện Cung ở nơi không nên có “nước” tại thành Hỏa Luyện? Liệu có quan hệ gì với trận mưa bất thành này không?

Lúc này, lão Kiên đi tới, cầm trong tay mấy cái ô, giao cho mọi người, “Đừng đứng ở đây nữa, đi nhanh đi!”

Liệt Tâm Dương túm lão già, “Này lão Kiên, người cũng đừng ở đây một mình nữa, theo ta hồi cung đi?”

Lão Kiên bị hăn chọc cười, “Ta với người trở về gì chứ? Ta là Người giữ cửa của Hỏa Luyện Cung chứ không phải là Người giữ cửa Hoàng thành của người!”

Lão Kiên vừa nói vừa xấu tính đuổi mọi người đi.

Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu buông tay – Đoán chừng bây giờ có hỏi thêm không ra cái gì khác nữa đâu, việc cấp bách bây giờ trừ bỏ Người giữ cửa này, có phải nên đi tìm cái tên đã đánh cắp cái chìa khoá kia hay không?

Triệu Phổ cảm thấy cũng có lý, xung quanh Hoả Luyện Cung thủ vệ nghiêm ngặt, đi về trước rồi nói sau.

Nhưng Bạch Ngọc Đường hình như còn có chuyện khác muốn hỏi, không vội đi mà ngăn lại lão Kiền đang muốn vào nhà, “Người có thể nhìn thấy Giao nhân bên cạnh ta?”

Lão già híp mắt, khó chịu mà hừ một tiếng, “Ta chỉ có thể nhìn thấy hình dáng.”

“Người cảm thấy nó rất nhỏ sao?” Bạch Ngọc Đường truy hỏi, “Nó còn lớn bao nhiêu nữa?”

“Ha ha ha...” Hình như lão già này cảm thấy vấn đề của Bạch Ngọc Đường hết sức buồn cười, liền ngửa đầu cười to, “Lớn? Hỏi hay lắm, con lớn nhất mà người từng gặp qua, là lớn bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, hẩn nhớ lại thứ ở bên dưới lớp băng của Trầm Tinh Điện ở gần Băng Nguyên Đảo, thứ mà hẩn nhìn thấy chính là hình dáng của các Giao nhân, con lớn nhất... Thậm chí có thể to như một con thuyền lớn? Chứ không phải loại nhỏ như thuyền hoa nhà hẩn?

“Nhưng mà... Vì sao lại có hình thái đuôi cá?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc.

“Ở trong nước thì đương nhiên phải là cá, trong nước là cá lên bờ là người, nên mới kêu là ‘Giao’ a.” Lão nhân phun ra một ngụm khói, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi, “Người muốn hỏi cái gì?”

“Phải nuôi thế nào?” Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay nói chuyện vốn không quanh co lòng vòng.

Những người khác cũng đều tò mò lắng nghe, Triển Chiêu suy nghĩ đến độ dừng không được – Giao Giao có thể lớn như thuyền to vậy a! Thực thú vị!

Lão già đánh giá Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, hỏi, “Ai dạy võ công cho người?”

“Thiên Tôn.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Lão già cau mày suy nghĩ, hỏi, “Đó là ai?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hoả cũng giật mình, lão Kiền thoát nhìn tuy rằng có chút điên, nhưng nội lực của hắn không thấp, công phu hắn là rất tốt... Trên đời này, liệu có ai đó có võ công nhưng lại chưa hề nghe nói qua Thiên Tôn sao? Hay là cố ý? Hoặc là...

“Ngân Yêu Vương, người biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão già hơi ngần người, nghĩ rồi nghĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hoá ra là nhà Ngân Yêu Vương... Thiên Tôn? Là người một thân bạch y hay là một thân hắc y?”

“Một thân bạch y.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“A...” Lão già gật đầu, tò mò, “Trong nhà người không có trưởng bối Bằng Ngư tộc sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trưởng bối thì có, nhưng huyết thống đã tuyệt tự.”

“Cho nên người là đời mới?” Lão già hình như có chút giật mình.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Giao của người... có thể nói chuyện sao?” Lão già thử thăm dò hỏi một tiếng.

“Phải.”

Bạch Ngọc Đường vừa nói ra chữ ‘Phải’, lão già liền ngậy ngấn cả người, nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu hỏi hần, “Lão gia tử, người có biết phải nuôi giao thể nào không?”

Lão già cũng không biết có nghe được không, lầm bầm, “Vốn đã tuyệt tự... Thế mà giờ lại xuất hiện...”

Lâm Dạ Hỏa cũng rất tò mò, đi qua nói, “Lão gia tử, ta là Sa Yêu đây.”

Lão già sửng sốt, bèn nhìn Lâm Dạ Hỏa, nhìn chăm chăm một lát thì liền gật đầu, “Đúng vậy...”

Triển Chiêu chớp chớp mắt.

Lão già ghét bỏ nhìn y một cái, “Người là Miêu Yêu?”

Triển Chiêu liền cảm giác suy nghĩ trong đầu cũng ‘Ong’ lên một tiếng, “Miêu Yêu?! Còn có tộc này nữa sao?”

Lão già híp mắt nhìn Triển Chiêu, “Nhìn người có vẻ quen mắt...”

Triển Chiêu sửng sốt.

“Từ ban nãy ta đã cảm thấy hình như có gì đó không đúng lắm,” lão già cẩn thận tỉ mỉ quan sát Triển Chiêu, “Vẫn luôn cảm thấy hình như đã gặp qua người ở đâu đó.”

“Tuổi tác của người... Đã từng gặp qua Yêu Vương chưa?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Mọi người cũng đang nhìn lão già – Không đúng lắm! Lão ta thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ năm mươi tuổi, mà Yêu Vương thì đã chết một trăm năm trước rồi!

Lão già lơ đãng mà liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử đang mở to đôi mắt tò mò ở một bên, sâu kín nói, “Chưa từng gặp qua...”

“Vậy thì vì sao người biết người mặc bạch y hay người mặc hắc y?” Lâm Dạ Hoả hỏi.

“Chính là biết thôi.” Lão già tiếp tục lắc nhai, “Có một số việc, không phải chỉ vì người muốn không biết, thì sẽ không biết...”

Mọi người lúc này mới phát hiện – Lão già này và những lão già bình thường khác không hề giống nhau, vốn bất luận là nam nữ hay già trẻ, một khi nhìn thấy Tiểu Tứ Tử thì đều rất thích, bé con này là kiểu điển hình người gặp người yêu... Nhưng lão Kiền lại cố ý tránh xa bé, Tiểu Tứ Tử đến gần một chút, lão già liền trốn ra xa, tận lực cùng bé giữ khoảng cách. Nhưng Tiểu Tứ Tử thật ra cũng không biểu hiện địch ý gì, bé tựa hồ cũng không cảm thấy lão Kiền là người xấu.

Công Tôn có chút cảnh giác, ôm con trai nhìn lão Kiền... Người này sao lại biết phần lớn nhiều chuyện trong các bộ tộc như vậy, hẳn rốt cuộc là ai? Người tốt hay người xấu? Điên thật hay là giả ngu?

Lão Kiền cũng không để ý đến cái nhìn của mọi người về mình thế nào, chậm rì rì mở miệng, “Có lẽ các người không biết, tại sao Băng Ngư

tộc có Hải Long, còn có cả Giao nhân, nhưng các bộ tộc khác lại không có.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn – Quả thực rất không công bằng, Bạch Ngọc Đường được trang bị quá đầy đủ rồi!

“Ai...” Lão già đột nhiên thở dài, lắc đầu nhìn Triển Chiêu, “Ta nghĩ ta biết người là ai.”

Triển Chiêu nhú mày – Y có thể xác định mình chưa từng gặp qua lão Kiền, sao lão Kiền lại biết y là ai?

“Người là hậu nhân của Ứng Vương.” Lão già chắc chắn nói, “Người mặc hắc y là gì của người?”

“Là ông ngoại ta.”

Lão già nở nụ cười, “Chẳng lẽ ông ngoại người không nói cho người biết, tứ đại bộ tộc đã diệt vong như thế nào sao?”

Triển Chiêu trợn tròn mắt.

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường cũng sững sốt – Tứ đại bộ tộc bị diệt vong có quan hệ gì với Ứng Vương?

“Người không biết ở thời kỳ của Ứng Vương triều, tứ đại bộ tộc chính là bốn hoàng tộc lớn nhất lúc đó sao?” Lão Kiền lắc đầu, “Quốc gia Ứng vương triều, trừ bỏ quân đội, tất nhiên còn có cả quần thần và bách tính.”

“Cho nên...” Tất cả mọi người há hốc mồm.

“Cho nên... Khi bị Ác Đế Thành chiếm cứ, đó không chỉ là cố thổ của Ứng Vương triều, mà còn là cố thổ của tất cả các người nữa.” Lão già mỉm cười.

Tất cả mọi người đứng hình.

Triệu Phổ nhíu mày nhìn lão già, “Người rốt cuộc là ai? Ngay cả chuyện Ác Đế Thành cũng biết?”

“Ta chẳng qua chỉ là một Người giữ cửa mà thôi.” Lão Kiền một tay nâng cằm, một tay chỉ vào Tiểu Tứ Tử nói, “Ngân Hồ đại biểu cho Trí tuệ, Sa Yêu đại biểu cho Yêu thuật.”

Nói xong, hắt lại chỉ Công Tôn, “Y thuật.” Tiếp theo là Triệu Phổ...

Sau đó liền lắc đầu, “A... Người và Ứng Vương triều không có quan hệ gì.”

Triệu Phổ nhìn trời, tâm nói, có quan hệ mới là lạ...

Lão già sau khi chỉ một vòng, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Băng Ngự, là Chiến.”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Chiến?”

Trâu Lương cũng nghiêng đầu – Sao tự nhiên lại cảm thấy quan hệ giữa chữ này và Triệu Phổ càng mật thiết hơn một chút... Đối với chuyện đánh nhau, Bạch Ngọc Đường một chút hứng thú cũng không có.

Triệu Phổ sờ cằm, “Đúng là đẹp trai tài giỏi thật, chỉ là rất lười thôi.”

Trâu Lương cùng nhóm ảnh vệ trường hắt trắng mắt – Người như vậy mà dám nói người khác lười sao?

“Chiến ở đây không phải là loại Chiến nắm giữ quân đội hay chinh chiến sa trường.” Lão già nở nụ cười, “Chỉ là chiến đấu đơn thuần mà thôi, sức chiến đấu của Băng Ngự tộc vốn rất mạnh, bộ tộc này vẫn luôn là thủ hộ của Ứng vương triều, nhưng Ứng vương triều đã bị hủy diệt, Băng Ngự sao còn có thể lưu lại được? Toàn bộ cũng đều đã chết trận cả rồi!”

Tất cả mọi người thẳng tắp nhìn lão già.

“Nhưng tại sao... người thừa kế lại xuất hiện đây?” Lão Kiền nhìn Triển Chiêu, “Hắn là bởi vì hậu nhân của Ứng Vương triều đã xuất hiện... Ngu trung cũng là một loại ràng buộc.”

“VẬY...” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sư phụ ta thuộc tộc gì?”

Lão Kiền nở nụ cười, “Hai tên hắc bạch kia có chỗ nào là người? Là quái vật thì có!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều sầm mặt xuống – Lão già thối đúng là gì cũng dám nói!

Mọi người vội vàng ngăn cản – Trước khoan đánh hắn, nghe hắn nói hết đã.

“Người nói, Băng Ngư tộc phụ trách chiến đấu, cho nên mới có thể sở hữu Hải Long và Giao nhân?” Triệu Phổ cảm thấy đúng là rất có đạo lý! Nói trắng ra sức chiến đấu của Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ hẳn không ai có ý kiến, hơn nữa còn có Bạch long và Giao nhân không ai nhìn thấy kia hỗ trợ... Một cái đánh mấy nghìn cũng chỉ như đang chơi đùa.

Đừng có nói đại quân trăm vạn là nhiều, Triệu Phổ thử tưởng tượng một chút, nếu dưới tay hắn có một đội binh mã vạn người đều có sức chiến đấu như Bạch Ngọc Đường, vậy thì tất cả binh mã của các quốc gia Tây Vực còn không phải quỳ gối trước hắn sao?!

“Nói cả buổi...” Triển Chiêu tò mò hỏi lão già, “Rốt cuộc thì phải nuôi dưỡng Giao nhân như thế nào thì nó mới lớn được?”

“Không phải đã nói rồi sao... Băng Ngư trời sinh đã thiện chiến.” Lão Kiền trả lời, “Đương nhiên là phải chiến rồi!”

“Chiến với ai?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Một năm phải đánh bao nhiêu trận mới tính là đủ?”

Những người khác cũng đều nhin không được mà gật đầu... Cũng phải nói tiếp, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không phải là loại người hiến chiến, nhưng mà gần như mỗi ngày đều có cái để đánh.

Triển Chiêu hơn phân nửa thời gian toàn đi bắt kẻ trộm, nếu không thì cùng chơi đùa với một đám lão nhân lão thái thái ở Ma Cung nhà y, nếu không nữa thì chính là chiến đấu với một ít kẻ thù trước kia của Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường thì càng khỏi phải nói, tính cách kia của Thiên Tôn đặc tội với không ít người, thêm cả tính tình thối của hắn lại đặc tội thêm không ít người nữa... Đã vậy còn toàn là cao thủ, nhưng mà cũng đâu thấy lúc hắn đánh vài cuộc chiến mà Giao Giao lớn lên đâu a.

“Người và người khác đánh thì nó lớn kiểu gì?” Lão già không nói gì.

“Vậy là phải dùng nó đánh?” Bạch Ngọc Đường không vui, “Người khác vốn không nhìn thấy nó, đánh thẳng cũng chẳng vẻ vang gì!”

Triển Chiêu gật gật đầu, đúng vậy! Giao Giao thuộc loại ‘Ám khí’ mà!

“Ha ha.” Lão Kiền vui vẻ, “Ai bảo người đi đánh mấy tên tiểu lâu la làm gì? Người phải cùng nó chiến mới được! Phải biết rằng, nó được hình thành từ nội lực của người! Muốn tăng cường nội lực thì đương nhiên phải đánh với cao thủ rồi!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mi, dường như đã lĩnh ngộ được vài điều.

Lão Kiền tiếp tục nói, “Thể trạng của từng người không khác gì nhau lắm, một người cho dù có mập đến đâu thì cùng lắm cũng chỉ có thể nặng hơn người gầy khoảng một trăm cân mà thôi... Nhưng nội lực của một cao thủ, so với một người kém cỏi còn cao hơn mấy trăm thậm chí hơn cả ngàn

lần... Không hề có điểm tận cùng! Nếu giả như một nắm tay này là một cỗ nội lực, vậy số nội lực sau khi được gia tăng, sẽ còn nhiều đến chừng nào?”

Tất cả mọi người có chút đăm chiêu – Đúng vậy... sẽ có nhiều đến chừng nào đây?

“Chiến với đám hỗn tạp sẽ không có tác dụng.” Lão Kiền nhướng mày, “Người được cao thủ nhà người nuôi lớn như vậy, sao lại không cần hả?”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Người nói, muốn ta cùng Giao nhân liên thủ chiến sư phụ ta?”

Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa, Triệu Phổ đều nhin không được mà liếc mắt nhìn nhau một cái – Bạch Ngọc Đường thêm Giao Giao, có thể đánh Thiên Tôn sao?

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu, “Cho dù có thêm nữa cũng đánh không lại đâu.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa run rẩy gật đầu, “Sẽ bị đánh rất thảm đó.”

Triệu Phổ cũng gật đầu, “Tuyệt đối.”

“Vậy thì thêm một người nữa.” Lão Kiền chỉ Triển Chiêu, lại chỉ Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa, “Cùng lên luôn, bốn người các người, dùng thêm Giao nhân nữa...”

Tất cả mọi người sửng sốt, mặt nhẵn thành một đồng.

“Trước kia cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới việc liên thủ a!”

“Đúng vậy... Ta vẫn cảm thấy phải luyện thêm bảy tám chục năm nữa mới có thể đánh thắng Đại hoà thượng.”

“Không thể đánh ngang tay được, chủ yếu là vì nội lực còn kém rất xa.”

“Với cả kinh nghiệm tác chiến không đủ nữa.”

“Nhưng nội lực bốn người chúng ta vùng lên không phải gần cả trăm sao?”

“Đúng vậy, thêm cả Giao Giao nữa, tùy tiện chọn một người đánh thử xem!”

“Không chừng có thể đánh thắng thật thì sao?”

Lâm Dạ Hoả đột nhiên ngẩng đầu, “Nếu mà đánh thắng...”

Mọi người nhìn biểu tình hạnh phúc không ức chế được trên mặt của bốn vị ‘cao thủ’ này, ánh mắt lấp lóe sáng trưng – Có thể đánh thắng lão nhân kiêu ngạo nhà mình nha!

Công Tôn lắc đầu, cả một đám đệ tử bất hiểu a...

...

“A... Hắt xì...”

Giữa thành Hỏa Luyện rộng lớn, Ân Hậu đang ngồi trong phòng ngắm mưa ngoài cửa sổ thì nghe thấy Thiên Tôn bên cạnh đột nhiên hắt xì một cái.

Ân Hậu kinh hãi mở to mắt nhìn y – Người đây là... bị cảm lạnh sao?

Thiên Tôn xoa xoa mũi liếc mắt nhìn ông, “Sao có thể chứ?”

“Rốt cuộc là mưa bao lâu đây...” Ân Hậu dựa vào cửa sổ.

Thiên Tôn cũng dựa vào cửa sổ... Hai người đều cùng lúc ngáp một cái, thở dài, “Thật nhàm chán... Không có chuyện gì thú vị sao?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 82: Khiêu Chiến

Edit & beta: Fin

Sau khi mọi người rời khỏi Phong Tê Cốc, trên đường quay về hoàng thành thành Hỏa Luyện, mưa vẫn còn rơi liên tục... cơn mưa không hề có dấu hiệu chuyển nhỏ.

Trên đường trở về, bốn người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa cùng đi song song ở hàng cuối.

Giữa bốn người không hề trao đổi câu gì, đều cúi đầu vừa đi vừa chìm vào tâm tư riêng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên trao đổi ánh mắt một cái, biểu tình tương đối nghiêm túc.

Công Tôn đi tuốt ở đằng trước ôm Tiểu Tứ Tử hỏi Giả Ảnh đang thay bọn họ che dù, “Bốn người họ đang làm gì thế?”

Giả Ảnh bất đắc dĩ cười cười, “Đại khái là đang thương lượng mấy thứ kiểu như làm thế nào để khi sư diệt tổ?”

“Bọn họ thật sự muốn cùng liên thủ chiến Thiên Tôn sao?” Trâu Lương có chút kinh ngạc, “Hay là Ân Hậu?”

“Vô luận là người nào...” Túc Thanh bày tỏ sự hoài nghi, “Có thể đánh thắng sao?”

Công Tôn vốn không biết võ công, trái lại hỏi, “Bốn người bọn họ liên thủ lại, hơn nữa còn thêm cả Giao Giao, chẳng lẽ đánh không lại một mình

Thiên Tôn hoặc Ân Hậu à? Mà bốn người hơn hai mươi tuổi đầu vậy đánh lão nhân đã hơn một trăm tuổi! Quả thực là táng tận thiên lương a!”

Mọi người dờ khóc dờ cười nhìn Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử được Công Tôn ôm, một tay nâng cằm, tựa lên bả vai Công Tôn nhìn bốn người phía sau phát ra một tiếng “Ừm.”

Công Tôn nhìn bé, “Con cảm thấy thế nào? Có hy vọng không?”

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu suy nghĩ, “Có thể thử một chút nha.”

Công Tôn không khỏi có chút ngoài ý muốn, “Con hiểu chuyện gì đang xảy ra hả?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Miêu Miêu, Bạch Bạch, Cừu Cừu và Tiểu Lâm Tử muốn cùng liên thủ khiêu chiến Tôn Tôn và Ân Ân phải không?”

“Chính xác mà nói thì chính là bốn đánh một.” Giả Ảnh nhắc nhở, “Bốn đánh hai thì tuyệt đối không thể đùa được, nhưng nếu mà bốn đánh một thì cũng lại có chút không đúng...”

Tiểu Lương Tử kích động vô cùng, “Lại có kịch hay để xem rồi! Rốt cục ta cũng đợi được đến ngày này nha! So với lần trước Hỏa Kê tư đấu với sư phụ ta còn phần kích hơn a!”

Mọi người mắt thấy đại môn hoàng thành đang ở ngay trước mặt.

Rốt cuộc, Triệu Phổ mở miệng hỏi, “Thử hay không thử?”

Ba người bên cạnh đều gật đầu... Muốn thử!

“Thử ai đây?” Triển Chiêu hỏi, “Thiên Tôn hay là ông ngoại ta?”

Lâm Dạ Hỏa cau mũi, “Cái đó... Nếu là Ân Hậu thì thôi đi...”

“Tại sao?” ba người khác đồng thanh hỏi.

“Hơi sợ!” Hỏa Phượng vỗ ngực.

Bạch Ngọc Đường có chút phiền muộn, “Người sợ Ân Hậu chứ không sợ sư phụ ta?”

Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Chỉ một chiêu Ma Vương Thiểm của Ân Hậu thôi đã hạ gục chúng ta rồi, không phải sao? Còn đánh cái rắm á?”

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, “Nếu trời mưa thì việc đối phó Ma Vương Thiểm không thành vấn đề.”

Triệu Phổ ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút, “Đúng vậy... có thể dựng tường băng để chống đỡ Ma Vương Thiểm.”

Triển Chiêu khoát tay, “Ma Vương Thiểm sẽ thương tổn đến người vô tội, ông ngoại ta sẽ không dùng đâu.”

“Không phải Thiên Tôn cũng có một chiêu tương tự với Ma Vương Thiểm sao, công phu đó chỉ có ông ấy mới học được còn Ân Hậu thì không?” Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở.

“Ta thì lại cảm thấy khả năng chiến với Ân Hậu tương đối tốt hơn một chút.” Triệu Phổ mở miệng.

“Tại sao?” Ba người khác đều hiếu kỳ.

Triệu Phổ chỉ chỉ Triển Chiêu, “Ông ngoại người không nỡ đánh người a.” nói xong, vừa chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Ta vẫn luôn cảm thấy Thiên Tôn hoàn toàn rất muốn đánh người.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Các người suy nghĩ lại cho kỹ càng, trời mưa thế này muốn đánh thắng sư phụ ta thì càng khó hơn!”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng khó xử, “Hơn nữa chúng ta phải đánh thế nào? Có cần dùng binh khí không?”

Triệu Phổ tỏ vẻ, “Binh khí hay là đừng dùng đi?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Đi tới trước cửa hoàng thành, Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Vậy các người hạ quyết tâm chưa, rốt cuộc là chọn người nào?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lại có vẻ không nắm chắc chủ ý.

“Hay là cứ dứt khoát rút thăm đi?”

Lúc này, Tiểu Lương Tử không biết từ đâu nhô ra cười hì hì đề nghị.

Triệu Phổ nhìn gương mặt hưng phấn của đồ đệ, “Rút thăm...”

Tiểu Lương Tử lấy ra một viên đường cầm ở trong tay, sau đó chấp tay sau lưng đảo tới đảo lui rồi duỗi cánh tay ra trước mặt mọi người, nhìn về hai quả đấm nhỏ bấu môi, “Viên đường ở trong tay nào? Đoán trúng là Thiên Tôn, đoán trật là Ân Hậu!”

Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa sờ cằm, “Vậy chọn tay trái đi...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu một cái.

Triệu Phổ chỉ chỉ tay trái Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử mở tay ra... Bên trong tay là một viên đường tròn vo.

“Vậy thì chọn Thiên Tôn!” Tiểu Lương Tử hét lên một tiếng.

Mọi người còn đang ngẩn người mà nhìn chăm chăm viên đường kia thì chợt nghe sau lưng có người hỏi, “Thiên Tôn thế nào?”

Mọi người cả kinh, đều quay đầu lại.

Vào lúc này, bọn họ đang đứng ở dưới mái hiên của đại môn hoàng thành, chỉ thấy Thiên Tôn và Ân Hậu che dù đứng ngay ở phía sau bọn họ.

Bốn người cả kinh, đều cùng nhau lùi lui sau một bước.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cũng khó hiểu – Đây là làm sao?

“Đang làm gì đấy?” Ân Hậu hỏi.

“Á...” bốn người đều chần chờ nhìn nhau.

Phía trước, Trâu Lương và Túc Thanh thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn cùng nhỏ giọng lầm bầm.

“Bây giờ duỗi đầu là một đao mà rút đầu cũng là một đao.”

“Chớ lúng túng, mới này không phải còn nói rất hay sao.”

Thiên Tôn và Ân Hậu nghe cứ như thoại lý hữu thoại⁽²⁰⁾, không hiểu gì mà nhìn nhau một cái.

(20) Câu nói có hàm ý khác, nửa hiểu nửa không

“Á...”

“Đói thì đi ăn cơm nha!” Thiên Tôn cảm thấy mấy đứa nhóc này lại bắt đầu trở nên ngu ngốc rồi.

Mọi người há miệng, lúc này cũng không phải phát ra tiếng “Á” nữa mà là cả Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ cùng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn Giao Giao bên cạnh một chút.

“Rốt cuộc là sao vậy?” Ân Hậu hỏi.

Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ xem phải mở miệng thế nào, chợt Thiên Tôn bên cạnh cảm giác được có người kéo tay áo mình.

Vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên kéo tay áo Thiên Tôn nói, “Tôn Tôn, ban nãy chúng cháu có gặp một lão già rất kỳ quái, ông ta nói muốn nuôi lớn Giao Giao thì phải chiến với cao thủ đấy.”

Công Tôn sờ sờ cằm – Ái chà, khó có được một lần Tiểu Tứ Tử giải thích rõ ràng như vậy.

“Cho nên mới muốn luận võ với người.” Tiểu Tứ Tử còn không quên thêm một câu, “Bởi vậy bèn rút thăm quyết định.”

Thiên Tôn “Ha ha” hai tiếng, mỉm cười nhìn đồ đệ mình, “Muốn tỷ võ với vi sư nha... Người đã thua tổng cộng hai ngàn ba trăm hai mươi một (2321) lần không nhớ rõ hử?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong đầu “Ong” một tiếng – Lúc này trí nhớ của người cũng không có kém!

Mọi người đồng tình nhìn Bạch Ngọc Đường – Lại thua hơn hai ngàn lần...

Triển Chiêu cũng khó hiểu, tiến tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người khiêu chiến bao nhiêu lần thế?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì.

“Từ năm bốn tuổi đến năm mười tuổi hầu như ngày nào cũng đều khiêu chiến hết nha!” Thiên Tôn khoanh tay tám chuyện với Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang tò mò, “Ngọc Đường nhà ta khi còn bé mới không phải là tên mặt than! Hơn nữa còn là người siêu cấp dễ khiêu khích!”

Ân Hậ than thở, “Vậy mà người cũng đi khiêu khích đứa trẻ con dưới mười tuổi được.”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn ông, “Không phải trước kia người từng nói luôn trêu chọc cho mèo nhà mình tức giận sao!”

Triển Chiêu híp mắt gật đầu, bày tỏ sự đồng ý.

Ân Hậ gãi gãi cằm nhìn đi chỗ khác.

Thiên Tôn đi qua, vươn tay đặt lên bả vai Bạch Ngọc Đường, “Người cộng thêm tên Tiểu quỷ không ai nhìn thấy của nhà người kia muốn khiêu chiến với vi sư vẫn còn sớm lắm.”

“Vậy nếu con cũng tham gia nữa thì sao?” Triển Chiêu góp tới hỏi.

Thiên Tôn chớp mắt nhìn.

Ân Hậ nhìn mọi người một chút, “A” một tiếng.

Thiên Tôn dùng một ngón tay nhẹ nhàng gõ cằm, quét ánh mắt nhìn mọi người một vòng, có vẻ là đã hiểu rõ, chậm rãi cười một tiếng, “Chi bằng... các người cùng lên thử xem?”

Mọi người “Soạt” một tiếng, xoay mặt nhìn Thiên Tôn, “Người nói...”

“Thật sự lên cùng nhau ạ?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Thiên Tôn cười một tiếng, “Ừ, bốn người các người cộng thêm tên Tiểu quỷ đó cùng lên đi.”

“Nếu nói cùng lên...” Trâu Lương hỏi, “Sẽ có phần thắng sao?”

“Phần thắng?” Ân Hậu bị chọc cười, “Chỉ cần có thể gánh qua một trăm chiêu thì coi như các người thắng!”

Mọi người cả kinh.

Tiểu Lương Tử còn há to miệng hơn.

“Một trăm chiêu?” Triển Chiêu nhìn Ân Hậu, “Bốn người chúng con thêm Giao Giao nữa nha, ông ngoại người nghiêm túc thật hả?”

Ân Hậu đưa tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Triển Chiêu một cái, “Cơ hội khó có được, xuất ra toàn lực thử một chút đi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhìn Thiên Tôn.

Quả nhiên trong nụ cười Thiên Tôn còn mang theo sự khiêu khích, rút tay từ trên bả vai đồ đệ ra, nhẹ nhàng sờ đầu hắn, “Nhớ cầm theo binh khí, có thua thì cũng đừng khóc nhè nha.”

Túc Thanh và Trâu Lương cũng hít một hơi khí lạnh – Siêu cấp kiêu ngạo!

Lúc này, cũng không biết có phải là do cơn mưa quá lớn hay không, mà mọi người lại cảm thấy trong mắt bốn người này lóe lên một loại ánh sáng khác...

Triển Chiêu rốt cuộc cũng minh bạch tại sao khi còn bé Bạch Ngọc Đường lại khiêu chiến Thiên Tôn nhiều lần như vậy... Ngỡ điệu kia thật sự rất thiếu đánh!

Lúc trời chạng vạng tối, cơn mưa dần chuyển nhỏ.

Bên ngoài thành Hỏa Luyện, một mảnh đất trống ở phụ cận Phong Tê Cốc.

Mảnh đất trống này là nơi binh mã thành Hỏa Luyện thường dùng để thao luyện, mặt đất khá bằng phẳng, bốn phía được các dãy núi vây quanh, tương đối tĩnh lặng, ở chỗ này có chơi đùa gây ra động tĩnh lớn thế nào cũng không gây nhiều cho dân chúng.

Một bên sân đấu, những người vây xem đều đứng chung một chỗ, Liệt Tâm Dương không phải là người giang hồ mà cũng không phải người Trung Nguyên nên không biết Thiên Tôn và Ân Hậu rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, hắn cũng không biết Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, nhưng hắn có biết Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa là người thế nào! Nếu như Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lợi hại giống Triệu Phổ Lâm Dạ Hỏa... Vậy thì khi bốn người đều mạnh giống nhau này ở cùng một chỗ, cùng dốc toàn lực ứng phó, mà lại chỉ đánh một người?! Đã vậy còn nói nếu bọn họ có thể chống đỡ được một trăm chiêu thì xem như đã thắng? Đây là tình huống thế nào a?

Tiểu Lương Tử đã sớm chạy lên đỉnh tháp để nhìn, chọn vị trí tốt, cùng Yêu Yêu xem cuộc chiến.

Ở bên dưới, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, đứng bên cạnh Ân Hậu xem náo nhiệt.

Đối với võ công, Công Tôn không phải quá hiểu rõ, vốn làm lang trung, y cũng không thích người luyện võ động một chút là lại tỷ võ... Nhưng mà lần này, thật sự là gợi lên lòng hiếu kỳ của y.

Công Tôn hỏi Ân Hậu, “Ân Hậu, bốn người bọn họ cùng lên, thật sự không tiếp nổi một trăm chiêu của Thiên Tôn sao?”

Ân Hậu nhìn bốn người tuổi trẻ đang đứng chung một chỗ ở nơi xa kia, trên mặt lộ ra nụ cười, “Ha ha, khó nói.”

“Nhưng mà không phải Tiểu Lâm Tử có thể đánh với Sa Sa mấy ngày mấy đêm à?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Ân Ân và Miêu Miêu không phải cũng đánh nhau suốt cả buổi chiều sao?”

“Nhưng mà chưa từng nghe qua Triệu Phổ và Yêu tiên bối cùng đánh với nhau rất lâu...” Công Tôn hỏi, “Có bất đồng quan hệ với võ công của các vị tiên bối sao?”

Ân Hậ lắc đầu một cái, “Đại hòa thượng từ trước giờ chẳng qua chỉ toàn đùa giỡn với đồ đệ hăn mà thôi, ta so chiêu với Chiêu cũng là làm chủ cho nó... Về Yêu Trường Thiên và Thiên Tôn thì tính tình khá đặc biệt một chút, nhưng mà cũng sẽ không đánh đồ đệ nhà mình.”

“Có điều lấy nhiều đánh ít như vậy, có phải có chút không hay cho lắm?” Công Tôn có chút bận tâm, “Dù sao Thiên Tôn cũng lớn tuổi như vậy...”

“Nhưng mà...” Tiểu Tứ Tử chỉ Thiên Tôn đang đứng trên một khối đá ở nơi xa nói, “Tôn Tôn hình như rất vui vẻ.”

Công Tôn hơi sững sờ.

Ân Hậ cười, “Y tất nhiên rất vui vẻ, cũng đã lâu rồi không hoạt động gân cốt.”

“Hoạt động gân cốt?” tất cả mọi người nhìn Ân Hậ.

Ân Hậ tựa hồ đang nhớ lại một số chuyện cũ, “Lúc chúng ta lúc còn trẻ, vẫn chưa lớn bằng chúng nó lúc này đâu, vừa đúng lúc thiên hạ đại loạn.”

Công Tôn gật đầu.

“Chúng ta đi theo Yêu Vương đánh suốt một đường... Vô luận là giang hồ, hay chiến trường...” Ân Hậu lầm bầm, “Cho tới bây giờ Lão Quỷ đều chưa từng thua qua, ngay cả bị thương cũng hầu như không có.”

“Tại sao vậy chứ?” Công Tôn không hiểu, rõ ràng võ công của Ân Hậu và Thiên Tôn đều cao như nhau, nhưng mà khắp người Ân Hậu lại toàn là vết thương.

“Bởi vì y không có nhược điểm, không có động cơ, càng không có tình cảm.” Ân Hậu nhàn nhạt nói, “Mỗi một người nào đó khi muốn học công phu thì luôn có lý do.”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đều gật đầu.

“Nói đơn giản hơn một chút, vô luận là rất thích tàn nhẫn tranh đấu hay là tranh quyền đoạt lợi... Con người phải luôn có lý do nào đó mới có thể ngày một trở nên mạnh mẽ hơn.” Ân Hậu nói, “Nhưng mà Lão Quỷ kia thì lại không giống.”

Công Tôn bị Ân Hậu gọi lên lòng hiếu kỳ, hỏi ông, “Vậy Ân Hậu còn người thì sao? Tại sao người học công phu?”

“Vì báo thù a.” Ân Hậu hơi nhướng mày.

“Báo thù?” Công Tôn cả kinh, “Tìm ai báo thù?”

Ân Hậu thu hồi tầm mắt nhìn về phía trước, không nhanh không chậm nói, “Người trong thiên hạ.”

Công Tôn cho là mình nghe nhầm, tròn to hai mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu dường như chú ý tới tầm mắt của y, liền chuyển mắt qua nhìn y.

Tử Ảnh còn đụng phải Giả Ảnh một chút.

Lúc này, mấy ảnh vệ đứng ở bên cạnh Công Tôn cũng không biết vì sao đều bước sang ra xa bước.

Tử Ảnh còn đụng Giả Ảnh một cái.

Giả Ảnh cũng kinh hãi – Ân Hậu chỉ hơi lơ đãng liếc mắt một cái, khắp cả người hắn không hiểu sao bỗng trở nên rét lạnh, ánh mắt thật là đáng sợ, ông ta vừa nhớ lại cái gì đó...

Trong nháy mắt, bầu không khí tựa hồ đọng lại.

Đúng lúc này, Tiểu Tứ Tử vẫn còn ở Công Tôn trong ngực đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng chọt lên sống mũi Ân Hậu một cái, “Không thể nha, thật là dọa người đấy.”

Ân Hậu sửng sốt.

Công Tôn vội vàng bắt lấy tay Tiểu Tứ Tử, “Ai, không được vô lễ!”

Ân Hậu nhẹ nhàng sờ sờ sống mũi mình.

Nhóm ảnh vệ cũng thở phào nhẹ nhõm – Cảm giác ngay cả lông mao cũng dựng đứng lên đó rốt cuộc cũng biến mất, vừa rồi Ân Hậu hẳn cũng không phải cố ý, chẳng qua là...

Ân Hậu lắc đầu một cái, đôi khi Tiểu Tứ Tử không cẩn thận làm ra một số loại động tác, sẽ luôn khiến cho ông cảm thấy vô cùng quen thuộc... Trước kia lúc mình lệ khí quá nặng, Yêu Vương cũng sẽ chọt lên sống mũi ông một cái như vậy.

Ân Hậu lại liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử một cái... Nhưng lúc này lại bị Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử hấp dẫn lực chú ý.

Chỉ thấy Công Tôn đang trợn to hai mắt nhìn ông chăm chăm, tầm mắt vẫn chưa từng dời đi.

Ân Hậu khẽ cau mày, hỏi Công Tôn, “Người không sợ sao?”

Công Tôn nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu ý của Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn chăm chăm Công Tôn hồi lâu, sau đó thu hồi tầm mắt, không nói thêm lời nào nữa, ông chỉ cúi đầu, tựa hồ là đang suy nghĩ đến chuyện gì đó, nghĩ đến thất thần.

Tử Ảnh nháy mắt với Giả Ảnh – Công Tôn có vẻ như cái gì cũng không sợ nha! Ảnh nhìn vừa rồi của Ân Hậu, đừng nói y là người không có công phu, quân nhân bình thường cũng phải bị hù dọa cho ngất xỉu.

Giả Ảnh gật đầu một cái, đúng vậy... Bình thường người có võ công tốt ánh mắt cũng sáng như ngọn đuốc, không nói đến hai người Triển Chiêu Lâm Dạ Hỏa tương đối hòa khí, còn hai người Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường này không dễ sống chung, người bình thường cũng không dám nhìn thẳng vào bọn họ.

Nhưng Công Tôn khi vừa gặp Triệu Phổ đã dám cùng hăn mặt nhìn đối mặt, vốn chỉ cảm thấy y là Thư Sách dễ nổi nóng, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, vị tiên sinh tay trái gà không chặt này, có một loại khí phách... Quả thật rất to gan lớn mật!

“Bắt đầu!”

Lúc này, chợt nghe Trâu Lương nói một tiếng.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu lên... Ở nơi xa, đã phong vân biến sắc...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 83: Tuyệt Trung Kính

Edit: Tử Sa

Beta: Fin

(*) Gương trong tuyết

Cơn mưa vốn đã chuyển nhỏ, nhưng không biết có phải vì nó cảm nhận được nội lực đang khuấy động trong Phong Tê Cốc không, lại dần dần biến lớn...

Bên trong sơn cốc không có gió, từng giọt từng giọt mưa rơi xuống tựa như những chuỗi ngọc bạc, tạo thành màn mưa, làm cho bóng người ở phía xa cũng trở nên mơ hồ.

Bởi vì nội lực giữa song phương đang giao chiến rất cao, vậy nên căn bản không thể đứng gần quan sát được.

Mọi người đứng ở bên sân luyện binh trong lòng đều hiểu rõ.

Tiểu Lương Tử rướn cổ đứng trên đài cao, Yêu Yêu giang rộng cánh, để cho nhóc tránh bên dưới, ngăn cản mưa to.

Có lẽ là do cảm nhận được loại khí tức căng thẳng dồn dập đang bao phủ này, Yêu Yêu ngẩng đầu kêu lên một tiếng ngâm dài... Tiếng rống ngâm xuyên qua màn mưa, quần quanh trong sơn cốc.

Công Tôn khấn trương nhìn về song phương đang chuẩn bị giao chiến ở giữa sân luyện binh đằng xa.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ đứng ở trên khoảnh đất bằng, cùng đối mặt với Thiên Tôn đang đứng trên vách đá cao.

Mưa đập vào người bọn họ, nhưng bởi vì nội lực của năm người rất mạnh nên đã tạo thành một “lồng chắn” vô hình bao quanh thân thể. Vậy nên năm người dù đứng trong cơn mưa to, vạt áo cũng không hề dính một vệt nước nào, vẫn như cũ bay phất phơ. Đặc biệt là Thiên Tôn đang đứng trên vách đá, y phục trắng cùng mái tóc bạc đứng giữa màn mưa lớn, thân ảnh bị làn mưa bao phủ trở nên mơ hồ, sinh ra cảm giác trong suốt như bông tuyết, tựa chừng sắp tan biến theo làn gió.

Bốn người trẻ tuổi đứng cách đó không xa, ngược đầu nhìn Thiên Tôn, tâm tư bất đồng.

Đối với Thiên Tôn, bốn người đều có một ít cảm tình giống nhau, rồi lại đều có những tâm tư khác biệt...

Điểm giống nhau chính là, bọn họ đều cực kỳ tôn kính, thậm chí là sùng bái Thiên Tôn.

Bậc thánh nhân đứng ở đỉnh cao vũ lâm thiên hạ này, có hết thảy mọi điều mà thánh nhân có, hoàn mỹ vô khuyết, không thể bắt bẻ.

Bốn người trẻ tuổi vẫn còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp người.

Triển Chiêu ngay từ bé đã là người giỏi quan sát, lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Tôn, ấn tượng khắc sâu vào lòng nhất, chính là ánh mắt trong suốt lại lạnh như băng kia, tựa như nhìn vào một mặt gương phẳng.

Triển Chiêu từng gặp qua vô số người, vốn rất giỏi giao tiếp nên y luôn luôn nhìn thẳng vào mắt mọi người, bởi vì lúc trao đổi qua ánh mắt, thường có thể thấy được những điều còn chân thật hơn cả những gì ngôn ngữ mang lại. Nhưng ánh mắt của Thiên Tôn, làm người khác không thể

tiếp cận trao đổi được... Triển Chiêu hỏi qua ông ngoại mình, thường xuyên ở cạnh Thiên Tôn, có thể nhìn ra điều gì từ trong ánh mắt ấy không.

Không ngoài dự kiến, Ân Hậu trả lời, “Người nhìn vào ánh mắt của y, vĩnh viễn cũng chỉ thấy được chính người mà thôi, sẽ không nhìn ra được y thế nào. Từ nhỏ y đã như vậy rồi, không cần phải để ý.”

Triệu Phổ lại càng tôn kính Thiên Tôn hơn bất kỳ ai khác... Bởi vì Thiên Tôn đã cứu mạng sống của hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ Triệu Gia quân, Thiên Tôn trong trí nhớ của hắn, vĩnh viễn dừng lại ở đêm đen ấy, bóng dáng thuần trắng đứng trên tường thành Hắc Phong.

Thiên Tôn đã cứu mạng hoàng thất Triệu Trinh của hắn không biết bao lần, nhưng y và hoàng tộc Triệu thị cũng không hề có quan hệ gì, Triệu Phổ không rõ vì sao Thiên Tôn lại “nhiệt tâm” như vậy. Mãi đến khi biết một ít quá khứ của y, Triệu Phổ mới hiểu được, cục diện thái bình thịnh thế này là điều mà Ngân Yêu Vương năm đó luôn hướng tới, cho nên Thiên Tôn phải giữ gìn!

Triệu Phổ trước kia vẫn cho rằng, cái gọi là anh hùng, chính là một người làm việc vì mọi người. Nhưng khi biết Thiên Tôn, hắn có một loại nhận thức khác, hóa ra một người, có thể làm việc giúp mọi người, trở thành anh hùng mà chính hắn vẫn coi thường kia, lý do duy nhất chỉ là vì một người!

Triệu Phổ lúc ấy rất hoang mang, đến tột cùng là người nào giỏi hơn? Người vì một người, hay người vì mọi người trong thiên hạ? Hắn hỏi sư phụ vấn đề này, Bạch Quỷ Vương đã cho hắn một câu trả lời tuyệt đối “điên” – “Có một người, mới có người trong thiên hạ! Không có ai, liệu có còn người trong thiên hạ không? Cái kẻ vì một người kia, có phải đang quản người thiên hạ không?!”

Lâm Dạ Hỏa là người duy nhất trừ Bạch Ngọc Đường, đã từng nhìn thấy Thiên Tôn trước đây.

Hắn còn nhớ rõ lúc mình mười tuổi, có một ngày sư phụ nói với hắn, “Tiểu Lâm Tử, hôm nay vì sư có một lão bằng hữu ghé thăm, con phải lễ phép nha!”

Rồi cứ thế, Lâm Dạ Hỏa lần đầu tiên gặp được Thiên Tôn.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, dáng người cũng không cao, cho nên điều đầu tiên mà ánh mắt Tiểu Phượng Hoàng nhìn thấy, chính là một vạt áo thuần trắng, ống tay áo phiêu động cùng ngón tay thon dài trắng nõn... Khi người ấy đi lướt qua trước mắt mình, còn thấy được mái tóc bạc khẽ đưa.

Tiểu Lâm Dạ Hỏa từ nhỏ đã biết đóm dáng lúc ấy ngẩng đầu... Trùng hợp như thế, một trận gió vô tình thổi qua, dưới ánh mặt trời là áo trắng tóc bạc phiêu dật, Thiên Tôn cúi đầu nhìn hắn.

“Đẹp đến không giống người!”

Đây là ấn tượng đầu tiên, cũng là ấn tượng duy nhất của thiếu niên Lâm Dạ Hỏa đối với Thiên Tôn.

Bạch Ngọc Đường đứng hơi lui về phía sau ba người còn lại, nhìn Thiên Tôn trên vách đá.

Không ai có cảm tình sâu đậm với Thiên Tôn hơn Bạch Ngọc Đường, dù sao, người này vì đợi hắn sinh ra, đã chờ đến trăm năm rồi. Vừa biết gọi cha mẹ, hắn cũng biết kêu sư phụ, vừa mới biết đi, hắn đã bắt đầu nắm lấy tay sư phụ, từng bước theo sau người... Cha mẹ trừ bỏ cho hắn tên và những vật ngoài thân, tất cả những thứ hắn sở hữu, đều là do Thiên Tôn dạy cho. Không ai biết được rõ ràng sự cường đại của Thiên Tôn bằng hắn, bởi vậy cũng không ai có mong muốn chiến thắng mãnh liệt bằng hắn...

Cho dù không thể thắng, hắn cũng muốn nhìn qua toàn cảnh võ công sâu không thấy đáy của sư phụ mình!

Bạch Ngọc Đường không biết được lần đầu tiên hắn gặp mặt Thiên Tôn... Hắn phải là từ khi hắn còn đang quần tã, Thiên Tôn mỗi ngày đều đã tới hạp hắn.

Trong trí nhớ của hắn, hơn phân nửa đều là hình bóng của sư phụ, chỉ có hắn nhìn thấy vui và giận của người này. Thế nhân sẽ không thể hiểu được đến tột cùng cảm giác khi có một vị sư phụ như vậy là thế nào, Bạch Ngọc Đường từ rất sớm cũng đã cảm nhận được sự ghen ghét vì có một vị sư phụ như thế.

Còn nhớ rõ có một đệ tử phái Thiên Sơn đã trêu chọc hắn, “Muốn hỏi ai biết được tư vị được thần minh che chở là thế nào, cũng chỉ có người!”

Hắn giống như tia ràng buộc duy nhất giữa Thiên Tôn và thế gian này, mỗi một bước tiến tới, thế nhân đều nghĩ hắn là Thiên chi kiêu tử, nhưng chỉ có mỗi mình hắn biết, hắn đã phải trả giá bao nhiêu đau khổ để tiến tới từng bước từng bước ấy, chỉ vì hắn, muốn làm cho sư phụ tự hào về mình!

Xa xa... Những người đang chăm chú xem song phương luận võ, cũng đều bị bầu không khí này cuốn hút, đặc biệt là những người luyện võ, đều nhin không được mà hơi run rẩy.

Người bình tĩnh nhất, ngoại trừ Ân Hậu, chính là cha con Công Tôn.

Công Tôn dời tầm mắt từ trên người Thiên Tôn qua bốn người trẻ tuổi.

Nói cũng thú vị, Ma Vương ẩn cư nơi thâm sơn, Thánh Tăng không màng thế sự, Quỷ Vương điên cuồng tà mị, Chí Tôn băng phong với quá khứ... Bốn lão nhân “thất thường”, lại dạy dỗ ra được bốn hậu bối bình thường như thế.

Công Tôn còn đang thất thần, Tiểu Tứ Tử trong lòng đột nhiên ngẩng mặt, nhẹ nhàng đẩy Giả Ảnh đang che dù giúp bọn họ ra, nói, “Tuyết rơi rồi...”

Mọi người vốn đang nín thở chờ trận luận võ đều cả kinh, vừa nhắc mắt, một màn kỳ cảnh bỗng xuất hiện trước mắt họ.

Màn mưa vốn đang trút xuống bỗng nhiên dừng lại...

Trong nháy mắt khi làn mưa dừng lại ấy, mọi sự thế gian cũng đều tựa như đang đứng lại.

Mọi người vẫn đang nghi hoặc, vì sao bỗng nhiên lại có một khắc “yên lặng” này, màn mưa đã giống như cát bị gió thổi bay, bỗng nhẹ lại... Hóa thành màu trắng phất phơ tản đi.

Cùng lúc đó, gió nổi lên... Tuyết giăng đầy trời, đất trời đóng băng.

“Oa a!”

Đám người Liệt Tâm Dương ngay cả mưa cũng chưa từng thấy qua ngạc nhiên đến kêu thành tiếng, bị một màu bạc mênh mông vô bờ ở trước mắt làm cho rung động, bất giác vươn tay ra, thể nghiệm cảm giác băng tuyết hòa tan trong lòng bàn tay.

Hướng về phía đài, Yêu Yêu run run cánh, Tiểu Lương Tử mở đôi mắt to đen láy ngồi ở bên người nó, chăm chú nhìn chăm chăm vài bóng người giữa trận tuyết bay, hai mắt sáng ngời...

Bọn Công Tôn chợt nghe Ân Hậu đang đứng cạnh mở miệng nói, “Đến rồi!”

Ân Hậu vừa dứt âm, “Rào” một phát... Hướng gió biến đổi.

Trâu Lương cùng Túc Thanh đang đứng đằng trước phải lui ra sau vài bước...

Một luồng nội lực cường đại lượn vòng quanh không trung.

“Nội lực của ai vậy?” Túc Thanh nhin không được bèn hỏi.

Trâu Lương nhú mày, “Nội lực của cả bốn người bọn họ!”

Ánh mắt Ân Hậu cũng sáng lên – Bốn tiểu tử này, bất tri bất giác, nội lực đã cao đến thế rồi!

Trong trí nhớ của ông, bộ dáng Triển Chiêu nho nhỏ tròn tròn cố gắng học công phu, dường như chỉ mới là hôm qua mà thôi, thế mà chớp mắt một cái, đứa nhỏ đã lớn như vậy rồi...

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử được nội lực của Ân Hậu che chở, ngoại trừ nhìn thấy mưa tuyết gào thét ở bên ngoài, cũng không cảm nhận được cái gì nội lực hay là không nội lực.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Ân Hậu, “Ân Ân.”

Ân Hậu quay sang nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt, “Lúc mọi người bằng tuổi mấy người Miêu Miêu, lợi hại hơn so với bọn họ bây giờ ạ?”

Ân Hậu hơi thoáng cười, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử từ trong lòng Công Tôn.

Công Tôn đưa Tiểu Tứ Tử qua cho Ân Hậu, nghĩ lại lời nói của Ân Hậu vừa rồi – Người trong thiên hạ...

Nếu Ân Hậu muốn báo thù người trong thiên hạ, vì sao lại có được một ngoại tôn xem việc cứu vớt sinh linh như nhiệm vụ của mình chứ?

Cánh tay Ân Hậu, dĩ nhiên khác xa so với Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử an an ổn ổn ngồi trên cánh tay Ân Hậu, tựa vào đầu vai Ân Hậu, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ ông, nhìn xuyên qua vạt áo rộng, Tiểu Tứ Tử có thể nhìn đến những vết sẹo dữ tợn lại rợn người, bắt đầu từ cổ kéo dài lan tràn xuống dưới.

Bởi vì là con của thần y, cho nên Tiểu Tứ Tử có thể dựa vào hình dáng vết sẹo, phỏng đoán được số mũi kim cần may, từ xương quai xanh, bả vai, kéo dài đến một phần nhỏ trước ngực, bé đã đếm được khoảng trăm mũi khâu... Vết thương có mới có cũ.

Cũng vì là con của thần y, Tiểu Tứ Tử có thể dựa vào màu sắc của vết sẹo, phỏng đoán được thời gian xuất hiện, mấy vết này đều là vết thương cũ, từ rất lâu rất lâu rồi... Nói cách khác, lúc Ân Hậu bị thương, hẳn là còn rất trẻ rất trẻ.

Túc Thanh và Trâu Lương ở phía trước cùng quay đầu lại nhìn... Bọn họ cũng rất tò mò vấn đề Tiểu Tứ Tử vừa hỏi, một trăm năm trước, võ công cùng nội lực của bọn người Ân Hậu cũng giống bốn người họ lúc này sao?

Ân Hậu còn chưa nói, chợt nghe một thanh âm từ phía sau truyền đến, “A di đà phật, bọn họ ở độ tuổi này là vừa bắt đầu, lúc chúng ta cũng ở độ tuổi này, hết thầy đều đã kết thúc rồi.”

Mọi người hơi sửng sốt, nghe thấy thanh âm vừa phồn hậu lại quen thuộc, cùng quay đầu lại...

Chỉ thấy một hòa thượng béo mặt mũi hiền lành đang đứng phía sau bọn họ.

“Đại sư!” Túc Thanh kinh hãi.

Ân Hậu cũng liếc mắt ra phía sau một cái, chỉ thấy Vô Sa không biết đã tới từ lúc nào, cười hề hề nhìn bọn họ, tay còn cầm một bao giấy đưa cho Tiểu Tứ Tử, “Đường quả mẽ cao, thổ sản đó.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nhận lấy, mở ra chia kẹo cho mọi người.

Vô Sa đại sư nhìn về hướng xa, “Tới vừa vặn, phải không?”

Câu “Phải không?” này của đại hòa thượng, tựa hồ không phải hỏi những người bên cạnh, cũng không phải hỏi Ân Hậu, mà là hỏi người đứng phía sau.

Ân Hậu nhú mày.

Những người khác nhìn về phía sau Vô Sa đại sư, chỉ thấy một hắc y nhân đang chậm rãi bước tới – Yêu Trường Thiên.

Mọi người hít một hơi khí lạnh – Bốn sư phụ đều đến đủ cả!

Yêu Trường Thiên mới dừng bước, Tiểu Lương Tử đang nhìn về phía đài xa liền nhảy xuống.

Tiểu Lương Tử chạy như bay đến trước mặt người này, sau đó hưng phấn gọi, “Sư công!”

Yêu Trường Thiên nhướn mi, xoa đầu Tiểu Lương Tử, “Ngoan!”

Vô Sa cùng Ân Hậu đều dùng ánh mắt không nói nên lời nhìn Yêu Trường Thiên, vậy mà lại có thể nghe được câu khen “Ngoan” từ miệng lão.

Có điều cũng phải nói lại, Yêu Trường Thiên đích thực là phi thường phi thường vừa lòng với đồ tôn Tiểu Lương Tử này, đồ tôn này có vài tia tà khí, dựa theo tính tình của nó, lại cực độ sùng bái vị sư công này. Không

quan tâm thế nhân gọi Yêu Trường Thiên là Yêu hay là Quỷ, dù sao thì trong mắt Tiểu Lương Tử, vị này vẫn vô cùng khí phách!

“Sao hai người lại đến đây?” Ân Hậu khó hiểu, nếu nói Vô Sa đến để đón Triệu Trinh về cung thì còn có thể hiểu được, Yêu Trường Thiên mới vừa rời đi, chẳng phải là đến Cực Bắc với Lục Thiên Hàn sao, vì có gì lại chạy một quãng đường xa như vậy để đến đây?

Vô Sa đại sư nói, “À, lúc trước gặp được một người ở Khai Phong, nhớ ra chút chuyện nên liền chạy qua đây.”

Ân Hậu khó hiểu.

“Ta nhìn thấy một tiểu quỷ cầm song la bàn tính toán thời tiết.” Vô Sa cười, “Bỗng nghĩ tới hình như ngày trước Ngân Yêu Vương có nhắc qua, trận này, thành Hỏa Luyện sẽ hạ mưa to, vừa vặn các người lại ở nơi này, cho nên ta đến xem.”

Ân Hậu nghĩ nghĩ, lại nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên bĩu môi, “Đại băng sơn ở Băng Nguyên Đảo bị nứt rồi.”

Vô Sa cùng Ân Hậu cả kinh, “Cái gì?!”

“Chỉ là một khe nứt, nhưng động tĩnh kia lớn như tiếng sấm nổ.” Yêu Trường Thiên xoa xoa cằm, bộ dáng nhìn rất không hài lòng, “Đêm nó nứt ra, Phong nha đầu của Lục gia kia nửa đêm gặp ác mộng, kêu lớn đến tưởng như trời sập rồi, nói cái gì mà trăm năm mới gặp, chữ thủy phía Tây, chữ hỏa đại hung... Lục Thiên Hàn bấm ngón tay, lại vẽ một vòng tròn trên mặt đất, nói rằng phụ cận thành Hỏa Luyện đã gặp chuyện không may, sau đó đuổi ta ra khỏi nhà.”

Ân Hậu nhíu mày – Trùng hợp vậy sao? Cơn mưa trăm năm mới gặp, lại trùng hợp có một chữ ‘thủy’ cùng một chữ ‘hỏa’? Bốn người bọn họ đều đến thành Hỏa Luyện, năm đó Yêu Vương một chữ cũng chưa hề lưu lại, đây là có mưu tính, hay là thế nào?

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy phía trước hàn quang chợt lóe... Sau đó là một tiếng “Keng”... Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đồng loạt rút kiếm...

Hai đạo kiếm quang cùng đánh về hướng núi đá Thiên Tôn đứng.

Vô Sa đại sư sờ sờ cái cằm mập mập, “Ui! Cũng khí thế đấy chứ!”

Yêu Trường Thiên bĩu môi, “Trò con nít.”

Công Tôn quay lại hỏi ba người, “Có thể thắng không?”

Ân Hậu, Yêu Trường Thiên cùng Vô Sa đại sư tuy khuôn mặt bất đồng nhưng lại đều xuất hiện một biểu tình tương tự, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, gương mặt hăng giọng “A” một tiếng.

Công Tôn nghiêng đầu, “Dùng ám chiêu cũng không thắng được sao?”

“A di đà phật.” Vô Sa đại sư vội niệm Phật, “Trời mưa thì sao có thể thắng...”

“Trời mưa thì sao ạ?” Tiểu Lương Tử khó hiểu hỏi.

“Trời mưa, thì không ai có thể thắng Thiên Tôn.” Vô Sa đại sư lắc đầu, “Chiêu gì cũng dùng không nổi đâu.”

“Vì sao?” Trâu Lương cùng Túc Thanh khó hiểu.

“Chỉ cần trời mưa to, tên kia sẽ bách chiến bách thắng!” Yêu Trường Thiên ngáp dài, “Có điều có thể học hỏi một chút... Mấy tên nhóc này hẳn cũng chưa gặp qua đi?”

Vô Sa đại sư gật đầu, “Ừ, cho Tiểu Lâm Tử học hỏi chút cũng tốt, để nó biết cái gì gọi là Thiên ngoại hữu thiên(19)...”

(19)Nôm na là núi cao còn có núi khác cao hơn

“Thiên ngoại hữu thiên?” Yêu Trường Thiên cười lạnh, “Y đã là Thiên Tôn rồi, còn có cái thiên nào thắng được nữa?”

“Là chiêu gì?” Tiểu Lương Tử mở to mắt nhìn ba người, “Chỉ sử dụng được lúc trời mưa ạ?”

“Ừ.” Ân Hạo thuận tay đưa Tiểu Tứ Tử qua cho Vô Sa đại sư đang đòi ôm, nhẹ nhàng sờ đầu Tiểu Lương Tử, nói, “Yêu Vương dạy ta Ma Vương Thiểm, công phu này, Lão Quỷ kia cả đời cũng không học được, đồng dạng, Yêu Vương cũng dạy cho hãn một loại công phu, cả đời này ta cũng không học được.”

“Công phu gì?!” Mọi người trăm miệng một lời hỏi, đã tò mò từ lâu rồi!

Ân Hạo nhìn kiếm quang bắn ra ở phía xa, thân ảnh Thiên Tôn phân ra làm hai, nói, “Tuyệt Trung Kính.”

“A!”

Lúc này, Tử Ảnh kêu lên, “Thiên Tôn bị kiếm quang chém trúng...”

Nhưng mà Tử Ảnh còn chưa dứt lời, chỉ thấy thân ảnh của Thiên Tôn đang phân ra làm hai bỗng nhiên tán ra... Sau đó theo làn gió tuyết, tiêu tán.

“Không... Không thấy nữa!” Tiểu Lương Tử không thể giữ nổi bình tĩnh, đầu mất rồi?!

Lúc này, không chỉ người ngoài bị mê man, bốn người đang trong tròng luận võ cũng trợn tròn mắt.

Triều Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa giương mắt nhìn Thiên Tôn tan đi theo làn gió tuyết, nói không nên lời.

Cửu Vương gia nhướng mày, “Thiệt hay giả...”

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày – Hẳn có nghe ông ngoại mình nói qua về chiêu này...

Đúng lúc này, thanh âm Thiên Tôn truyền đến, thanh âm mơ mơ hồ hồ, giống như đang ở khắp bốn phía xung quanh họ.

Mọi người nghiêng tai lắng nghe, thanh âm kia nói, “Cẩn thận!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triều Chiêu chỉ thấy đạo kiếm quang vừa rồi đột nhiên bắn trở về.

Hai người bắn người lên.

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường ở phía sau đồng loạt rút đao... Nhưng chỉ đánh tới một khoảng không, mà khối sơn thạch phía sau bọn họ lại “Rầm” một tiếng, bị chém thành hai nửa.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái – Tình huống gì đây?

“Bọn họ đang làm gì thế?” Túc Thanh cùng Trâu Lương chỉ thấy bốn người mờ mịt đứng giữa gió tuyết nhìn quanh, còn loạn quơ đao, khó hiểu quay đầu hỏi đám người Ân Hậu.

“Bọn họ đang đối chiến với một địch nhân mãi mãi không đánh bại được.” Ân Hậu bất đắc dĩ nói.

“Nhưng mà không thấy được Thiên Tôn đang ở đâu!” Tiểu Lương Tử dụi mắt.

Yêu Trường Thiên xách nhóc đứng lên, “Đứa nhỏ ngốc, địch nhân vĩnh viễn không thể đánh bại, không phải là Thiên Tôn.”

“Vậy là ai?” Tiểu Lương Tử không hiểu.

“A di đà phật.” Vô Sa đại sư đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Lương Tử, “Là chính mình kìa!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 84: Thuận Thế, Nghịch Thế

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Thiên Tôn biến mất...

Biến mất ngay trong gió tuyết.

Lại nhắc đến một trăm loại cách thức mà Thiên Tôn dùng khi biến mất, xếp vị trí thứ nhất hẳn là gió tuyết đi.

Thời điểm đôi bên giao chiến, đột nhiên lại có một bên biến mất không thấy đâu, đây là loại tình huống gì vậy?

Ảo thuật? Tà thuật? Hay là Nhiếp Hồn Thuật?

Khả năng muốn lừa một cao thủ bình thường là chuyện rất dễ dàng, tuy nhiên ngay cả bốn người là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ cũng đồng thời đều bị gạt, điều này có thể sao?

Công Tôn đứng bên ngoài xem, vươn tay chỉ về hướng tuyết bay tán loạn phía trước sân tập võ, hỏi, “Cái này, thật sự là mất tích hả?”

Tiểu Lương Tử cũng vội vàng ngẩng mặt hỏi Yêu Trường Thiên, “Sự tở, này có phải Nhiếp Hồn Thuật không ạ?”

Yêu Trường Thiên lắc đầu.

“Người trúng Nhiếp Hồn Thuật chỉ có thể đứng bất động một chỗ.” Vô Sa đại sư chỉ về bốn người đang đứng xoay quanh tại chỗ, “Trạng thái của bọn họ có giống đang bị trúng chiêu không?”

“VẬY... Là ảo thuật ư?” Tiểu Lương Tử lại hỏi, “Hay là... Tà thuật?”

“Dạng thuật nào cũng đều không phải.” Ân Hậu hơi ngẩng mặt lên, nhìn tuyết bay trên bầu trời trống không, “Lão Quỷ kia trong đầu chỉ có một sợi thần kinh, ngay cả đường còn nhớ không nổi thì mấy loại thuật kia làm sao nhớ rõ?”

“Vậy làm thế nào mà có thể biến mình trở nên không tồn tại được?” Trâu Lương khó hiểu.

“Là nội lực.” Trên khuôn mặt Vô Sa đại sư nở một nụ cười ôn hòa, “Thiên Tôn sẽ không dùng nhiều thủ đoạn như vậy, nguồn cơn sự tồn tại toàn bộ nội lực của y đều bắt đầu từ nội lực cường đại.”

“Nội lực...” Tiểu Lương Tử lẩm bẩm, “Nội lực con cũng có mà! Người luyện võ ai cũng có nội lực, nhưng nội lực dù có cao tới đâu cũng đâu thể đem chính mình biến thành tuyết được.”

“Đúng vậy nha.” Vô Sa đại sư gật đầu, xoa xoa đầu của Tiểu Lương Tử, “Nội lực giống như nước vậy, nếu luyện đến cực hạn có thể hóa thành băng tuyết, cũng có thể biến thành hư không... Có nội lực nghĩa là có hết thảy!”

Tiểu Lương Tử tuy rằng còn nhỏ nhưng thiên phú vô cùng tốt, hơn nữa thông thường nếu kết bạn với cao nhân sẽ như mưa dầm thấm đất, Công Tôn cũng từng giảng cho nhóc một vài đạo lý, bởi vậy liền cảm thấy lời nói của Vô Sa đại sư không có gì là lạ, thậm chí còn nghiêm túc mà nghiền ngẫm, võ học đến tột cùng là cái gì?

Mọi người Khai Phong đều đứng xem, riêng Liệt Tâm Dương đã muồn quỳ gối mà nhìn, hẳn có cảm giác bạch y nhân kia chính là Tuyết yêu, bằng không sao có thể biến gió thành gió tuyết được?

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường còn có Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa lúc nhìn thấy Thiên Tôn đột nhiên biến mất, tất nhiên là lắp bắp kinh hãi.

Thế nhưng dù sao tiếp xúc cũng đã lâu nên vốn đều quen thuộc, huống hồ Bạch Ngọc Đường đối với sư phụ của hắn vô cùng thấu hiểu, hắn biết Thiên Tôn sẽ không dùng Nhiếp Hồn Thuật hay là Ảo thuật, nói cách khác thứ mà bọn họ nhìn thấy tuyệt đối không phải là ảo giác! Sư phụ của hắn đến cuối cùng là đã đi đâu rồi?

Triệu Phổ tinh thông Tà thuật, nội lực của Thiên Tôn vẫn còn ở xung quanh chưa tiêu tán hết, tuy rằng hoàn toàn phán đoán không ra phương hướng, nhưng lúc này khẳng định đã dùng thủ thuật gì đó để che mắt.

Cửu Vương gia là kẻ giỏi trong việc phân tích và bày bố nhân lực, chướng ngại lớn nhất lúc này chính là gió tuyết! Nếu có biện pháp tiêu trừ toàn bộ gió tuyết xung quanh thì thủ thuật che mắt này hẳn là hoàn toàn có thể phá giải.

Lâm Dạ Hỏa cũng cho rằng nhất định có thủ thuật che mắt ở đây, hắn có Liên Phật Tâm Kính, trong đó có một chiêu gọi là Phạm Thiên Nhãn, có thể nhìn thấu hết thảy Ảo thuật.

Hỏa Phượng đem tất cả nhân lực ra để nhìn nhưng quét hết một vòng, bốn phía ngoại trừ gió tuyết, cái gì cũng không có!

Mắt thấy đã không thể là thật, như vậy trong năm giác quan, giác quan nào là có thể tin được?

Lâm Dạ Hỏa tĩnh tâm, nhắm lại hai mắt, dùng cảnh giới cao nhất của tĩnh tâm mà cảm nhận không khí xung quanh, mong tìm được một tia sơ

hở.

Còn Triển Chiêu trong khoảnh khắc Thiên Tôn biến mất, lập tức liếc Bạch Ngọc Đường một cái... Từ trên vẻ mặt biến hóa vi diệu của hắn, Triển Chiêu liền đoán được Bạch Ngọc Đường cũng không biết sao Thiên Tôn có thể làm được như thế.

Triển Chiêu có chỗ khác với ba người kia – Y chính là cháu ngoại của Ân Hậu! So sánh với Vô Sa đại sư và Yêu Trường Thiên thì mối quan hệ giữa Ân Hậu và Thiên Tôn càng thêm mật thiết hơn, hai người này từ nhỏ lớn lên cùng nhau, võ công cũng là ngang bằng.

Triển Chiêu là đứa trẻ lanh lợi, trước khi động thủ, y thậm chí còn nảy ra một ý tưởng – Dùng công phu nào mới có thể khả thi một đấu một với Thiên Tôn? Dĩ nhiên là sử dụng võ công của Ân Hậu!

Vì sao hả? Lí do rất đơn giản, bởi vì bọn họ cả đời vừa là bạn tốt lại vừa là đối thủ, công phu nhất định tương khắc lẫn nhau! Cho nên nếu hỏi ai có năng lực khắc chế Thiên Tôn, vậy thì chỉ có thể là ông ngoại của y!

Cho nên, Triển Chiêu cố gắng tìm kiếm trong võ công của Ân Hậu một nước cờ có thể phá giải cục diện lúc này.

Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa cùng với Triệu Phổ đều mong muốn tìm ra phương pháp có thể nhìn thấu sơ hở của một chiêu Tuyết Trung Kính này của Thiên Tôn, cho nên liền bắt đầu thử nghiệm.

Mà lúc này chậm chạp không hề có phản ứng gì lại là Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia đứng bên trong gió tuyết, lúc này hắn sinh ra một loại cảm giác khác thường – Nơi này dường như không còn là thành Hỏa Luyện nữa, mà là đang ở đỉnh Thiên Sơn.

Phương thức tự hồi của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa vận tương phản.

Triển Chiêu muốn dựa vào cách thức khắc chế Thiên Tôn mà xuống tay, còn thứ Bạch Ngọc Đường nghĩ đến lại là mấy ngàn lần khiêu chiến trước đây! Đối chiến với sư phụ của hắn không nhất thiết phải đối chọi gay gắt... Nhớ tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ ra một phương pháp.

“Vì sao lại không nhúc nhích?” Công Tôn cảm thấy chờ như vậy thật sự rất gian nan, nhìn không được bèn hỏi.

“Hắn là đang suy nghĩ cách đối phó.” Ân Hậu cười.

“Nhưng mà lựa chọn cuối cùng chắc cũng sẽ như nhau thôi.” Yêu Trường Thiên ngáp một cái, “Cũng chỉ là con nít, ngay từ lúc bắt đầu đã hấp tấp rồi.”

Âm cuối cùng trong lời nói của Yêu Trường Thiên vừa dứt, chỉ thấy bốn người đột nhiên “vụt” một tiếng rồi chia làm bốn tuyến, đi đến bốn phương khác nhau của sân tập võ.

Tiểu Lương Tử kích động, “Cùng lên!”

“Dựa vào tính cách của Nguyên soái.” Trâu Lương đại khái đoán được hành động của Triệu Phổ, “Nếu đã không được vậy thì đem khí lực ra so đi.”

Túc Thanh gật đầu, “Đường chủ gốc nghề nhà ta hắn là cũng không nghĩ ra phương thức tiến công quá phức tạp đâu.”

Mọi người liếc nhau một cái, cho nên nói bốn người có cùng ý nghĩ ư?

Nói thì chậm nhưng sự việc lại diễn biến rất nhanh, chỉ thấy từ bốn phía ở xung quanh trung tâm đồng thời cùng chém ra binh khí, tuyết bay

tán loạn trong nháy mắt bị nội lực chẻ ra...

Chợt nghe thấy nổ “Oanh” một tiếng, nội lực ở giữa của bốn người va vào nhau, bề mặt thổ nhưỡng bị đông lạnh nứt ra tạo thành bốn lỗ hổng thật dài, phía trung tâm vụ nổ xuất hiện một cái hố thật to... “Rầm” một cái, gió tuyết nhanh chóng tản ra.

Tiểu Tứ Tử bịt lại lỗ tai, Vô Sa đại sư lắc đầu, “Ai nha, quá thô bạo mà!”

“Thiên Tôn xuất hiện rồi!” Tiểu Lương Tử bỗng dưng vươn ra một ngón tay.

Thời điểm lúc gió tuyết tản bớt, thật sự hiện ra một bóng dáng màu trắng.

Trâu Lương cùng Túc Thanh vui vẻ... Thành công!

Yêu Trường Thiên cũng cười, “Quá ngây thơ.”

Thiên Tôn mới vừa xuất hiện, Triệu Phổ nhanh chóng dùng Tân Đình Hầu chém xuống...

Cửu Vương gia cũng không thêm khách khí với Thiên Tôn nữa, muốn đối phó với vị này đương nhiên phải dùng tới mười phần công lực, bằng không hẳn quả thật đã bất kính với lão nhân gia rồi!

Một đao này của Triệu Phổ uy lực không hề nhỏ.

Khoảnh khắc Tân Đình Hầu đập bể mặt đất cũng là lúc cả sơn cốc đều rung chuyển.

Yêu Trường Thiên nhướng mày, “Ừm, nội lực có tiến bộ.”

Chỉ là một đao bá đạo này của Triệu Phổ cũng không có chém trúng Thiên Tôn... Nói một cách chính xác thì, Thiên Tôn vừa bị chém trúng kia lại một lần nữa theo gió mà bay đi hóa thành băng tuyết.

“Yêu quái nha!” Liệt Tâm Dương sợ tới mức dậm chân.

Triệu Phổ nhú mày, chiêu này mất linh rồi!

Dường như là cùng lúc, Lâm Dạ Hỏa cảm giác được cách đó không xa gió đang biến đổi, cũng cơ hồ là cùng lúc, hắc và Triển Chiêu đồng thời vùng kiếm, hai luồng kiếm quang giao nhau mà tới.

Ngay tại thời điểm gió và kiếm chạm vào nhau, Thiên Tôn lại một lần nữa hiện ra.

“Keng” một tiếng, hai đao kiếm quang ở giữa không trung xuyên qua Thiên Tôn...

Thế nhưng vị Thiên Tôn kia... Vẫn như cũ chỉ là ảo ảnh do băng tuyết tạo thành mà thôi.

Mọi người tận mắt thấy y tách ra làm bốn, hóa thành băng tuyết, nương theo nội lực đang đảo quanh phía trên sân tập võ mà xoay quanh.

“Ai nha tà môn quá đi.” Tiểu Lương Tử dụi dụi mắt, “Loại công phu gì mà lại tà đến như vậy!”

Tiểu Tứ Tử lúc này đang ngồi ở trên vai Vô Sa đại sư, hai tay tựa vào cái đầu tròn nhẵn của ông, nâng cằm ngoẹo đầu, “Thiên Tôn rốt cuộc là đang ở đâu nha?”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đang trong lúc nghi hoặc thì có cảm giác da đầu bồng tê rần.

“Ui da...” Hai người đồng thời xoa gáy, có người túm tóc họ.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu vội quay đầu lại, phía sau không có ai cả, chỉ có ở giữa không trung truyền tới tiếng cười của Thiên Tôn, “Đại ngu ngốc dạy dỗ tiểu ngu ngốc!”

Ngay cả gân xanh dâng sau gáy của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cũng nổi lên, “Quá chết tiệt!”

Công Tôn quan sát Ân Hậu và Vô Sa đại sư, chỉ thấy khỏe miệng của hai người đều đang co giật.

Yêu Trường Thiên khoanh tay lắc đầu.

Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ mới vừa rồi đều đã thử thí nghiệm, thế nhưng kết quả vẫn chưa tìm được “thực thể” của Thiên Tôn đến tột cùng là đang ở đâu.

Còn lại Bạch Ngọc Đường vẫn chỉ đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Công Tôn nhíu mày hỏi ba người đám Ân Hậu, “Một trăm chiêu này phải đánh như thế nào? Mọi người đều tìm không thấy!”

“Đúng nha!” Tiểu Lương Tử cũng trở nên nóng nảy, ngẩng mặt nghiêm túc hỏi Yêu Trường Thiên, “Sư tổ, chiêu này làm sao mới có thể hóa giải?”

“Tuyệt Trung Kính không phải là Ảo ảnh cũng chẳng phải là Tà thuật.” Yêu Trường Thiên giải thích, “Nói cách khác thì... Bóng hình vừa rồi kia, đích thực chính là Thiên Tôn.”

“Vậy tại sao lúc bị chém lại không thụ thương?” Tiểu Lương Tử suy nghĩ, vỗ tay một cái, hỏi, “Là tàn ảnh sao?”

“Tương tự vậy.” Ân Hậu nói, “Nếu không phải thủ đoạn lừa đảo đa dạng vậy thì chính là bản chất của võ công, thường chỉ vài giờ mà thôi.”

“Cùng loại ấy ạ?” Tiểu Tứ Tử tò mò.

“Nhanh! Chuẩn! Còn có, chắc!” Vô Sa đại sư nói, “Động tác của Thiên Tôn quá nhanh, cho nên chém không trúng, chỉ đơn giản vậy thôi!”

“Vậy nếu muốn chém trúng ông ấy thì phải nhanh hơn ông ấy sao?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Nguyên tắc thì đúng là thế, nhưng mà...” Vô Sa đại sư lắc đầu.

“Muốn nhanh hơn Thiên Tôn là điều không thể, dù sao nội lực cách nhau rất xa...” Yêu Trường Thiên nói, “Nếu muốn nghĩ ra biện pháp, trước tiên phải có một người thông suốt, người khác mới có thể phát hiện ra huyền bí ở trong đó!”

Nói xong, ba lão nhân cùng nhau nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Bạch từ nãy đến giờ không hề động đậy luôn.” Tiểu Tứ Tử nói.

“Dù sao vẫn còn trẻ...” Vô Sa đại sư lẩm bẩm, “Lúc này bắt nó phải thông suốt, e rằng có chút khó khăn.”

“Cũng không hẳn là như vậy đâu.” Yêu Trường Thiên nhíu mày, chăm chú nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một lát, sau đó nở nụ cười, “Thật đúng là giống!”

Mọi người khó hiểu.

Bấy giờ, Triển Chiêu vươn tay vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường một chút.

Triển Chiêu phát hiện Bạch Ngọc Đường vẫn không cử động, thế nhưng trạng thái dường như có chỗ kỳ lạ... Bởi vì toàn bộ biểu tình nhìn như đang đại ra, cho nên nhin không được mới tiến tới vỗ hân một cái.

Khoảnh khắc Triển Chiêu vươn tay nắm lấy bả vai của Bạch Ngọc Đường thì đột nhiên...Bả vai của Bạch Ngọc Đường lún xuống một khối, tiếp đó toàn bộ thân hình vỡ ra, cùng với giống như Thiên Tôn lúc mới này, hóa thành gió tuyết... Theo gió tan biến.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ sửng sốt.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm bàn tay của mình, sau đó bừng tỉnh đại ngộ – Thì ra là thế!

“Ai nha! Cũng không thấy Bạch Bạch luôn!” Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to tròn hai cái.

Đồng thời liền thấy Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ cũng tan theo làn gió.

“Oa!” Liệt Tâm Dương kêu lên, “Chuyện gì đang xảy ra vậy!”

Tiểu Lương Tử há hốc miệng ngẩng mặt nhìn đám người Yêu Trường Thiên.

Ân Hậu khẽ cười, “Ngọc Đường cùng với Lão Quỷ khi còn trẻ thật sự là quá giống nhau.”

“Sử tổ, sử tổ.” Tiểu Lương Tử nghĩ mãi không ra, nắm lấy ống tay áo của Yêu Trường Thiên, “Sao lại thế này?”

“Bọn họ quá để ý tới nội lực của Thiên Tôn.” Yêu Trường Thiên lắc đầu, “Cho nên nhìn không thấu bản chất.”

Ân Hậu giúp đỡ giải thích, “Thuận thế mà đi, nghịch thế mà động... Cùng cao thủ so chiêu, biết rõ nội lực không so được với việc nắm rõ tình huống, lựa chọn đối kháng với y là một cách làm ngu ngốc. Gió quá mạnh

mẽ, vậy thì cứ nương theo gió mà đi, gió đi tới đâu người liền theo tới đó! Đây mới chính là công phu của Thiên Tôn.”

Tiểu Lương Tử suy nghĩ, cũng coi như đã hiểu, “Bọn họ đi theo nội lực của Thiên Tôn ư?”

Vô Sa đại sư nở nụ cười, chỉ chỉ Ân Hậu, “Hắn và Thiên Tôn tuy rằng đều là đồ đệ của Yêu Vương, nhưng cách mà Yêu Vương dạy hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau, bởi vì hai người đó tính cách bất đồng.”

Công Tôn hiểu kì, “Phương pháp bất đồng thế nào?”

Ân Hậu nói, “Ta đấu cùng trời đất, Lão Quỷ kia lại cùng trời đất tồn tại, vốn là Yêu Vương nói như thế.”

“A Di Đà Phật.” Vô Sa đại sư cảm khái, “Tính cách Bạch Quỷ Vương cùng Ma Vương đều là nghịch thiên mà đi, Thiên – Địa – Nhân đều cùng bọn họ thủy hỏa bất dung, cho nên bản tính hiếu chiến, xu hướng phản nghịch từ từ lớn dần bên trong, võ công cương mãnh, Thiên Tôn cũng là trường hợp đặc biệt nằm trong ba Thiên – Địa – Nhân, thuận cảnh thuận thế, thiên chi kiêu tử, khả năng thiên phú, y chính là tự nhiên mà thành, lôi kéo võ công.”

“Vậy còn đại sư thì sao?” Công Tôn hỏi Vô Sa.

Đại hòa thượng cười, “Ta là nhà sư, không thuận cũng không nghịch, rời xa thế sự, tránh gây chuyện thị phi!”

“Thời điểm trước kia khi Bạch Ngọc Đường đi theo Thiên Tôn học công phu, nhất định có nói với nó mấu chốt võ học của chính mình. Cho nên người thứ nhất có thể thông suốt, không ai khác chính là Bạch Ngọc Đường.”

“Mặt khác ba người kia khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường biến mất liền hiểu đã xảy ra chuyện gì ư?” Công Tôn hỏi.

“Cái đó là chuyện tất nhiên.” Ba vị lão nhân trầm miệng một lời, “Đứa nhỏ nhà ta rất thông minh!”

Lời vừa dứt, lập tức phong vân trên sân tập huấn bỗng nhiên biến đổi, tuyết dày trong nháy mắt ngừng rơi, một tiếng “rầm” vang lên... Bông tuyết lại biến trở về trạng thái mưa to ban nãy.

Đương lúc này xuất hiện vài bóng dáng ở giữa sân tập võ.

Thiên Tôn đứng ở chính giữa, tứ phía đã bị bốn người trẻ tuổi vây quanh, bốn người binh khí đầy đủ, sáng khoải đem Thiên Tôn vây ở trung tâm.

“Ha ha ha!” Thiên Tôn ngẩng mặt lên trời cười lớn, thực sự vui vẻ.

“Bắt được rồi!” Công Tôn không hiểu vì sao cũng mừng lây.

“Kỳ lạ quá đi! Thiên Tôn bị tóm mà còn vui vẻ như vậy nha!” Tiểu Lương Tử khó hiểu.

“Coi như bốn tiểu tử này đã đi được bước đầu tiên trong việc tìm hiểu sắc thái của Tuyết Trung Kính.” Ân Hậu khoanh tay vui mừng gật gật đầu.

“Lão Quỷ kia đương nhiên rất vui vẻ.” Yêu Trường Thiên bĩu môi, “Có thể bắt được y trong Tuyết Trung Kính cũng không dễ dàng gì đâu.”

“Thời điểm năm xưa khi Yêu Vương mới dạy y công phu này, y đã lập tức phát hiện được huyền bí trong đó.” Ân Hậu lắc đầu, “Ngọc Đường có đủ thông minh, suy nghĩ một lát đã hiểu thấu đáo... Nhưng mà Lão Quỷ kia không hề nghĩ ngợi, Yêu Vương vừa biến mất, y cũng liền biến mất theo.”

“Khi ấy... Thiên Tôn bao nhiêu tuổi?” Tiểu Lương Tử ngưỡng mặt nghiêm túc hỏi Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn chăm chăm nhóc một lát, nói, “Nhỏ hơn con một tuổi.”

Tiểu Lương Tử ngây người tại chỗ.

Yêu Trường Thiên thấy đồ tôn của mình bị đả kích, lập tức vươn tay xoa xoa đầu của nhóc.

Vô Sa đại sư cũng biết quá khứ này nên đành an ủi Tiểu Lương Tử, “Mỗi người ai mà chẳng có sở trường riêng! Đừng nhìn lúc y lớn bằng con, ngốc tới nỗi ngay cả về nhà cũng lạc đường!”

Tiểu Lương Tử dờ khóc dờ cười – Thiên Tôn hiện tại ngay cả trở về nhà mà cũng lạc đường nha, ở Khai Phong Phủ chuyển ba vòng ông ấy còn lạc đường đấy!

“Bọn họ làm thế nào để bắt được Thiên Tôn?” Công Tôn lôi kéo đám đông trở về chủ đề tỉ võ trên sân tập võ.

“Con biết!” Tiểu Lương Tử vội vàng giơ tay.

Trâu Lương cùng Túc Thanh cũng nhìn Tiểu Lương, hai người bọn họ còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, đứa nhỏ này vậy mà có thể hiểu được sao?

“Ồ?” Yêu Trường Thiên vỗ vỗ cái đầu quả dưa của nhóc, “Con hiểu?”

“Gió tuyết lúc này là một hướng đi, chứng tỏ dấu hiệu của nội lực cũng tương tự vậy, có thể là một dòng chảy, chỗ này nhỏ như vậy, nội lực của Thiên Tôn chỉ có thể đảo quanh ở bên trong sân tập võ! Giống như một vũng nước có vài phiến lá rơi xuống, vô luận nước có đảo quanh thế nào trong vũng nước, chỉ cần nước không chảy ra khỏi cái vũng ấy thì vài phiến

lá kia sớm muộn gì cũng sẽ va vào nhau! Cho nên bọn sư phụ chỉ cần đuổi kịp nội lực của Thiên Tôn, nương theo hướng đi của luồng nội lực kia là có thể bắt được ông ấy!”

Tiểu Lương Tử nói xong, ba lão đầu liền bị nhóc chọc cho cười ha ha.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Tiểu Lương Tử thật thông minh!”

Tiểu Lương Tử vui sướng lắc lư cái đầu.

Đạo lý này nhóc con giải thích vô cùng dễ hiểu, không chỉ có Túc Thanh và Trâu Lương, ngay cả Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử cũng hiểu.

“Nhưng bắt được không có nghĩa là sẽ giành phần thắng!” Ân Hậu nói, “Vừa rồi Tiểu Lương Tử cũng đã nói, muốn vài phiến lá chạm vào nhau điều kiện tiên quyết chính là, ở trong một vùng nước!”

Đang trong lúc nói chuyện, mưa gió lần nữa chậm lại, tuyết dày lại xuất hiện... Chẳng qua lần này, gió tuyết hỗn loạn hơn, thậm chí còn xuất hiện trường hợp mưa tuyết chồng chất lên nhau.

“Ái chà!” Tiểu Lương Tử giật mình, “Nội lực không đều!”

Mọi người trong nháy mắt liền hiểu – Nội lực bị trống! Bên trong vùng không có nước.

“Chiêu ban này không thể thực hiện được nữa...” Trâu Lương cau mày.

“Ồ?” Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ về phía trước, “Tuyết dày mới vừa rồi nổi thành một mảnh đó!”

Mọi người nhìn theo tay của Tiểu Tứ Tử, mới vừa rồi mưa tuyết còn chồng chất trên sân tập võ, trong giây lát tuyết dày lại bay tán loạn.

“Ồ!” Vô Sa đại sư gật đầu, “Bổ sung khiếm khuyết!”

“Đoán ra rồi à!” Yêu Trường Thiên và Ân Hậu cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Là Bạch Ngọc Đường bổ sung lại chỗ nội lực bị trống sao?” Túc Thanh hỏi.

Trâu Lương cũng gật đầu, “Cũng đồng dạng là nội lực hàn vô cực, tuy rằng vẫn kém so với Thiên Tôn, nhưng để bù vô mấy lỗ hổng này thì dư giả...”

“Nhưng bổ sung thế nào?” Tiểu Lương Tử khó hiểu, “Nội lực của Bạch đại ca cũng có thể hóa thành gió tuyết à?”

Lúc này, đám người Ân Hậu cũng biểu thị sự giật mình.

“Giống hết thời điểm khi Lão Quỷ học chiêu thức đó... Tự học!” Ân Hậu lẩm bẩm, “Mặc dù chưa hoàn thiện, nhưng y đúng là đã học xong...”

“Thiên Tôn bí mật mang theo hàng lậu nha.” Yêu Trường Thiên oán trách, “Đây là biện pháp truyền dạy Tuyết Trung Kính đã qua biến cho đồ đệ của hắn.”

“Cứ thế liền học xong rồi?” Tiểu Lương Tử khiếp sợ.

“Tuy rằng nói chỉ cần nhìn một cái là có thể đem nội lực phân tán, còn có thể bắt kịp tốc độ của Lão Quỷ cũng đã tính là tương đối giỏi rồi, nhưng mà...” Ân Hậu lắc đầu, “Tuyết Trung Kính vẫn còn ẩn giấu nhiều điều phía sau, dựa vào một mình Bạch Ngọc Đường vĩnh viễn không đủ, mặt khác ba đứa kia cũng phải nghĩ cách tìm biện pháp thôi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 85: Vô Chỉ Chi Cảnh

Edit: Fin & Linh

Beta: Linh & Po

Nội lực Thiên Tôn bị cắt đứt, được Bạch Ngọc Đường thành công bổ sung.

Triển Chiêu, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hoả đều biết Bạch Ngọc Đường đang cố gắng không để cho chuyện bọn họ không theo kịp Thiên Tôn lúc trước lại xảy ra, mà trên thực tế nội lực của hai người có độ chênh lệch với nhau rất lớn, thời gian Bạch Ngọc Đường có thể duy trì nguyên cục diện này hẳn sẽ không kéo dài lâu lắm.

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hoả không đau lòng cho Bạch Ngọc Đường nhưng Triển Chiêu lại đau lòng. Cái gọi là cái khó ló cái khôn, Triển Chiêu một khi gặp chuyện có liên quan đến Bạch Ngọc Đường, về điểm này một người bình thường nay lại hoàn toàn mạo muội liều lĩnh, không phải chỉ là một trăm chiêu sao! Dù nội lực Thiên Tôn có cường thịnh đến đâu thì cũng chỉ có hai tay, giờ cứ thử xem ai nhiều tay hơn!

Nghĩ xong, Triển Chiêu nhún người nhảy lên, dựa vào nội lực của Thiên Tôn nhảy vào trung tâm gió tuyết.

Lâm Dạ Hoả và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau một cái, thấy Triển Chiêu nhảy lên cao, hai người bọn họ đều không hện mà hướng theo bóng lưng của y, tấn công hạ bàn!

“A.”

Ân Hậu, Vô Sa, Yêu Trường Thiên đang ở bên ngoài xem trận đấu đều nhướng mi, “Phối hợp rất ăn ý!”

Bên trong gió tuyết trước mắt bọn họ là mấy cái bóng người đang quần quanh nhau, đánh đến trời đất mù mịt.

Tiểu Tứ Tử thú vị mà dụi dụi mắt, “Thật nhiều người chui vào nha...”

“Oa! Triển đại ca chạy tán loạn khắp trời luôn!” Tiểu Lương Tử cũng rối rắm, “Đây là công phu gì vậy?”

“Không phải công phu gì cả!” Ân Hậu nở nụ cười, “Chẳng qua chỉ là con mèo nhỏ bị bức đến nóng nảy mà khua loạn móng vuốt thôi.”

“Vậy cũng được sao?” Công Tôn mở to mắt.

“Đương nhiên.” Yêu Trường Thiên và Vô Sa đều gật đầu, “Thiên Tôn đang bị Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hoả gắt gao ngăn lại nên mới bắt không được con mèo nhỏ kia!”

Ân Hậu khoanh tay, “Đừng nói Lão Quỷ kia đang phải phân tâm đối phó với ba người, cho dù có toàn tâm toàn ý cũng rất khó có thể bắt giữ Chiêu Nhi được.”

“Ba mươi chiêu!” Yêu Trường Thiên nhướng mày.

Công Tôn cùng và Tiểu Tứ Tử đều giật mình, “Vậy cũng có thể tính ra được hả?”

“Triển đại ca thật là lợi hại!” Tiểu Lương Tử vui vẻ, “Như vậy có thể dễ dàng chống đỡ được một trăm chiêu rồi!”

Tiêu Lương vừa nói xong, chợt nghe Ân Hậu cười vài tiếng, “Cho nên mới nói chỉ là trò đấu pháp của trẻ con... Quá ngây thơ rồi.”

“Chiêu này của Triển Chiêu rất thông minh, chẳng qua...” Vô Sa đại sư lắc đầu, “Đừng quên, từ nãy đến giờ, Thiên Tôn chỉ phòng thủ chứ không tấn công.”

“Nghĩa là sao ạ?” Tiểu Lương Tử ngược mặt hỏi.

“Ý là...” Yêu Trường Thiên cười một tiếng, “Cho các người năm mươi chiêu.”

Mọi người đều nhảy dựng lên, kinh hãi nhìn ba vị lão nhân – Tổng cộng là một trăm chiêu, nhưng giờ lại nhường hẳn năm mươi chiêu, nhiều như vậy?

“Bốn mươi rồi.” Yêu Trường Thiên tiếp tục đếm số.

Lúc này, chỉ thấy Ân Hậu khẽ cau mày, ‘Chặc’ một tiếng.

“Sao thế ạ?” Tiểu Lương Tử vội hỏi.

“Chiêu Nhi chỉ có thể chống đỡ hết mức được năm mươi chiêu là cùng.” Ân Hậu lắc đầu.

“Tại sao chứ?” Trâu Lương và Túc Thanh không hiểu, “Thiên Tôn đâu bắt được hẳn!”

“Tuy không bắt được nhưng mà nội lực của nó lại không theo kịp.” Ân Hậu thở dài, “Một cửa này, nó vẫn không qua được.”

Yêu Trường Thiên tìm một cái cây mà dựa vào, vừa tiếp tục xem vừa nói, “Thiên Tôn nhường năm mươi chiêu này, không phải là vì muốn giúp ngoại tôn người khai thông sao? Suy cho cùng cũng yêu thương người.”

Tiểu Lương Tử một bên nắm tay Yêu Trường Thiên một bên nắm tay Ân Hậu, lắc lắc, “Nói rõ một chút, con nghe không hiểu nha!”

“A di đà phật.” Vô Sa đại sư nhẹ nhàng thở dài, “Sở dĩ Thiên Tôn được xưng là người có khả năng thiên bẩm, bởi vì y có năng lực đặc biệt mà người luyện võ bình thường cho dù có cầu cũng không tài nào có được.”

“Con biết.” Tiểu Lương Tử còn giơ tay lên trước cả Túc Thanh và Trâu Lương, “Bởi vì nội lực Thiên Tôn không có giới hạn cao nhất phải không ạ?!”

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu đều giật mình nhìn Tiểu Lương Tử, “Sao con biết?”

“Sư phụ con nói.” Tiểu Lương Tử nói, “Sư phụ nói, ngoại trừ Ân Hậu không ai có thể đánh ngang tay với Thiên Tôn được, bởi vì nội lực của Thiên Tôn là vô tận, cho dù không đánh nhau nhằm tiêu hao hết nội lực, ông ấy vẫn có thể làm hao kiệt nội lực kinh người của tận mấy trăm cao thủ.”

Vô Sa đại sư gật đầu, “Không tồi, đó cũng là lý do tại sao năm đó Yêu Vương trao cho Thiên Tôn một trăm năm nội lực, nhưng y lại không bị tẩu hỏa nhập ma mặc dù theo đạo lý là phải bị. Phải biết loại nội lực này và thân thể cùng tinh thần chịu tải năng lực cũng giống như dạ dày ăn bao nhiêu tấn cơm, nếu Yêu Vương cho một kẻ bình thường một trăm năm nội lực, lúc ấy có thể khẳng định chắc chắn là hắn sẽ chết vì không chống đỡ nổi rồi.”

“Đó cũng là khả năng thiên bẩm của Ân Hậu ạ?” Tiểu Lương Tử tò mò hỏi.

Ân Hậu lắc đầu.

“Tuy không phải nhưng người Ân gia lại có một đặc điểm.” Vô Sa đại sư nói, “Nội lực của Ân Hậu, có thể tuần hoàn đi khắp cơ thể, đây có lẽ cũng là một loại không có giới hạn khác.”

“À!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Cho nên lực của Ân a di mới lớn đến thế, nội lực giống như vô tận vậy.”

“Cái này thì không phải.” Ân Hậu cũng lắc đầu, “Lan Từ không hề học được.”

“Hả?” Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Ân Hậu.

“Không phải ai cũng có thể học được.” Ân Hậu lầm bầm.

“Nguồn gốc hết thảy công phu của Ân Hậu chính là ở chỗ loại tuần hoàn nội lực này.” Đại hòa thượng lắc đầu, giải thích giúp, “Khinh công Yến Tử Phi và Ma Vương Thiểm, đều phải có điều kiện nội lực kia mới có thể học thành được, loại nội lực kia gồm hai giai đoạn, giai đoạn mới vào thứ nhất, ở giai đoạn này có thể nắm giữ Yến Tử Phi, nhưng so với cách đánh khác, vẫn là Chích Bàn Yến Tử(20), bay không nhanh nhậy không cao tất sẽ có cực hạn, bay một hồi liền bất động. Nắm giữ Yến Tử Phi một cách chân chính, mới có thể sử dụng công phu Ma Vương Thiểm, nói cách khác, cần đột phá cực hạn của nội lực, chân chính thức tỉnh nội lực tuần hoàn.”

(20)Chim én béo, ý chỉ mới chỉ nắm giữ được Yến Tử Phi chứ không thể vận dụng linh hoạt, lại hơi chậm chạp

Ân Hậu than nhẹ một tiếng, “Đó chính là chướng ngại, nếu vượt qua được thì chính là thiên tài, qua không được, thì chỉ mãi là nhân tài.”

“Triển đại ca không qua được?” Tiểu Lương Tử kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử cũng không hiểu, “Miêu Miêu rõ ràng là con chim én gây nha, sao lại béo ọ?”

“Nó bây giờ rất béo.” Ân Hậu chỉ tay.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên, động tác của Triển Chiêu rõ ràng đã hơi chậm lại, mà số chiêu cùng Thiên Tôn so chiêu đã vượt qua bốn mươi lăm chiêu.

Ân Hậu cau mày, “Tên nhóc con lúc này mới biết trời cao đất rộng, từ nhỏ đến lớn toàn dựa vào việc xương cốt nhẹ nhàng trời cho, dù có nháo loạn khắp trời cũng không ai trị được nó.”

“Có phải Triển đại ca đang thờ gấp không?” Tiểu Lương Tử sốt ruột.

“Nó đang muốn bình ổn lại, nhưng Lão Quỷ kia lại không cho!” Yêu Trường Thiên cười xấu xa, “Nhìn gáy toàn mồ hôi kìa.”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn cả buổi cũng không thấy rõ biểu tình gì của mấy người đang đánh nhau trong gió tuyết kia, buồn bực nghĩ sao Yêu Trường Thiên có thể thấy Triển Chiêu cả gáy toàn mồ hôi được.

Dần dần gần, trong đôi mắt to tròn của Tiểu Tứ Tử, phản chiếu năm thân ảnh đang giao chiến ở phía trước, càng ngày càng rõ ràng.

“Là ảo giác sao?” Công Tôn nhin không được hỏi, “Hình như gió tuyết đang nhỏ đi...”

“Xem ra Ngọc Đường cũng đã gần đến cực hạn.” Ân Hậu cũng có chút bất đắc dĩ.

Đám người Liệt Tâm Dương cùng Tô Lâm đang vây xem vẫn duy trì trạng thái há hốc mồm ngây ra như phỗng – Bạch y nhân kia là ai? Triệu

Phổ và Lâm Dạ Hoả cùng liên thủ đánh hạ bàn y, y không hề đánh trả mà lại tránh đi, hai đại cao thủ này ngay cả vạt áo y cũng không chạm vào được, mà một tay của bạch y nhân kia còn đặt ở sau lưng, tay còn lại thì ứng phó với công kích của Triển Chiêu, cũng chẳng buồn đánh trả, cứ như đang chơi đùa với con mèo nhỏ, người tới thì ta chặn.

Rốt cuộc Tiểu Lương Tử cũng không nhịn nổi, hai mắt sáng như sao, cầm tay Yêu Trường Thiên vừa lắc vừa cọ, “A a a a! Lợi hại! Thật là lợi hại nha, sư công, Thiên Tôn thật là lợi hại khó trách người đánh không lại ông ấy!”

Khoé miệng Yêu Trường Thiên co gập kịch liệt, vươn tay ấn đầu Tiểu Lương Tử lắc trái lắc phải, “Tên nhãi con nhà người ai nói ta đánh không lại y hả! Chỉ có con hồ ly thôi Ngân Yêu Vương kia lão tử mới đánh không lại...”

Lời còn chưa dứt, xung quanh bỗng nhiên vang lên một tiếng “Ầm”.

Ân Hậu và Vô Sa đại sư đều mở miệng cùng lúc, “Tới rồi!”

Mọi người cả kinh – Năm mươi chiêu... Đã đến cực hạn!

Chỉ thấy nội lực của Bạch Ngọc Đường bị kiềm hãm, bên trong không một tiếng động, gió tuyết giữa không trung dường như đang tụ lại rồi lại bỗng bay tán loạn.

Triển Chiêu cũng vừa rút lui, muốn hít một hơi khí.

Trong nháy mắt, khoé miệng Thiên Tôn bỗng hiện lên một nét cười, cánh tay vốn vẫn đặt sau lưng đột nhiên đánh xuống mặt đất một cái...

Một tiếng “ầm” vang lên, mọi người liền cảm thấy nghênh diện là một trận cuồng phong đang đánh úp lại, vô cùng mãnh liệt.

Ân Hậu và Yêu Trường Thiên cùng khoát tay... Tiểu Tứ Tử cùng bọn Công Tôn mới không bị gió thổi bay đi, mà cây cối xung quanh sườn núi “rầm” một tiếng, toàn bộ đều ngã về một hướng.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ hô một tiếng “Không ổn”, dù hai tay đã dùng binh khí che chắn nhưng vẫn bị luồng nội lực kia làm cho cả người phải chấn động bay đi.

Vô Sa đại sư cùng Yêu Trường Thiên nhìn thấy đồ đệ nhà mình bay ra bên ngoài, nhin không được mǎng một tiếng, “Không có tiền đồ!”

“Triển đại ca không bay a...” Tiểu Lương Tử tò mò.

“Bởi vì Lão Quỷ kia không đánh nó.” Trên mặt Ân Hậu xuất hiện biểu tình kinh ngạc, Yêu Trường Thiên và Vô Sa cũng hít một hơi khí.

Chỉ thấy sau khi Thiên Tôn dùng một chiêu đánh văng Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa, lại không hề để ý tới Triển Chiêu đang thở gấp ở một bên mà rải từng bước một mang theo nội kinh, thân hình bỗng nhoáng một cái.

Mọi người nháy mắt, Thiên Tôn đã xuất hiện ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn... Chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Ngăn giữ Thiên Tôn lâu như vậy gần như đã làm tiêu hao hết nội lực của Bạch Ngọc Đường, bởi vậy lúc này nội lực không khỏi bị đình trệ.

Việc Thiên Tôn đang xuất hiện ở trước mắt tạm thời không nói, Thiên Tôn lúc này và lúc bình thường mà hắn nhìn thấy hoàn toàn khác nhau, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm giác được toàn thân rất đau đớn, người vậy xem bên ngoài đều sững sốt kinh hô ra tiếng.

“Nha a!” Tiểu Tứ Tử kêu lên.

Vì sao Tiểu Tứ Tử lại kêu? Bởi vì Bạch Ngọc Đường đang bắt đầu bị kết băng!

Thiên Tôn nâng tay, đánh một chưởng xuống đồ đệ đang dần bị băng tuyết vây khốn, ý kia... Kết quả của một chưởng này sẽ lấy đi tính mạng hẳn.

Vô Sa đại sư và Yêu Trường Thiên cũng cả kinh.

Bạch Ngọc Đường trợn to hai mắt, cả người cứng ngắc không cách nào nhúc nhích được, cùng lúc đó, hẳn cảm nhận được cả người Thiên Tôn đang phát ra sát khí từ trước tới nay chưa từng có...

Xa xa, Yêu Trường Thiên vươn tay giữ lấy Tiểu Lương Tử, Tiểu Lương Tử mới không nhũn người ngồi bệt xuống đất.

Túc Thanh và Trâu Lương đều cảm giác được hai chân mềm nhũn – Đây là sát ý mà chỉ người luyện võ mới có thể cảm nhận được... Loại cao thủ như Triệu Phổ hay Triển Chiêu, lúc toàn tâm toàn ý muốn đại khai sát giới, loại sát khí này có thể khiến cho binh lính bình thường phải run chân đứng không vững, huống chi là cao thủ có cấp bậc như Thiên Tôn.

Mà lúc này sát ý mạnh mẽ khiến chim chóc sợ hãi bay vô số, mọi người đang vây xem đều cảm thấy lông tơ cũng dựng đứng cả lên, Thiên Tôn thật sự muốn giết Bạch Ngọc Đường ư?! Hay là bị mất khống chế?

Chỉ nghe giữa không trung vang lên tiếng kêu thảm thiết của Yêu Yêu, Hải Long Tích màu trắng xông thẳng về hướng Thiên Tôn, ngay cả nó cũng cảm giác được Thiên Tôn muốn đoạt tính mạng chủ nhân của nó.

Bạch Ngọc Đường nhìn gương mặt lạnh băng không chút độ ấm kia của Thiên Tôn, trong lòng nảy sinh một cảm giác mà từ lúc chào đời tới nay chưa từng có – Sợ hãi.

Thiên Tôn đánh một chưởng không chút lưu tình nào về phía đỉnh đầu của Bạch Ngọc Đường.

Tim của mọi người cũng sắp vọt thẳng lên tận cổ họng, đột nhiên một thân ảnh màu đỏ xông vào giữa hai người, xung quanh đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó hồng quang chợt lóe...

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu khoát tay, hai luồng nội lực liền bao phủ lấy mọi người, thân thể to lớn của Vô Sa đại sư đi lên phía trước chặn lại, ngăn trở ánh hồng quang chói mắt kia.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ bị nội lực Thiên Tôn trực tiếp ném vào trong rừng cây ban nãy không nhận được chửi thề một câu, vội vàng quay đầu đi đưa tay lên che mắt... Sau đó là một tiếng nổ “oành” vang dội, hồng quang bùng nổ ngay tại chỗ.

Trong ánh hồng quang chói lòa, mọi người cảm nhận được hai tai ù đi trong chốc lát, trong đầu vang lên từng tiếng ong ong, xung quanh nổ “bùm bùm”, đám chim đang bay vừa rồi đều bị sát khí của Thiên Tôn làm cho hoảng sợ mà ngã xuống...

Sau khi Liệt Tâm Dương quỳ xuống thì cũng không đứng lên nổi nữa.

Đồng thời, “oành” một tiếng, Yêu Yêu vừa rồi anh dũng nhào qua cứu Bạch Ngọc Đường nghiêng thân té xuống, sau khi rơi xuống thì lắc lư trái phải vài vòng cứ như đang say rượu, cuối cùng “rầm” một tiếng ngã xuống đất, choáng váng rồi ngất xỉu.

Công Tôn ngây ngơ nhìn chăm chăm Yêu Yêu trên mặt đất... Tình huống này thật quen thuộc, hình như trước đây Yêu Yêu cũng đã từng bị loại hồng quang này chấn cho ngất xỉu một lần rồi thì phải...

Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư đều theo bản năng mà nhìn Ân Hậu.

Lúc này, trong mắt Ân Hậu vẫn còn lưu chuyển hồng quang chói mắt vừa rồi kia, ý cười từ trong đáy mắt toát ra, trên mặt là loại tình cảm hưng phấn trước nay chưa từng có...

Là Ma Vương Thiêm!

Mọi người hít sâu một hơi – Một chiêu vừa rồi của Triển Chiêu, là Ma Vương Thiêm chân chính!

Ân Hậu nghiêng rằng – Quả nhiên là “Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang(21)“, mình trước kia không nỡ đánh Triển Chiêu, nên đứa nhỏ mãi vẫn không đánh vỡ được điểm mấu chốt, lần này Lão Quỷ muốn một chưởng đập chết Bạch Ngọc Đường, mèo nhà ông liền gấp gấp đến độ khai thông ngay tại chỗ!

(21)Có thể hiểu nôm na là muốn đạt được một mục đích nào đó, hoặc thu được lợi ích càng lớn, thì càng phải trả một cái giá đắt xứng đáng với điều đó.

Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư theo bản năng mà nhìn Công Tôn cùng Trâu Lương, có cảm giác được gợi ý... Hóa ra dạy đồ đệ còn có thể xài phương pháp như vậy nữa hả? Biện pháp tốt!

Nhìn lại bên trong sân đấu... Thiên Tôn xuất hiện cách phía ngoài mười bước, trước mắt y là một bức tường băng đã bị vỡ vụn, những mảnh băng vỡ tan tành theo gió bay tán loạn.

Đối diện Thiên Tôn, là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng chung một chỗ.

Băng trên người Bạch Ngọc Đường đã tiêu tán, nhưng phía sau lưng hắn lại có băng lan tràn.

“A?” Yêu Trường Thiên nhướn mày, “Khai thông không chỉ có Tiểu Miêu a...”

Tất cả mọi người ngược mặt, mắt thấy tầng băng đang bắt đầu lan tràn lên cao, từ từ, phía sau Bạch Ngọc Đường xuất hiện một hình người bị đóng băng, đó chính là hình thái của Giao Giao, chẳng qua là...

Trước kia, Bạch Ngọc Đường hay dùng cách đóng băng để mọi người có thể được chiêm ngưỡng qua hình thái của Giao Giao, nhưng mà hình thể của Giao Giao đang xuất hiện lúc này, gần như cao lớn gấp đôi lúc trước.

Hai tay to lớn của giao nhân che chở cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nội lực lưu chuyển cuồn cuộn, tầng băng dần lưu động rồi biến thành ánh nước, sau đó hóa thành làn hơi... Tản đi không thấy nữa.

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt, nhìn thấy giao nhân to lớn phía sau, cũng không nói nên nổi lời gì...

Giao Giao không chỉ lớn hơn mà hình dáng còn trở nên lúc ẩn lúc hiện, nghĩ đến việc nguồn nội lực này tương liên cùng với mình, dường như có thể tùy ý khống chế, vừa rồi khi nguồn nội lực kia chặn lại ảnh hưởng của Ma Vương Thiểm đối với mình, cũng đã chặn luôn nội lực mà Thiên Tôn đánh tới.

Còn Triển Chiêu lại cúi đầu nhìn hai tay của mình, cảm thụ nguồn nội kình đang tuần hoàn bên trong cơ thể, hai chân vô cùng nhẹ! Cả người cũng rất nhẹ... Cứ như sức nặng cơ thể không hề tồn tại, chỉ cần nhẹ nhàng tung người lên một cái, là có cảm giác như thể sẽ bay lên những đám mây.

Lúc này, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa cũng đã trở lại.

Vô Sa, Yêu Trường Thiên đều nhìn đồ đệ nhà mình – Không được thua kém a, một trăm chiêu này của Thiên Tôn chính là thứ mà nghìn vàng cũng không mua được!

Còn Ân Hậu lại là nhìn Thiên Tôn, bên tai tựa hồ nhớ tới lời Ngân Yêu Vương từng nói, “Biết vì sao Tiểu Du là tên đại ngốc nghếch không? Bởi vì nó làm gì cũng không dùng đến đầu óc... Nó rất ngốc, người lại quá thông minh, cho nên nếu người có chuyện gì không nghĩ ra, nhớ phải hỏi nó.”

Trên bầu trời gió tuyết lại xuất hiện.

Thiên Tôn lại bị vây ở giữa một lần nữa vẫy vẫy tay áo, phúi đi băng vụn trên vai, vui tươi hơn hờ vẫy tay với bốn người một cái, “Còn năm mươi chiêu nữa, lại đến nào!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 86: Nan Thành Chi Viêm

Edit & Beta: Fin

Thiên Tôn dùng năm mươi chiêu, đã khiến cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng lúc khai thông, hai người rốt cuộc cũng đã phá bỏ giới hạn của bản thân, một người có thể đem nội lực tuần hoàn khắp cơ thể, một người khác bước đầu sơ dò Tuyết Trung Kính, hơn nữa còn thành công nuôi Giao Giao lớn gấp đôi.

Trên nghĩa nào đó mà nói, có thể nói Thiên Tôn rất dụng tâm lương khổ(22), nhưng lại nhìn theo cách khác thì hoàn toàn không phải là chuyện như vậy...

(22)Muốn tốt cho người khác mà người khác lại không hề hay biết

Thiên Tôn ngoắc ngoắc tay, kêu bốn người bọn họ trở lại, một bên mỉm cười nhìn bốn người kia, “Các người giằng co này giờ suốt năm mươi chiêu nhưng ngay cả một sợi tóc của Bốn tọa cũng không chạm vào được, các người đúng là đồ thùng cơm mà!”

Mọi người nghe xong cũng hít một hơi khí – Bốn người này cũng có ngày bị chửi là thùng cơm.

Vừa châm chọc vài câu, Thiên Tôn vừa thở dài một hơi, “Ai! Hòa thượng, người nói xem có phải người dạy dỗ nó không tốt không, đánh cả buổi rồi mà ngay cả chút lửa cũng không thấy là sao?”

Mọi người nghe lời này, cũng đều nhìn Vô Sa đại sư, khó hiểu – Lửa gì?

Lúc này, không đợi đại sư Vô Sa trở nên nóng nảy, Tiểu Lương Tử đã nhảy dựng lên nói trước, “Chiêu đó của Hỏa Kê lúc linh lúc không linh! Lúc mấu chốt bình thường đều không dễ xài đâu.”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cùng nhìn Lâm Dạ Hỏa – Nói gì đấy?

Lâm Dạ Hỏa lúng túng, ghen nói một câu, “Xong rồi...”

Chỉ thấy sau khi Thiên Tôn nghe lời của Tiểu Lương Tử, hơi sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười trông có chút hả hê, “Quả nhiên giống với hòa thượng kia...”

Thiên Tôn còn chưa dứt lời, mọi người liền nghe thấy một tiếng “ầm” vang lên.

Chỉ thấy cây thiền trượng của đại sư Vô Sa đập mạnh xuống đất, bọn Công Tôn cũng bị dọa sợ đến giật mình.

Vô Sa đại sư vốn luôn ôn hòa lúc này tức giận đến mức cả gương mặt đều đỏ bừng, quai hàm bạnh ra, giơ chân chỉ đồ đệ mình, “Tên đồ đệ đàn người còn đứng ở đó làm gì? Cạo sạch tóc tên Bạch Mao kia cho vì sư!”

Mọi người há to miệng nhìn đại sư Vô Sa.

Đại hòa thượng sau khi phát giận xong thì mới có phản ứng, vội vàng thu liễm, “A di đà phật...”

Đám người Công Tôn vạn phần ngạc nhiên, đại sư Vô Sa thường ngày chẳng chặc ổn trọng, hơn nữa phật hiệu Thánh tăng là vô biên, đã sớm nhìn

thấu hết thấy mọi tứ trên cõi đời này, thế mà giờ lại bị mấy câu nói của Thiên Tôn chọc cho tức giận đến giờ chôn.

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu cũng nhìn nơi khác, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại hiểu rõ, có thể chọc cho hòa thượng này phải tức giận, cũng chỉ có mỗi Thiên Tôn mà thôi.

Thiên Tôn thấy Vô Sa nóng nảy, liền hạ thấp giọng nói với Lâm Dạ Hỏa, “Người đừng nhìn hiện tại sư phụ người béo núc ních như tượng phật Di Đà, khi còn bé chỉ là Tiểu hòa thượng ốm nhom.”

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, quay đầu lại nhìn sư phụ mình, “Ốm nhom á... ốm...”

Cả gương mặt đại hòa thượng cũng đỏ bừng, “Người im miệng ngay! Tỷ võ thì tỷ võ đi, nói nhiều như vậy làm gì!”

Nhìn tình cảnh này, trí nhớ Ân Hậu bỗng bị kéo trở lại rất lâu trước đây...

Thời điểm lần đầu gặp được Vô Sa là lúc ông và Thiên Tôn lần đầu tiên cùng Yêu Vương xuống núi, sau đó trên đường vô tình gặp được, Vô Sa là người bạn đầu tiên cùng lứa tuổi mà bọn họ gặp được, cũng chính là người thứ nhất mà bọn họ kết giao, một bằng hữu chân chính đúng nghĩa.

Chẳng qua là lúc ban đầu, tên “bằng hữu” này và Thiên Tôn lại hoàn toàn không hợp cạ nhau.

Nói đến Ân Hậu và Thiên Tôn, hai người bọn họ tuy giữa tính cách có sự bất đồng lớn nhưng bản chất lại tương cận gần kề, vốn cùng sống chung lại lớn lên bên nhau nên vô cùng hiểu rõ, nhưng mà Vô Sa và Thiên Tôn, tính cách lại hoàn toàn trái ngược.

Từ lần đầu tiên đại sư Vô Sa và Thiên Tôn gặp mặt, đã thành đối thủ một mất một còn.

Ân Hậu còn nhớ rõ, lúc ấy Tây Vực không yên ổn, rất loạn lạc, thời điểm bọn họ đi ngang qua một thôn trang có nghe đồn gần đây có Tuyết yêu tác quái, chuyên ăn thịt lữ nhân lạc đường trong núi.

Vừa đúng lúc ngân Yêu Vương lúc ấy có một số việc muốn làm, không rảnh để trông chừng Thiên Tôn và Ân Hậu, liền một cước đá hai bé con còn nhỏ xíu vào trong núi... Sau khi Ân Hậu đi theo Thiên Tôn vòng vo mấy vòng thì thành công bị lạc đường!

Lúc hai bé con lạc đường thì đụng phải thứ gọi là “Tuyết yêu” kia, hóa ra đó chỉ là một nhóm sơn tặc mặc áo bông màu trắng cải trang thành Tuyết yêu giết người cướp của mà thôi.

Thiên Tôn bèn làm thịt những tên sơn tặc kia, sau khi thịt xong bọn chúng thì vô tình gặp được Tiểu hòa thượng Vô Sa đang xuống núi trốn củi ở gần miếu.

Cũng là lần đầu tiên, Tiểu hòa thượng kia nhận lầm Thiên Tôn thành Tuyết yêu.

Cứ thế, hai người liền bay vào đánh nhau.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trên giang hồ lúc ấy, người có thể chống đỡ qua mười chiêu của Thiên Tôn vốn không nhiều lắm, thế mà Tiểu hòa thượng nhìn như bình thường này võ nghệ cũng khá cao cường.

Ân Hậu cũng không buồn khuyên can làm gì, đi tìm tảng đá ngồi nhìn hai người oánh nhau.

Chờ đến khi Yêu Vương làm xong mọi chuyện đến tìm bọn họ, thì phát hiện hai bé con đang hăng say đánh nhau, còn một bé con khác đang

ngồi ở một bên vừa gặm lê ăn vừa vui vẻ nhìn.

Yêu Vương liền đến ngồi xuống bên cạnh Ân Hậu, cũng cầm một quả lê, cùng bé ngồi ngó...

Sau khi đánh qua mấy chục chiêu, Tiểu hòa thượng dần không chống đỡ nổi nữa, mắt thấy sắp thua, cũng không biết nhóc quá nóng nảy bức bối hay là làm sao, “vụt” một tiếng, xung quanh bỗng nhiên nổi lửa.

Thiên Tôn vốn thích lạnh ghét nóng, liền vung tay lùi thân ra sau... Cũng không muốn đánh nhau nữa.

Còn Tiểu hòa thượng đứng trong lửa cả buổi nhưng không thấy bị lửa làm bỏng chút nào, chỉ là lửa dập mãi không hết, bèn lặn trên đất hai vòng, lúc này mới xem như đã dập xong.

Nhìn lại Yêu Vương và Ân Hậu, chỉ thấy một lớn một nhỏ đều đang tròn mắt, tay cầm quả lê há to mồm nhìn chăm chăm phía trước.

Vẻ mặt khiếp sợ của hai người họ, không phải vì thấy Tiểu hòa thượng đột nhiên bốc lửa, mà ngược lại là đang nhìn Thiên Tôn.

Chỉ thấy Thiên Tôn đứng ở đó, cúi đầu, nhìn ống tay áo của mình...

Ống tay áo tuyết trắng kia vẫn còn đang bốc khói, hóa ra ban nãy nó đã bị thiêu rụi một đoạn.

Nhưng mà tại sao Ân Hậu và Yêu Vương lại giật mình thành như thế? Là bởi vì nội lực của Thiên Tôn vốn là Băng tuyết, hẳn là không thể bắt lửa được mới đúng!

Yêu Vương lúc đó có thể nhìn ra được, công phu của Tiểu hòa thượng này thật ra thì không bằng nhóm Tương Du nhà ngài, nhưng mà lại có thể đốt được ống tay áo Tiểu Du... Nội lực Hỏa diễm đúng là vô cùng đặc biệt.

Yêu Vương sinh ra hứng thú rất nồng hậu với Tiểu hòa thượng, muốn mời nhóc đi ăn cơm, để cho nhóc cùng mấy bé con nhà mình cùng làm bằng hữu.

Ai dè Tiểu Vô Sa lại quay đầu bước đi, nói Thiên Tôn trời sinh tính tình hung tàn, nhóc mới không thèm làm bằng hữu cùng người như vậy.

Yêu Vương cảm thấy rất thú vị, quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngoẹo đầu, nhìn chăm chăm bóng lưng Tiểu hòa thượng kia, hỏi, “Tại sao ngươi lại nói ta trời sinh tính tình hung tàn?”

Hòa thượng quay đầu lại, “Võ công của ngươi cao như vậy, rõ ràng có thể dễ dàng khống chế mấy tên sơn tặc kia rồi giao cho quan phủ mà, cần gì phải làm thịt họ chứ.”

Thiên Tôn chậm rãi hỏi ngược lại, “Vậy lúc mấy tên sơn tặc kia giết những lữ nhân vô tội thì hòa thượng ngươi đang ở đâu?”

Tiểu hòa thượng nói mình ở trong miếu niệm kinh.

Thiên Tôn liền nói, tên hòa thượng ngươi cũng trời sinh tính tình hung tàn thôi, lúc ngươi ở đây niệm kinh chết bao nhiêu người rồi ngươi có biết không hả, tại sao lại không đi cứu?

Tiểu hòa thượng há to miệng, nói Thiên Tôn sao lại không nói lý như vậy chứ.

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, “Ta trời sinh tính tình hung tàn sao phải nói lý gì với ngươi chứ...”

Rồi cứ như vậy, Ân Hậu và Yêu Vương vẫn tiếp tục vừa gặm lê vừa nhìn hai bé con cãi vã.

Hai người ồn ào hơn một canh giờ, Thiên Tôn vẫn cứ chậm rãi mà nói, còn Tiểu hòa thượng nói kiểu gì cũng không nói lại nổi bé, cuối cùng giậm chân một cái, chỉ Thiên Tôn nói, “Tóm lại người giết người thì không đúng! Ngã phật từ bi chúng sanh ngang hàng.”

Thiên Tôn vẫn như cũ không có biểu lộ gì đáp lời, “Chúng sanh vốn bất bình đẳng, Phật gia gạt người trước giờ đây.”

Yêu Vương cảm thấy thú vị, chạy tới hỏi Vô Sa và Thiên Tôn, có muốn đánh cược không?

Trò đánh cược Yêu Vương bày ra rất đơn giản, đầu tiên cứ để cho Vô Sa đồng hành cùng bọn họ, dọc theo con đường này, chỉ cần Tiểu hòa thượng thuyết phục được Thiên Tôn, có thể khiến cho bé con kia thừa nhận chúng sanh ngang hàng, vậy thì nhóc sẽ thắng, mà từ nay về sau Thiên Tôn cũng không được phép sát sinh nữa, lúc đó nhóc cũng có thể trở về trong núi tiếp tục niệm kinh tu phật, ngược lại, bất kể gặp phải bất cứ chuyện gì, Tiểu hòa thượng Vô Sa cũng không thể sát sinh nha, nếu không thì coi như nhóc thua cuộc!

Lúc ấy, Tiểu hòa thượng không hề nghĩ ngợi gì đã vội đáp ứng, nhóc để lại một bức thư cho sư huynh mình, sau đó liền lên đường theo bọn Yêu Vương. Suốt con đường này, Vô Sa vẫn luôn cố gắng thuyết phục Thiên Tôn, muốn cho bé con kia thừa nhận chúng sanh ngang hàng, muốn cho bé biết yêu vạn vật trên thế gian tươi đẹp này...

Thiên Tôn bị nhóc làm phiền, đã mấy lần muốn làm thịt nhóc, nhưng mà rất bất đắc dĩ là Yêu Vương có lệnh, không được phép làm tổn thương đến Tiểu hòa thượng.

Thiên Tôn vốn luôn luôn nhất nhất nghe lời Yêu Vương không thể làm gì khác hơn là chặn tai lại, chịu đựng tên hòa thượng dần thích làm phiền người khác kia.

Nghĩ tới đây, Ân Hậu mỉm cười, trong nụ cười lại mang theo chút nhàn nhạt ưu sầu...

Trò đánh cờ này đã thay đổi hòa thượng khi còn sống...

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Thiên Tôn và Vô Sa không hề đối nghịch nữa mà trở thành bằng hữu.

Ông đột nhiên rất muốn biết, rất nhiều năm sau này, hòa thượng từng thua đến thảm thương kia liệu đã từng bao giờ hối hận khi đánh cờ với Thiên Tôn chưa, nếu như Vô Sa không đi theo cùng, hẳn là cả đời này vẫn sẽ luôn là Tiểu hòa thượng ngây thơ dại khờ đó, thường bạn cùng Phật tổ.

Ân Hậu nhớ Yêu Vương từng nói qua rằng, chuyện xấu xa nhất ngài từng làm trên đời này chính là lừa gạt Tiểu hòa thượng Vô Sa rời núi.

Một thân áo cà sa của hòa thượng nhuộm đầy máu tươi, suy cho cùng cũng bởi vì chút tư tâm của ngài, lòng này của hòa thượng vừa thiện tâm lại cố chấp, có thể giúp ngài bảo vệ lương tâm của nhóm Tương Du.

“Tiểu Lương Tử.”

Lời của Tiểu Tứ Tử bất chợt cắt đứt mạch suy nghĩ đang bay xa của Ân Hậu, khiến ông phục hồi lại tinh thần.

Tiểu Lương Tử đưa tay, nhận lấy Tiểu Tứ Tử, đặt bé đứng cạnh mình, hỏi bé, “Cận Nhi, người hẳn cũng biết tước hiệu của Hỏa Kê gọi là Hỏa Phượng?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ừ.”

“Vậy vì sao hẳn lại được gọi là Hỏa Phượng người có biết không?”

“Ừm, bởi vì trên lưng thục ấy có con Phượng hoàng sao?”

“Đồ chơi trên lưng kia bình thường đâu phải lúc nào cũng có thể thấy được.” Tiểu Lương Tử lắc đầu.

“VẬY... là bởi vì mặc toàn một thân đồ hở?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Nhưng mà Triển đại ca cũng đâu có được gọi là Hỏa Miêu nha.” Tiểu Lương Tử tiếp tục lắc đầu.

Tiểu Tứ Tử tò mò, “Vậy thì tại sao?”

“Biết tuyệt chiêu của Hỏa Kê gọi là gì không?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Là Liên Phật Tâm Cảnh có phải không nha?”

“Liên Phật Tâm Cảnh chẳng qua chỉ là tuyệt học phòng thủ.” Tiểu Lương Tử nói, “Nhưng mà trên cõi đời này không có loại võ công chỉ thủ chứ không tấn công, trong Liên Phật Tâm Cảnh có một chiêu dùng để công kích đối phương.”

“Là chiêu gì thế?” Tiểu Tứ Tử vội hỏi.

“Hỏa Phượng Liệt Thiên(23).”

(23)Hỏa Phượng Xé Trời

Không đợi Tiểu Lương Tử đáp, Yêu Trường Thiên và Ân Hậu đã cùng trả lời trước.

Đại sư Vô Sa khẽ cau mày.

“Cho nên mới được gọi là Hỏa Phượng?” Công Tôn hỏi.

“Tiểu Lâm Tử có dùng công phu đó không?” Tiểu Tứ Tử cũng hỏi, “Chưa thấy thức ấy dùng qua bao giờ.”

Túc Thanh quay đầu lại, nói, “Nghe nói Đường chủ lớn như vậy nhưng chiêu đó chỉ mới dùng qua hai lần mà thôi.”

“Lực sát thương rất lớn ạ?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Nên mới không thường xuyên dùng nha?”

“Một chiêu này, không phải chỉ cần hấn muốn dùng là có thể dùng được.” Tiểu Lương Tử khoanh tay lắc đầu một cái, ngửa mặt hỏi Vô Sa ở một bên, “Đại sư cũng không thể tùy tiện sử dụng được đúng không ạ?”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cũng kinh ngạc.

Trâu Lương quay đầu lại hỏi, “Đại sư cũng không thể dùng?”

“Uy lực của Hỏa Phượng Liệt Thiên cực kỳ lớn, Vô Sa vốn là truyền nhân của Thánh tăng Tây Vực, nội lực của Thiên Tôn là Băng tuyết, còn nội lực của từng đời Thánh tăng Tây Vực đa phần đều là Thiên hỏa.” Ân Hậu nói, “Lâm Dạ Hỏa học công phu của Thánh tăng Tây Vực, tất nhiên sẽ mang nội lực Hỏa.”

Trâu Lương đưa tay, sờ đầu vai mình một cái, nhìn mọi người gật đầu.

Mọi người đều chung suy nghĩ, đúng thế... Trước đây Lâm Dạ Hỏa từng “in hình xăm” cho Trâu Lương, uy lực của bàn tay cứ như que hàn.

“Vô Không Chưởng và Thiên Hỏa đều dùng giống nhau, cho nên mới có thể khống chế hình dáng của ngọn lửa.” Yêu Trường Thiên nói, “Khi hỏa nội lực của Hỏa Phượng Liệt Thiên tụ lại sẽ xông thẳng về phía cao chân trời, hình thành cảnh tượng một con Hỏa Phượng rất to lớn chọc thủng đám mây, cho nên mới được đặt tên như vậy.”

“Bởi vì uy lực quá lớn cho nên đại sư cũng không thường dùng ư?” Công Tôn hỏi.

“Không phải là không muốn dùng.” Yêu Trường Thiên mỉm cười, “Bất kể là công phu gì cũng đều có thể khống chế uy lực, nhưng mà nội tâm của hã lại mâu thuẫn, cho nên mới dùng không được!”

“Nội tâm mâu thuẫn ạ?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

Đại sư Vô Sa xoay mặt nhìn sang chỗ khác.

“Đời này của hòa thượng đều mãi rối rắm trong chuyện liệu có nên giết hay là không nên giết.” Ân Hậu bất đắc dĩ, “Người luyện võ sát ác cứu thiện, nhưng cái gì mới là ác và cái gì mới là thiện, ai có thể định đoạt cho rõ ràng? Sát sinh thì chính là sát sinh, vì cứu người thì có nên giết người không? Sử dụng chiêu này sẽ phải động sát tâm, sát ý càng thịnh thì uy lực càng lớn, nhưng đối với hòa thượng mà nói, điều này quá sức khó khăn.”

“A.” Yêu Trường Thiên bĩu môi cười một tiếng, “Đúng là nhàm chán...”

Nói xong, Bạch Quỷ Vương liền vươn tay xoa xoa ngực, “Trời ạ... nói thật mà người cũng tức giận là sao hả?”

“VẬY... nội tâm Lâm Dạ Hỏa cũng mâu thuẫn sao?” Công Tôn không hiểu, “Tại sao hã lại không có cách nắm rõ trong tay?”

Tất cả mọi người nhìn đại sư Vô Sa.

Hòa thượng nhìn thân ảnh màu đỏ chìm trong gió tuyết ở phía đằng xa kia, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Hay là do tính tình?” Túc Thanh hỏi.

“Tính tình?”

“Không có tâm tranh thắng thua là một vấn đề lớn.” Túc Thanh bất đắc dĩ.

“Lâm Dạ Hỏa không để tâm đến việc thắng hay thua sao?” Công Tôn cảm thấy không đúng lắm, “Không phải ngày nào hãn cũng bảo phải làm thiên hạ đệ nhất còn gì...”

“Đó là tranh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.” Túc Thanh nhìn trời, “Chả có nửa điểm quan hệ gì đến chuyện luyện võ cả.”

Công Tôn dở khóc dở cười – Thật ra thì cũng đúng nhỉ... Đúng là có tâm tranh thắng thua, chỉ có điều vô dụng với đối phương.

“Uy lực của Tuyết Trung Kính vẫn còn chưa đem ra sử dụng hết, muốn phá giải nó... gió tuyết kia chính là phiền toái lớn nhất lúc này.” Ân Hậu thấp giọng nói.

“Muốn phá giải Tuyết Trung Kính thì phải làm cho gió tuyết biến mất... Chỉ cần Hỏa Phượng Liệt Thiên có thể đốt bằng sạch gió tuyết này, thì bọn họ mới có phần thắng.” Yêu Trường Thiên lắc đầu, “Nếu không, cho dù bọn họ có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không gánh nổi một trăm chiêu.”

Tất cả mọi người nhìn về bốn người trong sân đấu.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Có thể đốt gió tuyết sao?”

“Á...” Lâm Dạ Hỏa lại không có biểu hiện phấn khích gì, chiêu đó là chiêu phiền toái nhất đấy, không phải muốn dùng là có thể vô tư mang ra dùng được đâu.

Thiên Tôn đứng đối diện, trên dưới quan sát Lâm Dạ Hỏa một cái, khóe môi hơi nhếch lên.

Nơi xa, Ân Hậu và Vô Sa thấy biểu lộ này của Thiên Tôn đột nhiên trăm miệng một lời đồng thanh hô lên, “Cẩn thận!”

Mọi người cả kinh...

Bốn người trong vòng đấu cũng đều kinh hoàng, lần nữa hiểu được, Thiên Tôn đã không thấy đâu nữa.

Lúc mọi người đang tìm kiếm... Lâm Dạ Hỏa chợt cảm giác sau lưng có người, đang muốn quay đầu lui, cổ áo bỗng bị ai đó kéo lại.

Hỏa Phượng quay mặt sang, thì thấy Thiên Tôn... Chỉ thấy lão nhân gia đang khẽ mỉm cười.

Lâm Dạ Hỏa tròn to hai mắt, bên tai nghe thấy Thiên Tôn dùng thanh âm rất thấp rất nhẹ khẽ nói một câu...

“Hòa thượng kia cả đời này cũng không suy nghĩ ra chuyện kia... Người thay hẳn suy nghĩ đi.”

Nói xong liền vung tay.

“A!”

Mọi người chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa bị Thiên Tôn thẳng tay ném ra ngoài... Hỏa Phượng không khống chế được thân thể mình, có cảm giác nội lực gì cũng không đem ra dùng được, cả cơ thể bay thẳng về phía núi đá xa xa...

Thiên Tôn sử dụng nội kình mạnh mẽ, ngay cả đám người Triển Chiêu cũng trở tay không kịp... Nếu vậy chắc chắn Lâm Dạ Hỏa sẽ bị độn vào vách núi, nhất định không tránh khỏi tan xương nát thịt.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 87: Lửa Và Phậ

Edit: Linh

Beta: Fin

Thiên Tôn đưa tay túm lấy Lâm Dạ Hỏa ném ra ngoài.

Gần như cùng một lúc, Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo Lâm Dạ Hỏa.

“Nhanh quá!”

Tiểu Lương Tử hô lên.

Ân Hậu cũng gật đầu, “Quả thật là nhanh hơn trước kia rất nhiều.”

Triển Chiêu cách Lâm Dạ Hỏa khoảng nửa người thì đuổi tay ra bắt.

“Vớ không tới!” Tiểu Lương Tử nóng nảy.

Nhưng Lâm Dạ Hỏa ở giữa không trung lại đột nhiên bất động, cứ như vừa bị chộp lại.

Mọi người nhìn qua... Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ở trên mặt đất vươn tay ra.

Trâu Lương nhíu mày, “Xa như vậy?”

“Là uy lực của Cách Không Chưởng, hay là do hãn bảo Giao Giao làm?” Túc Thanh khó hiểu.

“Ai mà biết.” Yêu Trường Thiên sờ sờ cằm, “Hiệu quả của năm mươi chiêu lúc trước đúng là không tồi!”

Ân Hậu cùng Vô Sa đại sư cũng gật đầu đồng ý, sau khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bị Thiên Tôn đùa giỡn năm mươi chiêu, quả thực cứ như vừa ‘thoát thai hoán cốt’.

Lúc Lâm Dạ Hỏa bị giữ lại, Triển Chiêu thuận lợi vươn tay bắt lấy vật áo hãn.

Nhưng lúc Triển Chiêu vừa mới bắt lấy thì bỗng có một thân ảnh màu trắng xuất hiện ngay bên cạnh.

“Qua khi nào vậy?” Mọi người kinh ngạc.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường ở trên mặt đất đều chau mày – Triển Chiêu đã rất nhanh rồi, vậy mà Thiên Tôn còn nhanh hơn nữa.

Lúc Triển Chiêu nắm lấy vật áo của Lâm Dạ Hỏa, Thiên Tôn lướt tới bên cạnh, mỉm cười.

Tóc gáy của Hoả Phượng đều dựng đứng cả lên – Thiên Tôn vẫn như trước một phen tóm lấy tay áo của Lâm Dạ Hỏa, Hoả Phượng chưa kịp xuất thủ thì đã bị ném xuống mặt đất.

“Oa a!” Tiểu Lương Tử gấp đến độ dậm chân.

Đại sư Vô Sa xắn tay áo, “Lão tử làm thịt người!”

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu mỗi người một tay kéo lấy hoà thượng béo đang hùng hổ muốn liều mạng với Thiên Tôn.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ở một bên khuyen, “Đại sư, bình tĩnh đã!”

Lâm Dạ Hỏa bị ném xuống đất, Triển Chiêu có muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa, còn Bạch Ngọc Đường vừa thu chiêu lại, giữa không trung, Giao Giao lại một phen túm lấy ống tay áo của Lâm Dạ Hỏa...

Trên mặt đất, Triệu Phổ đứng gần cầm Tân Đình Hầu chém ra một đao, giảm một nửa lực đạo, sau đó là ‘bịch’ một tiếng.

Giữa sân tuyết bay mù mịt, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Lâm Dạ Hỏa chui từ dưới đó lên, “Ngã chết gia rồi!”

Tiểu Tứ Tử sợ đến mức nhũn cả chân, “A thật nguy hiểm!”

Nhưng Lâm Dạ Hỏa vừa mới đứng lên thì thân ảnh màu trắng lại nhoáng lên bên cạnh hắn.

Triển Chiêu vừa đáp xuống đất, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn lại, thấy Thiên Tôn đã đến bên cạnh Lâm Dạ Hỏa, hai người chau mày.

Triệu Phổ kinh ngạc, “Còn nữa sao?”

Lâm Dạ Hỏa vừa mới thấy rõ mặt Thiên Tôn đã bị y túm lấy tay áo.

Bên sân, Yêu Trường Thiên và Ân Hậu đều sắp không cản được đại sư Vô Sa đang nổi trận lôi đình, hoà thượng mặc kệ, Thiên Tôn khi dễ đồ đệ ông.

Lâm Dạ Hỏa chợt nghe Thiên Tôn hỏi một câu, y hỏi chậm rãi lại mang theo ý cười, “Người đúng là khó tính ngủ nhỉ?”

Nói xong, Hoả Phượng lại một lần nữa bị ném bay lên không trung.

Trâu Lương ngửa mặt nhìn Lâm Dạ Hỏa bị ném đi lần thứ ba, mặc dù bị ném như vậy nhưng về căn bản vẫn không thể đa thương Lâm Dạ Hỏa được, nói cách khác, Thiên Tôn đang muốn chọc giận hắn?

Túc Thanh bất đắc dĩ thở dài, tự nhủ, “Thỉnh thoảng cũng phải cho gánh một chút trọng trách... Tính cách này thật sự là không giống ai mà.”

Tiểu Tứ Tử trước giờ thích nhất là Thiên Tôn, lúc này cũng có chút tức giận, bĩu môi hỏi Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, vì sao Tôn Tôn lại khi dễ Tiểu Lâm Tử?”

Tiểu Lương Tử đưa tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử, trấn an bất mãn của bé, quơ quơ đầu ngón tay, “Ngốc Phượng kia một chút nhiệt tình cũng chả có, bình thường trình độ cứ tà tà.”

Tiêu Lương tuy là đồ đệ của Triệu Phổ, nhưng không thể nghi ngờ là trong tứ đại cao thủ, nhóc là người có quan hệ thân thiết với Lâm Dạ Hỏa nhất.

Lúc Tiểu Lương Tử sinh ra chưa được bao lâu thì đã quen biết Lâm Dạ Hỏa, nhóc giỏi võ công một phần cũng nhờ lăn lộn ở Hỏa Phượng Đường từ bé.

Lâm Dạ Hỏa từng nhiều lần có ý muốn thu Tiểu Lương Tử làm đồ đệ nhưng Tiểu Lương Tử lại không chịu.

Vì thế nên Tiêu Thống Hải và Liêu Tiệp thường quở trách nhi tử không biết trời cao đất rộng, nhưng trong lòng Tiểu Lương Tử lại rất minh bạch, tên nhị hoá này đâu thèm để tâm đến chuyện làm anh hùng.

Lời này của Tiểu Lương Tử, mọi người trong Hỏa Phượng Đường đều biết rõ là có ý gì, nhưng Lâm Dạ Hỏa lại không cảm thấy lời nói này có vấn đề gì, hắn chỉ là một người “nhàn rỗi” mà thôi.

Trong bốn cao thủ, có hai người gánh vác trách nhiệm trọng đại, còn hai người kia thì rất rảnh rỗi.

Triển Chiêu và Triệu Phổ một người phải trừ gian diệt ác, một người phải bảo vệ quốc gia, trên vai đều là gánh nặng.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng vui vẻ thanh nhàn nhưng trách nhiệm lật vật cũng không ít, nào là quản đám người của phái Thiên Sơn, giúp đỡ việc buôn bán của Hãm Không Đảo và cả việc hỗ trợ Triển Chiêu phá án.

Còn Lâm Dạ Hỏa là một người rảnh đến không thể rảnh hơn.

Chuyện bang vụ của Hoả Phượng Đường hẵn không quan tâm, không phải thuộc võ lâm Trung Nguyên nên cũng chẳng ai coi hẵn là kinh địch, tiền tài danh lợi cũng không cần, tóm lại... Trừ việc làm đẹp cho bản thân, cái gì hẵn cũng không để ý.

Sự tồn tại của Hỏa Phượng trong võ lâm giang hồ là điều quý dị thế nào đây?

Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa vốn rất thân thiết, với trình độ ‘không muốn vươn lên’ của hẵn cực kì bội phục.

Vị này đến ổ sói ôm sói con lẫn tới lẫn lui là hết một ngày, nửa ngày ngủ dưỡng dung nửa ngày ngâm ôn tuyền, không muốn phơi nắng thì có thể một ngày không ra khỏi cửa.

Trâu Lương từng nghĩ thay cho Lâm Dạ Hỏa, người này rốt cuộc muốn gì? Hẵn đã có dung nhan tuyệt thế, nhưng cho dù có nó hẵn cũng không ỷ lại hay dùng điều đó để chiếm tiện nghi này nọ.

Nói tới việc lúc đầu mình cùng hẵn luận võ cũng không chọc giận hẵn được, hẵn không hạ sát thủ, để lại một bại danh cũng chẳng màng để ý.

Một câu của Túc Thanh làm cho Trâu Lương cảm khái nghìn lần – Gánh vác trọng trách? Tên yêu nghiệt này, có thứ gì mà không muốn hay không thể sao? Cho dù có đựng tới gì cũng đều thoải mái buông tay xem như không có gì quan trọng, sao có thể đảm đương trọng trách?

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu cũng nhìn về phía Lâm Dạ Hỏa trên không trung, “Lại nói, nó học được chiêu Hoả Phượng Liệt Thiên sao?”

Đại sư Vô Sa im lặng không nói gì.

Yêu Trường Thiên hí mắt, nhìn Lâm Dạ Hỏa đang xoay tròn tròn giữa không trung, kinh ngạc, “Như vậy cũng không tức giận sao?”

Đại sư Vô Sa đỡ trán, “Ngoại trừ việc bị chê là béo đen xấu xí, thì những chuyện khác đứa bé này chẳng để ý đâu.”

Mọi người ngẩng mặt suy nghĩ – Hình như là vậy! Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ đều có những lúc tức giận, nhưng Lâm Dạ Hỏa thì... Lần nhật được Ngai Ngai đó có tính là tức giận không? Tuy hẳn có đánh mấy tên ác nhân thành thịt nát nhưng dường như cũng không phải là tức giận, nhiều lúc tính tình Lâm Dạ Hỏa rất giống như mấy đứa trẻ đùa giỡn cho vui mà thôi.

“Trước kia lúc nó sử dụng chiêu Hoả Phượng Liệt Thiên là ở tình huống nào?” Ân Hậu hỏi.

“Cũng chẳng phải là tình huống đặc biệt gì.” Túc Thanh nhíu mày, “Càng không phải bị chọc tức gì đó...”

“Lúc nó dùng chiêu này.” Lúc này, chợt nghe Yêu Trường Thiên chậm rãi hỏi một câu, “Hòa thượng có ở đó không?”

Tất cả mọi người sửng sốt nhìn về phía lão.

Đại sư Vô Sa nhú mày.

Túc Thanh nhìn đại sư, nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Đại sư lúc đó không có mặt.”

Yêu Trường Thiên hừ mũi một tiếng, lắc đầu.

“Chỉ trách ta...”

Lúc này, đại sư Vô Sa khe khẽ thở dài, “Lúc ta dạy nó chiêu này, đã dặn nó nếu được hãy cố tận lực đừng sử dụng chiêu này. Có thể bởi vì chính câu nói ấy mà từ đó về sau nó mới kiêng kỵ với chiêu thức này, bình thường không thể đem ra sử dụng.”

“À...” mọi người hiểu rõ, thì ra là thế sao.

“Người xác định sao?”

Lúc mọi người đang gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ thì lại nghe Ân Hậ và Yêu Trường Thiên hỏi tiếp.

Đại sư Vô Sa hơi sững sốt, “Hả?”

“Người xác định nó thật sự chưa đến lúc nguy cấp thì không thể xuất chiêu sao?” Yêu Trường Thiên hỏi lại Vô Sa.

Đang nói, bỗng nhiên... hướng gió phía trước biến đổi, bông tuyết hình như càng thêm dày đặc, trong gió tuyết nội lực của Thiên Tôn đột nhiên tăng mạnh lên, xung quanh lại càng thêm rét lạnh.

Tiểu Tứ Tử hà hơi xoa xoa tay, lông mi của Túc Thanh và Trâu Lương đứng ở phía trước dính lại, kết thành từng vụn băng nhỏ.

Tiểu Lương Tử nắm lấy tay Tiểu Tứ Tử hà hơi, vừa nhìn trận đấu.

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa bị ném bay lên trời cũng đã rớt xuống mặt đất, trong nháy mắt, Thiên Tôn lại một lần nữa xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Thiên Tôn chỉ mới xuất hiện, chỉ thấy ánh đao chợt loé, Bạch Ngọc Đường quét một đao qua đây.

Ngũ gia cũng đã tức giận, sư phụ hắn lại bắt đầu khi dễ người khác, Thiên Tôn dạy võ thích nhất là ném người ra ngoài rồi mới nhặt về dạy võ công, kì thật mục đích chính là chọc giận người ta, trước đây hắn cũng từng chịu không ít khổ cực.

Triển Chiêu và Triệu Phổ ở một bên trong lòng im lặng đồng tình với Bạch Ngọc Đường, bản tính của Thiên Tôn quả thật đáng sợ, khi còn bé Ngũ gia học công phu chịu khổ không ít, nếu hắn không phải thiên chi kiêu tử, lớn lên cũng chẳng dễ dàng gì!

Kì quái chính là ánh đao của Bạch Ngọc Đường đã xuyên qua người Thiên Tôn nhưng chẳng thể tổn thương đến y.

Tiểu Lương Tử nhắm mắt rồi lại mở mắt, oán giận, “Chiêu này thật quý dị!”

Tiểu Tứ Tử dùng sức gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Trói buộc của Tuyết Trung Kính vẫn còn tồn tại nên chúng nó vẫn chưa thấy rõ!” Ân Hạo nhíu mày.

Cùng lúc đó, Lâm Dạ Hỏa lại một lần nữa cảm giác cổ áo bị túm lại.

Hỏa Phượng dờ khóc dờ cười, đưa tay cản lại phía sau, quay đầu lại... Quả nhiên, Thiên Tôn lại xuất hiện bên cạnh hắn.

Hỏa Phượng bất đắc dĩ hỏi y, “Lão gia tử, người có ý gì đây?”

Thiên Tôn mỉm cười, “Phải xem người có tỉnh ngủ không.”

Lâm Dạ Hỏa cũng cười, nắm lấy tay áo Thiên Tôn, “Quá tam ba bận a.”

Thiên Tôn nhướng mày, “A?”

Hỏa Phượng bĩu môi, “Lát nữa nếu hòa thượng nhà con mà thối mặt, tất cả đều tính trên đầu người đấy!”

Mọi người chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đột nhiên quay người lại, mái tóc màu đỏ bay tung lên...

Ân Hộ khoanh tay có chút kinh ngạc nói, “Cũng không phải là không tức giận.”

Yêu Trường thiên gật đầu.

Chỉ thấy mái tóc đỏ đang lay động giữa không trung bỗng nhiên tràn ra, nhuộm đỏ bầu trời...

“Tốt rồi, cuối cùng cũng thành công!” Tiểu Lương Tử một phen ôm lấy Tiểu Tứ Tử lùi lại mấy bước.

Sau khi Tiểu Lương Tử lùi lại, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cũng đồng loạt lùi về phía sau, dùng nội lực dồn ép lại vùng tuyết bay hỗn loạn.

Sau khi gió thổi hỗn loạn... ‘Vụt’ một tiếng, lửa cháy!

Lúc này trước mắt mọi người xuất hiện một màn kỳ cảnh.

Mưa tuyết bay đầy trời bắt đầu rực cháy, màu trắng của tuyết biến thành từng đốm lửa đỏ, bay múa bốn phía.

Trên mặt đất dần hình thành một ngọn lửa màu đỏ, kéo dài liên tiếp trong màn tuyết, cuối cùng thành một biển lửa.

Ngọn lửa màu đỏ lẳng lặng thiêu đốt màn tuyết, băng tuyết cũng dần tan rã.

Mà Lâm Dạ Hỏa bị Thiên Tôn bắt lấy, đã bốc cháy... Tan ra.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều ngây ra, sau khi hiểu rõ, liền hô, “Băng!”

“Không sai!”

Bên cạnh, ánh mắt của Ân Hậu và Yêu Trường Thiên đều sáng lên, “Mẫu chốt của Tuyết Trung Kính chính là băng!”

Chờ bông tuyết đầy trời bị lửa thiêu cháy thành hơi nước rồi tiêu tán, mọi người mới thấy được sự thật về ‘Tuyết Trung Kính’...

Bên ngoài sân võ chỉ có vài hạt mưa nhỏ tí tách, còn ở giữa sân không có hạt mưa nào, trong không trung lơ lửng rất nhiều phiến băng mỏng, cảm giác giống như treo không trung là một tấm gương lớn.

“A...” Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, “Khó trách lại gọi là Tuyết Trung Kính a!”

“Phiến băng mỏng như cánh ve, lại rất giống gió tuyết nên dễ bị Thiên Tôn dùng nội lực khống chế.” Ân Hậu nói, “Lão Quỷ kia chỉ đang trêu đùa với bọn nhỏ, nếu dùng Tuyết Trung Kính chân chính thì lúc đó cả bầu trời sẽ biến thành lưỡi dao sắc bén vô hình, người đứng trong trận đấu đều sẽ biến thành mẩu vụn.”

“Khó trách ông ấy lại đột nhiên biến mất.” Trâu Lương và Túc Thanh cũng hiểu được, quay đầu lại hỏi, “Bởi vì gió tuyết quá lớn nên mới không nhận ra phiến băng Tuyết Trung Kính nằm ở nơi nào, thế nên công kích của bọn họ chính là bóng ngược của Thiên Tôn ở mặt băng phía trên!”

“Không sai.” Yêu Trường Thiên gật đầu.

“Nhưng nếu muốn hình thành Tuyết Trung Kính thì phải cần đến rất nhiều hơi nước.” Ân Hậu giải thích, “Bình thường hơi nước trong không khí chỉ đủ để hình thành gió tuyết, còn nếu muốn hình thành nhiều băng kính như vậy, nhất định trời phải mưa.”

“Khó trách lại nói trời mưa thì không thể nào thắng được Thiên Tôn a...” Công Tôn cũng cảm thán.

“Trời có sương mù lớn cũng có thể.”

Yêu Trường Thiên sâu kín mở miệng, “Tây Nam nhiều mưa còn Thực Trung nhiều sương, năm đó nhiều nước Tây Nam mang binh chỉ cần nhìn thấy bạch y nhân là bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn cả thấy quỷ nữa.”

“Vậy đối phó với Tuyết Trung Kính chỉ cần phóng hỏa đốt là được rồi?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Lửa bình thường thì không được.” Đại sư Vô Sa lắc đầu, “Chỉ có hỏa thượng thiên mới được... Và phải mang nội lực Hỏa! Lúc đó thiêu đốt gió tuyết mới có thể nhìn thấy vị trí mặt kính. Sau đó dùng nội lực phá giải.”

Đại sư Vô Sa nói chưa dứt lời, đột nhiên... chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa vùng Phá Thiên Kiếm chém một nhát... Đường kiếm quang kéo dài trên vô số mặt bằng thấp thoáng giống như khói lửa nở rộ, theo đường kiếm, liệt hỏa màu đỏ trên mặt đất đột ngột vọt lên...

Mọi người ngẩng mặt, chỉ thấy một ngọn lửa thật dài hướng thẳng về phía chân trời, sau khi ánh lửa xuyên phá tầng mây thì tách thành hai hướng, kiếm quang xé trời từ giữa không gian biến thành đầu phượng hoàng, đuôi lửa từ mặt đất bùng lên, tản ra thành đuôi phượng, ánh lửa hai bên như đôi cánh.

Giữa sân, một con phượng hoàng lửa thật lớn đang giương cánh.

Mọi người vây xem bị hình ảnh tuyệt mỹ này làm cho xúc động không nói nên lời – Hai chữ ‘Hoả Phượng’ quả nhiên danh bất hư truyền!

Tiểu Tứ Tử ôm mặt, “Nha! Võ công của Tiểu Lâm Tử cũng xinh đẹp y như thức ấy vậy! Về sau lễ mừng năm mới chúng ta không cần phóng pháo hoa nữa, phóng phượng hoàng luôn đi!”

Mọi người nghe xong lời này đều ngẫm nghĩ – Chủ ý không tồi! Luận về khí phái thì pháo hoa nhà ai cũng phải thua xa.

“Cho nên...” Công Tôn là người đầu tiên hồi thần, hỏi, “Thứ gì kích thích hẳn thi triển chiêu thức này vậy?”

Ân Hậu và Yêu Trường Thiên đều quay sang đại sư Vô Sa – Quả nhiên, trong mắt đại sư hiện lên bất đắc dĩ, thậm chí có chút khổ sở, một chút cũng không giống như Thiên Tôn và Ân Hậu vui vẻ khi nhìn thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng phá tan chướng ngại võ học để nâng cao thêm một bước.

Lâm Dạ Hỏa đốt hết gió tuyết đầy trời xong rồi nhìn trộm qua chỗ bọn họ.

Bên cạnh, Triển Chiêu tò mò, “Có thể sử dụng tốt như vậy, sao người không sớm dùng?”

Lâm Dạ Hỏa gãi gãi đầu lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nhưng hòa thượng nhà ta lại không vui.”

Nghe hẳn nói như vậy, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều quay qua nhìn đại sư Vô Sa, khó hiểu – Sao lại không vui?

Bên ngoài, Trâu Lương vẫn luôn chú ý đến biểu tình của đại sư Vô Sa đột nhiên hiểu được lý do tại sao yêu nghiệt kia lại không có chí cầu tiến như vậy... Lâm Dạ Hỏa không có tâm tranh thắng thua, không phải là vì không muốn nhận trọng trách, mà là... Cho dù có luyện một thân võ nghệ cao cường đi chăng nữa cũng không thể làm cho đại sư Vô Sa vui vẻ.

Yêu Trường Thiên lắc lắc đầu, đồ đệ sử dụng thuần thạo tuyệt học của sư môn, đương nhiên là muốn được sư phụ khen ngợi, nhưng về mặt tên hòa thượng kia lại trông như muốn chết, cho nên dù đồ đệ có thuần thực nắm giữ chiêu thức cũng chẳng dám đem ra dùng?

Mọi người cũng không hiểu tại sao đại sư Vô Sa lại như vậy, chỉ có Ân Hậu hiểu được đạo lý trong đó, đây là khúc mắc của Đại hoà thượng.

Năm đó vụ cá cược giữa đại sư Vô Sa và Thiên Tôn chấm dứt, đối lại kết quả là sự thảm bại của đại sư... Đại hoà thượng không chỉ giết người, mà còn giết rất nhiều rất nhiều người.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì cho dù không đề cập tới cũng vậy, Ân Hậu nhớ rõ lúc hai người tìm được hoà thượng trong một ngôi miếu đổ nát trên đỉnh núi, toàn bộ đỉnh núi đều bị máu tươi nhuộm đỏ, bức tượng Phật tổ trong ngôi miếu đổ nát cũng bị nhuộm máu, trên mặt đất ngoài miếu là thi thể quần ma, cùng với một vài thi thể của các tiểu hoà thượng.

Ân Hậu muốn chạy vào, lại bị Yêu Vương phía sau kéo lại, Yêu Vương không cho Ân Hậu đi qua, mà là đẩy Thiên Tôn mặt không chút thay đổi lên, để y đi tới.

Thiên Tôn tuy mặt nhăn mày nhíu, nhưng vẫn đi qua...

Lúc này, trời đổ tuyết lớn, bông tuyết thuần trắng che phủ lên máu đen trên mặt đất.

Thiên Tôn đi đến bên cạnh đại sư Vô Sa đang quỳ trên mặt đất.

Ân Hậu từ xa nhìn tới, một bên là thiếu niên áo trắng thuần khiết ánh mắt như băng, một bên là tiểu hòa thượng người đầy máu quỳ xuống mặt đất nhiễm đầy máu đen khóc lóc thảm thiết.

Thiên Tôn đi đến trước mặt đại sư Vô Sa, đứng một lát, đột nhiên nhắc chân đạp ông một cước.

Ân Hậu quay đầu lại nhìn Yêu Vương.

Yêu Vương bất đắc dĩ, “Tiểu Du thật là một chút cũng không đáng yêu mà!”

Lúc ấy, Thiên Tôn nói với đại sư Vô Sa bị mình đá ngã lăn trên đất mấy câu... Xa xa, Ân Hậu và Yêu Vương cũng chẳng nghe thấy.

Tiểu hòa thượng ngồi trong trời tuyết một lát, sau đứng lên, lau nước mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập, bắt đầu niệm kinh siêu độ cho vong hồn.

Sau khi niệm xong, Thiên Tôn xoay người đi ra ngoài, tiểu hòa thượng cũng đi theo y.

Khi hai người họ bước ra, trên đỉnh núi liền dấy lên ngọn lửa lớn, bông tuyết cùng với thi thể quần ma bị đốt cháy sạch sẽ, ngay cả tượng phật dính máu trong miếu cũng bị ngọn lửa thiêu sạch, hoá thành tro bụi.

Về việc Thiên Tôn đã nói gì với Vô Sa lúc ấy, Ân Hậu đã từng hỏi rất nhiều lần nhưng hòa thượng lại không chịu nói.

Từ đó về sau, hoà thượng vẫn như trước nói đông nói dài nào là chúng sinh ngang hàng, nhưng vẫn sẽ ra tay giết kẻ ác nhân, sau mỗi lần đại khai sát giới, ông sẽ nghiêm túc niệm kinh siêu độ, rồi lại một phen đốt lửa, đem tội nghiệt thiêu thành tro bụi.

Từ đó về sau, hoà thượng không mặc áo cà sa đỏ nữa để khỏi nhớ lại kí ức năm đó.

Từ đó về sau, tiểu hòa thượng vẫn thích khóc nhè như cũ.

Nhưng mà cũng từ đó về sau, ông không còn ghét Thiên Tôn nữa.

Ân Hậu hơi cau mày.

Màu đỏ rực lửa kia, phượng hoàng giường cánh đỏ, xem ra trong mắt Đại hoà thượng, là tội nghiệt của chính mình.

Cả đời này của hòa thượng đều mãi mâu thuẫn, loại mâu thuẫn này cũng ảnh hưởng đến thái độ với đồ đệ... Võ công đồ đệ tốt thì vui vẻ, nhưng khi võ công càng tốt thì càng có khả năng dẫm lên vết xe đổ của ông năm đó, mỗi khi nhìn đến ánh lửa lan đến tận trời kia, ông sẽ hoài nghi rằng mình có nên dạy đồ đệ này hay không. Nếu như có một ngày, hai tay đồ đệ cũng dính đầy máu tươi giống như ông năm đó, hỏa phần sát nghiệt, ông nên làm thế nào cho phải đây?

Triệu Phổ nhin không được hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Sư phụ người làm sao vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

Hỏa Phượng bất đắc dĩ buông tay, buồn bã nói, “Vốn định thanh đăng cổ phật, nhưng lại phải trăm yêu trừ ma, trong lòng hòa thượng rất khổ sở a.”

Lâm Dạ Hỏa vừa nói ra, Thiên Tôn đứng đối diện liền sửng sốt.

Đại sư Vô Sa đứng bên ngoài cũng sửng sốt.

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau – Cái gì?

Đại sư Vô Sa mở to mắt nhìn chăm chăm đồ đệ mình, cảm thấy không thể tin nổi.

Năm đó... khi ông quỳ gối giữa trời tuyết, Thiên Tôn đi đến nhắc đôi giày tuyết trắng đập cho ông một cước.

Sau khi bị ăn đập, ông ngửa mặt nhìn thiếu niên bạch y lãnh khốc không ai bì nổi.

Năm đó, câu mà Thiên Tôn nói với ông trong gió tuyết chính là “Hoà thượng! Người còn muốn khóc đến khi nào hả? Người muốn thanh đăng cổ phật, nhưng Phật gia nhà người lại muốn người trừ yêu diệt ma, nếu người một lòng hướng phật, vậy thì nghe theo lời Phật gia người nói đi!”

...

Sau khi hồi thần, Thiên Tôn nhin không được nở nụ cười, hỏi Lâm Dạ Hỏa, “vậy còn người? Thanh đăng cổ phật hay trừ yêu diệt ma? Người chọn cái nào?”

Đại sư Vô Sa ngẩng mạnh đầu – Chọn cái nào?

Hỏa Phượng bình thản thông dong đáp, “Có gì mà phải chọn? Nếu con thanh đăng cổ phật thì người khác phải trừ yêu diệt ma, con trừ yêu diệt ma thì người khác phải thanh đăng cổ phật, chính là câu ‘Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục’, A di đà Phật.”

Triển Chiêu, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, nói rất có lí.

Bên ngoài, Ân Hậu nhìn sang đại sư Vô Sa.

Yêu Trường Thiên cũng cười, trêu chọc hòa thượng, “Tuệ căn của đồ đệ người có thể sánh bằng người rồi.”

Đại sư Vô Sa ngơ ngác nhìn về phía trước... Thì ra là thế, hoá ra đây chính là đáp án, năm đó Thiên Tôn chỉ nói nửa câu đầu, nửa câu sau do mình vẫn quá mức chấp nhất mà không ngộ ra.

Từ đầu đến cuối, không phải là vấn đề thiện ác, mà là vấn đề ai sẽ tới làm.

Ông đã từng làm hết thầy, lại vô ý làm rối rắm, nguyên nhân chính là vì bọn họ đã làm hết tất cả, hiện giờ lại có được thiếu niên có thiên phú như bọn họ năm đó, không cần phải đi con đường kia để bàn tay dính đầy máu tươi.

Công Tôn thờ ơ từ đầu đến cuối, mặc dù có chút không hiểu nhưng ở tình cảnh này, vẫn có thể hiểu được một ít.

Bốn cao thủ trẻ tuổi, đều lấy phương thức của riêng mình để kế thừa tinh hoa của sư phụ bọn họ.

Cho dù là võ học hay nhân phẩm, đều nói lên sự sùng bái của bọn họ đối với sư phụ mình.

Kế thừa võ học của Thiên Tôn chính là Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vì chính nghĩa Ma giáo mà làm việc thiện, Triệu Phổ đem Bạch Quỷ Vương kêu oai oái trên đường trở về...

Lâm Dạ Hỏa cũng vậy.

Giang hồ đều nói Hoả Phượng không có chí lớn, nhưng Lâm Dạ Hỏa tuy tính, hoàn toàn là vì sự tôn kính to lớn đối với đại sư Vô Sa. Hòa thượng tâm địa thiện lương, không muốn giết chóc sát phạt cả đời, tự mình tạo nghiệp, cho dù là trừng trị cái ác hay làm việc thiện, ông đều không bỏ xuống được.

Đáp án mà đồ đệ cho ông chính là, đời trước đồng lứa bọn ông không thể lựa chọn đốilạidám hậu bối đời sau của bọn ông hoàn toàn có thể lựa chọn, việc từng ngồi trong trời tuyết khóc thảm thiết không phải là không có bất kỳ ý nghĩ gì, toàn bộ đều có ý nghĩa. Bởi vì có tiểu hòa thượng từng rồi rẫm thống khổ kia nên mới có Đường chủ Hỏa Phượng ‘không làm việc đàng hoàng’ như bây giờ.

Ân Hậu mỉm cười nhìn qua bên cạnh, trên mặt Đại hòa thượng là nụ cười tươi đầy hoài niệm.

Yêu Trường Thiên lấy tay chọt chọt khuôn mặt múp múp của ông, “Hoà thượng người cười trông khó coi muốn chết.”

Vô Sa chụp tay lão, vội thu lại ý cười nơi khoé miệng, bảo trì uy nghiêm của thánh tăng.

Lúc này, từ bên trong truyền đến tiếng âm thanh vỡ vụn liên tiếp.

“Băng bị nứt ra rồi!” Công Tôn chỉ vào phiến băng mà Tuyết Trung Kính hình thành trên không trung.

Quả nhiên, từng tảng lớn phiến băng đang bắt đầu vỡ vụn.

“Là nội lực!” Trâu Lương nói.

Yêu Trường Thiên gật đầu, “Bốn đứa nó nội lực cũng không thấp, chỉ cần có thể nhìn thấy băng, làm vỡ vụn không phải là việc khó.”

Phượng hoàng dần dần biến mất, trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện bông tuyết, băng kính lại một lần nữa hình thành với tốc độ mắt thường có thể thấy.

“Cơ hội tới rồi!” Yêu Trường Thiên hô một tiếng.

Đại sư Vô Sa chỉ tay vào Thiên Tôn, “Tiểu Lâm Tử, mau đốt tên Bạch Mao kia!”

Theo lời đại sư Vô Sa, Phá Thiên Kiếm của Lâm Dạ Hỏa lại xuất ra lần nữa, lần này không phải xông thẳng lên trời mà là về phía Thiên Tôn.

Hỏa Phượng nhắm về phía Thiên Tôn, còn có Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ nữa.

Hai thanh kiếm, một đen một trắng, cùng ngọn lửa màu đỏ cùng nhau hướng về Thiên Tôn.

Gần như là cùng lúc, Triển Chiêu xuất hiện trên đỉnh đầu Thiên Tôn, trên không trung vẽ nên một chữ ‘Sơn’ lớn.

“A?” Yêu Trường Thiên tán thưởng một câu, “Có chút đặc sắc!”

“Sơn Hải kiếm!” Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên, đó là tuyệt học kiếm pháp của Ân Hậu.

Bốn người xuất toàn bộ nội lực đánh một kích vây Thiên Tôn lại trong đao quang kiếm ảnh.

Chỉ thấy bên trong ‘âm’ một tiếng, nội lực va chạm lẫn nhau, các loại quang ảnh hoả, tuyết, vũ đàn xen nhau, bụi mù mịt.

Mọi người nín thở mở to mắt.

Tiểu Lương Tử khẩn trương, “Chém trúng không?”

Bên trong sân, bông tuyết cùng ánh lửa biến mất....

Chỉ thấy binh khí của bốn người đều dừng ở trên đỉnh đầu Thiên Tôn.

Trong tay Thiên Tôn có một thanh trường đao màu trắng, chặn lại binh khí của bốn người.

“Đao!” Tiểu Lương Tử kêu lên.

Đây cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Thiên Tôn xuất đao khi đối chiến, đương nhiên, ai cũng biết người chân chính đứng đầu giang hồ chính là Thiên Tôn mới đúng! Mà Thiên Tôn giấu đao vô số, giang hồ có lưu truyền rằng ông dùng các loại danh đao khảm sơn khảm thủy khảm quái thú trong truyền thuyết, mà y thật sự đang dùng đao đối chiến, hơn nữa... Đó là loại đao gì vậy? Toàn đao trắng như tuyết, không phải bạc cũng không phải ngọc thạch.

“Xuất đao!” Yêu Trường Thiên kinh ngạc.

“Vậy mà có thể làm cho Lão Quỷ kia xuất đao!” Ân Hậ cũng cười.

Đại sư Vô Sa gật đầu, “Bốn tiểu quỷ, cùng dốc lòng a!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 88: Thánh Dao Và Yêu Dao

Edit: Po

Beta: Fin

Bốn người đều cùng nhau liên thủ lại đánh một kích nhưng lại bị một cây đao đột nhiên xuất hiện trong tay Thiên Tôn chặn lại.

Mọi người vội lui từng bước về phía sau.

Hai bên giằng co, sự chú ý của mọi người lúc này đều nằm trên thanh đao trắng như tuyết đang ở trong tay Thiên Tôn.

Thanh đao kia là loại đao gì? Thiên Tôn lấy nó từ đâu ra?

Triển Chiêu liếc nhìn bên hông Thiên Tôn một cái... Thanh đao Thanh Trùng Lân vẫn còn đang treo nguyên ở đó.

Triển Chiêu vẫn luôn cảm thấy, Thiên Tôn hẳn là sẽ sử dụng Thanh Trùng Lân.

Uy lực của thanh đao kia, mọi người đều đã được lĩnh giáo từ vụ án Tam Đầu Kim Đà, lúc Bạch Ngọc Đường mượn nó để bổ nửa quả núi.

Chỉ là lúc này trên tay Thiên Tôn không phải thanh Thanh Trùng Lân uy lực kinh người kia, mà là một thanh đao thuần sắc bạch, rốt cuộc là thanh đao này lấy từ đâu ra đây?

Bạch đao trên thế gian này vốn không nhiều lắm, đao vốn là vũ khí sắc bén, tất cả binh khí đa phần đều được chế từ kim loại, mà kim loại là thứ cực kỳ sắc, muốn tạo loại binh khí hoàn toàn thuần bạch là chuyện hết sức khó khăn.

Vân Trung Đao trong tay Bạch Ngọc Đường, cũng là một thanh bạch đao rất nổi tiếng, nói chính xác hơn thì thanh đao này có màu ngân bạch.

Nhưng thanh đao trong tay Thiên Tôn lại hoàn toàn thuần bạch, màu trắng tựa như băng tuyết, nói là ngọc cũng không hẳn là ngọc, mà đá cũng không phải đá, thân đao bóng loáng, dài năm tấc, chiều rộng khoảng bốn tấc, nhìn kỹ sẽ thấy trên sống đao và chuôi đao có hoa văn nhàn nhạt, đường nét khí khái, khắc trên đó là dải sông Trường Giang và Hoàng Hà xuyên núi, cả thanh đao tỏa ra khí thế bức người, có cảm giác tôn quý không thể nói thành lời, lại thêm mấy phần cổ xưa, tóm lại rất thích hợp với Thiên Tôn.

“A!” Tiểu Tứ Tử hình như nhận ra thanh đao đó, chỉ tay nói, “Tiểu Hồng!”

Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Hồng ư? Là bạch đao mà...”

Lại nhắc tới, Tiểu Tứ Tử có rất nhiều khả năng thần kỳ, bé tuy còn nhỏ nhưng lại giỏi giao tiếp với mọi người, vô luận là ai hay cái gì ở phủ Khai Phong, bé đều có thể trò chuyện cùng.

Ngoại trừ người ra, bé cũng rất giỏi trong việc nói chuyện với động vật, bé thường ngồi ở trên bậc cửa nói chuyện phiếm với những con vật nhỏ đi ngang qua.

Mà điều khiến người khác cảm thấy Tiểu Tứ Tử càng rất có bản lĩnh chính là việc bé con kia còn có khả năng nói chuyện với binh khí của các vị cao thủ nữa.

Tiểu Tứ Tử đặt tên cho từng loại binh khí, thường cùng bọn chúng tán chuyện, phần lớn binh khí đều thân thuộc với Tiểu Tứ Tử, đặc biệt là Tân Đình Hầu của Triệu Phổ.

Cái thanh yêu đao ngàn năm vốn cực kì to lớn, lại hay thả yêu khí bức người đó, người thường đều không dám đến gần nó, thế mà Tiểu Tứ Tử lại thường kéo cái ghế đầu đến dựa vào cái bàn bên cạnh Tân Đình Hầu, câu có câu không mà cùng nó tán gẫu.

Mà thanh đao kia của Thiên Tôn, hiển nhiên Tiểu Tứ Tử cũng biết.

Mọi người cũng không thấy quá mức ngạc nhiên, nhưng Ân Hậu lại có phần khó hiểu – Đã mấy năm nay Thiên Tôn không dùng thanh đao này rồi, mà gần đây cũng không hề lấy ra, sao Tiểu Tứ Tử lại biết được.

Vô Sa vuốt cái cằm mập mạp, “Ha ha, hôm nay tâm tình không tệ a.”

Ân Hậu liếc Yêu Trường Thiên một cái, “Xem ra đã đến phiên vị kia của nhà ngươi rồi.”

Yêu Trường Thiên nhú mày, “Người đã nói qua với y rồi sao?”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Có đề cập đến một lần, thế mà y thật sự ghi nhớ trong lòng, đúng là không dễ dàng gì.”

Tâm tình trên mặt Yêu Trường Thiên hơi bất định, có chút rầu rĩ mà “Hừ” một tiếng.

Bên ngoài sân mọi người đều đang thất thần.

Bên trong sân, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ cùng nhau nhìn Bạch Ngọc Đường – Đao gì vậy?

Nét nặt Ngũ gia hơi biến sắc, cau mày, “Là Hồng Minh Dao, cần thận!”

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng trong lòng mọi người vẫn không khỏi lấy làm kinh hãi – Hóa ra đó chính là Hồng Minh Dao nổi danh lừng lẫy trong truyền thuyết a!

Thiên Tôn cả đời cất giấu vô số yêu đao, bảo đao, nhưng trong đông đảo các loại đao mà y cất giữ, đặc biệt có hai thanh đao thuộc loại truyền kì, một là Thanh Trùng Lân, thanh còn lại chính là Hồng Minh Dao.

Thanh Trùng Lân vô cùng thần bí, có danh hiệu Ma đao, nó rất ít được Thiên Tôn đem ra sử dụng, chỉ có những người gần gũi với y mới biết là y sở hữu thanh đao này.

Mà thanh đao nổi tiếng nhất trong tay Thiên Tôn, cũng chính là thanh y hay sử dụng nhất, đó là thanh Hồng Minh Dao.

Hồng Minh đao thực ra chỉ là tên gọi tắt, tên thật của nó thì dài hơn một chút, cũng là cái tên được nhiều người biết đến – Thánh Đao Hồng Minh.

Trên giang hồ có một câu nói thế này, “Thế gian hảo đao, thập đao cửu yêu nhất Hồng Minh.”

Nói cách khác, về mấy danh đao các vị cao thủ sử dụng, đại đa số là yêu đao, duy chỉ có Hồng Minh đao này, không phải yêu đao, mà là thánh đao.

Đao là hung khí, cho dù có là thiên hạ đệ nhất đao đi chăng nữa thì nó vẫn được dùng để giết người.

Một thanh bảo đao trải qua ngàn năm, dưới lưỡi đao là vô số vong hồn, dần dần, đao nhiễm yêu khí, hung khí, dùng đao giết người thường bị

đao ảnh hưởng, từ từ trở nên hung tàn thí giết.

Đây cũng là lý do vì sao chỉ có người có võ công cao cường, tính tình kiên nghị mới có thể khống chế yêu đao, không sử dụng chúng vào những mục đích xấu.

Hảo đao cũng rất khát máu, nếu nói mấy thứ như nhân sâm linh chi là bảo thuốc được linh khí của thiên địa nuôi sống, thì bảo đao bảo kiếm cũng giống như vậy nhưng khác biệt là chúng được nuôi bằng máu tươi.

Ở đây có bốn người trẻ tuổi, hai người dùng đao, hai người dùng kiếm, bốn binh khí đều là cổ vật ngàn năm, đã từng giết qua vô số người.

Nhưng nếu nói thanh nào giết người nhiều nhất? Không cần hỏi, nhất định là Tân Đình Hầu trong tay Triệu Phổ.

Tục truyền nói, thanh đao này thuộc về mãnh tướng Tam quốc Trương Phi, là thanh đao mà danh tướng thích nhất, bởi vì nó khá lớn, vô cùng bá đạo, uy lực kinh hồn.

Triệu Phổ từ khi xuất thế tới nay, trong tay một thanh Tân Đình Hầu chinh chiến sa trường, tạm không nói đến công phu thế nào, nhưng nếu cầm đao xuống ngựa, Tân Đình Hầu trong tay Cửu Vương gia có thể nói là thiên hạ vô địch.

Tây Bắc người người sợ Triệu Phổ, Cửu Vương gia không phải là giang hồ hào hiệp, Cửu Vương gia là anh hùng sa trường, từ trước đến nay dẫn binh chưa bao giờ thất bại, từ Nguyên Soái thiếu niên cho đến bây giờ là kinh thiên chi trụ⁽²⁴⁾, hoàn toàn xứng danh định hải châm của Đại Tống, được xem như chiến thần.

(24)Cột trụ chống trời

Trong toàn bộ quân doanh Triệu gia quân, người sử dụng được Tân Đình Hầu chắc cũng chỉ có mình Triệu Phổ.

Cây đao không những yêu tà mà còn khát máu, không giống với đao kiếm bình thường, thanh này cần phải tỉnh đao.

Nói đến tỉnh đao, tên như ý nghĩa là cần phải làm cho đao thức tỉnh, đao càng lớn, càng cần tỉnh đao.

Tân Đình Hầu cao ngang thân người, cực kỳ to lớn, trước khi thức tỉnh toàn thân đen tuyền, vô cùng nặng nề, chỉ khi đao tỉnh, lúc đó trên thân sẽ xuất hiện hoa văn huyết mạch, nội lực của Triệu Phổ thông qua những huyết mạch khổng lồ chế thành đao này, sử dụng liền nhẹ nhàng linh hoạt.

Cùng là yêu đao, Vân Trung đao của Bạch Ngọc Đường hẹp dài như lá lúa, lại có chuôi dài, cơ hồ không cần dùng lực để khống chế, là một dạng không cần tỉnh đao.

Cho nên mặc dù Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều sử dụng đao, nhưng đao pháp lại hoàn toàn khác biệt.

Tân Đình Hầu có ba dạng bất tỉnh – Không thấy máu bất tỉnh, không gặp cường địch bất tỉnh, không thấy nguy nan bất tỉnh.

Trước Triệu Phổ, người sử dụng Tân Đình Hầu là Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên mỗi lần thấy Tân Đình Hầu đều bất đắc dĩ lắc đầu, “Cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ rỉ sắt mất.”

Bảo đao đương nhiên sẽ không bị rỉ sắt, nhưng không có máu làm môi cho nó hằng năm, kiểu gì cũng sẽ trở thành một đồng sắt vụn.

Vì thế, Triệu Phổ suy nghĩ rất nhiều phương pháp, hữu hiệu nhất là tìm Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa là những cao thủ luyện

đao, nhưng binh khí không giống, Tân Đình Hầu vẫn rất khát máu, không đánh giặc hàng năm nên nó ngày càng biếng nhác.

Những người thân cận của Triệu Phổ thường có thể thấy cảnh tượng như thế này – Triệu Phổ thường giơ chân về Tân Đình Hầu, kêu la, “Cái tên hỗn tiểu tử nhà ngươi tỉnh lại ngay cho ta! Nặng nề như vậy còn không mau giảm cân!”

Người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy Cửu Vương gia hôm nay uống nhiều quá rồi, ai lại gây gỗ với bảo đao nhà mình, nhưng người hiểu rõ vấn đề như Bạch Ngọc Đường hay Triển Chiêu đều biết Tân Đình Hầu lại “giở chứng” rồi.

Triệu Phổ từng hỏi qua Yêu Trường Thiên, năm đó lão sử dụng Tân Đình Hầu nó có lười như vậy không.

Yêu Trường Thiên ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại khổ sở – Tân Đình Hầu lười như vậy, trừ nguyên do thể đạo thái bình ra thì một phần cũng vì tính cách của Triệu Phổ.

Tính cách của Cửu Vương gia? Anh hùng khí phách sao? Cũng không hẳn vậy...

Hỏi Cửu Vương gia có từng hoài niệm chút nào về mình thời niên thiếu khi ở Tây Bắc hỗn loạn không? Hẳn chẳng hoài niệm một chút nào hết.

Hắn không giống một chiến tướng, anh hùng hân hoan thời loạn lạc, hẳn lại không. Trên thực tế, việc mà hắn ghét nhất trên đời này chính là chiến tranh!

Nói đến cũng thật trào phúng, chiến vô bất thắng tướng quân lại chán ghét chiến tranh tới mức độ đó, ngay cả Ân Hạo thường đánh cờ cùng hắn cũng phát giác tính tình của Triệu Phổ khác xa hoàn toàn trong truyền

thuyết. Ân Hậu vốn cho là Triệu Phổ có tâm hiếu thắng cực lớn, chiến pháp trên bàn cờ sẽ bén nhọn ác liệt hơn người, nhưng trên thực tế, Triệu Phổ lúc đánh cờ thường chú trọng sách lược lấy ít tổn thất nhất cho song phương để giải quyết loạn cục, không như lời đồn hằn là vị dũng tướng, mà là trí tướng.

Thiên Tôn và Ân Hậu thỉnh thoảng rảnh rỗi cũng sẽ trò chuyện với bọn nhỏ, ngoại trừ thường xuyên bát quái về Triệu Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, hai người họ cũng sẽ thay Vô Sa và Yêu Trường Thiên chiếu cố Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa.

Ân Hậu vô cùng thích Triệu Phổ, đồng thời, đối với Tân Đình Hầu cũng rất quen thuộc.

Ông từng đánh với Yêu Trường Thiên cầm trong tay Tân Đình Hầu suốt một khoảng thời gian rất lâu, khi ông nhớ lại, Tân Đình Hầu lúc đó không có cái bộ dạng như bây giờ, cả khí thế của nó cũng không giống, trên thân đao không có nhiều hoa văn, điều này cũng có nghĩa là Triệu Phổ không thể giống Yêu Trường Thiên, có thể hoàn toàn khống chế Tân Đình Hầu.

Ân Hậu đã sớm hỏi Yêu Trường Thiên – Tại sao Tân Đình Hầu lại quá khác với lúc trước, có phải người cho đồ đệ xài hàng giả không?

Yêu Trường Thiên lúc ấy cũng bất đắc dĩ, nhàn nhạt nói một câu, “Đứa trẻ này căn bản không thích giết người, Tân Đình Hầu đương nhiên sẽ không tỉnh rồi, ngay cả một nửa uy lực cũng không phát huy hết được.”

“Nhưng việc đao chọn người thì không thể là giả được, Tân Đình Hầu chọn Triệu Phổ tức là đã công nhận nó.” Ân Hậu không hiểu, “Có phải có biện pháp khác đánh thức đao kia không?”

Dáng vẻ Yêu Trường Thiên lúc này có phần khổ sở, tự nhủ nói, “Phương pháp thì có, nhưng có thể có chút khó khăn... phải tìm thứ hỗ

trợ.”

“Thứ gì?”

Nghe Ân Hậu hỏi, Yêu Trường Thiên hơi lưỡng dự, do dự chốc lát rồi nghiêng đầu nói, “Xem coi tên Bạch Mao kia có chịu giúp một tay không, tránh phiền toái.”

Người bên cạnh Ân Hậu được gọi là Bạch Mao, chỉ có Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngốc thì đôi lúc đúng là ngốc thật, nhưng nói đến đao, không ai hiểu chúng bằng y.

Ngày sau khi có cơ hội, Ân Hậu bèn hỏi Thiên Tôn vấn đề giống như vậy.

Thiên Tôn hiển nhiên cũng chú ý tới vấn đề này của Triệu Phổ, lắc đầu một cái, “Phương pháp thì có, nhưng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Ân Hậu cau mày, “Nguy hiểm gì? Sẽ bị thương sao?”

Thiên Tôn hỏi Ân Hậu, “Lương tâm tên tiểu tử Triệu Phổ có tốt không?”

Ân Hậu gật, “Có.”

“Nguy hiểm ở đây chính là.” Thiên Tôn nói, “Tân Đình Hầu vừa tỉnh thì nó đã chết rồi.”

“Hả?” Ân Hậu cả kinh, nhìn Thiên Tôn – Người đừng có nói xằng bậy a, tiểu tử kia mà chết thì thiên hạ đại loạn mất?

“Chết ở đây không phải nói đến thân thể.” Thiên Tôn đưa tay chỉ ngực, “Mà là lương tâm của nó sẽ chết.”

Ân Hậu cau mày nhìn Thiên Tôn – Không hiểu người nói gì hết!

Thiên Tôn sờ cằm, tựa hồ đang suy tư, “Lúc lão quỷ Yêu Trường Thiên nói với người mấy lời này có ôm ngực không? Chủ ý này là của bà ngoại Ngọc Đường hay là của Bạch Quỷ Vương?”

Ân Hậu cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Hắn không có biểu hiện đau ngực... Hơn nữa, hắn cũng rất thương yêu tiểu tử Triệu Phổ, sẽ không hại nó đâu?”

“Ha ha...” Thiên Tôn cười khan hai tiếng, “Chính vì yêu thương nên mới muốn biến nó thành phiên bản thứ hai của mình.”

Ân Hậu sửng sốt, hỏi Thiên Tôn, “Ý người là nếu Tân Đình Hầu thức tỉnh, Triệu Phổ sẽ biến thành Bạch Quỷ Vương thứ hai?”

“Có thể nói vậy.” Thiên Tôn nói, “Một thanh bảo đao cũng giống với một con bảo mã, ngựa càng tốt thì càng ác liệt, chịu để cho người nuôi và cho người cưỡi là hai chuyện khác nhau, người phải thắng nó, nó mới phục người. Bạch Quỷ Vương năm đó tại sao có thể tạo ra uy lực lớn đến vậy khi sử dụng Tân Đình Hầu, tất nhiên là do việc hắn ra sức giết người, còn phải quy công lao cho ai khác nữa sao?”

Ân Hậu lắc đầu một cái.

Thiên Tôn bị ông chọc cười, đưa tay vỗ vỗ ngực ông, “Người thật là ngốc!”

Ân Hậu kinh ngạc, “Ta?”

“Người có thể hù dọa Tân Đình Hầu.” Thiên Tôn nói, “Loài thú nào đáng sợ nhất? Không phải thú dữ cũng không phải là khốn thú, mà là con lúc thú bị thương sắp chết!”

Ân Hậu ngược lại hiểu ý của Thiên Tôn, “Vây là không phải không có cách? Tiểu tử Triệu Phổ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu bại tích.”

“Bại tích chỉ là một trong số đó, quan trọng nhất là...” Thiên Tôn hơi nhướn mi, “Biết nhục nhã và sợ hãi.”

Ân Hậu thấy độ khó của cái này quá cao, suy nghĩ một chút, “Muốn cho Triệu Phổ cảm thấy sợ? Thử bóp chết Công Tôn một chút?”

“Người đang suy nghĩ cái gì đấy?” Thiên Tôn đập Ân Hậu một cước, “Dám bóp chết Công Tôn? Có tin Tiểu Tử Tử bóp chết người trước không?”

“Triệu Phổ và Ngọc Đường khá giống nhau, rất khó để bọn nó biết sợ, cửa này Ngọc Đường năm đó cũng khó qua... Hơn nữa, mấu chốt cũng không phải là làm cho người ta sợ, mà phải làm cho binh khí sợ.” Thiên Tôn sờ cằm, thật là chuyện khiến người ta điên đầu mà. “Muốn áp chế Tân Đình Hầu không phải là chuyện khó, chuyện khó là làm cho Triệu Phổ biết nhục nhã.”

“Thế nào mới khiến nó thấy nhục nhã?” Ân Hậu không hiểu, “Triệu Phổ nhân phẩm chính trực, tính tình cũng rộng rãi.”

“Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, đấy mới là vấn đề nghiêm trọng, chả biết huyết thống của Triệu gia bị gì mà lại sinh ra một đứa trẻ ngoan thế.” Thiên Tôn nói, “Nó giỏi công phu lại thêm điểm phiến toái là thông minh nữa, muốn áp chế nó, nhục nhã nó, buộc nó vào tình thế khiến nó cảm giác được mình sắp chết... là chuyện vô cùng khó khăn.”

Ân Hậu nhìn Thiên Tôn, “Người mang tâm tư gì đấy? Người dạy Ngọc Đường như vậy từ nhỏ sao?”

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, “Ngọc Đường lòng dạ đâu có nhiều như Triệu Phổ, đứa nhỏ nhà ta gốc gác rất dễ khi dễ, người thử đi khi dễ

Triệu Phổ xem?”

“Vậy sao lại nói nó có thể trở thành Bạch Quỷ Vương?” Ân Hậu đau lòng thay cho Bạch Ngọc Đường, một bên lại hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng cười, “Nhắc mới nhớ, có một người rất giống nó.”

Ân Hậu cau mày suy nghĩ hồi lâu, “Người nào a?”

“Người nha.” Thiên Tôn đưa tay vỗ nhẹ đầu Ân Hậu.

Ân Hậu hơi ngẩn ra, “Ta ư?”

“Người năm đó bùng nổ bạo liệt suýt thì chết đi.” Thiên Tôn híp mắt, “Người từng dùng qua yêu khí, ở ngay lúc nguy nan đó chúng sẽ không cứu người, mà ngược lại...”

“Dụ hoặc người!” Ân Hậu cau mày, “Ý người là Triệu Phổ một khi bị đẩy vào thế đường cùng, có thể sẽ dựa vào sức mạnh của Tân Đình Hầu mà đánh mất bản chất thiện lương của mình?”

Thiên Tôn hơi cười cười, “Nó với Ngọc Đường, Chiêu Nhi và Tiểu Lâm Tử vốn không giống nhau, dù không cố ý nhưng nó giết người quá nhiều, từ lần này đến lần khác, điều này ít nhiều gì cũng đã khiến nó cảm thấy tội lỗi. Giống như ai đó, khoảnh khắc trước lúc chết người trông thấy cái gì?”

Ân Hậu âm thầm xuất thần, cảnh tượng năm đó vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, là tình cảnh tựa như trong ác mộng, lối vào địa ngục âm u như bóng tối, vô số linh hồn lôi kéo tứ chi của ông, muốn lôi ông vào trong vực tối sâu thẳm, bên tai toàn là những tiếng kêu gào thảm thiết chuộc tội.

“Nếu muốn chân chính thức tỉnh Tân Đình Hầu, thì cần phải đẩy Triệu Phổ vào tuyệt cảnh, để nó và yêu đao cùng đối mặt, ai thắng thì nghe lời

người đó!”

Thiên Tôn nhướn mi, “Nếu như Triệu Phổ thắng, vậy thì về sau liền thay thai thoát cốt, Tân Đình Hầu hiện tại sẽ trở nên giống với Tân Đình Hầu trong tay Bạch Quỷ Vương năm đó, không cần uy máu nó cũng sẽ tùy thời thức tỉnh, tuyệt đối nghe lời, cho thấy uy lực chưa từng có trước đó. Nhưng nếu yêu đao thắng, Triệu Phổ sẽ đánh mất bản thân, tuân theo ý chí của Tân Đình Hầu, tham luyện chém giết và mùi máu tươi, kết cục thế nào, người cũng biết. Hai con đường, một là trở thành người năm đó, bằng không... trở thành Bạch Quỷ Vương năm đó!”

“Này cũng có chút mạo hiểm.” Ân Hậu cau mày, hỏi, “Yêu Trường Thiên không làm được sao?”

“Người và Yêu Trường Thiên muốn đập chết Triệu Phổ, đương nhiên là có thể làm được. Nhưng muốn làm cho Tân Đình Hầu sợ cũng không dễ dàng.” Thiên Tôn khẽ mỉm cười, “Trên đời này chỉ có một thanh đao mới có thể làm được.”

Ân Hậu hiểu rõ, liếc nhìn ngọc bội treo bên hông Thiên Tôn, “Hong Minh Đao...”

“Thế nào?” Thiên Tôn hỏi Ân Hậu, “Có muốn thử đánh cược một lần không?”

Ân Hậu có chút do dự, hỏi Thiên Tôn, “Người cảm thấy thế nào?”

Thiên Tôn ôm tay suy nghĩ một chút, “Ta vẫn đang suy nghĩ, đây không phải là chuyện có thể đùa được.”

“Ta rất có niềm tin đối với tiểu tử Triệu Phổ.” Ân Hậu nói, “Ta năm đó cừu hận sâu nặng cũng đã trải qua cả rồi, nếu nó dễ dàng đánh mất bản tính đến vậy cũng sẽ không thể trở thành Triệu Phổ của hôm nay. Dù sao cũng đã chinh chiến nhiều năm như vậy, Tân Đình Hầu sẽ không mê hoặc nó.”

Thiên Tôn cười cười, “Nếu vậy thì tìm cơ hội thử một chút, con nít đứa nào cũng đều giống nhau, đúng là không đánh không nên thân mà.”

Ân Hậu lại một lần nữa yên lặng đau lòng thay cho Bạch Ngọc Đường.

...

Nhớ lại đoạn đối thoại kia, Ân Hậu nhìn Thiên Tôn đang cầm Hồng Minh Dao, khéo miệng mang theo ý cười đứng ở trong sân, xem ra... Y đúng là có ghi nhớ chuyện này trong lòng...

“Thanh đao kia của Thiên Tôn rốt cuộc là được giấu ở đâu?” Công Tôn không nhịn được hỏi.

“Tiểu Hồng vẫn luôn được treo bên hông Tôn Tôn nha.” Tiểu Tứ Tử nói.

Mọi người nghe đến đó mới suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra – Đại lương bên hông Thiên Tôn là Thanh Trủng Lân, mà ở trên Thanh Trủng Lân luôn treo một khối ngọc bội, hình dáng của ngọc bội kia tròn lẳn như đoạn trúc, đại khái bảy tấc dài, ba tấc chiều rộng, suy nghĩ một chút, không khác với chiều dài chuôi đao của thanh Hồng Minh là bao.

“Giống với Thanh Trủng Lân, nhờ thông qua thiết kế tinh xảo để thu gọn đao sao?” Tiểu Lương Tử hỏi.

Ân Hậu hơi cười cười, “Hồng Minh Dao là thanh đi theo y lâu nhất, đó cũng là di vật của Yêu Vương.”

“Yêu Vương có lưu lại hai binh khí, một đao và một kiếm.” Vô Sa đại sư nói, “Chia ra cho Ân Hậu cùng Thiên Tôn.”

Công Tôn nhìn Ân Hậu bên cạnh một chút... Ông ấy và Thiên Tôn đem toàn bộ võ công cả đời truyền cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nhưng không đem hai thanh binh khí này đưa cho bọn họ, có thể thấy đối với vật mà Yêu Vương để lại cho bọn họ là thứ trân quý đến nhường nào.

“Thánh đao Hồng Minh...” Vô Sa đại sư nói, “Thập đao cửu Yêu nhất Hồng Minh.”

“Thánh đao trân quý vô cùng, mẫu chốt là... nó có thể khắc được yêu đao. “ Ân Hậu thấp giọng nói, “Ngọc Đường hẳn biết uy lực của thanh đao kia.”

Đang nói, chỉ thấy phía trước đột tấn công thứ hai đã bắt đầu.

Thiên Tôn bổ một đao vào Triệu Phổ, Triệu Phổ liền giơ Tân Đình Hầu lên chắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, liền vội vàng la lên với Triệu Phổ, “Cẩn thận, đừng chạm vào thanh đao kia!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 89: Khí Chất Bá Vương

Edit: Sha

Beta: Fin

Bạch Ngọc Đường vừa hô một tiếng “Cẩn thận”... thì chợt nghe một tiếng nổ vang lên.

Tân Đình Hầu đánh thẳng về hướng Hồng Minh Dao, hai thanh đao va chạm vado nhau phát ra tiếng vang lớn, quanh quần trong sơn cốc.

Nguyên bản, Tân Đình Hầu đã được tỉnh đao, Triệu Phổ muốn dùng Tân Đình Hầu đánh với Thiên Tôn, hiển nhiên đã tỉnh đao trước đó.

Máu của Cửu Vương gia làm Tân Đình Hầu hưng phấn, những đường vân đỏ dần hiện rõ trên thân đao...

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Tân Đình Hầu và Hồng Minh Dao va chạm, chuyện kỳ quái đã xảy ra – Chỉ thấy Tân Đình Hầu vốn đã thức tỉnh, đột nhiên... Ngủ!

Những mạch vân đỏ chạy dọc thân đao dần biến mất, Tân Đình Hầu lại biến thành một thanh hắc kim cổ đao công kênh.

Triệu Phổ cau mày.

Khi chưa được tỉnh đao, Tân Đình Hầu vô cùng nặng, sau khi tỉnh đao thì dùng nội lực khống chế, nếu chỉ dựa vào sức mạnh cổ tay, kể cả Triệu Phổ trời sinh thần lực cũng sẽ cảm thấy thanh đao này dùng không tiện tay.

Triệu Phổ không thuận tay, chỉ có thể dùng cả hai tay để cầm đao.

“A?”

Tiểu Lương Tử há to miệng, “Sao lại thế này?”

Trâu Lương cũng nhíu mày, “Đao của Vương gia làm sao vậy?”

Tiểu Tử Tử trừng mắt nhìn, chỉ vào Hồng Minh Đao trong tay Thiên Tôn nói, “Nhìn kìa!”

Lực chú ý của mọi người dời từ trên thanh Tân Đình Hầu sang Hồng Minh Đao.

Chỉ thấy trên thân đao xuất hiện những đường vân hình hoa tuyết, màu lam nhạt...

Tất cả mọi người đều sửng sốt – Đao tốt quá! Khó trách lại được gọi là thánh đao, thanh đao này thánh khiết lại trang nghiêm, có một loại mỹ cảm tựa băng tuyết lạnh lẽo, thật sự là thích hợp với Thiên Tôn!

Triệu Phổ lui về sau hai bước, cầm Tân Đình Hầu xuống mặt đất, nhíu mày nhìn đao của mình.

Miệng vết thương tỉnh đao trên tay hắn còn chưa khép lại, vết máu trên rãnh hở của Tân Đình Hầu vẫn còn chưa khô, nhưng lại không gọi tỉnh đao được... Đây là đang có chuyện gì?

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hồng Minh Đao là thánh đao, khắc tất cả yêu đao, dùng yêu đao đối Hồng Minh Đao giống như Ác quỷ gặp Đức Phật, tất cả yêu đao đều không thể tỉnh!”

Triển Chiêu theo bản năng nhìn Cự Khuyết trong tay... Vật này của y cũng gặp bất lợi, của Bạch Ngọc Đường càng không cần phải nói. Vì thế, Triển Chiêu nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng nhún vai – Phá Thiên Kiếm này của hắn cũng không phải vật tốt gì, nếu mười thanh đao thì đã hết chín thanh là yêu đao, thì kiếm cũng cùng một loại đạo lý như vậy.

“Ôi ôi, không ổn rồi.”

Tiểu Tứ Tử đang nhìn cuộc chiến bị Công Tôn ôm qua.

Bé con kia ôm cánh tay cha, lắc lắc đầu, “Tân Tân sợ Tiểu Hồng.”

Công Tôn khó hiểu nhìn bé, “Con biết được sao?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, “Ngay cả Tiểu Thanh bên hông Tôn Tôn cũng sợ Tiểu Hồng.”

“Thanh Trùng Lân là yêu đao tà ác nhất nhì trong số các đao.” Ân Hậu nói, “Mang theo thanh đao này đi một vòng, chỉ cần gặp người có võ nghệ hơi cao là có thể bị phát hiện hành tung, không tiện lắm, nhưng chỉ cần đặt Hồng Minh Đao phía trên Thanh Trùng Lân là có thể ép Thanh Trùng Lân không phóng ra bất kỳ một tia tà khí nào.”

Công Tôn kinh ngạc nhìn Ân Hậu, “Vậy... Tân Đình Hầu không tỉnh, phải dùng thế nào?”

“Giờ nó chỉ như một khối sắt vụn nặng nề.” Vô Sa vừa nói, vừa liếc nhìn Yêu Trường Thiên.

Lúc này, Yêu Trường Thiên hí mắt nhìn trận chiến phía trước, thật lâu sau, mở miệng, “Ta đã bảo tên Bạch Mao kia còn hư hỏng hơn cả ta.”

Bạch Quỷ Vương sớm đã cùng Ân Hậu, Vô Sa và Thiên Tôn giao thủ với nhau.

Đánh với Ân Hậu luôn rất sảng khoái, đấu trí đấu dũng phi thường vừa lòng, thiên quân vạn mã đánh đến long trời lở đất, dù cho có thua cũng là chết không nuôi tiếc.

Đánh với Vô Sa đại sư đánh đến khổ khổ sở sở, bởi vì phòng ngự của vị hòa thượng này rất tốt, hơn nữa đánh làm sao cũng không chết, một trận đấu đấu đến vài ngày, cứ kéo dài thời gian lao lực muốn chết, hơn nữa tai còn phải nghe tiếng bô bô niệm Phật pháp mãi không dứt.

Lúc Yêu Trường Thiên còn là Bạch Quỷ Vương, chán ghét Ân Hậu cũng chán ghét Vô Sa, đương nhiên cũng rất chán ghét Ngân Yêu Vương, tuy nhiên ai là kẻ Yêu Trường Thiên ghét nhất? Là Thiên Tôn.

Yêu Trường Thiên còn nhớ rõ chuyện phát sinh vào lần đầu giao thủ cùng Thiên Tôn.

Vùng Tây Nam vốn oi bức ẩm thấp, Thiên Tôn vừa đến, liền trở nên lạnh lẽo khô ráo, lại còn có cả gió tuyết tung bay.

Bên trong trận doanh của Bạch Quỷ tộc, người đầu tiên khiêu chiến với Thiên Tôn không phải Yêu Trường Thiên, mà là ác tướng đệ nhất của hắn, Sát Thán.

Sát Thán tính cách giả dối, công phu âm độc, lại còn ti tiện, hay đánh lén lại khôn lỏi, lúc ấy đã có vài vị danh tướng của địch quân chết trên tay hắn.

Sát Thán chủ động xin ra khiêu chiến với Thiên Tôn.

Yêu Trường Thiên lúc ấy phần cũng muốn thử một chút bản lĩnh của Thiên Tôn, bèn cho Sát Thán xuất chiến.

Sách lược chiến pháp mà Sán Thản sở trường nhất có hai loại, một là chọc giận đối thủ, một loại khác chính là tìm nhược điểm của đối thủ, cho một kích trí mạng. Nếu sự tình không ổn, liền ngay lập tức trở tay đánh lén.

Khi Thiên Tôn và Sán Thản vừa chạm mặt nhau, Sán Thản tràn đầy tự tin quan sát Thiên Tôn, nhưng sau khi đánh giá trên dưới vài lần, Sán Thản choáng váng.

Đầu tiên, hắn vậy mà lại không biết nên chọc giận thiếu niên thanh khiết gương mặt lạnh lùng không đối này thế nào.

Thêm nữa, hắn tìm không ra nhược điểm của người này, cũng không thấy được cơ hội đánh lén.

Mà điều làm cho Sán Thản càng giật mình chính là, ánh mắt Thiên Tôn nhìn hắn... Tựa như Tôn giả đang đứng cạnh liên trì ao sen trên thiên đình, nhìn xuống những vong hồn đang giãy giụa dưới biển lửa địa ngục.

Ngay cả Yêu Trường Thiên cũng có ấn tượng rất sâu với ánh mắt Thiên Tôn nhìn mọi người.

Ba thiếu niên đi theo bên người Yêu Vương nhân thần bất đồng, tiểu hòa thượng cứng đầu cứng cổ luôn từ bi thương xót chúng sinh, ngày thường vẫn hay tùm tùm cười, đến khi đánh giặc lại tràn ngập bi thương.

Ánh mắt của Thiên Tôn và Ân Hựu lại hoàn toàn trái ngược nhau. Thiên Tôn thanh minh dị thường, ánh mắt lạnh như băng tựa hồ có thể nhìn thấu mọi chuyện. Ân Hựu lại xa cách, vĩnh viễn ẩn sau làn sương mù, xa cách mọi người. Thiên Tôn chỉ cần liếc mắt một cái là cảm nhận được y đang nhìn hay không, Ân Hựu thì lại vĩnh viễn không biết được hắn có đang nhìn hay không. Thiên Tôn sẽ nhìn thẳng vào mắt người khác, Ân Hựu lại rất ít khi trực tiếp đối mắt với mọi người.

Hai người bọn họ nghe nói từ thời thiếu niên đã như thế, khi còn nhỏ cũng hay như vậy, Yêu Vương mỗi tay dắt một người, mang theo hai người bọn họ đi khắp nơi...

Thiên Tôn luôn ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn Yêu Vương, mặc kệ Yêu Vương có đang nói chuyện hay không, Thiên Tôn đều có thói quen nhìn ngài. Đi nhanh hơn mọi khi, lôi kéo tay Yêu Vương, cố gắng bước kịp nhịp chân ngài.

Ân Hậu cũng nắm tay Yêu Vương, hạ mắt chậm rì rì đi theo từng bước của ngài, ánh mắt khi thì nhìn đất, khi thì nhìn vu vơ không xác định, Yêu Vương gọi, ông mới ngẩng đầu lên nhìn một cái, tầm mắt thường sẽ đạt ở khoảng không phía trên đầu Yêu Vương.

...

Bạch Quỷ Vương nhẹ thở một hơi, nhớ tới tên bộ hạ Sát Thủ tự cho là thông minh của mình.

Năm đó khi hai người vừa giao đấu, Bạch Quỷ Vương đã phát giác ra sự bất thường, Sát Thủ bị kinh sợ bởi nội lực của Thiên Tôn, đến thở dốc còn thấy khó khăn.

Mà Thiên Tôn đứng đối diện lại vẫy tay với hắn, còn nghiêng đầu hỏi, “Người đang sợ gì thế? Lại đây, để ta còn giết ngươi. Nhanh lên, Yêu Vương nói phải tốc chiến tốc thắng.”

Yêu Trường Thiên lại thở dài, Yêu Vương kêu Thiên Tôn đi giết một người để răn trăm người, muốn đe dọa binh mã Bạch Quỷ tộc, cho nên Thiên Tôn vừa xuất chiêu đầu tiên đã đánh Sát Thủ thành từng mẩu bằng vụn.

Lúc ấy, nỗi sợ lan tràn khắp cả Bạch Quỷ tộc, người Bạch Quỷ tộc vốn dung mãnh gan dạ, nhưng mà một thiếu niên ấy, làm bọn họ sợ đến mức

không dám tiến lên.

“Hôm nay người thường xuyên thờ dài đấy.”

Yêu Trường Thiên nghe thấy lời châm chọc của Ân Hậu, thấy hơi bất đắc dĩ.

Vô Sa đại sư đứng một bên cũng đang vui sướng nhìn người gặp họa, hỏi lão, “Sao nào? A di đà Phật, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh đúng không?”

Yêu Trường Thiên ghét bỏ nhìn hai người.

Vô Sa đột nhiên vỗ Ân Hậu, “Ai! Lão quỷ, trận đấu võ!”

Ân Hậu nhìn về phía giữa sân, chỉ thấy Thiên Tôn lúc này đang cầm Hồng Minh Dao xông tới chém Triệu Phổ, Cửu Vương gia cũng không phải hạng thường, tuy rằng Tân Đình Hầu thất thường, nhưng hắn vẫn cố gắng nhắc lên ngăn cản công kích của Hồng Minh Dao.

“Sao lại đánh có mình sư phụ con chứ?” Tiểu Lương Tử gấp đến giật chân, “Bọn người Triển đại ca Bạch đại ca sao lại không ra hỗ trợ chứ?”

Nhưng lúc này, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa còn không lo nỗi thân mình.

Bạch Ngọc Đường dùng nội lực chống cự Tuyết Trung Kính, để mọi người có thể nhìn thấy Thiên Tôn.

Mà Lâm Dạ Hỏa phải phá tan gió tuyết đang dần hình thành trong không trung, Triển Chiêu lại dùng nội lực đánh tan băng kính.

Hơn nữa, kỳ thật vừa rồi Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều muốn đi giúp Triệu Phổ, nhưng Bạch Ngọc Đường lại quăng một ánh mắt qua cho hai người bọn họ.

Võ công của Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu hôm nay đều tiến rất xa, bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, Thiên Tôn cố ý dùng trận luận võ này chỉ điểm cho họ, lúc này hẳn là đang muốn dạy dỗ Triệu Phổ vài điều.

Bên ngoài, Trâu Lương khẩn trương hiểm có – Đây là lần đầu tiên hắn thấy Triệu Phổ bị đánh thành chậ vật như vậy.

Tiểu Lương Tử theo bản năng nhìn Tiểu Tứ Tử, lòng thầm nghĩ chắc Cận Nhi lúc này sắp khóc rồi, lại không ngờ, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn phía trước, đôi mắt sáng ngời, trong cặp mắt đen láy to tròn kia, phản chiếu hình ảnh từng bông tuyết tung bay dưới cơn chấn động của Tân Đình Hầu.

Bông tuyết trắng theo đao phong vẽ ra một đường cung lớn.

“Luận võ công, y thật sự rất khó đối phó.” Yêu Trường Thiên thản nhiên nói, “Mỗi một chiêu đều hướng về điểm chết của đối phương, không cho người có bất kỳ cơ hội thở dốc nào, nội lực cuộn cuộn không dứt, đao này tiếp đao kia cứ thế chém ra. So chiêu cùng y sẽ làm người hoài nghi tất cả tâm của bản thân, thậm chí hoài nghi ý nghĩa tồn tại của chính mình.”

Vô Sa đại sư gật đầu đồng ý.

“Ha ha.”

Hai người đang nói, từ một phía lại truyền tới tiếng cười của Ân Hậu.

Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư đều nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu bất đắc dĩ nói, “Nhìn cho kỹ, hiện tại giao chiến cùng tiểu tử Triệu Phổ, căn bản không phải là Thiên Tôn.”

Tất cả mọi người sửng sốt, nhú mày nhìn qua.

Vô Sa đại sư vuốt cằm, “Ừm... Đúng là có chút bất đồng.”

“Những lời cuối cùng Yêu Vương nói với ta, mỗi một lời ta đều nhớ rõ.” Ân Hậu nở nụ cười, “Tiểu tử Triệu Phổ thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Yêu Trường Thiên nhướng mày, “Đây là...”

“Là tuyệt học của Yêu Vương, Toái Vân Dao.” Thanh âm Ân Hậu trầm thấp, “Toái Vân Vấn Tâm, có thể coi là đao pháp tàn nhẫn nhất thế gian.”

“Tàn nhẫn?” Tiểu Lương Tử khó hiểu, nhóc chỉ biết mỗi chiêu trong võ công của Thiên Tôn đều rất xinh đẹp, đại khái cũng có chút liên quan đến hình ảnh bạch y bạch đao của ông ấy, hơn nữa cũng nhìn không ra tàn nhẫn chỗ nào, luận võ mà thôi, chẳng lẽ định giết chết sư phụ nhóc sao?

“Các người nhìn biểu tình của Triệu Phổ thử xem.” Mọi người bị Ân Hậu thức tỉnh, đều nhìn qua... Lúc này, nên hình dung biểu tình trên mặt Triệu Phổ thế nào đây? Thống khổ?

“Nguyên soái rõ ràng không hề bị thương...” Trâu Lương nhíu mày, “Vì sao lại nhìn như đang bị thương? Chẳng lẽ là nội thương?”

“Nó quả thực là không bị thương.” Ân Hậu lắc đầu, “Nhưng lúc này nó đã sinh ảo giác.”

“Ảo giác?” Tiểu Lương Tử khó hiểu, “Không phải là Thiên Tôn không biết ảo thuật sao?”

“Không liên quan đến ảo thuật.” Ân Hậu lắc đầu, “Toái Vân Dao là một loại đao pháp đặc biệt, hơn nữa dưới tác dụng của Tuyết Trung Kính, lúc này thứ mà tiểu tử Triệu Phổ nhìn thấy hẳn cũng chính là thứ mà ta từng thấy năm đó.”

“Nhìn thấy gì?”

Công Tôn vốn vẫn đang không nói chuyện, im lặng nhìn chiến cuộc bỗng quay sang hỏi.

“Máu.” Ân Hậu thản nhiên nói, “Mỗi người nó đã giết đều xuất hiện trước mắt, Triệu Phổ cũng đánh giặc như ta, lúc này hắn là mặt đất trước mặt hắn đầy rẫy thi hài, hai tay dính đầy máu tươi, tất cả những chỗ từng thụ thương lúc này đều xuất hiện lại trên cơ thể.”

“Vương gia từng bị trúng tên ở tay trái.” Trâu Lương cũng nói, “Cho nên động tác tay trái của hắn mới nhìn không được lưu loát như thế?”

Ân Hậu cũng nhú mày lại, nhìn Thiên Tôn trong cơn gió tuyết... Lúc này, tuyết loạn che mắt, chỉ thấy tay áo trắng tung bay múa may cùng thanh Hồng Minh Dao, thân ảnh quen thuộc đã mất kia tựa như đang ở cách đó không xa.

Trong ký ức, đó là lần cuối cùng giao thủ cùng Yêu Vương, lời nói của Yêu Vương như vẫn còn phảng phất bên tai, “Tất cả đều là nợ máu người gánh trên lưng, từ nay về sau là cơn ác mộng sẽ mãi bám theo người, những lệ quỷ này sẽ luôn tìm cơ hội kéo người xuống địa ngục, người có thể giác ngộ mà đứng lên từ nơi vạn kiếp bất phục ấy không? Nếu không phá được đao trận này, huyết sắc trước mắt người sẽ mãi không tán đi, rồi có một ngày, người sẽ đọa nhập ma đạo, làm hại thiên hạ. Mà ta trước khi chết đi, cũng sẽ kết thúc sinh mệnh của người.”

Ân Hậu nhớ rõ, lúc ấy, mấy ngày liền trong khoảng không đều là huyết sắc... Mà, lúc ông cùng Yêu Vương giao thủ, Thiên Tôn vẫn luôn đứng cạnh bên quan sát, hắn là lúc đó, y đã ghi nhớ bộ đao pháp này.

“Đao pháp này sư phụ con có thể giải không?” Tiểu Lương Tử hơi lo lắng.

“Nó nhất định phải phá giải được.” Đôi đồng tử đỏ tươi của Yêu Trường Thiên tựa như lại càng đậm thêm vài phần, vẻ mặt hưng phấn không thể ức chế, vươn tay dùng sức ôm lồng ngực đang ần ần đau, cắn răng nói, “Nếu phá giải không được... Thiên hạ đại loạn...”

“Các người...”

Trong lúc mọi người vẫn đang thảo luận, bỗng nhiên, Công Tôn mở miệng.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn y.

Khác với phần đông quân nhân đã dần xuất thần, hai mắt Công Tôn vẫn thanh minh, vẻ mặt cũng bình tĩnh, nhìn mọi người, hỏi, “Các người đều nghĩ Triệu Phổ như thế sao?”

Mọi người hơi sửng sốt.

Công Tôn thu mắt, tiếp tục nhìn về phía trước cùng Tiểu Tứ Tử, thấp giọng nói, “Triệu Phổ đúng là đã từng giết qua rất nhiều người, nhưng trong đó, có kẻ nào hấn vì chính mình mà giết không? Hấn bảo vệ từ núi non đến rừng nước, tất cả những thứ ấy cũng không phải của riêng mình hấn...”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Trong lòng Triệu Phổ cái gì cũng có, duy chỉ không có thù hận cùng dã tâm.” Công Tôn mỉm cười, hơi có lỗi nhìn Ân Hậu và Yêu Trường Thiên, “Lão gia tử, con cảm thấy hấn cũng không giống với các người, vô luận là Ma Vương năm xưa, hay Bạch Quỷ Vương năm đó, hấn cũng tuyệt đối sẽ không trở thành người như vậy. Con và hấn ở cùng một căn lều trại lâu như thế, hấn mỗi đêm đều ngủ rất bình yên, chưa bao giờ thức giấc vì ác mộng, nếu đến cả điểm ấy hấn cũng không giác ngộ được, hấn đã sớm không phải là Triệu Phổ của ngày hôm nay.”

Ân Hậu và Yêu Trường Thiên đều có chút xuất thần, nhìn chăm chăm Công Tôn.

Công Tôn tiên sinh mỉm cười, nhẹ nhàng chỉ vào vị trí lồng ngực, “Theo con thấy, nơi này của hãn không phải chỉ cường đại bình thường thôi đâu, bởi vì những gánh vác hãn phải gánh trên lưng, còn nặng hơn cả núi non sông nước.”

Yêu Trường Thiên bởi vì vừa rồi trong lòng nghĩ đến tà niệm, lúc này lòng càng đau hơn, xoa ngực hỏi Công Tôn, “Lưng nó đeo gánh gì mà nặng nề như thế?”

“Tôn nghiêm Cửu Vương gia, cùng với...” Trâu Lương ở phía trước trầm giọng nói, “Tánh mạng của trăm ngàn vạn bá tánh.”

Ân Hậu chấn động mạnh... Đúng vậy! Tuy rằng bọn họ đều đánh giặc, hai tay đều dính đầy máu tươi, nhưng đúng là bất đồng! Ông là vì huyết hải thâm cừu, Yêu Trường Thiên là do bưng bưng dã tâm, Triệu Phổ lại không phải... So với bản khoản về vô số vong hồn trên chiến trường phía ngoài Hắc Phong Thành, gánh nặng chân chính hãn phải đeo chính là kỳ vọng của hàng trăm vạn tướng sĩ trong thành, cùng với gần trăm ngàn sinh linh trong lãnh thổ Đại Tống.

“A di đà Phật.” Vô Sa đại sư than nhẹ một tiếng, “Ánh mắt không tồi.”

Tiểu Lương Tử ngẩng đầu nhìn hòa thượng, “Ánh mắt sư phụ bị gió tuyết che mất con không nhìn rõ được, động tác cũng quá nhanh...”

Thánh tăng cười xoa đầu nhóc, “Không phải ánh mắt Triệu Phổ...”

Tiểu Lương Tử trừng mắt nhìn, quay đầu lại, mới chú ý thấy... Ánh mắt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn về Triệu Phổ, giống hệt ánh mắt của nhóm ảnh vệ và Trâu Lương, tràn đầy tín nhiệm!

Tiểu Lương Tử còn tỉnh tỉnh mê mê lần đầu tiên bắt đầu tự hỏi, mỗi lần sử phụ nhóc quơ đao, sau lưng đều là ánh mắt như thế sao... Vậy chắc hẳn không thể thua rồi!

Chính lúc này, chợt nghe Tiểu Tử Tử nói, “Động tác của Cửu Cửu ngày càng nhanh.”

Đám người Ân Hạo lấy lại tinh thần, nhìn qua... Quả nhiên, Triệu Phổ vừa rồi còn phải tận lực chống đỡ thế tiến công của Thiên Tôn, bắt đầu càng ngày càng lưu loát, tựa như đã quen với sức nặng của Tân Đình Hầu.

Thiên Tôn đang thi triển bộ Toái Vân Đao, cũng lấp bắp kinh hãi – Ánh mắt đỏ của Triệu Phổ là thế nào?

“Ha ha ha...” Yêu Trường Thiên đột nhiên nở nụ cười, “Biểu tình của Lão quỷ kia quá thú vị!”

Lúc này, trên mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cũng hiện lên ý cười – Cho dù là khối sắt vụn, so về khí lực Triệu Phổ cũng sẽ không thua! Đây là hào khí của Cửu Vương gia!

Thiên Tôn cảm thấy Tân Đình Hầu bên trên Hồng Minh Đao càng ngày càng mạnh, mà càng làm cho y để ý chính là ánh mắt Triệu Phổ.

Nhìn ánh mắt này, Thiên Tôn đột nhiên nhớ tới một đoạn đối thoại với Yêu Vương.

Yêu Vương thường xuyên xoa đầu, nhắc nhở y, “Tiểu Du, không nên nhìn người khác như vậy! Bọn họ là người chứ không phải là lũ kiến nha!”

Thiên Tôn đã từng hỏi Yêu Vương vô số vấn đề, trong đó vấn đề y đã hỏi qua nhiều lần nhất là, đúng rồi... Y thường hỏi, “Vì sao bọn họ đều sợ con?”

“Bởi vì con có thể giết bọn họ.”

“Vậy người cũng có thể giết con, vì sao con không sợ người?”

Yêu Vương đã trả lời thế nào...

Qua bao nhiêu gian khổ sau này, rất nhiều chuyện cũ đều bị y lơ đãng quên mất, nhưng hôm nay nhìn đến ánh mắt này, Thiên Tôn đột nhiên nhớ lại đáp án Yêu Vương đã nói cho y.

“Sẽ có người không sợ con, Tiểu Du... Cho dù không cường đại bằng con thì kẻ đó cũng sẽ không sợ con!”

Thiên Tôn nở nụ cười.

Bên trong, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa đều nhin không được thăm khen Triệu Phổ – Cái gọi là to gan lớn mật, chẳng qua cũng đến thế này thôi!

Bên ngoài, Công Tôn cười đến vân đạm phong khinh, “Cho dù Tân Đình Hầu sợ Hồng Minh Dao, Triệu Phổ cũng không sợ Thiên Tôn!”

“Còn mấy chiêu?” Trâu Lương cùng Túc Thanh cơ hồ cùng lúc cất tiếng hỏi.

Vô Sa đại sư trả lời, “Tám chiêu!”

Đang nói, Yêu Trường Thiên đột nhiên từng bước tiến về phía trước.

Ân Hậ và Vô Sa cũng khó hiểu nhìn lão.

Lúc này, hai mắt Yêu Trường Thiên tinh quang sáng láng, hưng phấn mà nhìn Tân Đình Hầu trong tay Triệu Phổ.

Ân Hậ nhú mày, “Chẳng lẽ...”

“Đến rồi!” Tươi cười trên mặt Yêu Trường Thiên thập phần tà dị, Ân Hậu cùng Vô Sa không nhìn được liếc nhau một cái – Nụ cười trong thoáng chốc đó, là loại tươi cười thuộc về Bạch Quý Vương, làm nguyên chủ nhân của Tân Đình Hầu, lão cảm giác được rung động của đao kia sao?

“Bảy chiêu!” Tiểu Lương Tử bắt đầu đếm ngược.

Bên trong, Triệu Phổ hai tay nắm chặt quét ngang một đao, bị Thiên Tôn dùng một đao ép xuống...

Tân Đình Hầu nặng nề “rầm” một tiếng đập bể mặt đất, lúc này, trên mặt đất đều là những hố lớn.

“Sáu chiêu...”

Tiểu Lương Tử khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Bên trong, Triệu Phổ một lần nữa cầm chuôi đao Tân Đình Hầu, tiến một bước về phía trước, nội lực chi trọng, mặt đất nứt ra vài vết rạn.

Cửu Vương gia nắm chặt chuôi đao Tân Đình Hầu, bổ một đao tới Hồng Minh Đao ở đằng trước.

Lúc này, nội lực của Triệu Phổ đã hao tổn lớn, khí lực cơ hồ cũng đã dùng hết, Tân Đình Hầu cũng kênh nặng tựa một khối cự thạch. Nhưng lần này, Triệu Phổ không hiểu sao có cảm giác như có thứ gì đó đang được gọi trở về... Hắn nhìn cái chuôi của đao ngốc đã theo mình hơn mười năm, nở nụ cười...

Triệu Phổ đột nhiên bất động.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa phía sau đều cả kinh.

Thiên Tôn cũng giật mình, Triệu Phổ không còn khí lực? Nhưng một đao này nếu không đỡ sẽ chém trúng mất...

Ngay tại nháy mắt khi song phương chần chờ, Triệu Phổ mạnh mẽ ngáng đầu.

Thiên Tôn cùng hấn đối mắt... Chỉ thấy con mắt màu xám dị sắc của Cửu Vương gia trở nên nhạt như băng tuyết xung quanh... Mà con người đen còn lại lại đen thẫm như bầu trời đêm.

Dư quang của Thiên Tôn thoáng nhìn qua vết đỏ thoáng hiện trên Tân Đình Hầu, cứ chột hiện lên như thế, rõ ràng tựa như tiếng tim đập.

Thiên Tôn vui vẻ trong lòng.

Đồng thời, chỉ thấy Triệu Phổ nhún chân, mượn sức xoay người nâng Tân Đình Hầu lên... Thân đao thật lớn mang theo tuyết bay và vụn băng.

Lúc này, mây mù tản đi, không biết tựa lúc nào ánh nắng đã dần lộ ra trên không trung thành Hỏa Luyện, ánh nắng từ nơi ấy xuyên thấu qua khe hở tầng mây, chiếu thành từng tia sáng, chiếu đến con người tựa như đốm lửa đang bay lên trong băng tuyết.

Một tiếng nổ vang lên...

Hồng Minh Đao bị Tân Đình Hầu chặn lại.

Thiên Tôn cùng Triệu Phổ cơ hồ là đồng thời thối lui...

Mây mù tán đi, bốn phía sáng tỏ.

Triệu Phổ một tay cầm Tân Đình hầu, cúi đầu đứng đó thờ.

“Một tay cầm đao...”

Mọi người nhìn chăm chăm Triệu Phổ...

Có thể cầm một tay, có nghĩa là...

Lại nhìn Tân Đình Hầu trong tay Triệu Phổ lúc này, ánh mặt trời chiếu rọi, trên thân đao đen của Tân Đình Hầu, những đường vân đỏ đã xuất hiện.

Nhưng mà vân đỏ lúc này không phân bố trên thân đao tựa mạch máu như trước, mà như da nẻ, che kín mặt đao. Long văn màu vàng ở giữa thân đao đen như ẩn như hiện, phía trên chuôi đao lại có đường vân vàng nhạt, hình dạng giống như cánh chim, có thể rõ ràng nhìn thấy được, phía dưới chuôi đao xuất hiện ba chữ “Tân Đình Hầu”.

Công Tôn nhìn ra được điều diệu kỳ trong đó, thì thào tự nói, “Tam trực thành giành, binh hành cứu địa, hầu lấy trí dũng, khả địch vạn nhân. Công tất thủ, chiến tất thắng, có thể phá quân, khả an thổ... Oai phong chống lại khí bá vương... Tân Đình Hầu(25)!”

(25)Trong cuộc chiến giành thiên hạ, binh lính làm yếu, chỉ cần có trí dũng, sẽ có thể một đấu vạn người. Tấn công sẽ đạt được, chiến đấu tất thắng, có thể đánh tan quân thù, cũng có thể bảo vệ bình an, chí khí bá vương với một thanh Tân Đình Hầu trong tay có thể chống lại hết thảy

...

Thở hổn hển mấy hơi, Triệu Phổ mạnh mẽ ngẩng đầu, cười nhìn Thiên Tôn, “Cảm tạ, lão gia tử!”

Thiên Tôn mỉm cười, vung Hồng Minh Đao lên, vẫy tay nhìn mọi người.

Lúc này, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa dàn thế, giăng co cùng Thiên Tôn tay cầm Hồng Minh Đao.

Bên trong sơn cốc, nội kinh chấn động, đại tuyết đầy trời bị mặt trời xé toạc...

Ân Hậu, Yêu Trường Thiên và Vô Sa nhìn chăm chăm thân ảnh của bốn người trẻ tuổi trong gió tuyết đã muốn trưởng thành – Năm chiêu cuối cùng!.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 90: Hữu Thủy Hữu Chung

Edit: Ka

Beta: Fin

Đánh đến lúc chỉ còn lại năm chiêu cuối cùng, mọi người mới như ở trong mộng mà sức tỉnh... Thế mà thật sự sống sót qua chín mươi lăm chiêu!

Từ khi bắt đầu luận võ đến bây giờ, thời gian đã trôi qua bao lâu rồi?

Không biết có phải do bầu trời hạ xuống trận tuyết lớn hay không mà làm cho người ta có một loại ảo giác... Không phải nói là thời gian quá mau, mà xác thực là thời gian dường như ngừng trôi vậy.

Trong gió tuyết, Thiên Tôn lại phát động chiêu mới khiêu chiến Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa.

Bốn người trẻ tuổi nổi tiếng nhìn vào ánh mắt của Thiên Tôn đều nhất trí một cách thần kì. Là hướng tới? Hay khao khát? Có lẽ tất cả đều có, nhưng lại có phần không xác thực... Bọn họ lúc này qua hai mắt mình có thể thấu triệt mà nhìn về phía trước, người họ trông thấy đã không còn là Thiên Tôn hiện tại nữa, mà là Thiên Tôn của một trăm năm trước, con người mà họ không hề biết.

Lấy bối cảnh tuyết trời bay loạn, sợi tóc màu bạc của tôn giả tung bay, mọi người đã không còn nhận rõ, trước mắt đến tột cùng là Thiên Tôn đôi

lúc ngốc nghếch, hay là người đã từng là vị thiếu niên băng tuyết lãnh khốc vô địch kia.

Mà đồng dạng, bốn người trẻ tuổi cùng Thiên Tôn đứng trong gió tuyết, tựa hồ cũng có biến hóa... Nguyên bản vẫn là bọn họ, nhưng vẫn có chút gì đó đang lớn dần lên, không chỉ là võ công mà thôi...

Con người một khi đã trưởng thành thì sẽ không lớn lên được nữa, cho dù có già đi, cũng sẽ không lớn nữa... Một người đã lớn tuổi rồi còn cần nhờ tới điều gì để lớn lên nữa? Phương pháp tốt nhất chính đi qua quá khứ.

Vô luận là quá khứ của mình, hay là quá khứ của người khác.

Quá khứ trước đây của Thiên Tôn, quá khứ trước đây của một con người, tất thấy đều quý giá, cho dù chỉ nhẹ nhàng chạm vào, nhìn thấy một góc nhỏ cũng có thể khiến người ta phải nhanh chóng trưởng thành.

Con người một khi trưởng thành, cho dù chỉ có một chút thì toàn bộ thiên địa cũng đều sẽ tùy theo mà thay đổi, thay đổi hoàn toàn, rất nhiều sự tình chưa bao giờ thấu hiểu được đều sẽ lập tức sáng tỏ.

Nhìn bốn bóng dáng của họ, người quan sát ở phía ngoài đều có một loại cảm giác kỳ diệu, khó có thể hình dung, nhưng tràn ngập chờ mong.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên vai Vô Sa đại sư, đột nhiên đưa tay ôm mặt lắc lư, “Thật là soái nha!”

Liệt Tâm Dương vẫn đang luôn quỳ sập dưới đất không chịu đứng lên không chen lời càng không có cảm giác tồn tại lúc này bỗng bị một lời “thức tỉnh” mà sập lại, xoa xoa mắt, cảm thán một câu, “Ai nha... Thiệt là nhiều nam nhân đẹp trai!”

Tất cả mọi người ném cho hắn cái liếc mắt.

Liệt Tâm Dương nhanh chóng nhìn Ân Hậu, “Nhưng mà Đại anh hùng vẫn là người đẹp trai nhất!”

Ân Hậu không nói gì mà nhìn hẩn một cái.

Yêu Trường Thiên cũng nhìn hẩn một cái.

Liệt Tâm Dương liếc Yêu Trường Thiên vài cái, nhin không được hỏi, “Vị anh hùng này là...”

Tiểu Lương Tử bất đắc dĩ mà tiến tới trước mặt hẩn, mũi chân chọt chọt, “Ta nói Liệt lão đầu a, người cũng quá hoa tâm rồi, như vậy không được a!”

Liệt Tâm Dương lại bị Tiểu Lương Tử nói ra chuyện xấu của mình, vội khoát tay, “Ai nha, so xong chưa vậy?”

“Còn năm chiêu nữa.” Tiểu Lương Tử ngẩng đầu nhìn.

“Năm chiêu a...” Vô Sa đại sư lầm bầm, “Tình huống năm đó cũng y như vậy.”

“Năm đó?” Mọi người tò mò hỏi Vô Sa, “Năm nào cơ?”

Vô Sa đại sư nói, “A, năm đó ta, Ân Hậu và Thiên Tôn cùng liên thủ khiêu chiến Yêu Vương, tình cảnh lúc đó rất giống với tình cảnh bây giờ, khi đó Yêu Vương chỉ liếc mắt nhìn chúng ta một cái, nói rằng sẽ chỉ so năm chiêu với chúng ta, trong chúng ta ai có thể đánh qua năm chiêu mà không gục xuống thì ông ấy sẽ nhận thua.”

“Ba người các ngài cùng liên thủ ư?” Tiểu Lương Tử há to miệng, “Vậy kết quả thế nào? Không có lý do gì mà ba người cùng liên thủ lại không chống được năm chiêu cuối cùng đó a!”

Vô Sa nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu ngoáy ngoáy lỗ tai, “Loại chuyện cũ năm xưa này người còn nhớ rất rõ ràng a.”

Vô Sa cười ha ha hỏi ông, “Người không nhớ rõ chuyện thế nào a? Từ lúc chỉ còn lại năm chiêu cuối, hẳn là người cũng đã nghĩ đến rồi đi?”

Ân Hậu nhìn trời.

“Bốn người bọn họ đều có thể nói là nội công đột nhiên tăng mạnh lên.” Công Tôn hỏi, “Thiên Tôn có thể trong bốn chiêu đánh thắng bọn họ sao? Bởi vì đến chiêu thứ một trăm là sẽ tính thua a!”

“Nếu vậy... đúng là có chút không công bằng a!” Tiểu Lương Tử vừa rồi rõ ràng còn một lòng một dạ giúp đỡ bọn Triệu Phổ, nhưng mà hiện tại lại không mong Thiên Tôn thua cuộc, “Thiên Tôn vì đang thay đổi phương pháp dạy bọn họ học võ công, nếu mà nghiêm túc đánh thật thì đã thắng họ trong vòng mười chiêu rồi!”

“Hơn nữa trời cũng đã quang đãng trở lại.” Trâu Lương chỉ chỉ bầu trời.

“Nói cách khác...” Tiểu Lương Tử hỏi, “Tuyệt Trung Kính không còn cách khác để dùng sao?”

Công Tôn cũng chẳng biết tại sao lại có chút lo lắng cho Thiên Tôn, hỏi ba vị bên cạnh, “Phải đánh như thế nào a?”

“Đúng vậy...” Ân Hậu vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cằm, lăm bằm, “Phải đánh thế nào đây?”

Yêu Trường Thiên cùng Vô Sa đều ném cho ông một cái liếc mắt.

Tiểu Tử Tử trên vai Vô Sa đại sư cũng quay sang nhìn Ân Hậu – Chỉ thấy Ân Hậu hơi ngẩng mặt, trên khóe miệng có một nụ cười nhàn nhạt khó

phát giác được.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào khoe miệng và cằm của Ân Hậu.

Công Tôn luôn tùy thời tùy chỗ chú ý đến nhi tử bỗng phát hiện Tiểu Tứ Tử đang nhìn Ân Hậu, vẻ mặt kia là cùng một loại với kiểu mỉm cười ôn hòa và vui mừng... Rất ít khi thấy trên mặt Tiểu Tứ Tử, hoặc nên nói... một tiểu hài nhi nhóc sẽ cười như vậy với người lớn sao? Ngược lại là người lớn mới thường hay cười như vậy đối với tiểu hài nhi mới đúng...

Cảm thấy con trai nhà mình lại không bình thường, Công Tôn theo bản năng vươn tay ra bóp chặt cằm của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử xoa cái cằm béo núng nính, xoay mặt lại nhìn phụ thân bé.

Công Tôn quan sát một chút – Tiểu Tứ Tử bình thường lại rồi, vừa nãy là ảo giác của y sao?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian cho Công Tôn miên man suy nghĩ nhiều, mới chỉ một cái thất thần, chợt nghe Tiểu Lương Tử hô lên, “Chiêu thứ năm rồi!”

Mọi người nhanh chóng ngừng đầu... Chỉ thấy bốn người kia gần như là cùng lúc ra chiêu, phân công phối hợp vô cùng ăn ý, Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đánh trên, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đánh dưới.

Uy lực của một chiêu do bốn người cùng liên thủ lúc này khác biệt hoàn toàn với trước đó.

“Thật là lợi hại!” Tiểu Lương Tử hoảng sợ.

Thiên Tôn quyết một đao tước binh khí của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, một cước đạp văng Tân Đình Hầu của Triệu Phổ, rồi lại bay lên đá

một cước vào đồ đệ nhà mình...

Nhưng mà một cước đá tới của y lúc này bỗng bị một cỗ nội lực cường đại chặn lại.

“Là Giao Giao!” Tiểu Lương Tử tuy rằng không nhìn thấy, nhưng kỳ thật tình huống hiện tại không phải là bốn chọi một, mà là năm chọi một.

“Nãy giờ tính mấy chiêu rồi a?” Công Tôn không hiểu võ công, tước binh khí có tính là một chiêu không?

“Còn chưa ngăn cản được Bạch Ngọc Đường!” Ân Hậu nhắc nhở.

Quả nhiên... Chỉ thấy sau khi Giao Giao giúp Bạch Ngọc Đường ngăn lại một cước đá tới kia của Thiên Tôn, thân ảnh hẫng chột biến...

Gần như là cùng lúc, hai thân ảnh hồng sắc trên đỉnh đầu cũng biến mất...

“Đổi vị trí!”

Tiểu Lương Tử há to miệng.

Ân Hậu cùng Vô Sa cũng lắp bắp kinh hãi, động tác thật nhanh.

Yêu Trường Thiên lắc đầu, “Cứ như vừa được bồi dưỡng lại từ đầu.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Chiêu và Bạch Ngọc Đường gần như cùng đồng thời xuất hiện tại trước và sau Thiên Tôn, hai thanh binh khí chặn lại đường lui trước sau của Thiên Tôn.

Hai người vừa mới cản trụ lại Thiên Tôn đều cảm giác được xung quanh gió tuyết lại nổi lên, khí lạnh rùng mình thật bức người...

Nhưng hàn khí vừa mới tỏa ra, Lâm Dạ Hỏa liền nhảy ra vài bước chém một kiếm làm vô số bông tuyết tung bay... Theo kiếm quang của hắn, “oành” một tiếng, xung quanh Thiên Tôn là một vòng lửa đang bao lấy y.

Thiên Tôn nương một bên mày, mỗi bên một tay đè xuống tay của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lúc này chợt thấy có gió phía trên đỉnh đầu, Thiên Tôn vừa ngẩng đầu... Triệu Phổ đã ở giữa không trung rồi.

Tân Đình Hầu hoàn toàn thức tỉnh được giơ lên cao, bổ xuống với lực rất mạnh lên đầu Thiên Tôn...

“A A!” Tiếng kêu của Tiểu Lương Tử còn lớn hơn cả mấy người đang tử tử kia, nhất thời bị cả kinh.

Triệu Phổ hạ một đao xuống, Yêu Trường Thiên và Vô Sa trăm miệng một lời, “Đắc thủ...”

Ân Hậu lại nói, “Còn chưa xong đâu!”

Ân Hậu vừa nói xong, thì thấy Thiên Tôn đột nhiên thu tay lại...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác bản thân bị kéo rất mạnh về phía trước.. Rồi bị đá một cước vào trong ngọn lửa..

Lâm Dạ Hỏa thấy đang đốt người nhà mình bèn vội dừng tay lại, liền ngay trong lúc mấu chốt này, Thiên Tôn khoát tay...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị ném ra ngoài, đụng phải Triệu Phổ đang đánh xuống.

Triệu Phổ liền vội vàng né đi.

Lâm Dạ Hỏa thấy Thiên Tôn quăng hai người văng ra, không quản gì nữa mà xuất ra kiếm thứ hai nhắm thẳng vào Thiên Tôn.

Thiên Tôn ném xong Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vừa xoay người, kiếm của Lâm Dạ Hỏa đã tới sát chóp mũi của y.

Thiên Tôn liền ngửa người về phía sau, cả người lùi lại... Động tác này rất nhanh, mũi kiếm của Lâm Dạ Hỏa vẫn luôn giữ khoảng cách như cũ với chóp mũi y, với không có tới!

Thiên Tôn đang lui về phía sau bỗng đột nhiên dừng bước lại, quay người đi... tránh khỏi một cổ nội lực ở phía sau.

Lâm Dạ Hỏa xoay người một cái... Giao Giao đột nhiên xuất hiện trên lưng hắn.

Lúc này Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường phân biệt từ hai bên trái phải của Triệu Phổ phóng qua, ngay ở giữa không trung.

Triệu Phổ rơi xuống đất, theo Lâm Dạ Hỏa đồng thời đánh tới Thiên Tôn vừa mới xoay người.

Mọi người thấy Thiên Tôn xuất ba chiêu đánh với bốn người đang liên thủ tiến công y, động tác quá nhanh cũng quá mạo hiểm, cả kinh nói không nên lời.

“Như vậy thì...” Tiểu Lương Tử nóng nảy, “Chỉ còn lại một chiêu thôi..”

Vô Sa cùng Yêu Trường Thiên khó hiểu... Thiên Tôn định làm thế nào đây? Chỉ còn lại đúng một chiêu thôi a...

Lúc này, chỉ thấy Thiên Tôn nhảy ra sau vài bước, khoát tay... thu lại Hồng Minh Dao trong tay đeo về bên hông.

“Ôi chao?” Công Tôn sửng sốt, “Đây là...”

Tiểu Lương Tử cũng không hiểu, “Ngừng đánh sao?”

Mọi người theo bản năng mà nhìn Ân Hậu.

Lúc này, Ân Hậu vẫn nhìn thẳng về chiến trường phía trước, vẻ mặt chuyên chú, theo động tác thu đao của Thiên Tôn, khóe miệng ông cũng hiện lên một tia mỉm cười...

Một chiêu cuối cùng, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ nhờ Giao Giao phụ trợ nội lực, tất cả đều dồn lực mà liên thủ xuất một kích.

Mà gần như là cùng lúc đó... đại tuyết vẫn luôn tung bay trên bầu trời bỗng tiêu thất toàn bộ, mây dần tan đi, ánh mặt trời chiếu rọi xuống.

Dưới ánh mặt trời, Thiên Tôn một tay hướng phía sau, tay còn lại thì vươn ra, chậm rãi di chuyển, động tác nhẹ nhàng lại thông thả, mà ở chỗ tay y đi qua... Từng chùm tia sáng giữa không trung cứ như bị bắn vào trong nước... Xuất hiện từng gợn nước.

Xung quanh bỗng nhiên hoàn toàn yên tĩnh.

Bốn người trong sân liền cảm giác được một trận nội lực cường đại từ xung quanh đột nhiên tụ lại đây, mà mọi người bên ngoài lại cảm thấy ở một khắc kia trong lòng bỗng “thịch” một tiếng, cứ như vừa bị người nào đó vỗ vào ngực một cái.

Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên cảm thấy có chỗ không thích hợp – Nội lực này ấm áp như vậy! Không phải nội lực bình thường luôn lạnh như băng của sư phụ hẳn?

Tiểu Lương Tử ấn ngực, đang khó hiểu đây là tình huống gì, chợt nghe Yêu Trường Thiên phía sau lẩm bẩm, “Một chiêu kia là...”

Bên cạnh Yêu Trường Thiên, Vô Sa đại sư cũng không nhịn được mà đi về trước vài bước, “Yêu Vương...”

Cường quang hạ xuống, đột nhiên sáng ngời...

Bình khí trong tay bốn người bị ánh mặt trời rọi tới, tạo nên phản xạ ánh sáng đâm thẳng vào hai mắt mọi người.

Ân Hậ đứng ở bên sân, lúc này đang suy nghĩ miên man... Là ánh sáng kia!

Bên trong ký ức, hoàng cung Ứng Vương hùng vĩ cùng hoàng thành đồng thời sụp đổ, ông khi đó còn chưa hiểu nhiều việc lắm đang ở bên trong thạch lao hắc ám, quanh người là thi thể, mặt đất rạn nứt thành hai đường, cự thạch từ trên đỉnh đầu rơi xuống, bên tai toàn là tiếng kêu rú thảm thiết.

Tại cái tuổi mà còn chưa biết sinh mệnh bắt đầu như thế nào, ông đã ý thức được bản thân sắp phải đối mặt với tử vong.

Nhưng chính tại trong bóng đêm đó, trước mắt lại xuất hiện một luồng ánh sáng, nội lực cường đại mà ấm áp, đem nghìn cân áp đã rơi xuống kia chấn cho nát vụn.

Ông bước ra từ trong bóng đêm, trước mắt là mặt trời đã khuất dạng, bụi đất đầy trời, đằng xa xa là từng dãy tường thành đang sụp đổ.

Trong luồng ánh sáng, có hai bạch y nhân một lớn một nhỏ.

Ân Hậ còn nhớ rõ, người nọ khom lưng xuống vỗ vỗ tro bụi trên tóc ông, vươn tay, nói, “Ta và Tiểu Du tới đón con.”

Giữ chặt tay người đó, Ân Hậu nhớ rõ câu đầu tiên mà mình đã hỏi người đó là, “Ánh sáng kia là gì vậy?”

Bé con bên cạnh nhìn lại, mặt không đổi sắc mà nói với ông, “Chiêu đó gọi là ‘Hữu Thủy Hữu Chung(26)’, là tuyệt chiêu của tên lương gạt này.”

(26)Tới nơi tới chốn

“Hữu Thủy Hữu Chung?” Ân Hậu đi theo bé con trông xấp xỉ tuổi mình, “Là có nghĩa gì?”

Bé con kia trừng mắt nhìn, hiển nhiên cũng không hiểu, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi đang dắt tay hai người.

“Hữu Thủy Hữu Chung chính là mọi thứ rồi sẽ lại bắt đầu, cũng sẽ có kết thúc.” Dưới ánh mặt trời, người nọ luôn giữ nụ cười tươi ôn hòa, âm thanh dễ nghe mang theo ưu nhã ở âm cuối, “Hữu Thủy Hữu Chung là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian này nha, tất cả chúng ta ai rồi cũng sẽ tới nơi tới chốn.”

...

Công Tôn nghiêng mặt đi, tránh trận phản quang kia, lại thoáng nhìn thấy Ân Hậu đang nhắm mắt lại, trên môi là nụ cười bất đắc dĩ, dùng thanh âm cực thấp nói một câu, “Người thật đúng là... kẻ lừa đảo mà.”

...

Sau sự yên tĩnh trong chớp mắt đó, là một trận cuồng phong tản ra bốn phía.

Liệt Tâm Dương và đám thị vệ phía sau đều bay ra ngoài.

Trâu Lương cùng Túc Thanh cũng đứng không vững, mãnh liệt lui về phía sau vài bước.

Tiểu Tứ Tử đã được Vô Sa đại sư ôm vào trong ngực, Công Tôn cũng thiếu chút bị thổi bay, may được Ân Hậu bắt chặt lấy tay áo, Tiểu Lương Tử lúc này cũng được Yêu Trường Thiên nắm cổ áo, che mặt, “Ai nha! Nội lực này thật là dọa người mà...”

Một cái chớp mắt yên tĩnh sau, là một trận hướng bốn phía tản ra cuồng phong.

Liệt Tâm Dương cùng phía sau một đám thị vệ đều bay đi ra ngoài.

Trâu Lương cùng Túc Thanh cũng không đứng vững, mãnh liệt lui về phía sau vài bước.

Lại nhìn vào bên trong sân...

Mặt đất sân luyện binh nguyên bản vốn bằng phẳng nay lại xuất hiện một sườn dốc hình tròn khuếch tán về bốn phía từ trung tâm.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Triệu Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Bốn vị cao thủ rơi xuống đất kêu thảm thiết, binh khí đều rời tay.

Triệu Phổ đưa tay chống Tân Đình Hầu đứng lên, Lâm Dạ Hỏa thì tự chống lên mặt đất.

Triển Chiêu cũng đứng dậy, Bạch Ngọc Đường xoay người, rút Vân Trung Dao đang cắm trong đất ra, nhìn Giao Giao đang nửa quỳ bên cạnh... Giao Giao hiện tại, còn lớn hơn cả Yêu Yêu luôn rồi....

Ngũ gia khe khẽ thở dài, nhìn Triển Chiêu bên cạnh đang xoa xoa cổ.

Triển Chiêu bất đắc dĩ – Chín mươi chín chiêu a...

“Chỉ kém một chiêu thôi.”

Tiểu Tứ Tử trong ngực Vô Sa đại sư cười tủm tỉm nói.

“Cũng không phải chỉ kém một chiêu thôi sao.” Yêu Trường cũng lắc đầu – Quả nhiên là Thiên Tôn đã sớm tính kế rồi.

“Ai nha, thật đáng tiếc!” Tiểu Lương Tử nói thẳng, “Chiêu cuối cùng đó thật là lợi hại a... Ôi chao? Thiên Tôn đâu rồi?”

Bị Tiểu Lương Tử nhắc tỉnh, mọi người mới phát hiện... nhìn lại trong sân đã không thấy bóng dáng Thiên Tôn.

Còn đang tìm, chỉ thấy Ân Hậu vừa quay đầu lại, hỏi, “Cứ như vậy mà đi sao?”

Mọi người nghe thấy lời Ân Hậu, đều nhìn ra phía sau ông.

Chỉ thấy Thiên Tôn không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Ân Hậu, phất ống tay áo lên cuốn lấy ô che nắng mà Lâm Dạ Hỏa mang tới, đi ra ngoài, “Ai nha, thật là nắng nắng, thật là nắng mà.”

“Sư phụ.”

Lúc này, chợt nghe thấy Bạch Ngọc Đường trong sân kêu y một tiếng.

Thiên Tôn quay đầu lại.

Trong sân, bốn người kia đều đứng lên.

Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Tụi con thua rồi.”

Triệu Phổ ngoáy lỗ tai – Không có biện pháp, lão gia tử quá mạnh, không cùng một cấp bậc a.

Triển Chiêu cũng nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn từ xa xa nhìn đồ đệ nhà mình cùng ba đứa nhóc nhà khác, bĩu môi, cười xấu xa, “Ai nha, con nít đúng là con nít mà, một chút sức chiến đấu cũng không có.”

Bốn người dường như vừa nghe thấy trong đầu mình “đùng” một tiếng... Lão nhân này rất thiếu đánh a!

Tiểu Tứ Tử ở trong ngực Vô Sa đại sư ngo quậy vài cái, đại sư liền đặt bé xuống mặt đất.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử tay cầm tay đuổi theo Thiên Tôn đang bỏ đi.

Hai người một trái một phải đi theo Thiên Tôn ra ngoài sơn cốc.

“Tôn Tôn, chúng ta đi ăn cơm đi?”

“Ừ.”

“Đúng Thiên Tôn nha, dạy bốn người ngốc ngếch kia rất khổ cực a, con cùng Cận Nhi mời ngài ăn bữa cơm ngon na!”

“Ahaha...” Thiên Tôn bị hai tiểu hài nhi nịnh tới thoải mái.

Vô Sa đại sư và Yêu Trường Thiên nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Đại hòa thượng hỏi, “Lão yêu nhà ngươi cũng ăn mì chay à?”

“Ngươi kêu ai là Lão yêu?” Yêu Trường Thiên bất mãn, “Lại nói ăn mì chay thì có cái gì ngon chứ, ta mời người đi ăn mì thịt bò luôn.”

“Sư công, đại hòa thượng vốn ăn chay a!”

“Hòa thượng người ăn chay mà sao lại béo như vậy hả?”

“Mọi người không được khi dễ Sa Sa!”

Ân Hậu cúi đầu, hơi cười cùng đi với bọn họ, ngẫu nhiên lại giương mắt, nhìn thân ảnh màu trắng đang đi bên cạnh mình kia – Cho dù đã từng quên, người vẫn bất tri bất giác mà đuổi theo bước chân của ông ấy sao? Nguyên lai, băng sơn cũng có thể mang nội lực ấm áp như vậy...

...

Phía sau, bốn người “thảm bại” thu dọn một chút, cũng không cảm thấy quá tiếc nuối.

Triệu Phổ tiếp nhận dao da của Tân Đình Hầu Công Tôn đưa, tra đao vào vỏ.

Công Tôn vươn tay.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn vỗ vỗ bụi đất trên vai hắn.

Công Tôn mỉm cười, “Chúc mừng, Vương gia.”

Triệu Phổ gãi gãi cằm, khó có được chút ngượng ngùng, nhìn trời, “Khụ khụ, kêu Vương gia như vậy thật khách khí.”

Lâm Dạ Hòa thu hồi Phá Thiên Kiếm, một cái ô che nắng liền xuất hiện trên đỉnh đầu.

Hỏa Phượng ngẩng đầu nhìn.

Trâu Lương một tay cầm ô cho hắn, một tay kia đem sa lạp che lên đầu hắn

Hỏa Phượng cách tầm mạng nhìn Trâu Lương một cái.

Tả Tướng quân ngoắc ngoắc tay, “Đi nào, không lát lại phơi nắng đó.”

Hỏa Phượng ôm cánh tay cười hì hì đuổi theo.

Triển Chiêu nhặt ô che nắng lên, đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, ngẩng mặt lên nhìn Giao Giao cao lớn, tán thưởng, “Thật sự lớn hơn rất nhiều nha! Giao Giao đúng là tốt nhất, đã lớn nhanh mà còn không cần phải phí tiền cơm.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười nhẹ nhàng chọc vai hấn một cái, nhìn đám xa xa bữu môi.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng Triển Chiêu chỉ... Xa xa, Thiên Tôn và Ân Hậu bốn lão nhân mang theo hai đứa nhỏ vừa nói vừa cười mà đi xa.

“Chết đói mất thôi.” Triển Chiêu đuổi thắt lưng lười biếng, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mãi nhìn theo bóng dáng của Thiên Tôn một chốc, sau đó đột nhiên đưa tay lấy túi tiền ra.

Triển Chiêu không hiểu, hỏi, “Ngọc Đường? Người làm gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm túi tiền trong chốc lát, mãnh liệt ngẩng đầu, “Mua tất cả đồ cổ Tây Vực về cho ông ấy!”

Nói xong, Ngũ gia bước nhanh về phía trước, “Dứt khoát mua toàn bộ đồ cổ trên thiên hạ...”

Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo, “Chuột, người bình tĩnh một chút, đừng kích động...”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 91: Biến Hóa Nhỏ

Edit & beta: Fin

Màn đêm dần buông, sắc trời thành Hỏa Luyện chuyển tối, khí nóng bốc lên cũng dần tản đi.

Dân chúng trong thành rồi rút đi ra ngoài hoạt động, mọi người đều vui sướng, đại khái là vì hôm nay trời mưa đặc biệt to.

Ở cửa sơn cốc Phong Tê Cốc, Thanh Lâm mang theo vài tên lính, cùng tra xét địa hình ở cửa sơn cốc.

Dưới sự hướng dẫn của người dẫn đường thành Hỏa Luyện, các tướng lĩnh và Thanh Lâm căn bản đã nắm giữ toàn bộ địa mạo sơn cốc, vừa rồi gặp phải cơn mưa to, cho nên liền tránh trong sơn động để lánh mưa.

Đợi đến khi tạnh mưa, hắc mới mang người ra khỏi sơn cốc.

Lúc lại đến chỗ cửa cốc, Thanh Lâm quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, khẽ cau mày.

Tướng lĩnh thành Hỏa Luyện đối với Long Giáp tướng quân đỉnh đỉnh đại danh của Triệu gia quân rất hết sức tôn kính, thấy Thanh Lâm dừng bước, bọn họ cũng đều cùng dừng lại nhìn.

Thanh Lâm đứng nguyên vị trí một lát, đột nhiên lại lui về phía sau mấy bước, giẫm chân đập đập mặt đất sau đó cau mày nhìn bốn phía, rồi lại

đi lên trước mấy bước, dùng nhiều sức hơn tiếp tục đập mấy cái xuống mặt đất.

Mấy tùy tùng của Thanh Lâm trông thấy hành động kỳ lạ này của hãn cũng đều cảm thấy rất khó hiểu.

Có mấy tướng lĩnh thành Hòa Luyện tò mò hỏi, “Thanh tướng quân?”

Thanh Lâm đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm phần gốc cây ở cách đó không xa, tự nhủ một câu, “Quả nhiên không phải là ảo giác.”

Chúng tướng quân hai mặt nhìn nhau – Cái gì?

Thanh Lâm vung tay về vị trí gốc cây mà hãn vừa mới nhìn chăm chăm, ghim lên đó một mũi phi tiêu, sau đó nhấc chân bước đi.

“Ai? Tướng quân...”

Tướng quân thành Hòa Luyện không hiểu gì đuổi theo sau.

Thanh Lâm để lại một câu, “Tiếp tục canh giữ.”

Nói xong, mang người quay về thành.

Chờ đến khi Thanh Lâm trở lại hoàng thành thành Hòa Luyện, thì đụng phải bọn Triệu Phổ đang đi về.

Thanh Lâm đứng ở cửa chính, nghiêng đầu nhìn Nguyên soái mình, bỗng cảm thấy Triệu Phổ hiện tại và trước kia có gì đó khang khác, trạng thái bây giờ trông tốt hơn nhiều... Vừa gặp phải chuyện tốt đẹp gì sao?

“Thanh Lâm.” Tiểu Lương Tử nhảy qua vịn bả vai Thanh Lâm nói cho hãn biết về trận luận võ vừa rồi.

Thanh Lân không khỏi cảm thấy tiếc nuối vì đã bỏ lỡ trận luận võ đặc sắc như vậy.

Triệu Phổ đi về phía trước, nhìn Tiểu Lương Tử đằng trước cứ như chú khỉ con leo lên bả vai Thanh Lân.

“Ồ, tình cảm giữa Tiểu Lương Tử và Thanh Lân không tệ nhỉ.” Công Tôn nói.

“Tiểu Lương Tử lẫn lộn thành quen hơn phân nửa người trong quân doanh.” Triệu Phổ khẽ cau mày, “Có phải Thanh Lân vừa có phát hiện gì không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ở bên cạnh hắn, nghe được cũng có chút khó hiểu mà nhìn Triệu Phổ – Phát hiện gì?

“Cảm giác của Thanh Lân rất nhạy bén.” Trâu Lương nói, “Hôm nay để hắn đi tra xét địa hình, có khả năng là đã phát hiện gì đó cho nên mới đứng ở đây chờ.”

“Nguyên soái.”

Chờ Triệu Phổ đi tới trước mặt, Thanh Lân kéo Tiểu Lương Tử xuống.

“Sao rồi? Tình huống ở Phong Tê Cốc thế nào?” Triệu Phổ hỏi.

“Không phát hiện thấy có quân địch mai phục, địa hình ở đó phức tạp, dễ thủ khó công.”

Thanh Lân vừa đi theo mọi người vào bên trong, vừa báo cáo cho Triệu Phổ kết quả tình hình tra xét địa hình hôm nay.

Nói xong chuyện địa hình, Triệu Phổ cười hỏi hắn, “Sao nữa? Còn có phát hiện gì khác?”

“Không biết có nên tính là phát hiện mới không, nhưng mà ta có chút để ý.” Thanh Lâm vẫn nghiêm chỉnh như thường lệ.

“Có phát hiện gì?” Triển Chiêu tò mò.

“Là mặt đất của Phong Tê Cốc.” Thanh Lâm trả lời.

“Mặt đất.” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Sau khi trời mưa, bùn đất ở dưới không bị ẩm ướt mấy mà khô rất nhanh.” Thanh Lâm trả lời, “Còn nữa... hình như mặt đất có nâng cao lên một chút.”

“Mặt đất nâng cao?” Lâm Dạ Hỏa cảm thấy kỳ quái, “Sao mặt đất lại nâng cao lên?”

Thanh Lâm lắc đầu một cái, “Dấu hiệu không rõ ràng cho lắm, hơn nữa chắc còn cao lên, ta đã làm dấu hiệu rồi, không biết qua một đêm sẽ cao lên thêm bao nhiêu.”

Triệu Phổ sờ cằm, hỏi Liệt Tâm Dương, “Tại sao mặt đất Phong Tê Cốc lại không ẩm ướt khi trời mưa mà lại còn có thể cao lên?”

“Á...” Liệt Tâm Dương gãi đầu một cái, hẳn cũng không hiểu nổi.

“Dấu hiệu mặt đất nâng lên rất rõ ràng sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thanh Lâm lắc đầu, “Chỉ có một chút xíu.”

Mọi người suy nghĩ một chút – Nếu mặt đất nâng lên quá cao, người đi đường nhất định sẽ có cảm giác, hơn nữa bốn phía Phong Tê Cốc được núi rừng bao quanh, nếu địa thế có phát sinh biến hóa sẽ rất dễ xảy ra cảnh núi lở, lúc đó động tĩnh chắc chắn không nhỏ.

Triệu Phổ chấp tay sau lưng suy nghĩ – Hạ Nhất Hàng bảo hắn mang theo Thanh Lâm tất nhiên là có đạo lý, trong quân doanh hắn có hai người có trực giác và lực quan sát nhạy bén như động vật, một là Trâu Lương hai là Thanh Lâm, bởi vì từ nhỏ đã lớn lên cùng bầy sói nên ngũ giác Trâu Lương khác hắn với người thường, hắn giỏi về phát hiện nguồn nước, nguy hiểm, mùi của kẻ địch đang ẩn nấp... mà độ nhạy bén của Thanh Lâm và Trâu Lương cũng không giống nhau, Thanh Lâm giỏi nhất là về khả năng phát hiện “biến hóa”.

Thanh Lâm dị thường quen thuộc các vùng núi, một phần là bởi vì đã từng bị người ta ném xuống vách đá, trước đây Thanh Lâm từng trải qua một khoảng thời gian rất đặc biệt, trước khi được thần y nhặt về, hắn chỉ có thể nằm yên dưới vực chứ không thể động đậy, một mình nằm suốt hai ngày một đêm ở bên dòng suối bên cạnh sơn cốc.

Trong thời gian hai ngày đêm, Thanh Lâm chẳng khác gì đang bên bờ tử vong, hắn có thể cảm giác rõ ràng biến hóa mười hai canh giờ trong một ngày, bên tai lay động tiếng cỏ non đuổi mình chui lên từ mặt đất, cỏ đại qua một đêm dài thêm ba tấc, tiếng cá bơi trong dòng suối, luồng gió đảo quanh theo địa thế trong vách núi...

Trong khoảng thời gian được thần y nhặt về rồi trị liệu, gần như hắn nằm trên giường gần cả năm, trong thời gian một năm này, hắn dựa vào cảm giác để quan sát hết thảy... Từng ngày, từng canh giờ, từng khoảnh khắc, cho dù là những biến hóa nhỏ thế nào đi chăng nữa, hắn cũng có thể cảm giác được.

Nếu dùng một từ để nói về thiên tính nhạy bén của Trâu Lương thì đó là từ “Động”, còn Thanh Lâm sẽ là chữ “Tĩnh”, hai người dựa vào loại trực giác này mà lập nên vô số công lao hiển hách.

Mà lần này, người bình thường vô luận thế nào cũng sẽ không dễ dàng phát hiện biến hóa mặt đất nâng cao lên... nhưng Thanh Lâm sau khi đi một

chuyển ra vào sơn cốc, liền phát giác mặt đất dưới bàn chân có sự biến đổi nâng cao. Lúc hăn trông thấy cái cây kia, phần rễ cây cùng bùn đất có xuất hiện vết nứt, hiện tượng này chỉ có sau khi mưa to xối xả chứ không thường gặp!

Triệu Phổ tất nhiên sẽ đặt lời của Thanh Lâm vào trong lòng, Cửu vương gia sở dĩ luôn thường thắng bất bại, tất nhiên không phải chỉ dựa vào một mình hăn đánh trận, bốn chủ tướng mười phó tướng mỗi người đều mang trong mình mỗi tuyệt kỹ riêng, người không có bản lãnh thì không thể đặt chân trong Triệu gia quân.

Sau khi ăn xong cơm tối, Triệu Phổ vẫn rất để ý chuyện mặt đất nâng cao nên liền hẹn Công Tôn đi xem một chút.

Đi tới cửa hoàng thành, thì đụng phải Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Thì ra Bạch Ngọc Đường cũng hết sức tò mò về lời của Thanh Lâm, cứ như vậy, bốn người cùng đi đến Phong Tê Cốc.

Vừa tới cửa sơn cốc thì trông thấy mấy người lính đang vây tại một chỗ, toàn bộ đều cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, không biết đang nghị luận cái gì.

Triển Chiêu đi tuốt ở đằng trước, bước tới liếc một cái rồi vội vàng lui về chặn Bạch Ngọc Đường lại.

Ngũ gia không hiểu, “Thế nào?”

Triển Chiêu đưa ra một đầu ngón tay lắc lắc với Chuột nhà mình, “Vừa ăn cơm xong người đừng có qua nhìn! Không mấy ngày sau lại nuốt không nổi cơm.”

Bạch Ngọc Đường bị y dọa cho sợ hết hồn, tâm nói có cái gì bẩn thỉu sao? Chẳng lẽ là mấy con sâu lớn gì đó à?

Triệu Phổ và Công Tôn lại bị câu nói của Triển Chiêu khơi lên lòng hiếu kỳ, Công Tôn chạy tới liếc mắt nhìn thử, rồi ngoắc tay với Giả Ảnh và Tử Ảnh, bảo cho bọn họ vào trong rừng và bốn phía xung quanh xem một chút.

Nhóm ảnh vệ cũng chui vào rừng liếc mắt nhìn, cũng chạy đến.

Tử Ảnh giơ chân, “Ai nha mẹ ời, thật là ghê tởm!”

Triệu Phổ cau mày đứng ở bên cạnh Công Tôn... Vừa nãy bọn thị vệ vây quanh nhìn cái gì vậy?

Trên mặt đất ngoài Phong Tê Cốc là một đồng lại một đồng trùng, toàn bộ đều chui từ dưới lòng đất lên, đang ra sức bò ra bên ngoài, nhìn tràng diện kia cũng khó trách Triển Chiêu muốn ngăn Bạch Ngọc Đường lại, nếu không đoán chừng cả da đầu Ngũ gia cũng tê rần rồi lại không nhận được mà thiêu lửa đốt núi.

“Bắt đầu từ bao giờ vậy?” Triệu Phổ hỏi mấy thị vệ ở lại canh chừng.

Bọn thị vệ nói, khi mặt trời mới vừa xuống núi thì từ trong núi chạy ra khá nhiều con chuột, muộן một chút, thì có rắn trùng chuột lục tục chui từ dưới lòng đất lên.

“Tình huống này có thường gặp không?” Triệu Phổ hỏi mấy thủ vệ thành Hỏa Luyện.

Những thủ vệ kia đều lắc đầu, ban ngày ở thành Hỏa Luyện quá nóng nên mấy loại trùng hay chuột đều sống ở sâu trong lòng đất, bình thường chúng nó tuyệt đối sẽ không bò ra.

Công Tôn cũng cau mày, “Kỳ quái a... Lấy hoàn cảnh thành Hỏa Luyện mà nói, ban ngày nếu bò ra ngoài chắc chắn sẽ bị nóng nắng chết, mà buổi tối bò ra thì cũng sẽ chết rét ngay thôi...”

“Mà hình như chúng nó không phải về hướng trong thành, mà là muốn chạy khỏi Phong Tê Cốc.”

Công Tôn ngồi chồm hổm xuống nhìn thử... Sau khi bò ra ngoài sơn cốc, những loại trùng kia lại bắt đầu đào động chui xuống dưới lòng đất.

“Có cảm giác chúng nó chỉ đang chuyển chỗ ở mà thôi...” Triệu Phổ nhìn một con trùng nhỏ đẩy một viên bùn tròn vo chạy ra khỏi cánh rừng, cảm thấy khá thú vị, “Dưới lòng đất Phong Tê Cốc này có gì xảy ra với mấy con trùng này sao? Khiến chúng nó sợ đến như vậy?”

“Có phải do mạch nước ngầm tăng lên không?” Bạch Ngọc Đường vẫn còn đứng tránh ở chỗ xa mà nói vọng qua, trước đây hẳn từng cư ngụ trên hải đảo, tại Hãm Không Đảo thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện tình huống như thế, nước vị đột nhiên tăng lên, đa phần đất động vật sống dưới đều bắt đầu dời lên chỗ cao hơn.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, dùng cây gậy gỗ chọt chọt một con giun mũm mĩm, “Chắc là lý do này.”

“Không phải là địa chấn hay gì đó chứ?” Triệu Phổ hỏi, “Lúc khí trời xảy ra dị biến cũng không thường có động vật di chuyển đi nơi khác?”

“Nhưng mà đa số động vật trong núi đều có chạy ra.” Công Tôn lắc đầu, chỉ chỉ bầu trời, “Mấy ngày nay ta đều xem khí trời, gần đây không có dấu hiệu báo trước rung chấn, lũ mèo con cũng đều nằm ngoan trong phòng.”

Mọi người nghe xong, cùng đồng thời liếc Triển Chiêu một cái.

Mí mắt Triển hộ vệ run lên – Nhìn ta làm gì?

Bạch Ngọc Đường nhìn cửa động tối đen của Phong Tê Cốc – Hắn vẫn luôn để ý trận mưa lớn này, Giao Giao khai kim khẩu nói chữ “Nước” và Tiểu Tứ Tử nói chữ “Không ổn” giống với Ngân Yêu Vương năm đó, có ý gì đây?

“Đáng tiếc là lão đầu kia làm mất chìa khóa Hỏa Luyện Cung.” Triệu Phổ lắc đầu, “Nếu không có thể vào xem một chút, ta vẫn luôn cảm thấy không an tâm.”

“Không vào được...” Bạch Ngọc Đường cau mày cúi đầu chìm vào tâm tư riêng.

Triển Chiêu đưa tay chột hăn một cái, “Làm sao?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên. hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, trong chúng ta nhiều người như vậy ai là kẻ có thánh lực tốt nhất?”

Triển Chiêu bị câu hỏi của Bạch Ngọc Đường làm cho khó hiểu, “Thánh lực?”

“Vậy phải xem người muốn nghe cái gì.”

Lúc này, Triệu Phổ phía trước lên tiếng, Vương gia hiển nhiên cũng lưu ý đến biến hóa của Bạch Ngọc Đường, dù sao, vị này có mang theo một Giao nhân có thể biết trước nguy hiểm.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn sang.

Triệu Phổ quay đầu, nói, “Nếu nói nghe được bao xa, đương nhiên là nội lực càng cao thì nghe càng tốt.”

“Không phải có thể nghe được bao xa mà là nghe biến hóa.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, bảo Giả Ảnh đi gọi Thanh Lâm tới.

Lát sau, Thanh Lâm tới, khi vừa đến hẳn liền chỉ gốc cây mình làm dấu ban nãy cho Triệu Phổ nhìn... Vừa nãy hẳn đã để lại mũi phi tiêu ở trên gốc cây, lúc này có gần nửa mũi tiêu đã chìm trong đất, vết nứt nơi mặt đất cũng có thể nhìn ra là hơi dốc cao lên.

“Còn nâng lên nữa a, mà vết nứt cũng không thiếu, chuyện gì xảy ra đây?”

Lâm Dạ Hỏa theo tới xem náo nhiệt đứng ở cây nhìn, Trâu Lương cũng cảm thấy kỳ quái.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người muốn Thanh Lâm nghe cái gì?”

Ngũ gia chỉ một ngón tay vào Phong Tê Cốc, “Đi Hỏa Luyện Cung.”

Mọi người cũng không nhiều lời, xuyên qua Phong Tê Cốc, đi tới Hỏa Luyện Cung.

Buổi tối tại Hỏa Luyện Cung có không ít thủ vệ.

Trên nóc nhà Hỏa Luyện Cung, trên vách tường có rất nhiều thạch đèn, vì để chiếu sáng nên bọn lính điểm không ít đèn lồng... lúc này Hỏa Luyện Cung được ánh đèn tỏa sáng rọi quanh lại có một loại khung cảnh đẹp dễ khác.

Thanh Lâm hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia muốn ta nghe cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy có chút làm khó dễ Thanh Lâm, hỏi, “Nếu nói... trong phòng bếp Khai Phong phủ có một quả trứng gà đang nở, mà người đang đứng ở cửa chính Khai Phong phủ, liệu có thể nghe thấy không?”

Tất cả mọi người trợn to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu sờ cằm thử tưởng tượng tình huống kia.

Lâm Dạ Hỏa “phụt” một tiếng vui vẻ, “Cái này phải nghe thế nào chứ?”

Triệu Phổ cũng nhìn Thanh Lâm.

Thanh Lâm suy nghĩ một chút, nói, “Cũng không phải không thể.”

Mọi người cả kinh.

Triển Chiêu hỏi, “Như vậy cũng có thể nghe được?”

“Nhưng phải xem quả trứng gà kia được đặt ở đâu mới được.” Thanh Lâm nói, “Nếu quả trứng đặt trên mặt đất, lúc đó ta cũng nằm trên mặt đất trước cửa Khai Phong phủ, và nếu bốn phía không có người nào đi lại thì hoàn toàn có thể nghe được.”

“Vậy nếu không chỉ có một quả trứng gà thì sao?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Mà có tận một trăm quả...”

“Vậy thì chỉ cần đứng đó cũng có thể nghe được.” Thanh Lâm cười nói.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Hỏa Luyện Cung.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, người cảm thấy dưới lòng Hỏa Luyện Cung có Hỏa Trọng Thiên?”

“Chắc không có khả năng đâu.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Dù sao cũng đã mấy trăm năm rồi mà...”

“Nhưng mà trận mưa to này... mấy trăm năm nay không hề gặp.”
Triệu Phổ gầm hiếu Bạch

Ngọc Đường đang lo lắng cái gì, “Nên có lẽ... sẽ có biến hóa.”

“Tên gian tặc kia trộm mất chìa khóa nhưng đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có hành động gì cả.” Triển Chiêu cau mày, “Chúng ta đều cảm thấy hắc muốn mở cửa đi vào, nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ lại một chút, tên đó trộm đi chuỗi chìa khóa duy nhất của tòa cung điện, trừ bỏ việc mình muốn đi vào thì còn có...”

Triển Chiêu lời còn chưa dứt, mọi người trầm miệng một lời, “Không để cho những kẻ khác đi vào!”

Công Tôn sờ cằm, “Mặc dù ta không quá hiểu rõ cái thứ Hỏa Trọng Thiên kia, nhưng lúc ta nuôi cổ trùng có từng phơi khô qua không ít, tuy trông như đã chết nhưng nếu được ngâm trong nước thì chúng sẽ lập tức sống lại.”

“Không phải dọa người như vậy chứ!” Hỏa Phượng nhảy lui mấy bước, “Khó trách lại nuôi Hỏa Trọng Thiên ở Hỏa Luyện Cung, mà Hỏa Luyện Cung lại được kiến tạo ở thành Hỏa Luyện, hẳn cũng bởi vì ở đó nắng hạn không mưa!”

“Nhưng ai ngờ được lần này lại đột ngột mưa to như vậy!” Triệu Phổ cảm thấy không quá hay,

“Cũng quá trùng hợp!”

Thanh Lâm bảo mọi người giữ yên lặng, tốt nhất là đứng yên tại chỗ đừng động đậy, còn hắc còn liền nhảy một cái lên nóc nhà Hỏa Luyện Cung, vừa nằm ở trên nóc bừa dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Triệu Phổ ra lệnh tất cả binh lính đang đóng ở đây lập tức lui ra, mà những người khác đều đứng yên không nhúc nhích, không hề lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ, lẳng lặng chờ đợi.

Thanh Lâm nằm bất động trên nóc... Rất nhanh, nửa canh giờ đã trôi qua.

Lâm Dạ Hỏa đứng đến nỗi chân cũng tê rần, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng cảm thấy mỗi lưng đau chân, mấy vị cao thủ này thường ngày nhảy nhót từng bùng cả một ngày cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng mới đứng bất động nửa canh giờ thì lại mệt mỏi thành thế này.

Công Tôn thấy Thanh Lâm chẳng có tí động tĩnh nào, hỏi Triệu Phổ, “Không phải là ngủ gật rồi đấy chứ?”

Triệu Phổ khoát tay với Công Tôn, “Nếu là Âu Dương thì chắc chắn đã ngủ rồi, Thanh Lâm thì sẽ tỉnh...”

Triệu Phổ còn chưa dứt lời, chỉ thấy thân ảnh màu đen trên nóc nhoáng một cái, Thanh Lâm nhảy xuống.

Long Giáp tướng quân đưa tay xoa gò má, chỉ thấy trên mặt hắn có dấu đo đỏ, đúng là đã dán mặt trên nóc suốt nửa canh giờ thật.

Mọi người thấy sắc mặt Thanh Lâm, liền nhớ tới câu nói kia của Tiểu Tứ Tử – Không ổn!

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thanh Lâm ngẩng đầu nhìn mọi người, nói đạo, “Dưới lòng đất có thứ còn sống!”

“Người... chắc chắn?” Triển Chiêu cảm thấy nổi cả da gà – Hỏa Trọng Thiên kia không phải là vẫn còn sống thật đấy chứ?

“Nghĩ xem có khi nào đó chỉ là rắn trùng gì đó thôi không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Thanh Lâm lắc đầu một cái, nói, “Thật ra thì âm thanh phía dưới rất rõ ràng, ta vừa nhảy lên đã nghe thấy rồi.”

“Vậy sao người lại lâu như vậy?” Triệu Phổ hỏi, “Còn phát hiện gì khác nữa không?”

Thanh Lâm gật đầu, “Nhiệt độ có thay đổi.”

“Nhiệt độ thay đổi?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Khoảng thời gian nửa canh giờ, trên nóc có nóng lên một chút!” Thanh Lâm nói, “Nhất định bên dưới có thứ gì đó rất nóng...”

“Là lửa...” Công Tôn cả kinh, “Không phải lão Kiền đã nói sao, Hỏa Trọng Thiên khi ma sát lẫn nhau sẽ tạo thành mồi lửa, mà loại lửa đó cho dù có tạt nước cũng không thể dập tắt được!”

“Khó trách mặt đất lại nâng cao.” Bạch Ngọc Đường cũng chợt hiểu ra, “Bởi vì quá nóng nên mới nở ra!”

“Cho nên mấy con trùng vừa bỏ chạy kia không phải là vì nước dưới đất... Mà là nhiệt độ dưới lòng đất bỗng đột ngột thay đổi.” Triển Chiêu hỏi, “Nếu mà bốc cháy... thì sẽ thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, “Toàn bộ mặt đất sẽ bị nứt ra!”

“Vậy... Hỏa Trọng Thiên sẽ bò ra ngoài sao?” Công Tôn khẩn trương.

“Nếu lòng đất dưới Hỏa Luyện Cung bị cháy, vậy cũng không đúng.” Triệu Phổ chau mày, “Kẻ ăn trộm chìa khóa hẳn không muốn cho người khác đi vào! Bởi vì một khi có người đi vào thì thứ lửa dưới Hỏa Luyện

Cung kia tuyệt đối sẽ bị phát hiện, có thể phải nghĩ đối sách, không thể dùng nước hay đất để dập tắt lửa... có lẽ nên nghĩ đến những biện pháp khác...”

“Lửa này nếu cứ cháy như vậy, thì mất bao lâu sẽ đốt lên mặt đất?” Lâm Dạ Hỏa khẩn cấp, “Thứ đồ chơi kia mà bỏ ra ngoài cũng không được a!”

“Nếu chúng nó mà bỏ ra ngoài thì thành Hỏa Luyện, xung quanh Phong Tê Cốc, Lang Vương Bảo, Ma Quỷ Thành sẽ bị san thành bình địa chỉ trong nháy mắt.” Về mặt Triệu Phổ cũng trở nên nghiêm nghị, “Kế đó sẽ là Hắc Phong Thành!”

Mọi người hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình huống lúc đó sẽ thế nào.

Cửu vương gia khoanh tay nhìn Hỏa Luyện Cung, “Khó trách cả Yêu Vương và Tiểu Tứ Tử đều nói không ổn, chuyện lần này thật đúng là quá không ổn a!”

“Làm sao bây giờ?” mọi người theo bản năng cùng quay qua nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia cũng nhìn mọi người, gật đầu, “Đúng vậy... Phải làm gì bây giờ đây?”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 92: Phương Pháp Của Tiên Nhân

Edit: Sarah

Beta: Fin

Điều gì được xem là đáng sợ nhất trên đời này? Đối với câu hỏi này, mỗi người đều không có chung một câu trả lời, nhưng đa phần đều là – Không biết!

Những thứ mà ta không biết luôn gây ra cảm giác sợ hãi, mà sờn gai ốc nhất chính là ta biết rằng tai ương ngập đầu sẽ đến, nhưng xảy ra ở đâu, khi nào... Hết thấy đều không biết.

Mọi người ở Hắc Phong Thành giờ đây đang lọt vào khốn cảnh như vậy.

Hỏa Trọng Thiên.

Cái tên này nghe tràn ngập điềm xấu, chỉ ba chữ đơn giản mà biểu thị tai họa vô cùng khổng lồ!

Căn cứ vào dấu hiệu trước mắt mà suy đoán, lúc này dưới lòng đất của Hỏa Luyện Cung đang có rất nhiều Hỏa Trọng Thiên sống lại, ngọn lửa đã dấy lên, lửa này không thể diệt bằng nước mà phải dùng băng hỏa, mà những con cự trùng khoác bên ngoài lớp giáp xác cứng rắn kia, tùy thời có thể bất ngờ xông phá tầng bùn đất dưới chân mọi người, đem tai họa một lần nữa đến nhân gian.

Vừa nghĩ tới những cư dân vô ưu tư lự trong Hỏa Luyện Cung và Ma Quỷ Thành sắp gặp phải tai ương ngập đầu như vậy, đám Triệu Phổ liền cảm thấy tâm phiền ý loạn... Phải làm thế nào để cản chúng lại?

Mọi người cứ đứng trên mặt đất trước Hỏa Luyện Cung, hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh.

Theo thói quen, tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

“Trước chớ loạn.” thân là binh mã Đại nguyên soái nên Triệu Phổ cần phải trấn định, “Thời gian có hạn, nghĩ biện pháp cũng phải nghĩ phương pháp!”

Tất cả mọi người nhìn hăn – Nghĩ thế nào?

Triệu Phổ đưa ra hai ngón tay, “Phải nghĩ ra hai phương án!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thứ nhất là trước khi chúng bò ra ngoài, thứ hai là sau khi chúng đã bò ra ngoài?”

Triệu Phổ gật đầu, điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, “Hai bộ phương pháp có chỗ giống đồng thời cũng có chỗ khác.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Chỗ giống là, phải tiêu diệt loại mối lửa này như thế nào.”

“Chỗ không giống là...” Lâm Dạ Hỏa nói, “Nếu đám trùng tử bò ra ngoài thì phải làm thế nào để vây bọn chúng lại một chỗ mà tiêu diệt đây.”

Công Tôn cau mày, “Nếu đám trùng tử không thể ra thì phải có phương pháp để chúng ta vào được bên trong Hỏa Luyện Cung... Phải vào thế nào? Cho nổ tung sao?”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường – Hăn là người tinh thông kiến trúc nhất ở đây.

Bạch Ngọc Đường quan sát kết cấu của Hỏa Luyện Cung thêm lần nữa, lắc đầu một cái, “Không phải vị trí tốt để đánh nổ, bên trong tòa cung điện này vốn trống không, kết cấu thế nào ta không biết, nhưng vô luận cho nổ ở đâu cũng đều có khả năng khiến cho tòa cung điện bị sập lún, thậm chí mặt đất xung quanh có thể sẽ nứt ra, vả lại bốn bề đều có thác nước, sau khi nổ nước sẽ xuôi theo Phong Tê Cốc mà chảy ra ngoài, những con trùng kia vốn không sợ nước, có gặp nước cũng không dập được lửa, lúc đó sẽ tương đương với việc có rất nhiều hỏa cầu lao ra ngoài, việc chúng ta cần làm là tập trung bọn chúng lại một chỗ chứ không phải là phân tán chúng ra khắp nơi!”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Căn cứ vào lời lão Kiền nói, loại trùng này có thể tự sinh sôi, nhỡ giết sót một con cũng sẽ để lại hậu họa vô cùng!”

“Cho nên giờ chỉ có thể đi vào bằng cái chìa khóa?” Triệu Phổ đưa tay nhu mi tâm, “Vậy cũng hơi khó khăn!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy có lý, nếu mục đích của đối phương không phải là đi vào, vậy rất có khả năng là sau khi đã trộm cái chìa khóa liền trực tiếp phá hủy nó luôn rồi!

“Vậy phải dập lửa thế nào đây?” Triệu Phổ hỏi.

Mọi người nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng buông tay, “Các người có nhìn ta cũng vô dụng ta a, thứ mà ta mới học gần đây là phóng hỏa đó...”

“Vô Phong Chưởng có dập lửa được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Lâm Dạ Hỏa sờ cằm, “Ta không chắc, không biết trùng tử có bao nhiêu, nếu quá nhiều thì sẽ rất khó khăn đó.”

“Hay là đóng băng lại toàn bộ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trước mắt đám trùng kia đang bốc cháy, nhưng quả thật có thể đóng băng lại!”

“Có thể là bởi vì lửa nhỏ!” Bạch Ngọc Đường khó xử, “Đừng quên lúc đó đóng băng được chẳng qua chỉ là một mảnh giáp xác mà thôi, trên người mỗi con Hỏa Trọng Thiên có bao nhiêu giáp xác ta vẫn chưa biết được... nếu lửa lớn thì cho dù có đông lạnh lại, băng cũng rất nhanh sẽ bị tan chảy.”

“Lấy đất chôn?” Triệu Phổ hỏi.

“Không thể đảm bảo là bọn chúng có biết bay hay bỏ trốn không!” Triển Chiêu cảm thấy không ổn thỏa.

“Vậy phải tiêu diệt bọn chúng thế nào đây?” Thanh Lân cảm thấy khó khăn.

“Có lẽ...”

Lúc này, Công Tôn mở miệng, “Phơi khô?”

Tất cả mọi người hơi sững sờ, cùng nhau nhìn về phía Công Tôn, “Phơi khô?”

Công Tôn gật đầu, “Những con trùng này lúc gặp nước sẽ sống lại, nói cách khác trước lúc sống lại, trạng thái lúc chết của bọn chúng chính là chết hạn!”

Mọi người cảm thấy có lý, “Ý người là phơi khô sao?”

“Cứ cho đám trùng tử tự bốc cháy đi, nhưng trên cõi đời này không có thứ gì lại vô duyên vô cớ mà tự cháy cả, giáp xác đám trùng ma sát lẫn

nhau sẽ gây cháy, nguyên lý ở đây không khác với mài đá ra lửa lắm, mà loại lửa này kỳ quái đến vậy là bởi vì nhiên liệu đặc thù của nó!”

“Nhiên liệu ư?”

“Đúng vậy!” Công Tôn gật đầu, “Lửa nhất định phải dựa vào nguyên liệu nào đó mới có thể cháy lâu dài được, giống với thắp dầu đốt đèn hay đốt nến vậy... Trên tầng giáp xác của Hỏa Trọng Thiên hẳn là có một loại dầu mỡ kỳ lạ nào đó.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy có lý, “Vô luận cây nến lớn tới đâu, chỉ cần đặt dưới mặt trời mà đốt cũng sẽ cháy sạch trong một ngày!”

“Kiểu gì cũng cháy a...” Triệu Phổ lầm bầm lầu bầu.

“Các người có để ý không...” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Tại sao trong Hỏa Luyện Cung lại có nhiều Hỏa Trọng Thiên đến vậy? Không phải là chúng nó tự chạy vào đó chứ?”

“Nhất định là có người nhốt chúng nó ở bên trong.” Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ đến điểm này, “Năm đó là ai dùng phương pháp gì mà có thể khiến cho nhiều Hỏa Trọng Thiên như vậy phải ở trạng thái chết khô... sau đó ném vào Hỏa Luyện Cung đây?”

“Tiền nhân nhất định có phương pháp.” Lâm Dạ Hỏa thở dài, “Đáng tiếc là chúng ta không biết...”

Lâm Dạ Hỏa vừa nói ra, Triệu Phổ bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên, như đang suy nghĩ điều gì đó, chắp tay sau lưng chậm rãi bước hai bước.

Năm ảnh vệ và Thanh Lân đã đi theo Triệu Phổ nhiều năm lúc này đều sáng mắt lên, nhìn nguyên soái nhà mình.

Công Tôn cũng hiểu rõ thói quen của Triệu Phổ, vẻ mặt này... Hẳn là hẳn đang có cách!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Triệu Phổ, “Có chiêu ư?”

“Tiền nhân tất có phương pháp...” Triệu Phổ vỗ tay sau lưng lầm bầm, “Nơi có độc xà, gần đó nhất định có giải dược.”

Tất cả mọi người không hiểu... Độc xà á?

Công Tôn cũng có chút mờ mịt, hỏi Triệu Phổ, “Có ý gì?”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Năm đó vô luận là ai nhốt Hỏa Trọng Thiên vào trong Hỏa Luyện Cung, các người thử nhìn cơ quan trong cung một chút, chú môn chú phù, trong sơn cốc còn có thạch tường trận, hiển nhiên người kia cũng không muốn thứ trùng tử này đi ra ngoài gieo họa cho nhân gian, đúng không?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Nhưng tại sao lại không tiêu diệt bọn chúng luôn?” Triệu Phổ hỏi, “Cứ giam như vậy, cho dù có chuẩn bị vện tòa, cũng khó nói là bọn chúng sẽ không ra được! Có đúng không?”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia nhẹ nhàng nhướn mi, “Đồ chơi kia bị giam cầm ở Hỏa Luyện Cung cũng chả có cách mà ra được, chứng tỏ bọn chúng không biết bay, đúng không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Lão Kiền cũng không nói là bọn chúng biết bay.”

“Dựa theo trọng lượng của giáp xác, hẳn là bay không nổi.” Công Tôn cũng gật đầu, “Toàn thân bốc cháy mà biết bay cũng không hợp lý.”

Thanh Lâm đồng ý, “Ta nghe thấy âm thanh của trùng tử đang bò phía dưới chứ không nghe thấy tiếng vỗ cánh.”

“Ha ha ha...” Triệu Phổ đột nhiên cười.

Tất cả mọi người khó hiểu.

Lâm Dạ Hỏa nhíu mày nhìn mấy vị Triệu gia quân bên cạnh- Vương gia nhà các người có bệnh à? Sợ thiên hạ chưa đủ loạn à.

Thanh Lâm cũng nhìn chăm chăm Triệu Phổ – Hẳn tuy trước giờ luôn theo vương gia, tính tình cũng giống hẳn, nhưng dưới tình huống này vẫn không hiểu sao Triệu Phổ lại cười được.

“Ha... Ha... Ha...”

Triệu Phổ tựa hồ càng nghĩ càng thấy buồn cười, phá lên cười to hơn.

Tất cả mọi người lộ vẻ mặt nghi ngờ nhìn Triệu Phổ đột nhiên lên cơn cười.

Công Tôn hí mắt nhìn hẳn, liền đưa tay ra sờ đầu hẳn – Bệnh rồi à?

Triệu Phổ cười xong rồi, thấy mặt ai cũng đang khó hiểu, hỏi, “Phong Tê Cốc có địa hình thế nào?”

Mọi người ngược mặt suy nghĩ một lúc, “Đông cao Tây bằng.”

Triệu Phổ gật đầu, chỉ phía Tây, “Nơi đó là nơi nào?”

“Lang Vương Bảo.” Lâm Dạ Hỏa trả lời, “Cho nên chỗ chịu trận đầu tiên chính là Lang Vương Bảo sao?”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có...” Lâm Dạ Hỏa nói, “Khô Lôu Hải!”

“Chẳng lẽ dẫn vào trong Khô Lôu Hải?” Bạch Ngọc Đường nói theo ý nhắc nhở của Triệu Phổ, “Trùng tử sẽ rơi vào khu vực lưu sa sao?”

“Trong đông đảo truyền thuyết về Hỏa Luyện Cung, không phải có một cái nói về cái giếng sao?” Lâm Dạ Hỏa vỗ tay, “Đám trùng tử kia bị ép không ra khỏi cát được, lúc đó lửa tắt cũng bị diệt, sau sẽ bị phơi khô rồi rơi vào lưu sa, cuối cùng vẫn trở lại trong Hỏa Luyện Cung?”

“Nhưng phải có cách gì đó để đảm bảo bọn chúng bò vào Khô Lôu Hải chứ không không bò qua Lang Vương Bảo?” Thanh Lâm nghĩ không ra.

Triệu Phổ cười, “Biển cát trong Phong Tê Cốc ở gần Lang Vương Bảo gọi là gì? Trước đây ở Lang Vương Bảo chẳng phải đã xem qua bản đồ rồi sao?”

Được Triệu Phổ nhắc tỉnh, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó liền nghe Triển Chiêu “A!” lên một tiếng.

Mọi người cơ hồ cũng đồng thời hiểu ra, đồng thanh, “Đại Khuyết Khẩu!”

Công Tôn gật đầu, “Là sườn dốc có đá thanh cương kia! ‘Mèo đứng không vững’ trong truyền thuyết đúng không!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy buồn cười – Khó trách lại có nhiều nhân công khai tạc đá thanh cương ở dốc sườn núi kia, dùng để đối phó với loài Hỏa Trọng Thiên quả thật rất tốt.

“Lần này chúng ta cần phải làm triệt để một chút.” Triệu Phổ nói, “Vô luận tiền nhân vì lý do gì mà lưu lại đám trùng tử này, lần này ta nhất định

phải diệt tận gốc!”

Đám Triển Chiêu cũng gật đầu, đồng ý quan điểm của Triệu Phổ.

“Vậy đám Hỏa Trọng Thiên sẽ đi ra từ đâu đây?” Công Tôn ngược mặt, chạy đến trước cửa Hỏa Luyện Cung nghiên cứu bùa trên cửa, “Có lẽ... Phương pháp vẫn luôn ở đây, chỉ là chúng ta không để ý...”

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lối vào bằng tường đá bị sập ở phía Đông Hoả Luyện Cung có phục hồi được như cũ không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hẳn là có thể.”

Triệu Phổ bảo Thanh Lâm mang một ít binh lính theo, vào thành Hỏa Luyện chuẩn bị sẵn gạch đá, dựa theo phân phó của Bạch Ngọc Đường mà xây lại tường phòng thủ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa hỏi Triệu Phổ, “Chúng ta làm gì đây?”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chỉ sợ đám trùng kia đột ngột ào ra, để ngừa vạn nhất, vừa đúng lúc bốn vị lão tiền bối đều ở đây, có sẵn vũ lực mạnh mẽ như vậy, đừng nói là trùng mang lửa bò ra, cho dù có là rồng phun lửa đi nữa cũng phải đem bọn này tiêu diệt sạch sẽ!”

“Muốn một lần tiêu diệt sạch, tốt nhất là phải gom chúng lại một chỗ.” Triển Chiêu nói, “Khô Lôu Hải vẫn không được, quá phân tán!”

“Muốn ngừa đám trùng bò vào Khô Lôu Hải, tốt nhất là có thêm một Đại Khuyết Khẩu!” Lâm Dạ Hỏa nói.

“Cái này cũng không khó.” Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Có một thứ cũng cùng một dạng trơn trượt như đá thanh cương, chẳng qua không thể lưu lại cả trăm năm mà thôi.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều ngẫm hiểu, “Băng!”

“Trong Khô Lôu Hải có rất nhiều cát, dùng cát tụ lại tạo ra một sườn dốc, sau đó mời lão nhân gia Thiên Tôn đóng băng lại! Vây thành một cái phễu, chờ toàn bộ trùng tử rơi vào trong cái phễu đó, rồi phong kín mọi đường lui, không cho chúng trốn thoát!” Triệu Phổ sờ cằm, “Vấn đề bây giờ chính là, là thế nào để giết chết bọn chúng. ”

“Ừ... ” Lâm Dạ Hỏa nói, “Loạn thạch đập chết sao?”

Triệu Phổ cau mày, “Cái này sao... Không biết a.”

Bên này còn đang sầu não, bỗng thấy Công Tôn vội vã chạy trở lại, “Triệu Phổ! Ta có biện pháp tiêu diệt đám trùng kia rồi!”.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 93: Đường Cùng Và Cơ Hội Thắng

Edit: Ruby

Công Tôn vẫn luôn là người rất đáng tin cậy, tuy chưa nghe hẳn nói cụ thể nhưng không hiểu sao mọi người đã cảm thấy rất đáng tin.

Công Tôn bảo, “Trên cửa Hỏa Luyện Cung ngoại trừ những đồ án bảo vệ và bùa chú nguyên rửa ra thì còn có một vài hình vẽ đặc biệt.”

Công Tôn vừa nói vừa lấy ra một chùm trái cây màu đỏ cho mọi người xem, “Là cái này!”

“A... đây là Hỏa Liệt Quả.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Là trái ăn được, thanh phế trừ độc nhưng vị không ngon, chát chát.”

Công Tôn gật đầu. “Trên cửa và trên vách tường của Hỏa Luyện Cung có không ít hình vẽ loại quả này.”

“Hỏa Liệt Quả?” Triển Chiêu cầm lấy một xâu xem thử.

“Các người chạm vào thử xem.” Công Tôn vừa nói vừa vươn tay nhẹ nhàng chạm vào một quả màu đỏ rực.

Chợt nghe “bụp” một tiếng.

Quả trái cây kia nổ tung, một dòng nước quả màu đỏ bắn tung tóe.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Thứ trái cây này sau khi chín là như vậy, chỉ cần chạm nhẹ vào liền vỡ tung, nước trái cây bắn ra như một ngọn lửa đang

bùng cháy cho nên mới được đặt tên là Hỏa Liệt Quả.”

Công Tôn mỉm cười, “Thứ quả này ngoại trừ có tên là Hỏa Liệt Quả ra thì còn một cái tên khác là Hắc Ma Khương.”

Tất cả mọi người đều không hiểu, trong lòng buồn bực, bây giờ là lúc bàn về thảo dược à?

Công Tôn cầm sâu trái cây kia quơ quơ trước mặt Lâm Dạ Hỏa, “Đốt thử xem!”

Hỏa Phượng dờ khóc dờ cười, hẳn không phải là Hồng Cửu Nương, chỉ cần muốn là có thể tiện tay phóng lửa.

Bất đắc dĩ Hỏa Phượng đành phải lấy dụng cụ đốt lửa ra đốt chỗ trái cây kia.

Mà kỳ quái chính là, những quả mọng màu đỏ rực sau khi bị đốt thì toàn bộ trái cây liền biến thành màu đen, sau đó mềm nhũn ra như tương...

Công Tôn dùng một cái gậy nhỏ chọc một chút, Triển Chiêu định vươn tay ra chạm thử vào cái mớ mềm mềm màu đen kia.

Công Tôn vội vàng ngăn hẳn lại. “Đừng đụng vào!”

Triển Chiêu giật bản mình.

Những người khác đều cảm thấy kỳ lạ.

Công Tôn quơ quơ cái thứ trông như thuốc mỡ màu đen kia bảo: “Thứ này có độc.”

Triển Chiêu nhanh chóng rút tay lại.

“Làm gì có...” Lâm Dạ Hỏa cũng giật mình, “Lần đầu tiên ta mới nghe thấy chuyện Hỏa Liệt Quả có độc.”

“Đối với con người thì lượng độc này rất nhỏ, cùng lắm thì tay chỉ nổi mấy vết mẩn đỏ thôi nhưng nó có thể nói là thiên địch của côn trùng.” Công Tôn giải thích. “Thứ thuốc mỡ này phát ra một thứ mùi khiến cho côn trùng bị choáng.”

“Bị choáng?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Côn trùng rất ghét thứ trái cây này.” Công Tôn nói còn chưa dứt lời thì Lâm Dạ Hỏa đã vỗ tay một cái. “Đúng thế! Người ở đây thường đốt cây Hỏa Liệt Quả để đuổi côn trùng, thì ra đốt quả cũng được sao?”

“Đúng là đốt cành lá của Hỏa Liệt Quả thì có thể đuổi côn trùng, còn trái của nó sau khi đốt thì sẽ làm côn trùng bị bất tỉnh.” Công Tôn nói. “Thật ra khi ta vừa nhìn thấy mấy đồ án kia đã nghĩ đến điểm này nhưng không chắc cho lắm.”

“Vậy bây giờ đã chắc chắn rồi?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Ta vừa rồi hỏi mấy người trong cung Hỏa Luyện Thành, nơi này có một truyền thống.”

“Truyền thống...”

Công Tôn mỉm cười, “Lịch đại Thành chủ của Hỏa Luyện Thành khi hạ táng đều phải bỏ đầy Hỏa Liệt Quả trong quan tài.”

Mọi người ngáy ra một lúc, sau đó lập tức hiểu ra.

“Cho nên mỗi một vị Thành chủ của Hỏa Luyện Thành khi hạ táng đều phải chôn trong Hỏa Luyện Cung sao?” Triển Chiêu hỏi, “Là để đề phòng lũ sâu kia tỉnh lại?”

“Nhưng cho dù trong quan tài có trái cây, khoảng cách mỗi một Thành chủ hạ táng thường mất ba đến bốn mươi năm, trái cây nào mà còn cho nổi?!” Triệu Phổ lắc đầu.

“Cho nên nếu như có thể mở cửa Hỏa Luyện Cung ra thì cho dù lũ sâu kia có tỉnh lại cũng không sợ, chỉ cần đổ một lượng lớn Hỏa Liệt Quả xuống là được.” Công Tôn bảo. “Chẳng cần bao lâu thì lũ sâu kia đều sẽ ngất hết.”

“Nói cách khác, chúng ta dựa theo phương pháp lúc trước đem lũ sâu kia gom lại chỗ Lỗ Hồng Lớn, sau đó đổ vào một lượng lớn Hỏa Liệt Quả...” Triệu Phổ hỏi, “Như vậy có thể làm bất tỉnh tất cả lũ sâu kia, đến lúc đó sẽ có cách tiêu diệt chúng?”

“Ừm.” Công Tôn gật đầu. “Ta cảm thấy phóng hỏa đốt là được!”

“Đốt?” Mọi người không hiểu mà nhìn Công Tôn. “Hỏa Trọng Thiên vốn mang lửa trên người mà!”

“Mang lửa đâu có nghĩa là không sợ lửa?!” Công Tôn nói. “Trên vỏ của Hỏa Trọng Thiên có lửa nhưng chắc gì thân thể bên trong của nó không đốt được, tưới dầu lên, dùng hỏa tiễn bắn thủng lớp vỏ rồi đốt từ bên trong!”

Triệu Phổ sờ cằm cân nhắc, quả thật là có khả năng này!

“Vương gia.”

Mọi người đang nghị luận thì một hắc y nhân đột nhiên đáp xuống một chạc cây gần đấy rồi nhảy xuống đất, là Đồng Thiên Dực.

“Phía Tây Bắc Phong Tê Cốc có rất nhiều binh mã đang tập kết!” Đồng Thiên Dực bẩm báo cho Triệu Phổ.

Tất cả mọi người nhú mào —— binh mã?

“Binh mã của ai?” Triệu Phổ hỏi.

“Ăn mặc giống như đám binh mã đã từng cố gắng dùng đá lửa đánh lên chúng ta lần trước ở núi Bình Chung!” Đồng Thiên Dực nói, “Hẳn là binh mã của Ác Đế Thành!”

Chân mào của Triệu Phổ nhướng thẳng lên, nghiêng rặng. “Đám tôn tử kia có lá gan không nhỏ nhỉ? Ta chưa đi tìm chúng thì chúng đã tự mình tìm đến tận cửa.”

“Tên gian tế trộm chìa khóa chắc là người của Ác Đế Thành...” Triển Chiêu gật đầu. “Bọn chúng hẳn là đoán Hỏa Trọng Thiên rất nhanh sẽ chui ra khỏi mặt đất, định chờ khi chúng ta tử chiến với Hỏa Trọng Thiên thì đến đánh lên!”

“Khó trách...” Sắc mặt của Công Tôn cũng rất khó coi. “Vừa rồi khi ta đi tìm chỗ Hỏa Liệt Quả này thì phát hiện rất nhiều cây đã bị hái trụi!”

“Đối phương thu nhặt rất nhiều Hỏa Liệt Quả sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lại nói...” Đường như Triển Chiêu đã nhớ ra điều gì đó. “Sớm nay khi chúng ta trên đường đi vào Phong Tê Cốc hái thảo dược, quả thật có cảm giác có người đã hái rất nhiều thảo dược...”

“Vậy số lượng Hỏa Liệt Quả còn lại có đủ không?” Lâm Dạ Hỏa lo lắng.

Triệu Phổ sai người đi tìm Thống lĩnh Thị vệ Tô Lâm của Liệt Tâm Dương đến hỏi.

Sau khi Tô Lâm nghe xong liền giậm chân nói lúc trước vị “ái phi” kia của Thành chủ nhà họ đột nhiên nói cái gì mà trái cây của Hỏa Liệt Quả ngâm tẩm rất tốt cho thân thể, Thành chủ mê muội liền sai người cơ hồ hái sạch tất cả Hỏa Liệt Quả trong Phong Tê Cốc, ngay cả cành lá cũng bẻ về, lại nói... đồng trái cây đó không biết đã biến đi đâu, hơn mười sọt lớn lộn!

“Không ổn rồi.” Lâm Dạ Hỏa sốt ruột.

Mọi người cũng cảm thấy không ổn, ai ngờ Triệu Phổ lại liên tục xua tay, “Không hề không ổn! Không hề không ổn! Rất tốt!”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi Triệu Phổ. “Đối phương đã hái hết cành lá lẫn quả đủ để khống chế Hỏa Trọng Thiên mà còn tốt?”

Triệu Phổ mỉm cười. “Đúng vậy, đốt cháy cành lá có thể điều khiển được hướng đi của Hỏa Trọng Thiên, mà quả thì đóng vai trò mấu chốt để tiêu diệt chúng!”

Tất cả mọi người gật đầu —— đúng vậy, thế mà người còn nói rất tốt?

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Trước tiên người có hoàn toàn chắc chắn là Hỏa Liệt Quả có tác dụng với Hỏa Trọng Thiên chứ?”

“Ờ...” Công Tôn gãi đầu, “Quả thực hầu hết là do ta phỏng đoán thôi!”

“Đúng thế!” Triệu Phổ gật đầu, “Bây giờ thì chính xác là Hỏa Liệt Quả có thể khắc chế được Hỏa Trọng Thiên!”

Mọi người ngẩng đầu ngẫm nghĩ —— ra là vậy, Cửu vương gia nghĩ đúng là đủ rộng.

“Nhưng bây giờ thứ quan trọng như vậy lại nằm trong tay địch!” Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở. “Lũ sâu ở chỗ chúng ta sắp chạy ra lại không có thảo

được trong tay, đường cùng rồi!”

Triệu Phổ bình tĩnh mỉm cười, “Ở trong tay ai không quan trọng, chỉ cần để cho ta sử dụng thì ai giữ cũng vậy thôi.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, bên trong lời nói tràn đầy thâm ý, lẽ nào Triệu Phổ đã có chiêu?

Cửu vương gia chấp tay sau lưng đi vài vòng tại chỗ, ngẩng đầu lên bắt đầu ngắm sao.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường —— là sao?

Ngũ gia lắc đầu —— không rõ lắm.

Triệu Phổ đột nhiên nở nụ cười.

Công Tôn vươn tay kéo kéo tay áo hắn —— đừng giỡn nữa!

Triệu Phổ vươn tay ôm lấy bả vai Công Tôn lắc lắc, bảo: “Đã nói người là phúc tinh! Có người ở bên, lão tử là thiên hạ vô địch!”

Công Tôn bị ôm lắc cho đỏ bừng cả mặt.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa không hiểu ra sao —— đây là tình huống gì?

Thanh Lân cùng Trâu Lương càng không hiểu.

Triệu Phổ vui vẻ xong rồi, bĩu môi nhìn xuống đất nói: “Nhìn thấy con sâu vừa rồi không?”

Không ai hiểu gì hết —— đám sâu vừa bò đầy đất vừa rồi đã chui hết xuống bùn, còn con nào đâu?

“Con sâu ú nu như quả cầu bằng bùn đang lăn ấy!” Trên mặt Cửu vương gia chột xẹt qua một nụ cười xấu xa. “Ta đã sớm muốn xài thử chiêu này mà vẫn chưa có cơ hội!”

“Chiêu gì?” Công Tôn tò mò hỏi. “Lăn quả cầu bằng bùn?”

Triệu Phổ vươn tay nắm lỗ tai Công Tôn lắc nhẹ, mở miệng, “Thuyền cỏ mượn tên!”

(*) Được Gia Cát Lượng biến thể từ 1 kế trong 36 kế là Mạn Thiên Quá Hải, giấu trời qua biển, mượn sương mù để lẫn trốn. Trong trận Xích Bích, Chu Du thách Gia Cát Lượng làm sao kiếm được 10 vạn tên trong 10 ngày. Gia Cát Lượng đã cùng Lỗ Túc và 30 thuyền cỏ đi trong sương mù, Tào Tháo không dám xuất quân nên chỉ bắn tên ra, hàng chục vạn mũi tên cắm hết lên thuyền cỏ, Gia Cát Lượng lấy về đưa cho Chu Du làm sinh lễ,,=

Mọi người há to miệng —— gì?

Lâm Dạ Hỏa híp mắt, nháy mắt với Trâu Lương —— lão đại nhà người bị nóng đến hồ đồ rồi hả? Thủy đầm lớn như vậy, không thuyền cũng không sương, Thuyền cỏ mượn tên như thế nào?

“Thuyền cỏ mượn tên...”

Triển Chiêu cau mày suy nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu. “Đúng vậy...”

Bạch Ngọc Đường cũng quay sang, không phải nhìn Triệu Phổ càng không phải nhìn Công Tôn mà là nhìn Lâm Dạ Hỏa đang gãi đầu, lẩm bầm. “Chính xác...”

Triệu Phổ bật cười vỗ vai Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hai người “thông suốt” sớm nhất, “Đã nói hai người rất giỏi, đừng về Khai Phong Phủ bắt tặc nữa, theo ta lăn lộn đi!”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều dở khóc dở cười nhìn Triệu Phổ. “Chỉ có người mới nghĩ ra được phương pháp này!”

Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa đều nghiêng đầu, vẻ mặt rất nghi hoặc — phương pháp gì cơ?

Triệu Phổ búng tay với nhóm ảnh vệ, sai người dựng quân trướng trước cửa Hỏa Luyện Cung, mang bản đồ địa hình lên, bắt đầu sắp xếp kế hoạch tác chiến.

Thanh Lân được Triệu Phổ an bài nằm trên nóc Hỏa Luyện Cung tiếp tục nghe, theo dõi hướng đi của Hỏa Trọng Thiên.

Trâu Lương thì bị an bài đi làm một chuyện càng kỳ quặc hơn — thu thập bó củi và cỏ khô, dùng dây bện lại thành một “quả cầu” cao ngang thân người, có thể lăn được.

Những người còn lại thì tập trung trong quân trướng.

Triệu Phổ vỗ bản đồ địa hình Phong Tê Cốc trên bàn, nói. “Biện pháp rất đơn giản! Trước khi Hỏa Trọng Thiên chạy ra thì phóng hỏa trước!”

Lâm Dạ Hỏa lẫn Công Tôn đều sửng sốt.

Công Tôn suy nghĩ, hỏi. “Ý người là muốn để đối phương tin rằng Hỏa Trọng Thiên đã chạy ra?”

“Hơn nữa hướng đi còn không đúng!” Triệu Phổ cười. “Không đi theo kế hoạch của chúng là đi theo sườn núi hướng về Hỏa Luyện Thành, cũng không đến Ma Quỷ Thành hay Lang Vương Bảo mà là chạy thẳng về hướng bọn chúng đang mai phục!”

Triệu Phổ vươn một ngón tay ra chỉ vào Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu. “Trận lửa này phải vừa nhanh lại vừa mạnh, tất cả dựa vào hai người! Dùng

lửa đốt những quả cầu bằng cỏ khô kia, tạo thành cảnh tượng hàng trăm con Hỏa Trọng Thiên đang cuộn cuộn tiến tới!”

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu nhìn một đồng “quả cầu” đang được lăn tới trước quân trưởng, gật đầu. “Không khó!”

“Khi đối phương nhìn thấy hỏa cầu tiến về phía mình... nhất định sẽ chủ động dùng cành lá của Hỏa Liệt Quả đã chuẩn bị sẵn ra đuổi sâu để Hỏa Trọng Thiên đổi phương hướng!”

“Không tồi!” Triệu Phổ vẽ hai vòng tròn hướng Tây Bắc, bảo. “Phái bốn lão gia tử vào trong đó! Thanh Lâm mang theo Long Giáp Quân mai phục ở phụ cận!”

Mọi người cả kinh —— dùng chiến lực cực mạnh, người muốn làm gì?

“Đoạt hết trái cây lẫn cành lá trong tay của chúng!” Triệu Phổ nói. “Cùng đạo lý với Thuyền cỏ mượn tên, nếu chúng đã chuẩn bị tốt thì chúng ta sẽ mượn để dùng! Mà còn thuận thế tiêu diệt một phần quân địch để chúng rút khỏi sơn cốc!”

“Sau đó...” Triệu Phổ vẽ một vòng ở cửa khu vực chính, “Chia binh làm hai đường, một nhóm dựa theo kế hoạch lúc trước, chuẩn bị tốt ở chỗ Lỗ Hồng Lớn, dùng cành lá Hỏa Liệt Quả xua đuổi lũ sâu kia, bảo đảm chúng nó rơi hết vào trong đó rồi ném hết Hỏa Liệt Quả vào, cuối cùng đốt sạch bọn chúng!”

Nói xong, Triệu Phổ lấy binh phù ra, đặt lên một chỗ hổng phía Tây Bắc Phong Tê Cốc, “Một nhóm khác mang theo một phần binh mã ở đây chặn đường lui không cho binh mã của Ác Đế Thành chạy thoát. Phối hợp với binh mã của Thanh Lâm đang đuổi kẻ địch rời khỏi sơn cốc, cùng tiêu diệt toàn bộ binh mã của Ác Đế Thành. Lần này không chỉ cần phải tiêu

diệt hết Hỏa Trọng Thiên mà còn phải bắt sống được vài tướng lãnh của Ác Đế Thành!”

Sau đó Triệu Phổ an bài Trâu Lương xếp người ở các vùng xung quanh sơn cốc bắt cá lọt lưới, Hỏa Luyện Thành cũng để lại lính thủ thành. Chỉ trong một thời gian ngắn Triệu Phổ đã an bài thỏa đáng toàn bộ nhân mã cần thiết cho chiến dịch.

Đám người Triển Chiêu vẫn là lần đầu tiên thấy Triệu Phổ bày binh bố trận đánh giặc, xem từ đầu đến cuối vẫn có cảm giác không thể tin nổi — rõ ràng là đã rơi vào đường cùng, vì cái gì lại biến thành toàn bộ có lợi cho phe ta? Rốt cục Triệu Phổ đã làm như thế nào?

Mọi việc đều đã sắp xếp xong, những quả cầu bằng cỏ cũng được làm xong, nhiều người làm nhanh, hành động của quân binh Triệu gia quân rất nhất quán.

Lúc này Thanh Lân cũng nhảy xuống nói với Triệu Phổ. “Vương gia, tình hình của Hỏa Trọng Thiên coi như ổn định, cách mặt đất còn một quãng, dựa theo tốc độ... chúng ta còn khoảng một canh giờ.”

Triệu Phổ mỉm cười khoát tay. “Soạt” một tiếng... bản vẽ trên bàn được thu lại.

Bên ngoài trướng, Liệt Tâm Dương mang theo một đám nhi tử văn võ toàn tài, cao lớn anh tuấn tới, bốn vị lão thần tiên cũng đến hỗ trợ.

Trên bàn được dọn sạch sẽ, Triệu Phổ nhận lấy đồng hồ cát Giả Ảnh đưa cho để tính thời gian, giương mắt nhìn mọi người, sắc mặt hiểm có mà nghiêm túc. “Một canh giờ! Sau một canh giờ nữa Hỏa Trọng Thiên sẽ chui lên từ mặt đất!”

Cửu vương gia nhìn quanh một vòng, thanh âm trầm xuống, “Chiến dịch này quan hệ đến tính mạng của mấy trăm vạn dân chúng của Hỏa

Luyện Thành, Hắc Phong Thành, Ma Quỷ Thành và Lang Vương Bảo, chỉ được phép thắng, không được thất bại, không được phép để bất kỳ một con Hỏa Trọng Thiên nào chạy thoát!”

Dứt lời, Triệu Phổ ném đồng hồ cát lên trên bàn, “Xuất binh!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 94: Trận Chiến

Edit: Ruby

Trong vòng một canh giờ này. Triệu Phổ đã sắp xếp kế hoạch tác chiến cực kỳ kỹ càng tỉ mỉ, binh chia làm mấy đường, từng bước từng bước không để mắc sai sót nào, chỉ cần sai một bước thì thua trắng cả bàn...

Lúc này, Triệu gia quân hành động không nghỉ ở Hỏa Luyện Thành, đồng thời trong quân doanh tại Hắc Phong Thành cũng vang lên tiếng chuông tập hợp tướng lĩnh.

Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng cùng chạy đến soái trường thì thấy Hạ Nhất Hàng đang đứng trầm tư trước sa bàn, cát trong sa bàn được đắp cao lên mô phỏng thành địa hình phức tạp của Phong Tê Cốc.

Hỏa Kỳ Lân đi đến bên tay trái, hai tay chống xuống cạnh bàn xem kỹ địa hình, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có tiến triển gì sao?”

Chuyện xảy ra ở bên Hỏa Luyện Cung vào bất kỳ lúc nào đều có thám tử đến bẩm báo lại cho Hạ Nhất Hàng, vì khoảng cách không xa hơn nữa lại là người một nhà nên quân tình truyền đi khá nhanh.

Việc Triệu Phổ chuẩn bị đêm nay phát binh thì bên này tuy Hạ Nhất Hàng chưa nhận được nhưng tin tức binh mã của Ác Đế Thành đóng quân ở cửa Phong Tê Cốc thì vị Phó soái này đã sớm biết.

Dù sao cũng đi theo Triệu Phổ nhiều năm, kết hợp với tin tức Hỏa Trọng Thiên trong Hỏa Luyện Cung có thể sống lại, Hạ Nhất Hàng cảm

thấy có khả năng đêm nay Triệu Phổ sẽ xuất binh, việc này không nên chậm trễ.

“Đêm nay xuất binh, thời gian này hẳn là không sai lầm...”

Hạ Nhất Hàng vừa mới dứt lời thì thủ vệ bên ngoài chạy vào bẩm báo rằng trên bầu trời Phong Tê Cốc xuất hiện tên lệnh liên lạc của Triệu gia quân.

Hạ Nhất Hàng hỏi, “Màu gì?”

Thủ vệ kia vô cùng căng thẳng, “Màu đỏ!”

“Đỏ?!” Hỏa Kỳ Lân nhảy dựng, Long Kiều Quảng cau mày.

Tuy hình thái của các loại tên lệnh liên lạc của Triệu gia quân không giống nhau nhưng màu sắc lại phải thống nhất với nhau. Mỗi một màu sắc đều mang ý nghĩa riêng, tên lệnh liên lạc bình thường đều là màu trắng, có đôi khi có màu lam hoặc màu xanh lục, cũng có cả màu vàng, và màu ít dùng đến nhất chính là màu đỏ.

Tên lệnh màu đỏ mang ý cảnh báo, biểu thị —— cực kỳ nguy hiểm! Chỉ khi Hắc Phong Thành đã bị tấn công hoặc là binh mã Triệu gia quân gặp nguy hiểm, bị vây khốn, chỉ có lúc cực kỳ khẩn cấp mới được phép dùng.

Tên lệnh màu đỏ này suốt bao nhiêu năm qua chưa từng xuất hiện, lúc này đột nhiên lại được phóng lên trời, lại thêm việc Triệu Phổ đang ở ngay “tiền tuyến” khiến cho Âu Dương Thiếu Chính và Long Kiều Quảng đều đứng ngồi không yên.

Ngay cả các phó tướng trong quân doanh đều mặc khôi giáp vào, lệnh cho bộ hạ chuẩn bị sẵn sàng.

Hỏa Kỳ Lân và Quảng gia đều nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng trái lại rất thoải mái hoàn toàn không hoảng hốt, khoát tay với hai người họ: “Triệu Phổ tính kế thôi, tín hiệu kia không phải để chúng ta nhìn đâu.”

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chính lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Âu Dương tò mò hỏi Hạ Nhất Hàng, “Nguyên soái đang muốn tính kế ai?”

Hạ Nhất Hàng nhìn bản đồ địa hình của sơn cốc, vuốt cằm cân nhắc: “Nếu đoán không lầm thì hãn đang muốn gạt người ta một chút.”

“Gạt thế nào?”

“Biện pháp tốt nhất để đối phó với phục kích luôn là tương kế tựu kế.” Hạ Nhất Hàng đáp. “Trong tay Triệu Phổ có người, nhiều cao thủ như vậy, muốn gây sức ép như thế nào cũng thoải mái, phỏng chừng là hãn định vờ như thời gian Hỏa Trọng Thiên chui từ dưới đất lên sớm hơn.”

“Tập kích trước sao?”

“Nếu đối phương dám mai phục gần Hỏa Luyện Cung như vậy thì phỏng chừng có cách để khắc chế Hỏa Trọng Thiên. Tên lưu manh Triệu Phổ kia chắc chắn là muốn cướp đồ trên tay người ta.” Hạ Nhất Hàng dường như không lo lắng mấy về Hỏa Trọng Thiên. “Đừng tin theo mấy truyền thuyết đáng sợ kia, thiên quân vạn mã còn không làm khó được Triệu Phổ thì hãn còn có thể sợ mấy con sâu kia sao? Huống hồ trên tay hãn toàn là nhân tài, đừng nói Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, chỉ cần Thiên Tôn, Ân Hậu, Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư đã quá đủ chiến lực để khiến cho toàn bộ Tây Vực long trời lở đất. Nhất định Triệu Phổ sẽ nhân cơ hội này chiếm chút lợi ích mới dừng tay.”

“Vậy còn người đang tính kế gì?” Âu Dương bọn họ rất hiểu Hạ Nhất Hàng, lão Hạ vốn không thức đêm, hẳn thức đêm tất có nguyên nhân.

“Ừm... ta cảm thấy đối phương khó khăn vạch kế hoạch như vậy, cơ hội nghìn năm một thuở, không có khả năng chỉ đơn giản là muốn một mảnh đất nhỏ như Phong Tê Cốc.” Hạ Nhất Hàng vẽ một vòng tròn. “Lòng người không đủ như rắn nuốt voi, chúng ta muốn bắt cá lớn, không chừng người ta còn đang muốn chiếm hang ổ của chúng ta, khó trách Triệu Phổ muốn dùng toàn lực, phóng tên lệnh màu đỏ lên trời.”

Long Kiều Quảng cùng Hỏa Kỳ Lân đều nhìn Hạ Nhất Hàng, “Làm thế nào?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, chỉ vào cái vòng trên sa bàn bao bọc lấy Phong Tê Cốc, Hỏa Luyện Thành, Hắc Phong Lĩnh, Lang Vương Bảo và Ma Quỷ Thành. “Nếu tương kế tựu kế thì tất nhiên những nơi này phải báo nguy, Hắc Phong Thành của chúng ta không thể không dốc toàn bộ lực lượng, cùng lúc cứu Nguyên soái, cùng lúc cứu bằng hữu... như vậy Hắc Phong Thành liền bỏ trống.”

“Ác Đế Thành còn muốn đánh lén Hắc Phong Thành sao?” Quảng gia kinh ngạc.

“Có đánh lén hay không thì còn phải xem chúng ta có cho chúng cơ hội không.” Hạ Nhất Hàng vẫy tay với hai người họ, “Đến thời điểm dùng thứ kia rồi!”

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh nháy mắt mấy cái, “Thứ kia?!”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu, “Đúng vậy! Thứ kia!”

Dứt lời, Hạ Nhất Hàng hạ giọng dặn dò hai người họ vài câu.

“À...” Hai người sáng tỏ, chạy đi làm theo lệnh.

...

Tại Phong Tê Cốc.

Trước mặt Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa bày vài đồng cỏ khô lướn, bên trong trộn lưu huỳnh và tiêu thạch (*), cực kỳ dễ cháy.

(*) Kali nitrat: dùng làm chất dẫn cháy như thuốc nổ, diêm sinh...

Triển Chiêu vươn tay đẩy một chút thì phát hiện ra nó rất nhẹ. “Ừm... phải làm sao để đẩy hết chúng đi đây, hơn nữa còn là lên núi... đã vậy còn phải tạo cảnh tượng như hàng nghìn hàng vạn con Hỏa Trọng Thiên ùn ùn chạy đi nữa.”

Triển Chiêu lẩm bẩm trong miệng, chợt nghe thấy mấy tiếng “ken két ken két” truyền đến thì khó hiểu mà quay đầu sang.

Chỉ thấy Hỏa Phượng đang không ngừng rút kiếm, rút ra một cái lại thu về, lại rút ra, lại thu vào...vội đến cuống cuồng.

Triển Chiêu tò mò nhìn hành động của Lâm Dạ Hỏa, không nhịn được bèn hỏi. “Cái gì... Đường chủ, người đang làm gì vậy?”

Lâm Dạ Hỏa nhăn nhó nhìn kiếm của mình, “... không đốt được.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm thanh kiếm trong tay Lâm Dạ Hỏa, dù sao hẳn nắm được Hỏa Phượng Liệt Thiên chưa được bao lâu, hơn nữa trạng thái tâm lý đang khá căng thẳng nên không làm được.

Triển hộ vệ nghiêng đầu nhìn Lâm Dạ Hỏa đang “ra sức” đốt lửa không thành công một chốc, vươn tay lấy hỏa chiết tử ra. “Không bằng...”

Lâm Dạ Hỏa vừa liếc nhìn hỏa chiết tử trong tay Triển Chiêu, vừa đưa tay rút kiếm, chợt nghe “xoẹt” một tiếng... một luồng lửa phóng ra, toàn bộ các quả cầu đều bùng cháy, trong nháy mắt ánh lửa bốc lên tận trời.

Các tướng sĩ đứng xung quanh đều vỗ tay —— thật là lợi hại! Giống như đang phóng pháo hoa vậy.

“Được rồi!” Lâm Dạ Hỏa kích động nhảy dựng lên, đang hưng phấn thì cảm thấy có người vỗ vai mình.

Hỏa Phượng quay đầu lại thì thấy Triển Chiêu nói với hắn. “Cháy rồi!”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu. “Đúng vậy! Cháy rồi!”

Triển Chiêu lắc đầu, chỉ chỉ vạt áo của Lâm Dạ Hỏa, “Y phục của người cháy rồi!”

“Nha a a!”

Giữa sơn cốc truyền đến tiếng hét thảm thiết của Hỏa Phượng.

Trong sơn cốc, Bạch Ngọc Đường và Trâu Lương đang dẫn binh ra khỏi Phong Tê Cốc nên nghe rất rõ tiếng hét kia.

Trâu Lương nhìn trời —— yêu nghiệt kia lại làm sao vậy?

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn về hướng trung tâm sơn cốc thì thấy ánh lửa đỏ rực đang cháy sáng một góc trời, gật đầu. “Xem ra mọi việc rất thuận lợi.”

Trâu Lương vô lực, hai người tăng tốc chạy đi.

...

Lâm Dạ Hỏa dập tắt lửa trên vạt áo, thấy Triển Chiêu nhảy lên sườn sơn cốc.

Lúc này lửa cháy tận trời, binh lính phụ trách khuân mấy quả cầu này đến đều phải lui lại mấy bước, tâm nói —— phải làm sao để lăn mấy quả cầu này lên trên được?

Triển Chiêu dĩ nhiên có kế, hần đứng trên sơn cốc nói với Lâm Dạ Hỏa, “Người hỗ trợ dập lửa xung quanh đừng để cháy núi!”

Lâm Dạ Hỏa dựng ngón tay cái với Triển Chiêu, ý là —— biết rồi!

Nói xong, Triển hộ vệ vận nội lực vung tay lên...

Theo một luồng nội lực lưu chuyển, mấy quả cầu lửa bắt đầu lăn ngược lên, dần dần tốc độ càng lúc càng nhanh, một đường lăn thẳng về phía trước.

Lâm Dạ Hỏa đi theo phía sau hỗ trợ dập tắt lửa hai bên sơn cốc để tránh gây cháy rừng.

Mà bên ngoài Phong Tê Cốc, Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử đều đang bận rộn.

Ba người họ đang làm gì? Triệu Phổ giao cho họ một nhiệm vụ đặc biệt!

Công Tôn mượn Liệt Tâm Dương một đội quân đặc biệt —— Đại cổ đội (*) chuyên phụ trách cổ động cho đội cầu Cửu Môn của Hỏa Luyện Thành!

(*) Đại cổ là một loại khúc nghệ của TQ, ở đây có thể hiểu là đội cổ vũ thôi =))

Dân chúng của Hỏa Luyện Thành rất đam mê cầu Cửu Môn, mỗi trận đấu vô cùng kịch liệt, Liệt Tâm Dương có một đội quân đặc biệt chuyên dùng để cổ vũ cho đội bóng cũng như tạo thanh thế, mỗi người đều có giọng rất lớn, còn biết đánh trống.

Công Tôn để cho họ đánh trống lộn xộn tạo động tĩnh như Hỏa Trọng Thiên đang đi qua sơn cốc, đồng thời mấy trăm người bắt đầu dùng hết sức mà la hét kêu cứu. Để tạo hiệu quả như thật, Công Tôn còn điều mấy vị đại thẩm chuyên khóc tang mướn trong Hỏa Luyện Thành. Đầu năm nay Tây Vực cũng giống như Trung Nguyên, hôn tang giá thú đều thích tìm người đến khóc để náo nhiệt một chút. Chất giọng đã qua huấn luyện của mấy vị đại thẩm này cực lớn, lập tức tạo ra âm thanh kinh thiên động địa khiến cho toàn Tây Vực đều chấn động.

Lang Vương Bảo và Ma Quý Thành ở gần Hỏa Luyện Thành đều nghe thấy động tĩnh.

Tiêu Thống Hải chạy đến chỗ cao nhất nơi cửa núi nhìn ra xa xa, tâm nói Phong Tê Cốc đang có chuyện gì vậy?

Đang buồn bực thì một con bồ câu trắng rất béo bay đến, trên cánh bồ câu có một chấm đen, là bồ câu đưa tin mà Hắc Phong Thành chuyên dùng để đưa văn kiện khẩn cấp.

Tiêu Thống Hải mở thư ra nhìn thoáng qua, là lời nhắn của Hạ Nhất Hàng từ Hắc Phong Thành.

Lang Vương vừa xem xong thì lệnh cho thuộc hạ. “Phóng tên lệnh cầu cứu!”

Đám thuộc hạ ngơ ngác, Lang Vương Bảo vẫn ổn thì phóng tên cầu cứu làm gì?

Mà đồng thời nhận được tin nhắn của Hạ Nhất Hàng còn có cả Liệt Tâm Dương lẫn Liễu Hàn Tinh ở Ma Quỷ Thành, hai vị này đều ở trên thành lâu nhà mình nhìn động tĩnh của Phong Tê Cốc, cũng cùng nhận được bồ câu đưa tin từ Hắc Phong Thành.

Chẳng mấy chốc tên lệnh cầu cứu được phóng lên từ Ma Quỷ Thành lẫn Hỏa Luyện Thành, lúc này trời đã tối, bầu trời đêm đen như mực bị tên lệnh phóng lên xé toang, ánh sáng phát ra cực kỳ chói mắt, toàn bộ Tây Vực nháy mắt lâm vào tình trạng khủng hoảng, bất an cùng ngờ vực.

Cùng lúc đó, các nước Tây Vực cách khá xa Hỏa Luyện Thành như Liêu, Tây Hạ, Hồi Cốt cũng rối loạn.

Liêu vương vừa mới ngủ thì đã bị thuộc hạ đánh thức, trùng hợp là vị lang chủ này đang gặp ác mộng bị Triệu Phổ đánh. Một tiếng gọi của thuộc hạ khiến Liêu vương cả kinh ngã từ trên tháp xuống đất. Mỹ nhân đang ngủ bên cạnh cũng bị cuốn theo lăn xuống giường, ngã sấp mặt xuống đất.

Thám tử của các quốc gia này không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Hỏa Luyện Thành, Lang Vương Bảo và Ma Quỷ Thành đồng thời phát tín hiệu kêu cứu, Cửu Long Lệnh đỏ rực trên bầu trời Phong Tê Cốc. Bên trong sơn cốc ánh lửa bốc lên tận trời, toàn đại quân của Hắc Phong Thành được điều động, cầu treo được nâng lên.

Chư vị Đại vương của Tây Vực lập tức cảm thấy đau đầu, tâm nói, đại gia Triệu Phổ đang sống tốt ở Khai Phong, chạy về đây để làm chi? Từ khi hản về Hắc Phong Thành đã gây sức ép lần thứ mấy rồi? Có định để cho người khác sống yên ổn qua ngày hay không?!

...

Mà lúc này trong quân trường, Triệu Phổ đang ngồi lau đao.

Tiểu Lương Tử chạy từ bên ngoài vào. “Sư phụ sư phụ!”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn bé. “Đừng gấp, bình tĩnh đi!”

“Nhưng mà...” Tiểu Lương Tử sốt ruột. “Ma Quỷ Thành và Lang Vương Bảo đều phát lệnh cầu cứu! Không phải cha con và mọi người xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Triệu Phổ hơi cười cười, nói. “Phỏng chừng là hiểm cảnh mà lão Hạ bày ra, không có việc gì đâu!”

“Thật sự không có việc gì sao?” Trong lòng Tiểu Lương Tử đầy lo lắng cho cha nương và muội muội của bé, bụng của nương bé còn đang lớn nữa.

Triệu Phổ xoa đầu Tiểu Lương Tử. “Nếu người lo thì về xem thử đi, theo hướng Hắc Phong Lĩnh. Khi về thì thuận tiện mang Tắc Lặc đến đây giúp ta!”

“Được rồi.” Tiểu Lương Tử xoay người chạy ra bên ngoài, “Nếu không có việc gì con sẽ quay lại ngay!”

...

Trên thành lâu Hắc Phong Thành, đồng thời với tên lệnh được phóng lên, ba cổng thành được mở ra, Triệu gia quân chuẩn bị xuất phát. Long Kiều Quảng, Hỏa Kỳ Lân cùng các phó tướng mang theo rất nhiều binh mã ra khỏi thành, xuất phát tiến về cả ba hướng Lang Vương Bảo, Ma Quỷ Thành và Hỏa Luyện Thành. Bên ngoài Hắc Phong Thành ngựa phi như bay, thám tử của chư quốc Tây Vực không kịp mang giày cổ sống cổ chết chạy về báo tin —— Triệu gia quân xuất binh rồi!

Hạ Nhất Hàng đứng trên thành lâu của Hắc Phong Thành nhìn ánh lửa bốc lên tận trời trong Phong Tê Cốc.

Có người đi đến bên cạnh hắn.

Hạ Nhất Hàng đảo mắt vừa thấy thì vội hành lễ, “Hoàng thượng.”

Tới đúng là Triệu Trinh.

Triệu Trinh sớm đã nghe thấy bên ngoài âm ỉ, chấp tay sau lưng thông thả đi đến. “Động tĩnh thật lớn!”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Triệu Trinh nhìn hẩn hỏi, “Người đang liên thủ với Cửu thúc gài bẫy ai vậy?”

Hạ Nhất Hàng nở nụ cười, “Hoàng thượng anh minh.”

Triệu Trinh dựa vào tường thành xem náo nhiệt, lăm bẫm. “Hắc Phong Thành này quả nhiên là thú vị hơn Khai Phong nhiều.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 95: Thoát Ra Từ Lòng Đất

Edit: Ruby

Phong Tê Cốc cùng với các khu vực lân cận lâm vào đại loạn, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử ngồi trong quân trường, nhìn dòng cát mịn trong đồng hồ cát chảy xuống từng chút một.

Công Tôn đứng trước cửa quân trường nghe tin tức từ chiến trường không ngừng truyền về. Đây là lần đầu tiên Công Tôn trải qua một trận chiến, đặc biệt là kiểu trận chiến thiên về chiến thuật này, cảm giác hồi hộp khiến cho Công Tôn không dám thở mạnh.

Công Tôn thuộc kiểu người nóng tính, bình thường động tác rất nhanh, tay chân luôn hoạt động lanh lẹ, vì thế nên giờ phút này phải ở yên mà căng thần kinh ra để chờ đợi kết quả thật sự rất khó khăn.

Thế gian này, phàm là những người có thể ở chung với nhau lâu dài, bất luận là bằng hữu, tình nhân hay huynh đệ tỷ muội thì phần lớn đều có tính cách tương phản với nhau, nếu tính cách tương đồng quá mức thì ngược lại rất dễ phát sinh tranh chấp.

Giống như Triển Chiêu hoạt bát hiếu động thì Bạch Ngọc Đường điềm tĩnh bất động, Trâu Lương nề nếp đâu ra đấy thì Lâm Dạ Hỏa liền nhị đến lên trời xuống đất, Tiểu Lương Tử chẳng khác nào một con sói con trong khi Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn như một chú thỏ nhỏ.

Còn Công Tôn tính tình hay nôn nóng thì lại thường xuyên ở bên cạnh hai người siêu cấp thông thả, một người là Tiểu Tứ Tử, người còn lại là

Triệu Phổ.

Tính thông thả của Triệu Phổ thể hiện rất rõ khi hắn đánh giấc, lúc này hắn và Tiểu Tứ Tử hai người một đang ngấn người còn một thì ngủ gà ngủ gật, hoàn toàn không tỏ ra sốt ruột vì trận đại chiến sắp tới.

Công Tôn vòng tới vòng lui trước cửa quân trường, luôn có cảm giác nền đất dưới chân đang chuyển động, không chừng ngay lập tức sẽ có Hỏa Trọng Thiên hừng hực lửa từ dưới lòng đất chui lên.

Quay đầu lại thì thấy Triệu Phổ lẫn Tiểu Tứ Tử đều rất thông dong, cả hai đồng loạt ngẩng đầu lên ngáp một cái y hệt như nhau khiến Công Tôn tức đến nghiến răng.

...

Ở một mặt khác, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đang nhanh chóng đẩy rất nhiều cầu lửa ra khỏi Phong Tê Cốc.

Mà Trâu Lương và Bạch Ngọc Đường dẫn theo binh mã phụ trách mai phục đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trâu Lương nhìn tình hình phía cửa sơn cốc, một khoảng rộng đất rừng hoang vắng ở phía xa xa kia hẳn là có bố trí phục binh.

Nguyên bản khu vực đó vốn đang an tĩnh nhưng tiếng động từ Phong Tê Cốc truyền đến càng lúc càng lớn dần, càng lúc càng gần thì khoảng rừng đó đã bắt đầu có động tĩnh.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ nhẹ vai Trâu Lương bảo: “Có người đi ra!”

Trâu Lương ngẩng đầu nhìn lại...thì thấy từ trong rừng cây có mấy chục binh lính mặc đồ đen, trên lưng mỗi người đều đeo một cái sọt.

Những binh lính nọ đi đến cửa sơn cốc đổ hết những thứ bên trong ra, chỉ thấy là một đồng “cùi” khô lá khô.

Trâu Lương cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— quả nhiên Triệu Phổ tính toán không một chút sơ hở nào, thật sự đối phương đã hai tay dâng Hỏa Liệt Quả khổ công thu thập ra.

Trâu Lương nhỏ giọng nói, “Hắn chính là phục binh trong rừng, có cách nào đuổi chúng ra được không? Một khi để chúng chạy loạn trong rừng hoang thì bắt lại rất phiền toái.”

“Không khó!” Bạch Ngọc Đường tỏ ra rất chắc chắn. “Người bảo tướng sĩ chuẩn bị tốt, ta sẽ đuổi chúng ra.”

“Một mình người đi?” Trâu Lương nhắc nhở. “Không chừng phía địch có cao thủ!”

“Ai nói ta đi một mình?!” Bạch Ngọc Đường mỉm cười. “Cao tới đâu thì có thể cao bằng bên ta sao?!”

Nói dứt lời thì Ngũ gia chợt lách người.

Trâu Lương nhìn Bạch Ngọc Đường tung người nhảy xuống vách núi, đến giữa sườn núi thì đứng lại vẫy tay về phía xa xa.

Theo động tác của Bạch Ngọc Đường, một thân ảnh xuất hiện đến bên cạnh hắn.

Trâu Lương lắc đầu cười khẽ, ra là Bạch Ngọc Đường gọi Âu Hạo đi cùng.

Trâu Lương đang còn tò mò không biết Bạch Ngọc Đường cùng với Ân Hạo sẽ làm sao dẫn người ra thì chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh từ phía sau truyền đến. “Thằng ranh con!”

Trâu Lương cả kinh, vừa quay đầu lại thì thấy Thiên Tôn đang bắt mắt khoanh tay.

Tả tướng quân thở dài, lão gia tử này “lướt” đến sao? Ngay cả chút tiếng gió cũng không có.

Thiên Tôn lúc này đang rất bất mãn nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường và Ân Hậu biến mất cách đó không xa, đại khái là vì Bạch Ngọc Đường dẫn Ân Hậu theo mà không dẫn ông theo.

Trâu Lương vội vàng trấn an cảm xúc của lão gia tử, dù sao lát nữa còn phải nhờ đến Thiên Tôn dập lửa nữa.

Bên kia, khu vực lân cận Khô Lô Hải.

Yêu Trường Thiên ôm cánh tay nhìn Vô Sa đại sư đang cầm thiên trượng vẽ lên mặt cát, “Hòa thượng, người làm gì thế?”

Vô Sa đại sư giơ một ngón tay chỉ vào khu vực mình vừa vẽ nói với Yêu Trường Thiên, “Bên này, đẩy tới phía trước ba trượng.”

“Há?” Yêu Trường Thiên làm vẻ mặt ghét bỏ, có còn là tiểu hài tử đâu mà lại bắt ông đi đắp cát.

Vô Sa đại sư dường như đang rất vui. “Nhanh lên! Đừng làm biếng!”

Bạch Quỷ Vương tâm không cam tình không nguyện mà vung tay lên... núi cát liền bay tới phía trước.

Theo động tác của Yêu Trường Thiên, cát bay đầy trời Khô Lô Hải chẳng khác nào như đang có bão cát.

Đến khi bão cát dần dần lắng xuống, Yêu Trường Thiên phải đi cát vàng bám trên y phục, trước mắt đã mọc lên một sườn dốc cao cao.

Xa xa, Vô Sa đại sư lại vẫy ông. “Bên này cũng cần!”

Yêu Trường Thiên thở dài, lầm bầm. “Chạy thật xa đến chơi đắp cát, nếu không phải nể mặt đồ đệ thì...”

“Nhanh lên!” Vô Sa đại sư thúc giục, “Làm nhiều vào, nói ít thôi!”

Yêu Trường Thiên vừa đắp cát vừa không nói gì mà nhìn Vô Sa đại sư. “Hòa thượng... đừng nói là người lớn như vậy mà chưa đắp người tuyết lần nào... hay là khi còn bé đắp vui quá nên bây giờ vẫn còn muốn chơi?”

Vô Sa đại sư đột nhiên xấu hổ mà ho khan một tiếng, sừng sộ. “Ít nói nhảm đi, bên kia cũng muốn!”

Bạch Quý Vương hí mắt —— quả nhiên là chưa đắp bao giờ! Lần sau dẫn hân đến cực Bắc cho đông lạnh thành người tuyết béo múp rồi đặt ở Băng Nguyên Đảo trần trạch.

...

“Hắt xì...”

Tại Băng Nguyên Đảo ở cực Bắc rất xa, Lục Thiên Hàn đột nhiên hắt hơi một cái.

Ngoài cửa phòng, Lục Lăng Nhi cầm một cái khay tiến vào. “Phụ thân, tiểu muội(*) gửi thư đến!”

(*)không rõ “tiểu muội” là ai, vì Lục Lăng Nhi là em nuôi của Lục Tuyết Nhi, Lục Thiên Hành chỉ có 2 người con gái thôi, có thể là Nhã nhâm.

Lục Thiên Hàn nhận thư mở ra vừa đọc qua thì liền cau mày. “Khuê nữ, đi chuẩn bị lễ vật, chúng ta đến Hắc Phong Thành.”

Lục Lăng Nhi vừa nghe có thể ra ngoài thì liền vui mừng mà chạy đi chuẩn bị.

Lục Thiên Hàn thả thư xuống, phong thư “cộp” một tiếng, rơi ra một mảnh đá màu đỏ.

Lão gia tử nhặt mảnh đá trông như bông tuyết có màu đỏ rực như máu kia lên soi dưới ngọn đèn, nhìn đến xuất thần, miệng thì lẩm bầm. “Năm nay việc lạ cứ không ngừng kéo đến!”

...

Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hậu làm sao bức người từ trong rừng ra?

Ngũ gia đến bìa rừng chỉ mặt đất cho Ân Hậu.

Ân Hậu một cước đạp xuống chỗ Bạch Ngọc Đường chỉ...

Một chiêu này Ân Hậu dùng chính là chiêu Bài Sơn Đảo Hải mà Ân Lan Từ từng dạy Triệu Phổ.

Một cước này kết hợp với nội lực kinh người của lão gia tử, mặt đất “ầm” một tiếng nứt ra thành một cái khe rất rộng, địa chấn lan đến tận trong rừng, cây cối trong rừng ầm ầm đổ xuống, đất đai nứt toác, toàn bộ núi rừng không ngừng rung chuyển.

...

Nhóm người Trâu Lương ở phía trên sơn cốc nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức hiểu ra dụng ý của Bạch Ngọc Đường.

Bất luận kẻ địch là ai, đang yên ổn ẩn núp trong rừng, đột nhiên xảy ra địa chấn, đất đai nứt ra, xung quanh đều là những cây đại thụ ngã xuống có thể đè chết người, đã vậy lại còn biết là trong lòng đất có Hỏa Trọng Thiên

không biết sẽ bất thành linh chui ra lúc nào... cho nên phản ứng của người bình thường chính là bỏ chạy ra ngoài.

Nhóm người Trâu lương ở trên núi nhìn thấy rất nhiều binh lính mặc hắc y chạy ra khỏi rừng, mà đội “cầu lửa” của nhóm Triển Chiêu càng lúc càng gần, lửa cháy hừng hực trong sơn cốc, chim chóc hoảng loạn bay tủa ra khỏi rừng.

Trâu Lương cảm khái một chút, đúng là thanh thế rất lớn!

Trâu Lương đang nhìn đến xuất thần thì Thiên Tôn ở bên cạnh chợt vỗ vai hắn.

Trâu Lương hoàn hồn, Thiên Tôn vươn tay chỉ ra ngoài khu rừng, chỉ thấy hắc y nhân tụ tập càng lúc càng đông, có vài nam tử thoát trông thân phận không giống như những binh sĩ bình thường chạy ra.

Với kinh nghiệm đánh giặc nhiều năm của Trâu Lương thì một chút nhãn lực này tất nhiên phải có. “Những kẻ đó hẳn không phải binh mà là tướng!”

Thiên Tôn hỏi: “Là kẻ cần bắt sống đúng không?”

Trâu Lương gật đầu, bất đắc dĩ nói với Thiên Tôn. “Xem ra không phải là cá lớn, đáng tiếc!”

Thiên Tôn cười cười. “Đó không phải cá lớn nhưng bên kia chắc đúng rồi...”

Theo lời nói của Thiên Tôn, lại có một người ra khỏi rừng.

Đó là một nam tử có thân hình cao gầy, lưng hơi còng, thoát nhìn tầm bốn năm mươi tuổi, mặc một thân y phục đỏ sẫm, lưng đeo hai thanh đao.

Người nọ ra khỏi rừng, phất tay với người phía sau.

Liền có tùy tùng nâng hai cái sọt lớn tiến đến, trong sọt chứa đầy những quả mọng màu đỏ rực.

“Hỏa Liệt Quả...” Trâu Lương vừa dứt lời thì người nọ liền khoát tay...

Chuyện xảy ra sau đó khiến cho hai mắt của Trâu Lương phải sáng lên.

Theo động tác của người nọ, toàn thân kẻ đó bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa đỏ rực nhanh chóng bao phủ toàn thân của hắn.

“Người lửa” kia đi đến chỗ đồng cành lá của Hỏa Liệt Quả trước, vươn tay đè lên đồng cành cây... nhanh chóng đồng cành củi bắt đầu bốc khói, từ xa cũng ngửi thấy được một thứ mùi gay mũi.

Trâu Lương nhìn chăm chăm người lửa kia, trong đầu chỉ có hai chữ không ngừng lặp đi lặp lại —— Độc Hỏa!

Tên Độc Hỏa này tại chiến dịch núi Bình Chung thiếu chút nữa đã ám toán được Triển Chiêu. Từ trước tới nay Độc Hỏa chỉ bày binh bố trận và đứng ngoài quan sát, kẻ này cực kỳ giao hoạt, hôm nay lại lộ diện! Đây không phải là cá lớn sao? Nếu có thể bắt sống được Độc Hỏa thì nhất định có thể tra ra rất nhiều manh mối quan trọng.

“Lão gia tử!” Trâu Lương nghiêm túc nhìn Thiên Tôn. “Không thể để hắn chạy thoát! Tất cả dựa vào ngài!”

Thiên Tôn nở nụ cười, ôm cánh tay lắc đầu, “Hắn không chạy thoát nổi đâu, ta giúp người dập lửa, người sắp đó để lão quỷ xử lý đi!”

...

“Người sắp?”

Bạch Ngọc Đường theo Ân Hậu ẩn mình trong rừng nghe thấy Ân Hậu nói ra hai chữ này thì cũng nghi hoặc. “Là cái gì?”

Ân Hậu cười lạnh, “Ngày đó ở ngoài thành Bình Chung thiếu chút nữa đã thương Chiêu Nhi chính là hắc phải không?”

Ngũ gia gật đầu, “Hắc người này chính là Độc Hỏa!”

“Trước kia kẻ như thế được gọi là người sáp hoặc sáp người.” Ân Hậu nói, “Người từng nghe qua nhân ngư chưa?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu hỏi: “Giống như giao nhân cũng là mình người đuôi cá ạ?”

“Nhân ngư và giao nhân không hề giống nhau. Giao nhân là thần vật, vốn là hình người có đuôi cá, còn nhân ngư thì lại gần với cá hơn, cực kỳ hung dữ và ăn thịt người.” Ân Hậu nói, “Tục truyền nào nhân ngư có thể tinh luyện ra được một loại dầu sáp, thường dùng để đốt Trường Minh Đăng (*) ở địa cung, đốt nghìn năm không tắt, hơn nữa còn có độc để đề phòng kẻ trộm mộ.”

(*) Là loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng trong việc thờ cúng.

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Cho nên mới gọi là Độc Hỏa ạ? Trên người hắc thoa loại dầu sáp được luyện chế từ nào nhân ngư sao?”

“Không biết hắc ta làm ra loại dầu sáp này từ đâu, ta rất có hứng thú muốn biết!” Ân Hậu vuốt cằm, dường như cực kỳ hứng thú.

Đang nói thì Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một làn hơi nước màu trắng... đồng thời xung quanh cũng lạnh xuống.

“Sư phụ con động thủ.” Bạch Ngọc Đường chưa dứt lời thì Ân Hậu bên cạnh đã thoát cái không còn thấy đâu.

Ngũ gia ra khỏi rừng, nhảy lên một bên vách núi, mới vừa đứng lại thì bên cạnh chợt xuất hiện một thân ảnh màu đỏ... Triển Chiêu đáp xuống.

Lúc này ngoài sơn cốc, những khối cầu lửa đều đã cháy gần hết. Lâm Dạ Hỏa đi theo một đường đang đứng bên vách núi phủi bụi.

Thiên Tôn ra tay, những quả cầu lửa lập tức biến thành cầu băng trong chớp mắt.

Binh lính của Ác Đế Thành chỉ kịp nhìn thấy một bóng trắng lướt qua trước mắt thì đã bị điểm huyết hơn phân nửa.

Còn một phần binh lính tựa hồ kịp thời phản ứng nhanh chóng rút lui, chạy tản ra nhiều hướng, chỉ tiếc là chưa kịp chạy xa thì đã bị quân của Trâu Lương và Thanh Lân phục kích tóm gọn.

Bạch Ngọc Đường vươn tay giúp Triển Chiêu phủi đi tro bụi trên vai.

Triển Chiêu lau mồ hôi, “Đã lâu không lao lực như vậy.”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy Triển Chiêu lần này rất mệt, hẳn là đói bụng rồi...

Quả nhiên, câu thứ hai của Triển Chiêu chính là, “Đói chết ta!”

“Ta cũng đói chết, nhanh chóng đốt sâu rồi về nhà ăn cơm.”

Lâm Dạ Hỏa cũng nhảy lên, chỉ vào Độc Hỏa, kẻ duy nhất được Thiên Tôn bỏ qua không đối phó hỏi Bạch Ngọc Đường. “Sư phụ người giữ lại cây hỏa côn kia để làm gì?”

Bạch Ngọc Đường chỉ về Ân Hậu đang chậm rãi ra khỏi rừng. “Đại khái là nhường lại cho Ân Hậu đánh!”

Triển Chiêu ngạc nhiên. “Hiếm thấy ngoại công chủ động như vậy, không lẽ có ân oán riêng?”

Bạch Ngọc Đường lẫn Lâm Dạ Hỏa bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, ân oán kia không phải là vì người sao?! Trước kia người thiếu chút nữa ăn đau dưới tay kẻ đó, Ân Hậu sao không tranh thủ cơ hội mà xử lý hẳn?

“Tóm lại mặc kệ kẻ kia là thần thánh phương nào, lần này thua chắc.” Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở mọi người. “Chúng ta nhanh chóng đến Lỗ Hồng Lớn xem thử, chắc là núi cát bên chỗ sư phụ của ta đã chuẩn bị tốt, sau đó về Hỏa Luyện Cung, lũ sâu kia ắt sắp ra rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhảy xuống núi, kéo Thiên Tôn đang chuẩn bị xem náo nhiệt đi theo nhóm Triển Chiêu chạy về hướng Lỗ Hồng Lớn.

Trâu Lương và Thanh Lân chia binh làm hai đường, mang theo “chiến lợi phẩm” cướp được chạy đến Lỗ Hồng Lớn và Hỏa Luyện Cung, thực hiện phần cuối cùng trong kế hoạch của Triệu Phổ, tiêu diệt Hỏa Trọng Thiên.

Mắt thấy thủ hạ toàn quân bị diệt, vị “Độc Hỏa” tướng quân kia vẫn không hoang mang chút nào.

Nguyên bản Độc Hỏa vẫn luôn quan sát Thiên Tôn trên vách núi, nhưng Thiên Tôn lại bỏ đi khiến cho hắn cảm thấy rất khó hiểu, quay đầu lại thì thấy Ân Hậu đang chậm rãi bước ra từ trong rừng.

Độc Hỏa cười lạnh một tiếng, “Xem ra người mới là đối thủ của ta!”

Thanh Lân cau mày, trong lòng buồn bực —— vị Độc Hỏa tướng quân này chẳng lẽ không biết Ân Hậu là ai sao?

Độc Hỏa xoay người, dang hai tay ra...

“Bùng” một tiếng, ngọn lửa quanh thân lớn hơn gấp đôi.

Thanh Lâm lần bộ hạ bên người đều cảm thấy bất khả tư nghị —— quân tướng chơi lửa không ít nhưng chưa từng thấy ai xem mình như nền mà đốt như vậy. Đốt lửa như thế mà không bị thương sao? Không nóng thì cũng bỏng chết mất.

“Ta nói này người trẻ tuổi.” Độc Hỏa mở miệng nói với Ân Hậu. “Dường như nội lực của ngươi không thấp?!”

Thanh Lâm cùng với Triệu gia quân phía sau đều há hốc miệng —— vị này là ai vậy? Quanh năm ở trong thâm sơn, lần đầu tiên rời núi? Hay là bị mất ký ức hoặc thiếu kiến thức?

“Nhưng nội lực của ngươi dù cho có cao đến đâu vẫn không thể đánh được với ta!” Độc Hỏa mỉm cười, “Bởi vì ta là...”

...

“Thân bất tử?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa chạy vừa hỏi Thiên Tôn vì cái gì mà Độc Hỏa dù bị lửa bao bọc quanh thân vẫn không bị thương, nhìn cũng không giống như đang sử dụng cơ quan.

Đáp án của Thiên Tôn rất đơn giản, “Những tên người sáp này đều là thân bất tử.”

“Thật sự có thân bất tử?” Lâm Dạ Hỏa cảm thấy rất khó tin. “Đốt như vậy dù có là người đất cũng bị đốt thành tro bụi.”

“Đương nhiên là có huyền cơ rồi.” Thiên Tôn lắc ngón tay. “Lão đại của Ác Đế Thành không biết là ai mà lại biết được rất nhiều phương pháp

cổ đã thất truyền, thật thú vị.”

Triển Chiêu lo lắng hỏi, “Vậy bên chỗ ngoại công có gì đáng lo không?”

Thiên Tôn bị Triển Chiêu chọc cười, xua tay. “Người sát người giấy gì, toàn là mấy trò mèo của tiểu hài tử mà thôi. Lão quỷ đã xuất mã thì chỉ sợ lỡ tay giết người, không hỏi được tin tức gì... Á! Đó là cái gì?!”

Mọi người ngẩng đầu thì thấy —— đã đến chỗ đặt bẫy bắt sâu, phía trước là một cái “ngõ cụt” hoàn chỉnh.

“Ô!” Lâm Dạ Hỏa đứng ở trong “hố” nhìn sườn dốc cao mấy chục trượng. “Công trình thật lớn! Đã vậy còn chuẩn bị cực nhanh, lão gia tử quả là lão gia tử!”

“Cuối cùng cũng đến, chậm quá!” Trên đỉnh núi cát, là Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư.

Thiên Tôn và Bạch Ngọc Đường lập tức đóng băng sườn dốc xung quanh.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đi thử, dốc núi bằng băng không khác mấy với Lỗ Hồng Lớn, cực kỳ trơn trượt, dựa vào sức lực bình thường thì thật sự rất khó trèo lên chứ đừng nói chi là Hỏa Trọng Thiên có thân hình công kênh, kế hoạch này hẳn là ổn thỏa, chỉ cần có thể thành công dẫn được lũ sâu đó đến đây.

Bạch Ngọc Đường cũng vươn tay gõ lên mặt băng cứng rắn phát ra tiếng bang bang, ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Đã đến lúc quay về Hỏa Luyện Cung rồi!”

Ngũ gia vừa dứt lời thì mọi người cảm nhận được mặt đất dường như đang chấn động.

...

Mà ở trước Hỏa Luyện Cung, Triệu Phổ đã điều nhân mã lên trên sườn núi, trước cửa sơn cốc chất hàng đồng cành lá Hỏa Liệt Quả, mặt đất không ngừng rung lên kịch liệt, khe nứt xuất hiện càng lúc càng nhiều và không ngừng có xu thế mở rộng ra.

Lúc này, Thanh Lân đã hoàn thành nhiệm vụ trở lại trên nóc Hỏa Luyện Cung nghe động tĩnh đột nhiên nhảy vọt lên, chạy lên sườn núi hét lớn với mọi người: “Đến rồi!”

...

Từng người của Triệu gia quân đóng trên sườn núi đều rất căng thẳng.

Triệu Phổ tay cầm Tân Đình Hầu, kéo Công Tôn ra phía sau.

Cơ hồ cùng lúc, mặt đất phát ra một tiếng nổ thật lớn, toàn bộ Phong Tê Cốc đất rung núi chuyển... Trên mặt đất xuất hiện một ánh lửa đỏ rực, ngọn lửa càng lúc càng lớn dần, trong nháy mắt ánh lửa đã chiếu sáng toàn bộ sơn cốc.

“Trong lửa có gì đó!” Công Tôn lo lắng một tay nắm chặt tay áo của Triệu Phổ, một tay theo bản năng định kéo tay Tiểu Tứ Tử.

Chỉ là Công Tôn xoay tay lại tóm một hồi nhưng không chụp trúng Tiểu Tứ Tử, cảm thấy có chút không đúng, vội nhìn lại...

“Tiểu Tứ Tử đâu?!” Công Tôn cả kinh.

Triệu Phổ đang tập trung quan sát những khe nứt ở đáy sơn cốc cũng sửng sốt, chúng ảnh vệ vội lấy lại tinh thần, tìm khắp nơi... nhưng không thấy được bóng dáng của Tiểu Tứ Tử!

“Ra rồi!”

Trong khi mọi người còn đang bối rối thì mặt đất phía trước Hỏa Luyện Cung hoàn toàn vỡ ra, rất nhiều quả “cầu lửa” chui lên, thanh thế hoàn toàn khác hẳn lúc này.

Càng không xong chính là... đám Hỏa Trọng Thiên này không hề di chuyển trật tự như kế hoạch mà mọi người vạch ra.

Tuy rằng số lượng lớn cành lá của Hỏa Liệt Quả được đốt trước sơn cốc có phát huy tác dụng nhưng đám Hỏa Trọng Thiên này dường như bị thứ gì đó kích thích, như phát điên mà chạy lung tung trong sơn cốc, giẫm đạp lên nhau. Càng đáng sợ hơn là so với chỗ cầu lửa bằng củi mà mọi người làm ra, lớp giáp xác của Hỏa Trọng Thiên không ngừng ma sát tạo thành những thanh âm “kin kít” khiến cho người ta nổi hết gai ốc.

“Vương gia,” Thanh Lâm đến bên cạnh Triệu Phổ. “Không ổn, số lượng nhiều hơn dự đoán!”

Triệu Phổ nhíu mày, rốt cuộc là có bao nhiêu?! Chúng liên tục cuộn cuộn không dứt mà chui ra, không hề có dấu hiệu dừng lại...

Nhóm người Triển Chiêu ở sườn núi phụ cận cũng phát hiện ra không ổn —— tình huống quả nhiên không thuận lợi như trong dự đoán.

Mà Công Tôn lại càng hoang mang lo sợ —— Tiểu Tứ Tử đâu rồi? Rõ ràng vừa mới ở ngay cạnh hắn, Tiểu Tứ Tử đã chạy đi đâu?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 96: Đại Chiến Báo Cáo Thắng Lợi

Edit: Ruby

Triệu Phổ bình thường bày binh bố trận đối phó với con người có thể nói là tính toán chặt chẽ không để lọt chút sơ hở.

Nhưng lần này đối thủ lại là một bầy sâu, quả thực kế hoạch vạch ra rất tốt nhưng Cửu vương gia cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua loại sâu này mà chỉ là nghe qua truyền thuyết. Tuy đã dự đoán trước Hỏa Trọng Thiên này đáng sợ đến thế nào... nhưng khi thật sự giáp mặt với chúng thì mọi người vẫn phải choáng váng.

Sức mạnh cũng như số lượng của Hỏa Trọng Thiên vượt xa so với sự tưởng tượng của mọi người, theo xu thế này thì muốn không để bất kỳ con nào chạy thoát là chuyện cực kỳ khó khăn.

“Ặc! Không ổn rồi!” Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh.

Ngũ gia vốn luôn chán ghét các loại sâu bọ lúc này sắc mặt đã tái xanh, nghĩ dù chết thế nào cũng không thể để bị sâu cắn chết, huống hồ còn là một bầy sâu biết phát cháy, mới nghĩ liền cảm thấy ghê tởm.

Binh lính trên vách núi đã bày sẵn trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng trong lòng mọi người đều rất bất an, đám sâu to lớn như quái vật này, phải làm sao mới ngăn được đây?

Lũ Hỏa Trọng Thiên này không biết có phải gốc ở dưới nền đất lâu quá hay không mà sau khi thoát ra được thì cực kỳ cuồng bạo, chạy lung tung khắp nơi còn liên tục phát ra âm thanh, tia lửa bắn khắp bốn phương, tình hình hỗn loạn đến đáng sợ, xem ra không dễ khống chế.

“Nguy!” Thiên Tôn nhin không được nhú mày.

Vô Sa đại sư và Yêu Trường Thiên cũng lắc đầu —— một khi có con nào trèo được lên núi hoặc là phá vỡ bức tường phòng hộ thì sẽ có một đám ùa theo, khi đó có muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

“Nên ném Hỏa Liệt Quả ngay bây giờ không?” Trâu Lương hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ cau mày, nếu bây giờ mà ném... có thể trừ tận gốc không? Vạn nhất có con thoát được thì sao? Dưới lòng đất vẫn còn rất nhiều con chưa chui ra nữa!

Triệu Phổ định hỏi ý của Công Tôn nhưng lúc này Công Tôn tiên sinh đang rơi vào trạng thái hoảng loạn, không thấy Tiểu Tứ Tử đâu!

...

“Đằng kia có một khe hở khác!”

Thiên Tôn đột nhiên chỉ về hướng bên kia sơn cốc.

Mọi người nhìn theo hướng mà Thiên Tôn chỉ thì lập tức biết việc lớn không ổn, bởi vì ở một góc bên sườn sơn cốc, mặt đất đang rung chuyển, xuất hiện một khe nứt khác, bên trong phát ra ánh lửa chói lòa, đang có sâu cố gắng chui ra ngoài.

“Làm sao để cho đám sâu này không chạy khắp nơi mà tập trung lại một chỗ đây?” Triệu Phổ không nghĩ ra, thời gian càng trôi qua không phải

sẽ càng nhiều sâu chạy ra sao? Làm sao nghĩ ra được cách tập trung chúng lại trong sơn cốc đây?

“Có phải chúng cũng giống như dê, có một con đầu đàn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mọi người đang thảo luận thì Triển Chiêu đột nhiên “suyt” một tiếng, nghiêng tai nhắc nhở mọi người: “Nghe xem! Có phải có tiếng gì không?”

“Tiếng?”

Mọi người yên tĩnh trở lại.

Trên sơn cốc Triệu Phổ đột nhiên đề lại Công Tôn đang kích động, nhỏ giọng nói: “Tiếng của Tiểu Tứ Tử!”

Công Tôn lập tức im miệng, cẩn thận lắng nghe...

Mọi người ở đây đều tĩnh lặng, nín thở mà nghe...

Lúc này trong Phong Tê Cốc chỉ còn lại những tiếng “tách tách” từ những cành cây bị đốt cháy cùng với tiếng kìn kít phát ra từ lỗ Hỏa Trọng Thiên...

Trong mớ âm thanh hỗn độn lại đáng sợ kia đột nhiên... truyền đến tiếng vỗ tay nhẹ nhàng cùng với tiếng của một đứa trẻ...

Tất cả mọi người đều quen với giọng nói non nớt mềm mại này, là tiếng của Tiểu Tứ Tử...

Thiên Tôn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

Lúc này âm thanh truyền đến càng lúc càng rõ, bởi đám Hỏa Trọng Thiên đang phát ra âm thanh ầm ĩ trong sơn cốc đột nhiên bất động, dần dần trở nên ngoan ngoãn.

Tiếng của Tiểu Tứ Tử càng lúc càng rõ hơn, Công Tôn kinh ngạc ngẩng đầu lên...

Thì thấy trên đỉnh đầu, Yêu Yêu giương rộng hai cánh chậm rãi bay qua, Tiểu Tứ Tử an vị trên lưng Yêu Yêu, vừa vỗ bàn tay nhỏ bé theo nhịp vừa xướng một khúc đồng dao.

Tiểu Tứ Tử thường hay làm như vậy, bọn nha hoàn của Khai Phong Phủ đều thích vỗ tay theo nhịp dạy Tiểu Tứ Tử hát đủ loại đồng dao.

Có đôi khi Tiểu Tứ Tử sẽ ngâm nga mấy khúc hát mà mọi người chưa từng nghe qua, mà lúc này bài đồng dao Tiểu Tứ Tử đang hát chính là bài từ trước đến giờ chưa có ai nghe qua.

Yêu Yêu chậm rãi bay qua bầu trời đêm, tất cả mọi người đang ngẩng đầu lên nhìn đều há hốc miệng, lộ ra vẻ mặt kinh hãi... vì cái gì?

Vì Tiểu Tứ Tử không phải đến một mình, theo sát sau đuôi phượng của Yêu Yêu chính là một dải ngân hà lấp lánh...

Trên bầu trời đêm, phía sau cái đuôi xinh đẹp của Yêu Yêu, vô số những đốm sáng lấp lánh tập hợp tạo thành một dải thật dài, theo tiết tấu đong đưa của Yêu Yêu mà chậm rãi uốn lượn tạo thành hình sóng gợn giữa bầu trời đêm, tựa như một dải ngân hà đang di động, cực kỳ mỹ lệ.

Nhãn lực của bọn Triển Chiêu đều rất tốt, liếc mắt một cái liền nhìn ra đi theo Yêu Yêu không phải là sao trời hay là ngân hà mà là côn trùng trong rừng.

Trong đêm đen, rất nhiều bướm bướm và đom đóm tụ lại chậm rãi bay theo Yêu Yêu.

Lúc này Hỏa Trọng Thiên đã hoàn toàn yên tĩnh.

Tiếng hát của Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng phiêu đảng, đám Hỏa Trọng Thiên cũng xoay người, theo con đường trong sơn cốc mà đi theo tiếng ca.

Giữa lòng Phong Tê Cốc nhanh chóng xuất hiện một con sông lửa.

Toàn bộ Hỏa Trọng Thiên ở sâu dưới lòng Hỏa Luyện Cung chui ra hết toàn bộ, dưới lòng đất không còn ánh lửa nào...

Khi mọi người hoàn hồn từ trong khiếp sợ thì ... Yêu Yêu đã bay rất xa.

Mọi người nhanh chóng đuổi theo Yêu Yêu và Tiểu Tứ Tử, chạy đến chỗ cái “bẫy” ở Lỗ Hồng Lớn.

Tất cả mọi người không ai nói lời nào, đi lên sườn núi... giữa bầu trời đêm yên tĩnh, tiếng vỗ tay cùng với bài đồng dao dễ nghe của Tiểu Tứ Tử vang vọng, trên không là dải ngân hà, trong cốc là sông lửa, giống hệt như trong mộng.

Công Tôn lắng nghe khúc đồng dao kia nhưng không nhận ra được Tiểu Tứ Tử đang hát cái gì...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe nửa buổi cũng không hiểu... Dường như Tiểu Tứ Tử không hát bằng tiếng Hán, cũng không giống như bất kỳ ngôn ngữ nào của Tây Vực.

Chỉ là một khúc đồng dao đơn giản, mang theo phong cách cổ xưa, dù được ngâm bằng giọng của một đứa bé nhưng lại có thể nghe ra sự trang trọng như chúng tăng ngâm Phật hiệu, trong sơn cốc trống trải cùng với gió đêm ảnh hưởng, khúc đồng dao nghe có vẻ hư vô mờ ảo.

Lâm Dạ Hỏa nhin không được hỏi Vô Sa đại sư, “Sư phụ, Tiểu Tứ Tử đang xướng gì vậy?”

Vô Sa đại sư hơi nhoén miệng cười, làm dấu im lặng với đồ đệ, nhỏ giọng đáp: “Thiên cơ bất khả lộ!”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt nhìn hòa thượng béo nhà mình, “Người không biết thằng bé đang xướng cái gì phải không?”

Vô Sa đại sư xấu hổ ho khan hai tiếng, quay mặt đi, “Phật viết, không thể nói!”

Lâm Dạ Hỏa nhìn mọi người đang đứng hóng đáp án ở bên cạnh.

Ai nấy đều gật đầu —— rõ ràng là hòa thượng không biết.

Yêu Trường Thiên cười một tiếng, “Từ xưa đến nay Hồ tộc am hiểu nhất chính là mị hoặc nhân tâm, xem ra không chỉ có con người bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo mà ngay cả côn trùng, động vật... không loài sinh vật nào có thể chạy thoát.”

Công Tôn chợt nhớ, đôi khi Tiểu Tứ Tử một mình ở trong sân nhàm chán, cũng vỗ tay hát đồng dao hoặc là mấy bài hát gì đó.

Lúc đó mèo, chó, thỏ hay chim chóc trong phủ đều tụ tập lại vây quanh bé, đều là Ngân Hồ tộc, năm đó có phải Yêu Vương cũng giống như vậy không?

Hỏa Trọng Thiên như đã hoàn toàn bị khống chế, không còn sót lại chút cuồng bạo nào, bày sâu rất quy củ mà đi theo đội, theo Yêu Yêu vượt qua sơn cốc tụ tập về Lỗ Hồng Lớn.

Yêu Yêu bay chậm lại lượn vài vòng trên Lỗ Hồng Lớn.

Tiểu Tứ Tử vẫn còn tiếp tục vỗ tay xướng ca.

Hỏa Trọng Thiên tụ tập đến Lỗ Hồng Lớn bắt đầu trèo xuống sườn núi... Quả nhiên vừa mới bò lên vách núi liền trượt xuống, bày sâu bắt đầu

xếp chồng chất phía dưới Lỗ Hồng Lớn.

Đợi con Hỏa Trọng Thiên cuối cùng chui vào “bẫy”, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hất cát đá đã chuẩn bị sẵn lấp lối vào... Một cái hố hình vuông liền hoàn thành.

Hỏa Trọng Thiên bị nhốt ở bên trong, bài đồng dao của Tiểu Tứ Tử vẫn chưa dừng nên lũ sâu rất ngoan ngoãn nằm yên không nhúc nhích trong hố bẫy.

Trâu Lương mang theo người, đổ Hỏa Liệt Quả cướp được từ tay binh lính Ác Đế Thành rót vào “hố lửa”.

Hỏa Liệt Quả nhanh chóng biến thành màu đen, từ từ tan chảy... mà theo chỗ trái cây tan chảy, lũ sâu không cử động nữa... màu ngọn lửa đã thay đổi.

Nguyên bản, lửa phát ra trên thân Hỏa Trọng Thiên có một màu đỏ thẫm bất thường nhưng bây giờ màu ngọn lửa càng lúc càng giống như lửa thường, trong sơn cốt cũng xuất hiện mùi khét.

“!” Công Tôn kinh ngạc.

Vô Sa đại sư tìm một tảng đá ngồi xuống bắt đầu tụng kinh... dù sao cũng là sinh mệnh. Hỏa Trọng Thiên quá nguy hiểm, vì an nguy của dân chúng, không thể để chúng tồn tại được. Vì vậy đại hòa thượng quyết định tụng kinh siêu độ cho Hỏa Trọng Thiên.

Không biết là nhờ vào tiếng hát của Tiểu Tứ Tử hay là tác dụng của Hỏa Liệt Quả mà Hỏa Trọng Thiên giống như những quả cầu lửa làm từ củi khô vừa rồi, không rên một tiếng mà cháy hừng hực. Lũ sâu tựa như bị hôn mê, không giãy dụa hay kêu thảm thiết, cứ như vậy mà lẳng lẳng cháy thành tro.

Trận lửa lớn này đốt suốt cả đêm, ngoại trừ Vô Sa đại sư ở lại bên cạnh hồ bầy tụng kinh siêu độ thì những người khác đều quay về quân doanh trước Hỏa Luyện Cung.

Tiểu Tứ Tử cũng xuống khỏi lưng Yêu Yêu, Triệu Phổ ôm bảo bối quay về, Yêu Yêu bay theo trên trời, không nhanh không chậm.

Đại khái Tiểu Tứ Tử rất mệt nên gục đầu vào đầu vai của Triệu Phổ ngủ say.

Tất cả mọi người vừa đi vừa nhìn Tiểu Tứ Tử đang thêm thiếp trên vai Triệu Phổ, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, cảm giác như đã mơ một giấc mơ thật dài.

Đám côn trùng bay theo Tiểu Tứ Tử, khi bài đồng dao ngừng lại thì cũng bất tri bất giác tản đi.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng vừa đi vừa chăm chú nhìn Tiểu Tứ Tử, ngay cả cơn đói cũng quên mất, nghĩ thế nào cũng cảm thấy thật thần kỳ.

Bạch Ngọc Đường đi vài bước thì liếc mắt nhìn Thiên Tôn một cái.

Thiên Tôn bị Bạch Ngọc Đường nhìn đến dựng hết lông tóc lên, vươn tay néo lỗ tai hẳn. “Nhìn cái gì?”

Bạch Ngọc Đường xoa tai, hỏi Thiên Tôn. “Hiện tượng vừa rồi... là bình thường sao?”

Thiên Tôn nhún vai, “Đối với người thường mà nói thì đương nhiên không bình thường, nhưng đối với Ngân Hồ tộc mà nói thì lại rất bình thường.”

“Vậy mà còn gọi là bình thường ạ?” Lâm Dạ Hỏa nhin không được chạy sang.

Thiên Tôn nhìn vẻ mặt không sao tin nổi của mấy người trẻ tuổi thì bất đắc dĩ lắc đầu, “Chưa nghe Yêu Trường Thiên nói sao? Từ xưa đến nay Hồ tộc am hiểu mị hoặc chúng sinh, chỉ có mấy con bọ thì tính là gì?”

“Hồ tộc...” Lâm Dạ Hỏa híp mắt. “Hay là tổ tiên của Hồ tộc là Tô Đất Kỷ... á da!!”

Hỏa Phượng nói chưa dứt lời thì đã bị Thiên Tôn gõ đầu. “Đất cái đầu người! Hồ tộc mà giống hồ ly tinh sao? Một bên là Thần tộc còn một bên chỉ là yêu tinh!”

Công Tôn đi bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ đang trêu chọc hân. “Công lớn đó thư ngọc, quay về để bảo Hoàng thượng phong tước vị cho Tiểu Tử Tử!”

Công Tôn liếc mắt trừng Triệu Phổ.

Cửu vương gia thấy vẻ mặt mất hứng của Công Tôn thì lại đùa tiếp. “Vui vẻ lên! Nhà chúng ta đang nuôi dưỡng thần tiên đó!”

Công Tôn thở dài ôm cánh tay đi tiếp, huyết thống của Ngân Hồ tộc thật đáng sợ, không biết là phúc hay họa, bất quá nghe nói mệnh của Tiểu Tử Tử rất tốt...

“Thần kỳ như vậy...” Triển Chiêu nhin không được hỏi Thiên Tôn, “Có thể nào bị trời phạt không?”

Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu, chính xác...

Thiên Tôn thần nhiên lắc đầu, sâu kín bỏ lại một câu, “Ngân Hồ tộc luôn là mệnh đại phú đại quý, từ xưa đến nay ngoại trừ một kẻ đặc biệt thích đi tìm đường chết thì tất cả những người khác đều rất vui vẻ an khang mà sống đến hết đời.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau không nói —— Ngân Yêu Vương chính là cái kẻ tự “tìm đường chết” sao... Bất quá nhìn sắc mặt của Thiên Tôn, hai người quyết định không nên hỏi nhiều.

Trở lại quân doanh, lúc này các tướng sĩ của Hỏa Luyện Thành đang được Tô Lâm chỉ thị dọn dẹp chiến trường.

Liệt Tâm Dương về mặt nhận nhạo mà nhìn Ân Hậu đang dựa vào tảng đá cách đó không xa ngủ gà ngủ gật.

Chỗ của ảnh vệ tập trung rất nhiều tù binh, trong đó có một kẻ bị nhốt vào trong cũi, chính là vị Độc Hỏa tướng quân đã “tắt lửa”.

Triệu Phổ hưng phấn, “Bắt sống rồi!”

Công Tôn nhìn hẩn —— đương nhiên rồi, không thấy ai ra tay sao?

Triệu Phổ lập tức chạy tới cảm tạ Ân Hậu.

Ân Hậu khoát tay ý bảo Cửu vương gia không cần khách khí, vừa liếc mắt nhìn Thiên Tôn đang rầu rĩ không vui lững thững đi đến.

Yêu Trường Thiên cũng đến, hỏi Ân Hậu, “Vừa nãy có thấy không?”

Ân Hậu gật đầu... cảnh tượng vừa rồi trên bầu trời ông thấy rất rõ, đặc trưng của Ngân Hồ tộc trên người Tiểu Tứ Tử càng lúc càng rõ, khó trách Yêu Vương không để lại bất kỳ cách giải quyết nào với tai ương Hỏa Trọng Thiên sống lại, bởi chỉ cần có Tiểu Ngân Hồ thì căn bản đám Hỏa Trọng Thiên này chẳng là gì cả.

Tiểu Lương Tử cũng ở cạnh Ân Hậu, đầu đầy mồ hôi.

Tiểu Lương Tử vội vã chạy về Lang Vương Bảo, vừa chạy đến cổng thành ngẩng đầu thì thấy Lang Vương Bảo hoàn hảo không tổn hao gì, cha nương của bé đang đứng trên thành lâu, tỏ ra khó hiểu mà nhìn nhi tử chạy

nhanh đến mức không ngừng được mà tông thẳng vào tường thành, “Sao bỗng dừng con lại về đây?”

Tiểu Lương Tử vừa thấy Lang Vương Bảo không có việc gì thì để lại một câu, “A a a a a... Con về hỗ trợ!” rồi xoay người nhanh chân bỏ chạy. Tiêu Thống Hải cùng Liêu Tiệp đứng trên thành lâu nhìn nhau —— đứa nhỏ này bị gì vậy? Mộng du à?

Tiểu Lương Tử bị vướng việc này nên bỏ lỡ kỳ cảnh vừa rồi Tiểu Tứ Tử cười Yêu Yêu dụ Hỏa Trọng Thiên, lúc về tới nơi nghe ảnh vệ kể lại thì vừa nghe vừa giậm chân, gập đến độ đỏ bừng cả hai mắt.

Triệu Phổ xách lỗ tai Liệt Tâm Dương, lôi vị này trở về từ trạng thái mê trai.

Liệt Tâm Dương vội hỏi, “Vương gia, có phải nguy cơ của Hỏa Luyện Thành ta xem như đã được giải trừ không?”

Triệu Phổ gật đầu.

Liệt Tâm Dương vội vàng cảm tạ Triệu Phổ, lão nhân này không ngốc, hẳn làm mất chìa khóa, thiếu chút nữa để cho Hỏa Trọng Thiên diệt hơn nửa Tây Vực, may mà có Cửu vương gia hỗ trợ hóa giải đại nguy cơ này chứ nếu không thì đã vong quốc rồi!

Để lại Thanh Lân và Trâu Lương dọn dẹp chiến trường áp giải tù binh không đề cập đến, mọi người trở về Hỏa Luyện Thành.

Vừa mới vào thành thì Đồng Thiên Dực liền xuất hiện mang theo một tin tốt khác.

Hạ Nhất Hàng ăn gian, giả vờ phái toàn bộ binh mã đi cứu nạn, Hắc Phong Thành rơi vào trạng thái bỏ trống.

Kết quả thật sự có quân đội của Ác Đế Thành đến tấn công, dẫn đầu là một kẻ có thể bốc cháy toàn thân, ai ngờ đánh lén không thành, bị Hỏa Kỳ Lân và Long Kiều Quảng dùng chiêu hồi mã thương diệt sạch.

Binh mã được Hạ Nhất Hàng phái ra, một phần thông qua địa đạo quay trở về Hắc Phong Thành phối hợp với cánh quân còn lại tạo thành thế gọng kìm, quân đội của Ác Đế Thành bị diệt toàn bộ.

Cái tên tướng lĩnh toàn thân đều là lửa kia rất tà môn, bị Long Kiều Quảng dùng mưa tên bắn thành nhím mà vẫn không chết, cuối cùng Hạ Nhất Hàng phái phái người dùng băng thiết vây hãm ta lại, một cước đá vào hố bẫy ngựa, lấp đất lên để dập lửa.

Triệu Phổ rất tò mò, hỏi, “Nói như vậy, trong tay chúng ta có hai tên Độc Hỏa sao?”

Đồng Thiên Dực nhìn tên tù binh toàn thân cháy đen bị giam trong cũi, lắc đầu. “Chỉ có mỗi tên này thôi, tên bên chỗ lão Hạ chết rồi!”

“Chết?” Triệu Phổ kinh ngạc.

“Vâng, tự sát.” Đồng Thiên Dực làm vẻ mặt ghét bỏ, “Nổ tung, cũng may mà hãm ở trong hố bẫy ngựa chứ sau khi nổ thì trở thành một vũng nước đen rất kinh khủng, thứ nước đó hình như còn có độc, giống như tương hồ vậy, khi nguội thì đọng lại thành những khối sáp màu đen.”

Triệu Phổ theo bản năng mà nhìn thoáng qua “Độc Hỏa” ở trong cũi, cũng may là Ân Hậu ra tay, người này động tác cứng nhắc, hiển nhiên là bị điểm rất nhiều huyết đạo. Thiên Tôn cũng bảo muốn bắt sống loại người này chỉ có mỗi Ân Hậu, hai vị lão gia tử biết cách nào để đối phó với loại “người sáp” này.

...

Trận này hữu kinh vô hiểm thắng được rất đẹp, quan trọng nhất là còn bắt sống được tù binh, từ trong miệng chúng hẳn là có thể hỏi ra không ít manh mối của Ác Đế Thành.

Mà thú vị nhất chính là Liệt Tâm Dương sau khi tạm gác cơn mê trai với Ân Hạo thì chợt nhận ra trong số đông đảo tù binh có cả vị “ái phi” đã trộm mất chìa khóa Hỏa Luyện Cung của hắn. Mục đích của kẻ này quả nhiên là ngăn cản không cho mọi người tiến vào Hỏa Luyện Cung, chìa khóa vẫn còn ở ngay trên người hắn, sau khi lục soát được thì trả lại cho Liệt Tâm Dương.

Liệt Tâm Dương mở cửa Hỏa Luyện Cung để mọi người vào “tham quan” một chút.

Nhưng sau khi mở cửa ra thì mới phát hiện kết cấu bên trong của Hỏa Luyện Cung đã gần như sụp xuống, đèn đá đã vỡ vụn toàn bộ, những cây cột trụ khổng lồ cùng trần mái vòm đều xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Bạch Ngọc Đường không thể không tiếc rẻ mà lắc đầu. “Sẽ sụp nhanh thôi!”

Triệu Phổ vỗ vai Liệt Tâm Dương —— quốc bảo coi như không còn, thôi xây lại thành mộ phần đi, dù sao phong thủy chỗ này cũng rất tốt.

...

Tiểu Lương Tử dựa theo lệnh của Triệu Phổ hỗ trợ mang Tắc Lặc đến, Tắc Lặc dường như không hứng thú gì với Hỏa Luyện Cung, Trâu Lương “giao lưu” với nó một chút rồi báo với Triệu Phổ —— Hỏa Luyện Cung không hề có nguồn nước như trong truyền thuyết!

Triệu Phổ hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, xem ra nguồn nước năm đó Ứng Vương phát hiện phân tán ở khắp nơi, một khi đã như vậy thì không cần phải lo lắng!

...

Lo lắng ánh nắng đến tróc da vào ban ngày của Hỏa Luyện Thành cùng với rất nhiều việc cần phải xử lý sau trận chiến, mọi người nhanh chóng thu dọn hành lý, tự mình áp giải “Độc Hỏa”, suốt đêm chạy về Hắc Phong Thành...

~Hoàn vụ án thứ tư~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 97: Hồng Phúc Tề Thiên

Triệu Phổ toàn thắng trong trận đại chiến ở Hỏa Luyện Thành, bắt sống gần như toàn bộ binh mã của Ác Đế Thành, Hạ Nhất Hàng còn tiêu diệt cả một đội quân của kẻ địch ngay cổng Hắc Phong Thành, tin tức này rất nhanh đã lan truyền khắp toàn Tây Vực.

Từ sau khi Triệu Phổ quay về Hắc Phong Thành thì vẫn luôn hoạt động không ngừng. Chỉ trong ngắn ngủi một tháng từ Bình Chung Thành đến Hỏa Luyện Thành, Cửu vương gia trước sau như một vẫn luôn thắng đẹp trước Ác Đế Thành.

Ngay từ khi xuất hiện, bởi vì sự thần bí của mình nên Ác Đế Thành luôn khiến cho dân chúng Tây Vực kiêng kỵ, nhất là các bộ tộc nhỏ, luôn án binh bất động mà quan sát mọi việc.

Nếu chiến dịch ở Bình Chung Thành còn chưa đủ để mọi người tin tưởng thì sau khi trận chiến ở Hỏa Luyện Thành kết thúc, tâm trạng bất an của mọi người xem như đã ổn định —— quả nhiên bất luận là kẻ địch mạnh đến thế nào thì trong chiến trận, thật sự không ai có thể vượt qua được Triệu Phổ...

Tù binh đều được giao cho chuyên gia thẩm vấn, trong quân doanh đương nhiên có biện pháp khiến chúng mở miệng, những người khác không cần hỏi quá nhiều.

Hắc Phong Thành gần đây gió êm sóng lặng, mọi người của Khai Phong đều trở nên nhàn nhã.

Triệu Trinh tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn bị Vô Sa đại sư cùng ba nghìn Triệu gia quân hộ tống trở về Khai Phong, tiếp tục công việc của một vị Hoàng đế nhật lý vạn ky.

(*)Nhật lý vạn ky: ý chỉ vua chúa phải xử lý rất nhiều việc chính sự.

(rubymoonhn.wordpress.com)

...

Những ngày nhàn hạ ở Hắc Phong Thành cũng rất thú vị, mọi người đều bận rộn làm việc riêng của mình.

Bạch Ngọc Đường mang theo Triển Chiêu cùng đi một chuyến về Thiên Sơn, Lâm Dạ Hỏa mang theo Trâu Lương chạy đến Ma Quỷ Thành, Tiểu Lương Tử mang theo Tiểu Tứ Tử đến Lang Vương Bảo ở vài hôm, Triệu Phổ mang theo Công Tôn vui vẻ dạo chơi khắp Hắc Phong Thành, Thiên Tôn, Ân Hậu và Yêu Trường Thiên thì đến mấy chỗ danh thắng ở Tây Vực du ngoạn.

Non nửa tháng sau, mọi người vui chơi tận hứng rồi cục cũng về đến Hắc Phong Thành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dắt ngựa, mang theo Tiểu Ngũ vừa đi vừa ngáp xuyên qua con phố náo nhiệt nhất Hắc Phong Thành, đi đến phủ Nguyên soái.

Yêu Yêu nguyên bản cũng đi theo hai người bọn họ đến Thiên Sơn, trên nửa đường trở về thì đụng phải Thiên Tôn bọn họ, Thiên Tôn dường như muốn đi đâu đó nên mượn Yêu Yêu đi mất.

Chuyến đi Thiên Sơn này Triển Chiêu cảm thấy rất thư thái, đỉnh núi Thiên Sơn phủ đầy tuyết trắng nhưng Bách Hoa Cốc nơi Bạch Ngọc Đường sống cùng Thiên Tôn thưở bé lại nở đầy hoa. Nghĩ đến nơi này cũng là nơi

mà Yêu Vương từng cùng nhóm Tương Du sống, Triển Chiêu cảm khái vô hạn, thì ra ngoại công của hắn đã lớn lên ở một nơi chẳng khác nào tiên cảnh thế này.

Hai người đang đi về thì đột nhiên Tiểu Ngũ dùng đuôi kéo Triển Chiêu, nhìn về một gian hàng ven đường, vừa nhìn vừa lắc tai.

Triển Chiêu nhìn theo hướng Tiểu Ngũ chỉ, liền thuận tay kéo Bạch Ngọc Đường.

Cách bọn họ không xa, trước một cửa hàng đồ ngọt có hai người, một lớn một nhỏ đang mua điểm tâm để ăn.

Người nhỏ thì ai cũng biết, là Tiểu Tứ Tử!

Nhưng kỳ lạ chính là người lớn ở cùng Tiểu Tứ Tử không phải là Công Tôn hay Triệu Phổ mà là một người mà cả hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường chưa từng gặp bao giờ, một thanh niên tầm hai mươi tuổi.

Người thanh niên kia không cao lắm, làn da rất trắng, mặt búp bê, mắt nhỏ, thoát nhìn giống như học đờn vậy, không thu hút lắm. Khóe miệng hơi cong cong thành ý cười, trên gò má còn có vài đốm tàn nhang, mái tóc không dài không ngắn không được búi lên, bên hông treo một cây gậy bằng trúc có hoa văn rất phức tạp, một thân y phục bằng vải bố màu xám trắng, thắt một cái đai lưng bằng lông màu đen rất dài, dư ra một đoạn phía sau lưng nhìn giống như có đuôi vậy.

Tiểu Tứ Tử kéo tay người trẻ tuổi kia, vươn tay chỉ vào tấm bảng ghi danh sách các món điểm tâm treo trước cửa hàng, dường như là đang chọn món.

Người thanh niên kia cười tủm tỉm lấy tiền ra mua điểm tâm cho Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— người kia là ai vậy?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường định đi qua chào hỏi, nếu Tiểu Tứ Tử đi theo người này dạo phố thì chắc là người của Triệu gia quân rồi?

Nhưng kỳ lạ chính là Tiểu Ngũ vốn chỉ cần nhìn thấy Tiểu Tứ Tử liền nhào đến lại bất động, không chỉ không đi qua mà khi thấy Triển Chiêu định đi qua thì còn há mồm cắn chặt vạt áo của Triển Chiêu.

Triển Chiêu vừa mới bước tới trước một bước thì chợt nghe “soạt” một tiếng.

Ngũ gia dừng bước, yên lặng nhìn thoáng qua phía sau —— quả nhiên, trong miệng Tiểu Ngũ ngậm một mảnh vải bố màu lam.

Mấy người đi đường đều nhìn về phía này mà cố nhịn cười.

Triển Chiêu hí mắt quay đầu lại nhìn, đã lâu Tiểu Ngũ không làm rách áo hăn, hôm nay tại sao lại làm vậy? Tâm trạng không tốt?

“Á!”

Hai người đang đứng giữa đường thì chợt nghe từ xa xa có một âm thanh quen thuộc truyền đến.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu thì ngay lập tức đập vào mắt chính là một mái đầu đỏ rực... Cách đó không xa, Âu Dương Thiếu Chinh và Phong Khiếu Thiên đang đến.

Đã lâu không gặp Hỏa Kỳ Lân, dường như mái tóc càng ngày càng đỏ hơn, Phong Khiếu Thiên đi bên cạnh thì chẳng khác nào một tiểu hài nhi, một tay cầm mấy xuyên thịt nướng, vừa đi vừa gặm, miệng dính đầy dầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tỏ ra bất đắc dĩ —— ai mà tin được cái người trông rất ngốc nghếch này lại là một trong thập đại danh tướng của Triệu gia quân chứ?

Âu Dương đến trước mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi thăm. “Hai người về rồi à?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, chột nghe một bên truyền đến tiếng reo của Tiểu Tứ Tử. “Miêu Miêu, Bạch Bạch! Cả Chinh Chinh, Khiếu Khiếu nữa!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại ngoắc tay với Tiểu Tứ Tử.

Âu Dương cũng quay sang vẫy tay, cười khanh khách, “A, Tiểu Tứ... Tử...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe Âu Dương Thiếu Chinh đột nhiên khựng lại, xoay mặt nhìn thì thấy nụ cười của Âu Dương Thiếu Chinh trong nháy mắt đã cứng đờ.

Mà càng thú vị chính là Phong Khiếu Thiên đứng bên cạnh Âu Dương Thiếu Chinh... Tướng quân ngốc vốn đang nhét đầy một miệng thịt nướng mà nhai, vừa nhìn thấy Tiểu Tứ Tử thì cũng tươi cười, chỉ là vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy người bên cạnh Tiểu Tứ Tử liền “phụt” một tiếng...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nhảy hai bước tránh sang một bên, toàn bộ thịt nướng trong miệng Phong Khiếu Thiên phun ra thật xa, có mấy người qua đường trúng chiêu, vội vàng phủi áo nhanh chân bỏ chạy.

“Á!” Phong Khiếu Thiên và Âu Dương Thiếu Chinh không hện mà cùng kêu lên một tiếng, chỉ vào người thanh niên bên cạnh Tiểu Tứ Tử.

Thanh niên mắt nhỏ kia đang nhét tiền vào túi ở thắt lưng, hai mắt nhỏ đến mức híp lại thành đường kẻ, không biết người này có thấy rõ không... nhưng rõ ràng là mặt đang hướng nhìn hai người bạn Âu Dương.

Người thanh niên kia nhoẻn miệng cười giờ tay vẫy bọn họ.

Âu Dương giật mình, lông tóc đều dựng đứng: “Đồ ngốc! Đừng vẫy!”

Phong Khiếu Thiên kêu thảm một tiếng nhảy ra trốn sau lưng Âu Dương Thiếu Chinh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn chưa hiểu là chuyện gì đã xảy ra thì chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng “gâu”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cúi xuống... thì thấy không biết có một chú cún từ đâu chạy đến bên cạnh Âu Dương và Phong Khiếu Thiên, nhấc chân sau lên, “Xì...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hít một hơi lạnh... giày của cả Âu Dương lẫn Phong Khiếu Thiên đều ướt, cún con phách lối kia sau khi tiểu xong thì ngoắc đuôi chạy đi.

Âu Dương và Phong Khiếu Thiên cúi đầu nhìn chiếc giày ướt, đồng thời lầm bầm: “Xuất hiện rồi! Quả nhiên...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau lui lại mấy bước, ghét bỏ mà nhìn hai người đầy mùi khai đẳng kia —— ban ngày ban mặt bị chó tè cho ướt hết giày, hai người này xui xẻo đến mức nào?!

“Miêu Miêu, Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử đã lâu không gặp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mừng rỡ chạy đến.

Triển Chiêu vươn tay bế bảo bối lên.

Tiểu Tử Tử cầm trong tay một hộp bánh hạnh nhân và bánh đậu xanh mới mua, hỏi Triển Chiêu. “Miêu Miêu ăn không?”

Triển Chiêu biết bánh đậu xanh của cửa hàng nhà này ăn rất ngon, liền cầm một cái nhét vào miệng.

Triển hộ vệ vừa mới cắn một miếng thì Âu Dương Thiếu Chính và Phong Khiếu Thiên liền hét lên. “Đừng có ăn!”

Hai người họ vừa dứt lời thì chợt nghe thấy “rôm rốp” một tiếng.

Triển Chiêu cứng người.

Bạch Ngọc Đường mở to mắt nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển hộ vệ há miệng nhả ra một hạt đậu xanh còn nguyên...

Triển hộ vệ nhả miếng bánh đậu xanh trong miệng ra, nhìn nửa miếng còn lại... trùng hợp như thế! Trong bánh đậu xanh còn sót lại một hạt đậu chưa được mài nhỏ, cứng như đá vậy, cũng may mà răng của Triển Chiêu không tồi chứ nếu không nhỡ gãy răng thì không phải nguy to rồi sao?!

Nhưng dù cho không bị gãy răng thì răng của Triển Chiêu vẫn bị đau, vươn tay xoa quai hàm, khó hiểu mà nhìn Âu Dương Thiếu Chính lẫn Phong Khiếu Thiên vừa ngăn cản mình.

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ ra khó hiểu —— Phong Khiếu Thiên và Âu Dương Thiếu Chính biết trong bánh đậu xanh còn sót hạt sao?

“Ai da ~, Tiên phong quan, Khiếu Thiên!”

Người thanh niên kia lúc này đã đi đến trước mặt Triển Chiêu bọn họ, vẫy tay, chậm rãi chào hỏi Phong Khiếu Thiên và Âu Dương Thiếu Chính.

Giọng nói của người này nhẹ nhàng chậm rãi, dường như tính cách rất ôn hòa.

“Hai vị này là Triển Nam hiệp và Bạch Ngũ gia phải không, hạnh ngộ, hạnh ngộ!” Người nọ vui vẻ chào hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu với người nọ, vừa nhìn Âu Dương Thiếu Chinh và Phong Khiếu Thiên —— vị này là thần thánh phương nào thế?

Âu Dương Thiếu Chinh vừa vút giày vừa giới thiệu cho hai người. “Hắn là Hồng Tề Thiên, Nhị đương gia nhà Nói Nhiều!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt —— Hồng Tề Thiên... đã từng nghe nói đến! Là một trong thập đại danh tướng! Thuộc Hữu Lộ quân của Long Kiều Quảng!

“Hồng Vận Tướng quân?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời mở miệng.

(*) Hồng Vận là số đỏ, Hồng Phúc Tề Thiên là rất may mắn hạnh phúc.

Trong thập đại phó tướng của Triệu gia quân có một vị Tướng quân trong truyền thuyết, nhân xưng là Hồng Vận Tướng quân Hồng Tề Thiên. Nghe nói người này hồng phúc tề thiên, cực kỳ may mắn, mỗi lần hắn xuất trận đều có thể không chiến mà thắng, trong Triệu gia quân phải nói là đặc biệt trong đặc biệt. Về phần võ công hay chiến pháp của người này có giỏi hay không thì không ai để ý... bởi vì người này căn bản không cần đánh mà vẫn thắng, là một vị phúc tướng so với bất luận phúc tướng nào cũng cao hơn mấy bậc.

(*) Phúc tướng: chỉ những viên tướng may mắn trận nào ra quân cũng đều thắng lợi hoặc chỉ những người việc gì cũng như ý nguyện

(rubymoonhn.wordpress.com)

Phong Khiếu Thiên nhìn Hồng Tề Thiên, “Hôm nay là ngày gì mà người lại chạy ra đường? Người nói xem một đường này người đã mang đến tai họa cho bao nhiêu người rồi hả?”

Hồng Tề Thiên cười hì hì vỗ vai Phong Khiếu Thiên, “Thấy ghét, nói như người ta là thần xui xẻo ấy...”

“A a a a!!!” Phong Khiếu Thiên kêu lên thảm thiết, lui về phía sau không ngừng phúi chỗ bị Hồng Tề Thiên vỗ trúng, miệng không ngừng rên la, “Chết rồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kinh ngạc mà nhìn phản ứng của Phong Khiếu Thiên.

Âu Dương Thiếu Chinh lui ra vài bước giữ khoảng cách với Phong Khiếu Thiên, vội vàng giật lấy Tiểu Tứ Tử trong lòng Triển Chiêu, “Tiểu Bồ Tát cứu mạng với!”

Phong Khiếu Thiên đang lui lại được mấy bước thì chợt nghe “phụp” một tiếng...

Mọi người cúi đầu thì thấy —— Phong Tướng quân một cước đạp trúng phải sản phẩm của một chú chó nào đó... đạp thiệt là chuẩn.

Mới vừa đạp trúng phân thì trên bầu trời “bẹp” một tiếng, một bãi phân chim trắng tinh rơi xuống trúng thẳng vào đầu vị Tướng quân ngốc, chảy cả xuống vạt áo trước.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn đến hai mắt tròn.

Hồng Tề Thiên vươn tay móc ra một chiếc khăn tay ở trong lòng ngực, đi đến gần Phong Khiếu Thiên. “Ai da, sao lại không cẩn thận như thế, đến

đây lau đi!”

“Nương ơi! Người đừng qua đây!” Phong Khiếu Thiên nhanh chân bỏ chạy, xoay người mạnh quá nên tông thẳng vào cây cột của một cửa hàng. “Cộp” một tiếng, tông cho hai mắt nổ đom đóm, Phong Khiếu Thiên lao đảo lách qua cây cột bỏ chạy, ai ngờ trong cái ngõ gần đấy có một người đẩy xe đi ra, Phong Tướng quân định tránh đường thì lại vấp phải một khúc cây nên ngã vật lên trên xe đẩy, người đẩy xe bị chấn động tuột tay, xe đẩy “lộc cộc” trượt xuống con đường dốc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, vội đuổi đến phía trên sườn dốc nhìn xuống thì thấy chiếc xe đẩy đang trượt thẳng xuống, phía trước có một con sông nhỏ... Xe đẩy chở theo Phong Khiếu Thiên trượt xuống dốc đụng phải một băng ghế đá chắn ngang đường, Phong Khiếu Thiên “véo” một phát văng ra ngoài bay thẳng vào sông, đã vậy còn bị nhanh liễu vờn ra bên bờ sông móc trúng phải cái quần, “xoẹt” một tiếng...

Sau đó là một tiếng “bồm”... Phong Tướng quân ngã rất đẹp, úp mặt xuống nước, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Hai bên bờ sông truyền đến tiếng kêu sợ hãi của người qua đường.

“Ồi! Có người rơi xuống nước rồi!”

“Cái quần này của ai vậy?”

“Cái mông trắng quá!”

“Đúng vậy, mông trắng còn hơn da mặt nữa...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chiếc quần vướng trên cành liễu đang tung bay theo gió, nước sông cao

không quá đầu gối, Phong Khiếu Thiên cứ như vậy mà vênh cao cái mông trắng nõn, đầu thì cắm xuống nước...

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới mở miệng, “Thật thâm...”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy... sau này còn mặt mũi nào mà gặp người khác?!”

“Ừ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang cảm khái thì Hồng Tề Thiên đã đến bên cạnh hai người họ, vượt cằm nghiêng đầu nhìn Phong Khiếu Thiên ở phía dưới.

Đang nhìn thì Hồng Tề Thiên đột nhiên giơ tay ra...

“Lạch cạch” một tiếng, một túi tiền từ trên trời bay xuống rơi vào tay Hồng Tề Thiên.

Hồng Tướng quân mở to mắt quay ra sau hỏi. “Ai rớt tiền...”

Hắn còn chưa dứt lời thì một đứa bé đã chạy đến, vươn tay đưa cho hắn một túi tiền, nói. “Thúc thúc, con nhặt được túi tiền nè!” Nói xong thì đứa bé đó liền chạy đi.

Hồng Tề Thiên nghiêng đầu nhìn hai túi tiền trong tay, gãi cằm. “Làm sao bây giờ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Hồng Tề Thiên.

Hồng Tề Thiên móc ra từ trong lòng mấy túi tiền khác, “Mới đến trưa mà đã nhặt được mười cái...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hít một hơi khí lạnh, thuận tiện lùi ra sau một bước —— Hồng Vận tướng quân, danh bất hư truyền!

Phía sau hai người họ, Âu Dương Thiếu Chinh đang ôm Tiểu Tứ Tử giải xui tiến lên, âm u nói. “Tề Thiên khác với Tiểu Tứ Tử, hẳn quả thật luôn gặp may mắn, bất quá người bên cạnh sẽ cực kỳ xui xẻo!”

Vừa nói Hỏa Kỳ Lân vừa run rẩy chỉ về phía Phong Khiếu Thiên đang khoe mông giữa sông, “Nhìn thấy chưa? Tất cả các tướng của quân địch từng đánh với hãn đều có kết cục như vậy!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều dùng vè mặt kính nể mà nhìn Hồng Tề Thiên.

Hồng Tề Thiên quay sang nhìn mọi người, “Cùng đi ăn cơm nhé?”

“Được ạ!” Tiểu Tứ Tử vội đồng ý.

Âu Dương Thiếu Chính vừa nghe, sợ tới mức thả Tiểu Tứ Tử xoay người bỏ chạy.

Tiểu Tử Tử chạy tới kéo tay Hồng Tề Thiên.

Hồng Tề Thiên xoa đầu Tiểu Tứ Tử, “Không có hiệu quả với Tiểu Tứ Tử!”

Nói dứt lời, vị Tướng quân này cười tùm tùm nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Muốn ăn gì không? Ta mời!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội lui lại hai bước —— người này, tuyệt đối không thể trêu chọc!

Ru có lời muốn nói: Bạn Thiên thật thâm trầm ☞ bất quá tui nghe nói
mông trắng có tiềm chất làm tiểu thụ lắm phải hơn =v=

Thêm vài cái hình minh họa cho đời nó vui =))

Thịt nướng

Bánh hạnh nhân

Bánh đậu xanh

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 98: Tông Tổ Thôn

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở về Hắc Phong Thành thì đụng phải danh tướng Hồng Tề Thiên của Triệu gia quân được xưng tụng là Hồng Vận Tướng quân.

“Vận may” của Hồng Tề Thiên khiến cho cả hai người bị ấn tượng nặng, bất quá nói thật vị này thay vì nói là “Hồng Vận” thì không bằng gọi là Ôn thần mới đúng hơn.

Âu Dương Thiếu Chinh bị Hồng Tề Thiên dọa chạy, Phong Khiếu Thiên lộ mông lóp ngóp bò dậy từ giữa sông, càng nghĩ càng tức, đứng giữa sông chỉ lên sườn dốc mà mắng, “Hồng Tề Thiên! Có phải người cố ý không?”

Trên sườn dốc, Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều không dám nhìn xuống.

Trùng hợp như thế, bên bờ sông, Lão Nghiêm lão gia tử và một nhóm học sinh trường Thái Học ăn cơm xong đi ra bên ngoài sưởi nắng.

Lão lão gia tử giậm chân chỉ vào Phong Khiếu Thiên đang đứng khoe mông giữa sông mà gào to: “Khiếu Thiên! Người mau mặc quần vào cho ta!”

Bọn Bao Duyên đều bị chọc cười, Tiểu Hầu gia cười lăn cười lộn trong khi mấy nữ học sinh trường Thái Học thì vội vàng che mặt trốn sang một bên.

Phong Khiếu Thiên ngẩng đầu, ưỡn ngực, chống hông. “Sợ gì?! Anh hùng phải phóng khoáng... ái da!”

Nói còn chưa dứt lời thì liền bị một chiếc giày của Lão Nghiêm lão gia tử chọi trúng đầu.

“Phóng cái đầu người! Người... người đường đường là một Tướng quân lại ở giữa đường giở trò lưu manh thì còn ra thể thống gì?!” Lão gia tử bị Phong Khiếu Thiên chọc tức đến thở không ra hơi.

Tướng quân ngốc lúc này đang trèo lên bờ, gỡ cái quần vương trên cây mặc vào, miệng thì làu bàu. “Có phải tại ta đâu, đều tại Tề Thiên không tốt!”

Lão Nghiêm sừng sốt, quay đầu lại nhìn lên phía trên sườn dốc thì thấy mấy người đang đứng trên đó.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tỏ ra xấu hổ.

Hồng Tề Thiên bế Tiểu Tứ Tử tựa như không có gì, cười gật đầu với lão gia tử.

Lão Nghiêm xem như đã hiểu ra, vẫy tay với ba người ý bảo họ đi xuống nói chuyện.

Hồng Tề Thiên đi theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xuống sườn dốc, đi chưa được mấy bước thì đột nhiên ngửa mặt lên trời. “Hắt xì...”

Cùng lúc với cái nhảy mũi này thì chợt nghe gần đấy vang lên một tiếng “rầm”...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình, xoay qua thì thấy... Một bên sườn dốc có một nhà đang dựng thêm gian nhà cỏ phía trước cổng, đột nhiên sụp hết.

Mấy công tượng chui ra từ giữa đồng cỏ, phủi đi rơm rạ bám trên người mà không ngừng bảo nhau thật kỳ lạ —— tại sao nhà lại sụp?

Hồng Tề Thiên quệt mũi tiếp tục đi xuống sườn dốc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lặng lẽ liếc nhìn nhau —— quả nhiên Triệu gia quân ngọa hổ tàng long.

Mọi người xuống phía dưới, Phong Khiếu Thiên trốn sau lưng Lỗ Nghiêm trông Hồng Tề Thiên.

Lỗ Nghiêm hỏi Hồng Tề Thiên, “Tề Thiên, sao ngươi lại đến đây?”

Hồng Tề Thiên cười cười, “À, ta nghe Nguyên soái nói mấy vị ở phủ Khai Phong đều đã trở lại, lại đang rảnh rỗi nên có một số việc muốn nhờ họ hỗ trợ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn nhìn Hồng Tề Thiên —— người này cố tình đợi họ sao?

Bao Duyên tò mò. “Hồng Tướng quân muốn nhờ phủ Khai Phong hỗ trợ? Lẽ nào là định tra án?”

“Ừm... coi như là vậy, nói không chừng lại là một vụ án.” Hồng Tề Thiên cười tủm tỉm quay sang hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. “Hai vị có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu đồng ý, hai người bọn họ quyết định về phủ Chủ soái thu dọn một chút, thay đổi y phục rồi đi đến chỗ hẹn với Hồng Tề Thiên.

Hồng Tề Thiên một tay bế Tiểu Tứ Tử, một tay kéo Phong Khiếu Thiên bảo là đến nhà gian ở Thái Bạch Cư chờ mọi người.

Bọn Bao Duyên tuy vừa mới ăn cơm xong nhưng vì rất rảnh rỗi nên đi theo Hồng Tề Thiên.

Lỗ Nghiêm đi cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường về phủ Chủ soái, trên đường đi liền tán gẫu về vị danh tướng Hồng Tề Thiên này.

Triển Chiêu có chút tò mò hỏi Lỗ Nghiêm. “Lão gia tử, “vận may” của Hồng Vận Tướng quân này là thật hay chỉ là trùng hợp?”

Lỗ Nghiêm bị chọc cười, đáp: “Việc này cùng với lượng cơm mà Bát Thái ăn, phản ứng của Tiểu Duyệt đều là những bí ẩn chưa được giải đáp của Triệu gia quân, cũng có chút liên quan với quá khứ đặc biệt của Tề Thiên.”

“Quá khứ?” Bạch Ngọc Đường hiểm khi nổi lòng hiếu kỳ.

“À... kiến thức của Ngũ gia rất rộng rãi, đã từng nghe qua thôn Tông Tổ chưa?”

Bạch Ngọc Đường bị Lỗ Nghiêm hỏi thì sửng sốt, ngẫm nghĩ, gật đầu. “Từng nghe.”

Triển Chiêu tò mò, “Thôn Tông Tổ? Là ở đâu?”

“Đây không phải là địa danh cụ thể mà chỉ là một cách gọi.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Việc này nếu chỉ dùng đôi ba câu quả thật không thể nói cho rõ.” Lỗ Nghiêm giải thích cho Triển Chiêu. “Loại thôn này ở Trung Nguyên, đặc biệt là vùng giàu có sung túc như Giang Nam thì rất hiếm thấy, ở vùng này thì lại thường thấy hơn một chút, đương nhiên... bây giờ rất ít, trước kia mới nhiều. Nói đơn giản thì ở một thôn làng nào đó bùng phát ôn dịch, hơn nửa người trong thôn đều nhiễm bệnh tật, những người trẻ tuổi thân thể

khỏe mạnh cường tráng đều bỏ đi, để lại người già yếu tự sinh tự diệt, thôn làng dần dần tiêu vong.”

Triển Chiêu tạm hiểu được. “Vậy thì có gì khác so với những thôn làng bị bỏ hoang hay thôn bị bệnh dịch? Vì sao lại gọi là thôn Tông Tổ?”

“Loại thôn này còn được gọi là thôn bị thần linh vứt bỏ, nghĩa đúng như tên, chính là thôn trang bị thần linh vứt bỏ.” Bạch Ngọc Đường nói. “Mà Tông Tổ, là những người cứu được loại thôn trang này.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Cứu thế nào? Tông Tổ cũng là Thần y như Công Tôn sao?”

Lỗ Nghiêm cười “ha ha” hai tiếng. “Tông Tổ chẳng qua chỉ là lũ lừa đảo, có tài đức gì mà được ví là Thần y như Công Tôn?”

Triển Chiêu khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giải thích, “Từ xưa Tông Tổ đã được thuật lại trong truyền thuyết dân gian, bọn họ xuất hiện tại thôn làng gặp dịch bệnh, máu của Tông Tổ có thể trị bách bệnh, chỉ cần Tông Tổ rót vào trong giếng nước một chén máu của mình thì thôn dân uống nước đó có thể sống... nhưng họ phải trả một cái giá.”

“Giá gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Phải giao cho chúng những đứa trẻ dưới mười tuổi trong thôn.” Bạch Ngọc Đường nói. “Hơn nữa từ đó về sau, mỗi năm người trong thôn trang phải giao ra phân nửa thu nhập của mình kính dâng cho Tông Tổ.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Vậy không phải là mượn gió bẻ măng sao?”

“Không chỉ như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp. “Mỗi lần Tông Tổ đều xuất hiện vào lúc thôn trang bùng phát ôn dịch, mà có một số thôn còn

là những thôn làng ở vùng núi hẻo lánh, căn bản không có người mang mầm bệnh đi vào thì tại sao đang yên đang lành lại bùng phát bệnh dịch?!”

“Tức là... bệnh dịch bùng phát bị nghi ngờ là có liên quan đến Tông Tổ.” Lỗ Nghiêm lão gia tử tiếp lời. “Còn một cách nói đáng tin hơn là, cái gọi là dịch bệnh căn bản chính là do Tông Tổ hạ độc, máu của chúng bất quá chỉ dùng để nguy trang, đơn giản đó là thuốc giải mà thôi.”

“Vì vậy chúng chính là bọn lừa đảo?!” Triển Chiêu tức giận.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi. “Thôn Tông Tổ kia thì có liên quan gì với Hồng Tề Thiên?”

“Tề Thiên cũng là thôn Tông Tổ.” Lỗ Nghiêm nói, “Khi còn bé Tề Thiên sống ở một sơn thôn cách Hắc Phong Thành không xa, gọi là thôn Hồng gia.”

“Thôn Hồng gia bây giờ vẫn còn.” Triển Chiêu bảo. “Là một thôn trang rất lớn.”

“Phải.” Lỗ Nghiêm gật đầu. “Chuyện cần phải quay lại hơn mười năm trước, Thôn Hồng gia nằm trong sơn cốc, thảo dược trong núi rất nhiều, thổ dưỡng phì nhiêu, con mồi rất đa dạng, thôn dân không cần phải lo lắng đến chuyện cơm áo, lúc đó Tây Vực cũng đang thái bình, ngày ngày trôi qua rất bình yên. Khi Tề Thiên lên chín tuổi, đột nhiên trong thôn bùng phát bệnh dịch, thôn dân bắt đầu chết vì bệnh. Thôn dân bắt đầu dọn ra khỏi thôn Hồng gia để đến những thôn trấn khác mà tị nạn. Nhưng lúc đó các thôn trang và thị trấn khác không dám thu nhận người của thôn Hồng gia vì sợ dịch bệnh lan tràn... Thôn dân của thôn Hồng gia rơi vào đường cùng, đúng lúc đó thì Tông Tổ xuất hiện.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày.

“Phụ thân của Tề Thiên là phu tử trong thôn, người đọc sách mà, nhanh chóng nhận ra điều kỳ lạ trong chuyện này... Lúc ấy Tông Tổ mang theo không ít người đến, đều là cao thủ khiến cho mọi thứ tốt đẹp hơn, nhưng thực tế là chúng dần dần khống chế cả thôn.” Lỗ Nghiêm nói, “Phụ thân của Tề Thiên để cho hắn công theo muội muội sáu tuổi trốn theo con đường nhỏ trong sơn cốc đến quân doanh Hắc Phong Thành tìm Bùi giáo đầu cầu cứu.”

“Bùi giáo đầu, chính là Bùi Xán lão Tướng quân sao?” Triển Chiêu hỏi.

Lỗ Nghiêm gật đầu, “Bùi lão gia tử chinh chiến quanh năm mắc bệnh phong thấp, luôn phải dùng rượu thuốc, mà rượu thuốc của thôn Hồng gia rất nổi tiếng, phụ thân của Tề Thiên biết làm rượu thuốc, vì thế nên có chút giao tình với Bùi Tướng quân.”

“Lúc ấy Hồng Tề Thiên cũng đang mắc bệnh phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lỗ Nghiêm gật đầu, “Năm đó Tề Thiên công muội muội trốn thoát, một đường chạy đến Hắc Phong Thành... Lúc ấy quân doanh còn đang trong giai đoạn xây dựng, Tề Thiên mới đến cổng quân doanh đã đi không nổi, trời thì lại đổ mưa to, hai huynh muội liền ngã xuống hôn mê bất tỉnh trước cổng quân doanh, được Kiều Quảng đi ra ngoài chơi phát hiện cứu về, cũng tìm lang trung trong quân doanh trị liệu.”

“Lúc ấy cũng khéo, mấy vị lang trung tốt nhất trong quân doanh đều có mặt, khám cho cả hai huynh muội thì phát hiện ra không phải là bệnh dịch mà là trúng phải một loại thi độc rất hiếm thấy.”

(*) Thi độc: độc từ xác chết

Triển Chiêu nhú mày, “Quả nhiên Tông Tổ đúng là đồ lừa đảo.”

Lỗ Nghiêm gật đầu, “Muội muội của Tề Thiên trúng độc không nặng lắm nên khỏe lại rất nhanh, tiểu nha đầu thông minh lanh lợi kể lại mọi chuyện trong thôn. Bùi Tướng quân lập tức mang người đuổi đến thôn nhưng đám người Tông Tổ đã sớm nghe phong phanh mà bỏ chạy mất dạng, bắt theo hai mươi tiểu hài nhi trong thôn, cướp đi hơn phân nửa tài sản. Sau đó lang trung liền chế thuốc cứu được đại đa số thôn dân, nhưng kiếp nạn này đã hại chết mấy chục mạng người, khiến cho rất nhiều người nhà tan cửa nát, thôn Hồng gia có thể nói là tổn thất nặng nề. Bây giờ mà đến hỏi thăm thì người trong thôn chỉ cần nghe nhắc đến tên Tông Tổ đều phải nghiêng răng nghiêng lợi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, cảm thấy Tông Tổ kia cực kỳ đáng giận.

“Tề Thiên bởi vì trúng độc lại lặn lội đường xa, bị thương rất nặng, bệnh nặng không khỏi.” Lỗ Nghiêm lắc đầu, “Lúc ấy lang trung trong quân doanh đều bảo là đã hết thuốc chữa, thế mà sau đó lại được Hữu Tướng quân chữa khỏi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong đều cảm thấy ngạc nhiên —— Long Kiều Quảng ngoại trừ nói nhiều ra còn biết cả chữa bệnh nữa sao?

Lỗ Nghiêm dở khóc dở cười, “Nói đến rất buồn cười, lúc đó Hữu Tướng quân cũng chỉ mới mười tuổi, người được hãn nhật về, nghe nói không cứu nổi thì hãn rất không cam tâm. Có một ngày hãn ở trước cửa chuồng ngựa nghe mấy người chăn ngựa nói có con ngựa cứ uể oải giống như bị bệnh. Kiều Quảng quan sát hai con ngựa bị bệnh kia thì phát hiện biểu hiện bệnh không khác mấy so với Tề Thiên, đều là toàn thân không có sức lực, không nuốt nổi thứ gì, vì thế liền chạy đi hỏi lang trung chuyên chăm sóc cho động vật trong quân doanh phải làm thế nào. Lang trung cứ tưởng là ngựa nhà hãn bị bệnh, liền đưa thuốc cho hãn bảo pha vào nước

cho ngựa uống, cứ một bao thuốc một thùng nước, không được trộn quá nhiều.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao tự dưng cảm thấy mình có thể đoán được kết quả...

Lỗ Nghiêm lắc đầu, “Kiều Quảng thật sự lấy thùng gỗ chuyên dùng cho ngựa uống nước đổ vào một bao thuốc, xách cổ Tề Thiên đang ốm liệt giường dậy rồi cho Tề Thiên uống hết cả thùng nước thuốc đó.”

Triển Chiêu há hốc miệng, “Nhiều nước như vậy?”

Lỗ Nghiêm phá lên cười, “Tề Thiên kia phải gọi là cực thảm, bị đổ đầy một bụng nước thuốc, ói đến mặt xanh mặt vàng. Sau khi Bùi Xán biết được liền cầm roi quất ngựa đuổi theo Kiều Quảng định đánh nát mông hăn... Thế nhưng kỳ lạ chính là Tề Thiên ói ra như vậy, vài ngày sau độc từ từ được giải. Đúng là chó ngáp phải ruồi, nửa tháng sau Tề Thiên khỏi hăn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu cảm khái —— cũng là kỳ duyên.

“Không biết có phải là vì đại nạn không chết tất có hạnh phúc về sau.” Lỗ Nghiêm lão gia tử cười lắc đầu. “Từ nhỏ đến lớn Tề Thiên cứ như vậy, giống hệt như Ôn Thần, đi đến đâu thì chỗ đó xui xẻo đến đấy, bất quá bản thân hăn thì lại cực kỳ may mắn.”

“Với ai cũng công hiệu sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm... đa số đều hữu hiệu.” Lỗ Nghiêm lão đầu nhíu mày nói. “Cũng có liên quan đến ý muốn của Tề Thiên, ta cảm thấy nếu hăn muốn ai xui xẻo thì người đó liền gặp xui xẻo... vì mỗi lần xuất chiến thì phe ta không hề có ai gặp chuyện gì trong khi quân địch thì liên tiếp gặp xui.”

“Linh như vậy sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Há! Còn không phải sao?!” Lão gia tử gật đầu chắc nịch. “Hắn đánh hơn mười trận cả lớn cả nhỏ, vậy mà chưa trận nào phải dùng đến binh khí, thậm chí còn chưa từng chết bất kỳ thuộc hạ nào, tà môn đến không thể tin nổi! Kỳ diệu nhất là có một lần đánh phục kích trong rừng, kết quả là đột nhiên trong rừng xuất hiện sương mù dày đặc khiến cho quân địch lạc đường, cuối cùng thì rơi cả vào trong sơn cốc. Còn có một lần hai quân giao chiến, Kiều Quảng phái Tề Thiên xuất chiến, hắn vừa mới tiến lên phía trước thì quân kỳ của quân địch phía bên kia bỗng nhiên bị đổ khiến cho chiến mã của chủ tướng phe địch bị kinh hoảng, con ngựa kia lồng lên, chủ tướng địch bị ngựa quăng xuống đất, vừa vặn té ngay trước ngựa của Tề Thiên, bị hắn một gậy đập cho hôn mê rồi bắt sống...”

Trên đường Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về phủ Chủ soái, suốt một đường lão gia tử kể đủ loại sự tích “hồng vận” của Hồng Tề Thiên, hai người cảm thấy người này quả thật rất kỳ diệu, rảnh rỗi phải tìm Công Tôn phân tích mới được.

Đến phủ Chủ soái tắm rửa một chút, hai người liền ra ngoài đến chỗ hẹn.

Đến trước cổng thì đụng phải Công Tôn và Triệu Phổ đang ra ngoài tìm nhi tử, bốn người liền kết bạn đồng hành.

Trên đường tới Thái Bạch Cư, mọi người tán gẫu về Hồng Tề Thiên, hiển nhiên Triệu Phổ biết Tề Thiên tìm bọn Triển Chiêu để làm gì, Công Tôn thì rất hứng thú với thể chất “ôn thần” của Hồng Tề Thiên.

Đến Thái Bạch Cư, Tiểu Lục Tử hớn hờ chạy ra nghênh đón, vừa dẫn mọi người lên lầu vừa nói. “Hôm nay thật là kỳ quái, tiểu nhị bưng thức ăn bị trượt chân đến mấy lần, đồ ăn đổ hết lên người khách, mà lại còn đổ canh nóng trúng mấy tên ác bá thường hay đến quấy phá... mấy tên ác bá

kia đứng lên định gây chuyện, ai ngờ lại giẫm trúng phải thức ăn rơi vung vãi mà trượt chân té rất thảm, đã mang đến y quán rồi.”

Mọi người cẩn thận đi lên lầu, vừa đi vừa liếc mắt nhìn nhau —— linh quá! Thật quá linh!

...

Ngoài dự liệu của mọi người, nhả gian trên lầu ba có rất đông người, hầu như toàn bộ học sinh của trường Thái Học đều có mặt, còn có thêm một nha đầu xinh đẹp đang ngồi nói chuyện phiếm với Triệu Lan và Y Y, cô nương kia chỉ cần liếc mắt nhìn qua thì biết ngay đây là muội tử của Hồng Tề Thiên bởi cô có một đôi mắt hẹp di truyền của gia tộc.

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương cũng đến, Âu Dương mới vừa bị dọa chạy cũng có mặt, đang đùa giỡn với Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử.

Thấy mọi người đều đến đông đủ, lúc này mới gọi món ăn.

Học sinh trường Thái Học đã ăn rồi, đang ngồi một bên uống trà nói chuyện phiếm... Hiển nhiên Hồng Tề Thiên đã nói qua chuyện Tông Tổ với chúng học sinh Thái Học, cho nên đề tài nói chuyện của mọi người đều đang xoay quanh Tông Tổ.

Triển Chiêu sau khi ăn một chút thì tinh thần đã tỉnh táo, liền hỏi Hồng Tề Thiên muốn họ hỗ trợ việc gì.

Hồng Tề Thiên nói. “Mấy năm nay ta vẫn luôn điều tra chuyện về Tông Tổ, một mặt là có chuyện cần phải tính sổ với chúng, còn mặt khác... mọi người biết Tông Tổ đã lừa được tổng cộng bao nhiêu tiền không?”

“Hẳn là tích lũy được không ít của cải rồi?!” Công Tôn nhận xét.

Hồng Tề Thiên rút mấy cuốn sách ra. “Ghi chép sớm nhất về Tông Tổ cư nhiên đã xuất hiện từ ba trăm năm trước!”

“Lâu như thế? Vậy chẳng phải là đời đời tương truyền sao?” Công Tôn kinh ngạc. “Vậy của cải mà chúng lừa được giấu ở đâu?”

“Điều này vẫn còn là một bí ẩn.” Hồng Tề Thiên nói. “Tương truyền Tông Tổ đem tất cả của cải đổi thành vàng bạc tài bảo cất giấu sâu trong Huyết Quật, số lượng kinh người.”

“Thiên Dực điều tra được, gần đây có một số kẻ có thân phận không rõ đang điều tra chuyện của Tông Tổ.” Triệu Phổ chậm rãi nói.

“Lẽ nào là bọn Ác Đế Thành?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Chiến tranh cần phải có tiền, thực lực của Đại Tổng triều hùng hậu, một Ác Đế Thành nhỏ muốn đối nghịch với Hắc Phong Thành lại còn muốn khuếch trương lãnh thổ, không có tiền khẳng định chơi không nổi.”

Triệu Phổ gật đầu, “Ta và lão Hạ đều nghĩ như vậy.”

“Vì vậy nên chúng ta phải đi trước Ác Đế Thành một bước, tìm được Tông Tổ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Phổ cùng Hồng Tề Thiên đều gật đầu.

Triển Chiêu hỏi, “Vậy thì có manh mối nào không?”

“Có!” Hồng Tề Thiên nói xong, mở một quyển sách khác ra. “Tông Tổ rất thần bí, tổ chức nghiêm mật hơn nữa võ nghệ lại rất cao cường, mỗi lần bị phát hiện đều có thể thuận lợi đào thoát không để lại bóng dáng. Nhưng mà có một lần duy nhất Tông Tổ gặp thất bại nặng nề, trong sách về Tây Vực có ghi lại.”

Mọi người tò mò dịch qua, xem trang giấy được Hồng Tề Thiên dùng bút đỏ đánh dấu...

“Chuyện xảy ra vào sáu mươi năm trước, có một thôn Lâm gia cách Hắc Phong Thành không xa bị ôn dịch hoành hành, Tông Tổ xuất hiện.” Hồng Tề Thiên nói. “Khi Tông Tổ đang định dẫn đi mấy hài tử trong thôn thì có một quý công tử tóc xám áo xám, dung mạo tuấn mỹ xuất hiện, đông lạnh toàn bộ cả trăm cao thủ của Tông Tổ thành cột băng...”

Nghe đến đây, tất cả mọi người sửng sốt, ngẩng đầu nhìn trời ngẫm nghĩ, sau đó đồng loạt quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu vuốt cằm lẩm bẩm. “Áo xám tóc xám, quý công tử dung mạo tuấn mỹ... còn đông lạnh người khác thành cột băng...”

Ngũ gia gật đầu. “Nghe giống như ngoại công của ta vậy...”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 99: Thần Tích

Hồng Tề Thiên nhờ phủ Khai Phong hỗ trợ điều tra về “thôn Tông Tổ”.

Tuy quả thật Tông Tổ khiến cho người người phải cảm giận nhưng manh mối lại quá ít, không thể nào xuống tay.

Mấy năm nay Hắc Phong Thành càng ngày càng lớn mạnh nên Tây Vực cũng càng thêm thái bình, mặt khác, Triệu Phổ con người này tuy không quan tâm đến ngai vị Hoàng đế nhưng khí thế bá chủ một phương vẫn có đủ, như thành ngữ có câu, có thái bình hay không thì phải xem vị vương ở đó có trấn được yêu ma không?!

Từ khi Tây Vực có vị Tôn thần Triệu Phổ này thì đám yêu ma quỷ quái trước kia đều trốn sạch, không cần nói nhiều, ngay cả vị “Tông Tổ” kia cũng ít nhất hơn mười năm không xuất hiện ở Tây Vực rồi.

Tuy căn cứ theo sách vở ghi chép thì người từng giao đấu chính diện với Tông Tổ rất giống ngoại công Lục Thiên Hàn của Bạch Ngọc Đường... nhưng đây cũng là chuyện năm mươi năm về trước, qua nhiều năm như vậy còn có thể tra ra được sao?

Tông Tổ hại rất nhiều người, nếu có thể thì mọi người của phủ Khai Phong đều muốn bắt chúng về chịu sự trừng phạt của pháp luật, như vậy cần phải bắt tay điều tra từ đâu?

“Bằng không bắt tay điều tra từ chỗ có nhiều dấu vết của thôn Tông Tổ trước?” Công Tôn gật đầu.

Triển Chiêu gật đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngoại công có thể giúp đỡ không?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ —— dạo này trời càng lúc càng nóng, muốn ngoại công của hắn rời khỏi Băng Nguyên Đảo phỏng chừng rất khó khăn.

“Viết phong thư hỏi thử?” Triệu Phổ đề nghị.

“Ừm... Không bằng đi về một chuyến hỏi người đi?!” Bạch Ngọc Đường nói. “Ta cưới Yêu Yêu về, cả đi cả về mất nhiều lắm chỉ năm ngày.”

“Ta cũng đi!” Triển Chiêu còn chưa từng được đến Băng Nguyên Đảo.

Tuy những người khác đều muốn đi nhưng lo lắng nếu muốn Yêu Yêu bay nhanh thì không thể mang theo quá nhiều người, cuối cùng vẫn chỉ có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi một chuyến đến cực Bắc...

Triệu Phổ bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc gia tăng số lượng Hải Long Tích, nếu có nhiều con hơn thì tốt quá, Hải Long Tích mà bay thì đi tới đi lui giữa Hắc Phong Thành và Khai Phong chỉ mất có hai ngày là đủ.

...

Dùng bữa xong thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thu dọn ít hành lý đơn giản, an vị trên lưng Yêu Yêu khởi hành bay đến cực Bắc.

Yêu Yêu được Bạch Ngọc Đường dưỡng đến “cường tráng phì nhiêu”, sải cánh đã rộng hơn lúc trước gấp đôi.

Triển Chiêu vươn tay vỗ cái bụng phì phì của Yêu Yêu, “Mày xác định mày bay được chứ?”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu cảm giác có người đang vỗ bụng mình... cúi đầu thì thấy Tiểu Tứ Tử không biết từ chỗ nào chui ra, đang bĩu

môi võ bụng của hắn.

Triển Chiêu không hiểu mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Bên cạnh Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống đưa tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử. “Tiểu Tứ Tử, loại người ăn nhiều mà lại không mập có phải rất đáng ghét không?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử ra sức gật đầu, vừa liếc Triển Chiêu một cái. “Cháu hơi ghét Miêu Miêu rồi đó...”

Triển Chiêu hít một hơi khí lạnh —— bị Tiểu Tứ Tử ghét rồi...

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Yêu Yêu, nghiêng người đi lên vẫy tay với Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử nhảy tưng tưng bên cạnh Yêu Yêu. “Cháu đi với!”

Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, hỏi. “Cha cháu đâu?”

Tiểu Tứ Tử vẫn còn đang nhảy.

Yêu Yêu rướn người qua ngậm cổ áo bảo bối ném lên trên lưng.

Triển Chiêu vươn tay ra bắt lấy... Yêu Yêu liền dang rộng đôi cánh bay vút lên trời.

“A?!” Triển Chiêu nhìn quân doanh Hắc Phong Thành càng lúc càng xa, lại nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng đang loay hoay tìm vị trí ngồi thoải mái.

Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cháu không nói gì với cha cháu sao? Cháu chạy đi như vậy cha cháu không lo sao?”

“Cháu để lại tờ giấy cho phụ thân rồi.” Tiểu Tứ Tử tháo tiểu hà bao bên hông, lấy hai miếng điểm tâm ra chia cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc

Đường, bản thân cũng cầm một miếng gặm chơi. “Cháu muốn xem Thần tích.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, vẫn chưa hiểu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cháu muốn đến cực Bắc xem Thần tích?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu tò mò, “Tiểu Tứ Tử, cháu từng đến Băng Nguyên Đảo ở cực Bắc rồi à?”

“Chưa nha?!” Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Triển Chiêu lấy từ trong bao y phục ra một tấm chăn quăn Tiểu Tứ Tử lại, lấy nước cho bảo bối uống rồi hỏi, “Lại là thứ Thần lực kia mang đến dự cảm cho cháu à?”

“Không phải đâu, là có người nói cho cháu biết.” Tiểu Tứ Tử lấy một cái bọc giấy từ tiểu hà bao bên hông ra.

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhận lấy mở ra, nháy mắt mấy cái rồi đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm lấy bọc giấy, hỏi Tiểu Tứ Tử. “Bánh đậu xanh á?”

“A!” Tiểu Tứ Tử nhanh chóng lấy bọc giấy về cất đi, lại lấy một bọc khác ra. “Lấy nhầm rồi!”

Triển Chiêu mở cái bọc giấy khác ra thì thấy bên trong có một đoạn xương kỳ dị.

“Đây là thứ gì?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy nghiên cứu một chút. “Đường như là xương cột sống... bất quá không quá lớn?!”

“Hơn nữa rất cứng, cứng còn hơn đá.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút. “Nhưng lại không nặng.”

“Từ đâu vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

Tiểu Tứ Tử nghiêm trang chứng chặc mà nói, “Từ rất lâu rất lâu trước kia...”

Triển Chiêu đang uống nước thì thiếu chút nữa liền phun ra.

Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười nhìn tiểu tử kia —— cháu mà cũng biết rất lâu rất lâu trước kia? Mới ra khỏi bụng mẹ được bao lâu?

Tiểu Tứ Tử mếu máo nhìn hai người.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng ho khan một tiếng, Triển Chiêu nuốt ngụm nước xuống, nghiêm túc nhìn Tiểu Tứ Tử —— nói tiếp đi ~

Tiểu Tứ Tử nói, “Khi cháu và phụ thân rời khỏi phủ Thiệu Hưng, khi đó còn chưa gặp được mọi người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, cẩn thận ngẫm lại thì đích thực là chuyện rất lâu trước kia, Tiểu Tứ Tử khi đó còn là bé mập tròn vo trắng tinh, bây giờ thì bên trong đã hơi nhuộm đen rồi.

“Cháu và phụ thân đi ngang qua một thôn trang, có rất nhiều người đều đang lấy đồ.” Tiểu Tứ Tử nói tiếp. “Họ nói là sau khi núi lở thì chỗ đó xuất hiện một bộ xương rất lớn.”

“A...” Triển Chiêu dường như biết chuyện này. “Thỉnh thoảng cũng có chuyện đó xảy ra, hình như là hài cốt của loài động vật từ xa xưa chết đi, biến thành đá nằm sâu trong lòng đất đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu. “Hầu như đều rất lớn, hình dạng chẳng khác nào quái thú vậy.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Bộ xương lúc đó đào ra được cao hơn cả người, lớn lắm. Người trong thôn đó đều xôn xao, có người nói đào ra có thể bán được tiền nhưng cũng có người bảo không được đụng vào vì sẽ xúc phạm đến thần linh.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều không ngạc nhiên, tình huống hỗn loạn như vậy rất bình thường, thật ra đây chỉ là thi hài của một loài sinh vật cổ đại mà thôi.

“Đám người đó âm ỉ một hồi thì đánh nhau, sau đó có rất nhiều người bị thương. Phụ thân là bằng hữu của Huyện lệnh nơi đó nên đi giúp đỡ chữa trị cho người bị thương.” Tiểu Tứ Tử lại kể. “Khi cháu đang ngồi chờ ở một bên thì có một thúc thúc đến bắt chuyện với cháu.”

Triển Chiêu lập tức lắc Tiểu Tứ Tử. “Có người đáng nghi đến bắt chuyện với cháu? Sau này nếu gặp phải mấy thúc thúc kì quái này thì đừng để ý đến họ!”

Tiểu Tứ Tử liền ngửa đầu lên nhìn Triển Chiêu. “Không phải lúc lần đầu gặp nhau Miêu Miêu cũng đến bắt chuyện với cháu sao?!”

“Sao thúc lại là thúc thúc kì quái được?!” Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử mà cọ liên tục chọc cho Tiểu Tứ Tử cười khanh khách.

Bạch Ngọc Đường bảo hai người đừng giỡn nữa nếu không nhờ Yêu Yêu làm rơi cả bọn thì nguy.

Tiểu Tứ Tử lại nói tiếp. “Thúc thúc kia lạ lắm, thúc ấy hỏi cháu một vấn đề rất thú vị.”

“Hỏi cháu chuyện gì?” Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng hỏi.

“Người đó hỏi cháu, ‘Người nhìn nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa nhìn chán sao? Con người tốt cuộc có gì hay chứ?’ Tiểu Tứ Tử nói. “Còn cười bảo ‘bất luận nhìn bao nhiêu đời, con người đều vẫn như vậy, chẳng bao giờ thay đổi’.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày liếc mắt nhìn nhau —— là người nói vô tình người nghe có ý sao? Nghĩ đến thân phận của Tiểu Tứ Tử, luôn cảm thấy lời này rất vi diệu.

“Thế cháu trả lời như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tiểu Tứ Tử gãi đầu. “Cháu không hiểu thúc ấy có ý gì nên chỉ biết nhìn thúc ấy thôi.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Sau đó thúc ấy nhìn cháu chăm chăm, rồi xoa đầu cháu bảo là chắc thúc ấy nhận sai người vì cháu rất giống một người mà thúc ấy quen.”

“Khi đó cháu bao nhiêu tuổi?” Triển Chiêu hỏi.

Tiểu Tứ Tử ngẫm nghĩ, “Bốn tuổi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy khả nghi... nhận sai người?

“Rồi người đó đưa cho cháu đoạn xương này.” Tiểu Tứ Tử nói, “Thúc ấy bảo mấy thứ mà những thôn dân kia đang đào bới chẳng kỳ lạ gì đâu, nếu cháu muốn xem những thứ kỳ lạ thật sự thì nên đi một chuyến đến cực Bắc.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Cực Bắc...”

Tiểu Tứ Tử bắt chước dáng vẻ của người đó lắc lắc ngón tay. “Cực Bắc có giấu Thần tích!”

Triển Chiêu nghe xong, ôm Tiểu Tứ Tử nhìn Bạch Ngọc Đường —— nhà ngoại công của người có Thần tích gì vậy? Bạc nhiều đến mức kỳ tích sao?

Bạch Ngọc Đường cau mày, cũng vô cùng hoang mang —— Thần tích gì mới được?

“Chẳng lẽ là... bóng ma giao nhân phía dưới sông băng?” Ngũ gia suy đoán.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử liếc nhìn nhau —— thứ kia quả thật rất thần kỳ.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ ra, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cái người bắt chuyện với cháu có bộ dạng như thế nào?”

“Ừm, tuổi không khác với phụ thân bao nhiêu, mặc một bộ y phục thư sinh màu xám, đội mũ thư sinh luôn.” Tiểu Tứ Tử tuy có hơi ngốc ngốc nhưng trí nhớ rất tốt. “Ừm, bộ dạng thì, rất thanh tú...”

“Là người đó!”

Đột nhiên Bạch Ngọc Đường chỉ vào má bên trái của mình hỏi Tiểu Tứ Tử. “Có phải chỗ này có một cái bớt giống như hạt táo màu đỏ không?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay.

Triển Chiêu vội hỏi Bạch Ngọc Đường. “Ngọc Đường, người biết người đó sao?”

Ngũ gia gãi đầu, dường như tâm trạng rất phức tạp. “Đó là một người rất khó giải quyết...”

“Khó giải quyết?” Triển Chiêu có chút lo lắng, “Người xấu sao?”

“Không phải là người xấu...” Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chuyến đi cực Bắc lần này có thể gặp được ông ta.”

“A?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Người đó ở Băng Nguyên Đảo ư?”

“Đương nhiên.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ông ấy là lão sư của ngoại công ta.”

...

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời thì Triển Chiêu lẫn Tiểu Tứ Tử đồng thời ngáy ra, sau đó đều kêu to. “A?!”

Đại khái là động tác của hai người hơi lớn nên Yêu Yêu đang nhắm thẳng hướng Bắc mà bay phải bất mãn quay đầu lại liếc nhìn cả hai, lắc lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Yêu Yêu trấn an.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử há hốc miệng, rơi vào trạng thái khiếp sợ.

“Hắn hắn hắn... hắn là sư phụ của ngoại công người?!”

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ Triển Chiêu đang lấp ba lấp bấp, “Không phải là sư phụ dạy ngoại công công phu mà dạy người thứ khác.”

“Thứ khác?” Tiểu Tứ Tử và Triển Chiêu cùng nghiêng đầu —— dạy cái gì?

“Ngoại công là hậu nhân danh môn...”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều gật đầu —— cái này thì đúng, Lục gia ở cực Bắc nổi danh có tiền, Bạch Ngũ gia là công tử nhà giàu trong nhà giàu, nhà cha Bạch gia, nhà nương Lục gia cùng với Hãm Không Đảo bây

giờ... nói theo lời của Triệu Trinh thì bên nào cũng nhiều tiền hơn cả Quốc khố. Ngay cả phái Thiên Sơn cũng tập hợp toàn quý nhân danh môn của võ lâm môn phái ở Trung Nguyên.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử thở dài, cả người Ngũ gia đều phát ra kim quang lóng lánh...

“Ngoại công thiên tư thông minh, nhưng tính cách quái dị, cơ hồ tất cả phu tử dạy văn đều không ở lâu với người được.”

Triển Chiêu gật đầu —— ừ, Lục lão gia tử có loại khí chất như vậy.

Tiểu Tứ Tử cũng lắc đầu, “Cũng hay khi dễ phu tử như Cửu Cửu ạ?”

“Không hẳn là khi dễ.” Bạch Ngọc Đường nói. “Nghe nói khi ngoại công còn trẻ rất kiêu ngạo, tính cách quái dị, thái gia của ta cảm thấy nếu ngoại công cứ như vậy thì không tốt cho lắm, sau đó có người giới thiệu với thái gia vị phu tử này.”

(*) Thái gia là ông cố

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử tò mò, “Thế vị phu tử này ở chung với Lục lão gia tử được chứ?”

“Ta nghe đồn...” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Vị phu tử này có thể trị ngoại công ta đến chặt chẽ.”

“Thật sao?!” Triển Chiêu cảm thấy không thể tin nổi.

“Thật, ông ấy hằng năm đều ở cực Bắc, thỉnh thoảng mới ra ngoài dạo chơi một vòng.” Bạch Ngọc Đường nói. “Chỉ là không hợp lắm với sư phụ ta, gặp mặt liền gây gổ.”

Triển Chiêu hỏi. “Vị phu tử đó tên gì vậy?”

“Nói đến cũng khéo, ông ấy có cùng họ với Tiểu Tứ Tử và Công Tôn tiên sinh.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười. “Họ kếp Công Tôn, tên chỉ có một chữ ‘Mỗ’”.

(*)Mỗ có nghĩa là cái gì, nào đó, dùng cho một người hay một vật có tên nhưng không nói ra, thường dùng để tự xưng. Nhưng người này lại dùng chữ “Mỗ” làm tên thật.

Triển Chiêu lại lấp bắp kinh hãi, “Công Tôn Mỗ? Vị Công Tôn Mỗ không gì là không biết kia sao?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên hỏi Triển Chiêu, “Không gì không biết ạ?”

“Tiểu Tứ Tử, ông ấy chính là đại tài tử đó, lại nói có phải nhà Công Tôn của cháu chuyên sinh ra tài tử không?” Triển Chiêu lắc Tiểu Tứ Tử nghiêm trang nói. “Ta thường nghe mấy lão nhân gia ở Ma Cung nhắc tới ông ấy, Tiểu Họa Thư nói ông ấy là người có học vấn cao nhất đương thời.”

Tiểu Tứ Tử tròn mắt mong chờ mà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vậy khi Bạch Bạch còn bé cũng theo ông ấy học ạ?”

“Ngược lại không có, ta rất ít khi ở cực Bắc, bất quá khi đọc sách viết chữ thì ngẫu nhiên ông ấy sẽ xuất hiện tán gẫu với ta vài câu.” Bạch Ngọc Đường thấy hai mắt Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử đều đang lấp lánh, bất đắc dĩ xua tay. “Chỉ là một lão nhân ba hoa hay đi lừa rượu mà thôi.”

“Lão nhân...” Tiểu Tứ Tử giơ tay ra đếm ngón, “Nhưng mà... khi cháu thấy ông ấy thì cảm giác không khác với tuổi của phụ thân là bao.”

“Bây giờ dáng vẻ của ông ấy vẫn vậy.” Bạch Ngọc Đường bảo. “Ta cũng từng hỏi qua ông ấy vấn đề này, ông ấy không có võ nghệ cao cường như sư phụ của ta và ngoại công của Miêu Nhi, thậm chí ta còn không biết ông ấy có võ công hay không nữa mà lại có được tuổi xanh xuân vĩnh viễn.”

“Quả thật... trong các truyền thuyết về Công Tôn Mỗ cũng không hề đề cập đến việc ông ấy có võ công.” Triển Chiêu cũng cảm thấy kỳ quái. “Vậy rốt cuộc ông ấy bao nhiêu tuổi? Ít nhất cũng phải cả trăm tuổi rồi? Không có võ công mà hơn trăm tuổi vẫn còn có thể trẻ trung như vậy?”

“Vì sao ông ấy lại không già đi?” Tiểu Tứ Tử hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Ông ấy bảo đây là bí mật, sau này mới nói cho ta biết.”

“Lần này chúng ta có thể gặp ông ấy?” Triển Chiêu không hiểu sao trở nên rất hưng phấn.

“Hẳn là vậy.” Bạch Ngọc Đường nói. “Bất quá ông ấy ở gần ôn tuyền trên núi vì dưới chân núi rất lạnh nên không thường ra ngoài.”

“Cực Bắc ít người ở, ông ấy trốn ở trong núi làm gì?” Triển Chiêu không hiểu.

“Độc sách!” Bạch Ngọc Đường hỏi hai người. “Trong Long Đồ Các có nhiều sách phải không?”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều gật đầu.

“Chỗ ông ấy ở sách còn nhiều hơn Long Đồ Các mấy lần.” Bạch Ngọc Đường nói xong, nhắc nhở. “Người này nói rất nhiều, nếu các người gặp ông ấy thì đừng để bị ông ta chọc cho tức chết.”

Nhưng nhìn lại Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, cả hai người hoàn toàn không nghe thấy gì mà đều đang rất hưng phấn —— Thần nhân! Không chỉ có thể thấy Thần tích mà còn có thể gặp Thần nhân nữa!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 100: Truyền Thuyết Sai Lầm Về Máu

“Tra cái gì? Tông Tổ à?”

Trong quân trưởng ở Hắc Phong Thành, Thiên Tôn đang mang một đôi giày dính đầy bùn không hiểu gì cả.

Nguyên bản Thiên Tôn mượn Yêu Yêu mang theo rượu đi cùng Ân Hậu và Yêu Trường Thiên, bay lên ngọn núi cao nhất Tây Vực ngắm cảnh uống rượu, ai ngờ nửa chừng đột nhiên Yêu Yêu bay đi, giữa đỉnh núi mây mù lượn lờ không nhìn thấy nổi phía dưới, làm hại ba lão nhân bước cao bước thấp đạp bùn xuống núi, lúc này họ đang nổi giận.

“Ta đã nói sao tự nhiên giữa đường nó lại bay đi, thì ra là bị Ngọc Đường gọi đi mất.” Ân Hậu vừa chà giày vừa nói. “Các người cũng thật nóng vội, nếu muốn điều tra về Tông Tổ sao không hỏi chúng ta một tiếng đã?!”

Triệu Phổ và Công Tôn ở lại quân trưởng đều kinh ngạc. “Các lão gia tử biết Tông Tổ ạ?”

“Tông Tổ gì chứ, đám gia hỏa kia chỉ là lũ lừa gạt thôi.” Thiên Tôn bưng chén trà lắc đầu. “Tông Tổ thật sự nào dễ gặp như vậy?!”

“Năm đó đám người bị Thiên Hàn xử lý cũng là một đám lừa gạt đi?” Yêu Trường Thiên phát hiện ra tờ giấy Tiểu Tử Tử để lại trên bàn, cầm lấy nhìn thoáng qua. “Chắc là đi tìm hãn sẽ chẳng hỏi ra được đầu mối gì đâu.”

“VẬY... của cái của Tông Tổ trong truyền thuyết đâu?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Những tên Tông Tổ năm đó xuất hiện không phải thuộc môn phái hay một tổ chức thống nhất nào, chỉ là không ngừng có kẻ lừa đảo mạo danh mình là Tông Tổ mà thôi.” Ân Hậu nói. “Giống như những kẻ hay mạo danh mình là Hồ tiên để lừa gạt người khác vậy, số của cái mà chúng lừa được tất nhiên đã bị chúng tiêu xài hết rồi...”

“Tức là... căn bản Tông Tổ không hề có thật ạ?” Công Tôn hỏi. “Nhưng mà đến mức trở thành truyền thuyết đủ để thấy đám lừa gạt đó hoành hành ngang ngược đến mức nào...”

“Công Tôn.” Thiên Tôn ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, vươn tay gác lên vai hắn, chọc chọc cái nón thư sinh trên đầu Công Tôn, “Truyền thuyết về Tông Tổ là hoàn toàn có thật, chỉ là bị truyền sai lệch đi mà thôi.”

“Truyền sai lệch ạ?” Công Tôn không hiểu.

“Nói đi cũng phải nói lại... bé mập nhà ngươi đâu?” Thiên Tôn tự dưng chuyển đề tài, nhìn xung quanh tìm Tiểu Tứ Tử đến ôm.

“Đúng rồi, Tiểu Tứ Tử đi đâu rồi nhỉ?” Công Tôn cũng nhìn quanh.

Yêu Trường Thiên thuận tay đưa tờ giấy trên bàn cho Công Tôn.

Công Tôn vừa nhận lấy xem thử liền há hốc miệng.

Triệu Phổ cũng liếc mắt nhìn sang. “Ô, mới tý tuổi đầu đã học được trò để thư lại trốn ra ngoài chơi rồi.”

Tiểu Lương Tử nôn nóng đến độ giậm chân. “Cận Nhi bỏ rơi con!”

Thiên Tôn cầm lấy tờ giấy xem thử, đại khái Tiểu Tứ Tử viết là bé đi theo Miêu Miêu, Bạch Bạch cùng đến Băng Nguyên Đảo ở cực Bắc xem

Thần tích.

“Thần tích gì cơ?” Ân Hậu ngạc nhiên.

“Đúng thế, ở Băng Nguyên Đảo ngoại trừ băng đá đầy đất ra thì còn cái gì lạ đâu?” Thiên Tôn ngáp một cái. “Thà đi ngủ một giấc còn hơn...”

Công Tôn vội kéo Thiên Tôn đang định bỏ đi lại, vừa lấy lại bức thư của Tiểu Tứ Tử vừa hỏi. “Lão gia tử, người nói cho hết đi ạ, truyền thuyết thực sự về Tông Tổ là như thế nào?”

Mọi người cũng đều gật đầu, đây là chuyện nghiêm túc.

Thiên Tôn gãi đầu. “Máu của Tông Tổ thật sự còn thần bí hơn trong truyền thuyết nhiều, không hề liên quan gì đến mấy cái thôn bị dịch bệnh hết. Truyền thuyết thật sự ít nhất đã có từ hơn một nghìn năm trước.”

“Một nghìn năm?” Tất cả mọi người kinh ngạc.

Hồng Tề Thiên cũng có mặt trong quân trưởng, đôi mắt híp mở thật to, nghiêm túc lắng nghe.

“Trước kia tại một đất nước ở Tây Vực có một vị quân chủ rất được dân chúng kính yêu, đáng tiếc vị quân chủ này tuổi cao lại nhiễm trọng bệnh, sắp sửa không còn ở lâu trên nhân thế.” Thiên Tôn mở đầu một câu xong thì tựa hồ không còn hứng thú, bưng chén trà lên uống, bữu môi với Ân Hậu ý bảo ông nói tiếp.

Ân Hậu bất đắc dĩ tiếp lời Thiên Tôn. “Vì quân vương sắp chết nên dân chúng vô cùng đau lòng... liền cầu xin các vị hiền giả đương thời xem có phương pháp nào có thể cứu sống quân vương không? Trong số rất nhiều hiền giả có một vị có học vấn uyên thâm nhất, người này nói với mọi người, trên đời này có thể cứu được quân vương chỉ có máu của Tông Tổ.”

Đang nói, từ bên ngoài quân trưởng, Hạ Nhất Hàng, Thẩm Thiệu Tây cũng đi vào, mọi người tập trung lại nghe Ân Hậu kể chuyện.

“Nơi Tông Tổ ở vẫn luôn là một bí mật, đời sau không ghi chép lại nhiều. Nhưng trong truyền thuyết, mọi người dưới sự trợ giúp của vị hiền giả nọ đích thực là đã tìm được Tông Tổ. Tông Tổ đồng ý cứu tính mạng của vị quốc quân này, thậm chí còn cho ông ta năng lực trường sinh bất tử, nhưng mọi người cần phải trả một cái giá.”

“Giá?” Phong Khiếu Thiên khờ khạo gật đầu. “Đúng là phải tốn không ít bạc rồi?”

Thẩm Thiệu Tây cốc đầu hắn để hắn dừng cắt ngang câu chuyện nữa.

“Thứ phải trả không phải là tiền, mà là máu.” Ân Hậu nói. “Tông Tổ yêu cầu trả bằng máu của tất cả những đứa trẻ dưới mười tuổi sống trong địa phận mà vị quốc quân kia quản lý; tất nhiên không phải là lấy hết máu mà chỉ cần mỗi người mười giọt.”

“Mười giọt... quả thực không có ảnh hưởng gì, chỉ là thu thập thì hơi phiền toái.” Công Tôn không hiểu. “Cần máu này để làm gì?”

Ân Hậu lắc đầu. “Lúc đó dân chúng đều rất phối hợp, nhanh chóng thu gom máu về đưa cho Tông Tổ để đổi lại mười giọt máu của Tông Tổ.”

“Lấy máu đổi máu...” Tất cả mọi người gật đầu.

Công Tôn chỉ biết lắc đầu, thân là một lang trung hắn đã không còn hơi sức đâu mà nói gì, đành phải nghe tiếp.

“Kết quả thì sao?” Hạ Nhất Hàng tò mò. “Vị quốc quân kia uống máu Tông Tổ vào rồi thì sức khỏe có tốt trở lại không ạ?”

“Tốt lắm.” Ân Hậu gật đầu.

“Có trường sinh bất tử không?”

“Trường sinh bất tử, còn khôi phục tuổi thanh xuân.”

“Vậy chẳng phải là chuyện cực kỳ tốt đẹp sao?” Triệu Phổ chống cằm hỏi. “Bây giờ vị quốc quân kia đang ở đâu? Bốn soái muốn đi chào hỏi một chút vị lão yêu nghìn tuổi này.”

“Ha ha.”

Yêu Trường Thiên bị đồ đệ chọc cười, Thiên Tôn cũng phá lên cười.

Tất cả mọi người đều nghe ra được Triệu Phổ đang nói nói mát, trên đời này làm gì có người nào sống cả nghìn năm?

“Người đúng là đã được cứu sống, cũng trường sinh bất lão... thế nhưng vị quốc quân này đã hoàn toàn thay đổi.” Ân Hạo nhận lấy chén trà Tiểu Lương Tử bưng tới uống hai ngụm. “Các người từng nghe qua Huyết vương chưa?”

“Mao Huyết Vương(1)ạ?” Hai mắt Tiểu Lương Tử sáng lên.

Lâm Dạ Hỏa đập bẻ một cốc. “Sao người trở nên ham ăn y như Triển Chiêu vậy?”

Tiểu Lương Tử xoa hông.

Trâu Lương nói, “Huyết vương là một vị Hoàng đế nổi tiếng tồi tệ nhất trong lịch sử Tây Vực, vì để có được thanh xuân vĩnh hằng mà liên tục hút máu những đứa trẻ dưới mười tuổi, cuối cùng khiến cho dân chúng phần nộ, bị chính dân chúng của mình trói chặt, thiêu sống trong ba ngày ba đêm rồi sau đó băm thành trăm mảnh.

“Đừng nói là...” Triệu Phổ nhìn ba vị lão nhân.

“Huyết vương kia chính là vị quốc quân được cải tử hoàn sinh.” Ân Hậu gật đầu. “Sau khi uống máu của Tông Tổ, tuy rằng ông ta được trường sinh bất tử, trẻ mãi không già nhưng lại trở nên thích máu như mạng, cuối cùng từ một vị quân chủ tài đức sáng suốt biến thành một tên hôn quân thích máu khiến cho dân chúng oán hận, một tên Huyết vương tiếng xấu vạn năm.”

“Huyết vương không phải chỉ có trong truyền thuyết mà còn được lịch sử ghi lại.” Công Tôn rất khiếp sợ. “Chỉ là không ngờ nguồn gốc của Huyết vương cư nhiên là vì máu của Tông Tổ? Dân chúng hao tổn tâm cơ để cứu sống, cuối cùng lại chết về tay dân chúng, đúng là mỉa mai.”

“Đây mới thực sự là truyền thuyết về Tông Tổ.” Thiên Tôn gật đầu. “Sau này truyền thuyết về máu của Tông Tổ đều bị truyền sai lệch, máu của Tông Tổ thật sự không chỉ có thể trừ được dịch bệnh mà còn có thể trị được bách bệnh, cải tử hoàn sinh, trẻ mãi không già, nhưng cái giả phải trả chính là lấy máu đổi máu, hơn nữa người uống máu của Tông Tổ đều sẽ thích máu đến điên cuồng.”

“Còn có ghi chép nào tỉ mỉ hơn về Tông Tổ không ạ?” Công Tôn tự nhiên rất hứng thú với vị Tông Tổ này.

“Mấy chuyện thần bí ma quái này không nhiều người biết đâu...” Thiên Tôn than thở một câu, “Tìm tên thư ngọc nghìn năm ở Băng Nguyên Đảo kia không chừng có thể hỏi ra được gì đó.”

Ân Hậu lẫn Yêu Trường Thiên nghe đến đây đều không nhịn được mà phì cười.

Thiên Tôn bĩu môi, dường như nhớ ra được chuyện gì không vui, đứng lên, “Đi ăn, đi ăn, nhớ đến tên yêu quái kia là dạ dày lại đau.”

Tất cả mọi người nhìn sang Ân Hậu với Yêu Trường Thiên, “Yêu quái gì ạ?”

Đang hỏi thì Giả Ảnh từ ngoài chạy vào. “Vương gia.”

Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn hăn.

“Lục lão gia tử đến!” Giả Ảnh vừa dứt lời thì Lỗ Nghiêm lão gia tử giúp mang theo hành lý dẫn Lục Thiên Hàn và Lục Lăng Nhi bước vào.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Yêu Trường Thiên đứng ngay cửa quân trường, Lục Lăng Nhi vừa vào cửa liền nhìn thấy ông, lập tức vui vẻ ra mặt. “Cữu cữu!”

Yêu Trường Thiên vươn tay xoa đầu cháu gái, khó hiểu mà nhìn Lục Thiên Hàn vừa xuất hiện đột ngột.

Ân Hậ và Thiên Tôn cũng không hiểu, hỏi Lục Thiên Hàn. “Sao ngươi lại đến đây?”

Lục Thiên Hàn cũng ngạc nhiên trước phản ứng của mọi người. “Một lão bằng hữu của ta viết thư nói muốn gặp mặt...”

“Lão bằng hữu?” Thiên Tôn tò mò, “Lão bằng hữu của người đang ở Hắc Phong Thành à?”

“Ta nhận được thư mới biết được người đó đã đến Hắc Phong Thành ở.” Lục Thiên Hàn ngồi xuống nhìn quanh quất hỏi: “Ngọc Đường đâu rồi?”

Tất cả mọi người đều lúng túng... chỉ thiếu chút nữa là gặp rồi, sao lại không khéo đến như thế?

Tiểu Lương Tử liền nói cho Lục Thiên Hàn biết Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã chạy đến Băng Nguyên Đảo để tìm ông hỏi chuyện của Tông Tổ. Lục Thiên Hàn vẫn chưa hiểu lắm. “Tông Tổ? Ta gặp Tông Tổ khi nào?”

Hồng Tề Thiên đem phần ghi chép kia cho Lục Thiên Hàn xem, Lục Thiên Hàn nhìn thoáng qua rồi suy ngẫm một lúc, rốt cục cũng nhớ được từng đụng độ với một đám lửa đảo ở Tây Vực, có lẽ lúc đó tiện tay cứu thôn dân, không ngờ lại bị ghi lại, thậm chí còn biến thành truyền kỳ.

“Vậy không phải Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi không công rồi?” Lâm Dạ Hỏa hỏi. “Có cần gọi họ quay lại không?”

“Không cần đâu!” Lục Thiên Hàn phẩy tay. “Nếu chúng muốn điều tra về Tông Tổ thì ở Băng Nguyên Đảo có người có thể giúp chúng.”

Thiên Tôn vừa nghe liền làm vẻ mặt chán ghét: “Là lão thư ngốc đó!”

Công Tôn không hiểu gì hết nhìn Thiên Tôn. “Lão thư ngốc...”

Thiên Tôn nhăn nhó mặt mày, đột nhiên nhìn Công Tôn chăm chăm.

Công Tôn chớp mắt mấy cái.

Thiên Tôn nheo mắt, kề sát lại một chút. “Ừm... nói đi nói lại...”

Ân Hậu cũng gật đầu, “Từ đầu ta đã phát hiện ra rồi, đúng là hơi giống.”

Công Tôn ngơ ngác, “Giống ai?”

Thiên Tôn vươn tay nhéo má Công Tôn.

Công Tôn vội vàng che mặt.

Triệu Phổ vội kéo ghế của Công Tôn dịch qua một bên. “Lão gia tử, thư ngốc này da mỏng lắm, kéo sẽ hỏng mất.”

Thiên Tôn ôm cánh tay đứng lên đi đến gần nhìn Công Tôn từ trên xuống dưới.

Công Tôn vội vàng trốn ra sau lưng Triệu Phổ.

“Quả nhiên càng nhìn càng giống!” Thiên Tôn vươn tay kéo áo Công Tôn. “Có cái bớt nào không?!”

“Ấy!” Triệu Phổ vội vàng giúp đỡ che chắn cho Công Tôn.

Hạ Nhất Hàng hỏi, “Vết bớt gì ạ?”

“Một cái bớt giống như hạt táo màu đỏ!” Thiên Tôn nói.

Yêu Trường Thiên khó hiểu mà hỏi Ân Hậu. “Tiểu hài nhi này không phải họ Công Tôn sao? Sao không phải là hậu nhân của lão nhân kia? Từ trước đến giờ ta cứ tưởng là vậy.”

Ân Hậu gật đầu. “Bây giờ ngẫm lại thấy cũng đúng, không phải vô duyên vô cớ mà lại để cho nó nuôi dưỡng Tiểu Ngân Hồ.”

Công Tôn không hiểu ra sao, “Mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

“Thư ngực này đúng là có một cái bớt đỏ!” Triệu Phổ trả lời giúp Công Tôn. “Ở trên bụng...”

Triệu Phổ còn chưa nói hết thì Công Tôn đã đằng đằng sát khí mà nhìn hắn, “Làm sao ngươi biết?”

“Á...” Cửu vương gia há miệng, bụng nói không cẩn thận lỡ miệng rồi, lúc trước Tiểu Tứ Tử từng nói cho hắn, còn thừa dịp cha bé ngủ vén y phục cho hắn xem...

Vừa nghĩ tới Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ lập tức đáp, “À, Tiểu Tứ Tử nói!”

Công Tôn ngẫm nghĩ, cảm thấy hợp lý, sát khí trên mặt mới tan.

“Quả nhiên là có bớt!” Ân Hậu làm vẻ mặt đã hiểu rõ.

Công Tôn khó hiểu. “Vết bớt? Có ý gì? Con cũng thuộc tộc nào sao?”

Thiên Tôn giơ một ngón tay ra chỉ vào Công Tôn. “Hậu duệ của một sách!”

Khóe miệng Công Tôn giật giật.

Những người khác dường như cảm thấy cách nói này cực kỳ hợp lý, đồng loạt gật đầu —— thì ra là thế.

Công Tôn bất mãn, “Ai là một sách hả?!”

Ân Hậu hỏi Công Tôn, “Bình thường thích nhất làm gì?”

Công Tôn thành thật trả lời, “Đọc sách.”

“Cái gì nhiều nhất trong nhà?” Yêu Trường Thiên hỏi tiếp.

Công Tôn tiếp tục thành thật trả lời, “Sách...”

Cuối cùng Thiên Tôn chém thêm một đao, “Triệu Phổ và sách cùng rơi xuống sông, cứu bên nào trước?”

Công Tôn mở to mắt, “... Sách.”

Chúng tướng Triệu gia quân đứng một bên đều đau lòng cho Nguyên soái nhà mình.

Cửu vương gia khoanh tay liếc Công Tôn —— uổng công đại gia ta thương người... Mất công ta mua cho người nhiều sách như vậy, thì ra toàn là mua tình địch về!

Lâm Dạ Hỏa chỉ biết lắc đầu, thầm nói Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đúng là huynh đệ cùng cảnh ngộ, một người không bằng một quyển sách còn một người thì không bằng một lồng sủi cảo(2).

Công Tôn còn giải thích thêm, “Sách sẽ bị ướn...”

Triệu Phổ chỉ vào cái mũi của mình, “Đại gia ta cũng bị ướn...”

Công Tôn hết nói nôi, “Người bị ướn hong khô rồi chẳng phải vẫn dùng được?! Người ghen với sách làm cái gì?!”

Ân Hậu gật đầu, “Kiểu nói chuyện này quả nhiên là người một nhà!”

Thiên Tôn cùng Yêu Trường Thiên đều gật đầu đồng ý.

Công Tôn lại không hiểu ra sao —— chẳng lẽ mình có người bà con xa nào mà không biết ư?

(rubymoonhn.wordpress.com)

...

Không nói đến mọi người đang âm ỉ trong quân doanh, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Yêu Yêu bay suốt hai ngày, rốt cục đã đến được cực Bắc băng tuyết ngập trời.

Vừa đến cực Bắc, ba người còn chưa đến Băng Nguyên Đảo đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ diệu.

Mấy ngày nay cực Bắc đang đổ tuyết, Yêu Yêu bay giữa tầng mây, lúc thì lên cao lúc thì xuống thấp, ánh mặt trời rực rỡ trên cao, phía dưới thì tuyết tung bay theo gió, không phải là cảnh tượng kỳ diệu thì còn là gì?

Tiểu Tứ Tử quần trong tấm chăn thật dày được Triển Chiêu ôm, ngẩng đầu tròn xoe mắt nhìn không gian bao la phía trước.

Yêu Yêu bắt đầu bay chậm lại, từ trên không, Triển Chiêu có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh Băng Nguyên Đảo.

Từ trên cao nhìn xuống thì tổng thể Băng Nguyên Đảo chia ra thành bốn cánh giống như là cỏ bốn lá vậy, trên mạn phía Nam của hòn đảo có ba ngọn núi tuyết rất cao, một cung điện hùng vĩ tráng lệ tọa lạc giữa ba ngọn núi này.

“Thật hùng vĩ!” Triển Chiêu chỉ tòa trang viên cơ hồ chiếm cứ toàn bộ mạn phía Nam của Băng Nguyên Đảo, “Đó là nơi nào? Lần đầu tiên mới nhìn thấy một trang viên lớn đến mức bao bọc cả núi tuyết như vậy.”

“Lục gia trang đấy!” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Trên đảo không còn cư dân nào khác sao?” Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử nhin không được mà hỏi.

“Cả tòa Băng Nguyên Đảo này đều thuộc về Lục gia nên người trên đảo rất ít, ngoại công lại không thu đồ đệ, nương ta cũng không ở đây, vì vậy chỉ có vài gia tướng thôi.” Bạch Ngọc Đường nói xong thì vỗ đầu Yêu Yêu, ý bảo nó có thể hạ xuống.

Triển Chiêu nhìn về phương xa, phát hiện phía Bắc của đảo không có kiến trúc nào, chỉ có một dải lục địa màu trắng, liền hỏi. “Bên kia là đâu?”

“Là sông băng.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Hơn phân nửa Băng Nguyên Đảo được sông băng bao trùm...”

Nói tới đây, Ngũ gia như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bèn kéo vây lưng Yêu Yêu, “Khoan hẵng xuống đã, chúng ta bay một vòng trên sông băng đi!”

Yêu Yêu lập tức bay về hướng Bắc...

Rất nhanh đến trên sông băng, Yêu Yêu bắt đầu lượn vòng trên không.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn xuống dưới xem thử rồi quay đầu ngoắc Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, “Nhìn xem!”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều rướn người ra nhìn xuống.

Vừa vặn tuyết lại ngừng rơi, tầng mây tản ra, ánh mặt trời chiếu xuống sông băng...

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều mở to mắt, nhìn chăm chăm mặt sông.

Xuyên qua lớp băng rất dày, họ có thể nhìn thấy những cái bóng to lớn của giao nhân dưới lòng sông băng. Quả thật là trăm nghe không bằng một thấy, Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử nhìn thấy đồ thật rồi mới hiểu được Bạch Ngọc Đường từng nói giao nhân rất to lớn là như thế nào, hơn nữa từ trên cao nhìn xuống thì càng thấy rõ hơn, giao nhân lớn nhất cơ hồ còn to hơn gấp đôi một chiếc thuyền lớn.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường quan sát sông băng một cách toàn diện như vậy, so với đứng trên núi nhìn xuống thì nhìn như thế này càng thêm chân thật và ấn tượng hơn.

Triển Chiêu phát hiện mặt phía Nam của sông băng có một cái khe lớn.

“Đó là...” Triển Chiêu chỉ vào hỏi.

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Ừm, nghe nói đó là lối vào Hàn Băng Điện.”

“Chưa có ai từng đi xuống sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ngoại công cấm không cho bất kỳ ai đến gần đây. Trước kia ta từng đứng trên lớp băng sát bên cạnh nhìn xuống, rất

sâu, hơn nữa phía dưới cũng bị đóng băng, không nhìn thấy được lối vào trong.

Triển Chiêu không khỏi tiếc nuối, “Thật muốn...đến gần xem những giao nhân đó!”

Hai người đang trò chuyện thì chợt nghe có tiếng ai đó đang gọi, vừa cúi đầu thì thấy...

Lúc này Yêu Yêu không bay cao, ở trên một ngọn núi cách đó không xa, có một thư sinh mặc bạch y đang cầm nón thư sinh mà vẫy gọi họ.

Triển Chiêu dụi mắt. “Cứ tưởng là Công Tôn đến chứ.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng, hình dáng có chút tương tự với phụ thân...a?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Tứ Tử bỗng nhiên nở nụ cười vươn tay vẫy người nọ.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là người đó phải không?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Tiểu bảo bối nhi!”

Lúc này, chợt nghe người nọ dùng sức gọi to. “Nhìn thấy Thần tích chưa? Thái thái gia không lừa con chứ?! A ha ha ha...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều mở to mắt, đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, “Thái thái gia?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to mà nghiêng đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

————— Mao Huyết Vượng: Ru chỉ biết nó có tiết vịt, thịt heo, măng tây với ớt thôi, nhìn cũng hơi giống tiết canh bên mình nhưng nấu với nhiều thứ khác, tiết cũng chín luôn. Sủi cảo: có ai nhớ vụ Triển Chiêu bị hỏi là Bạch Ngọc Đường với 1 lồng sủi cảo rơi xuống nước thì cứu ai hơn, dĩ nhiên là há cảo thẳng =))bonus thêm cái hình nè

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 101: Một Sách

Yêu Yêu đáp xuống trên đỉnh ngọn núi tuyết cao nhất Băng Nguyên Đảo, ngay trước mặt thư sinh đang phất mũ vẫy gọi họ.

Đến gần nhìn rõ hơn thì lại một lần nữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng cảm khái —— vị thư sinh này thật sự rất giống Công Tôn! Không phải chỉ có dung mạo mà còn cả toàn bộ khí chất.

Tuy Công Tôn là thư sinh nhưng khí chất vẫn khác hẳn với các học sinh lần phu tử ở trường Thái Học, thậm chí cả khi Công Tôn chạy đến Thái Học dạy cho các học sinh thì mọi người vẫn cảm thấy Công Tôn không hợp lắm với bầu không khí thư sinh ở đấy lắm.

Đại khái vì là một lang trung nên Công Tôn có một loại khí chất mạnh mẽ có một không hai, nói đơn giản một chút, cho dù mọi người biết vị này là một thư sinh tay trái gà không chặt thì vẫn cảm thấy hẳn không dễ chọc.

Trong thiên hạ có rất nhiều người vừa là thư sinh vừa là lang trung, tuy vậy không dễ thấy có người nào khác có được loại khí chất này, thậm chí ngay cả Tiểu Tứ Tử được Công Tôn một tay nuôi dưỡng ra cũng không có.

Vị thư sinh trước mặt này, thoát nhìn không chênh lệch tuổi tác với Công Tôn là bao, có lẽ lớn hơn tầm một hai tuổi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy có người nào lại có khí chất giống Công Tôn đến như vậy, nếu nói hai người này là huynh đệ ruột thịt thì họ cũng tin.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường —— vị này chính là Công Tôn Mỗ đại danh鼎鼎 sao?

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Công Tôn Mỗ cười hì hì chào hỏi Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lúc này mới để ý, vị thư sinh này mi thanh mục tú, chỉ là bên má trái có một cái bớt hình hạt táo đỏ như máu nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến dung mạo của người này.

Ngũ quan của người này tuy không đến mức quá giống Công Tôn nhưng cả hai người đều thanh tú nhã nhặn, tạo cảm giác thoải mái cho người đối diện.

Công Tôn Mỗ chạy đến ngẩng đầu nhìn Yêu Yêu, “Quả nhiên không uổng công sống nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng gặp được một con còn sống!”

Triển Chiêu quan sát Công Tôn Mỗ, từ cử chỉ và hành động của người này thì thật sự rất khó tưởng tượng được người này đã rất nhiều tuổi, hơn nữa theo như lời của Bạch Ngọc Đường thì người này không có võ công... Không có nội lực tương trợ, làm sao có thể có người trẻ mãi không già? Chẳng lẽ đây không phải là con người?

Triển Chiêu lắc đầu nhắc nhở bản thân, tuy có rất nhiều việc lạ lùng nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy yêu ma quỷ quái hay thần tiên xuất hiện... Hẳn là không có chuyện đó đi?

“Nha, Ngọc Đường, nhiều năm không gặp!” Công Tôn Mỗ chào hỏi Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia rất tôn kính mà đáp lời, “Đã lâu không gặp phu tử.”

“Tốt, tốt!” Công Tôn Mỗ vừa nói vừa quan sát Triển Chiêu. “Vị này chính là Triển Chiêu, ngoại tôn nhà Ân Hậu phải không?”

Triển Chiêu học theo Bạch Ngọc Đường gọi Công Tôn Mỗ là phu tử, hành lễ với ông.

“Ha ha, quả nhiên là rất ngoan ngoãn khiến người yêu thích như ngoại mẫu người.” Vừa nói vừa ngồi xổm xuống vẫy tay với Tiểu Tứ Tử đang núp phía sau Triển Chiêu. “Tiểu bảo bối nhi, trốn cái gì? Lại đây, lại đây.”

Tiểu Tứ Tử tò mò nhìn Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ tươi cười rạng rỡ giơ hai tay ra với bảo bối. “Đến đây để thái thái gia ôm một cái.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, âm thầm tính vai vế... Phụ thân của Công Tôn là gia gia của Tiểu Tứ Tử, như vậy gia gia của Công Tôn là thái gia của Tiểu Tứ Tử, còn vị thái thái gia này thì tính vai vế như thế nào? Chẳng lẽ lại là phụ thân của gia gia của Công Tôn? Hay là gia gia của gia gia của Công Tôn? Như vậy là cách đến mấy đời lận?

(*) Gia gia là ông nội, thái gia là ông cố, còn thái thái gia có lẽ là cha của ông cố hoặc là ông nội của ông cố hay còn gọi là cụ/ky/sơ (tùy từng vùng của VN)

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu nhìn Công Tôn Mỗ, dường như không tin cho lắm, bé hỏi. “Người là người ở đâu?”

“Người Tây Bắc.” Công Tôn Mỗ mỉm cười đáp.

Tiểu Tứ Tử bĩu môi. “Nhà phụ thân con nhiều thế hệ đều là người Thiệu Hưng.”

“Ha ha ha.” Công Tôn Mỗ cười gật đầu, “Ai cần biết con là người ở đâu, dù sao thì ta cũng là thái thái gia của con!”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều dở khóc dở cười, còn có chuyện ép nhận người thân à?

Tiểu Tứ Tử hí mắt, trốn sau lưng Triển Chiêu nhất định không chịu ra.

“Ai nha.” Công Tôn Mỗ chống cằm tựa vào đầu gối nghiêng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, “Sao chỉ mới mấy năm không gặp mà đã sợ người lạ như vậy, khi còn bé rõ ràng rất dễ dụ mà!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nói gì mà nhìn Công Tôn Mỗ đang tìm cách lừa tiểu hài nhi.

Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Tiểu Tứ Tử qua, hỏi Công Tôn Mỗ. “Phu tử, người thật sự là thái thái gia của nó?”

“Dựa theo vai vế thì đúng là vậy.” Công Tôn Mỗ gật đầu, chỉ vào vết bớt trên mặt mình hỏi Tiểu Tứ Tử. “Trên người cha con có cái bớt này không?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, gật đầu. “Cái này thì có, ở trên bụng.”

“Vậy thì không sai!” Công Tôn Mỗ cười nói, “Phàm là người có vết bớt này thì đều là hậu nhân của Huyết tộc. Gia gia và thái gia của con có phải đều mất sớm không?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu. “Phụ thân của phụ thân và gia gia của phụ thân nghe nói đều đã qua đời từ rất sớm.”

“Bởi vì phải cách mấy đời mới có hậu nhân có được Huyết ấn.” Công Tôn Mỗ cười nói. “Thường là cách bốn đời sẽ sinh ra một Chân Huyết, đời

tiếp theo sau ta chính là cha của con, không sai đâu.”

“Cái gì mà chân huyết, giả huyết?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Công Tôn Mỗ.

(*) Máu thật, máu giả.

“Ừm... nói thế nào đây.” Công Tôn Mỗ đứng lên, ôm cánh tay ngăn đầu ngẫm nghĩ, sau đó mỉm cười. “Có cái bớt này chính là dấu hiệu bị Huyết chú nghìn năm nguyên rửa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử nắm chặt tay Bạch Ngọc Đường trốn ở phía sau hắn —— người này nói cha của bé bị nguyên rửa!

“Ha... dáng vẻ khi tức giận cũng rất giống.” Công Tôn Mỗ tiến lên trêu chọc Tiểu Tứ Tử. “Đừng lo lắng, đến đời của cha con thì đã khác rồi, vết bớt kia có thể giúp cho cha con sống lâu trăm tuổi.”

“Giống như phu tử sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi một câu.

Công Tôn Mỗ nhìn Bạch Ngọc Đường, cười xấu xa, “Ngọc Đường, sư phụ của người đâu?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Sư phụ đang ở Hắc Phong Thành.”

“Hửm? Sao dạo này mọi người đều tụ tập về Hắc Phong Thành thế?!” Công Tôn Mỗ gãi đầu, “Mấy hôm trước Thiên Hàn cũng mang theo nhị nha đầu chạy đến Hắc Phong Thành!”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ngoại công đến Hắc Phong Thành rồi?”

“Đúng vậy, hửn giờ này đã đến Hắc Phong Thành rồi, chắc đến nơi chỉ chậm hơn các người khởi hành một chút.” Công Tôn Mỗ thừa dịp Tiểu Tứ Tử không chú ý, ôm được bé.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn nhau —— sao lại không khéo như vậy, sớm biết thế thì chờ đến tối hẵng đi thì đã gặp được rồi.

Công Tôn Mỗ ôm Tiểu Tứ Tử cộ hai cái.

Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn Mỗ cũng rất thuận mắt, liền ôm lấy ông cùng cộ.

“Gọi thái thái gia.” Công Tôn Mỗ cười nói.

Tiểu Tứ Tử nghe lời, ai cần để ý có phải thân nhân không, người đã lớn tuổi như vậy thì nhận làm thái thái gia cũng không thiệt, vì thế bé liền gọi thái thái gia.

“Đi, thái thái gia mang con đi thăm thư phòng.” Nói xong Công Tôn Mỗ bế Tiểu Tứ Tử chạy vào thư phòng.

Bạch Ngọc Đường không thể không tiếc nuối mà vỗ vai Triển Chiêu, “Đi một chuyến uống công.”

Triển Chiêu thì lại không cảm thấy chuyến này đi không công, vươn tay chỉ vào sông băng phía dưới chân núi. “Thấy được Thần tích xem như không uống công, ta cũng hiểu vì sao Công Tôn Mỗ lại ở đây, quang cảnh này đúng là nhìn mãi vẫn không chán.”

Bạch Ngọc Đường đi đến bên vách núi đứng sóng vai cùng Triển Chiêu nhìn ngắm dòng sông băng dưới chân núi, mấy chữ “hùng vĩ” hay “tráng lệ” cũng không đủ để diễn tả cảnh đẹp trước mắt.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại khi còn bé hăn cũng thường xuyên đứng bên vách núi mà ngắm sông băng cả một buổi chiều, khi đó hăn luôn có cảm giác như là giao nhân ở trong sông băng vẫn còn sống... Bạch Ngọc Đường theo bản năng mà quay lại nhìn Giao Giao, đột nhiên thấy buồn cười.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, người cười cái gì?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ xuống phía dưới đáp, “Tổ tiên, quá khứ, phồn vinh hưng thịnh.”

Triển Chiêu khó hiểu mà nhìn hăn.

Bạch Ngọc Đường lại chỉ mình và Giao Giao. “Hậu duệ, nhân khẩu suy tàn.”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường chọc cười, quay đầu lại thì thấy trước cửa thư phòng, Tiểu Tứ Tử đang vẫy tay với họ. “Miêu Miêu, Bạch Bạch, mau đến xem nha, thiệt nhiều thiệt nhiều... thiệt nhiều sách luôn!”

Bạch Ngọc Đường mang theo Triển Chiêu đi vào thư phòng của Công Tôn Mỗ.

Cái gọi là núi sách, biển sách, xem như Triển Chiêu đã biết được, thư phòng của Công Tôn Mỗ lớn đến mức không thể hình dung, giá sách có ở khắp trong phòng nhưng căn bản là không thể chứa hết được, từng chồng từng chồng sách chất đống, sách chiếm trọn mấy chục gian nhà không có một khe hở, ngay cả cửa sổ còn mở không nổi.

“Số lượng sách thật đáng sợ!” Triển Chiêu vừa nói vừa tiện tay cầm mấy quyển lật xem, phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu được chữ viết trong đó. “Sách này là từ đâu viết ra vậy?”

Công Tôn Mỗ đang ở trong sân pha trà, mang trà bánh ra tiếp đón Tiểu Tứ Tử, vừa mời Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở lại dùng bữa.

Triển Chiêu đi đến bên cạnh bàn nhìn thoáng qua trà bánh, âm thầm gật đầu —— thói quen ăn uống quả thật rất giống một lão đầu nhi.

Công Tôn Mỗ hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu làm gì mà phải đi một chuyến ngàn dặm xa xôi, hai người liền kể lại việc họ muốn điều tra về Tông Tổ.

Họ kể hết những gì mà Hồng Tề Thiên đã tra được về Tông Tổ cho Công Tôn Mỗ nghe, lão gia tử phá ra cười chỉ thiếu chút là lăn lộn trên đất, khoát tay nói với họ. “Sai rồi sai rồi! Truyền thuyết đúng là đã bị đồn sai cả vạn dặm!”

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu. “Vậy truyền thuyết thật sự là như thế nào?”

...

Lúc dùng bữa tối, Công Tôn Mỗ kể lại cho hai người nghe truyền thuyết thật sự về Tông Tổ.

Sau khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe hết thì đồng loạt hỏi một câu —— truyền thuyết đó là thật sao?

“Ừm ~.” Công Tôn Mỗ vừa lật quýt cho Tiểu Tứ Tử vừa chậm rãi đáp. “Hai người có nghe gì về thuật luyện đan không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, từ đời Hoàng đế đầu tiên thì đã dùng thuật luyện đan để chế tạo tiên dược trẻ mãi không già.

“Thuật luyện đan ở tiền triều có thể nói là phát triển rất phồn thịnh.” Công Tôn Mỗ lật quýt cho Tiểu Tứ Tử xong thì lại lật tiếp cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vừa tán gẫu mà kể lại cho hai người. “Trước kia phàm là Đạo quán thì đều có lò luyện đan, bây giờ cơ bản chúng đều được tái sử dụng làm lư hương.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tại phái Thiên Sơn cũng có rất nhiều lư hương lớn, thật ra đều là lò luyện đan mà tiền triều sử dụng.

Công Tôn Mỗ bỗng tỏ ra hứng thú mà nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, hỏi. “Hai người nói thử xem những vị Hoàng đế kia vì sao lại muốn luyện ra tiên đan trường sinh bất lão?”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều khó hiểu trước câu hỏi này, nhủ thầm —— luyện tiên đan trường sinh bất lão thì tất nhiên là vì muốn trường sinh bất lão chứ còn để làm gì nữa?!

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu lên hỏi Công Tôn Mỗ. “Vì muốn trường sinh bất lão phải không ạ?”

“Ha ha.” Lão gia tử bắt chéo chân, tư thế đặc biệt giống Công Tôn, cầm chén trà lên. “Là vì có người khiêu khích.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt —— khiêu khích?

“Cũng giống như những kẻ phá của thì đều là do có người khích cho hấn đánh cướp, có tiền thì có kẻ khích người tiêu xài, không có tiền thì có kẻ khích người đi mượn, khi bản thân người có hết tất cả mọi thứ, không thiếu bất kỳ thứ gì thì lại có kẻ khích người đã già.” Lão đầu nhi lại nhấp một ngụm trà. “Con người cái gì có thể không sợ chứ rất sợ già, già rồi sẽ chết, những kẻ có quyền thế càng sợ già, càng sợ già càng dễ dàng hại chết người.”

Triển Chiêu vươn tay gãi mũi, dùng ánh mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng muốn cười, kiểu nói chuyện của Công Tôn Mỗ quả thật quá giống Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử ôm cái chén nhìn Công Tôn Mỗ đánh giá một lúc, sau đó lại cúi xuống uống trà, dường như đã giám định xong, bảo bồi gặt đầu than thở một câu. “Tám phần mười là bà con thân thích!”

Công Tôn Mỗ ôm Tiểu Tứ Tử cười vui vẻ.

Triển Chiêu chống cằm nói với Bạch Ngọc Đường. “Điểm khác biệt duy nhất chính là tính tình của vị này thoải mái hơn Công Tôn!”

“Đại khái là vì Công Tôn còn ít tuổi.” Bạch Ngọc Đường uống trà. “Bây giờ da mặt còn mỏng, đợi sống đến trăm tuổi da mặt dày hơn thì phỏng chừng tính cách cũng sẽ trở nên như vậy!”

“A ha ha ha...”

Công Tôn Mỗ nghe được, vỗ bàn khen Bạch Ngọc Đường khéo miệng.

Triển Chiêu ngồi dịch lại gần Công Tôn Mỗ, hỏi thăm, “Lão gia tử.”

“Hửm?” Công Tôn Mỗ chống cằm nhìn Triển Chiêu.

“Người có biết Yêu Vương không?” Triển Chiêu hỏi, vừa quan sát sắc mặt của Công Tôn Mỗ. Dù ít dù nhiều thì Yêu Vương cũng là từ cấm với hầu hết mọi người, Triển Chiêu là một người tốt, nếu lão đầu nhi không có gì bất mãn thì hẳn là có thể hỏi thăm một chút, còn nếu lão đầu nhi không vui thì hẳn sẽ không hỏi nữa.

Vẻ mặt của Công Tôn Mỗ vẫn cợt nhả y như cũ, gật đầu. “Đương nhiên là biết!”

“Có thân thiết lắm không ạ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ây...” Công Tôn Mỗ chống quai hàm suy nghĩ một lát rồi mới đáp. “Trước kia thường xuyên cãi nhau lắm nên hai tiểu hài nhi nhà hân luôn không ưa ta.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sững sốt —— tiểu hài nhi... ý là tuổi của Công Tôn Mỗ còn lớn hơn cả Thiên Tôn lẫn Ân Hậu sao? Sao đầu năm nay tuổi càng cao thì vẻ ngoài lại càng trẻ thế?

“Lão gia tử thọ bao nhiêu rồi ạ?” Triển Chiêu thử thăm dò.

Lão nhân bật cười, vươn tay chọc trán Triển Chiêu. “Tiểu tử nhà người thông minh lanh lợi y như mèo, nhưng cái gì cũng tò mò muốn tìm hiểu đến cùng. Ta không phải là lão yêu nghìn năm gì đâu, vì năm đó Yêu Vương nợ ta một nhân tình nên mới giúp ta được ở lại nơi này, đừng hỏi nhiều nữa, tránh cho thể nhân lại tìm đường chết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất thức thời mà không hỏi nữa, phỏng chừng là có liên hệ với Vạn Chú Cung năm đó, quả thật là không nên hỏi nhiều.

“Vậy người có biết Ác Đế Thành không?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn Mỗ nghiêng đầu. “Là cái gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại có chút ngoài ý muốn.

“Ngoại công không nhắc đến với người sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn Mỗ tỏ ra phiến muộn. “Gần đây Thiên Hàn rất bận rộn, ta nói tại sao hân lại nhanh chóng chạy đến Hắc Phong Thành như vậy, thì ra

là gặp rắc rối!”

Trời muộn dần, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở trong thư phòng của Công Tôn Mỗ kể lại cho ông nghe đại khái về Ác Đế Thành và một số chuyện xảy ra gần đây.

Sau khi Công Tôn Mỗ nghe xong bèn hỏi. “Vậy dấu hiệu của Ác Đế Thành trông như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy một cây bút trên bàn vẽ một cái cho Công Tôn Mỗ xem.

Lão nhân đi qua vừa nhìn thấy thì hơi cười cười, đứng lên bắt đầu lục lại.

Tiểu Tứ Tử vừa giúp ông xếp sách vừa hỏi. “Thái thái gia đang tìm gì vậy ạ?”

“Thái thái gia đang tìm sách. Ác Đế Thành này nghe khá thú vị, có lẽ ở chỗ của ta có thể tra ra được manh mối của chúng.” Nói xong, Công Tôn Mỗ rút ra được một quyển trục giữa núi sách, quơ quơ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. “Tìm được rồi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 102: Bí Mật Gia Tộc

Công Tôn Mỗ tìm được quyển trục thì liền ném cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hai người mỗi người cầm lấy một đầu kéo quyển trục ra xem thử.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đồng sách, ngẩng đầu đọc nội dung trong quyển trục...

Quyển trục rất dài, bên trên có vẽ người, tổng cộng là mười ba người và nét vẽ rất sắc sảo. Mười ba người này bao gồm năm nữ tám nam, đều mặc y phục màu đen và dùng khăn đen che mặt, kiểu tóc thì khác nhau nhưng trên cánh tay trái của mỗi người đều có một bao cổ tay bằng hắc kim, trên đó có một hoa văn nhện nhện màu đỏ sậm —— đúng là dấu hiệu của Ác Đế.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ nhìn lại hai người họ, tựa vào núi sách mỉm cười với cả hai, “Sát thủ.”

“Có danh tiếng gì không?” Triển Chiêu hỏi, “Con không nhớ có tổ chức sát thủ nào có mười ba người.”

“Ha ha.” Công Tôn Mỗ bật cười chọc vào trán Triển Chiêu. “Người tốt như ngươi mà có thể sống thoải mái vui vẻ ở Khai Phong, Triệu Trinh quả thật là một vị Hoàng đế tốt!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu —— sao tự nhiên lại kéo đến chỗ Triệu Trinh rồi?

“Mười ba sát thủ này đều là những sát thủ do triều đình huấn luyện.” Nụ cười trên mặt Công Tôn Mỗ biến mất. “Chúng là quái vật được Hoàng gia nuôi dưỡng.”

“Khó trách chưa từng nghe thấy, họ đều là những sát thủ bị xóa bỏ sự tồn tại phải không?” Bạch Ngọc Đường nhìn lại bức họa trên quyền trục. “Nguồn gốc của Ác Đế Thành này là từ mười ba người này sao?”

“Tức là mục đích chính là khôi phục tiền triều ạ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha.” Công Tôn Mỗ vươn tay bế Tiểu Tứ Tử đang ngủ gà ngủ gật ôm lại lắc ru, vừa không nhanh không chậm mà đáp. “Biết một con quái vật được sinh ra như thế nào không?”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều mờ mịt.

Công Tôn Mỗ thấy Tiểu Tứ Tử đã ngủ say nên không lắc nữa, dựa vào núi sách để cho bảo bối dựa vào trước ngực mình, tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho bé. “Để nuôi dưỡng ra được một cao thủ rất khó, trong một trăm tiểu hài nhi chưa chắc có được một đứa có thiên phú kinh người. Khi còn bé được dạy dỗ như nhau, lớn lên có được đứa nào ra hồn hay không thì ai mà biết được. Muốn bồi dưỡng ra được nhân tài như các người thì phải bỏ ra bao nhiêu công sức, các người chắc biết chứ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, quả thật là rất có lý.

Công Tôn Mỗ nhìn Tiểu Tứ Tử say ngủ trong lòng mình, nụ cười dần dần trở lại trên môi. “Bắt đầu từ khi hài tử còn nhỏ như thế này đã phải nuôi dạy nó, dạy cho nó biết đạo lý, dạy võ công, dạy học văn, còn phải dạy cho nó cả cách đối nhân xử thế. Đợi cho hài tử lớn hơn một chút, bắt

đầu bị thế tục nhuộm màu thì phải canh chừng nhắc nhở, tiêu phí mười mấy, hai mươi mấy năm trông chừng cho đến khi nó lớn lên, có một cuộc sống bình an... ngoại trừ thân nhân, còn có cả sư phụ, bằng hữu, đối thủ... đây chính là cách tạo nên một con người. Bất luận là sinh ra trong may mắn hay bất hạnh thì để một con người có thể trưởng thành đều không dễ dàng, để trở thành một con người bình thường đã khó rồi, có thể lớn lên mà còn trở nên nổi bật thì phải trả một cái giá lớn hơn, gian khổ hơn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Một người trả cái giá đắt như vậy là vì cái gì?” Công Tôn Mỗ cười lạnh, “Ai cũng chẳng muốn biến thành một quân cờ dùng một lần rồi bị vứt bỏ. Vấn đề là... bị dùng xong rồi vứt đi vẫn còn tốt, chỉ e ngay cả sự tồn tại cũng bị xóa sạch. Người trải qua nhiều gian khổ như vậy, kết quả lại giống như chưa từng tồn tại... Bất kỳ ai nếu gặp phải chuyện này đều sẽ biến thành quái vật!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn quyền trục kia, suy nghĩ một lúc rồi hỏi. “Những sát thủ này là những người bị Hoàng gia vứt bỏ sao?”

“Đội quân này chuyên phụ trách ám sát, đều là thân tín của Hoàng đế.” Công Tôn Mỗ hết năm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tứ Tử chơi đùa lại nhẹ nhàng ần ần đầu mũi của bé, nói tiếp. “Khi muốn trừ bỏ những kẻ phản nghịch thì dùng họ, khi muốn giết gà dọa khỉ thì lại tiếp tục dùng họ, tất cả những việc bẩn thỉu nhất đều giao cho họ làm, cuối cùng lại biến họ thành kẻ ác để tiêu diệt.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, thì ra là như thế.

“Đám người kia vốn là cô nhi, trong số mười ba người đó có một kẻ được xem như là đại ca, họ Chu, bởi vì rất giỏi về chiến thuật cũng như tính cách độc ác mà được gọi là Ác Chu. Mười ma người này cũng được gọi là nhóm Ác Chu, không có nhiều người biết về sự tồn tại của nhóm Ác Chu

này. Cuối cùng Ác Chu bị xử cực hình, theo ta được biết thì mười ba người này đều chết hết... hơn nữa đều chết rất thảm. Suốt cuộc đời của họ từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi đều vô cùng bi thảm như vậy.”

Triển Chiêu nhìn kỹ dấu ấn trên cánh tay những người đó. “Hình xăm của Ác Đế Thành cũng đều ở trên cánh tay trái, đây chắc hẳn không phải là trùng hợp.”

“Có lẽ còn xảy ra việc gì đó mà không ai biết, từ Ác Chu cho đến Ác Đế, hẳn là có lý do gì đó.” Bạch Ngọc Đường hỏi. “Vì sao Ác Đế Thành lại chiếm cố thổ của Ứng Vương triều? Mục đích của chúng là gì? Tranh đoạt thiên hạ hay là vì muốn báo thù cho nhóm Ác Chu năm đó từng bị phản bội, bị vứt bỏ và xóa sạch sự tồn tại?”

“Nếu nói là báo thù... có phải đã tìm sai đối tượng rồi không?” Triển Chiêu đặt nghi vấn. “Với quy mô hiện tại của Ác Đế Thành... dường như không đơn giản như vậy.”

Hai người nói xong thì đều nhìn Công Tôn Mỗ.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn Mỗ bóp mũi hai cái liền tỉnh, dụi dụi đầu về phía trước, thay đổi tư thế thoải mái hơn, ôm cổ lão nhân ngủ tiếp, trong lúc ngủ còn mơ mơ màng màng nói mớ. “Phụ thân không được khi dễ Cừu Cừu!”

Đáy mắt Công Tôn Mỗ hiện lên ý cười ôn nhu, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Tứ Tử, thấp giọng lầm bầm. “Quả nhiên bỏ đi miệng lưỡi sắc bén thì đáng yêu biết bao nhiêu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy thì không hiểu ra sao.

Công Tôn Mỗ ngẩng đầu hỏi, “Con rồng của hai người có thể chở thêm được một người nữa không? Ta không nặng lắm đâu!”

Triển Chiêu kinh ngạc. “Tiền bối muốn đi cùng chúng con đến Hắc Phong Thành à?”

“Ừ, Tông Tổ kia khá là thú vị, không chừng ta có thể giúp một tay. Dù sao thì mọi việc cũng chỉ vừa mới bắt đầu, sau này phỏng chừng các người vẫn còn cần đến ta giúp đỡ.” Lão gia tử mỉm cười. “Hơn nữa đã mấy năm rồi ta không ra ngoài, ta muốn đến Tây Vực ngao du, thuận tiện còn gặp cả đứa tôn nhi ngoan của ta nữa.”

(*)Tôn nhi: cháu trai

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tỏ ra không tin tưởng mà nhìn Công Tôn Mỗ. “Công Tôn không phải là tăng tôn nhi của người sao?”

(*) Tăng tôn nhi: cháu trai

Tiểu Tứ Tử đột nhiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng mà than thở một câu, “Quả nhiên là người thân, phụ thân cũng không biết tính vai vế trong gia tộc đâu!”

Công Tôn Mỗ vươn tay vỗ hông Tiểu Tứ Tử, “Đừng có học theo cái kiểu mồm mép của tên hồ ly kia!”

Có vị Công Tôn Mỗ không gì không biết vạn sự thông này đi cùng đương nhiên là rất tốt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ lên đường về Hắc Phong Thành.

...

Đêm khuya, trong Hắc Phong Thành.

Triệu Phổ đang ngồi trước bàn Chủ soái xem một tấm bản đồ, Công Tôn ôm một trái dưa từ ngoài bước vào.

Nếu người cho rằng Chủ soái của Triệu gia quân phải ngồi nghiêm chỉnh làm việc trước bàn Chủ soái thì sai rồi, Công Tôn vừa mới bước vào quân trường liếc mắt nhìn một cái liền làm vẻ mặt ghét bỏ —— vị Kim Ẩn Đại Nguyên Soái lúc này đang mặc một bộ đồ ngủ màu đen, lưng tựa vào ghế, hai chân trần vắt chéo gác lên trên bàn.

Công Tôn nghiêng đầu nhìn thoáng qua chân ghế, Triệu Phổ không hổ danh là có công phu, chiếc ghế bốn chân chỉ có một chân là chấm đất.

Triệu Phổ nhướng mắt lên, nhìn thấy Công Tôn ôm một quả dưa hấu đứng trước mặt, liền hỏi. “Ăn dưa à?”

Công Tôn đặt quả dưa hấu lên trên bàn Chủ soái, vươn tay muốn lấy Tân Đình Hầu của Triệu Phổ đến bổ dưa.

Thiếu chút nữa là Triệu Phổ bị Công Tôn chọc cho cười lăn lộn. “Người đừng chém nát bàn Chủ soái của ta chứ!”

Nói xong, Cửu vương gia giơ tay vỗ nhẹ lên quả dưa, quả dưa hấu vỡ ra... đều đặn thành tám cánh.

Công Tôn cầm một miếng dưa lên, thầm khen công phu bổ dưa của Triệu Phổ quả thật là hạng nhất!

Cửu vương gia lại tựa lưng vào ghế như cũ, phẩy tay... một miếng dưa hấu bay vọt vào tay hắn.

Vương gia ăn dưa không nhả hạt một cách từ từ mà gặm dưa rào rào rồi há miệng ra phun hạt như mưa, chẳng khác nào một đũa nhỏ vậy.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ như thế thì rất ngứa mắt, nhắc chân đạp thẳng vào cái chân ghế duy nhất đang chạm đất...

Sau khi đá xong, Công Tôn lập tức rút dưa ôm chân nhảy dựng.

Triệu Phổ bị Công Tôn chọc cho cười ha ha.

Công Tôn tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống.

Triệu Phổ hỏi hần, “Sao trẻ thế này còn chưa đi ngủ?”

Công Tôn buồn bực, hần cũng muốn ngủ nhưng không có Tiểu Tứ Tử bên cạnh nên hần cứ luôn cảm thấy thiếu thiếu, bởi vậy không thể ngủ yên được.

Triệu Phổ biết Công Tôn nhớ con, liền hỏi, “Đúng rồi, mấy vị lão gia tử đều nói người giống ai đó, có phải là thân thích của người không?”

Công Tôn nhún vai, “Ai mà biết, chắc là không có đâu, phụ thân của ta và gia gia đều mất sớm, trong nhà tuy vẫn còn huynh đệ nhưng ta đã rời khỏi nhà từ rất sớm nên quan hệ không thân thiết lắm.”

“Nhà của người ngoại trừ người ra thì có còn thần y nào khác không?” Triệu Phổ tò mò, đột nhiên muốn biết chuyện của Công Tôn.

Công Tôn lắc đầu, “Không có, tuy rằng mọi người đều là người đọc sách nhưng đều chọn việc khác, bọn họ đều phải kế thừa gia nghiệp.”

Triệu Phổ lại thêm tò mò, “Đều là huynh đệ, người không kế thừa gia nghiệp sao?”

“Không, ta ở cách nhà chính rất xa, trong một biệt viện nhỏ gần bên hồ, bất quá ta và Tiểu Tứ Tử ở như vậy là đủ rồi.” Công Tôn thản nhiên nói.

“Nhà của người không phải là gia tộc giàu có sao? Vì sao chỉ cho người một gian biệt viện nhỏ?” Triệu Phổ ngạc nhiên. “Đừng nói là người cũng đối đầu với lão cha nhà mình giống như ta đấy?”

“Không đến mức đó!” Công Tôn lắc đầu. “Nhưng quả thật là phụ thân của ta không yêu thương ta, ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn mặt ta. Trong trí nhớ của ta tổng cộng không nói với ông ấy được bao nhiêu câu.”

“Vì sao?” Triệu Phổ không hiểu, “Lão cha của ngươi là kẻ luyện võ sao?”

Công Tôn híp mắt trừng hăn, “Phụ thân của ta là lang trung, nhiều thế hệ trong gia tộc ta đều theo nghề y, tuy không phải là thần y gì.”

“A...” Cửu vương gia chợt kêu to, “Hay là phụ thân của ngươi ghen tị người có tài hoa hơn ông?”

Công Tôn không nói gì mà nhìn hăn.

“Không lý nào!” Cửu vương gia nghĩ mãi không ra, “Người muốn ngoại hình có ngoại hình, cần tài năng có tài năng, thứ ngốc trên đời này không phải đều sùng bái người sao? Sao phụ thân của ngươi lại không yêu thương người mà lại yêu thương huynh đệ người? Ông ta ở đâu? Để ta giúp người chém ông!”

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cho bật cười. “Phụ thân của ta đã mất rồi không thể nghe người mắng được đâu!”

Cửu vương gia càng lúc càng khó hiểu, “Thế nương ngươi lẫn gia gia, nãi nãi, ngoại công, ngoại mẫu đâu?”

“Nương ta mất còn sớm hơn, ta cũng chưa từng gặp qua gia gia.” Công Tôn nói đến đây thì dường như nhớ ra chuyện gì không vui, bĩu môi không nói nữa.

Triệu Phổ cẩn thận nhìn hăn, “Sao vậy? Có người khi dễ người? Ta thay người...”

Công Tôn đạp hấn một cước, “Người nghĩ ta là con của chân mềm à? Kẻ nào có thể khi dễ được ta?”

“Vậy sao vẻ mặt của người lại không vui?”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, thấp giọng nói thầm một câu, “Nhà của ta có một quy củ.”

Triệu Phổ nhướng mày, ý bảo Công Tôn tiếp tục nói.

“Ta không được phép viếng mộ của gia gia ta.” Khi Công Tôn nói ra những lời này có cảm giác như rất ảm ức.

Triệu Phổ sừng sốt, nhíu mày, “Không cho người đi viếng mộ là đạo lý gì? Những người khác vẫn đi được phải không?”

“Đúng vậy.” Công Tôn nói đến đây cũng tỏ ra bất mãn. “Mỗi lần đến Tiết Thanh Minh thì rất xấu hổ, cảm giác như ta là thứ nhột về vậy. Không ai cho ta đến mộ phần tổ tiên trong nhà! Ngay cả phần mộ tổ tiên nhà Công Tôn ở đâu ta còn không biết, không ai nói cho ta cả!”

Triệu Phổ hít một hơi khí lạnh, giống như sắp xách Tân Đình Hầu chạy tới phủ Thiệu Hưng để tìm người nhà Công Tôn tranh luận.

Công Tôn phẩy tay với Triệu Phổ, ý bảo mình đã không còn quan tâm nữa.

“Người không giận sao?” Triệu Phổ hỏi. “Sao không hỏi thử? Không chừng người thật sự không phải là ruột thịt với họ thì sao?”

“Thật sự là ruột thịt, ngoại hình của ta và huynh đệ của ta cũng như phụ thân của ta đều rất giống nhau, đừng giỡn!” Công Tôn nói. “Bất quá ta cảm thấy... dường như họ không hằn ghét ta thật!”

“Có ý gì?” Triệu Phổ không hiểu.

“Khi phụ thân qua đời, không ai cho ta biết để ta có thể đến chăm sóc người trước lúc lâm chung.” Công Tôn thần nhiên nói, “Sau khi ta biết thì giận không đi đưa tang, nhủ thầm các người không coi ta là người của nhà Công Tôn thì ta không cần phải đi, có gì lớn đâu, coi như mình là hàng nhật về đi! Nhưng sau khi tang sự lo liệu xong vẫn không ai đến gọi ta, ta cảm thấy rất kỳ lạ bèn chạy đến... ai ngờ lại bị đuổi ra, nhà chính đóng cửa lo liệu tang sự, nghe nói là nguyện vọng của phụ thân ta, mọi thứ đều được giản lược, xin miễn phúng viếng. Một gia tộc lớn như vậy mà tang lễ lại làm nhỏ bé qua loa không ra thể thống gì, vì thế đại ca của ta đã bị hàng xóm láng giềng chỉ trích bao nhiêu năm.”

Triệu Phổ cảm thấy rất kỳ quái. “Ta và lão cha ta không hợp nhau như vậy mà còn tham gia lễ tang của ông ta, đừng nói phụ thân của người là giang dương đại đạo mai danh ẩn tích gì đó chứ?”

“Cuối cùng lòng ta nguội lạnh.” Công Tôn thở dài, “Bất quá một năm sau ngày phụ thân qua đời, có một ngày đột nhiên phụ thân đến tìm ta.”

Triệu Phổ nheo mắt, “Người không lấy than ném đuổi hẳn ra ngoài à?”

Công Tôn liếc Triệu Phổ, ý là —— người có muốn nghe nữa không? Đừng cắt ngang!

Triệu Phổ lập tức đem những lời định nói nuốt ngược trở về nghe tiếp.

“Đại ca nói vốn là huynh ấy không được phép nói chuyện này. Phụ thân bắt đại ca đến chết cũng không được nói, còn ép huynh ấy phải thề. Nhưng đại ca sợ trong lòng của ta có khúc mắc nên nhịn không được mới đến nói cho ta biết.” Công Tôn nói. “Đại ca nói với ta, người trong nhà không phải muốn xa lánh ta, càng không phải phụ thân không yêu thương ta, ông ấy đối xử với ta như vậy là có lý do. Đại ca nói thật ra cha rất quan tâm đến ta nhưng bất đắc dĩ lắm mới phải bất hòa với ta, nguyên nhân cụ thể là bí mật của gia tộc, quan hệ đến an nguy của ta nên đại ca không thể

nói. Đại ca chỉ cầu xin ta không nên thù hận cũng đừng đau lòng, chỉ cần nhớ phụ thân làm như vậy là vì bất đắc dĩ, là vì muốn tốt cho ta là được!”

Triệu Phổ gật đầu, “Thì ra là thế... ta đã nói tại sao lại kỳ lạ như vậy. Thế sau khi người nghe hết rồi thì cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa?”

Công Tôn nhún vai, “Quả thật sau khi ta nghe xong những lời này thì thoải mái hơn không ít, hơn nữa đại ca hoàn toàn không có lý do gạt ta, chẳng có chỗ nào có lợi cho huynh ấy cả.”

“Vậy người không tìm hiểu xem rốt cuộc là bí mật gia tộc gì sao?” Triệu Phổ hỏi. “Không hiểu kỳ à?”

Công Tôn nhìn trời. “Ai rảnh chứ? Lúc đó mới ôm Tiểu Tứ Tử về, bản thân thì chưa đến hai mươi. Người có biết một đại nam nhân một mình nuôi hài tử khó khăn đến thế nào không? Cũng may khi còn bé Tiểu Tứ Tử rất ngoan nên ta mới có thời gian vừa chăm sóc nhi tử vừa nghiên cứu y thuật. Ai thèm quan tâm bí mật gia tộc gì chứ, tự kiểm thêm việc!”

Triệu Phổ mỉm cười nhìn Công Tôn, gật đầu.

“Làm gì đấy?” Công Tôn nhìn hắn.

Triệu Phổ cười nói, “Đừng coi người là một thư sinh, cánh tay gầy như chiếc đũa nhưng tính tình đúng là hào sảng! Đại gia ta vừa ý chính là điểm này!”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ cười, tranh thủ cơ hội đột nhiên đẩy lưng ghế...

“Rầm” một tiếng, Triệu Phổ ngã từ trên ghế xuống, quỳ mọp dưới đất rống lên. “Người dám đánh lén ta!”

Công Tôn thấy ra tay thành công, cực kỳ vui sướng, sợ Triệu Phổ trả thù, vội cầm miếng dưa hấu bỏ chạy.

Cửu vương gia từ trên mặt đất bò dậy.

Bên ngoài quân trường, Hạ Nhất Hàng đứng hóng gió lạnh đã lâu lúc này mới chậm rãi đi vào, nhìn chăm chăm vào Triệu Phổ đang đứng dậy, lắc đầu “chật chịt” hai tiếng, “Người đúng là khó lường nhỉ?!”

Triệu Phổ phủ bụi trên áo, làm như nghe không hiểu. “Gì?”

“Công phu ngồi một chân ghế này của người đã bị chúng tướng trong quân doanh đánh lén bao nhiêu lần nhưng có ai thành công đâu? Ngay cả ta cũng không có cách nào làm người ngã xuống được. Thế mà hôm nay Công Tôn chỉ đẩy nhẹ có một cái mà có thể làm người ngã sấp mặt sao?” Hạ Nhất Hàng cầm lấy một miếng dưa trên bàn mà cắn. “Người cũng chẳng khác mấy với Chu U Vương phong hỏa hí chư hầu(*) năm đó, cũng may mà người không phải là Hoàng đế chứ nếu không chắc chắn là một tên hôn quân!”

(*)Diễn tích Chu U Vương vì đổi lại một nụ cười của nàng Bao Tự mà đốt lửa giả vờ vương đô bị thất thủ để đùa giỡn với các chư hầu, để rồi cuối cùng khi vương đô bị xâm chiếm thật thì đốt lửa cầu cứu không ai tin nên mất nước. Chính vì vậy mà Bao Tự sau này được lưu truyền là “Hong nhan họa thủy”

Triệu Phổ cười hì hì trưng ra vẻ “mặt dày vô sỉ”, vung tay áo nghênh ngang đi ra ngoài. “Đại gia ta cam tâm tình nguyện để đập mặt xuống đất, sao nào?!”

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ lắc đầu, muốn thu dọn bàn Chủ soái, liếc mắt một cái liền thấy tám bản đồ mà Triệu Phổ vừa xem.

Hạ Phó soái cầm tấm bản đồ lên xem xét, có chút khó hiểu —— sao Triệu Phổ lại xem tấm bản đồ này?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 103: Chí Hữu

Sáng sớm hai ngày sau, mọi người mới vừa rời giường đã nghe thấy tiếng kêu quen thuộc từ xa truyền đến.

Công Tôn đang rửa mặt lập tức vứt khăn lau ra cổng quân doanh thì thấy Yêu Yêu đang bay gần đến quân doanh.

Công Tôn liếc mắt một cái đã thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trong lòng Triển Chiêu thì rất tức giận —— đây là lần đầu tiên Tiểu Tứ Tử dám bỏ nhà trốn đi, nhất định phải đem khí thế ra để hù dọa nó! Ít nhất phải hét mông ba cái!

Yêu Yêu đáp xuống trước mặt Công Tôn, Tiểu Tứ Tử rất thuần thực trượt theo cánh Yêu Yêu xuống đất, không đợi Công Tôn trưng ra nét mặt nghiêm túc để quở trách thì bảo bối đáng yêu liền vui mừng nhào đến kêu to, “Phụ thân!”

Công Tôn lập tức bại trận, ngồi xổm xuống vươn hai tay ra đỡ Tiểu Tứ Tử, “Nhi tử!”

Mấy ngày rồi Tiểu Tứ Tử không được gặp cha của bé tất nhiên nhớ muốn chết, ôm Công Tôn cọ cọ.

“Cận Nhi!”

Tiểu Lương Tử cũng vội vã lao ra từ trong quân trường!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xuống khỏi lưng Yêu Yêu, còn đỡ một thư sinh xuống.

Lúc này Thiên Tôn và Ân Hậu mới từ từ đi ra, Thiên Tôn đang cầu nhàu, “Mới sáng sớm mà đã ồn ào cái gì vậy...”

Nói còn chưa dứt lời, lão gia tử vừa ngẩng đầu liền ngây người.

Công Tôn Mỗ bên kia cũng nhìn thấy Thiên Tôn và Ân Hậu, trên mặt liền xuất hiện một nụ cười xấu xa, “Ai nha... đây không phải là nhóm Tương Du sao?! Tình cảm vẫn tốt thế?”

Thiên Tôn sững sốt một chốc liền nhảy dựng lên. “Xuất hiện rồi! Yêu nghiệt...”

Thiên Tôn xoay người bỏ chạy, Ân Hậu liền giơ tay ra tóm lấy cổ áo Thiên Tôn. “Bình tĩnh!”

Thiên Tôn chỉ Công Tôn Mỗ, “Nếu không đi ta sợ nhịn không được mà đánh hấn!”

Ân Hậu hết biết nói gì, “Hấn không biết võ công!”

Thiên Tôn tức đến nghiến răng.

Công Tôn Mỗ lắc đầu cười hì hì với Thiên Tôn và Ân Hậu, “Ai nha, hai người vẫn gốc thế cơ à?!”

Thiên Tôn quay đầu lại trừng Ân Hậu, trên trán Ân Hậu cũng nổi đầy gân xanh... nhưng nói gì thì nói, hai vị võ lâm chí tôn này có đến mấy trăm năm nội lực, không thể động thủ đánh một lão nhân đã hơn trăm tuổi mà lại còn tay không trói gà không chặt, nói ra còn mặt mũi nào nữa? Lại nói Công Tôn Mỗ làm sao mà chịu được một chương của hai vị này, vạn nhất đánh chết thì chẳng phải là mắc tội lạm sát người vô tội sao?

Bạch Ngọc Đường dường như đã quen với việc này, Triển Chiêu tò mò khều khều Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng hỏi. “Quan hệ kém vậy à?”

Bạch Ngọc Đường tỏ ra bất đắc dĩ, miệng lưỡi của Công Tôn Mỗ kia lợi hại quá, Thiên Tôn lại là người thật thà, hơn nữa không biết vì sao mà Công Tôn Mỗ lại đặc biệt thích trêu tức Thiên Tôn, dường như là trước kia từng xảy ra chuyện gì đó, nhưng cũng không thể chỉ vì cãi nhau một chút mà làm thối Công Tôn Mỗ... vì vậy Thiên Tôn hoàn toàn không có cách nào đối phó được với Công Tôn Mỗ.

“Tiểu Tứ Tử.”

Triệu Phổ cũng đi ra.

Tiểu Tứ Tử lập tức nhào vào lòng Triệu Phổ.

Triệu Phổ ôm lấy bảo bối, quay sang nhìn thấy Công Tôn Mỗ thì liền lắp bắp kinh hãi —— vị này ai vậy? Khí chất tương tự với Công Tôn đến mấy phần!

Mọi người nhìn thấy Công Tôn Mỗ thì mới hiểu được ý của mấy vị lão nhân nói lúc trước về chuyện “thân thích” của Công Tôn. Vị này thật sự rất giống bà con thân thích với Công Tôn!

Công Tôn Mỗ nhìn quét qua mọi người một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Công Tôn, vui vẻ gọi một tiếng. “Tôn nhi ngoan!”

Mọi người giật mình hít một hơi vì kinh ngạc!

Triệu Phổ ngạc nhiên —— ai?

Công Tôn trợn mắt há hốc mồm nhìn Công Tôn Mỗ, trong lòng cũng khó hiểu —— Tôn nhi ngoan? Không lẽ người này là gia gia của hắn? Không đúng đâu! Gia gia của hắn đã mất sớm! Lại nói đâu ra có một vị gia gia trẻ như thế này? Đùa chắc?!

Công Tôn ngoắc ngón tay vẫy Tiểu Tứ Tử đang ôm cổ Triệu Phổ cọtới cọt lui, hỏi. “Tiểu Tứ Tử, ai vậy?”

Tiểu Tứ Tử đáp, “Thái thái gia ạ!”

Tất cả mọi người há hốc miệng, “Hả...”

Công Tôn tức giận giơ tay bóp vành tai tròn tròn của Tiểu Tứ Tử. “Con nhận cha nường nuôi cho mình còn chưa tính, sao còn dám nhận cả gia gia cho gia gia của con, đây là vai vế kiểu gì hả?”

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai Công Tôn.

Công Tôn sửng sốt, chỉ thấy nhi tử làm vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nghiêm túc nói với Công Tôn, “Ông ấy là Công Tôn Mỗ.”

Hai phụ tử nhìn nhau.

Nét mặt Công Tôn vẫn rất bình tĩnh hỏi, “Là Công Tôn Mỗ đó?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Là người đó!”

Công Tôn quay đầu lại không chút do dự gọi, “Thái gia!”

Công Tôn Mỗ cười hài lòng gật đầu.

...

Tất cả mọi người ở đây đều âm thầm gật đầu —— Công Tôn tiên sinh quả là một người rất thực tế...

Bất quá cái tên Công Tôn Mỗ này thì hầu như mọi người đều đã nghe qua, người này là Đệ nhất Đại tài tử thời Đường mạt, “học phú ngũ xa” cũng không đủ để hình dung sự bác học của ông, hơn nữa ông còn từng làm

tể tướng của Lý Biện, được người đời xưng tụng là Đường mặt Đệ nhất tướng! Sau đó vì một vị hảo hữu mà Công Tôn Mỗ và Lý Biện trở mặt với nhau, ở ngay giữa Đại điện Hoàng cung để lại nghìn chữ mắng hôn quân, quần thần và tất cả người trong thiên hạ, bỏ lại quan ấn đơn độc mà ra đi, từ đó về sau không rõ tung tích, thì ra là ngâm mình ở Băng Nguyên Đảo tại cực Bắc làm một con mọt sách!

(*) Học phú ngũ xa: dùng để ca ngợi người có học thức uyên bác, câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方，其书五车- Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.” Tương truyền Huệ Thi là một người có học vấn, sách của ông cần đến năm xe ngựa mới chở hết.

(Nguồn: Củ cải, ta gọi chàng dám trả lời không – Edit: Quy Bình Tê)

Tất cả mọi người đều biết đại danh của Công Tôn Mỗ, đọc qua thơ văn của ông, nghe qua những câu chuyện truyền kỳ, nhưng trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ có nhóm người Thiên Tôn, Ân Hậu mới biết, vị hảo hữu đã khiến cho Công Tôn Mỗ phản lại triều đình, từ quan lánh đời thậm chí căm ghét thế nhân chính là Ngân Yêu Vương!

Triệu Phổ nghe thấy Công Tôn nhận thái gia rất dứt khoát giòn giã thì lập tức đổi mặt, nhanh chóng gọi thái gia theo.

Chúng tướng Triệu gia quân đứng sau thiếu chút nữa thì phun máu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng một tâm thay cho Hoàng tộc Triệu gia hân.

Công Tôn đá Triệu Phổ, “Người đừng có nhận bậy!”

Triệu Phổ tỏ ra rất bất mãn, “Sao lại không được? Nhi tử của người là nhi tử của ta, thái gia của người chẳng phải cũng là thái gia của ta sao?!”

Công Tôn Mỗ bị chọc cho cười ha hả.

Công quân doanh rất náo nhiệt, trong quân doanh Yêu Trường Thiên và Lục Thiên Hàn cũng bị dẫn ra.

Lục Thiên Hàn thấy Công Tôn Mỗ thì rất giật mình, “Sao người lại tới đây?”

Công Tôn Mỗ mỉm cười, “Ừm, đi xem thử!”

Lục Thiên Hàn không hiểu mà nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên nhún vai, ông cũng chẳng quen thân lắm với Công Tôn Mỗ.

Hạ Nhất Hàng mời mọi người vào quân trường dùng điểm tâm, vừa ăn vừa nói.

Công Tôn Mỗ không nhanh không chậm đi phía trước, chen vào giữa Thiên Tôn và Ân Hậu.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều híp mắt nhìn Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ quay trái quay phải nhìn hai người họ, nở nụ cười, vươn hai tay vỗ nhẹ lên vai hai người.

Thiên Tôn và Ân Hậu đều xoay mặt nhìn sang chỗ khác, tỏ ra rất mất tự nhiên nhưng vẫn để Công Tôn Mỗ vỗ vai chứ không né tránh.

Triển Chiêu tò mò mà kéo tay áo Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, quan sát cách mà Công Tôn Mỗ ở chung với ngoại công hần và Thiên Tôn, khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, hần cũng không rõ lắm quan hệ cụ thể giữa bọn họ là như thế nào. Tuy mỗi lần sư phụ hần về Băng Nguyên Đảo gặp phải Công Tôn Mỗ đều gây âm ỉ nhưng rõ ràng là sư phụ không phải

thật lòng ghét Công Tôn Mỗ, nếu không thì đã không mang rượu ngon đến cho Công Tôn Mỗ uống.

Ngũ gia nhìn bóng lưng ba người đi phía trước, đột nhiên nhớ đến chuyện khi bé.

Khi đó hẳn cũng trạc tuổi Tiểu Tứ Tử, đi theo Thiên Tôn về Băng Nguyên Đảo mừng sinh thần cho Phong cô cô Lục Lăng Nhi của hẳn.

Ngày hôm đó bạch mai trên Băng Nguyên Đảo đều nở rộ, trời lại đổ tuyết, dưới một gốc bạch mai, Bạch Ngọc Đường gặp Công Tôn Mỗ tay cầm quyển sách, đang ngẩng mặt nhìn xa xa.

Không biết lão gia tử đang ngắm hoa mai hay là đang ngắm tuyết... Bạch Ngọc Đường năm đó tuổi còn nhỏ chỉ cảm nhận được ánh mắt xa xăm đó thật quen thuộc, khi tuyết rơi thì sự phụ của hẳn thỉnh thoảng cũng sẽ ngăn người nhìn vào khoảng không xa xôi, vẻ mặt đó, dường như là đang đợi một người.

Lúc ấy, tiểu Bạch Ngọc Đường đi đến kéo kéo vạt áo Công Tôn Mỗ mà hỏi. “Phu tử, người đang đợi ai sao?”

Công Tôn Mỗ cúi đầu nhìn chăm chăm tiểu Bạch Ngọc Đường, sau đó gật đầu, “Đúng vậy.”

“Chờ ai ạ?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Chờ một tên băng hữu đáng ghét!” Công Tôn Mỗ ngồi xổm xuống, tỏ ra bất đắc dĩ xoa đầu Bạch Ngọc Đường rồi hỏi, “Cháu có băng hữu không?”

Lúc ấy Bạch Ngọc Đường còn chưa kết nghĩa với bốn vị huynh trưởng ở Hâm Không Đảo, đi theo Thiên Tôn ngâm mình trên đỉnh Thiên Sơn khá

nhiều năm, bên cạnh không hề có một người bạn cùng tuổi nào, bèn lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn Mỗ, “Cảm giác có bằng hữu như thế nào ạ?”

Công Tôn Mỗ ngẫm nghĩ, đáp, “Thế giới bắt đầu trở nên có ý nghĩa hơn.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Lợi hại như vậy ạ? Thế người bằng hữu đáng ghét kia đâu?”

Công Tôn Mỗ liền bĩu môi, tức giận bất bình mắng, “Cái tên không có nghĩa khí dám bỏ mặc huynh đệ đi trước một bước, còn bắt ta giúp hắn chăm hài tử! Nhất là hai hài tử kia còn mạnh đến lên trời xuống đất! Bản thân ta thì ngay cả một chiếc đũa còn bẻ không nổi thì làm thế quái nào mà trông chừng được hai tên tổ tông kia chứ? Con bà nó! Chờ ta đi xuống đây nhất định sẽ tuyệt giao với hắn!”

Nhìn ba người đã đến trước quân trường phía trước, Bạch Ngọc Đường dường như đã nhận ra điều gì đó —— phải chờ đợi rồi mới tuyệt giao...

...

Vào quân trường.

Mọi người ngồi xuống ăn điểm tâm, Triển Chiêu bay một chặng đường dài nên đã sớm đói bụng, lấy quyền trực cất ở trong ngực ra đưa cho Triệu Phổ rồi lập tức cầm đầu ăn.

Bạch Ngọc Đường thay Triển Chiêu giải thích một chút chuyện về mười ba người của nhóm Ác Chu.

Mặc dù Triệu Phổ là người Hoàng tộc nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, hơn nữa ngay cả Triệu Trinh có thể cũng chưa từng nghe qua... Tổ chức Ác Chu kia quả thật giấu rất kín, không mấy ai biết được!

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn Mỗ, nhưng lúc này, lão gia tử đang tán gẫu với Công Tôn, hai người này nói chuyện quá ăn ý đến mức không ai chen vào được.

Đại khái Công Tôn Mỗ đã rất lâu không gặp được người có thể trò chuyện hợp ý với mình. Tuy tuổi tác của Công Tôn không lớn bằng ông nhưng danh bác học không phải chỉ là hư danh, cùng vị thái gia này quả thật mới gặp đã thân, chỉ hận gặp nhau quá trễ.

Triệu Phổ ngồi một bên tự dưng thấy lo lo, Tiểu Tứ Tử bèn gắp một cái bánh bao bỏ vào trong chén cho hẵn bảo. “Cửu Cửu, ăn cơm đi.”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử bưng bát sữa đậu nành sì sụp uống một hơi, nhắc nhở hẵn, “Thái thái gia đã hơn một trăm tuổi rồi!”

Triệu Phổ ngẫm lại thấy cũng đúng, mình cần gì phải lo lắng quá, bèn bưng bát cháo lên thành thật ăn hết.

Chẳng bao lâu sau toàn bộ thư sinh của trường Thái Học đều chạy đến, ai nấy đều muốn gặp mặt thần tượng, ngay cả Lâm Tiêu lão phu tử cũng chạy đến để xem thử vị đại tài tử trong truyền thuyết, vừa gặp liền giật mình... vị này bao nhiêu tuổi vậy?

...

Bữa điểm tâm vô cùng náo nhiệt kết thúc, mọi người tản đi, học bài thì học bài, lo quân vụ thì lo quân vụ.

Công Tôn Mỗ tuổi cao, cũng không có nội lực cao cường như nhóm Ân Hậu, chạy hai ngày đường đương nhiên phải mệt mỏi, Triệu Phổ đặc biệt cho dựng thêm một lều trại ngay bên cạnh lều của Công Tôn để cho lão gia tử nghỉ ngơi, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều đến chơi với ông.

Nói đến cũng khéo, khi lều trại đang được dựng lên thì Thiên Tôn rất “trùng hợp” mà đi ngang qua, nói một tiếng với mấy binh lính đang bày đồ đạc. “Cái mũi của lão đầu kia lợi hại lắm, trong phòng không được xông hương nếu không thì hẳn ta sẽ không chịu ở. Con một sách kia chỉ thích ngửi mùi sách thôi!”

Thiên Tôn mới vừa đi thì đến lượt Ân Hậu lại “vừa khéo” đi ngang qua, nói với nha hoàn đang trải chăn. “Lão đầu kia rất sợ lạnh, chăn phải dày, hơn nữa giường phải lớn, trên giường phải xếp nhiều sách.”

Đến khi Lục Thiên Hàn đi đến định dặn dò thì phát hiện ra tất cả mọi nha hoàn và tiểu tư đều biết hết những gì cần phải chú ý bởi Thiên Tôn và Ân Hậu “vừa khéo” lại “trùng hợp” đi ngang qua đến mấy lần.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có cả Công Tôn ở lại trong quân trướng của Triệu Phổ, tiếp tục thảo luận việc điều tra Tông Tổ.

“Ầm ỉ lâu như vậy...” Triệu Phổ cảm thấy khá khó khăn. “Rốt cục Tông Tổ kia là như thế nào? Không giống người tốt cho lắm!”

“Theo truyền thuyết thì quả thật khá là tà ma!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đồng ý.

Công Tôn thì lại không đồng ý. “Có thể nào là truyền thuyết đã truyền sai lệch không?”

“Truyền sai?” Ba người kia đều nhìn Công Tôn.

“Ta cảm thấy Tông Tổ kia giống như là người bị bệnh truyền nhiễm vậy.” Công Tôn nói. “Có không ít người bệnh thích máu đến điên cuồng thậm chí còn tấn công người khác, sắc mặt sau khi sinh bệnh còn tốt hơn trước kia rất nhiều... có một số người bệnh khi rơi vào tình trạng nguy kịch thì sắc mặt lại hồng hào, biết đâu sự thật chính là như vậy, sau này được ghi chép lại, người đời truyền xuống rồi dần dần bị sai lệch đi?”

Ba người kia đều gật đầu, nếu dùng lý trí suy nghĩ thì đích xác ý của Công Tôn hợp lý hơn, nếu không thì quả thật rất tà ma.

“Vậy có cần điều tra không?” Triển Chiêu hỏi.

“Vốn chỉ là truyền thuyết kể lại, không tra cũng được.” Triệu Phổ rất để ý đến chuyện này. “Nhưng quả thật có kẻ đang ở trong tối điều tra về Tông Tổ, và lại rất có thể là người của Ác Đế Thành.”

“Ác Đế Thành kia điều tra Tông Tổ vì lý do gì?” Triển Chiêu hỏi. “Vì tiền tài hay là vì máu của Tông Tổ trong truyền thuyết kia?”

Đang thảo luận thì Hạ Nhất Hàng đi từ ngoài vào, sau khi bước vào còn xoa lại hạ màn cửa xuống.

Triệu Phổ khẽ nhú mày —— lão Hạ có chuyện quan trọng?

Quả nhiên, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng dùng sắc mặt nghiêm túc mà nói, “Xảy ra chuyện rồi.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 104: Manh Mối

Từ vẻ mặt của Hạ Nhất Hàng thì rõ ràng là đã xảy ra chuyện không hay, cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại nhìn hắn.

Triệu Phổ hỏi. “Làm sao vậy?”

Hạ Nhất Hàng đi đến, nói. “Ta để Thiên Dực đi thăm dò về Tông Tổ, hắn phái người đi ra ngoài tra xét ba ngày, Tông Tổ chưa tra được gì mà lại vô tình phát hiện ra gần đây tại các châu thành phủ huyện xung quanh Hắc Phong Thành gia tăng các vụ án mất tích rất nhanh.”

“Án mất tích?” Triệu Phổ khó hiểu. “Những người bị mất tích có đặc điểm gì chung không?”

“Kiểu nào cũng có, già trẻ nam nữ, trong vòng một tháng mà số người mất tích đã vượt hơn trăm người rồi!” Hạ Nhất Hàng đáp.

“Con số này được bao nhiêu nha môn tính ra?” Triển Chiêu rất có kinh nghiệm về mặt này nên lập tức hỏi.

“Khoảng chừng bốn mươi nha môn địa phương xung quanh thống kê tổng cộng lại đã mất tích hơn một trăm người.” Hạ Nhất Hàng đáp.

Công Tôn tính nhẩm. “Nếu chia đều ra thì một tháng mỗi địa phương mất tích từ hai đến ba người... nhiều lắm sao?”

“Tính ra thì không nhiều lắm.” Triển Chiêu vuốt nhẹ cằm. “Kỳ lạ chính là... nhiều nơi lại đồng thời mất tích nhiều người như vậy, Hắc Phong

Thành có ai mất tích không?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu. “Không, những nơi gần Hắc Phong Thành nhất không hề mất ai cả, nhưng những nơi xa hơn một chút đều có.”

“Rõ ràng là cố ý!” Bạch Ngọc Đường gật đầu. “Nếu không phải đột nhiên lần này Hồng Tề Thiên muốn điều tra chuyện của Tông Tổ mà phái người ra ngoài thăm dò... không chừng đến giờ này vẫn chưa phát hiện ra.”

“Số người mất tích này quả thật rất là lạ.” Hạ Nhất Hàng rút một quyển tập. “Thiên Dực cho người đối chiếu lại hồ sơ các vụ án mỗi tháng, đúng như lời Triển Chiêu, có nơi tháng này có người mất tích thì tháng sau lại không có, có nơi tháng trước có tháng này lại không có, không hề trùng lặp với nhau. Mỗi nơi mỗi tháng mất tích hai ba người thì quả thật không được tính là nhiều, nhưng nếu tính tổng thì các vùng xung quanh Hắc Phong Thành đã mất tích hơn trăm người, như vậy là quá nhiều! Chuyện này một khi truyền ra thì rất dễ khiến cho lòng dân hoang mang.”

Triệu Phổ ngẫm nghĩ rồi hỏi Hạ Nhất Hàng. “Vùng Tây Vực thì sao?”

Hạ Nhất Hàng sửng sốt, “Ý người là nói Liêu và Tây Hạ à?”

Triệu Phổ gật đầu. “Ừ, người cho người đi hỏi thăm xem thử bên đó có đột nhiên gia tăng số vụ mất tích không?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, ra ngoài sai người đi kiểm tra.

Triệu Phổ nhượng mảy với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường —— việc này là sở trường của các người, chỉ bằng hai người đi thăm dò thử xem?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng dậy đi điều tra.

Công Tôn cũng hiếu kỳ, vì vậy đi theo.

Cả ba người ra ngoài quân doanh, mới đi được nửa đường thì đụng phải Lâm Dạ Hỏa đang tính dắt chó đi dạo, Hỏa Phượng Đường chủ nổi tiếng rảnh rỗi, vì vậy liền đi theo.

Khi mọi người gần ra khỏi quân doanh thì gặp Tần Duyệt và Hồng Tề Thiên, dường như hai vị phó tướng mới vừa bận rộn làm việc xong đang chuẩn bị ra ngoài tìm một chỗ dùng bữa, nghe mọi người báo đi đến các phủ huyện lân cận điều tra án mất tích, vì thế cũng theo cùng.

Trên đường cái ra cổng quân doanh thì họ lại đụng tiếp Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên mới vừa ăn cơm xong đang ra ngoài đi dạo, vì thế liền mang cả hai theo cùng.

Sau đó Tiểu Ngũ của Triển Chiêu và Cẩm nhà Lâm Dạ Hỏa cũng chạy theo, thế là đội ngũ lại dài thêm nữa.

Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước vừa đi vừa quay đầu lại nhìn một cái đuôi thật dài bám theo sau thì chỉ biết thở dài —— ở Khai Phong Phủ ra khỏi cổng thì cả một nhà già trẻ lớn bé đi theo, không ngờ đến Hắc Phong Thành vẫn y hệt như vậy.

Triển Chiêu xích lại gần bảo. “Chủ yếu là nhiều người rảnh rỗi quá!”

Ngũ gia vừa mới gật đầu thì chợt nghe thấy có tiếng ồn ào từ đâu truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu, phía trước là thư viện của Hắc Phong Thành, trước cửa có không ít người đang tụ tập gây ồn ào, hình như đang xảy ra tranh chấp gì đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thầm nói xem ra trường Thái Học luôn gặp chuyện không may không phải là vì phong thủy của trường có vấn đề mà vấn đề là từ mấy học sinh kia!

Còn nhóm người rảnh rồi phía sau thì lại cảm thấy —— bất luận chỗ nào của Khai Phong gặp chuyện không may không phải là vì Khai Phong có vấn đề mà vấn đề là từ thể chất hấp dẫn vụ án của Triển Chiêu tạo thành!

Mọi người đi đến trước cửa thư viện thì thấy mấy vị phu tử đang đứng trước cửa, một nhóm học sinh ở bên trong đang nhìn ra còn ngoài cửa thì có mấy người, vai đeo tay nải, dường như là từ xa đến, tất cả đang tranh cãi ầm ĩ.

Triển Chiêu cẩn thận lắng nghe, rất nhanh nắm được chuyện gì đã xảy ra —— thì ra thư viện có hai học sinh mất tích.

Bàng Dục và Bao Duyệt thấy nhóm người Triển Chiêu đang đứng ngoài cửa thì vội vàng chạy ra.

Bạch Ngọc Đường bèn hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”

“Có hai học trò của thư viện bị mất tích, người nhà đã đến đây tìm!” Bao Duyệt kể lại. “Vào kỳ nghỉ mấy hôm trước rõ ràng đã về nhà nhưng người nhà lại bảo là không thấy họ về, không chừng giữa đường đã xảy ra chuyện gì?”

Công Tôn hỏi thăm tên họ của mấy học sinh mất tích kia thì nhận ra là họ không có tên trong danh sách người mất tích mà Đồng Thiên Dực điều tra được.

Triển Chiêu cau mày, “Đúng rồi, một trăm người mất tích kia đều được người nhà đi báo quan. Số lượng báo quan đã cả trăm người, còn có những vụ không được trình báo cũng như những vụ mất tích không bị phát hiện ra... rất cuộc là có bao nhiêu người lận?”

Hắc Phong Thành không thể so với những nơi bình thường, trên đường chỉ cần hơi ầm ĩ là lập tức có quan binh xuất hiện ngay.

Âu Dương Thiếu Chinh đang ở ngay gần đấy nên mang người chạy đến, vừa nghe thấy là án mất tích liền giơ một ngón tay chỉ vào Triển Chiêu nói với thân nhân của những học sinh mất tích. “Quan sai của phủ Khai Phong đang ở đây!”

Gia trưởng của những học sinh kia đang nóng ruột nóng gan lập tức liền quay sang nhìn Triển Chiêu chăm chăm.

Triển Chiêu hỏi phụ tử của thư viện là những học sinh kia rời khỏi trường từ khi nào.

Thư viện quản lý rất chặt chẽ việc học sinh ra vào, căn cứ theo giấy tờ đăng ký thì họ đã rời khỏi trường từ ba ngày trước, vì họ ở cách Hắc Phong Thành không xa, nhiều lắm chỉ mất một ngày đường.

Triển Chiêu tìm huynh trưởng của hai hài tử kia dẫn đường đi theo tuyến đường họ trở về để tìm thử.

Bao Duyên cầm ít đồ của hai học sinh mất tích kia đến cho Tiểu Ngũ và Cầm ngửi để chúng tìm theo mùi.

Chỉ là Tiểu Ngũ và Cầm lại không được “chuyên nghiệp” lắm.

Cuối cùng Tần Duyệt đành phải về Tả doanh, mang theo mấy con chó săn chuyên dùng để tìm người mà Tả doanh nuôi đến.

Hơn mười con chó săn ngửi mùi rồi lập tức chạy đi... đúng là con đường mà hai học sinh kia về nhà.

Mọi người đi theo lũ chó khoảng chừng hai canh giờ, đến một con đường tương đối vắng vẻ, hai bên đều là rừng cây...

Mấy con chó săn kia và Tiểu Ngũ lẫn Cầm đều dừng lại trước rừng cây, nhìn vào trong rừng.

Tần Duyệt tiến lên vài bước đi đến bìa rừng ngồi xổm xuống quan sát dấu chân trên mặt đất.

Vị phó tướng này của Trâu Lương đặc biệt giỏi về truy tìm dấu chân, Tần Duyệt quan sát một lát thì cau mày đứng lên, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. “Hai người này tự mình chạy vào trong rừng, khi chạy tinh thần rất hoảng hốt.”

Triển Chiêu khó hiểu. “Chạy vào rừng chứ không phải chạy ra?”

Tần Duyệt gật đầu, “Hai người đó là hướng vào trong, hẳn là một người còn bị vấp ngã.”

“Có người đuổi theo họ sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tần Duyệt lắc đầu, “Không thấy dấu chân của ai khác!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau —— lẽ nào người đuổi theo hai học sinh nọ dùng khinh công?

Triển Chiêu ném cho Tần Duyệt ánh mắt ra hiệu, Tần Duyệt gật đầu mang chó săn vào trong rừng.

Những con chó săn đánh hơi tìm mùi của hai học sinh mất tích kia, trông chúng có vẻ nôn nóng bất an.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, hỏi Lâm Dạ Hỏa. “Lũ chó săn đó làm sao vậy?”

Lâm Dạ Hỏa nheo mắt. “Ừm... không ổn rồi.”

“Chó săn trong quân doanh của chúng ta chỉ có hai tác dụng trên chiến trường, tìm kiếm đồng đội lạc đường hoặc là tìm kiếm thi thể của tướng sĩ.” Tần Duyệt lắc đầu, “Trạng thái này của chúng thì chỉ có hai kết quả, tốt, hoặc là hỏng rồi!”

Tất cả mọi người nhú mày, không cần hỏi nhiều —— tốt chính là người còn sống, hơn nữa còn ở ngay gần đây. Hồng chính là... gần đây có thi thể của hai học trò đó.

Khu rừng này không rậm rạp lắm, trong mảnh rừng gần Hắc Phong Thành cũng không có mãnh thú, nhưng bụi cây trong rừng khá nhiều, địa thế có cao có thấp, vả lại gần đây trời mưa mấy trận nên mặt đất rất khó đi.

Đám chó săn kia đảo vòng vòng tại chỗ, địa hình đồi núi thế này không thuận lợi lắm cho chúng vì chúng đã quen với đất bằng, khi mọi người đang định phân công nhau đi tìm thì chợt Yêu Trường Thiên “suyt” một tiếng.

Mọi người nhanh chóng im lặng, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám, tất cả quay đầu lại nhìn lão gia tử.

Yêu Trường Thiên chỉ về phía một sườn núi nhỏ, “Phía bên kia có người.”

“Chết hay sống?” Triển Chiêu nhanh chóng hỏi.

Bạch Quỷ Vương nhướn mày, “Còn thở, vẫn còn dư nửa cái mạng.”

Mọi người vui mừng.

Triển Chiêu mang người qua bên kia dốc núi, quả nhiên phát hiện trong một cái rãnh nhỏ có hai học sinh mặc học bào của thư viện Hắc Phong Thành đang nằm.

Công Tôn kiểm tra qua thì thấy một trong hai học sinh té bị thương, trên người có chút vết thương nhỏ nhưng nội tạng bên trong không bị tổn thương gì, hai người đều rất yếu, đang hôn mê.

Công Tôn bảo binh lính đi theo cẩn thận khiêng người đặt lên cáng mang về Hắc Phong Thành để trị liệu và tĩnh dưỡng.

Dưới sườn núi chỉ còn lại Lục Thiên Hàn đang chấp tay sau lưng nhìn bốn phía cùng Yêu Trường Thiên đang dựa vào gốc cây chơi với Cầm và một đám chó săn.

Không ngờ Yêu Trường Thiên lại rất thích chó, Lục Thiên Hàn nhìn mọi người đang bận rộn ở sườn núi cách đó không xa thì vươn tay nhẹ nhàng xoa cằm.

Bạch Ngọc Đường thấy Lục Thiên Hàn dường như đang ngẩn người thì đi đến hỏi, “Ngoại công?”

“Hửm?” Lục Thiên Hàn phục hồi lại tinh thần nhìn ngoại tôn.

“Người làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão gia tử lắc đầu, thuận miệng nói một câu, “Cảm giác không đúng cho lắm.”

Ngũ gia liền nhìn xung quanh.

Đây là một mảnh rừng rất bình thường, giống như rất nhiều nơi. Cây cối trong rừng rất tươi tốt, không có đường nên không dễ đi vào, mặt đất ướt và lầy lội...

Nghĩ đến đây, Ngũ gia liền cau mày —— đất ướt và lầy lội...

Bạch Ngọc Đường nhớ lại lúc Yêu Trường Thiên chỉ vào triền núi bên kia nói có người thì lúc đó sườn núi trơn nhẵn, đường đầy rêu xanh mà không có lấy nửa dấu chân.

Ngũ gia nhẹ nhàng xoa cằm, sườn núi này tuy không cao nhưng cũng không phải là nơi mà một thư sinh bình thường có thể nhảy qua. Nhưng rõ

ràng là đám chó săn theo mùi hương mà tìm thấy con đường hai thiếu niên kia chạy vào... Như vậy vấn đề là hai thiếu niên thư sinh tay trái gà không chặt này làm thế nào không để lại dấu chân mà có thể nhảy qua được sườn núi cao ngất để rồi ngã vào cái khe núi phía sau?

“Ha ha.”

Một bên, Yêu Trường Thiên đột nhiên cười một tiếng không rõ ý nghĩa.

Bạch Ngọc Đường nhìn ông.

Yêu Trường Thiên không nói gì, tiếp tục chơi đùa với lũ chó.

Sau, Tần Duyệt và Hồng Tề Thiên dẫn người lật tung cả cánh rừng nhưng không phát hiện ra dấu vết của ai khác.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đứng ngoài bìa rừng, ba người quan sát khắp xung quanh, cuối cùng trao nhau một ánh mắt —— đúng là rất kỳ quái!

Tất cả mọi người đều có thể hiểu được cảm giác “không đúng” Lục Thiên Hàn nói là như thế nào.

Theo tình trạng trước mắt thì có vẻ như hai thiếu niên đi đến đây rồi đột nhiên gặp phải nguy hiểm gì đó khiến cho họ hoảng sợ không đi theo đường lớn nữa mà xông thẳng vào rừng, kết quả là rơi xuống sườn núi té bị thương, hôn mê giữa sơn cốc.

Nhìn kết quả thì có vẻ là như vậy, nhưng thông qua dấu vết để lại mà phỏng đoán quá trình thì mọi người luôn có cảm giác thiếu thiếu... đó chính là thứ tấn công bọn họ không hề để lại chút dấu vết nào! Đây chẳng phải là gặp quỷ giữ ban ngày sao?

Triển Chiêu hỏi Bao Duyệt về lai lịch của hai học trò kia, Bao Duyệt và Bàng Dục đều bảo họ chỉ là hai học trò bình thường, thường ngày họ cũng chẳng nổi bật gì.

Triển Chiêu bảo Bao Duyệt và Bàng Dục về trường Thái Học hỏi thăm mấy học sinh khác xem.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Nhanh nhất là nghe hai học sinh kia tự mình kể lại chuyện gì đã xảy ra!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều đồng ý.

Yêu Trường Thiên đứng ở ven đường ngáp một cái, dường như không còn hứng thú nữa, liền mang theo một đám chó săn đi về, Cầm cũng ngoắc đuôi chạy theo ông.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng của Yêu Trường Thiên, lão gia tử dường như đã phát hiện ra điều gì nhưng lại không có hứng nói ra.

Lâm Dạ Hỏa chạy lên kéo đuôi Cầm. “Người lại dám bỏ mặc ta chạy theo người khác, uống công đại gia ta nuôi người!”

Bạch Ngọc Đường vốn định đuổi theo hỏi Yêu Trường Thiên, nhưng chợt Lục Thiên Hàn đến bên cạnh hắt. “Ngọc Đường, ngày mai có rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngoại công đã lên tiếng thì dù không rảnh cũng phải rảnh. Hắt biết ngoại công của hắt lần này đến Hắc Phong Thành để thăm bằng hữu, chỉ là chưa có dịp để hỏi.

“Ngày mai ta đi gặp bằng hữu, người đi cùng ta.” Lục Thiên Hàn bảo.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lục Thiên Hàn nói xong thì cũng bước đi.

Triển Chiêu tò mò tiến lại gần hỏi. “Ngoại công của người đi gặp ai vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, khi còn bé hắn không có nhiều thời gian ở bên Lục Thiên Hàn nên hắn không biết nhiều bằng hữu của ngoại công lắm. Bất quá ngoại công muốn mang hắn theo chứng tỏ quan hệ với người bằng hữu kia không tồi.

Mọi người hủy bỏ hành trình cũ, quay về Hắc Phong Thành trước.

Việc học sinh của thư viện mất tích kinh động đến Triệu Phổ, hai học sinh kia được sắp xếp mang về thư viện, Công Tôn mang hai quân y đến chữa trị cho họ.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, Công Tôn đi ra, lắc đầu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng trước cửa chờ hai học sinh nọ tỉnh để hỏi thăm. “Không tỉnh lại ngay được đâu! Giữ được mạng là may lắm rồi!”

“Bị thương nặng như vậy sao?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Không phải nói không có nội thương mà chỉ trầy da thôi sao?”

Công Tôn gật đầu, “Nhưng mất rất nhiều máu! Hai hài tử này không biết bị sinh vật gì tấn công?”

“Họ bị động vật tấn công sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy.” Công Tôn nói, “Trên người có vài vết cắn!”

“Trên mặt đất không có dấu vết của dã thú đi qua mà.” Triển Chiêu khó hiểu.

“Đương nhiên rồi.” Công Tôn bảo. “Tất cả vết cắn đều tập trung ở phần cổ và cánh tay!”

Tất cả mọi người không hiểu —— vậy chứng tỏ được gì?

Công Tôn tạo tư thế dùng hai tay bảo vệ đầu.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Lâm Dạ Hỏa hỏi. “Tấn công họ là động vật biết bay?”

Công Tôn gật đầu.

“Là sinh vật gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày. “Căn người còn hút máu... là dơi à?”

“Dơi xuất hiện giữa ban ngày?” Triển Chiêu hỏi Âu Dương Thiếu Chinh, ở xung quanh Hắc Phong Thành có nhiều dơi lớn sao?

Hỏa Kỳ Lân lập tức lắc đầu. “Đương nhiên là không, dơi đều ở trong sơn động, buổi tối bay ra ngoài cũng chỉ bắt sâu bọ chứ đâu ra loại dơi lớn tấn công người? Chưa có ai từng thấy!”

Khi Triệu Phổ đi vào thư viện thì thấy bọn Triển Chiêu một đám người vây thành vòng tròn ôm đầu rối rắm thì có chút khó hiểu: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Công Tôn nói. “Ở Hắc Phong Thành xuất hiện sinh vật biết bay tấn công người để hút máu, không biết là thứ gì?!”

Triệu Phổ đột nhiên bật cười, “Các người đúng là thật thà quá đáng.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Cửu vương gia bảo, “Không phải các người vừa mới mang về một lão thần tiên không gì không biết sao? Có loài sinh vật gì không biết thì cứ đến hỏi ông ấy thôi!”

Mọi người lập tức tỉnh táo —— đúng vậy! Hỏi Công Tôn Mỗ!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 105: Gặp Gỡ

Trong lều của Công Tôn Mỗ, lão gia tử vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, đang ngồi bên bàn uống trà.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử vừa mới viết xong bài tập mà Công Tôn giao cho hai đứa, lúc này lão gia tử đang lật xem chữ hai đứa viết, vừa xem vừa khen ngợi. “Ha, hai tiểu hài nhi các cháu viết chữ không tồi đâu, tôn nhi ngoan của ta quả nhiên biết dạy dỗ!”

Cầm, kỳ, thi, họa của Tiểu Tứ Tử không tồi, dù sao cũng được một tay Công Tôn nuôi lớn, tất nhiên phải có phong thái của tiểu tài tử rồi.

Nhưng Tiểu Lương Tử lại được nuôi thả, vì thế nên chữ viết rất khó coi, một đám thư sinh phu tử của Thái Học cùng với Công Tôn đều không có cách nào sửa cho bé viết chữ đàng hoàng lại được. Mỗi lần Triệu Phổ cầm công khóa của Tiểu Lương Tử lên xem đều bảo là y như mèo quào.

Hôm nay lão gia tử lại khen chữ bé viết đẹp khiến Tiểu Lương Tử tròn mắt. “Lão gia tử, người là người đầu tiên trên đời này khen chữ con viết đẹp đấy!”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ ngồi bên cạnh khích lệ Tiểu Lương Tử. “Xem đi Tiểu Lương Tử, Tiểu Mạn Thầu(1) cũng bảo người cố gắng luyện thì sẽ viết đẹp mà!”

“Tiểu Mạn Thầu là ai?” Công Tôn Mỗ tò mò.

“Tiểu Mân Thầu là Bao Duyên.” Triển Chiêu bọn họ từ bên ngoài đi vào. “Công tử nhà Bao đại nhân!”

Công Tôn cũng nói, “Bao Duyên chính là Trạng nguyên, được hãn chỉ bảo đích thực sẽ có tiến bộ...”

“Người xác định là có tiến bộ?” Người vừa hỏi chính là Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia đang cầm công khóa của Tiểu Lương Tử lên xem, vừa xem vừa lắc đầu.

Mọi người đi qua nhìn thử xong liền không biết nói gì —— đứa nhỏ này đi theo một đám tài tử luyện chữ nửa năm mà chẳng có chút tiến bộ nào.

Cửu vương gia vuốt cằm gật đầu —— Công Tôn Mỗ đúng là người biết dỗ ngọt, vậy mà còn khen là chữ tốt được?!

Lâm Dạ Hỏa đá Tiểu Lương Tử, “Câm bốn chân nhà ta mà viết chữ chắc còn đẹp hơn người!”

Công Tôn Mỗ lúc này liền lắc đầu: “Không phải là lỗi của hài nhi này!”

Tiểu Lương Tử chớp mắt mấy cái.

Lão đầu vươn tay nắm thử cánh tay của Tiểu Lương Tử, hoàn toàn khác với Tiểu Tứ Tử, toàn thân của đứa nhỏ này cực kỳ rắn chắc. “Cánh tay của người luyện võ rất cứng rắn, lực tay quá mạnh thì đương nhiên không thể viết chữ đẹp được!”

Tiểu Lương Tử nhìn cây bút lông trong tay.

Lão đầu rút một tờ giấy ra đưa tới trước mặt Tiểu Lương Tử: “Cháu viết một nét phẩy (丿) cho ta xem!”

Tiểu Lương Tử liền vẽ một nét trên giấy.

“Ừm...” Công Tôn nhìn thoáng qua, “Nét phẩy này ngược lại viết rất đẹp!”

Những người khác cũng đều gật đầu.

“Viết chữ bát (八) xem nào!” Lão đầu lại bảo.

Tiểu Lương Tử liền viết một nét phẩy một nét móc.

Triển Chiêu cầm lấy tờ giấy kia nghiêng đầu nghiên cứu một lúc. “Kỳ lạ, nếu chỉ đơn thuần viết một nét phẩy và một nét móc thì viết rất tốt, nhưng sao hợp lại thì nhìn rất mất tự nhiên vậy?”

“Là vì chỗ này!” Công Tôn Mỗ vươn tay nắn cánh tay của Tiểu Lương Tử.

Tất cả mọi người tò mò nhìn cánh tay của Tiểu Lương Tử. “Có vấn đề gì?”

“Có phải cháu luôn luyện những thanh đao lớn hơn cả cơ thể của cháu không?” Công Tôn Mỗ hỏi Tiểu Lương Tử.

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Đúng à!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Lão đầu cười ha ha. “Vậy thì đương nhiên thôi, cánh tay này sao có thể cầm được cây bút vừa nhẹ lại vừa ngắn chứ? Trong các người ai rành sử dụng chủy thủ thì dạy cho nó chơi với chủy thủ đi, chữ viết sẽ đẹp hơn nhiều!”

(*)chủy thủ: dao nhỏ, dao găm

Triệu Phổ hí hóp mắt cân nhắc một chút rồi vươn tay xách cổ Tiểu Lương Tử lên ném cho Âu Dương Thiếu Chinh. “Tìm Bát Thái dạy cho nó một bộ chủy thủ xem thử!”

Âu Dương Thiếu Chinh mang Tiểu Lương Tử ra ngoài tìm Miêu Bát Thái, vị nữ tướng này rất giỏi sử dụng binh khí gần đánh cận chiến. Bây giờ ngẫm lại thấy cũng đúng, vì Tiểu Lương Tử có thiên phú dị bẩm nên luôn sử dụng binh khí của người lớn, hơn nữa vì quá mức sùng bái Triệu Phổ nên đại đa số thời gian Tiểu Lương Tử luôn tập luyện dùng trăm mã đao.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Công Tôn Mỗ, “Sau khi Tiểu Lương Tử học được cách dùng chủy thủ thì sẽ viết chữ tốt hơn ạ?”

“Không cần đợi nó học xong đâu!” Công Tôn Mỗ bưng chén trà lên. “Luyện chừng vài đường thì tối nay nó đã có thể viết tốt rồi!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy không tin nổi.

Trong lúc đang nói chuyện thì Thiên Tôn và Ân Hậu bước từ ngoài vào, một người còn đang ôm một vò rượu, dường như là “tình cờ” gặp nhau ở cửa nên hơi xấu hổ, vào trong thấy nhiều người đang có mặt thì lại càng xấu hổ hơn.

Lục Thiên Hàn ôm cánh tay tựa vào cửa lều nhìn hai người họ tiến vào, hỏi: “Hai người lại lạc đường à?”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều nhìn trời, làm như không nghe hiểu gì hết.

Công Tôn ngồi xuống bên cạnh Công Tôn Mỗ. “Thái gia quả nhiên bác học!”

Công Tôn Mỗ vui vẻ khoát tay. “Không phải ta bác học mà là vì ta phải đối phó với nhiều tiểu hài tử có thiên phú dị bẩm quá thôi!”

Thiên Tôn và Ân Hậu tiếp tục nhìn trời, vẫn không nghe hiểu gì cả.

Công Tôn Mỗ giơ một tay vỗ vai Công Tôn nghiêm túc dặn dò. “Chăm sóc những hài tử này không dễ dàng đâu, con phải nhớ kỹ, tiểu hài tử không thể sủng, làm hư là coi như xong...”

Công Tôn Mỗ còn chưa dứt lời thì Thiên Tôn và Ân Hậu liền cầm bình rượu dẫn xuống trước mặt ông, trừng mắt —— uống rượu của người đi, đừng nhiều lời nhảm nhí nữa!

Thiên Tôn và Ân Hậu tìm hai cái ghế ngồi xuống, khó hiểu mà nhìn một đám người chen chúc trong căn lều —— các người đây làm cái gì vậy?

Công Tôn liền hỏi Công Tôn Mỗ, “Thái gia, có sinh vật nào vừa biết bay lại còn hút máu người không?”

Công Tôn Mỗ nghe vậy thì nhướng mày nhìn Công Tôn.

Ân Hậu và Thiên Tôn đều lắc đầu, “Các người lại tra vụ án gì vậy? Thần thần quỷ quỷ, đã rời khỏi Khai Phong xa như vậy mà còn vướng vào nhiều chuyện thế sao?”

Mọi người suy nghĩ, đều quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển hộ vệ cúi đầu thở dài —— đều là lỗi của Miêu gia được chưa?

Bạch Ngọc Đường kể lại chuyện học sinh của thư viện Hắc Phong Thành mất tích.

Công Tôn Mỗ nghe xong gật đầu, “Hút nhiều máu như vậy... chắc là cương thi rồi.”

Mí mắt mọi người giật giật.

“Biết bay đấy ạ!” Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở.

Công Tôn Mỗ gật đầu, “Ừ, thì là cương thi biết bay...”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm lão đầu nhi, không biết ông đang nói thật hay là đang giỡn.

Tiểu Tứ Tử lặng lẽ chui vào lòng Triệu Phổ —— cương thi còn biết bay!

Triển Chiêu nhìn Ân Hậu như là hỏi ý kiến của ông.

Ân Hậu bất đắc dĩ, Thiên Tôn nhỏ giọng nhắc nhở Triển Chiêu, “Đừng nghe hăn, hăn nói hết thấy chỉ có một mục đích.”

Tất cả mọi người tò mò —— mục đích gì?

Thiên Tôn làu bàu mấy tiếng.

Ân Hậu tiếp một câu, “Để chứng tỏ là các người rất ngu.”

Yêu Trường Thiên dường như cảm thấy rất buồn cười, nhin không được mà “phụt” một tiếng.

Công Tôn cân nhắc lời của Ân Hậu và Thiên Tôn, lại nhìn sang thái gia của hăn, dường như đã nghĩ ra rồi, liền gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Triệu Phổ không hiểu, “Người cũng tin là có chuyện ma quái như cương thi xuất hiện?”

“Không phải là cương thi hay không cương thi.” Công Tôn lắc đầu, “Ta kiểm tra qua tình trạng thân thể của họ, trên người họ đích thực là có vết cắn nhưng không nhiều lắm, hơn nữa...”

Công Tôn hỏi mọi người, “Nếu cắn trên mặt ai đó một cái thì có thể hút sạch máu người ta không?”

Tất cả mọi người nhú mào —— cái này đương nhiên không phải căn chỗ nào đều có thể hút máu.

“Trên cơ thể con người đều có huyết quản huyết mạch, căn đúng nơi mới có thể hút máu!” Công Tôn nói. “Sinh vật thích máu trên đời phần lớn đều là sinh vật nhỏ như sâu bọ côn trùng, lớn nhất chỉ có dơi, bởi vì hút máu căn bản không làm chúng nó được! Sinh vật có cơ thể lớn đến mức có thể tấn công con người thì đều là động vật ăn thịt! Lượng máu của hai thứ sinh kia mất đi không ít, với lượng máu thể này thì phải có bao nhiêu con dơi mới có thể hút đi được? Nhưng vết thương trên người họ lại không nhiều, như vậy chứng minh hút máu của họ chính là động vật lớn... Trên đời này có loại dơi lớn như vậy sao? Vậy nói trắng ra không phải chính là cương thi biết bay à?”

“Tức là... không phải động vật, mà là có người giả trò quỷ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu thở dài, căn cứ vào kinh nghiệm của hắn thì quả thật lần nào cũng là do người giả trò quỷ, ai... đúng là trò cũ rích!

Lâm Dạ Hỏa có vẻ không hứng thú lắm, ngồi xuống một cái ghế, “Tám phần là Ác Đế Thành giả trò quỷ!”

Triệu Phổ thì lại lo ngại phương diện khác, “Gần đây có nhiều người mất tích như vậy, có thể nào cũng gặp phải chuyện tương tự như mấy thứ sinh này không?”

“Nhưng cho tới bây giờ, người sau khi mất tích mà tìm lại được chỉ có hai học sinh nọ!” Bạch Ngọc Đường nói. “Những người khác đã đi đâu? Sống không thấy người chết không thấy xác!”

Mọi người cũng đều cau mày —— đúng là rất đáng ngờ.

...

Màn đêm buông xuống, hai học sinh nọ vẫn chìm trong hôn mê, đám người Triển Chiêu cũng không có cách nào. Mấy vị tướng lĩnh Triệu gia quân dẫn binh lính vào rừng lục soát một lần nhưng không thấy phát hiện gì, có chút mất hứng.

Duy nhất có chút thu hoạch là Tiểu Lương Tử... bé đi theo Miêu Bát Thái học một bộ chủy thủ suốt hai canh giờ, trở về cầm bút lên, chữ tốt hơn không chỉ một hai phần.

Tất cả mọi người cảm thấy Công Tôn Mỗ thật là thần! Quả nhiên nhà có một lão như có một bảo!

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người dùng xong điểm tâm thì Lục Thiên Hàn cầm trong tay một cái bọc nhỏ, thoát nhìn bên trong dường như là một cái hộp gấm, gọi Bạch Ngọc Đường cùng nhau ra ngoài.

Trên đường đi, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, hẳn cảm thấy ngoại công dường như đang có tâm sự.

Lần này Lục Thiên Hàn lại không mang Lục Lăng Nhi theo... Ngũ gia cảm thấy rất lạ, vì sao ngoại công mang hẳn đi gặp bằng hữu nhưng lại không cho cô cô theo?

Mà tại một nơi cách hai người rất xa, có mấy người đang bám theo.

Ân Hậ, Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên.

Lục Thiên Hàn từ nơi xa xôi chạy đến Hắc Phong Thành gặp bằng hữu nào? Đã thế chỉ mang theo Bạch Ngọc Đường... Hơn nữa Lục Thiên Hàn dường như là cố tình không nói ra tên của vị bằng hữu kia. Thiên Tôn hỏi một vòng, không ai biết Lục Thiên Hàn muốn đi gặp ai, ngay cả Lục Lăng Nhi cũng không biết, điều này đã gợi nên lòng hiếu kỳ của mấy vị lão đầu đang rảnh đến phát chán.

Vốn là không ai để ý đến việc Lục Thiên Hàn đi gặp ai.

Nhưng sáng nay trong lúc vô tình Thiên Tôn hỏi Lục Lăng Nhi một tiếng, nha đầu ngốc đột nhiên nói một câu. “Hình như người phụ thân muốn gặp là nữ, phụ thân còn rất nôn nóng nữa!”

Chỉ một câu như vậy khiến cho hai mắt Thiên Tôn lẫn Ân Hậu đều lóe sáng.

Lý trí của Yêu Trường Thiên vốn hoàn toàn không thêm quan tâm, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có cái gì đó rất khó chịu.

Thiên Tôn và Ân Hậu quyết định theo dõi Lục Thiên Hàn xem có phải là ông tìm được tình nhân lúc về già không.

“Ôi...” Yêu Trường Thiên đi theo sau hai người, vừa đi vừa xoa ngực nói thầm. “Xong rồi, xong rồi, nha đầu hất đồ bình dấm chua rồi!”

Thiên Tôn và Ân Hậu thì vừa đi vừa thảo luận.

Thiên Tôn cảm thấy, Yêu Trường Thiên vẫn luôn đi theo Lục Thiên Hàn, có thể thấy được lão Lục không có cơ hội quen biết với nữ nhân nào.

Ân Hậu đồng ý, nói cách khác, người nọ là quen biết từ thật lâu thật lâu trước kia, không chừng là thanh mai trúc mã gì đó!

Thiên Tôn ôm mặt —— mỗi tình đầu!

Yêu Trường Thiên ôm ngực, bảo hai người kia đừng tám chuyện nữa nếu không chịu khổ chính là ông!

Bạch Ngọc Đường thấy Lục Thiên Hàn đi thẳng về phía trước, nhin không được hỏi một tiếng, “Ngoại công, chúng ta đi gặp ai vậy?”

“À, một lão bằng hữu.”

“Không mang cô cô theo ạ?” Ngũ gia hỏi.

Lục Thiên Hàn lắc lắc đầu, “Mang cô cô người theo rắc rối lắm!”

“Rắc rối?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Bằng hữu này thật sự là đã rất lâu không gặp!” Lục Thiên Hàn dường như rất khó xử. “Ta cũng không chắc người này có phải là bằng hữu của ta không nữa.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt nhìn Lục Thiên Hàn, “Không phải bằng hữu... vậy là ai?”

“Theo ta được biết...” Lục Thiên Hàn nhíu mày, “Bằng hữu của ta hẳn là đã chết từ rất nhiều năm trước.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Cái gì...”

Lục Thiên Hàn thở dài, “Nếu người đó không chết thì thật sự là cảm tạ trời đất. Nhưng năm đó ta biết chính xác là người đó đã chết... mặc dù rất nhiều người không biết.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy là lần này có khả năng là bạn cũ gặp lại... cũng có khả năng là âm mưu hoặc một cái bẫy nào đó có phải không ạ?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, “Cô cô của người vốn thẳng ruột ngựa, mang nó theo...”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, đột nhiên bật cười.

Lục Thiên Hàn bất đắc dĩ mà nhìn ngoại tôn, “Khi còn bé thật không nên để cho lão đầu kia chăm sóc người, cười lên rất giống hẳn!”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ ho khan một tiếng, nói, “Ngoại công, người có biết cái tính thẳng ruột ngựa của cô cô là giống ai không?”

Lục Thiên Hàn không hiểu.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ ông, “Giống ngoại công đấy!”

Lục Thiên Hàn bất mãn.

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Nếu đối phương có bầy thì phương pháp tốt nhất chính là tương kế tựu kế.”

Lục Thiên Hàn gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Bạch Ngọc Đường ngược lại rất thần thần. “Ngoại công, muốn đi gạt người, hai ta không được, cần phải tìm một người khôn khéo.”

“Ừm...” Lục Thiên Hàn ngẫm nghĩ, hỏi, “Tìm ai?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười, giơ tay vẫy vẫy ra xa xa.

Lục Thiên Hàn nhìn lại thì thấy một bóng đỏ chợt lóe lên trước mắt, Triển Chiêu đáp xuống, cười tủm tỉm nhìn hai người.

Xa xa, Ân Hậu và Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhau —— thế nào mà bé Mèo kia cũng chen một chân vào vậy?

Triển Chiêu đáp xuống đất thì đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn hắn —— làm sao vậy?

Bạch Ngọc Đường nói, “Khả năng có bầy.”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu, “Hiểu rồi.”

Cứ như vậy, Lục Thiên Hàn mang theo hai người đi gặp vị bằng hữu xa cách từ lâu nay lại trùng phùng, chết rồi lại phục sinh kia.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KỲ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 106: Hồ Bằng Cầu Hữu

(*): “Hồ bằng cầu hữu” là cụm từ dùng để chỉ những người bạn không tốt, dùng ở thời hiện đại mang nghĩa tiêu cực nhưng ở trong chương này lại mang nghĩa tích cực, chỉ tình bạn rất thân không câu nệ gì hết của Lục gia gia với những người bạn cũ ^^

(Nguồn:Coser KumaQi熊祁 Vietnam Fanpage)

Lục Thiên Hàn mang theo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi gặp một người bạn cũ, nói là bạn cũ nhưng bên trong lại có không ít nội tình phức tạp, vì vậy tâm trạng của Lục Thiên Hàn lúc này không dễ miêu tả bằng những cảm xúc đơn thuần như rất vui vẻ hay chỉ toàn là nghi ngại.

Triển Chiêu không phải cố tình đi theo hai người họ, chỉ là gần đây từ sau khi đến Hắc Phong Thành hẳn lúc nào cũng dính chặt với Bạch Ngọc Đường, đột nhiên tách ra khiến Triển Chiêu cảm thấy không quen.

Sóng vai đi cùng Bạch Ngọc Đường theo sau Lục Thiên Hàn, Triển Chiêu hỏi thăm tình hình đại khái, Bạch Ngọc Đường kể lại một chút, Triển Chiêu liền hiểu được.

“A...” Triển Chiêu gật đầu, vừa định mở miệng hỏi thêm thì chợt nghe phía trước truyền đến một tiếng “bùm”.

Hai người theo bản năng mà ngẩng đầu lên... một quả pháo trúc được phóng lên trời.

Sau đó là một loạt tiếng pháo nổ đì đùng.

“Nhà ai đang có việc vui à?” Triển Chiêu tò mò.

Theo Lục Thiên Hàn queo qua một khúc cua, Lục Thiên Hàn đi trước họ hai bước liền ngừng lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng dừng chân thì thấy phía trước là một con đường thẳng, đối diện là cánh cổng lớn của một tòa nhà, trên cửa có một tấm biển viết “Cổ Phủ”, nhà cửa vô cùng hào khí, có thể thấy được là gia cảnh của nhà này không tồi.

Chỉ là trước cổng tòa nhà này dù đang đốt pháo trúc nhưng trên cổng lại không giăng đèn kết hoa nên không biết là đang có việc vui gì.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhìn Lục Thiên Hàn.

Lúc này, Lục lão gia tử nhìn chăm chăm mấy viên pháo bị đốt đang nổ lách tách trên mặt đất, dường như đang nghĩ gì đó đến xuất thần.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... rất hiếm khi thấy lão gia tử luôn lạnh như băng lộ ra vẻ mặt thế này.

Mà Thiên Tôn và Ân Hựu lén lút theo sau đang ngồi xồm trên nóc nhà, hai vị lão gia tử cũng có chút khó hiểu —— sao tự dưng lại đứng bất động? Pháo đó có gì hay đâu mà nhìn?

Yêu Trường Thiên đứng sau hai người lại nhẹ nhàng xoa cằm, dáng vẻ như đang suy ngẫm điều gì đó.

“Ngoại công.” Bạch Ngọc Đường tiến lên, nhẹ nhàng gọi Lục Thiên Hàn một tiếng.

“Ừ...” Lục Thiên Hàn dường như đã phục hồi lại tinh thần, gật đầu đi đến trước cửa chính tòa “Cổ Phủ” họ.

“Cổ?”

Thiên Tôn hỏi Ân Hậu, “Hắn có bằng hữu họ Cổ à?”

Ân Hậu khẽ cau mày ngẫm nghĩ rồi nhún vai, “Ai mà biết...”

Nói xong, hai người đều nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên có chút bất đắc dĩ, “Mỗi lần đốt pháo ăn Tết không phải hắn đều thất thần như vậy sao?”

Ân Hậu nghĩ lại, “Hình như là vậy...”

Thiên Tôn híp mắt nhìn hai người, “Không phải lúc nào hắn cũng ngẩn người như thế à? Theo ta nhà Ngọc Đường có tật mặt đơ di truyền đó!”

Yêu Trường Thiên và Ân Hậu đều nhìn trời, không thèm tám nhảm với Thiên Tôn nữa mà tiếp tục theo dõi.

...

Trước cửa Cổ Phủ, pháo hoa nổ đì đùng, những viên pháo chuột đỏ tươi nhảy lách tách, pháo trúc được phóng đầy lên trời nổ tung thành những đóa hoa lửa, tàn lửa rơi xuống như mưa.

Người đi đường bịt tai thì bịt tai, tránh né thì tránh né.

Triển Chiêu và Bạch ngọc Đường đi theo phía sau nhìn Lục Thiên Hàn một thân áo bào màu xám đi thẳng tới, tia lửa rơi xuống xung quanh ông, những đốm sáng nhỏ biến mất khi mái tóc dài màu xám và vạt áo xám lướt qua.

Triển Chiêu nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người bằng hữu kia... là bằng hữu rất thân với ngoại công ngươi sao?”

Bạch Ngọc Đường không thể nói rõ được, ngoại công của hắn từ trước tới giờ luôn không nhanh không chậm, luôn bình tĩnh trước bất kỳ việc gì, nhưng bước chân lúc này dường như có chút vội vã, tuy cử chỉ vẫn tao nhã như trước nhưng dựa vào bóng lưng của ông vẫn có thể cảm nhận được sự mong đợi trong đó.

Ngũ gia thấy thế liền nhíu mày.

Triển Chiêu nhận thấy được quanh thân Bạch Ngọc Đường tản mát ra một luồng sát khí. Triển Chiêu hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Bạch Ngọc Đường lúc này. Cuộc đời này của Lục Thiên Hàn luôn phải trải qua trong rất nhiều tiếc nuối, không đau khổ không vui mừng là vì sớm đã không còn mong đợi gì nữa, nhưng lần này là ai? Nếu như đây là một âm mưu thì sự phản nộ của Bạch Ngọc Đường là điều có thể hiểu được.

Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường tiến lên phía trước, vừa đi vừa tranh thủ lúc Bạch Ngọc Đường không chú ý quay đầu ra dấu thắc mắc với nóc nhà cách đó không xa.

Ân Hậ và Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt nhún vai.

Triển Chiêu khẽ “chặc” một tiếng, quay người lại —— ngay cả ngoại công của hắn và Thiên Tôn cũng không biết sao?

Ân Hậ và Thiên Tôn đều định hỏi Yêu Trường Thiên ở ngay phía sau, nhưng khi hai người quay đầu lại thì không thấy Yêu Trường Thiên đâu nữa.

Hai người chớp mắt mấy cái, lại nhìn tới phía trước thì thấy một bóng đen đột nhiên rơi xuống phía trước Bạch Ngọc Đường, ngay sát Lục Thiên Hàn, chấp tay sau lưng, đi theo Lục Thiên Hàn lướt qua những tia lửa pháo hoa, giẫm lên mặt đất phủ kín xác pháo đỏ rực.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt —— sao Yêu Trường Thiên lại đến đây?

Lục Thiên Hàn đi đến trước cổng Cổ Phủ, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh màu đen xuất hiện bên cạnh, đứng song song với ông trước cổng lớn, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo trên cao.

Lục Thiên Hàn cau mày nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên đánh giá mặt tiền của tòa nhà một lượt từ trên xuống dưới rồi bĩu môi, “Nghèo nàn!”

Lục Thiên Hàn trừng mắt liếc nhìn Yêu Trường Thiên một cái —— người đến làm gì?

Yêu Trường Thiên trừng ngược lại Lục Thiên Hàn —— người tưởng là ta muốn đến hả?

Lục Thiên Hàn theo bản năng mà nhìn thoáng qua vị trí trái tim của Yêu Trường Thiên, không nói gì nữa, quay sang nói với một tên tiểu tư đang đứng trước cửa. “Lão gia của nhà người có nhà không?”

Tiểu tư kia rất lễ phép hỏi Lục Thiên Hàn là ai, tìm lão gia nhà họ có việc gì.

Lục Thiên Hàn báo tên mình ra.

“A! Là Lục Đảo chủ!” Tiểu tư kia vội vàng dẫn mọi người vào trong, “Lão gia đã sớm dặn dò, mời Đảo chủ vào trong! Lão gia nhà ta đã đợi nhiều ngày rồi!”

Lục Thiên Hàn gật đầu, tiến vào bên trong.

Yêu Trường Thiên cũng nghênh ngang theo vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo sau, lúc này lại có chút không biết phải làm sao —— sao Yêu Trường Thiên lại theo đến đây?

Xa xa, Thiên Tôn cũng muốn nhảy xuống khỏi nóc nhà thì bị Ân Hậu kéo lại. “Người định làm gì vậy?”

Thiên Tôn bất mãn, “Lão Yêu có thể quang minh chính đại đi theo, vậy hai ta mắc mớ gì phải nhìn lén?”

Ân Hậu không nói gì, đề Thiên Tôn lại để ông đừng gây thêm phiền.

Đúng lúc này, bên cạnh nghe “soạt” một tiếng, một thân ảnh đỏ rực đáp xuống.

Ân Hậu và Thiên Tôn quay lại thì nhận ra là Lâm Dạ Hỏa bế Tiểu Tứ Tử đến.

Lâm Dạ Hỏa vừa đáp xuống thì thuận tay đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Thiên Tôn, vừa đuổi tay vừa trêu chọc Tiểu Tứ Tử, “Ui cha! Cháu nên giảm béo rồi! Hai ngày trước ở ta bế heo con trong chuồng heo cũng không nặng như cháu!”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe, đỏ mặt phụng phịu.

Thiên Tôn vội vàng xoa đầu bảo bối, “Không mập, không mập ha! Đừng nghe lời nó!”

Ân Hậu cũng dễ dàng, “Đúng vậy, như thế này là vừa đẹp rồi!”

Lâm Dạ Hỏa xích lại chọc quai hàm của Tiểu Tứ Tử. “Cháu đừng để sau này nha, mặt thì giống như thiên tiên mà thân hình lại tròn vo như quả cầu... ái da!”

Hỏa Phượng còn chưa dứt lời thì bị Tiểu Lương Tử vừa đuổi đến nơi một cước giẫm lên đầu!

Tiểu Lương Tử vừa giành lấy Tiểu Tứ Tử, vừa đá Lâm Dạ Hỏa mới bị đánh lén thành công đang nằm úp sấp trên mái nhà. “Ta giết người! Cận Nhi nhà ta có béo hơn nữa cũng vẫn là thiên tiên! Cho dù có là quả cầu thì cũng là tiên nhân cầu(1)!”

Tiểu Tứ Tử tức giận đến mặt tái xanh, giơ nắm đấm nhỏ tròn như bánh nhân đậu(2) lên dùng sức đánh Tiểu Lương Tử và Lâm Dạ Hỏa.

Ân Hậu chỉ biết lắc đầu, Thiên Tôn thì dường như bị “tiên nhân cầu” chột trúng huyết cười, ngồi xồm che miệng cười sặc sụa.

Triển Chiêu là người sau cùng bước chân vào Cổ Phủ hết biết nói gì mà quay đầu lại liếc nhìn nóc nhà đối diện —— đám theo dõi các người dừng ồn ào như vậy có được không?

...

Tiến vào Cổ Phủ, bày trí trong nhà đủ khiến cho cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường lấy làm kinh hãi —— cách bày trí tổng thể của tòa cổ trạch này có chút tương tự với Băng Nguyên Đảo ở cực Bắc.

Bạch Ngọc Đường rất bất ngờ —— cực Bắc không giống như những nơi bình thường, không có khả năng tùy tiện tiện muốn đến thì đến muốn đi thì đi, nói cách khác... khả năng rất cao vị này thật sự là bằng hữu của ngoại công.

Nghĩ đến đây, Ngũ gia cảm thấy hơi yên tâm, mặt khác... khiến Bạch Ngọc Đường để ý chính là tòa đại trạch của Lục gia ở Băng Nguyên Đảo cực Bắc rất lớn, chia thành nhiều khu, khu vực tương tự với tòa nhà này chính là thư phòng. Đó là nơi mà ngoại công của Bạch Ngọc Đường học công khóa khi còn bé, Công Tôn Mỗ cũng thường xuyên ra vào chỗ đấy.

Bốn người vừa đi vào trong viện thì chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến. “A, thiếu gia.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở to mắt, giọng nói này mang theo cảm giác lưu manh, hơi có chút khàn khàn, bất quá nội lực dường như không thấp.

Hai người nhìn theo hướng âm thanh truyền đến thì thấy trên một chiếc ghế dài kê trên hành lang uốn lượn của tòa đại trạch, có một người đang dựa vào.

Người nọ thoạt nhìn tuổi tác không nhỏ, ăn mặc lôi thôi lệch thếch, mặc một bộ y phục bằng vải bố màu xám, quấn một chiếc khăn quàng cổ kỳ dị, mái tóc không dài được búi lên rất tùy tiện... Nếu Triệu Phổ ăn mặc như vậy thì có thể dùng từ “thoải mái” để hình dung thì vị này chính là lôi thôi lệch thếch, thậm chí có chút nhếch nhác.

Người này đã có chút tuổi tác, bộ dạng cũng không tính là kém mà còn có thể nói là có khí chất rất độc đáo... nên gọi là gì nhỉ? Cà lơ phát phơ...

Vị này thoạt nhìn như là say rượu còn chưa tỉnh hoặc là mới vừa tỉnh rượu, có cảm giác chán chường, ngồi một mình trên ghế dài không có ai bên cạnh, vẫy tay ra hiệu với Lục Thiên Hàn, mở miệng thì gọi ông là thiếu gia.

Lục Thiên Hàn dừng lại trong viện, nghe thấy giọng nói kia thì không lập tức quay đầu lại nhìn người mới vừa gọi mình mà là nhìn chăm chăm vào một gốc cây bồ đề...

Một lát sau, Lục Thiên Hàn quay sang liếc mắt nhìn người nọ.

Người kia cười hỏi Lục Thiên Hàn, “Nếu đã đến chứng tỏ người còn nhớ ta là ai phải không?”

Lục Thiên Hàn nhìn người kia một lát, hơi gật đầu, mở miệng. “Kính Chi!”

Yêu Trường Thiên cũng quay sang liếc nhìn người nọ, Triển Chiêu thì lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu hồi tưởng —— Kính Chi? Họ Cổ, Cổ Kính Chi... hình như đã từng nghe qua cái tên này.

Cũng may mà trí nhớ của Ngũ gia rất tốt nên nhớ lại rất nhanh...

Hạ nhân ở Băng Nguyên Đảo Cực Bắc là đời đời tương truyền, khi hãn còn bé, quản gia đời trước vẫn còn sống.

Gia giáo của Bạch Ngọc Đường rất nghiêm, Lục gia là danh gia vọng tộc nên yêu cầu lễ nghi cử chỉ đều rất nghiêm ngặt.

Bởi vậy thỉnh thoảng khi Tiểu Bạch Ngọc Đường quay về Băng Nguyên Đảo, Lục Thiên Hàn đều cho quản gia đến dạy Bạch Ngọc Đường lễ nghi.

Cử chỉ tao nhã không phải là loại thói quen có thể luyện trong một sớm một chiều, khi còn bé Bạch Ngọc Đường đôi lúc cũng giở tính trẻ con ra, cảm thấy luyện lễ nghi rất đáng ghét.

Có đôi khi Ngũ gia chạy ra ngoài chơi không nói cho người trong nhà khiến mọi người bỏ đi tìm cả ngày cho đến khi chạng vạng mới tìm được. Lục Thiên Hàn rất tức giận, phạt nhốt Bạch Ngọc Đường trong phòng không cho ăn cơm chiều. Buổi tối, Thiên Tôn giúp “bắt cóc” Lục Thiên Hàn, lão quản gia tranh thủ lén mang cơm đến cho tiểu thiếu gia nhà mình.

Tiểu Bạch Ngọc Đường hỏi quản gia —— ngoại công từ nhỏ đã cứng nhắc như vậy sao? Khi còn bé bộ người chưa từng không nghe lời lén chạy ra ngoài chơi à?

Lão quản gia bị hỏi như vậy thì cười nói với Bạch Ngọc Đường, “Khi còn bé có lần Đảo chủ cũng lén chạy ra ngoài... lão gia khi đó còn nghiêm

khắc hơn Đảo chủ bây giờ nhiều, phạt Đảo chủ quỳ ba ngày, lại còn bị đánh đòn!”

Lúc ấy Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể tin nổi, hỏi quản gia, ngoại công của hần tại sao lại chạy ra ngoài?

Quản gia mỉm cười, nói, “Bị Kính Chi làm hư! Lão gia nói thiếu gia kết giao hồ bằng cầu hữu, bắt thiếu gia phải đoạn tuyệt quan hệ với mấy tên côn đồ kia nhưng thiếu gia không chịu, lần đầu tiên tranh cãi với lão gia một trận, chộc tức lão gia mới bị phạt nặng như vậy!”

“Hồ bằng cầu hữu?” Bạch Ngọc Đường tò mò, từ trước tới giờ ngoại công hần rất ít bằng hữu, cũng không khi nào ra ngoài, sao có thể kết giao với hồ bằng cầu hữu được?

Quản gia cười nói, “Mọi thứ trên Băng Nguyên Đảo đều được đưa đến từ ngoài đảo, phụ trách đưa hàng chính là nhà thuyền, trên thuyền có sử dụng cả tiểu hài nhi làm thuê, đều là cô nhi, tuổi cũng xấp xỉ với thiếu gia, chúng rất hoang dã không được giáo dục, không biết như thế nào mà thiếu gia lại kết bạn với chúng. Đặc biệt có một người tên là Cổ Kính Chi rất láu cá, thích uống rượu bài bạc gây rắc rối khắp nơi, tuổi còn nhỏ mà đã coi trời bằng vung, khi đó thật sợ thiếu gia bị tên đó làm hư.”

Ngũ gia nhìn lại “phong thái” và “khí chất” của vị lão gia tử trước mặt này, quả thật rất phù hợp với miêu tả của quản gia năm đó, chỉ là... vì sao ngoại công của hần lại xưng huynh gọi đệ với người này?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu —— cô nhi, láu cá, lưu manh, bài bạc, uống rượu, coi trời bằng vung... chẳng phải rất giống với bốn ca ca ở Hãm Không Đảo của hần khi còn bé sao?

Ngũ gia tự xét lại một chút, càng nghĩ càng cảm thấy có chút ý tứ... khi hần còn bé gia giáo cũng rất nghiêm nhưng ngoại công của hần cho tới bây giờ chưa từng quản việc hần kết giao bằng hữu. Năm đó khi hần cùng

với Tứ Thử xưng huynh gọi đệ cho đến bây giờ vẫn chẳng cảm thấy có gì không đúng, bây giờ ngẫm lại, là vì chưa có ai từng ngăn cản hẳn không cho hẳn làm như vậy.

Bạch Ngọc Đường lại nghĩ tới lời mà Tưởng Bình từng nói. “Ngọc Đường à, người lớn trong nhà đệ thật thoải mái, không hề sợ tiểu thiếu gia như đệ bị bốn tên lưu manh chúng ta lừa gạt làm hư đi!”

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rõ lúc đó khi ngoại công thấy hẳn mang bốn vị huynh đệ này về, chưa từng bảo họ là hồ băng cầu hữu, bắt hẳn tuyệt giao, còn coi bốn vị ca ca của hẳn như ngoại tôn mà yêu thương...

Cổ Kính Chi đứng lên từ trên ghế, lười biếng tựa lên lan can, nhướng mày nhìn Lục Thiên Hàn, liếc mắt nhìn tới Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phía sau Lục Thiên Hàn, bèn hỏi. “Hai đứa này là tiểu hài nhi nhà người?”

Lục Thiên Hàn gật đầu.

Triển Chiêu cười híp mắt, miệng lười lạnh lẽ không ngại người lạ, cảm thấy cái cảnh mọi người đứng mỗi bên mắt to trừng mắt nhỏ rất mất tự nhiên, vì vậy bèn báo tên của mình và Bạch Ngọc Đường.

“A...” Cổ Kính Chi mỉm cười, “Ngờng mộ đã lâu.”

Nói xong, Cổ Kính Chi lại liếc nhìn Yêu Trường Thiên, bữu môi hỏi Lục Thiên Hàn. “Ai vậy?”

Lục Thiên Hàn bất đắc dĩ nhìn Yêu Trường Thiên, cảm thấy càng mất tự nhiên hơn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy cũng đúng —— phải giới thiệu thế nào đây? Đại cứu tử à?

(*) Anh vợ

Yêu Trường Thiên đánh giá Cổ Kính Chi từ cao xuống thấp, thật lâu sau mở miệng nhận xét một tiếng. “Bình thường...”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

Triển Chiêu gãi đầu —— quả nhiên không thể áp dụng cách hành xử thông thường với Bạch Quý Vương được.

Xa xa Thiên Tôn và Ân Hậu dựa vào nội lực tốt ngồi nghe lén cùng nhau “phụ” một tiếng.

“Ha ha ha...” Cổ Kính Chi vui vẻ cười phá lên, nói với Lục Thiên Hàn. “Ta cũng có tôn tử.” Nói xong thì hỏi quản gia, “Húc Nhi đâu?”

“Thiếu gia ra phố rồi, sẽ về muộn một chút!” Quản gia đáp.

“Mau gọi nó về, đã nói mấy ngày nay không được cho nó ra ngoài rồi mà!” Cổ Kính Chi phất tay, quản gia liền phái người đi tìm.

Cổ Kính Chi nghiêng người nhảy ra khỏi hành lang uốn lượn kia.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh giá thân thủ của người này —— là một cao thủ.

Xa xa trên nóc nhà, Thiên Tôn vỗ mạnh lên vai Ân Hậu, “Tiểu tử kia là ai vậy? Sao chưa từng gặp qua bao giờ?”

Ân Hậu lắc đầu, “Ta cũng chưa từng gặp qua, chắc là bằng hữu khi bé rồi!”

“Thế mà lại không phải là nữ!” Lâm Dạ Hỏa tỏ ra thất vọng, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng gật đầu, có thể thấy được là mọi người nghe được lời đồn mới chạy đến xem náo nhiệt.

Cổ Kính Chi mời nhóm người Lục Thiên Hàn ngồi xuống, bọn hạ nhân liền dâng trà lên.

Sau khi Lục Thiên Hàn ngồi xuống thì không nói tiếng nào, Triển Chiêu liền hỏi Cổ Kính Chi, “Trong nhà tiền bối đang có việc vui à? Trước cửa đang đốt pháo...”

Cổ Kính Chi hơi cười cười, châm trà cho mọi người, ý vị thâm trường mà nói, “Không phải là lễ lạt hay có việc vui gì mà hôm nay vốn là ngày đốt pháo, đúng không?”

Tiếng “đúng không” này của Cổ Kính Chi chính là dành cho Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn giương mắt nhìn Cổ Kính Chi, trầm giọng hỏi, “Vì sao người vẫn còn sống?”

Khóe miệng Cổ Kính Chi hơi giật giật, dở khóc dở cười, “Người đang chê mệnh của ta dài quá à...”

Bạch Ngọc Đường cùng Yêu Trường Thiên yên lặng uống trà không nói lời nào, Triển Chiêu nâng cằm nhìn gương mặt nghiêm túc của Lục Thiên Hàn —— quả nhiên như Bạch Ngọc Đường nói, lão gia tử đúng là thẳng ruột ngựa.

———— Tiên nhân cầu: ở đây Tiểu Lương Tử nói là Tiểu Tứ Tử có béo như quả cầu thì cũng là tiên nhân, ẻm khen nhưng hơi vụng về tý, với lại tiên nhân cầu còn có nghĩa là cây xương rồng kim hồ hoặc thảo cầu, tiên nhân cầu có thân hình tròn vo hoặc bầu dục, trông rất dễ thương nên rất được mọi người yêu thích.🍰 Bánh nhân đậu nè (Sở thích của bạn là minh họa tranh về món ăn mà ^^)🍰

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 107: Khúc Mắc

Đối với vấn đề của Lục Thiên Hàn, sắc mặt Cổ Kính Chi vẫn bình thường, mỉm cười cho Lục Thiên Hàn một đáp án. “Muốn mang tôn nhi đi một chuyến đến Băng Nguyên Đảo.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không có phản ứng gì, còn Lục Thiên Hàn thì tỏ ra khó hiểu. “Đến Băng Nguyên Đảo à?”

Cổ Kính Chi gật đầu.

Lục Thiên Hàn ngẫm nghĩ, dường như không hài lòng với đáp án kia. “Vậy người trực tiếp đi không được sao?”

Cổ Kính Chi cười lắc đầu, không nhanh không chậm mà mở miệng, thay đổi một lý do khác nói với Lục Thiên Hàn, “Ta vừa mới đến Hắc Phong Thành chưa được bao lâu, vì tôn nhi đã trưởng thành, nó cũng coi như là văn võ toàn tài nên muốn tòng quân.”

Lục Thiên Hàn nhìn Cổ Kính Chi. “Rồi sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tội nghiệp cho vị lão hữu này — muốn giao lưu với ngoại công thật vất vả...

Cổ Kính Chi nói, “Nó không có nhiều bằng hữu lắm vì tính cách có hơi quái lạ, nên ta muốn cho nó quen biết vài bằng hữu đồng trang lứa.”

Vừa nói Cổ Kính Chi vừa nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Nếu có cơ hội thì tốt nhất là có thể để cho nó gặp được Triệu Phổ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lặng lẽ thở dài, phải nói trắng ra như vậy mới có thể khiến cho ngoại công hiểu được!

Với đại đa số mọi người mà nói, nếu như quả thật là lão bằng hữu thì chỉ cần người này mở đầu một câu “bằng hữu của tôn nhi không nhiều lắm” thì người kia nên nói tiếp một câu, “tôn nhi nhà ta cũng vậy, thế thì để cho chúng nó làm bằng hữu với nhau... vân vân”. Tiếc là ngoại công lại là người tuyệt đối không hiểu được loại đạo lý đối nhân xử thế này, nếu không thì người đã không phải là Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn nghe hết nhưng dường như vẫn chưa hiểu ý, lại hỏi, “Thế thì trực tiếp đi tìm Triệu Phổ, tìm ta có ích gì đâu?”

Yêu Trường Thiên một tay cầm chén, một tay chống cằm ngửa mặt ngẩn người, Bạch Quỷ Vương lúc này đang “đế tay lên ngực tự hỏi lòng”, “Muội tử à... rốt cục muội vừa ý hấn điểm nào? Đây chẳng phải chỉ là một tên đầu gỗ tương đối đẹp mã thôi sao? Tính cách y chang như cá mặ(1)vậy!”

(1) Cá mặ (hàm ngư): ở Việt Nam thì cá mặ là các loại cá được ủ mắm hoặc muối nguyên con, còn ở TQ, cá mặ là cá đã được ướp muối phơi khô, mà cá ướp muối phơi khô thì tất nhiên là chết ngắc rồi =)) tự hiểu là bác Yêu đang mặ bác Lục thế nào rồi hen, vừa khô vừa đơ =))

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên là hiểu tính tình của Lục Thiên Hàn, nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại thì không thể nói là lời của Lục Thiên Hàn không có lý! Nếu lời nói của Lục Thiên Hàn có vấn đề thì chỉ là vì ông không giỏi giao tiếp, nhưng về mặt ý nghĩa lại không sai... Quả thật hai lý do mà Cổ Kính Chi đưa ra không đủ để ngàn dặm xa xôi gọi Lục Thiên Hàn từ cực Bắc đến đây.

Nếu nói là muốn gặp lại lão bằng hữu nhiều năm không gặp, như vấn đề mà Lục Thiên Hàn đưa ra lúc trước —— vì sao không liên lạc từ sớm?

Lục Thiên Hàn nhìn Cổ Kính Chi, hiển nhiên ông không có được đáp án hợp lý thì không định bỏ qua.

Cổ Kính Chi bất đắc dĩ, khe khẽ thở dài, “Người vẫn y như xưa, Tiểu Bàn nói đúng, tất cả mọi người rồi sẽ thay đổi, chỉ có mình người là vĩnh viễn không thay đổi.”

Lục Thiên Hàn không đáp, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì tò mò —— Tiểu Bàn là ai?

“Thực ra thì...” Cổ Kính Chi vươn tay, từ trong túi áo lấy ra một thứ đặt trước mặt Lục Thiên Hàn. “Hai lý do khi này chỉ là tiện thể, lý do thực sự là đây!”

Lục Thiên Hàn nhìn thoáng qua thứ được Cổ Kính Chi đặt trước mắt, lập tức ngậy người ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thử, chỉ thấy trên bàn là một đồng tiền.

Chỉ là khác với những đồng tiền thông thường, những đồng tiền khác đều là ngoài tròn trong vuông, nhưng đồng tiền này lại ngoài vuông trong tròn, hơn nữa bên trong lại là hai vòng tròn lồng vào nhau, hình dạng rất kỳ lạ.

Trên đồng tiền không có ký hiệu nào.

Khi Lục Thiên Hàn nhìn thấy đồng tiền kia thì trong nháy mắt sắc mặt liền trầm xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bất ngờ —— lúc này xung quanh Lục Thiên Hàn phát ra một luồng sát khí lạnh thấu xương.

Yêu Trường Thiên liếc nhìn Lục Thiên Hàn, hơi nhú mày.

...

“Oa!”

Xa xa, Thiên Tôn lắc Ân Hậu, “Đầu Tiểu Lục Tử bốc khói rồi, ai chọn hân vậy?”

Ân Hậu vừa giữ tay Thiên Tôn lại vừa cảm thấy khó hiểu.

Lâm Dạ Hỏa và Tiểu Lương Tử không hiểu gì cả, hai người đều dùng vẻ mặt hoang mang mà nhìn nhị lão.

Ngược lại Tiểu Tứ Tử thì vẫn phụng phịu ngồi trong lòng Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng cúi đầu nhìn bảo bối, vươn tay khều quai hàm của bé, “Còn giận à? Không trêu cháu nữa đâu!”

Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa, ánh mắt chứng tỏ là vẫn còn đang rất giận.

Lâm Dạ Hỏa cười hì hì xoa đầu Tiểu Tứ Tử.

“Lão gia tử.”

Lúc này, Tiểu Lương Tử nhảy đến bên cạnh Thiên Tôn và Ân Hậu, vươn tay kéo ống tay áo của hai người. “Hỏi hai người chuyện này nha!”

Ân Hậu và Thiên Tôn đều nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử liền hỏi, “Khi mọi người còn trẻ thì công phu của ai tốt nhất ạ?”

Lâm Dạ Hỏa và Tiểu Tứ Tử đều hít một hơi.

Thiên Tôn và Ân Hậu đồng thời nhắc tay chỉ chính mình.

Tiểu Lương Tử nhìn trời.

“Nói cho chính xác thì công phu của Yêu Vương là tốt nhất!” Ân Hậu bảo.

Thiên Tôn gật đầu, “Công phu của hai ta đều do Yêu Vương dạy, bất quá tên đó đi đâu cũng giả vờ là mình không biết võ công!”

“Yêu Vương lợi hại tới trình độ nào ạ?” Tiểu Lương Tử tò mò, “Hai người liên thủ có đánh thắng được không?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu lập tức bĩu môi, xoay mặt... nhìn cái vẻ này thì phỏng chừng là đánh không lại.

“Ừm...” Tiểu Lương Tử gật đầu, thầm nghĩ Yêu Vương quả nhiên lợi hại nha, tiếc là bé không được gặp.

“Còn vấn đề nào nữa không?” Thiên Tôn và Ân Hậu cùng hỏi.

“Khi mọi người còn trẻ, nhiều người như vậy thì so ra... ai trông đẹp nhất ạ?” Tiểu Lương Tử nghiêng đầu thắc mắc.

Lâm Dạ Hỏa và Tiểu Tứ Tử liếc nhìn nhau —— ai ui, vấn đề này thú vị nha!

Thiên Tôn và Ân Hậu trừng mắt nhìn nhau, không chút do dự giơ tay chỉ chính mình.

Tiểu Lương Tử híp mắt nhìn hai người bọn họ —— hai người không biết hai chữ “khiêm tốn” viết như thế nào đúng không?

Lâm Dạ Hỏa tương đối cảm thấy hứng thú với vấn đề diện mạo, bất quá các hoa nhập các nhân(2), mấy vị lão gia tử này lúc còn trẻ hẳn là đều rất đẹp, hơn nữa lại đẹp theo nhiều kiểu khác nhau nên rất khó nói ai mới là người đẹp nhất.

(2) Các hoa nhập các nhãn: Các hoa nhập các nhãn: hoa nào cũng nhìn vào mắt, ý nói dù thế nào thì cũng chấp nhận được.

Tiểu Tứ Tử kéo kéo Tiểu Lương Tử, hỏi như vậy thì sẽ gây ra chiến tranh nội bộ đấy!

Quả nhiên, Thiên Tôn và Ân Hậu vươn tay xách cổ áo Tiểu Lương Tử đang định chuồn êm, đồng thanh hỏi. “Vậy cháu nói xem? Ai đẹp nhất?”

“Hơ...”

Tiểu Lương Tử đột nhiên ý thức được mình vừa tự đào một cái hố to chôn mình rồi.

Thiên Tôn và Ân Hậu nhất quyết không buông tha, bắt Tiểu Lương Tử phải chọn ra ai đẹp nhất.

Tiểu Tứ Tử thấy Tiểu Lương Tử sắp bị xé thành hai nửa thì sợ tới mức vội vàng đẩy Lâm Dạ Hỏa ra can ngăn.

Hỏa Phượng bữu môi lắc đầu, hần sao dám chọc vào tổ ong vò vẽ này.

Tiểu Tứ Tử thấy Lâm Dạ Hỏa không chịu đi, chỉ còn cách tự thân vận động, mỗi tay một bên kéo ống tay áo của Thiên Tôn lẫn Ân Hậu, hỏi. “Miêu Miêu và Bạch Bạch ai đẹp hơn?!”

Tiểu Tứ Tử vừa lên tiếng, hai lão đầu đều dừng động tác trên tay, bắt đầu tranh cãi “Đương nhiên hài tử nhà ta đẹp hơn một chút...”

Tiểu Tứ Tử tranh thủ lúc lực chú ý của hai lão đầu bị phân tán, vội vàng giành lại Tiểu Lương Tử.

Trong viện xa xa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu sao đều cảm thấy hai lỗ tai nóng bừng, cái mũi thì rất ngứa...

...

Tiểu Lương Tử thành công thoát hiểm, Lâm Dạ Hỏa liền hỏi bé, “Người hỏi cái này để làm gì?”

Tiểu Lương Tử lăm bằm một câu: “Tò mò thôi... tuy rằng ta cảm thấy sư phụ của sư phụ ta mới là đẹp nhất!”

Tiểu Lương Tử vừa thốt ra, đầu kia Ân Hậu và Thiên Tôn không gây nhau nữa mà đều liếc mắt trừng bé —— đúng là tiểu hài tử không có tỷ hiếu biết nào!

Tiểu Tứ Tử cảm thấy cần phải thay đổi bầu không khí, liền nói với hai vị lão đầu. “Tôn Tôn Ân Ân, gần đây cháu luôn nằm mơ thấy một thứ nha!”

Thiên Tôn và Ân Hậu sửng sốt, Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Lương Tử cũng hiếu kỳ mà tiến lại gần —— đã lâu rồi Tiểu Tứ Tử không mơ thấy những hình ảnh kỳ lạ, không phải lại có dấu hiệu gì chứ? Lần này là may mắn hay điềm xấu?

Thiên Tôn và Ân Hậu hỏi, “Cháu nhìn thấy thứ gì?”

Tiểu Tứ Tử lấy ra bút than và giấy từ trong tiểu hà bao, vẽ ra một đồ án, là một hình vuông, ở giữa có hai hình tròn lồng vào nhau.

Khi Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn thấy đồ án kia thì ngay lập tức cùng nhướng mày.

“A!” Thiên Tôn lúc này mới hiểu ra, “Khó trách Tiểu Lục Tử lại xù lông.”

Ân Hậu cũng gật đầu. “Thì ra là thế!”

“Có chuyện gì vậy ạ?” Lâm Dạ Hỏa vội hỏi.

“Kẻ thù của Thiên Hàn!” Thiên Tôn và Ân Hậu hiềm khi trở nên nghiêm túc, sắc mặt hơi có chút dọa người.

“Kẻ thù?”

“Cụ thể kết thù như thế nào thì ta không biết!” Thiên Tôn nói tiếp. “Nhưng Thiên Hàn vẫn luôn điều tra những manh mối có liên quan đến đồ án này, trên tay hắn cũng có một đồng tiền giống hệt thế này!”

“Đồng tiền, có nghĩa là gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Là một người.” Ân Hậu nói, “Thiên Hàn vẫn luôn điều tra một tên sát thủ, mỗi lần kẻ đó giết người xong đều để lại một đồng tiền có hoa văn thế này.”

“Lục lão gia tử có người thân nào bị giết sao?” Lâm Dạ Hỏa thắc mắc.

“Tám phần là như vậy, chi tiết cụ thể ta cũng không rõ.” Thiên Tôn bắt đầu kể, “Bao nhiêu năm trôi qua nhưng vẫn không tra ra được.”

“Lợi hại như vậy?” Lâm Dạ Hỏa cảm thấy không thể tin nổi. “Thế lực của Băng Nguyên Đảo cực Bắc lại thêm Hãm Không Đảo có thể nói là khổng lồ, còn có cả phái Thiên Sơn và Khai Phong Phủ nữa... vậy mà không thể tìm ra một sát thủ sao?”

“Thiên Hàn rất hiềm khi chấp nhất với chuyện gì.” Thiên Tôn nói, “Nhưng hắn lại có chấp niệm rất lớn với tên sát thủ này. Hắn từng cho chúng ta nhìn qua miếng tiền đồng nọ, đại khái vài thập niên trước đồng tiền này đã từng xuất hiện một lần, cũng có dính líu đến một vụ hung án!”

Ân Hậu gật đầu, “Lúc ấy Ma Cung cùng phái Thiên Sơn dốc toàn bộ lực lượng điều tra đủ mọi hướng, ta và lão quỷ, Yêu Trường Thiên lẫn Vô Sa tìm manh mối suốt một năm nhưng vẫn không thu hoạch được gì, năm đó toàn giang hồ đều bị lật tung!”

“Người nào mà tài giỏi như vậy?” Lâm Dạ Hỏa cầm lấy bản vẽ kia xem kỹ. “Con chưa từng nhìn thấy! Để Triển Chiêu và Công Tôn xem qua chưa ạ? Hai người họ tiếp xúc với nhiều vụ hung án ở Khai Phong Phủ như vậy, không chừng lại có manh mối gì thì sao?”

“À.” Thiên Tôn và Ân Hậu đều bất đắc dĩ nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Người xem nhẹ Ma Cung và phái Thiên Sơn rồi, đừng nói là những hồ sơ trong Long Đồ Các ở Khai Phong Phủ mà tất cả những hồ sơ tư liệu của những vụ án có liên quan trong toàn bộ tam ty kể cả đại nội Hoàng cung đã sớm bị lật tung, đều không có!”

Lâm Dạ Hỏa chỉ biết giậm chân. “Ai mà thần thông quảng đại như vậy? Đã là án giết người sao lại không có hồ sơ ghi lại?”

“Đều bị tiêu hủy rồi.” Thiên Tôn nói, “Năm đó chúng ta đã nghĩ đến tất cả mọi khả năng, có lẽ căn bản đây không phải là một người mà là cả một tổ chức.”

“Nhưng sát thủ nọ đã không xuất hiện gần hai mươi năm rồi!” Ân Hậu bảo. “Hơn nữa nghe cách nói của Thiên Hàn thì người nọ đã kết thù với hắn từ lúc hắn còn nhỏ.”

“Khi còn nhỏ?” Tiểu Lương Tử kinh ngạc, “Vậy là chuyện xảy ra đã bao lâu rồi? Có thể nào hung thủ đã chết không ạ?”

“Chúng ta cũng nghĩ như vậy.” Thiên Tôn cầm lấy bức tranh của Tiểu Tứ Tử. “Nhưng bây giờ xem ra... hình như là chưa.”

Ân Hậu hỏi Tiểu Tứ Tử, “Khi cháu nằm mơ thì ngoại trừ phần đồ án này ra còn thấy cái gì nữa không?”

“Bằng.” Tiểu Tứ Tử lập tức trả lời.

“Bằng?”

“Bốn đồng bằng đôi.” Tiểu Tứ Tử khoa tay múa chân vẽ thành hình cái mũ, nói. “Giống bốn năm mộ đôi.”

Mọi người nghe xong đều chau mày —— có cảm giác không tốt lắm...

...

Mà lúc ấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở trong viện lại càng lo lắng, khi Cổ Kính Chi lấy một đồng tiền đặt lên trên bàn thì họ đều cảm thấy Lục Thiên Hàn không ổn lắm.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ngoại công của hắn có chuyện gì với đồng tiền kia vậy? Nếu biết thì để Giao Giao truyền lời!

Bạch Ngọc Đường thì không hiểu sao lại cảm thấy xót xa... Bạch Ngọc Đường vẫn luôn cảm thấy ngoại công của mình là một người không có bí mật, ngoại trừ việc ngoại mẫu mất thì không còn khúc mắc nào tồn tại, nhưng bây giờ xem ra không phải là không có mà là do hắn không đủ quan tâm đến ngoại công mà thôi...

Trong khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang lo lắng thì Lục Thiên Hàn cứ nhìn chăm chăm vào miếng tiền đồng kia, rồi đột nhiên đưa tay vói vào trong áo lục lợi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò nhìn lão gia tử.

Một lúc sau, Yêu Trường Thiên giơ tay ra, đặt thứ gì đó lên trên bàn...

Đến khi Yêu Trường Thiên thu tay về thì chỉ thấy trên bàn, có một đồng tiền khác giống đồng tiền của Cổ Kính Chi như đúc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Lục Thiên Hàn dường như cũng bị bất ngờ —— trước kia khi ông điều tra manh mối thì vẫn luôn mang theo đồng tiền này bên người, mấy

năm nay không mang theo nữa, khi nào thì bị Yêu Trường Thiên lấy? Còn mang theo bên người...

Bạch Quỷ Vương cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Cổ Kính Chi.

Cổ Kính Chi khẽ nhú mày.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ ánh mắt của Yêu Trường Thiên, hai người đều giật mình —— ánh mắt này là của Bạch Quỷ Vương! Tuyệt đối không phải là ngoại mẫu!

Bình thường Yêu Trường Thiên không bao giờ tỏ ra ác ý với ai, ngay cả một chút cũng không vì “trái tim kia” sẽ quẫn thúc ông, một khi bản tính của Bạch Quỷ Vương xuất hiện thì tất nhiên trong lòng sẽ quẫn đau.

Nhưng lúc này ngoại mẫu của Bạch Ngọc Đường dường như lại giống như lần Bạch Quỷ Tộc xuất hiện, không thấy đâu.

Khi Bạch Ngọc Đường đang cân nhắc tình huống thì đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái lên đầu vai hấn.

Bạch Ngọc Đường nhìn làn da màu lam kia, mày càng nhăn lại mấy phần —— là Giao Giao!

Lúc này, giao nhân vẫn luôn đi theo Bạch Ngọc Đường dường như đang truyền tin tức nào đó cho hấn.

Giao Giao có thể nói chuyện, mỗi lần có tình huống nguy hiểm đặc biệt nghiêm trọng thì nó đều sẽ mở miệng nhắc nhở... Nhưng lúc này Giao Giao không nói gì mà chỉ ấn đầu vai Ngọc Đường.

Nhưng Ngũ gia vẫn từ vị trí mà Giao Giao đè lại cảm nhận được ý lạnh như hàn băng.

Triển Chiêu khó hiểu mà nhìn hành động của Giao Giao —— đây là lần đầu tiên xảy ra.

Cảm nhận của Bạch Ngọc Đường càng rõ hơn Triển Chiêu, trong luồng hàn ý lạnh đến thấu xương, hẳn cảm nhận được một loại “địch ý” rất rõ ràng!

Giao Giao có địch ý với ai? Là Cổ Kính Chi? Hay là hai đồng tiền kia? Hoặc là...

Triển Chiêu cũng liếc mắt nhìn về phía cửa —— trước cửa có một người đứng đó đã lâu nhưng lại không bước vào.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 108: Thời Niên Thiếu

Trong quân doanh, Công Tôn mới vừa xem qua cho hai người bệnh xong, nhìn lại... Tiểu Tứ Tử đã chạy mất dạng.

Công Tôn tiên sinh bất đắc dĩ mà đi vòng vòng trong quân doanh tìm nhi tử, có mấy thị vệ nhìn thấy, nói là Tiểu Tứ Tử được Lâm Dạ Hỏa ôm đi, Tiểu Lương Tử cũng chạy theo rồi.

Công Tôn lắc đầu, quyết định đi quấy rối Triệu Phổ.

Ngoài quân trường của Cửu vương gia đang hết sức náo nhiệt, không biết từ đâu ra xuất hiện mấy xe ngựa chứa đầy sách cuộn, phủ đầy tro bụi.

Lỗ Nghiêm đang chỉ huy mọi người dỡ các cuộn sách xuống, dọn vào trong một căn lều trại, Triệu Phổ ôm cánh tay đứng một bên xem náo nhiệt.

Công Tôn chạy tới, “Đang làm gì vậy?”

Triệu Phổ nhìn căn lều mới vừa được dựng lên, bĩu môi đáp. “Thái gia nhà người nói muốn tìm một vài thứ, cần sách về văn tự, ký hiệu Tây Vực, tốt nhất là sách cổ, vì thế Thiên Dực tìm mấy xe đến cho ông ấy!”

Công Tôn cảm thấy thú vị, định chạy vào xem thì lại bị Triệu Phổ kéo lại, bảo: “Đúng rồi, còn chuyện này nữa.”

Công Tôn quay đầu lại nhìn hắn.

“Lần trước có nói về việc án mất tích đột nhiên gia tăng phải không?”

Công Tôn gật đầu.

“Ta cho Thiên Dực đi thăm dò, quả nhiên không chỉ có vùng phụ cận Hắc Phong Thành mà các nước Tây Vực cũng liên tục xảy ra án mất tích, thậm chí người mất tích còn nhiều hơn cả phía chúng ta nữa.”

Công Tôn khẽ “chặc” một tiếng: “Chả trách Ác Đế Thành gì đó lại dùng nhền nhện làm biểu tượng.”

“Nhền nhện?” Triệu Phổ ngẫm nghĩ, “Ý ngươi là nói đối phương đang có âm mưu gì đó?”

“Quả thật có cảm giác như đang bày mưu từng chút một.” Công Tôn giúp nhặt một quyển sách cuộn rơi dưới đất, cầm lấy đi vào trong lều.

Bên trong lều, Công Tôn Mỗ đang dựa vào ghế nằm, vắt chéo chân kéo một quyển trục ra xem.

Công Tôn đi đến phía sau, chống hai tay lên lưng ghế, tò mò nhìn quyển sách trong tay Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ kéo hết quyển sách ra xem xong thì ném sang một bên, có mấy thị vệ hỗ trợ cuộn lại, cất gọn, lúc này chỗ sách xem xong đã đội lên thành một ngọn núi nhỏ; dựa vào tốc độ này của Công Tôn Mỗ thì phỏng chừng chưa đến một canh giờ nữa là đã có thể xem xong hết.

Công Tôn cảm thấy Công Tôn Mỗ hẳn không phải là đang đọc sách mà là đang tìm thứ gì đó.

“Thái gia.” Công Tôn mở miệng gọi.

Triệu Phổ cũng đi vào, giúp đỡ phui đi tro bụi bám trên những cuộn sách.

“Hửm?” Công Tôn Mỗ dời ánh mắt ra khỏi cuộn sách, giơ tay ra, Công Tôn, Triệu Phổ cùng với các ảnh vệ đang phụ dọn sách đồng thời vươn tay lấy chén trà đưa cho ông.

Công Tôn Mỗ cười vui vẻ nhận lấy chén trà, không đợi hỏi liền mở miệng trước. “Các người cảm thấy giao tình của nhóm Tương Du và Tiểu Lục Tử thế nào?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều gật đầu —— quan hệ tốt lắm.

“Bọn họ đều là lão bằng hữu quen biết nhau cả trăm năm rồi.” Công Tôn Mỗ uống hai hớp trà, không nhanh không chậm bảo. “Nếu nhóm Tương Du viết phong thư cho Thiên Hàn đang ở cực Bắc nói là có việc gấp muốn gặp hãn thì các người đoán xem hãn có đến không?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt —— cái này à...

“Với cái tính dờ dờ ương ương của Thiên Hàn thì không phải chỉ tùy tiện viết một phong thư là đã có thể khiến cho hãn từ xa chạy đến một chuyến, huống hồ gần đây trời còn rất nóng.”

“Vậy vị bằng hữu kia của lão gia tử...” Triệu Phổ tò mò, “Quan hệ còn tốt hơn cả với Thiên Tôn và Ân Hậu sao?”

Công Tôn Mỗ lắc đầu, “Sau khi hãn nhận được thư thì có nói với ta một tiếng, chuyện này là tâm bệnh duy nhất của Thiên Hàn từ nhỏ đến lớn, tuổi của mọi người đã lớn, khúc mắc của nhóm Tương Du đều đã được giải, không có lý do gì lại chỉ còn mỗi mình hãn là vẫn còn khúc mắc, có phải không?”

“Cụ thể là sao ạ?” Công Tôn kéo một chiếc ghế đến ngồi xuống bên cạnh Công Tôn Mỗ.

“Khi Ngọc Đường còn bé thì Băng Nguyên Đảo đã khác xưa nhiều rồi.” Công Tôn Mỗ chậm rãi nói. “Thiên Hàn rất cứng chiều tiểu oa nhi Ngọc Đường, tuy là... so với những gia đình bình thường thì vẫn còn quản khá nghiêm khắc.”

Triệu Phổ gật đầu, trong vô số những người mà hắn từng gặp qua thì xét về mặt lễ nghi, phong thái, khí phách, có thể sánh với Bạch Ngọc Đường chỉ có Triệu Trinh, nhưng dù sao Triệu Trinh cũng được sinh ra ở Hoàng gia, từ nhỏ đã được nghiêm khắc dạy dỗ lễ nghi cử chỉ, chính vì ngại phiền như vậy nên Triệu Phổ mới sớm bỏ trốn đến đại mạc.

Công Tôn hỏi, “Như vậy mà còn chưa nghiêm khắc ạ? Không phải nói là nếu ra ngoài chơi mà không nói thì liền bị phạt sao?”

“Thế đã là gì.” Công Tôn Mỗ bất đắc dĩ, “Khi Thiên Hàn còn bé mới đúng là bị quản nghiêm, những ngày đó đúng là trôi qua rất nhàm chán.”

Triệu Phổ có thể hiểu được cái cảm giác đó, bèn gật đầu: “Chắc là cũng nhàm chán chẳng khác nào Triệu Trinh khi bé phải không?”

“Còn chán hơn nữa, vì bản thân hắn là hậu duệ tộc Băng Ngư nên gặp vấn đề thể chất bẩm sinh, không có nhiều cảm xúc.” Công Tôn Mỗ khoanh tay thở dài, “Đã vậy từ nhỏ còn được nuôi dưỡng ở Băng Nguyên Đảo không tiếp xúc với bên ngoài, càng không có mục tiêu lớn lao đặc biệt gì như nhiều người, ngay cả nhận thức về thị phi cũng rất mơ hồ. Ta còn nhớ khi Thiên Hàn bằng Tiểu Tứ Tử thì vẫn còn chưa biết phân biệt được thiện ác nữa kia.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều tỏ ra kinh ngạc.

“Dạy dỗ kiểu gì kỳ vậy?” Công Tôn cảm thấy cha của Lục Thiên Hàn rất kỳ cục.

“Bởi vì đó là phương pháp giáo dục của tộc Băng Ngư, điều kiện chủ yếu để cho mỗi Băng Ngư có sức chiến đấu kinh người chính là không có tình cảm.” Công Tôn Mỗ mỉm cười, “Bất quá sau này khi Thiên Hàn lớn bằng Tiểu Lương Tử thì gặp được bằng hữu.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều hỏi, “Là người gửi thư cho lão gia tử phải không ạ?”

“Hàm Ngư, Trúc Can Nhi, Tiểu Bàn, Hoạt Đầu!” Công Tôn Mỗ cười nói.

(Cá mẫn, gậy trúc, bé mập, đầu trọc)

“Tên kiểu gì vậy?” Triệu Phổ cảm thấy rất mắc cười.

“Đều là cô nhi.” Công Tôn Mỗ sâu kín mà nói, “Những hài tử này giúp việc trên con thuyền chở vật tư đến Băng Nguyên Đảo, rất nghịch ngợm.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều cảm thấy thú vị, đó là những tiểu hài nhi sống trong một thế giới hoàn toàn khác hẳn Lục Thiên Hàn.

“Ta vẫn còn nhớ rõ bốn tiểu hài nhi này.” Công Tôn Mỗ tiếp tục kể. “Đứa trẻ có biệt danh Hoạt Đầu tên thật là Cổ Kính Chi, Hàm Ngư là Thẩm gì đó Nhạc, còn tên thật của Trúc Can Nhi và Tiểu Bàn thì ta không nhớ, hình như cũng chưa từng nghe qua. Bốn tiểu hài nhi đó đều luôn lấm lem, Cổ Kính Chi có tướng mạo đường đường, thông minh ranh mãnh, còn nhỏ nhưng rất tinh ranh, chỉ cần nhìn qua là biết từ nhỏ đã lăn lộn ngoài đường, đó là thủ lĩnh của bốn tiểu hài nhi. Hàm Ngư bị câm, vì hằng năm chạy trên thuyền nên da đen sạm, bởi vậy nên mới có biệt danh đó. Trúc Can Nhi và Tiểu Bàn vốn là hài tử của người trong đội tàu, sau này người nhà gặp nạn chết trên biển nên được đội tàu giữ lại nuôi dưỡng, một đứa cao gầy như cây sậy, một đứa thì béo lùn chắc nịch, tổng cộng bốn tiểu hài nhi.”

Công Tôn tò mò, “Sao bọn họ lại trở thành băng hữu với Lục lão gia tử?”

“Ai ở trên thuyền cũng biết phía Bắc Băng Nguyên Đảo ở cực Bắc có sông băng cực lớn, phía dưới sông băng có một trong thập đại cung điện, Trầm Tinh Điện, bên trong Trầm Tinh Điện có thiên hạ chí bảo, chính nhờ bảo bối này mà Băng Nguyên Đảo mới có thể phú khả địch quốc.”

“Vì thế nên mấy ... tiểu hài nhi kia đi tìm bảo vật à?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừ.” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Bốn tiểu tử không sợ chết kia chạy đến sông băng, kết quả không cẩn thận té xuống khe vực. Bốn đứa nó xem như gặp may, Cổ Kính Chi dùng đinh ba móc vào vách tường băng mới không rơi xuống... Bốn tiểu hài nhi xâu thành một chuỗi bám trên vách băng mà kêu cứu... cuối cùng gọi được Thiên Hàn đến.”

“Lão gia tử cứu họ lên phải không?” Triệu Phổ hỏi.

“Ha ha.” Công Tôn Mỗ tựa hồ nhớ tới chuyện cũ liền ôm bụng cười, “Lúc ấy ta ở bên vách núi, nhìn thấy Thiên Hàn đột nhiên chạy đến bên cạnh khe vực, còn cúi đầu nhìn xuống, vì thế ta cũng chạy đến, người đoán xem đoạt đối thoại của chúng thú vị đến thế nào?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều giục lão gia tử nói mau.

Công Tôn Mỗ bắt chước ngữ điệu đều đều của Lục Thiên Hàn, còn có ngữ điệu tức đến thở không nổi của Cổ Kính Chi.

“Cứu mạng đi!”

“Các người ở dưới đó làm cái gì?”

“Không cẩn thận té xuống.”

“Cũng đến trộm bảo vật phải không?”

“Đi tìm một sợi dây thừng đến mau!”

“Đợi tìm được thì các người rớt xuống rồi.”

“Vậy người đi gọi người lớn đi!”

“Gọi người hăn là cũng không kịp rồi, còn nguyện vọng gì không?”

“Ta ** nương nhà người! Cái đồ thấy chết mà không cứu... %*# ”

“Người biết nương của ta à? Mà đoạn sau người nói cái gì ta không hiểu.”

“Phụt...” Triệu Phổ cùng Công Tôn đều bị chọc cười vì vị thiếu gia lớn đến vậy rồi mà chưa từng bị ai chửi.

“Thế sau đó thì sao?” Triệu Phổ hỏi, “Bốn tiểu hài nhi đó được cứu lên như thế nào?”

“Lúc đó Cổ Kính Chi sắp không giữ được nữa, dù sao một mình kéo tới ba người, hơn nữa Tiểu Bàn còn nặng bằng hai đứa.” Công Tôn Mỗ tiếp tục nói. “Cổ Kính Chi đã nói là biết nương Lục Thiên Hàn thì coi như là bằng hữu, vì thế Thiên Hàn liền nhảy xuống.”

“Nhảy xuống?” Công Tôn giật mình.

“Thiên Hàn nhảy xuống, giẫm lên đầu Cổ Kính Chi, sau đó vượt qua cả bốn thiếu niên, nhảy xuống dưới, ở dưới chân mỗi người dùng nội lực từ trên vách tường băng kéo ra một trụ băng để làm bệ đỡ.” Công Tôn Mỗ kể tiếp.

“Làm như thế nào mới được?” Công Tôn không tưởng tượng ra.

Triệu Phổ ngược lại có thể hiểu được. “Rất đơn giản, dùng nội lực làm chảy ra một phần băng, lại dùng Hàn băng nội lực cực mạnh nhanh chóng

đóng băng nước vừa chảy ra tạo thành hình trụ băng... chỉ cần trên vách đá có điểm tựa thì cho dù nội lực ít như Tiểu Lương Tử, cứu vài người lên cũng không thành vấn đề.”

Công Tôn Mỗ cũng gật đầu, “Đầu tiên Thiên Hàn để cho bốn người họ đứng vững, sau đó mới lần lượt từ dưới hướng lên trên, xách hết cả đám lên.”

“Vì vậy mà họ thành băng hữu ạ?” Công Tôn cảm thấy thú vị.

“Họ biết nhau từ đấy.” Công Tôn Mỗ cười nói. “Thiên Hàn nói như thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của bốn đứa chúng nó. Mấy tiểu hài nhi kia mỗi lần lên đảo đều đến tìm Thiên Hàn cùng đi chơi, chúng nó trong đầu Thiên Hàn toàn là băng, phải dùng lửa đốt cho chảy ra gì gì đó, cuối cùng đổi thành lò băng nướng khoai lang. Càng chơi lâu thì lá gan càng lớn, chúng nó dám mang Thiên Hàn lên rời khỏi Băng Nguyên Đảo, ra chợ ăn cơm dạo phố... cuối cùng thì bị lão gia Lục gia phát hiện.”

Công Tôn nhú mày, “Đây chỉ là cách kết bạn rất bình thường của tiểu hài nhi thôi mà.”

Công Tôn Mỗ bắt đặc dĩ phẩy tay, “Lão gia tử cực kỳ bảo thủ, đóng cửa nhốt Thiên Hàn lại, bắt quá đám nhóc Kính Chi này rất tinh quái, chúng nhờ ta giúp đỡ để lên đến chơi với Thiên Hàn. Ta cũng dạy chúng nó biết đọc biết viết, mới đầu ngay cả tên của mình mà mấy đứa Tiểu Bàn còn không viết nổi, ai...”

Nói tới đây, Công Tôn Mỗ thở dài, “Năm tiểu hài nhi đó, hơn nửa đêm lên chuồn ra ngoài, chạy đến sông băng ở Băng Nguyên Đảo để ngắm sao, đốt pháo hoa, ngoại trừ Thiên Hàn ra thì cả đám đều bị đông lạnh đến run lẩy bẩy. Thiên Hàn mặc toàn là y phục quý giá mà theo mấy tiểu hài nhi kia lăn lộn dưới bùn, xuống nước bắt cá...”

Công Tôn cùng Triệu Phổ nghe vậy thì cảm thấy thật tốt đẹp, thời thơ ấu của Lục Thiên Hàn thú vị hơn trong tưởng tượng của họ rất nhiều.

“Có phải họ rất giống với bốn vị ca ca của Bạch Ngọc Đường không?” Công Tôn hỏi.

Công Tôn Mỗ cười cười, “Sau này khi Tiểu Lục Tử trưởng thành đều xóa sạch những quy củ của Băng Nguyên Đảo. Trong lòng hắc, hắc là hắc chán ghét huyết thống của Băng Ngư tộc so với bất kỳ ai, vì thế nên không chỉ bản thân đi cưới nữ tử của Bạch Quỷ tộc, khuê nữ gả cho một người thường hắc cũng cực kỳ vui mừng. Bốn vị ca ca kia của Ngọc Đường hồi đó đều chẳng đáng tin cậy tí nào nhưng hắc vẫn xem như ngoại tôn của mình mà yêu thương...”

“Là bởi vì tình bằng hữu thời thơ ấu đó sao?” Triệu Phổ cảm thấy câu chuyện đó thật là tốt đẹp nhưng có vẻ như kết cục... dù sao Lục Thiên Hàn bây giờ vẫn cô đơn lạnh lẽo một mình.

“Tình bằng hữu đó duy trì được hai năm thì xảy ra một chuyện lớn.” Vẻ mặt của Công Tôn Mỗ trở nên lạnh lùng, ngữ điệu cũng trầm thấp đi mấy phần, “Băng Nguyên Đảo bị một nhóm cao thủ tấn công, có kẻ muốn xâm nhập Trầm Tinh Điện. Trầm Tinh Điện nào dễ đi vào đến vậy, đám người kia chết hơn phân nửa, có mấy kẻ thoát được.”

“Thế nhưng?” Công Tôn cùng Triệu Phổ đều có dự cảm không tốt.

“Có mấy kẻ thoát chết trong đó chạy trốn về hướng bến tàu, khi đó vừa đúng lúc thuyền đến bờ hàng.” Công Tôn Mỗ nhăn mày. “Thiên Hàn sợ mấy tiểu bằng hữu của mình bị liên lụy liền vội vàng đuổi theo... kết quả thực sự đụng nhau trên biển. Đám hắc y nhân kia bị Thiên Hàn và nhóm của Kính Chi liên thủ tiêu diệt, nhưng đúng lúc đó không biết một hắc y nhân từ đâu xuất hiện, nội lực cực cao, hơn nữa nội công lại mang tính hỏa. Kẻ đó không nói một lời, muốn giết Thiên Hàn.”

Mọi người nhin không được nhú mày...

“Mấy tiểu hài nhi kia vội vàng cứu Thiên Hàn, trong lúc hỗn chiến, thuyền bốc cháy, lại bị nội lực đánh vỡ nát.” Công Tôn Mỗ thở dài lắc đầu, “Lúc ấy hải lưu chảy rất mạnh, Đảo chủ đến nơi thì chỉ cứu kịp Thiên Hàn, còn có thi thể của Trúc Can Nhi và Hàm Ngư...”

Công Tôn và Triệu Phổ nghe vậy đều cảm thấy kinh hãi.

Vẻ mặt của Công Tôn Mỗ trở nên ảm đạm. “Tìm rất lâu sau đó nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Cổ Kính Chi và Tiểu Bàn mà chỉ tìm được một đồng tiền trên bờ cát. Thiên Hàn biết là do hắc y sát thủ để lại, những chuyện khác, hỏi hần hần đều không nói nhiều. Từ đó đến rất lâu về sau Thiên Hàn không mở miệng nói được một lời, lớn hơn một chút thì lập tức rời khỏi Băng Nguyên Đảo, sau khi quen biết với bọn Thiên Tôn Ân Hậu thì mới tốt hơn trước nhiều. Bao nhiêu năm nay Thiên Hàn vẫn luôn điều tra manh mối về hắc y nhân năm đó.”

“Thù này không thể không báo!” Triệu Phổ nghe xong chuyện quá khứ của Lục Thiên Hàn thì phải thay Bạch Ngọc Đường đau lòng cho ngoại công của hần. Chắc chắn là lão gia tử chưa từng kể lại chuyện này với ngoại tôn, nếu không thì với tính cách của Bạch lão Ngũ, trời Nam biển Bắc hần đều sẽ lùng tìm bằng được đám hắc y nhân kia.

Triệu Phổ nhờ Công Tôn Mỗ vẽ hình dạng của đồng tiền kia ra để Đồng Thiên Dực điều tra.

Công Tôn Mỗ rất khó xử, “Thiên Hàn chưa từng kể lại chuyện này với đám trẻ các ngươi vì sợ là làm lỡ mất thời gian của bọn Ngọc Đường, dù sao thù này là của hần chứ không phải là của hậu bối, ta đoán là ngay cả khuê nữ của hần cũng không biết.”

Công Tôn hỏi Công Tôn Mỗ, “Thái gia, lần này lão gia tử đến là...”

“Người viết thư cho hãn chính là Cổ Kính Chi.” Một câu của Công Tôn Mỗ khiến cho Công Tôn lẫn Triệu Phổ đều giật mình đến trợn tròn cả hai mắt.

“Cổ Kính Chi chưa chết?” Trong phút chốc Công Tôn đã vui mừng thay Lục Thiên Hàn, nhưng Cửu Vương gia lại cau mày, “Không chết lại còn ở ngay trong Hắc Phong Thành... vì sao lại không liên lạc sớm?”

Công Tôn ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy không đúng. “Cảm giác không giống với tính cách của Cổ Kính Chi như trong miêu tả.”

“Đúng là trăm năm hiếm thấy.” Công Tôn Mỗ lẩm bẩm, “Ta vẫn cảm thấy, nếu năm đó Kính Chi không chết vẫn còn sống thì nhất định sẽ về tìm huynh đệ của mình trước tiên... Bởi vì không ai biết ai chết ai sống đúng không? Vì sao nhiều năm như vậy lại không hề có tin tức?”

“Lẽ nào... bị bắt đi?” Công Tôn hỏi, “Lớn lên bên cạnh hung thủ?”

Triệu Phổ lại lắc đầu, “Ta không nghĩ như vậy, tính cách của Cổ Kính Chi giống với Tiểu Lương Tử đến mấy phần, thử hỏi nếu có kẻ giết bằng hữu của Tiểu Lương Tử, còn muốn mang nó theo bên cạnh... có khả năng này sao?”

Công Tôn gật đầu, “Đúng thế...”

“Cổ Kính Chi này chắc chắn là thật chứ?” Triệu Phổ nhíu mày hỏi, “Nhiều năm không gặp như thế, biết đâu là giả?”

Công Tôn Mỗ cười khỏ, “Ta cũng nghi như vậy.”

Triệu Phổ nghiêng răng kèn kẹt. “Nếu là giả mạo thì càng đáng giận hơn!”

Công Tôn cảm thấy rất bế tắc. “Nhưng mục đích là gì? Vì sao lại giả trang thành lão bằng hữu năm xưa?”

“Đám người năm đó tìm cách đi vào Trầm Tinh Điện đã thất bại thật chứ?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn Mỗ.

Lão gia tử gật đầu. “Phải!”

“Có thể nào bên trong Trầm Tinh Điện thật sự có đồ vật mà chúng cần?” Triệu Phổ hỏi. “Thật sự chưa có ai vào được phải không?”

“Trước kia thì thật sự không có!” Công Tôn Mỗ trầm mặc. “Nhưng mà... có rỗng thì lại khác...”

“Đúng thế!” Công Tôn và Triệu Phổ đều có chung suy nghĩ, “Là Yêu Yêu! Bay xuống khe núi rồi lại bay lên hoàn toàn không khó!”

“Tức là mục đích của đối phương chính là giả làm lão bằng hữu rồi sau đó tìm cách đi vào Trầm Tinh Điện?”

“Rốt cục bên trong Trầm Tinh Điện có cái gì?” Triệu Phổ tò mò.

Công Tôn Mỗ gãi đầu, “Người duy nhất biết rõ mọi chuyện chắc là chỉ có mỗi Thiên Hàn, tuy rằng hắn luôn nói mình không biết gì hết!”

...

Mà lúc này, bên trong Cổ Phủ, Triển Chiêu liếc nhìn ra ngoài cửa...

Ngoài cửa viện, một người tuổi còn trẻ đi vào, hành lễ với mọi người, gọi Cổ Kính Chi là “gia gia”.

Cổ Kính Chi giới thiệu mọi người ở đây với hắn.

Triển Chiêu đánh giá vị tôn nhi của Cổ Kính Chi, Cổ Ngôn Húc.

Cổ Ngôn Húc khoảng hơn hai mươi tuổi, trạc tuổi với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, dáng dấp rất cao, vóc người cân xứng, thoát nhìn có hơi giống hồn huyết... lẽ nào phu nhân của Cổ Kính Chi là người ngoại tộc?

Thoạt nhìn thì công phu của Cổ Ngôn Húc không tồi, cầm trong tay một thanh kiếm cổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều để ý thấy trên giày của người này dính đầy bùn, tò mò không biết người này giẫm phải ở đâu, xuống ruộng chẳng?

“Tìm được người chưa?” Cổ Kính Chi hỏi Cổ Ngôn Húc.

Cổ Ngôn Húc lắc đầu, “Chưa được, hay là đi báo quan đi!”

Triển Chiêu liền hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Cổ Ngôn Húc đáp, “Hai gia tướng trẻ trong phủ của ta mới mất tích!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— trùng hợp vậy sao... lại là án mất tích?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 109: Hồn Lìa Khỏi Xác

Vị tôn nhi thần thần bí bí Cổ Ngôn Húc của Cổ Kính Chi vừa xuất hiện liền mang đến một vụ án mất tích cho mọi người, trùng hợp như thế, lại hoàn toàn trùng khớp với vụ án mà mọi người đang điều tra gần đây.

Cổ Ngôn Húc vừa nói trong nhà có người mất tích, Triển Chiêu liền nói tiếp một câu, “Có cần giúp đỡ không?”

Cổ Kính Chi gật đầu, “Có Khai Phong Phủ hỗ trợ thì đúng là không thể tốt hơn.”

“Ai mất tích?” Triển Chiêu đứng lên hỏi Cổ Ngôn Húc, “Xin hãy nói tỉ mỉ một chút.”

“À là hai gia tướng...”

Cổ Ngôn Húc chưa nói xong thì Triển Chiêu đã cười tủm tỉm đề nghị, “Đến chỗ họ ở xem thử đi? Ta cũng muốn hỏi thăm những gia tướng khác trong nhà, không chừng có người lại biết được manh mối gì thì sao. Tìm người thì phải làm càng sớm càng tốt chứ nếu để lâu thì càng nguy hiểm!”

“Ờ...” Cổ Ngôn Húc nhìn Cổ Kính Chi.

Cổ Kính Chi nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường, hai người này một tĩnh một động, đối lập với nhau rõ rệt.

Lục Thiên Hàn nhẹ gật đầu. “Kinh nghiệm phá án của Chiêu Nhi rất phong phú, giao cho nó không có vấn đề gì đâu!”

Cổ Kính Chi gật đầu với Cổ Ngôn Húc.

Cổ Ngôn Húc liền dẫn Triển Chiêu đi ra phía sau, Triển Chiêu thuận tay kéo theo Bạch Ngọc Đường, đem người lôi đi.

Trong viện chỉ còn lại Cổ Kính Chi, Lục Thiên Hàn cùng với Yêu Trường Thiên đang bàng quan ngồi nhìn.

Xa xa trên nóc nhà, Thiên Tôn kéo kéo Ân Hậu, “Hai đứa nhỏ đi rồi, giờ làm sao đây? Tiếp tục theo dõi bên kia à?”

Ân Hậu ngẫm nghĩ, bữu môi nhìn ba lão đầu đang ngồi trong viện mắt to trừng mắt nhỏ kia —— rõ ràng bên này thú vị hơn.

Lâm Dạ Hỏa và Tiểu Lương Tử cũng đều gật đầu.

Ánh mắt của Tiểu Tứ Tử lại nhìn theo Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Cổ Ngôn Húc.

...

Cổ Kính Chi nhìn đồng tiền trên bàn, hỏi Lục Thiên Hàn. “Người nhất định phải tra cho rõ sao?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, tiếp tục câu hỏi của mình, “Năm đó người đã được cứu như thế nào?”

Cổ Kính Chi có vẻ bất đắc dĩ, bất quá vẫn trả lời câu hỏi của Lục Thiên Hàn, “Khi ta tỉnh lại thì đang nằm trên bờ biển, không rõ là ở nơi nào, sau đó được một hộ ngư dân nhận nuôi.”

“Khi vụ nổ xảy ra... ta nhìn thấy người người bị dính lửa.” Lục Thiên Hàn trầm giọng nói.

Cổ Kính Chi gật đầu, vươn tay vén ống tay áo bên phải lên, để lộ ra vết sẹo bỏng rất lớn trên cánh tay.

Lục Thiên Hàn hơi cau mày nhưng không cho ý kiến, tiếp tục hỏi.
“Tiểu Bàn đâu?”

Cổ Kính Chi lắc đầu, “Ta chưa từng gặp lại hắn!”

Lục Thiên Hàn nghi ngờ, “Người không đi tìm hắn sao?”

Cổ Kính Chi bất đắc dĩ, “Sau khi ta được cứu thì mất một khoảng thời gian rất dài không nhớ được gì, sau này mới dần dần khôi phục ký ức... Khi vết thương của ta đã ổn có thể xuống giường thì đã là một năm sau. Ngư dân nhận nuôi ta ở cách cực Bắc rất xa, lúc ta lớn hơn một chút thì đã từng có ý định quay về Băng Nguyên Đảo tìm các người. Nhưng khi ta đến thì Băng Nguyên Đảo đã cấm tất cả tàu thuyền thông thường lui đến, tất cả hàng hóa trên đảo đều là do thuyền của đảo tự ra nhận hàng. Hơn nữa, ta nghe gia tướng trên Băng Nguyên Đảo nói rằng người đã rời đảo nên ta cũng bỏ đi.”

Cổ Kính Chi chống cằm, vừa nói vừa lắc cái chén, đây là thói quen từ khi bé của hắn, mỗi lần nói chuyện nhất định phải cầm chén xoay trong tay.

Lục Thiên Hàn hỏi, “Thế cuộc sống sau đó thì sao?”

“Sau đó à, ta trở về nhà tiếp tục làm ngư dân, luyện công phu, rồi bắt đầu chạy thuyền, trưởng thành rồi thì lập gia đình sinh con đẻ cái, định cư ở vùng Chiết Giang, buôn bán vừa mới phát lên thì thê tử qua đời, không tái giá. Sau khi tôn nhi sinh ra thì giao lại việc buôn bán cho nhi tử xử lý, ta ở nhà chăm sóc tôn tử, đến khi nó lớn thì nói là muốn nhập ngũ, vì vậy ta mới mang nó đến Tây Bắc. mấy năm nay có hai việc mà ta chưa bao giờ ngừng làm.”

Nói đến đây, Cổ Kính Chi xoay nhẹ đồng tiền kia. “Tìm hung thủ và... nghe những lời giang hồ đồn đại về người.”

Lục Thiên Hàn hơi nhướn mày, cảm thấy như thế rất mới mẻ, liền hỏi, “Người nghe được gì?”

Cổ Kính Chi bật cười, “À... vì ta muốn điều tra hung thủ nên tiếp xúc tương đối nhiều với người giang hồ, truyền thuyết về người thì không nhiều lắm, phần lớn đều là về Thiên Tôn và Ân Hậu, thỉnh thoảng mới có một chút chuyện của người. Cái gì mà quý công tử tóc xám ở Băng Nguyên Đảo, nháy mắt có thể đóng băng cả một tòa thành gì gì đó... Người cũng lặn lội không ít đi, sau này thì truyền thuyết ít dần. Nhưng mấy năm nay lời đồn về ngoại tôn Bạch Ngọc Đường của người và Triển Chiêu thì lại rất nhiều, khi nói đến hai người họ thì nhất định Thiên Tôn và Ân Hậu cũng được nhắc đến, cũng có một chút chuyện về người.”

Lục Thiên Hàn hơi gật đầu, từ gương mặt than muôn thuở của ông thì không nhìn ra được là đang vui hay buồn.

Yêu Trường Thiên lại cảm thấy hai tên nhóm Tương Du nhà Yêu Vương đúng là rất đáng ghét, rất biết chiếm mất sự nổi bật của người khác!

“Hắt xì...”

Xa xa, Thiên Tôn và Ân Hậu đồng loạt nháy mắt.

Lâm Dạ Hỏa nhìn hai lão đầu đang xoa mũi, tò mò hỏi. “Nhóm Triển Chiêu đang làm gì vậy? Cứ đi ra đi vào?”

Lực chú ý của mọi người mới từ tiền viện chuyển qua hậu viện.

Trong hậu viện, Triển Chiêu một mình chạy khắp viện, đụng phải bất kỳ hạ nhân nào cũng đều tán gẫu hai câu.

Ân Hậu nheo mắt.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy rất thú vị. “Triển Chiêu đúng là rất lanh lợi, cả tòa Cổ Phủ đều bị hấn lật tung, hấn đang định làm gì vậy?”

“Dường như đang tìm thứ gì đó.” Tiểu Lương Tử nói.

Lâm Dạ Hỏa đang thắc mắc thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Cổ Ngôn Húc cùng ra khỏi Cổ Phủ.

“Tiểu Lâm Tử.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên kéo ống tay áo Lâm Dạ Hỏa, “Chúng ta làm như tình cờ gặp được đi!”

“Ý kiến hay!” Lâm Dạ Hỏa ôm Tiểu Tứ Tử nhảy xuống, Tiểu Lương Tử nhanh chóng đuổi theo.

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau, sốt ruột nhìn Lục Thiên Hàn còn chưa chịu ra, thật muốn ...tình cờ gặp được quá!

...

Triển Chiêu và Cổ Ngôn Húc rất nhanh đã trò chuyện thân thiết... Theo như lời của Công Tôn thì Triển Chiêu chính là kiểu người dù cho tính tình của người có tệ đến thế nào thì vẫn có thể ở chung được, muốn kết giao bằng hữu với hấn rất dễ dàng, tương phản, muốn ghét hấn mới là việc tương đối khó.

Người gặp người thích cũng là một loại tài năng trời cho, Cổ Ngôn Húc người này, nhìn qua cũng là một người tuấn tú lịch sự, hào hoa phong nhã, Triển Chiêu dùng thái độ ôn hòa tán gẫu với hấn, đương nhiên hấn cũng dùng nét mặt tươi cười đáp lại.

Hai người một người dẫn đường một người tra án, trò chuyện cực kỳ thân thiết.

Mà Bạch Ngọc Đường chỉ thông thả bước đi bên cạnh hai người họ, xem họ trò chuyện.

So với Triển Chiêu xưa nay vốn thân thiện thì Bạch Ngọc Đường lại là người lạ chớ gần. Ngũ gia không phải là loại người chỉ vì điều tiết bầu không khí mà miễn cưỡng trả lời người khác, nếu hẳn cảm thấy không có lời nào để nói thì bất luận là không khí tẻ ngắt xấu hổ đến thế nào, hẳn vẫn không mở miệng.

Trên nóc nhà, Ân Hậu nhìn mấy người đang đi ra, đột nhiên hỏi Thiên Tôn, “Ngọc Đường nhà người ngoại trừ Chiêu Nhi nhà ta ra thì có bao giờ vừa đi vừa tán gẫu với ai không?”

Thiên Tôn ôm cánh tay ngẩng đầu lên nghiêm túc suy nghĩ, “Ừm, chắc là còn Tiểu Tứ Tử... Không còn cách nào khác, đứa nhỏ nhà ta cứ lằm lằm lì lì, dù cho là người quen như Công Tôn Triệu Phổ, vừa đi vừa tán gẫu cũng phần lớn là khi có cả Triển Chiêu, bình thường lúc nào nó cũng độc lai độc vãng, điểm này nhất định là giống Tiểu Lục Tử.”

Ân Hậu nhin cười, “Quả nhiên là như vậy...”

Thiên Tôn lại liếc nhìn Triển Chiêu, lằm bằm lâu bầu cảm khái một tiếng, “Bé mèo nhà người thật dễ khiến người thích, hoàn toàn chẳng giống người tỳ nào!”

Ân Hậu nguýt Thiên Tôn một cái, “Nói như người dễ khiến người khác thích lắm đấy!”

Thiên Tôn hừ một tiếng, “Có thể đứng chung một chỗ với Ngọc Đường nhà ta quá thời gian một chén trà nhỏ mà không lúng túng không thấy tẻ ngắt phỏng chừng chỉ có mỗi Triển Chiêu, cái tên đồ đệ bất hiếu kia ngay cả ta cũng không thèm để ý!”

Thiên Tôn nói đến đây thì tức đến muốn đập nóc nhà, mắt thấy nhóm Triển Chiêu đang đi đến gần, Ân Hậu vội vàng kéo Thiên Tôn nằm mọp xuống.

...

Bạch Ngọc Đường tuy rằng không xen vào nói chuyện nhưng suốt một đường hẳn đều quan sát Triển Chiêu và Cổ Ngôn Húc trò chuyện với nhau, Ngũ gia cảm thấy mang theo Triển Chiêu quả nhiên là hành động sáng suốt.

Thông qua quan sát hai người nói chuyện với nhau là phương pháp dễ dàng nhất để nắm được tính cách của hai người, đặc biệt trong đó một người là người mà người quen thân, một người lại là người mà người đang muốn quan sát.

Triển Chiêu không dùng kỹ xảo hay những lời nói sáo rỗng nào để lôi kéo Cổ Ngôn Húc mà chỉ nói chuyện như bình thường với hắn, giống hệt như những lần tra án thường ngày ở Khai Phong Phủ.

Triển Chiêu hỏi Cổ Ngôn Húc rất nhiều vấn đề, có liên quan tới án kiện, có liên quan đến Cổ Kính Chi, cũng có cả về bản thân Cổ Ngôn Húc...

Nếu dùng “bình thường” để hình dung lời nói của Triển Chiêu thì cách trả lời của Cổ Ngôn Húc lại là “cẩn thận”.

Dưới con mắt của Bạch Ngọc Đường, đây đúng là vấn đề lớn nhất!

Đối với một người xa lạ đột nhiên xuất hiện, cho dù trong thâm tâm tính toán kết giao bằng hữu với hắn nhưng không thể có khả năng trả lời hết tất cả mọi câu hỏi của người ta chứ?! Con người ai cũng có một số việc không muốn nói cho người khác nghe, đồng thời cũng không có khả năng trả lời hết mọi vấn đề. Cổ Ngôn Húc lưu loát trả lời tất cả mọi câu hỏi của Triển Chiêu, liền mang đến cảm giác đang rất cẩn thận dưới vẻ bề ngoài bình thản.

Ba người quẹo qua một góc đường, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lặng lẽ trao đổi cho nhau một ánh mắt —— Cổ Ngôn Húc là người tốt hay xấu thì họ tạm thời không đoán được, nhưng gia gia và tôn nhi nhà này nhất định là có vấn đề, họ có thể khẳng định điều này.

Mà cùng chung suy nghĩ này còn có Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đang ngồi trong biệt viện.

Lục Thiên Hàn đem hết những nghi vấn trong lòng ra hỏi Cổ Kính Chi, Cổ Kính Chi đối đáp trôi chảy, hết thảy đều rất hợp tình hợp lý, việc gì ông ta làm hay không làm, lựa chọn như thế nào, đều có lý do hợp lý để giải thích.

Có đôi khi, hoàn toàn không tìm ra sơ hở lại chính là sơ hở lớn nhất.

Đang trò chuyện, quản gia đi vào nói với Cổ Kính Chi rằng thiếu gia và Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp cùng nhau ra ngoài điều tra, Lục Thiên Hàn nhìn nhìn sắc trời, đứng dậy cáo từ.

Cổ Kính Chi hỏi, “Muốn ở lại ăn bữa cơm không?”

Lục Thiên Hàn tựa hồ có chút do dự, cuối cùng mới mở miệng, “Lần sau đi.”

Cổ Kính Chi cũng không miễn cưỡng, đứng dậy tiễn bọn họ.

Yêu Trường Thiên đi theo uống được chén trà, ăn hết một quả quýt, thấy Lục Thiên Hàn đứng lên đi về, đương nhiên ông cũng đi theo ra ngoài, Bạch Quý Vương cảm thấy mình chẳng khác nào người vô hình, vừa đi bộ vừa xoa ngực.

Yêu Trường Thiên chợt cảm thấy lồng ngực thắt chặt lại, buồn bực, Lục Thiên Hàn không phải đi gặp mỹ nữ, sao nha đầu kia lại gây âm ỉ nữa rồi?

Đến khi rời khỏi Cổ Phủ, Lục Thiên Hàn chấp tay sau lưng đi trước, Yêu Trường Thiên hai bước thành ba bước chạy đến bên cạnh, mở miệng, “Ui.”

Lục Thiên Hàn nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên chỉ vào ngực mình, “Người xem xem, không biết lại giờ cái chứng gì.”

Lục Thiên Hàn hơi sửng sốt, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên ngực Yêu Trường Thiên hai cái.

(Áu =w=)

“Ha...” Yêu Trường Thiên thở phào một hơi, nháy mắt cả người đều thoải mái, trong ngực không còn cảm giác nghèn nghẹn khó chịu nữa.

Yêu Trường Thiên vừa lắc đầu vừa trợn mắt nhìn trời, “Không biết nha đầu kia nhìn trúng người ở điểm nào, đúng là bệnh mà!”

Lục Thiên Hàn không phản ứng lại, đi vài bước, đột nhiên hỏi, “Năm đó nếu Yêu Vương không ra mặt ngăn cản người, người một đường Bắc tiến công chiếm Trung Nguyên được rồi thì sẽ làm gì?”

Lục Thiên Hàn thường ngày cực ít nói, vậy mà hôm nay đột nhiên lại chủ động bắt chuyện với Yêu Trường Thiên, Bạch Quỷ Vương luôn bị xem như đèn lồng treo suốt mấy thập niên qua có một chút thụ sủng nhược kinh, bất quá hiển nhiên vấn đề này không làm khó được ông.

Bạch Quỷ Vương mở miệng đáp: “Nếu ta chiếm được Trung Nguyên rồi thì sẽ xuất binh Tây Vực, bình xong Tây Vực lại đánh Bắc Hải, bình được Bắc Hải thì sẽ giương thuyền ra khơi... Trừ phi đi đến tận cùng trời cuối đất, nếu không chỉ cần nơi nào có người thì sẽ có nơi cho ta chinh chiến.” Nói đến đây, Bạch Quỷ Vương liền ủ rũ. “Tiếc là mới vừa ra khỏi

nhà đã đụng trúng tên yêu nghiệt Ngân Yêu Vương, còn cả người đoạt mất muôi tử của ta, khiến cho ta loạn trong giấc ngoài!”

“Người còn định đánh đến cùng trời cuối đất?” Lục Thiên Hàn hỏi tiếp, “Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nếu ta vẫn chưa chết thì tiếp tục gặp Thần sát Thần, gặp Phật sát Phật, ha ha ha.”

Lục Thiên Hàn nhìn Bạch Quỷ Vương trước sau như một vẫn điên cuồng, trầm mặc.

Bạch Quỷ Vương liếc nhìn Lục Thiên Hàn, sâu kín mà nói một câu, “Nương tử của người không thích tiểu tử kia.”

Lục Thiên Hàn nghe vậy, gật đầu, hỏi, “Vậy còn người? Người cảm thấy hãn thế nào?”

Yêu Trường Thiên liền bĩu môi, “Hãn đúng kiểu người ta nhìn không vừa mắt!”

Lục Thiên Hàn cười cười, hỏi lại, “Người mà cũng có người vừa mắt à?”

“A, nhiều lắm chứ!” Bạch Quỷ Vương lại bĩu môi, “Đồ đệ của ta cùng với đồ đệ nhà thần y, đồ tôn và nhóc mập kia, còn có cả ngoại tôn của người với ngoại tôn của Ân lão quỷ...”

Lục Thiên Hàn dùng vẻ mặt kinh sợ nhìn Yêu Trường Thiên. “Người cảm thấy Ngọc Đường và Chiêu Nhi thuận mắt?”

“Thì sao? Không được à?” Yêu Trường Thiên bất mãn.

“Ngọc Đường nói như thế nào cũng là cháu ngoại trai của người, ta có thể hiểu được.” Lục Thiên Hàn nhú mày nhìn Yêu Trường Thiên, “Triển

Chiêu một thân chính khí lại ưa xen vào việc của người khác còn có cái tính gì mà người ghét nhất...”

“Lòng dạ đàn bà!”

“Ừ.” Lục Thiên Hàn gật đầu, “Chúng ta thì gọi là tâm địa thiện lương, một người tập hợp tất cả những điểm mà người ghét nhất vậy mà người lại thấy nó thuận mắt? Lẽ nào là vì diện mạo của nó ưa nhìn?”

“Xì.” Nét mặt Yêu Trường Thiên liền lộ ra vẻ ghét bỏ, “Tuy rằng ta là một người xấu...”

Lục Thiên Hàn rất đồng ý mà gật đầu, tự biết mình là ưu điểm duy nhất của người!

Yêu Trường Thiên “chặc” một tiếng nói tiếp, “Nhưng ta vẫn có thể phân biệt được tốt và xấu, chỉ là bản tính của ta xấu xa mà thôi!”

Lục Thiên Hàn dùng vẻ mặt bội phục mà nhìn Yêu Trường Thiên — bản tính xấu xa mà người lại nói rất đúng lý hợp tình như vậy...

“Ta tự lựa chọn làm kẻ xấu.” Yêu Trường Thiên cười lạnh, “Người đừng có nói, năm đó ta cũng có thể làm một kẻ xấu tự xưng là người tốt, giống như tên Hoàng đế lúc đó của các người vậy, nhưng lão tử không như thế! Lão tử phải làm kẻ xấu xa nhất trên thế gian này...”

Lục Thiên Hàn lắc đầu không định để ý đến tên điên này nữa.

Yêu Trường Thiên vẫn tiếp tục nói, “Người thấy muội tử của ta là người tốt chứ?!”

Lục Thiên Hàn liếc mắt nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên hỏi Lục Thiên Hàn, “Người nói thử xem, trên đời này còn có người thứ hai giống như ta không?”

Lục Thiên Hàn không đáp.

“Có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thứ hai không?” Yêu Trường Thiên chưa từ bỏ ý định, “Yêu Vương, hòa thượng còn cả hai lão quỷ kia nữa? Còn có muội muội của ta, có người thứ hai không?”

Lục Thiên Hàn dừng bước, nhú mào nhìn Yêu Trường Thiên.

Dường như Yêu Trường Thiên đã nói đến trọng tâm, vươn tay chỉ về phía Cổ Phủ xa xa. “Nhưng kẻ như Cổ Kính Chi, trên đời này có rất nhiều!”

Lục Thiên Hàn hỏi, “Ý người muốn nói là gì?”

“Ta muốn nói là kẻ đó cho dù là người thật thì cũng không còn ý nghĩa gì với người nữa.” Yêu Trường Thiên vỗ vỗ lên vị trí trái tim của mình. “Ví dụ như bây giờ có một nữ nhân giống muội tử của ta như đúc đứng trước mặt người... nhưng nếu không có thứ này, người cũng sẽ không để ý đến nàng ta.”

Lục Thiên Hàn đứng bất động tại chỗ.

“Người như người, quá khứ vĩnh viễn quan trọng hơn hiện tại.” Bạch Quỷ ung dung cất bước tiến về phía trước. “Ngoại tôn đã lớn vậy rồi, những gì đã qua đi còn quan trọng đến vậy sao? Người vĩnh viễn không thể cứu lại những người đã chết, cũng giống như ta vĩnh viễn không thể đi được đến cùng trời cuối đất... Trên đời này, không ai chết mà không có gì để tiếc nuối, không phải vì người lớn lên đẹp mắt một chút thì sẽ may mắn không gặp khó khăn cả đời.”

Lục Thiên Hàn nghe đến đây thì đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu, không nhanh không chậm mà bắt kịp, hai người cùng nhau về quân doanh.

...

Xa xa trên nóc nhà, Thiên Tôn và Ân Hậu vốn định xuống dưới “tình cờ gặp được” đều ngây ra bất động, thật lâu sau, nhị lão mới liếc mắt nhìn nhau —— tài ăn nói của lão quỷ kia từ khi nào lại tốt như vậy? Đã thế còn biết an ủi người khác, không phải hẳn là kẻ xấu sao?!

Hai người đang buồn bực, bên cạnh “soạt” một tiếng, Tử Ảnh đáp xuống. “Lão gia tử! Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu rồi ạ?”

Thiên Tôn và Ân Hậu ngây ra, đồng thời vươn tay, chỉ là một chỉ hướng Đông một chỉ hướng Tây.

Tử Ảnh nín thở nhìn hai người, ánh mắt ý bảo —— ai trong hai người đáng tin hơn?!

Hai lão đầu thì lại tò mò, “Người tìm hai đứa nó để làm gì?”

Tử Ảnh gãi đầu, “Hai học trò hôn mê kia tỉnh lại rồi, bất quá...”

“Bất quá?” Thiên Tôn cùng Ân Hậu đồng loạt nghiêng đầu, “Như thế nào?”

Tử Ảnh híp mắt, hạ giọng thần thần bí bí mà nói, “Hồn lìa khỏi xác!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 110: Chứng Mất Hồn

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Cổ Ngôn Húc cùng rời khỏi Cổ Phủ, đến bố phường nơi mà hai gia tướng mất tích xuất hiện lần cuối cùng.

(*) bố phường = xưởng vải

Chưa đi được bao lâu thì họ nhìn thấy một thân ảnh phiêu dật mặc hồng y đi đến, khác với vẻ hoa lệ bề ngoài, Lâm Dạ Hỏa mỗi tay dắt một tiểu hài nhi đi tung tăng trên đường.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử giơ tay vẫy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ mà nhìn gương mặt tươi cười vì “kế hoạch thành công” của một lớn hai nhỏ, không biết nên dùng từ rạng rỡ để hình dung hay đơn giản chỉ là thiếu đòn.

Cũng may Hỏa Phượng người gầy nhưng da mặt dày, cười tươi roi rói chào hỏi, “Ai nha! Tình cờ quá! Tình cờ quá!”

Triển Chiêu đành phải giới thiệu nhóm Lâm Dạ Hỏa với Cổ Ngôn Húc.

Tiểu Lương Tử tò mò đánh giá Cổ Ngôn Húc, không biết công phu của tiểu ca này như thế nào, là trung hay gian.

Tiểu Tứ Tử thì đại khái là đi bộ mệt, vươn tay kéo tay áo của Bạch Ngọc Đường, muốn ôm một cái.

Bạch Ngọc Đường vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Triển Chiêu vừa đi vừa quan sát phản ứng của người qua đường, phát hiện quả nhiên dân chúng của Hắc Phong Thành cũng thú vị không kém dân chúng của Khai Phong Thành... Cảnh tượng Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử đi dạo phố khiến không ít người đều nhìn chăm chăm, nhất là những người có chút tuổi, nhìn đến lòng cũng phải tan ra.

Ở Khai Phong Thành cũng như thế này, khi Tiểu Tứ Tử ra ngoài thì thường có người bế, Công Tôn cha của bé ngược lại là người bế bé ít nhất, bình thường đều là dắt tay đi thong thả, dù sao Tiểu Tứ Tử cũng là một hài nhi béo rất nặng, mà Công Tôn tay gầy chân gầy, Tiểu Tứ Tử được cha bế bổng trên tay cũng không thoải mái.

Vì vậy nên những khi ra ra vào vào Khai Phong Phủ thì Tiểu Tứ Tử vẫn luôn được những võ lâm cao thủ này bế đi, một phần là vì bảo bối đi quá chậm, mấy vị chuyên luyện võ lại đi quá nhanh, sợ bé bị té; mặt khác thì là vì Tiểu Tứ Tử toàn thịt mềm, bế trên tay xoa xoa nắn nắn rất thú vị.

Tư thế bế hài tử của chư vị cao thủ không giống nhau, Triển Chiêu quan sát thử thì thấy người bế “tao nhã” nhất chính là Bạch Ngọc Đường.

Loại chuyện như Ngũ gia bế hài tử, bình thường quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ, đại khái là vì một lớn một nhỏ này tương phản quá lớn. Tiểu Tứ Tử thì ngọt, Bạch Ngọc Đường thì lạnh nhưng hai người đều tỏ ra rất nghiêm túc, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói chuyện. Hình ảnh rất đẹp kia khiến cho đầy người qua đường đều mê mẩn, Triển Chiêu cũng mê mẩn.

Dường như Tiểu Tứ Tử có tâm sự, Bạch Ngọc Đường ôm bảo bối đi một đường, thấy bé ngẩn người, còn tưởng là bé đang giận dỗi ai.

Nhìn thấy ven đường có bán kẹo, Ngũ gia liền thuận tay mua một bao, nhét vào trong tay Tiểu Tứ Tử, hành động ngọt ngào đến độ đại thẩm bán kẹo cũng không nổi lấy tiền.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, cầm bao kẹo ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia hơi nhường mày với bảo bối —— sao vậy?

Tiểu Tứ Tử cầm bao kẹo mếu máo, “Béo...”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười hỏi bé, “Ai béo? Ta?”

Tiểu Tứ Tử dẫu môi, lắc lắc hai cái chân nhỏ. “Thức với Miêu Miêu đều ăn không béo... Không đúng, Miêu Miêu mới là ăn không béo, Bạch Bạch ăn không nhiều lắm.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Ngoại trừ con mèo kia ra thì ai ăn như vậy đều sẽ béo, mà con mèo kia không chừng đến tuổi trung niên liền béo ra, béo đến độ đi đường không nổi!”

“Khụ khụ...” Phía trước, Triển hộ vệ thân nhẹ như yến đang cất bước quay đầu lại trừng một cái.

“Nhưng mà Cửu Cửu với Tiểu Lương Tử đều là thùng cơm vậy mà họ cũng không béo.” Tiểu Tứ Tử mếu máo, “Phụ thân gầy như vậy... Hức! Miêu Miêu đến tuổi trung niên cũng sẽ không béo, Ân Ân lớn như vậy mà đâu có béo!”

Triển Chiêu gật đầu nha gật đầu —— tuy rằng khi còn bé ngoại công cũng là một bé mập...

Bạch Ngọc Đường thấy tiểu gia hỏa khóc thút thít, ngẩng đầu nhìn phía trước, ánh mắt ý hỏi —— ai trong các người trêu chọc nó vậy? Không

biết “béo” là từ cấm sao, Triệu Phổ chỉ thiếu điều không lập thành quân quy!

Lâm Dạ Hỏa lúc này ngẩng đầu, có chút chột dạ.

Tiểu Lương Tử đi lên vài bước đá Lâm Dạ Hỏa, “Đều tại ngươi!”

Lâm Dạ Hỏa xoa mắt, trừng bé.

Lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử từ phía sau yếu ớt nói, “Tiểu Lương Tử cũng nói cháu là tiên nhân cầu...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh hãi mà nhìn Tiểu Lương Tử —— sao đệ dư hơi quá vậy?!

Tiểu Lương Tử xấu hổ... ta nào có ý đó... là hiểu lầm! Vừa tiếp tục đá Lâm Dạ Hỏa —— đầu sỏ gây ra là ngươi!

Lâm Dạ Hỏa túm cổ áo Tiểu Lương Tử lên lắc lắc, “Ranh con!”

Cổ Ngôn Húc tỏ ra khá kinh ngạc, danh tiếng của Lâm Dạ Hỏa ở vùng Tây Vực rất lớn, vậy mà Đệ nhất cao thủ Tây Vực lại bị một tiểu hài tử đá vào mắt...

Mấy người phía trước gậy ầm ỉ.

Phía sau, Bạch Ngọc Đường lắc lắc Tiểu Tứ Tử, “Đừng để ý đến mấy kẻ đó, đợi cháu lớn lên sẽ không béo nữa!”

Tiểu Tứ Tử gạt đầu, rướn người lên, úp hai tay che tai Bạch Ngọc Đường và miệng của mình, nhỏ giọng thì thầm một câu.

Bạch Ngọc Đường nghe xong thì hơi ngẩn người, quay sang nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường lộ ra sắc mặt nghi ngờ.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung về Lâm Dạ Hỏa và Tiêu Lương đang đùa giỡn, bởi vậy ngay cả Triển Chiêu cũng không để ý đến Tiểu Tứ Tử vừa lặng lẽ nói thầm điều gì với Bạch Ngọc Đường.

Mà sau khi nghe Tiểu Tứ Tử nói xong thì Bạch Ngọc Đường liền rơi vào trầm tư.

Lại đi tiếp một đoạn, chợt nghe Lâm Dạ Hỏa hỏi. “Có phải là gian bố phường này không?”

“Hôm nay không buôn bán gì sao?” Tiểu Lương Tử chạy đến trước cửa đảo vài vòng, phát hiện thấy chỗ này đóng cửa từ chối tiếp khách, liền vươn tay “cốc cốc cốc” gõ mấy cái lên cửa.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa kéo kẹt một tiếng mở ra nửa cánh, có một lão đầu thò đầu ra liếc mắt thăm dò bên ngoài, “Ai vậy... hôm nay đóng cửa...”

“Trần chương quỹ.” Cổ Ngôn Húc đi lên trước vài bước.

“A! Cổ thiếu gia!” Lão đầu nhanh chóng mở cửa ra.

Cổ Ngôn Húc nói dăm ba câu giải thích mục đích đến đây với vị chương quỹ này, nhưng Cổ Ngôn Húc còn chưa dứt lời thì lão đầu đã kinh ngạc hỏi, “Cổ thiếu gia, cậu chưa nghe tin gì sao?”

Cổ Ngôn Húc hơi sững sốt.

Triển Chiêu hỏi, “Nghe gì cơ?”

“Đã tìm được hai gia tướng kia rồi! Mấy người làm công của nhà ta mới vừa tìm được họ!” Một câu của Trần chưởng quỹ khiến mọi người giật mình.

Cổ Ngôn Húc vội hỏi, “Chuyện xảy ra khi nào? Sao ta lại không biết...”

“Mới vừa tìm được!” Trần chưởng quỹ vội hỏi, “Hai vị tiểu ca của quý phủ mất tích gần bố phường của ta, lão gia nhà ta đã phái nhiều người đi tìm giúp. Vừa rồi có một tiểu nhị chạy đến nói nhìn thấy người ở khu buôn bán thành Nam, người của bố phường đã đến đấy, cũng có người thông tri cho quý phủ của cậu rồi!”

Lâm Dạ Hỏa tiến lên bảo, “Sao lại đúng lúc quá vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ con đường phía Nam cho Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, mọi người lập tức đổi hướng sang khu buôn bán phía Nam.

Triển Chiêu cảm thấy kỳ lạ. “Nếu đã tìm thấy, còn ở ngay trên đường thì vì sao không tự mình về phủ?”

Cổ Ngôn Húc cũng lắc đầu, “Đúng thế, hai người lớn còn phải đi đón về, mà khu phố Nam cách Cổ Phủ không phải quá xa!”

Mọi người một đường đi thẳng về phía Nam, liền phát hiện thấy trên đường có không ít người đang chạy về phía Nam, không khí có chút kỳ lạ không đúng cho lắm.

Mọi người đang đi thì Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên cánh tay Bạch Ngọc Đường chợt vươn tay vỗ bả vai của hắn, chỉ về phía sau, “Bạch Bạch, Tề Tề và Chinh Chinh kia!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có một tiểu đội binh lính Hắc Phong Thành, hai vị tướng quân cười ngựa dẫn đầu đúng là Hỏa

Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh và Hồng Tề Thiên.

Âu Dương ở trên lưng ngựa vừa đi vừa khuyên nhủ người ven đường giãn ra, đừng chen lấn cẩn thận giẫm đạp lên nhau.

Triển Chiêu dừng bước, Lâm Dạ Hỏa đi lên một bước nhỏ giọng hỏi. “Có phải đã xảy ra chuyện rồi không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu —— đáng vẻ đó quả thật giống như là đã xảy ra chuyện.

Mọi người đứng lại đợi, Tiểu Lương Tử không biết đã chạy lên phía trước từ khi nào, thân hình của bé linh hoạt như tiểu hầu tử, chẳng mấy chốc đã quay trở lại, nói với Triển Chiêu. “Phía trước rất náo nhiệt, có rất đông người đang tụ tập lại!”

Âu Dương Thiếu Chinh đi lướt qua bọn Triển Chiêu, quân lính cố gắng tách dòng người ra. Hồng Tề Thiên xuống ngựa, giải thích một chút cho bọn Triển Chiêu biết chuyện gì đã xảy ra.

“Đã tìm được những người mất tích?” Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu nghe Hồng Tề Thiên nói lại thì đều vô cùng kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới trước mặt, “Rất nhiều người sao?”

“Bọn ta đã nghe thám tử mà Thiên Dực phái về nói sơ qua tình huống.” Hồng Tề Thiên cau mày. “Trùng hợp là hai học sinh kia cũng tỉnh lại, trạng thái nếu giống như lời nói kia thì quả thật rất quý dị.”

“Trạng thái giống như gì?” Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hiểu.

“Hai học sinh kia tỉnh lại rồi?” Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, “Không phải Công Tôn nói là không chết đã cảm ơn trời đất rồi sao? Ta còn tưởng ít nhất cũng phải nằm mấy ngày mới tỉnh lại nổi.”

“Tình huống quả thực không thể miêu tả...” Hồng Tề Thiên vừa định nói cho kỹ càng tỉ mỉ thì chợt nghe đám người phía trước đột nhiên hỗn loạn, sau đó truyền đến tiếng thét và tiếng ngựa hí,

Đám người vừa la hét chói tai vừa tách ra hai bên, chỉ thấy mấy con ngựa như là bị kinh sợ, chạy như điên trên đường, phía sau mỗi con ngựa đều kéo theo một chiếc xe đẩy. Chiếc xe được làm từ mấy vật liệu đơn giản, không có lồng che, trên xe có mấy người đang ngồi, con ngựa hoảng loạn lao đi, người trên xe ngã văng xuống đất.

Tư thế ngã xuống rất kỳ quái, chẳng khác nào mấy cây gậy gỗ ngã xuống đường, nếu không phải người vừa ngã xuống vẫn còn cử động được thì có lẽ mọi người đều cho rằng trên mấy chiếc xe ngựa đều chở thi thể.

Triển Chiêu cau mày.

Lúc này, chợt nghe Âu Dương Thiếu Chinh gào lên từ xa xa, “Tề Thiên! Ngăn lũ ngựa lại!”

Hồng Tề Thiên nhanh chóng bước ra, vừa bảo dân chúng Hắc Phong Thành đang còn sợ hãi tản ra hai bên đường.

Người qua đường tuy rằng kinh hoàng nhưng không quá hỗn loạn, nhìn thấy binh lính Triệu gia quân và tướng quân đều có mặt thì mọi người không chạy quá xa mà ở lại gần đấy tò mò quan sát.

Lâm Dạ Hỏa muốn đi qua giúp một tay thì bị Triển Chiêu vươn tay giữ chặt.

Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đi đến, “Không biết truyền thuyết có thật không.”

Tiểu Lương Tử nhảy lên trên một tượng kỳ lân bằng đá trước cổng một hộ dân, ngồi xổm nhìn xem. “Hồi trước từng nghe người trong quân

doanh nói Hồng Tề Thiên từng một cước đá bay một con gấu!”

Lâm Dạ Hỏa gãi cằm, “Không phải nói là đá voi sao? Tây Vực đào đâu ra gấu?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu ngẫm nghĩ —— hình như Tây Vực cũng không có voi mà...

Mọi người đang tưởng tượng thì chỉ thấy Hồng Tề Thiên trực tiếp chặn trước chiếc xe ngựa đang lao đến như điên, gần như sắp đụng trúng, bước chân của Hồng Tề Thiên không dừng lại, vung vạt áo, hơi nghiêng người tung một cước vào thẳng ngực con ngựa điên đang lao đến...

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, sau đó là âm thanh khớp xương bị lệch đi vang lên rõ mồn một, con ngựa điên cao lớn kia ngửa đầu, toàn thân bay lên rất cao.

Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên —— đá bay rồi!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đúng thật là bị đá đến bốn chân không chạm đất.

Cổ Ngôn Húc đứng một bên cười cười. “Quả thật thối công cao như lời đồn!”

(*) Thối công = công phu dùng chân.

Con ngựa kia bị đá đến choáng váng, bay lên rất cao, mắt thấy sẽ ngã ngựa ra sau, Hồng Tề Thiên một tay kéo vó của nó, tay kia thì túm dây cương trên cổ ngựa, dùng lực kéo ngược con ngựa xuống. Đợi đến khi vó ngựa vừa chạm đất thì Hồng Vận tướng quân vươn hai tay ôm lấy cổ ngựa nhoáng lên một cái, mọi người lại nghe thấy tiếng “răng rắc” vang lên...

Nhìn lại, đầu ngựa vừa bị đá sai khớp không biết như thế nào đã trở lại bình thường.

Lúc này con ngựa điên kia đã trở nên ngoan ngoãn, vừa rồi bị một cước kia đá đến hai mắt trợn trắng, khó khăn lắm mới thở được, ngây ngốc đứng một chỗ, lắc lắc cái bờm.

Lũ ngựa vừa phát điên chạy theo con ngựa kia đều đã ngừng lại, giậm chân tại chỗ hoảng sợ, hơi thụt lùi lại phía sau.

Ngựa là loài động vật rất có linh tính, mấy vị tướng lĩnh của Triệu gia quân hằng năm chinh chiến, đối với ngựa mà nói thì đã quá mức quen thuộc. Người bình thường không khống chế nổi ngựa, nguyên nhân rất lớn là trong lòng sợ hãi loài động vật có thể hình lớn này, mà sợ hãi thường đi cùng với không tin tưởng. Không có ai tin tưởng chiến mã hơn đại tướng trong quân, cũng không ai hiểu rõ các tập tính của ngựa hơn họ, ngay cả chiến mã tính nóng như lửa họ còn có thể trị được thì mấy con bốn mã này đương nhiên chỉ là chuyện vặt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều âm thầm bội phục, không phải ngăn được xe ngựa là giỏi, nhưng muốn vừa không làm ngựa bị thương mà dừng lại tất cả xe ngựa thì điểm này rất giỏi.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, quả nhiên mỗi người trong Triệu gia quân đều có năng lực...

Triển Chiêu đang tỏ vẻ khen ngợi thì Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường bên cạnh đều tiến lên một bước, vẻ mặt dường như là không thể tin nổi.

Tiểu Lương Tử ngây người ngồi trên kỳ lân đá, há hốc miệng. “Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, cũng ngẩng đầu nhìn.

Lúc này Hồng Tề Thiên đang vỗ về lên cổ con ngựa kia, mấy con ngựa khác cũng đã dừng lại, không có điểm nào kỳ lạ cả.

Nhưng cơ hồ là cùng lúc, dân chúng đang tụ tập vây xem xung quanh đều bị dọa, che miệng đồng loạt lui về phía sau.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay của Bạch Ngọc Đường, kinh ngạc mà nhìn phía trước.

Triển Chiêu phát hiện ánh mắt của mọi người không phải đang nhìn Hồng Tề Thiên, càng không phải là lũ ngựa vừa rồi mà là ở phía sau...

Ngẩng đầu, Triển Chiêu nhìn ra xa xa, trong nháy mắt, bị cảnh tượng mà mình nhìn thấy dọa sợ ngây người.

Chỉ thấy giữa con đường, đại khái có hơn ba mươi người trẻ tuổi đang đứng, ánh mắt của họ đều đại ra, hồn bay phách lạc mà đi tới.

Những người này đều mở to hai mắt nhưng dường như đều không nhìn thấy gì, không nói lời nào cũng không phát ra âm thanh mà chỉ đờ đẫn mặt không đổi sắc đi lung tung, thậm chí có người còn đụng phải nhau nhưng vẫn không dừng lại mà cứ tiếp tục tiến tới, bị đâm đến rách đầu vẫn cứ đi.

Có mấy người đi về hướng tường đá bên đường, đụng phải nhưng vẫn cố gắng đi thẳng tới trước, đầu đụng tường không ngừng phát ra tiếng vang “bịch... bịch...”

Lúc này, Âu Dương đứng trong đám người nhìn quanh một vòng những người trẻ tuổi mất hồn mất vía kia, “Ni mã đây là tình huống gì vậy?”

(*) Nê môi – 泥煤 Nê môi [ní·méi] ~ Đồng âm với cụm từ “Nhĩ muội” [nĩ·mèi]: Từ mắng chửi, “Con em mày”...Còn có một vài từ đồng

âm khác ví dụ như “Ni mã”...

=> tóm lại nó là từ để chửi bậy thôi, bạn không thích chửi tục nên thôi cứ để vậy đi =w=

“Quả nhiên là như vậy.”

Lúc này, phía sau mọi người truyền đến một giọng nói.

Bọn Triển Chiêu quay đầu lại thì thấy Ân Hậu và Thiên Tôn đã đến từ khi nào, bên cạnh còn có Tử Ảnh đi theo.

Tử Ảnh vốn là đến tìm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy cảnh này liền giơ một ngón tay chỉ về phía trước nói với mọi người. “Hai thư sinh vừa mới tỉnh lại kia cũng giống hệt như thế này, như là hồn lìa khỏi xác vậy!”

“Hồn lìa khỏi xác...” Lâm Dạ Hỏa nhin không được lặp lại một lần, lại quay đầu lại.

Không phải vậy sao... những người kia quả thật giống như là mất hồn mất vía, tuy vẫn còn sống nhưng chẳng khác nào người chết vậy.

Không ít dân chúng Hắc Phong Thành bị kinh sợ, ngay cả những người có kiến thức rộng như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cũng bị một màn trước mắt này làm kinh ngạc.

...

Mà lúc này trong quân doanh Hắc Phong Thành, nhìn hai thư sinh ngốc hề hề đi tới đi lui, lần đầu tiên Công Tôn mới nghe được cụm từ “Chứng mất hồn” từ miệng Công Tôn Mỗ vừa mới chạy đến xem thử.

...

“Chứng mất hồn?”

Cũng lần đầu tiên nghe được cụm từ này còn có nhóm Triển Chiêu, mọi người quay đầu lại nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn vừa mới nói ra từ đó.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi nhị lão, “Chứng mất hồn? Là một loại chứng bệnh ạ? Cháu chưa từng nghe bao giờ.”

Vẻ mặt Thiên Tôn và Ân Hậu khá là phức tạp, hai lão gia tử tự cười khan “ha ha” hai tiếng, cảm khái. “Đúng là sống lâu thấy nhiều... Quả nhiên sống qua một trăm tuổi thì cái gì cũng có khả năng gặp được!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 111: Lãng Yêu Hậu

“Chứng thất hồn là loại bệnh gì?” Công Tôn làm lang trung nhiều năm như vậy mà lần đầu tiên mới nghe nói đến loại bệnh này.

Công Tôn Mỗ nghe Công Tôn hỏi vậy thì đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu, nói với đám người Công Tôn, Triệu Phổ đang hoàn toàn mờ mịt. “Lần này không biết là kẻ nào giở trò, quả thật là thần thông quảng đại!”

...

Trời muộn dần, hỗn loạn trên đường đã được bình ổn nhưng trong quân doanh của Triệu gia quân lại cực kỳ náo nhiệt.

Âu Dương Thiếu Chinh và Hồng Tề Thiên mang những “người gỗ” kia về quân doanh, dùng cây gỗ mềm và vải bố dựng thành rào chắn nhốt hết mấy người trẻ tuổi vẫn còn đang đi không ngừng lại.

Tuy gỗ mềm không gây nguy hiểm khi bị đụng vào nhưng người đụng người vẫn sẽ bị thương, vì vậy Công Tôn đành sắp xếp hơn mười binh lính, chia thành mấy đội, mỗi người cầm trong tay gậy mềm bọc vải bố tách mấy “người gỗ” đang không ngừng tông vào nhau kia ra.

Tuy rằng đây là một biện pháp hay có thể tránh được thương tổn nhưng Triệu Phổ nhìn khung cảnh ngu ngốc trước mắt, không biết có cách nào để chữa dứt điểm được không?

Công Tôn đuổi theo Công Tôn Mỗ hỏi xem “Chứng mất hồn” đó là gì, Công Tôn Mỗ bảo kể chuyện này ra rất hao nước miếng, bảo hẳn đi hỏi

nhóm Tương Du đi.

Vì thế, tất cả mọi người dôi đôi mắt trông mong nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn.

Ân Hậu hỏi Công Tôn mặt ủ mày ê, “Thái gia của người chưa nói à?”

Công Tôn thở dài.

Thiên Tôn dùng vẻ mặt như xem kịch vui, “Chuyện này kể ra rất mất công.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên, vẻ mặt của Yêu Trường Thiên rất bàng quan, không biết là đã xảy ra chuyện gì, Lục Thiên Hàn thì đã sớm về lều nghỉ ngơi, dường như không có hứng thú, trước sau như một vẫn không thích tụ tập.

Triển Chiêu kéo Ân Hậu không buông tay —— nói rõ ràng!

Ân Hậu bảo, “Đừng làm rộn, ăn cơm chiều xong đợi trời tối sẽ mang các người đi xem!”

Mọi người càng nghi hoặc —— còn có thể xem nữa?

...

Khó khăn đợi đến khi trời tối, một đám người đã đứng đợi sẵn trước cổng quân doanh.

Ân Hậu và Thiên Tôn sai người mang đến mấy cây đuốc, mang theo một đám trẻ ra khỏi cửa Bắc của Hắc Phong Thành, hướng về phía Tây Bắc.

“Đi đâu vậy ạ?” Lâm Dạ Hỏa tương đối quen thuộc với vùng Tây Bắc này mà không nhìn ra được hướng này là đi đâu.

“Lăng Yêu Hậu.”

Một câu của Thiên Tôn khiến cho tất cả mọi người sửng sốt.

“Lăng Yêu Hậu?” Triệu Phổ khó hiểu, “Đi chơi sao?”

Đối với người Tây Vực mà nói thì Lăng Yêu Hậu không phải là một sự tồn tại thần bí gì mà là một danh thắng rất nổi tiếng, nhiều người đều đến đây du ngoạn.

Nói đến Lăng Yêu Hậu này, chính là một tòa lăng mộ giữa sa mạc, chủ nhân lăng mộ này là Yêu Hậu rất nổi tiếng ở Tây Vực.

Vùng đất Tây Vực này ngoại trừ bão cát và lạc đà rất nhiều ra thì còn nhiều cả những Vương triều sụp đổ trong một đêm. Tựa như bị nguyên rửa, giữa dòng lịch sử cuồn cuộn, có vô số những Vương triều nhỏ hưng thịnh xuất hiện trên mảnh cát vàng này. Con dân của những Vương triều này như được thần linh phù hộ, bất tri bất giác mà xây dựng nên những tòa thành xinh đẹp, những thành thị hùng vĩ, nhưng rồi lại chỉ trong một đêm vườn không nhà trống, con người biến mất như bị cuốn theo gió vậy. Vương triều sụp đổ, chỉ để lại những di tích cổ tuyệt mỹ để cho người đời sau chiêm ngưỡng, cùng với những truyền thuyết mỹ lệ.

Yêu Hậu chính là một trong nhiều truyền thuyết đó.

Tương truyền ở Tây Vực có một vị Yêu Hậu rất nổi tiếng, tên thật thì không ai biết. Bà ta từng có một Vương quốc giữa sa mạc, cùng với dung mạo mị hoặc chúng sinh. Nhưng sau đó Vương triều sụp đổ, chỉ để lại một đồng đồ nát thê lương, một quần thể kiến trúc cùng với một tòa lăng mộ chưa kịp tu sửa xong. Về phần Yêu Hậu đi đâu, quốc dân của bà ta đi đâu thì không ai biết cả.

Dấu hiệu duy nhất để lại chính là một pho tượng Yêu Hậu rất lớn đặt trước Lăng Yêu Hậu, là một pho tượng mang mạng che mặt, trên đầu mọc

một cặp sừng dê làm tăng thêm vẻ yêu mị cho pho tượng nữ nhân.

Lăng Yêu hậu là một trong những thánh cảnh nổi tiếng nhất Tây Vực, cách Hắc Phong Thành không xa, ngay trên con đường mà người lữ hành bắt buộc phải đi qua sa mạc phía Tây. Nơi này thuộc về phạm vi quản lý của Hắc Phong Thành nên rất an toàn không sợ đạo tặc, lại thêm bão cát không lớn lắm, địa hình cũng khá an toàn, bởi vậy lữ nhân đi ngang qua đây đều sẽ ghé qua du ngoạn một chút.

Nhưng đến đây dạo chơi chỉ giới hạn vào ban ngày, buổi tối không một lữ nhân nào dám ở lại nơi này vì đây là một trong những địa điểm đi săn chủ yếu của bầy sói ở đại mạc. Ngoại trừ Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa ra thì chẳng ai muốn hơn nửa đêm lại đụng trúng mấy vạn con sói cả.

Nhóm người Triển Chiêu bọn họ cơ hồ đều đã từng đi thăm Lăng Yêu Hậu, chỉ là một khu tàn tích cổ mà thôi, có quan hệ gì với vụ án lần này sao?

Sa mạc vào ban đêm cực kỳ giá lạnh, mọi người cưỡi ngựa, khoác áo choàng, không nhanh không chậm mà đi trên con đường toàn cát vàng.

Bởi vì Trâu Lương cũng đi theo nên không biết từ khi nào một bầy sói đã xuất hiện đi theo phía sau mã đội, những đôi mắt xanh biếc nhìn theo bọn họ, nếu đổi lại là thương đội bình thường thì phỏng chừng đã bị dọa cho chết khiếp, nhưng Triển Chiêu bọn họ thì lại vừa đi vừa đùa giỡn với bầy sói đồng hành.

Tắc Lặc cũng đến, mùa này chính là thời điểm mà bầy sói đi săn mỗi bởi vì thức ăn rất dư thừa, sói con lại vừa mới trưởng thành nên mỗi con sói đều rất cao to cường tráng, mập mạp xinh đẹp, lông trên lưng nhẹ nhàng phất phơ trong gió đêm.

Rất nhanh, mọi người đã đến trước Lăng Yêu Hậu.

Hôm nay trăng tròn treo trên cao, cảnh đẹp trăng tròn ở Tây Vực không thể thấy được ở vùng Trung Nguyên, mặt trăng không treo giữa không trung mà như di động theo bước chân người, sao trên trời cũng như đang chuyển động, xung quanh ngoại trừ Lăng Yêu Hậu ra thì chỉ còn những cồn cát trùng trùng điệp điệp.

Mọi người hoàn toàn không có hứng thú du ngoạn mà lúc này đều bị cảnh đẹp trước mắt thu hút.

Lâm Dạ Hỏa cảm thán, “Nơi này bất kể là đến bao nhiêu lần cũng nhìn không chán ha!”

Thiên Tôn chấp tay sau lưng, đứng trước pho tượng Yêu Hậu khổng lồ phía trước, ngẩng đầu nhìn.

Tiểu Tứ Tử cũng đứng bên cạnh Thiên Tôn, ngửa mặt nhìn cùng ông.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tôn Tôn, đây là Yêu Hậu ạ?”

Thiên Tôn gật đầu, “Đúng vậy.”

“Bà ấy là người tốt sao?”

Thiên Tôn lắc đầu, trả lời rất thẳng thừng. “Bà điên đệ nhất Tây Vực!”

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Thiên Tôn, “Lão gia tử, người quen của người ạ?”

Thiên Tôn liếc nhìn hắn, “Cũng không phải không đúng, là tự tay ta chém chết!”

Lâm Dạ Hỏa nguyên bản chỉ muốn giỡn một câu, vừa nghe câu trả lời của Thiên Tôn thì giật mình.

Những người khác cũng kinh ngạc.

Triển Chiêu hỏi, “Thật ả?”

Thiên Tôn giơ một ngón tay chỉ về phía Ân Hậu đang dùng chân chọc chọc xuống cát, “Không tin thì cứ hỏi hử.”

Mọi người “soạt” một cái xoay mặt, chỉ thấy Ân Hậu dò dẫm tìm kiếm trong cát nửa buổi trời, cuối cùng “rầm” một tiếng kéo ra một sợi xích sắt, kéo sợi dây xích bắt đầu đi về phía trước.

Tiểu Lương Tử tò mò đi theo sau lưng ông.

Bạch Ngọc Đường nghe được lời của Thiên Tôn, cũng đi qua ngẩng đầu cẩn thận quan sát bức tượng điêu khắc kia, thật lâu sau, Ngũ gia mới hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Bà ta... thật sự có sừng?”

Thiên Tôn chê bai mà nhìn đồ đệ.

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải đâu... thế thì đầu phải nặng đến thế nào?”

“Hai cái sừng kia là đồ trang sức làm bằng bạc.” Thiên Tôn vươn hai đầu ngón tay hươ hươ trên đầu để diễn tả. “Là rồng ruột! Khi nữ yêu kia nói chuyện thì sẽ lợi dụng nội lực và hai cái sừng dê rồng ruột này để tạo ra một loại âm thanh có hiệu quả mê hồn, ả ta hay dùng thứ âm thanh này để mê hoặc người khác...”

“Ừm...” Lâm Dạ Hỏa vuốt cằm, “Yêu Hậu theo truyền thuyết kể lại thì xinh đẹp động lòng người, vẻ mỹ mạo đủ khiến cho người khác mất hồn...”

“Đẹp đi!” Thiên Tôn làm vẻ mặt ghét bỏ. “Diện mạo của ả chỉ thường thường mà thôi, cả đời của ta gặp qua không biết bao nhiêu là đại mỹ nhân, chưa tính đến những mỹ nhân nổi tiếng, ngay như nữ hài Sa Yêu Tộc tổ tiên của nhà ngươi, tùy tiện chọn ra một người cũng đẹp hơn ả ta gấp trăm lần.”

Thiên Tôn đang nói thì chợt nghe thấy một tiếng “ầm” vang lên.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên mặt đất cạnh lăng mộ xuất hiện một cái hố to hình vuông, Ân Hậu đứng một bên, trong tay kéo sợi xích, đầu kia của xích sắt nối với một tấm sắt hình vuông.

“Địa đạo?!”

Triệu Phổ kinh ngạc, “Ở gần đây có địa đạo sao?”

“Là địa cung của Yêu Hậu mà thôi.” Thiên Tôn vẫy tay, ý bảo mọi người đến đây.

Ân Hậu đốt đuốc, đi xuống địa đạo.

Tất cả mọi người đều theo xuống.

Bên dưới địa cung tối om om, dựa vào ánh sáng phát ra từ cây đuốc thì chỉ có thể nhìn thấy vách tường ở bốn phía... trên tường có rất nhiều vết rạn, thoát nhìn được đào rất cầu thả.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Vì sao lại không đến vào ban ngày mà chỉ có thể đến vào ban đêm?”

Thiên Tôn cười cười nhìn Triển Chiêu, “Người đúng là rất cơ trí ha!”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn lối vào hình vuông, ngẫm nghĩ, sau đó mở miệng. “Huyền cơ ắt hẳn ở trên mặt đất...” Vừa nói, Ngũ gia vừa vươn tay gõ lên vách tường, liền có vài mảnh tường tróc ra rơi xuống.

“Đó là do nhiệt độ quá cao tạo thành, tức là phía dưới nền cát kia căn bản không phải là đá mà là sắt.” Công Tôn xem ra cũng hiểu được vì sao chỉ có thể đến vào buổi tối, “Vào ban ngày sa mạc cực kỳ nóng, sắt sẽ phình to ra, cho dù tìm được xích sắt cũng không thể mở được cửa vào địa

cung. Trong khi đó buổi tối ở sa mạc lại cực lạnh, sắt sẽ co lại, có thể dễ dàng mở ra, mà nhiệt độ phía dưới cũng giảm bớt, có thể đi vào.”

Trâu Lương gật đầu, “Vùng này vào buổi tối là lúc bầy sói đi lại nhiều, không mấy ai dám tùy tiện đến đây!”

Triệu Phổ hỏi, “Nơi này bí mật như vậy, phía dưới đang cất giấu điều gì?”

“Chỉ là chỗ tránh nạn khi cần thiết mà thôi.” Ân Hậu nói xong thì chân đã chạm đến mặt đất, đưa tay... dùng cây đuốc châm vào một rãnh đèn (1) trên tường...

Lập tức “phùng” một tiếng, toàn bộ địa cung đều sáng bừng lên.

Địa cung này không nhỏ, không gian khá rộng lớn, được mấy cây cột trụ rất lớn chống đỡ, xung quanh có khá nhiều tảng đá lớn nằm lung tung, còn có một số khung đỡ.

“Giống như là đang làm một nửa thì dừng lại vậy.” Lâm Dạ Hỏa thăm thú một vòng xung quanh.

“Ừm, trước kia cung điện sửa xong thì Yêu Hậu đã chết.” Thiên Tôn lên tiếng.

“Vậy thần dân của Yêu Hậu năm đó đã đi đâu?” Công Tôn hỏi.

Ân Hậu và Thiên Tôn liếc nhìn nhau, hai người đều nở nụ cười, bảo mọi người, “Các người đoán thử xem?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Lâm Dạ Hỏa đang thăm thú bên trong đột nhiên nhặt một thứ từ dưới đất lên... chỉ thấy là một con hổ bằng vải rất tinh xảo, là một trong những

con rồi được tiểu hài tử vùng Tây Vực thích nhất, tuy rằng nó bám đầy tro bụi.

“Trốn ở đây?” Nhìn chăm chăm con búp bê vải một lát, Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu hỏi.

Thiên Tôn và Ân Hậu gật đầu.

“Tất cả mọi người trốn ở đây sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Một tòa thành lớn như vậy mà chỉ còn lại bấy nhiêu người?”

“Là chỉ còn lại bấy nhiêu người vẫn còn tỉnh táo.” Thiên Tôn cười lạnh một tiếng. “Còn những kẻ khác thất hồn lạc phách, đi lang thang ở ngoài thành, cuối cùng toàn bộ đi sâu vào sa mạc, trở thành cô hồn.”

Mọi người kinh ngạc —— thất hồn lạc phách?

Lúc này, Ân Hậu đi đến một bên địa cung, nâng lên một mảnh đá trên vách tường, kéo một thứ giống như trường minh đăng ra bên ngoài, lại đè xuống, xoay hai vòng...

“Cùm cụp” một tiếng...

Mặt thạch bích đối diện với địa đạo vào địa cung chậm rãi tách ra hai bên, một cái quan tài bằng đá xuất hiện trước mắt mọi người.

Thiên Tôn đi tới, phẩy tay áo một cái...

Nắp quan tài bằng đá bị hất mở ra.

Thiên Tôn rướn người ra vừa nhìn vào trong thì liền cau mày.

Đám người Triển Chiêu đều tò mò mà tiến lại gần xem thử.

Chỉ thấy bên trong quan tài đá không có thi thể, chỉ có một bộ y phục... giống hệt như quần áo trên người pho tượng Yêu Hậ ở cửa vào lăng, sừng dê trang trí bằng bạc, trang sức bằng bạc cùng với váy xuyên thấu bằng sa mỏng màu tím, trên váy đính đầy bạc và trâm châu, một bộ váy cực kỳ xa hoa lại yêu diễm.

“Trang sức trên đầu không bị mất...” Ân Hậ nhú mày, vươn tay cầm lấy cái đồ trang sức như sừng dê kia.

Ân Hậ cầm lên, mọi người mới phát hiện, thứ trang sức kia đã bị bể, bị chém thành hai nửa...

Tất cả mọi người nhìn Ân Hậ.

Ân Hậ giơ tay chỉ Thiên Tôn, ý là —— hắn chém.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy xem thử một chút, quay đầu lại nhìn sư phụ của hắn, “Khi người chém... Yêu Hậ vẫn đang đội trên đầu?”

Thiên Tôn mỉm cười, “Đương nhiên.”

Mọi người hít một hơi —— vậy chẳng phải đầu của Yêu Hậ cũng bị bổ thành hai sao?

“Lão gia tử.” Triệu Phổ quan sát bốn phía, hỏi Thiên Tôn và Ân Hậ. “Các người nói những người bị trúng phải huyền thuật của Yêu Hậ mà thất hồn lạc phách... với những kẻ đang bị nhốt trong Hắc Phong Thành của ta là giống như nhau sao?”

Thiên Tôn và Ân Hậ đều gật đầu.

Thiên Tôn vỗ vỗ thứ đồ trang sức kia, đáp: “Khi Yêu Hậ dùng thứ âm thuật này khống chế người khác thì kỳ thật cũng ảnh hưởng lên chính bản thân ả. Cuối cùng thì ả hoàn toàn không thể khống chế được năng lực

của mình, hoàn toàn phát điên... mới có thể dẫn đến kết cục vong quốc diệt tộc.”

“Nhưng mà thứ trang sức này không mất đi thì kẻ nào đó dùng cách nào để khiến cho những người kia cũng thất hồn lạc phách?” Triệu Phổ hỏi, “Còn người biết phương pháp này sao?”

“Thứ đồ chơi này nào dễ tạo ra như vậy.” Ân Hậu lắc đầu, “Bạc này không phải là loại bạc bình thường, tài nghệ đó đã sớm thất truyền rồi.”

“Hơn nữa nếu thật sự còn một thứ trang sức như vậy.” Thiên Tôn lắc đầu, “Không chỉ có mấy chục người phát điên mà thôi đâu, muốn làm cho nửa tòa thành của người điên loạn không phải là việc khó!”

“Có cách nào cứu những người kia không?” Công Tôn hỏi.

“Chắc!” Thiên Tôn có chút khó xử. “Vì những người năm đó trúng chiêu, có người đi đến mấy châu thành lân cận, bị phát hiện, người dân ở đó dùng “chứng mất hồn” để hình dung chứng bệnh của họ, mà đa phần thì đi vào sa mạc... Quả thật vẫn có cách chữa trị.”

“Chữa như thế nào?” Tất cả mọi người đều hỏi.

“Trời trên giường chừng nửa năm thì từ từ sẽ khá hơn.” Thiên Tôn trả lời.

“Không phải chứ...” Lâm Dạ Hỏa nhảy dựng, “Thảm như vậy? Họ đã trêu ai ghẹo ai vậy?”

Mấy người còn lại đều gật đầu.

“Nếu chỉ là huyền thuật thì có lẽ có thể nghĩ ra được cách, bất quá...” Dường như Ân Hậu lại chú ý đến điểm khác. “Trước đó các người... có phải đang điều tra về máu của Tông Tổ không?”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triển Chiêu gật đầu, đừng nói chứ, xem chút nữa là đã quên bém mất việc điều tra về máu Tông Tổ rồi.

“Có lời đồn.” Thiên Tôn lên tiếng. “Yêu Hậ đã uống máu của Tông Tổ nên mới có được thanh xuân vĩnh trú!”

Tất cả mọi người kinh ngạc.

“Vậy... bà ta cũng uống máu sao?” Triển Chiêu hỏi.

Thiên Tôn lắc đầu, “Ta không biết, ta chẳng quen biết gì với ả... Bất quá ngẫm lại đích thật là ả có gương mặt của kẻ chuyên đi uống máu người khác.”

Mọi người nhin không được bắt đầu tưởng tượng —— mặt chuyên đi uống máu người sẽ trông như thế nào?

“Nữ nhân này điên như vậy cũng là vì có liên quan đến máu của Tông Tổ?” Triệu Phổ hỏi.

Thiên Tôn và Ân Hậ đều nhún vai —— có khả năng.

“Đúng rồi!” Đột nhiên Thiên Tôn như nhớ ra điều gì. “Năm đó có mấy người mắc chứng mất hồn đi ra được cứu, cũng có dấu hiệu của việc bị mất máu.”

Triển Chiêu hỏi Ân Hậ. “Ngoại công, những người năm đó được mọi người cứu đâu? An bài họ ở chỗ nào rồi?”

“Phân tán tại các thôn trấn khác nhau gần đây.” Ân Hậ và Thiên Tôn cùng đáp.

Triệu Phổ gật đầu, phái Thiên Dực cho người đi hỏi thăm những người sống sót trong tộc của Yêu Hậ, xem xem bây giờ còn ai còn sống không.

Ra khỏi địa cung, trước Lăng Yêu Hậu đã có rất nhiều con sói tụ tập lại, tiểu bạch lang xinh đẹp nhà Tắc Lặc đã có thể ra ngoài săn bắt, cái đầu cơ hồ lớn hơn gấp đôi những con sói con đồng trang lứa, hai ba bước đã nhảy lên một cái đài cao, học theo cha nó ngửa đầu nhìn mặt trăng mà tru lên.

“Đàn lửa đại khái sắp đến.” Trâu Lương nhìn thấy bụi mù cuồn cuộn ở xa xa, bầy sói cũng trở nên kích động, những đôi mắt đỏ ngầu lóe lên dưới lớp lông rậm rạp.

Mọi người không quấy rầy bầy sói săn bắt, rời khỏi sa mạc về Hắc Phong Thành.

Trên đường trở về, mọi người ở trên ngựa vừa đi vừa bàn tán về truyền thuyết Yêu Hậu.

Bạch Ngọc Đường nghe Thiên Tôn và Ân Hậu kể lại câu chuyện diệt Yêu Hậu năm đó, chợt cảm thấy có người đến gần, xoay mặt vừa thấy... Triển Chiêu cười Đa Đa, không biết khi nào đã đi song song cùng với Bạch Vân Phàm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu dùng đôi mắt to nhìn mình chằm chằm thì có chút khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu hơi híp mắt, chỉ Tiểu Tứ Tử đang ngủ gà ngủ gật trong lòng mình mà hỏi. “Tiểu tử này ban ngày thần thần bí bí nói cái gì với người?”

Rãnh đèn: đại khái là trên tường có một đường rãnh, thời xưa thì đổ dầu sẵn, châm lửa 1 phút thì sáng hết, ở thời hiện đại thì lắp bằng bóng đèn thôi, bạn không tìm được hình cổ nên đành lấy bóng đèn thời hiện đại ra thế vậy

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 112: Thúy Ngọc Ban

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu hỏi vậy thì giật mình, nhin không được mà hỏi: “Miêu Nhi... người nhìn thấy?”

Bạch Ngọc Đường nhớ Tiểu Tứ Tử đã lặng lẽ nói riêng cho hắn biết, lúc đó Triển Chiêu đang bận rộn đối phó với Cổ Ngôn Húc, rõ ràng là không hề để ý đến bên này. Bạch Ngọc Đường còn đang định lát nữa tìm cơ hội nói với Triển Chiêu, không ngờ hắn lại mở miệng hỏi mình trước.

Thấy Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ giật mình thì Triển Chiêu đắc ý vươn hai ngón tay ra chỉ chỉ hai mắt của mình rồi lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường — ánh mắt của Miêu gia tốt lắm!

Bạch Ngọc Đường hơi cười cười, nói với Triển Chiêu. “Tiểu Tứ Tử nói với ta một chuyện rất thú vị.”

Triển Chiêu mở to hai mắt chờ nghe.

“Tiểu gia hỏa nói cho ta biết, ‘Tôn tử kia và gia gia có tuổi tương tự như nhau’.”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó há hốc miệng nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm.

Bạch Ngọc Đường rất hài lòng trước biểu cảm này của Triển Chiêu.

“Nhưng mà...” Về mặt Triển Chiêu khó có thể tin được, nhỏ giọng hỏi, “Không nhìn ra được!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, ta cũng không nhìn ra.”

Triển Chiêu thuận tay kéo Lâm Dạ Hỏa vừa mới đi ngang qua người.

Hỏa Phượng không hiểu gì mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hỏi, “Người cảm thấy Cổ Ngôn Húc bao nhiêu tuổi?”

Lâm Dạ Hỏa chớp mắt mấy cái, khoanh tay ngẩng mặt lên trời suy nghĩ. “Ừm... chắc là không khác chúng ta là bao... nhiều lắm cũng không vượt quá hai mươi lăm.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai bất đắc dĩ —— chính hắn cũng đoán như vậy nhưng Tiểu Tứ Tử lại không thấy thế.

Triển Chiêu cúi đầu, hoài nghi mà nhìn Tiểu Tứ Tử đang vùi đầu ngủ say sưa trong lòng mình. Kinh nghiệm từ trước tới nay đã chứng minh, nếu nghe những chuyện không theo quy luật thường tình thì chỉ cần chuyện đó là do Tiểu Tứ Tử nói ra, trên cơ bản đều là thật.

“Vậy chẳng lẽ là Cổ Ngôn Húc cũng giống như mấy lão gia tử có nội lực thâm hậu nhưng cố tình ngụy trang?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa bị gạt qua một bên vội vàng xích lại gần. “Các người đang nói chuyện gì thế? Cho ta chơi cùng với!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng nghiêng đầu, vẻ mặt hiếu kỳ.

Triển Chiêu đem câu nói mà Bạch Ngọc Đường vừa nói với hắn ra nói lại cho Lâm Dạ Hỏa nghe, Hỏa Phượng đầu tiên cũng sững sốt như Triển

Chiêu, sau đó hít một hơi thật sâu.

Biểu cảm của Lâm Dạ Hỏa phong phú hơn Bạch Ngọc Đường nhiều, Triển Chiêu thấy hai mắt hăn mở to tròn xoe thì thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Phía trước, Trâu Lương cũng chú ý đến tình hình phía sau, bất quá hăn còn chưa thấy qua Cổ Ngôn Húc, bởi vậy nên không biết mấy người này đang nói chuyện gì.

“Làm sao được!” Lâm Dạ Hỏa không dám tin, “Thật vô lý! Nội lực cao đến mức trẻ mãi không già thì ta hiểu, bất quá trẻ đến mức như vậy cũng quá mức bất hợp lý biết bao nhiêu? Chẳng lẽ nội lực của hăn ta còn cao hơn cả Thiên Tôn?!”

Giọng của Hỏa Phượng khá lớn khiến cho Triệu Phổ và Công Tôn đi phía trước cũng quay đầu lại.

Thiên Tôn liếc về phía sau một cái, ông không đầu không đuôi nghe thấy có người có nội lực cao hơn mình thì lập tức bữu môi tỏ vẻ khinh thường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không tin có người còn sống nào mà có nội lực cao hơn cả Thiên Tôn, kia là xảy ra chuyện gì.

“Ha a ~ ”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngủ gật trong lòng Triển Chiêu đột nhiên ngáp một cái, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa chẳng hiểu sao tự dừng lại nhìn bé chăm chăm.

Tiểu gia hóa mơ mơ màng màng vịn vẹo người, dụi dụi vào bụng Triển Chiêu, nhắm mắt ngủ tiếp.

Triển Chiêu lẳng lẳng nhìn bảo bối một lát, hai tay ôm lấy bé dùng sức mà cọ, “Á ~~ đáng yêu quá!”

“Vừa rồi Thiên Tôn và Ân Hậu cũng nhìn thấy Cổ Ngôn Húc phải không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Hỏi hai lão gia tử thử xem?!” Lâm Dạ Hỏa nói xong thì giục ngựa chạy đến phía trước.

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đứng sau chờ xem.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa thì thầm hai câu với Thiên Tôn và Ân Hậu, phản ứng của hai lão gia tử không khác gì bọn họ, há hốc miệng nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu giơ tay nhún vai với hai người.

Bạch Ngọc Đường cau mày.

Triển Chiêu lại nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng, “Chẳng lẽ tiểu gia hỏa nhìn lầm?”

“Ừm...” Ngũ gia đột nhiên lắc đầu, “Cũng không hẳn.”

Triển Chiêu khó hiểu.

“Tiểu Tứ Tử chỉ nói là tuổi của gia gia và tôn tử tương đương nhau chứ không hề nói họ già như nhau!”

Triển Chiêu sững sờ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, chớp mắt mấy cái, “A... ý người là hai người bọn họ trẻ như nhau?”

“Quả thật cảm giác nội lực của Cổ Kính Chi không tệ lắm nhưng tuyệt đối không đến được cảnh giới như sư phụ của ta và ngoại công của người, chỉ như những lão đầu bình thường mà thôi.” Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày.

Triển Chiêu nhấc một tay nhẹ nhàng gõ cằm, “Nếu nói như vậy, dùng thuật dịch dung sao?”

“Thuật dịch dung... chúng ta ngồi gần như vậy lẽ nào không nhìn ra?” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Có thể không cần dịch dung mà là dùng nội lực.” Triển Chiêu hiển nhiên nhớ ra cái gì đó, “Trên giang hồ có người có loại công phu này!”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, hỏi, “Thiên Diện Chu Viên?”

(*) Chu Viên nghìn mặt

Triển Chiêu gật đầu, “Ta có biết Chu Viên, hắc am hiểu nhất chính là giả trang thành người già, chỉ cần khống chế cơ bắp trên mặt tạo ra nếp nhăn thì rất dễ dàng già đi, hơn nữa rất tự nhiên, căn bản không thể nhìn ra được, cho dù bị kéo da mặt cũng sẽ không bị lộ.”

“Vậy người đó chính là Chu Viên sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải, Chu Viên có giao tình với ta, người cũng thuộc chính phái, bất quá đã có được manh mối rồi! Công phu của Chu Viên là học được từ Tây Vực!”

“Chỗ nào của Tây Vực?”

“Một gánh hát nổi tiếng ở Tây Vực.” Triển Chiêu nhướng mày cười, “Thúy Ngọc Ban.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Từng nghe qua!”

“Thúy Ngọc Ban là một gánh hát rất lớn, quy mô đạt đến hai nghìn người, còn nuôi dưỡng các loại trân thú, hằng năm chia làm hai nhóm, hoạt động ở Trung Nguyên lẫn Tây Vực.” Triển Chiêu nói. “Địa điểm tổng đà của Thúy Ngọc Ban ở đâu thì được kể không đồng nhất, được lưu truyền phổ biến nhất chính là một ốc đảo giữa sa mạc. Gánh hát này đã tồn tại ba bốn trăm năm, kỹ nghệ là đời đời truyền xuống, thu đồ đệ khắp trời Nam bể Bắc. Trước kia Chu Viên đã ở lại gánh hát này một thời gian, học được chủ yếu là hai loại bản lĩnh, Súc Cốt công và Thiện Nhan công. Hai loại công phu này, một loại đúng như tên gọi chính là súc cốt, một loại khác chính là thông qua khống chế cơ và bắp thịt trên mặt để thay đổi dung mạo. Sau khi học được hai loại công phu này thì có thể dễ dàng thay đổi vẻ ngoài và tuổi tác của mình, giả trang thành tiểu hài nhi hay lão nhân đều là chuyện nhỏ, thuật dịch dung bình thường không cách nào sánh kịp.”

“Ta từng hỏi Chu Viên, Súc Cốt công có thể học được ở nhiều nơi nhưng Thiện Nhan công thì chỉ có mỗi một người ở Thúy Ngọc Ban mới biết. Người nọ là một người lùn, không ai biết tên thật của hắn ta, tất cả mọi người đều gọi hắn là Vạn sư phụ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong thì cau mày, “Nếu hắn ta biết Súc Cốt công và cả Thiện Nhan công thì hắn có thật là người lùn không cũng không ai có thể chắc được!”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, “Không phải vậy sao?!”

“Lúc trước ta đã cảm thấy kỳ quái, người mà ngoại công người muốn tìm vẫn luôn không có manh mối... Không có lý do gì mà huy động cả Ma Cung lẫn phái Thiên Sơn đều không tìm được người! Nhưng bây giờ liên hệ với thuật dịch dung đặc biệt này mà ngẫm lại thì dường như đã có thể giải thích được! Khi kẻ kia ra tay hành hung và lúc bình thường căn bản dùng hai bộ dạng khác nhau!” Triển Chiêu quơ quơ đồng tiền hai lỗ không biết từ khi nào đã đến trên tay hắn. “Thúy Ngọc Ban kia không chừng là một manh mối quan trọng!”

Triển Chiêu nói đến đây thì nhận thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn hẩn chăm chú.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hỏi, “Miêu Nhi... Người nói hành hung cái gì? Ngoại công ta muốn tìm ai? Đồng tiền này có ý nghĩa gì?”

Triển Chiêu sửng sốt, thầm mắng mình miệng nhanh hơn não tự nhiên đi nói ra. Vừa rồi khi dùng bữa hẩn nói chuyện phiếm với Công Tôn, Công Tôn kể lại cho Triển Chiêu nghe câu chuyện mà Công Tôn Mỗ đã nói với họ, về cuộc gặp gỡ tình cờ giữa Lục Thiên Hàn và Cổ Kính Chi khi còn bé. Công Tôn là đặc biệt kể lại cho Triển Chiêu để hẩn tìm cơ hội nói với Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường vẫn chưa biết chuyện này, mới vừa rồi còn đang định tìm cách nào uyển chuyển không quá kích thích để nói cho hẩn biết, ai ngờ lại lỡ miệng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt rất rõ ràng —— có chuyện gì mà ta không biết?

Triển Chiêu khe khẽ thở dài, mắt thấy đã đến quân doanh của Triệu gia quân, hẩn trả Tiểu Tứ Tử lại cho Công Tôn, kéo Bạch Ngọc Đường về lều, đem những gì mà Lục Thiên Hàn từng trải qua khi còn bé mà hẩn nghe được từ Công Tôn nói cho Bạch Ngọc Đường biết.

...

Cùng đêm hôm đó, Đồng Thiên Dực đi đến trước quân trưởng nơi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghỉ, thấy đèn bên trong vẫn sáng, liền giơ tay bắn một viên đá lên màn hình lều.

Triển Chiêu vén rèm lên thấy Đồng Thiên Dực thì rất cao hứng, “Tra được không?”

Đồng Thiên Dực gật đầu, đưa một quyển trục giao cho Triển Chiêu, “Đây là tư liệu về Thúy Ngọc Ban, Thúy Ngọc Ban thường trú ở Hắc Phong Thành, hằng năm biểu diễn bốn tháng, tập luyện bốn tháng, diễn lưu động bốn tháng. Bây giờ vừa lúc là tháng biểu diễn, cứ cách hai ngày mỗi tối diễn một lần, một vé khó cầu.”

“Gánh hát lớn như vậy thì ở chỗ nào?” Triển Chiêu khó hiểu, “Ta chưa từng thấy ở Hắc Phong Thành?!”

“Đương nhiên họ sẽ không ở trong thành, cách Hắc Phong Thành mấy dặm có một huyện nhỏ, dân cư trong huyện rất ít, phía nam thị trấn có một thung lũng rất lớn, hằng năm Thúy Ngọc Ban đều trú đóng ở đó, ít nhất cũng có một nghìn người, bình thường cũng thu nhận đồ đệ, những người đến Trung Nguyên diễn lưu động đều ở nơi đó.”

“A.” Triển Chiêu đại khái đã hiểu, Đồng Thiên Dực đã sai người đi lấy được vé, sắp xếp an bài cho Triển Chiêu bọn họ đi “xem diễn”.

Triển Chiêu cảm ơn Đồng Thiên Dực, Đồng Thiên Dực vốn định rời đi, liếc mắt nhìn qua thì nhận thấy giường của Bạch Ngọc Đường trống không, có chút khó hiểu. “A? Trể thế này còn ra ngoài sao?”

Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ nói: “Chuột ra ngoài hóng gió rồi!”

Đồng Thiên Dực tỏ ra khó hiểu, gió đêm ở đại mạc rất lạnh, Bạch Ngọc Đường làm gì mà nửa đêm nửa hôm ra ngoài hóng gió?”

Triển Chiêu thở dài —— một lời khó nói hết.

...

Đồng Thiên Dực ra khỏi lều, Triển Chiêu cũng ra ngoài, hướng về phía cổng thành.

Cổng thành Bắc của Hắc Phong Thành, mấy binh lính nhìn thấy Triển Chiêu đi đến, cũng không hỏi nhiều, nghĩ thầm, vừa rồi Bạch Ngọc Đường ra khỏi thành, giờ Triển Chiêu lại đến, hai vị này buổi tối không ngủ được sao?

Triển Chiêu đi lên thành lầu, nhìn thấy bên tường thành, Hồng Tề Thiên đang dựa vào tường uống rượu.

Hồng Tề Thiên nhìn thấy Triển Chiêu đến thì mỉm cười vẫy tay với hắn.

Triển Chiêu dở khóc dở cười, vị tướng quân này nhìn bộ dáng thì rõ ràng đã say.

“Người trực đêm à?” Triển Chiêu hỏi, “Uống rượu không sao chứ?”

Hồng Tề Thiên ôm bình rượu cười nói, “Trực ban đêm nay là Tần Duyệt, ta chỉ là thấy trăng đẹp nên ra uống rượu thôi!”

“Người uống không?” Hồng Tề Thiên vừa nói, vừa từ một cái hốc trên tường thành lấy một vò rượu ra.

Triển Chiêu nhìn thử vào cái hốc thì thấy bên trong còn vài vò rượu, còn có cả một cái vại thật lớn được bịt chặt.

Hồng Tề Thiên cười nói, “Đều là rượu ngon, cất để dành khi ngắm trăng thì uống.”

Nói xong, Hồng Tề Thiên chép miệng nhìn ra phía cánh đồng hoang ngoài thành “Vị kia làm sao vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, nhận lấy chén rượu mà Hồng Tề Thiên rót cho hắn, nhìn bóng trăng cô độc xa xa giữa đại mạc.

Cách cổng Hắc Phong Thành không xa có một cây đại thụ khô đổ ngang, đó là nơi Trâu Lương thường đến đó uống rượu vào buổi tối.

Nơi này làm sao mà có được? Vì thuở bé Trâu Lương lớn lên với bầy sói nên quy luật ngày đêm bị đảo lộn. Hẳn trưởng thành rồi nhưng vẫn giữ thói quen ban ngày ngủ còn buổi tối thì thanh tỉnh đi lang thang khắp nơi. Mỗi năm đến mùa săn bắn thì bầy sói đều đi qua đây, vì thế Trâu Lương thường ở bên cạnh cái cây khô này đốt một đồng lửa vào buổi tối ngồi cùng bầy sói.

Khi bầy sói quay về, chỉ cần nhìn thấy đồng lửa sẽ mang một ít thức ăn về cho Trâu Lương. Trâu Lương vừa uống rượu, nướng thịt vừa ngắm trăng, Tắc Lặc sẽ đến ngồi cùng hắn một lát, cực kỳ thích ý.

Hôm nay Trâu Lương ngược lại không có ở đây mà thay vào đó là Ngũ gia. Điểm khác nhau chính là Ngũ gia không nhóm lửa, cũng không uống rượu, càng không có tâm trạng ngắm trăng hay tâm tình thưởng thức món ăn dân dã.

Hơn nửa đêm Bạch Ngọc Đường chạy đến sa mạc để là gì? Ngũ gia khó thở, ngủ không được, đau lòng...

Vừa rồi Triển Chiêu đem những gì Lục Thiên Hàn đã trải qua khi còn bé mà Công Tôn kể lại nói cho Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia liền không nói lời nào.

Con người Bạch Ngọc Đường có một đặc điểm —— khi tức giận sẽ không mở miệng. Theo Triển Chiêu thấy, Thiên Tôn cái gì cũng dạy hết cho Bạch Ngọc Đường, chỉ quên mất không dạy cho hắn cách nổi giận. Tất cả những người quen biết với Bạch Ngọc Đường đều chưa từng nghe thấy hắn mắng ra những lời thô tục, Ngũ gia dường như lúc nào cũng chỉ tức giận trong im lặng.

“Ôi...” Triển Chiêu uống rượu, thở dài một hơi, đưa chén rượu không qua, Hồng Tề Thiên rót đầy cho hắn, dở khóc dở cười, “Hai người bị gì vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, lúc này, chợt thấy bên thành tường “thoắt” một cái, một thân ảnh bay đi.

Đôi mắt đang nhập nhèm vì say của Hồng Tề Thiên lập tức thanh tỉnh, ngồi dậy.

Triển Chiêu phẩy tay với hắn, “Yêu Trường Thiên lão gia tử.”

Hồng Tề Thiên “À...” một tiếng, nhìn phía dưới tường thành... Quả nhiên, thấy Yêu Trường Thiên không biết đi ra từ khi nào, vừa xoa ngực vừa đi ra ngoài thành, đến chỗ đất trống thì uể oải duỗi thắt lưng, sau đó lại xoa ngực, miệng lầm bầm lầu bầu không biết là đang nói gì.

Triển Chiêu nhắc cằm vừa uống rượu vừa xem.

Yêu Trường Thiên xảy ra chuyện gì? Ông cũng đột nhiên ngủ không được!

Tim Bạch Quỷ Vương nửa đêm đột nhiên lại khó chịu, quặn thắt lại đến mức thở không nổi, liền ra ngoài tìm một chỗ dạ hắc phong cao mà đi dạo một chút.

Ra khỏi thành chưa được bao xa thì ông nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang dựa vào thân cây khô nhìn vầng trăng tròn xa xa mà ngẩn người.

Yêu Trường Thiên liền đi đến.

Nhảy qua thân cây khô, Yêu Trường Thiên đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, ma xui quỷ khiến mà vươn tay ra nhẹ nhàng vỗ lên đầu hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Yêu Trường Thiên.

Triển Chiêu chống cằm nhin cười —— động tác vừa rồi của Yêu Trường Thiên tuyệt đối là bà ngoại của Bạch Ngọc Đường để ông làm, đó rõ ràng là tư thế bà ngoại xoa đầu của ngoại tôn!

Yêu Trường Thiên lấy lại tinh thần xong thì rất xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường nhìn ông một lát, mở miệng, “Cửu công.”

Yêu Trường Thiên gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đột nhiên cảm giác được ngực không đau nữa, thoải mái không ít.

“Còn chưa ngủ?” Yêu Trường Thiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Liên quan đến ngoại công người?” Yêu Trường Thiên cảm thấy trái tim của mình gây sức ép là vì Bạch Ngọc Đường, quyết định nhận trách nhiệm của một vị cửu công, thay muội tử quan tâm một chút đến ngoại tôn.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, nhú mày nghiêm túc hỏi Yêu Trường Thiên, “Vì sao ngoại công chưa từng kể lại với ta những việc đó?”

Yêu Trường Thiên khoanh tay, cảm thấy mình thật khổ, hoàn toàn không biết làm thế nào để ở chung với tiểu bối.

Triển Chiêu giật lấy bình rượu của Hồng Tề Thiên tự rót cho mình, vừa nói thầm. “Bạch Quỷ Vương hoàn toàn không có tố chất làm bà ngoại mà! Mau khuyên hẳn, an ủi hẳn đi, ngược muốn chết!”

Hồng Tề Thiên không biết nói gì mà nhìn Triển Chiêu uống rượu ừng ực vừa thuận tiện nói bậy nói bạ,

Yêu Trường Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường một chốc rồi hỏi. “Nếu người có kẻ thù giết hảo hữu của người thì người có để cho ngoại công thay người báo thù không?”

Bạch Ngọc Đường quay đi không đáp, bất quá Yêu Trường Thiên quả thật đã cho hắn một lý do hợp lý,

Yêu Trường Thiên nhìn trái nhìn phải, có chút không yên lòng, “Nếu ta nói, muốn điều tra cũng không khó thì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Yêu Trường Thiên, “Ra tay từ chỗ gánh hát kia sao?”

Yêu Trường Thiên chớp mắt mấy cái, “Gánh hát gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ông —— vậy ý người là chỉ cái gì?

Yêu Trường Thiên đáp, “Ngoại công của người khác với sư phụ người và ngoại công của con mèo kia, không bao giờ gây chuyện cũng không có kẻ thù, chỉ là một kẻ có tiền có công phu tốt mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường không rõ Yêu Trường Thiên muốn nói cái gì.

Yêu Trường Thiên nhìn trời. “Hắn trưởng thành không có kẻ thù, khi còn bé lại càng không có, vì sao lại có người muốn mạng của hắn?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, đúng là rất có lý.

“Ta nói cho người thế này...” Yêu Trường Thiên thu ánh mắt vừa mới hết nhìn Đông đến nhìn Tây lại, quay đầu, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc. “Tộc Băng Ngư có thể kế thừa huyết thống Băng Ngư hay không, khi còn bé không thể nhìn ra mà phải đợi lớn lên mới biết được!”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày —— dường như đã hiểu ra.

“Tức là ngoại công của người lúc bé chính là truyền nhân duy nhất của tộc Băng Ngư, cũng có thể là truyền nhân cuối cùng!” Yêu Trường Thiên vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Ngoại công của người không chỉ không nói cho người biết về chuyện khi bé của hắn mà mấy chuyện vợ vãn của tộc Băng

Ngư lại càng chưa từng kể với người một tý gì.” Yêu Trường Thiên cười xấu xa, “Hắn đến cái tuổi này rồi, chưa nói đến bản thân có lợi hại hay không, ai mà chẳng biết Ân Hậu và Thiên Tôn là hảo hữu của hắn, nhìn khắp thiên hạ xem ai dám vô duyên vô cớ đi trêu chọc hắn? Nhưng bây giờ bất kể lão hữu kia là thật hay giả thì rõ ràng là có kẻ đang cố tình trêu chọc ngoại công người, người cảm thấy kẻ đó mạo hiểm lớn như vậy thì lý do là gì?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy Yêu Trường Thiên nói có lý, “Bí mật của tộc Băng Ngư?”

“Bí mật của tộc Băng Ngư là gì?” Yêu Trường Thiên tiếp tục hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mờ mịt lắc đầu.

Yêu Trường Thiên dở khóc dở cười, “Ngu! Trầm Tinh Điện đấy!”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu. “Không phải không có cách nào đi vào Trầm Tinh Điện sao?”

“Không có cách đi vào là ngoại công người nói, cấm địa là ngoại công người vẽ ra, tộc Băng Ngư đứt mạch cũng là ngoại công người bảo. Trái một cái không biết phải một cái đã thất truyền, hắn bất quá là cùng một kiểu với Ngân Yêu Vương, muốn tất cả mọi bí mật đều đứt đoạn ở thế hệ của mình, không lưu lại đến đời kế tiếp mà thôi.” Yêu Trường Thiên nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường. “Người muốn thay ngoại công người giải tỏa khúc mắc này, không khó, lợi dụng việc người mới là truyền nhân cuối cùng của tộc Băng Ngư là được! Bất kể lai lịch của kẻ kia là gì, tuyệt đối sẽ trúng chiêu!”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mà gật đầu, hỏi Yêu Trường Thiên, “Nhưng đến thời điểm này thì hoàn toàn không nhìn ra được chuyện này có

quan hệ gì với tộc Băng Ngự, ngược lại chẳng hiểu tại sao luôn dính đến máu của Tông Tổ.”

“Ha ha ha.” Yêu Trường Thiên bật cười, “VẬY còn chưa rõ sao? Hai bên có quan hệ!”

Bạch Ngọc Đường càng giật mình, “Máu của Tông Tổ có quan hệ với tộc Băng Ngự?”

Yêu Trường Thiên nhún vai, “Trời mới biết.”

Bạch Ngọc Đường hoài nghi mà nhìn Yêu Trường Thiên, dùng cách nói của sư phụ hẳn, vị này một ngày mười hai canh giờ thì đã điên hết mười một canh giờ rồi, lời của ông ta đáng tin chứ?

Yêu Trường Thiên híp mắt, vươn tay chọc chọc lên trán Bạch Ngọc Đường. “Ta chính là cứu công của ngươi! Ta có thể hại ngươi sao?!”

Bạch Ngọc Đường xoa trán,

Trên tường thành, Hồng Tề Thiên nhìn vò rượu rỗng đầy đất và Triển Chiêu vừa uống vừa giậm chân, Triển hộ vệ vừa uống vừa lầm bầm. “Không thấy an ủi gì hết mà lại chọc trán người ta, bà ngoại kiểu gì vậy?!”

Hồng Tề Thiên nhìn Yêu Trường Thiên đang ngồi song song với Bạch Ngọc Đường bên ngoài —— bà ngoại?

“Ngươi mới vừa nói gánh hát gì?” Yêu Trường Thiên đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đem việc mình và Triển Chiêu liên hệ giữa Thiện Nhan thuật, Cổ Kính Chi và Thúy Ngọc Ban ra nói hết một lần.

Yêu Trường Thiên vừa ngáp thất thần vừa nghe, không biết ông nghe lọt được bao nhiêu.

Đợi Bạch Ngọc Đường nói xong, Yêu Trường Thiên đứng lên, đưa tay đè đầu Bạch Ngọc Đường lay hai cái, “Về đi ngủ, con mèo nhà người sắp giẫm sập tường của Hắc Phong Thành rồi!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấy miêu yêu Triển Chiêu đang ôm vò rượu ngồi trên tường thành.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, cảm giác đè nén trong lòng tan đi không ít.

“Hai ngày này ta sẽ đi với các người.” Yêu Trường Thiên đột nhiên nói.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu mà ngẩng đầu nhìn ông.

Bạch Quỷ Vương bĩu môi, “Người muốn diệt ai liền nói cho ta biết.”

Nói xong, Bạch Quỷ Vương vung tay áo, phóng qua thân cây khô, chớp mắt một cái... không thấy.

Bạch Ngọc Đường nhìn Bạch Quỷ Vương đến vô ảnh đi vô tung, cảm thấy câu nói vừa rồi của Bạch Quỷ Vương như là nói. “Tra ra là ai đã hại ngoại công người, ta đến giết hắn!”

Bạch Ngọc Đường dựa vào thân cây khô ngồi lại, bên cạnh lại nhoáng lên một cái, Triển Chiêu “phịch” một tiếng ngồi xuống.

Ngũ gia cảm thấy mặt đất chấn động, nhanh chóng nhìn Triển Chiêu, tâm nói con mèo này ăn nhiều như vậy rốt cục cũng béo ra sao?

Vừa vặn nhìn thấy đôi mắt mèo to tròn của Triển Chiêu, cùng với bình rượu ôm trong lòng... nói cho chính xác là vại rượu.

Ngũ gia xoa mũi nhìn Triển Chiêu, con mèo này uống bao nhiêu, toàn là mùi rượu.

Triển Chiêu đặc biệt khí phách mà thả vại rượu xuống đất, lấy hai cái chén ra, ý là —— hai ta làm sạch cái vại này đi!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, tịch thu chén rượu trong tay Triển Chiêu, vác vại rượu với kéo Triển Chiêu về Hắc Phong Thành.

Trả vại rượu lại cho Hồng Tề Thiên còn đang đau lòng, tâm trạng của Ngũ gia đã bình phục, mang theo con mèo đã say mềm nhà mình về quân trướng, Bạch Ngọc Đường thâm hạ quyết tâm, bất luận như thế nào, khúc mắc của ngoại công, lần này nhất định phải gỡ bỏ!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 113: Lén Vào

Trong quân doanh Hắc Phong Thành, một đám “người gỗ” vẫn còn đang đi tới đi lui, một đám binh lính phải thay phiên nhau xem chừng để đề phòng những người này tự làm mình bị thương.

Công Tôn cau mày, bảo Âu Dương Thiếu Chinh chuẩn bị dây thừng.

Triệu Phổ hỏi, “Phải trói lại sao?”

Công Tôn nhẹ nhàng gật đầu, “Nếu cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay, họ chưa đợi được cứu thì đã chết vì mệt trước rồi.”

Phía bên Triệu Phổ bận rộn đối phó với căn bệnh “hồn bay phách lạc”, bên này Triển Chiêu cũng không nhàn rỗi, hắc và Bạch Ngọc Đường đang cùng nhau nghiên cứu tư liệu về Thúy Ngọc Ban mà Đồng Thiên Dực tìm về cho họ.

Thúy Ngọc Ban này thay vì nói là gánh hát thì không bằng nói là gánh xiếc ảo thuật, nội dung biểu diễn phần lớn đều mang tính chất xiếc ảo thuật, hơn nữa độ khó khá cao, nhờ những tiết mục mạo hiểm mà nổi tiếng.

Mặt khác, gánh hát này có vài tiết mục cũng tương đối khiến cho người khác phải hiếu kỳ, Triển Chiêu nhìn tờ danh sách biểu diễn, cau mày, “Cái gì mà mình người đuôi rắn, người cóc, người không xương... là cái gì với cái gì chứ?”

“Đại khái là người bị dị tật chăng?” Bạch Ngọc Đường vào Nam ra Bắc, gặp không ít gánh xiếc ảo thuật. Không ít gia tộc sinh ra hài nhi dị

dạng đều sẽ vứt bỏ, thường các gánh hát sẽ nhặt những hài tử dị dạng hoặc tàn tật bẩm sinh về nuôi dưỡng, dạy cho chúng vài tiết mục biểu diễn, đợi lớn một chút thì bắt đầu biểu diễn ngay trong gánh hát.

Triển Chiêu nhíu mày, “Thân thể người ta tàn tật thì có gì hay mà nhìn? Còn lấy để mua vui... có bệnh!”

Bạch Ngọc Đường thuận tay xoa xoa đầu Triển Chiêu, “Dù cho có là dị tật bẩm sinh thì cũng phải tìm cách để mưu sinh, đầu năm nay mưu sinh không dễ mà!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ gật đầu, sau đó chỉ vào một tiết mục, nói, “Vạn sư phụ!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn sang thì thấy có mấy hạng mục biểu diễn phía sau đều viết tên người biểu diễn là Vạn sư phụ.

“Chính là người dạy cho Thiên Diện Chu Viên môn Súc Cốt công và Thiện Nhan công?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Chỉ là nội dung của mấy tiết mục biểu diễn kia sao không có quan hệ gì với Súc Cốt công cả?”

“Mới vừa nói phía sau mỗi một tiết mục biểu diễn kỳ lạ đều có tên của Vạn sư phụ, người này không biết có lai lịch thế nào?” Triển Chiêu nhẹ vuốt cằm, tựa hồ như đang tính toán gì đấy.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên là rất hiểu Triển Chiêu, liền hỏi. “Miêu nhi... người định làm gì?”

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, “Tuy có bảo Thiên Dực đi tìm vé cho chúng ta, ta cũng tin là hẳn nhất định có thể lấy về được... chỉ là quang minh chính đại đi xem biểu diễn có thể tra được cái gì chứ?”

“Rồi sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn Triển Chiêu, “Người muốn thế nào?”

“Gánh hát này rất hay thu đồ đệ! Thiên Diện Chu Viên cũng chưa từng nói muốn bái Vạn sư phụ học công phu thì cần phải có điều kiện gì, chỉ bằng ta cũng gia nhập gánh hát kia theo Vạn sư phụ học một chút Súc Cốt công và Thiện Nhan công?”

Bạch Ngọc Đường đã sớm đoán được Triển Chiêu có ý định này, nhưng đến khi hắn thật sự nói ra thì Ngũ gia liền lập tức lắc đầu.

“Có sao đâu?” Triển Chiêu cho rằng Bạch Ngọc Đường lo lắng cho an nguy của mình, vội nói, “Công phu này thật ra không khó học, ngay cả di huyết ta còn học được thì...”

“Ta biết người sẽ học được.” Ngũ gia tiếp tục lắc đầu, dùng sức mà lắc đầu, “Chính là học được mới có vấn đề!”

Triển Chiêu không hiểu gì mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— có ý gì?

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhéo da mặt Triển Chiêu, “Học rồi đừng để co lại thành nhiều nếp nhăn, lãng phí một tấm da mèo tốt!”

Chính lúc này, màn trướng được nâng lên, Hồng Tề Thiên đi vào.

Hồng Vận Tướng quân vừa mới ngẩng đầu thì liền nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một người túm tay một người nhéo mặt, hình như là hắn đã đến không đúng lúc. Đôi mắt híp của Hồng Tề Thiên híp đến càng thêm nhỏ, có chút ngượng ngùng mà hỏi. “Hay lát nữa ta vào lại nhé?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, khó hiểu hỏi hắn, “Vì sao?”

Hồng Tề Thiên bất đắc dĩ thở dài, đơn giản đi tới, “Ta nghe Thiên Dực nói các người đang điều tra về Thúy Ngọc Ban?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu —— người biết về gánh hát kia à?

“Thúy Ngọc Ban giống như đại đa số các gánh hát khác, chỉ cần trả tiền là có thể mời họ đến biểu diễn, các người biết rồi chứ?” Hồng Tề Thiên hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, liếc mắt nhìn nhau —— đúng vậy!

“Thỉnh thoảng trong Hắc Phong Thành tổ chức việc vui thì thường xuyên có người đi mời Thúy Ngọc Ban đến biểu diễn, muốn chọn bao nhiêu tiết mục thì chọn, dựa theo quy mô biểu diễn lớn hay nhỏ mà lấy tiền.” Hồng Tề Thiên nói, “Quan trọng là được tự mình lựa chọn tiết mục.”

“Chọn tiết mục?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tựa hồ không quen lắm.

“Chính là có thể xem biểu diễn thử, nghiên cứu một chút, thích tiết mục nào thì chọn tiết mục đó, không thích thì gạch bỏ... Bất quá chuyện này tốt nhất là nên tìm người thông minh một chút để làm.” Hồng Tề Thiên nói xong, hỏi hai người, “Các người có biết kiểu người nào chỉ biết chơi bời, không học vấn không có nghề nghiệp gì không? Kiểu Nhị thế tử, thường thích đi xem biểu diễn ấy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến đây thì trong đầu lập tức nhảy ra 1 cái tên, hai người cơ hồ là cùng nhướng mày...

...

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài lều trại truyền đến tiếng cười đùa.

Màn trướng được vén lên, Bàng Dục và Bao Duyên chạy vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh giá Bàng Dục từ trên xuống dưới, bất giác cảm thấy hơi khó —— vị Nhị thể tổ này hai năm nay đi theo Bao Duyệt lẫn lộn, càng lẫn càng không còn giống lưu manh nữa, không biết còn có thể đảm nhiệm được vai Nhị thể tổ này nữa không?!

“Hơn nửa đêm các người tìm ta làm gì vậy?” Bàng Dục vừa vào cửa liền hỏi, “Nghĩ cách trị cho mấy người bị chứng mất hồn à?”

Bao Duyệt cũng nhăn mặt. “Thật sự là chưa bao giờ thấy loại bệnh này! Sắc mặt của Công Tôn ấy ~~ cực kỳ khó coi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại hơi buồn cười mà nhìn Bao Duyệt, vị thư sinh nguyên bản vốn ngờ nghệch lại chính trực, bây giờ cách nói chuyện càng lúc càng giống Bàng Dục... Hai người này xem ra ảnh hưởng lẫn nhau không ít.

“Khụ khụ!” Triển Chiêu thương lượng với Bàng Dục. “Tiểu Hầu gia!”

Bàng Dục vừa nghe kiểu xưng hô này thì biết ngay là có việc, hồi hộp nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai người lại nghĩ ra chủ ý gì vậy?”

Tiểu Bao Duyệt đập Bàng Dục một cước, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Triển đại ca, Bạch đại ca, các huynh cần gì thì cứ việc giao cho hần làm đi!”

Bàng Dục bất đắc dĩ nhìn Bao Duyệt —— người hào phóng quá ha?! Lần nào xui xẻo cũng là ta hết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không chọc Bàng Dục nữa, đem việc họ muốn dò xét Thúy Ngọc Ban nói ra.

Tiểu Hầu gia cười “khắc khắc” hai tiếng. “Ta còn tưởng là chuyện gì lớn lắm chứ! Chỉ việc đến gánh hát chọn tiết mục phải không? Chuyện nhỏ!

Cứ để ta lo!”

...

Sau đó, mọi người thương lượng một chút, quyết định chia binh làm hai đường.

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên thay đổi trang phục, trà trộn vào học nghề, tìm Vạn sư phụ học Thiện Nhan công.

Mà Bạch Ngọc Đường thì giả làm nhà giàu từ nơi khác đến, Bàng Dục và Bao Duyệt là bằng hữu ở đây của hắn, ngoại công nhà Ngũ gia sắp mừng thọ nên muốn tìm gánh hát biểu diễn tiết mục.

Quyết định kế hoạch xong, mọi người đi về nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày hôm sau khởi hành chạy đến Túc Huyện, điều tra thật giả về Thúc Ngọc Ban.

...

Sáng sớm hôm sau, mọi người rời giường.

Công Tôn bần cả đêm không ngủ ngon, lật sách tra tư liệu đến mức hai mắt đen thui, Triệu Phổ cũng ngủ không ngon, chống cằm ngồi cạnh bàn vừa xem chừng Tiểu Lương Tử luyện công, vừa buộc tóc cho Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì tinh thần lại rất phấn chấn mà đi vào sân.

Tiểu Tứ Tử phụng phịu, bất mãn mà sờ đầu của mình, hôm nay Cữu Cữu chải đầu không tốt, cảm giác như bên nặng bên nhẹ, không được tự nhiên.

Công Tôn Mỗ đang ăn điểm tâm nhìn không được, ôm Tiểu Tứ Tử lại, tháo tóc ra chải lại cho bảo bối một lần nữa.

Cửu Vương gia lại ngáp một cái thật to, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bảo người dẫn ngựa, Bao Duyên và Bàn Dục đang nhờ nhóm Âu Dương Thuần Hoa đến thư viện xin nghỉ giúp thì có chút khó hiểu. “Các người định đi xa à?”

Triển Chiêu kể lại việc sắp đi thăm dò Thúy Ngọc Ban.

Cửu Vương gia liếc nhìn Hồng Tề Thiên. “Người cũng đi? Đi thì đi nhưng người đừng làm gánh hát của người ta sụp luôn đấy!”

Hồng Tề Thiên cười hì hì bưng bát sữa đậu nành, “Làm gì có!”

Tất cả mọi người thay gánh hát kia lau mồ hôi lạnh, nếu Hồng Tề Thiên chui vào đấy, nhẹ thì nhà sụp nặng thì giải tán... tóm lại cứ chờ “Hồng Vận rơi vào đầu” đi.

...

Lúc này, bên ngoài có người đến bẩm báo, nói là Cổ Ngôn Húc đến.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, ngày hôm qua bận rộn, vốn là có nói với Triệu Phổ gặp Cổ Ngôn Húc, cuối cùng lại để cho hắn đi về trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn trái nhìn phải, hỏi Triệu Phổ, “Ngoại công của ta và sư phụ bọn họ đâu rồi?”

Mọi người cũng nhìn một vòng, đúng thật, mấy vị lão gia tử đều không ở đây.

“Hôm nay trời chưa sáng họ đã ra ngoài, mang theo Yêu Yêu và Tiểu Ngũ, nói cái gì mà băng hữu thì phải cùng lên núi tuyết ngắm mặt trời mọc.” Công Tôn Mỗ trả lời.

Tất cả mọi người tò mò nhìn ông.

Triển Chiêu hỏi, “Lão gia tử người không đi cùng ạ? Hay bị bọn họ cho ra rìa?”

Công Tôn Mỗ vươn tay chọc chọc cánh tay Triển Chiêu, “Người đúng là quý con, ta không phải là đồng lứa với họ, một đám tiểu hài nhi bọn họ đi chơi thì mang ta theo làm gì?”

Nhóm người Triển Chiêu nhướng mày —— tiểu hài nhi à...

Công Tôn Mỗ thấy Công Tôn phờ phạc ngồi bên cạnh ăn cháo, liền gấp cho hắn cái bánh bao. “Người ăn no rồi nghỉ ngơi một lát đi, ta đã nghĩ ra cách rồi, để lát nữa xem thử có trị được cái chứng mất hồn kia không.”

Công Tôn vừa nghe vậy thì hai mắt sáng lên, người cũng lên tinh thần không ít.

Lâm Dạ Hỏa có ý kiến với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai người tra án mà không mang ta theo chơi cùng, các người cũng cho ta ra rìa!”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, “Hay là người đi cùng với ta học công phu?”

Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt ghét bỏ, hiển nhiên là không thích.

Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục cộng thêm Bao Duyệt chết sống đòi theo đã quá nhiều người, Lâm Dạ Hỏa quá nổi bật, rất dễ bị lộ.

“Chi bằng người đi tìm hiểu xung quanh Túc Huyện một chút?” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

Triệu Phổ gật đầu, “Đi với Trâu Lương, mang theo ít người cẩn thận điều tra một chút. Dù sao nơi đó khá gần Hắc Phong Thành, đừng để gặp nguy hiểm gì.”

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn Trâu Lương một cái.

Tả Tướng quân gật đầu, địa hình của Túc Huyện khá phức tạp, Thúy Ngọc Ban đóng quân bao nhiêu năm ở đó, không chừng thật sự có che giấu bí mật gì.

Âu Dương Thiếu Chinh hỏi Triệu Phổ, “Còn Cổ Ngôn Húc kia thì thế nào?”

Triệu Phổ có vẻ chẳng mấy hứng thú.

“Dù sao cũng là tôn nhi cố hữu của Lục lão gia tử.” Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Không bằng để ta tiếp đãi hân?”

Tất cả mọi người nhìn Hạ Nhất Hàng —— hân muốn thăm dò sao?

Triệu Phổ vui vẻ giao việc lại cho Hạ Nhất Hàng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, công phu của Cổ Ngôn Húc không biết thâm sâu thế nào nhưng Hạ Nhất Hàng không dễ đối phó đâu!

...

Ăn điểm tâm xong, mọi người phân công nhau hành động.

Túc Huyện cách đây không xa, trước buổi trưa đã đến nơi.

Đến ngoài thành, mọi người lại tách ra làm hai hướng, Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa mang theo một số nhân mã không đi vào thành mà đi một vòng quanh ngọn núi gần đây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ sau khi vào thành cũng tách nhau ra. Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên tìm một khách điểm thay đổi y phục cũng như vẻ bề ngoài một chút rồi chạy đến Thúy Ngọc Ban báo sự.

Triển Chiêu hơi lo lắng Hồng Tề Thiên vốn là danh tướng Triệu gia quân sẽ dễ bị phát hiện, nhưng Hồng Tề Thiên cười nói mình là ngôi sao xui xẻo, bình thường Triệu Phổ không cho hẳn ra ngoài nên rất ít người biết hẳn.

Bạch Ngọc Đường mang theo Bàn Dục và Bao Duyên đến một khách điểm lớn nhất thị trấn, tìm một chỗ trang nhã ngồi uống trà, vừa hỏi thăm tiểu nhị về Thúy Ngọc Ban.

Tiểu nhị chỉ một con đường, dọc theo con phố lớn nhất trong thành đi thẳng về hướng Bắc sẽ thấy một nơi nhìn giống như sơn trại, sơn trại nằm ngay giữa thung lũng, đấy chính là Thúy Ngọc Ban,

Ba người nhận ra rằng tuy Túc Huyện rất nhỏ nhưng lại rất đông người, hơn nữa đa phần đều giống như du khách từ xa đến, liền hỏi tiểu nhị, “Họ đều đến xem Thúy Ngọc Ban biểu diễn sao?”

Tiểu nhị gật đầu, nói với ba người, việc làm ăn của Thúy Ngọc Ban rất tốt! Mỗi lần biểu diễn đều đầy khách, hơn nữa một vé khó cầu.

Đại khái đã hiểu rõ tình huống, nhóm Bạch Ngọc Đường không trì hoãn nữa mà đi đến Thúy Ngọc Ban trong truyền thuyết kia.

Mà lúc này, Triển Chiêu cùng Hồng Tề Thiên đã đến trước cổng trại của Thúy Ngọc Ban.

Tại một phía khác, Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương lên núi, từ xa xa nhìn thấy Thúy Ngọc Ban được xây dựng cực kỳ quy mô giữa thung lũng.

“Đây là gánh hát?!”

Tất cả mọi người đều có chung một thắc mắc.

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên ngẩng đầu nhìn cửa trại —— quy mô thế này! Nơi biểu diễn mà lớn như vậy sao?

Lâm Dạ Hỏa ở trên núi không ngừng nhìn xung quanh, “Cái khối to ở giữa là sân biểu diễn sao? Bốn phía xung quanh xếp nhiều ghế quá!”

Trâu Lương nhìn một chút, gật đầu, “Nơi này có thể chứa ít nhất năm sáu nghìn người ngồi!”

“Oa!” Lâm Dạ Hỏa khiếp sợ, “Vậy mà trước giờ ta chưa từng nghe qua, nếu biết sớm đã đến xem thử một lần rồi!”

Trâu Lương quan sát một chút, “Sân biểu diễn mới lớn như vậy thôi, phía sau là khu lều trại, không nhiều người lắm nhưng đồ vật lại không ít!”

“Đúng vậy!” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ, “Thiệt nhiều cái thùng lớn, còn có mấy cái lồng được che kín kia là gì?”

Trâu Lương lấy viên kính ra xem thử. “Là lồng sắt, hẳn là giam giữ động vật!”

“Sau khi về mang Tiểu Tứ Tử đến đây chơi đi!” Lâm Dạ Hỏa nói xong thì chỉ một ngón tay hướng xuống phía dưới. “Hình như Triển Chiêu bọn họ đi vào kia!”

Trâu Lương cũng nhìn thấy một bên cánh cổng trại mở ra, có người dẫn Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên vào trong.

Triển Chiêu cùng Hồng Tề Thiên đi theo lão đầu dẫn đường trông u ám vào trong rất thuận lợi. Thúy Ngọc Ban này quản lý quá lỏng lẻo đi, chỉ nói một tiếng muốn bái sư, lão đầu kia liền hỏi một câu muốn học cái gì, hai người họ bảo muốn tìm Vạn sư phụ học Súc Cốt công, thế là lão đầu liền dẫn họ vào.

Họ đi xuyên qua một hành lang dài đầy những căn lều gỗ, phía trước là một mảng lớn trướng bông, khác với trướng bông ở quân doanh được bố trí rất ngay ngắn, nơi này có vẻ rất lộn xộn, mà các loại lều trại cũng không cùng loại, đủ mọi màu sắc lòe loẹt, trên đường chất đầy các loại đạo cụ, trong chuồng nuôi nhiều ngựa nên mùi hương không dễ ngửi cho lắm.

Xuyên qua khu lều trại tựa hồ là đến khu luyện công, lúc này có không ít người đang ở đây. Triển Chiêu bọn họ đi vào cũng không khiến cho ai để ý, trên đỉnh đầu có một vài người đang luyện màn xiếc bay tới bay lui.

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn xem, khinh công của những người này đều không tồi.

Đi xuyên qua khu luyện công, phía trước lại xuất hiện không ít lều trại, lều ở chỗ này rất lớn, còn có rất nhiều thùng gỗ, bên ngoài thùng vẽ nhiều hoa văn kỳ quái.

Càng dọa người chính là một vài lồng sắt ở xa xa, bên trong dường như đang nhốt mãnh thú. Từ xa Triển Chiêu có thể thấy được gấu lẫn hổ, thể trạng đều tương đối lớn, có người đang cho chúng ăn.

Chỗ mấy cái lồng được màn vải che phủ truyền đến những tiếng kêu kỳ dị.

Triển Chiêu hỏi Hồng Tề Thiên, “Đó là voi à?”

Hồng Tề Thiên gật đầu, “Chắc vậy.”

Triển Chiêu lại một lần nữa cảm thấy ngạc nhiên —— gánh hát này từ đâu tìm được nhiều trân cầm dị thú như vậy?

“Các người đợi ở đây.” Lão đầu dẫn đường rốt cục cũng mở miệng. “Ta đi gọi Vạn sư phụ.”

Nói xong, lão đầu đi về phía một cái trướng bông cực lớn đang trước.

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên đứng tại chỗ ngây ngô chờ, cảm thấy thật không thể tin nổi —— dễ như vậy đã được gặp vị Vạn sư phụ kia? Đúng là đơn giản ngoài dự đoán!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 114: Bước Đầu Thăm Dò

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên trà trộn vào Thúy Ngọc Ban, đứng trước một trường bông rất lớn đợi “Vạn sư phụ”.

Cùng lúc đó, Trâu Lương mang theo Lâm Dạ Hỏa đi lên núi, để thuộc hạ tản ra lục soát núi, tra tìm manh mối.

Tại một đầu khác, Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục, Bao Duyệt cũng thuận lợi xâm nhập vào Thúy Ngọc Ban.

Không giống như Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên, Ngũ gia bọn họ được ban chủ của gánh hát tiếp đãi rất ân cần.

Những thương gia lão làng phần lớn đều sẽ nhìn mặt khách, Ngũ gia một thân quý khí kia, đừng nói là người lão luyện trên giang hồ, cho dù chỉ là tiểu nhị khách điểm bình thường cũng biết vị này là người có tiền.

Hơn nữa lại thêm Bàng Dục toàn thân tỏa ra phong thái Nhị tế tử, tiểu nhị nhanh chóng chạy đi báo cho ban chủ là mới làm ăn lớn đến.

Bàng Dục nói với ban chủ, vị bằng hữu mà mình mang đến kia đang muốn tìm một gánh hát đến biểu diễn chúc thọ cho lão nhân trong nhà; quy mô phải bề thế một chút; tốn bao nhiêu tiền cũng không sao, chủ yếu là để lão gia tử vui lòng cũng như có thêm mặt mũi với hàng xóm láng giềng.

Ban chủ liên tục gật đầu bảo “hiếu rõ”, vừa dẫn ba người vào trong ngôi nghỉ, chiêu đãi trà ngon.

Bạch Ngọc Đường cơ bản chỉ ngồi uống trà sắm vai công tử của hãn, vừa quan sát một chút người ra vào quanh mình, còn lại đều giao cho Bàn Dục và Bao Duyên nói thay.

Bàn Dục tỏ ra vô cùng quen thuộc, cái gì mà hát văn hí thì cần phải chọn diện mạo, luyện xiếc thì cần thân pháp.

(*) Văn hí: cảnh trò chuyện, giao phong bằng miệng

Võ hí: cảnh đánh nhau

Ban chủ mở miệng báo số tiền phải đặt cọc, Tiểu Hầu gia vui vẻ thay Bạch Ngọc Đường tiêu tiền, thoải mái nhanh chóng thanh toán tiền đặt cọc.

Ban chủ lập tức niềm nở mời các vị đại gia đi xem thử tiết mục rồi chọn cái mà mình thích.

Ba người vui vẻ đi theo hãn ra phía sau.

Khi đi qua sân luyện công, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên đang đứng trước một trướng bông lớn ở xa xa chờ đợi.

Lúc này Triển Chiêu đang quan sát cái trướng bông kia.

Trướng bông này từ ngoài nhìn vào thì quả thật rất lớn nhưng lớn thế nào thì nó cũng chỉ là một cái lều chứ không phải là sân viện gì mà nói là nhiều phòng nên cần phải có thời gian đi lòng vòng... lão đầu kia đi gọi một người thế nào mà cả nửa ngày vẫn còn chưa ra?

Họ dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng nhưng bên trong trướng bông không có một chút động tĩnh nào, Triển Chiêu liền ném một ánh mắt ra hiệu với Hồng Tề Thiên.

Hồng Tề Thiên bữu môi nhìn mặt đất.

Triển Chiêu biết hai người đều có chung suy nghĩ —— không chừng dưới trướng bông kia có đường ngầm!

Quả thật gánh hát này dường như không thêm giấu diếm bất kỳ thứ gì với bên ngoài, mọi thứ đều bày khắp nơi, vừa nhìn là thấy ngay, nhưng nếu có người hay vật không thể để người khác nhìn thấy... giấu dưới đất dễ dàng hơn rất nhiều!

Triển Chiêu mở đôi mắt to tìm kiếm xung quanh, đang nghĩ cách để có thể vào trong trướng bông xem thử một chút.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như vậy thì biết chắc là hắn đã phát hiện ra điều gì, cũng có chút ngạc nhiên, vì thế nhìn nhiều thêm mấy lần.

Ban chủ kia chuyên nhìn mặt đoán ý, đương nhiên là muốn cho kim chủ hài lòng, thấy Bạch Ngọc Đường nhìn ra xa xa, liền nhìn theo hướng nhìn của hắn.

Ban chủ lại không để ý đến hai người trẻ tuổi đứng bên ngoài trướng bông, bởi thật tình cờ, ngay phía sau căn lều kia chính là lồng sắt giam giữ không ít động vật.

Bàng Dục cũng nhìn thấy, sợ bị lộ, vội vàng kêu lên. “Ô! Bên kia không phải là chỗ nuôi mãnh thú chứ?”

Ban chủ vội vàng gật đầu, “Đương nhiên, mãnh thú cự thú cái gì cần có đều có cả!”

“Bản thiếu gia muốn xem thử!” Bàng Dục liền chạy sang bên đó.

Ban chủ vội vàng dẫn đường.

Bạch Ngọc Đường cũng đi sang bên đó.

Khi đi ngang qua sát người Triển Chiêu, tuy hai người không hề giao lưu bất kỳ ánh mắt nào với nhau nhưng Giao Giao nguyên bản vẫn luôn đi theo Bạch Ngọc Đường lại đến bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua trưởng phòng, ném cho Giao Giao một ánh mắt ra hiệu.

Lúc này Hồng Tề Thiên chợt nhìn thấy tấm rèm cửa thật dày của trưởng phòng bỗng nhiên lay động.

Hồng Tướng quân có chút khó hiểu —— không ai đi ra cũng không ai đi vào, xung quanh cũng không có gió, vì sao cái rèm cửa kia lại lay động?

Hồng Tướng quân không thể thấy được, vừa rồi chính là Giao Giao đã vén màn cửa lên mà đi vào.

Sau khi Giao Giao vào trong, Bạch Ngọc Đường đã đi được một quãng khá xa, hẳn không quan tâm đến mãnh thú trong lồng sắt trước mắt mà là thông qua đôi mắt của Giao Giao quan sát tình hình bên trong trưởng phòng.

Trưởng phòng này rất lớn, bên trong chất đầy bảy tám đồng hồ linh tinh nhưng lại không có một ai.

Giao Giao đứng trong lều quan sát một vòng, kiểm tra rất nhanh... nơi này chẳng khác nào kho hàng, đều là trang phục diễn, đạo cụ chất lộn xộn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một phiến đá dưới nền đất chuyển động, xuất hiện một cái khe.

Giao Giao liền cong lưng tò mò mà nhìn chăm chăm phiến đá đó.

Chẳng mấy chốc phiến đá nọ được mở ra toàn bộ, phía dưới xuất hiện một đường ngầm, còn có ánh đèn phát ra.

Lão đầu vừa rồi dẫn đường cho bọn Triển Chiêu đi lên, phía sau có một tiểu hài nhi đi theo... nhìn kỹ thì người này tuy rằng rất lùn nhưng dáng người rất cường tráng, da đầy nếp nhăn, đầu cũng rất lớn, là một người lùn.

Bạch Ngọc Đường đoán rằng vị này hẳn chính là Vạn sư phụ đi.

Vạn sư phụ kia vừa đi lên trên vừa quở trách người dẫn đường. “Không phải nói gần đây không thu đồ đệ sao? Đã bận như vậy mà còn phải dạy đồ đệ thì đào đâu ra thời gian?”

Người dẫn đường khuyên hẳn. “Hai người đến hôm nay rất dễ nhìn, giữ lại trong gánh hát thì rất có lợi, bây giờ ai nấy đều thích kiểu búp bê đẹp mắt!”

Vạn sư phụ thở dài, vẻ mặt chán ghét cùng với không tình nguyện.

Sau khi hai người đi lên thì khép phiến đá kia lại.

Vạn sư phụ còn kéo một tấm thảm lại đắp lên phiến đá kia, đi cùng với lão đầu kia ra ngoài.

Suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường hơi động, Giao Giao liền đi ra cùng hai người kia.

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên đều nghĩ bụng... cuối cùng thì hai người này cũng đi ra, kêu một người thật đủ lâu!

Đồng thời, Triển Chiêu còn nhìn thấy Giao Giao chột lách người đi ra sau... có chút khó hiểu, Giao Giao vừa đi vừa tìm kiếm xung quanh, không biết là đang tìm cái gì?

“Hai người chính là người muốn học công phu sao?” Vạn sư phụ đi ra, ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát hai người.

Vóc dáng của Hồng Tề Thiên không tính là cao, vị Tướng quân này phỏng chừng là người không có dáng vẻ của một vị tướng nhất trong Triệu gia quân, ăn mặc cũng rất kỳ quái.

Vạn sư phụ vừa quan sát hẳn vừa cảm thấy rất kỳ lạ, đôi mắt của vị này sao lại nhỏ như vậy, đẹp chỗ nào?

Nghĩ vậy, liền chuyển sang quan sát Triển Chiêu, vừa nhìn thấy đã giật mình.

Hôm nay Triển Chiêu mặc một thân thường phục cũng không mang binh khí, nhưng bộ dạng mi thanh mục tú, tuấn tú lịch sự, hơn nữa làn da lại rất trắng, nhìn thế nào cũng không giống như hài tử nhà nghèo.

“Hai người các người muốn kiếm sống ở gánh hát?” Vạn sư phụ dường như có chút nghi ngờ.

Triển Chiêu lắc đầu, “Bằng hữu của bọn ta giới thiệu đến đây học công phu!”

“Bằng hữu gì?” Vạn sư phụ không hiểu. “Muốn học công phu thì đến các môn phái giang hồ mà bá sư đi chứ tìm đến gánh hát làm cái gì?”

“Công phu mà bọn ta muốn học chỉ có thể học được ở đây thôi!” Triển Chiêu mỉm cười, vừa nhìn khắp nơi. “Vừa vặn ta biết mấy vị bằng hữu cũng học được công phu từ nơi này, làm được không ít đại sự... Nếu mà nói cho quan phủ, hẳn là sẽ có không ít người cảm thấy hứng thú, hay là bọn ta tiện đường đi một chuyến đến Hắc Phong Thành?”

Vạn sư phụ sững sốt, lão đầu dẫn đường đứng bên cạnh cũng giật mình, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu.

Hồng Tề Thiên thì đang cố nhịn cười —— bởi vậy mới nói Triển Chiêu không xuất bài theo kiểu bình thường! Trên đường đến đây Hồng Tề

Thiên cũng từng suy nghĩ, hai người bọn họ nhìn thế nào cũng không giống như là người muốn xin vào gánh hát, cần phải kiếm cơ nào đây?

Ai biết Triển Chiêu lại tung ra chiêu này!

Vạn sư phụ nheo mắt, sắc mặt không tốt mà nhìn Triển Chiêu, “Vị tiểu huynh đệ này, đồ vật có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói lung tung!”

“Vậy sao...” Triển Chiêu gật đầu, “Thế thì ta đây đành đi một chuyến đến Hắc Phong Thành vậy!”

“Ấy!” Lão đầu kia vội vàng ngăn lại. “Ta nói này tiểu huynh đệ, có chuyện gì thì từ từ nói. Bọn ta làm ăn đường hoàng không muốn gặp rắc rối, người cần bạc hay là có yêu cầu gì?”

“Ừm, vẫn là vị lão gia tử này biết nói chuyện.” Triển Chiêu mỉm cười, “Ta là được bằng hữu giới thiệu đến đây học Thiện Nhan công, học xong công phu rồi thì ta đương nhiên chạy lấy người, hai bên không còn quan hệ gì với nhau nữa.”

Lão đầu kia nhanh chóng nháy mắt với Vạn sư phụ —— vị này lai giả bất thiện, người như thế không nên trêu chọc tốt hơn, hắn muốn học thì người cứ dạy đi.

(*) Lai giả bất thiện: Đến không có ý tốt

Sắc mặt của Vạn sư phụ hòa hoãn hơn, Thiện Nhan công chẳng phải là công phu tốt đẹp gì, người đặc biệt chạy đến đây học phỏng chừng đều là làm mấy việc không muốn để lộ mặt ra. Hắn vươn tay, “Học công phu thì được, bất quá phải có tiền.”

Hồng Tề Thiên khoát tay, ném một nguyên bảo cho hắn, “Đây là tiền đặt cọc, sau khi học thành lại cho người số tiền lớn hơn.”

Lão đầu mặt mày hớn hở, bạc này không ít đâu.

Sắc mặt của Vạn sư phụ không khó coi như vừa rồi nữa, lại nói, như thế này lại đánh tan hoài nghi của hai người họ.

Vạn sư phụ nhìn Triển Chiêu, hỏi hẩn, “Vị tiểu ca này xem ra công phu không tồi, làm việc gì vậy?”

Triển Chiêu vươn một bàn tay ra, vẽ dấu hiệu dọn dẹp.

Hồng Tề Thiên nhìn dấu tay kia, hiểu được đây là tiếng lóng trên đường phố, ý là —— làm ăn trên xà nhà (*).

(*) Từ gốc: Lương thưởng mãi mại: lương thưởng là tiếng lóng của trộm cướp

(Hán triều, trong nhà Trần Thực ban đêm có một tên ăn trộm nấp ở trên xà nhà, Trần Thực kêu hẩn là ‘lương thưởng quân tử’ - quân tử trên xà nhà)

Nguồn:

Hồng Tướng quân nhin cười, Triển Chiêu thật đúng là cái gì cũng biết, không hổ là Ma Cung Tiểu Cung chủ.

Vạn sư phụ cũng không hỏi nhiều, hiểu ý mà cười cười, gật đầu hỏi, “Hai người ở đâu?”

“Chúng ta muốn học nhanh một chút, tốt nhất là được ở lại đây.” Hồng Tề Thiên ngỏ ý.

Vạn sư phụ và lão đầu kia liếc nhìn nhau, dường như rất khó xử, nói chuyện này cần phải hỏi ban chủ, bảo hai người đi về trước, ngày mai lại đến...

Chỉ là hai người bọn họ còn chưa nói xong thì đột nhiên nghe thấy từ xa xa truyền đến tiếng hỗn loạn.

Đám người Triển Chiêu nhìn ra xa... hay thật! Voi sống chuồng!

“Ai nha!” Vạn sư phụ cùng lão đầu kia giật nảy mình, đuổi Triển Chiêu cùng Hồng Tề Thiên hai câu, nhanh chóng chạy về phía bên kia.

Toàn bộ người trong gánh hát đều chạy đến, con voi kia nguyên bản đang yên đang lành được nhốt ở trong lồng, không biết là bị cái gì dọa mà chạy ra, lúc này đang phá phách lung tung.

Voi không giống như ngựa, không phải chỉ cần một sợi dây thừng thì có thể giữ được, hơn nữa thứ đồ chơi này rất quý, không thể để bị thương, cho nên một đám người vừa tránh né vừa bỏ chạy, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Triển Chiêu thấy lực chú ý của mọi người đều bị dẫn dắt đi, để Hồng Tề Thiên ở ngoài canh chừng, hắn “soạt” một cái chui vào trong trường bông.

Triển Chiêu mới vừa vào trong thì rèm cửa lại được nâng lên, Bạch Ngọc Đường cũng đi vào.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường lập tức đi tới, xốc tấm thảm lên, kéo mảnh đá trên mặt đất ra.

Triển Chiêu đi vào trong đường ngầm, vừa đi vừa hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ nhún vai, “Nghe nói voi đều sợ chuột, thì ra là thật!”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Người thả chuột ra hù con voi đó?”

“Giao Giao thả.” Ngũ gia sửa lại cho đúng.

Triển Chiêu cuối cùng cũng hiểu ra, bởi vậy mới bảo tại sao Giao Giao cứ tìm dưới đất, thì ra là đang bắt chuột!”

Hai người đi theo bậc thang xuống dưới... phía dưới tuy có đèn nhưng không có tiếng người, mặt khác còn có một mùi rất lạ.

Triển Chiêu bịt mũi, khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng nhíu mày lắc đầu.

Tầng hầm ngầm này không sâu lắm, hai người rất nhanh liền đặt chân tới nền đất.

Đi qua một góc quẹo, phía trước xuất hiện một hành lang, hai bên có phòng, hành lang rất dài, phía trước thì tối đen, không biết là thông tới đâu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất giật mình trước kết cấu của căn hầm ngầm này.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi, “Có thể nào có người sinh hoạt hằng ngày ở dưới này?”

“Thích ở dưới nền đất sao?” Triển Chiêu vừa đi vừa bịt mũi. “Có phải có chuột chết ở đâu không? Sao mùi thối quá vậy?!”

Ngũ gia cũng gật đầu, hẩn sợ nhất mấy thứ mùi kiểu này.

Hai người đi đến trước một cánh cửa phòng, vén màn lên nhìn vào trong thì vô cùng sửng sốt.

Nhà lao!

Trong căn phòng kia có hai gian nhà giam đối diện nhau, cửa lao bằng gỗ.

Triển Chiêu đi vào nhìn thoáng qua thì thấy không có người bị nhốt, hơn nữa bên trong nhà giam còn có thứ gì nhìn như là máng đựng thức ăn cho động vật.

Triển Chiêu chạy đến, tò mò, “Chẳng lẽ đây là nơi nuôi nhốt động vật?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy nuôi động vật dưới động vật lại càng kỳ quái hơn!

“Có nghe thấy tiếng gì không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dường như có hơi thở nhưng lại không giống con người.

Hai người lại đi đến trước gian phòng thứ hai, vén màn nhìn vào bên trong, vẫn là nhà lao như trước, chỉ khác là lần này bên trong một cánh cửa lao giam giữ một con khỉ rất lớn.

Con khỉ kia dường như đang ngủ, ừ ừ không động đậy, dựa vào cửa lao nhắm nghiền hai mắt nhưng lồng ngực vẫn phập phồng, hẳn là vẫn còn sống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đường đi thẳng về phía trước, phòng ở hai bên hành lang dài đều cấu tạo y như nhau, bên trong hầu như đều có nuôi động vật, khỉ, rắn, dê, hươu vân vân, không thiếu chủng loại nào.

Mà toàn bộ đám động vật này tinh thần đều rất uể oải, bị vây trong trạng thái mê man.

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có phải chúng bị bỏ thuốc không?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có khả năng này, vươn tay chỉ về phía trước.

Phía trước có một gian phòng, cảm giác không giống như mấy phòng giam động vật.

Hai người đi đến trước cửa gian phòng kia... gian phòng này có cửa gỗ, đóng chặt, khác hẳn với những gian trước chỉ dùng màn che lại, hơn nữa bên trong khe cửa lọt ra ánh sáng.

Triển Chiêu kéo cửa, phát hiện thấy bị khóa, liền lấy hai cây châm sắt ra cạy khóa.

Ngũ gia tò mò mà nhìn Triển Chiêu —— người còn biết cả chiêu này?

Triển Chiêu cười hắc hắc —— Ma Cung nhà ta nhiều nhân tài mà!

Rất nhanh, “cùm cụp” một tiếng, khóa cửa bật mở.

Triển Chiêu đẩy cửa ra nhìn vào bên trong, đây là một gian phòng tương đối lớn, đốt không ít đèn khiến gian phòng sáng bừng. Ba mặt tường đều là kệ, để đầy bình bình lọ lọ, ở giữa phòng là một cái bàn rất lớn, có văn phòng tứ bảo (1), còn cả một đồng lớn bản vẽ và sách, còn có thảo dược linh tinh.

Triển Chiêu đi qua chỗ cái bàn, nhìn đồ vật trên bàn, nghĩ thầm đây là đang nghiên cứu cái gì vậy?

Bạch Ngọc Đường lại là quan sát đồ vật trên cái kệ bên tường, Ngũ gia vừa nhìn thoáng qua lập tức che miệng đi ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn thấy trên bàn có rất nhiều bản vẽ, đều là vẽ khí quan của con người, nhủ thầm thật giống như cái bàn của Công Tôn.

Thấy Ngũ gia đi ra ngoài ới, Triển Chiêu tò mò chạy đến bên tường cầm lấy một cái bình lưu ly xem thử, liền giật mình xem chút làm rơi cái bình... chỉ thấy bên trong cái bình ngâm một cái thai nhi, xem ra còn chưa đủ tháng.

Triển Chiêu cau mày làm vẻ mặt ghét bỏ mà nhìn một lượt mấy cái bình trên kệ. Được chứ! Bình bình lọ lọ ở đây đều chưa đầy khí quan lẫn tứ chi của cả người lẫn động vật, còn cả một số thi thể của ấu thú kỳ lạ.

Triển Chiêu nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường còn đang xoa dạ dày trước cửa, cũng may mà vừa rồi Ngũ gia chỉ uống nước chứ không ăn gì.

Triển Chiêu vươn tay giúp hắn xoa lưng, lại xoa bụng, cuối cùng còn xoa ngực.

Ngũ gia nhìn móng vuốt của Triển Chiêu đang đặt trước ngực mình, không biết nói gì —— Miêu Nhi, người xoa chỗ nào vậy?

Triển Chiêu vươn tay lại đi xoa nắn mặt.

“Trong đó chứa cái quái gì vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

Bạch Ngọc Đường nhún vai —— so với phòng của Công Tôn còn dọa người hơn.

“Cảm giác thật không giống lắm!” Triển Chiêu lắc đầu, “Có đôi khi Công Tôn giải phẫu khí quan gì đó, nhưng đều là vì nghiên cứu y thuật chứ có bao giờ hắn cất giữ ... mấy thứ kia.”

“Đúng là có chút tà khí.” Bạch Ngọc Đường cau mày, lúc này hai người định thần lại, cảm thấy gánh hát này tuyệt đối có vấn đề, định đi vào xem lại bản vẽ trên bàn.

Nhưng đúng lúc này, ở sâu trong hành lang tối đen đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi bị nghẹn trong cổ họng.

Cảm giác như âm thanh này cách họ rất xa, còn mang theo cả tiếng vang nên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hoài nghi rốt cục đường ngầm này dài đến bao nhiêu, đừng nói là đào rỗng toàn bộ thung lũng đấy chứ?

Tiếng kêu sợ hãi kia khá ngắn ngủi, dường như là vừa mới kêu lên đã bị bịt miệng.

Hai người liếc nhìn nhau, buông bản vẽ trong tay, đi theo thanh âm chạy vào sâu trong đường ngầm.

Văn phòng tứ bảo: combo của thư sinh ngày xưa như học trò đi học của mình bây giờ

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 115: Dưới Mặt Đất

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu men theo âm thanh chạy vào sâu trong đường ngầm tối đen, càng chạy càng kinh ngạc, đường ngầm này rốt cuộc là sâu bao nhiêu? Dựa theo chiều hướng này, chẳng lẽ thật sự là đào xuyên qua cả thung lũng?

Nếu Thúy Ngọc Ban chỉ là một gánh hát thông thường thì đào một đường ngầm dài như vậy là để làm gì?

Chạy một lúc, Triển Chiêu đột nhiên kéo Bạch Ngọc Đường lại, chỉ chỉ vào lỗ tai.

Kỳ thật Ngũ gia cũng đã nghe được, phía trước có người, hơn nữa còn là hai người!

Lúc này hai bên đường không còn ánh đèn truyền đến nữa nên tối đen một mảnh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dựa vào thính giác mà đoán được phía trước có hơi thở của hai người, nhưng hô hấp rất nhẹ, hơn nữa tiếng bước chân cũng cực kỳ nhẹ.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, không hiểu sao lại nghĩ đến những sinh vật mà mình vừa nhìn thấy, còn cả những thi thể quái vật đầy ghê tởm trong những cái bình kia.

Triển hộ vệ vươn tay kéo tay áo của Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn thấy Triển Chiêu khoa tay múa chân ra dấu, nhưng trong hoàn cảnh tối đen như mực thế này thì không thể thấy được móng vuốt của mèo đang vẽ cái gì.

Bạch Ngọc Đường nhún vai —— có ý gì?

Triển Chiêu híp mắt thu tay lại, rướn người tới ghé vào lỗ tai Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói. “Lẽ nào là quái vật?”

Ngũ gia vốn đã khó chịu, vừa rồi nhìn phải mấy thứ kia đã đủ khiến cho hân buồn nôn, lúc này lại không thấy rõ đường, ai biết dưới mặt đất có cái gì, còn cả quái vật...

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Triển Chiêu, “Quái vật gì?”

Triển Chiêu chỉ lỗ tai mình, “Người nghe tiếng bước chân quái dị biết chừng nào?”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy vậy, tiếng bước chân này quả thật không đúng cho lắm.

Triển Chiêu vươn tay uốn éo như sâu đang bò, “Lẽ nào là sâu bọ linh tinh? Hay của cái gì đấy?”

Ngũ gia nổi da gà, vội vàng kéo Triển Chiêu đang định đi tiếp, khoát tay ra hiệu với phía sau...

Lúc này, Giao Giao đi đến trước mặt hai người họ.

Bạch Ngọc Đường ý bảo Giao Giao đi xem trước.

Giao Giao này, tuy kế thừa được toàn bộ nội lực công phu của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhưng có một điểm, tính cách của nó cũng giống như hai người họ, cảm xúc càng gần với hai người họ hơn.

Vừa rồi bắt Giao Giao đi bắt chuột nó đã không tình nguyện, vẻ mặt đó giống hệt với Bạch Ngọc Đường, bây giờ tối đen thế này lại bắt nó đi dò đường.

Giao Giao đành dán sát vào tường tiến lên phía trước.

Mới vừa đi chưa được vài bước thì đột nhiên “bang” một tiếng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy “Ngọa tào... ừm.”

(*)Ngọa tào là một cách chơi chữ đồng âm khi chửi tục = Ngã thảo (đồ rác rưởi); ngã khát (mẹ kiếp) ...

“Đừng lên tiếng!”

“Có cái gì đụng vào ta!”

“Cái gì vậy?”

“Quý đó!”

“Đừng có la!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại cảm thấy mấy giọng nói này lại quen tai như vậy.

Hai người bước tới một bước thò người ra phía trước nhìn thử thì chỉ thấy “vụt” một cái, Giao Giao bay tới.

“Ta giẫm trúng! Có cái gì!”

“A! Ai sờ hông ta?”

“Quý đó...”

“Quý con mẹ người...”

“Ai?!”

(rubymoonhn.wordpress.com)

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chợt thấy một hồng ảnh lóe lên trước mắt, theo bản năng giơ tay.

“Á!” Hồng ảnh kia nhảy dựng lên, “Có lưu manh sờ ngực ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng cúi đầu nhìn tay mình, vừa ngẩng đầu lên... hai chưởng đã đánh tới.

Ngũ gia và Triển Chiêu mỗi người một bên chặn lại.

Trong đường ngầm tối đen như mực vang lên tiếng đánh nhau binh binh bang bang.

Triển Chiêu đếm lại một chút thì nhận ra cả bên mình nữa có tổng cộng tám cánh tay!

Bạch Ngọc Đường đã cảm thấy loạn, ống tay áo màu đỏ trước mắt cứ phát lung tung.

Lúc này, chợt nghe thấy người đối diện nói một câu, “Ôi chao? Ống tay áo màu trắng này toàn là mùi huân hương nhàm chán của Bạch lão Ngũ!”

Một giọng nói khác cũng đột nhiên xen vào. “Còn tay áo này thì lại có mùi giấm đường...”

“Phục” một tiếng... trong đường ngầm lóe lên chút ánh sáng.

Triển Chiêu ngừng tay lấy hỏa chiết tử(1) ra đốt lên thì thấy...

Trong đường ngầm, bốn người tay túm tay đánh lung tung, dưới ánh lửa bốn đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn người đối diện —— là Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương!

Hai bên nhìn nhau một lúc, “soạt” một tiếng thu tay về, thở ra một hơi.

Bạch Ngọc Đường đưa tay lên ngửi thử ống tay áo.

Triển Chiêu giọng cao hỏa chiết tử khó hiểu mà nhìn hai người. “Sao hai người lại ở đây?”

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương cũng rất là kinh ngạc.

Hai vị này làm sao lại xuống được dưới đường ngầm này?

Thì ra, vừa hồi hai người bọn họ mang theo thuộc hạ soạt núi, Trâu Lương đi về phía một khe suối, vừa đi vừa bảo là ngửi thấy mùi máu tươi.

Tả Tướng quân dù sao cũng lăn lộn trong bầy sói mà lớn lên, đối với mùi máu tươi, cách xa mấy dặm hẵn đều có thể ngửi được.

Hai người đi dọc theo đường núi, liền đi đến một vách đá tại một vị trí khá âm u trong sơn cốc.

Trâu Lương ngồi xổm xuống đất bốc một nắm đất lên, quan sát vách núi.

Hỏa Phượng cũng ngồi xuống một bên hỏi hẵn, “Sao rồi?”

Tả Tướng quân nói, “Có người đem động vật kéo đến đây ném xuống sườn núi, số lượng không ít!”

Lâm Dạ Hỏa rướn người ra nhìn thì thấy vách núi này tuy dốc thẳng đứng nhưng không cao lắm, liền nhảy xuống... nhưng dưới này chỉ toàn là đá, không hề có bất kỳ động vật nào bị chết.

Hỏa Phượng ngẩng đầu vốn định quở trách Trâu Lương vài câu, lại nhìn thấy ở chỗ dốc nghiêng của vách núi có một người lén lút chui vào trong một sơn động.

Lâm Dạ Hỏa vẫy tay ra hiệu cho Trâu Lương, hai người liền đi vào sơn động.

Vừa đi vào chưa được bao xa thì hai hàng chân mày của Trâu Lương nhíu chặt, hẳn người thấy một mùi hương cực kỳ đáng ghét —— mùi vị của cái chết.

Sói ngoại trừ đi săn ra cũng có đôi khi tìm kiếm thịt thối, loại mùi vị của động vật sau khi chết lưu lại chính là mùi mà Trâu Lương ghét nhất.

“Lẽ nào là hang ổ của mãnh thú?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Trâu Lương lắc đầu, đưa tay sờ vách đá bốn phía —— sơn động này là do con người tạo ra!

Hai người một đường đi thẳng vào bên trong, càng đi càng tối, hơn nữa mơ hồ nghe thấy phía trước dường như truyền đến tiếng gì đó, lại đi tiếp, hai người bọn họ nhìn thấy một căn phòng bằng đá rất lớn.

Trong phòng cũng chứa một thứ gì đó, hai người bọn họ nôn nóng hơn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vì vậy khi Hỏa Phượng vừa mới liếc mắt nhìn thử mà không kịp chuẩn bị tâm lý, bị dọa đến kêu ầm lên.

Trâu Lương nhanh chóng bịt miệng hẳn.

Tiếng kêu sợ hãi bị nghẹn trong cổ họng mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới vừa nghe thấy kia chính là tiếng kêu của Lâm Dạ Hỏa.

Mà Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương nghe thấy có tiếng bước chân trong đường ngầm truyền đến, tuy rằng rất nhẹ nhưng vẫn phát hiện được, cho nên hai người họ định đi xem thử là kẻ nào làm ra thứ đồ ghê tởm kia.

Hai bên đều nghe thấy tiếng bước chân của bên kia rất quái dị là bởi vì cả hai bên đều là cao thủ, thính lực kinh người hơn nữa đều che dấu tiếng bước chân.

Lâm Dạ Hỏa rất bất mãn, hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Vừa rồi ai trong hai người đã sờ ta?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tỏ ra xem thường —— sờ người để làm chi? Cũng đâu phải là không có!

Hỏa Phượng liếc mắt lườm Trâu Lương, Ách Lang ngẩng mặt nhìn đỉnh đầu, “Lẽ nào đường ngầm này thông với Thúc Ngọc Ban?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, vừa rồi hai người bọn họ chính là xuống theo lối trong Thúc Ngọc Ban.

“Người thấy cái gì mà sợ đến mức kêu ầm lên thế?” Triển Chiêu tò mò hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Tuy bình thường Hỏa Phượng có chút nhị, nhưng dù sao cũng là Tây Vực đệ nhất cao thủ, có thể khiến hấn sợ không dễ.

Lâm Dạ Hỏa được Triển Chiêu nhắc tỉnh, vội vàng chỉ ra phía sau, “Bên trong căn phòng kia! Có thứ rất đáng sợ!”

“Cái gì vậy?” Triển Chiêu tò mò, thứ trong gian phòng phía trước còn chưa đủ dọa người sao?

Lâm Dạ Hỏa vẫy tay với hai người, cùng nhau quay lại.

Trâu Lương vừa đi vừa quan sát xung quanh, hỏi Bạch Ngọc Đường phía trước có cái gì.

Bạch Ngọc Đường kể lại đại khái.

“Động vật?” Trâu Lương không hiểu, “Động vật tinh thần uế oải?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ở đây!” Lâm Dạ Hỏa chỉ vào một căn phòng đá bảo Triển Chiêu xem thử.

Nơi này cách lối vào động mà bọn Lâm Dạ Hỏa đi vào không xa, nhìn tới phía trước đã có thể thấy được ánh mặt trời bên ngoài.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhìn vào trong gian nhà đá... nhưng nương theo ánh sáng mỏng manh, bên trong gian phòng trống không không có gì cả.

Triển Chiêu khó hiểu mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày... trong căn phòng này treo mấy sợi dây xích, trên cái bàn kê một bên bày mấy cái chai lọ, ngoài ra không còn thứ gì khác.

“Ôi chao?” Lâm Dạ Hỏa tìm từ trong ra ngoài. “Vừa rồi rõ ràng là ta nhìn thấy ở trong này.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa chạy ra kéo kéo Trâu Lương, “Câm, người cũng thấy mà phải không?”

Trâu Lương gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy với năng lực của Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương thì khả năng nhìn nhầm hay gặp ảo giác hẳn là không lớn.

“Nói ra...” Triển Chiêu hỏi, “Các người nhìn thấy là sinh vật sống?”

Hỏa Phượng trề môi, “Không phải đâu, vật kia sao có thể sống được?!”

“Nói nửa ngày rốt cục người nhìn thấy cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Ừm... cái đó!” Lâm Dạ Hỏa khoa tay múa chân miêu tả, miệng nói, “Đầu lớn như vậy...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẳn, Lâm Dạ Hỏa vừa miêu tả vừa huơ tay diễn tả cho cả hai người.

Trong lúc hẳn đang còn khoa tay múa chân thì Trâu Lương chợt để ý thấy ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đột nhiên phóng qua Lâm Dạ Hỏa mà cùng nhìn về phía sau lưng hẳn.

Lâm Dạ Hỏa lúc này đang đứng trong hành lang, đưa lưng về phía lối vào sơn động chỗ mà hẳn và Trâu Lương đi vào.

Ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ từ hướng lên trên.

Cùng lúc đó, Trâu Lương chú ý tới, ánh sáng xung quanh chợt tối hơn...

Lâm Dạ Hỏa thấy sắc mặt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thay đổi, hai mắt Triển Chiêu mở thật to, ngay cả Bạch lão Ngủ cũng hiếm khi

tỏ ra kinh ngạc đến mức này, còn cho là họ đã hiểu được những gì mình miêu tả, vội vàng hỏi, “Có phải đáng sợ lắm không? Ha?”

Nhưng thực tế, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường căn bản là không hề nghe thấy Lâm Dạ Hỏa đang nói gì, toàn bộ lực chú ý của họ đều bị thứ vừa xuất hiện phía sau Lâm Dạ Hỏa thu hút.

Chỉ thấy phía sau Lâm Dạ Hỏa, từ từ, có một người đến gần.

Thân hình của kẻ kia đại khái cao gấp rưỡi người trưởng thành, dáng người khổng lồ hơn nữa cực không cân đối, đầu nặng thân nhẹ, có một loại cảm giác cực kỳ không hài hòa.

Bởi vì ánh sáng quá mờ mà thân hình khổng lồ của kẻ nọ lại sắp bóng nên không nhìn thấy rõ diện mạo.

Nhưng mà trên đầu của kẻ đó quấn một đồng băng vải dơ bẩn, còn có rất nhiều dây thừng quấn chặt, hơn nữa vị trí hai tay dường như là bên cao bên thấp.

Kẻ kia từng bước từng bước mà đi vào bên trong, cảm giác như tứ chi không thể chịu được sức nặng của cơ thể, đầu đối với cổ mà nói cũng quá nặng, nghiêng sang một bên. Tư thế đi đường của kẻ này càng như là đang vật lộn, từng bước từng bước mà dịch tới trước.

Lâm Dạ Hỏa thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không phản ứng, nhìn sang Trâu Lương, thấy Trâu Lương cũng đang theo dõi phía sau lưng mình.

Đồng thời, Lâm Dạ Hỏa phát hiện ra xung quanh càng lúc càng tối, mặt đất trước mặt xuất hiện một cái bóng thật lớn, cùng với... tiếng bước chân nặng nề kéo lê trên đất.

Hỏa Phượng trong nháy mắt liền cảm nhận được tình hình không ổn, hần chậm rãi quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một thân hình màu đen đang đi đến trước mắt mình.

Hỏa Phượng ngẩng đầu lên, “quái vật” kia đang há miệng, một chất dịch đen thui thật dài từ khóe miệng thứ đó trượt xuống, rơi trước ngực, dính trên băng gạc bẩn thỉu...

Lâm Dạ Hỏa há miệng, tiếng “á” còn chưa phát ra thì Trâu Lương bên cạnh đã kịp thời bịt miệng hần kéo qua bên cạnh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước vận đủ nội lực rồi bay lên tung một cước đạp thứ kia ra ngoài...

“Ầm” một tiếng, “quái vật” kia bị trực tiếp đá bay ra khỏi hành lang, rơi từ cửa sơn động xuống bãi đá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiếm khi bị kinh sợ lúc này mới hoàn hồn, quái vật kia đơn giản như vậy đã ăn một cước, dường như không có sức chiến đấu như trong tưởng tượng.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chạy ra bên ngoài.

Chạy đến cửa động, ánh mặt trời có chút chói mắt.

Bốn người liền nhắm mắt, đợi hai mắt thích ứng với ánh mặt trời bèn mở mắt ra nhìn xuống thì thấy... giữa đồng đá vụn trong sơn cốc, “quái vật” nọ đang nằm giãy dụa.

“Đó là người sao?” Lâm Dạ Hỏa kinh hãi mà nhìn thứ chẳng ra ngô ra khoai cả người quần đầy băng vãi kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Đúng lúc này, Trâu Lương ném cho mọi người một ánh mắt ra hiệu, “Có người đến!”

Bốn người nhảy ra khỏi sơn động, phi thân lên trên vách núi, trốn sau một bụi cây bên vách núi quan sát tình hình.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy Vạn sư phụ chạy ra, hăn nhảy xuống sườn núi, miệng hô to. “Nhi tử, sao lại chạy ra đây?! Phụ thân đã nói với con bây giờ chưa phải lúc rồi mà!”

Triển Chiêu há hốc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày.

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương không biết vị này chính là Vạn sư phụ, chỉ cảm thấy quỷ dị —— phụ tử!

Hỏa chiết tử: hộp quẹt thời xưa

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 116: Âm Bản

Edit: Ruby

Triển Chiêu bọn họ ở trong lòng đất bên dưới Thúy Ngọc Ban gặp một sinh vật kỳ dị người không ra người quỷ không ra quỷ, một cước đá bay, sau đó mới nhận ra là quái vật nọ cơ bản không có sức chiến đấu gì, quả thật ngay cả đứng cũng không vững.

Mọi người sau khi nghe thấy động tĩnh thì rời khỏi sơn động trốn trong bụi cây, liền phát hiện ra vị Vạn sư phụ kia chạy đến, nâng quái vật kia dậy mà gọi “nhi tử”.

Lâm Dạ Hỏa le lưỡi, cảm thấy thật quý dị!

Trâu Lương thấp giọng hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai người có cần trở về không? Cần thận bị lộ!”

Lúc này Vạn sư phụ đã đỡ “nhi tử” của hắn về sơn động, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội vàng theo lối bên ngoài quay trở về.

...

Lúc này Thúy Ngọc Ban vẫn còn đang rất loạn, con voi hoảng sợ chạy ra kia bị dồn vào góc tường nhưng không chịu quay trở lại trong lồng, nó quất vòi xua đuổi ban chủ của Thúy Ngọc Ban đang cố gắng tiến lại để bắt nó.

Hồng Tề Thiên vốn đứng chờ ngay ngoài trướng bông, nhìn thấy Vạn sư phụ vội vã quay lại khiến hấn rất sốt ruột, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chui vào đó nửa ngày nhưng sao vẫn chưa ra?

Vạn sư phụ dường như là nhớ ra gì đó mà vội vã quay về lều, hấn không hề để ý đến Hồng Tề Thiên mà trực tiếp vọt vào trong.

Hồng Tề Thiên sốt ruột mà nhìn vào trong lều thăm dò, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ lóe lên bên cạnh, Triển Chiêu đã trở lại.

Hồng Tề Thiên mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu —— người quay lại từ hướng nào thế?

Triển Chiêu nheo mắt khoát tay với Hồng Tề Thiên, ý là —— lát nữa chúng ta sẽ nói kỹ càng tỉ mỉ!

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường cũng thừa dịp hỗn loạn mà trở lại đứng bên cạnh Bàn Dục và Bao Duyệt đang còn xem náo nhiệt.

Ban chủ lau mồ hôi đến nhận lỗi, nói khiến mọi người chê cười rồi.

Bàn Dục còn giả vờ sợ hãi, “Sao voi chỗ các người lại không nghe lời vậy? Đừng để đến lúc tổ chức thọ yến cho lão gia tử thì lại gây náo loạn nữa, khi đó đừng mang nó theo đấy?!”

Ban chủ vội vàng gật đầu đồng ý.

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Bàn Dục, Bàn Dục và Bao Duyệt đều đoán hấn là hấn đã tra ra được manh mối, không muốn ở lâu thêm, liền dặn dò vài câu với ban chủ rồi cáo từ rời đi.

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên vẫn còn đứng đợi bên ngoài trướng bông.

Một lát sau, Vạn sư phụ đi ra.

Triển Chiêu để ý thấy đầu tóc hăn ướt đầm mồ hôi, y phục trên người cũng xốc xếch, vừa nghĩ tới dung mạo của “nhi tử” hăn, Triển hộ vệ liền nhìn không được nhíu mày — thứ đó rốt cục có phải là người hay không? Tính sai rồi, sớm biết thế đã mang Công Tôn theo!

Vạn sư phụ ra khỏi lều thấy hai người họ vẫn còn đứng chờ, bèn nói. “Hai người cũng thấy rồi đấy, chỗ của bọn ta rất lộn xộn nên các người vẫn là ở trong thành đi!”

Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên giao hẹn với Vạn sư phụ, ba ngày sau sẽ bắt đầu học công phu.

Nguyên bản Triển Chiêu muốn bắt đầu học từ ngày mai nhưng dường như Vạn sư phụ đang có nhiều tâm sự nặng nề, hăn chỉ nói hai ngày tới bận nhiều chuyện quan trọng không thể thoát thân được, nhất quyết phải đợi đến ba ngày sau.

Từ biệt vị Vạn sư phụ kỳ kỳ quái quái kia, Triển Chiêu và Hồng Tề Thiên rời khỏi Thúy Ngọc Ban.

Ra khỏi Thúy Ngọc Ban đi về thành, Triển Chiêu kể lại những gì mình đã thấy cho Hồng Tề Thiên nghe.

Hồng Tề Thiên kinh ngạc, “Quái vật?”

Triển Chiêu miêu tả tỉ mỉ một chút diện mạo của quái vật kia cho Hồng Tề Thiên, đột nhiên Hồng Tề Thiên trở nên thất thần, lẩm bẩm. “Quả nhiên không phải là năm mơ?!”

Triển Chiêu nghe vậy thì tỏ ra khó hiểu hỏi hăn, “Năm mơ cái gì?”

Hồng Tề Thiên đáp, “Hình như ta đã từng gặp quái vật kia rồi!”

Lúc này đến phiên Triển Chiêu giật mình, “Người gặp ở đâu?”

Hồng Tề Thiên nhíu mày, “Khi ta còn bé!”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Người xác định chứ? Thứ đồ chơi kia nhìn không giống như sẽ sống được lâu. Từ khi người còn bé đến giờ chẳng phải đã sống hơn mười mấy hai mươi năm rồi sao?”

“Ta cũng không chắc là có phải là một không.” Hồng Tề Thiên nhún vai. “Cho đến lúc này ta vẫn còn cho rằng đó chỉ là một giấc mộng ta gặp khi còn bé mà thôi!”

Lúc này, Triển Chiêu liếc mắt một cái nhìn thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ đi vào một tửu lâu phía trước, vội vàng kéo Hồng Tề Thiên. “Ngọc Đường ở đằng kia! Để đó lát nữa nói luôn!”

Hồng Tề Thiên đi theo Triển Chiêu chạy lên lầu hai tửu lâu, đi vào một gian nhà gian đóng cửa lại.

Trong nhà gian, không chỉ có Bạch Ngọc Đường, Bao Duyệt bọn họ mà Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương cũng đã đến.

Hỏa Phượng đang miêu tả sinh động như thật về diện mạo của quái vật kia cho Bao Duyệt và Bàn Dục, hai người kia nghe đến há hốc miệng.

“Quần đầy băng gạc... biết đâu là vì đang bị thương khá nặng?” Tiểu Bao Duyệt không nhìn thấy tận mắt nên không quá tin tưởng vào mấy chuyện ma quỷ.

“Đầu lớn như trái dưa gang vậy này!” Lâm Dạ Hỏa khoa tay múa chân với Bao Duyệt.

Bàn Dục khoanh tay tỏ ra chán ghét. “Ai nha! Chưa tính đến việc nuôi cái thứ đó, còn cái gì mà ngâm thi thể trong bình, thật là ghê tởm! Dứt khoát bắt sạch bọn chúng lại đi!”

“Bắt người cũng phải có chứng cứ.” Triển Chiêu đi đến ngồi xuống, “Coi như thứ kia là động vật chứ không phải là người, nếu chỉ vì lý do trong mấy cái bình đó ngâm thi thể mà phải bắt về thì kia chẳng phải Công Tôn sẽ phải ngồi xổm trong tù trường kỳ sao?”

Mọi người ngẫm lại, cũng đúng!

Triển Chiêu để Hồng Tề Thiên kể lại tỉ mỉ chuyện vừa mới nói khi này về việc đã từng gặp qua quái vật nọ khi còn bé.

Vì khi còn bé Hồng Tề Thiên từng trúng độc sinh bệnh nặng nên có rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ nữa.

Mà hẳn thỉnh thoảng sẽ mơ thấy ác mộng, trong mộng có một con quái vật thật lớn hình người, bề ngoài của quái vật nọ không khác mấy so với thứ mà Triển Chiêu bọn họ miêu tả.

Cho tới bây giờ Hồng Tề Thiên vẫn luôn cho rằng đó chỉ là một giấc mộng, nhưng mới vừa rồi được Triển Chiêu nhắc tỉnh, hẳn tự dưng nhớ ra được một số chuyện cũ, cảnh tượng tựa như ảo mộng kia cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

“Năm đó khi Tông Tổ đến thôn của ta cũng giống như một gánh hát bình thường, dựng lều ở.” Hồng Tề Thiên nhớ lại. “Cha ta vẫn luôn không tin những gì mà Tông Tổ nói, mà đám người Tông Tổ đó cũng rất thần bí, khu trại của họ được canh phòng cẩn mật, người ngoài đều không được phép đi vào. Có một hôm mưa to, ta thừa dịp hỗn loạn mà lén chui vào trong trướng bông lớn nhất, muốn xem thử rốt cục họ đang che giấu bí mật gì. Lúc đó là buổi tối, trong trướng bông có đốt đèn, sau khi ta đi vào thì ngửi thấy một cái mùi tanh tươi kỳ quái, rồi ta nhìn thấy một cái bóng đang chuyển động phía sau bình phong... chẳng mấy chốc thứ kia đi ra, cư nhiên là một con quái vật cao lớn hình người, giống hệt như những gì các người vừa miêu tả, trên người quần rất nhiều băng vải, đầu nặng thân nhẹ, hình

người nhưng dường như không phải là người, lúc ấy ta sợ lắm, liền xoay người bỏ chạy.”

Bọn Triển Chiêu nghiêm túc lắng nghe, rất lấy làm lạ.

“Bây giờ ngẫm lại...” Hồng Tề Thiên nhú mày, “Bên trong trường bông quả thật có mấy cái kệ, trên đó bày rất nhiều bình bình hũ hũ, trên bàn cũng có rất nhiều bản vẽ, trên xà ngang còn treo mấy sợi xích sắt.”

Mọi người càng nghe càng cảm thấy khả nghi, lẽ nào dám Tông Tổ giả mạo đi lừa gạt khắp nơi năm đó có quan hệ gì với Thúy Ngọc Ban?

“Vạn sư phụ kia trông cũng đâu đến nỗi quá già... “ Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Hai mươi năm trước đã có nhi tử lớn như vậy sao?”

“Vật kia có thể sống đến hai mươi năm?” Trâu Lương cau mày. “Một cước vừa rồi gần như đã đá hỏng rồi?!”

“Có một cách!” Triển Chiêu ngẫm nghĩ rồi mở miệng bảo. “Tìm một cơ hội mang Công Tôn vào để hắc xem thử rốt cuộc quái vật kia có phải là người không?! Còn có mấy động vật tinh thần uế oải và bình bình hũ hũ chứa đầy thi thể kia là để làm gì?”

Tất cả mọi người gật đầu, đây quả thật là ý kiến hay!

“Đúng rồi!” Triển Chiêu lại nghĩ đến chuyện này. “Thời gian tới có nên theo dõi sát Vạn sư phụ kia không? Dường như hắc cứ luôn cường điệu là mấy ngày nay bận rộn rất nhiều chuyện!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nhìn thoáng qua Giao Giao ở phía sau.

Triển Chiêu cũng nhìn Giao Giao... muốn theo dõi Vạn sư phụ, để Giao Giao xuống đường ngầm đợi là tốt nhất.

Chỉ là vẻ mặt của Giao Giao rất ủy khuất, hiển nhiên là không muốn xuống đó.

“Lại nói...” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thứ kia được nhà người dưỡng lớn như vậy, mang theo bên người không bị đụng trúng khung cửa à?”

Bạch Ngọc Đường nghe Lâm Dạ Hỏa hỏi vậy thì rất sửng sốt, quay đầu lại nhìn thử. Từ lúc luận võ với Thiên Tôn đã trôi qua một thời gian, Giao Giao bất tri bất giác lại thay đổi trở lại, vẻ mặt lẫn tính cách trước sau như một vẫn chẳng khác gì tiểu hài tử.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận suy nghĩ một chút, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mở to đôi mắt mèo —— sợ hãi sợ phiền toái, rõ ràng là giống người nhiều hơn!

Nghĩ tới nghĩ lui, mọi người vẫn là quyết định về Hắc Phong Thành trước, tìm Triệu Phổ bọn họ thương lượng đối sách.

...

Trước khi trời tối, mọi người quay trở về Hắc Phong Thành, lúc này, quân doanh của Triệu gia quân đã an tĩnh hơn không ít so với lúc họ rời khỏi.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua thao trường thì thấy cái chỗ nhốt mấy người bệnh đã được dỡ xuống thì cảm thấy vui mừng.

Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi, “Có phải đã chữa được chứng mất hồn rồi không?”

Trâu Lương nhìn sân luyện binh đã được dọn dẹp sạch sẽ thì thân nhiên chen vào một câu. “Không chừng đều chết sạch rồi!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đều liếc mắt nhìn hắn.

Tả Tướng quân bất đắc dĩ, “Rõ ràng cũng có khả năng này mà...”

“Ai... đều do lúc bé không dạy tốt, tính tình mới khó ưa như vậy!”

Lúc này, phía sau mọi người truyền đến tiếng nói.

Đám người Triển Chiêu quay đầu lại thì thấy Hữu Tướng quân Long Kiều Quảng đang đứng đó.

Quảng gia bữu môi hướng về một cái quân trưởng mới được dựng lên phía xa xa. “Người đều đã khôi phục, chỉ là mất máu quá nhiều nên cần phải tĩnh dưỡng.”

“Làm sao mà chữa khỏi được?” Bọn Triển Chiêu kinh ngạc, vừa đi về phía quân trưởng vừa hỏi.

Long Kiều Quảng cười ha hả, “Ân Hậu cứu họ tỉnh.”

“Ngoại công?” Triển Chiêu càng giật mình.

Nói nhiều vượn tay bịt hai tai mình lại. “Ân Hậu bảo toàn bộ người trong quân doanh đều nhắm mắt bịt tai lại, ông ấy đi vào trong lồng dùng một chiêu Ma Vương Thiểm, thế là đám thư sinh kia lập tức ngất xỉu. Vốn Công Tôn tiên sinh sợ những thư sinh này cứ đi không ngừng như vậy sẽ mệt chết hoặc tự đụng chết nên mới nhờ Ân Hậu làm cho họ mê man đi, không ngờ là từng người từng người tỉnh lại thì thần trí đã thanh tỉnh!”

Triển Chiêu nghe xong thì suy tư. “Nói như vậy, những thư sinh kia chẳng phải là trúng âm thuật sao?”

“Thiên Tôn cũng nói như vậy.” Long Kiều Quảng xốc màn cửa lên.

Triển Chiêu vừa tiến vào trong thì thấy, được chứ, trong quân trưởng bày mấy chục cái giường bệnh, những thư sinh kia từng người từng người yếu ớt mà nằm trên đó.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử mang theo một đám quân y đang hỗ trợ đút thuốc cho họ, tuy còn suy yếu, hơn nữa toàn thân đều quấn kín băng, nhưng vẻ mặt của họ đều đã khác.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn không được mà gật đầu —— đây mới là dáng vẻ của con người.

“Đã về rồi?”

Phía sau truyền đến tiếng của Triệu Phổ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại.

Cửu vương gia tựa vào một trụ đèn bên ngoài lều, chào hỏi với mọi người.

“Tra được chút manh mối.” Triển Chiêu mở miệng.

Triệu Phổ cười, “Vừa vặn, sau khi những thư sinh kia tỉnh lại cũng cung cấp được manh mối.”

“Manh mối gì?” Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ vừa nói chuyện vừa liếc nhìn hắn, chắc hẳn là có liên quan đến hắn, liền nhìn không được mà hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ vươn tay lục lọi trong tay áo lấy một đồng tiền ra, đây chính là manh mối duy nhất để Lục Thiên Hàn truy tìm hung thủ, đồng tiền hình vuông lỗ tròn.

Triển Chiêu cũng từ lấy ra được một đồng trong tay áo, khó hiểu mà nhìn Triệu Phổ —— sao lại dư ra một đồng?

“Vừa rồi ta đang tra án thì Tiểu Lương Tử chạy đi tìm công tượng dựa theo miêu tả mà đánh ra một đồng.”

“Tra án?” Bọn Triển Chiêu khó hiểu.

Triệu Phổ nhượng mày, đi vào trong lều, Triển Chiêu bọn họ cũng theo vào trong.

Cửu vương gia đi đến trước mặt một thư sinh, lấy đồng tiền kia ra đưa cho thư sinh kia xem, hỏi. “Có phải giống thế này không?”

Thư sinh kia ngẩng đầu nhìn thoáng qua, có chút kích động chỉ vào mảnh đồng tiền kia mà nói. “Đúng vậy! Chính là thế này!”

Hắn nói dứt lời thì bên cạnh có mấy thư sinh cũng nhìn thấy, đều lên tiếng. “Đúng! Chính là cái này!”

Mấy thứ sinh bên này còn đang kích động, Công Tôn liền chạy đến, ra lệnh cho họ nằm xuống, không được lộn xộn!

Đi cùng Công Tôn còn có Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử kéo tay Tiểu Lương Tử đứng bên cạnh Triệu Phổ, hai tiểu hài nhi cười tủm tỉm mà nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều cảm thấy khó hiểu —— hai oa nhi này làm sao vậy?

Bạch Ngọc Đường lại vội vàng hỏi Triệu Phổ, “Có ý gì? Bọn họ từng thấy đồng tiền này?”

Triệu Phổ gật đầu, “Mấy thư sinh này đều là bị bắt cóc tại những nơi vắng vẻ, họ nghe thấy một âm thanh quái dị rồi mất đi tri giác. Trước khi mất đi tri giác, bọn họ đều nhìn thấy một bóng người màu đen, người nọ là

nam hay nữ thì họ đều không nhận ra, chỉ là đều thấy bên hông người nọ treo một đồng tiền như thế này.”

Hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng rực. “Kẻ tấn công họ lẽ nào là hung thủ năm đó... người có nói với ngoại công ta chưa?”

Triệu Phổ cười lắc đầu, “Cái này thì chưa.”

Triển Chiêu cảm thấy tâm trạng của Triệu Phổ dường như rất tốt, có chút khó hiểu mà nhìn hắn. “Có phải người còn tìm được thứ gì tốt nữa không?”

Cửu vương gia nhường nhường mày, vươn tay kéo Tiểu Lương Tử lại, hai tay vỗ vai bé, nói với Bạch Ngọc Đường, “Lúc này, người nên hảo hảo cảm ơn tiểu tử này.”

Tiểu Tử Tử ở một bên gật đầu, “Tiểu Lương Tử rất có năng lực!”

Tiểu Lương ngượng ngùng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Lương Tử lại nhìn sang Triệu Phổ, nghi hoặc.

Cửu vương gia giải thích với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Lương Tử điều tra ra được đồng tiền này là thứ gì!”

“Thật sao?”

Mọi người “soạt” một tiếng xoay mặt nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương cười hì hì gãi đầu, “Tình cờ thôi!”

Lâm Dạ Hỏa chống nạnh trên bé, “Người thật thần nha! Các lão gia tử tra xét lâu như vậy mà còn chưa tìm ra được manh mối, thế mà mới mấy ngày mà người đã tra ra được?!”

Tiêu Lương vươn tay, lấy hai thứ khác nhau đưa cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bọn họ xem, mở miệng nói. “Đồng tiền này, tên là Âm Bản!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 117: Nguyệt Cơ

Edit: Ruby

Tiểu Lương Tử ngoài ý muốn tra được manh mối quan trọng liên quan đến đồng tiền kia, còn nói cho mọi người biết một cái tên mà mọi người chưa bao giờ nghe thấy —— “Âm bản”!

““Âm bản” là cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

Tiểu Lương Tử giơ đồng tiền kia lên hỏi, “Trên này có hai hình gì?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, trả lời, “Hai hình tròn.”

Tiểu Lương Tử mỉm cười, “Ừm! Quả nhiên tất cả mọi người đều nghĩ như vậy!”

Triển Chiêu không hiểu.

Tiểu Lương Tử lại lấy từ trong túi ra hai thứ khác, xòe tay ra cho hai người xem.

Chỉ thấy trong tay của Tiểu Lương Tử có hai đồng tiền, một đồng hình tròn, đồng còn lại là hình trăng lưỡi liềm, bé nói, “Hai mảnh này là ‘âm phiến’ còn cái kia là ‘âm bản’, âm phiến là từ âm bản đập ra!”

Triển Chiêu hơi sửng sốt.

Ngũ gia ngẫm nghĩ, nói, “Thì ra là vậy!”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Vừa rồi đệ cầm bản mẫu đi tìm thiết tượng trong quân doanh nhờ làm giúp, thợ rèn cầm một cái chùy tròn đập hai cái lên một mảnh đồng, kết quả chùy vừa đập xuống thì thành hình tròn và hình trăng lưỡi liềm!”

Bạch Ngọc Đường cầm hai đồng tiền một tròn một cong nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương tiếp tục nói, “Đệ nghĩ đồng tiền kia trông chẳng có tác dụng gì, không biết hai mảnh đồng đập ra được kia có công dụng gì không, vì thế đệ cầm về hỏi thái thái gia.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu —— đi tìm Công Tôn Mỗ hỏi sao?

“Lão gia tử cầm hai đồng tiền kia nhìn một chốc, rồi bảo ‘Sao lại không nghĩ ra còn có thứ này chứ?!’” nói xong, Tiểu Lương Tử rút ra một thứ từ sau lưng...

Mọi người chợt nghe “lốc cốc” mấy tiếng, Tiểu Lương Tử lấy một cái trống con(1), xung quanh trống con gắn đầy những mảnh đồng, cứ hai đồng gắn vào một cái móc, một đồng hình tròn, một cái hình trăng lưỡi liềm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất kinh ngạc.

“Vừa rồi lão gia tử bảo Thiên Dực đi tìm, thứ nhạc khí này gọi là Nguyệt Cổ.” Triệu Phổ nhướng mày. “Mảnh đồng hình tròn này tượng trưng cho trăng tròn, còn hình trăng lưỡi liềm này là trăng non, những bộ tộc thờ Nguyệt thần ở Tây Vực khi hiến tế đều dùng trống con!”

“Nguyệt thần...” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên lẩm bẫm, dường như là nhớ ra điều gì đó.

Lâm Dạ Hỏa cũng tiến lại, “Quả thật ở Tây Vực có không ít những bộ tộc nhỏ thờ Nguyệt thần.”

Bạch Ngọc Đường mãnh liệt ngẩng đầu, vỗ Bàn Dục bên cạnh. “Tờ danh sách các tiết mục biểu diễn đâu?”

Tiểu Hầu gia chớp mắt mấy cái, vươn tay lấy ra tờ kê chi tiết các tiết mục biểu diễn mà ban chủ của Thúy Ngọc Ban đưa cho hắn.

Bạch Ngọc Đường lật lật, tìm được một tờ trong đó, chỉ vào một hàng chữ cho mọi người xem.

Triển Chiêu nhìn lướt qua, chỉ thấy có một tiết mục có tên là —— “Nguyệt Thần Cổ Vũ”.

Mọi người há hốc miệng.

Tiểu Bao Duyên cũng kinh ngạc, “Cái này... là trùng hợp sao?”

(rubymoonhn.wordpress.com)

“Không phải là trùng hợp gì hết!”

Lúc này trước quân trưởng truyền đến một giọng nói.

Mọi người quay đầu lại.

Chỉ thấy trước quân trưởng, Công Tôn Mỗ khoác một chiếc áo choàng chậm rãi đi đến.

“Nếu năm đó đối phương để lại chính là hai mảnh âm phiến hình mặt trăng này thì lúc ấy đã có thể phá được án, nhưng đổi thành mảnh âm bản không rõ nghĩa này thì không ai có thể nghĩ ra được cư nhiên đây lại chỉ là khuôn mẫu đảo chiều mà thôi, cho nên ngàn ấy năm qua đều là khổ công vô ích!”

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn Mỗ, “Lão gia tử có biết thân phận của hắc y nhân năm đó không?”

Công Tôn Mỗ có chút áy náy mà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Là do cái số của ta, luôn hại tất cả những người xung quanh, trên đời này chỉ có mỗi Yêu Vương là có mệnh cứng hơn ta!”

Mọi người không rõ lời này của Công Tôn Mỗ là có ý gì.

Xa xa, Công Tôn giương mắt nhìn về phía này, nhưng tiếng nói chuyện của Công Tôn Mỗ không lớn nên hẳn không thể nghe được, vì thế có chút tò mò xem tình hình bên này.

Công Tôn Mỗ tựa hồ để ý đến Công Tôn, ông ngoắc ngón tay với mọi người, ý bảo vào trong quân trưởng của Triệu Phổ rồi hăng nói.

Mọi người nôn nóng theo Công Tôn Mỗ vào trong quân trưởng của Triệu Phổ, hạ màn xuống rồi ngồi xuống nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn Mỗ, “Lão gia tử, ý của người là... mục tiêu của những hắc y nhân năm đó không phải là ngoại công của ta hay là Trầm Tinh Điện mà là nhắm vào người sao?”

Công Tôn Mỗ gật đầu, “Phải, mà cũng không phải... nhưng hết thảy đều do ta gây nên.”

Tất cả mọi người không hiểu.

Triệu Phổ ở một bên ngoáy lỗ tai. “Lão gia tử không thể nói vậy được, chỉ là trùng hợp mà thôi!”

Bạch Ngọc Đường nhờ Công Tôn Mỗ nói kỹ càng tỉ mỉ.

Công Tôn Mỗ hỏi, “Trước đây các người từng giao thủ với Bạch Cơ phải không?”

Tất cả mọi người sửng sốt, nghe thấy cái tên Bạch Cơ này liền không nhìn được chán ghét, Tiểu Tứ Tử thì lập tức dẫu môi —— ghét Bạch Cơ nhất nhất nhất!

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bạch Cơ đã chết rồi!”

“Cái đó thì ta biết.” Công Tôn Mỗ sâu kín đáp, “Bộ tộc Bạch Cơ tội ác tày trời, nhưng đại khái các người không biết, trên đời này ngoại trừ bộ tộc Bạch Cơ ra, còn có một bộ tộc Nguyệt Cơ!”

“Nguyệt Cơ?” Tất cả mọi người lắc đầu, quả thật chưa từng nghe nói bao giờ.

“Niên đại của Nguyệt Cơ còn lâu đời hơn Bạch Cơ rất nhiều, nếu nói thứ mà Bạch Cơ luôn khao khát có được là Ngân Hồ tộc thì thứ mà Nguyệt Cơ thèm muốn chính là Chân Huyết tộc!” Công Tôn Mỗ vừa nói vừa vươn tay nhẹ nhàng chỉ vào vết bớt màu đỏ máu trên mặt mình.

Mọi người đột nhiên nhớ tới, trước đây dường như Công Tôn Mỗ từng nói cái gì mà có vết bớt này chính là Chân Huyết tộc, còn có cái gì mà Huyết chú nghìn năm, tất cả mọi người còn tưởng rằng ông đang đùa giỡn, thì ra là thật sao?

“Huyết chú nghìn năm chính là nguyên nhân khiến cho người trường sinh bất lão?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn Mỗ cười ha hả mà nói, “Thật ra thì đây chỉ là mấy lời đồn nhảm nhí mà thôi, nếu dùng y lý để giải thích thì rất dễ hiểu.”

Tất cả mọi người thoáng chốc liền nghĩ ra rất nhiều manh mối, có một số thì không nghĩ ra được gì, chỉ có thể ngây ngô chờ lão gia tử giải thích.

“Chân Huyết tộc và Ngân Hồ tộc đều là những bộ tộc rất cổ xưa, tuổi thọ của Chân Huyết rất dài, hơn nữa luôn sinh ra tài tử, nhưng cũng giống

như Băng Ngự tộc truyền nam không truyền nữ, Ngân Hồ tộc trăm năm mới sinh ra một Ngân Hồ, mỗi bộ tộc cổ xưa đều có những điều kiện riêng. Còn Chân Huyết chính là như lúc trước ta đã nói với các người, phải cách mấy đời mới sinh ra được một người, mà những đời ở giữa đó đều cực kỳ đoản mệnh.”

Tất cả mọi người gật đầu, giống hệt như tình trạng tổ tông của Công Tôn.

“Thật sự có việc mượn tuổi thọ sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Đó là từ cổ xưa truyền lại.” Công Tôn Mỗ giải thích kỹ càng, “Các người biết Chân Huyết tộc sinh ra như thế nào không?”

Tất cả mọi người đồng loạt lắc đầu, ai mà biết được chứ?

“Tương truyền là kết quả từ việc hôn phối trong họ hàng gần.” Công Tôn Mỗ cười âm đạm, “Cho dù không học y lý nhưng chắc các người cũng biết họ hàng gần hôn phối sinh con nối dòng có đặc điểm gì chứ?”

Tất cả mọi người gật đầu —— sinh ra rất yếu ớt, cực kỳ dễ chết non.

“Tất cả mọi Hoàng tộc trên đời này đều rất dễ dàng rơi vào cái vòng lẩn quẩn này.” Công Tôn Mỗ tiếp tục nói. “Làm Đế vương hay Hoàng tộc đều cảm thấy huyết thống của mình cao quý, chỉ cần có tộc họ hơi lớn một chút thì rất dễ dàng xuất hiện tình huống để giữ gìn huyết thống thuần khiết mà thông hôn giữa đồng tộc hay họ hàng gần, thật ra đây là việc làm cực kỳ ngu xuẩn.”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, “Đúng thế, huyết thống càng lai càng khỏe mạnh thông minh. Nếu như dị tộc thông hôn, bảo bảo hỗn huyết được sinh ra phần lớn đều rất mạnh mẽ lại xinh đẹp thông minh, giống như Cửu Cửu vậy!”

Triệu Phổ đắc ý nhướng mày, tâm nói, đại gia ta có thể coi như là được xoay người ha! Công cái xú thanh danh gieo tai họa cho thiên hạ nhiều năm như vậy!

“Những bộ tộc cổ này rơi vào suy vong phần lớn đều là vì giữ gìn huyết thống khiến cho con nối dòng rất thừa thớt.” Công Tôn Mỗ nói, “Mà đặc tính của cổ tộc giống như một lời nguyên rủa vậy, truyền nhân của cổ tộc đa phần đều đeo gánh nặng số mệnh trên lưng, sống rất nặng nề lại khiến cho thiên hạ không yên. Chính vì vậy mà Yêu Vương đã cố gắng cắt đứt huyết mạch thuần khiết của cổ tộc, thay đổi số mệnh của hậu duệ tất cả cổ tộc. Nếu năm đó không có hắc, như vậy bây giờ Sa Yêu tộc vẫn còn đang lang thang trong Mê Thành, Băng Ngư tộc cùng với Hải Long vẫn còn là công cụ tranh giành của Đuể vương.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Hắc khác với người bình thường, chí nguyện cả đời của người bình thường luôn là làm rạng rỡ tổ tông, nguyện vọng của hắc lại là phá hủy tất cả cơ nghiệp của tổ tông, để tất cả hậu nhân của cổ tộc hòa nhập với trần thế, trở thành phàm phu tục tử.” Công Tôn Mỗ khoanh tay gật đầu, “Quả thật thế giới này dần dần đã giống như lời hắc nói, hướng tới thiên hạ đại đồng, bất quá lúc ta còn trẻ thường khắc khẩu với hắc, đa phần là vì bất đồng quan điểm.”

Mọi người nghiêng đầu nhìn Công Tôn Mỗ, không biết là lão gia tử lạc đề hay là đang phục bút.

(Phục bút (伏笔/Foreshadowing) là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện. Nói cách khác, nó là một công cụ văn chương được tác giả sử dụng để gợi ý về một tình tiết và những điều có thể xảy ra trong một tương lai gần, hoặc các chiều hướng phát triển của một tình tiết về sau trong câu chuyện)

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn Mỗ, “Sư phụ ta và Ân Hậu thường đối nghịch với người là vì người bất đồng quan điểm với Yêu Vương sao?”

“Ha ha.” Công Tôn Mỗ cười cười, “Ai mà biết.”

“Hai người bất đồng quan điểm nào?” Triển Chiêu nghĩ không ra được cách nhìn của hai vị trí giả với thiên hạ vạn vật này sẽ khác nhau như thế nào.

“Quả thực là hoàn toàn trái ngược.” Công Tôn Mỗ cười nói, “Hắn tin rằng lòng người vốn là thiện, ta tin rằng lòng người vốn là ác. Hắn thích người phạm phu tục tử, ta ghét nhất chính là con người. Kỳ thật các người đến hỏi hai tiểu tử nhà Yêu Vương kia, thật ra tư tưởng của hai người họ giống hệt như ta, chỉ là vì rất thích Yêu Vương nên mới theo hắn lẫn lộn, có chết cũng không thừa nhận.”

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều muốn nhắc nhở lão gia tử lạc đề, nhưng lại không dám ngắt lời.

“Khi chúng ta còn trẻ, ta luôn cảm thấy ý tưởng của hắn hoàn toàn không có khả năng thực hiện, cho dù không có cổ tộc, trên đời này dù cho là người bình thường hay là kẻ ngu dốt thì con người vẫn sẽ tranh đấu với nhau, người trong thiên hạ vĩnh viễn không có khả năng chấp nhận hay bao dung lẫn nhau! Bất luận cổ tộc có tồn tại hay không thì thứ tình cảm giữa những con người khác nhau thỉnh thoảng sẽ xuất hiện đấy chỉ là giả tạo, là để cho người ngoài nhìn, mà căm ghét lẫn xa lánh mới là thứ tồn tại lâu dài. Cho dù tất cả mọi người trên đời này đều là người tốt, không ai nói ra, nhưng thứ cảm xúc tiêu cực đó vẫn chôn sâu trong lòng chỉ cần có cơ hội thì lập tức bộc phát. Trận đại chiến hủy diệt thế gian sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi, tranh đấu với nhau mới là phương thức phát triển của con người.”

Triệu Phổ nghe xong liền gật đầu, “Ta đồng ý với cách nói này.”

Công Tôn Mỗ cười cười, thấy Triển Chiêu đứng một bên vuốt cằm suy tư thì hỏi, “Người không đồng ý đúng không?”

“Ừm...” Triển Chiêu xua tay, “Ta biết người nói rất đúng, bất quá lại không đồng ý lắm.”

Công Tôn Mỗ nhướng mày, “Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người thì ta đã biết người đi theo con đường của Yêu Vương rồi.” Dứt lời lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người thì sao?”

Ngũ gia vẫn không mở miệng.

Công Tôn Mỗ khoát tay ngăn hẳn, “Người hẳn là đi theo con đường của sư phụ người, đó là mặc kệ người sống tốt hay gặp nguy nan, đại gia ta không quan tâm. Người đại gia trúng ý muốn thế nào thì đại gia cũng thế này, đúng không?”

Công Tôn Mỗ vừa nói vừa liếc nhìn Triển Chiêu một cái.

Những người khác đều nhin cười.

Ngũ gia nhướng mày —— không thể phản bác...

Lâm Dạ Hỏa híp mắt nhìn Công Tôn Mỗ, “Đại hòa thượng thường nói, Yêu Vương là một tên hỗn đản ngạo mạn, thì ra là ý này!”

Công Tôn Mỗ nở nụ cười, nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Người đừng nhìn loè loẹt như vậy, ngược lại rất có Phật tính.”

“Yêu Vương ngạo mạn sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Điều ngạo mạn nhất của hắn chính là dựa vào một mình hắn có thể thay đổi vận mệnh của tất cả người trong thiên hạ.” Công Tôn Mỗ cắn giận, “Cái loại cảm thấy một người có thể thống trị toàn người trong thiên hạ là có bệnh, bản thân hắn ngược lại một mình mình mà muốn cứu tất cả

mọi người trong thiên hạ cũng có bệnh! Trình độ của hai loại bệnh này kỳ thật có khác gì nhau đâu!”

“Nhưng quả thật Yêu Vương đã làm được một phần.” Bạch Ngọc Đường lên tiếng.

Những người khác cũng đều gật đầu, nếu năm đó Yêu Vương cái gì cũng không làm, rất khó tưởng tượng bây giờ đã ra thế nào nữa.

“Cho nên tranh luận đến cuối cùng, thật ra mỗi người trong chúng ta đều đúng được phân nửa.” Công Tôn Mỗ lại nói, “Thế giới này có thể thay đổi chỉ vì một người không? Yêu Vương đã chứng minh là có thể! Đã thay đổi rồi có thể lại thay đổi lại không? Sự thật chứng minh cũng có thể! Thật giống như là bàn đu dây vậy, đẩy đến chỗ tồi tệ nhất, có người lại đẩy một cái, lại chuyển đến chỗ tốt nhất, nhưng rồi lại tự di chuyển trở lại... Chỉ là vừa vặn bây giờ chúng ta đang ở vào vị trí tương đối tốt mà thôi, ai có thể nói mấy chục mấy trăm năm sau sẽ không bị đẩy đến chỗ tồi tệ nhất? Mà không chừng chưa được mấy ngày nữa liền di chuyển về, có trời mới biết!”

Hai chân Triệu Phổ gác lên bàn chủ soái, dựa vào lưng ghế lắc lư gật đầu, “Lão gia tử, câu chuyện này nếu còn tranh luận có thể nói đến ba ngày ba đêm lận. Có một số cuộc tranh luận không có kết quả vì tuổi thọ của con người quá ngắn ngủi, không thể nhìn thấy được đáp án, chúng ta vẫn nên nói chuyện Nguyệt Cơ đi!”

Tất cả mọi người gật đầu.

Công Tôn Mỗ bật cười, “Ta đang nói chính là chuyện của Nguyệt Cơ mà.”

Mọi người không hiểu.

“Bạch Cơ hận Hồ Yêu là vì bọn chúng chẳng khác nào thứ phẩm của Hồ Yêu, luôn muốn cướp lại năng lực thuộc về bọn chúng trên người Ngân

Hồ tộc.” Công Tôn Mỗ nói, “Nguyệt Cơ hận Chân Huyết tộc là vì bọn chúng là tàn thứ phẩm của Chân Huyết, bọn chúng muốn có năng lực của Chân Huyết!”

“Chân Huyết ngoại trừ tuổi thọ đặc biệt dài ra thì còn năng lực gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Theo truyền thuyết về Huyết chú nghìn năm thì người có được Huyết chú không chỉ sống rất lâu, nghe nói Chân Huyết có thể trị được bệnh bẩm sinh của Nguyệt Cơ!”

“Nguyệt Cơ có bệnh bẩm sinh gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Tất cả mọi người sùng bái mặt trời, các người cảm thấy Nguyệt Cơ bái mặt trăng để làm gì?” Công Tôn Mỗ chỉ vào mặt. “Bộ tộc này mệnh ngắn lại còn không thể gặp ánh nắng!”

“Có loại bệnh này?” Triệu Phổ tò mò, “Thế nếu bị phơi nắng thì sẽ thế nào?”

“Phần lớn người trong tộc Nguyệt Cơ có làn da tái nhợt, hằng năm phải dùng vải đen quấn toàn thân, nếu trực tiếp xuất hiện dưới ánh mặt trời thì chưa đầy ba canh giờ sẽ chết vì ánh nắng.”

Mọi người hít một hơi khí lạnh —— không phải chứ...

“Có phải là chứng bệnh ngoài da không ạ?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Cũng có người không thể ra nắng! Là trong máu có thứ gì đó, là loại bệnh bẩm sinh.”

“Không phải vậy sao?!” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Cho nên cả đời Nguyệt Cơ đều khao khát tìm được Chân Huyết để thay đổi thể chất.”

“Vậy không phải thư ngọc nhà ta đang gặp nguy hiểm?” Triệu Phổ bất mãn.

Tiểu Tứ Tử cũng rất lo lắng.

“Chỉ là... khác với Bạch Cơ, dường như Nguyệt Cơ chưa từng xuất hiện.” Triển Chiêu nghi ngờ. “Hơn nữa năm đó những hắc y nhân kia đến Trầm Tinh Điện ở cực Bắc, còn muốn giết Lục lão gia tử, vì sao không trực tiếp đi tìm người?”

Công Tôn Mỗ cười khổ, “Điểm khác biệt lớn nhất giữa ta và Yêu Vương là gì?”

Mọi người ngẫm nghĩ, “Ông ấy biết công phu còn người thì không?”

“Đúng vậy, hẳn biết công phu còn ta không có, vậy mà ta lại sống lâu hơn hẳn!” Công Tôn Mỗ bất đắc dĩ, “Bởi vì ta rất xấu xa!”

Mọi người không thể tin được mà nhìn chằm chằm Công Tôn Mỗ.

Bạch Ngọc Đường càng nghi hoặc, “Lão gia tử người nào có xấu?!”

Công Tôn Mỗ nhún vai, “Nhân phẩm của ta vẫn còn, xấu xa không phải là đi hại người, còn có một chiêu không để bị người hại nữa. Đương nhiên tổ tiên của ta còn tệ hơn cả ta!”

Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú, “Chân Huyết ngoại trừ thông tuệ bác học và sống rất lâu ra thì quả thật không có chút sức chiến đấu nào, làm sao có thể chống lại được Nguyệt Cơ có sức chiến đấu mạnh như vậy, còn khiến cho người ta gần như diệt tộc?”

“Vương gia nghĩ như thế nào?” Công Tôn Mỗ hỏi.

Triệu Phổ nhìn Bạch Ngọc Đường, dường như đã hiểu ra, “Bạch Cơ biết tìm Ngân Hồ đối đầu, nhưng Nguyệt Cơ ngay cả đối thủ thực sự mà

mình phải đối đầu là ai thì không biết có phải không?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Tức là... Nguyệt Cơ vẫn luôn cho rằng Chân Huyết có được Huyết chú nghìn năm là Băng Ngư sao?”

Công Tôn Mỗ gật đầu, “Đúng vậy, cho nên Nguyệt Cơ trong lịch sử cơ hồ bị toàn diệt là vì chúng khiêu chiến chính là Thần tộc có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất, Băng Ngư tộc!”

Tất cả mọi người kinh ngạc —— Nguyệt Cơ đây là bị tổ tiên Chân Huyết lừa gạt sao?

Công Tôn Mỗ thở dài, “Khi ta còn bé từng thấy qua thời kỳ Ứng Vương triều thịnh vượng nhất.”

Mọi người nhin không được lại hít một hơi —— vị này rốt cục là bao nhiêu tuổi vậy? Thật là thần kỳ!

Công Tôn Mỗ thấy mọi người mở to mắt đến sắp lộn ra khỏi tròng thì liền cười xua tay, “Ứng Vương triều từ thịnh chuyển suy bất quá chỉ trong hơn mười năm ngắn ngủn mà thôi, ta có phải là lão yêu nghìn tuổi đâu!”

“Khi đó... là như thế nào?!” Triển Chiêu tuy rằng từng thấy thoáng qua trong mộng nhưng đối với Vương triều thần bí cùng với vị ngoại tăng tổ kia vẫn là biết rất ít.

“Hừ hừ hừ...” Dường như Công Tôn Mỗ nhớ ra chuyện cũ, bật cười, lắc đầu tán thưởng, “ Binh mã của người ta đều là xếp thành hàng đứng trên mặt đất, binh mã Hoàng tộc Ứng Vương triều lại là ở trên trời! Rất nhiều Băng Ngư tộc cao to tuấn mỹ, mũ bạc giáp bạc, đứng trên lưng Hải Long Tích thật lớn bay trên mây, phía sau còn có Thần tộc giao nhân khổng lồ. Khung cảnh đó giống hệt như là Thiên binh hạ phàm vậy! Đừng nói là đối đầu với bọn họ, chỉ là đứng xa xa liếc mắt một cái cũng chỉ có thể quỳ xuống thần phục.”

Mọi người tưởng tượng hình ảnh kia, đồng loạt nghi ngờ, “Không phải không ai có thể thấy được giao nhân sao?”

“Giao nhân bình thường không thể nhận ra nhưng khi đó toàn thân giao nhân đều mặc khôi giáp bằng băng tinh màu lam, loại băng tinh màu lam này lấy từ tầng băng sâu nhất ở băng nguyên cực Bắc, xanh thẫm có thể nhìn xuyên qua được, tinh thạch bên trong sáng lấp lánh, dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang lóa mắt, giống như thủy thần hiện thân, hơn nữa một cái đuôi cá kia, cực kỳ khí thế mà lại thánh khiết. Ta từng cho rằng Ứng Vương triều sẽ tồn tại vĩnh viễn, ai ngờ lại bị hủy diệt chỉ trong một đêm, cổ tộc tráng lệ kia lại không thể chiến thắng, như bị cuốn theo gió mà đi, biến mất gần như không còn.”

“Ứng Vương triều như vậy, rốt cục vì sao lại bị hủy diệt?” Triệu Phổ nhin không được mà hỏi.

Triển Chiêu cũng cau mày, “Ngay cả ngoại công của ta dường như cũng không rõ lắm lý do vì sao Ứng Vương triều lại bị diệt.”

“Đây là bí ẩn thiên cổ, bởi vì người duy nhất biết rõ đã chết, cho đến chết hẳn vẫn không nói cho bất luận người nào.” Công Tôn Mỗ nháy mắt mấy cái với mọi người.

Trong lòng ai nấy đều hiểu rõ —— người duy nhất biết được, hẳn chính là Yêu Vương.

Bạch Ngọc Đường sắp xếp lại một chút manh mối mà Công Tôn Mỗ cung cấp. “Tức là, năm đó những hắc y nhân tập kích Băng Nguyên Đảo chính là người của bộ tộc Nguyệt Cơ? Hắc y nhân kia muốn giết ngoại công của ta là vì muốn lấy máu của ngoại công?”

“Hẳn là như vậy.” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Nguyệt Cơ vẫn luôn dùng mặt trăng làm dấu hiệu, mang theo khuôn mẫu kia là một cách liên lạc bí

mật mà không để lộ thân phận, phỏng chừng chỉ có người của Nguyệt Cơ tộc mới hiểu được.”

Nói tới đây, tất cả mọi người đều nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử cười hì hì lắc đầu, dù có là mèo mù vớ chuột chết thì ta cũng đã lập được công lớn!

Triệu Phổ vươn tay xoa đầu bé —— thông minh!

“Nhưng hắc y nhân năm đó xuất hiện một lần rồi không thấy xuất hiện nữa.” Bạch Ngọc Đường khó hiểu. “Nhiều năm như vậy không có ai tìm đến gây phiền toái cho ngoại công và ta cả.”

Công Tôn Mỗ bật cười, “Năm đó khi Nguyệt Cơ tập kích Băng Nguyên Đảo chính là cơ hội duy nhất, trước đã nói, Băng Ngư tộc có được khả năng chiến đấu cực mạnh, ngoại công của người lớn hơn một chút thì đã là cao thủ tuyệt đỉnh, ai mà dám chọc? Về phần người... người ngấm lại xem, khi còn bé người luôn ở bên cạnh Thiên Tôn, trưởng thành đã có thể tự bảo vệ mình, người bình thường nào dám chọc người? Còn nữa... từ đời của Thiên Hàn trở đi, phàm là lão nhân biết chút ít sự tình năm đó thì đều cho rằng Băng Ngư tộc đã tuyệt chủng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đúng vậy.

“Tức là mục tiêu của Nguyệt Cơ bây giờ chính là Ngọc Đường sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Bây giờ thì không chắc.” Công Tôn Mỗ lắc đầu, “Giờ ngấm lại, mấy năm nay Tông Tổ giả gây âm ỉ đến lợi hại kia không chừng có liên quan đến việc này!”

“Bọn họ biết Chân Huyết tộc thật ra không phải là Băng Ngư nên mới đi khắp nơi tìm máu sao?” Triệu Phổ hỏi, “Dùng chiến thuật biến người để

tìm ra Chân Huyết?”

Mọi người đột nhiên hiểu ra, phụ bối của Công Tôn khiến cho hãn và gia tộc xa cách, lại nói là xuất phát từ mục đích bảo vệ hãn, không chừng chính là vì nguyên nhân này!

“Giờ ngẫm lại, Huyết vương trong truyền thuyết, còn có vị Yêu Hậ kia, có thể nào đều là hậu duệ của Nguyệt Cơ?” Triển Chiêu đưa ra suy đoán.

Công Tôn Mỗ cân nhắc một chút, “Nói vậy... Huyết vương thì không rõ, nhưng quả thật Yêu Hậ rất sùng bái mặt trăng...”

“Trong mộ huyết chưa hoàn thành kia của bà ta cũng có rất nhiều đồ án hình mặt trăng.” Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút.

Triển Chiêu gật đầu, hãn cũng là vì nhớ đến những hình ảnh đó mới cảm thấy hai bên có khả năng liên quan với nhau.

“Nói như vậy, Huyết vương năm đó và Yêu Hậ cùng với cái gọi là truyền thuyết về máu của Tông Tổ, có phải là vì để tìm Chân Huyết?” Triệu Phổ hỏi.

“Hoàn toàn có khả năng.” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Hơn nữa cuối cùng bọn họ phát điên có lẽ là do uống nhầm máu mà thành!”

“Uống nhầm máu?” Lâm Dạ Hỏa cảm thấy mới mẻ. “Cũng giống như uống nhầm thuốc sao?”

Công Tôn Mỗ gật đầu, Tiểu Tứ Tử cũng nói, “Có khả năng nha! Máu người thật ra không sạch! Nếu người kia có bệnh truyền nhiễm gì đó thì người uống máu của người nọ cũng sẽ bị nhiễm theo!”

“Nếu đây là lý do thì đúng là rất nực cười!” Triệu Phổ cảm thấy có lý, “Bây giờ đích thực chúng ta đã có manh mối, người của Thúy Ngọc Ban có thể nào là hậu duệ của Nguyệt Cơ không?”

“Hoặc là bị hậu duệ của Nguyệt Cơ khống chế! Gánh hát kia đều biểu diễn vào buổi tối, càng nghĩ càng khả nghi!” Lâm Dạ Hỏa tỏ ra chán ghét, “Vạn sự phụ kia làm nhiều việc thần thần quỷ quỷ như vậy không chừng là đang làm thí nghiệm!”

Triệu Phổ suy nghĩ, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Các người vừa nói nhìn thấy một số động vật uế oải mất tinh thần?”

Hai người đều gật đầu.

“Vừa rồi phụ thân của con nói gì nhỉ?” Triệu Phổ chọc chọc Tiểu Tứ Tử, “Tinh thần của những thú sinh kia uế oải là vì trúng độc?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng! Phụ thân nói bọn họ trúng một loại độc được điều chế từ thảo dược để dễ rút máu, trong quá trình bị rút máu thì những người đó đều rơi vào trạng thái hôn mê không có khả năng chống cự!”

“Chỉ cần chứng minh những động vật đó cũng trúng cùng một loại độc thì có thể chứng minh những vụ án mất tích kia có liên quan với Thúy Ngọc Ban phải không?” Triệu Phổ hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Chỉ cần mang Công Tôn tiên sinh vào đấy!”

Triệu Phổ cười gật đầu, cái dạng này như là nảy ra được ý tưởng gì.

Suy nghĩ trong chốc lát, Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không phải tôn tử của vị cố hữu kia của ngoại công người muốn tòng quân sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triệu Phổ mỉm cười, “Gánh hát kia bảo khi nào thì có thể biểu diễn?”

“Bất cứ lúc nào cũng được.” Bạch Ngọc Đường đáp.

Triển Chiêu bồi thêm một câu, “Vạn sự phụ bảo ba ngày sau bọn ta đến học công phu!”

“Vây hai ngày sau!” Cửu Vương gia cười xấu xa, nói với Bạch Ngọc Đường. “Thọ yến này hãy đặt ngay ngoài quân doanh Hắc Phong Thành, đến lúc đó mời cả gánh hát và gia tôn Cổ thị đến!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triệu Phổ lại đưa một cái tên lệnh cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm lấy nháy mắt mấy cái.

“Hai ngày sau người hãy mang Công Tôn đi xuống địa đạo bên dưới gánh hát, ta cảm thấy tám chín phần mười có thể tra được đám người kia có liên quan đến án mất tích lần này của các thư sinh!” Cửu Vương giả chỉ chỉ Long Kiều Quảng cùng Hồng Tề Thiên, “Hai người mang theo binh mã mai phục bên ngoài Thụý Ngọc Ban, Triển Chiêu vừa ném tên lệnh thì lập tức dọn dẹp cái gánh hát đó cho ta!”

Tất cả mọi người đều lên tinh thần —— chuẩn bị tận diệt sao?!

“Dám tác oai tác quái ở Hắc Phong Thành của ta.” Cửu Vương gia cười lạnh một tiếng, “Cái gì Nguyệt Cơ Nhất Cơ, không phải thích máu sao? Đại gia giúp bọn chúng đổ máu!”

————— Trống con

Ru có lời muốn nói: Cảnh Băng Ngư tộc thời Ứng Vương, tưởng tượng có thiệt nhiều Bạch Ngọc Đường hay Lục ngoại công, mặc áo giáp bạc bay trên trời ~~~ *phọt máu*

Cửu Vương gia nổi giận vì lam nhan~~~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 118: Tận Dụng Thời Cơ

Edit: Ruby

Triệu Phổ sắp xếp kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, chuẩn bị đem Thúy Ngọc Ban này một lưới bắt hết.

Thời gian hành động được định vào hai ngày sau, trong hai ngày này, mọi người không đả thảo kinh xà, vẫn tiếp tục vờ như không có đầu mối như trước.

Đồng Thiên Dực dẫn người giám thị Thúy Ngọc Ban nghiêm mật, bên trong gánh hát hiện đã tạm dừng tất cả các buổi biểu diễn bởi tất cả mọi người đang dốc toàn lực chuẩn bị cho buổi thọ yến mà Bạch Ngọc Đường định ra vào hai ngày tới.

Ban chủ của Thúy Ngọc ban đúng kiểu con buôn tham tài, đối với vụ làm ăn lớn đến tận cửa này rất là để ý.

Mà mấy ngày này, Vạn sư phụ ngoại trừ thỉnh thoảng mới đi ra ăn một bữa cơm thì hầu như luôn tránh ở trong lều, không hề lộ mặt.

Nghe Thiên Dực báo lại kết quả điều tra từ bên kia thì tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Thúy Ngọc Ban này không giống như những kẻ xấu thường thấy, bề ngoài cho thấy rõ ràng chỉ tập trung vào kiếm tiền... đừng nói là Nguyệt Cơ tộc thiếu tiền đến thế chứ?

Triển Chiêu nói lại ý tưởng này với Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia ngược lại gật đầu, “Cũng đúng thôi, một đám người chỉ biết dùng võ tập trung lại một chỗ thì dù sao cũng phải nghĩ cách mưu sinh, ngoại trừ làm sát thủ giết người ra thì hướng tốt nhất không phải là biểu diễn tạp kỹ sao?”

Mọi người cứ nhìn như vậy, rốt cục khổ sở chờ qua được hai ngày, đến ngày hành động!

Hôm nay, bên ngoài quân doanh của Triệu Phổ dựng một cái sân khấu thật lớn, gia tôn Cổ Kính Chi cũng nhận được thiệp mời, nói là Bạch Ngọc Đường mừng thọ cho Lục lão gia tử, mở đại tiệc chúc mừng ba ngày.

Trong quân doanh, sáng nay mới nhận được tin tức nói rằng hôm nay là ngày “mừng thọ” của mình, Lục Thiên Hàn đã định túm Bạch Ngọc Đường lại đánh cho một trận, cái gì với cái gì đây?

Lại nói, tất cả mọi người đều không nói lại những gì tra được suốt mấy ngày nay cho Lục Thiên Hàn, dù sao tất cả cũng mới chỉ là phỏng đoán của họ mà thôi.

Tất cả mọi người không muốn cảm xúc của Lục Thiên Hàn bị chuyện này ảnh hưởng nên không để cho các vị lão gia tử tham gia vào kế hoạch lần này.

Bạch Ngọc Đường cũng hiếm khi có được tâm tính của tiểu hài tử, từ trước đến nay hẳn luôn cảm thấy mình quá ít quan tâm đến Lục Thiên Hàn. Ngoại công của hắn không giống như Thiên Tôn lúc nào cũng cần phải có người để ý đến, lại càng không bao giờ làm nũng với ngoại tôn. Thật vất vả mới có cơ hội, Ngũ gia cảm thấy nên làm chút gì đó vì ngoại công, vì thế nên phải cố gắng mà biểu hiện cho tốt, âm thầm lặng lẽ mà thay ngoại công cởi bỏ tâm sự này, thật sự là một chuyện rất tốt đẹp.

Lục Thiên Hàn mơ mơ hồ hồ bị kéo ra ngoài mừng sinh nhật, Ân Hậu và Thiên Tôn thì cười đến đập bàn, nói Lục Thiên Hàn bị xem như hài tử

ba tuổi, mừng sinh nhật còn mời cả gánh hát đến.

...

Tạm thời không đề cập đến mọi người đang ráo riết chuẩn bị trong quân doanh, lại nói đến Triển Chiêu bọn họ đang chạy đến Thúy Ngọc Ban.

Lần này mang Công Tôn thâm nhập chính là Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, mặt khác Long Kiều Quảng và Hồng Tề Thiên mang theo rất nhiều quân binh của Hữu Lộc quân mai phục, Trâu Lương mang theo quân tinh nhuệ của Tả Lộc quân hiệp trợ.

Nếu là thọ yến của Lục Thiên Hàn thì đương nhiên không lý nào Bạch Ngọc Đường không có mặt, cho nên lần này Triển Chiêu không có cách nào cùng hành động với Bạch Ngũ gia mà đành phải mang theo Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng đi cùng với Triển Chiêu cũng cảm thấy không được tự nhiên, đi bên trái không ổn mà đi bên phải cũng không được.

Triển Chiêu nhìn Lâm Dạ Hỏa cứ xoay vòng vòng đổi vị trí thì cũng có chút bất đắc dĩ.

Công Tôn thì đang rất hưng trí, hẳn có thể nói là người duy nhất cảm thấy hứng thú với “quái vật” trong miệng Triển Chiêu, hơn nữa trước đó Hồng Tề Thiên có nói khi còn bé cũng đụng phải cùng loại quái vật, thân là lang trung Công Tôn tiên sinh bắt đầu “nghĩ quàng nghĩ xiên” —— ai ya! Đừng nói là Vạn sư phụ kia đang dùng cách tà môn ma đạo gì để tạo ra quái vật chứ?

...

Đại đa số người của Thúy Ngọc Ban đều chạy đến quân doanh của Triệu Phổ chuẩn bị biểu diễn, bên trong khu trại chỉ còn lại nửa số người,

đa phần là những học đồ chưa xuất sư.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa theo con đường quen thuộc đi đến phía sau núi, mang theo Công Tôn đến sơn động phụ cận trong sơn cốc.

Bạch Ngọc Đường sợ một mình Triển Chiêu không đủ nhân thủ nên đặc biệt để Giao Giao đi theo hẳn.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với Giao Giao, Giao Giao liền vào trong sơn động dò đường.

Chỉ chốc lát sau, Giao Giao đi ra vẫy tay với Triển Chiêu.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa liền mang theo Công Tôn rón ra rón rén mà xâm nhập vào trong sơn động kia.

Cùng lúc đó, nhân mã của Long Kiều Quảng đã âm thầm mai phục cả trước lẫn sau núi, trên đường cái ở cửa chính, Trâu Lương mang theo binh lính mặc thường phục lén vào các tửu lâu khách điểm, chờ đợi khoảnh khắc mà Triển Chiêu phóng tên lệnh.

Vào sơn động, Giao Giao chỉ cho Triển Chiêu một gian phòng sáng đèn cách đó không xa.

Triển Chiêu dán vách tường tiến tới, lặng lẽ nhìn thoáng qua bên trong rồi vẫy tay với Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn.

Lâm Dạ Hỏa mang theo Công Tôn “thoắt” một cái, đến bên cạnh Triển Chiêu.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy một thân ảnh thấp bé đưa lưng về phía cửa, đúng là Vạn sư phụ, hẳn đứng trên một cái rương, đang cúi đầu làm gì đấy.

Mà ở trước mặt hắn có một cái bàn lớn, trên bàn có một thứ gì đó đen thui đang nằm, dường như là người, toàn thân quấn đầy băng vải.

Hai mắt Công Tôn sáng rực lên nhưng vẫn chưa thấy rõ lắm, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa liền mang theo hắn “vút” một tiếng bay vòng qua cửa, chạy thẳng vào trong đường ngầm.

Công Tôn khó hiểu mà nhìn hai người —— quái vật ở trong đó mà!

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa bảo Công Tôn không vội, tìm được chứng cứ liên quan đến vụ án rồi tận diệt nơi này, đến lúc đó quái vật hay không quái vật gì cũng đều thuộc về người!

Công Tôn bị hai người “khiêng” mỗi người một bên chạy đến đầu đường ngầm, quả nhiên ... đến những gian phòng giam giữ rất nhiều động vật tinh thần uế oải.

Lâm Dạ Hỏa đứng ngoài canh chừng, Triển Chiêu và Công Tôn đi vào.

Công Tôn dùng ngăm châm kiểm tra qua mấy động vật đang bị vây trong trạng thái nửa hôn mê, gật đầu với Triển Chiêu, “Đều mất máu quá nhiều, hơn nữa cũng trúng cùng một loại độc như các thư sinh mất tích, tám phần là dùng động vật để thí nghiệm thuốc!”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa liếc nhìn nhau, đều vui mừng —— đơn giản như vậy đã tìm được manh mối, giờ chỉ cần ra ngoài phóng một cái tên lệnh thì nhiệm vụ đã hoàn thành!

Chỉ là hai người vừa mới nghĩ đến đây thì chợt nghe thấy có động tĩnh truyền đến.

Lâm Dạ Hỏa vội lui vào bên trong, nháy mắt với Triển Chiêu —— có người xuống!

Hai người lập tức kéo Công Tôn, nhảy lên phía trên lồng sắt trốn vào trong một góc tối.

Chẳng bao lâu sau, liền nhìn thấy có hai người đi đến.

Trong hai người này có một người Triển Chiêu biết, người đi phía trước chính là lão đầu mà lúc hắc và Hồng Tề Thiên đến học công phu đã dẫn họ đi vào.

Mà người còn lại, mặc một thân hắc y còn che mặt không thấy rõ diện mạo, từ dáng người thì có thể đoán là một nam nhân cao gầy.

Triển Chiêu vừa nhìn thấy một thân hắc y còn che mặt kia thì trong đầu liền nhảy ra ba chữ “Nguyệt Cơ tộc”.

Hai người đi đến, lão đầu kia vừa đi vừa nói chuyện với hắc y nhân kia, vẻ mặt lẫn thái độ đều rất cung kính, “Đại nhân, tất cả đều tiến triển rất thuận lợi, ngày mai hẳn là đã có thể đại công cáo thành!”

Hắc y nhân kia mở miệng, thanh âm khàn khàn, “Đây đã là lần thứ mấy nói sắp đại công cáo thành? Chủ thượng đợi nhiều năm như vậy, tính nhẫn nại đã dùng sắp hết rồi, nếu lần này còn không thành công...”

“Lần này nhất định thành công!” Vẻ mặt của lão đầu kia đầy nịnh nọt, vội vã nói, “Lần này đã tìm được Chân Huyết, hiệu quả nhất định so với bán Chân Huyết lúc trước càng thêm rõ rệt!”

“Thứ lần trước bây giờ thế nào rồi?” Hắc y nhân hỏi.

“Hơ... trạng thái bây giờ không tốt lắm nhưng vẫn là sống lâu hơn bất kỳ thứ nào trước đây!” Lão đầu cười ha hả. “Lần này có máu của Bạch Ngọc Đường phối hợp, nhất định có thể thành công! Hắc chính là hậu duệ Băng Ngư tộc có được Chân Huyết, lần này nhất định không sai!”

Triển Chiêu vốn chỉ nghe cho có, không để ý lắm, bụng nghĩ muốn nói gì thì nói, lát nữa đều sẽ bắt gọn các người.

Nhưng một câu cuối cùng của lão đầu nọ, tuy là truyền tới từ khoảng cách rất xa vẫn là “âm” một tiếng đâm thẳng vào tai Triển hộ vệ —— Cái gì?! Máu của Bạch Ngọc Đường? Bạch Ngọc Đường không phải là chuột nhà hăn sao?! Muốn máu của chuột nhà hăn để làm chi? Ai dám dòm ngó đến máu của Ngọc Đường nhà hăn?!

Nháy mắt Triển Chiêu liền xù lông.

Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy Triển Chiêu híp mắt ra dấu với hai người họ, ý là —— hai người tiếp tục điều tra, ta đi thăm dò!

Nói xong, Triển Chiêu chợt lóe một cái liền xông vào trong hành lang.

Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa vẫn còn ngồi xõm trong góc, thật lâu sau, Công Tôn hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Dấu tay vừa rời của Triển Chiêu có ý gì?”

Hỏa Phượng tỏ ra lúng túng —— Trời mới biết! Cũng không phải là chuột nhà hăn thì ai mà biết con mèo đó huơ huơ móng vuốt là để diễn đạt cái gì?!

Công Tôn cũng không để ý đến lắm, Triển Chiêu nghe thấy mấy chữ “Bạch Ngọc Đường”, ắt hẳn là muốn đi điều tra rõ ràng.

“Căn phòng có chứa rất nhiều bình lúc trước có nói ở đâu?” Công Tôn hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa liền mang theo Công Tôn đến gian phòng kia, đi theo đường ngầm tiến về phía trước, rất nhanh đã đến trước cửa gian phòng.

Vẫn như cũ Lâm Dạ Hỏa canh chừng trước cửa, Công Tôn đi vào kiểm tra.

Trước tiên Công Tôn tiên sinh lật xem mấy bản vẽ trên bàn, vừa nhìn thấy thì hần liền vuốt cằm, hai hàng chân mày nhíu chặt, lẩm bẩm, “Làm cái quỷ gì?”

Đợi hần lật hết một lượt, Lâm Dạ Hỏa không nén nổi tò mò chạy vào tiến đến phía sau hần, “Có chuyện gì vậy?”

Công Tôn tỏ ra không hiểu mà lắc đầu, cau mày, “Một lời khó nói hết! Vạn sự phụ kia không phải điên thường thì cũng điên nặng rồi!”

Lâm Dạ Hỏa nghiêng đầu cũng xem thử mấy bản vẽ đó, Công Tôn thì đi qua một bên kiểm tra mấy cái bình bình hũ hũ trong phòng.

Cầm lấy mấy cái bình xem thử, Công Tôn lại lắc đầu liên tục, “Điên còn nặng hơn ta tưởng tượng!”

Hần vừa nói vừa lần lượt kiểm tra từng cái bình một, đột nhiên cầm lấy một cái thì sững người bất động.

Công Tôn nháy mắt mấy cái, dùng sức kéo ra ngoài, đột nhiên một loạt kệ kê sát tường liền dịch ra bên ngoài.

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy đến, vươn tay kéo cái kệ kia ra... thì ra bức tường phía sau kệ là một cánh cửa ngầm.

Hỏa Phượng mở cửa, Công Tôn cầm ngọn đèn trên bàn qua, vừa rọi vào bên trong cánh cửa thì giật nảy người.

Chỉ thấy trong cửa sắp đầy những cái bình thuốc nhỏ, trong bình là thứ chất lỏng tối như mực.

Công Tôn lấy một cái bình, mở nắp ra nhìn thử chất lỏng sóng sánh bên trong, lại quơ quơ trước chớp mũi người thử, liền vội vàng nghiêng đầu tránh đi, nói với Lâm Dạ Hỏa, “Máu!”

Lâm Dạ Hỏa tuy không bằng Bạch Ngọc Đường chỉ cần liếc mắt nhìn núi bạc là có thể đoán được số lượng, nhưng chỉ nhìn lướt qua vẫn có thể tính được ở đây có ít nhất hơn một nghìn cái bình nhỏ, chẳng lẽ đây chính là số máu bị “Tông Tổ” lừa được từ trước đến giờ?

Công Tôn nói với Lâm Dạ Hỏa, “Những thứ này đều không quá một tháng!”

Lâm Dạ Hỏa hít một ngụm khí lạnh. “Hả? Một tháng mà nhiều bình như vậy?”

Công Tôn quơ quơ cái bình, “Máu để lâu sẽ khô, thứ này còn chưa khô, tuy có bỏ thuốc bột nhưng cũng sẽ không để quá một tháng được! Tông Tổ lừa máu đã mấy chục năm, trước đây không biết còn đến bao nhiêu nữa!”

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi. “Nhanh chóng ném tên lệnh thôi! Giống như suy đoán lúc trước, cái ỗ này chẳng tốt lành gì!”

Hai người ra khỏi phòng thì liền nhìn thấy trên hành lang phía trước, Triển Chiêu đang mai phục bên tường ngay sát cửa gian phòng của Vạn sư phụ nghe lén đối thoại bên trong.

Không biết Triển Chiêu đã nghe được cái gì mà Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn ở cách thật xa cũng nhìn thấy được mặt Triển Chiêu trắng xanh, sắc mặt thối vô cùng.

Công Tôn khó hiểu nhìn Lâm Dạ Hỏa —— làm sao vậy?

Lâm Dạ Hỏa cười khố —— còn hỏi sao? Vừa rồi không phải có nhắc đến Bạch Ngọc Đường à, lúc này Triển Chiêu xù lông như vậy, không cần hỏi cũng biết là có người đang tính kế chuột nhà hắc.

Lúc trước Công Tôn nghe Triệu Phổ tỉ mỉ nói lại chuyện Chân Huyết tộc, còn có tổ tiên nhà hắc lừa gạt Nguyệt Cơ cũng như để Băng Ngư tộc gánh hết chuyện này, không hiểu sao lại cảm thấy có lỗi với Bạch Ngọc Đường, người ta đang yên đang lành không trêu ai chọc ai, tổ tông nhà mình thật sự là không còn lời nào để nói!

Đại khái là vì nghĩ đến xuất thần nên Công Tôn lơ lửng không để ý, bên chân “cộp” một tiếng, đá trúng một cái bình thủy tinh rỗng.

Lâm Dạ Hỏa vừa nhướng mày thì chợt nghe thấy trong phòng có người hô một tiếng, “Kẻ nào...”

Người nọ còn chưa dứt lời, Triển Chiêu khoát tay ra hiệu với hai người kia.

Lâm Dạ Hỏa vội kéo Công Tôn chạy ra ngoài, Triển Chiêu lách người đến cánh cửa kia, nhắc chân một cước đá hắc y nhân đang chuẩn bị chạy ra kiểm tra vắng ngược vào trong phòng.

Lâm Dạ Hỏa mang theo Công Tôn chạy ra ngoài cửa động, nhìn lại thì thấy Triển Chiêu vừa phi thân đá hắc y nhân, một tay hất về phía này.

Hỏa Phượng khoát tay, bắt được tên lệnh liên lạc mà Triển Chiêu ném tới, mang theo Công Tôn chạy ra khỏi sơn động rồi thì lập tức vung tay...

“Bùm” một tiếng, tên lệnh nổ tung trên trời, nháy mắt quân hoàng thành mai phục từ bốn phương tám hướng liền bao vây quanh Thúc Ngọc Ban, một trọng cung của Quảng gia bắn cổng sơn trại của Thúc Ngọc Ban nát thành bốn mảnh.

Hồng Tề Thiên một mình một ngựa dẫn đầu mang theo ba nghìn tinh binh nhảy qua hàng rào, trói gô toàn bộ người trong trại.

Trâu Lương mang theo người kiểm soát vòng ngoài, kẻ nào chạy ra đều bắt gọn.

...

Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn phóng tên lệnh xong thì đợi trong sơn cốc một lúc, Triệu gia quân cũng xuống tới nơi, mấy phó tướng đứng trước cửa sơn động nhìn vào trong nhưng không ai dám đi vào.

Hỏa Phượng tò mò hỏi, “Làm sao vậy?”

Mấy phó tướng vẫn chưa trả lời thì liền nhìn thấy một bóng đen nhoáng lên trước mặt, Vạn sư phụ, lão đầu cùng với hắc y nhân kia bị Triển Chiêu trói lại một chỗ đồng thời ném ra ngoài.

Bọn lính tiến lên bắt người, bóng đỏ của Triển Chiêu chột lóe qua chỗ sơn động, lại lách người... chạy ra khỏi sơn cốc xông vào rừng, lưu lại một câu, “Quái vật kia còn ở trong phòng!”

Lâm Dạ Hỏa vội hỏi, “Người đi đâu vậy?”

Rất xa, nghe thấy từ trong rừng truyền đến tiếng la của Triển Chiêu: “Có người tính kế chuột nhà ta! Miêu gia bạn đi làm anh hùng cứu mỹ nhân!”

Lâm Dạ Hỏa ngốc tại chỗ, hỏi Công Tôn, “Vội như vậy á?”

Công Tôn phẩy tay với hắn, “Có thể không gấp sao, mỹ nhân nhà hắn không phải không có năng lực tự cứu, khó khăn lắm mới có cơ hội nghìn năm một thuở, vạn nhất đến chậm lỡ mất dịp thì không biết còn phải chờ đến khi nào nữa.”

Nói xong, Công Tôn vui tươi hớn hờ chạy vào trong sơn động, “Quái vật ời quái vật!”

Đi vào trong động thì bị một đám ảnh vệ chặn trước cửa không cho Công Tôn đi vào, Tử Ảnh giật mình nhìn thứ trên giường, “Óa! Đây là thứ gì? Có cần người không vậy?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 119: Nửa Thật Nửa Giả

Triển Chiêu nghe được cái gì mà vội vã trở về để làm “anh hùng cứu mỹ nhân”?

Nói đến cái chuyện “Anh hùng cứu mỹ nhân” này, Triển hộ vệ vốn rất là buồn lòng.

Trước không nói đến cứu ai, ước ao lớn nhất của một vị đại hiệp là gì? Tất nhiên là bảo vệ cái thiện, gánh vác sự nghiệp cứu người trên lưng. Nhưng Triển Chiêu phát hiện ra từ khi cao thủ ở Khai Phong Phủ càng ngày càng nhiều lên thì cơ hội cứu người cũng theo đó mà càng ngày càng ít, đến Hắc Phong Thành lại càng thêm hiếm.

Ở Khai Phong Phủ còn có thể bảo vệ Bao Đại nhân một chút, cứu Bàng Thái sư một chút chẳng hạn, nhưng đến Hắc Phong Thành này lại là một ổ cao thủ! Ngay cả một nha hoàn giặt đồ trong quân doanh cũng có thể một cước đá bay ba tên côn đồ.

Triển Chiêu có chút phiền muộn, người đoạt nổi bật nhiều quá, toàn bộ người xung quanh đều mạnh quá, một chút cũng không thú vị!

Mà về vị “mỹ nhân” nhà Triển Chiêu kia càng khiến cho Triển hộ vệ buồn đến nát lòng...

Triển Chiêu thường xuyên hâm mộ Triệu Phổ, Công Tôn đi đến chỗ nào hẳn liền lao đến chỗ này, vì cái thân thể tiên sinh kia, chỉ cần một cơn gió hơi lớn thổi qua cũng có thể loạn choạng mấy cái.

Mặc dù Công Tôn tiên sinh rất bừa hăn nhưng đến khi thực sự gặp nguy hiểm cũng chỉ có thể kêu cứu mạng, vì thế mỗi ngày Cửu Vương gia đều có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương như vậy cũng không sai, ít nhất lấy thừa bù thiếu, võ công của Lâm Dạ Hỏa tốt hơn so với Trâu Lương nên thường xuyên có thể giúp đỡ trâu Lương; mà Hỏa Phượng lại trường kỳ ở trong trạng thái “nhị”, Tả Tướng quân cũng có thể trông nom hăn, mặc dù đa phần là ở bên cạnh trâu chọc Hỏa Phượng thì đúng hơn.

Mà ngay cả Tiểu Lương Tử, cũng là mỗi ngày công Tiểu Tứ Tử chạy vào chạy ra. Nếu có kẻ nào dám khi dễ Tiểu Tứ Tử thì Tiểu Lương Tử sẽ lập tức nhào lên tiêu diệt hăn. Vì tương lai có nhiều cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân như vậy mà Tiểu Lương Tử mới có thể chịu khó luyện công!

Còn Triển Chiêu nhìn lại mình một chút, nếu có ai dám khi dễ Bạch Ngọc Đường... Đúng vậy! Điều kiện tiên quyết là cũng phải có người dám nha!

Cho dù thực sự gặp phải kẻ không có mắt, khinh công của Triển hộ vệ tốt như vậy đó, nhưng đợi đến khi hăn đuổi tới nơi thì kiếm còn chưa kịp rút ra, người kia đã bị Ngũ gia chém thành tám khối rồi.

Việc vị kia nhà mình quá có khả năng, thật không có một chút tình thú, cũng khó trách Thiên Tôn luôn lên nói Bạch Ngọc Đường không đáng yêu, Triển hộ vệ đã lĩnh hội một cách sâu sắc nhất. Không phải là diện mạo hay dáng người không đáng yêu, Triển Chiêu đã giám định rồi, chuột nhà mình chỗ nào cũng đáng yêu cũng coi được, chỉ là quá tài giỏi! Thật đáng buồn mà!

...

Ngay khi này, lúc Triển Chiêu nghe thấy hắc y nhân thần bí và Vạn sư phụ cùng với lão đầu kia đột nhiên nhắc đến Bạch Ngọc Đường, liền có

chút khó chịu —— đám người kia làm mấy việc thần thần quái quái đó mục đích là gì? Như thế nào đang nói mấy chuyện ô uế kia liền kéo lây đến trên người con chuột sạch sẽ nhà hân?

Chạy tới bên cửa nghe lén, không nghe còn đỡ, vừa nghe xong thì Triển Chiêu liền xù lông!

Thật ra thì đối phương cũng chẳng nói gì nhiều mấy mà là vừa mới nghe được có một câu thì Triển Chiêu chợt nghe thấy một cái tên khiến cho lửa giận trong người hân bốc cao ngùn ngụt —— Bạch Mộc Thiên!

Nếu nói Triển Chiêu thích những ai, vậy cũng nhiều lắm, lôi ra thành danh sách không chừng vượt quá cả nghìn.

Còn nếu phải nói người mà Triển Chiêu thật sự căm ghét thì lại không nhiều lắm, dùng hai tay cũng có thể đếm được số lượng, mà trong số những kẻ này có hai người tranh nhau vị trí dẫn đầu, nguyên nhân họ khiến Triển Chiêu tức giận chính là cả hai kẻ này đều tính kế Bạch Ngọc Đường.

Một kẻ là Hiên Viên Phách, một là Bạch Mộc Thiên!

Không nói đến Hiên Viên Phách ở Bắc Hải, Bạch Mộc Thiên coi như là thân thích của Bạch Ngọc Đường nhưng vị này lại trực tiếp đầu phục Ác Đế Thành, tiểu tử này một bụng toàn là ý nghĩ xấu.

Vốn là, Triển Chiêu có thể làm thịt hân, nhưng người này tội ác tày trời, làm vậy thì quá lời cho hân, Triển Chiêu cho hân Kim ti linh giả, lại hạ cổ độc vào người rồi thả hân đến Ác Đế Thành làm nội ứng, sau này không chừng có thể dùng được.

((*) xem lại Long Đồ Án, Quyển 20; Kim ti linh là chìa khóa để Bạch Mộc Thiên đến Ác Đế Thành)

Sự việc kia chớp mắt mà đã cách đây mấy tháng, Triển Chiêu đã sắp quên tên khốn Bạch Mộc Thiên kia, hôm nay tự dưng nghe thấy có người nhắc đến mới đột nhiên nhớ lại.

Triển Chiêu với loại người như Bạch Mộc Thiên này vốn chẳng trông mong gì, theo như Triển Chiêu thấy tiểu tử này bẩm sinh là kẻ xấu, xấu xa đến tận xương tủy, đợi hắn ta tự mình tốt lên là chuyện không có khả năng, muốn khuyên hắn sửa đổi càng không có khả năng, thân tình hay ái tình đều không thể lay chuyển được hắn, đối với loại người như thế này thì tuyệt đối không thể tin tưởng, cho dù trong tay có nhược điểm của hắn thì cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Triển Chiêu chợt nghe thấy người bên trong nói chuyện với nhau.

Hắc y nhân: “Thứ này cũng sắp chết sao?”

Vạn sư phụ: “Gần đây thân thể càng ngày càng kém, hắn là không thể cầm cự chẳng được nửa tháng nữa.”

Lão đầu: “Nhưng ít ra cũng sống được gần một năm, trước kia chưa từng có thứ nào có thể sống quá ba tháng.”

Triển Chiêu nghe đến đây liền chẳng hiểu gì hết, cái gì với cái gì vậy? Có quan hệ gì với Ngọc Đường nhà hắn?

Vạn sư phụ: “Nếu Thành chủ có thể ban Kim ti linh thì...”

Hắc y nhân: “Đợi lấy được máu của Bạch Ngọc Đường rồi hẵng nói sau, Kim ti linh cực kỳ quý giá, làm sao có thể đưa cho người trước được?!”

Lão đầu: “Đúng đúng, lần này đúng lúc có cơ hội, lại còn tự mình dâng đến tận cửa, nhất định phải nắm thật chắc!”

Vạn sư phụ: “Cũng may mà Bạch Mộc Thiên có thể lấy được máu của Bạch Hạ, nếu không có hắc nhắc nhở thì chúng ta vẫn còn mãi tìm Băng Ngư.”

Hắc y nhân, “Bạch Mộc Thiên đúng là rất có năng lực, một năm trước thay chúng ta lấy được máu của Bạch Hạ, lại mang về Kim ti linh, bây giờ còn tra ra được Bạch Ngọc Đường mới đúng là Chân Huyết... khó trách Thành chủ lại coi trọng hắc như vậy!”

Nghe đến đây thì chân mày của Triển Chiêu liền nhướng thật cao —— há! Bạch Mộc Thiên nhà người cầm Kim ti linh giả mà cũng “phong sinh thủy khởi” quá nhỉ?! Cái gì mà Thành chủ? Lẽ nào là Thành chủ của Ác Đế thành?

(*) Phong sinh thủy khởi: Gió thổi nước lên, cũng tương tự như thuận buồm xuôi gió

Triển Chiêu lập tức liền lên tinh thần, đây là lần đầu tiên mới nghe thấy tin tức về một nhân vật quan trọng trong Ác Đế thành, xem ra lai lịch của hắc y nhân kia không nhỏ.

Đang nghĩ đến đây thì do Công Tôn phát ra âm thanh bị phát hiện, Triển Chiêu liền dứt khoát bắt sống ba người kia.

Vừa mới động thủ thì Triển Chiêu phát hiện ra công phu của ba người kia đều bình thường, lão đầu kia cơ bản là không biết công phu, công phu của Vạn sư phụ không tồi nhưng chỉ là dạng phổ thông, Triển Chiêu đối phó rất nhẹ nhàng.

Mà khiến cho hắc phải kinh ngạc chính là hắc y nhân kia.

Cách nói chuyện lẫn thái độ của người này đều rất ngạo mạn, dường như có địa vị rất cao, Vạn sư phụ và lão đầu kia nói chuyện với hắc ta cũng rất cung kính.

Triển Chiêu cảm thấy hãn là võ công của người này không tồi đi, nhưng đến khi giao thủ mới biết là còn không bằng Vạn sư phụ.

Trước đây không phải Triển Chiêu chưa từng giao thủ với người của Ác Đế thành, công phu của những người đó đều không thấp.

Võ công của vị này rất bình thường mà lại có thân phận cao như vậy, có thể thấy được ắt phải có năng lực nào đó, vậy nên cần phải thẩm tra kỹ lưỡng.

Triển Chiêu tóm được ba người kia rồi cũng không dừng lại, sự tình cần phải xử lý từng việc từng việc một, nhưng trước khi làm cần phải phân rõ việc nặng việc nhẹ, việc gì cần phải ưu tiên lên hàng đầu? Đương nhiên là cứu chuộc!

Nhưng Triển Chiêu vừa nghĩ đến việc có được cơ hội “Anh hùng cứu mỹ nhân” thì liền sốt ruột đến cuống cuồng mà chạy về... Cơ hội hiếm có, lỡ mất cái thôn này thì rất có thể không còn khách điểm nào khác mất!

(*)Quá liễu giá cá thôn một hữu na cá điểm: thành ngữ, nếu để lỡ mất cơ hội hiện tại thì không chừng không còn cơ hội nào khác, ý nói cần phải nắm bắt được cơ hội hay những thứ trước mắt, đừng kén cá chọn canh.

...

Vừa về Hắc Phong Thành, kỳ thật trong lòng Triển Chiêu vẫn còn đang nghĩ về cuộc đối thoại của ba người vừa rồi.

Đầu tiên khiến cho Triển Chiêu tương đối để ý chính là đề tài về “máu của Bạch Hạ”!

Một năm trước lấy được máu của Bạch bá phụ là chuyện gì?

Cẩn thận suy nghĩ, Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra —— trước khi ngọn Đỗ Vân Phong hiện ra thì mọi người đến Ánh Tuyết Cung mừng thọ cho Bạch Hạ, kết quả biết được trước đó Bạch Hạ mất mấy chén máu, còn dính dáng đến một vụ đại án.

Lúc ấy vụ án đã được phá, ân oán trăm năm được giải, ngay cả truyền thuyết nhiều năm qua về Đỗ Vân Phong cũng được làm sáng tỏ.

Mà sau khi phá án thì Ngũ gia vẫn cảm thấy bất an, nguyên nhân chính là vì mấy chén máu của Bạch Hạ bị mất vẫn luôn không biết đã chạy đi đâu.

Mấy chén máu đó đã bị ai lấy đi, lấy đi làm gì? Mãi vẫn không tìm ra được đáp án. Chuyện này khiến cho Bạch Ngọc Đường bức bối một trận, mất đi mấy chén máu so với mấy lọn tóc còn ghê tởm hơn, ai biết có thể nào có kẻ dùng để luyện vu cổ nguyên rửa Bạch Hạ?

Ngẫm lại thời gian xảy ra sự việc kia, cũng đã hơn một năm, thời gian hoàn toàn trùng khớp.

Như thế nào mà máu của Bạch Hạ lại trở thành Bán Chân Huyết rồi? Lúc trước rõ ràng là Băng Ngư tộc gánh trên lưng cái danh Chân Huyết, nếu Triển Chiêu nhớ không lầm thì Bạch Hạ quả thật không có huyết thống bình thường, hoặc nhiều hoặc ít cũng có quan hệ với một số cổ tộc, nói chính xác là thuộc một chi phụ của Ngân Hồ tộc. Chẳng lẽ chi phụ của Ngân Hồ tộc lại có quan hệ với Chân Huyết?

Triển Chiêu lắc đầu thở dài, đúng như lời Yêu Trường Thiên nói, cả đám cổ tộc này một chút tiết tháo cũng không có, huyết thống trộn lẫn đến độ không có cách nào phân rõ ai là ai!

Trong Bạch gia thì văn nhân chiếm đa số, phần lớn tài hoa hơn người văn chương lai láng, trên người Bạch Hạ cũng có một kiểu phong thái thư

sinh burre hân gần giống như Công Tôn, đừng nói là thật sự có quan hệ họ hàng dây mơ rễ má chứ?

Vừa rồi ở trong phòng, ngoại trừ ba người kia ra thì thứ duy nhất có thể được xem như “sinh vật sống” là thứ hình người quần đầy băng vải nằm trên bàn kia, chính là “quái vật” mà lần trước Triển Chiêu nhìn thấy, đừng nói là... thứ dùng Bán Chân Huyết sống được hơn một năm trong miệng bọn họ chính là quái vật kia?

Triển Chiêu nghĩ thầm trong lòng, một năm trước Bạch Mộc Thiên còn chưa trúng cổ, hân trộm máu của Bạch Hạ hân là giống như sau này đi trộm Kim ti linh, là muốn lấy lòng Thành chủ để được tiến vào Ác Đế Thành.

Nhưng bây giờ Bạch Mộc Thiên đã trúng cổ, cổ trùng của Cổ Mẫu Tầm Cơ không phải là chuyện đùa, nói khó nghe thì, cái mạng nhỏ của Bạch Mộc Thiên đã bị Triển Chiêu nắm chặt trong tay, chỉ cần một tiếng của Triển Chiêu có thể khiến cho hân ta muốn chết thảm bao nhiêu liền thảm bấy nhiêu. Bạch Mộc Thiên xấu xa thì xấu xa chứ hân không hề ngốc, lúc này mà lại đi tìm người hại Bạch Ngọc Đường thì dường như không đúng cho lắm.

Triển Chiêu nghi ngờ mục đích mà Bạch Mộc Thiên hành động như vậy, hàng này mà gặp nguy hiểm thì lẽ nào lại không tìm cách cầu cứu? Hay là lại có ý xấu, định mưu tính cái gì?

...

Tại một đầu khác, chỗ Công Tôn bên kia.

Lâm Dạ Hỏa ngồi xổm trước cửa động nhìn ba người bị trói gô, hân vươn tay định tháo xuống khăn trùm đầu của hắc y nhân nọ.

Bởi vì bên ngoài sơn động mặt trời đang chói chang trên đầu, hắc y nhân kia liều mạng giãy dụa muốn bò vào trong động, có vẻ cực kỳ sợ ánh sáng.

Lâm Dạ Hỏa đoán chừng vị này tám chín phần mười chính là Nguyệt Cơ Tộc trong truyền thuyết kia.

Xách theo ba người vào trong động, Lâm Dạ Hỏa vừa nhìn vào trong cánh cửa nọ thì thấy...

Lúc này, Công Tôn đã đứng bên chiếc giường bằng đá giữa phòng, nghiêng đầu nhìn chăm chăm “người” nằm trên bàn.

Vạn sư phụ vừa nhìn thấy cảnh đấy thì lập tức la lên: “Đừng đụng vào thi tử của ta!”

Lâm Dạ Hỏa lập tức hỏi Vạn sư phụ: “Hắn là thi tử của người? Là sinh ra đã thế này hay sau khi lớn lên mới biến dạng như thế?”

Vạn sư phụ không để ý đến Lâm Dạ Hỏa, giãy dụa muốn chạy vào trong phòng, vài ánh vệ đề hắt lại, vừa nhìn vào trong phòng.

Lúc này Công Tôn đang rất bận rộn, bận rộn làm chi? Lột băng vải!

Công Tôn tiên sinh hưng trí bừng bừng đi đến trước bàn đá, vừa nhìn thấy “quái vật” kia liền trợn tròn mắt.

Quái vật kia đích thực là hình người nhưng lớn lên lại có hình dạng mà một người không nên có, không giống dị dạng bẩm sinh mà dường như là sau này mới trở thành như thế.

Đã thế này rồi mà vẫn còn sống, điểm này khiến cho Công Tôn có chút ngạc nhiên.

Công Tôn tiên sinh để Giả Ảnh hỗ trợ, từng lớp từng lớp kéo băng vải ra.

Đợi băng vải bóc ra sạch sẽ, Tử Ảnh sợ tới mức nhảy dựng lên, “A! Đó là cái gì?”

Giả Ảnh cũng nhú mào lui ra một bước.

Ngược lại Công Tôn lại cúi đầu, kề sát vào xem kỹ, thật lâu sau, đợi hân đem quái vật kia nhìn một lượt kỹ lưỡng từ đầu đến chân rồi, Công Tôn mới ngẩng đầu hỏi Vạn sư phụ ở ngoài cửa, “Thứ đồ chơi này là do người tạo ra?”

Vạn sư phụ nhìn chăm chăm Công Tôn, “Đây là nhi tử của ta! Chỉ cần có được Chân Huyết...”

Công Tôn không biết nói gì mà phất tay áo, cắt ngang lời hân, “Trước khoan hãy nói đến chân huyết giả huyết, cho người huyết của Bồ Tát thì hân cũng chả sống được!”

Vạn sư phụ nhú mào, “Cái gì...”

Công Tôn vươn tay, chỉ chỉ quái vật kia, nói với Vạn sư phụ, “Có một nửa mạch máu và cơ bắp người đều nối sai, làm sao sống nổi?! Biến thành lớn như vậy là vì xuất huyết bên trong cùng với cơ quan nội tạng bị biến đổi bệnh lý rồi.”

Nói dứt lời, Công Tôn mở hòm thuốc mà Giả Ảnh đưa đến, lấy một cái cửa cực lớn ra.

Nhóm ảnh vệ sợ tới mức “soạt” một tiếng lùi ra sau mấy bước.

Tử Ảnh chỉ vào Công Tôn đang cầm cửa chuẩn bị cắt tay quái vật kia ra. “Tiên... tiên sinh, người định làm gì thế?”

Công Tôn tiên sinh chớp mắt mấy cái, đáp rất thoải mái, “Cứu người đó!”

Chúng ảnh vệ há hốc miệng, “Thứ này thật sự là người sao?”

Công Tôn nghiêng đầu lại nhìn nhìn, tỏ vẻ ghét bỏ, “Không chắc...”

...

Trước quân doanh Triệu gia quân, gánh hát đã chuẩn bị gần xong, bởi vì vùng phụ cận quân doanh nghiêm cấm ra vào, Triệu Phổ lại cố ý phong tỏa tin tức cho nên mọi người của Thúy Ngọc Ban bên này căn bản không biết vốn liếng vừa bị lật tung.

Triệu Phổ thấy Triển Chiêu đột nhiên quay trở lại thì có chút khó hiểu, vừa rồi hẳn nhận được tin tức đã bùng được hang ổ của Thủy Ngọc Ban thì biết tính toán của mình đều chính xác.

“Trở lại nhanh vậy?” Triệu Phổ vừa mới lên tiếng thì thấy Triển Chiêu cứ chạy loanh quanh khắp nơi, “Ngọc Đường đâu?”

Triệu Phổ ngẫm nghĩ, “Vừa rồi Cổ Ngôn Húc hẹn hẳn nói đi uống trà gì đó.”

“Ở nơi nào?” Triển Chiêu vội vàng hỏi.

“Thái Bạch Cư trong thành...” Triệu Phổ còn chưa dứt lời thì Triển Chiêu đã lóe một cái không còn bóng dáng.

Cửu Vương gia khoanh tay lững thững ra khỏi quân trường nhìn trái nhìn phải, Triển Chiêu đã sớm chạy mất, động tác nhanh hơn bất kỳ lúc nào trước đây.

Triệu Phổ đang thắc mắc không biết đã xảy ra chuyện gì thì cảm giác như vạt áo bị ai kéo nhẹ.

Cửu Vương gia vừa cúi đầu, quả nhiên... chính là Tiểu Tứ Tử đang kéo vạt áo của mình.

“Cửu Cửu, có phải Miêu Miêu vừa quay về không?”

Triệu Phổ gật đầu, “Ừ, bắt quá lại đi rồi.”

Hai mắt Tiểu Tứ Tử sáng lấp lánh, “Miêu Miêu đi đâu vậy ạ? Nhanh đi theo nha!”

Triệu Phổ không hiểu, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, đi ra ngoài, “Đi theo để làm chi?”

Vẻ mặt của Tiểu Tứ Tử rất nghiêm túc, “Hôm nay có náo nhiệt để xem đó! Miêu Miêu sắp trở nên cực ~~~ nổi bật!”

“A?” Cửu vương gia hứng thú dạt dào mà sờ sờ cằm, “Cực ~~~ nổi bật á?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 120: Chân Huyết Giả Huyết

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường ở trong quân doanh chuẩn bị cái gọi là “Thọ yến”, Ngũ gia từ trước đến giờ chỉ chuyên phụ trách trả tiền còn lại không quản việc gì, Bạch Phúc và Bàng Dục cùng với Âu Dương Thiếu Chinh ham vui đến giúp đỡ sắp xếp.

Ngũ gia liền thoải mái thanh nhàn, ngồi trong một cái lều mới được dựng lên tạm thời uống trà, đợi nhóm Triển Chiêu xong việc quay về.

Trong thời gian này Thiên Tôn có đến quấy rầy đồ nhi mấy lần, chủ yếu là lão gia tử muốn nghe ngóng thăm dò bọn Bạch Ngọc Đường đang có kế hoạch gì.

Bạch Ngọc Đường biết sự phụ của hắn hơn phân nửa là đến hỏi thay ngoại công, liền không nói gì mà đuổi Thiên Tôn đi theo Ân Hậu bọn họ chơi mạt chược, không cho quấy rối.

Thiên Tôn bất mãn mà bị đồ đệ đuổi về, đến trước mặt Ân Hậu và Lục Thiên Hàn oán giận.

Lục Thiên Hàn không nói gì, tuy Bạch Ngọc Đường không phải do ông nuôi lớn nhưng dù sao cũng là huyết mạch của nhà mình, tính cách của ngoại tôn là thế nào thì ngoại công như ông còn có thể không hiểu rõ sao?

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn, “Bày ra thế trận lớn như vậy, xem ra là có cả kế hoạch chu đáo chặt chẽ!”

Thiên Tôn lấy một bộ mã điều bày ra trên bàn, “hừ” một tiếng, “Mấy đứa nhỏ đó, càng lúc càng không để chúng ta vào mắt, quả nhiên lớn lên rồi thì chơi chẳng vui nữa.”

...

Bạch Ngọc Đường đang chờ Triển Chiêu thì đột nhiên thấy Cổ Ngôn Húc đến.

Từ khi Ngũ gia nghe Tiểu Tứ Tử nói Cổ Ngôn Húc và Cổ Kính Chi cùng tuổi với nhau thì nhìn người này thế nào cũng không được tự nhiên. Trong hai người này nhất định có một người không bình thường, hoặc có thể nói, cả hai người đều bất bình thường.

Cổ Ngôn Húc nói có một số việc muốn trò chuyện với Bạch Ngọc Đường, hỏi Bạch Ngọc Đường có tiện thì đến Thái Bạch Cư ngồi một lát, uống chén trà.

Ngũ gia gật đầu, đứng dậy đi theo Cổ Ngôn Húc.

Một màn này, bị Tiểu Lương Tử đúng lúc đi ngang qua nhìn thấy.

Tiểu tử kia cũng là đứa thông minh, lập tức chạy đi tìm sư phụ của mình.

Triệu Phổ đang nghiên cứu địa đồ thì nghe Tiểu Lương Tử kể lại, khẽ cau mày, “Họ nói đi đâu uống trà?”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Thái Bạch Cư ạ.”

Triệu Phổ suy nghĩ, nhíu mày, “Không biết tiểu tử kia đang có mưu đồ gì, có nên phái người theo xem thử...”

Triệu Phổ đang còn cân nhắc thì Triển Chiêu chạy về tới nơi, vừa nghe thấy đến Thái Bạch Cư thì lập tức xoay người chạy đi.

...

Triệu Phổ thấy Triển Chiêu đi tìm thì cảm thấy không cần thiết phải phái người theo nữa, đang còn định cứ để như vậy thì Tiểu Tứ Tử lại nói, Triển Chiêu sắp sửa trở nên “cực nổi bật”.

Con người của Triển Chiêu, từ khi Triệu Phổ quen biết với hắn, đã cảm thấy người này khác với lời đồn đãi khá xa. Triển Chiêu trong truyền thuyết là một người rất đáng tin cậy, quả thật, thực tế thì Triển Chiêu cũng rất đáng tin, nhưng trong một số trường hợp thì lại cực kỳ không đáng tin cậy!

Trong đó không đáng tin cậy nhất chính là cái tính “thích nổi bật”. Nam hiệp khách thông minh tuyệt đỉnh thân mang tuyệt kỹ quả thật không giả, nhưng thời điểm thật sự nổi bật một cách đàng hoàng nghiêm túc thì lại cực ít, cho dù có thì hơn phân nửa cũng sẽ bị chính hắn phá hỏng, điểm ấy đám người Triệu Phổ rõ hơn ai hết.

Hơn nữa tổng kết lại một chút thì hơn nửa vấn đề đều là tại cái “vận xui” đến mức xuất thần nhập hóa của Triển Chiêu.

“Vận xui” này của Triển Chiêu quả thật vô cùng kỳ diệu, so ra thì không kém hơn Hồng Tề Thiên chút nào, ngoại trừ ra cửa liên nhật được thi thể hay đi dạo cũng đụng trúng án mạng thì thời gian hắn tỏ ra thật soái chẳng bao giờ qua được nửa chung trà...

Không biết vị Ma Cung Tiểu cung chủ này giống ai ở điểm này, phải biết ngoại công Ân Hậu của hắn chính là được gói gọn trong hai từ khí phách, nương của hắn là Ân Lan Từ thì Triệu Phổ cũng đã gặp qua, là nữ nhân có khí phách nhất trong tất cả những nữ nhân biết võ công; mà ngay cả Bao Đại nhân mà Triển Chiêu luôn đi theo, tuy rằng không biết võ công nhưng khi ông nghiêm mặt liền không giận vẫn tự uy, ngay cả võ tướng cũng phải nhường ông ba phần.

Thế mà Triển Chiêu không biết như thế nào, luôn cảm thấy hẫng như là một điểm lệch nhỏ trong một bức tranh vậy.

Cho nên Tiểu Tứ Tử không nói còn đỡ, vừa nói Triển Chiêu sắp sửa nổi bật thì tất cả mọi người đều có dự cảm không tốt lắm, đây là muốn gây ra bao nhiêu đại họa nữa?

Triệu Phổ dứt khoát quyết định, mang theo Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đi hóng hớt.

...

Tạm thời không nói đến Triệu Phổ bọn họ “cả nhà hành động” nữa mà nói đến Triển Chiêu một đường đuổi đến Thái Bạch Cư.

Chạy vào Thái Bạch Cư, Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, trong đại đường đang có không ít thực khách nhưng lại không thấy bóng dáng của Bạch Ngọc Đường, theo thói quen của chuột nhà hẫng thì phỏng chừng đã lên lầu vào trong một gian nhà tọa ngồi rồi.

Triển Chiêu đang định chạy lên lầu thì đúng lúc đó Tiểu Lục Tử từ trên lầu đi xuống, vui tươi hơn hử chào hỏi, “U, Triển đại nhân, hôm nay đi một người sao?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, không hiểu, “Ngọc Đường không đến đây sao?”

Tiểu Lục Tử lắc đầu. “Đã lâu Ngũ gia không đến đây!”

“Hôm nay không đến cùng với ai à?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa chạy lên tầng hai.

Tiểu Lục Tử rất khó hiểu mà đi theo sau: “Không có đâu Triển đại nhân, bây giờ không phải là giờ cơm nên nhà gian tầng ba và tầng bốn đều

không có người, khách ở tầng hai cũng rất ít.”

Triển Chiêu nhú mào —— không phải nói là đến Thái Bạch Cư sao? Vì sao lại không có ai?

Chạy ra khỏi Thái Bạch Cư, Triển Chiêu liền có chút lo lắng, cái tên Cổ Ngôn Húc kia đã lừa gạt chuột nhà hắn đi đâu rồi?!

Triển Chiêu đang còn xoay vòng vòng thì chợt nghe thấy Tiểu Lục Tử hỏi, “Triển đại nhân, ngài tìm Bạch Ngũ gia à?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Vừa rồi ta có nhìn thấy Bạch Ngũ gia, ngài ấy cùng một người thanh niên đi ngang qua trước Thái Bạch Cư.”

Triển Chiêu vừa nghe liền vui mừng, “Đi đâu rồi?”

Tiểu Lục Tử vươn tay chỉ về hướng Bắc, “Đi về hướng bên kia!”

Triển Chiêu nói một tiếng cảm ơn với Tiểu Lục Tử rồi lập tức nhảy lên nóc nhà, hướng về phương Bắc mà đuổi theo.

Triển Chiêu nhảy lên một tòa nhà cao nhất nhưng nhìn một lúc lâu vẫn không tìm được bóng dáng màu trắng quen thuộc.

Bọn Triệu Phổ đi xem náo nhiệt cũng theo sát mà đến, liền nhìn thấy một màn Triển Chiêu nhảy lên nóc nhà thì có chút khó hiểu —— đang làm cái gì vậy?

Triển Chiêu tìm kiếm một lúc lâu mà vẫn không thấy Bạch Ngọc Đường, không còn kiên nhẫn nữa, đơn giản ngồi phịch xuống nóc nhà.

Sau khi ngồi xuống thì Triển Chiêu bắt đầu niệm liên tục trong lòng, “Giao Giao! Giao Giao! Giao ~~~~~ Giao!”

Đợi Triển Chiêu niệm xong ba tiếng lại mở mắt ra thì thấy Giao Giao đã đứng trước mặt hắn, nghiêng đầu mà nhìn Triển Chiêu, ánh mắt kia có chút giống Bạch Ngọc Đường lúc nửa đêm đang ngủ say thì bị đánh thức —— cực kỳ chán ghét.

Triển Chiêu nhảy bật dậy, “Ngọc Đường đâu?”

Giao Giao giơ một ngón tay ra.

Triển Chiêu hất cằm, “Dẫn đường!”

Giao Giao xoay người liền mang theo Triển Chiêu “bay” xuống nóc nhà, một đường chạy về phía trước.

Triệu Phổ thấy Triển Chiêu lại hành động, liền mang theo Công Tôn và Tiểu Tứ Tử còn có Tiểu Lương Tử bám sát theo sau.

...

Lại nói đến, Bạch Ngọc Đường và Cổ Ngôn Húc bảo đến Thái Bạch Cư uống trà, vì sao lại không đi?

Cổ Ngôn Húc đi cùng Bạch Ngọc Đường một đoạn đường này miễn bàn có bao nhiêu lúng túng, Ngũ gia một câu cũng không nói, trực tiếp đi thẳng tới Thái Bạch Cư.

Cổ Ngôn Húc vừa đi vừa định tán gẫu với hắn hai ba câu, bất đắc dĩ không cách nào bắt chuyện nổi, Ngũ gia không nói năng không biểu cảm, nhiều khi Cổ Ngôn Húc có cảm giác như bản thân mình đang đi cạnh một pho tượng người bằng băng.

Hai người sắp sửa đến Thái Bạch Cư thì đột nhiên Cổ Ngôn Húc nói, “Đúng rồi, Bạch huynh có muốn đến biệt viện trước một chuyến không?”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Biệt viện nào?”

“Biệt viện nhà ta, ở không xa thành Bắc, gia gia đang ở đó!” Cổ Ngôn Húc đáp.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, không phải hôm nay mời đến uống rượu mừng thọ sao? Vì sao còn cố ý đi một chuyến này?

Thấy Bạch Ngọc Đường tỏ ra khó hiểu, Cổ Ngôn Húc vội nói, “Là thế này, gia gia có chuẩn bị một số lễ vật mừng thọ nhưng không biết nên tặng cái gì thì tốt hơn, muốn mời Ngũ gia đến cho ý kiến một chút!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ bụng nói vậy không phải người cứ đưa hết đến chẳng phải là được rồi sao, còn bày đặt chọn này chọn kia làm gì...

Đồng thời, Bạch Ngọc Đường ần ần cảm thấy, Cổ Ngôn Húc bỗng dừng mời hân ra ngoài rồi lại đột nhiên thay đổi hành trình thế này, dường như đang có ý muốn dẫn hân đến nơi nào đó...

Với cá tính của Ngũ gia, đâm rỗng hang hồ gì cũng phải xông vào một lần, đi thì đi thôi.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, ý bảo Cổ Ngôn Húc dẫn đường.

Cổ Ngôn Húc liền mang theo Bạch Ngọc Đường đổi hướng.

Đi chưa được bao xa thì Bạch Ngọc Đường cảm nhận được Triển Chiêu đang gọi Giao Giao, hân biết con mèo kia phỏng chừng đang đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường rất hiểu Triển Chiêu, động tác của Triển Chiêu nhanh như vậy đột nhiên đã trở lại, chứng tỏ đã có phát hiện mới, đuổi theo thế này, chắc chắn lần này Cổ Ngôn Húc mời mình đi là có vấn đề.

Lại đi thêm một đoạn, con đường dần trở nên ít người, hai người quẹo vào một con hẻm tương đối rộng rãi.

Vừa đi, Cổ Ngôn Húc vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia, người có biết mấy truyền thuyết về huyết thống không?”

Bạch Ngọc Đường âm thầm nhíu mày, nói về huyết thống... quả nhiên người này cũng vì “Chân Huyết” mà đến?

Bạch Ngọc Đường không trả lời mà chỉ nhìn Cổ Ngôn Húc.

Cổ Ngôn Húc nhin không được hỏi, “Có phải ta có chỗ nào mạo phạm người không? Ngũ gia có thành kiến với ta?”

Bạch Ngọc Đường vẫn không đáp, bụng nói —— nói như con mèo kia, người tám phần mười chính là kẻ gian, hơn nữa các người còn tính kế ngoại công của ta thì có thể nào không có thành kiến với các người được?

Bất quá vẫn là câu nói kia, Ngũ gia biết vẫn chưa đến lúc vạch trần, nhưng bảo hẩn giả vờ nhiệt tình để gạt người là chuyện không thể nào. Đừng nói chỉ là một Cổ Ngôn Húc nho nhỏ, ngay cả Triệu Trinh lớn như vậy mà Bạch Ngũ gia bình thường cũng chỉ cho hẩn một sắc mặt không cảm xúc.

Cổ Ngôn Húc lắc đầu cười, “Ta có quan sát một chút, tính cách của Lục lão gia tử và người rất giống nhau, gia gia của ta lại là người hoạt bát, khi còn bé hai người bọn họ thật sự có thể chơi chung được sao?”

Bạch Ngọc Đường thờ ơ mà đáp trả một câu, “Triển Chiêu cũng là một người hoạt bát, có thể nói chuyện được hay không còn phải xem đối tượng!”

Cổ Ngôn Húc bị một câu của Bạch Ngọc Đường làm ghen họng không cách nào đáp lại, bất đắc dĩ lắc đầu, Ngũ gia chỉ thiếu điều không nói

thằng “Không hài lòng với người mà thôi, người thật phiền...”

“Người mới vừa nói huyết thống gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ngũ gia chắc cũng biết Ứng Vương triều?” Cổ Ngôn Húc hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường vẫn là không đáp, chờ đợi hắn ta nói tiếp.

“Ứng Vương triều đã từng cực kỳ phồn vinh, cơ hồ muốn nhất thống thiên hạ, vậy mà lại bị hủy diệt chỉ trong một ngày, là bí ẩn thiên cổ.” Cổ Ngôn Húc nói tiếp, “Tương truyền Ứng Vương triều có mấy cổ tộc cực mạnh, huyết thống của những cổ tộc này vẫn còn được truyền lưu đến nay.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có bao nhiêu đại cổ tộc? Mạnh đến thế nào?”

Cổ Ngôn Húc cảm thấy bất lực, cười cười, “Ngũ gia vậy mà lại hoàn toàn không biết gì về những thứ này sao?”

Bạch Ngọc Đường vẫn là không đáp lời hắn, chỉ nói. “Nếu người không muốn nói thì có thể đổi đề tài!”

Cổ Ngôn Húc há miệng thở dốc, trong lòng lại muốn cười —— Bạch Ngọc Đường đúng là khó đối phó ngoài dự đoán!

“Theo ta được biết, Ngũ gia chính là hậu duệ của tứ đại cổ tộc.” Cổ Ngôn Húc mỉm cười, “Hậu duệ của Băng Ngư tộc được xưng tụng là Đấu Thần của Ứng Vương triều, Hải Long Tích vẫn luôn đi theo bên cạnh Ngũ gia chính là Hải Long tộc trong truyền thuyết, là vật cưỡi của Băng Ngư tộc trong truyền thuyết.”

Bạch Ngọc Đường quay sang, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Cổ Ngôn Húc, hỏi. “Làm sao người lại biết được điều này? Gia gia của người nói cho người biết sao?”

“Gia gia của ta biết rất ít về những thứ này.” Cổ Ngôn Húc lắc đầu, “Là nghe từ một vị bằng hữu...”

Cổ Ngôn Húc còn chưa dứt lời thì Bạch Ngọc Đường liền hỏi tiếp một câu, “Bằng hữu từ Ác Đế thành?”

Một câu hỏi này của Bạch Ngọc Đường đến rất đột ngột khiến cho Cổ Ngôn Húc không kịp phản ứng ngay, nghe thấy ba chữ “Ác Đế thành” thì biểu cảm trên mặt hắn hơi thay đổi một chút.

Chiêu này của Bạch Ngọc Đường là chiêu “nhìn người” chân truyền từ Thiên Tôn.

Bạch Ngọc Đường đi theo Thiên Tôn lánh mình trên Thiên Sơn rất ít tiếp xúc với người ngoài. Hải tử học thành tài muốn ra ngoài, làm sư phụ đương nhiên là sợ hãi bị người khác gạt mà, bởi vậy Thiên Tôn đặc biệt mà dạy hắn một bộ công phu chất chứa cả trăm năm kinh nghiệm của mình, đồng thời lại thích hợp với người làm biếng như Bạch Ngọc Đường sử dụng, chiêu “nhìn người”. Đây là một chiêu trong số đó, đột nhiên hỏi đối phương một vấn đề tuyệt đối không thể tưởng được, sau đó quan sát vẻ mặt của kẻ đó, xem phản ứng đầu tiên của kẻ đó là gì, người trong lúc này là dễ dàng để lộ ra bộ mặt thật nhất.

Chiêu này của Bạch Ngọc Đường lần nào cũng đúng, với ai cũng dùng được.

“Hả?” Sau khi Cổ Ngôn Húc điều chỉnh cảm xúc, hỏi lại, “Ác Đế thành?”

Đương nhiên Bạch Ngọc Đường từ biểu cảm thoáng qua của Cổ Ngôn Húc đã nhìn thấu được hắn đích thật là biết Ác Đế thành, thậm chí còn có liên quan, muốn che giấu chỉ tiếc là đã muộn!

“Vị bằng hữu kia của người lẽ nào chưa từng nói với người máu của Bằng Ngư tộc rất đặc biệt sao?” Bạch Ngọc Đường nói thẳng, Cổ Ngôn Húc muốn nghe được cái gì, không cần đi vòng vèo nữa, chúng ta sẽ tâm sự luôn về “Chân Huyết Giả Huyết” đi!

“A?” Cổ Ngôn Húc cảm thấy Bạch Ngọc Đường có chút không thể nắm bắt, nhưng vì hắn còn đang bối rối bởi sập phải cái bẫy “Ác Đế thành”, vội vàng hỏi, “Đặc biệt như thế nào?”

“Như thế nào mà vị bằng hữu kia không nhắc đến với người?” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, tỏ ra tiếc nuối, “Máu của Bằng Ngư tộc là độc nhất vô nhị trên thế gian này...”

Cổ Ngôn Húc gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ngay sau đó tiếp một câu, “Là Giả Huyết.”

Cổ Ngôn Húc sửng sốt, “Giả Huyết?”

Ngũ gia gật đầu, hỏi tiếp, “Người có biết Ác Chu không?”

Cổ Ngôn Húc tựa như rất mờ mịt, “Ác Chu...”

“Ừ, máu của bọn chúng tương phản với máu của Bằng Ngư tộc, là Chân Huyết!” Bạch Ngọc Đường bình thường ở chung với Triển Chiêu lâu quá, học theo phong cách của con mèo kia mà pha trò, không nhanh không chậm mà nói, “Còn có Sửu tộc, Xuân tộc, Sỏ tộc, Bệnh tộc... các loại. Ngoài tứ đại cổ tộc ra còn có không ít bộ tộc bị khiếm khuyết, cả đời chúng đều đi tìm Chân Huyết để đắp vào chỗ thiếu hụt trong huyết thống của mình mà không biết rằng chính mình mới là Chân Huyết, cái gọi là tứ đại bộ tộc chỉ là Giả Huyết mà thôi.”

Cổ Ngôn Húc một phần bị Bạch Ngọc Đường nói đến hoang mang, mặt khác lại cảm thấy trong ngữ điệu của Ngũ gia tràn đầy châm biếm.

“Biết vì cái gì không?” Đột nhiên sắc mặt của Bạch Ngọc Đường có chút cảm xúc, trên mặt đích thực mang theo nụ cười trào phúng, liếc mắt nhìn Cổ Ngôn Húc.

“Vì cái gì?” Cổ Ngôn Húc hỏi.

Ngũ gia đứng lại, vươn tay chỉ bầu trời xanh trong trên đỉnh đầu. “Thần linh thật sự đều ở trên trời, còn cái gọi là Thần tộc trên mặt đất cũng chỉ là những vị thần mang vẻ ngoài tráng lệ, trong truyền thuyết có tốt đẹp đến đâu thì cũng đã bị tuyệt diệt. Còn con người bình thường đều có chỗ thiếu hụt, không hề hoàn mỹ nhưng lại sinh sôi không ngừng. Từ xưa đến nay những kẻ muốn trở thành thần, không một kẻ nào có kết cục tốt.”

Dứt lời, Ngũ gia chỉ vào một tòa biệt viện phía trước mà hỏi. “Là nơi này sao?”

Cổ Ngôn Húc vẫn còn đang trong trạng thái ngây ngốc, được Bạch Ngọc Đường nhắc tỉnh mới lấy lại tinh thần, gật đầu, “Ừ... đúng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo hãy dẫn đường.

Cổ Ngôn Húc tiến lên gõ cửa, người mở cửa là lão quản gia Cổ trạch, nhiệt tình mà dẫn hai người vào trong.

Đợi đại môn đóng lại, Triển Chiêu đã sớm đến trên một nóc nhà gần đây sai Giao Giao vào cùng Bạch Ngọc Đường.

Đứng ở trên nóc nhà, Triển Chiêu híp mắt —— Ngọc Đường nhà hắn đến lúc này, kỳ thật vẫn đang cố gắng khuyên nhủ Cổ Ngôn Húc, để hắn biết quay đầu là bờ không nên đi theo Ác Đế thành làm những chuyện vô nghĩa, chuột đúng là thiện tâm mà!

Mà Triệu Phổ và Công Tôn theo tới đầu ngõ, đang dán vách tường nghe lén cũng nghe thấy được những lời Bạch Ngọc Đường nói trước khi đi

vào trong.

Cửu Vương gia gật đầu, “Ừm, Bạch lão Ngũ đúng là có ý tứ.”

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy, hẳn đang khuyên nhủ Cổ Ngôn Húc...”

Triệu Phổ lập tức bĩu môi, “Hừ, Cổ Ngôn Húc sống chết thì liên quan cái rắm gì đến lão tử? Ta là nói Bạch Ngọc Đường đủ nghĩa khí, tổ tiên nhà ngươi hại tổ tông nhà hẳn thành như vậy nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa từng tính toán với ngươi và thái thái gia của nhà ngươi, Bằng Ngự vẫn đang giúp nhà các ngươi gánh hết trách nhiệm Chân Huyết trên lưng.

Công Tôn gãi đầu, cũng cảm thấy rất có lỗi với hai gia tôn Bạch Ngọc Đường, “Vậy một mình hẳn đi vào liệu có gặp nguy hiểm không?”

Cửu Vương gia bĩu môi với Triển Chiêu vừa mới “thoắt” một cái từ trên nóc nhà nhảy lên tường biệt viện, “Cần gì phải theo?”

“Một mình Triển Chiêu có đủ không?” Công Tôn lo lắng, “Đối phương ắt đã biết Bạch Ngọc Đường rất lợi hại, chắc hẳn đã sắp sẵn mai phục để đối phó với hẳn, bên đó không biết có bao nhiêu người với bao nhiêu cơ quan nữa?”

Triệu Phổ cười, vươn tay chỉ về một nóc nhà phía xa xa, “Sợ cái gì, bên kia còn có người đi theo mà!”

Công Tôn ngẩng đầu lên nhìn theo hướng ngón tay của Triệu Phổ, chỉ thấy trên một mái nhà ở xa xa, có một thân ảnh màu trắng cùng với mái tóc dài màu xám nhẹ bay trong gió... chỉ là chợt thoáng qua, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 121: Khốn Long Trận

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường đi theo Cổ Ngôn Húc vào trong tòa “biệt viện” kia, trong viện ngược lại rất bình thường, đầu tiên là đi qua một cái sân, cây cối trong viện khá rậm rạp khiến cho cả viện mang một vẻ cổ kính...

Bạch Ngọc Đường vừa mới bước một bước vào trong viện thì chân mày nhẹ nhàng nhướng lên, người bình thường khó có thể phát hiện, chỉ trong một thoáng vừa rồi... có sát khí!

Ngũ gia không phải là cao thủ cấp bậc thông thường, với công phu của hãn, cho dù có người ở vị trí rất xa nhìn hãn với ý không tốt thì hãn đều sẽ phát hiện ra.

Bạch Ngọc Đường giương mắt đảo qua bốn phía, đột nhiên đứng lại.

Quản gia đi trước dẫn đường cùng với Cổ Ngôn Húc gần như đi song song với hãn đều quay đầu lại nhìn.

Cổ Ngôn Húc mỉm cười, “Bạch huynh?”

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn con đường lát đá xanh cùng với cửa viện hình vòm cung, mở miệng, “Khốn Long trận!”

Cổ Ngôn Húc sững sờ.

Đồng thời, sắc mặt của tay quản gia kia hơi thay đổi một chút.

Triển Chiêu vừa mới nhảy lên trên tường viện một bên cửa hiên, bí mật núp sau mái ngói, thành tình nghe thấy ba chữ “Khốn Long trận” lọt vào trong tai thì nháy mắt liền xù lông.

Lửa giận trong lòng Triển Chiêu giờ phút này bốc lên ngùn ngụt. “Khốn Long trận” là trận pháp cực mạnh trong truyền thuyết, chuyên môn dùng để bao vây cao thủ, hơn nữa áp dụng chiến thuật ám sát chỉ cần chết không cần sống. Cơ quan của Khốn Long trận tầng tầng lớp lớp, và lại phối hợp với chiến thuật “Ngọc đá cùng tan”, liên lụy đến mấy trăm thậm chí hơn cả nghìn tử sĩ chết cùng chỉ vì để tiêu diệt một cao thủ không cách nào thắng được.

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu.

Sau nóc nhà, Triển Chiêu chợt cảm thấy trên vai có hai bàn tay đè lại, giữ lấy chính mình đang còn định nhảy xuống.

Triển Chiêu quay đầu lại, Giao Giao ở phía sau bị sát khí khiếp người của Triển Chiêu làm cho sợ tới mức co người lại.

Trong nháy mắt Triển Chiêu bớt giận, thiếu chút nữa đầu nóng lên để bị lộ, quả nhiên vẫn là chuột rất hiểu mình.

Vì sao trong nháy mắt khi Triển Chiêu nghe thấy ba chữ “Khốn Long trận” thì cơ hồ mất sạch lý trí? Rất đơn giản, năm đó khiến cho Ân Hậu vị vạn mũi tên xuyên thân thiếu chút nữa mất đi tính mạng chính là vì Khốn Long trận này cùng với ba nghìn tử sĩ vây công.

Nhưng kết quả một cái Khốn Long trận cấp bậc siêu cường được xưng là “Tử ngục” vẫn bị Ân Hậu mở đường máu giết ra.

Mỗi khi nghe chúng lão đầu Ma Cung kể lại trận tử đấu năm đó của ngoại công, Triển Chiêu đều sẽ nhớ đến toàn thân đầy sẹo của Ân Hậu, nháy mắt máu trong người đều sôi sục, bọn trời đánh đó dám dùng trận này

để đối phó với Bạch Ngọc Đường?! Mặc kệ người là Cổ Ngôn Húc hay Kim Ngôn Húc, hôm nay Miêu gia đều băm vằm xương cốt người ra!

Đồng thời, Triển Chiêu cũng có chút nghi hoặc —— Khốn Long trận đã thất truyền từ rất nhiều năm, ai có bản lĩnh lớn như vậy mà tái hiện lại? Năm đó Ân Hậu trúng phải Khốn Long trận, một mặt là vì bị hảo hữu bán đứng, mặt khác là vì giang hồ quần hùng cố tình muốn giết ông. Nhưng Triển Chiêu luôn cảm thấy từ xưa đến nay giang hồ quần hùng hẳn là không thay đổi mấy, chủ yếu đều là một lũ thùng cơm vô dụng thích lập bang kết phái, nhất định là còn có cao nhân chỉ điểm giúp họ bày ra trận này.

Hơn nữa Khốn Long trận không thể bị phá từ bên trong, chỉ có trong ngoài cùng công. Nghe nói năm đó khi mà “vạn trận tề hàng”, ngoại công của hắn bị bảy bảy bốn mươi chín trận đồng thời vây khốn, mỗi một trận đều có một bức tường huyền thiết chặn lại, mấy trăm cao thủ đóng bên trong.

Năm đó Thiên Tôn vì ở bên ngoài giúp Ân Hậu phá vỡ trận pháp mà dùng nội lực đem thung lũng nơi bày trận đập thành vô số khe nứt ngang dọc, những cái khe đó đến bây giờ vẫn còn, Hắc Thủy Bà Bà từng mang Triển Chiêu đi xem thử.

Lúc ấy Triển Chiêu nhìn thấy trong cái thung lũng rất lớn trước mắt giăng đầy các khe rãnh chằng chịt, đủ để tưởng tượng được cảnh tượng thảm thiết năm đó.

Triển Chiêu nhớ rất rõ, khi đó Hắc Thủy Bà Bà có nói với hắn, “Một khi gặp phải Khốn Long trận, nhớ kỹ, chỉ có một biện pháp có thể phá tan —— bạo lực!

Dùng nội kình cực mạnh hủy diệt những bức tường huyền thiết bên ngoài các cơ quan trận, loại tường này, dùng vũ khí thông thường không

cách nào đối phó được mà chỉ có thể dùng nội lực cực mạnh phá hủy hoàn toàn.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhớ rõ, Thiên Tôn từng nói cho hắn biết, “Ngọc Đường à, nếu có một ngày kia, người đi vào một trận pháp hình vòng tròn tứ hợp tứ khai, chính giữa có một con đường, ngẩng đầu thấy lân cúi đầu thấy giáp, mười bước một cửa, viện viện trùng nhau, vậy hãy cảm thụ sát khí từ bốn phía. Sát khí của một người hữu hạn nhưng sát khí từ một nghìn người lại khác hẳn. Nếu phát hiện thấy đầy sát khí, như vậy nhớ kỹ, người đã tiến vào Khốn Long trận, đã là sinh tử trước mắt!”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên đã từng nghe qua năm đó Ân Hạo bị vây trong Khốn Long trận cửu tử nhất sinh, cũng hỏi qua Thiên Tôn, “Nếu rơi vào trong trận này thì làm sao thoát ra?”

Thiên Tôn vươn ra hai ngón tay, “Cần hai điều kiện.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc lắng nghe.

“Thứ nhất, võ công trong thiên hạ chỉ có tốc độ là không thể phá được!” Thiên Tôn đáp, “Người phải nhanh!”

“Nhanh ở mặt nào?” Bạch Ngọc Đường chưa hiểu, “Đao kiếm nhanh hay là phản kích nhanh? Trốn người hay trốn ám khí?”

“Không quan trọng!” Thiên Tôn cho Bạch Ngọc Đường một đáp án không rõ ràng, “Chỉ cần nhớ kỹ, nhanh! Là được!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đang cân nhắc, chợt nghe Thiên Tôn lại bồi thêm một câu, “Còn một điều nữa, nếu có một ngày có ai dùng Khốn Long trận với người...”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn.

Trong nháy mắt ánh mắt của Thiên Tôn trở nên lạnh như băng, “Trận kia, chỉ có một mục đích —— muốn mạng của người!”

...

Cổ Ngôn Húc cùng với vị quản gia dẫn đường kia hiển nhiên là sống người, nhưng rất nhanh liền tan đi.

Vị quản gia kia cười cười nhìn Bạch Ngọc Đường, tựa như rất khó hiểu, “Khốn Long trận gì?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, chấp tay sau lưng giẫm lên bậc thềm đi vào trong, “Ta thật ra lại muốn kiến thức một chút xem có phải là thật sự có bảy bảy bốn mươi chín bức tường huyền thiết không?!”

Nói xong, Ngũ gia ngay cả do dự cũng không có, cất bước tiến về phía trước.

Trên nóc nhà, Triển Chiêu đỡ trán —— quả nhiên là tính cách của Ngọc Đường nhà hắn.

Mà Cổ Ngôn Húc cùng với quản gia kia thì lại ngờ ngàng —— Bạch Ngọc Đường làm thế này là có ý gì? Chẳng lẽ hắn biết rõ là bảy rập còn muốn đi vào trong? Hắn thật sự to gan lớn mật hay là đã có chuẩn bị trước?

Cổ Ngôn Húc cùng quản gia kia trao đổi ánh mắt cho nhau.

Quản gia kia vẫn đi trước dẫn đường, ba người rất nhanh đi qua hành lang gấp khúc tiến vào bên trong.

Bạch Ngọc Đường vừa đi, vừa cúi đầu quan sát mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ lát đá xuyên qua cổng tò vò.

“Thường nói Khốn Long trận dùng lân giáp làm ranh giới, một tầng lân giáp chính là một tường huyền thiết, có thể dâng lên khép lại.” Ngũ gia

đếm lại con đường đã đi. “Bây giờ là cửa thứ hai mươi tư, so với trong truyền thuyết ít hơn không ít.”

Lời này của Bạch Ngọc Đường nói ra rất thản nhiên, chẳng khác nào nói trong viện có mấy cái cây vậy.

Mà lúc này quản gia và Cổ Ngôn Húc đều cẩn thận quan sát Bạch Ngọc Đường, bọn họ có chút không phân biệt rõ lắm tình thế lúc này —— Bạch Ngọc Đường như thế này xem như là vạch mặt bọn họ? Cũng đã nhìn ra là Khốn Long trận vậy mà còn tiến vào... muốn chết?

Đã đi vào tòa viện ở trung tâm, trong viện này trống rỗng, xung quanh có một vài ngọn núi giả và bồn hoa, chính giữa là một bàn đá, quanh bàn là bốn chiếc ghế đá, không có người nào ở đây.

Ở trên bàn có đặt một chiếc rương gỗ rất lớn, rương gỗ ánh lên sắc đen, xung quanh phủ kín hoa văn màu trắng, cách vẽ rất tinh xảo mỹ lệ, nhìn có chút giống đồ cổ.

Ngũ gia rất hiểu biết về đồ cổ, vừa nhìn thoáng qua liền có chút giật mình, “Chuẩn Quan?”

(*) Chuẩn là chim cắt, quan là quan tài.

“Ha ha ha...”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời thì từ phía sau cái cổng vòm đối diện với bàn đá, Cổ Kính Chi vừa cười vừa đi ra.

Cổ Kính Chi gật đầu, mở miệng, “Ánh mắt của Ngọc Đường rất tốt! Đây là thọ lễ mà ta tặng cho ngoại công của ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Ngũ gia đứng yên tại chỗ, bất động, nhìn Cổ Kính Chi, thật lâu sau... Gương mặt nguyên bản không một chút cảm xúc của Bạch Ngọc Đường bỗng nở nụ cười...

Chuẩn Quan, là một kiểu quan tài hơi nhỏ, hình tứ phương, dài bằng nửa người, rộng cỡ một người, xung quanh thân quan khắc hoa văn, trên nắp quan là đồ án một con chuẩn nằm ngửa, mặt to, mắt to, mỏ nhọn, lông vũ như vảy cá.

Chuẩn Quan nguyên bản là một loại hình phạt riêng thời cổ đại, sau khi đem kẻ thù băm thành trăm mảnh, đặt vào trong Chuẩn Quan, đóng đinh, gửi cho người nhà của kẻ thù.

Đưa quan tài đến chúc thọ ngoại công của hãn... Ngũ gia có thể không cười sao?

Nếu lúc này Triển Chiêu có mặt ở đây, nhìn thấy nụ cười này của Bạch Ngọc Đường, hãn là sẽ lập tức đem những người vô can đều kéo ra ngoài tị nạn, chuột muốn chém người rồi!

“Ngoại công của người nhận được phần lễ vật này, nhất định sẽ thích!” Cổ Kính Chi ngẩng đầu, mỉm cười với Bạch Ngọc Đường. “Bất quá trước tiên phải bỏ người vào đã!”

Khi nói chuyện, chỉ thấy quán gia đứng một bên đột nhiên vươn tay, vỗ xuống một khối đá nhô ra từ một bên tường...

Nhưng mà... ngay khi tay hãn sắp chạm vào khối đá kia thì đột nhiên nghe thấy một tiếng vang chói tai...

Sau đó là “phịch” một tiếng.

Mọi người ngây người ra một lúc, mới phát hiện, tay của quán gia kia... rơi dưới mặt đất.

Tên quân gia nguyên bản nên đau đến kêu thảm thiết cũng không lên tiếng, “huych” một tiếng ngã vật xuống đất không còn động tĩnh, chỉ có trên mặt đất, chậm rãi chảy ra một vũng máu.

Cổ Ngôn Húc và Cổ Kính Chi hoàn hồn, cùng nhau nhìn về Bạch Ngọc Đường đang đứng giữa viện, chỉ là lúc này hắn vẫn duy trì tư thế thông dong cầm đao trong tay, căn bản không hề động qua.

Hơn nữa quân gia kia rõ ràng là trong nháy mắt trúng hai đao mà Bạch Ngọc Đường căn bản không rút đao ra! Đã vậy, đao có nhanh đến đâu cũng không đến mức chém ra hai đao mà cả hai người họ đều không nhận ra chút gì chứ?

Bạch Ngọc Đường không có biểu cảm gì, nói với Cổ Kính Chi đang đứng bên cạnh Chuẩn Quan. “Trước khoan hãy khai trận, ta không có chạy, có một số việc muốn hỏi người!”

Cổ Kính Chi nhìn Cổ Ngôn Húc.

Lúc này, Cổ Ngôn Húc vẫn còn nhìn chăm chăm thi thể dưới đất...

Hai người bọn họ không thể nhìn thấy, quả thật vừa rồi rút đao không phải là Bạch Ngọc Đường mà là Giao Giao, chém xuống cũng không phải là lưỡi đao sắc bén mà là nội lực.

Đầu óc của Bạch Ngọc Đường cực nhanh, vừa rồi khi tiến vào Khố Long trận đã tự hỏi về cái câu “chỉ có tốc độ là không thể phá” của Thiên Tôn.

Cái gì “nhanh” nhất?

Trong nháy mắt Ngũ gia đã nghĩ ra đáp án, thứ nhìn không thấy nhanh nhất! Bởi vì không biết nó bắt đầu từ khi nào, đương nhiên là so với thứ thấy được phải nhanh hơn!

Cổ Kính Chi đi đến bên cạnh bàn, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve Chuẩn Quan kia... dần dần, chỉ thấy nếp nhăn trên mặt hắn ta bắt đầu tan đi.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

Nếu nói đến nghìn vạn loại võ công trong thiên hạ, thứ mà Bạch Ngọc Đường ghét nhất, kỳ thật chính là Súc Cốt công.

Súc cốt thì dễ dàng nhưng khi triển cốt ra lại cực kỳ ghê tởm, có thể nghe thấy tiếng các đốt xương vận vẹo “crắc rắc” như lệ thú nghiền răng khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

Mà lúc này Bạch Ngũ gia lần đầu tiên thấy gương mặt giãn ra nhờ Thiện Nhan công cảm thấy mình cần phải tìm chỗ ói một lúc... Làn da đầy nếp nhăn bỗng dừng phẳng lại, toàn bộ khuôn mặt vận vẹo một cách quỷ dị giống như đang phình ra, còn có hai mắt trợn lồi do gương mặt giãn ra, Bạch Ngọc Đường cảm thấy may mắn vì Triển Chiêu còn chưa kịp học thứ công phu này thì đã tóm trọn ổ Thúy Ngọc Ban; đồng thời Ngũ gia cũng hiểu được nhất định phải tuyệt diệt môn công phu này khỏi giang hồ, quá ghê tởm!

Chẳng bao lâu sau, rốt cục Bạch Ngọc Đường đã hiểu được ý nghĩa của cái câu “hai người bọn họ tuổi tương tự như nhau” mà Tiểu Tứ Tử nói, không phải Cổ Ngôn Húc có nội lực thâm hậu, dung nhan không già, mà là Cổ Kính Chi lợi dụng Thiện Nhan công giả làm người già, lúc này đứng bên cạnh Chuẩn Quan là một người trẻ tuổi không khác Cổ Ngôn Húc là bao, ngũ quan mơ hồ có một chút giống với Cổ Kính Chi già nua lúc này.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, cảm giác ghê tởm vừa rồi xem như đã giảm bớt, tuy rằng bộ dạng này không phải là dễ coi nhưng ít nhất cũng là hình người.

Ngũ gia đánh giá người trước mặt một chút, âm thầm gật đầu, tốt lắm, vị này không phải là Cổ Kính Chi, nói cách khác không phải là bạn cũ của

ngoại công hăn, có thể chém thoải mái rồi!

Nhẹ nhàng xoa hàm dưới của mình, người nọ chậm rãi ngẩng đầu, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta mới là Cổ Ngôn Húc.”

Người này vừa mở miệng, Bạch Ngọc Đường ngược lại giật mình —— trùng hợp như thế cũng họ Cổ?

Ngũ gia thuận thế nhìn Cổ Ngôn Húc bên cạnh thì thấy hăn khom người với hai người, xoay người bước nhanh xuống, xem ra chỉ là tùy tùng.

Bạch Ngọc Đường cũng không truy cứu nhiều, quay đầu lại hỏi Cổ Ngôn Húc, “Người cũng là hậu duệ của Nguyệt Cơ?”

“Ha ha.” Cổ Ngôn Húc bật cười, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái Chuẩn Quan kia, hạ giọng nói, “Gia gia của ta thật sự chính là Cổ Kính Chi!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu —— Không phải Cổ Kính Chi đã chết từ khi rất nhỏ sao? Vì sao còn để lại một tôn nhi? Là Cổ Kính Chi chưa chết hay tất cả cũng chỉ là một âm mưu?

“Bạch Ngọc Đường, người nên biết ta hận nhất cuộc đời này chính là ngoại công Lục Thiên Hàn của người!”

Ngũ gia cười lạnh, đương nhiên là có thể nhìn ra, tặng quan tài làm thọ lễ có thể không hận sao...

“Nguyệt Cơ chỉ là quân cờ dùng được mà thôi, còn bọn chúng có diệt tộc hay không diệt tộc chẳng quan hệ gì với ta! Ta chỉ cần tìm được phương pháp có thể giết người là được.” Ánh mắt của Cổ Ngôn Húc trở nên lạnh lẽo, “Ta muốn xem thử khi ngoại công người nhìn thấy người bị băm thành trăm mảnh, sẽ có biểu cảm như thế nào!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 122: Một Con Đường Sống

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường một mình đi vào Khốn Long Trận, nếu nói về bốn người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa thì tính cách quả thật là cách nhau một trời một vực, mỗi người có một đặc điểm riêng, nhưng nếu như phải tìm ra một điểm chung giữa họ, đó chính là to gan lớn mật.

Đứng giữa Khốn Long trận, Bạch Ngọc Đường đối mặt với Cổ Ngôn Húc thật, hiển nhiên đối phương có thâm cừu đại hận gì đó với ngoại công của hắn, nhưng mà nếu chỉ nhìn trên góc độ tuổi tác thì hai người này không có khả năng đụng độ nhau.

Ngũ gia suy nghĩ, đi đến chiếc ghế đá bên cạnh bàn, tiêu sái vén vạt áo, thản nhiên ngồi xuống.

Cổ Ngôn Húc cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia bảo, “Người giang hồ không có bao nhiêu cơ hội đi vào Khốn Long trận một chuyến, người tốn nhiều công phu như vậy, ít nhất cũng phải cho ta biết nguyên nhân chứ?!”

Cổ Ngôn Húc nhìn Bạch Ngọc Đường một lát, cũng đi đến ngồi xuống đối diện với hắn, “Không sao, cho người trước khi chết hiểu được một chút.”

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, chờ Cổ Ngôn Húc nói.

“Cổ Kính Chi, đích thực là gia gia của ta.” Một câu Cổ Ngôn Húc mở miệng nói ra khiến Bạch Ngọc Đường khá là giật mình, nhưng mặt khác lại là như trong dự kiến. Quả nhiên thù hận của Cổ Ngôn Húc dành cho ngoại công hẳn là đến từ đời trước.

“Nói như vậy năm đó quả thật Cổ Kính Chi chưa chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Cổ Ngôn Húc cười lạnh một tiếng, “Không chết thì thế nào? Không phải ai cũng có thể giống như ngoại công của người sống yên vui mỹ mãn một đời!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, ánh mắt nhìn Cổ Ngôn Húc lộ ra vài phần bội phục, “Người nói ngoại công của ta yên vui mỹ mãn một đời?”

“Ít nhất ông ta không gây họa đến đời tử tôn!” Cổ Ngôn Húc lạnh lùng nói. “Nữ nhi của ông ta vẫn sống thuận lợi không phải sao? Bản thân của ông ta cũng chưa chết, còn không phải từ niên thiếu đã thành danh?”

Bạch Ngọc Đường không nói tiếp nữa, ai sống như thế nào, có mỹ mãn hay không thì chỉ có tự bản thân mình mới biết được, người ngoài không thể hiểu được, cũng không cần người khác phải hiểu.

“Vậy năm đó sau khi gia gia người rơi xuống nước vẫn chưa chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Nếu có thể kéo dài đến đời này của người chứng tỏ ông ta đã bình an trưởng thành còn thú thê sinh tử, vì sao lâu như vậy vẫn không liên lạc với ngoại công của ta?”

“Người không dám!” Cổ Ngôn Húc thản nhiên nói, “Có một việc chỉ có người và ngoại công của người biết, xem ra... ngoại công của người không nói cho bất kỳ ai!”

Bạch Ngọc Đường càng thêm nghi hoặc.

“Gia gia của ta là hậu duệ của Nguyệt Cơ tộc, bởi vì người là hỗn huyết nên không có nhiều khiếm khuyết như Nguyệt Cơ tộc, nhưng mệnh cũng chẳng dài. Hơn nữa Nguyệt Cơ tộc rất bài xích ngoại tộc, đời sau mà là hỗn huyết ở trong tộc lại càng không có địa vị, bọn họ từ nhỏ đã không được tự do, muốn tự do thì cần phải có cơ hội.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây thì nghĩ đến một khả năng, bèn hỏi, “Cổ Kính Chi bọn họ đến cực Bắc trở thành bằng hữu của ngoại công ta không phải là ngẫu nhiên?”

“Ba người kia thì phải, nhưng gia gia của ta thì không.” Cổ Ngôn Húc đáp. “Người chơi với ba tiểu hài nhi cùng tuổi kia rất lâu, nhưng mục đích thật sự chỉ có một... trà trộn đến cực Bắc, tiếp cận với hậu duệ của Băng Ngư tộc!”

Bạch Ngọc Đường âm thầm nhíu mày —— ngoại công của hắn biết chuyện này? Nhưng vì sao cho tới bây giờ chưa từng nghe người nói? Ngay cả Công Tôn Mỗ và sư phụ của hắn hay Ân Hậu... tất cả mọi người đều không biết?

Ngũ gia vốn rất thông minh, căn cứ vào những việc đã biết, đại khái hắn đã đoán ra một chút, bèn hỏi, “Gia gia của người lâm trận phản chiến, không hoàn thành nhiệm vụ mà Nguyệt Cơ tộc giao cho? Còn cứu ngoại công của ta?”

“Phải!” Cổ Ngôn Húc nhẹ nhàng gật đầu, “Gia gia Cổ Kính Chi của ta tuy không có danh hào trên giang hồ, nhưng lúc niên thiếu không kém hơn ngoại công của người bao nhiêu, người cũng có thể trở thành anh hùng, chỉ là sinh nhầm nơi không tốt, mệnh không tốt mà thôi!”

“Những hắc y nhân kia chính là người của Nguyệt Cơ tộc, năm đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Gia gia của ta cứu mạng ngoại công người, ngoại công người cũng biết thân phận của gia gia!” Cổ Ngôn Húc đáp, “Kết quả ngoại công của người đuổi gia gia ta đi!”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây thì hơi nhú mào, lắc đầu, “Không hợp lý.”

Cổ Ngôn Húc tỏ ra hứng thú mà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chỗ nào không hợp lý?”

“Năm đó gia gia người tuổi còn nhỏ, nếu để ông ấy đi như vậy, phải đối mặt với tội danh phản bội Nguyệt Cơ tộc, chắc chắn phải chết, ngoại công của ta không thể để ông ấy đi!” Bạch Ngọc Đường thẳng thắn nói. “Đây không phải là việc mà ngoại công của ta sẽ làm!”

“Ha ha.” Cổ Ngôn Húc nở nụ cười, hỏi lại Bạch Ngọc Đường, “Người cảm thấy sao? Năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Ngũ gia ngẫm nghĩ, “Hắc y nhân kia không giết được ngoại công của ta nhưng lại hại chết hai tiểu bằng hữu... Nếu gia gia người phải đi cũng là tự mình đi, ông ấy không còn mặt mũi nào ở lại, bởi vì đã hại chết huynh đệ của mình chứ không phải vì ngoại công của ta!”

“Vì sao người lại nghĩ như vậy?” Cổ Ngôn Húc hỏi.

“Đây là lý do duy nhất có thể giải thích một cách hợp lý cho tất cả mọi việc.” Bạch Ngọc Đường đáp, “Ngoại công của ta chưa bao giờ nhắc đến Cổ Kính Chi, Cổ Kính Chi từ trong miệng sư phụ của ta và mọi người nói ra chỉ là một tiểu bằng hữu có nghĩa khí. Chứng tỏ ngoại công của ta rất kính trọng nhân phẩm của ông ấy. Người cũng nói gia gia của người cái gì cũng tốt chỉ có mệnh là không tốt, cho nên ông ấy không có khả năng dễ dàng tha thứ cho việc mình đã hại chết hai bằng hữu, năm đó quyết định ra đi là từ chính bản thân ông ấy. Điều này cũng giải thích được vì sao ngoại công của ta sau khi nhận được tin thì từ cực Bắc xa xôi chạy đến đây, bởi vì

người không biết Cổ Kính Chi có thật là còn sống không. Nhưng ngoại công chưa từng giải thích điều gì với chúng ta, bởi một khi đã giải thích thì không thể không nói ra bí mật của hảo hữu mình.”

Cổ Ngôn Húc nghe đến đây thì bật cười, “Người thật sự rất đề cao ngoại công của mình!”

Vẻ mặt của Ngũ gia rất lạnh lùng, “Ta chỉ nói ra sự thật mà thôi, vậy lý do người hận ngoại công của ta là gì?”

“Gia gia của ta mai danh ẩn tích cả một đời, khổ luyện công phu cũng không phải để thành danh trên giang hồ, người chỉ sống đến hơn bốn mươi tuổi thì chết vì bệnh.” Cổ Ngôn Húc thản nhiên nói. “Cha của ta hơn ba mươi tuổi thì qua đời!”

Nói xong, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vén ống tay áo lộ ra cánh tay cho Bạch Ngọc Đường xem.

Ngũ gia nhìn thấy trên cánh tay hắn có từng mảng từng mảng lớn bệnh biến, máu bầm cơ hồ bao bọc cả cánh tay, mạch máu cũng hiện ra màu đen.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày.

“Trước khi Nguyệt Cơ chết đều sẽ xuất hiện hiện tượng này.” Cổ Ngôn Húc lạnh lùng nói, “Đại khái trước khi cha ta mất nửa năm thì bệnh cũng ở mức này.”

Ngũ gia gật đầu, “Khai Phong Phủ có thần y.”

Cổ Ngôn Húc đột nhiên phá lên cười, “Trong mắt của người thì chuyện này không có gì lớn đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Phải!”

“Nếu năm đó gia gia của ta hiệp trợ Nguyệt Cơ giết ngoại công của người...”

“Có lẽ hôm nay sẽ không có người.” Bạch Ngọc Đường cắt ngang lời hăn. “Người nhất định muốn nói “nếu” à? Trên đời vô nghĩa nhất không phải chính là cái chữ “nếu” này sao?”

Ngoài miệng Ngũ gia tuy đầy châm biếm nhưng trong lòng lại rất đau... “nếu”? Thật muốn nói “nếu” sao? Nếu Yêu Vương không chết, có thể nào lấy lại một trăm năm trống rỗng của sư phụ hăn? Nếu năm đó ngoại công của hăn không đến Tây Thục, có phải sẽ không cần tưởng niệm bà ngoại của hăn cả một đời?

Nhìn vết thương trên cánh tay Cổ Ngôn Húc, Bạch Ngọc Đường bật cười —— muốn so số mệnh sao? Ai đau hơn, ai khổ hơn?!

Chẳng biết tại sao, sau khi biết Cổ Ngôn Húc là hậu nhân của Cổ Kính Chi, lệ khí của Ngũ gia đã thu lại mấy phần, “Ý của người là người còn nửa năm nữa sẽ chết cho nên người hận ngoại công của ta, hận đến mức muốn ta chết?”

“Đây chỉ là một phần thôi, còn phần khác.” Cổ Ngôn Húc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người chết, có lẽ có thể cứu được toàn bộ Nguyệt Cơ tộc!”

“Ta không ngại nói cho người biết, chuyện này không có khả năng!” Bạch Ngọc Đường vân đạm phong khinh mà phá nát tia hy vọng sống cuối cùng của kẻ khác. “Cách duy nhất có thể khiến cho người sống lâu một chút chính là tìm một thần y đến xem cho người.”

“Mặc dù người là thiên chi kiêu tử nhưng lại không đến mức toàn trí toàn năng.” Trong mắt Cổ Ngôn Húc lộ ra vẻ đắc ý. “Lần này có máu của người, lại thêm Kim ti linh, vận mệnh của ta có lẽ có thể thay đổi. Có cơ hội này thì ai chẳng muốn thử một lần, huống hồ ta lại có thâm cừ đại hận với ngoại công người.”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường khẽ động —— Kim ti linh? Chẳng lẽ đây là chủ ý mà Bạch Mộc Thiên đưa ra?

...

Trong biệt viện, Bạch Ngọc Đường nói chuyện với Cổ Ngôn Húc, bên ngoài không có ai nghe thấy, Triển Chiêu cũng không nghe được.

Nguyên bản Triển Chiêu muốn vào theo nhưng sau khi biết đây là Khốn Long trận thì hắn không thể đi được. Hắn còn nhớ rõ câu nói năm đó của Hắc Thủy Bà Bà —— nhất định phải có người từ bên ngoài hỗ trợ mới có thể phá được trận pháp này.

Triển Chiêu xoay vòng vòng trên nóc nhà, lại không dám gọi Giao Giao đến. Ai biết bên trong có mai phục gì, đương nhiên Giao Giao ở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường vẫn tốt hơn, nhưng hắn lại không có liên hệ chặt chẽ với Giao Giao như Bạch Ngọc Đường nên chỉ có thể lo lắng suông.

Tại một nóc nhà cách ngoại viện không xa, Triệu Phổ ôm cánh tay nhìn nửa ngày, bụng nói Triển Chiêu đang làm cái gì vậy?

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử dựa vào cạnh hắn, tò mò hỏi, “Triển Chiêu làm cái gì mà cứ nhảy qua nhảy lại vậy?”

Triệu Phổ nhún vai, “Người xem hắn chẳng khác nào con rận vậy, chắc là vì không giúp được gì... ừm...”

Nói tới đây, Cửu Vương gia nghiêng đầu tỉ mỉ quan sát tòa nhà kia. “Tòa nhà này một tầng lồng vào một tầng, nhìn như thế nào cũng không giống như là nơi để người ở, hơn nữa dường như có không ít bóng người cứ thoáng qua?!”

“Bóng người?” Công Tôn mở to hai mắt nhìn nửa ngày, “Từ đâu mà thấy được?”

“Người đều trốn trong bóng cây, đây là một loại thủ đoạn thường dùng để ẩn nấp.” Triệu Phổ chỉ cho Công Tôn xem, “Nhìn kỹ sẽ phát hiện ra bóng cây không động theo gió, có thể thấy được trong tán cây có người đang núp.”

“Rất nhiều người sao?” Công Tôn có chút lo lắng, “Không phải Cổ Ngôn Húc muốn hại Bạch Ngọc Đường chứ? Chẳng phải chúng muốn lấy máu của Bạch Ngọc Đường sao? Lẽ nào là vậy?”

“Cái bẫy này có thể không nhỏ đâu!” Triệu Phổ cân nhắc, “Chỉ là cái sân thô sơ lớn cỡ này phỏng chừng giỏi lắm chỉ giấu được tám trăm hay nghìn người, đối phó với Bạch lão Ngũ hữu dụng sao?”

“Tám trăm hay cả nghìn người đó!” Công Tôn nhắc nhở.

Triệu Phổ bĩu môi, “Bạch Ngọc Đường sử dụng hàn băng nội lực, người xem hẳn đông lạnh một tòa nhà mất bao lâu, nhiều hay ít người không thành vấn đề... nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Công Tôn có chút nôn nóng, bởi vì bất luận từ góc độ nào mà nói, Bạch Ngọc Đường đều đang gánh nợ thay tổ tiên nhà hắn, vạn nhất có mệnh hệ nào thì sao đây?!

“Nhưng mà mai phục không phải là vấn đề...” Cửu Vương gia nhìn chằm chằm tòa đại trạch, “Luôn cảm thấy cái viện này có chút quỷ dị!”

Tiểu Lương Tử nhìn trái nhìn phải, hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ, Lục lão gia tử đâu?”

Triệu Phổ lắc đầu, vừa rồi Lục Thiên Hàn từ xa lộ mặt, thoát cái đã không còn bóng dáng, lúc này hẳn là không cần quá lo cho Bạch Ngọc

Đường, dù sao đã có lão gia tử trông chừng.

Công Tôn nhận ra sắc mặt Triệu Phổ dường như có chút ngờ vực, liền hỏi, “Có phải người phát hiện ra cái gì không?”

Cửu Vương gia ngẫm nghĩ, gật đầu, “Ta cảm thấy Lục lão gia tử có khả năng biết điều gì đó nhưng giấu không nói ra.”

Công Tôn nghe Triệu Phổ nói vậy thì lại càng thêm lo lắng, cuối cùng xoa nắn nhĩ tử trong lòng, “Tiểu Tứ Tử, Bạch Ngọc Đường có gặp nguy hiểm không?”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử cũng đang nhìn tòa biệt viện phía xa xa, chỉ thấy bé đột nhiên vươn tay, chỉ vào một cây đại thụ cành lá xum xuê kia.

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều nhìn bé.

Tiểu Lương Tử cũng hiếu kỳ, “Cận Nhi, cái cây kia sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, hiển nhiên bé không biết cái cây này có vấn đề gì, chỉ biết là bé rất để ý cái cây đó.

Trong lúc mọi người đang khó hiểu thì đột nhiên Tiểu Lương Tử giật nhẹ vạt áo Triệu Phổ, “Sư phụ, địa chấn à?”

Triệu Phổ hơi sửng sốt... hẳn cảm nhận được dưới chân truyền đến cảm giác dao động, hoặc có thể nói... toàn bộ mặt đất đều đang dao động.

Dao động càng lúc càng kịch liệt, bỗng nhiên Triệu Phổ nhìn thấy trên nóc biệt viện, một thân ảnh màu đỏ vọt lên rất cao, Triển Chiêu trực tiếp nhảy ra giữa không trung rồi xoay người ngay trên không.

Cơ hồ cùng lúc, chợt nghe thấy từ dưới mặt đất truyền đến tiếng kim loại va vào nhau rất chói tai, nhìn lại... giữa sân kia trong nháy mắt dựng

lên tầng tầng lớp lớp những bức tường bằng huyền thiết, đỉnh tường khép lại, như là vô số những cái hộp chụp xuống mặt đất.

Triệu Phổ đứng phắt dậy, há hốc miệng, “Đây không phải là Khốn Long...”

Chữ “trận” của Triệu Phổ còn chưa nói ra thì thấy Triển Chiêu từ trên không trung rơi xuống.

Triệu Phổ vội vàng ôm lấy Tiểu Tứ Tử, bảo Công Tôn, “Bị tai!”

Công Tôn nhanh chóng dùng hai tay che tai lại.

Trong nháy mắt khi Triển Chiêu rơi xuống đất, một luồng nội kình mạnh mẽ làm cho đại môn trước biệt viện Cổ Phủ nổ tung, mặt đất phía trước Cổ Phủ sụp xuống tạo thành một cái hố thật lớn, tường viện bốn phía cũng sụp đổ toàn bộ, để lộ ra những bức tường chắn bằng huyền thiết sắp hàng chỉnh tề trong viện.

Triển Chiêu bay lên một cước đá vào bức tường ngoài cùng, bức tường bằng huyền thiết màu đen “ầm” một tiếng, vỡ toác ngay chính giữa.

Triển Chiêu vừa thu nội lực thì khóe mắt Triệu Phổ liền thoáng nhìn thấy một thân ảnh đỏ rực khác từ con đường lớn cách đó không xa phi thân tới.

Trong lúc Triển Chiêu nhắc chân chuẩn bị dồn nội lực đánh lần thứ hai, Lâm Dạ Hỏa vọt qua từ bên cạnh hắn, ngay trên bức tường bằng huyền thiết vừa bị Triển Chiêu đá nứt ra bổ thêm một cước...

“Ầm” một tiếng, bị nội lực của hai người đánh vào, mặt tường huyền thiết lớn nhất chặn ở cửa chính đã bị đá nát hoàn toàn, tường huyền thiết ngay từ trung tâm tách ra thành hai, sau đó ầm ầm đổ sụp sang hai bên.

Tường huyền thiết sụp xuống, một đám tử sĩ ở sau tường vừa rồi bị nội lực cực mạnh đánh trọng thương toàn bộ ngã văng ra ngoài, đụng phải bức tường phía sau, cơ quan kim loại bố trí trên tường rào rào rơi xuống văng đầy đất.

Triệu Phổ thuận tay giao Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Lương Tử, tung người nhảy khỏi nóc nhà, đi đến phía sau Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa áp tay vào nhau cùng chưởng một chưởng lên mặt tường thứ hai.

Cửu Vương gia theo chưởng phong của hai người, vận đủ nội lực phi người đá một cước... bức tường thứ hai bay lên tông thẳng vào bức tường thứ ba.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa lập tức xoay người, ngay khi Triệu Phổ nhảy lên thì một cước lại đồng thời đập tới.

Mặt đất lại một lần nữa mãnh liệt mà chấn động, tiếng huyền thiết bị phá vỡ vang lên ken két, một cái khe lớn xuất hiện.

Trên nóc nhà, thân hình Công Tôn lão đảo, Tiểu Lương Tử vội vàng nhào qua níu lại. Tiểu Lương Tử lo cứu Công Tôn mà không kịp để ý Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử tròn vo lăn “uỳnh ạch” mấy cái, trượt xuống khỏi mái nhà.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 123: Suy Tưởng

Thân mình Tiểu Tứ Tử nghiêng một cái liền lăn từ trên nóc nhà xuống.

Mái nhà này không thấp, Công Tôn lăn Tiểu Lương Tử đều kinh hoàng, Tiểu Lương Tử vội vàng nhảy xuống, Công Tôn cũng mặc kệ mình có võ công hay không mà bổ nhào theo.

Chỉ là Công Tôn vừa mới bước ra được nửa bước thì phía sau đã bị ai đó tóm lấy cổ áo kéo lại.

Đồng thời, Tiểu Lương Tử cũng nhào vào khoảng không, nhảy vọt xuống chạm đất nhanh hơn Tiểu Tứ Tử, nhưng đôi tay vươn ra lại không đỡ được Tiểu Tứ Tử mà ngược lại bên cạnh xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

Tiểu Lương Tử ngẩng đầu thì thấy Thiên Tôn đứng ngay bên cạnh bé, ôm Tiểu Tứ Tử trong tay.

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử béo béo tròn tròn trong tay còn xoa nắn hai cái. “Ai đem cháu đặt ở mặt phẳng nghiêng vậy, lẽ nào không biết đạo lý những vật hình cầu phải đặt ở mặt ngang sao?!”

Tiểu Tứ Tử xụ mặt phồng má muốn tuyệt giao với Thiên Tôn, Thiên Tôn tiếp tục chọc chọc cái bụng đầy thịt tròn xoe của bảo bối.

Tiểu Lương Tử vươn tay kéo vạt áo Thiên Tôn chỉ cho người xem Khốn Long trận phía trước, hiển nhiên Thiên Tôn đã thấy rồi, “chật chịt” hai tiếng, “Tên nào có bản lĩnh bày ra cái thứ chẳng ra ngô ra khoai này vậy?”

Trên nóc nhà, Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử không bị té, cũng nhẹ nhàng thở phào, quay đầu lại nhìn thì thấy hóa ra là Yêu Trường Thiên kéo mình lại.

“Lão gia tử...” Công Tôn kinh ngạc.

Yêu Trường Thiên gật đầu, tìm vị trí bằng phẳng để Công Tôn đứng vững, vừa nhìn nhóm Triệu Phổ ở phía trước đang dùng liên hoàn cước để phá trận, lắc đầu, “Chậc, chỉ mỗi cái trận nát thôi mà cần nhiều người đá như vậy, ngu chết!”

Tiểu Lương Tử nhảy dựng, “Sư công! Đây không phải là cái trận năm đó đã vây khốn Ân Hậu sao?”

“Khốn Long trận này căn bản là chưa hoàn chỉnh.” Bên cạnh Tiểu Lương Tử, Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, vừa nhẹ nhàng giúp bảo bối sửa sang lại cổ áo bị nhăn, vừa chậm rãi nói, “Trận pháp năm đó vây khốn lão quỷ ít nhất lớn gấp mười lần cái này, ha? Loại huyền thiết cứng như kim cương cũng đã sớm không còn tồn tại nữa, thời đại này đã không còn ai có thể rèn ra được loại tường huyền thiết đó!”

Theo lời Thiên Tôn, Tiểu Lương Tử quay đầu lại thì thấy Ân Hậu đã đứng ngay phía sau.

Tiểu Lương Tử thán phục mà ngẩng đầu nhìn Ân Hậu —— thật lợi hại, căn bản ông ấy đến đây lúc nào bé cũng không biết!

Tiểu Lương Tử ngẩn người nhìn chằm chằm Ân Hậu, chỉ thấy Ân Hậu cúi đầu, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu của bé.

Tiểu Lương Tử vốn hoang dã nháy mắt trở nên ngoan ngoãn, đồng thời, Tiểu Lương Tử cũng để ý... dường như mỗi lần bé nhìn Ân Hậu, Ân Hậu đều cảm nhận được, sau đó thuận tay xoa đầu của bé. Trong ba lão gia tử này, Thiên Tôn sẽ cười với bé, Yêu Trường Thiên sẽ đùa giỡn với bé, Ân

Hậu không đùa cũng không cười, nhưng thần thái khi xoa đầu bé rất nhu hòa, ánh mắt mang theo ý cười.

Mỗi lần cũng chỉ có vào lúc này thì Tiểu Lương Tử mới có thể từ trên người Ân Hậu mà nhìn thấy bóng dáng Triển Chiêu một cách rõ ràng nhất.

Nếu nói về giống nhau, Bạch Ngọc Đường cùng Lục Thiên Hàn, Triển Chiêu và Ân Hậu, hai đôi gia tôn này đối lập nhau hết sức rõ ràng.

Bất luận từ bộ dạng đến tính cách Bạch Ngọc Đường đều cực kỳ giống Lục Thiên Hàn, nhưng kỳ diệu nhất chính là từ trên người Ngũ gia, khiến cho mọi người dễ nhìn ra nhất, lại là bóng dáng của Thiên Tôn.

Mà Triển Chiêu và Ân Hậu thì từ bộ dạng, khí chất đến tính cách đều khác nhau khá xa, rất khó tưởng tượng được hai người này lại có quan hệ huyết thống thân thiết đến thế. Nhưng rất nhiều lần trong vài khoảnh khắc, chỉ là thoáng qua trong nháy mắt... lại khiến cho mọi người cảm thấy Triển Chiêu cực kỳ giống Ân Hậu, nói cho chính xác là trong khoảnh khắc đó, hai người này căn bản giống nhau như đúc!

Tiểu Lương Tử nhìn chăm chăm Ân Hậu đến phát ngốc, trong ba vị lão gia tử này, Thiên Tôn đầy tiên khí, sư công của bé là yêu khí, còn Ân Hậu là loại khí gì?

Dựa theo thân phận mà nói, chắc là tà khí chẳng? Nhưng mà Tiểu Lương Tử luôn cảm thấy cái danh “Ma vương” của Ân Hậu vốn là hữu danh vô thực, tà khí còn không nặng bằng sư công của bé.

Tiểu Lương Tử hồi tưởng một chút, ngay từ ánh mắt đầu tiên của bé khi gặp Ân Hậu đã luôn cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc. Mỗi một động tác giơ tay nhắc chân của Ân Hậu luôn mang theo cảm giác tương tự như cha bé hay sư phụ của bé... Loại cảm giác này Tiểu Lương Tử đã từng gặp trên người của hai người khác, hai người kia thậm chí còn không biết võ công —— Triệu Trinh cùng Bát Vương gia...

Nếu nói giữa Tiêu Thống Hải, Triệu Phổ, Triệu Trinh và Bát vương gia có điểm nào giống nhau, như vậy chỉ có một —— có Hoàng tử, Hoàng tôn.

Tiểu Lương Tử dù sao cũng là tâm tính tiểu hài tử, lập tức lực chú ý bị phân tán khỏi trận chiến phía trước mà bắt đầu tưởng tượng đến thiên mã hành không...

Ba vị lão gia tử này cùng với cả hòa thượng béo nhà Hỏa Kê, đều thích đứng chấp tay sau lưng, hơn nữa dáng đứng thẳng lưng cao ngất.

Đại khái bởi vì võ công rất cao nên mỗi người đều tỏa ra khí thế kinh người.

Theo như Tiểu Lương Tử thấy, Thiên Tôn thích hợp đứng một mình trên đỉnh núi cao cao, Đại hòa thượng thích hợp đứng trước tượng Phật thật lớn hoặc trong Phật đường trang nghiêm... Mà sư công Yêu Trường Thiên của bé, Tiểu Lương Tử gãi đầu, mặc dù có chút bất kính nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên khi bé thấy sư công thì đã cảm thấy khí tức hết như lệ quỷ này cực kỳ thích hợp đứng trên sa trường chất đầy thi thể.

Về phần Ân Hậu... Tiểu Lương Tử cảm thấy Ân Hậu cũng thích hợp đứng trên sa trường, nhưng trước mặt Ân Hậu hẳn không phải là thi thể mà là thiên quân vạn mã, còn là thiên quân vạn mã đối địch với ông. Một mình Ân Hậu đứng trước cửa Hoàng thành hùng vĩ, trước mặt là thiên quân vạn mã muốn đẩy ông vào chỗ chết nhưng lại e ngại ông mà không dám tiến tới gần một bước.

Tiểu Lương không phải là một tiểu hài nhi bình thường, tuy rằng bé rất sùng bái nhóm người Triệu Phổ, nhưng trong mắt bé, sư phụ của bé, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều còn hơi non nớt, chân chính trâu bò vẫn là bốn vị lão gia tử đáng được phong thần này.

Thiên Tôn có thể đem sông núi Trường Giang và Hoàng Hà đều giẫm nát dưới chân, Đại hòa thượng có thể phổ độ chúng sinh, sư công của bé có thể điên đảo càn khôn khiến cho thiên hạ đại loạn, mà cảm giác Ân Hậu mang đến cho bé chính là dám đối địch với người trong thiên hạ. Mỗi lần Tiểu Lương Tử nhìn thấy Ân Hậu đều sẽ cho rằng, lão gia tử khi còn trẻ không chừng cực kỳ điên cuồng, cảm giác như một mình có thể cân cả giang hồ, chuyên trị hết thầy yêu ma quỷ quái!

Tiểu Lương Tử đang ngược nhìn Ân Hậu mà tưởng tượng thì chợt thấy lão gia tử nhìn phía trước, đột nhiên cười nhạt rồi lắc đầu, tựa như có ý bồn chồn.

Tiểu Lương Tử chớp mắt mấy cái, ánh mắt kia của Ân Hậu, không cần nhìn thì bé cũng biết nhất định là đang nhìn Triển Chiêu.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lương Tử lại bắt đầu ngẩn người, trong cái đầu nhỏ của bé đặt cả bốn vị lão gia tử lại so sánh với nhau một chút... kết quả lại cho ra một cái kết luận khiến cho bản thân của bé cũng phải kinh ngạc —— trong cả bốn người này, vậy mà lại chỉ có trong mắt Ân Hậu mới có thể nhìn thấy một chút ôn nhu.

Tiểu Lương Tử đứng dưới mái nhà đưa tay lên vỗ đầu, Tiểu Tứ Tử và Thiên Tôn ở một bên đều tò mò mà nhìn Tiểu Lương Tử đang tự đánh mình, thắc mắc không biết bé đang làm cái gì?

Ân Hậu cũng khó hiểu mà nhìn Yêu Trường Thiên —— đồ tôn nhà người đang làm cái gì vậy?

Yêu Trường Thiên nhìn Tiểu Lương Tử đang tự gõ đầu mình, âm thầm gật gù —— quả nhiên là thân đồ đệ, khi còn bé Triệu Phổ cũng như vậy, nghĩ bậy nghĩ bạ cái gì liền tự đánh mình trước.

Vì sao Tiểu Lương Tử lại bỗng dưng xoắn xuýt như vậy? Bởi vì bé phát hiện mình đã nhận ra được một bí mật! Một thứ hoàn toàn không hợp

lý gì hết!

Ân Hậu thường xuyên sẽ có ánh mắt ôn nhu, cơ hồ là những lúc nhìn Triển Chiêu, nhìn tất cả bằng hữu của Triển Chiêu...

Loại ánh mắt này đều có trong mắt của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa thậm chí là Công Tôn, khi mỗi người nhìn những người mình yêu thích hoặc quan tâm đều sẽ vô thức mà toát ra loại cảm giác ôn nhu này.

Nhưng từ trước tới giờ Tiểu Lương Tử luôn cảm thấy, bốn vị lão gia tử trâu bò như vậy mà lại không hề có loại cảm xúc này.

Vẻ mặt ôn nhu luôn mang theo xúc cảm mềm mại, ánh mắt của người biết võ công rất sắc bén, trong ấn tượng của Tiểu Lương Tử, Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường bọn họ sẽ chỉ khi nào nhìn người mình quan tâm, yêu thích mới có thể toát ra vẻ mềm mại này trong nháy mắt.

Loại mềm mại này không hề xuất hiện trong mắt bốn vị lão gia tử, người tập võ, càng có võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú thì ánh mắt càng lạnh lùng cứng rắn, đây là kết luận mà Tiểu Lương Tử tổng kết được qua mấy năm quan sát đủ các loại cao thủ.

Quanh thân những cao thủ này luôn kín kẽ không hề sơ hở, hình như là công phu càng mạnh thì đều như những bức tường không thể phá vỡ, điểm này thể hiện trên người Thiên Tôn càng thêm rõ ràng! Bất kể Thiên Tôn thường xuyên rơi vào trạng thái “nhị” phá nhà mua đồ cổ linh tinh thì đao phong quanh thân lão gia tử vẫn thanh lãnh lạnh thấu xương như vậy, mềm mại là cái gì? Mà ngay cả từ bi như Vô Sa đại sư thì trên người cũng không có thứ này, Yêu Trường Thiên càng không cần phải nói...

Tiểu Lương Tử khoanh tay cân nhắc một lượt, càng cảm thấy buồn bực —— loại cảm giác ôn nhu này không chỉ Ân Hậu có mà Triển Chiêu cũng có!

Nếu nói Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ khi nhìn người mình thích thì sẽ toát một chút ôn nhu, Triển Chiêu dường như đã đạt đến trình độ tương tự như Tiểu Tứ Tử, ánh mắt nhìn gần như tất cả mọi người cùng mọi vật trên thế gian, đều đầy thiện ý mà nhu hòa.

Tiểu Lương Tử hoang mang —— cha của bé thường hay nói, năm tháng sẽ bào mòn sự mềm mại của con người, mấy vị lão đầu này đều đi qua đao quang kiếm ảnh, sinh ly tử biệt, theo như hiểu biết của Tiểu Lương Tử, Ân Hựu là người bị hại nhiều nhất, vận mệnh nhấp nhô nhất, chịu khổ cũng nhiều nhất! Đương nhiên tự tìm đường chết như sư công của bé không tính. Vậy Ân Hựu làm như thế nào mà vẫn còn có thể giữ được ánh mắt này? Hay nên nói Ân Hựu trời sinh thiện lương? Giống như Triển Chiêu vậy? Hay là nói... đây là một kiểu hùng mạnh khác?

Để xác nhận lại phát hiện của mình một chút, Tiểu Lương Tử lại ngẩng đầu nhìn Ân Hựu.

Lúc này Ân Hựu đang khẽ cau mày nhìn đám người Triển Chiêu “phá trận” ở phía trước.

Tiểu Lương Tử nghiêng đầu nghiên cứu vẻ mặt hơi nôn nóng của Ân Hựu, chợt nghe thấy phía sau có động tĩnh, quay đầu lại nhìn thì thấy ở đầu kia ngã tư đường, nhân mã của Triệu gia quân đã đến.

Âu Dương Thiếu Chinh và Hồng Tề Thiên mang theo hai đội nhân mã từ phía Đông cùng phía Nam bọc đánh đến đây.

Động tĩnh bên này cũng kinh động dân chúng trong thành, dân cư quanh đây đều sôi nổi chạy ra ngoài, Âu Dương cho người di tản các hộ gia đình để tránh thương vong đến người vô tội.

Công Tôn thấy nhóm ba người Triệu Phổ ở bên ngoài đá tường thiết đến lao lực, không biết Bạch Ngọc Đường ở bên trong thế nào rồi.

“Lão gia tử.” Công Tôn nhin không được, hỏi ba người, “Không cần đi hỗ trợ sao?”

“Trình độ cỡ này không cần hỗ trợ!” Yêu Trường Thiên chấp tay sau lưng tỏ ra chê bai.

Ân Hậu cau mày hỏi Thiên Tôn. “Người có từng nói cho Ngọc Đường mấu chốt để phá trận chưa?”

Thiên Tôn gật đầu nha gật đầu, “Nói rồi a.”

Ân Hậu nhìn Thiên Tôn một lát, hỏi, “Thế mấu chốt để phá trận là gì?”

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, nhăn mặt, “Ai nha, Ngọc Đường chậm hơn a.”

Tất cả mọi người kinh hãi mà nhìn Thiên Tôn.

Yêu Trường Thiên hỏi Thiên Tôn, “Người chưa nói cho nó?”

Thiên Tôn hừ hừ mấy tiếng, “Có khó đâu! Tự mình nghĩ cách cũng được mà! Ta có nói với nó động tác cần phải nhanh!”

Yêu Trường Thiên lại nhìn Ân Hậu, “Đứa nhỏ nhà người chỉ dùng sức mà đá như vậy, có thể thấy là người cũng chẳng nói bí quyết cho nó phải không?”

Ân Hậu thờ ơ giơ một ngón tay chỉ chỉ Thiên Tôn, “Năm đó đá cửa chính là hần, đương nhiên là ta không biết!”

Tất cả mọi người quay mặt sang nhìn Thiên Tôn.

Công Tôn nhắc nhở, “Lão gia tử, người không sốt ruột sao? Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang ở bên trong đấy!”

Hiển nhiên Thiên Tôn không hề gấp chút nào, “Ngọc Đường nhà ta sao có thể bị cái thế trận rách nát này vây khốn...”

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên cánh tay ông đột nhiên vỗ tay “bốp” một tiếng.

Tiếng vỗ tay thanh thanh thúy thúy thành công khiến cho mọi người chú ý, tất cả mọi người quay sang nhìn Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ về phía Khốn Long trận, “Nhìn nha! Miêu Miêu sắp trở nên cực nổi bật rồi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 124: Phá Trận

Tiểu Tứ Tử nói một câu. “Miêu Miêu sắp trở nên cực nổi bật rồi!”

Khiến cho tất cả mọi người “soạt” một tiếng xoay mặt, tập thể cùng nhau nhìn về một hướng, chỉ là... Công Tôn nhìn trái nhìn phải, phát hiện ra ánh mắt của mấy vị lão gia tử không giống như là đang chờ xem ai đó sắp “nổi bật” mà giống như là đang chuẩn bị chờ xem người khác sắp “gặp rắc rối”...

Công Tôn không biết võ công nên hẳn rất lo lắng cho sự an toàn của Bạch Ngọc Đường, dù sao đây cũng đều là lỗi của tổ tiên nhà hắn.

Nhưng nhìn theo ánh mắt của mọi người thì thấy ba người nguyên bản đang đánh liên tục đột nhiên dừng lại.

Không biết là Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ có phải nghe Triển Chiêu bảo gì không mà chợt lách người... nhảy tránh ra sau.

Cơ hồ ngay khi hai người rơi xuống đất thì Triển Chiêu đột nhiên tiến tới trước một bước, cúi người xuống, giống như đang nhặt cái gì lên từ mặt đất...

Cùng với động tác này của Triển Chiêu, mọi người chợt nghe thấy Ân Hậu lầm bầm một câu, “Vậy là đúng rồi!”

Tiếng nói vừa dứt thì chỉ thấy Triển Chiêu vung tay...

“Rầm” một tiếng...

Công Tôn cảm thấy một luồng kinh phong đập vào mặt, cửa sổ phòng ốc xung quanh cũng chấn động ầm ầm.

Tiểu Tứ Tử giơ hai tay lên bịt tai, chợt nghe thấy một tiếng “Ầm” cực lớn, bức tường viện phía sau mọi người “răng rắc răng rắc” mà nứt ra khiến cho bụi rơi lả tả.

Bụi tung mù mịt phủ đầy lên thân mọi người.

Công Tôn vội đưa tay dùng tay áo phủi bụi đi, định hỏi mấy vị lão gia tử xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà vừa xoay mặt lại thì Công Tôn vừa tức vừa buồn cười, chỉ thấy Thiên Tôn dùng một tay ôm ngang bụng Tiểu Tứ Tử, một tay kia đang giúp bảo bối phủi bụi. Ân Hậu và Yêu Trường Thiên liếc nhau một cái, cũng đều vươn tay tới, một người chọc bụng thịt một người bẹo má, Tiểu Tứ Tử nằm trên cánh tay Thiên Tôn vùng vẫy tay chân loạn xạ.

Công Tôn vội vàng tiến tới cướp nhi tử từ trong tay mấy vị lão gia tử về, ôm Tiểu Tứ Tử đang mếu máo, Công Tôn bất mãn nhìn Thiên Tôn bọn họ —— lúc trước thì gọi nó là tiên nhân cầu, bây giờ lại ôm nó như cún con mà phủi bụi, các người muốn gì?!

Mọi người đang đùa giỡn, chợt nghe Tiểu Lương Tử đột nhiên hô to, “Cẩn thận!”

Công Tôn giật mình, đồng thời bị ai đó kéo sang bên cạnh...

Sau đó là một tiếng “Rầm” vang lên.

Công Tôn xoay mặt lại nhìn thì kinh hoàng đến há hốc miệng không khép lại nổi, chỉ thấy nơi mà hắn vừa đứng bị một tấm huyền thiết to như ván cửa đập trúng, trên tường viện lõm vào một lỗ lớn.

“Óa!” Tiểu Lương Tử ôm đầu kéo tay Công Tôn chạy vào trong hẻm trốn, nhóm người Thiên Tôn và Ân Hậu cũng liên tục vung tay... dùng nội lực đánh bay những tấm thiết bản bay tới.

Công Tôn ngẩng đầu lên thì thấy trên bầu trời, từng mảnh từng mảnh huyền thiết bay “vèo vèo”, rơi xuống nếu không phải đập lõm một bức tường thì cũng tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Âu Dương Thiếu Chính mang theo chúng binh sĩ ôm đầu tránh né, hầu như mái nhà của các căn nhà lân cận đều bị phá vỡ, may mà vừa rồi đã sơ tán hết các hộ gia đình xung quanh chứ không chừng đã đập chết người rồi.

Lại nhìn Khốn Long trận bên kia, vừa rồi không biết Triển Chiêu đã dùng đại chiêu gì mà những bức tường huyền thiết trước đó bị mấy vị cao thủ dùng liên hoàn cước cũng không dễ dàng phá vỡ nay lại bị phá tan thành vô số mảnh vụn, lúc này những mảnh huyền thiết đang bay đầy trời.

Phía trước, Lâm Dạ Hỏa không biết từ đâu nhật được một cái chảo thiết từ đâu bay tới, đang đội lên che đầu.

Cửu Vương gia há hốc miệng nhìn khung cảnh trước mắt, nhin không được mà cảm khái, “Được chứ! Đập nát non nửa tòa thành của ta!”

...

Khốn Long trận trong nháy mắt đã bị phá, bụi mù theo gió mà tan đi... biệt viện đã bị hủy gần sạch lộ ra trước mắt mọi người, tường viện bị sập và phòng ốc đều tan nát thành đá vụn nằm rải rác khắp nơi.

Ở giữa sân, xuất hiện một màn kinh người...

Chỉ thấy trong viện có một cái bàn đá, trên ghế đá cạnh bàn, Bạch Ngọc Đường thản nhiên mà ngồi đấy, xung quanh có rất nhiều hắc y nhân

nằm thành một vòng, trên bàn đặt một cái hộp gỗ không biết chứa cái gì. Mà ở đối diện bàn là một người thanh niên có vài phần giống Cổ Kính Chi.

Cảnh tượng này không đủ để kinh người, điều khiến cho mọi người thật sự khiếp sợ chính là... giữa không trung có một khối huyền thiết cực lớn, tấm thiết bản đó cứ treo lơ lửng như vậy.

Chống đỡ cho khối huyền thiết này không để nó rơi xuống là một người băng khổng lồ.

Dưới ánh mặt trời, mọi người chỉ có thể thấy được bóng dáng của người băng nọ cao lớn gấp ba người thường, trong suốt như thủy tinh, dường như còn ánh lên màu u lam nhàn nhạt.

Thiên Tôn cảm khái một chút, “Thì ra đã lớn như vậy rồi!”

Tiểu Tứ Tử rất hâm mộ mà nói, “Giao Giao thật cao lớn nha!”

Lúc này, không biết ai vỗ tay...

“Đùng” một tiếng, trong nháy mắt, người băng tan biến giữa không trung, khối thiết bản màu đen kia xoay vòng giữa không trung lao vun vút xuống, đập mạnh xuống nền đất phía sau Bạch Ngọc Đường, phát ra một tiếng “Rầm” thật lớn.

Ngũ gia như không có việc gì xảy ra mà nhẹ nhàng nhấc tay, thu lại ngân đao vừa mới ra khỏi vỏ được phân nửa, hơi quay đầu lại, phía sau đã rơi xuống một thân ảnh màu đỏ.

Triển Chiêu nhẹ nhàng đáp xuống phía sau Bạch Ngọc Đường, đưa tay, nhẹ nhàng phủi đi vụn băng trên vai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy khoe miệng Triển Chiêu cong lên đầy đắc ý, liền tới một câu, “Chậm!”

Hai mắt Triển Chiêu híp lại —— khó khăn lắm mới anh hùng cứu mỹ nhân kịp thời, vậy mà còn ngại chậm?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt đối mắt, xung quanh xảy ra chuyện gì cả hai người họ đều không buồn quản.

Những người khác vừa chứng kiến quá trình Triển Chiêu phá trận đều đang trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đứng gần nhất.

Vậy rốt cuộc Triển Chiêu đã phá trận như thế nào? Cần phải quay trở lại một chút.

Khốn Long trận này có tầng tầng lớp lớp những bức tường huyền thiết, Triệu Phổ bọn họ vừa rồi đã đến vất vả, luôn cảm thấy những bức tường này đã đổ một tầng lại sinh ra một tầng mới, giống như không mấy may suy suyển.

Đang đá đến hăng say, đột nhiên hai người nghe thấy Triển Chiêu hô to, “Lùi lại!”

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ theo bản năng mà nhảy ra sau, nguyên bản còn tưởng có cơ quan gì, ai biết Triển Chiêu lại tiến lên trước hai bước cong thắt lưng mèo, như đang kéo cái gì mà dùng sức vung tay hất lên trên.

Một động tác tưởng như tốn công vô ích, nhưng không ngờ lại mang theo một luồng nội kinh mãnh liệt, rung trời chấn đất, luồng xung lực kia chẳng khác nào oanh thiên lôi,... phá nát toàn bộ các bức tường huyền thiết.

Lâm Dạ Hỏa gãi đầu, “Há! Triển Chiêu học được công phu mới à? Ai dạy hần mà trâu như vậy?”

Cửu Vương gia thì lại nhếch môi nhìn bốn phía, “Ai dạy hăn khoan hăng tính, nóc nhà của nửa tòa thành đều bị phá nát rồi!”

Được Triệu Phổ nhắc tỉnh, Lâm Dạ Hỏa cũng đã phát hiện ra mái nhà của phòng ốc xung quanh đều cắm đầy thiết bản hoặc bị phá thủng, dân chúng tụ tập đến xem sợ tới mức lui hết ra sau, ai nấy đều tưởng rằng có người chôn hỏa dược dưới nền đất.

...

Công Tôn tò mò hỏi mấy người Thiên Tôn đứng bên cạnh, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tôn nhướng mày, “Cuối cùng cũng thông suốt.”

Ân Hậu tương đối thân thiện, giải thích cho Công Tôn đang không hiểu và Tiểu Lương Tử đang vò đầu một chút, “Lúc trước lão quỷ này từng nhắc nhở tiểu tử Tiểu Bạch, điểm mấu chốt để đối phó với Khốn Long trận chính là động tác phải nhanh, nó cũng là đũa thông minh, trong nháy mắt khi trận lên thì nó đã tản nội lực ra.”

“Làm sao mới tản nội lực được ạ?” Tiểu Lương Tử cảm thấy thật thâm sâu.

“Nội lực hữu hình có thể làm được, ví dụ như phong, hỏa, tuyết, vũ, băng đều có thể tải được nội lực, Bạch Ngọc Đường càng may mắn hơn là nó có giao nhân!” Yêu Trường Thiên lên tiếng, “Bản thân Giao nhân chính là do nội lực hình thành, nội lực có thể thành hình người thì đương nhiên cũng có thể đổi thành hình dạng khác, quan trọng là phải xem Bạch Ngọc Đường có lĩnh hội được chữ “nhanh” kia không?!”

Tiểu Lương Tử nghiêng đầu suy nghĩ, vỗ tay một cái, “Con hiểu rồi! Trong nháy mắt khi trận được phát động thì Bạch đại ca đã “tản” Giao Giao ra khắp mặt đất đúng không?”

Thiên Tôn xoa đầu bé, “Ừm! Đem nội kinh nguyên bản tản ra, trận pháp dù lợi hại hơn nữa cũng luôn có kẽ hở, những bức tường bằng huyền thiết kia dù có vững chắc đến đâu cũng phải cắm trên mặt đất, không thể vô duyên vô cớ treo giữa không trung được!”

“Vậy sao Triển đại ca có thể phá trận chỉ trong một chiêu ạ?” Tiểu Lương Tử tò mò, “Chỗ nội lực vừa rồi đã nổ tung luôn!”

“Bởi vì hai luồng nội lực trái ngược đụng vào nhau! Nguyên lý giống như dùng chưởng đối chưởng!” Ân Hậu mỉm cười, “Nội lực của Chiêu Nhi và Ngọc Đường hoàn toàn khác nhau, một lạnh một nóng, nội lực như thế này chỉ cần đụng vào nhau thì nhất định sẽ nổ tung.”

“Nhất định là trong quá trình Triển Chiêu đang phá trận thì cảm nhận được nội lực của Bạch Ngọc Đường xuất hiện khắp nơi nên mới dùng biện pháp này.” Yêu Trường Thiên tiếp lời. “Hẳn là trước đây có người từng nói cho nó biết, phá Khốn Long trận không thể tấn công một cách ôn hòa mà phải dùng bạo lực để phá.”

Tiểu Lương Tử tò mò hỏi Thiên Tôn, “Thiên Tôn, năm đó người cũng phá trận như vậy sao?”

“Của ta lại ngược lại!” Thiên Tôn trả lời, “Huyền thiết trận này chỉ là một trận pháp khiếm khuyết mà thôi, vì khe hở giữa mặt đất và huyền thiết quá lớn nên nội lực của Ngọc Đường mới có thể dễ dàng tản ra. Khốn Long trận năm đó vây khốn Ân Hậu lại là đồ thật, kín đến không một khe hở. Vì thế nên trước tiên ta cần phải đập nứt mặt đất ra, sau đó đem nội lực tản ra rót vào trong khe hở, đợi lão quỷ ở trong trận cảm nhận được nội lực của ta, liền dùng nội lực của hắn đối lại, hiệu quả chấn động hơn cảnh trước mắt này nhiều!”

Thiên Tôn nói xong, đắc ý ngửa mặt lên trời, “Tính ra thì ta là ân nhân cứu mạng của lão quỷ đó, a ha ha ha...”

Thiên Tôn đang cười, chợt nghe Ân Hậu lạnh lẽo chêm vào một câu, “Tên bằng hữu kia chính là do người giới thiệu cho ta biết.”

“Khụ khụ...” Thiên Tôn đang cười liền bị sặc, liếc xéo Ân Hậu, “Trước trận không phải đã báo thù giúp người sao, lão quỷ nhà người đừng có thù dai vậy chứ?!”

Tường viện đã bị sụp, từ bên ngoài đương nhiên có thể nhìn thấy được hình hình ở trong.

Lúc này Triển Chiêu xuất hiện phía sau Bạch Ngọc Đường, một trắng một đỏ kề sát bên nhau, mắt đối mắt không biết đang nhìn gì, trạng thái như là đang liếc mắt đưa tình vậy.

Công Tôn cau mày hỏi Thiên Tôn bọn họ, “Phá hủy nhiều nhà cửa như vậy, không lo sao?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngẫm nghĩ, đều quay sang nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đang cầm khăn lau mặt, vừa nói, “Lần này Miêu Miêu cực kỳ nổi bật!”

Nhóm người Ân Hậu hồ nghi, nhìn tình hình xung quanh.

Lúc này phía bên kia tòa thành không bị ảnh hưởng, tất cả bách tính đều đi ra, có mấy người còn trèo cả lên nóc nhà để xem.

Đa phần mọi người đều bị Triệu gia quân chặn lại bên ngoài nên không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì, đều nghĩ là oanh thiên lôi nổ chẳng? Nhưng mà Nguyên soái bọn họ đều đang ở trong, đừng nói là Nguyên soái bọn họ xuất đại chiêu để chinh ai chứ? Vậy quân doanh có trả tiền sửa nhà không?

Dân chúng trong thành đều tò mò mà nhìn về phía này, xì xào bàn tán.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay “bộp bộp”.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đứng ngoài viện, cả hai người đều vỗ tay bôm bốp, vừa vỗ vừa hô to.

“Triển Chiêu thật giỏi nha!”

“Đúng vậy, một cước đá bay Khốn Long trận, thật lợi hại!”

“Quả thực là ‘Giang hồ đệ nhất nhân’!”

“Đều là Triển Chiêu làm một mình thôi đấy!”

...

Triển Chiêu đang nhìn Bạch Ngọc Đường nghe thấy động tĩnh phía sau thì quay đầu lại liếc nhìn.

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang hoan hô hân hỉ, Triển hộ vệ cảm thấy ù ù cạc cạc.

Lúc này, Ngũ gia cũng chú ý tới tình hình xung quanh, cùng với đám người đang xông xáo ồn ào phía xa xa.

Công Tôn quay đầu lại nhìn, chợt thấy đám đông đang nhốn nháo, tất cả mọi người đều đang nghị luận.

“Triển Chiêu làm một mình sao?”

“Ôi, bản lĩnh đến thế à?”

“Thật là lợi hại! Vậy nóc nhà của chúng ta có phải do hăn bồi thường không?”

“Là Khai Phong Phủ bồi thường chứ? Không phải đều là người một nhà với Nguyên soái của chúng ta sao?”

“Nói đi nói lại, Triển Chiêu nhìn nhẽ nhận như vậy mà cũng thô lỗ quá đi!”

“Đúng thế, hình như tính tình không phải tốt lắm đâu, nhìn xem lợi hại thế kia mà!”

...

Công Tôn giao Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Lương Tử, chạy tới chỗ Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng dựng thẳng lỗ tai, phát hiện cái vớ này đã vớt thành công cho Triển Chiêu, liền dựng thẳng ngón tay cái với Triệu Phổ.

Triệu Phổ hài lòng gật đầu, không phải ai cũng nói hai người họ là tuyệt phối sao, vậy dứt khoát cứ cùng nhau gánh luôn vụ này đi!

Công Tôn kéo kéo tay áo Triệu Phổ, “Hai người sao lại như thế chứ? Đem huynh đệ đi bán như vậy!”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đồng thời nhướng mày, ý là —— vốn cũng là do hấn gây họa mà, lại nói hấn người gặp người thích, không bán hấn thì bán ai?

Triển Chiêu lúc này cũng phục hồi tinh thần, hít sâu một hơi —— gặp rắc rối rồi!

Triển hộ vệ đang hốt hoảng, chợt nghe thấy bên tai “bộp bộp” mấy tiếng, cúi đầu thì thấy, Bạch Ngọc Đường ngồi bên bàn đá cũng đang vỗ tay hai tiếng.

Triển Chiêu bất mãn, “Người cũng bán ta?!”

Ngũ gia cười như không có gì, “Dù sao cả đời này người cũng không làm nổi huynh đệ của ta!”

Triển Chiêu nghe thấy lời này có gì không đúng lắm, bèn liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cười nhẹ, kỳ thật hẳn không ngờ Triển Chiêu lại có thể phá trận nhanh như vậy, quả nhiên mèo này chỉ luôn mang đến kinh hỉ cho hắn chứ chưa từng khiến hắn thất vọng.

...

Ngoài sân, Công Tôn tò mò hỏi Triệu Phổ, “Hai người họ đang làm gì vậy?”

Một bên, Lâm Dạ Hỏa lắc đầu xoay mặt bỏ đi, “Còn nhìn nữa chắc ta mù quá! Lại nói rốt cục mắc mớ gì mà ta phải từ xa chạy đến cứu Bạch lão Ngũ nhỉ?”

Triệu Phổ cũng hết nói, hai người này đúng là chẳng coi ai ra gì, trước ánh mắt nhìn chăm chăm của bao nhiêu người mà vẫn giao lưu bằng mắt thật tự nhiên.

Công Tôn chạy tới chỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, liếc mắt liền nhìn thấy thứ bên cạnh, liếc mắt một cái nhìn thấy cái Chuẩn Quan trên bàn, nhìn lại xung quanh thì không thấy ai.

Công Tôn tò mò hỏi hai người, “Chỉ có hai người thôi sao? Không còn ai khác à?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhớ tới việc đứng đắn, nhưng ngẩng đầu lên nhìn thì cái người vừa rồi đứng đối diện Bạch Ngọc Đường đã không thấy đâu.

“Người kia đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Không cần tìm nữa.” Bạch Ngọc Đường đáp. “Trốn rồi!”

“Sao khi này người không nói?!” Triển Chiêu nôn nóng.

Triệu Phổ cũng đi tới, “Có cần ta phái người đuổi theo không?”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên lắc đầu, “Không cần!”

Triển Chiêu và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hiện lên một ý nghĩ —— vừa rồi rõ ràng Lục Thiên Hàn lão gia tử có đến đây nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng.

Triển Chiêu đi qua hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thật sự không cần đi theo xem à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Lúc này, Công Tôn đã mở Chuẩn Quan ra.

“Đây là cái gì?” Công Tôn lấy ra khỏi Chuẩn Quan một khối đá màu đen nhẵn bóng.

Viên đá này đại khái lớn cỡ nửa bàn tay, hai mặt trái phải khắc một số ký tự xiên xiên vẹo vẹo, không biết có nghĩa là gì.

Công Tôn cầm lên xem tỉ mỉ, “Đây là gì?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhận lấy, vừa nhìn thấy thì đuôi lông mày hơi nhướng lên mấy phần.

Triển Chiêu chú ý đến sắc mặt Bạch Ngọc Đường thay đổi, biết hẳn là hắn đã phát hiện ra điều gì.

Bạch Ngọc Đường cầm viên đá trong tay, vẫy tay với Âu Dương Thiếu Chinh ở xa xa.

Âu Dương khó hiểu đi đến, Bạch Ngọc Đường mượn hần bản đồ của Hắc Phong Thành.

Âu Dương lấy bản đồ trải ra bàn.

Ngũ gia cúi đầu nhìn chăm chăm bản đồ một hồi lâu, cất viên đá, kéo Triển Chiêu, “Đi!”

Triển Chiêu không hiểu, đi theo Bạch Ngọc Đường, “Đi đâu vậy?”

“Đi hoàn thành tâm nguyện thay ngoại công của ta.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 125: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau (Thượng)

Edit: Ruby

Câu chuyện xảy ra tại Khai Phong Thành, vào Tết Trung Thu năm Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu được mười ba tuổi.

Năm đó là lúc Triệu Trinh mười lăm tuổi vừa mới đăng cơ được một năm, Hoàng đế thiếu niên ôn hòa nhân hậu, cần chính yêu dân, được dân chúng kính yêu.

Mà vị Nguyên soái thiếu niên Triệu Phổ mới vừa tròn mười bảy tuổi, liên tiếp thăng lợi ở tái ngoại, uy chấn thiên hạ, suất lĩnh mấy vị tướng quân trẻ tuổi nhà mình, khải hoàn hồi triều mừng Tết Trung Thu.

Hoàng thành nơi nơi phồn thịnh vui tươi, náo nhiệt phồn hoa.

Ngày mười lăm tháng tám đó, cổng thành bốn phía của Khai Phong Thành rộng mở, trong thành giăng đèn kết hoa, các gánh hát đã sắp xếp ổn thỏa sân khấu rực rỡ.

Đêm nay Triệu Trinh mở đại yến, quần thần cùng dân chúng đều vui, lữ khách tứ phương nườm nượp vào thành, chuẩn bị cùng chung vui một đêm mừng thịnh thế.

Buổi trưa, cơ hồ là cùng lúc, từ cả bốn cổng thành của Khai Phong Thành, có mấy lữ khách đặc biệt tiến vào.

Đi vào từ cửa Bắc là hai vị công tử bạch y phiêu dật, một người nhìn chưa đến ba mươi tuổi, một mái tóc bạc cùng dáng người cao gầy, khi đi đường tay áo khẽ lay động theo gió, tràn đầy tiên khí.

Bên cạnh vị công tử tựa như tiên giáng trần này là một tiểu thiếu niên, thoạt nhìn chỉ mới mười hai mười ba tuổi, cầm trong tay một thanh trường đao màu bạc dài không kém hẳn là bao, bên cạnh còn có một chú ngựa con đi theo. Chú ngựa này trắng thuần, lông cuộn loăn xoăn như những bức tượng kỳ lân trước cửa nhà giàu, bốn vó cũng phủ lông trắng, thân thể cân xứng cực kỳ lộng lẫy mà tao nhã, chậm rãi đi bên cạnh thiếu niên.

Một số người qua đường sành sỏi nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi chú ngựa con kia nổi —— Ai ya! Đây chính là Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử thuần chủng, ai mà mua được bảo mã cực tốt này?!

Những người qua đường vì bị ngựa thu hút mà liếc mắt nhìn sang thiếu niên kia một cái thì sau khi thấy được bộ dạng của thiếu niên kia đều không nhịn được phải hít một hơi thật sâu —— Tiểu Vương gia nhà ai sao? Bề ngoài đẹp đến độ không giống người phàm, hơn nữa còn tỏa ra khí lạnh thấu xương, vị thiếu niên có bề ngoài rất dễ nhìn và mang theo chút tà khí này quanh thân đều tản ra khí tức “không dễ chọc” cùng với “xuất thân nhà giàu”.

Hai người một ngựa này vốn đã rất nổi bật, phương thức ở chung lại rất buồn cười.

Thiếu niên đi như đang có việc gì gấp, nghiêm mặt không biểu cảm đi nhanh về phía trước.

Mà công tử tóc bạc kia thì chậm rãi đi theo phía sau, một tay kéo vạt áo của thiếu niên, vừa kéo vừa nói, “Đồ nhi à, người gấp cái gì? Vì sư đôi chết rồi! Chúng ta đến Long Phượng Đường mua bánh Trung Thu ăn đi! Vì sư muốn ăn loại bánh ngũ nhân (1)!”

Thiếu niên kia vừa đi vừa giật lại vạt áo của mình, “ Bao nhiêu tuổi rồi còn đòi ăn bánh Trung Thu cái gì, một hồi dính đầy răng!”

Vừa mới dứt lời, công tử xinh đẹp phía sau hết kéo áo lại giật tóc hăn, “Người trở nên không đáng yêu như vậy từ khi nào? Khi người còn bé rõ ràng là rất đáng yêu mà!”

Thiếu niên kia quay đầu giật lại cả tóc lẫn vạt áo của mình. “ Là người già hồ đồ nên nhớ nhầm rồi!”

“Rõ ràng khi người còn bé ăn bánh Trung Thu ngũ nhân dính đến gầy cả răng sữa!”

“Đừng có nói ra ngoài!”

“Vậy người có đi ăn không?!”

“Đi thì đi, buông tay!”

“Không buông!”

...

Cứ như vậy, thiếu niên kia kéo vạt áo mang theo vị công tử tóc bạc “khóc lóc om sòm chơi xấu” đến Long Phượng Đường mua bánh Trung Thu.

Vừa đi, thiếu niên vừa hỏi. “Vì sao lại muốn đến Long Phượng Đường mua bánh Trung Thu? Không phải ở Mãn Ký ăn ngon hơn sao?”

Công tử tóc bạc “phụt” một tiếng vui vẻ, cười hì hì vỗ vỗ đầu thiếu niên, “Không chừng có thể gặp lão bằng hữu!”

Hai người này là ai? Chính là Ngũ gia Bạch Ngọc Đường còn nhỏ cùng với trước sau như một luôn “nhị” trước mặt đồ đệ, Thiên Tôn lão gia

tử.

...

Cùng lúc đó, từ cửa thành phía Đông, cũng có hai người một lớn một nhỏ đi vào.

Người lớn tuổi thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, một thân hắc y cùng một mái tóc đen, bộ dạng tuấn mỹ cùng với phong thái khí phách khó tả, đi vào cửa thành, mấy vị a di đại thẩm ở các cửa hàng hai bên đường đều phải ló người ra mà nhìn, “Ai nha! Nhân vật tuấn phẩm nào thế này? Tuấn nam mỹ nữ ra ra vào vào Khai Phong Thành rất nhiều nhưng loại khí phách như thế này thì lần đầu tiên mới thấy, đây mị lực!”

Đi bên cạnh vị hắc y công tử cao cao kia cũng là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, một đôi mắt to, khóe miệng cong cong như mèo con, cười tủm tỉm, da trắng, trông rất lanh lợi. Một tay nắm tay hắc y công tử, tay kia cầm một thanh cổ kiếm màu đen, phía sau còn có hai ba con mèo không biết từ chỗ nào chạy theo, chỉ cần thiếu niên này dừng lại liền kêu “meo meo” chạy đến cạ chân.

So với thiếu niên bạch y có biểu cảm lạnh như băng khi nãy thì tiểu thiếu gia này lại rất khiến cho người khác có cảm tình, nụ cười kia ngọt ngào như mật, người nhận được nụ cười này cảm thấy như một cơn xuân phong.

(Ý là như được gió xuân thổi qua, cảm thấy thoải mái thư thái)

Hắc y công tử kia đi được một chốc thì dừng bước lại nhìn trái nhìn phải, dường như là đang xác định phương hướng.

Tiểu thiếu gia một thân trường bào tinh mỹ màu xanh biếc kéo tay hắc y công tử kia tiến lên phía trước, “Ngoại công? Có phải định tìm nơi dùng bữa không? Trong Khai Phong Thành có nhiều chỗ ăn được lắm!”

Hai người này, đúng là Ân Hậu, cùng thiếu niên Triển Chiêu.

So với đôi sư đồ không đáng tin cậy Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn luôn ồn ồn ào ào, một đôi tổ tôn này lại thật sự rất hài hòa, Tiểu Triển Chiêu không chỉ có bộ dáng đáng yêu mà tính cách cũng như là áo bông nhỏ tri kỷ, nắm chặt tay Ân Hậu không buông, không ngừng “ngoại công”, “ngoại công” mà gọi, âm cuối của tiếng “ngoại công” kia còn hơi lên cao giọng, mỗi lần Ân Hậu nghe một tiếng đều cảm thấy ngọt như ăn mật.

(*) Áo bông nhỏ tri kỷ là từ mà các bà mẹ TQ hay gọi con mình. Thật ra thì từ này mình thấy hay dùng cho con gái tại con gái ấm áp và ngọt ngào hơn ^.^

Tuy dưới gối Ân Hậu có nữ nhi nhưng tính cách của Ân Lan Từ lại thẳng thắn có chút khí khái như nam tử, độc lập còn sớm lập gia thất, Ân Hậu luôn có cảm giác như khuê nữ nhà mình còn chưa kịp nuôi dưỡng đã bị nữ tể bắt cóc mất rồi.

Cũng may đứa ngoại tôn này do Ân Lan Từ sinh cho ông lại đặc biệt thân thiết, Triển Chiêu từ khi chào đời đã chẳng khác nào con mèo nhỏ mà đặc biệt dính Ân Hậu, học cách gọi ngoại công còn sớm hơn là gọi cha nương, Ân Hậu cưng chiều trong tay từ nhỏ đến lớn không buông.

“Ngoại công chúng ta đi mua ít bánh Trung Thu nhé?” Triển Chiêu kéo Ân Hậu muốn chạy về phía trước, “Nghe nói điểm tâm của Mãn Ký trong Khai Phong Thành là ngon nhất! Chúng ta đi mua bánh Trung Thu hạt sen lòng đỏ trứng (2) đi, mấy vị di của con đều thích ăn!”

Ân Hậu vừa nghe thấy mấy chữ “bánh Trung Thu” liền kéo Tiểu Triển Chiêu lại, “Nếu muốn mua bánh Trung Thu thì đến Long Phượng Đường đi, bánh Trung Thu nơi đó không tồi đâu!”

“Long Phượng Đường?” Triển Chiêu tò mò, từ nhỏ hẳn đã lập chí ăn sạch mỹ thực trong thiên hạ, nhưng nhà Long Phượng Đường này ngay cả

nghe còn chưa từng nghe qua bao giờ! Chẳng lẽ là quán ăn riêng tư gì?

“Ngoại công, người quen với cửa hiệu này ạ?” Triển Chiêu nắm tay Ân Hậu dung dăng dung dẻ đi trên đường.

Ân Hậu nghe vậy, dường như nhớ ra điều gì đó, khóe miệng hơi cong lên mang theo vài phần ý cười, “Ừ, không chừng có thể gặp được người quen.”

...

Cửa thành phía Nam có năm thiếu niên xuất hiện, người đi đầu cười một con ngựa đen xinh đẹp cao lớn, mãng bào màu đen mặc trên người như áo ngủ, tóc cũng không xử lý gọn gàng mà buộc thành một túm sau đầu, xoay người xuống ngựa, nhìn mặt cũng chỉ mười sáu mười bảy nhưng cao lớn hơn không ít thiếu niên đồng trang lứa, ngũ quan sắc bén như đao, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết là hỗn huyết, hai mắt càng đáng sợ hơn, không cùng màu, một bên màu đen, một bên màu xám.

Mấy binh lính canh cổng thành nhìn thấy hăn xuống ngựa thì rối rít chạy đến hành lễ, miệng gọi “Cửu Vương gia”.

Người vừa đến chính là Triệu Phổ, phía sau hăn còn có mấy thiếu niên đi cùng, người nhỏ nhất chỉ mới mười hai mười ba, mặc một thân đen tuyền, phía sau có một chú chó lớn màu xám, không biết là sói hay là chó, miệng nhọn, đuôi xù, khiến cho người đi đường sợ tới mức vội vàng đi tránh qua một bên.

Hai người bên cạnh hơi lớn hơn một chút, một người có một mái tóc đỏ chói, một người khoác áo choàng lưng đeo cung, miệng không ngừng lẩm bẩm không biết đang nói cái gì.

Trong nhóm chỉ có một người duy nhất thoát nhìn tương đối bình thường, tầm mười tám mười chín tuổi, đặc biệt nhã nhặn chừng mực, thiếu

niên này đi đến phía trước hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ người đâu rồi?”

Triệu Phổ khoanh tay nhìn một vòng quanh cổng thành, “Đúng thế, sao vẫn còn chưa tới nhỉ? Vừa rồi Thiên Dực có nói nhìn thấy ông ấy sắp đến cổng thành mà!”

Hạ Nhất Hàng nhìn khắp nơi, hỏi, “Thiên Dực đâu?”

Âu Dương và Long Kiều Quảng cũng tìm xung quanh.

Lúc này, Trâu Lương đứng sau cùng kéo kéo hai vị ca ca phía trước, vươn tay chỉ về thành lâu phía trên.

Mọi người lui ra phía sau vài bước, ngẩng đầu lên thì thấy... thấy trên thành lâu treo một cái “bánh chưng” (3) đen tuyền.

Cái “bánh chưng” kia còn đang giãy dụa.

Triệu Phổ nhảy lên, vươn tay tóm lấy cái “bánh chưng” treo trên tường kia xách xuống dưới, vừa mở lớp vải bố kia thì bên trong lăn “lông lốc” ra một thiếu niên mười hai mười ba tuổi.

“Ai nha... xem chút ngộp chết ta rồi!”

Lăn ra từ trong túi vải chính là Đồng Thiên Dực.

Triệu Phổ khó hiểu, “Không phải bảo người đi theo lão gia tử sao? Sao lại bị treo trên đó?”

Đồng Thiên Dực rất ủy khuất, “Ta bị lão gia tử phát hiện, đã nói với ông ấy ta là bộ hạ của người mà ông ấy không thèm nghe, đem ta gói lại rồi treo lên lâu.”

Triệu Phổ nôn nóng, “Lão đầu nhi kia đâu? Đi đâu rồi?”

“Vào thành rồi.” Đồng Thiên Dực ngẫm nghĩ, “A, hình như có nói đến Long Phượng Đường ăn bánh Trung Thu gì đó!”

Triệu Phổ không hiểu, hỏi Âu Dương Thiếu Chinh, “Long Phượng Đường là chỗ nào?”

Âu Dương khoanh tay, quay đầu hất cằm về phía thành Tây, “Một cửa hàng nhỏ xíu ở trong góc vắng vẻ.”

Triệu Phổ đá hăn, “Dẫn đường.”

Mọi người cùng nhau đi về phía thành Tây, Hạ Nhất Hàng nhìn canh giờ, hỏi Triệu Phổ, “Đi bây giờ à? Không phải lát nữa người còn phải tiến cung sao?”

Cửu Vương gia khoát tay, “Ai, tìm sư phụ ta trước rồi hẵng nói.”

...

Nhóm của Triệu Phổ mới vừa đi chưa được bao lâu thì ngoài cửa thành lại có năm người nữa xuất hiện, chỉ là lần này không phải là năm thiếu niên mà là một thiếu niên mang theo bốn lão đầu.

Bốn lão đầu này có vẻ ngoài khác nhau, cao thấp mập ốm đều có, mặc y phục cũng khác nhau, có người chống gậy trường cực dài, có người thì đeo một cái hồ lô rất lớn trên lưng, còn có một người nhìn như say khướt, đương nhiên còn có một người hạc phát đồng nhan, vừa nhìn là biết lúc trẻ rất anh tuấn.

(Hạc phát đồng nhan: tóc bạc mặt hồng hào)

Bốn lão đầu này rất kỳ dị, vừa đi vào thành liền gây sự chú ý của nhiều người qua đường.

Nhưng khác với bốn quái lão đầu kia, đi ở phía trước mấy lão đầu là một thiếu niên thư sinh mười lăm mười sáu tuổi.

Thư sinh này trông rất xinh đẹp, một thân y phục thư sinh màu xám trắng, đeo một cái sọt đựng thảo dược trên lưng, nhìn dáng vẻ dường như là lần đầu tiên đến Khai Phong, vừa đi vừa nhìn, cái gì cũng cảm thấy mới mẻ. Hơn nữa đừng trông hăn tuổi còn nhỏ, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều mang theo phong thái danh sĩ trầm ổn, khiến cho người ta cảm thấy hăn là người này rất có học vấn.

Thư sinh kia đi được một đoạn, quay đầu lại thì thấy bốn lão đầu kia không biết như thế nào lại ầm ĩ lên, hăn liền lui lại mấy bước, nghe thử xem bọn họ đang nói chuyện gì.

“Ta ngửi thấy mùi rồi! Nhất định là Ân Hậu đã đến!”

“Trên người Cung chủ không có mùi, người ngửi cái gì?!”

“Thiên Tôn chắc cũng đến!”

“Không phải đâu! Râu của ta mới vừa mọc dài ra!”

“Người chỉ bị giật râu, lần trước tóc của ta đều bị hăn cạo sạch!”

“Làm sao bây giờ?”

“Tìm một chỗ trốn trước đã!”

“Trốn đi đâu?”

“Mặc kệ! Miễn là không đến Long Phượng Đường chắc sẽ an toàn!”

Mấy lão đầu líu ríu ồn ào một trận, “vèo vèo” mấy tiếng, chạy tán loạn tứ phía không còn thấy tăm hơi.

Thư sinh kia hiển nhiên không có võ công, đi tới đầu ngõ nhìn xung quanh, không biết bốn lão đầu đã chạy đi đâu rồi.

Thư sinh gãi đầu, mấy vị lão gia tử vừa rồi hình như có nói Long Phượng Đường gì đấy... không phải là đến đó rồi chứ?

Thư sinh tìm đến mấy cửa hàng gần đó hỏi thăm một chút, cũng may là có người biết Long Phượng Đường này, bảo là ở thành Tây, là một cửa hàng nhỏ, bất quá bánh Trung Thu ngũ nhân của nhà này là ngon nhất Khai Phong Thành.

Thư sinh hiểu ra —— hóa ra chạy nhanh như vậy là để đi mua bánh Trung Thu à?!

Nghĩ xong, hắn xốc lại cái sọt, chậm rãi đi tìm bốn lão đầu kia.

Thư sinh này là ai? Chính là Thần y Công Tôn Sách tuy tuổi còn trẻ mà đã danh chấn Giang Nam. Lần này hắn đi du ngoạn cùng với mấy vị sư phụ, nơi nơi tìm kiếm những chứng bệnh nan y thuận tiện thu thập thảo dược, cứu không ít người.

Suốt một đường này Công Tôn gặp không ít những chứng bệnh đều là do bị thương từ chiến trường, không được trị liệu kịp thời mà để lại bệnh căn. Vì thế hắn nghĩ đợi du ngoạn thêm mấy năm nữa rồi đến quân doanh Hắc Phong Thành, nương tựa Triệu Phổ làm quân y.

...

Mà lúc này ở cửa Tây của Khai Phong Thành gần Long Phượng Đường nhất cũng có hai người một lớn một nhỏ đi vào.

Hai người này rất thú vị, người lớn là một hòa thượng béo, mặt mũi hiền lành, không cầm thiền trượng, khoác một chiếc tăng y màu xám chứ không mặc áo cà sa, đeo một chuỗi Phật châu màu trắng phổ thông rất

sáng, lưng đeo một bao đồ. Người qua đường đều tò mò mà nhìn vị đại sư này. Người tu Phật đều có Phật tướng, có phải là cao tăng đắc đạo hay không thì có thể nhìn ra từ khí chất. Vị đại sư này không biết xuất gia được bao lâu, người qua đường đều cảm thấy hình như là ông nửa đường xuất gia, bước đi cũng không ổn định, lưng còn đeo nhiều hành trang, cứ nhìn sắc mặt của thiếu niên đi bên cạnh, tựa như là đang dỗ dành.

Mà thiếu niên kia cũng rất thú vị, mặc một thân đồ rực, còn có một mái tóc quăn màu đỏ, da trắng mắt xanh, nhìn thế nào cũng không phải là người Trung Nguyên.

Dáng vẻ cũng chỉ mười ba mười bốn, không rõ là nam hay nữ, dù sao nếu chỉ nhìn qua thì không thể đoán ra được.

Nhiều người qua đường đều bàn tán.

“Nữ oa này đẹp như thiên tiên vậy, có phải là người Ba Tư trong truyền thuyết không?”

“Là một nam hài chứ? Không có son phấn như nữ oa mà!”

“Ừ! Có vẻ như là nam, vóc dáng không được cao lắm.”

“Ừm, trông trắng nõn, mặt cũng đầy đặn dễ nhìn!”

Thiếu niên vốn đang đi bình thường, vừa nghe thấy mấy tiếng “vóc dáng không cao” cùng với “đầy đặn” thì “phắt” một cái xoay mặt, trắng mắt liếc nhìn mấy người qua đường.

Mấy người qua đường sợ tới mức vội vàng chạy đi —— đứa nhỏ đó dữ quá!

Đại hòa thượng trêu chọc hẳn, “Không phải người ta chỉ nói một câu mặt người đầy đặn đáng yêu thôi sao...”

Hồng y thiếu niên dùng hai tay bưng mặt, “Trên mặt con có thịt chỗ nào? Con không ăn cơm nữa!”

“Đừng! Không ăn cơm sẽ không cao được!”

“Người cũng nói con lùn?!”

“Không mà...”

“Vừa béo vừa lùn có phải không?!”

Đại hòa thượng liên tục xua tay, “Không lùn không béo! Hiếm khi có dịp đến Trung Nguyên, lại là Tết Trung Thu, chúng ta đi ăn bánh Trung Thu nhé?”

Thiếu niên liếc mắt nhìn hòa thượng, tiện thể vươn tay vỗ vỗ cái bụng của ông, “Sư phụ, người còn ăn nữa à? Còn ăn nữa thì sau này khi ngồi thiền trông chẳng khác nào con lật đật cả.”

Hòa thượng kéo ống tay áo đồ đệ, “Ngoan ha, cùng vi sư đi mua bánh Trung Thu đi!”

“Con không đi, con đang giảm béo không ăn đồ ngọt!”

“Người mới mấy tuổi mà giảm béo cái gì?”

“Con mặc kệ!” Hồng y thiếu niên vừa định đi, chợt nghe hòa thượng kia ho khan một tiếng, sâu kín mà nói, “Đúng rồi, nghe nói đồ đệ nhà Thiên Tôn là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử...”

Hồng y thiếu niên kia dừng bước, quay mặt lại, “Có đẹp bằng con không?”

Hòa thượng vuốt cằm, “Vi sư chưa gặp qua nên không biết có đúng không, hôm nay không chừng có thể gặp ở Long Phượng Đường...”

Nói còn chưa dứt lời thì thiếu niên kia đã lắc một cái kéo hòa thượng béo chạy đi, “Con phải xem thử trên đời này có thật là có người đẹp hơn con không...”

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên dừng lại, đứng im bất động.

Hòa thượng xích qua nhìn một cái, chỉ thấy đồ đệ đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm ven đường.

Nhìn theo ánh mắt của hắn thì chỉ thấy trước cửa một hộ dân bên đường có một chú cún con mập mập, ăn no đang nằm sưởi nắng.

Cún con kia không biết có phải cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng kia không mà cũng quay sang, nhìn về phía này... cứ như vậy, một cún một thiếu niên cách nhau không xa, đối diện lẫn nhau.

Sau một lúc, chỉ thấy hồng y thiếu niên thoát một cái, không biết như thế nào đã chạy tới trước mặt cún con kia, ngồi xổm xuống, giơ tay ra.

Cún con cũng rất phối hợp mà giơ một chân trước đặt vào tay của hắn, một người một cún ngồi xổm bên đường bắt tay.

Hòa thượng nhìn đồ đệ cùng con cún kia như chỉ hận gặp nhau quá trễ, nhìn không được oán thầm —— sau khi lớn lên không biết có thành người đẹp trai đệ nhất thiên hạ không chứ danh hiệu “nhị” nhất thiên hạ khẳng định không ai tranh lại với người!

...

Đôi sư đồ này đương nhiên là Thánh tăng Tây Vực Vô Sa đại sư cùng với tiểu đồ đệ đom dáng nhà mình, Lâm Dạ Hỏa.

Lại nói, vì sao mấy vị tuyệt thế cao thủ này đều mang theo đồ đệ nhà mình đến Khai Phong Thành vào đúng ngày mười lăm tháng tám?

Thiên Tôn, Ân Hậu, Vô Sa cùng Yêu Trường Thiên thành danh quá sớm, khi đó, toàn bộ võ lâm đều là thiên hạ của họ.

Trước kia chiến loạn liên miên, võ lâm loạn đấu, thiên hạ không yên ổn, mấy vị lão gia tử này bôn ba khắp nơi, luôn có việc để làm.

Đại khái vào sáu mươi năm trước chiến loạn chấm dứt, thiên hạ bắt đầu thái bình, mấy vị lão gia tử dần dần rời khỏi giang hồ, cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi chốn võ lâm, trở thành truyền thuyết trong miệng của mọi người.

Mấy vị lão gia tử thỉnh thoảng cũng tụ họp một chút, đa phần đều là vào Tết Trung Thu, uống chén rượu đánh mã điếu, ăn bánh Trung Thu ngắm trăng gì đó.

Mười năm trước, cơ hồ cả bốn người cùng thu nhận đồ đệ, bắt đầu toàn tâm toàn ý bồi dưỡng đồ đệ, đã rất lâu không gặp mặt.

Trong chớp mắt đã trôi qua mười năm, bốn đồ đệ bảo bối đã có chút thành tựu, bốn vị lão gia tử đột nhiên nghĩ đến có phải nên mang theo đồ đệ đi một chuyến đến Khai Phong gặp ba nhà kia không.

Cứ như vậy, bốn người chân trước chân sau đến Khai Phong Thành.

Vậy vì sao lại chọn đến Long Phượng Đường ăn bánh Trung Thu?

Bởi vì bọn họ đều từng theo Ngân Yêu Vương đến cửa hàng này ăn bánh Trung Thu, hơn nữa Yêu Vương còn thích ăn nhất là bánh Trung Thu ngũ nhân của nhà này.

...

Nói bên này cũng phải nói đến bên kia, trong Khai Phong Thành ngày hôm nay còn có hai người khác đang bận đến sát đầu mẻ trán.

Bên trong cánh cửa Hoàng cung có hai vị quan viên đi ra ngoài, vừa đi, hai người liền “nhùng nhằng”, cảm giác như đang đấu võ mồm vậy.

Hai người này đều mặc quan phục của nhất phẩm đại quan, một người mặc quan bào màu đỏ, một người mặc quan bào màu đen, một người trắng trắng mập mập, một người đen đen gầy teo.

Tuổi của hai vị này cũng không lớn, chỉ tầm ba mươi lăm ba mươi sáu, nhưng đều để râu, thoạt nhìn khá già dặn.

Không cần hỏi, hai vị này chính là đầu tới đầu lui mười năm như một, Bàng Thái sư và Bao Đại nhân.

Quan viên đi ngang qua cửa cung dường như cũng đã quen với việc hai người này vừa đi vừa cãi nhau, đều dùng ánh mắt hả hê khi thấy người gặp họa mà nhìn họ.

“Đều tại Hắc Tử nhà người!”

“Nếu không phải tại người thuê dật thì sao trở thành cục diện thế này?”

“Đại lễ êm đẹp tự dừng người lại nói thích khách cái gì?!”

“Ta chỉ mới nói có một câu cần tăng cường phòng bị, đều tại người nói cái gì để ta đi bắt thích khách!”

“Người là Phủ doãn Khai Phong Phủ, không phải người thì ai đi bắt? Tự người đi bắt là tốt rồi, mắc mớ gì lôi ta theo?”

“Ta không ăn Tết được thì người đừng có mơ thoải mái!”

Hai người người một câu ta một câu đi ra ngoài, khi sắp xuất cung thì có một thiếu niên mặc y phục thị vệ nhanh chóng đuổi theo, “Thái sư, Tướng gia!”

Hai người vừa quay đầu lại thì thấy là thiếp thân thị vệ của Triệu Trinh, tuổi còn trẻ mà đã là Đệ nhất cao thủ đại nội, Nam Cung Kỳ.

Hai vị đại nhân cực kỳ tôn trọng vị Tiểu Tướng quân này, cùng dừng bước quay lại.

Nam Cung vừa chạy đến đã nói, “Hai vị đại nhân, vừa rồi ta đi ngang qua Ngự Thiện Phòng nghe thấy Trần công công bọn họ đang lo lắng vì chuyện bánh Trung Thu!”

“Bánh Trung Thu?” Thái sư không hiểu, “Bánh Trung Thu thì có gì phải lo?”

Nam Cung nhỏ giọng nói, “Vốn dĩ bánh Trung Thu dùng cho tiệc tối trong cung đều do Mãn Ký cung cấp, chỉ là mấy trù tử của Mãn Ký đột nhiên mất tích, không tìm thấy người nên nhân thủ không đủ, cần phải điều từ nơi khác đến.”

“A?” Bao Đại nhân cùng Bàng Thái sư đồng thời nhướng mày, “Như vậy sao... mấy trù tử kia đâu? Không có ở nhà à?”

Nam Cung lắc đầu, “Không có, buổi sáng ra khỏi nhà như bình thường nhưng tới trưa vẫn chưa đến Mãn Ký.”

Thái sư và Bao Đại nhân là người đa mưu túc trí, vừa nghe đã biết bên trong có bí ẩn.

Thái sư hỏi Nam Cung, “Người là người linh lợi, có danh sách các trù tử được điều tạm đến không?”

“Có.” Quả nhiên Nam Cung đã điều tra rồi, đưa một tờ giấy qua, nói tiếp, “Tổng cộng điều tám trù tử từ bốn cửa hàng, ta cho người tra xét một chút thì đều là những cửa hiệu lâu đời, trong đó có ba nhà đều rất bình

thường, duy chỉ có một nhà, gần đây mới vừa được bán lại, thay đổi đương gia, chương quỹ kia lai lịch bất minh.”

Thái sư và Bao Đại nhân liếc mắt nhìn nhau, đều nheo mắt nhìn tên cửa hàng mà Nam Cung đang chỉ —— Long Phượng Đường.

Bánh Trung Thu ngũ nhân aka bánh thập cẩm (bạn ghét nhất loại này, ăn cứ lổn nhà lổn nhốn =”=) mới đầu tính dịch là bánh Trung Thu năm nhân nhưng sau khi search gút gồ mới biết bánh của VN mình cũng có tên thế này nên để luôn ^^banh-trung-thu-nam-nhan

Bánh Trung Thu hạt sen lòng đỏ trứng: thiệt ra bản gốc là bánh Trung Thu lòng đỏ trứng “liên dung”, từ “liên” là hoa sen, còn từ “dung” lại là hoa phù dung, bạn search gút gồ nát máy cũng ra cái bánh y chang bánh hạt sen của mình nên thôi để quách vậy cho thân thương ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

trung-thu-hat-senBánh chưng Trung Quốc: tên gốc là “Tống tử”, thường ăn trong dịp Tết Đoan Ngọ, ở miền Bắc TQ thường hay gói bánh chưng bằng lá lau còn miền Nam thì gói bằng một loại lá tre gọi là Trạ Diệp, kiểu gói và hình dạng cũng y như bánh tro của mình. Nói ngoài lề một tý, bạn nào coi Đạo Mộ Bút Ký chắc cũng hay thấy mấy em bánh chưng chạy long nhong trong mộ, cơ mà không rõ lắm sao các nhóm dịch hầu như đều gọi là bánh tông, cá nhân mình cũng thích từ bánh tông hơn vì bánh chưng thấy nó sao sao ấy =))) Hay mình có nên đổi luôn thành “bánh tông” không nhỉ =v=banh-chung-trung-quoc

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 126: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau (Hạ)

Long Phượng Đường, ở trong một con hẻm phía Tây Khai Phong Thành, con hẻm này đã khá có tuổi, phong cách rất cổ xưa, ngôi đèn tường trắng đường lát đá, cửa gỗ đen cùng với hoành phi treo trên cửa, dưới mái hiên treo những chiếc đèn lồng màu đỏ thỉnh thoảng đung đưa theo gió.

Một thiếu niên thư sinh, lưng đeo gùi, nhanh nhẹn giẫm lên con đường lát đá mà đi tới.

Chỉ trong chốc lát hắn đã tìm được tới trước cánh cổng có treo tấm biển “Long Phượng Đường”.

Thư sinh này chính là Công Tôn đến tìm bốn vị sư phụ nhà mình.

Lại nói, Lâm Dạ Hỏa, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mấy đôi bọn họ nên đến trước Công Tôn mới đúng, chỉ là trên đường xảy ra chút chuyện.

Lâm Dạ Hỏa một đường đi liên tục chào hỏi với lũ chó nhà người ta nuôi ven đường nên đến trễ.

Bạch Ngọc Đường nhiều lần ngăn cản Thiên Tôn chạy đi mua hàng giả nên cũng chậm trễ chút thời gian.

Bên phía Triển Chiêu thì ngược lại, Ân Hựu và Triển Chiêu không biết như thế nào lại tình cờ đi vào một con phố mỹ thực, Ân Hựu vừa mới vào đầu phố thì liền biết xong rồi, phỏng chừng đến khi trời tối mới ra mới mua được bánh Trung Thu...

Công Tôn đứng trước đại môn của Long Phượng Đường nhìn nhìn, đại môn đóng kín mít, trông chẳng giống như đang buôn bán gì hết.

Bước lên bậc thềm, Công Tôn nhẹ nhàng nắm cái vòng trên cửa mà gõ.

Bên trong không chút động tĩnh.

Công Tôn buồn bực —— hôm nay là Tết Trung Thu mà không làm bánh Trung Thu buôn bán sao?

Lui ra sau mấy bước nhìn thử, Công Tôn cảm thấy —— biết đâu đây chỉ là cửa sau còn phía trước mới là mặt tiền của cửa hàng?

Ngắm lại thấy cũng đúng, làm gì có cửa hiệu nào lại đặt cửa chính ở trong hẻm đâu.

Nghĩ vậy, Công Tôn nhảy xuống thềm, xốc lại cái gùi trên lưng lắc lư đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước thì thấy phía trước có một lối rẽ, phỏng chừng là dẫn về ngõ nhỏ phía trước.

Công Tôn vừa quẹo thì trước mặt đúng lúc xuất hiện một người mặc hắc y từ trong ngõ nhỏ chạy ra.

Công Tôn sửng sốt, cho rằng sẽ đụng trúng, bước chân vừa mới dừng lại thì hắc ảnh kia đã không còn thấy đâu.

Công Tôn chớp mắt mấy cái, chỉ thấy bên cạnh có bốn thiếu niên ăn mặc khác nhau chạy ào qua.

Công Tôn quay đầu lại, đi xa nhất quả nhiên là một người mặc hắc y, phất tay áo đặc biệt kiêu ngạo mà quẹo một cái rời khỏi con hẻm.

Công Tôn lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, nghĩ thầm —— mấy người đó tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng nhìn bề ngoài hẳn là người nhập ngũ đi? Trông có vẻ như công phu không tồi.

Vừa rời khỏi ngõ nhỏ, đúng là nhóm người Triệu Phổ đang đi tìm Yêu Trường Thiên.

Cửu Vương gia đi đường nghênh ngang quen rồi, vừa rời trước mặt xuất hiện một thư sinh, thiếu chút nữa đụng trúng, vì thế đại gia hắn chột lách người... đi vòng qua, còn oán thầm một câu —— thư sinh đúng là gầy! Hừ! Cũng may bình thường không giao tiếp nhiều với thư sinh!

Mới vừa nghĩ vậy thì đột nhiên cái mũi của Triệu Phổ ngửa ngửa —— “Hắt xì!”

Âu Dương Thiếu Chinh vừa vặn đi đến bên cạnh hắn bị văng trúng mặt, thay đổi sắc mặt nháy ra thật xa mà rống, “Triệu Phổ, ngươi ghê tởm muốn chết!”

Đại môn của Long Phượng Đường đóng chặt, Long Kiều Quảng tiến lên gõ cửa hai cái, không được ai đáp lại thì khó hiểu, “Cửa hàng gì vậy? Lễ lớn thế này mà không buôn bán à?!”

Hạ Nhất Hàng cũng cảm thấy kỳ quái, ngẫm nghĩ, hỏi Triệu Phổ, “Có thể nào...”

Khóe miệng của Cửu Vương gia nhếch thẳng, tính tình của sư phụ hắn luôn âm tình bất định, từ xa xôi chạy đến tận Khai Phong chỉ để mua bánh Trung Thu, hay là ở bên trong chính là cửu gia của ông?

Triệu Phổ bĩu môi với Âu Dương.

Âu Dương tiến lên nhắc chân, “âm” một tiếng đại môn bị đá văng.

Mấy vị tiểu tướng quân “phá cửa mà vào”, sau khi đi vào phát hiện trước mắt là một cái sân.

Âu Dương bữu môi, “Xì, thì ra là cửa sau!”

“Đừng nói mặt tiền của cửa hàng là ở phía trước nhé?” Long Kiều Quảng quan sát xung quanh, phát hiện có mấy băng ghế đá bị đổ còn có mấy bồn hoa bị đập.

Triệu Phổ hơi híp mắt lại, nhìn chăm chăm mấy đóa Nguyệt Quý (1) bị đập nát đến phát ngốc.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người vừa ngẩng đầu thì thấy một đại thúc ăn mặc như quản gia vừa mặc y phục vừa chạy đến, “Ôi! Xảy ra chuyện gì đây?”

Âu Dương nhỏ giọng nói với Long Kiều Quảng, “Hồng, có phải tưởng chúng ta là kẻ trộm không?”

Quản gia kia chạy đến phía trước thì thấy trong viện có năm thiếu niên đang đứng, có lớn có nhỏ thì rất khó hiểu, lên tiếng hỏi, “Các vị tiểu anh hùng, thế này là thế nào?”

Triệu Phổ không đáp lời, lơ đãng mà liếc mắt nhìn con đường nhỏ phía sau một cổng vòm, tựa hồ có chút hứng thú với phần viện phía trước.

Hạ Nhất Hàng liền hỏi, “Người là chương quỹ? Tại sao trước đây chưa từng thấy người?”

Triệu Phổ liếc nhìn Hạ Nhất Hàng, vị huynh đệ này của hắn rất tinh quái, chỉ liếc mắt sơ qua đã nhìn ra được có chút không ổn nên mới dùng những lời thường dùng để dẫn dắt tiểu nhị mà gợi chuyện với người trước mặt.

Mà về phần không ổn ở đâu thì cả năm người đều đã nhìn ra... Tuy vị này mặc y phục của quân gia, vừa chạy vừa thay y phục trông giống như là vừa rời giường nhưng tóc không hề rối, giày trên chân lại là giày của quân nhân!

Quân gia kia cười cười đáp, “À, ta là đến giúp một tay, chường quỹ nhà ta có việc ra ngoài rồi!”

Triệu Phổ bất động thanh sắc, Âu Dương đột nhiên hỏi, “Cha nuôi của ta đâu?”

Vừa nói hăn vừa chạy ào về phía trước, “Cha nuôi!”

Long Kiều Quảng cũng chạy theo vào, chường quỹ kia vội vàng đuổi theo, “Ấy! Đừng có chạy lung tung!”

Chường quỹ vừa bị dẫn đi thì Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng cũng đi về phía trước.

Ra khỏi sân, chỉ thấy hai bên đều là dãy nhà, chính giữa là một con đường nhỏ.

Đang đi về phía trước, Tiểu Trâu Lương vẫn đi theo sau hai người họ bỗng nhiên kéo kéo tay áo Triệu Phổ, chỉ về một tòa nhà nằm một bên.

Chú chó săn vẫn luôn đi theo Trâu Lương lúc này đang đảo vòng vòng trước một cánh cửa lớn, một chốc thì ngừng ngừng, một chốc lại dùng móng vuốt cào hai cái.

Hạ Nhất Hàng đi qua, vươn tay nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa liền bật mở, bên trong truyền ra một mùi hương.

Mùi hương này người bình thường có lẽ không thể nhận ra, nhưng Triệu Phổ bọn họ mới vừa từ chiến trường trở về, với mùi hương này quen

thuộc đến không thể quen hơn được nữa —— mùi thi thể!

Triệu Phổ nhìn quanh phòng, chỉ là một gian thư phòng phổ thông, nếu như có người chết ở đây thì thi thể kia nhất định đã bị giấu ở chỗ nào rồi.

Triệu Phổ nói với Trâu Lương, “Đến Khai Phong Phủ đưa tin cho Bao Tướng!”

Trâu Lương gật đầu, mang theo chú sói kia chạy ra từ cửa sau.

Trâu Lương “vụt” một tiếng chạy ra khỏi ngõ nhỏ, mang theo chú sói quẹo qua phía bên trái, chạy về phố Nam Thiên, thẳng hướng Khai Phong Phủ.

Hắn mới vừa lao ra khỏi sân thì từ phía bên phải, Vô Sa đại sư kéo theo đồ nhi Lâm Dạ Hỏa còn đang lưu luyến vẫy tay với một chú cún đen “sau này còn gặp lại”, đi vào trong ngõ nhỏ.

Lâm Dạ Hỏa vừa mới tiến vào ngõ nhỏ lại hướng ra phía ngoài.

Vô Sa đại sư kéo tay áo hắn lại, “Người còn định đi đâu nữa?”

“Hình như con vừa thấy một chú sói... rất đáng yêu!”

“Khai Phong Phủ sao có thể có sói?!” Đại hòa thượng sắp bị đồ đệ này chọc tức đến hôn mê, suốt một đường này làm quen không biết bao nhiêu cầu bằng cầu hữu, mà ở Khai Phong Phủ đúng là nhiều nhà nuôi chó quá!

“Người đừng náo loạn nữa! Còn quậy nữa thì buổi tối sẽ nhốt người chung một phòng với mèo!” Đại hòa thượng kéo đồ đệ đi lên con đường lát đá trong hẻm.

Hỏa Phượng vung tay áo bất mãn, “Con ghét nhất là mèo! Chó vẫn tốt hơn!”

Đang nói, trên một mái nhà gần đấy có mấy chú mèo xếp thành một đội quân “meo meo” âm ỉ chạy qua.

Lâm Dạ Hỏa mơ hồ nghe thấy từ trong một con hẻm gần đấy truyền đến tiếng “hắt xì”.

...

“U a.” Đại hòa thượng dẫn đầu đi tới trước cửa sau của Long Phượng Đường đang rộng mở, rướn người vào trong nhìn quanh quất, “Mấy năm không đến mà đã sửa mặt tiền cửa hàng rồi? Có còn buôn bán nữa không nhỉ?”

“Đi vào xem thử?!” Hỏa Phượng vừa dứt lời liền nhảy vào trong nhà.

Nhưng lúc này bên trong hậu viện không có ai.

“Có ai không vậy?” Lâm Dạ Hỏa hô một tiếng nhưng không ai trả lời.

Vừa gọi, Lâm Dạ Hỏa vừa đi theo con đường nhỏ phía trước.

Tới sân sau, có một gian thư phòng mở rộng cửa nhưng khắp nơi vẫn không có ai.

Vậy nhóm người Triệu Phổ đã đi đâu?

Vừa rồi Trâu Lương mới vừa đi thì Triệu Phổ đi vào trong gian nhà định tìm thi thể, đột nhiên có một bóng đen lén lén lút lút nhảy ra khỏi tường viện, Triệu Phổ liền lập tức tung người đuổi theo.

Hạ Nhất Hàng lo lắng để Triệu Phổ đi một mình, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng mới vừa dẫn quản gia kia chạy ra phía trước thì thấy quả thật có cửa chính ở đằng trước nhưng

đại môn đóng chặt, trên bàn bày nhiều khuôn bánh Trung Thu, chày cán bột, nồi niêu xoong chảo linh tinh, rất lộn xộn.

Quản gia mở cửa chính, đuổi hai người họ ra, “Đã nói cha nuôi của các người không có ở đây, lũ nhãi ranh mau đi chỗ khác mà quậy phá!”

Âu Dương ném cho Long Kiều Quảng một ánh mắt ra hiệu, ý bảo hắn nhìn bình phong ở một bên.

Long Kiều Quảng liếc một cái... chỉ thấy dường như phía sau bình phong có gì đó, được ánh sáng từ bên ngoài cửa chiếu vào lóe lên một chút, hai người bọn họ là ai chứ, đương nhiên biết phía sau bình phong cất giấu binh khí.

Hai người lập tức biết ngay cửa hàng này tám phần là có vấn đề, không đánh cỏ động rắn, liền đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, hai người lập tức đến nơi quân Hoàng thành đóng quân gần nhất, mang theo binh lính đến canh chừng, đại lễ đến tập trung nhiều người nhiều tai mắt, không chừng là gian tế nào trà trộn vào.

Quản gia kia mới vừa thở phào nhẹ nhõm thì liền nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng kêu, “Có ai không?”

Quản gia trợn trắng mắt nhìn trời —— bụng nói hôm nay là ngày gì mà nhiều người lại đến đây vậy.

Hắn ta lại vội vã chạy ra sau.

Quản gia vừa mới chạy đi thì từ cửa trước, Công Tôn đi tới.

Công Tôn vác gùi trên lưng đi vào, phát hiện phía trước đại đường không có ai buôn bán thì có chút khó hiểu không biết bốn vị sư phụ của mình đang ở đâu, bèn đi vào trong.

Đi qua đại đường, trước mắt là một gian phòng lớn nhìn giống như phòng khách nhưng lại bố trí như nhà bếp, trông rất lộn xộn.

“Có ai không vậy?” Công Tôn hỏi một tiếng, không ai trả lời.

Công Tôn vốn là người nhả nhận, thấy không có ai buôn bán thì đoán chừng là đã tìm nhầm chỗ, định quay đi.

Nhưng hắn mới vừa quay người lại thì một cơn gió thổi qua cuốn theo một mùi hương, Công Tôn liền dừng bước, nghiêng đầu nhìn chăm chăm đồng hồ làm bếp chất đồng kia.

Vươn tay lấy một cái ống trúc từ bên hông, đổ một cây ngân châm ra, Công Tôn đi qua châm hai cái vào một cái khuôn bánh Trung Thu, giờ ngân châm lên nheo mắt nhìn kỹ —— ngân châm hiện ra màu tím xám.

Công Tôn chớp mắt mấy cái —— Ai ya! Đây là hắc điểm! Dám bỏ Mông Hãn được vào trong khuôn làm bánh Trung Thu.

Nghĩ đến đây, Công Tôn xoay người định đi báo quan, nhưng lại nghĩ vạ nhất trong thời gian hắn đi báo quan, ác nhân kia dùng những khuôn bánh này đi làm chuyện xấu thì làm sao bây giờ?

Công Tôn ngẫm nghĩ, rút từ hầu bao bên hông ra một cái bình, mở ra dốc ngược vỗ xuống khuôn mẫu...

“Bộp bộp” hai cái, hai con sâu béo mập rơi xuống.

Công Tôn chọc chọc hai con sâu rồi xoay người bỏ đi.

Hai con sâu béo bắt đầu bò lên trên mấy cái khuôn, vừa bò vừa phun ra một loại chất dịch màu bạc, rất nhanh trên tất cả đồ làm bếp được bao phủ một lớp chất lỏng sền sệt.

...

Công Tôn chạy ra khỏi cửa, liền chạy về hướng đại môn nha môn Khai Phong Phủ ở cuối phố Nam Thiên.

Hắn mới vừa đi thì ở cửa trước lại có người đến.

...

Lúc đầu Thiên Tôn vốn là kéo vạt áo Bạch Ngọc Đường đi, lúc này lại bị đồ đệ kéo áo.

Vừa đi Thiên Tôn vừa cúi kinh, “Đã nói không phải ở đây mà!”

“Là ở đây! Con đã nhìn thấy bảng hiệu rồi!” Bạch Ngọc Đường kéo Thiên Tôn đang định rẽ sang hướng khác, chỉ về tấm bảng hiệu của Long Phượng Đường!

“Long Phượng Đường lúc trước không phải là thế này! Mặt tiền của cửa hàng nhỏ lắm! Ở trong ngõ hẻm!” Thiên Tôn giật lại vạt áo không chịu đi theo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sắp bị Thiên Tôn chọc cho tức chết rồi, một đường vừa phải ngăn không cho Thiên Tôn lạc đường lại ngăn không để người bị kẻ xấu lừa mê không còn chỗ nào để nói, “Trước kia là bao lâu?”

“Mười mấy năm trước!”

“Mười mấy năm thì không chừng người ta đã sửa lại mặt tiền của cửa hàng rồi!”

Bạch Ngọc Đường khó khăn kéo Thiên Tôn đến cửa trước, thấy Thiên Tôn cứ giãy dụa, đơn giản thả tay ra.

Thiên Tôn lập tức loạng choạng, Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt...

Thân hình Thiên Tôn nghiêng sang bên cạnh, mắt thấy sẽ té chổng vó, Bạch Ngọc Đường đã nâng tay sẵn sàng chuẩn bị vỗ tay, ai ngờ Thiên Tôn cứ như vậy mà giữ ổn định thân thể, xoay mặt trừng đồ đệ, “Dám ám toán ta? Con thỏ con nhà người còn non...”

Thiên Tôn nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đi lên, vươn tay, đẩy Thiên Tôn một cái...

Thiên Tôn vội vàng hoàn thủ, kéo cánh tay đồ đệ, “Người là tên bất hiếu đồ! Giữa đường giữa chợ dám khi sư diệt tổ!”

Bạch Ngọc Đường thấy đẩy Thiên Tôn không ngã, liền thả tay ra, “Mua bánh Trung Thu rồi đi nhanh thôi! Buổi tối còn phải dùng cơm với đại ca bọn họ nữa!”

Nói xong sải bước đi vào Long Phượng Đường.

Thiên Tôn nhăn mũi oán thầm —— khi còn bé rõ ràng là đáng yêu như thế, càng lớn đúng là càng chẳng đáng yêu...

Thiên Tôn đang nói thầm, chợt thấy đồ đệ vừa mới vào cửa chưa được bao lâu đột nhiên “vèo” một cái lao ra, không buồn quay đầu mà chạy ra ngoài.

Thiên Tôn không hiểu, “Ồi chao?”

Ngũ gia chạy cực kỳ nhanh, chạy đến đầu đường thì chợt nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng đồ nướng, vươn tay cầm lấy một thanh củi, nhóm lửa rồi lập tức chạy ngược về.

Thiên Tôn kinh hoàng, vội vàng nhào tới ôm ngang hông đồ đệ đang muốn đốt lửa thiêu sạch Long Phượng Đường.

“Có sâu!” Bạch Ngọc Đường cả người khó chịu, “Trong trù phòng có hai con sâu béo! Đốt cửa hàng này!”

“Hả?” Thiên Tôn lòi đồ đệ đi, “Người bỏ cây đuốc xuống!”

“Trước kia người từng ăn bánh Trung Thu của cửa hàng này? Mau đi tìm đại phu!”

“Đã nói là ăn từ mười mấy năm trước rồi!”

“Vậy cũng phải đi! Người “nhị” như vậy không chừng là tại bánh Trung Thu ở đây hại!”

Thiên Tôn bị đồ nhi chọc cho vừa tức vừa buồn cười, khó khăn đoạt được cây đuốc, Bạch Ngọc Đường lại chạy đi.

“Người đi đâu nữa vậy?” Thiên Tôn giơ cây đuốc đuổi theo sau.

“Về biệt viện tắm rửa!” Bạch Ngọc Đường chạy cực nhanh, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Thiên Tôn bất đắc dĩ đành theo hẩn về biệt viện.

Hai sư đồ chạy xuyên qua dòng người, không để ý tới trong dòng người, có hai người một đen một trắng đi ngang qua họ.

Thái Sư vừa đi vừa ngoái lại nhìn, “Ô, vị công tử kia có một mái tóc bạc trắng kìa!”

Nói xong, Thái sư đột nhiên xoay qua hỏi Bao Đại nhân, “Ta nói này Hắc Tử, nếu sau này người già rồi tóc bạc đi... đến tối chẳng phải chỉ nhìn thấy một đám mây trắng bay lơ lửng trên không sao?”

Bao Đại nhân trợn trắng mắt liếc Thái sư một cái, vươn tay ra gạt mấy sợi râu của Thái sư, “Đến lúc đó người cũng trở thành một quả cầu lăn

qua lẫn lại, ngay cả mây cũng không có vì người đã trọc lóc rồi!”

Thái sư xoa cằm trũng Bao đại nhân.

Bao Đại nhân ôm cánh tay vừa đi vừa liếc Thái sư, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía sau.

Hai người khó hiểu —— ai lại phi ngựa trên đường cái vậy? Nhìn lại thì thấy Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiêu Quảng mang theo một tiểu đội quân Hoàng thành đang chạy về phía này.

...

Lại nói về bên trong Long Phượng Đường.

Lâm Dạ Hỏa sải bước đi vào sân, kêu vài tiếng không thấy ai đáp lại, vốn định bỏ đi nhưng đột nhiên chú ý đến trong một gian viện dường như phát ra tiếng động.

Hỏa Phượng chậm rãi đi qua, nghiêng tai nghe ngóng thì nghe thấy những tiếng “ư ư” truyền đến, hai mắt của hắn liền sáng lên —— không lẽ nhà này cũng nuôi cún?

Lâm Dạ Hỏa đi theo âm thanh mà chui vào một gian viện nằm chệch một bên, Vô Sa đại sư muốn ngăn cũng ngăn không được, bụng nói đừng để người ta tưởng là kẻ trộm!

Đại hòa thượng đi theo vào sân, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đang ngồi xổm bên một miệng giếng, cúi đầu nhìn vào trong.

Vô Sa đại sư đi qua, “Ồ nhi...”

Nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên chợt nghe thấy tiếng gió từ phía sau... lập tức vung ống tay áo.

Sau đó “vùn vụt” mấy tiếng, trên tường viện rơi xuống ba bốn hắc y nhân, từ ngoài cửa viện có một kẻ ăn mặc như quân gia cầm đao cũng bay vào.

Vô Sa đại sư khó hiểu —— cửa hàng bánh Trung Thu này như thế nào mà thoáng cái đã chuyển sang cảnh này rồi?

Lắc đầu, đại sư vừa quay lại thì phát hiện ra đồ đệ đã nhảy xuống giếng.

“Ấy! Tiểu Lâm Tử!” Đại hòa thượng nhanh chóng đuổi theo, mới vịn thành giếng nhìn vào trong liền lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy bên trong cái giếng này không có nước, có mấy người bị trói lẫn bịt miệng, trong đó có một lão đầu nhìn rất quen mắt.

Lâm Dạ Hỏa đang giúp mấy người đó cởi trói.

Vô Sa đại sư liền nhận ra, “Ai u, đây không phải là Tiểu Phạm Nhi sao?”

Lâm Dạ Hỏa chớp mắt mấy cái, trong giếng chỉ có ba lão đầu một lão thái, đâu ra Tiểu Phạm Nhi?

Một lão gia tử trong số này ngẩng đầu, liếc mắt một cái nhìn thấy Vô Sa đại sư liền kêu to, “Đại sư cứu mạng với!”

Lâm Dạ Hỏa xách lão đầu này ném ra khỏi giếng.

Vô Sa đại sư vươn tay tiếp được, đỡ mấy vị lão đầu lão thái lên mặt đất.

“Đại sư biệt lai vô dạng!” Mấy lão đầu vội vàng vấn an Đại hòa thượng.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy mấy vị này khôi phục tinh thần cũng nhanh quá, mới vừa rồi còn la cứu mạng, bây giờ đã “biệt lai vô dạng” rồi...

“Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên!” Mấy lão đầu chỉ những hắc y nhân trên mặt đất bảo, “Có ác nhân giả mạo tiểu nhị trong cửa hàng của ta, chuẩn bị trà trộn vào cung ám sát Hoàng thượng!”

“A?” Đại hòa thượng kinh ngạc, “Vậy thì nguy rồi!”

“Đại sư, nhanh lên, chúng ta đến Khai Phong Phủ báo quan!”

“A... được được!” Đại hòa thượng chỉ về phía mấy tên hắc y nhân kia, “Tiểu Lâm Tử, mang theo mấy tên tặc nhân này, chúng ta đến Khai Phong Phủ báo quan!”

Nói dứt lời, Đại hòa thượng mang theo một đám lão đầu lão thái từ cửa sau đi ra ngoài.

Hỏa Phượng cảm thấy ù ù cạc cạc, nhìn lại mấy tên hắc y nhân vẫn còn nằm dưới đất, liền một cước đá cả bọn dậy, dùng sợi dây thừng vừa rồi trói mấy lão đầu lão thái trói cả bọn kia lại, kéo một đám người đi theo hòa thượng bọn họ ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa chân trước vừa mới ra khỏi cửa sau thì từ cửa trước, Âu Dương Thiếu Chinh cùng Long Kiều Quảng mang theo quân Hoàng thành tới nơi.

...

Khi Ân Hậ kéo tay Triển Chiêu từ trong ngõ hẻm queo ra thì bị trận thế trước mắt làm cho sợ hết hồn... chỉ thấy mấy trăm quân Hoàng thành đem cửa trước Long Phượng Đường vây chặt như nêm cối.

Một tay của Triển Chiêu vẫn còn cầm xâu thịt nướng, đang ăn đến vui vẻ, tò mò hỏi, “Ngoại công, cửa hàng bánh Trung Thu kia có phải gặp chuyện không may không?”

Ân Hậu nhìn thoáng qua, vốn ông không muốn tiếp xúc quá nhiều với binh mã Đại Tổng nên nói với ngoại tôn, “Hay đổi sang hiệu khác đi?”

“Vậy chúng ta đến Mãn Ký đi!” Triển Chiêu vui tươi hơn hờ kéo Ân Hậu ra khỏi con ngõ nhỏ, đi về phía Mãn Ký.

Hai người đến trước cửa Mãn Ký thì thấy rất đông người đang xếp hàng dài, đều đợi mua bánh Trung Thu, có không ít người đang phàn nàn.

“Mãn Ký nhà các người làm ăn kiểu gì vậy? Bình thường đều có bánh Trung Thu để bán vậy mà đến lễ Trung Thu lại cắt hàng!”

Mấy tiểu nhị đứng trước cửa tạ lỗi với khách, dường như là trù tử đột nhiên không đến, không ai làm bánh Trung Thu.

“Ô!” Triển Chiêu nhin không được cảm khái một chút, “Ở Hoàng thành Khai Phong này muốn ăn bánh Trung Thu mà phải vất vả vậy sao?”

Ân Hậu lơ đãng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện quanh Mãn Ký có không ít người đang mai phục, dựa theo cách hành động bí mật thì có vẻ như đã được huấn luyện nghiêm chỉnh...

Ân Hậu hơi cau mày, vừa có quân Hoàng thành vừa có cơ sở ngầm, binh mã Hoàng thành tại sao lại mai phục quanh mấy cửa hàng bánh Trung Thu vào đúng lễ Trung Thu chứ?

Đúng lúc này từ phía sau truyền đến tiếng ồn ào.

Triển Chiêu và Ân Hậu đều quay đầu lại thì thấy có mấy quan binh nâng vài cái cáng đi ra, chợt nghe có người nói, “Ồi! Thì ra mấy sư phụ làm

bánh Trung Thu không mất tích mà là bị giết!”

Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng cau mày nhìn mấy thi thể được mang ra từ trong thư phòng thì nhin không được mà cau mày.

“Nhìn có vẻ như vừa mới chết chưa được bao lâu, đều mặc y phục của thợ làm bánh Trung Thu...” Âu Dương cảm thấy thật đáng tiếc.

Long Kiều Quảng khoanh tay nghiêng đầu nhìn chăm chăm thi thể, hỏi, “Thợ làm bánh Trung Thu không phải là trù tử sao?”

Âu Dương gật đầu.

“Tại sao trù tử lại có dáng vẻ hung dữ như vậy?” Long Kiều Quảng cảm thấy bộ dáng của mấy vị trù tử này khá là đặc biệt.

“A?” Âu Dương đột nhiên ngồi xổm xuống, vươn tay kéo mở áo của một trù tử trong số này thì thấy vị trí trái tim của trù tử này có một ấn ký màu tím đỏ.

Âu Dương và Long Kiều Quảng liếc mắt nhìn nhau, kinh ngạc —— không phải chứ? Sợ cái gì lại đến đúng cái đấy?

Đúng lúc này, “uỳnh uych” mấy tiếng, hai hắc y nhân bị ném vào.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đã trở lại.

Triệu Phổ liếc mắt một cái nhìn thấy thi thể nọ, tầm mắt theo bàn tay của Âu Dương rơi xuống phần ngực của thi thể, cau mày, “Là sư phụ ta đánh chết?”

Hạ Nhất Hàng cảm thấy không đúng lắm, “Lão gia tử hẳn là sẽ không lạm sát kẻ vô tội đâu... tuy tính tình không phải là quá tốt.”

“Có phải mấy người này không?”

Lúc này có thị vệ mang theo người nhà của các trù tử đến nhận diện, mấy người nhà vừa khóc vừa đi vào, sau khi nhìn thoáng qua thi thể thì liên tục lắc đầu bảo không phải.

Nơi này có hai loại quần áo trù tử, có Mãn Ký cũng có Long Phượng Đường nhưng những người mặc y phục này lại không phải là những trù tử bị mất tích.

“Không phải là trù tử...” Triệu Phổ sờ cằm, “Sư phụ ta tới sớm, biết đâu chừng người phát hiện ra cái gì nên mới giết những ác nhân kia?”

Đang nói chuyện thì Bao Đại nhân và Thái sư đã đến.

Tiểu Trâu Lương cũng chạy vào theo.

Bao Đại nhân thẩm vấn hai hắc y nhân bị Triệu Phổ bắt sống... Thì ra bọn chúng thật sự có mưu đồ bí mật tiến cung ám sát. Vốn bọn chúng bắt cóc một số trù tử của Mãn Ký, sau đó cải trang thành trù tử của Long Phượng Đường rồi thông qua số trù tử mà Mãn Ký phải điều tạm để tiến cung. Nhưng khi bọn chúng đang thay đổi y phục thì đột nhiên có một hắc y nhân xuất hiện, không nói hai lời xách theo mấy trù tử kia định đi, bọn chúng xông lên ngăn cản thì bị làm thịt mất mấy người nên không dám ngăn cản nữa, mặc cho người nọ mang trù tử đi mất.

Bao Đại nhân cùng Thái Sư đều nghi hoặc, “Hắc y nhân nào vậy?”

Mấy người Hạ Nhất Hàng đều nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn trời —— lão gia tử chỉ chém thích khách, vậy cũng tốt, không gây rắc rối! Bất quá ông bắt trù tử để làm gì vậy?

Triệu Phổ để Hạ Nhất Hàng lôi kéo Thái sư và Bao Đại nhân, hắn thì từ cửa sau chạy ra ngoài đi tìm sư phụ của mình.

...

Triển Chiêu và Ân Hậu một đường đi trên phố Nam Thiên, vốn là muốn tìm gian hàng có bánh Trung Thu nhưng cửa hàng nào nếu không phải hết hàng thì cũng có rất nhiều người đang xếp hàng.

Đi tới đi tới, đột nhiên Triển Chiêu đứng lại.

Ân Hậu để ý thấy ngoại tôn lúc này đang đứng giữa lộ, nhìn một tòa kiến trúc nguy nga ở xa xa.

Cách thật xa, Ân Hậu có thể cảm nhận được khí thế trang nghiêm tỏa ra từ phủ nha kia, ba chữ “Khai Phong Phủ” dường như có một lực hấp dẫn đặc biệt nào đó...

Ân Hậu lại một lần nữa nhìn ngoại tôn nhà mình, chỉ thấy Triển Chiêu mở to hai mắt, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm Khai Phong Phủ ở xa xa.

Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm tấm biển của Khai Phong Phủ thì bên cạnh có một thiếu niên thư sinh mang gùi trên lưng nôn nóng mà chạy qua, miệng lẩm bẩm, “Nguy rồi, sao lại có nhiều quan binh như vậy? Đại Bàn, Nhị Bàn vẫn còn ở trong đó!”

Triển Chiêu khó hiểu —— Đại Bàn, Nhị Bàn?

Đang suy nghĩ thì cánh tay bị kéo nhẹ.

Triển Chiêu ngẩng đầu, Ân Hậu nói với hắn, “Đi thôi, đến chỗ Lam Di của người trước!”

“A.” Triển Chiêu và Ân Hậu tay cầm tay quẹo vào một con đường nhỏ, chân trước mới vừa đi thì ở đầu đường, Vô Sa đại sư kéo đồ đệ Lâm Dạ Hỏa đi đến.

Hỏa Phượng khoanh tay nhìn thế trận rất lớn phía trước Long Phượng Đường, vừa rồi bọn họ đến quan phủ báo quan thì Vương Triều, Mã Hán của Khai Phong Phủ đang mang theo nha dịch chạy ra ngoài, nghe nói là có một thư sinh phát hiện ra Long Phượng Đường bán bánh Trung Thu có mê được.

Chuyển mấy vị quản sự của Long Phượng Đường cho nha dịch, Vô Sa đại sư an tâm mang đồ đệ đến Nam An Tự gặp lão tăng hữu.

...

Triển Chiêu và Ân Hậu mới vừa ra khỏi con đường nhỏ thì thấy có mấy đệ tử của Lam Hồ Bang kích động chạy đến, “Cung chủ, Tiểu Cung chủ!”

Ân Hậu gật đầu, hỏi, “Người đâu?”

“Đều đang ở tại Thái Bạch Cư, Bang chủ bọn họ bao một tầng tại lầu ba.”

Ân Hậu và Triển Chiêu gật đầu, đi vòng đến Thái Bạch Cư, lên thẳng nhĩ gian trên lầu ba.

Lam Hồ Ly cùng Hồng Cửu Nương bọn họ đã bắt đầu uống, một đám lão đầu lão thái thái bao sạch toàn bộ lầu ba, đóng cửa đùa giỡn âm ỉ.

Ân Hậu và Triển Chiêu mở cửa bước vào, Triển Chiêu lập tức bị một đám a di cướp lấy đút cho ăn.

Ân Hậu nhận lấy chén rượu Ngô Nhất Họa đưa qua, chợt nghe thấy trên lầu vang lên mấy tiếng “rầm rầm”, dường như cũng có mấy chục người đang chơi trò uống rượu oản tù tì, cau mày —— Tết Trung Thu nào cũng đều âm ỉ như diên vậy à?

Mà lúc này ở ngoài cửa, trên cầu thang, Thiên Tôn cùng với Bạch Ngọc Đường vừa mới tắm rửa sạch sẽ đang đi lên lầu bốn.

Mới vừa đi tới cửa thì chợt nghe thấy Từ Tam gia ở bên trong kêu to, “Sao lão gia tử và Ngũ đệ vẫn chưa đến? Nếu không chịu đến thì tam ca sẽ uống sạch!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, vươn tay đẩy cửa ra, “Không phải đã đến rồi sao?!”

“Ngũ đệ!”

Nhị gia, Tam gia, Tứ gia đồng thời nhào lên đệ đệ nhà mình, Thiên Tôn lắc đầu đi đến bên cạnh Lữ Phương ngồi xuống, Mẫn Tú Tú rót rượu cho Thiên Tôn, chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ lầu dưới truyền đến.

Thiên Tôn có chút buồn bực, Lữ Phương bèn giải thích, “Hình như dưới lầu cũng được bao cả nên rất âm ỉ.”

Thiên Tôn hơi nheo mắt, sờ cằm —— tiếng ồn ào kia không hiểu sao quen thuộc quá chừng!

Bên cạnh, Bạch Ngọc Đường đưa bánh Trung Thu cho Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhận lấy, chớp mắt mấy cái nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bánh Trung Thu đâu ra vậy? Không phải trù tử trong thành đều mất tích sao?”

Ngũ gia một nhướng mày, chậm rì rì buông một câu, “Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ!”

Thiên Tôn nhìn chằm chằm cái bánh Trung Thu một lúc, kéo kéo đồ đệ, “Giống ăn bánh ngũ nhân không?”

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu, “Nhắm mắt lại nhét vào miệng cũng đều ngọt như nhau, người quản nó nhân gì làm cái gì?”

Thiên Tôn tức giận, cấu đồ đệ, “Người ta đều là ăn đáng yêu mà lớn lên, còn con thỏ con nhà người lại là ăn đáng ghét mà lớn!”

...

Dưới lầu, Triển Chiêu giãy ra khỏi vòng vây của chúng a di, chạy đến bên cạnh Ân Hậu ngồi vào chỗ của mình.

Ân Hậu lúc này đang cầm chén rượu nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ cái gì.

Mới vừa ngồi xuống, Hắc Thủy Bà Bà liền đưa cho cả hai người bánh Trung Thu.

Triển Chiêu liếc một cái, phát hiện là bánh của Mãn Ký thì tò mò, “Không phải nói không có bánh sao?”

“Ừ!” Lam Hồ Ly tiến đi lên gật đầu, “Đây là lấy ra từ trong Ngự Thiện Phòng!”

Triển Chiêu nhìn trời.

Ân Hậu chặc lưỡi nhìn bánh Trung Thu, nếu là bánh ngũ nhân của Long Phượng Đường thì tốt quá!

Cầm lấy bánh Trung Thu cắn một cái, bỗng nhiên Ân Hậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua trần nhà, khóe miệng lơ đãng mà hiện ra ý cười.

Triển Chiêu chợt nghe thấy Ân Hậu như lẩm bẩm một câu, “Xem ra sống không tồi nhỉ?”

...

Trên lầu, Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà hỏi Thiên Tôn đang lẩm bẩm lâu lâu, “Ai sống không tồi cơ?”

Thiên Tôn không đáp lại, xoay mặt tiếp tục gặm bánh Trung Thu.

...

Tại Nam An Tự, Vô Sa và Lâm Dạ Hỏa đang cùng Vi Trần đại sư vừa ăn bánh Trung Thu vừa ngắm trăng.

Lâm Dạ Hỏa cầm “bánh Trung Thu” mà bất đắc dĩ hỏi Vi Trần, “Đại sư à, bánh Trung Thu của người sao lại giống y như bánh bao nhân đậu (2) vậy?”

Hòa thượng vui vẻ cười ha ha, “Bánh nhân đậu chính là bánh Trung Thu, bánh Trung Thu chính là bánh nhân đậu... ha ha ha.”

Vô Sa đại sư cầm lấy một cái bánh nhân đậu bóp dẹt, cùng Vi Trần bốn mắt nhìn nhau, đồng thời ngửa mặt... ha ha ha!

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa xệ xuống, hết nói nổi mà nhìn hai vị hòa thượng ngốc cầm bánh nhân đậu mà coi như bánh Trung Thu, tự giỡn tự vui ngồi ngắm trăng, lắc đầu tiếp tục gặm bánh bao, không hiểu sao lại cảm thấy hương vị của bánh bao nhân đậu này rất huyền diệu, rất thiện ý!

...

Công Tôn vất vả lắm mới tìm được hai con sâu béo về, cất lại vào bình rồi lại bắt đầu nơi nơi hỏi thăm hành tung của sư phụ nhà mình.

Lúc này, đèn hoa mới lên, cả thành giảng đèn kết hoa đều là chơi đồ đèn (3).

Công Tôn một đường đi liền một đường đoán đồ đèn, cuối cùng hẳn đoán trúng nhiều nhất, được hai hộp bánh Trung Thu.

Đoán đồ đèn xong thì hẳn tìm được bốn vị sư phụ của mình đang dùng bữa tại đại đường của Thái Bạch Cư.

Công Tôn hăm hừ đi vào, ném bánh Trung Thu lên trên bàn.

Bốn vị lão thần y đang bưng bát cơm cười hì hì gấp đồ ăn cho đồ đệ.

Công Tôn ngồi xuống bưng bát cơm lên thì nhìn thấy một đám người rầm rập chạy qua ở bên ngoài, có cả quan sai lẫn quân Hoàng thành, bắt rất nhiều hắc y nhân.

Trong đại đường của Thái Bạch Cư có không ít thực khách đều sôi nổi nghị luận.

“Nghe nói những kẻ đó đều là thích khách chuẩn bị đêm nay cải trang thành trù tử ám sát Hoàng thượng!”

“Đáng sợ vậy sao? May mà đều bị bắt hết! Ông trời có mắt.”

Công Tôn cười tùm tùm ăn cơm.

Chợt nghe thấy mấy người khách trong tửu lâu vẫn tiếp tục bàn tán.

“Cuối cùng có tìm được mấy trù tử kia về không?”

“Không có! Chẳng biết đã đi đâu rồi!”

“Đầu năm nay, bắt trù tử để làm chi nhỉ?”

...

Bao Đại nhân cùng Bàng Thái sư thuận lợi bắt được thích khách, kỳ thật hai người bọn họ cũng không biết lần này đã phá án như thế nào, tóm lại là trong lúc mơ mơ hồ hồ thì toàn bộ thích khách đã sa lưới.

Hai người bọn họ quay về báo lại với Triệu Trinh, Triệu Trinh gật đầu khen ngợi hai người bọn họ phá án thần tốc, để cửa cung theo kế hoạch phóng pháo hoa chúc mừng.

Trong cung mở tiệc, vô cùng náo nhiệt.

Hạ Nhất Hàng, Âu Dương Thiếu Chinh, Long Kiều Quảng còn có Trâu Lương đều đến Hoàng cung dự tiệc, nhưng Triệu Phổ lại không có mặt, mấy thiếu niên đều rất buồn bực —— vẫn chưa tìm được lão gia tử sao?

...

Triệu Phổ cơ hồ lật tung toàn bộ Khai Phong Thành, cuối cùng trên nóc nhà Thái Bạch Cư tìm được Yêu Trường Thiên đang nhìn trăng uống rượu.

“Sư phụ.” Triệu Phổ nhảy đến bên cạnh ông.

Yêu Trường Thiên vươn tay vỗ vỗ bên cạnh.

Triệu Phổ đi qua ngòi xuống, phát hiện ở nóc nhà bên kia có bảy tám người ăn mặc như trù tử đang nằm, ai nấy đều ôm bình rượu, rõ ràng là đã say mèm.

Cửu Vương gia dờ khóc dờ cười, hỏi Yêu Trường Thiên, “Sư phụ, người bắt mấy tên trù tử này để làm chi vậy?”

Yêu Trường Thiên “hừ” một tiếng, “Không cho hai tên kia ăn bánh Trung Thu ngũ nhân!”

“Hả?” Triệu Phổ không nghe rõ, nghiêng đầu nhìn sư phụ nhà mình.

Yêu Trường Thiên nguýt hằm một cái, “Không phải người phải vào cung sao?”

Triệu Phổ cười cười, lấy từ trong lòng ra hai cái bánh Trung Thu thuận tay lấy ra từ trong cung, đưa một cái cho sư phụ mình.

Yêu Trường Thiên cầm lấy bánh Trung Thu, cùng với đồ đệ song song ngồi trên nóc nhà vừa uống rượu vừa nghe tiếng ngáy ngủ của đám trù tử, ngắm vầng trăng tròn vằng vặc trên đầu, cùng với pháo hoa rực rỡ...

Hoa Nguyệt Quý: Hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, hường Trung Quốc, tường vi Trung Hoa, Nguyệt Quý hoa (*Rosa chinensis*) là một loại cây có hoa thuộc chi Hoa hồng, loài bản địa của một số tỉnh miền Trung Trung Quốcnhư Quý Châu, Hồ Bắc và Tứ Xuyênhong-tq

Bánh nhân đậu:banh-dau

Đố đèn: một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường:do-den

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 127: Ký Ước Đóng Băng

Một tay Bạch Ngọc Đường cầm viên đá khắc đầy hoa văn, một tay cầm bản đồ Hắc Phong Thành, mang theo Triển Chiêu đi qua từng con phố mà tìm kiếm.

Hai người cứ đi như thế, phía sau còn kéo theo cả một đám người tò mò.

Lúc này ai nấy đều tương đối quan tâm đến hai việc, một là phải làm gì với Cổ Ngôn Húc đã bỏ trốn kia? Hai là rốt cuộc Bạch Ngọc Đường đi thực hiện tâm nguyện gì cho ngoại công của hắn?

Triển Chiêu tương đối lo lắng về vấn đề đầu tiên bởi nếu Cổ Ngôn Húc thật sự là hậu duệ của Cổ Kính Chi, mà Cổ Kính Chi lại vì bảo vệ Lục Thiên Hàn mới phải chết... Tóm lại những khúc mắc phức tạp trong này, Lục lão gia tử đối mặt với Cổ Ngôn Húc có thể hạ thủ được sao?

Nhưng Cổ Ngôn Húc này lại gây tội ác tà trời, muốn điều tra Tông Tổ thì hắn cần phải nắm bắt được đầu mối này.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần.

Ngũ gia cũng để ý thấy, thản nhiên cười cười.

Triển Chiêu thấy dường như hắn chịu nói chuyện, xích lại gần một chút, thấp giọng hỏi, “Để ngoại công đi một mình như vậy không thành vấn đề chứ?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Người cảm thấy người sẽ không hạ thủ?”

Triển Chiêu hơi cau mày, lắc đầu, “Hạ thủ hay không hạ thủ đều là việc rất khó khăn không phải sao? Hay là chúng ta giải quyết thay người đi?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Giải quyết thay ngoại công như thế nào? Thay người giết Cổ Ngôn Húc hay là thả hắn đi?”

“A...” Triển Chiêu không trả lời được, “VẬY lão gia tử định làm thế nào? Giết tôn tử của cố nhân hay là thả kẻ muốn giết mình đi?”

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, “Ta cảm thấy... ngoại công của ta biết Cổ Kính Chi đã chết từ lâu rồi!”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, không hiểu, “Biết lâu rồi? Vậy người chạy từ xa đến tận đây để làm gì?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay, cho Triển Chiêu xem viên đá trong tay.

Triển Chiêu đưa tay nhận lấy, có chút khó hiểu, “Đây là thứ gì?”

“Trong thư phòng của ngoại công ta cũng có một viên, để trên chiếc bàn trà mà người thường hay ngồi uống trà, khi không có việc gì người thường sẽ vừa uống trà vừa ngắm người nhìn nó chăm chăm!” Bạch Ngọc Đường đáp. “Viên đá kia chẳng phải là đồ cổ gì, chỉ là viên đá cuội bình thường hay gặp bên bờ sông, sau đó dùng chủy thủ gì đấy khắc lên những ký tự này.”

“Tức là cùng một loại sao?” Triển Chiêu quơ quơ viên đá cuội trong tay.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, “Ký hiệu được khắc trên đó là một loại ký tự đặc biệt của Băng Nguyên Đảo cực Bắc.”

Triển Chiêu tò mò, “Chỉ có Băng Nguyên Đảo mới có?”

“Đúng vậy, trên Băng Nguyên Đảo có rất nhiều, trong một số hang động, còn có những tấm bia đá, nhiều lắm, đều là một loại văn tự này.” Bạch Ngọc Đường nói xong, nháy mắt mấy cái với Triển Chiêu. “Có thể là văn tự của Băng Ngư tộc!”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tức là...”

“Tức là?” Bạch Ngọc Đường hơi nhướng nhướng mày.

Triển Chiêu kinh ngạc, “Người có thể đọc hiểu sao?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, “Từ nhỏ ta đã có thể đọc hiểu, mẹ ta không hiểu được nhưng Phong cô cô cũng có thể hiểu.”

“Vậy ngoại công của người thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Người cũng có thể xem hiểu.”

“Cổ Kính Chi cũng vậy à?” Triển Chiêu hỏi.

“Có thể là bọn họ đã dùng để giao lưu với nhau khi còn bé đi, không chừng ngoại công đã dạy bọn họ.”

“Vậy viên đá trên bàn trà của ngoại công người viết cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

“Tiểu Bàn bị bắt đi rồi, ta đi tìm hân.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười.

Hai mắt Triển Chiêu sáng rực, mấy người bạn khi còn bé của Lục Thiên Hàn, chết mất hai người là Hàm Ngư và Trúc Can, còn Cổ Kính Chi và Tiểu Bàn thì mất tích. Thân phận của Cổ Kính Chi đã rõ, nhưng Tiểu Bàn thì hoàn toàn vô tội. Năm đó Cổ Kính Chi bỏ đi, một mặt là vì cảm thấy hại chết hai hảo hữu cũng như không còn mặt mũi nào gặp lại Lục Thiên Hàn, mặt khác... có thể là ông ta đi tìm Tiểu Bàn bị mất tích.

“Vậy trên viên đá còn lại viết gì?” Triển Chiêu vội hỏi.

“Dòng đầu tiên là một địa chỉ ngay trong Hắc Phong Thành.” Bạch Ngọc Đường đáp, “Chúng ta đã từng đi ngang qua ngôi nhà đó!”

“Vậy còn dòng thứ hai?”

Bạch Ngọc Đường thoáng do dự một chút rồi mới đáp, “Dựa theo lời của Cổ Ngôn Thúc thì Cổ Kính Chi đã chết!”

Triển Chiêu gật đầu.

“Dòng thứ hai có lẽ là di ngôn của ông ấy!” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói, “Viết là ‘Kiếp sau lại làm huynh đệ!’”

Triển Chiêu nhíu mày, “Ông ấy biết mình bị theo dõi sao?”

“Không chắc Cổ Ngôn Húc có biết những văn tự trên viên đá kia có nghĩa là gì không?!” Bạch Ngọc Đường dứt lời, dừng bước giơ một ngón tay chỉ về phía trước, ra hiệu cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt là một tòa nhà rất lớn, trước cửa rất náo nhiệt, trên đại môn treo một tấm bảng hiệu cực lớn —— Tiệm Cá Mè Hoa (*).

(*) Bản gốc: Bàn đầu ngư trang.

“A!” Triển Chiêu giật mình, Triển Chiêu rất quen thuộc với nơi này! Là dân ăn hàng đúng chuẩn, nơi nào trong Hắc Phong Thành có món ăn ngon thì đương nhiên hẳn đều nắm rõ. Tiệm Cá Mè Hoa này hẳn vừa mới đến cách đây không lâu, là tiệm ăn do Âu Dương Thiếu Chinh giới thiệu. Cá của tiệm này là tuyệt vời nhất vùng Tây Bắc, đặc biệt là món đầu cá chiêu bài lừng danh.

“Cách đây mấy hôm ta mới đến đây ăn cá!”

Triệu Phổ vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ cả một đường nghe hết câu chuyện, đại khái cũng biết là xảy ra chuyện gì, liền tiến lên.

Công Tôn hỏi, “Đừng nói là... đại chương quỹ của tiệm này, cái vị Bàn gia gia kia chính là Tiểu Bàn năm đó nhé?”

Triệu Phổ khoanh tay, nhìn Âu Dương Thiếu Chinh.

Hỏa Kỳ Lân ngẫm nghĩ, gật đầu, “Nói vậy không chừng lại đúng! Tuổi của Bàn gia vừa khớp, cũng biết công phu... Gia trang này đã mở ở Hắc Phong Thành từ rất lâu, trước kia chỉ bán cá chứ không phải mở tiệm ăn, chương quỹ đời trước là hai vị lão nhân, nghe nói là khi đến phía Nam bắt cá thì vớt được Bàn gia từ dưới sông. Lúc đó Bàn gia bị thương trên đầu, không nhớ được gì cả, cũng không tìm được người nhà của ông ấy. Lão chương quỹ vừa vặn cũng không có con nối dòng, cảm thấy ông ấy khỏe mạnh kháu khỉnh rất đáng yêu liền giữ lại nuôi ở bên người... cuối cùng kế thừa tiệm cá này, làm ăn càng lúc càng lớn.”

Triển Chiêu nhin không được hỏi, “Vị Bàn gia này sống như thế nào?”

“Hoặc, vị chương quỹ này có thể nói là nhiều phúc nhiều thọ!” Âu Dương Thiếu Chinh cũng rất bất quái, “Việc làm ăn nhà ông ấy trường thịnh chưa từng suy yếu! Mà ngay cả khi Hắc Phong Thành còn chưa thái bình như bây giờ, cũng là chưa từng gặp cường đạo, năm nào cũng cá tôm bán sạch. Có lần nhà cũ cháy, cơ hồ gia sản đều bị đốt rụi nhưng trong đêm

có một đám người đến giúp đỡ xây dựng lại nhà cửa. Xây xong cũng chẳng lấy tiền, vật liệu gỗ hay công tượng đều là tốt nhất, hỏi họ là do người nào mời đến thì chẳng ai nói lời nào mà chỉ cắm đầu làm việc, làm xong liền bỏ chạy lấy người. Hương thân đều nói Bàn gia là người tốt nên có quý nhân tương trợ.”

Đang nói, có mấy tiểu hài nhi cãi nhau ầm ĩ hết chạy ra lại chạy vào, lớn chừng mười tuổi, nhỏ thì chỉ mới vừa biết chạy.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mấy tiểu hài nhi này là đời thứ ba sao?”

“Không chừng là đời thứ tư!” Âu Dương khoanh tay bát quái. “Nhà này ngay cả người cũng rất thịnh!”

“Chường quĩ họ gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Theo dưỡng phụ dưỡng mẫu, cả nhà đều họ Trương, bất quá tất cả mọi người đều gọi ông ấy là Bàn gia!”

Mọi người cứ đứng trước tiệm cá như vậy, nhìn chăm chăm tiệm ăn nhà người ta mà ngẩn người.

Tiểu nhị bên trong tiệm ăn phát hiện, đi ra xem thử thì liền giật mình, “U! Vương gia, Tướng quân, tới dùng cơm ạ? Mời vào mời vào trong!”

Triệu Phổ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu.

Triệu Phổ ném cho Âu Dương một ánh mắt ra hiệu.

Âu Dương liền bảo muốn mua cá, hỏi trong tiệm có cá lớn không, tiểu nhị nhiệt tình chiêu đãi, dẫn mọi người vào trong.

Bạch Ngọc Đường lại cúi đầu nhìn viên đá trong tay, khẽ cau mày nhưng không nhiều lời.

Công Tôn nhin không được hỏi, “Nếu vị Bàn gia này thật sự chính là Tiểu Bàn năm đó thì người luôn giúp ông ấy là Cổ Kính Chi hay ngoại công của người?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hăn cũng không biết.

Đám người Triển Chiêu và Triệu Phổ xem như mới biết được một mặt tính cách hoàn toàn khác của Lục Thiên Hàn, đúng là cái gì cũng chẳng nói, ở chung cùng ông ấy hoàn toàn phải dựa vào sự phán đoán của mình... năm đó bà ngoại của Ngọc Đường coi trọng ông ấy ở chỗ nào? Nhìn mặt hay nhìn dáng người? Mọi người đều không rõ, lão gia tử là vì không muốn gây thêm phiền toái cho ngoại tôn ư? Hay tính cách của Băng Ngư tộc chính là cô lãnh như vậy?

“Giờ làm sao đây?” Công Tôn hỏi.

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, “Chia binh làm hai đường nhé?”

Triệu Phổ gật đầu, “Chúng ta trở về thăm tra tên quái vật do gánh hát kia tạo ra đi!”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, đi theo Triệu Phổ cùng về quân doanh.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại đi theo hướng khác, vẫn là đi tìm Lục Thiên Hàn.

Thiên Tôn và Ân Hậu mấy người bọn họ xem náo nhiệt xong thì đã không thấy đâu, chắc là đến giờ cơm nên đã đi ăn rồi.

Triển Chiêu vừa đi, vừa nói với Bạch Ngọc Đường, “Rốt cục, hắc y nhân năm đó... chỉ biết hăn ta thuộc Nguyệt Cơ tộc nhưng vẫn không biết

thân phận của hắn.”

“Đầu mỗi duy nhất có được chính là hắn thuộc hỏa nội lực.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Dù sao thì ta vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy...miếng âm bản kia dẫn chúng ta tìm được Nguyệt Cơ, nhưng công phu của Nguyệt Cơ người cũng thấy đấy.”

“Quả thật, không phải là cao thủ gì!” Triển Chiêu gật đầu.

Lại đi được vài bước, Triển Chiêu đột nhiên như là nhớ ra điều gì, “Ta chợt nhớ đến một người, không chừng hắn biết được chút manh mối, bất quá vị này lại không quá đáng tin!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu suy nghĩ một lát, hỏi, “Ý người nói là Bạch Mộc Thiên?”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên thở dài, dường như không đồng ý cho lắm.

Triển Chiêu nhìn hắn.

Ngũ gia có vẻ khó xử, “Người này không dễ tiếp cận, tuy người đã hạ cổ lên người hắn nhưng mà...”

Triển Chiêu bật cười chọc hắn, “Người sợ ta chịu thiệt?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta cảm thấy hắn không đáng tin...”

“Quả thật rất có khả năng hắn sẽ nói dối... cho nên ta muốn mang một người đến, một người mà chỉ cần hắn nhìn thấy sẽ không dám nói dối.” Triển Chiêu cười khế.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Ai?”

“Là người mà chỉ cần là chuyện về ngoại công người thì nhất định sẽ hỗ trợ!” Nói dứt lời, Triển Chiêu vẫy tay với phía sau.

Ngũ gia quay đầu lại nhìn dòng người qua lại trên đường cái, không rõ Triển Chiêu đang gọi ai.

Triển Chiêu xoa cằm, “Hắn là có theo tới chứ...”

Nói xong, Triển Chiêu gọi to với phía sau, “Tiền bối!”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu... lại đợi một chút thì thấy có một thân ảnh màu đen xuất hiện trong đám người... dần dần đến gần.

Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười... người tới là ai? Yêu Trường Thiên.

Trước đó Bạch Quỷ Vương không đi theo Lục Thiên Hàn, Ngũ gia còn tưởng ông ấy đi theo sư phụ của hắn và Ân Hựu, thì ra vẫn luôn lặng lẽ đi theo họ. Lại nói lão gia tử này cũng quá mất tự nhiên, đi theo mà đi xa đến như vậy, hắn hoàn toàn không phát hiện ra.

Yêu Trường Thiên đi tới trước mặt hai người bọn họ, híp mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười, hỏi ông, “Lão gia tử, trên đời này có người nào còn xấu xa hơn cả người không?”

Mí mắt của Yêu Trường Thiên hơi nhướng lên, “Yêu Vương?”

“Ngoại trừ ông ấy ra?”

“A.” Bạch Quỷ Vương cười lạnh một tiếng, không trả lời, nhưng trên mặt lộ rõ —— còn có kẻ xấu xa hơn ta?

Triển Chiêu nhướng mày với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia gật đầu, nếu Triển Chiêu muốn dẫn một người đi gặp Bạch Mộc Thiên, quả thật Yêu Trường Thiên là sự lựa chọn tốt nhất, hơn nữa về chuyện của ngoại công hần, bất luận Yêu Trường Thiên xuất phát từ nguyên nhân nào cũng sẽ cực kỳ để ý.

...

Sau đó, giải thích mấy câu, Triển Chiêu và Yêu Trường Thiên liền hướng về cửa thành Bắc, Triển Chiêu đương nhiên có cách tìm được Bạch Mộc Thiên.

Mà Bạch Ngọc Đường lại đi về một hướng khác.

Thành Tây bị phá hủy rất lớn, Hạ Nhất Hàng cùng Long Kiều Quảng đang chỉ huy mọi người thu dọn tàn cục.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy rất nhiều quân binh đang hỗ trợ sửa chữa nhà ở thì cũng cảm thấy áy náy. Tuy nói là Triển Chiêu gây họa nhưng đầu đuôi là để cứu mình.

Ngũ gia đi qua nói hai câu với Hạ Nhất Hàng, Phó soái ngược lại cực kỳ thấu hiểu, thấy Bạch Ngọc Đường muốn bồi thường, Hạ Nhất Hàng rất vui vẻ, tâm nói vị này đúng là người thật thà, chỉ có khuôn mặt lớn lên trông khôn khéo mà thôi.

Bạch Ngọc Đường bị Hạ Nhất Hàng trêu chọc mấy câu đến xấu hổ, cuối cùng bị đẩy đi.

Ngũ gia rời khỏi đám người, quay đầu lại nhìn Hạ Nhất Hàng đang bận rộn chỉ huy mọi người, không hiểu sao cảm thấy sao có đôi chỗ người này rất giống đại ca Lữ Phương của hần.

Nghĩ đến Lữ phương và Hãm Không Đảo, Ngũ gia không hiểu sao lại nghĩ tới những bằng hữu khi còn bé của ngoại công hần.

Nếu Cổ Kính Chi còn sống, Hàn Ngự và Trúc Can không chết từ bé, Tiểu Bàn cũng không bị bắt đi... biết đâu Băng Nguyên Đảo cũng sẽ giống như Hầm Không Đảo, có năm vị Đảo chủ tính cách khác nhau lại tình như thủ túc chẳng?

Đầu óc Ngũ gia nghĩ loạn đến thất thần, chợt cảm thấy có ai đó vỗ nhẹ lên người hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, phía sau, Giao Giao đột nhiên xích lại gần.

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn nó thì thấy Giao Giao vươn tay... chỉ về phía Tây.

Cơ hồ cùng một lúc, Bạch Ngọc Đường cảm nhận được nội lực của ngoại công hắn, trước sau như một, băng hàn lạnh đến tận xương, so với tuyết rơi kín trời trên Thiên Sơn thì lại càng giống sông băng tĩnh mịch trên Băng Nguyên Đảo.

Bạch Ngọc Đường từ thuở ấu thơ đã sống ở nơi băng tuyết, quen với cái lạnh thấu xương, từ bên trong giá rét, đã nhận ra một nỗi thương cảm khó hiểu.

...

Xa xa, Yêu Trường Thiên đang đi cùng Triển Chiêu đến cửa thành đột nhiên dừng bước, nhìn về nơi nào đó ở phía Tây.

Triển Chiêu cũng dừng bước.

Ngừng một lát, Yêu Trường Thiên tiếp tục đi về phía trước.

Triển Chiêu đi theo ông, đột nhiên tò mò hỏi, “Tiền bối.”

“Hửm?” Yêu Trường Thiên tựa như không yên lòng.

Triển Chiêu hỏi, “Thật sự Băng Ngư Tộc không có tình cảm sao?”

Yêu Trường Thiên hơi ngần người, nhìn Triển Chiêu, “Truyền thuyết là như vậy.”

“Truyền thuyết phần lớn đều không đúng.” Triển Chiêu có chút cảm khái.

“Ừ.” Yêu Trường Thiên gật đầu.

Triển Chiêu mở đôi mắt to nhìn Yêu Trường Thiên —— người cũng cảm thấy vậy sao?

Yêu Trường Thiên nhìn vẻ mặt của Triển Chiêu, đột nhiên nở nụ cười, “Là con người đều có tình cảm, người như ngươi và ngoại công của ngươi, chắc là không hiểu.”

Triển Chiêu khẽ cau mày nhìn Yêu Trường Thiên —— người đang nói xấu ngoại công của ta sao? Sao ta và ngoại công của ta lại không hiểu?

“Vì ngươi và ngoại công của ngươi đều rất ngốc!” Yêu Trường Thiên thấy Triển Chiêu xù lông thì bị chọc cười. “Cả hai người các ngươi, sống bình an cũng cười ngốc, gặp thuận lợi cũng cười ngốc, mà gặp nghịch cảnh cũng cười ngốc.”

“Ngoại công của ta cười ngốc khi nào?!” Triển Chiêu bất mãn.

“Hắn còn không cười ngốc? Khắp thiên hạ đều đối địch với hắn, hắn còn nhật bằng hữu về đây nhà, ngươi xem hắn nhật được cả một ổ quái thai về kìa!”

Mặt Triển Chiêu đỏ bừng, nghiến răng trừng Yêu Trường Thiên —— thì sao chứ? Còn nói xấu các gia gia nãi nãi của Ma Cung ta, dù người là người nhà Ngọc Đường thì Miêu gia ta cũng trở mặt!

Yêu Trường Thiên thấy Triển Chiêu nổi nóng, bộ dáng rất thú vị, lắc đầu, “Hai gia tôn các người ngốc đến độ hiếm thấy, tâm các người ~~ rất lớn, cho rằng sống như thế nào cũng có ý nghĩa, trên đời này đâu đâu cũng có người tốt, cùng bằng hữu ở chung thì rất vui, cứ vui vui vẻ vẻ mà sống đến già.”

Triển Chiêu bắt đầu giậm chân, “Người bình thường đều nghĩ như vậy, có vấn đề gì chứ?!”

“Vấn đề chính là...” Yêu Trường Thiên thu lại nụ cười trên mặt, “Bất luận bị lừa bao nhiêu lần, bị chém bao nhiêu đao, mất đi bao nhiêu cho đến khi chỉ còn hai bàn tay trắng cũng vẫn nghĩ như vậy!”

Triển Chiêu há miệng không đáp lại được.

Yêu Trường Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta chán ghét Thiên Tôn, bởi vì hăn mạnh đến không giống người, chán ghét ngoại công người, bởi vì hăn mạnh đến vĩnh viễn vẫn là người!”

Nói xong, Yêu Trường Thiên chọc chọc Triển Chiêu đang ngẩn người, “Tiểu tử, người cảm thấy dùng mặt lạnh nhìn ác ý của người trong thiên hạ tốt hơn hay là ôn nhu mỉm cười nhìn ác ý của người trong thiên hạ tốt hơn?”

Triển Chiêu than thở một câu, “Ngoại công của ta chỉ ôn nhu với người nhà!”

Yêu Trường Thiên gật đầu, “Ba trăm người nhà kia, là sau khi ba nghìn ba vạn người nhà phản bội hăn, còn sót lại!”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Yêu Trường Thiên thật lâu sau mới mở miệng, “Tiền bối, người thật mất tự nhiên, muốn khen ngoại công của ta thì cứ khen đi!”

Yêu Trường Thiên nhìn Triển Chiêu, cười như không cười.

Triển Chiêu cũng không sợ ông, cười với ông.

Yêu Trường Thiên vui vẻ, chỉ vào Triển Chiêu, “Ta đã nói mà, trong bốn tiểu quý, tiểu tử ngươi là kẻ khó đối phó nhất.”

Triển Chiêu hiểu ý cười cười, chấp tay với Yêu Trường Thiên, “Như nhau thôi, lão gia tử.”

Đem Yêu Trường Thiên dỗ cho vui vẻ, hai người ra khỏi cửa thành Bắc, đứng trước đại mạc, Triển Chiêu lấy một cái hộp, mở ra, bên trong có một cái chuông hình tròn có tạo hình phức tạp.

Yêu Trường Thiên tò mò mà nhìn.

Triển Chiêu cầm cái chuông lắc ba hồi dài hai hồi ngắn.

Sau khi lắc mấy cái, hân cất chuông đi, tìm một tảng đá ngồi xuống, nhìn hoang mạc phương Bắc.

Yêu Trường Thiên không hiểu, “Chỉ như vậy?”

“Ừm.” Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu, “Giờ chúng ta chỉ cần chờ là được!”

Yêu Trường Thiên đi đến tảng đá bên cạnh Triển Chiêu, cũng ngồi xuống, cứ như vậy, một già một trẻ ngồi trên hai tảng đá kê song song.

Yêu Trường Thiên cảm thấy chơi rất vui —— Triển Chiêu, một người được xưng là người tốt nhất, cùng với mình được xưng là kẻ xấu nhất... Nếu ở một trăm năm trước, vậy nhất định là thế bất lưỡng lập, nhưng một trăm năm sau, thế nhưng lại sống vai mà ngồi... thời gian đúng là một thứ rất lợi hại.

Đang nghĩ đến đây thì thấy Triển Chiêu sờ túi áo, lấy một bao kẹo vừa rồi Tiểu Tứ Tử đưa cho hắn, nhét vào miệng mình một cái, đưa cho Yêu Trường Thiên, cười tùm tùm hỏi, “Ăn chứ?”

...

Bạch Ngọc Đường ở bìa rừng ngoại thành phía Tây, đợi Lục Thiên Hàn chậm rãi đi ra.

Ngũ gia cẩn thận mà quan sát một chút sắc mặt của ngoại công —— chỉ tiếc bản thân hắn mặt than chính là được di truyền từ Lục Thiên Hàn, lão gia tử trước sau như một không đổi sắc, không nhanh không chậm đi ra ngoài, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang chờ ngoài bìa rừng thì mới tỏ ra có chút ngoài ý muốn.

“Ngoại công.” Bạch Ngọc Đường kêu một tiếng.

Lục Thiên Hàn nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau ông, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cánh rừng phía sau. Trong rừng không có khí tức của ai khác, vậy Cổ Ngôn Húc đâu? Đã chết hay là chạy mất rồi?

Bạch Ngọc Đường và Lục Thiên Hàn lẳng lẳng mà quay về, Ngũ gia có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lại hỏi không ra miệng, chỉ cảm thấy nếu Triển Chiêu có ở đây thì tốt rồi. Con mèo kia rất thông minh, có thể giúp nghĩ cách.

Một đường đi liền một đường rối rắm, cũng không biết đi mất bao lâu, vừa ngẩng đầu thì Bạch Ngọc Đường liền sững sốt... Bởi cách đó không xa chính là Tiệm Cá Mè Hoa.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn sắc mặt của Lục Thiên Hàn nhưng ngoại công của hắn vẫn tỏ ra bình thản.

Nói đến cũng khéo, bây giờ không phải là giờ cơm, tiệm cá mở hờ nửa cánh, trước cửa cũng không náo nhiệt như vào giờ ăn.

Lúc này, có mấy tiểu hài nhi đáng yêu lao ra, ríu ra ríu rít, vừa chạy vừa gọi, “Thái gia gia, nhanh lên! Sắp mở màn rồi!”

Đại khái là mấy tiểu hài nhi đang vội vã đi xem hát, cứ chạy ra lại chạy vào, ồn ào từ trong cửa kéo một lão đầu béo ra.

Bạch Ngọc Đường đánh giá lão đầu kia, lão gia tử đã có tuổi, nét mặt tỏa sáng, khí sắc vô cùng tốt, hơn nữa công phu xem ra không tồi, dáng vẻ cũng là mặt mũi hiền lành, ục ịch, tròn vo.

Lão đầu bị mấy tiểu hài nhi kéo chạy về phía trước, cười sang sảng, “Đừng vội, đừng vội, cẩn thận té ngã!”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão đầu béo càng lúc càng đến gần, lại nhìn ngoại công của mình.

Lục Thiên Hàn vẫn là hai mắt nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh mà đi tới.

Ngũ gia hơi há miệng muốn nói gì đấy, nhưng phía trước, Lục Thiên Hàn đã đi ngang qua bên cạnh lão đầu kia.

Trong nháy mắt hai người liền đi lướt qua nhau.

Bạch Ngọc Đường do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể đi theo Lục Thiên Hàn tiến về phía trước.

Lúc này, hai tiểu nữ hài đang vội vã kéo lão đầu béo chạy trên đường chợt lắc lắc tay áo của lão đầu, vừa lắc vừa nhìn Bạch Ngọc Đường đi ngang qua người họ, “Thái gia gia! Người kia thật dễ nhìn!”

Lão đầu béo quay đầu lại.

Mấy tiểu hài nhi bàn tán, “Người kia có phải là bằng hữu của Nguyên soái không?”

“Thấy bọn họ hay đi cùng nhau lắm!”

“Thật dễ nhìn!”

“Thật trắng quá!”

...

Lão đầu béo nhìn theo hướng nhìn của mấy tiểu hài nhi, ánh mắt vô thức lướt qua Bạch Ngọc Đường mà dừng lại trên bóng lưng bạch y tóc xám phía trước, hơi nghiêng đầu lẩm bẩm một câu. “Có chút quen mắt, có phải từng gặp ở đâu rồi không nhỉ?”

“Thái gia gia, người biết người kia ạ?”

“Có thể gọi người đó đến tiệm cá chơi không?”

Lão đầu trừng mắt nhìn, xua tay, “Đừng làm rộn, nhìn người ta quý khí như vậy, thái gia của người chỉ là kẻ bắt cá, sao quen biết được!”

Tai của Bạch Ngọc Đường rất thính, nghe thấy tiếng nói chuyện từ phía sau truyền đến, ngẫm nghĩ, vẫn bước nhanh về phía trước.

Đi đến bên cạnh Lục Thiên Hàn, Bạch Ngọc Đường nhìn ngoại công một cái, lập tức sửng sốt...

Trên gương mặt nguyên bản gần như chưa bao giờ đổi sắc của Lục Thiên Hàn, có một nụ cười nhẹ như không.

Trái tim của Ngũ gia hơi động, vươn tay, đưa viên đá vẫn luôn nắm chặt trong tay ra trước mắt Lục Thiên Hàn.

Lão gia tử nhìn thấy viên đá kia, hơi khựng lại một chút, nhưng không tỏ ra kinh ngạc lắm, vươn tay, nhận lấy rồi lại tiếp tục bước đi.

Đến khi Bạch Ngọc Đường lại quay đầu lại thì vị Bàn gia gia kia đã bị một đám tiểu hài nhi vây quanh kéo qua một con đường khác, chắc là đến tòa hí lâu cách đây không xa xem diễn.

Bạch Ngọc Đường thả chậm bước chân, đứng trên đường nhìn theo bóng lưng của ngoại công mình mà thở dài.

...

Mặt trời dần ngả về phía Tây.

Ngoài cửa thành bắt đầu nổi gió, Triển Chiêu ngồi trên tảng đá nhìn nửa bầu trời đại mạc bị trời chiều nhuộm thành màu đỏ, đột nhiên hỏi Yêu Trường Thiên. “Vì sao không nói gì cả?”

Yêu Trường Thiên vốn đang vừa ăn kẹo vừa ngăn người mới hoàn hồn, liếc nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu hoang mang hỏi, “Vì quá kiêu ngạo nên chuyện gì cũng giấu ở trong lòng sao? Cứ đoán mãi thật mệt mỏi quá!”

Yêu Trường Thiên không nói chuyện, lại bắt đầu thất thần.

Triển Chiêu vừa thở dài vừa lẩm bẫm. “Vì chúng ta quá nhỏ nên không thể chia sẻ được quá khứ của các người? Chuyện về mọi người, chúng ta đều được nghe người khác nói, ngay cả đôi câu an ủi cũng không có cơ hội!”

Nghe đến đây, Yêu Trường Thiên nở nụ cười, ôm cánh tay ngồi thẳng, dường như là đang đuổi người, thờ ơ mà buông một câu, “Đạo lý rất đơn giản, không nói sẽ không đau, bản thân không đau, người khác cũng sẽ

không đau, chỉ cần thời gian trôi đi, quên hết quá khứ, tất cả mọi người đều thoải mái.”

Triển Chiêu vừa định nói lại hai câu, Yêu Trường Thiên đột nhiên hơi hất cằm về phía xa xa, “Đến rồi.”

Triển Chiêu quay sang, nhìn thấy một thân ảnh đang giục ngựa chạy đến từ xa —— Bạch Mộc Thiên.

“Ta nói.” Đột nhiên ngữ điệu của Yêu Trường Thiên nâng lên cao một chút.

Triển Chiêu nhận ra trong lời nói của ông dường như có chút ý cười thì khó hiểu.

Yêu Trường Thiên quay sang, nhếch môi, nháy mắt mấy cái với Triển Chiêu, “Tiểu tử này, cách từ rất xa ta đã ngửi thấy mùi rồi, người cần thận hẩn tính kể người!”

“Mùi?” Triển Chiêu không hiểu, “Mùi như thế nào?”

Yêu Trường Thiên nhẹ nhàng sờ lên mũi, sâu kín mà nói, “Hình người mùi quỷ, là kẻ xấu bẩm sinh!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 128: Âm Mưu

Bạch Mộc Thiên đã lâu không xuất hiện, thế nhưng cũng chẳng thay đổi là bao.

Triển Chiêu vốn đã nhìn hắn thế nào cũng không vừa mắt nổi, lại thêm lời của Yêu Trường Thiên, càng không muốn gặp hắn.

Mặt khác, tuy rằng lần này Cổ Ngôn Húc không thực hiện được âm mưu nhưng rõ ràng là nhắm vào Bạch Ngọc Đường, Bạch Mộc Thiên cũng nhúng tay không ít, Triển Chiêu nhìn một người một ngựa càng lúc càng gần, liền cảm thấy ngứa răng.

Yêu Trường Thiên liếc nhìn Triển Chiêu, hơi lắc đầu, “Ta nói...”

Triển Chiêu hoàn hồn, nhìn Yêu Trường Thiên.

“Ngoại công của ngươi không dạy ngươi đối phó với người xấu như thế nào sao?” Yêu Trường Thiên ôm cánh tay nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu —— là ý gì?

Yêu Trường Thiên vươn tay chỉ chỉ quai hàm của mình, quở trách Triển Chiêu, “Thả lỏng.”

Triển Chiêu vươn tay xoa nắn quai hàm của mình —— thả lỏng?

“Những người thường bị lừa bị tính kế, đa phần là vì quá quan tâm.” Yêu Trường Thiên nhướng nhướng mi, trông rất dương dương tự đắc, cười cười với Triển Chiêu, “Nói cho ngươi biết một chuyện rất thú vị.”

Triển Chiêu nhìn ông —— giờ là lúc pha trò sao?

“Trên đời này, kỳ thật ngoại trừ Yêu Vương ra còn có người từng gạt được ta, có thể nói đó là lần mắc mưu lớn nhất, thiệt hại nhất trong cả cuộc đời của ta, đã vậy người đó còn gần như không biết võ công.”

Lời của Yêu Trường Thiên thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của Triển Chiêu, đôi mắt mèo của Triển hộ vệ đều tròn tròn mà nhìn Yêu Trường Thiên, “Ai có bản lĩnh lớn như vậy?”

Yêu Trường Thiên mỉm cười, “Bà ngoại của người.”

Triển Chiêu sửng sốt, thật lâu sau mới hỏi lại, “Gì cơ?”

Yêu Trường Thiên híp mắt nhìn hẩn, “Nhìn trên người người lúc nào cũng có dáng vẻ của nha đầu kia, năm đó có người tính kế ngoại công người, nha đầu kia liền ra mặt thay ngoại công người tính kế tất cả mọi người.”

Triển Chiêu kinh ngạc mà nhìn Yêu Trường Thiên.

Bạch Quỷ Vương vươn tay, vỗ nhẹ lên vai Triển Chiêu, bữu môi về phía Bạch Mộc Thiên đang dần đến gần, “Người cứ nhớ kỹ, tên này dám tính kế Bạch Ngọc Đường thì người cứ tính kế ngược trở lại!”

Triển Chiêu nhẹ nhàng gạt đầu —— đương nhiên.

“Còn có.” Yêu Trường Thiên nhỏ giọng nhắc nhở Triển Chiêu, “Cái ngữ đó, ắt hẳn là loại người luôn cho rằng mình thông minh hơn tất cả mọi người.”

Triển Chiêu rất đồng ý mà gạt đầu, Bạch Mộc Thiên đúng là toát ra một loại cảm giác như vậy. Người của Bạch gia vì diện mạo của mình mà luôn tạo cho mọi người cảm giác thật kiêu ngạo. Bạch Ngọc Đường là cao

ngạo, Bạch Hạ có một chút ngạo khí của thư sinh, khí chất này cũng xuất hiện trên người của Công Tôn, loại ngạo khí này không hề khiến người khác phản cảm. So ra, Bạch Mộc Thiên tuy bề ngoài hiền hòa nhưng lại toát ra cảm giác tự cao tự đại từ trong xương, chắc là làm người xấu lâu quá, suốt ngày chỉ toàn những suy nghĩ xấu mới nuôi ra được loại khí chất này.

Hai người tán gẫu chưa được mấy câu thì ngựa của Bạch Mộc Thiên đã đến t rước mặt.

Lúc này mặt trời đã về Tây.

Bạch Mộc Thiên xoay người xuống ngựa, nhìn trái nhìn phải, có chút bất đắc dĩ mà nhìn Triển Chiêu. “Người đứng là biết chọn chỗ, cửa thành này người đến người đi, dù gì ta cũng coi như là gian tế, ít ra người cũng nên chọn gặp mặt ở tửu lâu chứ?!”

Triển Chiêu quan sát hẩn một chốc, lập tức quay đầu lại gọi to với quân binh trên thành lâu, “Tên này là gian tế, các người đừng nói ra ha!”

Yêu Trường Thiên chấp tay sau lưng ngựa mặt nhìn trời, Bạch Mộc Thiên không nói gì mà trắng mắt, cau mày nhìn Triển Chiêu —— hoàn toàn chẳng có cách nào với kẻ này.

Quân lính Triệu gia quân trên thành lâu không rõ là chuyện gì, liếc nhìn phía dưới thành lâu một cái, rồi lại trở về vị trí canh gác của mình.

Bạch Mộc Thiên nhìn bên cạnh Triển Chiêu, có chút khó hiểu —— Triển Chiêu mang theo một hắc y nhân đến.

Vừa rời từ rất xa Bạch Mộc Thiên đã chú ý tới, Triển Chiêu không mang Bạch Ngọc Đường cùng đến mà là hắc y nhân này, nhìn từ xa hẩn cứ tưởng là Ân Hậu hay Triệu Phổ... đến gần mới biết là không phải.

Yêu Trường Thiên neho mắt liếc nhìn Bạch Mộc Thiên.

Trên giang hồ, cơ hội để có thể gặp được Tứ đại võ thánh không nhiều, Bạch Mộc Thiên có quan hệ gần với Bạch Ngọc Đường như vậy nhưng cơ hội nhìn thấy Thiên Tôn còn có hạn. Nhưng không khí xung quanh một cao thủ, loại khí thế khiếp người này của cao thủ không hề tầm thường, người giang hồ bình thường nào có thể sánh bằng.

Bạch Mộc Thiên là một kẻ thông minh, đã lờ mờ đoán được thân phận của người này, liền chấp tay hành lễ với Yêu Trường Thiên. “Tiền bối, hạnh ngộ.”

Yêu Trường Thiên hơi hé mắt, khóe miệng cong lên một chút, không nhìn ra được cảm xúc của ông.

Triển Chiêu bỗng nhiên cảm thấy tò mò, Yêu Trường Thiên trước khi bị đổi tim, có thể thu Bạch Mộc Thiên làm tiểu đệ không? Có cơ hội phải hỏi ông ấy mới được.

“Đúng rồi, suýt chút thì quên chuyện này.” Triển Chiêu như nhớ ra điều gì, bỗng cầm cái chuông kia dùng sức lắc hai cái.

Bạch Mộc Thiên rên lên một tiếng lập tức té ngã xuống đất, ôm ngực lăn lộn hai vòng, sắc mặt trắng xanh, mồ hôi hột tuôn ra đầy trán.

Triển Chiêu thu chuông lại, nghiêng đầu nhìn hắn.

Bạch Mộc Thiên dần dần lấy lại hơi thở, hít sâu mấy hơi, chống tay xuống đất đứng dậy, vỗ bụi đất bám trên người, nhíu mày nhìn Triển Chiêu chăm chăm. “Xuống tay ác như vậy, ta đây chính là nghìn dặm xa xôi chạy đến báo tin cho ngươi.”

Triển Chiêu cười lạnh, “Cho nên ta phải cảm ơn ngươi đã ‘chăm sóc’ cho Ngọc Đường à?”

Bạch Mộc Thiên ngẩn người, sau đó xoay mặt đi, “Ta cũng không muốn, nhưng muốn đổi lấy sự tin tưởng thì dù sao cũng phải trao ra thứ có lợi, thứ Khốn Long Trận gà mờ kia sao có thể lấy được mạng của Ngọc Đường?”

Triển Chiêu tà tà liếc nhìn Bạch Mộc Thiên, hiển nhiên không bị gạt bởi mấy lời lấp liếm qua loa kia.

Bạch Mộc Thiên không muốn chọc giận Triển Chiêu nữa, thứ vừa rồi dù chỉ một chút nhưng đúng là rất lợi hại! Đau đến tê tâm liệt phế, trước đây đúng là hắn đã đánh giá thấp tính tình của Triển Chiêu.

“Người tìm ta đến là muốn hỏi việc gì?” Bạch Mộc Thiên hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn hắn, “Không phải người tìm ta sao?”

Bạch Mộc Thiên hơi sững sốt.

“Người dùng biện pháp rõ ràng như vậy để hại Ngọc Đường, còn đưa ra Kim ti linh... Phải biết rằng một khi Kim ti linh giả được đưa ra ngoài, rất dễ dàng bị phát hiện...” Triển Chiêu đánh giá Bạch Mộc Thiên một lượt. “Ta còn tưởng người gánh không nổi nữa, cần ta cứu người!”

Bạch Mộc Thiên thở dài, lắc đầu, “Lần này xem như người đoán đúng, mau chóng cứu ta ra ngoài đi!”

Triển Chiêu làm vẻ mặt kinh ngạc, “Không phải Bạch Mộc Thiên người quyết tâm muốn tìm đến Ác Đế Thành nương tựa sao? Sao lại đổi ý?”

Bạch Mộc Thiên tỏ ra chán ghét, “Chỗ đó không phải để cho người ở, bây giờ ta giẫm một chân xuống đất rút ra không được cũng là nhờ người ban tặng. Những gì người muốn biết về Ác Đế Thành ta đã nghe ngóng

được rõ ràng, chỉ cần người giúp ta thoát thân, sau đó lấy cổ tròng ra khỏi người ta, từ nay về sau thả cho ta tự do không tính toán hiềm khích lúc trước, ta sẽ nói cho người biết những điều người muốn biết!”

Triển Chiêu nghe Bạch Mộc Thiên nói xong, ý cười hiện lên trên mặt, hiển nhiên là không đồng ý với điều kiện của Bạch Mộc Thiên, “Người tính toán rất tốt, nhưng dựa vào cái gì ta phải thả người ra? Người hại người không ít, hơn nữa người mở miệng toàn ba hoa chích choè, ai biết có phải là thật hay không? Muốn ta cứu người, ta có thể suy nghĩ một chút, bất quá người phải cho ta chút tiền đặt cọc.”

“Sớm đoán được người sẽ nói như vậy!” Bạch Mộc Thiên dứt lời, vung tay, một món đồ bay về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay bắt lấy, là một miếng Âm bản.

Triển Chiêu nheo mắt quan sát mảnh Âm bản kia, thoạt nhìn có chút cũ, không như vừa mới tạo ra.

“Ta biết hắc y nhân năm đó đang ở đâu, máu của Tông Tổ mà các người đang điều tra, bí mật đều cất giấu tại một nơi.”

Triển Chiêu hỏi, “Ở đâu?”

“Trầm Tinh Điện.” Bạch Mộc Thiên đáp. “Tất cả bí mật đều giấu trong Trầm Tinh Điện, mà muốn đi vào Trầm Tinh Điện, trăm năm mới có một cơ hội, về phần là ngày nào thì người hãy đi hỏi Lục lão gia tử!”

Nói xong, Bạch Mộc Thiên phi thân lên ngựa, “Lợi ích ta đã cho người, người có thể điều tra thử, nếu là thật thì cứ dựa theo những gì chúng ta đã nói khi này, người cứu được ta ra ngoài, ta cho người biết bí mật của Ác Đế Thành!”

Triển Chiêu cất mảnh Âm bản kia, gật đầu.

Bạch Mộc Thiên nói với Triển Chiêu hai tiếng “cáo tù” liền cười ngửa bỏ đi.

Đợi bóng dáng của Bạch Mộc Thiên biến mất khỏi tầm nhìn trong ánh chiều tà, Triển Chiêu mới quay sang hỏi Yêu Trường Thiên, “Tiền bối thấy thế nào?”

Yêu Trường Thiên lúc này đang chấp tay sau lưng, ánh mắt xa xăm, hiển nhiên tâm tư đang đặt ở nơi khác.

Triển Chiêu đến gần chọc chọc bả vai Yêu Trường Thiên, “Tiền bối?”

Rốt cục Yêu Trường Thiên mới dời sự chú ý qua, quay đầu cười với Triển Chiêu, “Bí mật của Trầm Tinh Điện à... bởi ta mới nói chuyện này sớm không đến, muộn không đến lại đến đúng lúc này, thì ra là muốn dẫn Thiên Hàn rời khỏi Băng Nguyên Đảo!”

“Vừa rồi Bạch Mộc Thiên có nói, trăm năm chỉ có cơ hội này để vào Trầm Tinh Điện... không phải Trầm Tinh Điện đã đóng băng không có cách nào đi vào sao? Hay là nó cũng giống như ngọn Đồ Vân Phong, trăm năm mây mới tan một lần?” Triển Chiêu không hiểu.

Yêu Trường Thiên ngoắc tay vẫy Triển Chiêu, “Tiểu quỷ, ta nói cho người biết một bí mật nhưng người phải giữ kín!”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, vội vàng xích qua, nghiêng lỗ tai tỏ vẻ —— nói nha!

Yêu Trường Thiên vừa định mở miệng, lại do dự một chút, nhìn Triển Chiêu, “Người thật sự phải giữ bí mật! Bạch Ngọc Đường cũng không được nói!”

Triển Chiêu gật đầu a gật đầu, ngón tay lại giấu sau lưng vẽ mấy chữ “sai”.

(*) Gốc: 差 = _ = hem rõ ẽm muốn nói gì nữa nên mình cứ để đúng từ gốc là “sai”. Ai biết thì giúp mình với nha.

Yêu Trường Thiên hạ giọng, thì thầm mấy câu bên tai Triển Chiêu.

Sau khi Triển Chiêu nghe xong thì tỏ ra nghi hoặc mà nhìn chăm chăm Yêu Trường Thiên, hiển nhiên là nhất thời chưa tiêu hóa được những gì mới nghe được.

Nhưng không đợi cho Triển Chiêu có thể hỏi lại kỹ càng tỉ mỉ hơn, Yêu Trường Thiên đã thoát cái không còn thấy bóng dáng, chỉ để lại một câu “Ta đi trước.”

“A!” Triển Chiêu vội gọi, “Người đi đâu vậy?”

Nhưng hỏi rồi, nơi nào còn thấy bóng dáng của Yêu Trường Thiên, Triển Chiêu chậm rãi đi đi lại lại vài bước, sau đó xoay người chạy về quân doanh trước.

...

Mà lúc này, tại quân doanh của Triệu gia quân.

Triệu Phổ và Công Tôn bận rộn điều tra một đám người trong gánh hát cũng như đồng binh bình lộ lộ kia, bận đến tối mắt tối mũi.

Trong một gian viện yên tĩnh, bên bàn đá, có ba người đang ngồi, lại tương đối thanh nhàn.

Ngũ gia Bạch Ngọc Đường gác khuỷu tay lên mặt bàn, tay chống cằm, ngẩn người nhìn chăm chăm mũi giày của mình, thỉnh thoảng thở dài.

Đối diện, Công Tôn Mỗ cầm quyển sách, đọc được một lúc thì thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Trên chiếc ghế đá gần Bạch Ngọc Đường, Tiểu Tứ Tử ôm một con mèo con ngồi vuốt lông, vừa ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

Thấy giữa chân mày Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhíu chặt, Tiểu Tứ Tử vươn một ngón tay, chọc vào giữa trán hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, bé mèo béo trong lòng Tiểu Tứ Tử “meo” một tiếng, chạy.

Tiểu Tứ Tử và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một chốc, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến.

Hai người vừa quay đầu thì thấy từ bên ngoài cổng tò vò, Triển Chiêu “vèo” một cái vọt vào.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy một cơn gió quét qua, vạt áo của Triển Chiêu đã phát trúng mặt bé.

Tiểu Tứ Tử xoa mặt, Triển Chiêu đã đứng trước mặt bé, kéo Bạch Ngọc Đường mà hỏi, “Ngọc Đường! Ngoại công đâu?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ sân bên cạnh, “Đang cùng sư phụ ta xem bọn Công Tôn...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa dứt lời thì Triển Chiêu đã “vèo” một cái, nhảy vọt qua tường.

Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm tường viện, quay đầu lại lại nhìn nhau tiếp.

Nhưng hai người còn chưa nói được câu nào, “vèo” một tiếng Triển Chiêu lại quay trở lại, tiếp tục nhảy xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường,

vạt áo lại quét trúng mặt Tiểu Tứ Tử. “Ta không phải hỏi ngoại công của ta, ngoại công của người đâu?!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nôn nóng như vậy, có chút bất đắc dĩ, “Đột nhiên trở về Băng Nguyên Đảo, không cho ta đi theo!”

“Đã trở về rồi?!” Triển Chiêu sốt ruột, kéo Bạch Ngọc Đường, “Yêu Yêu đâu? Chúng ta cũng đi!”

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, “Ngoại công mượn Yêu Yêu rồi, hình như có việc gì gấp nên phải về Băng Nguyên Đảo ngay...”

“Cô cô của người đâu?” Triển Chiêu lại hỏi một câu.

Công Tôn Mỗ chen vào, “Vừa rồi nha đầu đi theo một vị nữ Tướng quân dạo phố rồi!”

“Không xong!” Triển Chiêu nóng nảy, kéo Bạch Ngọc Đường, “Nhanh lên, chúng ta cũng phải đến Băng Nguyên Đảo!”

“Đi Băng Nguyên Đảo để làm gì?”

Triển Chiêu vừa dứt lời, bên ngoài sân truyền đến tiếng hỏi.

Mọi người quay đầu lại thì thấy Thiên Tôn lắc lư đi vào, phía sau là Ân Hậu với vẻ mặt khó hiểu.

Vừa rồi vốn là hai người bọn họ đang ở sân bên cạnh, Triển Chiêu bay vào lại bay ra nên hai người bọn họ theo sang đây xem thử.

Triển Chiêu thả miếng Âm bản kia lên bàn, “Chuyện Cổ Kính Chi, Cổ Ngôn Húc chính là để dẫn lão gia tử từ Băng Nguyên Đảo đến đây! Hắc y nhân năm đó đã đến Băng Nguyên Đảo rồi!”

Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Hắn đến Băng Nguyên Đảo để làm gì?”

“Tất cả mọi chuyện xảy ra năm đó thật ra chính là một âm mưu!”
Triển Chiêu nghiêm túc giải thích, “Âm mưu sắp xếp từ nhiều năm trước như vậy chính là để chờ đợi thời khắc này!”

Công Tôn Mỗ buông sách xuống, nhẹ nhàng xoa cằm, “Tức là mục đích thực sự của những kẻ năm đó không phải là vì muốn giết Thiên Hàn?”

“Bọn chúng muốn vào Trầm Tinh Điện!”

Một câu của Triển Chiêu, Thiên Tôn cùng Ân Hậu lập tức liếc mắt nhìn nhau.

“Có thể đi vào Trầm Tinh Điện sao?”

Lúc này, Triệu Phổ cũng từ bên ngoài đi vào.

Mọi người “soạt” một tiếng xoay mặt, đều nhìn Công Tôn Mỗ ngồi bên bàn.

Công Tôn Mỗ cau mày suy nghĩ một chốc, vuốt cằm lẩm bẩm, “Không lẽ... chính là truyền thuyết, Nguyệt Lạc Tinh Trầm?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 129: Hàn Đông

Sáng sớm hôm nay, Công Tôn tỉnh dậy, cảm thấy hơi lạnh, đưa tay sờ sờ ổ chăn, khẽ thở dài.

Những buổi sáng khác, hắn chỉ cần kéo như vậy thì bình thường đều có thể ôm được ngay Tiểu Tứ Tử mập mạp, đặc biệt là những ngày trời lạnh, nhóc con kia đều sẽ tự động chui vào lòng hắn.

Đẩy ra chăn ngồi dậy, Công Tôn nhìn cánh cửa sổ bị gió thổi lung lay mà thần người...

Lục Thiên Hàn một mình trở về Băng Nguyên Đảo khiến cho Bạch Ngọc Đường lo lắng muốn chết.

Đã vậy Yêu Yêu còn bị mượn đi, Ngũ gia chỉ có thể cưỡi ngựa mà chạy về Băng Nguyên Đảo.

Chuyện lớn như vậy, đương nhiên không thể để một mình Bạch Ngọc Đường đi giải quyết, Triển Chiêu cũng đi cùng, Triệu Phổ cho Trâu Lương dẫn theo tinh binh theo hỗ trợ, mặt khác Lâm Dạ Hỏa cũng đi theo. Thiên Tôn cũng mất tích rất đúng lúc, phỏng chừng cũng đến bang Nguyên Đảo, lão gia tử không cần cưỡi ngựa, chỉ cần không lạc đường thì hắn là sẽ đến Băng Nguyên Đảo còn sớm hơn cả bọn Bạch Ngọc Đường.

Sau khi Yêu Trường Thiên đi cùng Triển Chiêu đi gặp Bạch Mộc Thiên thì không thấy đâu cả, mọi người hy vọng ông có thể đến trước, ít nhất có thể hỗ trợ một tay cho Lục Thiên Hàn, đừng để lão gia tử một mình đối địch.

Công Tôn ngồi trên giường thở dài, Công Tôn Mỗ là người biết rõ mọi chuyện nhất nhưng thân thể của lão gia tử quá yếu, cười rồing còn đỡ chứ ra roi thúc ngựa đi đường xóc nảy, không chừng chưa đến được Băng Nguyên Đảo thì đã chịu không nổi mà mất mạng rồi.

Cuối cùng, Công Tôn Mỗ nghìn dạn vạn dò, bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất định phải mang theo Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn ở trên giường thở dài một lần nữa, ôm lấy cái gối to mềm mà ngẩn người —— bé mập rồi đi ngày thứ ba, nhớ muốn chết!

Đang thần người ra trên giường thì bên ngoài truyền đến một loạt tiếng ồn ào khá lớn.

Công Tôn cau mày —— lúc trước hẳn ở trong quân doanh ngủ không ngon, hai ngày nay Triệu Phổ cùng hẳn ở trong phủ chủ soái... sao hôm nay phủ chủ soái cũng ồn ào như vậy?

Vươn tay mở cửa sổ, Công Tôn liền sửng sốt —— khó trách lạnh như vậy, thì ra tuyết rơi!

...

Lục tung tìm một kiện áo choàng ra khoác thêm, Công Tôn ra cửa, tuy bị lạnh đến run rẩy nhưng hẳn vẫn đạp tuyết mà đi đến tiền viện chỗ thư phòng làm việc của Triệu Phổ.

Trước cửa thư phòng có nhiều tướng sĩ đang đứng, Công Tôn nhìn thoáng qua thì chợt nhận ra thập đại phó tướng gần như đều có mặt đông đủ, chỉ cần nhìn qua cũng biết đã xảy ra chuyện.

Đi đến trước cửa viện nhìn thoáng vào trong, Triệu Phổ đang đứng trong thư phòng xem thứ gì, Ân Dương và Hạ Nhất Hàng không biết đang làm gì đó trên sa bàn, Đồng Thiên Dực thì đang nói chuyện với Triệu Phổ.

Công Tôn do dự đứng trước cửa, không biết có nên đi vào hay không... không biết có phải họ đang bàn chuyện quân quan trọng không nữa.

Đang phân vân thì chợt nghe thấy có người hỏi hăn, “Quân sư, sao không đi vào?”

Công Tôn hơi sững sốt, bên cạnh, Hạ Nhất Hàng đã đi tới.

Công Tôn gãi đầu —— suýt chút nữa thì quên mất Triệu Phổ đã phong cho hăn làm quân sư, nhưng Công Tôn ngay cả việc mình là chủ bộ của Khai Phong Phủ còn không nhớ, luôn cảm thấy mình chỉ là một lang trung mà thôi.

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ cười cười, trên đời này có một số người luôn khiến cho người khác không biết phải làm sao, không tự biết bản thân mình xuất sắc đến thế nào, giống như Công Tôn, không tự biết mình thông tuệ... rõ ràng là kỳ tài kim cổ, thế nhưng lại luôn cho rằng mình là lang trung chỉ biết bốc thuốc, cũng giống như Bạch Ngọc Đường luôn nói rằng dung mạo của mình bình thường, có chút thiếu đòn.

Công Tôn theo Hạ Nhất Hàng vào trong, tò mò hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, hạ giọng nói một câu với Công Tôn, “Dân tộc Thổ Phiên gây binh biến!”

Công Tôn sững sốt, kinh ngạc mà nhìn Hạ Nhất Hàng, nhin không được hỏi, “Sao đột ngột vậy?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Lúc này, chợt thấy mấy vị phó tướng trong viện đều thi lễ ra hướng cửa.

Công Tôn quay đầu lại thì thấy Ân Hậu đi vào.

Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên không thấy đâu, dù sao cũng phải có người ở lại quân doanh trông chừng nên lão gia tử không đi theo.

Hiển nhiên Ân Hậu cũng không biết có chuyện gì nên đến hỏi Hạ Nhất Hàng đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Nhất Hàng nói lại một lần nữa những gì đã nói với Công Tôn, Ân Hậu cau mày, “Đúng là khá đột ngột!”

Hạ Nhất Hàng hỏi Ân Hậu, “Nghe nói lão gia tử có bằng hữu tại các thành trấn quanh đây?”

Ân Hậu bất đắc dĩ bật cười, nhìn Hạ Nhất Hàng, “Người nghe tin vệt từ đâu vậy, bằng hữu không có, ngược lại kẻ thù có rất nhiều, còn rất lợi hại!”

Hạ Nhất Hàng cũng mỉm cười, cùng Ân Hậu vừa nói vừa cười vào trong nhà.

Công Tôn quan sát bốn phía, thập đại phó tướng đều nhìn Ân Hậu đi vào, trong mắt không giấu được sùng bái và ngưỡng mộ.

Công Tôn đột nhiên nghĩ đến những người giang hồ từng đến tìm Ân Hậu gây phiền toái, những kẻ nhỏ bé ngay cả một chiêu của Ân Hậu cũng không đỡ được, ánh mắt nhìn Ân Hậu lại luôn mang theo khinh miệt. Công Tôn thường tò mò, những tên nhân sĩ thùng rỗng luôn đề cao chính nghĩa kia lấy dũng khí từ đâu ra để khinh thị các lão nhân Ma Cung? Bây giờ ngẫm lại, có một số người lợi hại là khi cố gắng để bản thân mình trở nên lợi hại mới có thể phát hiện ra. Nhưng cũng có một số người cả đời cũng không có cơ hội dùng ánh mắt như thế để nhìn một người, kiêu ngạo cuồng vọng đến mức chỉ nhìn thấy được những gì mà mình muốn nhìn, đây rất

cuộc là may mắn hay bất hạnh? Có đôi khi không biết cũng như thiếu năng lực, mới là những thứ che mắt con người.

...

Bên kia, tại bến đò ngoại thành Hà Gian Phủ, một chiếc thuyền đang rời bến.

Chiếc thuyền thuần trắng dùng tốc độ rất nhanh rời bến tàu, hướng thẳng về phương Bắc, nhiều thuyền công tại bến đò đều nghỉ tay quan sát, ai nấy đều tán thưởng tốc độ của chiếc thuyền nọ.

Chiếc thuyền trắng này vừa đẹp lại vừa xa hoa, nhưng không trang trí rườm rà như thuyền hoa, tốc độ cực nhanh.

Nhưng mà, chiếc thuyền có vẻ ngoài uy phong như vậy mà cảnh tượng trên thuyền lại khiến cho mọi người dở khóc dở cười.

Bạch Ngọc Đường lo lắng đứng ở đầu mũi thuyền, thỉnh thoảng nhìn về phía xa xa đã có thể thấp thoáng thấy hình dáng của Băng Nguyên Đảo, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía đuôi thuyền.

Lúc này, ở đuôi thuyền có hai người mặc y phục đỏ đang nằm, mỗi người ôm một góc lan can thuyền, đang còn nôn khan.

Hai người này là ai? Một là Triển Chiêu, một là Lâm Dạ Hỏa.

Triển Chiêu là người Giang Nam không biết bơi lội, ngồi lên thuyền chạy chậm chậm thì còn được, nhưng lần này đi nhanh, thuyền dán vào mặt biển mà lao như bay, biển dù sao cũng khác với sông hồ, sóng vỗ mãnh liệt, khiến cho lục phủ ngũ tạng của Triển hộ vệ gần như sắp nôn hết ra, hắn vốn được xưng là thân nhẹ như yến, lúc này càng chẳng khác nào như cuộn bông mà trôi bồng bênh.

Mà là một con vịt trên cạn chính tông từ nhỏ đến lớn đều lăn lộn trong sa mạc, Lâm Dạ Hỏa đã sớm say đến ngay cả mình họ gì cũng chẳng nhớ.

Hỏa Phượng cực kỳ hối hận, hẳn vốn là cùng Trâu Lương dẫn tinh binh cưỡi ngựa đi đường bộ, nhưng tối hôm qua hẳn lại cãi nhau với Trâu Lương, sáng nay không thèm để ý đến nhau, lại cảm thấy thuyền của Băng Nguyên Đảo vừa lớn lại vừa khí phách, cho nên liền mặc kệ Trâu Lương mà đuổi theo lên thuyền.

Trước khi đi hẳn còn chọc tức Trâu Lương, cuối cùng Tả Tướng quân bị hẳn chọc cho xù lông thật, nói hẳn thích thì cứ đi đi, lát nữa cẩn thận say tàu...

Hỏa Phượng vừa nôn vừa nghĩ thầm, Cam kia không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng thì đúng là miệng quạ đen!

Ở giữa Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, Tiểu Tứ Tử ôm một bình thuốc mỡ đứng đó.

Tiểu Tứ Tử bận rộn bôi thuốc lên huyết nhân trung huyết thái dương cho hai vị đại hiệp yếu ớt, Tiểu Lương Tử ngồi xồm một bên khinh bỉ, “Hai người sao lại vô dụng như vậy! Cận Nhi người đừng lãng phí thuốc nữa, cho hai tên đấy hai tô mì ăn vào không chừng còn ổn hơn!”

Tiểu Lương Tử vừa mới dứt lời, hai người kia nôn càng lợi hại hơn.

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, quay đầu lại tiếp tục nhìn Băng Nguyên Đảo... lúc này đã có thể thấy sơn trang trên đảo rồi.

Lúc này trong lòng Ngũ gia không còn quá hoảng sợ nữa, bọn họ đi gấp gáp cả ngày lẫn đêm, tuy rằng không nhanh bằng Yêu Yêu nhưng hẳn là không kém bao nhiêu ngày... Hơn nữa, dựa theo lộ trình thì hẳn là Yêu Trường Thiên và sư phụ của hẳn đã đến sớm hơn họ... ngoại công của hẳn nghìn lần đừng gặp chuyện không may!

Bạch Ngọc Đường mang tâm sự nặng nề, đang rối rắm thì cảm giác có người kéo tay hắn.

Ngũ gia cúi đầu, Tiểu Tứ Tử không biết đã chạy đến bên cạnh hắn từ khi nào, hai tay nắm lấy tay hắn, đang còn ngược mặt nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn bé, thấy Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ về phía xa, “Di di!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy hướng bến đò của Băng Nguyên Đảo có một người đang đứng, một thân bạch y... không phải ngoại công hay sư phụ của hắn mà là nương của hắn, Lục Tuyết Nhi.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường thắt lại một cái... sao nương lại đến đây?

Theo bản năng mà tiến tới trước một bước, chỉ thấy Lục Tuyết Nhi dường như đã nhận ra hắn, vừa nháy vừa phất tay, “Bảo bối!”

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, theo bản năng nhìn Tiểu Tứ Tử một cái —— cái đó... người đang gọi cháu hay gọi ta vậy?

“Chậm một chút! Đừng vội, ngoại công của người vẫn ổn!”

Một câu mang theo nội lực của Lục Tuyết Nhi từ xa truyền đến, coi như cứu được Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia thở phào một cái, cảm thấy nhẹ nhõm.

Đuôi thuyền, Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu, sau đó lại quay đầu ôm lan can tiếp tục nôn.

...

Thuyền rớt cục cũng cập bến, ngoại trừ Lục Tuyết Nhi ra còn có một số đệ tử của Ánh Tuyết Cung.

Tiểu Lương Tử ôm Tiểu Tứ Tử nhảy xuống thuyền, Lục Tuyết Nhi lập tức ôm lấy Tiểu Tứ Tử béo tròn, kêu mấy tiếng tâm can bảo bối.

Bạch Ngọc Đường xuống đuôi thuyền đỡ Triển Chiêu.

Triển hộ vệ cảm thấy như đi trên không, giống như uống say quá độ vậy.

Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu bước đi.

Hỏa Phượng đỡ thành tàu run rẩy đứng lên, tức muốn chết nha, say tàu chưa tỉnh còn bị bỏ mặc, từng đôi từng đôi chói đến mù mắt, sớm biết vậy đã không bỏ mặc Cẩm kia mà chạy tới đây một mình.

Hắn đang buồn bực thì dưới thuyền có một đám đệ tử của Ánh Tuyết Cung cười tùm tùm chạy đến, giúp đỡ hắn rời thuyền.

Lâm Dạ Hỏa nhìn trái nhìn phải, Ánh Tuyết Cung đều là nữ đệ tử, hơn nữa Lục Tuyết Nhi thu đồ đệ có quy tắc, không phải tiểu mỹ nhân thì không cần.

Hỏa Phượng bị bảy tám đại mỹ nhân bạch y giúp xuống thuyền, đám mỹ nữ kia còn trêu ghẹo hắn...

“Làn da của Lâm Đường chủ thật tốt nha!”

“Trắng quá nha! Một cái bột cũng không có!”

“Dáng người thật tốt luyện thể nào?”

“Đúng rồi! Eo thon chân dài!”

“Chất tóc rất tốt nha! Gội bằng thứ gì thế?!”

“Trên miệng bôi thứ gì? Sao có thể bóng như vậy?”

Lâm Dạ Hỏa bị đỡ đến mức ngửa mặt lên trời mà cười, đang còn “ha ha ha”, vừa cúi đầu... thì thấy cách đó không xa, kỵ binh tinh nhuệ thuộc Tả doanh của Triệu gia quân đã phong trần mệt mỏi mà đến rồi.

Trâu Lương đi đầu, Ách Lang vừa nhìn sang bên này thì mặt liền đen đến độ sắp vượt qua Bao Chửng.

Hỏa Phượng chớp mắt mấy cái, tán thưởng —— ai nha! Cầm tới nhanh quá!

Một bên, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Lâm Dạ Hỏa rất thiếu đôn, nhìn sắc mặt của Trâu Lương, phỏng chừng là hấn ra roi thúc ngựa mà đến, nếu không thì đi đường bộ sao có thể theo kịp tốc độ của thuyền? Nhìn lại Lâm Dạ Hỏa với vẻ mặt vui vẻ đang được một đám mỹ nữ vây quanh...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thức thời mà dịch ra một bước.

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay ngẩng đầu ngắm Lâm Dạ Hỏa, tâm nói —— Hỏa Kê xui xẻo rồi!

“Nương.” Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ Lục Tuyết Nhi đang còn cố cọ cọ mặt với Tiểu Tứ Tử.

Lục Tuyết Nhi quay đầu lại nhìn nhi tử một cái, trả Tiểu Tứ Tử lại cho Tiểu Lương Tử, đưa tay sờ sờ mặt Bạch Ngọc Đường, “Cả đường đi người không ăn cơm sao? Gầy thành như vậy mà đến tìm ngoại công!”

Bạch Ngọc Đường đang muốn hỏi một chút tình hình của ngoại công, ai ngờ Lục Tuyết Nhi liếc mắt một cái nhìn thấy Triển Chiêu thì kinh hoảng mà kêu một tiếng, nhào qua dùng hai tay ôm mặt Triển Chiêu, “A! Gãy rồi! Cái cằm trước kia hoàn mỹ biết bao nhiêu a a a...”

Triển Chiêu mở to hai mắt Lục Tuyết Nhi đột nhiên giậm chân, mở miệng gọi bá mẫu...

“Bá cái đầu của người! Sao người lại gãy như vậy? Nương người sẽ liều mạng với ta mất!” Lục Tuyết Nhi vừa nói vừa xoa tay nắn chân Triển Chiêu, Triển Chiêu đỏ bừng cả mặt trốn sang một bên.

Bạch Ngọc Đường vội vàng ngăn nương hấn lại.

Lục Tuyết Nhi trừng hấn, “Hai người làm gì vậy? Giảm béo à!”

Triển Chiêu xấu hổ, xua tay với Lục Tuyết Nhi —— kỳ thật không ốm, do cả đường say tàu nôn hết nên mới vậy.

Bạch Ngọc Đường không tranh cãi với nương hấn nữa, vội vàng hỏi, “Ngoại công đâu?”

“Đừng lo lắng, ngoại công của người không việc gì, bị ta giáo huấn một trận, giờ đang còn ở trong phòng mà ăn năn!” Lục Tuyết Nhi sừng sộ, hai tay chống eo bất mãn mà nói thăm. “Thật là! Đã bao nhiêu tuổi mà còn tùy hứng như vậy!”

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Sao bá mẫu lại biết?”

Lục Tuyết Nhi nhướn mày, “Hai ngày trước ta nhận được bồ câu đưa tin của sư phụ người, nói là Băng Nguyên Đảo có kẻ thù tìm đến cửa, phụ thân bỏ mặc người chạy về trước, khiến cho người lo lắng, bảo ta quay về trông chừng ông ấy!”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa nghe vậy thì há hốc miệng —— Thiên Tôn vậy mà lại dùng chiêu này...

Tiểu Lương Tử nhin không được tán thưởng, “Hay nha! Lão gia tử thế mà lại dùng chiêu này! Bồ câu bay chẳng chậm hơn Yêu Yêu là bao, hơn nữa gần Băng Nguyên Đảo nhất chính là Ánh Tuyết Cung, có thể ‘quản lý’ được Lục Thiên Hàn, trên đời này tất nhiên chỉ có nữ nhi bảo bối Lục Tuyết Nhi của ông ấy!”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều gãi đầu —— vào những lúc quan trọng lão gia tử không ngờ lại đáng tin như vậy!

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy mình thật hồ đồ, sao không nghĩ đến việc thông báo cho nương hãn một tiếng.

Lục Tuyết Nhi mang theo mọi người rời bến đò lên núi, Bạch Ngọc Đường có chút để ý đến “Nguyệt Lạc Tinh Trầm” mà Công Tôn Mỗ nói lúc trước là có ý gì.

Chính là không đợi hãn hỏi ra miệng thì Triển Chiêu đã nhanh hơn mấy bước, hỏi Lục Tuyết Nhi, “Bá mẫu, người có biết Nguyệt Lạc Tinh Trầm là gì không?”

Lục Tuyết Nhi ngây ra một lúc, “Nguyệt Lạc Tinh Trầm? Cái gì vậy?”

Mọi người thấy phản ứng của Lục Tuyết Nhi thì không khỏi có chút thất vọng —— quả nhiên là không biết...

Tiểu Lương Tử kéo tay Tiểu Tứ Tử, cùng với nhóm người lớn từng bậc từng bậc thang đi lên, vừa hỏi, ““Cận nhi, người có biết đó là gì không?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên nhìn trời, vươn bàn tay nhỏ bé đẩy thịt ra bấm đốt ngón tay.

Lâm Dạ Hỏa đi phía sau nhìn thấy rất buồn cười, vươn tay chọc chọc mũi của Tiểu Tứ Tử, “Tư thế này của cháu là học theo tên thầy bói nào thế?”

Tiểu Lương Tử đá Lâm Dạ Hỏa, “Đừng phá!”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Chính là hôm nay đó.”

Phía trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều dừng bước, quay đầu lại, “Cái gì hôm nay...”

Cùng lúc với câu hỏi vừa ra khỏi miệng... bỗng nhiên có vài bông tuyết rơi xuống.

Mọi người theo bản năng mà ngẩng đầu lên, trên bầu trời, bông tuyết dày đặc chậm rãi trút xuống.

Lục Tuyết Nhi khoanh tay ngẩng đầu, mỉm cười, “Ừm, cũng đến lúc tuyết rơi rồi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 130: Điềm Báo Không Ổn

Lục Tuyết Nhi dẫn đoàn người Triển Chiêu đi đến Lục gia trang trên đỉnh núi của Băng Nguyên Đảo.

Mọi người từ chân núi đi vào cánh cổng lớn có treo tấm biển “Lục Gia Trang” rồi một đường đi thẳng lên trên cho đến tận đỉnh núi mới nhìn thấy nhà cửa.

Trước cửa viện có một cây cầu cửu khúc (1) rất dài, dưới cầu là một vùng ẩm ướt, trên mặt nước có rất nhiều tảng băng trôi, giữa những lớp băng lại có bèo rong nổi lên, bốn bề đều bị tuyết trắng bao phủ, cả rừng cây cũng phủ đầy băng giá, một mảng băng tuyết rộng lớn.

Trên mặt tuyết trước tòa nhà, Yêu Yêu vỗ cánh, ngúc ngoắc đầu với mấy con hạc trắng đang ngửa cổ hút những tràng dài, không biết chúng đang giao lưu những gì với nhau.

Bạch Ngọc Đường huýt sáo một tiếng, Yêu Yêu quay đầu lại, lập tức quẫy đuôi lao tới, cái đuôi hất tung bông tuyết bay đầy trời.

Chỉ là Yêu Yêu vừa nhào đến trước mặt mọi người, mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nhưng đầu lại đi cọ cọ Tiểu Tứ Tử, chẳng khác nào một tiểu hài nhi ham chơi vậy.

Bạch Ngọc Đường hơi bất đắc dĩ, Yêu Yêu cái gì cũng tốt, chỉ có điều rất ham chơi, hơn nữa lần này chạy theo ngoại công của hãn ngay cả hãn cũng không biết, có cách nào dạy nó trước khi bỏ chạy theo ai mà biết đường báo với mình trước một tiếng thì tốt quá.

Ngũ gia bất đắc dĩ mà nhìn Yêu Yêu đang vui vẻ, mặc dù là thần vật có linh tính nhưng dù sao cũng vẫn không phải là người, muốn dạy nó trước khi ra khỏi cửa biết chào người lớn một tiếng, phỏng chừng hơi bị khó khăn.

Để lại Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử ở lại chơi đùa với một đám hạc trắng và một con rồng chơi đùa giữa sân tuyết, những người khác đi vào trong nhà.

Bạch gia Lục gia đều là ‘gia đại nghiệp đại’, Bạch Ngọc Đường bình thường có rất nhiều nơi để đi, ngoại trừ thường xuyên ở Bạch Phủ tại Khai Phong ra thì thường về nhất là Hãm Không Đảo và Ánh Tuyết Cung, nhóm Triển Chiêu cũng như Bạch Ngọc Đường, ngày lễ ngày Tết cũng thường xuyên đến hai nơi này để chơi.

Nhưng Bạch Ngọc Đường còn có hai “ngôi nhà”, là nơi mọi người rất ít khi đến, mang theo cảm giác thần bí, một nơi là Thiên Sơn, nơi còn lại chính là Băng Nguyên Đảo tại Cực Bắc.

Thiên Sơn cho đến nay, Bạch Ngọc Đường chỉ mang Triển Chiêu đến một lần, những người khác căn bản chưa từng đặt chân đến.

Mà Băng Nguyên Đảo, đây là lần đầu tiên mọi người mới thực sự đặt chân đến nơi này, thứ nhất là vì khá xa, thứ hai... Lục lão gia tử quả thật không phải là kiểu người “hiếu khách”.

Như bây giờ chẳng hạn, tất cả mọi người ngồi ở đại sảnh uống trà, nhưng thân là chủ nhân, Lục lão gia tử vẫn không hề lộ diện.

Triển Chiêu cẩn thận quan sát Lục gia trang một chút, khác với Ánh Tuyết Cung giống như hãm băng, tổng thể nhà cửa trên Băng Nguyên Đảo cực kỳ bình thường, không hề khác mấy với các hộ nhà giàu phổ thông là bao.

Trong đại sảnh được trang trí theo phong cách cổ xưa, các loại gia cụ đều rất cũ kỹ, tạo cảm giác đã lâu không có ai dùng qua.

Tuổi của quản gia Lục Trung không còn nhỏ, đời đời đều sống tại Băng Nguyên Đảo, nhiều thế hệ đều là đại quản gia của Băng Nguyên Đảo.

Triển Chiêu bưng bát trà bằng sứ trắng, nhìn lá trà màu trắng bên trong, có chút khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— đây là trà gì vậy? Lá trà đóng băng phải không?

Lâm Dạ Hỏa ngược lại rất hiểu biết, bưng chén trà lại gần hỏi quản gia, “Đây là ‘Băng Ngọc Hương Minh’ trong truyền thuyết sao?”

(trà này do thím Nhã chế ra =v=)

Lục Trung nở nụ cười, “Ánh mắt của Lâm Đường chủ thật tốt, đây là ‘Băng Ngọc Hương Minh’, loại trà này trên thế gian chỉ còn lại ba gốc, đều trưởng thành ở Băng Nguyên Đảo chúng ta, lá trà thu hoạch được mỗi năm đều được cất cẩn thận từng lá một, ngoại trừ Lục gia trang, không có nơi nào uống được!”

Triển Chiêu thổi thổi nước trà nhấp một ngụm, nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia mỉm cười, “Lá trà này vừa hiếm vừa quý, hơn nữa phải bảo quản trong hầm băng, không có cách nào vận chuyển, cho nên không thể mang ra khỏi Băng Nguyên Đảo.”

Triển Chiêu cảm thấy ngụm đầu tiên uống vào cũng không có gì đặc biệt, vị nhẹ hơn trà Long Tĩnh bình thường một chút, nhưng khi uống xong thì hương trà lưu lại trong miệng càng lúc càng đậm, ngay cả đầu mũi dường như lúc nào cũng ngửi thấy hương trà, đầu óc trong nháy mắt trở nên minh mẫn hơn nhiều.

Trâu Lương cũng nhin không được tán thưởng một tiếng, từ trước tới nay hẳn chỉ biết uống rượu chứ không biết thưởng thức trà, nhưng một chén trà này uống xuống vẫn có thể cảm nhận được thứ cảm giác độc nhất vô nhị này...

Triển Chiêu đợi nửa buổi, nghe Lục Tuyết Nhi và Lâm Dạ Hỏa tán gẫu một ít tâm đắc về mỹ dung, mãi mà không thấy Lục Thiên Hàn xuất hiện thì có chút tò mò mà hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngoại công của người đâu?”

“Người không đến phía trước đâu!” Bạch Ngọc Đường đáp, “Hẳn là người đang ở sau núi, đợi lát nữa ta sẽ mang người qua!”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Ngoại công của người không đến nơi này sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Một bên, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi bưng điểm tâm đặt xuống bàn, nghe Triển Chiêu hỏi, hai nha đầu bèn xen vào giới thiệu với Triển Chiêu một chút về Lục gia trang.

“Triển đại nhân, Lục gia trang được chia làm trước núi và sau núi, phía trước núi đều là phòng khách và nơi ở của nhân công trên đảo, trang chủ bọn họ thì ở phía sau núi.”

“Đúng vậy, Thiên Tôn vừa mới đến chưa được bao lâu, bây giờ đang ở phía sau núi với trang chủ.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Nguyệt Nha Nhi, “Sư phụ ta đã đến?”

“Đúng vậy.” Nguyệt Nha Nhi gật đầu, “Đang còn uống rượu, vừa rồi mới cãi nhau xong.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Đã cãi nhau rồi?”

Thần Tinh Nhi chun mũi gật đầu, “Không phải vậy sao? Thiên Tôn răn dạy trang chủ một trận!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy thì thấy rất mới mẻ, “Sư phụ răn dạy ngoại công của ta?”

Nguyệt Nha Nhi bắt chước dáng điệu của Thiên Tôn vươn tay nhéo lỗ tai Thần Tinh Nhi lay lay, “Người còn nhỏ lắm hả? Chuyện lớn như vậy không nói một tiếng mà một mình chạy về đây làm cái gì? Người muốn về châu trời luôn sao? Năm đó cha nương người đã căn dặn chúng ta phải trông nom người cho tốt, nếu người không may xảy ra chuyện đi trước ta và lão quý, đôi ta có phải cũng phải đi cùng người luôn không? Khuê nữ của người sẽ căn chết ta nha! Sau này Ngọc Đường không thêm để ý tới ta nữa thì sao đây?”

Đám người Triển Chiêu há hốc miệng tưởng tượng đến cảnh ấy...

Lục Tuyết Nhi khoanh tay tức giận bảo, “Đáng! Còn tưởng là không ai dạy dỗ ông ấy nổi chứ!”

Ngũ gia vuốt cằm cân nhắc một chút, cũng đúng... quả thật Thiên Tôn lớn tuổi hơn ngoại công hẳn một chút, hơn nữa khi ngoại công đi theo Thiên Tôn Ân Hạo bọn họ lăn lộn thì cũng chỉ mới là một hài tử hơn mười một tuổi, lúc còn trẻ, sư phụ hẳn đã từng gặp thái gia của hẳn sao? Bối phận sao càng lúc càng loạn vậy nhỉ?!

Bất quá, nghe những lời vừa rồi, chắc chắn Thiên Tôn có biết điều gì đó!

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có thể hỏi được tin tức từ chỗ sư phụ của hẳn!

Nghĩ đến đây, Ngũ gia hơi thở dài. Lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn dường như hẳn chưa từng đùa giỡn với ngoại công của mình, ngẫu nhiên có vài lần nổi hứng trêu chọc thì cũng là với sư phụ hẳn. Tiểu hài tử với trưởng bối giảng đạo lý, chứng tỏ không thân thiết gì, với trưởng bối không nói lý, tức là quan hệ rất thân mật...

Lục Tuyết Nhi từ sớm vẫn luôn quan sát nhi tử, hiểu con không ai bằng mẹ, nàng nhìn ra được, Bạch Ngọc Đường dường như rất bối rối.

Lục Tuyết Nhi ném cho Triển Chiêu một ánh mắt ra hiệu.

Trong lòng Triển Chiêu biết rõ, suốt cả đường Bạch Ngọc Đường luôn mất tự nhiên, một phần là vì lo lắng, phần còn lại là áy náy, hẳn cảm thấy mình quan tâm quá ít đến Lục Thiên Hàn.

Triển Chiêu gật gật đầu với Lục Tuyết Nhi, hẳn biết cách xử lý như thế nào, ý bảo Lục Tuyết Nhi không cần lo lắng.

Lục Tuyết Nhi cười tủm tỉm đứng lên, mang theo Trâu Lương đi sắp xếp cho binh mã của Triệu gia quân.

Lâm Dạ Hỏa thì giục Bạch Ngọc Đường dẫn đường, đi thăm thú Băng Nguyên Đảo, nói thật, Triển Chiêu cũng rất tò mò.

Bạch Ngọc Đường mang theo Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đi xuyên qua một dãy lại một dãy nhà, đi đến một nơi mà cả hai người kia đều không còn nhận ra được phương hướng nữa.

Lâm Dạ Hỏa giậm chân, “Rốt cục có tất cả bao nhiêu tòa nhà vậy?”

Triển Chiêu thì đã hiểu vì sao Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ lạc đường, thì ra đã được rèn luyện từ bé!

Bạch Ngọc Đường thấy hai người đi đường cũng không yên, liền giơ một ngón tay chỉ về cửa viện phía trước, “Đi qua cánh cửa kia thì sẽ tới phía sau, lát nữa nhớ kỹ đừng có nhìn xuống!”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều rất khó hiểu, cái gì mà đừng nhìn xuống...

Ba người bước nhanh đi ra khỏi cánh cửa viện cuối cùng, khung cảnh trước mắt trở nên rộng mở.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu nhìn thấy một mảnh băng nguyên màu bạc trống trải, ánh mặt trời chiếu xuống, nền đất trước mắt tựa như mặt kính, ánh sáng phản chiếu hắt ngược lên khiến hai người phải nheo mắt lại.

Đợi thích ứng được với khung cảnh chỉ thuần một màu trắng rồi mới mở mắt ra, hai người đều choáng váng.

Không biết có phải là do mắt bị ánh sáng làm lóa không, một vùng trời phía xa xa là một mảnh tím nhạt... Nơi mặt băng và mảnh trời màu tím kia giao nhau, có một cây cổ thụ thật lớn, thân cây màu bạc.

Nhìn từ xa thì trông nó giống một gốc cây tử đằng (2), thân cây rất to, tán cây xòe rộng ra rất lớn, vô số những sợi dây leo rũ xuống dày đặc, bất luận là lá cây hay hoa đều bị đóng băng trong suốt lấp lánh, xung quanh thân cây thấp thoáng ánh cầu vồng bảy sắc, lúc ẩn lúc hiện.

Giữa một mảnh băng nguyên trống trải, chỉ có duy nhất một thân cây này.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu ngậy người sừng sốt một chốc, rồi cả hai đồng thanh thốt lên. “Tiên cảnh!”

Hai người đang còn tán thưởng thì chợt nghe thấy một tiếng rỗng ngâm, trên đầu xuất hiện một cái bóng.

Cả hai ngửng mặt lên thì thấy Yêu Yêu bay vọt ra từ phía sau một mái nhà, lướt qua đỉnh đầu bọn họ, trên lưng nó, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử vẫy tay gọi bọn họ.

Yêu Yêu đáp xuống mặt băng trước mặt bọn họ, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử trượt xuống từ cái đuôi của Yêu Yêu.

Vừa mới chạm đất thì Tiểu Lương Tử đột nhiên nhảy dựng lên, “Ai nha má ơi!”

Tiểu Tứ Tử cũng túm chặt cái đuôi của Yêu Yêu, nhìn chăm chăm mặt băng dưới chân mình.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa mới sức nhớ ra vừa nãy Bạch Ngọc Đường đã căn dặn —— đừng có nhìn xuống.

Hai người theo bản năng cùng cúi đầu, lập tức cảm giác đầu kêu “ong ong”, nháy mắt thấy chóng mặt.

Mặt băng dưới chân bọn họ, thật sự chính là mặt băng, không biết băng này đông lại như thế nào mà trong suốt như mặt nước, phía dưới mặt băng không ngờ lại là vực sâu vạn trượng.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu quay đầu lại nhìn tòa nhà, lại quan sát địa hình bốn phía, cùng cảm thấy kinh hãi... Cừ thật! Thì ra mặt băng này nối liền hai đỉnh núi, từ hậu viện của Lục gia trang đi ra chính là vách đá, mà cái cây ở xa xa kia cũng mọc ở trên mặt vách đá bên kia, cây cầu nối liền hai vách núi này chính là một mặt băng khổng lồ.

Lâm Dạ Hỏa không dám cất bước, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Băng này có dày không vậy? Đi qua sẽ không vỡ ra chứ?”

Tiểu Lương Tử cũng ôm chặt cái đuôi của Yêu Yêu không buông, “Trông mỏng manh đáng sợ quá, Cận Nhi đừng xuống đây!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang bám trên đuôi Yêu Yêu, vỗ vỗ cổ Yêu Yêu, Yêu Yêu giương cánh bay vút lên.

Ngũ gia quay ra bảo với mấy người đang lo lắng phía sau, “Đi thôi, thứ này không nứt ra nổi đâu!”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa liếc nhìn nhau một cái, cất bước đi về phía trước.

Tiểu Lương Tử cũng thật cẩn thận đi theo.

“Thứ này làm sao mà đông lại được vậy?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ hai đầu phía trước phía sau, “Hai ngọn núi này vốn dĩ là một ngọn núi, sau đó dần dần tách ra, ban đầu chỉ là một cái khe nhỏ, sau đó càng lúc càng nở rộng ra. Cho đến ngày hôm nay để được khoảng cách như thế này thì nghe nói đã trải qua hơn một nghìn năm. Mà mặt băng này đã bắt đầu hình thành từ khi hai ngọn núi tách ra, từng chút từng chút dày thêm, nói cách khác, dòng sông băng này đã hơn một nghìn năm tuổi rồi.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều kinh ngạc.

Tiểu Lương Tử trượt chầm chậm đến phía sườn núi, vừa đến gần vách băng nhìn xuống thì lập tức kinh hãi hô to, “Ai nha má ơi! Thì ra là đóng băng đến tận mặt đất! Cao chẳng kém gì hai ngọn núi này cả!”

“Vậy tại sao lại trong suốt như vậy?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu.

“Việc này ta cũng không biết, đại khái có quan hệ với thủy chất ở đây. Ai cũng bảo ngoại công của ta từ nhỏ đến lớn đều uống nước của Băng Nguyên Đảo nên mới không vương bụi trần như vậy!”

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi vượt qua sông băng, tới chỗ gốc cây kia.

Triển Chiêu vươn tay nhẹ nhàng chạm vào cái cây kia, hái một chiếc lá xuống, rất nhanh... lá cây liền hòa tan trong lòng bàn tay, không còn lại một chút gì.

“Đây là cây gì vậy?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Đây không phải là cây mà là tượng điêu khắc từ băng!” Bạch Ngọc Đường giải thích. “Thái ngoại công của ta tìm người làm vì thái ngoại bà của ta rất thích hoa tử đằng.”

Nói xong, Ngũ gia vươn một ngón tay chỉ về phía sơn cốc đằng trước. “Nhìn bên kia kìa.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa nhìn theo hướng ngón tay của Bạch Ngọc Đường chỉ thì cùng nhau há hốc miệng —— Chỉ thấy phía trước là cả một mảnh rừng “đóng băng”, đều là cây “tử đằng”, thì ra thái ngoại công của Bạch Ngọc Đường không phải chỉ khắc một thân cây cho thái ngoại bà của hắn mà là cả một rừng cây.

“Đây là bao nhiêu cây...”

“Chín nghìn chín trăm chín mươi chín cây!” Ngũ gia đáp. “Đại khái ý là trường trường cửu cửu!”

(Thật dài thật lâu)

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều lú lờ, tổ tiên của tên này quả nhiên cũng là kẻ vừa có tiền lại vừa tùy hứng...

Mọi người đi theo Bạch Ngọc Đường đi xuyên qua rừng cây, đi giữa rừng cây bằng băng, cảm giác đặc biệt kì diệu, cành lá trong rừng cây phản

chiếu ánh sáng lấp lánh, nền đất tràn ngập ánh cầu vồng bảy sắc.

Trong rừng còn có rất nhiều Mai Hoa Lộc (*), mập mạp mà lại không sợ người, thấy nhóm Bạch Ngọc Đường đi đến liền đứng lại nhìn chăm chăm, có mấy chú lộc con to gan chạy theo sau.

(*) Mai hoa lộc = hươu sao => do Lộc và Lục đồng âm nên mình không dịch thẳng ra nhé.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Ở đây toàn là băng, lũ lộc này ăn thứ gì?”

“Lũ lộc này đều là lộc nuôi, vì lộc đồng âm với Lục nên thái lão gia nhà ta nuôi rất nhiều, dưới chân núi có chuồng lộc, có người phụ trách chăm sóc cho chúng.” Ngũ gia thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, dặn bé đi cẩn thận kéo trượt chân té.

Xuyên qua rừng cây bằng bằng chẳng khác nào tiên cảnh, phía trước là một đỉnh núi cao khác, trên núi có thác nước đóng băng, trên đỉnh núi có đình đài lầu các, cực kỳ lịch sự tao nhã, trên núi có rất nhiều loại cây thường thấy nơi xứ lạnh, còn có rất nhiều loại chim chóc màu sắc sặc sỡ, càng đi lên cao, càng có sinh khí.

“Ngoại công của ta và Phong cô cô quanh năm sống trên này.” Bạch Ngọc Đường mang theo mọi người chậm rãi đi lên bậc thang, chẳng bao lâu liền nghe thấy tiếng cười nói từ trên núi truyền xuống.

Bạch Ngọc Đường nghe ra tiếng nói quen thuộc, Triển Chiêu cũng nhận ra, thì ra Bạch Hạ cũng đang ở đây.

Đi lên bậc thang cuối cùng, liền thấy một bãi đất trống trước lầu.

Dưới mấy gốc mai có một cái bàn đá, Thiên Tôn, Lục Thiên Hàn, Yêu Trường Thiên và Bạch Hạ vây quanh bàn, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, vừa chơi cái gì đó.

Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử tò mò chạy đến thì thấy trên bàn đặt một bàn cờ bát giác rất đặc biệt, trên bàn cờ có rất nhiều quân cờ hình người, hai con súc sắc bằng băng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều khó hiểu —— không khí này sao mà quá mức thoải mái chứ không giống như là đang lâm đại địch.

“Ngọc Đường!” Bạch Hạ bưng chén rượu vừa ngẩng đầu, nhìn thấy nhi tử thì vui tươi hơn hớn chào hỏi.

Thiên Tôn cũng quay đầu, cười xấu xa mà nhìn Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, “Chậm!”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên thấy rất cảm động và hoài niệm khi hắn còn bé ít nhất bên người còn có một người bình thường là ngoại công hắn, tưởng tượng một chút nếu Lục Thiên Hàn cũng không đáng tin như cha và sư phụ của hắn thì không biết thời thơ ấu của hắn đã thành như thế nào nữa...

Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây thì dừng lại cân nhắc một chút, hắn đã không còn rồi rảnh nữa, không phải bản thân hắn không thân thiết với ngoại công mà là do ngoại công của hắn không “dính người”! So với Thiên Tôn cả ngày khi dễ hắn, cha hắn cả ngày đi trêu chọc hắn, nưng hắn lâu lâu ôm một cái hôn một cái, chỉ có ngoại công của hắn là mỉm cười ôn hòa cùng hắn ngồi uống trà chơi cờ, đúng chuẩn trường bối.

Lục Thiên Hàn cũng ngẩng đầu liếc nhìn mọi người, mọi người tưởng tượng lại cảnh lão gia tử bị Thiên Tôn nhéo lỗ tai, không biết nên có biểu cảm như thế nào.

Yêu Trường Thiên ôm cánh tay nhìn khóe miệng của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đang giật giật, biểu cảm có chút vi diệu, liền hỏi, “Triệu Phổ không đến à?”

Triển Chiêu lắc đầu.

Yêu Trường Thiên hơi nhướn mày, “Không đến cũng tốt, phỏng chừng ở Tây Vực cũng có thể nhìn thấy.”

“Nhìn thấy cái gì ạ?” Mọi người đi đến bên cạnh bàn, Triển Chiêu tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi Thiên Tôn, “Có liên quan đến Nguyệt Lạc Tinh Trâm sao?”

Thiên Tôn ngửa mặt nhìn sắc trời, “Chẳng mấy chốc nữa đâu, phỏng chừng đợi thêm hai ba canh giờ nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu —— có liên quan gì với canh giờ? Lẽ nào là một hiện tượng thiên văn nào đó?

Lâm Dạ Hỏa vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử đang bám bên bàn xem mấy lão gia tử chơi cờ, đặt lên trên đùi, xoa nắn khuôn mặt bầu bĩnh của bé mà hỏi, “Tiểu Tứ Tử, hôm nay là đại cát đại lợi hay là điềm đại hung?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lại giơ bàn tay nhỏ bé bấm mấy ngón tay ú nắn.

Thiên Tôn nghiêng đầu nhìn bé cảm thấy rất thú vị, vươn tay chọc chọc lòng bàn tay đầy thịt của bé. “Theo ai học tư thế không đúng tiêu chuẩn tý nào vậy?”

Tiểu Tứ Tử bấm hai cái, vươn tay vuốt cằm, quay mặt đi nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này đang uống trà, Triển Chiêu một tay còn bưng điểm tâm, thấy Tiểu Tứ Tử dùng vẻ mặt phức tạp mà

nhìn mình thì cả hai người đều giật thót.

Triển Chiêu hỏi, “Sao vậy? Ấn đường của hai ta biến thành màu đen sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Triển Chiêu kinh hãi, “Phát sáng?”

Tiểu Tứ Tử lại lắc đầu.

Triển Chiêu híp mắt, “Huyết quang tai ương?”

Tiểu Tứ Tử vẫn lắc đầu.

Lâm Dạ Hỏa nhéo cằm bé lắc trái lắc phải. “Vậy rốt cuộc là sao?”

Tiểu Tứ Tử dẫu môi, “Không dễ nói.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường u sầu.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đột nhiên giơ một ngón tay chỉ về phía Tây, “Chỗ đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc nhìn theo hướng ngón tay bé chỉ.

Đỉnh núi của ngọn núi này bị lầu các và phòng ốc chiếm cứ hơn phân nửa, nơi bọn họ đứng nửa bị phòng ốc vây quanh, phía Đông là đường núi cao thấp, bốn phía rừng rậm vờn quanh, mà phía Tây... hoàn toàn không có gì cả, trống trải, phỏng chừng chỉ có vách đá.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống trà, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa tò mò mà chạy đến vách núi phía Tây mà nhìn xuống, vừa mới nhìn, hai người liền giật mình.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 131: Sụp Đổ

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đi đến bên vách núi nhìn xuống thì lập tức bị cảnh tượng trước mắt khiến cho kinh sợ.

Dưới chân núi chính là sông băng phía trái Băng Nguyên Đảo, dòng sông băng này không biết đã tồn tại bao lâu, trùng trùng điệp điệp giống như dãy núi kéo dài nghìn dặm, đứng sát bên vách núi mà vẫn không thể thấy được điểm tận cùng của sông băng.

Lúc trước khi Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường cười Yêu Yêu đến tìm Công Tôn Mỗ, từng nhìn thấy sông băng từ xa, nhưng lúc đó họ chỉ thấy phần bình nguyên sông băng phía ngoài rìa Đông Bắc, còn sông băng san sát như núi cao thế này thì đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa há hốc miệng nhìn sông băng, có lẽ nhờ ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, ánh nước màu lam trong lòng sông băng lưu chuyển, ánh sáng bị mặt băng phản xạ, những giao nhân khổng lồ như ẩn như hiện dưới lòng sông băng tựa như đang di chuyển.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa nhìn đến mơ hồ, bỗng nhiên... tuyết rơi.

Hai người phương Nam cho dù từng đến Hắc Phong Thành ở phương Bắc, cũng chưa từng thấy tuyết rơi như ở Băng Nguyên Đảo.

Bông tuyết rơi kín trời sơn cốc, bị gió cuốn lượn vòng trên không trung, bông tuyết dày đặc khiến cho mọi người càng không phân rõ đâu là sông băng đâu là tuyết.

Mà đặc biệt là chỉ có bên này mới đổ tuyết trong khi bên kia lại vẫn có thể thấy được mặt trời. Ánh mặt trời vàng kim xuyên qua màn tuyết, những giao nhân khổng lồ trông giống như những con cá lớn đang bơi lội dưới những con sóng băng băng.

Hai người xem đến gần người, chợt cảm thấy có người vỗ nhẹ lên bả vai của họ.

Hai người lấy lại tinh thần thì thấy Bạch Ngọc Đường đứng ngay sau lưng họ, chỉ chỉ xuống phía dưới chân.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Họa theo bản năng mà cúi đầu... chỉ thấy bên vách núi có một lượng tuyết lớn rơi ra, cuộn cuộn trút xuống, nhanh chóng tạo thành biển mây.

Cứ như vậy, trước mắt mọi người là cảnh tuyết rơi, biển mây trắng xóa, ánh mặt trời vàng kim đan xen, khung cảnh vừa thật vừa ảo đan xen đẹp đến nao lòng.

Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra thứ khí chất như băng như tuyết của Lục Thiên Hàn từ đâu mà có, lớn lên trong một khung cảnh như thế này, có đôi khi, có lẽ sẽ không phân biệt rõ rệt cục bản thân đang ở nhân gian hay là đang ở tiên giới.

Đúng lúc này, một tiếng rống ngâm truyền đến...

Yêu Yêu giương rộng đôi cánh lướt qua đỉnh đầu mọi người... lao thẳng vào biển mây, biến mất.

Mọi người nín thở chờ đợi, chẳng mấy chốc, đã thấy Yêu Yêu “vút” một tiếng bay ra từ trong biển mây, bay vào giữa ánh mặt trời, lượn vòng quanh sông băng bao la.

Yêu Yêu vừa bay vừa kêu, cánh thỉnh thoảng quét qua mặt sông băng có bóng giao nhân ẩn hiện bên dưới, giống như đang giao lưu điều gì đó với giao nhân bên dưới lòng sông.

Lục Thiên Hàn nhìn bóng lưng ba người trẻ tuổi đứng bên vách núi, ngây người.

Thiên Tôn bưng chén rượu, vốn cũng định đi thưởng thức khung cảnh tuyệt mỹ bên kia, chợt bên cạnh, Yêu Trường Thiên lại huých nhẹ Thiên Tôn một cái.

Thiên Tôn quay sang nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên hơi nhướng mày về một góc bàn đá, ý bảo Thiên Tôn nhìn xem.

Thiên Tôn quay đầu lại.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngồi xếp bằng trên bàn đá.

Tất cả mọi người đều đang nhìn cảnh tuyết hay nhìn núi non, chỉ có Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, nhìn trời.

Thiên Tôn cũng ngẩng đầu nhìn không trung.

Bầu trời bên này xám mờ, bông tuyết đang rơi dày đặc, không nhìn ra được điều gì kỳ lạ.

Mà Tiểu Tứ Tử chỉ ngẩng đầu ngây ngốc nhìn trời, trên hàng lông mi thật dài đọng lại một bông tuyết, mái tóc đen tuyền nhẹ nhàng bay phất phơ theo làn gió.

Thiên Tôn nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử đang xuất thần, trước kia Yêu Vương cũng vẫn hay nhìn trời như vậy, mỗi khi Yêu Vương hành động như thế, chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

...

Mà lúc này, cũng đang ngẩng đầu nhìn trời đổ tuyết, còn có Công Tôn Sách đang ở Hắc Phong Thành.

Nhóm của Tiểu Tứ Tử đi chưa được bao lâu thì Hắc Phong Thành liền có tuyết rơi, rất nhanh, tuyết phủ kín thành, toàn bộ Hắc Phong Thành như khoác thêm một lớp y phục trắng.

Ở đại mạc, tuyết rơi đương nhiên là đi kèm với gió.

Đến cùng với gió Tây Bắc, trời lập tức lạnh thêm.

Giữa trưa, Triệu Phổ ở trong quân trường nghiên cứu với nhóm phó tướng nguyên nhân vì sao tộc Thổ Phiên lại gây binh biến cho tới trưa, vỡ đầu đi ra. Cả đời này Cửu Vương gia chưa bao giờ thấy nhiều chuyện như vậy, dân tộc Thổ Phiên đang thái thái bình bình, đột nhiên liền binh biến, tin tức truyền đến có đủ kiểu, có nói huynh đệ trong nhà bất hòa, có nói phu thê phản bội, còn có cái gì mà hoàng tử tư sinh, hậu cung tranh sủng gì gì đó, tóm lại là rất loạn.

Đồng Thiên Dực và Giả Ảnh là hai tên nhiều chuyện nhất, hai mắt đều lóe sáng xanh lè, các loại tin tức trực tiếp hay chuyện nghe kể được đều đem ra nói một hơi đến trưa, kết quả là vẫn không ai biết rõ rốt cục vì sao mà lại xảy ra binh biến. Tóm lại bây giờ thành Lhasa (*) cấm đi lại ban đêm, Hoàng cung càng kín bưng không một kẻ hở, tạm thời vẫn chưa có tin tức chính xác.

(*) Đôi khi được viết là Llasa, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nó ở chân của đỉnh Gephel. Vào thế kỷ thứ 7 Songtsän Gampo (Tùng Tán Càn Bố) thống nhất Thổ Phiên (Thổ Phồn) và chọn nơi này làm kinh đô. Có nhiều tranh cãi về sự quan trọng về địa lý của Lhasa trong lịch sử ban đầu của Tây Tạng.

Lhasa theo nghĩa đen là “nơi ở của thần linh”, mặc dù các tài liệu cổ tiếng Tây Tạng và các bản khắc cho thấy ban đầu nơi này được gọi là Rasa, nghĩa là “nơi của triều đình”.

Cửu Vương gia uể oải đuổi thắt lưng ra khỏi quần trousers, một cước giẫm vào trong tuyết, gió lạnh thổi đến thốc vào mặt, cả người trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Vừa rồi Công Tôn cũng ở trong quần trousers, nhưng nghe được một lát thì đi ra ngoài.

Cửu Vương gia nhìn trái nhìn phải, muốn tìm thư sinh nhà mình đi ăn cơm trưa.

Phi Ảnh các nàng vẫn luôn đi theo bảo vệ an toàn cho Công Tôn, thấy Triệu Phổ đi tìm, liền chỉ về hướng cửa thành Bắc.

Triệu Phổ xuyên qua quần doanh đi về hướng Bắc, chỉ thấy một bên cửa thành Bắc mở ra.

Quân binh thủ thành nhìn thấy Nguyên soái đến, tất nhiên định hành lễ.

Cửu Vương gia khoát tay ngăn lại, bước nhanh ra khỏi cửa thành.

Ngoài cửa thành trắng thềm một mảnh.

Cửa thành Bắc chỉ cần có tuyết rơi thì sẽ đóng cửa vì đại mạc phương Bắc sẽ có bão tuyết, người trong thành sẽ không ra ngoài, ngoài thành cũng không có ai đến.

Trên một mảnh đất trống ngoài bìa rừng Hắc Phong, có một người khoác áo choàng trắng đứng đó.

Từ bóng dáng thon gầy kia, Triệu Phổ có thể nhận ra là Công Tôn.

Cửu Vương gia lắc đầu, “chật chịt” hai tiếng, thư sinh này sao mà ăn mãi vẫn không mập được? Mặc một chiếc áo choàng trắng lớn che kín từ đầu đến chân vẫn có thể nhìn ra rất gầy, cũng chỉ có Công Tôn.

Bên cạnh Công Tôn có hai con sói trắng một lớn một nhỏ đang ngồi với hắn.

Lớn tất nhiên là Lang Vương Tắc Lặc, Trâu Lương không có ở đây, đại khái là Tắc Lặc mang theo sói con ra ngoài đi dạo, nhìn thấy người quen nên đến ngồi một chút.

Tiểu bạch lang càng ngày càng lớn, lúc này đang là mùa đông, lông trắng như tuyết rất dày, mập mạp tròn trịa, hoạt bát chạy vòng quanh Công Tôn và Tắc Lặc, dường như đang luyện tập vồ mồi.

Triệu Phổ gật đầu, loài sói cả đời phỏng chừng chỉ có lúc này mới có thể khiến cho con người nhìn ra được hai chữ “đáng yêu” mà thôi.

Triệu Phổ đi về phía Công Tôn, hắn cố tình giậm chân xuống mặt tuyết tạo ra tiếng bước chân, vì Công Tôn dường như đang ngẩng đầu nhìn trời rất chăm chú, Triệu Phổ sợ đột nhiên xuất hiện sẽ khiến Công Tôn giật mình.

Tiếng bước chân của Triệu Phổ khiến cho Tắc Lặc và sói con chú ý, hai sói đều quay đầu lại nhìn hắn nhưng không kinh động đến Công Tôn.

Triệu Phổ đi đến bên cạnh Công Tôn, tò mò mà nhìn hắn.

Lúc này Triệu Phổ mới phát hiện ra Công Tôn đang nhìn không trung chăm chăm đến bất thường.

Ban đầu Cửu Vương gia cho rằng Công Tôn nhìn về phương Bắc, có thể là đang nhớ Tiểu Tứ Tử ở Băng Nguyên Đảo, nhưng lúc này... Công

Tôn đang hơi cau mày, so với nói là nhìn về phương Bắc, không bằng nói hẳn là đang nhìn bầu trời.

Triệu Phổ vươn tay, quơ quơ trước mắt Công Tôn.

Công Tôn lúc này mới hồi phục tinh thần, quay sang, đối mặt với Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy Công Tôn vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng, vươn tay nhẹ nhàng điểm lên đầu mũi hắn, “Hồn về!”

Công Tôn vươn tay xoa mũi, híp mắt liếc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy vẻ mặt này của Công Tôn thì biết là hắn đã trở lại bình thường, cười hỏi, “Nhìn cái gì đấy?”

“Ừm...” Công Tôn do dự một chút, quay đầu lại nhìn về Hắc Phong Thành phía sau, lẩm bầm mấy câu trong miệng.

Triệu Phổ nghe hình như là hắn đang nói cái gì mà ba bốn canh giờ có đủ không.

“Làm sao vậy?” Triệu Phổ tò mò.

Công Tôn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Triệu Phổ chăm chăm, hỏi, “Người có tin ta không?”

Triệu Phổ sửng sốt, thấy Công Tôn đột nhiên rất nghiêm túc, liền cười hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này có khả năng đúng năm sáu thành, nhưng lại không chắc sẽ xảy ra thật!” Công Tôn trả lời.

Triệu Phổ nở nụ cười, “Vậy người nói rõ ra đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Công Tôn đáp, “Đêm nay có khả năng sẽ xảy ra địa chấn.”

Triệu Phổ sửng sốt, “Hắc Phong Thành?”

“Phía đại mạc, nhưng có khả năng sẽ lan đến cả Hắc Phong Thành.” Công Tôn quay đầu lại nhìn cửa thành. “Một số phòng ốc cần phải gia cố, dân chúng sống trong thành tốt nhất nên di tản đến các lều trại!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn chăm chăm.

Công Tôn có chút do dự. “Xem thiên tượng mà phỏng đoán không chuẩn lắm, nếu điều động binh lực mà sau đó không đúng thì có khả năng sẽ nhiễu loạn quân tâm...”

Triệu Phổ lại nhìn Công Tôn chăm chăm một lúc, hơi nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm Công Tôn, “VẬY ĐẾN LÚC ĐÓ NGƯỜI ĐỂ TA XỬ TRÍ THEO QUÂN PHÁP, THẾ NÀO?”

Công Tôn vươn tay gạt tay Triệu Phổ ra, nổi cáu, “Đang nói chuyện nghiêm chỉnh với người...”

Triệu Phổ không đợi Công Tôn nói hết, gạt đầu, vươn tay kéo Công Tôn đi về, “TRỜI LẠNH ĐỪNG ĐỨNG NGOÀI NÀY, LÁT NỮA KHÔNG KHÉO THÌ CẢM LẠNH!”

Công Tôn theo Triệu Phổ quay về Hắc Phong Thành.

Triệu Phổ đi về quân doanh, gọi Hạ Nhất Hàng và Lỗ Nghiêm dặn dò một câu, “Đêm nay có địa chấn, gia cố phòng ốc chuẩn bị tị nạn, trong vòng ba canh giờ phải xong việc!”

Hạ Nhất Hàng cùng Lỗ Nghiêm xoay người lập tức đi chuẩn bị, không hề hỏi một câu làm sao mà Triệu Phổ biết được.

Quân lệnh như sơn, ra lệnh một tiếng, toàn bộ Hắc Phong Thành lập tức hành động.

Chúng tướng Triệu gia quân đốc toàn bộ lực lượng, mỗi người phụ trách một khu vực, di tản dân chúng trong Hắc Phong Thành, gia cố phòng ốc.

Triệu Phổ còn rất hảo tâm, ngoại trừ đưa tin cho Lang Vương Bảo, Hỏa Phượng Đường và vài nơi có quan hệ tốt ra còn cho người đưa tin luôn cho mấy nước Tây Hạ, Đại Liêu xung quanh, nói là sắp có địa chấn, mau mau chuẩn bị.

Các nước Tây Vực nhận được tin tức thì đều há hốc mồm, tâm nói Triệu Phổ càng ngày càng thần, ngay cả khi nào có địa chấn cũng biết được cơ à?

Nhưng chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, thà rằng tin vào tin tức này còn hơn là không tin, cùng lắm thì không ngủ một đêm ra ngoài đi dạo một vòng, vạn nhất là thật mà địa chấn xảy ra trong lúc đang ngủ thì biết làm thế nào?

Kết quả là, toàn bộ Tây Vực đều bắt đầu rối loạn.

Mấy châu huyện thuộc Đại Tống triều ở gần Hắc Phong Thành đương nhiên cũng được thông báo, tất cả mọi người vội vàng đi tị nạn.

Công Tôn đi tới đi lui trong quân trường, hăn cũng rất khẩn trương, Triệu Phổ làm vậy có đúng không? Đương nhiên là đúng rồi! Dân chúng các nước Tây Vực cũng là người, không thể thấy chết mà không cứu được.

Nhưng Triệu Phổ gây thanh thế lớn như vậy, vạn nhất đêm nay không xảy ra địa chấn thì chẳng phải rất mất mặt sao? Bản thân mình bị xử trí theo quân pháp là chuyện nhỏ, anh danh cả đời của Triệu Phổ có thể trở thành trò cười cho người khác không?

Công Tôn sốt ruột đến xoay vòng vòng, Triệu Phổ lại rất thản nhiên, còn tính toán mấy tên đại vương các nước Tây Vực bây giờ đều đã thiếu hẳn một ân tình lớn, sau này có cơ hội để bắt chẹt họ rồi.

...

Trong lòng Công Tôn bất an, liền đi về khu trường bông phía sau tìm Công Tôn Mỗ.

Thái gia của hắn lúc này đang dựa vào tháp trúc mà ngủ gà ngủ gật, bên cạnh bày noãn lô, trên người đắp một tấm thảm lớn bằng lông dê, lắc lư lắc lư, nhìn rất thoải mái.

Công Tôn đến gần, không dám đánh thức Công Tôn Mỗ, chỉ có thể tiếp tục xoay vòng vòng quanh tháp trúc.

Công Tôn không phát hiện ra, kỳ thật Công Tôn Mỗ đã sớm tỉnh lại, lặng lẽ liếc nhìn hắn, khẽ cười cười, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, không nói lời nào.

...

Thời gian từng chút một trôi qua.

Mặt trời lặn về phía Tây, trời tối dần.

...

Băng Nguyên Đảo lên đèn, mọi người dùng xong cơm chiều thì ngồi trong viện của Lục Thiên Hàn ngắm trăng.

Không biết có phải là vì núi cao gần bầu trời hay là vì trăng tròn... tóm lại trăng đêm nay đặc biệt lớn, vừa sáng lại vừa tròn.

Sau bữa cơm chiều thì tuyết đã ngừng rơi, lúc này mọi âm thanh đều như biến mất, trong sơn cốc thình thoảng chỉ có tiếng gió quét qua, cùng với tiếng sóng vỗ vào bờ từ xa xa.

Đám người Triển Chiêu tinh thần phấn chấn, mong đợi được xem “Nguyệt Lạc Tinh Trầm” trong truyền thuyết là gì.

Lục Tuyết Nhi pha trà cho cha nàng và Thiên Tôn, Yêu Trường Thiên cùng uống.

Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Lương Tử đứng bên vách núi luyện công, trước khi ra ngoài Triệu Phổ có căn dặn, để Lâm Dạ Hỏa trông chừng Tiểu Lương Tử, mỗi ngày luyện ba lần không được lười biếng.

Tiểu Lương Tử đang luyện hăng say thì đột nhiên Tiểu Tứ Tử vẫy tay gọi bé. “Tiểu Lương Tử, đừng đứng gần vách núi như vậy, xích vào trong này một chút!”

Tiểu Lương Tử lau mồ hôi, Lâm Dạ Hỏa bị Tiểu Tứ Tử chọc cười, “Cháu sợ nó té xuống à? Cách rất xa mà...”

“Vào trong này!” Tiểu Tứ Tử chỉ về bãi đất trống sau bàn đá.

Tiểu Lương Tử từ trước tới giờ luôn nghe lời Tiểu Tứ Tử, không nói hai lời liền chạy vào trong mà luyện tiếp.

Lâm Dạ Hỏa rất khó hiểu nhưng cũng đành theo vào trong.

Yêu Trường Thiên và Thiên Tôn lại liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử tiếp tục bưng chén trà nhìn ánh trăng.

Đầu hôm Triển Chiêu còn rất có tinh thần, đánh cờ với Tiểu Tứ Tử, nghe Lục Tuyết Nhi gảy cầm, lại cùng Bạch Ngọc Đường trêu đùa hai ba câu... nhưng trời càng lúc càng tối, giờ Tý đã qua mà vẫn không xảy ra bất

cứ chuyện gì, Triển Chiêu liền có chút đứng ngồi không yên, nâng cằm ngáp dài, chọc chọc cái bụng của Tiểu Tứ Tử, “Còn bao lâu nữa?”

...

Mà cũng đang trong tâm trạng lo lắng lúc này, còn có Công Tôn đang ở trong quân trường của Hắc Phong Thành xa xa.

Trong đại tướng, Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng, Âu Dương và Long Kiều Quảng đều có mặt, Đồng Thiên Dực cầm địa đồ và tin tức mới nhận được từ Thổ Phiên cho mọi người chuyển tay nhau đọc.

Mấy người Triệu Phổ bình thản như chẳng có việc gì xảy ra mà thảo luận quân tình.

Công Tôn rất nôn nóng, cả tối đừng nói là địa chấn, ngay cả gió tuyết cũng ngưng, mắt thấy sắp qua khỏi giờ Tý, đừng nói là thật sự đoán sai chứ...

Công Tôn đang sốt ruột, bỗng nhiên... từ bên ngoài Hắc Phong Thành truyền đến một tiếng sói tru thật dài... chỉ chốc lát sau, tiếng sói tru liên tiếp vang lên, cơ hồ là cùng lúc, chó trong cả thành bắt đầu sủa theo.

Chân trời dường như có sấm rền, truyền đến tiếng “ầm ầm ùng ùng”.

Triệu Phổ ném quyển hồ sơ trong tay đi, bước nhanh tới kéo lấy Công Tôn.

Hạ Nhất Hàng vươn tay đè lại ghế dựa của Lỗ Nghiêm lão gia tử.

Long Kiều Quảng và Âu Dương Thiếu Chinh thì đỡ lấy hai cái tủ cao gần đấy.

Cơ hồ gần như ngay khi Triệu Phổ kéo Công Tôn ôm vào trong lòng thì toàn bộ mặt đất bắt đầu chấn động kịch liệt.

...

Triển Chiêu có chút mệt mỏi rồi, vươn tay ngoáy lỗ tai vốn định hỏi Tiểu Tứ Tử còn bao lâu nữa thì mới đến Nguyệt Lạc Tinh Trâm, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên bàn đột nhiên chui vào trong lòng của mình.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, không hiểu.

Tiểu Tứ Tử dùng hai tay bịt tai, rúc vào trong lòng Triển Chiêu, ngừng đầu nói, “Bắt đầu, ngồi vững nha!”

Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời thì nhóm người Thiên Tôn “phắt” cái đứng dậy.

Gần như cùng một lúc, chim chóc trong rừng kêu lên hoảng loạn, Yêu Yêu cũng bay vọt lên trời, bầy ngựa trong chuồng đều chạy ra, đứng trong viện.

Triển Chiêu đang kỳ quái không biết xảy ra chuyện gì thì cảm giác dưới chân rung rinh.

Lâm Dạ Hỏa nhảy dựng, “Địa chấn rồi!”

Theo một tiếng kêu của Hỏa Phượng, mặt đất bắt đầu chấn động, đại khái là vì mọi người đang ở đỉnh núi nên cảm giác chấn động càng thêm kịch liệt.

Bên trong Lục gia trang chỗ sườn núi cũng truyền đến tiếng thanh la cảnh báo, nha hoàn tiểu tư đều khoác áo ngủ chạy ra, đứng trong việc kêu to, “Có địa chấn!”

Mà Triệu gia quân đóng quân dưới chân núi cũng cảm giác được mặt đất chấn động, Trâu Lương ra khỏi quân trường quan sát bốn phía, nơi này rất trống trải, lại chỉ có lều trại nên không sợ địa chấn... hơn nữa dựa vào cảm giác dưới chân, chỉ là chấn động rất nhỏ.

...

Lúc này Hắc Phong Thành đang rung lắc kịch liệt, trong lều trại có không ít đồ vật rơi xuống đất, tiếng vang nổi lên bốn phía khắp thành, tuy rằng phòng ốc đã được gia cố nhưng vẫn có một số kiến trúc bị sụp, may mắn chính là dân chúng trong thành đều di tản đến các trường bông dựng ở mảnh đất trống trải nên không có thiệt hại về người.

Mà Quốc chủ Tây Hạ và Liêu Vương vừa bị địa chấn làm cho lăn xuống khỏi giường vừa mang giày vừa cảm khái —— Triệu Phổ quá tà môn rồi, bộ trong nhà có nuôi thần tiên sao?

Lang Vương Bảo phòng thủ rất kiên cố, Tiêu Thống Hải nhận được thư nhắc nhở của Triệu Phổ đầu tiên, lúc này hắn đang đứng trên thành lâu nhìn ra đại mạc xa xa, chỉ thấy trong đại mạc đúng là “Phiên giang đảo hải”.

(*) “sông cuộn biển gầm”

Liêu Tiệp cũng đi ra.

Tiêu Thống Hải chỉ vào một chỗ cát bay cuộn cuộn ở xa xa, hỏi Liêu Tiệp, “Phu nhân, bên kia có phải là Vọng Tinh Than (*) không?”

(*) Bãi Ngắm Sao

“Đúng vậy!” Liêu Tiệp gật đầu.

Vọng Tinh Than là một khối ốc đảo nhỏ trong đại mạc, nơi này có Vọng Tinh Đàm (*), là một hồ nước ngọt giữa sa mạc, nước trong đến thấy đáy, ban đêm đều sẽ phản chiếu lại bầu trời đêm, nhìn mặt hồ thật sự giống như là nhìn bầu trời sao, bởi thế nên mới có cái tên đó.

(*) Đàm Ngắm Sao

Ốc đảo này chính là nơi khách lữ hành lấy nước trong sa mạc, các nước Tây Vực đều rất bảo vệ nguồn nước này, nhưng mà lúc này, nước trong Vọng Tinh Đàm phun rất cao cả nửa ngày, cát đá xung quanh chuyển động, dường như đang xảy ra sụp lún, tạo thành một hố cát xoáy khổng lồ, nhìn từ xa vô cùng đồ sộ.

Cùng lúc đó, tại đỉnh tháp cao nhất của Hỏa Phượng Đường trong Ma Quỷ Thành, Liễu Hàn Tinh và Gia Cát Âm cũng đang nhìn về phía Vọng Tinh Than.

“Lão gia tử, có phải xảy ra chuyện gì không ổn không?” Gia Cát Âm hỏi.

Liễu Hàn Tinh cau mày, lẩm bẩm, “Thứ gì nên đến thì sẽ đến, có trốn cũng không thoát được...”

Trong Hắc Phong Thành, Triệu Phổ ôm Công Tôn, ngửa mặt cười ha ha.

Công Tôn tức giận, “Địa chấn thành như vậy mà người còn cười?!”

Triệu Phổ cười nắc nẻ, “Người nói sao người lại tài giỏi như vậy chứ? Cái này gọi là có thư ngốc trong tay, ta có cả thiên hạ! Ha ha ha!”

...

Cảm giác chấn động ở Băng Nguyên Đảo rất nhanh liền biến mất, không mạnh cho lắm.

Triển Chiêu chọc chọc Tiểu Tứ Tử còn đang bịt hai tai, nở nụ cười, “Đã hết chấn động rồi! Hơn nữa ai dạy cháu cái này vậy? Địa chấn thì phải ôm đầu mới đúng, bịt tai có ích gì...”

Triển Chiêu còn chưa dứt lời thì chợt nghe thấy từ núi xa truyền đến một loạt tiếng vang “rắc rắc loảng xoảng” chói tai.

Tất cả mọi người sửng sốt, đồng thời xoay mặt nhìn về phía núi băng phía xa xa, âm thanh này, đừng nói là...

Còn chưa kịp mở miệng, âm thanh như ngọc lưu ly vỡ vụn liên tiếp vang lên, theo sát mà đến, chính là tiếng nổ khi một khối băng thật lớn đổ xuống.

Lâm Dạ Hỏa đứng bên vách núi, nhìn núi băng xa xa sụp đổ, hốt hoảng giậm chân, “Ai nha! Sụp rồi, sụp rồi!”

Cùng với núi băng sụp đổ chính là tuyết lở, tiếng ầm ầm ùng đoàng vang vọng khắp không trung, xa xa gió nổi mây vần vũ, dưới biển là sóng lớn cao đến tận trời.

Mọi người đứng bên vách núi nhìn sông băng sụp đổ, trong nháy mắt có cảm giác thấm thía câu “thương hải tang điền”.

(*) thế sự xoay vần.

Đang còn thất thần, chợt nghe Bạch Ngọc Đường đột nhiên kêu to một tiếng, “Nguy rồi!”

Ngũ gia vừa dứt lời liền chạy đi, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng theo sau, đi theo Bạch Ngọc Đường nhìn về phía xa xa, nháy mắt há

hốc mồm.

Chỉ thấy cây cầu bằng băng nối liền hai dãy núi mà bọn họ từng đi qua để đến đây đã sụp đổ, chỉ còn lại một gốc cây bằng băng cô độc sừng sững đứng bên vách núi, những sợi dây leo băng băng trong suốt nhẹ nhàng lay động trong gió lạnh.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 132: Trầm Tĩnh Điện

Ngọn núi băng sừng sững nghìn năm của Băng Nguyên Đảo, sau một cơn địa chấn, hoàn toàn sụp đổ.

Bạch Ngọc Đường bọn họ đứng trên đỉnh núi trơ trọi, nhìn thấy khối băng khổng lồ vỡ vụn mang theo tuyết lở trút xuống sơn cốc. Tuyết lở tạo thành tiếng nổ rất lớn át đi tất thảy mọi âm thanh, mọi người cơ hồ không thể nói được gì với nhau, bởi vì bất luận nói cái gì, đối phương đều không thể nghe thấy nổi.

Tiểu Tứ Tử bịt tai, ghé vào đầu vai của Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn không trung.

Không biết trải qua bao lâu, tiếng tuyết lở ầm ỹ dần dần nhỏ lại, khi bốn phương sắp trở lại an tĩnh thì đột nhiên, mấy tiếng nổ truyền đến.

Mọi người cả kinh.

Lâm Dạ Hỏa nhìn khắp nơi, “Chỗ nào phát nổ sao?”

“Nhìn dưới chân núi!” Triển Chiêu chỉ về vị trí sườn núi cho mọi người nhìn.

Nguyên bản, lúc này trời đã rất muộn, nhưng trăng và sao trên trời tỏa ánh sáng ngời, thêm vào mặt đất phủ kín tuyết trắng, ánh trăng chiếu xuống mặt tuyết được phản chiếu, toàn bộ sơn cốc đều sáng bừng lên.

Mà ngay trong đêm tuyết rơi đặc biệt mang theo ánh sáng mờ ảo này, xuất hiện khung cảnh bình thường không bao giờ có thể thấy được.

Sông băng sụp đổ, khiến cho vách núi nhiều năm bị đóng băng lộ ra.

Ngay giữa sườn núi, đột nhiên có vài chỗ vách đá bị nổ tung, vô số những dòng nước lớn lớn nhỏ nhỏ phun trào, thể nước rất mãnh liệt.

Thứ nước phun trào ra kia dường như là nước nóng, dòng nước ấm áp trút xuống mặt băng trong sơn cốc, nháy mắt, hơi nước trắng đục cuộn cuộn bốc lên.

Bởi vì lượng nước quá lớn, trong sơn cốc rất nhanh hình thành một dòng sông chảy xiết, khối băng vừa rơi từ trên núi xuống theo dòng nước trôi ra biển rộng.

Mọi người đứng trên đỉnh núi nhìn xung quanh bị hơi nước bao phủ, rất nhanh, khắp nơi chỉ còn là một màn sương mù che khuất cả bầu trời.

Hơi nước không ngừng cuộn cuộn bốc lên, dần dần liền lên đến đỉnh núi.

Mọi người đang ngẩng đầu nhìn bầu trời dần dần bị sương trắng bao phủ, chợt nghe Tiểu Lương Tử gọi một tiếng, “Oa! Đó là cái gì vậy?!”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Tiểu Lương Tử, chỉ thấy bé ngồi xổm bên cạnh gốc cây băng, nhìn xuống sơn cốc.

Sau khi cây cầu băng bị gãy, hình thành một khe vực khổng lồ, toàn bộ vụn băng dưới vực đã bị dòng nước xiết vừa này cuốn đi rồi.

Nhìn lại... dưới chân núi hình thành một mặt kính rất lớn màu bạc.

Triển Chiêu hí mắt nhìn kỹ, mặt kính kia phản chiếu màu ngân bạch sáng bóng, rộng lớn mà bằng phẳng, nhìn từ xa không thể phân biệt được

đó là mặt băng hay là mặt nước tĩnh lặng.

“Ánh trăng.”

Đúng lúc này, chợt nghe Bạch Ngọc Đường hạ giọng trầm trầm một câu.

Theo lời của Ngũ gia, những người khác vô thức mà cúi đầu, lại cúi người... tư thế như vậy, như là chỉ hận không thể đứng chống ngược để nhìn xuống.

Vì sao lại có hành động như vậy?

Bởi vì trên mặt kính kia xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, mặt ánh sáng màu ngân bạch đang dần dần thu hẹp lại, lúc này mọi người mới nhìn rõ, thì ra ánh sáng vừa rồi là ánh trăng tròn. Bây giờ ánh trăng kia từng chút từng chút nhỏ lại, dường như là đang chìm xuống.

Theo ánh trăng chìm xuống, khung cảnh xung quanh trở nên rõ ràng, mặt hồ phản chiếu hình ảnh ngược của cây cối, phía trên là rễ cây, phía dưới là tán cây, khoảng không gian giữa tán cây và mặt trăng là bầu trời đêm màu lam, một dải ngân hà rất dài vắt ngang ngay giữa mặt kính.

Mọi người theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trên đầu mình, nhưng mà, có một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Trên đầu mọi người vẫn đầy sương trắng bao phủ, không thể nhìn thấy được ánh trăng hay sao trời, trên không trung là biển mây cuộn cuộn.

Lúc này, bốn phía lại cuộn lên một tầng tuyết sương. gió lạnh quét qua đỉnh núi, lạnh đến mức cả Triển Chiêu lẫn Lâm Dạ Hỏa đều phải rụt cổ lại.

Ngay trong nháy mắt, tầng sương mù bốn phía kia ngưng kết thành bông tuyết trong suốt, cùng lúc đó, gió lặng.

Sơn cốc yên tĩnh không một tiếng động, những bông tuyết đang bay lơ lửng giữa không trung “vụt” một tiếng, rơi xuống.

Tiểu Tứ Tử vươn tay kéo ống tay áo của Bạch Ngọc Đường bên cạnh, chỉ vào đáy cốc dưới chân núi đang giống hệt một tấm kính.

Mọi người cúi đầu nhìn, những chấm nhỏ tạo thành dải ngân hà trong tấm kính kia bắt đầu rơi xuống.

Mọi thứ biến đổi quá nhanh khiến cho mọi người không kịp xoay sở, cuống quýt ngẩng đầu, biển mây trên đầu mọi người lúc này đang nổi lên cuộn cuộn, những khe hở trên biển mây để lộ ra nền đen kịt bên dưới, giống như những con đường lên núi.

Tiểu Lương Tử giống như một chú khỉ con xoay đi lộn lại, cảm thấy choáng váng hết đầu óc, lúc này trời đất giống như đảo ngược, cảnh đẹp khiến mọi người thán phục vào ban sáng, bây giờ đã lật ngược lại.

Còn chưa kịp cảm khái một chút cảnh đẹp trước mắt, đột nhiên một tiếng hít không khí thật mạnh truyền đến.

Mọi người theo bản năng mà ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Tuyết Nhi một tay che miệng, một tay vỗ nhẹ lên ngực như là bị giật mình rất lớn, hương của nàng và mọi người đứng không giống nhau, mọi người đang nhìn cảnh trong núi, còn Lục Tuyết Nhi lại nhìn về phía biển.

Ở trên Băng Nguyên Đảo muốn nhìn cảnh biển, từ trước đến giờ luôn không thể thấy được, chỉ có thể nhìn được một chút mặt biển ở cuối sông băng, nhưng mà... sau khi sông băng che khuất tầm mắt đã sụp đổ, nhìn lại...

Cũng vẫn không thể nhìn thấy biển như trước!

Nơi vốn là mặt biển sóng cuộn, không biết từ khi nào, đã biến thành bầu trời!

Giống hệt như bầu trời trong mặt kính dưới chân núi, chỉ là bầu trời dưới chân núi bị lộn ngược, còn bầu trời này thì chính xác là bày ra trước mắt mọi người!

Một vầng trăng tròn nằm ở cuối chân trời, sao khắp trên trời không ngừng rơi xuống tạo thành những vệt đuôi sao thật dài, trên bầu trời âm u là một tầng mây rất mỏng đang trôi lững lờ, bên trong tầng mây, giao nhân khổng lồ đang bơi lội trên không...

Giờ khắc này, trời đất dung hợp, trăng sáng bên chân, sao trời rơi xuống, nào có còn là chốn nhân gian?

Mọi người đang đắm chìm trong khung cảnh vừa kỳ dị vừa đẹp đến tuyệt mỹ, đột nhiên Tiểu Tứ Tử vươn tay, chỉ về phía đỉnh núi, “Sắp ra rồi!”

Mọi người vội vàng ngẩng đầu, thầm nói thứ gì sắp đi ra? Trời đất đã đảo lộn, bây giờ thần tiên có hạ phàm mọi người vẫn có thể tin được!

Nhưng ngẩng đầu nhìn chăm chăm nơi vốn là bầu trời đầy sao trên đầu một lúc lâu, vẫn như cũ chỉ là biển mây cuộn sóng.

Đang còn định hỏi rốt cục Tiểu Tứ Tử muốn xem thứ gì? Chuyện gì sắp xảy ra? Có nguy hiểm không... mây mù trên đỉnh đầu bắt đầu từ từ tản ra hai bên.

Mọi người mở to mắt, không dám chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm khe hở dần dần xuất hiện trên tầng mây, trong lòng lại nổi lên nghi hoặc —— bọn họ chưa bị điên chứ? Quả thật là đầu của họ đang hướng lên trời chứ? Bên trên phải là trời, dưới lòng bàn chân phải là mặt đất chứ...

Trong sự chờ đợi của mọi người, mây mù mỏng dần, tiêu tán...

Bên trong tầng mây, xuất hiện một tòa cung điện treo ngược.

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhắm mắt, sau đó lắc lắc đầu để cho mình thanh tỉnh một chút, lại mở to mắt nhìn... Đúng vậy! Là một tòa cung điện treo ngược.

Cung điện này rất hoa mỹ, tựa như ảnh ngược trong nước, chân thật mà lại hư ảo.

Cung điện đảo ngược này có tạo hình theo phong cách thời Tần Hán, cao lớn hùng vĩ, nhưng cung điện là màu trắng, tường bằng bạch ngọc ngói là thủy tinh, nền cung điện ở trên mặt nước, sáu ngôi đình có mái cong bát giác màu trắng có cầu nối liền với nhau tạo thành một ngôi sao sáu cánh, vây cung điện vào trung tâm. Mặt nước bên dưới cầu hơi gợn sóng, điểm điểm ánh sao làm cho tòa cung điện càng thêm đẹp tuyệt mỹ, nếu nhìn kỹ... những ngôi sao sáng nhất đều viền quanh tòa kiến trúc, thay phiên nhau tỏa ánh sáng lấp lánh trên bầu trời đêm.

“Trầm Tinh Điện...” Thiên Tôn lẩm bẩm, trong mắt nổi lên ý cười nhẹ, giống như không phải đang gọi tên một tòa cung điện mà đang gọi tên một người bằng hữu đã lâu không gặp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nguyên bản chỉ định cảm khái một chút khung cảnh tuyệt mỹ trước mắt, lại bị ánh sao phản chiếu trong mắt nhau hấp dẫn đến mức quên đi mình định nói gì.

Lục Tuyết Nhi dựa vào Bạch Hạ mà tán thưởng, “Thì ra Trầm Tinh Điện trong truyền thuyết chính là ám chỉ cung điện được tạo nên từ sao trời.”

...

Nhóm người Triển Chiêu ở trên đỉnh núi nhất định không ngờ, lúc này cũng đang ngắm Trầm Tinh Điện như bọn họ còn có Hắc Phong Thành... nói cho chính xác, phải là tất cả mọi người ở Tây Vực!

...

Địa chấn ở Tây Vực diễn ra khá lâu, những nơi bị lan đến ngoại trừ Hắc Phong Thành ra còn có tất cả thành trấn và các bộ tộc lân cận.

Một câu cảnh báo trước khi mọi chuyện xảy ra của Triệu Phổ đã tạo nên kỳ tích khiến cho cơn địa chấn nghiêm trọng mặc dù diễn ra đột ngột nhưng lại không khiến cho bất kỳ ai thương vong...

Toàn bộ quốc chủ các nước Tây Vực có quan hệ tốt với Triệu Phổ, đều muốn dập đầu với hãn một cái. Cho dù là những người có quan hệ không tốt với Triệu Phổ cũng rất thật lòng mà muốn nói một tiếng “Đa tạ” với Tu La Vương gia mà bọn họ ghét nhất. Đồng thời, mọi người cũng đều có nghi vấn, làm sao mà Triệu Phổ lại biết trước sẽ xảy ra địa chấn?

Mà trong Hắc Phong Thành lại càng náo nhiệt.

Dân chúng trong Hắc Phong Thành tập trung lại một chỗ mà bàn tán, ai nấy đều tán thưởng Nguyên soái thần cơ diệu toán, thật sự là vị thần bảo hộ Đại Tổng.

Một số ít tướng lĩnh Triệu gia quân biết được sự thật thì lại là “tâm chiếu bất tuyên” —— Thư sinh quân sư của Nguyên soái nhà bọn họ đúng là thần!

(Lòng hiểu nhưng không nói ra)

Trong quân trường của Triệu Phổ, mấy đại phó tướng lặng lẽ trao nhau một ánh mắt, theo Hạ Nhất Hàng và Lỗ Nghiêm lão gia tử đi ra ngoài giải quyết hậu quả sau địa chấn.

Trước khi ra ngoài, Lỗ Nghiêm lão gia tử nhin không được vái chào Công Tôn, “Cuộc đời này của tiên sinh nhất định hồng phúc tề thiên, phúc trạch tử tôn!”

Bọn Âu Dương gật đầu như đảo tỏi, cừ thật —— một câu cứu được bao nhiêu người, cho nên mới nói cần phải đọc sách thật nhiều! Có học vấn vào thời khắc mấu chốt có thể cứu được mạng người, thần đến độ sắp vượt qua Tiểu Tứ Tử rồi!

Những người khác trong trường đều đi hết, Công Tôn chớp mắt mấy cái, liếc cánh tay của Triệu Phổ còn đang ôm chặt hăn, ý là —— buông tay!

Triệu Phổ bật cười, hăn không buông tay ra mà có chút tò mò hỏi, “Người xem cái gì mà biết sẽ có địa chấn?”

Công Tôn đáp, “Kỳ thật buổi tối mấy ngày nay ta nhìn sao trời đã cảm thấy tinh tượng rất kỳ lạ, khí hậu cũng có chút khác thường, sau đó...”

Nói tới đây, Công Tôn tỏ ra hơi đặc ý, “Sau khi ta đến Hắc Phong Thành có nhiều lúc rảnh rỗi, từng xem qua một sổ ghi chép địa phương về Hắc Phong Thành. Đại khái một trăm năm trước ở Tây Vực cũng từng xảy ra một trận địa chấn rất lớn. Khi ta đọc một quyển y thư cổ thì ngẫu nhiên phát hiện một sổ ký lục rất kỹ càng tỉ mỉ về lần địa chấn này. Là một vị lão lang trung năm đó từng gặp phải địa chấn viết lại, ông ấy chỉ tiện tay ghi chú lại tại một trang trống trong y thư, miêu tả lại kỹ càng tỉ mỉ sự thay đổi của khí hậu lẫn cây cỏ mà ông ấy từng quan sát trước khi địa chấn diễn ra. Tóm lại tổng hợp lại các thông tin mà ta đọc được trên các loại sách về tình hình cả trước lẫn sau trận địa chấn năm đó, giống như đúc với mấy ngày hôm nay... cho nên mới năm chắc đến năm thành là khả năng sẽ xảy ra địa chấn một lần nữa.”

Triệu Phổ nghiêm túc nghe Công Tôn nói hết, gật đầu, đưa tay nắm lấy một lọn tóc của Công Tôn mà nhẹ nhàng quấn trong tay, “Chúng ta nói

mấy lời cũ rích một chút, nếu như ta đem chuyện ngày hôm nay của người dâng biểu thưởng tấu thì công tích này đủ để phong tước vị thế tập (*) cho người, lấy thêm một tấm kim bài miễn tử, sử sách cũng dành một phần cho người, khi người về Khai Phong, phòng chường Triệu Trinh sẽ đích thân mang theo văn võ bá quan ra khỏi thành đón người.”

(*) tước vị cha truyền con nối.

Công Tôn hừ một tiếng, than thở một câu, “Ta không thèm quan tâm đến mấy thứ...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Triệu Phổ liền gật đầu, “Ta biết người không quan tâm, người thật sự không quan tâm.”

Công Tôn giương mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa, “Ta là một Nguyên soái, cần phải giết người mới cứu được người, người là một thư sinh trói gà không chặt, cứu được nhiều người như vậy mà lại chẳng cần phải tổn thương đến bất kỳ một sinh mạng nào.”

Công Tôn có chút sững sốt mà nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia thả lọn tóc của Công Tôn trong tay ra, lật tay lại, mu bàn tay nhẹ nhàng chạm vào bả vai Công Tôn, nói, “Đêm nay, người là anh hùng, Triệu Phổ ta chưa bao giờ phục người khác, nhưng ta phục người!”

Công Tôn nghe Triệu Phổ nói, chẳng biết tại sao... mắt lại nóng nóng.

Công Tôn lớn như vậy, không ít lần nghe người khác khen ngợi, từ học thức cho đến y thuật của hắn, người bên cạnh dường như vẫn luôn khen ngợi hắn là cực kỳ thông minh hay là kỳ tài có một không hai. Mà trên đời này người đầu tiên khiến cho hắn cảm thấy mình bị khinh thường chính là

người nắm đó chặn hãm lại ngoài cửa, Triệu Phổ. Nhiều năm sau, Triệu Phổ lại nói với hãm một tiếng “Phục”.

Công Tôn đột nhiên thấy cảm động, đã rất lâu không có lời khen nào có thể tác động đến hãm, cái gì “thần y”, “bác học đa tài”, “hành y tế thế” linh tinh... nghe nhiều, sớm đã không còn cảm giác.

Đột nhiên Công Tôn hồi tưởng lại, cảm thấy thành tựu lớn nhất cuộc đời mình có khả năng chỉ là nuôi lớn Tiểu Tứ Tử mà thôi. Nhưng vào thời khắc này, hãm cảm thấy ngoại trừ Tiểu Tứ Tử ra, khiến Triệu Phổ chịu phục, chính là một thành tựu khác có thể khiến hãm tự hào cả đời.

Triệu Phổ thấy nụ cười xuất hiện trên mặt Công Tôn... nụ cười như thế không mấy khi được thấy, thư ngực đang rất vui! Mình chỉ nói mấy câu, so với mấy thứ tước vị thế tập hay kim bài miễn tử còn khiến cho hãm cao hứng hơn.

Triệu Phổ cảm thấy nguyệt hắc phong cao, không khí không tồi, tâm trạng Công Tôn cũng hiếm khi tốt đến như vậy, bên cạnh cũng không có kẻ nào quấy rầy, cơ hội hiếm có, hãm là nên kéo quan hệ lại gần thêm một chút...

Cửu Vương gia vừa nghĩ liền xích tới phía trước, Công Tôn cũng khó có không đá hãm ra, cơ hội cực tốt đặt ngay trước mắt...

Triệu Phổ đang ngẫm vui sướng, cảm thấy thư ngực đã gần ngay trước mắt, đột nhiên... cửa lều bị đẩy ra, Âu Dương Thiếu Chính vọt vào, “Triệu Phổ!”

Công Tôn hoảng sợ, xoay mặt, Triệu Phổ tức đến nổ phổi, rống. “Người nha, không thể đợi hừng đông hãy đến...”

Chỉ là Triệu Phổ vừa mới gào thét thì đã để ý thấy thần sắc dị thường của Âu Dương.

“Xảy ra chuyện gì?” Triệu Phổ vội hỏi, tâm nói đừng nói là có kẻ nào không có mắt thừa dịp địa chấn mà chạy tới tấn công Hắc Phong Thành? Không muốn sống nữa sao?

“Vọng Tinh Than!” Âu Dương đáp nhanh, chỉ về hướng Tây Bắc, nói năng lộn xộn, “Vọng Tinh Than!”

Triệu Phổ nhăn mày, “Hả? Vọng Tinh Than thì sao...”

Cửu Vương gia nói còn chưa dứt lời thì Công Tôn đột nhiên nhảy dựng lên như nhớ ra cái gì đó, “Chẳng lẽ là...”

Công Tôn còn chưa dứt lời thì đã xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Hai tay Triệu Phổ vẫn đang duy trì trạng thái ôm người, lúc này trong lòng trống trơn, Cửu Vương gia bĩu môi —— cơ hội nghìn năm một thuở mất tiêu rồi! Có kẻ nào không muốn sống nhanh đến công thành để đại gia ta đánh một trận cho đỡ tức đi!

Thở dài, Triệu Phổ chấp tay sau lưng từ từ đi ra ngoài, muốn xem thử rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng Cửu Vương gia vừa đến trước cửa lều thì thấy tất cả mọi người trông chẳng khác gì ảo ly, đứng thẳng lưng ngậy ngốc mà nhìn về cùng một hướng, biểu cảm trên mặt chính là mở to mắt há hốc miệng.

Vương gia làm vẻ mặt ghét bỏ, xoay lại, nhìn về hướng mọi người đang nhìn —— bầu trời Tây Bắc, vừa nhìn... lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy vầng trăng sáng nguyên bản treo trên cao không biết đã rơi xuống từ khi nào, lúc này đang trôi trên rìa đại mạc, mà trên không trung, từng ngôi sao băng xẹt qua, số lượng nhiều đến mức tựa như tất cả sao trên trời đều rơi xuống.

Càng quỹ dị chính là trên bầu trời Tây Bắc xuất hiện một tòa cung điện. Tòa cung điện kia tựa như ảnh trong nước, trắng trong kính, như thực như ảo, như có như không, và lại cung điện sáng lấp lánh, giống như được tạo thành từ sao trời, xuất hiện rõ mồn một giữa không trung. Nước suối ở Vọng Tinh Than phun trào mãnh liệt, không biết là phun ra bao nhiêu nước mà một vùng đất bằng phẳng nguyên là đại mạc lấp lánh ánh nước, tòa thành sao kia tựa như được xây trên mặt nước vậy.

Mọi người đang ngây ngốc mà nhìn, bỗng nhiên “ào” một tiếng, mặt nước cuộn cuộn xuất hiện một con sóng lớn, một bóng người rất lớn bay ra.

Tiếng kêu sợ hãi thứ nhất vừa mới phát ra từ đám người thì tiếng kêu thứ hai đã lại đến... chỉ thấy bóng người nọ bay vào giữa không trung, thứ thoát ra khỏi mặt nước sau cùng không phải là đôi chân mà là một cái đuôi cá thật dài, mang theo không rõ là ánh nước hay là sao trời, những đốm sáng lấp lánh bắn khắp bầu trời đêm.

Giao nhân cực lớn kia sau khi nhảy ra khỏi mặt nước thì biến mất trong màn sao, chờ thêm giây lát lại xuất hiện trong tòa cung điện sao, đuôi cá quật vào mặt nước khiến cho càng nhiều ánh sao bắn ra.

Tất cả mọi người nhìn đến choáng váng.

Đại mạc Tây Vực đã xuất hiện kỳ tích cảnh tượng thần bí đến hai lần, nếu như nói Quỷ Thành bên trong Mê Hải tạo cảm giác quỷ dị mà xinh đẹp... như vậy thì tòa cung điện như tạo thành từ sao trời là một tuyệt cảnh hoa mỹ đầy tráng lệ.

“Thì ra nhìn từ đây là như vậy... nếu ở trên đảo mà nhìn thì không có cảnh giống như vậy đâu.”

Trong khi mọi người đang lặng đi mà nhìn thì Triệu Phổ nghe thấy phía sau có một giọng nói chậm rãi truyền đến.

Hắn quay đầu lại thì thấy Công Tôn Mỗ bọc áo khoác lông điều rất dày, hai tay ôm noãn lô đi đến.

“Lão gia tử.” Triệu Phổ nhìn không được hỏi, “Đó là cái gì?”

Công Tôn, Hạ Nhất Hàng bọn họ đứng trước Triệu Phổ đều quay đầu lại thắc mắc.

Công Tôn Mỗ mỉm cười, không nhanh không chậm mà mở miệng, “Rất lâu trước kia, có một vị quân chủ ngu muội, tầm thường lại tàn bạo. Vào một đêm, vị quân vương này gặp ác mộng mà tỉnh, trong mộng, cung điện của hắn bị sụp đổ, hắn bị đè chết trong tấm cung.

Ngày hôm sau, vị quốc quân kia quyết định xây dựng lại Hoàng cung, xây dựng một tòa cung điện vĩnh viễn không sụp đổ. Nhưng mà công trình xây dựng lại này cực lớn, cần phải trưng dụng mười vạn lao dịch, tiêu tốn rất nhiều của cải và thời gian để hoàn thành công trình này tính ra cần phải mất mười năm. Quốc quân cảm thấy quá chậm, liền có thần tử hiến kế, đem số lượng lao dịch tăng lên trăm vạn thì không phải sẽ hoàn thành trong vòng một năm sao?

Quốc quân cảm thấy rất có lý, lập tức hạ chỉ xây dựng...ngay lập tức, cuộc sống an ổn của nhân dân không còn, rất nhiều trai tráng khỏe mạnh bị bắt đi lao dịch, dân oán sôi trào. Đúng lúc này có một thiếu niên bạch y tuấn mỹ đến từ cực Bắc xuất hiện, thấy dân chúng lầm than, thiếu niên hỏi rõ nguyên do, lập tức cầu kiến quốc quân, nói hắn có thể trong vòng một ngày xây dựng một tòa cung điện vĩnh viễn không thể sụp đổ. Thiếu niên lại cam đoan với quốc quân, không cần lao dịch, không cần gỗ hay đá, chỉ cần một ngày sẽ xong. Quốc quân nghi ngờ, không cần nhân lực vật lực, vậy thì dùng thứ gì để xây dựng?

Thiếu niên kia vươn tay chỉ lên không trung, dùng sao trời! Quốc quân đương nhiên không tin nhưng cũng rất tò mò, vì thế lập khế ước với thiếu

niên, nếu thiếu niên có thể xây dựng được tòa cung điện này thì sẽ hủy bỏ chế độ lao dịch, mà nếu như trong vòng một ngày không thể xây dựng xong thì đầu của thiếu niên sẽ rơi xuống đất, thiếu niên vui vẻ đồng ý. Đêm hôm sau, vào lúc nửa đêm, thiếu niên kia đánh thức quốc quân đang ngủ say, dẫn quốc quân đến trước cửa cung, giơ một ngón tay chỉ lên trời. Quốc quân ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy trăng tròn treo ở cuối chân trời, toàn bộ sao trên trời kéo theo vệt sáng thật dài mà rơi xuống...

Đợi cho ánh sáng ngưng đọng lại, chân trời xuất hiện một tòa cung điện tuyệt mỹ được xây dựng nên từ sao trời. Quốc quân mừng rỡ, lập tức hạ chỉ hủy bỏ kế hoạch trừng kiến cung điện, cũng thả toàn bộ các lao dịch đi. Thiếu niên giơ một ngón tay chỉ về phía xa xa, ý bảo quốc quân mang theo hoàng tộc và thần tử chuyển về nơi ở mới. Quốc quân vui sướng, sau khi trọng thưởng cho thiếu niên thì mang theo văn võ cả triều cùng Hoàng thất gia quyến cùng nhau đi về phía tòa cung điện kia, nhưng mà bọn họ đi mãi, đi mãi...

Đi suốt cả một đêm, tòa cung điện kia vẫn như cũ không xa không gần, giống như ở ngay trước mắt mà lại xa đến không thể tới gần. Đến khi hừng đông, cung điện biến mất theo ánh nắng sớm... mà vị quốc quân kia cùng với các thần tử không quay trở về nữa. Dân chúng trong thành đề cử ra một vị quân tử nhân đức làm quốc vương, từ đó về sau sống trong yên bình, vương quốc phồn vinh. Rất nhiều năm qua đi, không ai còn gặp lại vị thiếu niên bạch y kia, tòa thành được dựng nên từ sao trời cũng không xuất hiện lại. Nhưng hình ảnh tòa cung điện tuyệt mỹ kia đã khắc sâu vào lòng dân chúng... xa tận chân trời, không thể chạm đến, nguyệt lạc tinh trầm, hoa mỹ tuyệt thế... xưng là, Trầm Tinh Điện!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 133: Di Tượng

Một câu chuyện nhỏ không dài không ngắn không đầu không đuôi của Công Tôn Mỗ lại mang đến cảm giác như nghe truyện truyền kỳ cho mọi người, đặc biệt còn phối hợp với tòa cung điện ánh sao rực rỡ ở xa xa kia khiến cho trong lòng mọi người càng thêm tin tưởng.

Triệu Phổ tò mò hỏi, “Vậy bạch y thiếu niên kia là ai?”

Công Tôn Mỗ hơi cười cười, “Tương truyền là tổ tiên tộc Băng Ngự, Trầm Tinh Điện là cố hương của tộc Băng Ngự!”

“Theo truyền thuyết thì không phải mộ của Hải Long ở ngay bên dưới Trầm Tinh Điện sao?” Trước kia Triệu Phổ từng nghe Thiên Tôn bọn họ nhắc đến chuyện cũ, đại khái có chút hiểu biết về Tứ đại thánh địa. “Ta vẫn cho rằng Trầm Tinh Điện bị đóng băng sâu dưới sông băng ở cực Bắc, mộ của Hải Long cũng nằm ngay dưới đáy sông băng.”

Công Tôn Mỗ gật đầu, “Năm đó Yêu Vương cũng phỏng đoán như thế!”

“Yêu Vương chưa từng đến Trầm Tinh Điện sao?” Công Tôn thắc mắc.

Công Tôn Mỗ nhẹ nhàng xoa cằm. “Chuyện này nói ra rất dài dòng, bọn Ngọc Đường không phải đã đến cực Bắc sao?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều gật đầu, đồng thời cũng tiếc nuối thay cho mọi người, bỏ lỡ cảnh đẹp như vậy!

“Thật ra tại Băng Nguyên Đảo vẫn có thể nhìn thấy Trầm Tinh Điện như ở đây!” Công Tôn Mỗ buông một câu kinh người.

Triệu Phổ và Công Tôn theo bản năng mà đưa mắt nhìn về phía cực Bắc xa xa.

Công Tôn lắc đầu, “Không thể nào đâu... xa như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy?!”

Công Tôn Mỗ dựng thẳng một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, “Thứ nhìn thấy từ cực Bắc không giống như ở đây đâu?”

“Sao lại không giống?”

“Ở cực Bắc sẽ thấy đảo ngược!” Công Tôn Mỗ khoa tay múa chân mô tả, “Đỉnh của Trầm Tinh Điện hướng xuống dưới, treo giữa không trung trên biển cực Bắc!”

Triệu Phổ kinh ngạc đến mở to hai mắt, “Vậy... hình dạng của hai tòa cung điện vẫn giống nhau chứ?”

“Ừ!” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Cảnh tượng này người chưa quá một trăm tuổi đều chưa từng nhìn thấy! Tiểu Lục Tử cũng chưa từng thấy, ta và Yêu Vương thì đã nhìn thấy, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng từng thấy rồi, nó cũng tương tự như Đồ Vân Phong năm đó, một trăm năm mây tan xuất hiện một lần. So ra, Mê Thành coi như xuất hiện tương đối thường xuyên. Tứ đại thánh địa đều có những thiên tượng kì dị chỉ dẫn. Vạn Chú Cung không cần phải nói, kiếp số của Tây Hải Nguyệt Lộng Loan một nghìn năm phỏng chừng chỉ xuất hiện một lần.”

“Tây Hải Nguyệt Lộng Loan...” Công Tôn nhớ lại những quái bệnh mà mọi người ở Dạ Xoa Cung mắc phải đều là vì tổ tiên đã từng lạc đến Tây Hải Nguyệt Lộng Loan nên mới mắc dị tật di truyền nghìn đời.

“Khoan hãy nói đến mấy nơi kia,” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú với Trầm Tinh Điện, “Trầm Tinh Điện có bao nhiêu tòa? Vì sao nơi này và cực Bắc đều có thiên tượng kì dị xuất hiện?”

Công Tôn Mỗ khẽ lắc đầu, “Tứ đại thánh địa đều là độc nhất vô nhị, không có khả năng có hai tòa Trầm Tinh Điện, hơn nữa... năm đó khi chúng ta nhìn thấy cung điện giữa bầu trời cực Bắc, Yêu Vương hiếm khi mới trở nên bối rối như thế.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều bật cười.

Công Tôn hỏi. “Yêu Vương mà cũng có lúc bối rối?”

“Đích thực là không nhiều lắm.” Công Tôn Mỗ cũng cười, “Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ vò đầu bứt tai nghĩ không ra của hắc hắc, sau đó hắc hắc ngồi trên đỉnh núi cả một đêm, sáng sớm hôm sau, hắc hắc kích động chạy đến nói đã nghĩ ra rồi.”

Triệu Phổ nhướn mày, “Yêu Vương đã biết Trầm Tinh Điện ở đâu sao?”

“Ừm.” Công Tôn Mỗ gật đầu, “Chỉ là hắc hắc không chịu nói ra.”

Triệu Phổ và Công Tôn chán nản —— tại sao lại như vậy chứ?

“Hắc hắc chỉ nói, tối hôm qua vào cùng một thời gian, tại một nơi khác, hắc hắc là sẽ có hình ảnh của một tòa Trầm Tinh Điện khác xuất hiện, hơn nữa tòa cung điện kia mới là chính!” Công Tôn Mỗ nói tiếp, “Sau khi nói xong thì hắc hắc bắt đầu cười, vừa cười vừa khen, tổ tiên của Băng Ngư Tộc nghĩ ra được thứ này, đúng là rất thông minh!”

Triệu Phổ và Công Tôn nghĩ nghĩ, đồng thanh hỏi, “Bình thường Yêu Vương hắc hắc là không thể nào khen người khác thông minh đi?”

Công Tôn Mỗ bị hai người họ chọc cười, vươn tay chỉ vào bản thân mình, hỏi lại, “Biết thường ngày hẳn nói với ta nhiều nhất là gì không?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều lắc đầu.

Công Tôn Mỗ học theo ngữ điệu không nhẹ không vang, không nhanh không chậm mà nói một câu, “Người nha, khuyết điểm lớn nhất chính là không thông minh.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ hút một ngụm khí lạnh.

Công Tôn Mỗ nhún vai, “Bất quá quả thật ta đoán lâu như vậy mà vẫn không đoán ra được vị trí thật sự của Trầm Tinh Điện là ở đâu. Cho dù hôm nay ta được nhìn thấy tòa cung điện chính này, ta vẫn không nghĩ ra được.”

Nói xong, Công Tôn Mỗ vươn ngón tay trở, nhẹ nhàng chọc chọc lên thái dương của mình, nói với Triệu Phổ và Công Tôn, “Có thể là không phát hiện ra được điểm mấu chốt, không bằng hai người thử nghĩ xem?”

Triệu Phổ và Công Tôn đều khoanh tay ngưỡng mặt nhìn tòa cung điện thần kỳ phía xa xa, lắc đầu —— nếu thứ đó do tổ tiên Băng Ngư Tộc nghĩ ra thì có phải nên để cho Bạch Ngọc Đường hoặc Lục Thiên Hàn suy nghĩ một chút vẫn đáng tin hơn không?

...

Không cần phải nói, lúc này đang ngẫm nghĩ xem Trầm Tinh Điện rốt cuộc là ở nơi nào, đúng là có cả Bạch Ngọc Đường lẫn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn nhìn bầu trời và quần thể núi non phía trước, khẽ nhíu mày —— từ nhỏ đến lớn, ông vẫn luôn nghe trưởng bối nói rằng Trầm Tinh Điện ở phía dưới tầng băng, cửa vào bị đóng băng nên không thể vào được! Sau đó Lục Thiên Hàn cũng từng cẩn thận tìm kiếm thử và ông vẫn luôn cho rằng những cái bóng khổng lồ như ẩn như hiện dưới tầng tầng lớp

lớp băng chính là Trầm Tinh Điện trong truyền thuyết, nhưng bây giờ xem ra... đó chẳng qua chỉ là một ngọn núi chìm sâu dưới lòng băng mà thôi. Bây giờ toàn bộ núi băng đã sụp đổ, phóng mắt nhìn khắp nơi, làm gì có Trầm Tinh Điện? Chẳng lẽ tòa cung điện bí ẩn trong truyền thuyết nơi cực Bắc, thần điện được gia tộc bọn họ nhiều thế hệ thủ vệ tại nơi băng thiên tuyết địa này, không hề có ở đây sao?

Lục Thiên Hàn có chút hoảng hốt, Bạch Ngọc Đường thì lại cúi đầu cau mày, Vân Trung Dao trong tay không ngừng viết viết vẽ vẽ lên mặt tuyết, không biết là đang nghiên cứu điều gì.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, ở một bên nhìn Bạch Ngọc Đường vẽ lên nền tuyết, phát hiện đều là những đường cung.

Trong lúc này, Triển Chiêu cũng không nhàn rỗi, ngồi trên lưng Yêu Yêu bay một vòng lớn trên biển.

Sau khi trở về hắn chỉ biết lắc đầu, “Rất nhiều thuyền đã rời bến, đi về phía nơi Trầm Tinh Điện xuất hiện.”

Mọi người nghe Triển Chiêu nói vậy thì đều nhìn ra phía mặt biển, quả nhiên, bốn phương tám hướng có không ít đội tàu đã giông buồm ra khơi.

“Đó chỉ là ảnh ảo mà thôi!” Lục Tuyết Nhi cau mày. “Đây không phải là ‘vọng sơn bào tử mã’ sao? Vạn nhất rời bến quá xa mất phương hướng không về được thì làm sao bây giờ?”

Vọng sơn bào tử mã [望山跑死马]: Mắt thấy núi ngay trước mặt nhưng thực tế lại cách rất xa. Nói đúng là khoảng cách đến núi thấy bằng mắt thì rất gần, nhưng thực ra lại có thể khiến con ngựa mệt chết. Miêu tả việc nhìn thì dễ, làm thì khó. (Baidu).

Tất cả mọi người gật đầu, cảm thấy quả thật rất nguy hiểm, thuyền buồm đụng phải sóng gió thì sẽ nguy mất.

“Nhưng trên biển vẫn rất phẳng lặng, không giống như có sóng to gió lớn gì.” Yêu Trường Thiên chỉ về mấy chiếc thuyền chiến dẫn đầu. “Phía trước bắt đầu quay ngược lại rồi kìa.”

Thiên Tôn ôm cánh tay dựa vào một thân cây, sâu kín mà nói, “Trầm Tinh Điện không phải là nơi nguy hiểm mê hoặc nhân tâm, hơn nữa là thật hay giả rất dễ nhận ra, nếu đã vậy rồi mà vẫn còn thử ránh đuổi theo, hơn phân nửa đều là đồ ngốc!”

...

Mà lúc này, trên thành lâu của Hắc Phong Thành, Cửu Vương gia và Công Tôn đều tỏ ra bất đắc dĩ mà nhìn một đám ngốc như vậy.

Ngay vừa rồi, thủ vệ trên tháp canh nhìn ra xa thấy có rất nhiều binh mã đang tụ tập kéo về Hắc Phong Thành, nhìn cờ xí thì hẳn là binh mã của Đại Liêu và Tây Hạ.

Hắc Phong Thành bên này đang sắp xếp cho dân chúng quay về cùng với tiến hành thống kê tình hình tổn thất nhà cửa chuẩn bị đại tu ba ngày.

Tuy rằng không có thương vong về người nhưng vào lúc tiết trời giá rét, mặt đất đóng băng thế này cũng là tai họa. Hơn nữa vừa rồi đất rung núi chuyển, có một vài tiểu hài nhi bị dọa, khóc oa oa; lại còn tòa thành đang di động giữa không trung khiến cho người lớn không ngừng bàn tán xôn xao, cả thành rất ồn ã.

Triệu Phổ đang thấy rất phiền thì nghe thấy tin gì? Binh mã của Đại Liêu và Tây Hạ đang kéo về Hắc Phong Thành sao?

Cửu Vương gia vươn tay vác Tân Đình Hầu, “Để đại gia ra làm thịt mấy đứa cho bớt bực mình cái!”

Âu Dương và Quảng gia cũng rất hăng hái cầm binh khí đòi mang binh xuất chinh.

Ngược lại Hạ Nhất Hàng rất bình tĩnh, hỏi lại, “Có bao nhiêu người đến vậy?”

Tướng sĩ thủ vệ nói, đại khái tầm tám trăm, một nghìn người.

Triệu Phổ nháy mắt cảm thấy mất hết khí thế.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng buồn bực, “Tám trăm, một nghìn người cũng dám đến đá cửa thành? Bị địa chấn hồng đầu rồi à?”

Hạ Nhất Hàng ngẫm nghĩ, bất đắc dĩ bật cười, “Hắn là vì muốn tìm Trầm Tinh Điện nên mới chạy đến nơi này đi?”

Triệu Phổ ngẩng mặt lên suy ngẫm, “... nói không chừng là vậy.”

Mọi người lên thành lâu nhìn xuống, quả nhiên chỉ thấy từ xa xa, có hai đội nhân mã từ từ chạy tới, hướng về Hắc Phong Thành, vừa chạy, mấy viên tướng lĩnh còn ngoái lại phía sau.

Triệu Phổ hơi nheo mắt, khóe miệng xuất hiện ý cười.

Công Tôn ở bên cạnh nhìn thấy, cũng biết hắn là Triệu Phổ đều biết mấy viên tướng lĩnh này, dạo này hắn ngâm mình ở Hắc Phong Thành đến phát chán, phỏng chừng lúc này có người đến để cho hắn chơi đùa nên tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Triệu Phổ ném cho Long Kiêu Quảng một ánh mắt ra hiệu.

Hữu tướng quân khoát tay...

Theo động tác của Long Kiêu Quảng, giữa không trung nổ tung một màu trắng của khói và lửa, một đóa hoa sen sáng bừng xuất hiện trên bầu

trời đêm.

“Soạt” một tiếng, trên hai bên thành lâu, cung tiễn thủ giương cung hướng xuống phía dưới.

Binh mã của Liêu và Tây Hạ đều vội vàng kéo cương, có mấy người dừng lại gấp quá, “huỳnh huỵch” té văng, rơi xuống mặt đất lăn lông lốc về phía trước.

Binh sĩ của Triệu gia quân trên thành lâu không nhìn được mà cười vang.

Công Tôn cũng bị chọc cho bật cười.

Triệu Phổ một tay gác lên vách tường thành, vui vẻ hớn hờ nhìn phía dưới. “Đây không phải là trứng gà rán sao?”

Dưới thành lâu, một gã béo vừa rồi cười ngựa chạy phía trước không dừng lại kịp, rơi từ trên lưng ngựa xuống lăn về phía trước.

Vị này chính là đại lực sĩ của Liêu quốc, cũng là Đại tướng quân Tra Cáp Khắc Lan. Khắc Lan Đại tướng quân cái gì cũng tốt, chỉ là màu da rất vàng, vàng hết như trứng gà rán, cho nên quân Tống đều gọi hắn là trứng gà rán.

Tra Cáp Khắc Lan đỡ cái lưng đau đứng lên, phía sau, một đội nhân mã của Tây Hạ cũng đến, người xuống ngựa đầu tiên chính là Vương gia Lý Vinh.

Triệu Phổ trêu chọc hai người họ, “Sao hả nhị vị? Rốt cục cũng quyết định bỏ gian tà theo chính nghĩa, cùng đến quy hàng à?”

Lý Vinh nhìn trời liếc mắt xem thường, Tra Cáp Khắc Lan bĩu môi, “Triệu Phổ, người khoe khoang khoác lác cái gì, người...”

Nói còn chưa dứt lời, chợt vị tướng quân béo kia đột nhiên há miệng bất động, ánh mắt dời từ người Triệu Phổ dịch sang bên cạnh, cuối cùng dừng lại trên một người.

Triệu Phổ và Công Tôn đều chú ý thấy, có chút khó hiểu mà xoay mặt nhìn theo.

Chỉ thấy Ân Hậu đang đứng cách đó không xa xem náo nhiệt.

Tra Cáp Khắc Lan nhìn Ân Hậu chăm chăm một chốc, vội vàng cung kính thi lễ, “U! Lão thần tiên cũng ở đây ạ, đã lâu không gặp ngài, ngài vẫn khỏe chứ?”

Ân Hậu hơi gật gật đầu.

Tra Cáp Khắc Lan thấy Ân Hậu đáp lại mình thì hạnh phúc đến nổi bong bóng màu hồng.

Âu Dương Thiếu Chinh tò mò hỏi Ân Hậu, “Lão gia tử người biết hần ạ?”

Ân Hậu chớp mắt mấy cái, liền nhún vai —— ai mà biết.

Tra Cáp Khắc Lan lúc này đang đặc ý đến rung đùi, mọi người không biết, khi còn bé Tra Cáp Khắc Lan đã từng gặp Ân Hậu một lần, từ nhỏ đã xem Ân Hậu như thần tượng, chuyện này đương nhiên là Ân Hậu không thể nào biết được rồi.

Lý Vinh đứng một bên nhìn bộ dạng rất thiếu tròn của Tra Cáp Khắc Lan thì thầm nghĩ không biết đó là ai mà chỉ cần gật đầu nhẹ một cái đã có thể khiến cho mãnh tướng của Liêu quốc mừng rỡ đến phát ngốc vậy.

Lý Vinh chỉ về phía tòa Trầm Tinh Điện xa xa, hỏi, “Triệu Phổ, đây là trò quỷ của người?”

Triệu Phổ chống cằm lười phản ứng lại, Hạ Nhất Hàng đứng một bên khẽ cười cười, “Vậy nhị vị không phải là đang đại diện cho quốc quân của nước mình đến cảm tạ Vương gia chúng ta đã thông báo cho các người phòng tai tị chốn sao?”

Lý Vinh và Tra Cáp Khắc Lan đều tỏ ra xấu hổ, Hạ Nhất Hàng là đang trào phúng bọn họ có ân không báo, Triệu Phổ giúp bọn họ ân lớn như vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có.

“Khụ khụ.”

Lý Vinh ho khan một tiếng, chớp tay về phía trên thành lầu, há miệng nửa ngày nhưng vẫn không biết nên mở miệng như thế nào.

Lúc này, trong đám người phía sau lại có một người giục ngựa đi ra.

Lần này ngồi trên ngựa không phải là võ tướng mà là một văn nhân ăn mặc rất quái dị, hăn đội một cái mũ đen rất dài rất cao, cầm trong tay một thứ đồ vật tương tự như giá cắm nến màu vàng kim.

Triệu Phổ vừa thấy vị này liền cười lạnh.

Công Tôn tò mò hỏi, “Ai vậy?”

Triệu Phổ tiến đến bên tai Công Tôn thấp giọng nói, “Tâm phúc nhà đã lữ, vu sư Xúc Lam Minh.”

“Họ Xúc Lam?” Công Tôn hỏi, “Chẳng lẽ là người của Thanh Vu Đường?”

Triệu Phổ cười gật đầu.

Trong lòng Công Tôn lập tức sinh ra phản cảm, nhú mày nhìn người nọ.

Cái gọi là Thanh Vu Đường, chính là nơi tập trung đông vu y nhất Tây Vực.

Vu sư ở Tây Vực rất thịnh hành, vu sư chủ yếu được chia ra thành Hồng Vu và Thanh Vu, khác nhau chính là màu sắc của mũ, mũ của Hồng Vu là màu đỏ còn mũ của Thanh Vu là màu đen. Hồng Vu chủ yếu là đuổi quỷ trừ tà linh tinh, mà Thanh Vu thì phần lớn là vu y.

Cuộc đời này của Công Tôn hận nhất là vu y, cảm thấy chúng đều là những kẻ lừa đảo mưu tài hại mạng người. Nhưng người trong dân gian tin tưởng vu y không ít, có bệnh không uống thuốc không đi tìm lang trung mà lại đi mời vu sư về nhà bày trận đốt bùa chú, không ít người chính là vì vậy mà chậm trễ trị liệu đến mất mạng.

Thanh Vu Đường tự thành một phái, so với nói là một môn phái giang hồ ở Tây Vực thì không bằng nói là một thế lực rất mạnh của Liêu quốc, muốn gì có vậy, là chỗ sản trưn thành được hoàng thất Liêu quốc nuôi dưỡng, quyền lợi thậm chí còn lớn hơn rất nhiều quan lại.

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn thấy Thanh Vu nọ bước ra liền làm vẻ mặt gặp xui, cánh tay huých nhẹ Long Kiều Quảng ở bên cạnh.

Hữu tướng quân cũng làm vẻ mặt ghét bỏ, lạnh lẽo buông một câu, “Chủ thượng Thanh Vu Đường đến Hắc Phong Thành của bọn ta để làm gì? Trong Hắc Phong Thành đã có thần y, không cần kẻ lừa gạt đến chữa bệnh đâu!”

Công Tôn ở một bên gật đầu a gật đầu.

Hữu tướng quân cũng giống như Công Tôn, đặc biệt căm ghét vu y, nói chuyện đương nhiên không cần khách khí.

Địa vị của Xúc Lam Minh hiển nhiên cao hơn cả Tra Cáp Khắc Lan, hẳn không buồn xuống ngựa, liền giục ngựa tiến lên vài bước, ngẩng đầu

nhìn thành lâu, “Cửu vương gia, ngài chắc biết dị tượng trên không trung này từ đâu mà đến?”

Triệu Phổ không đáp lại lời hăn ta, nhìn chăm chăm xuống phía dưới xem xét, không biết đang nghĩ cái gì.

Xúc Lam Minh mỉm cười, “Trùng hợp là Vương gia đúng lúc đoán trước được địa chấn xảy ra, không biết giữa hai thứ này có liên hệ gì không?”

Triệu Phổ ngoáy lỗ tai, lại nhìn ra xa...

Chỉ thấy mấy thành trấn khác đều phái nhân mã đến đây.

Triệu Phổ hỏi, “Các người tính kéo đến đây đông đủ hết à?”

Binh lính các nước dưới thành nhìn lẫn nhau, hiển nhiên mọi người đều vì cùng một nguyên nhân mà đến.

Cửu vương gia đếm thừ, hỏi, “Tộc Thổ Phiên không phái người đến sao?”

Tròng mắt của Xúc Lam Minh xoay chuyển, hỏi lại, “Vương gia cảm thấy, việc này có quan hệ với dân tộc Thổ Phiên xảy ra binh biến?”

Triệu Phổ cười “ha ha” hai tiếng, “Các người tự đi mà cân nhắc, đến hỏi ta làm gì?”

Nói xong, Cửu vương gia đưa tay như xua chó mà đuổi mọi người, “Đều rút đi, đừng dính đến đây!”

Chư tướng bất đắc dĩ nhưng không ai dám đi trêu chọc Triệu Phổ, bọn họ cũng không cố ý chạy đến trước cửa Hắc Phong Thành, đều là do đuổi theo tòa thành kia, cứ chạy mãi mới chạy đến nơi này. Hôm nay tâm trạng

Triệu Phổ dường như không tồi, nếu là ngày trước, không chừng đã sai Long Kiều Quảng lấy cung tên bắn bọn họ.

Đuổi đi binh lính các nước Tây Vực, Triệu Phổ bọn họ cũng không đi mà vẫn đứng trên thành lâu nhìn tòa thành trên trời kia.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, ngay khi người mới nhìn thấy tòa thành kia thì người nghĩ đến cái gì?”

Công Tôn bị Triệu Phổ hỏi thì sửng sốt, “Ngay ánh mắt đầu tiên à...”

Triệu Phổ gật đầu, “Ừ.”

Công Tôn rất thành thật trả lời, “Tiếc là Tiểu Tứ Tử không được nhìn thấy!”

Triệu Phổ cười cười.

Công Tôn bổ sung một câu, “Bất quá nếu Băng Nguyên Đảo cực Bắc cũng có vậy thì ta an tâm, thế nào Tiểu Tứ Tử cũng sẽ thấy!”

Triệu Phổ ôm cánh tay, nói. “Khoảnh khắc đầu tiên ta nhìn thấy cũng vậy,”

Công Tôn không hiểu, “Cũng vậy cái gì?”

“Cảnh đẹp này không biết có thể duy trì được bao lâu,” Triệu Phổ đáp, “Nếu có cơ hội, ta muốn cho nương của ta và Bát ca đều nhìn một lần, Triệu Trinh mà nhìn thấy phỏng chừng sẽ vui vẻ đến nhảy tưng lên.”

Công Tôn cũng cười, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Thứ này... ngoại trừ rất đẹp ra thì còn ích lợi gì sao?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Công Tôn ngẫm nghĩ, lắc đầu —— không rõ lắm, hoặc có thể có tác dụng thần kỳ theo lời mấy lão gia tử nói đi...

“Có lẽ...” Triệu Phổ thản nhiên bổ sung một câu, “Đây chỉ đơn giản là một bức tranh do một vị cổ nhân cực kỳ thông minh nào đó tặng cho người trong lòng mà thôi.”

Đang trò chuyện, Đồng Thiên Dực lên trên thành, nói với Triệu Phổ, “Vương gia, tộc Thổ Phiên xuất binh, đang đóng binh tại sườn Tây Vọng Tinh Than.”

Triệu Phổ hơi bất ngờ, hỏi lại, “Bao nhiêu người?”

“Không ít, ít nhất phải đến năm vạn binh mã, bên ngoài thành Lhasa còn có rất nhiều binh mã đang tập kết.” Đồng Thiên Dực đáp, “Tây Hạ và Liêu quốc cũng đang chuẩn bị binh mã.”

Âu Dương Thiếu Chinh dở khóc dở cười, “Bọn họ đang chuẩn bị đánh một trận vào Vọng Tinh Than sao? Đánh cái gì? Là tòa thành trên trời kia á?”

Long Kiều Quảng bất đắc dĩ, “Tây Hạ và Liêu chắc là bị hành động của Thổ Phiên hù dọa.”

“Vất vả tránh được một kiếp địa chấn không chết người, cần gì tìm đường chết kéo nhau đi đánh trận.” Triệu Phổ bữu môi, đưa tay khoác vai Công Tôn, nói tiếp, “Thứ đồ chơi sáng lấp lánh treo trên trời kia, nhìn được mà chẳng dùng được, không chừng chỉ là do tên phong lưu nào đó thời cổ đại vì muốn thu được một nụ cười của mỹ nhân mà cố gắng làm ra, thế mà lũ ngốc kia lại không hiểu phong tình, vào thời điểm thế này nên mang theo người trong lòng ra ngắm nhiều một chút, trêu đùa nhau một chút mới đúng! Thế mà cứ đòi đánh vào cái nơi ảo ảnh thấy được sờ không được, có phải là đồ ngốc không vậy?”

Công Tôn buồn cười mà nhìn vẻ mặt cực lưu manh của Triệu Phổ.

“Vậy chúng ta nên làm gì?” Hạ Nhất Hàng hỏi Triệu Phổ.

Ngón tay Triệu Phổ nhẹ nhàng lắc lắc, “Yên lặng theo dõi kỳ biến đi, đợi mấy người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường trở về hẳn nói.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 134: Mê Trung Mê

Trên Băng Nguyên Đảo, lúc này tất cả mọi người có chút đau đầu vì toàn bộ cầu băng đã bị sụp, lúc này đi lại rất bất tiện, nếu muốn xuống núi thì chỉ còn cách chờ Yêu Yêu bay về. Yêu Yêu chỉ có một, người thì lại rất nhiều, công người bay đi bay về rất mất sức.

Mặt khác Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường luôn nhìn xuống dưới chân núi, có vẻ như rất muốn xuống dưới xem thử.

Mọi người đang do dự không biết nên sắp xếp như thế nào thì chợt nghe Lục Thiên Hàn và Thiên Tôn đồng thanh bảo, “Đi xuống dưới xem thử đi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường “soạt” một cái xoay mặt lại nhìn hai vị lão gia tử, cả Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử thì cùng hoan hô —— xuống dưới xem thôi!

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử đang nhảy nhót vui mừng, quả nhiên không có Công Tôn ở đây thì không ai quản được tiểu tử này!

Lục Tuyết Nhi lắc đầu, đưa tay xoa mặt, “Ta không theo các người nào loạn nữa, ngủ trể không tốt cho da!” Nói xong mượn Yêu Yêu, kéo Bạch Hạc quay về trước.

Lâm Dạ Hỏa phân vân một chút giữa đi ngủ sớm mỹ dung và đi theo mọi người xuống vực, cuối cùng không nhịn được lòng hiếu kỳ, quyết định cùng theo xuống vực.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lục Thiên Hàn, “Ngoại công, đi xuống không phải là việc khó, chỉ là sơn cốc quanh co phức tạp, người biết đi đường nào chứ?”

Lục Thiên Hàn nhẹ nhàng gật đầu, lấy một cái đĩa tròn bằng đồng thau ở bên hông ra.

Tất cả mọi người tò mò mà tụ lại xem thử.

Cái đĩa tròn này gồm một vòng tròn nhỏ lồng vào vòng tròn lớn, bên ngoài vòng lớn chạm rỗng rất nhiều chỗ, vòng nhỏ bên trong dường như có thể xoay tròn, mặt trên có khắc một vài ký hiệu.

Lục Thiên Hàn cầm đĩa tròn giơ lên trước mắt, hơi xoay chuyển một chút, dường như là đang điều chỉnh phương hướng.

Lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra mấy đường khắc thoát nhìn rất lộn xộn ở vòng tròn bên ngoài hoàn toàn trùng hợp với địa hình trong sơn cốc.

Trước kia Bạch Ngọc Đường từng nhìn thấy thứ này, Lục Thiên Hàn vẫn luôn dùng nó như đồ chặn giấy trên bàn. Nói thật, nếu không xảy ra việc sông băng sụp đổ để lộ ra sơn cốc thì thật tình cả đời này cũng chẳng đoán ra thứ này được dùng vào việc gì, thì ra là để dò đường.

Nhắm chuẩn vị trí các đường rồi, Lục Thiên Hàn lại duỗi tay ra nhẹ nhàng cầm vào một trục xoay nhỏ dưới đáy la bàn, vòng tròn nhỏ bắt đầu xoay chuyển, xuyên qua các đường rãnh, có thể nhìn thấy một vòng tròn trong đó được khảm từ bạch ngọc, hướng về phía ánh trăng trên mặt biển.

Khi vị trí với mặt trăng được nhắm trùng khớp, mấy vết khắc trên la bàn bắt đầu đổi sắc, hiện lên ánh sáng màu u lan.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Đây là nguyên lý gì?”

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn tòa Trầm Tinh Điện treo trên không trung —— có lẽ là vì ánh sáng đi... Lúc này phát sinh thêm chuyện gì cũng không khiến cho mọi người ngạc nhiên mấy.

Bạch Ngọc Đường giống như ngoại công của hắc đều chỉ cần nhìn qua là nhớ, liếc nhìn la bàn, lại liếc nhìn sơn cốc, đại khái đã vẽ được con đường trong đầu.

Nhưng có một vấn đề khiến cho cả hai người đều bối rối —— có đường, nhưng không có mục tiêu!

“Chỉ có tuyến đường, hắc là đi tìm lối vào của Trầm Tinh Điện chẳng?” Triển Chiêu hiển nhiên cũng chú ý đến điểm này.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên nhún vai, mặc dù ông có quan hệ sâu xa với Yêu Vương Thiên Tôn bọn họ nhưng hiển nhiên không rõ mấy về tứ đại thánh địa.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng đứng bên vách núi, trắng sáng gió mát cộng thêm một tòa thành tựa như ảo mộng giữa không trung, phối hợp với mái tóc màu bạc tung bay trong gió của Thiên Tôn, muốn bao nhiêu tiên khí liền có bấy nhiêu tiên khí khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng cảm thấy mơ hồ, bất quá cùng cảm thấy mơ hồ còn có cả Thiên Tôn.

Làm một người mù đường đúng tiêu chuẩn, lúc này lão gia tử còn chẳng phân biệt rõ phương hướng, trông cậy vào ngài chỉ đường coi bộ có chút khó khăn.

“Có cách rồi!” Tiểu Lương Tử duỗi tay ra, ý là —— đưa la bàn cho bé!

Lục Thiên Hàn đưa la bàn cho Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử thuận tay nhét vào trong lòng Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi! Người tới!”

Ai nấy đều có vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ —— có lý nha! Tiểu Lương Tử làm tốt lắm!

Tiểu Tứ Tử cầm la bàn, nhìn trái nhìn phải, mở to một đôi mắt đen láy tròn xoe mờ mịt mà nhìn mọi người —— tới làm cái gì nha?

Đám người Triển Chiêu sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử cầm la bàn lật đi lật lại nghiên cứu một lượt, vẫn ngơ ngác như cũ.

Triển Chiêu vươn tay chỉ chỉ vào Trầm Tinh Điện giữa không trung.

Tiểu Tứ Tử tiếp tục chớp chớp mắt.

“Tiểu Tứ Tử.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cháu có thể tìm được đường đến Trầm Tinh Điện không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, vươn tay trả la bàn lại cho Lục Thiên Hàn.

Mọi người thở dài, hơi có chút thất vọng, nhưng không có cách nào —— Tiểu Tứ Tử mặc dù có năng lực biết trước nhưng dù sao bé cũng còn nhỏ, không phải chuyện gì cũng biết được.

Đúng lúc này đột nhiên Tiểu Tứ Tử lại mở miệng, hơn nữa còn là một câu kinh người, bé nói, “Thứ đó không phải là Trầm Tinh Điện!”

Mọi người hơi hơi sửng sốt.

Sau đó đồng thời cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn kinh ngạc, chỉ chỉ giữa không trung, “Đó không phải là Trầm Tinh Điện?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Ý của cháu là... đó là ảnh phản chiếu của Trầm Tinh Điện sao?” Triển Chiêu cảm thấy có thể là do Tiểu Tứ Tử còn nhỏ nên diễn đạt không rõ.

Nhưng Tiểu Tứ Tử vẫn lắc đầu, “Không phải mà!”

“Đó không phải là Trầm Tinh Điện thì là cái gì?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Bản đồ nha.”

“Bản đồ?” Mọi người đồng thanh hỏi, “Bản đồ chỉ đường đến Trầm Tinh Điện?”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Nửa tấm bản đồ!”

“Nửa tấm?” Lục Thiên Hàn nghi hoặc, “Vậy nửa tấm còn lại đâu?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái...

Mọi người cảm thấy mất tinh thần, trong nhà có một tiểu thần tiên quả là không tồi, chỉ là thần tiên này quá nhỏ có chút giống bán tiên, thời khắc mấu chốt toàn là nhảy chệch hướng.

Triển Chiêu sốt ruột —— nửa tấm bản đồ? Nửa tấm bản đồ còn lại đang ở đâu?

“A!”

Lúc này, Thiên Tôn đang đứng một bên tạo dáng đột nhiên như là nhớ ra điều gì, vội nói, “Lúc trước Yêu Vương có nói, giữa không trung vùng

phụ cận Tây Vực hẳn là còn một tòa Trầm Tinh Điện khác, ngược lại với chỗ này, là đúng chiều.”

Mọi người hít một hơi.

Yêu Trường Thiên liếc Thiên Tôn, “Chuyện quan trọng như vậy sao người không nói sớm?!”

“Lúc trước ta chưa nói sao? Ta có nói rồi mà các người quên đó!” Thiên Tôn chấp tay sau lưng nhìn trời tiếp tục tạo dáng.

Tất cả mọi người vô lực —— quá dễ nhìn đến mức không có cách nào tức giận với Thiên Tôn được...

Ngược lại Bạch Ngọc Đường, từ lúc mới vừa mới bắt đầu Ngũ gia đã vẫn luôn cầm Vân Trung Dao viết viết vẽ vẽ lên mặt đất, không biết hẳn đang tính toán điều gì, liên tục cau mày, dường như không thuận lợi cho lắm.

Nhưng nghe Tiểu Tứ Tử và Thiên Tôn nói xong, đột nhiên Ngũ gia như đã nghĩ thông suốt được điều gì, lại tiếp tục viết viết vẽ vẽ.

Triển Chiêu đến gần, nương theo ánh trăng, chỉ thấy chuột nhà hẳn đang vẽ lại tòa thành trên không trung kia, sau đó hẳn lại vẽ lại một tòa thành khác theo hướng chính diện bên cạnh tòa thành bị đảo ngược kia.

Tiểu Tứ Tử cúi đầu nhìn hai tòa thành trên mặt đất, vươn tay, nắm lấy vỏ đao của Vân Trung Dao, vẽ vài đường nét giữa hai tòa thành, nối liền hai tòa thành lại.

Tất cả mọi người tò mò mà nhìn chăm chăm, đồ án trên mặt đất sau khi được nối liền thì trở nên vô cùng phức tạp.

Ngũ gia có chút nghi hoặc mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cũng ngưỡng mặt nhìn hăn.

Triển Chiêu vươn tay quơ quơ giữa tầm mắt hai người, đồng thời khiến cho cả hai chú ý, Triển Chiêu mới nhún vai —— tình hình là thế nào đây?

Tiểu Tứ Tử gãi đầu, hiển nhiên lại mắc kẹt.

Ngũ gia dường như cũng chưa rõ lắm.

Ngược lại đột nhiên Lục Thiên Hàn lại đi tới, lão gia tử dùng mũi giày nhẹ nhàng xóa bớt đi một vài nét vẽ, để lại một đồ án đơn giản hơn.

Hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng bừng lên, “Đây là...”

Lục Thiên Hàn mỉm cười, “Tấm bản đồ thật sự!”

Lục Thiên Hàn cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, dường như đang có chung suy nghĩ.

Hai gia tôn xem dáng vẻ này thì dường như đã hiểu ra, nhưng những người khác vẫn còn đang hồ đồ, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng tỏ ra chẳng hiểu gì hết.

Triển Chiêu kéo kéo ống tay áo Bạch Ngọc Đường —— cầu giải thích! Nghe không hiểu!

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào đồ án còn lại trên mặt đất, hỏi, “Nhìn có quen mắt không?”

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn, những người khác cũng đều quan sát tỉ mỉ, Tiểu Lương Tử đơn giản ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm, khó hiểu, “Hình như đã từng gặp qua địa hình này ở đâu rồi ấy...”

“Mọi người đều từng nhìn qua tấm bản đồ Tây Vực trong quân trường của Triệu Phổ rồi mà!” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Tất cả mọi người cẩn thận nhớ lại —— trong quân trường của Triệu Phổ ngoài rất nhiều bản đồ ra còn có cả sa bàn, bất quá có một tấm bản đồ rất lớn rất khí phái, là bản đồ vẽ tay lại địa hình của toàn bộ Tây Vực, nghe nói là một tấm bản đồ cổ, làm bằng da dê, màu xám vàng. Tấm bản đồ kia được làm thành bình phong, đặt phía sau ghế chủ soái của Triệu Phổ để trang trí, cùng một bộ với tấm bản đồ trên trần quân trường.

Mặc dù nhớ ra tấm bản đồ kia, mọi người vẫn không thể liên hệ được tấm bản đồ đó và đồ án dưới mặt đất được.

Triển Chiêu càng hồ đồ, hẳn biết tấm bản đồ đó, bởi vì ngoại công từng nói với hắn lúc trước khi bọn họ đánh trận đã sử dụng tấm bản đồ này, còn là do Ngô Nhất Họa vẽ, truyền lưu tới nay thành đồ cổ.

Bạch Ngọc Đường rất nghiêm túc hỏi Triển Chiêu, “Đồ án này là một phần của bản đồ Tây Vực! Nhớ chưa?!”

Triển Chiêu mở to đôi mắt như đá mắt mèo nhìn hắn, rất nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy! Nhớ rõ!”

Bạch Ngọc Đường cao hứng, nhưng còn chưa cao hứng xong thì Triển Chiêu vươn tay nhéo má hắn, “Người nghĩ ai trên đời này cũng giống như người xem qua là nhớ hả?!”

Bạch Ngọc Đường xoa mặt, “Vậy là nhớ hay không nhớ?”

Triển Chiêu nhìn bọn Lâm Dạ Hỏa bên cạnh.

Theo lý mà nói Hỏa Phượng so với Triển Chiêu sẽ quen thuộc với địa hình Tây Vực hơn một chút, gãi đầu, “Hình như nhìn rất quen mắt,…”

“A!” Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên, “Ta nhớ ra rồi! Hình trăng non này chính là tường cổ thành bên cạnh Vọng Tinh Than!”

Nghe Tiểu Lương Tử nói vậy, mọi người lúc này mới đều thấy giống!

“Đây là bản đồ của Vọng Tinh Than!” Triển Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cùng Lục Thiên Hàn đều gật đầu —— cuối cùng cũng nghĩ ra! Rất rõ mà!

“Nói như vậy...” Thiên Tôn hỏi, “Trầm Tinh Điện lẽ nào ở trong Vọng Tinh Than?”

“Nhưng Vọng Tinh Than không phải là biển!” Hỏa Phượng cảm thấy không khớp với truyền thuyết. “Một vùng cát lớn chỉ có một cái đầm nước nhỏ, mà đầm nước đó cũng không sâu, hơn nữa bình thường rất nhiều người lui tới đó... nơi đó mà có thể trên có Trầm Tinh Điện dưới có hải long cung?”

Tiểu Lương Tử cũng lắc đầu, “Vọng Tinh Than cách Lang Vương Bảo nhà đệ rất gần, đệ cũng từng đến đó, chẳng có cổ bảo gì hết đâu... Tường cổ thành một vòng xung quanh cũng chẳng phải cổ lắm, đều khảo chứng được.”

“Bây giờ chỉ là tạm suy đoán ra Vọng Tinh Than mà thôi.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Không chứng minh là trong Vọng Tinh Than có Trầm Tinh Điện, không chừng là thứ khác thì sao?”

Bạch Ngọc Đường và Lục Thiên Hàn đều cau mày gật đầu, nhưng lúc này... mọi người càng thêm hoang mang —— trong Vọng Tinh Than có thứ gì đây? Tốn nhiều công sức giấu đi bản đồ như vậy mà chỉ dẫn đến một nơi đơn giản như vậy thôi sao?

Mọi người đang nghi hoặc thì thấy Yêu Yêu bay trở về.

Công theo quản gia của Lục gia trang.

Quản gia vừa mới đáp xuống đất liền vội nói với Lục Thiên Hàn, “Lão gia, có thuyền lén cập bờ.”

Lục Thiên Hàn còn chưa lên tiếng thì Yêu Trường Thiên và Thiên Tôn đều nhường mày cười lạnh —— cuối cùng cũng đã đến!

...

Mà ở một đầu khác, tại Hắc Phong Thành, Triệu Phổ nhìn Công Tôn đang đảo tới đảo lui trong lều lớn của mình, tỏ ra bất đắc dĩ.

“Chi bằng người đi nghỉ một lát?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn đang cầm hai tờ giấy so tới so lui, “Có mệt không vậy?”

Công Tôn cầm trong tay chính là hai bức tranh mà vừa rồi hắn tự vẽ ra, phân biệt chính là đồ án của Trầm Tinh Điện cùng với theo như lời Công Tôn Mỗ miêu tả, đồ án Trầm Tinh Điện đảo ngược.

Công Tôn đem hai tấm đồ án ghép lại với nhau, chiếu lên trên ngọn nến, miệng mấp máy, thoạt nhìn đang lăm bầm làu bàu.

Triệu Phổ thở dài, khó khăn lắm Tiểu Tứ Tử mới không có ở đây, cứ tưởng là có thể cùng Công Tôn vui vẻ hai ngày, tự nhiên lại nhiều thêm chuyện này.

Mà còn một việc khác khiến cho Triệu Phổ đau đầu chính là tuy rằng ngoài miệng Cửu Vương gia nói mặc kệ cho đám người Thổ Phiên Tây Hạ bọn họ tự đi mà âm ỉ, hắn không muốn nhảy vào hồ nước đục này, nhưng trong lòng vẫn là có chút lẩn cẩn —— bất quá Vọng Tinh Than chỉ là một cái đầm nước nhỏ mà thôi, có gì đặc biệt sao? Vì sao lại vây nó lại? Bên trong lẽ nào có thể có bảo vật?

Lúc này màn trướng được vén lên, Hạ Nhất Hàng đi vào.

Triệu Phổ hỏi hần, “Thế nào?”

“Đã dàn xếp xong cho dân chúng tị nạn trong thành, tổn thất không lớn, chỉ sụp mấy ngôi nhà nhỏ, hai ba ngày là có thể trùng tu xong.” Hạ Nhất Hàng đi đến trước án chủ soái ngồi xuống, tò mò mà quan sát Công Tôn đang bận bịu bên cạnh.

“Bên chỗ Vọng Tinh Than trước kia từng có chuyện gì không?” Triệu Phổ tiện tay lật một tấm địa đồ trên án chủ soái, thuận miệng hỏi Hạ Nhất Hàng.

Hiển nhiên Hạ Nhất Hàng cũng chú ý đến điểm này, đáp, “Ta cũng tìm người hỏi thăm một chút, không có đầu mối gì, nhưng vừa rồi đụng phải Ân Hậu, người nói nếu chúng ta muốn nghe chuyện về Vọng Tinh Than thì có thể tìm “Bệnh bao” tới hỏi, năm đó hần có nghiên cứu một chút!”

“Bệnh bao...” Triệu Phổ giương mắt, hỏi, “Ngô Nhất Họa sao?”

“Đúng vậy!” Không biết Công Tôn như thế nào đã nghe được, chạy đến bên cạnh bàn bưng chén trà trước mặt Triệu Phổ uống một ngụm thông cổ họng, nói tiếp, “Trước kia U Liên Tướng quân đánh mấy trận rất nổi tiếng, trong đó có Vong Xuyên Pha, Vọng Tinh Than và Vương Tử Lĩnh được xưng là Tam vương chi chiến, nhưng ghi chép lại rất ít, chỉ biết kết quả...”

Nói đến đây, Công Tôn thoáng tỏ ra khó xử, “Nhưng sau trận đánh đó U Liên liền biến mất... gần đây Tiểu Họa Thúc mới thành thân, hỏi chuyện đã qua có phải không tốt không?”

“Lão gia tử là người rất đáng tin cậy, người đã thả trùng gọi Bệnh thư sinh đến rồi.” Hạ Nhất Hàng nói, “Bảo là mấy ngày nữa đợi Triển Chiêu về để Triển Chiêu hỏi.”

Triệu Phổ gật đầu, lẩm bẩm, “Nói đến Tam vương chi chiến... chính là chiến dịch đẹp nhất trong binh sử đi, nghe nói toàn bộ trận chiến của U Liên đều là nhờ vào sao trời và gió tuyết mà thắng được chiến dịch đó.”

“Vừa đẹp mà vừa bi thảm.” Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Năm đó tứ đại nho tướng, được xưng là tứ vương, một trận chiến đã hao tổn mất tam vương, còn lại một vương cũng lánh đời... Nếu có cơ hội thật muốn nghe U Liên vương trong truyền thuyết kể lại năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Tam vương chi chiến à...” Công Tôn cũng cảm khái, đang muốn biểu đạt một chút sự khâm phục của mình đối với các vị danh tướng kia, đột nhiên nghiêng đầu, “Sao trời và gió tuyết...”

Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn hắn.

Công Tôn vội vàng ôm lấy mấy bản vẽ vừa thả lên trên bàn, nhanh chân chạy ra ngoài.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng không hiểu ra sao, nhanh chóng đứng dậy, theo ra ngoài.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 135: Thạch Lâm Ngụy Hiếm

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cười Yêu Yêu xuống núi, đi đến nơi Trâu Lương hạ trại tại vùng phụ cận bến tàu Băng Nguyên Đảo.

Trâu Lương vừa tới Băng Nguyên Đảo đã sắp xếp cho binh lính theo dõi khắp cả đảo, quả nhiên, họ cùng với thủ vệ của đảo đều phát hiện chung một việc —— tại vùng phụ cận bờ đá phía Tây đảo nhỏ tương đối bí mật có mấy chiến thuyền đang lặng lẽ cập bờ.

Những chiến thuyền này được sơn màu đen, hòa vào bóng đêm nên gần như không thể phát hiện được.

“Phía Tây tất cả đều là bờ đá, chiều dài khá lớn, vốn không thể lên đến được nhưng sau khi sông băng sụp đổ thì hẳn là có thể theo hướng này tiến vào sơn cốc.” Bạch Ngọc Đường nói đoạn, để Trâu Lương án binh bất động, không cần dả thảo kinh xà, hẳn và Triển Chiêu đi trước nhìn một chút.

Yêu Yêu bay trở về đi đón Thiên Tôn bọn họ.

Triển Chiêu để ý, hẳn luôn cảm thấy Yêu Trường Thiên và Thiên Tôn đang quan sát, dường như là có kế hoạch gì, vì thế hẳn để Lâm Dạ Hỏa hỗ trợ trông chừng một chút.

Hỏa Phượng liền giậm chân, ồn ào với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã chạy mất, “Làm sao ta có thể trông chừng hai người kia nổi!”

Nhưng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã sớm chạy mất dạng.

Lâm Dạ Hỏa chun mũi ngồi xổm xuống một tảng đá dùng để lên ngựa, liếc một cái nhìn Trâu Lương đang sắp xếp nhân thủ.

Tả Tướng quân cũng nhìn hắn, hỏi, “Làm sao vậy?”

Lâm Dạ Hỏa than thở một câu, “Không cho ta theo!”

Trâu Lương bị Lâm Dạ Hỏa chọc cười, tìm một khối đá lên ngựa khác đặt đối diện với hắn, cũng ngồi xuống rồi bảo, “Người ta có đôi có cặp, người đi theo để làm chi?”

Hỏa Phượng ra vẻ chán ghét.

Trâu Lương xuống khỏi tảng đá, ngoắc ngoắc tay với Lâm Dạ Hỏa, “Ta lên nơi cao hơn nhìn xem, người muốn đi cùng không?”

Lâm Dạ Hỏa nở nụ cười, nhảy từ trên tảng đá xuống, phất tay áo theo Trâu Lương lên núi, về chuyện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dặn dò hắn trông chừng Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên, Lâm Đường chủ sớm đã quên đến chín tầng mây.

Hai người chân trước mới vừa đi, sau lưng Yêu Yêu đã đáp xuống.

Lần này Yêu Yêu công Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử đến, Yêu Trường Thiên, Lục Thiên Hàn và Thiên Tôn thì đã mất tăm mất tích.

Tiểu Lương Tử ôm Tiểu Tứ Tử nhảy xuống từ trên lưng Yêu Yêu, nhìn trái nhìn phải, có chút buồn bực —— mọi người đâu hết rồi?

Kéo tay Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử hỏi, “Cận Nhi, người có đói bụng không? Đã khuya rồi, bằng không chúng ta về ngủ đi?!”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử gật đầu, vừa nhìn về phía Đông Nam.

Tiểu Lương Tử tò mò, đi đến bên cạnh bé, nhìn về hướng Tiểu Tứ Tử đang nhìn, “Sao vậy nha?”

“Tiểu Lương Tử.” Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ về phía ánh lửa đột nhiên lóe lên trên mặt biển xa xa, nói, “Có thuyền tới!”

Tiểu Lương Tử kiễng chân nhìn ra xa, phát hiện đích thực là có thuyền tới gần, liền có chút lo lắng, hỏi. “Cận Nhi, có phải có gì nguy hiểm không?”

Mấy phó tướng của Trâu Lương đều tập trung lại.

Lúc này, Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa vừa mới lên núi cũng chạy ngược xuống.

Trong lúc mọi người đang khẩn trương, Tiểu Tứ Tử lại giơ tay lên vẫy vẫy, gọi một tiếng, “Di di!”

Tất cả mọi người khó hiểu —— di di? Không phải Lục Tuyệt Nhi đã trở về ngủ sao?

Nhưng khi thuyền dần dần tới gần, tất cả mọi người mới nhận ra.

Đích xác, xa xa có hai chiếc thuyền lớn đang tiến lại gần đây, đó là thuyền của Ma Cung, ánh lửa là ngọn đèn dầu treo trên thuyền, trên đầu mũi chiếc thuyền dẫn đầu, có một thân ảnh đỏ rực quen thuộc đang đứng —— Hồng Cửu Nương.

“A?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Sao Cửu di lại đến đây?”

Từ khi thành thân với Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương và Bệnh thư sinh cơ hồ trải qua cuộc sống vân du bốn bể, hai người thỉnh thoảng cũng dừng lại, trên đường du sơn ngoạn thủy thường xuyên thuận đường tạt qua Khai Phong Phủ, Hãm Không Đảo, Hắc Phong Thành, để lại chút đồ chơi,

món ngon mua được trên đường cho bọn nhỏ sau đó lại không thấy đâu, có thể nói là thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Mà sau khi hai người thành thân, tất cả mọi người ăn ý mà “quên” đi hai người, bất cứ chuyện gì đều không làm phiền hai người bọn họ để hai người họ rời xa thế sự, tự do tự tại mà du sơn ngoạn thủy.

Lúc này đêm hôm khuya khoắt, sao họ lại đột nhiên đến Băng Nguyên Đảo ở tận cực Bắc chứ?

Đi ngang qua? Khả năng này không lớn!

Bởi vì Bệnh thư sinh tương đối sợ lạnh, không có chuyện quan trọng thì e là hẳn sẽ không chạy đến cực Bắc vừa rét vừa đóng băng này.

Thuyền chậm rãi cập bến, Cửu Nương vung tay lên...

“Phụt” một tiếng, toàn bộ đèn đuốc trên thuyền đều sáng rực lên, rất là hoành tráng.

Mọi người cũng nhin không được mà vỗ tay —— thật là lợi hại! Y như là ảo thuật vậy!

Cửu Nương xuống thuyền, nhìn thấy một đám người trước mặt cũng rất kinh ngạc, “Các người đều ở đây à? Không phải các người nên ở Hắc Phong Thành sao?”

“Chúng con vừa đến.” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Cửu di, sao người lại tới đây?”

Cửu Nương bất đắc dĩ, giơ một ngón tay chỉ ra phía sau. “Hỏi hẳn á!”

Lâm Dạ Hỏa nhìn theo hướng Cửu Nương chỉ ra sau.

Chỉ thấy lúc này, cửa khoang thuyền lầu hai mở ra, Ngô Nhất Họa khoác một tấm áo lông cừu xám trắng chậm rãi đi ra.

Trước đó mọi người đã cảm thấy kỳ quái, vì sao trên thuyền lại có nhiều đèn đuốc đến vậy, bây giờ nhìn lại, thì ra Ngô Nhất Họa đi giữa hai hàng đuốc mà xuống thuyền.

Hai bên có đuốc, con đường chính giữa sáng bừng, còn ấm áp, Ngô Nhất Họa không nhanh không chậm đi xuống.

Mọi người đã lâu không gặp Ngô Nhất Họa, phát hiện ra so với trước kia thì khí sắc của hắn tốt hơn rất nhiều.

Không biết là do ánh lửa làm nổi bật lên hay là được Công Tôn kê cho có tác dụng, hoặc là bởi vì sau khi thành thân thì tâm trạng cũng tốt hơn chăng?

Nghĩ đến đây, mọi người nhin không được nhìn thoáng qua Hồng Cửu Nương —— Cửu Nương thật biết chăm sóc người nha!

Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn Hồng Cửu Nương.

Hỏa Phượng Đường chủ trời sinh yêu cái đẹp, không chỉ bản thân thích trang điểm, hắn còn thích mỹ nhân. Không có quan hệ quá nhiều thứ, chỉ đơn thuần là thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Yêu cầu của Lâm Đường chủ đối với mỹ nhân rất là cao, có một số tiểu mỹ nhân được giang hồ công nhận, hắn chỉ mới liếc mắt một cái đã nói người ta khó coi.

Nhưng có một số nữ tử dung mạo bình thường, Lâm Dạ Hỏa lại khen ngợi người ta có khí chất như hoa, đẹp mà không tự biết.

Đối với thẩm mỹ của Lâm Dạ Hỏa, mọi người rất phục, mà ngay cả một người cũng giống như hăn mắt cao hơn đầu và lại còn thường xuyên chê bai hăn là Bạch Ngũ gia cũng từng nhận xét với Triển Chiêu thế này —— ánh mắt của Lâm Dạ Hỏa rất là độc, nếu hăn đã nói là xinh đẹp, bất luận là người hay vật, người cứ nhìn nhiều thêm vài lần thì đột nhiên sẽ phát hiện ra nét “đẹp” mà hăn nói là ở đâu. Chỉ cần nhìn ra được “điểm” này, nhìn lại người hoặc vật kia thì chỉ còn có thể nhìn thấy được cái đẹp, hơn nữa còn đẹp đến không thể tả!

Tất cả mọi người nhớ đến lần đầu tiên Lâm Dạ Hỏa nhìn thấy Hồng Cửu Nương liền lập tức tán thưởng —— tiểu mỹ nhân nha! Tiểu mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ!

Thế nhân đều biết Hồng Cửu Nương rất xinh đẹp, bất luận trên giang hồ đồn đãi khó nghe đến cỡ nào, dung mạo của người ta chính là rất coi được, ngũ quan và dáng người đều hoàn mỹ vô khuyết! Có vài người không thích nàng, cảm thấy nàng rất yêu diễm, cũng có một số kẻ giang hồ tự cho là thông minh, nói vừa nhìn nàng đã biết là hạng không đứng đắn, tràn ngập vị phong trần!

Mỗi khi Triển Chiêu mà nghe thấy mấy cái này đều sẽ giáng một bạt tai qua, bỏ lại một câu —— có mắt không trông!

Khi Lâm Dạ Hỏa thốt ra lời khen Cửu Nương xinh đẹp, Tiểu Lương Tử cũng ở một bên gật đầu, “Đúng nha! Dáng vẻ thật là dễ nhìn!”

Lúc ấy Lâm Dạ Hỏa nhìn tiểu quý Tiêu Lương, vươn tay nhéo lỗ tai của bé, “Người biết cái gì dễ nhìn hả?! Khen khời khời dung mạo của Cửu Nương không phải rất thất lễ sao?”

Vừa lúc ấy Triển Chiêu ở bên cạnh, tỏ ra rất hứng thú mà hỏi hăn, “Vậy người cảm thấy Cửu Nương dễ nhìn ở đâu?”

Hỏa Phượng vươn một ngón tay thon dài nhẹ nhàng lắc lắc, nghiêng đầu tán thưởng, “Một chữ “Đẹp”!”

Triển Chiêu khó hiểu, “Từ đó có gì khác biệt đâu?”

Hỏa Phượng nhún vai, “Từ có hợp hay không thì phải xem dùng trên người nào, giống như mây từ phong ma bệnh si cuồng, dùng trên những người khác nhau thì ý nghĩa đương nhiên cũng khác.”

Triển Chiêu cân nhắc một chút, cảm thấy có lý, liền gật đầu, ý bảo Lâm Dạ Hỏa tiếp tục nói.

Hỏa Phượng lắc đầu tán thưởng, “Cửu Nương không nói những cái khác, chỉ riêng mấy lần nàng lơ đãng nhìn về Ngô Nhất Họa, nữ tử này vì một chữ tình, chỉ e hủy trời diệt đất, gánh chịu họa kiếp cũng vĩnh viễn không quay đầu. Nhưng đừng nhìn nàng yêu đến chết đi sống lại, khẳng khẳng một mực, dù thế nàng vẫn rất kiêu ngạo! Tổng kết chỉ trong một câu —— lão nương yêu người đến sông cạn đá mòn, nhưng người yêu hay không yêu ta cũng không hề gì! Tình cảm ngút trời nhưng nàng chỉ thể hiện qua một ánh mắt mà thôi, người ngoài sợ nàng yêu sai một đời, nhưng nàng dù có yêu nhầm cũng không oán không hối! Hạng phạm phu tục tử nào có thể nhìn thấy và thưởng thức được vẻ đẹp của nàng chứ?! Các người hãy nhớ cho kỹ ánh mắt đó của nàng! Bất luận là đến già, đến chết, ánh mắt của nàng nhìn Ngô Nhất Họa vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Những lời nhận xét lúc trước của Lâm Dạ Hỏa vẫn còn bên tai.

Bây giờ nhìn lại... Cửu Nương đang nhìn Ngô Nhất Họa đi xuống thuyền.

Mọi người lại một lần nữa cảm khái tận đáy lòng con mắt độc đáo của Lâm Dạ Hỏa, ánh mắt kia của Cửu Nương, khiến cho mọi người có một loại cảm giác năm tháng tĩnh lặng đến vĩnh hằng...

Cho đến khi Ngô Nhất Họa xuống khỏi bậc thang, chân chạm xuống mặt đất, Cửu Nương mới lại xoay mặt nhìn sang nơi khác, hỏi. “Chiêu Nhi không đến sao?”

Mọi người bất đắc dĩ mà nhìn Hồng Cửu Nương —— vì sao nghe lại có vẻ mất tự nhiên vậy?

Ngô Nhất Họa đi đến bên cạnh Cửu Nương rồi dừng lại, từ trong áo khoác lông cừu vươn tay ra, mọi người mới nhận ra trong tay hắn còn cầm một chiếc áo choàng màu đỏ rực.

Bệnh thư sinh run run tung áo choàng, ôn nhu mà khoác lên cho Cửu Nương.

Cửu Nương vẫn như trước rất mất tự nhiên.

Mọi người không biết nói gì, đúng là rất kỳ quái. Lúc trước khi hai người bọn họ còn chưa thành thân, Ngô Nhất Họa cũng không ít lần giúp nàng khoác áo choàng, Cửu Nương tự nhiên như không, hai người còn có thể ái muội với nhau vài câu, người ngoài nhìn đều thấy nổi cả da gà. Nhưng sau khi thành thân rồi, mị thái thường ngày của Cửu Nương lại mất đâu, không hiểu sao lại có vẻ vụng về...

So ra, Ngô Nhất Họa vẫn trước sau như một quý khí tao nhã, sinh hoạt vẫn rất kén chọn, miệng vẫn độc như xưa không kém đi chút nào, đã vậy còn có thêm tên đồ đệ nhị thập tứ hiệu Long Kiêu Quảng so với Bạch Ngọc Đường còn không đáng tin cậy hơn, sủng sư phụ đến vô pháp vô thiên. Nhưng bất luận Bệnh thư sinh bình thường khó hầu hạ đến thế nào, hẳn đối với Cửu Nương lại đặc biệt ôn nhu.

Sự tương phản trước sau rõ rệt như vậy khiến cho mọi người không khỏi chú ý, trước đó Ân Hạo cũng nhin không được mà hỏi Cửu Nương, “Nha đầu nhà người gả cho người ta được rồi thì trở nên ngơ ngơ như vậy là thế nào? Bị ngốc rồi hả?”

Cửu Nương cũng rất ảo não.

Đối với việc này, Ngô Nhất Họa trả lời rất có ý tứ, hần nói, “Nàng không cần biết mình phải nói yêu thích ta như thế nào, chỉ cần nàng xác định nàng yêu thích ta là được rồi, còn những việc khác, để cho ta là được!”

Một câu nói khiến cho nhóm Ân Hậu chẳng hiểu ra sao cả, nhưng câu này bị Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đi ngang qua nghe được, hai nha đầu nghe đến hai chân mềm nhũn, hô to, “Hảo nam nhân!”

Nghe nói lời này trở thành câu chuyện thường xuyên được kể đi kể lại cho nhau nghe giữa các đại cô nương tiểu tức phụ trong Khai Phong Thành, ngay cả các phi tử trong cung cũng đều nghe được, Bàng Phi cũng bị cảm động đến phát khóc, Ân Hậu và Thiên Tôn cảm thấy mấy nha đầu này đều bệnh không nhẹ rồi.

Ngô Nhất Họa khoác áo choàng cho Cửu Nương xong, quay mặt thì thấy trước mặt mình là một đám tiểu hài nhi đang ngăn người ngây ngô mà nhìn hai người bọn họ, không biết là đang nghĩ cái gì.

U Liên bất đắc dĩ, vươn tay vỗ lên đầu Lâm Dạ Hỏa đứng gần mình nhất, “Sao chỉ có mấy người các người? Không có người lớn trong nhà nào ở đây sao?”

Mọi người chớp mắt mấy cái.

Trâu Lương nheo mắt —— tiểu hài nhi, người lớn trong nhà...

“Chiêu Nhi Ngọc Đường không đến đây sao?” Cửu Nương lại hỏi một lần.

“Miêu Miêu và Bạch Bạch cũng đến rồi.” Tiểu Tứ Tử thấy mấy người lớn đều ngăn người liền giúp trả lời thay, “Còn có cả Tôn Tôn, Yêu Yêu và Tiểu Lục Tử.”

Ngô Nhất Hòa vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên, gật đầu, “May mà còn có một đứa nhỏ hiểu chuyện.”

Tiểu Tứ Tử hạnh phúc cọ cọ Bệnh thư sinh.

Mọi người nhìn trời —— đương nhiên là chỉ có mình Tiểu Tứ Tử mới hiểu mọi chuyện nhất.

“Đúng rồi!” Lâm Dạ Hỏa nhớ ra, nhìn khắp nơi, chỉ thấy Yêu Yêu ngồi một bên đang rũ cánh, nhóm Thiên Tôn bọn họ đều không có ở đây.

“Nguy rồi!” Hỏa Phượng gấp đến giậm chân. “Trước khi Triển Chiêu vào núi có bảo ta trông chừng bọn họ...”

“Bọn họ vào sơn cốc?” Ngô Nhất Hòa đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

“Đúng vậy.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Thiên Tôn bọn họ không biết...”

Ngô Nhất Hòa đem Tiểu Tứ Tử trả lại cho Trâu Lương, hai hàng chân mày hơi cau lại, “Không thể vào!”

Nói xong, hắn xoay người liền đi về phía sơn cốc.

Mọi người khó hiểu mà theo phía sau.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Cửu Nương, “Có ý gì ạ?”

Cửu Nương cũng rất lo lắng, “Ai mà biết được, mấy ngày hôm trước đột nhiên tính ngày, nói sắp gặp phải chuyện không lành, nhanh chóng đến Băng Nguyên Đảo!”

Lâm Dạ Hỏa chẳng hiểu ra sao, chạy lên trước hai bước hỏi Ngô Nhất Hòa, “Sơn cốc kia vừa mới lộ ra sau khi núi băng sụp, bên trong có gì nguy hiểm ạ?”

Ngô Nhất Hòa cau mày lắc đầu, miệng lẩm bẩm, “Năm đó còn lại duy nhất một cục diện rắc rối, nguyên bản tưởng rằng sông băng này vĩnh viễn sẽ không sụp đổ, không ngờ... cũng là vì mệnh dài quá!”

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương liếc mắt nhìn nhau, đều mờ mịt —— làm sao vậy nha? Quá dọa người...

...

Trong sơn cốc, quái thạch san sát.

Một sơn cốc từ trên cao nhìn xuống tưởng rằng rất bằng phẳng, đi tới nơi mới phát hiện rất gập ghềnh nhấp nhô. Từng tảng đá còn cao hơn cả đầu người, nhẵn nhụi như dùng dao đẽo gọt đứng sừng sững, mặt đường đều là những tảng đá vỡ, từng đồng từng đồng, đại khái là vừa mới hình thành sau vụ sụp lở.

Triển Chiêu bước cao bước thấp nhảy lên mấy tảng đá, còn không quên vừa đi vừa pha trò với Bạch Ngọc Đường, “Người nói xem đậu hũ đông lạnh một chút là thùng lỗ chỗ, thì ra núi đá cũng giống như vậy ha?!”

Bạch Ngọc Đường vốn đang rất chuyên tâm suy nghĩ việc gì, bị một câu nói của Triển Chiêu chọc cho thiếu chút nữa là bật cười, hết biết nói gì mà nhìn hằm.

Triển Chiêu đập hụt vào khoảng không, vội vàng kéo tay áo Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một ít tiếng vang nhỏ vụn.

Hai người lập tức lách người, tựa vào sau một tảng đá lớn, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy có mấy bóng đen rón ra rón rén mà từ ghềnh đá cách đó không xa đi lên trên bờ.

Tại bờ biển có ba chiếc thuyền chiến cỡ nhỏ, thân thuyền đều được sơn màu đen, hòa lẫn trong đá ngầm nên rất khó phát hiện.

Trong lúc Triển Chiêu đang quan sát thì Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên bị một viên đá vừa tình cờ giẫm trúng thu hút sự chú ý...

Theo lý mà nói, đá không thể giòn như vậy.

Ngũ gia cúi đầu, nhìn kỹ mấy hòn đá bên chân... phát hiện đều là hình cây dài.

Ngũ gia khẽ cau mày, nhặt một viên đá lên nhìn thì ngây ngẩn cả người...

Hắn nhận ra “hòn đá” kia là hình xương cốt, hơn nữa thoạt nhìn là hóa đá, hình xương ngón tay.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi ngẩng đầu... theo dòng đá lộn xộn nhìn về phía trước, liếc mắt một cái, liền thấy được một sườn núi đá ở phía trước.

Ngũ gia vươn tay, vỗ nhẹ Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang chăm chú quan sát những hắc y nhân kia, mấy hắc y nhân này không biết phát hiện thấy thứ gì trên mặt đất mà hoảng hốt lùi sang hai bên.

Bạch Ngọc Đường vỗ Triển Chiêu hai cái, Triển Chiêu mới quay đầu khó hiểu mà nhìn hắn —— cái gì?

Bạch Ngọc Đường vươn tay, chỉ chỉ về thạch lâm phía sau.

Triển Chiêu quay đầu lại... Lúc đầu mới nhìn thoáng qua không phát hiện ra điều gì, khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia để hắc xem kỹ.

Triển Chiêu nhìn lại một chốc, đột nhiên há miệng, nhưng chưa đợi hắc phát ra âm thanh thì đã nghe xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Hai người sững sốt, nhanh chóng quay đầu lại... Nhìn lại! Chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Mấy hắc y nhân mới vừa rồi còn đứng bên bờ biển, bỗng dưng biến mất!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 136: Vật Thượng Cổ

Triển Chiêu dụi mắt nhìn lại —— những hắc y nhân kia vẫn không thấy bóng dáng.

Triển hộ vệ đuổi tay liền kéo Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Lúc này Ngũ gia vẫn còn đang trong trạng thái khiếp hãi những gì vừa mới chứng kiến, bị Triển Chiêu kéo qua, khó hiểu mà nhìn hắn.

Triển Chiêu bữu môi về hướng ghềnh đá xa xa rồi nhún vai với Bạch Ngọc Đường, ý là —— người đâu?!

Bạch Ngọc Đường cau mày —— vừa rồi hắn cũng nhìn thấy những hắc y nhân kia lên bờ, kỳ lạ chính là bây giờ không chỉ không thấy ai, khí tức cũng biến mất.

Triển Chiêu khó hiểu, “Rơi xuống hố phải không?”

Ngũ gia cảm thấy không có khả năng này lắm, “Cùng nhau rớt? Rất nhiều người, vậy cái hố đó phải lớn chừng nào?”

Triển Chiêu cũng hiểu là không có khả năng này. “Tiếng thét vừa rồi nghe rất thảm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Giống như bị thứ gì dọa, nhưng cảm giác như chưa hết xong thì đã ngưng bật.”

Triển Chiêu chỉ về phía vừa rồi để Bạch Ngọc Đường xem, “Có thể nào họ cũng cùng nhìn thấy một thứ như chúng ta không?”

Bạch Ngọc Đường lại quay đầu lại nhìn thoáng qua vách núi vừa rồi hẳn cùng nhìn với Triển Chiêu... sở dĩ vừa rồi hai người khiếp sợ như vậy là vì vách núi đá vừa rồi căn bản không được tạo thành từ đá núi mà là một lượng lớn đầu lâu chất đống.

Có đôi khi quá thông minh không phải là chuyện tốt, bình thường Ngũ gia đếm bạc cực kỳ nhanh, chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua thì trong đầu đã đếm xong rồi. Lúc này cũng chỉ vừa mới nhìn lướt qua liền đại khái đã tính được vách núi kia ít nhất có ba trăm cái đầu lâu! Hơn nữa lại thêm hài cốt đầy đất, xem ra nơi đây vốn là một bãi tha ma!

Sông băng trên Băng Nguyên Đảo tương truyền là sông băng nghìn năm, vậy... những hài cốt này bị đóng băng từ khi nào? Chẳng phải chính là di vật thượng cổ hay sao?

Bạch Ngọc Đường đang bối rối thì Triển Chiêu bên cạnh chợt đứng dậy.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn hẳn.

Triển Chiêu vẫn luôn cảm thấy không đúng, nguyên một nhóm hắc y nhân tại sao lại biến mất trong nháy mắt được? Nơi này phía sau là biển phía trước là núi, cho dù có nội lực cao như ngoại công của hắn cũng không có khả năng không để lại chút tiếng gió nào mà biến mất trong nháy mắt như thế được!

Triển Chiêu dứt khoát đi ra khỏi chỗ núp sau cột đá, theo sườn núi đá đi xuống dưới.

Bạch Ngọc Đường vội vàng đi theo.

Hai người vừa đi vừa nhìn thì thấy đầy đất toàn là hài cốt.

Tuy rằng đã trở thành xương trắng nhưng dù sao người chết vẫn cần được tôn trọng, hai người đi rất cẩn thận, cố gắng không đụng chạm đến xương cốt.

Ngũ gia quay đầu lại liếc mắt nhìn, lúc này sơn cốc phía sau tối đen âm u, gió thổi qua sơn cốc mang theo hơi ẩm và cái lạnh khi băng tuyết tan khiến cho sơn cốc càng thêm u ám lạnh lẽo.

“Ngọc Đường.”

Lúc này, Triển Chiêu gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng.

Ngũ gia nhanh chóng đi đến.

Lúc này hai người đứng bên bờ biển, nơi những hắc y nhân vừa rời biến mất.

Triển Chiêu chỉ xuống mặt đất, trên mặt đất có một số binh khí rơi rớt, mặt khác còn có khá nhiều hài cốt.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy thì cau mày —— rốt cuộc họ gặp phải chuyện gì? Ngay cả binh khí cũng không cần?

“Có ai không?” Triển Chiêu dứt khoát gọi to.

Nhưng ngoại trừ tiếng vang và âm dội lại từ trong sơn cốc ra thì chỉ còn mỗi tiếng sóng biển mãnh liệt vỗ vào bờ từ xa xa.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy trận trận gió lạnh thổi đến, vươn tay kéo Triển Chiêu, “Miêu Nhi, chỗ này không thích hợp ở lâu.”

Còn chưa nói dứt lời thì đột nhiên hai người cảm nhận thấy có một luồng sức mạnh kéo hai người họ bay thẳng lên trời...

Hai người không hiểu vì sao liền bay lên trời, cơ hồ là cùng một lúc, trên mặt đất “phùng” một tiếng, nơi hai người họ vừa mới đứng có hai đám lửa màu lục bùng cháy rất cao, ngọn lửa cơ hồ liếm đến tận mũi giày của cả hai.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên đầu không có ai kéo hai người bọn họ nhưng hai người bọn họ lại bị một luồng nội lực mạnh mẽ kéo ra khỏi bãi biển, bay tuốt ra xa.

Cho đến khi bay ra khỏi mảnh thạch lâm kia thì mới bị ném xuống mặt đất.

Hai vị đầu gù cũng là đại hiệp, nhanh chóng đứng lên vỗ vỗ quần áo, chợt nghe bên tai có người trêu chọc, “Hai người đúng là rất to gan nhỉ?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại, chỉ thấy phía sau, Thiên Tôn, Yêu Trường Thiên và Lục Thiên Hàn đều đứng ở đây.

Không cần phải hỏi, vừa rồi kéo hai người họ bay ra xa chính là Thiên Tôn.

“Sư phụ...” Bạch Ngọc Đường vừa định hỏi thì nhìn thấy một bóng người lách ra từ phía sau Thiên Tôn bọn họ... Ngô Nhất Họa đến.

“Tiểu Họa Thúc?!” Triển Chiêu kinh ngạc, tại sao Ngô Nhất Họa tại sao lại trở về?

Nguyên bản sắc mặt Ngô Nhất Họa tràn đầy lo lắng, nhìn thấy hai người họ không sao mới nhẹ nhàng thở ra, vươn tay qua gõ đầu Triển Chiêu, “Người không để ý đến người thì cũng phải nghĩ đến tương hảo của người chứ, đúng là nơi nào cũng dám xông vào hả?”

Triển Chiêu xoa đầu —— tương hảo...

Nói xong, Ngô Nhất Họa lại xoay mặt tròng Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia ngược lại không sợ bị tròng, vô cùng thản nhiên —— dù sao cũng là do tương hảo của hắc dẫn hắc đến.

“Suýt nữa thì gặp chuyện không may rồi!” Thiên Tôn cũng nghĩ đến mà sợ, tới chậm một bước thì hai đứa nhỏ này đã không còn rồi!

“Vừa rồi là cái gì vậy?” Triển Chiêu không hiểu.

“Các người cảm thấy chỗ kia là nơi nào?” Ngô Nhất Họa hỏi.

“Đều là hài cốt.” Ngũ gia cũng không rõ, “Bãi tha ma sao ạ?”

“Phòng chừng bãi tha ma cũng không có nhiều thi hài như vậy, đừng nói là di tích chiến trường cổ xưa gì chứ ạ?” Triển Chiêu cũng đoán.

“Nơi đó gọi là Thi Hồn Trận!” Ngô Nhất Họa đáp. “Cũng may mà sông băng vừa mới tan nên còn ẩm ướt, nếu như khô ráo thì hai người chỉ cần bước vào một bước lập tức sẽ biến thành hai bộ hài cốt!”

“Những hắc y nhân vừa rồi biến mất... lẽ nào là vì ngọn lửa màu lục kia?” Triển Chiêu kinh hãi.

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi Lục Thiên Hàn, “Ngoại công, vì sao trên Băng Nguyên Đảo lại có trận pháp như vậy?”

Lục lão gia tử vuốt chòm râu rất đẹp dưới cằm, hơi nghiêng đầu, “Đúng vậy, vì cái gì chứ...”

Bạch Ngọc Đường chán nản, ngoại công của hắc ngay cả hậu viện nhà mình có cái gì còn chẳng biết.

“Trận pháp này không phải là do người xây dựng mà là do thiên nhiên tạo thành.” Ngô Nhất Họa nói đoạn, vươn tay nhặt một tảng đá dưới đất lên

ném vào sơn cốc, theo viên đá “lộc cốc” lăn xa, trên mặt đất thoáng hiện lên từng đám từng đám lửa màu lục.

“Thứ này ta từng gặp một lần ở Vọng Tinh Than, cực kỳ nguy hiểm.” Ngô Nhất Họa cau mày, “Những bộ hài cốt đó chỉ cần ma sát sẽ sinh ra ngọn lửa màu lục, loại lửa này có thể đốt rụi da thịt của con người trong nháy mắt, chỉ còn lại hài cốt màu đen. Mà hài cốt còn sót lại lại có năng lực tạo ra ngọn lửa đó, bất luận võ công của người cao đến đâu, chỉ cần dính phải loại lửa này cũng đừng mong sống sót.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này ngẫm lại cũng có chút sợ hãi —— vừa rồi đúng là nguy hiểm thật!”

“Những hắc y nhân kia cũng đã biến thành hài cốt sao?” Triển Chiêu vỗ ngực. “Vừa rồi bọn con ngồi trên sườn núi một lúc lâu, cũng may không dẫn lửa đến.”

“Đó là do băng tuyết vừa mới tan, hài cốt trên sườn núi còn ẩm ướt, còn bên bãi đá có gió biển thổi qua nên cơ bản đã khô.” Ngô Nhất Họa lắc đầu. “Nơi này phải hủy diệt, nếu không quá nguy hiểm.”

“Vậy Vọng Tinh Than bên kia thì sao?” Triển Chiêu lập tức nghĩ đến an nguy bên Hắc Phong Thành.

Ngô Nhất Họa khẽ xua tay. “Không cần lo lắng như thế, ban đầu Vọng Tinh Than có một chút, kích thước không lớn, năm đó đã bị phá hủy rồi.”

“Tiểu Họa thúc, năm đó là do thúc hủy đi sao?” Triển Chiêu rất tò mò.

Ngô Nhất Họa lắc đầu, “Không phải do ta làm mà là người khác làm, Vọng Tinh Than nuốt không ít nhân mã của hãn mã.”

Tất cả mọi người gật đầu, “Vậy phải làm sao mới có thể hủy diệt được mảnh thạch lâm nguy hiểm này?”

“Phóng hỏa đốt là được, hai loại lửa tương khắc!” Ngô Nhất Họa chỉ chỉ phía sau cho Triển Chiêu. “Gọi Hồng di của người đến.”

Triển Chiêu chạy đến cửa sơn cốc, vừa lúc Hồng Cửu Nương bọn họ cũng đến.

Cửu Nương phóng một ngọn lửa... toàn bộ thạch lâm nhanh chóng cháy bùng lên, không trung lập tức tràn ngập một mùi khét.

Mọi người rời khỏi sơn cốc, đến một chỗ trên vách đá nhìn xuống.

Chỉ thấy trong sơn cốc nhiều nơi bốc cháy, có thể thấy được loại Thi Hồn Trận này không chỉ có ở một hai nơi mà là rải rác trải rộng khắp đáy cốc.

Ngọn lửa từ màu đỏ rực chạm tới ngọn lửa màu lục liền biến thành màu xanh tím, khói bốc lên thì hiện ra màu tím đỏ, nhanh chóng bị gió biển thổi tan.

Lửa này đốt gần nửa canh giờ, cuối cùng... chỉ thấy mặt giáp biển của Băng Nguyên Đảo lốm đốm ánh sáng xanh lục, dưới những con sóng cao vút vỗ vào bờ, rất nhanh biến mất.

Tất cả mọi người nhìn Ngô Nhất Họa.

Bệnh thư sinh gật đầu, “Đã an toàn rồi.”

Triển Chiêu đã nghĩ lại đi xem thử trong sơn cốc rốt cuộc có cái gì, nhưng mới vừa rồi bị Ngô Nhất Họa nói cho một trận nên không dám tùy tiện đi qua nữa, đành mở to hai mắt nhìn Ngô Nhất Họa —— đi được chưa ạ?

Bệnh thư sinh nhìn gương mặt nhu thuận của Triển Chiêu đương nhiên là không có cách nào khác, gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Lâm Dạ Hỏa bọn họ liền xuống núi.

Thiên Tôn dùng cánh tay huých Yêu Trường Thiên, bữu môi nhìn về mấy chiếc thuyền con còn đang trôi bên bờ biển.

Yêu Trường Thiên cười lạnh một tiếng gật đầu, ý bảo Thiên Tôn —— an tâm một chút đừng nóng.

Ngô Nhất Họa và Hồng Cửu Nương đều nhìn ra Thiên Tôn cùng Yêu Trường Thiên dường như đang tính toán điều gì đó, liền đồng thời xoay mặt nhìn Lục Thiên Hàn —— các người đang làm gì vậy?

Lục Thiên Hàn thở dài, cũng oán thầm —— ai mà biết được chứ? Rõ ràng là nhà của ta, vậy mà các người còn quen thuộc hơn cả ta.

Ngô Nhất Họa vốn đang định trêu chọc Lục Thiên Hàn mấy câu, bất quá Hồng Cửu Nương bên cạnh kéo tay áo của hắn, chỉ về bầu trời xa xa cho hắn xem.

Ngô Nhất Họa quay đầu lại nhìn theo hướng tay nàng chỉ, liền trông thấy tòa thành đảo ngược giữa không trung kia, khẽ nhíu mày, “Quả nhiên...”

Lục Thiên Hàn liếc mắt nhìn Ngô Nhất Họa —— người cũng biết? Lại nói mấy người các người có ít nhất cả trăm năm để có thể nói cho ta biết, tại sao cho tới bây giờ không có ai nói cho ta biết mấy bí mật về Băng Nguyên Đảo và Băng Ngư Tộc vậy?

Ngô Nhất Họa nhìn vẻ mặt bất mãn của Lục Thiên Hàn, không khỏi nhớ lại chuyện cũ năm đó...

Khi đó, Lục Thiên Hàn là người nhỏ nhất trong số mấy người bọn họ, tất cả mọi người đều thích trêu chọc Lục Thiên Hàn. Vị tiểu thiếu gia này

bởi vì từ bé đến lớn đều sinh hoạt quá ngăn cách cho nên tương đối đơn thuần, tuy rằng cực kỳ thông minh nhưng cũng cực kỳ khờ khạo. Yêu Vương bọn họ luôn trêu chọc Lục Thiên Hàn, Ân Hậu Thiên Tôn thường xuyên luyện tập lừa gạt vị tiểu đệ đệ này, lừa lần nào cũng chuẩn.

Càng nghĩ, Ngô Nhất Họa càng thêm thất thần...

Lục Thiên Hàn vốn nên là người vô ưu vô lo nhất, bọn họ cũng từng dốc hết toàn lực để Lục Thiên Hàn có thể rời xa những thị phi. Lục Thiên Hàn một không trải qua chiến tranh, hai không đau đầu vì Tứ đại thánh địa, năm đó Lý Biện cũng không gieo vạ đến Lục Thiên Hàn, có thể nói triều đình giang hồ, bất kỳ một việc hỗn loạn nào Lục Thiên Hàn cũng chưa từng trực tiếp tham dự. Mà ngay cả chút ân oán năm đó với Bạch Quý Vương, Lục Thiên Hàn cũng chỉ như là đi ngang qua... Nhưng chính là hết lần này tới lần khác một người như vậy, chuyện xui xẻo rơi trúng một chuyện cũng không thiếu, quả thực là tai bay vạ gió.

Ngô Nhất Họa mơ hồ nhớ lại năm đó Yêu Vương từng đề cập đến một câu với hắn —— nói là chuyện của Băng Ngư Tộc vẫn còn chưa kết thúc, ngày sau vẫn còn gặp phiền toái, quả nhiên... phiền toái đã đến rồi sao?

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Cửu Nương đứng một bên hỏi, “Có phải Chiêu Chiên bọn chúng đang vấy chúng ta không?”

Tất cả mọi người nhìn xuống dưới chân núi, quả nhiên, Triển Chiêu bọn họ đều tụ tập lại một chỗ, cầm đuốc trong tay, vấy tay với họ.

Cửu Nương liền chạy xuống.

Ngô Nhất Họa lại nhìn thoáng qua Lục Thiên Hàn, chỉ thấy lão gia tử khoanh tay đứng ở ven đường mà hờn dỗi.

Bệnh thư sinh thoáng ngậy người, lập tức hoàn hồn, nhìn trái nhìn phải —— được chứ! Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên lại không thấy bóng

dáng!

Cũng cùng là cao thủ, nhưng cấp bậc của hai vị này cao hơn hai người bọn họ không ít, chuồn mất từ khi nào, hai người bọn họ hoàn toàn không phát hiện.

Ngô Nhất Họa nghiêng đầu ra hiệu với Lục Thiên Hàn, ý là —— đi thôi! Ngoại tôn nhà ngươi đang gọi chúng ta kìa!

Lục Thiên Hàn thở dài, phất tay áo xuống núi tìm ngoại tôn.

Ngô Nhất Họa đi theo Lục Thiên Hàn xuống núi, thảnh thơi lại liếc mắt về hướng gần bờ biển.

Lúc này Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên đang tránh sau mấy khối đá ngầm, dường như là đang quan sát mấy chiếc thuyền con trôi nổi ngoài xa kia.

Ngô Nhất Họa cũng nhận thấy, trên thuyền vẫn còn người đang ẩn núp... là ai đây? Chắc là cùng một phe với những hắc y nhân kia, trốn tránh không lên bờ, chứng tỏ chúng biết sự lợi hại của Thi Hồn Trận.

Lục Thiên Hàn bọn họ đi vào sơn cốc, chỉ thấy đám tiểu hài nhi đang đứng trước lối vào một sơn động tối đen như mực, nhìn vào bên trong.

“Làm sao vậy?” Cừu Nương đi qua hỏi.

Trong lòng Triển Chiêu đang ôm Tiểu Tứ Tử, vừa rời tiểu tử này chỉ vào một tảng đá lớn bảo có động.

Lâm Dạ Hỏa đi lên tung một cước, thật đúng là đá ra được một cái sơn động.

Bất quá vừa rồi mới gặp nguy hiểm, mọi người không dám tùy tiện đi vào nữa mà đứng ở chỗ này chờ người lớn trong nhà đến quyết định.

Để cho an toàn... Cửu Nương phóng một luồng lửa vào trong sơn động.

Ánh lửa vòng quanh sơn động vài vòng liền tắt, không thiêu cháy thứ gì.

Ném mấy viên đá vào trong cũng không xuất hiện phản ứng của Thi Hồn Trận, hơn nữa Tiểu Tứ Tử lại âm ỉ đòi đi vào, nơi này không chừng không có nguy hiểm đi?

Lục Thiên Hàn đi tới, lập tức liền vào trong sơn động.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng theo vào, Triển Chiêu cũng chạy vào trong, Lâm Dạ Hỏa cũng muốn theo vào, bị Cửu Nương tóm cổ áo lôi lại.

“Ôi chao?!” Hỏa Phượng gấp đến giờ chân.

Cửu Nương cười tủm tỉm chọc chọc hắc, “Cũng không thể đều vào trong hết, hai ta ở lại canh chừng đi!”

Lâm Dạ Hỏa giậm chân, “Cửu Nương, sao người lại như vậy chứ?!”

Ngô Nhất Họa quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy cách đó không xa, Thiên Tôn khoát tay áo với hắc.

Bệnh thư sinh gật đầu, vỗ vỗ Hồng Cửu Nương đang xách cổ Lâm Dạ Hỏa đùa giỡn, “Vào thôi.”

Cửu Nương kinh ngạc, nhìn tướng công nhà mình —— đều đi vào? Không để ai lại canh chừng sao?

Ngô Nhất Họa mỉm cười, xích qua, khước miệng dán lên tai Cửu Nương, không biết là hôn nàng hay đùa giỡn nói, “Giữ cửa thì kẻ nên tới sẽ không dám tới đâu.”

Hỏa Phượng tức giận đá vào tường, “Hai người ân ái giữ lão tử ở đây xem á?”! Có đôi có cặp thì hay lắm sao?! Ta...”

Nói còn chưa dứt lời, Cửu Nương vung tay vào trong sơn động... Hỏa Phượng liền bị ném vào trong.

Cửu Nương kéo Ngô Nhất Họa ngọt ngào mật mật đi vào động.

Lâm Dạ Hỏa bị ném vào sơn động rồi thì vội vàng đuổi theo mọi người, chỉ thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giờ cao đuốc đi hai bên, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nắm tay nhau đi ở giữa.

Hỏa Phượng trề môi, đuổi theo Lục Thiên Hàn cũng đang lẻ loi, tiến vào sâu bên trong động, vừa đi vừa khó chịu —— tên Cẩm kia mang theo đại quân còn đang ngốc ra mà chờ ở phía trước, không biết theo đến đây, hứ!

Lục lão gia tử nhìn Lâm Dạ Hỏa chạy đến bên cạnh mình, đột nhiên ngây ngẩn cả người, vươn tay đè lại bả vai của Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, giương mắt nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn cứ thế mà nhìn chăm chăm Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng xoa mặt, ngơ ngác, “Lão gia tử người nhìn cái gì nha?”

Động tĩnh bên này khiến cho mọi người đi phía trước chú ý.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại.

Tiểu Lương Tử liền chạy về, Tiểu Tứ Tử cũng chạy theo.

Hai tiểu hài nhi vốn định hỏi có chuyện gì, nhưng đồng thời đều bị Lâm Dạ Hỏa hấp dẫn lực chú ý, đều ngẩng đầu lên nhìn mặt hắn.

Tiểu Lương Tử há hốc miệng, chỉ vào Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Hỏa Kê, trên trán người có cái gì vậy

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 137: Bể Cảnh Kỳ Quan

Lâm Dạ Hỏa vốn đang yên đang lành đi theo mọi người vào trong động, Hỏa Phượng chỉ là oán thầm sau lưng mấy câu, người khác đều có đôi có cặp, chỉ có hắn là một mình chẳng thú vị chút nào.

Nhưng Hỏa Phượng Đường chủ mới vừa một bụng không hài lòng lúc này lại bị mọi người vây quanh.

Một câu của Tiểu Lương Tử, “Trên trán ngươi có cái gì?” Khiến cho Lâm Dạ Hỏa sợ tới mức run rẩy.

Lâm Dạ Hỏa che trán, kinh hô, “Cái gì? Ta mọc mụn phải không?”

Lục Thiên Hàn có chút bất đắc dĩ mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, không biết đứa nhỏ này mắc cái chứng gì... lúc nào cũng chỉ để ý mấy việc linh ta linh tinh.

Mọi người ở đây đang không biết phải làm sao để Lâm Dạ Hỏa có thể tự nhìn mặt mình một cái thì Lâm Đường chủ ‘soạt’ một tiếng liền lấy một mặt gương trong lòng ngực ra, nương theo ánh lửa soi mặt.

Vừa nhìn, Lâm Dạ Hỏa cũng sửng sốt, trên trán của hắn không phải nổi mụn hay nổi mẩn đỏ mà là không biết tại sao, xuất hiện một ấn ký.

Ấn ký kia thoát nhìn có chút giống một cái bớt, màu đỏ nhạt, không phải một mảng lớn mà rất tinh xảo, có chút phong cách của mấy loại đồ án cổ xưa.

Ấn ký này nếu không phải đột nhiên xuất hiện thì mọi người sẽ cho rằng nó được dùng chu sa vẽ lên, giống như hình chữ “Phượng” 鳳, viết theo kiểu đơn giản.

Hỏa Phượng vươn tay ra lau, không xóa được, hiển nhiên là từ trong da hiện lên.

Hồng Cửu Nương đảo vài vòng quanh Lâm Dạ Hỏa, đi tới phía sau lưng hắn, tò mò hỏi, “Con Phượng Hoàng trên lưng ngươi có phải cũng hiện lên không?”

Lâm Dạ Hỏa khó hiểu, bốn phía xung quanh đây không phải quá nóng, hắn cũng không tắm nước ấm, có thể hiện ra sao?

Hồng Cửu Nương xốc cổ áo nhìn vào lưng hắn, quả nhiên —— con Phượng Hoàng kia đã xuất hiện.

“Sao lại như vậy?” Hỏa Phượng không hiểu.

Triển Chiêu nhìn bốn phía, đây chỉ là một cái sơn động bình thường, là trùng hợp hay do họ bước vào sơn động này mới trở nên như vậy?

Bạch Ngọc Đường chỉ về phía cửa động, “Người thử chạy ra ngoài xem ở bên ngoài có còn không?”

“Ừ.” Lâm Dạ Hỏa đáp lại rồi chạy ra khỏi sơn động.

Mọi người theo ra, nhìn lại... ấn ký trên trán của Lâm Dạ Hỏa đã biến mất.

Triển Chiêu lại chỉ vào sơn động.

Hỏa Phượng lại chạy vào, quả nhiên —— lại xuất hiện trở lại!

Tất cả mọi người dùng vẻ mặt mờ mịt mà nhìn Lâm Dạ Hỏa so với họ càng thêm mù mờ —— rốt cục là xảy ra chuyện gì? Chỉ vào trong sơn động mà thôi, nhiệt độ của sơn động này cũng không chênh lệch là bao so với bên ngoài, mọi người cũng không có cảm giác gì, vì sao Lâm Dạ Hỏa lại xảy ra phản ứng này?

Lâm Dạ Hỏa vươn tay xoa trán —— ấn ký trên trán này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trước kia cho dù ngâm nước ấm tắm cũng không thấy xuất hiện!

Xa xa, Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên đang mai phục chỉ thấy đám nhỏ nhà mình hết chạy vào rồi lại chạy ra, hết chạy ra rồi lại chạy vào, xoay vòng vòng đến chóng mặt.

Thiên Tôn không hiểu, “Bọn chúng đang làm gì vậy?”

Yêu Trường Thiên nhún vai, ông không muốn quan tâm, đám nhỏ này có đôi khi chẳng đáng tin cậy cho lắm.

Lúc này vấn đề mà Yêu Trường Thiên quan tâm chính là mấy chiếc thuyền con kia cùng với những kẻ đang trốn trong đó.

Bạch Quỷ Vương không hiểu, nếu đã đến đây vì sao lại luôn núp trong thuyền? Là đang chờ cái gì? Vừa không lên bờ cũng không chạy trốn, quả là có chút khó hiểu.

...

Trong sơn động, Lâm Dạ Hỏa cầm gương nhìn trái nhìn phải, gật đầu, “Đừng nói chứ, trông rất là coi được nha.”

Tất cả mọi người vô lực.

Tiểu Lương Tử tìm một tảng đá đứng lên, kiễng chân nhìn trán của Lâm Dạ Hỏa, tò mò, “Có cảm giác gì không? Như là đau hoặc ngứa chẳng hạn?”

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu, “Một chút cảm giác cũng không có.”

Ngô Nhất Họa cảm thấy kỳ quái, “Theo lý mà nói nơi này có quan hệ với Băng Ngư Tộc, nhưng vì sao Bạch Ngọc Đường không có phản ứng mà một đứa thuộc Sa Yêu Tộc như ngươi lại có phản ứng nhỉ?”

Hồng Cửu Nương hỏi, “Chẳng lẽ nơi này là chỗ của Sa Yêu Tộc?”

Lục Thiên Hàn càng nghi hoặc, “Không phải Sa Yêu Tộc luôn sống trong sa mạc sao? Sao lại chạy đến cực Bắc của ta?”

Trong lúc mọi người không hiểu ra sao thì Triển Chiêu như nghĩ đến điều gì, hần chọc chọc Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ngọc Đường người còn nhớ không? Lúc trước khi Mê Thành xuất hiện, người chính là người phát hiện sớm nhất?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, gật đầu, “Nếu nói như vậy, quả thật...”

“Lúc ấy người nói là bởi vì gió ngừng...” Triển Chiêu hỏi, “Còn có cảm giác nào khác không?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhớ lại một chút, vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu, “Không nhớ rõ lắm, nhưng lúc đó quả thật có một cảm giác cực kỳ vi diệu.”

“Vi diệu thế nào.” Triển Chiêu vừa nói, vừa xoay một vòng quanh Bạch Ngọc Đường, tò mò hỏi, “Trên lưng người có cái gì không? Có thể xuất hiện một cái bớt hình chuột thật là lớn gì đó...”

Nói còn chưa dứt lời, Lục Thiên Hàn đã giơ tay gõ cho Triển Chiêu một cái chúm nhủi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu với ngoại công hăn, tỏ vẻ —— đáng đánh! Con mèo miệng bần, nói một câu khiến cho cả người hăn ngựa ngáy, luôn cảm thấy như sau lưng có con gì đó.

“Chúng ta có nên đi tiếp không vậy?” Cửu Nương thấy mọi người dần lạc đề, liền chỉ về phía huyết động tối đen đằng trước, “Bên trong có phải thật sự có thứ gì không?”

Mọi người không nháo loạn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Lương Tử kéo Tiểu Tứ Tử lại hỏi, “Cận Nhi, bên trong có cái gì vậy?”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lắc đầu, đáp. “Không biết, cứ cảm thấy như có ai đang gọi ta vậy.”

Mọi người quay sang nhìn nhau.

Hồng Cửu Nương đi tới bế Tiểu Tứ Tử lên, “Đừng nói chuyện dọa người như vậy... cái động này không phải vẫn luôn bị đóng băng sao?”

Ngô Nhất Họa cũng gật đầu, cùng Cửu Nương đùa giỡn với Tiểu Tứ Tử, “Sông băng che kín cửa động không phải nghìn năm thì cũng ít nhất mấy trăm năm, bên trong nếu thật sự có người gọi người, vậy chắc không phải là người phàm đâu!”

Tiểu Tứ Tử bị chọc cho cười khanh khách.

Mọi người để ý một chút đến biểu hiện của Tiểu Tứ Tử, lại nhìn cửa động phía trước, hăn là... không có gì nguy hiểm đi?

Ánh lửa chiếu sáng bốn vách tường sơn động, đi qua khỏi một đoạn nhìn như hang động hình thành do tự nhiên thì phía trước xuất hiện một cầu thang được đẽo gọt bởi bàn tay của con người.

“Bậc thang là hướng lên trên sao? Triển Chiêu hỏi, “Chẳng lẽ chúng ta đang đi vào trong lòng núi?”

Lục Thiên Hàn lắc đầu, trước kia sơn cốc này được bao trùm bởi sông băng, sau khi băng tuyết tan rồi thì chỗ nào là núi chỗ nào là sông, bản thân Lục Thiên Hàn cũng không rõ lắm.

“Mọi người có thấy càng lúc càng lạnh không?” Vóc dáng Tiểu Lương Tử tương đối thấp hơn mọi người, bé cứ cảm thấy gió núi thổi vào trong sơn động càng lúc càng lạnh, còn mang theo cảm giác như có tuyết rơi.

“Mọi người đoán, bên trong có phải còn băng đang tan...”

Tiểu Lương Tử còn chưa dứt lời thì đột nhiên hoảng hốt nhảy dựng lên, khiến cho tất cả người lớn xung quanh đều sửng sốt.

Cửu Nương đi phía trước cũng kinh hô một tiếng, “Có người!”

Điều này khiến cho mọi người giật mình không ít, trong nháy mắt tất cả đều nhớ lại câu nói đùa của Ngô Nhất Họa —— sơn động này đã bị đóng băng mấy trăm năm, nếu bên trong thực sự có người thì đó chắc chẳng phải là người phàm...

Mà càng quỷ dị chính là những “người” kia còn đi về phía bọn họ.

Mọi người liền dàn sẵn trận địa sẵn sàng đón kẻ địch.

Hơn nữa lúc này càng khiến cho mọi người cảm thấy thêm quỷ quái chính là —— những người đi tới hoàn toàn không có chút khí tức nào.

Vừa rồi khi vào động, mọi người đều không cảm thấy trong động này có người.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn hơi lắc đầu.

Mọi người càng thêm lo lắng —— công phu của những kẻ kia tốt đến thế nào mà ngay cả Lục Thiên Hàn cũng không cảm nhận được.

Ngay khi không khí đang ngưng đọng, đột nhiên Tiểu Tứ Tử nói một tiếng, “Kính!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Triển Chiêu nhìn kỹ những “người” đang đứng đối diện phía trước bọn họ, nhẹ nhàng thở ra, chẳng phải chỉ là một tấm kính sao?!

Nhìn kỹ mới thấy, ngay phía chính diện phía trước, có một tấm kính bằng băng đứng sừng sững như một cánh cửa rất lớn.

“Là một phần của sông băng còn chưa tan hết sao?” Triển Chiêu bước tới trước mấy bước đi đến trước mặt băng, vươn tay ra thử một chút, sau đó nghiêng đầu, tay sờ sờ trên mặt kính, quay đầu bảo với mọi người ở phía đằng sau, “Không lạnh!”

Bạch Ngọc Đường cũng vươn tay nhẹ nhàng gõ lên mặt kính, gật đầu, “Là tinh thạch chứ không phải là băng!”

“Hình thành từ thiên nhiên sao?” Tiểu Lương Tử cũng chạy tới chỗ tấm kính.

Tấm kính trước mắt cơ hồ bịt kín toàn bộ lối đi trong sơn động, chỉ có hai khe hở nhỏ hai bên đủ cho một người đi qua.

Tiểu Lương Tử giống như một chú khỉ con, chui qua khe hở, sau đó liền ồn ào, “Phía sau còn có nữa nè! Thiệt nhiều!”

Mọi người đều nghi hoặc, cũng đi theo vào.

Đi qua khỏi mặt gương kia mới phát hiện sơn động trước mắt trở nên trống trải hơn, xung quanh dày đặc đủ loại cửa lớn nhỏ, tấm nào tấm nấy đều là những tấm bằng kính rất lớn. Loại bằng kính này cũng giống như là bằng đá thật vậy, bóng loáng, nửa trong suốt, đứng trước mặt bằng có thể nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu cũng như có thể nhìn thấy tất cả những người khác.

“Rốt cuộc có tất cả bao nhiêu tấm?” Triển Chiêu vừa xem vừa cảm thấy thật thần kỳ, quay đầu lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang ngẩn người liền vươn tay kéo hắt một chút, tránh cho hắt đi lạc.

Nhưng Triển Chiêu vừa vươn tay ra thì liền vang lên một tiếng “cộp”.

Triển Chiêu nhảy dựng lên, vội vẫy tay cho đỡ đau, vừa rồi vươn tay ra không chụp được chuột nhà mình mà lại gõ trúng bằng kính, bằng kính kia cứng như quý vậy làm Triển Chiêu đau đến nhe răng, may mà không gãy xương.

Triển Chiêu nghi hoặc mà nhìn chăm chăm “Bạch Ngọc Đường”, vươn tay, nhận ra mình không chạm được vào người mà chỉ chạm vào mặt bằng kính.

Mà Bạch Ngọc Đường trong kính lúc này dường như cũng rất hoang mang, đang nhìn trái nhìn phải.

“Mọi người đang ở đâu vậy?” Lúc này truyền đến tiếng kêu của Hồng Cửu Nương.

Không rõ động huyết này cấu tạo kiểu gì mà đại khái là âm thanh được tập hợp trong không trung, một tiếng gọi của Cửu Nương phiêu đảng giữa không trung, căn bản không nhận rõ được từ hướng nào phát ra.

Triển Chiêu thấy Cửu Nương đang bế Tiểu Tứ Tử ở phía trước, vừa định chạy tới thì đột nhiên cảm thấy không đúng, vội vàng dừng lại, vươn tay ra phía trước, quả nhiên có một mặt băng kính cản đường.

Triển Chiêu nhìn sang bên cạnh... chỉ thấy phía trước xuất hiện một loạt hơn mười Ngô Nhất Hòa, khung cảnh trông có hơi đáng sợ.

Triển Chiêu đang cau mày, lúc này chợt nghe thấy một tiếng “koong” một tiếng, sau đó là tiếng kêu của Tiểu Lương Tử. “Ai nha! Đâm chết ta rồi!”

“Tiểu Lương Tử, đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích!” Tiếng của Lục Thiên Hàn truyền đến, “Đừng tùy tiện hành động, đây là một trận pháp bằng băng kính, càng chạy càng không thể phân biệt rõ phương hướng mà lại rất dễ bị thương.”

“Các người có ai biết phá giải không?” Cửu Nương ôm Tiểu Tứ Tử trong tay, luôn cảm thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người đang chuyển động.

Triển Chiêu cũng kêu lên, “Hỏi Tiểu Tứ Tử xem nó có biết đường đi không?”

Cửu Nương nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng.

Cửu Nương đi theo hướng tay bé chỉ chưa được hai bước liền thiếu chút nữa đụng vào băng kính, tính nóng nảy của Cửu Nương lại phát tác. “Chi bằng phá tan hết...”

“Nghìn vạn lần đừng làm vậy!” Chưa đợi Cửu Nương dứt lời thì Ngô Nhất Họa lẫn Lục Thiên Hàn đồng thời lên tiếng.

“Nhìn lên đỉnh đầu!” Lục Thiên Hàn nhắc nhở.

Mọi người theo bản năng mà cầm cây đuốc trong tay giơ lên cao, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Vừa nhìn thấy liền giật mình hoảng hốt.

Chỉ thấy giữa những tấm tinh thạch rất lớn này và đỉnh hang động đều đầy mảnh đá, những mảnh đá này có lẽ là do băng tuyết tan ra nên trông rất mỏng manh không chắc chắn. Hơn nữa khoảng cách giữa các tấm băng kinh này rất gần, một khi một mảnh đá rơi xuống thì có khả năng sẽ kéo theo những cái khác, đến lúc đó vạn nhất cùng rơi xuống hết thì hết đường chạy.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu Lương Tử sốt ruột.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tiếng nói truyền đến, “Các người đang làm cái gì vậy?”

Nghe giọng nói thì biết ngay là Lâm Dạ Hỏa.

“Hỏa Kê, người đang ở đâu vậy?” Tiểu Lương Tử mới vừa hỏi thì cảm thấy có người chọc chọc vai bé, bé quay đầu lại thì thấy Lâm Dạ Hỏa đang nghiêng đầu ngồi xổm ngay bên cạnh.

Tiểu Lương Tử vừa rồi vội vã chạy ra bên ngoài nên đầu đụng đến sưng lên một cục u bự, lúc này đang ngồi trên mặt đất xoa trán, kinh ngạc mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, phản ứng đầu tiên chính là vươn tay ra sờ thử —— không phải là mặt kính!

Tiểu Lương Tử đang còn cao hứng thì Lâm Dạ Hỏa xách cổ áo bé lên.

Hỏa Phượng mang theo Tiểu Lương Tử đi ra ngoài.

Tiểu Lương Tử chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa bảy queo tám rẽ mà vẫn luôn đi tới, hoàn toàn không đụng trúng tấm băng kính nào thì khó hiểu mà nhìn hẳn, “Hỏa Kê, trước kia người đã đến đây rồi sao?”

Lâm Dạ Hỏa lườm bé, “Không phải bảo đã đóng băng mấy trăm năm rồi à, sao ta đến đây được?”

“Vậy sao người lại biết đường?”

Hỏa Phượng bị bé hỏi đến hoang mang, “Không phải chỉ có mấy cây cột thôi, bị văng đầu cả rồi hả? Thế mà các người còn dám bảo Thiên Tôn là mù đường?”

Tiểu Lương Tử mở to hai mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa trừng trừng, mãi một lúc sau mới la lên, “Hỏa Kê! Người quả nhiên không phải chỉ biết trang điểm không thôi, lần này rốt cục cũng có ích được một lần! Ái da...”

Nói còn chưa dứt lời, cục u trên trán Tiểu Lương Tử bị Lâm Dạ Hỏa chọc một cái khiến cho bé đau đến gào to.

Lâm Dạ Hỏa thả Tiểu Lương Tử xuống đất, dặn dò, “Ở đây chờ, đừng chạy lộn xộn đấy!”

“Ừm.” Tiểu Lương Tử gật đầu, nhìn Lâm Dạ Hỏa lại đi vào trong Băng Kính Trận, liền quay đầu lại quan sát bốn phía.

Xung quanh đây tối âm u, phía trước dường như có một khoảng không gian rất rộng, tối đen một mảnh, gió đêm từ đâu thổi đến đặc biệt lạnh lẽo.

Tiểu Lương Tử đang còn nhìn thì Lâm Dạ Hỏa đã đón được Cửu Nương và Tiểu Tứ Tử ra.

Cửu Nương giao Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Lương Tử, để hai đứa nhỏ song song ngồi chờ.

Hai mắt Tiểu Tứ Tử trong veo, nhìn mảnh tối đen trước mặt mà như đang nhìn một cảnh đẹp nào đó.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dạ Hỏa dẫn tất cả mọi người lạc trong Băng Kính Trận ra đây.

Cuối cùng mọi người cũng biết được điểm lợi hại của Sa Yêu Tộc, thì ra quả thật là trong bất kỳ loại tình huống nào cũng không bao giờ lạc đường!

Làm một tên mù đường chính hiệu, Triển Chiêu cảm thấy kỹ năng này quả thật quá thần kỳ!

Sau khi ra khỏi Băng Kính Trận, trước mắt là không gian tối tăm, ánh sáng của cây đuốc có hạn, không thể chiếu ra xa được!

Tiểu Lương Tử đứng lên, đá mấy viên đá bên chân... viên đá lăn lộc cộc được một đoạn thì biến mất.

Triển Chiêu khẽ cau mày, Hồng Cửu Nương vội kéo hai tiểu hài nhi lại phía sau —— đằng trước hẳn là có một cái hố rất sâu hoặc là vách núi.

...

Trong Hắc Phong Thành, Công Tôn mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhận ra trên người đắp áo choàng của Triệu Phổ, bản thân đang nằm trên ghế chủ soái, trong lều rất ấm áp.

Công Tôn ngồi dậy nhìn quanh, trong lều chỉ có một mình hắn, Triệu Phổ không có ở đây, trên bàn đều là sách.

Công Tôn nhớ lại, vừa rồi mình đang tra hồ sơ, lật được mấy cuốn sách thì ngủ.

Xuống khỏi ghế chủ soái, Công Tôn ra khỏi quân trường.

Gió lạnh ùa đến giúp Công Tôn nhanh chóng tỉnh táo.

Bên ngoài quân doanh không an tĩnh như những đêm trước, các tướng sĩ đi tới đi lui dường như rất vội vã, xa xa cũng đầy ánh đèn cùng với tiếng người ồn ào.

Công Tôn khó hiểu, hỏi một thủ vệ trước cửa, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thủ vệ kia nói với hắn, “Sắp sửa xuất binh, đang còn chuẩn bị, hơn nữa trận đánh này còn là do Nguyên soái đích thân xuất chinh.”

Hai chữ “xuất chinh” lọt vào trong tai Công Tôn, hắn lập tức bật người lên tinh thần —— xuất chinh?! Chính là xuất chinh trong truyền thuyết! Từ trước tới giờ chưa từng thấy xuất chinh!

Nghĩ đến đây, Công Tôn tiên sinh nhanh chóng chạy vào quân doanh xách hòm thuốc nhỏ của mình, chạy ra hỏi, “Triệu Phổ đâu? Ta cũng đi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 138: Hạ Văn Phong

Ngoài cửa thành Bắc của Hắc Phong Thành, Triệu Phổ đang chuẩn bị lên ngựa thì thấy cánh cửa nhỏ bên cổng thành mở ra, Công Tôn ôm theo hòm thuốc nhỏ vội vã chạy ra.

Triệu Phổ khẽ nhíu mày, vươn tay tháo áo choàng nhảy xuống ngựa, thấy Công Tôn chạy đến trước mặt thì trước tiên dùng áo choàng khoác cho hắn.

Công Tôn chạy đến trán đầm mồ hôi, mới vừa đứng lại còn chưa kịp thở lấy hơi thì đã bị cái áo choàng lớn của Triệu Phủ trùm kín cả mặt, vội vàng kéo xuống.

Cửu Vương gia bất đắc dĩ, “Lạnh như thế này mà chạy đến đây làm gì?”

“Không phải người định xuất chinh sao? Ta cũng đi!” Công Tôn nôn nóng.

Lời này vừa ra khỏi miệng thì một vài phó tướng đứng gần đấy nhin không được mà bật cười.

Triệu Phổ ngửa mặt nhìn trời, hỏi, “Ai nói với người là ta muốn xuất chinh?”

Công Tôn tròn xoe hai mắt, “Nhân mã ở đây đều được điều động...”

“Chỉ là chuẩn bị mà thôi!” Nói xong Triệu Phổ chỉ chỉ bên cạnh.

Công Tôn quay đầu qua nhìn thì phát hiện Long Kiều Quảng lưng đeo cung, mang theo đại khái một nghìn tinh binh, còn có Tử Ảnh bọn họ đeo đao, không nhiều nhân mã cho lắm.

Công Tôn kinh ngạc, kéo Triệu Phổ hỏi, “Người mang theo có nhiều đây người để làm gì?”

“Ta chỉ định đến Lang Vương Bảo một chuyến mà thôi.” Triệu Phổ chỉ về mảnh rừng Hắc Phong đằng trước, ý là —— qua khỏi chỗ đó là tới, còn muốn dẫn thêm bao nhiêu người nữa?

Công Tôn tò mò —— hơn nửa đêm Triệu Phổ chạy đến Lang Vương Bảo để làm gì? Muốn hỏi nhưng lại có chút mất tự nhiên, Đại Nguyên soái người ta đương nhiên là có kế hoạch, cái gì cũng hỏi không tốt lắm.

Triệu Phổ thấy Công Tôn lại tỏ ra mất tự nhiên liền cười hỏi, “Người muốn đi không? Tại ta thấy người đang ngủ mới không gọi người!”

Hai mắt Công Tôn sáng ngời, gật đầu, “Đi!”

Triệu Phổ xoay người nhảy lên Hắc Kiều, vươn tay kéo Công Tôn lên ngựa.

Lên ngựa rồi, Triệu Phổ trước tiên cẩn thận cầm một cái khăn giúp Công Tôn lau mồ hôi trên đầu và cổ, sau đó giúp hăn đội mũ áo choàng lên.

Mấy người Long Kiều Quảng nhìn thấy như vậy, bên ngoài mặc dù không nói nhưng bên trong đều đang nhin cười —— bình thường Triệu Phổ ngay cả hổ phù cũng là tiện tay vứt lung tung, vị gia này chưa từng tinh tế như vậy với bất kỳ người nào hoặc việc nào đi? Thế mà lần này thì như là đối xử với bảo bối vậy, đương nhiên quả thật quân sư nhà hăn đúng là bảo bối, chỉ bằng việc nhìn thiên thời mà có thể cứu được tính mệnh của hàng nghìn hàng vạn người, coi còn hơn cả bảo bối là đúng rồi!

Triệu Phổ chuẩn bị xong tất cả, xác định Công Tôn ngồi vậy sẽ không lạnh cũng không mất thoải mái, liền gật đầu với Long Kiều Quảng.

Hữu Tướng quân vung dây cương, Yêu Long Ban tung vó, mang theo ba trăm tinh binh xuất phát, dẫn đầu tiến vào rừng Hắc Phong.

Hạ Nhất Hàng đứng trên thành lâu nhìn theo đội ngũ rời đi, lại giương mắt liếc nhìn cung điện bằng sao giữa không trung xa xa.

Lúc này, phía đầu kia của thành lâu, có một người một mình đi lên, đứng ở chỗ không người, lẳng lặng nhìn bầu trời phía xa.

Hạ Nhất Hàng nhìn thấy Ân Hậu, liền đi tới.

Đi đến gần sát, dường như Ân Hậu không có vẻ không muốn bị làm phiền nên phó soái đi đến bên cạnh ông, trước tiên hành lễ, “Lão gia tử, người chưa ngủ ạ?”

Ân Hậu nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng không nói lời nào, đứng một bên cùng Ân Hậu đón gió đêm.

Một lát sau, Ân Hậu đột nhiên mở miệng hỏi, “Người là người Tây Bắc à?”

Hạ Nhất Hàng hơi ngậy người một lúc mới đáp, “Ta cũng không rõ lắm, phụ mẫu mất tương đối sớm, được phụ mẫu của băng hữu nuôi ta khôn lớn.”

“Dường phụ họ Hạ sao?” Không biết Ân Hậu vì điều gì mà dường như có chút hứng thú với thân thế của Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng lắc đầu, “Dường phụ họ Trang, là phó tướng của nghĩa phụ, cho nên ta đã ở trong quân doanh từ khi còn rất nhỏ.”

Ân Hậu gật đầu, tựa như muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng ngược lại nở nụ cười hỏi Ân Hậu, “Lão gia tử, có phải người thấy ta giống ai không?”

Ân Hậu không chắc chắn lắm mà hỏi, “Người biết?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu, nói, “Từ khi ta còn rất nhỏ dưỡng phụ của ta đã để cho ta xem binh thư, nói ta trời sinh để đánh trận, ngoài ra người không nói thêm gì cả. Sau đó trong khi đang đọc binh thư thì ngẫu nhiên nhìn thấy một cái tên, có thể là vì cùng họ nên luôn cảm thấy rất thân thiết. Vì thế nên ta đặc biệt đi tìm những ghi chép về người đó để xem, không hiểu sao cứ cảm thấy... có chút gì đó giống người họ.”

“Không phải là có chút giống mà là gần như giống nhau như đúc.” Ân Hậu cười nói.

Hạ Nhất Hàng nhìn chăm chăm Ân Hậu, rốt cuộc mở miệng hỏi, “Hạ Văn Phong thật sự là tổ tiên của ta sao?”

“Hạ Văn Phong chắc là gia gia của người hoặc là thái gia.” Ân Hậu tựa hồ có chút cảm khái, hạ giọng trầm trầm, “Nhất thành khô điệp nhất thành tuyết, hạo nguyệt tinh huy Hạ Văn Phong.”

(dịch thơ ngu by Ru: Một thành khô điệp một thành tuyết, sao sáng trắng tỏ Hạ Văn Phong)

“Người năm đó, là phong thái như thế nào?” Hạ Nhất Hàng vô cùng tò mò, “Trong những quyển binh thư ta thường đọc có viết, năm đó Tây Bắc có Tứ đại nho tướng, tuy rằng đều hành động vì chủ nhưng ai nấy đều có phong thái riêng. Nếu U Liên là Bệnh thư sinh thì Hạ Văn Phong năm đó nếu có thể cùng U Liên nổi danh, hẳn tướng mạo cũng là long là phượng...”

Nhưng người lại nói ta giống người đó... không phải ta tự ti mặc cảm nhưng quả thật tướng mạo chỉ ở mức bình thường mà thôi.”

Ân Hậu bị Hạ Nhất Hàng chọc cười, vươn tay vỗ vai hắn, “Chọn Tướng quân chứ có phải là chọn hoa khôi đâu, có liên quan gì đến tướng mạo? Dung mạo của Hạ Văn Phong không tốt cũng chẳng kém, bộ dạng nhã nhặn ôn hòa, nếu ném vào trong đám người thì trông như thư sinh dạy học vậy.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, dường như có chút khó hiểu, “Theo như ghi chép thì không rõ người sinh ra khi nào, tại sao lại trở thành người đứng đầu trong Tứ đại nho tướng? Là vì lớn tuổi nhất sao?”

Ân Hậu suy nghĩ, hỏi lại, “Người có biết những lời ‘Hạo nguyệt tinh huy Hạ Văn Phong’ là do ai nói ra không?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu.

“Là tên bệnh bao kia.” Ân Hậu nói, “Năm đó trận chiến ở Khô Diệp Thành, Hạ Văn Phong mượn một trận tuyết lớn cứu dân chúng cả thành, năm ấy hắn ba mươi tuổi, là lần đầu tiên mang binh đánh giặc, trước kia, hắn chỉ là một tiên sinh vẽ bản đồ trong quân doanh mà thôi.”

Hạ Nhất Hàng kinh ngạc, “Nhưng mà...”

Dường như Ân Hậu biết Hạ Nhất Hàng muốn nói gì, gật đầu. “Nhưng mà năm đó hắn cơ hồ là bách chiến bách thắng, thú vị nhất là khi hắn và bệnh bao kia gây sự với nhau, hai người đấu trí đấu dũng, chẳng ai chiếm được lợi thế hơn ai. Hơn nữa khác với bệnh bao kia, Hạ Văn Phong không biết võ công, thuần túy là một văn nhân tướng quân. Còn tên bệnh bao kia đừng nhìn hắn ốm đau bệnh tật như vậy, một cước vẫn có thể đá đổ một tòa thành. Hạ Văn Phong phỏng chừng ngay cả một cây cọc gỗ cũng đá không gãy nổi.”

“Vậy một người không có võ công lại không có bối cảnh tốt, sao những năm loạn thế khi lại có thể nổi danh được?” Hạ Nhất Hàng cảm thấy không thể tin nổi.

“Thủ hạ mãnh tướng của Hạ Văn Phong nhiều như mây, trong đó có không ít cao thủ, có mấy người có công phu so với Chiêu Nhi và Ngọc Đường bây giờ còn tốt hơn.” Ân Hậu đột nhiên nở nụ cười, “Công phu của tức phụ nhà Hạ Văn Phong cũng rất tốt, công phu của người không tồi, mặt này có lẽ là giống nàng ấy, bằng không nếu như người giống Hạ Văn Phong toàn phần thì chắc ngay cả đi trên đất bằng cũng sẽ vấp té.”

Hạ Nhất Hàng cũng cười, “Năm đó vì sao U Liên lại đánh giá người cao như vậy ạ?”

Ân Hậu trầm mặc một lúc, sau đó mới đáp. “Hạ Văn Phong không giống như các chiến tướng khác, hắn mang binh đánh giặc hoàn toàn là bị động. Ước nguyện ban đầu khi hắn dẫn binh chỉ là để cứu người, đánh trận với hắn mà nói, mục đích lớn nhất là để tránh cho những trận giết chóc lớn hơn xảy ra. Ngoại trừ bệnh bao ra, Yêu Vương cũng đánh giá hắn rất cao, Yêu Vương từng nói Hạ Văn Phong là người tốt thế gian hiếm có, cũng là người tài ba. Năm đó hắn cũng từng đánh một trận với Bạch Quỷ Vương, thế mà hoàn toàn không bị thiệt một chút gì.”

Hạ Nhất Hàng cả kinh, sau đó dường như nhớ ra điều gì, giật mình nói, “Khó trách lần đầu tiên khi lão gia tử nhìn thấy ta liền hỏi ta có phải họ Hạ không. Ta đáp là phải thì người lập tức quay mặt đi không thèm để ý đến ta nữa.”

Ân Hậu gật đầu, “Đừng nhìn Hạ Văn Phong không biết võ công, hắn rất khí phách, lá gan rất lớn, trong lòng lại tinh tế, một mình đi ra đàm phán với Bạch Quỷ Vương năm đó vốn giết người không chớp mắt. Đêm đó bầu trời đầy sao sáng, bệnh bao lúc đó cũng có mặt, tự xưng là đã nhìn thấy một trận luận võ không có đao quang kiếm ảnh. Sau khi trở về, U Liên liền để

lại cho Hạ Văn Phong một câu đánh giá truyền lại nhiều đời. Lúc bệnh bao còn trẻ mắt cao hơn đầu, chưa từng nghe hăn thẳng thắn mà khen được mấy ai, Hạ Văn Phong hăn được xem như là đối thủ mà hăn tán thưởng nhất đi.”

“Đáng tiếc...” Hạ Nhất Hàng lại nhìn về tòa thành nơi chân trời phương xa kia, “Năm đó chiến dịch ở Vong Xuyên Pha, Hạ Văn Phong vẫn phải chết...”

Ân Hậu nhìn ánh mắt phảng phất mang theo mất mát của Hạ Nhất Hàng, mở miệng, “Cả đời của Hạ Văn Phong, không phải oai phong một cõi, cũng chẳng rung động đến tâm can, nhưng lại là người duy nhất có thể nói là viên mãn.”

Hạ Nhất Hàng có chút ủy khuất mà nhìn Ân Hậu —— thế mà còn nói là viên mãn?

Ân Hậu dựa vào tường thành chậm rãi nói, “Nói thật, ta không biết là hăn đã chết.”

Hạ Nhất Hàng kinh ngạc.

“Cũng giống như tất cả mọi người đều cho rằng bệnh bao đã chết vào năm đó, một danh tướng quy túc, nơi tốt nhất chính là chiến trường, bất luận có thật là chết trận hay không.” Ân Hậu lại nói, “Hạ Văn Phong là người hiếm hoi trong số rất nhiều danh tướng không làm thất vọng ba chữ Thiên – Địa – Nhân. Hăn không giết người, chỉ bảo vệ dân tộc và bách tính mà thôi. Trận chiến cuối cùng chấm dứt, hăn cũng biết mất, kể cả người nhà và bộ hạ của hăn. Một khi chiến tranh chấm dứt, có vài người cần phải biến mất, nếu không chiến tranh vĩnh viễn không thể kết thúc, có hiểu không?”

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng mà gật đầu, “Vậy... người chưa chết sao?”

“Ai mà biết?” Ân Hậu nhẹ nhàng nhún vai, “Nhưng nếu hãn không có võ công thì chắc chắn là sẽ không sống được đến bây giờ. Tức phụ của Hạ Văn Phong họ Trang, gia tộc rất lớn, trong nhà có rất nhiều cao thủ. Còn có cả gia tộc của mấy bộ hạ trung thành nhất của Hạ Văn Phong, theo ta được biết cũng vẫn còn tồn tại. Người với người khác nhau, có vài người sống như là túy sinh mộng tử (*), người thì sống anh dũng quyết đoán, cũng có người trời sinh ổn trọng, không cầu đại thắng chỉ cầu không thua. Hãn với người giống nhau, là người luôn lo lắng chu đáo trong tất cả mọi việc, biết chừa lại đường rút lui. Có khả năng năm đó hãn toàn thân trở về, mai danh ẩn tích, cùng nương tử tìm một nơi thế ngoại đào viên ẩn cư, ta cảm thấy như vậy tương đối giống phong cách của hãn.”

(*) (Nghĩa đen) Sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao.

(Nghĩa bóng) Nói một kẻ sống không có lí tưởng gì, sống bụi chết bờ.

Hạ Nhất Hàng có chút cảm kích mà mỉm cười với Ân Hậu —— hãn vốn là người có tính cách rộng rãi, nghe Ân Hậu nói chuyện, càng cảm thấy đất trời bao la.

Hạ phó soái đang vui vẻ thì Ân Hậu lại thành linh nói thêm. “Nói cho người về Hạ Văn Phong là bởi vì Khô Diệp Thành năm xưa nằm ngay gần Vọng Tinh Than.”

Hạ Nhất Hàng hơi bất ngờ, hãn nhớ lại bản đồ của Tây Vực trước kia, gật đầu. “Quả thật... vậy ông ấy có biết chuyện về Vọng Tinh Than không?”

“Cái này cũng không chừng, Hạ Văn Phong tương đối quen thuộc với mọi địa hình, dù sao nghề chính của hãn là vẽ bản đồ mà.” Ân Hậu hỏi, “Trong tay của người có sách cổ linh tinh gì đó do người nhà để lại không?”

Hạ Nhất Hàng có chút lúng túng, suy nghĩ một chốc, liền mang theo Ân Hậu ra khỏi quân doanh, đến một tòa trạch viện nằm trên đường chính của Hắc Phong Thành tìm một người.

Hạ Nhất Hàng đi về Trang phủ một chuyến, gặp một vị lão giả ở thiên viện.

Lão nhân này khoảng hơn chín mươi tuổi, bất quá thân thể không tệ lắm, rất kiện khang. Hạ Nhất Hàng gọi ông là Bát thúc, theo bối phận sắp xếp thì người này là biểu huynh của thái gia hãn, tóm lại sắp xếp đi sắp xếp lại thì người này xem như là trưởng bối lớn tuổi nhất trong nhà.

Lão gia tử đã lớn tuổi, tai không còn tốt nữa, Hạ Nhất Hàng vừa nói vừa hét nửa ngày, lão đầu nhi không biết có nghe hiểu hay không.

Ân Hậu đứng trong sân viện ngoài cửa phòng nhìn một gốc hoa quỳnh, để mặc hai gia tôn nọ ở trong phòng cố gắng nói chuyện với nhau.

Hạ Nhất Hàng la đến mức cổ họng khàn khàn, cuối cùng vẫn không giúp được lão gia tử hiểu được mình đang nói cái gì mà ngược lại gọi được lão quản gia trong nhà đến.

“Ai nha thiếu gia, hơn nửa đêm cậu tán gẫu cái gì với lão gia tử thế?” Quản gia vào phòng, mở cửa sổ ra cho thoáng khí rồi đến bên bàn châm trà.

Trong một khắc ngay khi cửa sổ vừa được quản gia mở ra, một làn gió thổi vào, Hạ Nhất Hàng để ý thấy Bát thúc của hãn mở to hai mắt nhìn chăm chăm Ân Hậu đang đứng bên ngoài ngắm hoa.

Lão gia tử nhìn chăm chăm Ân Hậu bên ngoài một lúc lâu, đột nhiên vươn tay, chỉ về phía ngăn tủ đầu giường.

Quản gia đi qua, mở ngăn tủ ra nhìn thử, lấy ra được một cái tráp bằng gỗ hạch đào.

Lão gia tử gật đầu, vươn tay nhận lấy cái tráp đưa cho Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng cầm tráp không hiểu.

Lão gia tử nói với hắn, “Bình Nguyên Sơn, lão trạch.”

Hạ Nhất Hàng suy nghĩ, Bình Nguyên Sơn là một ngọn núi nhỏ phía Nam Hắc Phong Thành, tương đối tĩnh lặng, có một số chùa miếu, bất quá trên núi đích thực là có vài ngôi nhà, đều là các ẩn sĩ ở đó.

Hạ Nhất Hàng cầm tráp đi ra ngoài, cùng Ân Hậu đến Bình Nguyên Sơn.

Tốc độ đi của hai người họ rất nhanh, chớp mắt đã đến dưới chân núi, theo đường núi mà đi lên trên.

Đi được nửa đường thì đụng phải một tiểu phu vác củi, Hạ Nhất Hàng hỏi thăm, tiểu phu bảo phía sau lưng núi quả thật có một tòa lão trạch, không có treo hoành phi, khóa chặt quanh năm, nhưng phía trước cửa có tấm niêm phong trên đó có ghi hai chữ “Tang gia”.

Hạ Nhất Hàng và Ân Hậu đi theo đường mà tiểu phu nọ chỉ, nhanh chóng tìm được tòa nhà kia.

Tòa tiểu trạch này tọa lạc phía sau núi, ba mặt đều được cây cối bao bọc, một mặt hướng về bãi đất trống bằng phẳng phía lưng núi, chỉ có mấy gian phòng nhỏ, trước phòng có một cái sân nhỏ, trong viện ngoài viện trồng rất nhiều cây phong đỏ và bạch mai, hàng rào bên tường có đủ loại hoa quỳnh. Lúc này đang là nửa đêm, rất nhiều hoa quỳnh nở rộ, trắng nõn như tuyết.

Trong viện phủ đầy lá phong đỏ, nhìn qua quả thật là không có ai ở đây nhưng cũng không có vẻ tiêu điều mà cảnh trí rất là tốt.

Vươn tay tháo xuống tấm niêm phong “Tang gia” trên cửa, Hạ Nhất Hàng vào trong sân.

Trong viện có một vài bàn đá ghế đá, còn có một cái bàn đu dây, không hiểu sao Hạ Nhất Hàng lại cảm thấy sân viện này có chút quen mắt, đặc biệt là cái bàn đu dây kia.

Đi đến trước nhà chính, Hạ Nhất Hàng mở cái tráp kia ra, bên trong có một chiếc chìa khóa.

Đem chìa tra vào ổ khóa, xoay nhẹ... cùm cụp một tiếng, khóa cửa bật mở.

Hạ Nhất Hàng mở cửa ra, đi vào.

Nơi này trong tòa nhà là một gian thư phòng vô cùng đơn giản, trong nháy mắt khi bước vào, Hạ Nhất Hàng có một loại cảm giác như vô tình bước vào thư phòng của Công Tôn.

Công Tôn có thư phòng, ở Khai Phong Phủ lẫn Hắc Phong Thành đều có. Đặc điểm của thư phòng chính là trật tự trong lộn xộn, giá sách không đủ để dùng, trong ba tầng ngoài ba tầng đều chất đầy sách, dưới đất trên bàn nơi nơi đều là sách, ở giữa phòng có một cái bàn lớn, trên bàn để rất nhiều dụng cụ hành y, ngoài ra còn có văn phòng tứ bảo linh tinh...

Khi Tiểu Tứ Tử vào phòng thường xuyên không có chỗ để ngồi mà đều trực tiếp ngồi ở trên bàn.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trước mắt Hạ Nhất Hàng hiện lên một hình ảnh, hình như hắn cũng từng ngồi ở trên bàn như vậy mà nhìn một lão giả cúi đầu vẽ cái gì đó, bên tai còn có tiếng chuông gió đình đình đang đang.

Hạ Nhất Hàng đang nghĩ tới... bỗng nhiên tiếng chuông gió quen thuộc thực sự vang lên.

Ân Hậu cũng bị âm thanh gây chú ý, ngẩng đầu thì thấy phía sau cửa phòng có treo mấy chiếc chuông gió bằng gỗ.

Đột nhiên Ân Hậu mỉm cười, vươn tay phất đi lá rụng trên bàn đá, chỉ thấy trên bàn đá đen có khắc một bàn cờ.

“Lão gia tử.”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng ở trong phòng gọi Ân Hậu.

Ân Hậu đi vào.

Phó soái lau bột bụi trên bàn, lấy hỏa chiết tử đốt ngọn nến trong phòng lên.

Ân Hậu đến bên bàn thì thấy trên bàn chất một lượng lớn bản vẽ, đều là bản đồ địa hình.

Hạ Nhất Hàng xem thử mấy tờ thì kinh ngạc, “Đây là bản đồ mạch nước vùng lân cận Hắc Phong Thành, còn đây là bản đồ phân bố mạch nước ngầm của Tây Vực... ngay cả bản đồ thể hiện khu vực săn bắn của bầy sói cũng có! Thậm chí có cả bản đồ tinh tượng...”

Ân Hậu đến một bên lật xem mấy quyển thư tịch trên giá sách thì nhận thấy muôn hình vạn trạng các loại sách, đều tập trung về mảng địa lý, còn có một vài quyển sách cổ về phong tục tập quán.

“Xem ra, năm đó Hạ Văn Phong thật sự không chết, hơn nữa theo những thứ để lại thì thời gian mất cũng chưa được bao lâu.” Ân Hậu lật một quyển sách, miệng lầm bầm.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Có lẽ từ khi ta còn rất nhỏ đã từng gặp người, ngồi ngay trên cái bàn này xem người vẽ tranh, đại khái là lúc khoảng hai ba tuổi, lúc còn chưa nhớ được nhiều lắm.”

Ân Hậu gật đầu, “Đối với một người bình thường không biết võ công mà nói cũng coi như trường mệnh trăm tuổi rồi.”

“Nhiều năm như vậy, người vẫn luôn vẽ bản đồ...” Hạ Nhất Hàng cảm khái.

“Những bản vẽ này đều về vùng Tây Vực và những bảo vật hành quân đánh trận, cất cho cẩn thận!” Ân Hậu vừa nói vừa quan sát khắp phòng.

Hạ Nhất Hàng cẩn thận mà thu gom từng tấm từng tấm bản đồ, đang thu dọn thì đột nhiên bị một cuốn bản vẽ thu hút. “Lão gia tử, người xem!”

Ân Hậu đi qua thì thấy Hạ Nhất Hàng cầm một cuộn bản vẽ.

Cuộn bản đồ này được dùng một sợi dây thừng cột lại, treo một cây thăm bằng trúc, trên có viết ba chữ “Vọng Tinh Than”!

Hạ Nhất Hàng mở quyển trục ra, đợi hẵn xem kỹ nội dung trong bức tranh cuộn thì kinh hãi mà mở to mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu nhin không được vươn tay, cầm lấy một tấm bản vẽ xem cẩn thận, sau khi xem xong thì hai mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, “Không ngờ được... thì ra là như vậy!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 143: Hải Long Chi Cốt

Trong rừng Hắc Phong, một đội kỵ binh phi nhanh về phía trước.

Cây cối trong rừng Hắc Phong rất rậm rạp nhưng chiến mã vẫn chạy mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Rất nhiều người không biết rằng thật ra trong rừng có một con đường cổ thông đến bốn phương tám hướng, không chỉ có thể phi ngựa mà còn có thể để chiến xa chạy qua.

Con đường cổ này tuy không có ghi chép cụ thể là do ai kiến tạo nên nhưng người thiết lập quan hệ thân thiết với bầy sói sớm nhất chính là Ưng Vương năm đó. Chính vì thế nên có lý do tin tưởng con đường cổ thần bí mà lại rất hữu dụng này là do Ưng Vương tạo nên.

Con đường này vô cùng phức tạp, không có bản đồ cụ thể, chỉ có thể nhờ vào bầy sói dẫn đường mới có thể thuận lợi vượt qua.

Chiến mã của mấy vị tướng lãnh Triệu gia quân chạy qua mấy lần thì đều có thể nhớ kỹ con đường. Mỗi khi kỵ binh của Triệu gia quân chạy như bay trong rừng thì từ hai bên rừng rậm đều có bầy sói đồng hành, khung cảnh trông vô cùng khí phách.

Công Tôn ngồi trên lưng Hắc Kiêu ngẩng đầu nhìn sao trời lấp lánh qua những kẽ lá rừng, ánh sáng màu bạc cũng phủ lấm tấm trên gương mặt của Công Tôn.

Triệu Phổ nhìn phía trước, đồng thời cũng nhìn Công Tôn.

Cứ chạy như vậy rất lâu, Triệu Phổ mới mở miệng hỏi, “Có phải người phát hiện ra điều gì không?”

Triệu Phổ hỏi như vậy, là có nguyên nhân.

Sau khi kết thúc địa chấn, đột nhiên Công Tôn cầm hai tấm bản vẽ một chính một đảo ngược của Trầm Tinh Điện lao ra khỏi quân doanh, lúc đó Triệu Phổ cũng đi cùng.

Nhưng Công Tôn không nói gì mà chỉ cầm bản vẽ so sánh với sao trên trời, lại chạy về quân doanh lật sách.

Triệu Phổ để ý thấy những sách Công Tôn lật xem đều là bản đồ chiến trường cổ.

Chạy qua chạy lại hai ba lần, Công Tôn bắt đầu chuyên tâm lật sách, dường như là đang xác định địa điểm.

Triệu Phổ thấy Công Tôn rất chăm chú nên không quấy rầy hấn, cho đến khi Công Tôn lật sách mệt thì dựa vào ghế ngủ. Cửu Vương gia mới bất đắc dĩ mà cầm áo choàng đắp cho hấn.

Đồng thời Hắc Phong Thành nhận được bồ câu đưa tin của Lang Vương Bảo, Tiêu Thống Hải nói là có một chút chuyện quan trọng muốn mời Triệu Phổ đến một chuyến nói cho kỹ càng tỉ mỉ.

Trong thư Tiêu Thống Hải cố ý ghi rõ, vốn là hấn tự mình đi một chuyến đến Hắc Phong Thành cũng được, chỉ là chuyện này vốn là do phụ thân của Liêu Tiệp, cũng chính là ngoại công của Tiểu Lương Tử, Liêu Tây Phong nói ra nên Triệu Phổ đích thân đến nói chuyện với lão gia tử thì tốt hơn.

Triệu Phổ thấy Công Tôn rốt cục cũng tỉnh táo, liền hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Công Tôn ngẫm nghĩ, sau đó đáp, “Hai tấm bản vẽ Trầm Tinh Điện, mặc dù đảo ngược nhưng lại có nhiều nơi trùng lặp với nhau.”

Triệu Phổ gật đầu.

“Trước đó ta vốn chú trọng vào phần trùng lặp này nên không tra ra được manh mối, nhưng mà... Nếu thay đổi cách nghĩ, loại bỏ những vị trí trùng lặp kia, không ngờ tới những gì còn lại cư nhiên là một tấm bản đồ.”

“Bản đồ?” Triệu Phổ nghi hoặc, “Bản đồ nơi nào?”

“Bản đồ cổ xưa.” Công Tôn thoáng chần chừ một lát rồi hơi dè dặt giọng nói, “Không phải trong lều của người có một tấm bản đồ cũ sao?”

Triệu Phổ gật đầu.

“Tấm bản đồ kia cùng với bản đồ cũ của Vọng Tinh Than và những nơi lân cận gần như trùng khớp!”

“Gần như...” Triệu Phổ suy nghĩ, “Bản đồ, nhất là bản đồ vùng Tây Vực đều chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian có hạn, ‘gần như’ trùng khớp chứng minh là không cùng một niên đại, đúng không?”

Công Tôn gật đầu, khen Triệu Phổ một câu, “Người rất biết nắm trọng điểm.”

Triệu Phổ được khen đương nhiên rất hưởng thụ, liền hỏi tiếp, “Vậy rốt cuộc nó hoàn toàn trùng khớp với bản đồ thời kỳ nào?”

Công Tôn dường như hơi do dự, đáp. “Ta tra xét một số tài liệu lịch sử... cơ bản có thể xác định, đại khái đến tám chính phần...”

Triệu Phổ có chút ngạc nhiên mà nhìn Công Tôn, “Thời kỳ nào?”

Công Tôn nén giọng, tiến đến kề sát vào tai Triệu Phổ thì thầm, “Ứng Vương Triều!”

Trong lòng Triệu Phổ vốn đã mơ hồ có chút dự cảm nhưng khi nghe Công Tôn chính miệng nói ra thì vẫn không khỏi kinh ngạc.

“Còn có.” Công Tôn nói tiếp, “Ta đem cả bản đồ của Hỏa Luyện Cung lúc trước, Mê Thành... đều đối chiếu với tấm bản đồ này.”

Triệu Phổ nghi hoặc, “Nhưng Hỏa Luyện Cung và Mê Thành đâu có ở trong khu vực của Vọng Tinh Than?”

“Ta biết, thế nhưng nó lại phù hợp.” Công Tôn nói, “Trong truyền thuyết còn có một số thánh địa, cùng với một số địa danh từ thời Ứng Vương Triều còn sót lại, kể cả Vọng Tinh Than cũng có trong đó, có thể tạo thành một bức tranh trọn vẹn, trung tâm của bức tranh này chính là nơi từng là đô thành của Ứng Vương Triều, Chiêu Thành!”

Triệu Phổ cau mày, “Chính là Ác Đế Thành của bây giờ?”

“Ừm.” Công Tôn gật đầu, lẩm bẩm. “Năm đó Ứng Vương Triều bị hủy diệt chỉ trong một đêm, cho đến bây giờ vẫn còn là một bí ẩn. Bởi vì Ứng Vương Triều đột nhiên bị hủy diệt vào lúc hưng thịnh nhất, hơn nữa, người thử tưởng tượng xem, đó là một vương triều có được trăm vạn Băng Ngư Tộc cùng với thời kỳ Tứ đại thần tộc cực thịnh! Tại sao đột nhiên lại bị xóa sổ khỏi bản đồ Tây Vực?”

Triệu Phổ cũng có suy nghĩ tương tự. “Kỳ thật ta vẫn luôn không nghĩ ra được điểm này.”

“Ác Đế Thành này nơi nào không chọn lại cố tình chọn đô thành của Ứng Vương Triều năm đó để đặt chân.” Công Tôn có chút lo lắng. “Ta còn nghĩ, nếu thứ sức mạnh năm đó hủy diệt Ứng Vương Triều tái xuất hiện, liệu Đại Tổng Triều có thể bị hủy diệt hoàn toàn không?”

Một câu của Công Tôn nói ra khiến cho tim của Cửu Vương gia thất lại, hần nhìn chăm chăm Công Tôn, “Thư ngọc, người cảm thấy trong đó có giấu bí mật năm đó Ứng Vương Triều bị hủy diệt?”

Công Tôn lắc đầu, “Ta không rõ lắm, nhưng cả năm nay quả thật là xảy ra việc lạ liên tục. Luôn cảm thấy thời gian cứ xoay vòng về một điểm quan trọng nào đó, Mê Thành xuất hiện, mây đóng cả trăm năm trên Đồ Vân Phong tan đi, hiện giờ đại địa chấn cả trăm năm trước cũng đã lặp lại, Trầm Tinh Điện xuất hiện, Nguyệt Lạc Tinh Trầm! Tuy rằng ta không tin phong thủy cũng không theo huyền học, nhưng luôn lờ mờ cảm thấy trong đây dường như có một quy luật nào đó!”

“Lần này đi gặp Liêu lão gia tử, không chừng cũng là vì chuyện này!” Triệu Phổ như có điều suy nghĩ, “Biết tổ tiên của Liêu Tây Phong làm gì không?”

Công Tôn thắc mắc, “Chỉ nghe qua Liêu Gia Trại là Tây Bắc đệ nhất trại... Tổ tiên lẽ nào có quan hệ với Ứng Vương Triều?”

Triệu Phổ mỉm cười, lắc đầu, “Tứ đại nho tướng năm đó người từng nghe qua rồi chứ?”

Công Tôn lập tức gật đầu, “Tứ vương sao! U Liên không phải là một vị vương trong đó sao?”

“Có nghe qua Hạ Văn Phong không?”

“Đương nhiên nghe rồi nha!” Công Tôn kích động hẳn, “Một trong Tứ đại nho tướng... Không đúng, chính xác mà nói năm đó trong số nhiều danh tướng như vậy, chỉ có một mình ông ấy là tướng quân không biết võ công! Người này thiên văn địa lý mọi thứ đều tinh thông!”

“Thủ hạ mãnh tướng của Hạ Văn Phong nhiều như mây, nhưng ngoại trừ các mãnh tướng ra thì bên cạnh ông ấy còn có một số kỳ nhân, trong đó

có một người cầm vẫn luôn ở bên cạnh ông ấy...”

Triệu Phổ còn chưa dứt lời thì Công Tôn vỗ tay một cái, “Ta biết! Thiên Cơ Tử Liêu Đại Đầu! Nghe nói người này học thức rất uyên bác, nắm lịch sử Tây Vực rõ như lòng bàn tay, là đồng song với Hạ Văn Phong. Người này bẩm sinh bị câm, theo truyền thuyết là vì biết quá nhiều, nếu mở miệng sẽ tiết lộ thiên cơ, cho nên lão thiên gia bắt ông ấy bị câm... Bởi vì cái đầu đặc biệt lớn nên được người đời gọi là Liêu Đại Đầu.”

Nói xong, Công Tôn hít một hơi, “Đừng nói là... Liêu Đại Đầu chính là tổ tiên của Liêu Tây Phong?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Người biết chuyện này không nhiều lắm, ta biết là do Liêu Tây Phong đặc biệt thích lão Hạ!”

Công Tôn ngẩn người, “Hạ Nhất Hàng?”

Triệu Phổ gật đầu, “Từ lâu chúng ta đã quen biết với Liêu Tiệp là vì khi còn bé Liêu Tây Phong thường mời chúng ta đến trại của ông ấy ăn cơm, ngày lễ ngày tết ông ấy cũng gửi lễ vật đến cho lão Hạ, so với thân nhi tử còn chiều hơn.”

Công Tôn hơi ngẩng đầu, xoa cằm nhìn Triệu Phổ, mắt lóe lên tinh quái, “Lại nói... năm đó Hạ Văn Phong chắc hẳn phải có con nối dòng nhưng sau đó không có tin tức, mà thê tử của Hạ Văn Phong họ Trang... nhà dưỡng phụ của Hạ Nhất Hàng hình như cũng họ Trang phải không?”

Triệu Phổ nhin không được nở nụ cười, “Người cũng quá thông minh, vừa mới nói đến Liêu Đại Đầu mà người đã đoán ra được cả xâu chuỗi...”

Công Tôn vừa nghe, há to miệng, “Thiệt hay giả...”

“Suyt.” Triệu Phổ nháy mắt với Công Tôn, “Chuyện này không ai biết, ngay cả bản thân lão Hạ cũng không rõ mà cũng chỉ suy đoán, còn ta

thì nghe sư phụ ta nói.”

Công Tôn hiểu rõ, “Cái này, lúc sư phụ của người còn trẻ, cái khác chưa nói mà chỉ nói về việc đánh trận, đã ăn đau dưới tay hai người, ngoại trừ Yêu Vương bọn họ ra thì người còn lại chính là Hạ Văn Phong. Bây giờ ngẫm lại cũng đúng, nghe nói bản lĩnh lớn nhất của Hạ Văn Phong chính là giả heo ăn lỗ hổ, trên người huynh đệ của người quả thật có phong thái của ông ấy!”

“Xì.” Cửu Vương gia bĩu môi, “Lão Hạ giả vờ thành tinh, quả nhiên là do vấn đề huyết thống!”

...

“A... Ất xì!”

Cùng lúc đó, vị phó soái Triệu gia quân bị Cửu Vương gia nhận xét là “thành tinh” đang ở trong nhà tổ tại Bình Nguyên Sơn, ngửa mặt lên trời nháy mũi một cái.

Ân Hậu tò mò mà nhìn hẩn —— người bình thường giật mình đều hít thở mạnh gì đó, thì ra người giật mình lại là hắt hơi à? Cũng là tổ truyền của Hạ gia sao?

“Ừm...” Lúc này Hạ Nhất Hàng không rảnh để đùa giỡn, bàn tay cầm quyển trục của hẩn hơi run lên, hỏi Ân Hậu, “Lão gia tử, đây là tin đồn thôi đúng không? Không phải là thật phải không?”

Ân Hậu hơi nhướng mày, nhún vai. “Tuy ta chưa thấy qua, bất quá chắc là thật.”

“A...” Lúc này rốt cuộc Hạ phó soái há to miệng hít một hơi, hẩn cũng là quá mức khiếp sợ, không để ý đến bên trong tổ trạch tích tụ rất nhiều bụi, một mạch mà hít một miệng đầy bụi, sặc đến ho khan.

Ân Hậu tỏ ra đồng tình mà nhìn Hạ Nhất Hàng bị kích thích, vươn tay giúp hắn đang còn ho khan vỗ lưng, vừa lắc đầu cảm khái —— thiên hạ này, khi nào thì mới có thể chân chính thái bình đây?

Đồng thời, trong lòng lão gia tử đối với Ác Đế Thành đứng sau màn gây sóng gió cùng với những cơn sóng liên tục xuất hiện gần đây tại Tây Vực, có chút suy nghĩ riêng.

...

Tạm gạt qua phát hiện quan trọng ở Tây Bắc, lúc này nhóm Triển Chiêu đang ở trên Băng Nguyên Đảo lại có phát hiện càng quan trọng hơn.

Nếu Công Tôn, Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng bọn họ nhờ vào địa chấn mới đưa ra được những suy đoán kia thì đám người Triển Chiêu lại là bị cảnh tượng ngay trước mắt kích thích rất mạnh.

...

Thoát khỏi Băng Kính Trận, trước mắt là vực sâu tối đen, khi mọi người còn chưa rõ việc gì thì Tiểu Lương Tử phát hiện một cái chốt tròn trên vách động.

Đối với một hài tử nghịch ngợm mà nói, lanh tay lẹ chân luôn là tố chất sẵn có, nhìn thấy cái chốt mà không đi vặn một cái, thế còn là Tiểu Lương Tử sao?

Bé không thèm nghĩ ngợi, liền vươn tay vặn một cái...

“Ken két” một tiếng, mọi người chột nghe thấy phía sau truyền đến một loạt âm thanh, những băng kính kia đều thay đổi phương hướng.

Động tĩnh này khiến cho Tiểu Lương Tử nhảy dựng.

Nhóm Triển Chiêu cũng quay phắt đầu lại.

Nhưng vừa quay đầu lại thì mọi người đồng thời lập tức nhắm mắt cau mày.

Bởi vì phía trên những băng kính kia có khe hở, ánh trắng chiếu vào, tuy không quá sáng nhưng bị mặt kính bằng tinh thạch bóng loáng phản chiếu lại khiến cho một luồng ánh sáng trắng đập thẳng vào mặt, chói đến mức mọi người lóa cả mắt, nhanh chóng nhắm mắt quay đầu lại tránh ánh sáng.

Nhưng trong nháy mắt khi họ quay đầu lại, vực sâu tối đen phía trước đột nhiên sáng bừng lên.

Thì ra một mảnh trống rỗng tối đen kia là do cái động này được đào xuyên cả một quả núi, trên vách núi đá xung quanh có vô số những mảnh tinh thạch cực lớn được xếp lớp như vảy cá.

Những mặt băng kính phản xạ lại ánh trắng, ánh sáng phản xạ qua lại trong không gian kỳ dị này khiến cho vực sâu vốn tối đen trong nháy mắt sáng bừng.

Đồng thời, giữa những tấm kính có những đốm sáng trong suốt lấp la lấp lánh, trên không trung xuất hiện một loạt điểm sáng đang chuyển động.

Mới đầu mọi người cứ tưởng là đom đóm, nhưng sông băng vừa mới tan rã, đom đóm từ đâu ra... Không phải đom đóm chỉ xuất hiện trong những bụi cỏ vào những lúc chạng vạng của mùa hè sao.

Đang nghi hoặc thì Hồng Cửu Nương hô một tiếng, “Giống hết màu sắc của những ngọn lửa trong Thi Hồn Trận...”

Mọi người kinh hoàng, nhìn kỹ thì mới nhận ra, thì ra những thứ lơ lửng trôi nổi giữa không trung không phải là đom đóm mà là những đốm lửa cực kỳ nhỏ bé.

Những đốm lửa này chậm rãi di động trên không trung, ánh lửa phản chiếu lên trên mặt kính, lại phản chiếu vô số lần qua băng kính, cuối cùng tạo thành một cảm giác nhiều vô cùng tận.

“Giống như bầu trời đêm...” Tiểu Lương Tử lẩm bẩm, hai mắt nhìn chăm chú phía trước, tán thưởng, “Ôi trời! Chúng ta đi nhầm vào thế giới của các vị thần sao?”

Không chỉ có Tiêu Lương, thật ra tất cả mọi người ở đây đều có ảo giác như vậy, đi nhầm vào thế giới của thần linh! Không chừng lại chính xác!

...

Nói cho đơn giản một chút, hiện tại họ đang ở trong một ngọn núi bị đào rỗng, chỉ để lại một con đường nhỏ sát vách đá.

Đám người Triển Chiêu đang đứng trên vách núi.

Loại băng kính được cấu tạo có khả năng phản chiếu ánh trăng để phát sáng đã là vô cùng kỳ diệu, nhưng so ra, đây chỉ là một món ăn phụ nhỏ đến không thể nhỏ hơn mà thôi.

Thứ mà mọi người lúc này đang ngửa mặt ra nhìn mới là món ăn chính!

Trong sơn động cực lớn, có một bức tượng khổng lồ được điêu khắc từ băng.

Bởi vì không cách nào đến gần nên mọi người không biết đây rốt cuộc là băng hay là tinh thạch, nhưng toàn bộ bức tượng này óng ánh trong suốt.

Bức tượng băng này ngoại trừ cực kỳ hoa mỹ ra còn khiến cho mọi người dâng trào cảm xúc.

Trước tiên đập vào mắt là một giao nhân cực lớn.

Giao nhân này rất lớn, diện mạo có tới tám chín phần giống Giao Giao, nói cách khác giao nhân này cực kỳ giống Bạch Ngọc Đường.

Thân thể của giao nhân này được tạo hình uốn lượn hướng về phía trước, cúi đầu, hai tay hơi mở ra, dáng vẻ như đang bảo vệ thứ gì đó, hai mắt cũng hướng xuống, nhìn chăm chú vào trong lòng.

Nhìn lại trong lòng của giao nhân, có một con Hải Long Tích hình thái đầy đủ.

Hình thái tổng thể của hải long này cũng tương tự với Yêu Yêu, nhưng so với Yêu Yêu thì đuôi dài hơn, vây cũng như râu nhiều hơn, trên mặt không có đôi mắt to tròn ngây ngô như Yêu Yêu mà ngược lại lại mang theo chút hung dữ. Cảm giác cụ thể rất giống như sự khác biệt giữa thú non đáng yêu và mãnh thú trưởng thành vậy.

Trên lưng của Hải Long Tích có một người đang đứng.

Dáng người của người nọ uy vũ, cực kỳ cao lớn đỉnh đặc, mặc khôi giáp, gương mặt bị mũ giáp che khuất một nửa chỉ để lại cằm và miệng mà thôi.

Bọn Triển Chiêu híp mắt nhìn, cằm của vị này rất đẹp như Lục Thiên Hàn vậy.

Một bức tượng bằng băng đã tái hiện đầy đủ cho mọi người thấy hình thái của chiến sĩ Băng Ngư Tộc, tuy rằng dựa theo hình thể thì kích cỡ có hơi phóng đại một chút, nhưng trang bị hoàn toàn giống như đúc với truyền thuyết mô tả.

Mọi người ngây ngốc nhìn bức tượng băng hoa mỹ kia, tưởng tượng lại khung cảnh năm xưa khi đại quân hơn một trăm vạn Băng Ngư Tộc xuất

chiến thì sẽ chấn động đến mức nào.

Đáng tiếc chỗ nhô ra trên vách núi chỉ đủ để cho mọi người đứng, tất cả mọi người thật muốn đi một vòng quanh bức tượng bằng này mà xem xét cho cẩn thận, tiếc là không thể di chuyển nổi khiến cho Tiểu Lương Tử ức đến giậm chân.

“Năm đó thật sự có nhiều tới một trăm vạn người sao?” Vẻ mặt của Hỏa Phượng tỏ ra không thể tin nổi, “Như vậy mà Ứng Vương Triều còn bị diệt? Vì cái gì nha...”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Lâm Dạ Hỏa mới cảm thấy mình nói lỡ, cẩn thận nhìn sang Triển Chiêu.

Nhưng lúc này Triển Chiêu cũng ngay lập tức mà gật đầu, vẻ mặt cũng giống hệt như Lâm Dạ Hỏa, “Đúng vậy! Vì cái gì nha? Nhiều Ngọc Đường như vậy! Diệt quá đáng tiếc mà!”

Tất cả mọi người đỡ trán.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Triển Chiêu, “Không phải Băng Ngư nào cũng giống như ta, ngay cả cái kia kỳ thật cũng chẳng giống lắm!”

Hồng Cửu Nương tò mò hỏi Ngô Nhất Họa, “Lúc người còn trẻ từng thấy người thật không?”

Ngô Nhất Họa lắc đầu, “Chỉ nhìn qua bức họa, đại khái người duy nhất nhìn thấy hàng thật chỉ có Ân Hậu thôi!”

“Ừm...” Triển Chiêu cảm thấy thật tiếc khi ngoại công không theo đến đây.

“Lại nói...” Bạch Ngọc Đường chỉ về Băng Ngư kia hỏi, “Hình như binh khí trong tay Băng Ngư kia không phải là điêu khắc!”

Một câu của Bạch Ngọc Đường nhắc nhở mọi người.

Chính xác, vị chiến tướng Băng Ngư Tộc kia trong tay có cầm một thanh trường đao. Hình thái của cây đao kia có chút giống với Thanh Long Yển Nguyệt Đao (*) mà Quan Nhị gia từng dùng. Chuôi đao, thân đao đều phát ra ánh kim, thoạt nhìn rất sắc bén và dường như còn rất nặng.

Lâm Dạ Hỏa nhận xét một chút, “Cảm giác như uy lực của đao kia rất kinh người! Kim đao sao?”

“Là cốt đao!”

Lúc này, Ngô Nhất Họa mở miệng sửa cho đúng, “Thanh đao này được làm từ xương cốt!”

“Tiểu Họa Thúc, thúc biết cây đao này sao?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Vậy thúc biết vị chiến tướng kia ạ?”

Ngô Nhất Họa lại lắc đầu, “Tương truyền tất cả các chiến tướng của Băng Ngư Tộc đều sử dụng cùng một loại binh khí được xưng là Phá Băng Đao, loại đao này được làm từ xương đuôi của Hải Long Tích!”

Tất cả mọi người kinh ngạc mà nhìn Ngô Nhất Họa, “Xương đuôi của Hải Long Tích? Là cái đuôi phượng rất dài kia á?”

Ngô Nhất Họa gật đầu, “Phá Băng Đao còn được gọi là Lôi Hỏa Phá Băng Long Cốt Đao, là loại vũ khí lợi hại nhất thế gian này!”

Mọi người mở to mắt, “Lợi hại nhất thế gian?”

“Xương đuôi của Hải Long Tích cứng vô cùng, bình thường rất mềm, trắng, nhưng chỉ cần qua lửa thì sẽ biến thành ánh kim, hơn nữa cực kỳ cứng rắn, còn cứng hơn bất kỳ thứ kim loại gì!” Ngô Nhất Họa giải thích, “Sau khi mỗi con Hải Long chết đều sẽ được đưa vào mộ Hải Long. Trong

mộ Hải Long có một lượng lớn long cốt. Bất kỳ thành viên nào của Băng Ngư Tộc đều có một thanh Phá Băng Dao tổ truyền, loại dao này có thể tạo ra lửa, cực kỳ cứng và nặng, vĩnh viễn không gãy. Có thể thông qua vung dao mà phóng ra lửa, tương tự như lôi hỏa, bởi thế nên mới có cái tên đó. Dao này gần như không thể phá hủy, là một loại Thần Binh!”

Mọi người nghe vậy thì nhin không được tán thưởng —— nghĩ thôi cũng cảm thấy lợi hại rồi.

Càng cảm thấy Băng Ngư Tộc lợi hại bao nhiêu thì càng cảm thấy Ưng Vương Triều năm đó bị diệt quả thật không thể tin nổi.

Nhưng lúc này đột nhiên Triển Chiêu ngửa mặt, dường như không nghĩ ra chuyện gì đó, tò mò hỏi Ngô Nhất Họa, “Tiểu Họa Thúc, thúc nói một trăm vạn chiến tướng Băng Ngư Tộc đều sử dụng loại dao này sao?”

Ngô Nhất Họa gật đầu, Bệnh thư sinh ôm cánh tay nói thầm, “Ta cảm thấy nói một trăm vạn có thể chỉ là nói quá lên, cũng giống như trận Xích Bích Tào Tháo xuất trăm vạn binh vậy, kỳ thật không tới...”

Triển Chiêu khoát tay, nói, “Chưa tính đến có phải là một trăm vạn không, cho dù chỉ có mười vạn thôi... vậy những thanh dao đó đâu?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Ngô Nhất Họa cũng ngây ngẩn cả người, hẳn không nói lời nào, liền ngẩn người nhìn chăm chăm bức tượng điêu khắc Băng Ngư kia.

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày, “Đúng vậy... Đừng nói có một trăm vạn Phá Băng Dao... Nếu có mười vạn thanh trang bị cho Triệu gia quân thì...”

“Thì chiến lực sẽ tăng rất rất mạnh!” Rốt cuộc Lục Thiên Hàn cũng mở miệng, “Ngược lại cũng thế... Nếu quân địch có trong tay Phá Băng

Đao mà nói, sẽ trở thành mối uy hiếp khổng lồ với Triệu gia quân!”

...

Trên Bình Nguyên Sơn, Hạ Nhất Hàng cẩn thận mà cất quyển trục đi, vừa cầm một cái túi cất kỹ những bản vẽ kia.

Lúc này tâm của Hạ phó tướng đang loạn như ma... Trên quyển trục là một số kết quả điều tra nhiều năm của Hạ Văn Phong về lịch sử của Ứng Vương Triều. Trong quyển trục viết rất rõ ràng —— sau khi Băng Ngự Tộc bị diệt tộc đã để lại một trăm vạn thanh Thần Binh Phá Băng Đao giấu trong Trầm Tinh Điện! Kẻ nào tìm được Trầm Tinh Điện, kẻ đó có thể lấy được một trăm vạn binh khí này.

Bên trong quyển trục cũng miêu tả kỹ càng tỉ mỉ cách dùng Hải Long cốt làm thành Băng Đao, uy lực kinh người xứng đáng với hai chữ “Thần Binh”.

Thật ra binh lực của các nước Tây Vực đều tương đương nhau, Đại Tổng có thể chiếm ưu thế ngoại trừ việc có chiến tướng xuất sắc, mặt khác là vì thuật luyện kim của người Tổng cao hơn những quốc gia khác ở Tây Vực, mũ giáp binh khí đều chiếm thế thượng phong. Chỉ khi nào trong tay địch quốc có được binh khí có thể phá hủy được năng lực phòng ngự của Triệu gia quân, như vậy Tổng quân không bao giờ có thể chiếm được thế thượng phong, chứ đừng nói chi là rơi vào tay của Ác Đế Thành lòng dạ hiểm độc.

Trong lòng Hạ Nhất Hàng tự hiểu, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào tìm được Trầm Tinh Điện trước!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nguyên Đán vui vẻ~hello2017~~
tặng tim cho mọi người ~~~

(*) Thanh Long Yển Nguyệt Đao: Thanh Long Yển Nguyệt đao là binh khí lừng danh nhất thời Tam Quốc, thuộc về Võ Thánh Quan Vân Trường – một trong Ngũ hổ thượng tướng nhà Thục.

Thanh đao này được xem như “người đao hợp nhất” cùng Quan Vũ, và hình ảnh Quan Công mặt đỏ, râu dài cầm Thanh Long đao đã được văn hóa dân gian Trung Quốc “xem như tạo hình mặc định”.

Sử sách Trung Hoa có mô tả: Thanh Long Yển Nguyệt đao là loại binh khí có mũi nhọn, cán dài, lưỡi có hình tựa bán nguyệt, trên đao có khắc hình con rồng.

Yển Nguyệt có nghĩa là cong như nửa đường cung của mặt trăng. Khi Quan Vũ xuất trận, người ta vẫn hay gọi nó là “Thanh Long Đao” do màu xanh của sắc đao mỗi khi chém vào kẻ địch.

Nói về cân nặng, thanh đao này tương truyền nặng tới 82 cân (mức đo lường thời Hán, tương đương khoảng 37kg thời nay).

Lưỡi đao sắc đến nỗi có thể soi trăng để uống rượu. Để thể hiện được sự dũng mãnh và biến hóa đó, người tập phải có một sức khỏe tốt, một tinh thần tỉnh táo, vững vàng điềm tĩnh.

Theo truyền thuyết, Thanh Long Yển Nguyệt Đao là thần binh được Quan Vũ nam chinh bắc phạt, trở thành tướng lĩnh vĩ đại nhất bậc nhất trong lịch sử Trung Hoa, được muôn đời sau ca tụng.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 144: Điệu Hồ Ly Sơn

Nhóm Bạch Ngọc Đường nhìn thấy bức tượng điêu khắc tổ tiên Băng Ngư Tộc tại Băng Nguyên Đảo, một mặt cảm khái phong thái của Băng Ngư Tộc uy vũ chẳng khác gì chiến thần, mặt khác, mọi người cũng âm thầm cảm thấy lo lắng — một thanh Phá Băng Dao không đáng sợ, nhưng một trăm vạn thanh có khả năng là đại họa trời long đất lở.

Triển Chiêu hỏi, “Chúng ta có phải nên nhanh chóng quay về thông báo cho Triệu Phổ biết không?”

Ngô Nhất Họa cũng cảm thấy việc này rất cần thiết phải quay về sớm.

Đồng thời, mọi người vẫn luôn nghĩ rằng, về việc của Ứng Vương Triều, dù ít dù nhiều hẳn là Ân Hậu sẽ biết gì đó, không chừng có thể để Triển Chiêu đi hỏi Ân Hậu thử xem?

Bạch Ngọc Đường nhìn Lục Thiên Hàn, dường như lão gia tử chưa có ý muốn đi mà đang cau mày đang tìm cái gì.

“Ngoại công.”

Ngũ gia hỏi, “Có phát hiện gì ạ?”

Lục Thiên Hàn quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, cau mày, “Nếu bên dưới sông băng không có Trầm Tinh Điện, trong sơn động chỉ có một bức tượng điêu khắc mà thôi... Vậy năm đó Cổ Kính Chi và những hắc y nhân kia rốt cuộc đang tìm thứ gì?”

Mọi người ở đây nghe vậy cũng cảm thấy rất đúng —— sở dĩ những kẻ kia đến Băng Nguyên Đảo là vì muốn tìm kiếm thứ bí mật khiến cho bao người thêm thọ suốt bao nhiêu năm qua được cất giấu đâu đó trên Băng Nguyên Đảo. Bây giờ quả thật là có bí mật, nhưng mối liên quan ở đâu? Trầm Tinh Điện ở đâu? Phá Băng Dao ở đâu? Vì sao Ứng Vương Triều lại bị hủy diệt... Hết thảy những mối băn khoăn của mọi người, dường như trên Băng Nguyên Đảo không có đáp án.

Lục Thiên Hàn có chút phiền lòng, quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Đi gọi sư phụ người vào đây.”

“Vâng.” Ngũ gia kéo Lâm Dạ Hỏa, ý là —— dẫn đường!

Lâm Dạ Hỏa liền mang theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Lúc này, Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên còn đang khoanh tay ngồi xồm phía sau một tảng đá mai phục.

Đừng nhìn Băng Nguyên Đảo này vừa tan băng tuyết, nhưng cơn địa chấn vừa rồi cũng không đủ khiến cho khí hậu vốn băng thiên tuyết địa trở nên ấm áp hơn, chẳng mấy chốc mà trên mặt đất lại phủ thêm một tầng sương giá mới.

Dù sao Thiên Tôn đã quen nên không hề gì mà tiếp tục ngồi chờ.

Trong khi đó Yêu Trường Thiên lại lớn lên tại vùng đất ấm áp phía Tây Nam, mấy năm nay mỗi lần chạy đến Băng Nguyên Đảo quấy rối cũng phần lớn là vào những lúc ấm áp nhất, lúc này bị đông lạnh đến bĩu môi.

Thiên Tôn còn chê bai Yêu Trường Thiên dùng nội lực làm ấm người khiến cho xung quanh đều đầy nước.

Hai người bọn họ đang oán giận lẫn nhau thì chợt thấy một bạch y nhân rơi xuống bên cạnh hai người bọn họ.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ mà nhìn Thiên Tôn lẫn Yêu Trường Thiên, “Hai người đang làm gì vậy?”

Hai vị lão gia tử liếc mắt nhìn nhau một cái, dường như rất ngạc nhiên.

Thiên Tôn nghiêng đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Rõ ràng vì sư đã ăn đi khi tức, sao người tìm được đến đây?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, vươn tay phẩy phẩy quạt cho Yêu Trường đứng một bên, “Cửu công, đỉnh đầu của người toàn là hơi nước!”

Yêu Trường Thiên cả kinh, vươn tay sờ đầu, “Có sao?”

Thiên Tôn liếc mắt một cái —— hóa ra là Yêu Trường Thiên dùng nội lực sưởi ấm, sương giá quanh thân gặp nhiệt đều biến thành hơi nước bốc lên cao, từ xa nhìn không phải đã thấy cả cuộn khói sao?

“Grừ!” Thiên Tôn chột Yêu Trường Thiên, “Đều tại người làm lộ nên người ta mới trốn rịt trong thuyền không chịu ra đó!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Cái gì trốn ở trong thuyền?”

“Bên trong thuyền kia có người!” Thiên Tôn đáp. “Bất quá không chế khí tức rất tốt, hẳn là cao thủ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng tay Thiên Tôn chỉ, thấy có mấy chiếc thuyền con còn đang neo ở bên kia.

Ngũ gia ngẫm nghĩ, chột lách người đi về phía bờ biển.

“Ấy!” Thiên Tôn vội vàng đi theo.

Bạch Ngọc Đường chạy đến bên thuyền, chỉ thấy trên thuyền có phủ một tấm vải dầu màu đen, vươn tay xốc lên.

Ngũ gia cau mày, chỉ thấy bên trong có hai chú chó đang nằm... Chó này giống như những chú chó nhà bình thường hay nuôi để trông nhà gác cửa, không biết ăn nhấm thứ gì mà đang mê man.

Ngũ gia quay đầu lại nhìn Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên.

Thiên Tôn vuốt cằm, “Ái da! Ta đã nói sao khí tức mỏng manh như vậy... Sao lại để hai con chó này ở trên thuyền?”

Yêu Trường Thiên cũng gãi đầu, “Đây là...”

“Điệu hổ ly sơn?”

Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Chúng ta đều ở phía sau núi... Chẳng lẽ phía trước núi gặp nguy hiểm?”

“Phía trước núi có cái gì?” Thiên Tôn đi theo Bạch Ngọc Đường chạy về phía trước núi.

“Đúng thế, có nương người ở đấy, có gì nguy hiểm...”

Một câu của Yêu Trường Thiên khiến cho Bạch Ngọc Đường chạy càng nhanh hơn.

...

Xa xa, Lâm Dạ Hỏa vẫn còn đứng trước cửa động chờ đợi không hiểu ra sao. Rõ ràng Bạch lão Ngũ đi gọi sư phụ của hắn, sao giờ lại mang sư phụ chạy mất?

Mắt thấy Bạch Ngọc Đường lách người nhanh chóng vọt ra khỏi sơn cốc.

Lâm Dạ Hỏa không thể đuổi theo vì nếu hắn đi rồi để lại một đám mù đường trong sơn động biết làm thế nào đây?

Hỏa Phượng bất đắc dĩ đành phải chạy về.

Lục Thiên Hàn bọn họ đang đợi Thiên Tôn, nhưng Lâm Dạ Hỏa chạy về một mình, nói không biết tại sao Bạch Ngọc Đường lại bỏ chạy, Thiên Tôn bọn họ cũng đi theo.

Triển Chiêu có chút lo lắng, “Để ta đi xem.”

Lục Thiên Hàn bảo Lâm Dạ Hỏa mang theo Triển Chiêu đi ra ngoài, bọn họ tiếp tục ở lại chỗ này... Có Thiên Tôn và Yêu Trường Thiên bên đó, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lâm Dạ Hỏa mang theo Triển Chiêu ra ngoài, vươn tay chỉ về mấy chiếc thuyền nhỏ bên bờ biển, nói Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cái đó xong liền bỏ đi.

Triển Chiêu vội vàng chạy tới nhìn.

Lâm Dạ Hỏa cũng hiếu kỳ mà đi theo, vừa nhìn thoáng qua liền tức đến giậm chân, vươn tay ôm hai chú chó đang mê man kia. “Chúng bị trúng mê dược hay bị cái gì? Là do tên hỗn đản nào làm?”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ rồi lẩm bẩm, “Chẳng lẽ là điệu hổ ly sơn? Lẽ nào phía trước núi xảy ra việc gì sao?”

Bạch Ngọc Đường chạy ra khỏi sơn cốc, phía trước núi vẫn là một mảnh yên tĩnh, không xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Binh mã của Trâu Lương vẫn còn đóng quân tại bến đò, chỉnh tề trật tự.

Lục Tuyết Nhi và Bạch Hạ đã đi nghỉ ngơi, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đều chưa ngủ, nghe Bạch Ngọc Đường hỏi có kẻ khả nghi nào xâm nhập không thì hai nha đầu đều bảo không có.

Bạch Ngọc Đường đang nghi hoặc thì chợt cảm giác có người kéo nhẹ áo hăn.

Ngũ gia vừa quay đầu lại thì thấy Giao Giao bên cạnh hướng về phía vách núi đối diện, há miệng phát ra vài tiếng kêu.

Âm thanh này vừa ra khỏi miệng thì Bạch Ngọc Đường liền ngẩng phắt đầu.

Yêu Trường Thiên và Thiên Tôn đều bị hăn làm giật mình, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu hướng về không trung huyết sáo một tràng dài.

Tiếng huyết sáo này mang theo nội lực, ngay cả Triển Chiêu ở bên kia vách núi cũng nghe thấy.

Bình thường Bạch Ngọc Đường mà huyết sáo một tiếng thì đều sẽ có một tiếng đáp lại —— tiếng đáp lại là tiếng rỗng ngậm! Chẳng bao lâu sau, Yêu Yêu đang chơi đùa đầu đó bên ngoài sẽ bay về.

Song lần này, tiếng huyết sáo còn vang hơn hăn bất kỳ lúc nào nhưng tiếng đáp lại của Yêu Yêu không truyền đến.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu nhún người bay về hướng vách núi, “Yêu Yêu đâu?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Giao Giao.

Giao Giao liền hướng về phía vách núi bay qua, Ngũ gia nhanh chóng đuổi theo.

Thiên Tôn hơi nheo mắt, “Tức là điệu hổ ly sơn... là vì muốn trộm Hải Long Tích?”

Yêu Trường Thiên nhẹ nhàng nhường mảy, “Có Hải Long Tích, có khả năng đi vào Trầm Tinh Điện và mộ Hải Long... nhưng khi Thiên Hàn còn bé không có Hải Long Tích kia mà?”

Hai lão nhân liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường đi theo Giao Giao lên núi, trong rừng cây cối rậm rạp, trên núi yên tĩnh không một tiếng động, mặt đất cũng kết một tầng sương giá.

Ngũ gia mới vừa vừa nhảy xuống đất, bỗng nhiên... chợt nghe đến phía sau truyền đến tiếng kêu sốt ruột của Thiên Tôn, “Cẩn thận!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được phía sau truyền đến một luồng nội lực, là nội lực của Giao Giao phóng đến, đem cả người hấn bao bọc bên trong nội lực.

Cơ hồ cùng lúc, cả bốn phía có bốn luồng nội lực cực mạnh đánh về phía hấn, bên trong nội lực còn có lưỡi đao sắc bén.

Bạch Ngọc Đường nhận ra là bốn mũi tên, nhưng mà tốc độ của tên hiển nhiên vượt qua sự tưởng tượng của hấn, một mặt hấn là có cơ quan phóng ra, mặt khác còn có nội lực kết hợp... lại là bốn phương không một góc chết bắn về phía hấn, cơ hồ muốn tránh cũng không được.

Trong đầu Bạch Ngọc Đường chỉ kịp hiện lên một suy nghĩ, có kẻ muốn đưa hấn vào chỗ chết...

Ngay trong lúc chỉ mảnh treo chuông, chỉ thấy trước mắt “keng keng” mấy tiếng, mấy bức tường băng xuất hiện chặn được hai mũi tên.

Hai mũi tên còn lại tốc độ quá nhanh, chia ra từ phía trước và bên phải phóng qua tường băng.

Khi Bạch Ngọc Đường cảm giác mũi tên cơ hồ đã chạm đến cơ thể của mình, đang định dùng nội lực che chắn thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Ngũ gia bị một luồng nội lực đẩy ra sau, tựa vào tường băng, bóng đen trước mắt khoát tay, bắt được mũi tên bay đến từ bên sườn, mà mũi tên chính diện nhắm vào cổ của Bạch Ngọc Đường thì đâm vào vai của hắc y nhân kia.

“Loảng xoảng” một tiếng, tường băng bị nội lực chấn vỡ.

Hắc y nhân kia ném mũi tên trong tay; khoát tay... hai hắc y nhân khác bị lôi ra từ trong rừng.

Hai hắc y nhân nọ hẳn là nội lực không kém, nhưng sau khi bị lôi ra thì té thật mạnh xuống đất, một kẻ chết ngay lập tức, tên còn lại ôm ngực hộc máu.

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới nhìn rõ người chắn trước mặt mình, là Yêu Trường Thiên!

Lại nhìn một mảnh màu đỏ trên đầu vai của Yêu Trường Thiên, Ngũ gia hoàn toàn ngây người —— mũi tên kia đã bắn thủng bả vai Yêu Trường Thiên, găm trên vị trí phía dưới xương quai xanh.

“Ngọc Đường!”

Lúc này, một tiếng kêu khác truyền đến, Triển Chiêu mới vừa đuổi tới, hẳn không thấy được một màn vừa rồi, chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn, còn có tiếng gió và tiếng lưỡi dao sắc bén rạch không khí mà đi, hẳn biết ngay là có cơ quan!

Vừa mới tới đỉnh núi thì nhìn thấy mấy hắc y nhân từ trong rừng bay ra, Thiên Tôn ở ngay phía sau Bạch Ngọc Đường, đưa tay vung ra một

chương...

Mấy hắc y nhân kia mất mạng ngay tại chỗ.

Triển Chiêu hít một hơi —— Thiên Tôn và ngoại công của hắn bao nhiêu năm nay không động sát khí, hôm nay lại không chút do dự dùng một chương đánh chết hắc y nhân.

Nhờ có Giao Giao nên Triển Chiêu ít nhiều cũng có cảm giác tương thông với Bạch Ngọc Đường, vừa rồi khí tức trong nháy mắt bị kiềm hãm khiến cho hắn rất lo lắng không biết có phải Bạch Ngọc Đường xảy ra chuyện hay không.

Đợi đuổi đến nơi thì Triển Chiêu chỉ biết trợn tròn mắt.

Hắn thấy Yêu Trường Thiên đang vươn tay, mũi tên cắm trên đầu vai ra.

“Có cần đi tìm lang trung xem thử...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói dứt lời thì Yêu Trường Thiên đã rút mũi tên kia ra, ném mũi tên còn dính máu xuống đất, trên mặt lão gia tử chẳng có chút biểu cảm nào, tựa như mũi tên kia không phải đâm vào người mình vậy.

Bạch Ngọc Đường ngây ngốc nhìn Yêu Trường Thiên... vừa rồi... Yêu Trường Thiên giúp hắn cản một mũi tên?

Triển Chiêu nhanh chóng lấy Kim sang dược ra, bôi lên miệng vết thương cho Yêu Trường Thiên, “Có cần gọi Tiểu Tứ Tử đến xem thử có tổn thương đến xương cốt không?”

Lúc này Thiên Tôn đứng ngay bên cạnh Bạch Ngọc Đường, tình hình vừa rồi quả thật là chỉ mảnh treo chuông, may mà Yêu Trường Thiên lại

đứng bên trái Thiên Tôn, vừa vịn ngay gần Bạch Ngọc Đường. Nếu không mà trễ một bước thôi thì đồ đệ bảo bối của ông khả năng sẽ không còn. Đối phương hiển nhiên là nắm rất rõ thói quen của Bạch Ngọc Đường, bố trí chu toàn, ngay cả việc hắn có nội lực của giao nhân hộ thể cùng khả năng mình sẽ ra tay đều đã được tính toán, duy độc một việc không tính trước được, chính là phản ứng của Yêu Trường Thiên.

Nhìn Triển Chiêu thoa được cầm máu cho Yêu Trường Thiên, Thiên Tôn cảm thấy có chút không chân thật —— một Bạch Quỷ Vương giết người như ngóe vậy mà lại xả thân cứu người... Chẳng lẽ là do Nguyệt Lạc Tinh Trầm đem trời đất đảo lộn, nhân tiện cũng làm đảo ngược luôn tính cách của lão quỷ này sao?

Thiên Tôn nghĩ mãi không thông, là do trái tim kia ra quyết định chẳng? Là ngoại bà của Bạch Ngọc Đường muốn xả thân cứu hắn?

Nhưng vừa rồi tốc độ của Yêu Trường Thiên nhanh đến nỗi ngay cả thời gian để tự hỏi còn không có mà chỉ là phản ứng bản năng, thật sự có quan hệ tới trái tim kia sao?

Không khí nhất thời có chút xấu hổ kỳ lạ, mọi người không ai nói lời nào.

Triển Chiêu vẫn cố gắng rút được cầm máu, đã rút hơn nửa bình, Yêu Trường Thiên ghét bỏ mà nhìn hắn, cảm thấy đứa nhỏ này không đáng tin cậy cho lắm.

Thiên Tôn cân nhắc, lão yêu vừa mới cứu đồ đệ của mình, có phải nên biểu hiện gì đó một chút không? Nói một tiếng tạ ơn với hắn? Nghĩ đến đây Thiên Tôn không nhin được mà run rẩy —— nói không nên lời mà, có bệnh!

Triển Chiêu vừa đổ thuốc bột, vừa nhìn Thiên Tôn đột nhiên giậm chân.

Đúng lúc đó một tiếng kêu to phá vỡ cục diện xấu hổ này.

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, quay đầu lại nhìn Giao Giao... phát hiện không phải là nó kêu.

Triển Chiêu cũng gọi to, “Yêu Yêu!”

Tiếng kêu lại một lần nữa vang lên, hiển nhiên Yêu Yêu nghe thấy tiếng Triển Chiêu gọi về, Thiên Tôn thì đã dựa theo hướng phát ra âm thanh chạy vào trong rừng.

Trong rừng cây, Thiên Tôn tìm được Yêu Yêu bị nhốt trong một tấm lưới, vẫn còn đang choáng váng.

Thiên Tôn vung tay áo, tấm lưới kia bị đóng băng nứt ra.

Yêu Yêu nhanh chóng thoát ra, sau đó liên tục hất đầu.

Thiên Tôn đưa tay xoa cái đầu lớn của nó, Triển Chiêu cũng đã chạy đến, phát hiện đã tìm thấy Yêu Yêu, vội vàng ôm lấy nó, “A! Làm ta sợ muốn chết, cứ tưởng người bị trộm đi rồi!”

Yêu Yêu thấy Triển Chiêu ôm mình, cái đầu lớn gác trên bả vai hân không ngừng cọ cọ.

Thiên Tôn quay đầu lại nhìn thoáng qua, bên ngoài rừng, Bạch Ngọc Đường đang nói chuyện với Yêu Trường Thiên.

Triển Chiêu cũng vừa ôm Yêu Yêu, vừa tò mò nhìn ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường kiểm tra một chút thương thế của Yêu Trường Thiên, dường như không thương tổn đến xương cốt, Ngũ gia thở nhẹ, dự tính lát nữa để Tiểu Tử Tử kiểm tra lại một lần nữa.

Kim sang được của Triển Chiêu là do mấy vị thần y trong ma cung điều chế, rất hiệu quả, máu rất nhanh liền ngừng chảy.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn Yêu Trường Thiên, nhin không được mở miệng, “Nếu vừa rồi người đứng hơi chệch một chút thì có khả năng mũi tên kia đã bắn trúng cổ.”

Yêu Trường Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường, chậm rãi nói, “Nếu người đã gọi ta một tiếng cứu công thì mũi tên này sẽ không thể bắn trúng đến trên người người được. Mà về phần cái mạng của ta thì...”

Nói đến đây, dường như Yêu Trường Thiên cũng rất bất đắc dĩ, “Yêu Vương cũng đã sớm nói, khi nào ta chuộc tội xong thì ta có thể chết.”

Ngũ gia nhìn Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên hơi nhếch khóe miệng, cười đến tà tính, “Ý đó có nghĩa là, ta vĩnh viễn sẽ không chết được!”

Bạch Ngọc Đường không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ đứng yên ở đó đến xuất thần.

Lúc này, nhóm của Lục Thiên Hàn cũng chạy tới.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái liền nhìn thấy vết thương trên bả vai của Yêu Trường Thiên, bảo Yêu Trường Thiên ngồi xổm xuống cho bé kiểm tra. Bảo bối còn rất đau lòng, hai mắt đỏ hồng hồng, vừa xử lý miệng vết thương vừa lau nước mắt, hỏi Yêu Trường Thiên có đau không.

Tiểu Lương Tử đau lòng đến giậm chân, hỏi tên hỗn đản nào dám làm sư công của bé bị thương!

Yêu Trường Thiên buồn cười mà nhìn hai tiểu hài nhi, nghiêng đầu nói với Tiểu Tứ Tử còn đang thút tha thút thít, “Người hần không phải là

người đầu tiên trên đời này khóc vì ta, nhưng nhất định là người duy nhất cảm thấy ta sẽ đau!”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu lên hỏi, “Vậy là đau hay không đau ạ?”

Yêu Trường Thiên ngưỡng mặt lên trời suy ngẫm, lắc đầu, “Không đau... từ khi tìm biết đau thì tất cả những cảm giác khác đều biến mất.”

Tiểu Tứ Tử bẹt miệng tiếp tục giúp Yêu Trường Thiên băng bó vết thương, còn nhét một cục đường cho ông, hỏi Yêu Trường Thiên có nếm ra được vị ngọt không.

Yêu Trường Thiên ngậm đường, vẫn lắc đầu như cũ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu sao trong nháy mắt bỗng nhiên cùng nảy ra một ý nghĩ trong đầu —— sự trừng phạt này của Yêu Vương dành cho Yêu Trường Thiên là tàn nhẫn đến cỡ nào... Cho tới nay, bọn họ cũng chỉ thấy được mặt ôn nhu của Yêu Vương dành cho Thiên Tôn và Ân Hậu, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy, một mặt lãnh khốc còn lại của Yêu Vương.

Lục Thiên Hàn đứng một bên, có chút khó hiểu... Ai có bản lĩnh như vậy có thể khiến Yêu Trường Thiên bị thương.

Lão gia tử không hiểu mà nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngẩng đầu làm như không phát hiện, ông không thèm nhảy vào vũng nước đục này đâu.

Lâm Dạ Hỏa xách một tên hắc y nhân còn chưa chết đập đập đập, rốt cục cũng cạy được miệng —— đích thực là bọn chúng sử dụng kế điệu hổ ly sơn, nhiệm vụ chỉ có hai cái, một là trộm Hải Long Tích, hai là giết Bạch Ngọc Đường.

Sắc mặt Lục Thiên Hàn liền sa sầm —— lại muốn giết ngoại tôn của ông!

...

Mọi người bị lẫn qua lẫn lại một trận, Lục Tuyết Nhi cũng tỉnh, Trâu Lương phái binh kiểm tra Băng Nguyên Đảo, trên đảo không còn hắc y nhân nào mai phục.

“Tức là náo loạn nửa ngày...” Lục Tuyết Nhi khó hiểu mà hỏi Lục Thiên Hàn, “Cha à, không phải bọn chúng muốn tìm cha gây phiền toái mà là muốn hại Ngọc Đường sao?”

Lục Thiên Hàn vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng lắc đầu, dường như là nghĩ thông suốt ra cái gì, đáp, “Mục đích của bọn chúng hẳn là nhiều năm qua vẫn không thay đổi, muốn giết chính là hậu duệ cuối cùng của Băng Ngư Tộc. Nguyên bản cứ tưởng là ta, nhưng huyết thống này tới đời của ta đã cắt đứt nên mới từ bỏ. Thế rồi Ngọc Đường mang theo Hải Long Tích xuất hiện chứng minh nó là hậu duệ chân chính của Băng Ngư Tộc, cho nên đối phương mới muốn giết nó.”

“Cái chính là việc muốn giết Ngọc Đường cùng với việc tìm trăm vạn thanh Phá Băng Dao có mối liên hệ gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Tất cả mọi người lắc đầu —— đúng vậy, có liên hệ gì chứ?

“Việc này không nên chậm trễ.” Sau khi Trâu Lương nghe mọi người kể về việc của Phá Băng Dao thì cảm thấy tình hình rất nghiêm trọng, “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng quay về thương nghị việc này với Nguyên soái...”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 145: Vương Triều Biến Mất

Đoàn binh mã của Triệu Phổ đến Lang Vương Bảo thì trời đã tờ mờ sáng, ánh sáng của tòa Trầm Tinh Điện nơi chân trời kia cũng dần mờ đi.

Công Tôn nhìn bầu trời xa xa, “Có phải cũng giống như trong truyền thuyết, trời vừa sáng sẽ biến mất không nhỉ?”

Tại cửa lớn của Lang Vương Bảo, Tiêu Thống Hải khoác một chiếc áo choàng đi ra.

Triệu Phổ xuống ngựa, vươn tay bế Công Tôn xuống.

Tiêu Thống Hải rất áy náy, “Đã trễ thế này còn bắt các người đi một chuyến, không còn cách nào vì lão gia tử nói là rất khẩn cấp.”

Triệu Phổ đương nhiên hiểu được lý do trong đó nên bảo Tiêu Thống Hải không cần phải khách khí.

Tiêu Thống Hải mang theo mọi người đi vào trong, Liêu Tây Phong lão gia tử ở trong một tiểu viện.

Phong cách của tiểu viện cực kỳ cổ xưa, cùng với cuộc đời khí phách đã qua của Liêu Tây Phong dường như không tương xứng, nhưng sau khi Công Tôn biết được bối cảnh của Liêu Tây Phong, luôn cảm thấy chỗ nào cũng có bóng dáng của Hạ Văn Phong trong đó. Nghe nói Hạ Văn Phong và Liêu Đại Đầu là chí hữu cả đời, hai người quen biết nhau vì cùng là đồng song, đã từng cùng là thư sinh nghèo, cùng nhau thuê một tiểu viện nhỏ dựa vào việc vẽ bản đồ cho người khác để kiếm tiền mua sách.

Bản thân Công Tôn cũng là thư sinh, cũng có bạn tâm giao là đồng song ý hợp tâm đầu, luôn cảm thấy như vậy rất thân thiết.

Lúc này Liêu lão gia tử còn chưa ngủ, khi mọi người vào nhà, lão gia tử đang nhẹ nhàng đung đưa một cái nôi nhỏ, bên trong là muội muội của Tiểu Lương Tử, tiểu nha đầu đang ngủ say sưa, đắp một cái mền nhỏ, ôm một con búp bê hình tiểu lão hổ được Tiểu Lương Tử mua từ Khai Phong Thành về.

Liêu Tây Phong cười ha hả đi ra hàn huyên với Triệu Phổ hai câu.

Công Tôn tò mò mà nhìn chăm chăm lão đầu, âm thầm gật đầu, đầu của lão nhân này cũng không nhỏ...

Sau vài câu khách sáo thì bắt đầu nói vào chuyện chính.

Liêu Tây Phong tương đối trực tiếp, vừa mở miệng liền hỏi Triệu Phổ đã từng nghe qua truyền thuyết về Băng Ngư Tộc chưa.

Đương nhiên Triệu Phổ gật đầu.

Câu thứ hai của lão gia tử liền hỏi, “Thế Nguyên soái có biết hay không, Băng Ngư Tộc đã để lại một trăm vạn Thần Binh “Phá Băng Dao” ngay tại Trầm Tinh Điện.”

Cửu Vương gia là ai chứ, nháy mắt hiểu được lợi hại trong đó, mày liền nhăn lại, lắc đầu, “Không ổn rồi, không ổn!”

Liêu Tây Phong biết Triệu Phổ là người thông minh, bản thân ông không cần phải nhiều lời.

Lão đầu đứng lên, đến bên bàn đọc sách, mở ngăn kéo, rút một cái hộp gỗ nhỏ giao cho Triệu Phổ.

“Trước khi cha ta lâm chung từng nói với ta về truyền thuyết Nguyệt Lạc Tinh Trầm.” Liêu Tây Phong nói.

Trong lòng của Công Tôn và Triệu Phổ đều hiểu rõ, cha của Liêu Tây Phong hẳn chính là Liêu Đại Đầu.

Khác với nhiều danh tướng mưu sĩ năm đó đều gặp bất hạnh trong chiến loạn, bộ hạ của Hạ Văn Phong lẫn thân hữu, thậm chí là dân chúng của Khô Diệp thành cơ bản đều có thể bảo toàn.

Triệu Phổ mở hộp ra, bên trong có một phong thư, ngoài bao thư không ký tên, chỉ đóng một con dấu, là hình khô diệp.

Công Tôn vươn tay nhận lấy xem thử —— đây lẽ nào là bút tích của Hạ Văn Phong?

“Thư này là năm đó Hạ đại bá giao cho ta cha.” Liêu Tây Phong giải thích, “Sở dĩ cha ta kiến tạo Liêu gia trại ở vùng phụ cận này, mục đích chỉ có một... bởi vì năm đó Hạ Tướng quân từng dặn người phải trông chừng vùng Vọng Tinh Than này.”

“Bên trong Vọng Tinh Than có gì sao ạ?” Công Tôn hỏi.

“Năm đó khi Tứ Vương chi chiến, Hạ gia trong lúc vô tình đã phát hiện ra Vọng Tinh Than có liên hệ với Trầm Tinh Điện, rất có thể Trầm Tinh Điện, hoặc là manh mối dẫn đến Trầm Tinh Điện ở ngay vùng Vọng Tinh Than này.” Liêu Tây Phong nói tiếp, “Sau khi chiến tranh chấm dứt, cha ta và Hạ gia đã bắt đầu điều tra suốt mấy chục năm ròng.”

Triệu Phổ vỗ bàn một cái khiến mọi người giật mình nhảy dựng.

Công Tôn đang nghe say sưa cũng giật bắn cả người, xoay mặt nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia bữu môi, “Ta đã nói Hạ Văn Phong nhất định không chết mà!”

Công Tôn kéo hần một cái —— nghiêm túc nghe đi đừng nói leo!

Triệu Phổ gãi cằm, cười hì hì ý bảo lão đầu tiếp tục.

Lão gia tử nhìn Công Tôn, bụng nói, lúc trước có nghe khuê nữ bảo có người trị được Triệu Phổ, cứ tưởng là nó nói bừa, không ngờ lại là thật.

“Khụ khụ.” Thu hồi lòng tò mò, Liêu Tây Phong tiếp tục kể lại chuyện đời trước, “Mấy năm nay vẫn luôn thái bình, trước khi cha ta lâm chung chỉ để lại một phong thư này và một câu di ngôn cho ta.”

Lão gia tử nói xong thì khe khẽ thở dài, “Người nói, nếu có một ngày ta nhìn thấy cảnh tượng Nguyệt Lạc Tinh Trầm, mà xung quanh vùng Vọng Tinh Than lại có người đóng quân thì chứng tỏ chẳng bao lâu nữa thiên hạ đại loạn. Phương pháp duy nhất có thể giải quyết nguy cơ ở ngay bên trong phong thư này. Người bảo ta mang phong thư này giao cho người nào có thể cứu vớt được sinh linh trong thiên hạ.”

Nói xong, lão đầu nhìn Triệu Phổ, ý là —— cho nên người đầu tiên mà ta nghĩ tới chính là người!

Triệu Phổ không biết nên trả lời kiểu gì, một bên rất cảm tạ lão gia tử đã coi trọng, một bên lại âm thầm mắng —— chuyện tốt thì chưa bao giờ có phần của đại gia ta, ngược lại mỗi lần thiên hạ đại loạn người đầu tiên các người nhớ tới đều là ta ha!

Triệu Phổ lấy thư ra, thấy Công Tôn dùng một đôi mắt sáng lóe lên lút mà nhìn hần, liền mở rộng thư ra để Công Tôn cùng nhìn.

Liêu Tây Phong nháy mắt mấy cái.

Long Kiều Quảng và Tiêu Thống Hải ngồi một bên bưng chén trà gật đầu với lão gia tử —— hai người bọn họ chuẩn bị cùng nhau cứu thế giới, không có chuyện gì đâu!

Nội dung trong thư của Hạ Văn Phong không nhiều, trong thư viết, Trầm Tinh Điện, chính là nơi cổ thánh tiên hiền lưu lại bí mật, với trí tuệ và học thức của ông thì không cách nào tìm được. Nhưng nếu như thỏa mãn được hai điều kiện thì vẫn có thể sử dụng một phương pháp khác để tìm được Trầm Tinh Điện.

Sau khi xem hết phương pháp mà Hạ Văn Phong viết, sắc mặt của Công Tôn và Triệu Phổ đều trở nên rất khó coi.

Triệu Phổ nhẹ vuốt cằm, “Lẽ nào... những kẻ năm đó đánh lén Lục Thiên Hàn cũng ôm ý tưởng này, thế nhưng điều kiện vẫn chưa phù hợp.”

“Nhưng mà bây giờ thì lại phù hợp rồi!” Công Tôn tỏ ra cực kỳ lo lắng.

Triệu Phổ vung tay... lá thư trong tay biến thành tro tàn.

Liêu Tây Phong bất đắc dĩ nhìn Triệu Phổ —— đó là di thư của gia phụ, tuy rằng ta chưa từng đọc nhưng tốt xấu gì cũng để lại cho ta chứ?

Triệu Phổ tỏ ra có lỗi mà trả bao thư lại cho lão đầu —— giữ cái này làm kỷ niệm đi.

Xem thư xong, hiển nhiên Triệu Phổ có tâm sự, đứng dậy cáo từ với Tiêu Thống Hải.

Ra khỏi Lang Vương Bảo, Cửu Vương gia hỏa tốc quay về quân doanh, Long Kiều Quảng rất tò mò, hỏi Triệu Phổ —— trở về gấp như vậy à?

Triệu Phổ lại là nói, “Không biết Triển Chiêu bọn họ ra sao, chuyện này cần phải coi chừng Bạch Ngọc Đường, có khả năng có người muốn mạng của hắn!”

Long Kiều Quảng cả kinh, “Muốn giết Bạch lão ngũ?”

Triệu Phổ thở dài, “Khó lường, trước tiên quay về hỏi Ân Hậu một chút xem chuyện này có đáng tin thật không, những việc khác nói sau!”

...

Đợi Triệu Phổ bọn họ quay trở lại quân doanh thì Hạ Nhất Hàng và Ân Hậu cũng đang mang hai bao đồ lớn quay về.

Triệu Phổ nhìn hai người họ một thân đầy bụi đường, còn đi đến một giày đầy bùn, khó hiểu, “Hai người làm gì vậy?”

Hạ Nhất Hàng giơ một ngón tay chỉ về quân trưởng của Nguyên soái. “Có việc cần nói!”

Cửu Vương gia gật đầu, “Trùng hợp! Ta đây cũng có việc cần nói!”

Hai người đi vào trong lều, vừa nói thì phát hiện là cùng một câu chuyện, đều là manh mối về Trầm Tinh Điện và Phá Băng Dao.

Ân Hậu rất tò mò, cười hỏi Triệu Phổ, “Hạ Văn Phong kia có bản lĩnh như vậy? Thế mà có thể nghĩ ra cách tìm được Trầm Tinh Điện, năm đó Yêu Vương còn chưa tìm được.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau một cái, nói. “Cần phải thỏa mãn được hai điều kiện, thứ nhất, phải có truyền nhân của Băng Ngư Tộc, thứ hai, phải có một con Hải Long Tích.”

Trong nháy mắt Ân Hậu và Hạ Nhất Hàng đều nghĩ đến Bạch Ngọc Đường —— điều kiện của Ngũ gia đúng là thỏa mãn, nhưng phải làm sao

mới tìm được?

Triệu Phổ để Long Kiều Quảng đứng ngoài lều canh chừng tránh để lọt tin tức, vừa hạ giọng nói, “Có một truyền thuyết.”

Ân Hậu và Hạ Nhất Hàng đều nghiêm túc lắng nghe.

“Hải Long Tích khá là trung thành, cả đời đều chỉ theo một chủ nhân.” Triệu Phổ nói, “Nếu chủ nhân của Hải Long Tích chết đi, thế thì Hải Long Tích sẽ mang theo thi thể chủ nhân của nó đi vào Trầm Tinh Điện, đồng thời an nghỉ trong mộ Hải Long.”

Triệu Phổ nói hết thì Ân Hậu và Hạ Nhất Hàng đều sửng sốt.

Mãi rất lâu sau, Hạ Nhất Hàng mới hỏi, “Nói cách khác, nếu Bạch Ngọc Đường chết, Yêu Yêu sẽ mang theo thi thể của hắn đến mộ Hải Long?”

Công Tôn vỗ vỗ ngực —— biện pháp này nghĩ lại thật đáng sợ, nếu Bạch Ngọc Đường mà chết, Tiểu Tứ Tử nhà hắn chắc khóc chết đi.

“Lần này bọn họ về Băng Nguyên Đảo có thể nào gặp nguy hiểm gì không?” Hạ Nhất Hàng lo lắng.

Khuôn mặt Triệu Phổ cũng đầy u sầu.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy Ân Hậu từ nãy đến giờ vẫn chẳng nói một lời mở miệng, “Không phải ta hắt nước lạnh vào các người...”

Ba người đều nhìn Ân Hậu.

Lão gia tử lắc đầu, “Cho dù Ngọc Đường có chết, Yêu Yêu cùng lắm không ăn không uống để đói chết, nó không thể tìm thấy được mộ Hải Long và Trầm Tinh Điện!”

Ba người kinh ngạc, vội vàng hỏi, “Lão gia tử, lời này là thật sao?”

Ân Hậu nâng cằm chậm rãi nói, “Truyền thuyết quả thật không giả, Hải Long Tích cũng biết mộ Hải Long ở đâu, chủ nhân chết đi, chúng nó cũng sẽ mang thi thể của chủ nhân đến Trầm Tinh Điện.”

Triệu Phổ bẹn họ nheo mắt nhìn Ân Hậu chăm chăm —— vậy tại sao Yêu Yêu không thể tìm thấy?

“Vấn đề là, Hải Long Tích biết vị trí của mộ Hải Long là bởi vì chúng nó được sinh ra ở đó!” Ân Hậu giải thích. “Mỗi khi Hải Long Tích muốn đẻ trứng đều sẽ bay về mộ Hải Long, ở đó sinh trứng ấp trứng. Sau khi Hải Long Tích con sinh ra sẽ có một đứa trẻ của Băng Ngư Tộc đến chọn lựa, hai bên nhận định quan hệ chủ tớ với nhau xong sẽ cùng nhau sinh hoạt tại Trầm Tinh Điện, sau đó cùng rời khỏi nơi đó ra thế giới bên ngoài... Bởi vì đi ra từ nơi nào thì tất nhiên sẽ biết phải quay về nơi đó.”

Mọi người bỗng nhiên hiểu ra.

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy! Yêu Yêu không phải sinh ra từ mộ Hải Long.”

“Con Hải Long Tích sinh hạ Yêu Yêu có thể là có người cố ý nuôi trong Mê Thành, Yêu Yêu được sinh ra tại đó. Cá đều sẽ quay về biển rộng là đúng, nhưng nếu con cá kia được sinh ra trong hồ cá thì người bảo nó làm sao mà quay về cố hương? Nó không biết đường đi!”

“A...” Triệu Phổ và Công Tôn đều thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Nhất Hàng lại cảm thấy có chút tiếc nuối, “Còn đang định tìm cách để Bạch Ngọc Đường giả chết thử xem, xem ra không thể thực hiện được rồi.”

Triệu Phổ và Công Tôn đều làm vẻ mặt ghét bỏ nhìn hăn —— sao người lại như vậy chứ?

Hạ Nhất Hàng cười tủm tỉm uống trà.

Công Tôn cầm chén quan sát nhất cử nhất động của hăn, từ khi biết lai lịch của vị này, Công Tôn liền suy nghĩ —— năm đó Hạ Văn Phong có phải cũng cùng một kiểu với vị này, rất đen? Không chừng còn đen hơn đi?!

“Lão gia tử.”

Triệu Phổ rất nghiêm túc hỏi Ân Hậu, “Ta có thể hỏi chút chuyện về Ủng Vương Triều không?”

Ân Hậu trái lại rất thản nhiên, gật đầu, ý bảo Triệu Phổ cứ hỏi.

“Ngài từng gặp qua trăm vạn đại quân Băng Ngư Tộc rồi sao?” Vấn đề thứ nhất của Triệu Phổ vừa hỏi, Hạ Nhất Hàng cùng Công Tôn đều gật đầu —— bọn họ cũng hiểu kỳ!

Ân Hậu chậm rãi uống trà, vừa gật đầu, “Gặp rồi!”

Công Tôn há hốc miệng.

Hạ Nhất Hàng hỏi, “Tức là có thật sao? Không phải hậu thế bịa đặt?”

Ân Hậu gật đầu, “Thật sự có, các người cứ tưởng tượng giống như có một trăm vạn Bạch Ngọc Đường, mặc khôi giáp màu bạc, cầm trường đao vàng kim, cưỡi Hải Long Tích, xếp thành hàng trên không trung.”

“Vậy... vậy năm đó...” Cả đời này của Cửu Vương gia đại khái là lần đầu tiên phải nói lắp, “Một trăm vạn đại quân kia bị hủy diệt như thế nào?”

Ân Hậu lắc đầu, “Ta không biết, năm đó ta ở trong Hoàng cung, chỉ nhìn thấy vô số Hải Long Tích kêu lên bi ai bay đi, biến mất tại chân trời, từ đó về sau ta chưa từng nhìn thấy lại Hải Long Tích cho đến khi Ngọc Đường mang Yêu Yêu về. Hơn nữa...”

Nhóm Triệu Phổ đang tưởng tượng đến hình ảnh hùng tráng kia, nghe thấy Ân Hậu nói tiếp, vội vàng ngẩng đầu —— hơn nữa?

“Không biết có phải là vì Yêu Yêu còn nhỏ không... mà bộ dạng của nó không quá giống với những Hải Long Tích năm đó.”

“Chỗ nào không giống ạ?” Công Tôn cầm giấy bút chuẩn bị vẽ lại hình dáng của Hải Long Tích năm đó.

“Tướng mạo cùng với râu trên thân và đuôi không giống nhau cho lắm.” Ân Hậu vuốt cằm nhớ lại, “Nói thật Hải Long Tích không đáng yêu như Yêu Yêu, bộ dạng của sinh vật kia kỳ thật rất hung ác, tính cách cũng cực kỳ hung tàn. Các chiến sĩ Băng Ngư Tộc mặc dù đều uy vũ tuấn mỹ nhưng không khiến cho người khác yêu thích như Ngọc Đường tiểu tử... Tính cách của những người đó giống như cá vậy, một chút tình cảm cũng không có, càng không có biểu cảm.”

“Vì thế nên sức chiến đấu mới mạnh như vậy đi?” Triệu Phổ hỏi, “Nghe nói rất trung thành?”

Ân Hậu thở dài, “Khi đó ta còn nhỏ nên không hiểu lắm... nhưng ta không cảm thấy đó là một loại trung thành.”

Công Tôn cảm thấy cách nói của Ân Hậu rất có ý tứ, liền hỏi, “Một trăm vạn người đều chết trận, đây còn không phải là trung thành sao ạ?”

Ân Hậu cười khổ lắc đầu, hỏi Triệu Phổ, “Thủ hạ của người cũng có không ít chiến tướng, hẳn là cũng có người trung thành liều mình, sẵn sàng vì người chết trận chứ?”

Cửu Vương gia gật đầu, “Tất nhiên là có, họ đều là hảo huynh đệ của ta.”

“Đúng vậy!” Ân Hậu cũng gật đầu, “Điểm đầu tiên của những dũng sĩ trung thành, bọn họ là người!”

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng liếc mắt nhìn nhau, dường như đã hiểu được trọng điểm trong câu chuyện của Ân Hậu ở đâu.

“Nếu như được lựa chọn thì mọi người đều sẽ chọn sống mà không phải đi chết, những người đó với người không thân cũng chẳng quen, sẽ vì người mà chết trận đều có lý do. Có thể là vì kính phục người, vì giữ vững đại nghĩa quốc gia, thậm chí chỉ là vì giữ một lời hứa nào đó.” Ân Hậu nói, “Trung thành thực sự là sau khi lựa chọn mới ra quyết định chứ không phải trời sinh chỉ có một con đường duy nhất này. Năm đó những Thần Binh của Băng Ngư Tộc mang đến cho ta cảm giác giống như là bọn họ không phải là vì tình cảm thúc đẩy mà là bị một loại thiên tính. Vì thế nên khi ta còn bé không cảm thấy kết cục của bọn họ có bao nhiêu bi tráng mà chỉ cảm thấy cực kỳ quý dị.”

“Vậy năm đó Ưng Vương Triều rốt cuộc bị hủy diệt như thế nào?”

Triệu Phổ thấy Ân Hậu không có ý lảng tránh, cuối cùng cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Công Tôn và Hạ Nhất Hàng đều tập trung lắng nghe —— bí ẩn thiên cổ a! Lợi hại!

Nhưng mà, Ân Hậu nhìn Triệu Phổ, lại nhìn Công Tôn, lắc đầu, nói, “Ta cũng không biết.”

Ba người tội nghiệp nhìn Ân Hậu —— lão gia tử có phải người không chịu nói không vậy?

“Thật ra ta không phải là người thừa kế của Ứng Vương Triều.” Ân Hậu thấy bộ dáng của ba người như vậy, bất đắc dĩ giải thích một chút, “Ứng Vương không phải chỉ có một mình ta là con nối dõi, chỉ là có một mình ta còn sống sót mà thôi. Lại nói, khi còn bé ta cũng từng hỏi Yêu Vương vì sao Ứng Vương Triều lại bị hủy diệt.”

Ba người vừa nghe câu này, nháy mắt tinh thần lại phấn chấn lên, “Ngân Yêu Vương nói như thế nào?”

Ân Hậu vươn tay chỉ chỉ hướng bầu trời, “Yêu Vương nói, bởi vì làm thần linh tức giận.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều nghiêng đầu, “Cái đó có ý gì?”

“Lão gia tử.”

Đột nhiên Hạ Nhất Hàng hỏi, “Cha ngài là Ứng Vương, vậy còn nường thì sao?”

Ân Hậu nở nụ cười, gật đầu với Hạ Nhất Hàng, “Không hổ là hậu nhân của Hạ Văn Phong, đủ cẩn thận.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều khó hiểu —— nường? Không phải là thê tử của Ứng Vương sao? Còn có thể là ai?

“Mẫu thân của ta là người Hán, còn là tội nhân.” Ân Hậu đột nhiên buông một câu.

Mọi người sửng sốt.

Ân Hậu cười với Triệu Phổ, “Cũng giống như ngươi, ta cũng là hỗn huyết.”

Công Tôn thật cẩn thận hỏi, “Nhưng mà trước kia lão gia tử người từng nói, người là vì báo thù người trong thiên hạ...”

Ân Hậu gật đầu, “Đúng vậy, nhưng ta chưa nói là báo thù vì Ưng Vương Triều.”

Công Tôn lén lút ở dưới gầm bàn kéo tay áo Triệu Phổ —— ai nha, càng hỏi càng thêm nhiều chuyện, còn muốn hỏi tiếp không?

Ân Hậu thấy ba người vừa tò mò lại ngại ngùng, cười nhẹ, “Người nuôi lớn ta là Yêu Vương, hắc và Thiên Tôn là người đầu tiên khi còn bé ta tiếp xúc, thật sự đúng nghĩa là người, về phần những kẻ được gọi là Thần tộc của Ưng Vương Triều...”

Ân Hậu nói tới đây thì ngừng lại.

Bọn Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Trên đời này nếu thật sự có thần thì phải là xuất hiện trong hình dáng con người. Mà những kẻ tự xưng là thần, đều là ác quỷ biến thành.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ không hiểu sao cảm thấy có cùng tiếng nói với Ân Hậu, cảm giác vị này cũng nhìn không nổi lão tử nhà hắc.

“Vậy bản thân Ưng Vương...” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Khi ta còn bé rất ít có cơ hội tiếp xúc với ông ấy, không quen.” Ân Hậu nói hết, dường như đang hồi tưởng lại con người trong ký ức xa xôi kia, lâm bẫm, “Ông ấy khi còn trẻ là dạng Vương gì thì ta không biết, bất luận trong truyền thuyết ông ấy vĩ đại đến cỡ nào, nhưng trong trí nhớ của ta, hình tượng của ông chỉ có hai chữ.”

Triệu Phổ, Công Tôn cùng Hạ Nhất Hàng không dám thở mạnh, cẩn thận lắng nghe.

Ân Hậu trầm mặc một lúc, nói ra hai chữ, “Tà ác.”

Ba người theo bản năng mà hít một hơi —— Trời ạ! Chuyện đi theo hướng gì thế này?!

Ân Hậu vừa uống trà vừa quơ quơ ngón tay với ba người, “Đừng nói cho Chiêu nhi, coi như chưa từng nghe thấy!”

Ba người vội vàng bưng chén trà gật đầu như gà mổ thóc —— không nói không nói!

“Ai.”

Công Tôn khẽ thở dài một tiếng, “Vậy là vẫn không tìm thấy được Trầm Tinh Điện sao?”

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng cũng bất đắc dĩ.

“Nói đến chuyện của Ứng Vương Triều, Trầm Tinh Điện.” Ân Hậu chậm rãi nói thêm một câu, “Không chừng có người biết.”

“Ai vậy?!” Giọng Triệu Phổ cao lên hai phần, Công Tôn cùng Hạ Nhất Hàng cũng rất bất đắc dĩ —— sao chuyện quan trọng vậy mà lão gia tử để đến giờ mới nói.

“Ừm... lúc trước nói tộc Thổ Phiên gây binh biến, ta đã cảm thấy khả năng có liên quan.” Ân Hậu buông chén, “Chờ xem, phỏng chừng trời chưa sáng có thể đến rồi.”

Triệu Phổ bọn họ đều không hiểu —— Chờ? Chờ ai vậy?

Đang nghi hoặc thì Long Kiều Quảng từ bên ngoài đi vào nói, “Nguyên soái, thị vệ báo có người ở ngoài Hắc Phong Thành muốn tìm Ân Hậu.”

Ân Hậu mỉm cười, nháy mắt mấy cái với bọn Triệu Phổ, “Xem đi, không phải đã đến rồi sao? Nhanh lên, tranh thủ Thiên Tôn lão quỷ còn chưa trở về để cho hắn nói hết, sau đó nhanh chóng đuổi hắn đi đi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 146: Tội Nhân

Triệu Phổ vừa nghe là người biết chuyện đến tìm Ân Hậu, vội đứng dậy đi nghênh đón.

Ân Hậu lại nở nụ cười, khoát tay với hắn, “Người đi đón hắn làm gì? Người hắn là nên dặn mọi người đừng để lộ ra là người có gặp hắn, càng không thể hỏi tên của hắn.”

Triệu Phổ nghe Ân Hậu nói vậy thì rất sửng sốt, ngay cả Công Tôn và Hạ Nhất Hàng cũng khó hiểu, vị này —— đừng nói là loại người không thể để mọi người biết được sự tồn tại gì đấy chứ?

Triệu Phổ còn khiêm nhường nói với Ân Hậu, “Ai! Lão gia tử, thanh danh của ta cũng chẳng tốt lành gì, ai còn quản ta đi gặp ai chứ!”

“A.” Ân Hậu lắc đầu bật cười một tiếng, bảo, “Tóm lại không cần đi đón hắn, lặng lẽ một chút, quan trọng nhất là phải phái người canh gác, vạn nhất nếu nhìn thấy Thiên Tôn trở về thì nhanh chóng đến báo tin để giấu người đi.”

“Đừng nói là vị này có thù hận gì với Thiên Tôn chứ ạ?” Công Tôn có chút lo lắng.

Ân Hậu khoanh tay ngẫm nghĩ, cuối cùng lắc đầu. “Một lời khó nói hết!”

Triệu Phổ vẫn là nghe lời Ân Hậu nhưng cũng không muốn quá thất lễ, vì vậy bảo Hạ Nhất Hàng ra đón người, vừa dặn dò Long Kiều Quảng

lên thành lầu canh chừng.

Hạ Nhất Hàng không mang theo tùy tùng, một mình chạy ra ngoài cửa thành.

Trời còn chưa sáng hẳn, cửa thành vẫn chưa mở, ánh bình minh lóe lên phía chân trời, tòa thành sao phía xa xa đã trở nên gần như trong suốt, xem ra chỉ cần trời vừa sáng, sẽ giống như trong truyền thuyết, hoàn toàn biến mất.

Cánh cửa nhỏ một bên cổng thành mở ra, Hạ Nhất Hàng đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, bên ngoài cổng thành, một người đang đứng.

Ánh mắt đầu tiên Hạ Nhất Hàng nhìn thấy chính là bóng lưng, người nọ mặc một chiếc áo choàng màu xám, che phủ từ đầu đến chân, đứng xoay lưng về phía cổng thành, dường như cũng đang nhìn Trầm Tinh Điện phía xa xa.

Theo như bóng lưng, hình thể của người này cao lớn, hẳn là nam nhân, ngoại trừ điều này ra thì không thể phán đoán tuổi tác hay dung mạo. Hạ Nhất Hàng ngẫm nghĩ, nếu là người quen cũ của Ân Hựu và Thiên Tôn, phỏng chừng ít nhất cũng phải trăm tuổi rồi, cho nên hẳn liền chấp tay gọi một tiếng, “Tiền bối.”

Người nọ nghe thấy, chậm rãi quay đầu lại.

Hạ Nhất Hàng cũng ngẩng đầu, đập vào mắt trước tiên là sườn mặt của người nọ.

Thoạt nhìn tuổi tác của người này không khác mấy so với Ân Hựu và Thiên Tôn. Hạ Nhất Hàng thầm hiểu —— dường như nội lực được luyện đến mức tận cùng, trạng thái tốt nhất chính là duy trì ở độ tuổi này.

Người nọ quay người lại, đứng trước mặt Hạ Nhất Hàng.

Áo choàng của người này trùm lên phủ cả trán, còn hơi khể cúi đầu, dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của người nọ, nửa mặt trên giấu trong bóng tối.

Người nọ ngẩng đầu nhìn Hạ Nhất Hàng, không nói chuyện.

“Ừm...” Hạ Nhất Hàng không đoán ra được tính cách của người này, nói thật ngay cả bộ dạng còn nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người này cũng không phải khó coi.

Hắn hơi lui lại một bước nhường đường, “Mời tiên bối, Ân Hậu và Nguyên soái nhà ta đang chờ trong quân trường của Nguyên soái.”

Ánh mắt của người nọ theo động tác của Hạ Nhất Hàng chậm rãi di động, dường như là đang đánh giá hắn. Hạ Nhất Hàng ngược lại hơi thờ nhẹ, ánh mắt của người này không hung ác, bị nhìn cũng không khó chịu gì.

Nhìn như vậy một lúc, người nọ thu hồi ánh mắt, bước chân, đi vào trong.

Hạ Nhất Hàng lễ phép mà chờ người nọ đi trước, khi người nọ lướt qua trước mắt mình thì Hạ Nhất Hàng hơi chấn động —— nội lực của người này rất thâm hậu, tuy không biết có cao như Thiên Tôn Ân Hậu không nhưng cảm giác phải là cấp bậc cao thủ không chênh lệch mấy với Lục Thiên Hàn.

Hạ phó soái bắt đầu lục lọi trong ký ức của mình, có cao thủ hạng nhất như vậy sao? Tuy chỉ nhìn qua nửa gương mặt nhưng nhìn thế nào thì người này cũng là người Hán, vì sao lại ở thành Lhasa?

Sau khi đi vào Hắc Phong Thành, cửa thành đóng lại, người nọ bước nhanh về phía trước, dường như không cần Hạ Nhất Hàng chỉ đường mà biết rõ vị trí quân trưởng của Nguyên soái ở đâu.

Hạ Nhất Hàng có chút nghi hoặc, liền hỏi, “Tiền bối... trước kia người đã đến đây?”

Người nọ lắc đầu.

“VẬY... TIỀN BỐI BIẾT QUÂN TRƯỞNG CỦA NGUYÊN SOÁI Ở ĐÂU À?” Hạ Nhất Hàng tương đối cẩn thận, liền hỏi thêm một câu.

Người nọ lại quay đầu nhìn hẳn một cái, rốt cục mở miệng nói câu nói đầu tiên, “Vị trí mỗi cái quân trưởng của Nguyên soái đều chẳng khác nhau mấy.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, những lời này người bình thường nói ra thì có thể có chút kỳ quái, nhưng nếu như là binh tướng nói ra thì không lạ chút nào... Quả thật, bất luận là quân doanh ở thời kỳ nào, vị trí quân trưởng của Nguyên soái đều không sai biệt mấy. Tức là nói —— vị gia này đã từng là quân nhân sao? Chẳng lẽ người này năm đó đã từng theo Ân Hậu chinh chiến? Cũng có khả năng, trên người của người này mang đến cảm giác cùng một niên đại như Ngô Nhất Họa bọn họ...

Hạ Nhất Hàng đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe người nọ lại nói một câu, “Người họ Hạ?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Vấn bối là họ Hạ.”

Người nọ không nhiều lời thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Cách đó không xa chính là quân trưởng của Nguyên soái, đã có thể nhìn thấy ánh đèn bên trong.

Trùng hợp như thế, từ phía bên kia lều, cũng có người đi đến, người nọ khoác một chiếc áo choàng thật dày màu trắng, Hạ Nhất Hàng nhận ra, là Công Tôn Mỗ.

Lão gia tử lớn tuổi, có lẽ đã quen dậy sớm, đại khái là nhìn thấy đèn sáng trong lều của Triệu Phổ nên tới xem thử.

Hạ Nhất Hàng vừa định hành lễ với lão gia tử thì thấy đột nhiên Công Tôn Mỗ dừng bước, nhìn chăm chăm người đang đi thẳng về phía mình.

Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy Công Tôn Mỗ, bước chân không dừng lại, vẫn tiếp tục tiến tới.

Miệng của Công Tôn Mỗ từ từ mở ra, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người nọ đi đến cách Công Tôn Mỗ không xa, đưa tay, nhẹ nhàng kéo mũ áo choàng xuống.

Hạ Nhất Hàng chỉ thấy trong nháy mắt khi mũ áo choàng được tháo xuống, một mái tóc đen dài xõa tung... hơi bay lên theo gió, người nọ đưa tay, áo choàng cũng theo động tác mà phất lên, tà áo bay theo gió đêm.

Chỉ là một động tác tùy ý nhưng đã khiến cho Hạ Nhất Hàng kinh ngạc không thôi —— người này hiển nhiên xuất thân tôn quý, hơn nữa đã từng chinh chiến, động tác giơ tay nhắc chân lơ đãng toát ra khí chất mà người bình thường không thể bắt chước được.

Người nọ đưa tay ra hơi thi lễ với Công Tôn Mỗ, “Tướng gia.”

Công Tôn Mỗ tỏ ra kích động, giơ tay ra nắm lấy hai cánh tay của người nọ, “An Tướng quân! Đã lâu không gặp!”

Người nọ ngẩng đầu, dường như đang cười với Công Tôn Mỗ.

Hạ Nhất Hàng nhịn không được bước tới trước hai bước, họ An? An Tướng quân...

Hạ Nhất Hàng đi tới, nhờ vào ánh sáng từ ngọn đèn dầu trước lều hắt tới, rốt cục cũng thấy rõ được gương mặt của người nọ.

Lúc này người nọ đang tươi cười xán lạn, dường như rất vui mừng khi gặp Công Tôn Mỗ.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, người này mũi cao mắt sâu, dung mạo rất tuấn mỹ, làn da hơi tái nhợt, có thể là do nhiều năm không phơi nắng tạo thành, không biết có phải là do ánh lửa hắt đến hay không, màu mắt nhạt hơn so với người bình thường, vẻ mặt ôn hòa.

Hạ Nhất Hàng nhẹ xoa cằm —— nụ cười của vị này rất ấm áp, xem ra là người thoải mái hiểu chuyện, hẳn là dễ ở chung...

Đồng thời, hẳn cũng tự hỏi, gọi Công Tôn Mỗ là Tướng gia, chẳng lẽ đã từng làm quan cùng triều? Có chức vị cùng thời với Công Tôn Mỗ, Tướng quân họ An...

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng Hạ Nhất Hàng khẽ giật, lập tức bị suy tưởng của mình dọa sợ, lại liên tưởng đến những gì Ân Hậu vừa hình dung về người này thì hai mắt của Hạ phó soái liền mở to.

Lúc này, Công Tôn Mỗ và người nọ cùng xoay người đi vào trong lều.

Ngay khi người nọ xoay người, không trung sáng lên, ánh nắng ban mai xuất hiện, một cơn gió thổi qua, mái tóc đen của người nọ tung bay theo gió.

Dưới ánh nắng vàng kim, sau gáy người nọ có một vết sẹo rất dài.

Hạ Nhất Hàng không nhin được mà hơi lui về sau nửa bước, hoảng sợ, An Tướng quân...

Lúc này trong đầu phó soái chỉ nghĩ tới một cái tên —— An Vân Khoát! Tội nhân thiên cổ... An Vân Khoát!

Người trong thiên hạ đều biết đến cái tên An Vân Khoát này, đây là cái tên bị vạn người thóa mạ. An Vân Khoát từng thành danh khi còn niên thiếu, là nghĩa tử của danh tướng Tiêu Túc thời Đường mạt, mười sáu tuổi mang binh thủ quan một trận chiến thành danh.

Nhưng mà một thiếu niên như vậy, lại trực tiếp dẫn Bạch Quỷ Vương Bắc xâm, hại chết Tiêu Túc, dẫn đến thiên quan thất thủ, trăm vạn người trôi dạt khắp nơi.

Năm đó người này bị xử phản bội bầm thây vạn đoạn, ngay một khắc bị hành hình, trời giáng trận tuyết lớn, có một kẻ thần bí đánh bay năm cây trát đao đồng thời chém xuống.

Từ sau hôm đó, An Vân Khoát biến mất trong gió tuyết, không còn xuất hiện nữa. Nhưng cái tên này là cái tên bị căm ghét nhất thời Đường mạt loạn thế, cho tới ngày nay, cái tên này vẫn bị nghìn người thóa mạ.

An Vân Khoát đã từng nhờ có diện mạo mày cao mắt sáng cùng với tính cách cực kỳ rộng rãi mà được ca tụng là “Trời cao bể rộng An Vân Khoát... đến sau này lại biến thành “Bội tín khí nghĩa An Vân Khoát”.

Hạ Nhất Hàng cảm thấy không thể tin được, bộ dạng của người này khí độ phi phàm, đặc biệt là nụ cười kia, một nụ cười tự nhiên chân thành mà Hạ Nhất Hàng rất thường hay thấy trên người Triển Chiêu. Thế cho nên ánh mắt đầu tiên hắn nhìn thấy người nọ liền sinh hảo cảm, cảm thấy tính cách của người này khả năng rất giống với Triển Chiêu, không ngờ lại...

Bởi vì quá mức khiếp sợ mà Hạ Nhất Hàng có chút choáng váng, máy móc mà đi vào trong quân trường, tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống không biết nên nói gì.

Công Tôn Mỗ và An Vân Khoát dường như có giao tình rất tốt, vừa hàn huyên vừa đi vào trong quân trường.

Ánh mắt đầu tiên Triệu Phổ và Công Tôn nhìn thấy vị Tướng quân này, cũng đều sinh hảo cảm —— ai nha! Phong thái rất tốt! Diện mạo thành thật, cười rất hòa khí như Triển Chiêu vậy.

Ân Hậu bưng chén trà gật đầu với An Vân Khoát, xem như chào hỏi, không quên bổ sung một câu, “Lão quỷ không có ở đây!”

An Vân Khoát dường như đã biết sớm, gật đầu, “Ta biết, hửn mà ở đây thì ta đâu dám đến!”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc nhìn nhau —— thật sự có quan hệ không tốt với Thiên Tôn sao?

Hai người đang hiếu kỳ thì Công Tôn Mỗ giúp đỡ giới thiệu một chút, “Vị này chính là An Vân Khoát.”

Triệu Phổ và Công Tôn vốn đang chuẩn bị đứng lên lễ phép mà hành lễ với lão tiên bối, vừa nghe thấy cái tên này thì trong nháy mắt cứng người.

Công Tôn ngoáy ngoáy lỗ tai, ù tai?

Triệu Phổ há hốc miệng nhìn Ân Hậu và Công Tôn Mỗ, “An cái gì cơ...”

Hạ Nhất Hàng đỡ trán —— quả nhiên...

An Vân Khoát dường như đã sớm thành thói quen, thuận tay kéo một cái ghế ngồi xuống.

Ân Hậu nói với Triệu Phổ và Công Tôn đang còn bị chấn kinh quá mức, “An Vân Khoát.”

Triệu Phổ và Công Tôn ăn ý mà cùng hít một hơi, “Gì...”

Ân Hậu lắc đầu thở dài.

Công Tôn Mỗ nghiêm mặt, xua tay với hai người, nghiêm túc nói, “Vị tiểu huynh đệ này của ta là người oan uổng nhất thế gian này, thế nhân không rõ cũng chẳng sao nhưng các người đừng nên bị che mắt. Hắn tuy là tội nhân, nhưng những tội danh đó, một chuyện hắn cũng chưa từng làm!”

Một câu của Công Tôn Mỗ khiến Công Tôn và Triệu Phổ mở to mắt, ngay sau đó liền hút một ngụm khí lạnh thứ hai, càng thêm chấn kinh.

Hạ Nhất Hàng kinh hãi mà nhìn Công Tôn Mỗ, “VẬY... đây chẳng phải là thiên cổ kỳ oan?!”

Công Tôn cũng gật đầu, “Người này năm đó rõ ràng đã nhận tội mà, hơn nữa chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực...”

“Hắn phải nhận tội, nếu không nhận tội thì thiên hạ sẽ đại loạn.” Công Tôn Mỗ có chút tiếc hận, dường như không có tâm trạng nhớ lại những hồi ức năm đó, chỉ lắc đầu, “Nói ra rất dài dòng, chuyện cũ trước kia đã kết thúc, không nói cũng được...”

Công Tôn cùng Triệu Phổ bưng chén uống trà che đi xấu hổ, vừa không nhin được mà cẩn thận đánh giá An Vân Khoát, tâm nói vị này thực rộng lượng, gánh thiên cổ kỳ oan và cả đời bị bêu danh thế mà vẫn còn cười được.

An Vân Khoát nhìn Ân Hậu ngồi một bên uống trà, hỏi, “Hai người tốt chứ?”

Ân Hậu hơi nhướng mày, “Coi như tạm được, người thì sao?”

An Vân Khoát nhún vai, “Vốn là rất tốt, gần đây có người nơi nơi tìm ta nên hơi phiền, tộc Thổ Phiên cũng không yên ổn, ta chuẩn bị đến Ma Cung của người tị nạn.”

Ân Hậu gật đầu, “Được thôi, lát nữa để Hắc Thủy mang người về.”

An Vân Khoát nâng chung trà lên uống một ngụm, “Việc này không nên chậm trễ nhanh chóng nói đi, nếu không lát nữa Tiểu Du mà về thì ta lại bị đánh.”

Công Tôn vừa nghe, liền hỏi, “Có phải người có hiểu lầm gì với Thiên Tôn không? Nếu tiền bối bị oan uổng, không bằng giải thích một chút...”

An Vân Khoát cười khố, nhìn Công Tôn Mỗ —— đây là tôn tử của người à? Rất đáng yêu nhỉ?

Công Tôn Mỗ bất đắc dĩ ho khan một tiếng, nói với Công Tôn, “Thiên Tôn tất nhiên là biết hẳn bị oan.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều chớp mắt mấy cái, biết á...

Ân Hậu cũng nói, “Nếu không thì các người cảm thấy năm đó ai cứu hẳn đi trong gió tuyết?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn lại một lần nữa kinh ngạc —— nguyên lai năm đó chính là Thiên Tôn cứu người sao?!

Công Tôn lặng lẽ vỗ ngực, hôm nay tán gẫu hơi bị lớn, biết được bao nhiêu bí mật nha, trời ạ!

Cửu Vương gia thấy Ân Hậu ý bảo hẳn nhanh hỏi đi, ngược lại có chút ngạc nhiên, An Vân Khoát là tướng thời Đường, hơn nữa lúc Đường mạt tuổi vẫn còn nhỏ, khi bị “xử tử” chỉ mới mười bảy tuổi, sao người này lại biết được bí mật của Băng Ngư Tộc?

Tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của Triệu Phổ, Ân Hậu giải thích, “Tiểu Khoát còn một thân phận mà người đời không ai biết.”

Tất cả mọi người tò mò.

“Hắn cũng là hậu duệ thời Ứng Vương Triều.” Ân Hậu chỉ chỉ.

An Vân Khoát gật đầu, “Gia phụ là An Khải.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều cảm thấy cái tên này rất quen tai.

Ân Hậu lại nói, “An Khải là phụ tá đắc lực của Ứng Vương, đệ nhất võ tướng Ứng Vương Triều, thân phận tương tự với người.”

Nói xong, một ngón tay chỉ Triệu Phổ.

Cửu Vương gia hiểu rõ, “Là mang binh đánh giặc? Tức là trăm vạn Băng Ngư Tộc thật ra ở dưới trướng của người này?”

“An Khải là hậu duệ Hoàng tộc Ứng Vương Triều, có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với Băng Ngư Tộc.” Ân Hậu mỉm cười. “Nếu muốn hỏi quá khứ của Băng Ngư Tộc thì hỏi hẳn là được rồi. An Khải đã mất sớm, không phải vẫn còn có nhi tử ở đây sao?”

Nghe đến đây, mọi người soạt một cái xoay mặt nhìn An Vân Khoát.

An Vân Khoát bưng chén cân nhắc, “Ta đã nói gần đây Tây Bắc loạn như vậy, còn có người nơi nơi tìm ta, thì ra là vì chuyện Ứng Vương Triều năm đó à...”

“Vậy tiền bối biết làm cách nào để tìm được Trầm Tinh Điện sao?”
Triệu Phổ thấy được một tia hy vọng, thử thăm dò hỏi.

An Vân Khoát cũng rất sáng khoái, gật đầu, “Biết chứ.”

...

Bên trong lều lớn mọi người đang trao đổi chuyện tuyệt mật thiên cổ, mà bên ngoài lều, Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng đang ở trên thành lầu tán chuyện.

Sáng sớm Âu Dương như mọi khi mang binh ra thao luyện, chợt thấy Long Kiều Quảng ngáp dài, đứng trên chỗ cao nhất thành lầu, dường như đang canh gác.

Hỏa Kỳ Lân cảm thấy kỳ quái, chạy lên thành lầu, chợt Hữu Tướng quân một cái. “Nói Nhiều, người đang làm gì vậy?”

Long Kiều Quảng xoa mắt, vươn tay chỉ một ngón về hướng phương Bắc, “Thay Nguyên soái canh gác.”

Âu Dương tò mò, “Canh gác cái gì?”

Quảng gia lại ngáp một cái, “Nguyên soái nói, trông chừng, nếu Thiên Tôn về thì nhanh chóng báo tin.”

“A...” Hỏa Kỳ Lân gật đầu, “Bất quá bọn họ đi chưa được bao lâu, chắc là không về nhanh vậy đâu.”

Long Kiều Quảng gật đầu, vừa hỏi, “Người có rảnh không? Giúp ta canh chừng một lát, ta đi ngủ chút, mệt chết ta!”

“Ừ.” Âu Dương gật đầu.

Long Kiều Quảng liền tới một bên tìm cái ghế nằm ngồi xuống, chưa được một chốc đã ngủ.

Hỏa Kỳ Lân nhìn ra xa xa, không giống như sắp có người đến, cảm thấy Long Kiều Quảng hẳn là còn chưa ăn gì nên chạy đến nhà bếp, định lấy hai cái bánh bao cho hẳn, nghĩ hẳn tình dạ sẽ đói bụng.

Nói đến cũng khéo, Âu Dương Thiếu Chinh mới vừa đi thì từ phía chân trời đang sáng dần, hiện ra một điểm trắng di động rất nhanh.

Xa xa, Yêu Yêu đang bay tới.

Trên lưng Yêu Yêu, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, còn có Thiên Tôn.

Triển Chiêu bọn họ vội vã trở về, một mặt là báo tin cấp tốc cho Triệu Phổ, mặt khác, bọn họ muốn tranh thủ về trước hừng đông, biết đâu có thể nhìn thấy tòa Trầm Tinh Điện chính.

Để giảm bớt sức nặng cho Yêu Yêu giúp nó bay nhanh hơn, Thiên Tôn cũng đi theo, hỗ trợ ôm Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử được lão gia tử ôm cũng mất đi trọng lượng, tựa như một chiếc lá cây rơi trên lưng Yêu Yêu, hơn nữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đỡ Tiểu Lương Tử, Yêu Yêu bay càng nhanh hơn.

Quả nhiên, mọi người nhìn thấy được cảnh tòa Trầm Tinh Điện dần dần biến mất.

“Quả nhiên là đúng chiều.”

Mọi người nhìn về hướng Vọng Tinh Than.

Yêu Yêu vỗ cánh, bay nhanh lướt qua trên thành lâu. Mấy chục vạn đại quân ra thao trường luyện tập cảm giác có một cái bóng lướt qua trên

đầu, ngẩng đầu lên nhìn, nhiều người vui mừng —— Yêu Yêu đã trở lại a.

Khi Yêu Yêu bay vào quân doanh, Hỏa Kỳ Lân đang cầm mấy cái bánh bao chạy vào thao trường. Hỏa Kỳ Lân hoàn mỹ bỏ qua tiểu bạch long mà chạy lên thành lâu, vừa gặm bánh bao, vừa thay Long Kiêu Quảng đang ngủ ngáy pho pho canh gác.

...

Ru có lời muốn nói: Trong chương này, tên của Công Tôn Mỗ (公孙某) lại bị Nhã tử đổi thành Công Tôn Mưu (公孙谋) và mình chả hiểu tại sao lại vậy nữa+_+ Mình đã check lại raw mấy chương trước thì tất cả đều dễ là Mỗ, và không giải thích hay giới thiệu về tên của ông ấy cả. Có lẽ là vì 2 chữ này giống nhau nên tử ấy nhầm chẳng, thoai để cho liền mạch truyện thì mình cứ giữ nguyên, chừng nào qua mấy chương sau có giải thích thì mình sẽ đổi lại.

Nhưng theo ý kiến cá nhân thì tên Công Tôn Mưu mới đúng, chữ “Mưu” trong mưu mô, mưu kế hợp với Công Tôn gia gia hơn. Còn chữ “Mỗ” thì chỉ là ai, người nào đó thôi, chẳng bao giờ thấy dùng cho tên cả, hồi trước edit đến đoạn này mình đã cảm thấy lạ lạ nhưng do check raw thì ra tên này nên cứ kệ luôn.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 147: Tan Rã

“Tiền bối thật sự biết cách tìm được Trầm Tinh Điện?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều kích động hẳn.

Dường như An Vân Khoát cảm thấy đây cũng chẳng phải là chuyện khó nói gì, vừa định mở miệng thì bỗng nhiên bất động.

Triệu Phổ cũng nghe thấy bên ngoài truyền đến vài tiếng gió quen thuộc, dường như... là tiếng Yêu Yêu vỗ cánh.

Ân Hậu giờ tay đỡ trán.

Công Tôn không rõ chuyện lắm chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng gọi mềm mại, “Phụ thân!”

“Ồi!”

Công Tôn theo bản năng đáp lại, Triệu Phổ vội vàng bịt miệng hẳn nhưng đã muộn.

“Miêu Miêu Bạch Bạch, phụ thân ở trong lều của Cửu Cửu!” Tiếng của Tiểu Tứ Tử truyền đến.

Đồng thời còn có tiếng nói chuyện của Tiểu Lương Tử, “Oa, dậy sớm vậy á?!”

Sau đó là tiếng bước chân.

Mọi người trong lều lúng ta lúng túng, làm sao bây giờ...

Triệu Phổ nghĩ hay bằng không để An Vân Khoát trốn ra sau bình phong đi? Mới phát hiện ra trong quân trưởng của Đại Tướng quân hẳn chẳng có cái bình phong nào cả.

Lúc này, màn trướng được nâng lên, Triển Chiêu bước vào trước, “Dậy sớm vậy à, hay là cả đêm không ngủ?”

Triển Chiêu vừa bước vào trong thì thấy sắc mặt của Triệu Phổ lẫn Công Tôn dường như có chút xấu hổ, đồng thời, hẳn cũng để ý thấy còn có những người khác ở bên trong lều.

Phía sau Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bước vào, bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng chạy vào.

Suốt mấy ngày Tiểu Tứ Tử không nhìn thấy Công Tôn và Triệu Phổ, kêu lên vui mừng, “Phụ thân, Cứu Cứu!” Liền nhào tới trước mặt họ.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu bước qua cửa mà không đi vào trong, có chút khó hiểu, hẳn cũng nhìn thấy trong trướng có người, ngồi đưa lưng về phía cửa, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhìn nhau một cái, hai người cùng nhìn sang Triệu Phổ, ý là —— đang có khách à? Có cần chúng ta tránh mặt không?

Triệu Phổ có chút lúng túng, bất quá sau khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào, phía sau dường như không còn ai theo vào nữa, có lẽ Thiên Tôn không cùng về.

Công Tôn và Triệu Phổ vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì chợt thấy màn trướng phía sau Bạch Ngọc Đường được một bàn tay nâng lên.

Bạch Ngọc Đường đứng ngay cửa, lúc này đang nhìn người ngồi quay lưng về phía bọn họ, người nọ cũng quay đầu lại, nhìn về phía hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, hẳn từng gặp người này!

Ấn tượng của Ngũ gia đối với người này khắc rất sâu, tuy rằng không biết tên của người nọ nhưng hẳn xác định khi mình còn bé từng gặp người này không chỉ một lần.

Lần đầu tiên gặp mặt, Bạch Ngọc Đường nhớ rõ là năm mình sáu tuổi.

Năm ấy, nội lực của hắn học xong giai đoạn thứ nhất, Thiên Tôn muốn đến phía Nam làm vài việc nên mang hắn về Ánh Tuyết Cung để Lục Tuyết Nhi chăm vài ngày.

Lục Tuyết Nhi và Bạch Hạ liền nhân khoảng thời gian này mang nhi tử về quê của Bạch Hạ ở Kim Hoa Phủ thăm người thân.

Ngày đó, Lục Tuyết Nhi mang theo Bạch Ngọc Đường đến một tiệm may mua xiêm y.

Tiểu Bạch Ngọc Đường ngồi xổm trước cửa tiệm may trêu chọc một con mèo nhỏ, Lục Tuyết Nhi ở trong cửa hàng chọn vải.

Bạch Ngọc Đường đang đùa giỡn với mèo, chợt cảm giác có người đứng phía sau mình, bèn quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy một thúc thúc mặc áo choàng cười ôn hòa đứng một bên, hỏi hắn, “Mấy tuổi rồi?”

Bạch Ngọc Đường vốn chẳng để ý đến người lạ, bất quá người này nhìn rất thân thiện cũng rất thuận mắt, không biết như thế nào lại mở miệng đáp lại một câu, “Sắp sáu tuổi!”

Người nọ cười đến càng vui vẻ, gật đầu, dường như rất hài lòng, xoay người bỏ đi.

Lục Tuyết Nhi chọn vải xong rất nhanh, đi ra kéo tay Bạch Ngọc Đường.

Chỉ là Bạch Ngọc Đường vừa đi theo mẫu thân, vừa luôn ngoái đầu lại nhìn.

Lục Tuyết Nhi không hiểu, hỏi nhi tử, “Bảo bối nhi, con nhìn cái gì đấy?”

Lúc ấy, Tiểu Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng dần dần đi xa, không biết vì sao lại thốt ra, “Có thể là bằng hữu của sư phụ.”

Lục Tuyết Nhi giật mình, vội nhìn khắp nơi, “Ở đâu cơ? Ai nha?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trước kia chưa từng gặp.”

Lục Tuyết Nhi bị Bạch Ngọc Đường chọc cười, bèn vươn tay nhéo má hắn, “Chưa từng gặp mà con lại biết là bằng hữu của sư phụ mình sao?”

Bạch Ngọc Đường lại quay đầu lại, lúc này, người mặc áo choàng nọ đã biến mất tại góc đường.

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường kéo mẫu thân quay về, nói một câu khó hiểu, “Cảm giác hơi giống.”

“Giống cái gì?” Lục Tuyết Nhi không hiểu.

“Bóng lưng giống.”

“Bóng lưng gì cơ.”

Lục Tuyết Nhi kiên trì trêu chọc nhi tử tuy còn rất nhỏ mà đã mặt than của mình, “Bóng lưng giống như sư phụ con sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lục Tuyết Nhi nhẹ nhàng ngồi xổm xuống hỏi nhi tử, “Bóng lưng của sư phụ con như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng gương mặt khuynh quốc khuynh thành của mẫu thân nhà mình, nghiêm túc trả lời, “Giống như đi rồi thì rất có khả năng vĩnh viễn sẽ không quay về vậy.”

Lục Tuyết Nhi bị câu trả lời này của Bạch Ngọc Đường khiến cho ngây người, nàng có chút không xác định mà nhìn nhi tử còn nhỏ xíu của mình, hỏi, “Vậy con có biết vì sao lại như vậy không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừm, vì tâm nguyện đã hoàn thành, không còn gì vướng bận, bất luận đi tới đâu dừng lại chỗ nào cũng không còn quan trọng nữa.

Nói dứt lời, Bạch Ngọc Đường kéo Lục Tuyết Nhi nói không ra lời về nhà.

...

Cuộc gặp như vậy, trong trí nhớ của Bạch Ngọc Đường xảy ra ít nhất ba lần, người trước mắt vô tình gặp hãn, hỏi một câu hãn bao nhiêu tuổi, còn có một lần, chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Nhưng mà, Bạch Ngọc Đường luôn có thể từ bóng lưng người này rời đi mà nhận ra được.

Cùng lúc này, Triển Chiêu cũng nhẹ nhàng xoa cằm, quan sát tỉ mỉ An Vân Khoát —— vị này thật quen mặt! Sao có cảm giác trước kia từng gặp rồi?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang còn nghĩ về lai lịch của vị này thì bỗng nhiên cảm giác thấy một luồng nội lực cuộn cuộn phía sau, trong chớp mắt hàn khí bức người.

Bạch Ngọc Đường cả kinh, kéo Triển Chiêu lách người sang một bên, quay đầu lại nhìn Thiên Tôn... sư phụ hử sao vậy?

Chính là, chưa đợi Bạch Ngọc Đường nhìn cho rõ thì chỉ thấy bóng người màu trắng trước mắt nhoáng lên một cái.

Đồng thời thân ảnh màu xám ở gần Triển Chiêu cũng nhoáng lên.

Nhìn lại, Thiên Tôn đã đến bên cạnh bàn, mà người áo xám kia lại chẳng thấy đâu.

Chỉ trong chớp mắt, Thiên Tôn cũng biến mất, để lại một cái bàn phủ sương trắng, cùng với rèm cửa bay phấp phật.

Hạ Nhất Hàn vốn ngồi cùng bàn với An Vân Khoát há hốc miệng mà nhìn cái bàn phủ sương và nước trà đóng băng, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt —— đáng sợ...

Đến khi mọi người nhận ra, Thiên Tôn và An Vân Khoát đều biến mất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau một cái, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này, bóng người xẹt tới xẹt lui giữa không trung, nội lực cuộn cuộn, toàn bộ cao thủ trong quân doanh đều chạy ra mà ngửa mặt nhìn, tâm nói Thiên Tôn đang đánh nhau với Ân Hậu hay sao? Nội lực thật mạnh.

“Ai nha lại nữa rồi!”

Công Tôn Mỗ cũng chạy ra, kêu lên với không trung, “Tiểu Du, mau dừng tay!”

Công Tôn Mỗ mới la lên thì chợt nghe một tiếng “uỳnh” thật lớn, nhìn lại... bên chân ông đã xuất hiện một cái hố, do An Vân Khoát rơi xuống tạo

thành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh —— là bị Thiên Tôn một cước đá xuống.

An Vân Khoát xoa thắt lưng nhảy ra khỏi cái hố, “Ai... bộ xương già của ta...”

Nói còn chưa dứt lời, vệt vàng lách người tránh tiếp, Thiên Tôn đã xuống, vừa thấy An Vân Khoát chạy, vèo một tiếng liền đuổi theo.

Công Tôn Mỗ gấp đến giậm chân, chỉ về bầu trời nói với Ân Hậu đang khoanh tay chậm rì rì đi ra, “Mau ngăn cản bọn họ...”

Ân Hậu còn chưa kịp trả lời, “uych” một tiếng, An Vân Khoát lần thứ hai bị ném xuống, tạo thành một cái hố lớn khác.

Triển Chiêu kinh hãi mà kéo Bạch Ngọc Đường, “Thế này là thế nào?”

Ngũ gia cũng kinh ngạc —— vị này có thù gì với sư phụ hãn vậy?

Hai vị lão gia tử vung tay đánh nhau phía trên quân doanh của Triệu gia quân, kinh thiên động địa như sấm sét giáng xuống. Võ công của An Vân Khoát cực kỳ tốt, nội lực cũng cao cường, có điều rõ ràng nội lực của Thiên Tôn là quá cao. Hơn nữa Thiên Tôn cứ rượt theo mà đánh, đánh đến An Vân Khoát phải cầu xin, liên tục nói, “Ta sai rồi còn chưa được sao?”

Ân Hậu ngẩng đầu khoanh tay đứng một bên mà nhìn, Công Tôn Mỗ thì nôn nóng đến độ nhảy dựng, gọi “Tiểu Du” mau dừng tay.

Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi mấy người Triệu Phổ cũng đi ra xem cuộc chiến, “Người kia là ai vậy?”

Công Tôn nói cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, vị này chính là An Vân Khoát.

Triển Chiêu quả thực cũng bị cái tên của vị này khiến cho điếng người, ngược lại Bạch Ngọc Đường chỉ lẩm bẩm nói một câu, “Thì ra người này chính là An Vân Khoát!”

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ông ấy có thù gì với sư phụ của người vậy? Lẽ nào là vì việc năm đó phản quốc...”

Công Tôn và Triệu Phổ vội vàng giải thích cho Triển Chiêu, kể lại mọi chuyện của An Vân Khoát.

Triển Chiêu càng kinh ngạc, “Gánh tội oan trên lưng nhiều năm như vậy... thế vì sao Thiên Tôn lại đánh ông ấy?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, nhớ tới một việc... Trước kia, hắn đã từng hỏi ngoại công Lục Thiên Hàn của hắn, “Thiên Tôn ngoại trừ Ân Hạo, Vô Sa cùng với mấy người quen như mọi người, còn có người nào là bằng hữu của riêng người không? Chính là bằng hữu chỉ có giao tình với người, ngoài ra không quen thân với mọi người, kể cả Yêu Vương cũng không có quan hệ gì hết ấy?”

Lúc ấy Lục Thiên Hàn không cần suy nghĩ, liền nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Ừ, có hai người.”

Bạch Ngọc Đường hỏi tên.

Lục Thiên Hàn nói với hắn hai cái tên, một người, Bạch Ngọc Đường có biết, “Huyền thị”, và cái tên còn lại, chính là “An Vân Khoát”.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên đã từng nghe qua cái tên An Vân Khoát, hẳn không chắc chắn An Vân Khoát mà ngoại công hẳn nói có phải chính là tội nhân lịch sử kia không.

Nói ra hai cái tên rồi, Lục Thiên Hàn lại thở dài một tiếng, thấy Bạch Ngọc Đường dường như không hiểu, liền nói với hắn, “Sư phụ của người cũng là quái nhân, bản thân thì giống như băng, lại hết lần này đến lần khác kết giao với hai người tính như liệt hỏa, có thể nói là cố chấp cực đoan nhất trên đời.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây thì thấy An Vân Khoát lại bị ném xuống một lần, lúc này An Vân Khoát đã rút kinh nghiệm, không chạy nữa, vừa đứng lên từ trong hố liền “vèo” một cái, trốn phía sau Ân Hậu.

Ân Hậu khoát tay, ngăn cản Thiên Tôn đã vọt đến trước mặt, vung một chưởng về phía mình.

Ân Hậu không nói gì, “Rồi rồi, đừng đánh nữa, chết người mất!”

Công Tôn Mỗ cũng chạy đến giữ chặt Thiên Tôn, “Đúng thế! Có chuyện gì thì từ từ mà nói!”

Triệu Phổ bọn họ cũng tới khuyên can, nói là đừng đánh chết a, còn có chuyện quan trọng muốn hỏi mà, quan hệ trọng đại!

Thiên Tôn bị một đám người ngăn cản, liếc mắt nhìn An Vân Khoát.

An Vân Khoát trốn phía sau Ân Hậu, cười tủm tỉm chào hỏi Thiên Tôn, “Tiểu Du, gần đây người sống tốt ha?”

Thiên Tôn càng tức giận, cách một đám người muốn nhào tới tóm An Vân Khoát, cuối cùng bị Ân Hậu ôm đi.

Mọi người nhẹ nhàng thở phào, may mà có Ân Hậu ở đây, nếu không thì thật không có ai có thể kéo Thiên Tôn đi được.

Ân Hậu và Công Tôn Mỗ ý bảo bọn họ mang Thiên Tôn đi cho bớt giận, để bọn Triệu Phổ tiếp tục hỏi.

An Vân Khoát còn đứng phía sau ngoắc, “Đừng tức giận nha Tiểu Du, đừng tức giận.”

Công Tôn đi kiểm tra thương tích cho An Vân Khoát, Triệu Phổ bảo chư tướng Triệu gia quân đến xem náo nhiệt nên làm gì thì đi làm đi.

Triển Chiêu để ý quan sát An Vân Khoát, phát hiện người này tuy bị ném tới ném lui mấy lần, bất quá trên người ngược lại chẳng có thương tích gì, ngay cả một vết tím bầm cũng chẳng có, vốn Thiên Tôn không nặng tay, tuy thoát nhìn thì rất kịch liệt.

Bạch Ngọc Đường lại càng hiểu rõ hơn, khi còn bé sư phụ hẳn dạy công phu cho hẳn cũng ném hẳn như vậy, rất đau bất quá lại không gây thương tổn thật sự.

Với hiểu biết của Bạch Ngọc Đường về Thiên Tôn, vị An Vân Khoát đang cười tủm tỉm này phỏng chừng khi còn trẻ đã chọc tức sư phụ hẳn, nhưng Thiên Tôn lại không thể làm thịt người này được nên chỉ có thể ném tới ném lui trút giận.

Chút tình huống ngoài dự đoán nhanh chóng trở lại bình thường, Triệu Phổ bọn họ quay trở lại lầu Nguyên soái, tiếp tục cuộc đối thoại còn dang dở.

...

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vốn tò mò định hỏi thăm An Vân Khoát trước kia từng đắc tội Thiên Tôn như thế nào.

Bất quá việc đứng đắn của Triệu Phổ quan trọng hơn.

Trước tiên giản lược câu chuyện mà trao đổi những manh mối mà hai phía thu thập được, hóa ra đều trùng khớp.

Lúc trước bọn Triển Chiêu còn rối rắm vì sao có kẻ muốn bắt Yêu Yêu giết Bạch Ngọc Đường, thì ra là muốn dùng phương pháp cực đoan như vậy để tìm Trầm Tinh Điện.

Hai hàm răng của Triển Chiêu nghiêng đến kêu ken két, tâm nói kẻ nào dám nghĩ ra được chiêu độc địa như vậy!

Vừa rồi An Vân Khoát cũng nhìn thấy Yêu Yêu, Bạch Ngọc Đường cho Yêu Yêu vào trong quân trường, An Vân Khoát vươn tay xoa đầu nó, nói với Bạch Ngọc Đường, “Vẫn còn là tiểu long, quả nhiên không nuôi dưỡng trong mộ Hải Long, lệ khí cũng không nặng như vậy. Lần đầu tiên mới thấy một con Hải Long Tích đáng yêu thế này, không hung dữ còn chẳng cắn người nữa.”

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi —— thế nào mà những con trước kia còn cắn người á?

“Tiền bối, vẫn nên tiếp tục nói về việc tìm Trầm Tinh Điện.” Hạ Nhất Hàng rót cho An Vân Khoát chén trà.

An Vân Khoát gật đầu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các người có bản đồ không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, liền lấy một tấm giấy ra, vẽ lên, chẳng bao lâu sau tấm bản đồ do hắc và Lục Thiên Hàn ở Băng Nguyên Đảo căn cứ theo hình ảnh của hai tòa Trầm Tinh Điện suy luận ra đã hoàn thành.

Công Tôn cũng mang tấm bản đồ do bản thân căn cứ vào vị trí của sao và phương vị trên bản đồ cổ mà vẽ ra.

Hai tấm bản đồ gần như trùng khớp.

An Vân Khoát gật đầu, “Đến Vọng Tinh Than, dựa theo phương vị trên này thì có thể tìm được Trầm Tinh Điện, la bàn kia đâu rồi?”

“Ở chỗ của ngoại công ta.” Bạch Ngọc Đường đáp lời.

“A, vậy là tốt rồi.” An Vân Khoát tiếp tục gật đầu, lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có giao nhân chứ?”

Bạch Ngọc Đường lại gật đầu.

“Đến lúc đó, để giao nhân ngồi trên Hải Long Tích, mang tấm la bàn đó vào thì có thể mở cơ quan ra, Trầm Tinh Điện sẽ chìm xuống dưới đất, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.” An Vân Khoát chậm rãi uống trà.

Nhóm Triệu Phổ nhìn An Vân Khoát.

Mãi một lúc sau, Triệu Phổ mới nói, “Lão gia tử, chúng ta là muốn tìm Trầm Tinh Điện, nếu đã tìm được vì sao lại phải phá hủy nó?”

An Vân Khoát ngẩn người, không hiểu mà hỏi Triệu Phổ, “Nếu không hủy diệt thì các người định làm gì?”

“Đi vào đấy.” Triệu Phổ đáp, “Chúng ta còn muốn tìm trăm vạn thanh Phá Băng Dao...”

“Phụt!”

Triệu Phổ còn chưa dứt lời thì An Vân Khoát đã bị chọc cho bật cười, hỏi lại, “Phá Băng Dao? Các người nói các người muốn vào Trầm Tinh Điện?”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

An Vân Khoát tỏ ra hết nói nổi, “Trầm Tinh Điện căn bản đã không thể vào được, bây giờ bên trong hẳn là đầy Long Diễm Thạch, ai đi vào đều phải chết!”

Mọi người càng nghi hoặc.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Long Diễm Thạch là cái gì?”

An Vân Khoát ngẫm nghĩ, lẩm bẩm, “Hẳn là cực Bắc cũng có, chính là một loại lửa xanh lục, người chạm vào sẽ bị đốt thành tro.”

“A!” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lập tức nhận ra, “Thi Hồn Trận!”

Về mặt An Vân Khoát đầy ghét bỏ, “Ai đặt cái tên đó vậy?”

“Vậy những bộ xương khô bốc cháy?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

An Vân Khoát suy nghĩ, nhìn chằm chằm bọn Triệu Phổ một lúc, hỏi, “Các người... không biết trong mộ Hải Long có gì phải không?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường giải thích, “Tổ tiên Băng Ngư Tộc đã tuyệt diệt, không ai biết được bí mật này cả!”

“A... vậy à?” An Vân Khoát gật đầu, “Cái gì mà trăm vạn Phá Băng Dao chứ? Chỗ đào đó mất lâu rồi!”

Đám người Triển Chiêu càng chấn kinh.

Triệu Phổ nghi hoặc, “Tiền bối có thể giải thích tỉ mỉ kỹ càng không? Năm đó sau khi Băng Ngư Tộc bị diệt tộc, là được an táng cùng với Hải Long Tích trong Trầm Tinh Điện và mộ Hải Long sao?”

“Đúng.” An Vân Khoát gật đầu, vươn tay cầm lấy hai chén trà, đổ hết nước trà bên trong đi.

Sau đó An Vân Khoát đem một chén trà lật úp xuống bàn, một chén trà để ngửa đặt phía trên chén trà bị úp kia.

“Nói cho đơn giản một chút, chén trà bên dưới là mộ Hải Long thì chén trà bên trên là Trầm Tinh Điện, hai cung điện này thông với nhau.” An Vân Khoát giới thiệu một chút cho mọi người hiểu về kết cấu của Trầm Tinh Điện và mộ Hải Long.

“Ở giữa có một gốc cây Long Lân rất lớn, giữ cho hai tòa cung điện này đứng vững.” An Vân Khoát chỉ vào chén trà phía trên, “Bên trong Trầm Tinh Điện có nước, đóng băng quanh năm, dùng băng kiến tạo rất nhiều cung điện. Bên trong mộ Hải Long phía dưới chứa một lượng lớn long cốt, hang của Hải Long Tích ở ngay bên trong. Cứ cách vài năm sẽ có một đàn Hải Long Tích đến đây đẻ trứng, nuôi tiểu long. Hoàn cảnh sinh trưởng của tiểu long khá là ác liệt, cần phải tranh đấu từ nhỏ, bình thường một con đẻ được ba bốn trứng, cuối cùng chỉ có được một con Hải Long Tích có thể rời khỏi mộ Hải Long, còn lại huynh đệ tỷ muội của nó đều bị chúng nó cắn chết ăn luôn.”

Mọi người nghe vậy đều giật mình —— quả nhiên rồng gì gì đó cũng chẳng hiền lành gì, so ra thì Yêu Yêu đáng yêu hơn nhiều.

“Kết cấu địa lý của Vọng Tinh Than tương đối phức tạp, bên dưới nền đất có một khu vực đóng băng, cực kỳ lạnh giá, bên ngoài lại bởi vì phơi dưới mặt trời mà rất nóng, cho nên, nước suối bên trong Vọng Tinh Than chính là do băng tan ra mà thành.” An Vân Khoát giải thích.

Tất cả mọi người gật đầu, “Thì ra là thế!”

“Hải Long cốt luyện qua lửa quả thật sẽ rất cứng rắn, có thể dùng làm binh khí.” An Vân Khoát nhẹ nhàng phẩy tay, “Nhưng các người chỉ biết

một mà không biết hai, Hải Long cốt ngoại trừ có thể chế tạo binh khí, còn có thể chế tạo Long Diễm Thạch.”

“Loại đá chỉ cần chạm vào sẽ xuất hiện thứ lửa màu xanh lục đó?”
Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hỏi.

“Đúng vậy.” An Vân Khoát gật đầu, “Trong xương cốt của con người đều có lân tinh nên ở những bãi tha ma nơi hoang sơn dã lâm sẽ rất hay nhìn thấy ma trời.”

Tất cả mọi người gật đầu —— cái này gặp rồi.

“Trong Hải Long cốt cũng có một lượng lớn lân tinh đặc biệt, loại lân tinh này có độc, dùng loại lân tinh này có thể chế tạo Long Diễm Thạch và phương pháp chế tác rất đơn giản.” An Vân Khoát tiếp tục nói, “Phong kín Hải Long cốt lại, đại khái khoảng chừng một hai năm, sau đó mở ra, những xương cốt đó sẽ biến thành màu đen, giống như đá vậy. Chỉ cần chạm nhẹ, những thứ đó sẽ bùng cháy tạo thành ngọn lửa màu xanh lục, có thể thiêu hủy hết thảy trong chớp mắt, thứ xương cốt màu đen đó được gọi là Long Diễm Thạch.”

Nghe An Vân Khoát nói xong, tất cả mọi người đều cau mày.

An Vân Khoát lại nói tiếp, “Năm đó sau khi Băng Ngư Tộc diệt vong, một lượng lớn thi thể được Hải Long Tích mang vào Trầm Tinh Điện. Băng Ngư Tộc ngoại trừ Hải Long Tích ra còn có một lượng lớn giao nhân, giao nhân chính là từ hàn băng nội lực ngưng tụ mà thành...Nói cách khác...”

An Vân Khoát nói đến đây, chỉ về cái chén phía trên, “Cơ bản Trầm Tinh Điện đang nằm trong trạng thái đóng băng, đông lạnh cả trăm năm.”

“Tức là...”

Không đợi An Vân Khoát nói hết, mọi người đều đồng loạt chỉ về cái chén phía dưới, “Mộ Hải Long này trong một trăm năm qua đều nằm trong trạng thái bị phong kín, bên trong Hải Long cốt cũng vậy mà một trăm vạn thanh Phá Băng Dao cũng thế, đều đã biến thành Long Diễm Thạch màu đen?!”

“Đúng vậy!” An Vân Khoát gật đầu, “Vốn chỗ Long Diễm Thạch kia chỉ cần không chạm vào thì sẽ không bốc cháy, nhưng gần đây đã xảy ra động đất rất mạnh, các người cảm thấy, vì sao nước trong Vọng Tinh Than lại phun trào lên từ dưới lòng đất?”

Mọi người bưng tỉnh.

“Bởi vì Long Diễm Thạch dưới nền đất bắt đầu bốc cháy nên băng tan bớt một phần, dẫn đến mực nước dâng cao!” Công Tôn nói.

“Ừ!” An Vân Khoát gật đầu, vươn tay lấy một cái giá cắm nến trên bàn, dùng một cái chén úp lên ngọn lửa, lại mở ra, lửa đã tắt. “Bất luận là loại lửa gì, muốn cháy được đều phải có không khí, nơi nào không khí càng nhiều thì lửa mới có thể cháy càng lâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không khí trong mộ Hải Long hẳn là không nhiều lắm, lửa đốt chẳng mấy chốc mà hết, lửa tắt, bây giờ lại trở lại trạng thái bị phong kín.”

“Tức là...” An Vân Khoát chỉ vùng xung quanh cái chén kia, “Trầm Tinh Điện ở đây chính là cơ quan quan trọng, chỉ cần dùng la bàn khởi động cơ quan, sẽ có rất nhiều cửa thông khí mở ra, mộ Hải Long sẽ bùng cháy... Chẳng cần đến thời gian một chén trà nhỏ, cây Long Lan kia sẽ bị đốt từ dưới lên, kết quả chính là Long Lan sụp đổ, theo đó, toàn bộ Trầm Tinh Điện và mộ Hải Long sẽ sụp theo. Cuối cùng mộ Hải Long bị nước nhấn chìm, cát từ đại mạc xung quanh sẽ theo đó ùa vào, Vọng Tinh Than không còn tồn tại, nguy cơ cũng sẽ được giải trừ.”

Nghe An Vân Khoát giải thích xong, nhóm người Triệu Phổ đều cảm thấy kinh tâm động phách, nhìn chăm chăm hai cái chén kia mà ngẩn người.

An Vân Khoát uống hết trà, nói thêm, “Trầm Tinh Điện là nơi tuyệt đối không thể vào, một khi đi vào, chỉ cần lớp băng bị phá hủy, Long Diễm sẽ bùng cháy, Long Diễm sẽ theo cây Long Lĩnh mà đốt toàn bộ Trầm Tinh Điện, cháy cho đến tận mặt đất. Đừng nói là một trăm vạn binh khí không lấy được, bao nhiêu binh tướng, chỉ cần đang ở Vọng Tinh Thanh đều sẽ hóa thành tro tàn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— may mà không tùy tiện chạy đi tìm Trầm Tinh Điện, đúng là quá nguy hiểm.

Công Tôn cũng lầm bầm, “Tứ đại thánh địa này đúng là chỗ nào cũng ẩn chứa nguy hiểm...”

“Không ổn rồi.”

Lúc này, Triệu Phổ cau mày, bàn tay xoay xoay cái chén không, thì thào tự nói.

“Cửu Cửu, chỗ nào không ổn?” Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên ghế của Triệu Phổ, tò mò nhìn hắn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng, “Các nước Tây Vực đang tập trung bao nhiêu binh lực xung quanh Vọng Tinh Thanh?”

Hạ Nhất Hàng cau mày, hiển nhiên là đang nghĩ đến cùng một việc như Triệu Phổ, “Ta cũng đang lo lắng điều này, vốn người không nhiều lắm, nhưng bởi vì tộc Thổ Phiên không ngừng phái binh, thế cho nên Liêu và Tây Hạ cầm đầu mấy nhà, phái một lượng lớn binh mã. Một nơi nhỏ như

Vọng Tinh Than mà bây giờ đang tụ tập gần một nửa binh mã của các nước Tây Vực!”

Triển Chiêu cũng hiểu được Triệu Phổ nói không ổn ở chỗ nào rồi, “Vậy không phải là rất nguy hiểm?!”

“Nếu Trầm Tinh Điện chỉ là ảo ảnh, có thể khiến cho bọn họ phải nhiều binh mã ra như vậy sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải cũng muốn tìm Phá Băng Dao không?”

Công Tôn tò mò, “Bọn họ nghe được tin này từ đâu?”

“Nếu có kẻ cố tình nói cho họ biết tin tức thì sao?” Triệu Phổ bỏ cái chén trong tay xuống, sắc mặt sa sầm, “Hiển nhiên chuyện lần này là có kẻ đứng sau màn thao túng, không ngoài khả năng chính là Ác Đế Thành. Mục đích của đối phương rất rõ ràng, bọn chúng không phải là cần một trăm vạn thanh Phá Băng Dao kia mà là dùng một trăm vạn thanh Phá Băng Dao làm mồi, dụ các nước Tây Vực phải binh đến Vọng Tinh Than, mục đích là để tiêu giảm binh lực các nước Tây Vực! Đến lúc đó các quốc gia Tây Vực nguyên khí đại thương, bọn chúng một hơi ăn hết, phạm vi khống chế của chúng, dần dần bao phủ bản đồ Ưng Vương Triều năm xưa.”

Nghe Triệu Phổ nói xong, ngay cả Tiểu Lương Tử cũng phải kêu lên, “Oa... quá âm hiểm! Vậy thì thật không ổn rồi!”

“Việc cấp bách là để mấy nước kia nhanh chóng mang binh mã rời khỏi Vọng Tinh Than.” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Bằng không phải người đi khuyên bọn họ?”

Triệu Phổ cười lạnh, “Đám người kia nếu chịu nghe lời thì có thể lộn xộn như ngày hôm nay sao?”

Hạ Nhất Hàng cũng thở dài. “Khả năng là họ sẽ cho là chúng ta muốn độc chiếm một trăm vạn thanh Phá Băng Dao kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày —— quả thật là có khả năng này, thứ hấp dẫn họ là một cơ hội có thể chiến thắng Triệu Phổ, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

“Khuyên nhủ chắc chắn là không được rồi, cái đám đó đều là một lũ lừa, dẫu không đi đánh mới chịu chạy.” Cửu Vương gia vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mũi tính toán, “Cần phải nghĩ một cách khác đuổi cái đám đó ra ngoài!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 148: Ngược Chiều

Thường nghe nói rằng, nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu.

(người không lo xa tất có phiền gần)

Nhưng mà có đôi khi, người có tầm nhìn xa so với kẻ thiển cận lại càng thêm sầu lo, nếu không tin... cứ nghĩ đến Cửu Vương gia luôn nhìn xa trông rộng kia, đang vì “lo xa” với “phiền gần” mà vò đầu.

Ác Đế Thành mỗi lần xuất chiêu đều rất độc địa, lần này còn độc ác hơn, một hơi liền muốn làm suy yếu binh lực chủ yếu của các nước Tây Vực, từ đó mà mưu lợi.

Triệu Phổ phái Đồng Thiên Dực đi hỏi thăm một chút, Đồng Thiên Dực trở về nói với hắn một tin không may —— hết thảy đúng như hắn dự đoán.

Đồng Thiên Dực nói, không biết là ai đưa tin cho Liêu, Tây Hạ bọn họ, lúc này mấy vị Đại vương kia đều một lòng một dạ muốn tìm cho bằng được một trăm vạn thanh Phá Băng Dao. Họ cảm thấy nếu như tìm được chỗ đao đó thì từ nay về sau sẽ không còn cần phải nhìn mặt Triệu Phổ mà sống qua ngày. Thậm chí, cảm thấy chỉ cần có được số Thần binh đó thì kế hoạch xâm Tống bởi vì Triệu Phổ mà gác lại nhiều năm kia, có khả năng sẽ trở thành hiện thực chỉ trong một ngày.

Triệu Phổ nghe xong chỉ biết dờ khóc dờ cười —— đây đúng là vừa qua được hai ngày thái bình lại bắt đầu có chuyện mới.

“Còn có chuyện hay ho hơn nữa này Nguyên soái!” Đồng Thiên Dực dường như đi thám thính được cả một bụng tức giận, “Không biết là ai thả ra tin tức, nói Nguyên soái sợ bọn họ tìm được Thần binh nên sẽ tìm cách khuyên họ rời khỏi Vọng Tinh Than, sau đó bản thân sẽ dẫn quân tiến vào Vọng Tinh Than để tìm một trăm vạn thanh Phá Băng Dao đó. Bây giờ Tây Vực đều loan truyền, nếu ngài có được số Thần binh kia, thế thì Liêu, Tây Hạ mấy nước, cả đời này chắc không có cách nào xoay người, không chừng còn vong quốc.”

Bọn Triển Chiêu đang bưng chén trà ngồi nghe —— Hay a! Đường trước đường sau đều phá hỏng, Đại vương các nước Tây Vực đều tin hết sao?

Cửu Vương gia bĩu môi phất tay, “Vây dứt khoát để cho chúng bị Ác Đế Thành diệt sạch đi, đỡ mất công ta bận tâm, mắc gì phải cứu chúng chứ? Lão tử trực tiếp đối đầu thẳng với Ác Đế Thành còn tốt hơn là đi cứu lũ ngu kia!”

Đồng Thiên Dực gật đầu —— ta đồng ý!

May mà Hạ Nhất Hàng vẫn tương đối đáng tin hơn, để bọn Triển Chiêu vừa bốn ba cả đêm đi nghỉ ngơi, để một mình Triệu Phổ ở lại trong lều trại, lý do là —— nhốt vào phòng tối nghĩ ý tưởng, nghĩ được chiêu mới thả hãn ra.

Để lại Cửu Vương gia một mình ngồi trong lều Nguyên soái động não, những người khác quay về lều của mình.

Lúc này trời đã sáng trưng, tòa thành bằng sao nơi chân trời đã biến mất trong nắng mai, không để lại chút dấu vết nào.

...

An Vân Khoát không đi vội nên Hạ Nhất Hàng an bài cho An Vân Khoát ở lại quân doanh, tạm thời ở chung một nơi với Công Tôn Mỗ.

Người biết An Vân Khoát dường như không ít, ngay cả Hắc Thủy Bà Bà mùa đông chuyên ngâm mình trong phòng không hoạt động cũng ôm cái noãn lô chạy đến xem thử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy rằng cả đêm không ngủ, thế nhưng cũng không mệt, dù sao những gì đã trải qua đêm nay người bình thường cả đời có lẽ cũng chẳng gặp được. Hai người quay về lều của mình thì thấy Ân Hậu đang ngồi bên bàn uống trà, Thiên Tôn không có ở đây.

Triển Chiêu chạy đến hỏi, “Ngoại công, Thiên Tôn đâu?”

Ân Hậu đáp, “Đi về hướng trường luyện ngựa, có lẽ là tìm đỉnh núi nào đó hóng gió lạnh rồi.”

Bạch Ngọc Đường muốn đi tìm sư phụ thì bị Ân Hậu ngăn lại, “Hết giận là ổn rồi, để hăn ngốc một mình đi, hai người ăn điểm tâm không?”

Triển Chiêu thật ra cũng cảm thấy hơi đói, nói đi lấy điểm tâm đến, để Bạch Ngọc Đường ngồi chờ với Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu chạy như bay ra ngoài, biết con mèo này đang cố tình để mình ở riêng với Ân Hậu để hỏi ân oán năm đó của Thiên Tôn và An Vân Khoát.

Ân Hậu đương nhiên cũng nhận ra ý đồ của ngoại tôn, vươn tay tự rót cho mình chén trà, vừa cảm khái cánh tay của ngoại tôn hướng ra bên ngoài, hướng đến độ không thu về được nữa rồi.

Ngũ gia cầm lấy chén trà, uống một ngụm, nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu mỉm cười hỏi hăn, “Có chuyện gì muốn hỏi?”

Bạch Ngọc Đường dịch ghế lại gần một chút, hỏi, “Sư phụ của con và An Vân Khoát...”

Ân Hậu vừa uống trà vừa gật đầu với Bạch Ngọc Đường, “Bằng hữu rất tốt.”

Ngũ gia gật đầu, “Trước kia con từng nghe ngoại công nói qua, nói rằng An Vân Khoát là một trong hai người bằng hữu tốt nhất của sư phụ?”

Ân Hậu gật đầu, “Ừ, đúng vậy.”

“Nếu An Vân Khoát bị oan uổng, sư phụ con hẳn là cũng không phải thật lòng chán ghét ông ấy... Rõ ràng là bằng hữu, vì sao không qua lại?” Ngũ gia cảm thấy bản thân mình đúng là thay Thiên Tôn phiền đến nát lòng, nhưng vẫn nhịn không được muốn hỏi, “Hai người bọn họ là như thế nào mà trở nên như vậy?”

Ân Hậu cười cười, “Bởi vì tính của sư phụ người như tiểu hài tử vậy.”

Cá tính bao che khuyết điểm của Bạch Ngọc Đường liền bộc lộ, bưng chén trà lăm bắm một câu, “Nếu không phải An Vân Khoát đuối lý thì cũng sẽ không dễ cho bị đánh mà không đánh trả.”

Ân Hậu bị Bạch Ngọc Đường chọc cười, gật đầu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có bao nhiêu bằng hữu?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Có không ít.”

Ân Hậu lại gật đầu, “Người hy vọng bằng hữu của người sẽ như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, không rõ Ân Hậu cụ thể muốn ám chỉ điều gì, theo phản xạ đáp lại một câu, “Hy vọng bọn họ sống tốt!”

Ân Hậu thản nhiên cười cười, “Ừ, sư phụ người cũng như vậy.”

“Người bình thường đều như vậy thôi.”

Bạch Ngọc Đường đáp.

Ân Hậu lại nhấp một ngụm trà, dường như là đang hồi tưởng.

Hai người không tiếng động mà ngồi uống trà một lúc, Ân Hậu mới nói, “Ta và Yêu Vương, kể cả Vô Sa đối với sư phụ ngươi mà nói không phải là quan hệ bằng hữu.”

Dường như Bạch Ngọc Đường có thể hiểu được, gật đầu, cũng giống như bốn vị huynh trưởng ở Hãm Không Đảo của hắn vậy, loại quan hệ cùng lớn lên từ nhỏ, cùng trải qua quá khứ, kỳ thật chẳng khác nào người nhà vậy.

“Bằng hữu của sư phụ ngươi rất ít, không phải con mắt của hắn quá cao mà là người có cơ hội trở thành bằng hữu của hắn quá ít.” Ân Hậu suy tư, “Muốn trở thành bằng hữu đều cần phải cùng nhau trải qua một chút gì đó, hai người dù sao cũng phải có nguyên nhân nào đó mới có thể kết giao bằng hữu. Nói cách khác, loại chuyện này cần nhờ duyên phận, hoặc là... tự mình chủ động.”

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà nhìn Ân Hậu, “Duyên phận con có thể hiểu được, tự mình chủ động là có ý gì?”

Ân Hậu cười lắc đầu, “Ta nhìn thấy một người, cảm thấy người nọ rất thú vị, sẽ muốn cùng hắn kết giao bằng hữu.”

Ngũ gia gật đầu, tâm nói —— còn chẳng phải, trong Ma Cung liền có hơn ba trăm người, đều là sinh tử chi giao, ngài thuộc loại cấp bậc kết giao bằng hữu quá rộng rồi.

“Nhưng người cũng biết, chỗ này của sư phụ ngươi thiếu mất một sợi gân.” Ân Hậu vừa nói vừa chỉ vào đầu mình. “Người cảm thấy, hắn nhìn

thấy một người, cảm thấy người này rất thú vị, muốn cùng người đó kết giao bằng hữu, tỷ lệ xảy ra chuyện này cỡ bao nhiêu?”

Ngũ gia ngược lại ngây ngẩn cả người, vươn tay vuốt cằm, “Cái này sao... dường như rất khó tưởng tượng.”

“Khi chúng ta còn bé, Yêu Vương gặp bất kỳ hài tử nào tầm tuổi với bọn ta thì câu nói đầu tiên thường dùng nhất chính là, ‘Tiểu hài nhi người rất thú vị nha, có muốn làm bằng hữu với nhóm Tương Du nhà ta không?’ ”

Một câu của Ân Hậu khiến cho Bạch Ngọc Đường thất thần. Ngũ gia đột nhiên nhớ đến khi còn bé khi Thiên Tôn mang hãn xuống núi, cũng thỉnh thoảng gặp phải một tiểu bằng hữu thú vị, liền hỏi, “Người muốn làm bằng hữu với Ngọc Đường nhà ta không?”

“Khi sư phụ người còn bé, kỳ thật rất khiến người khác lo lắng.” Ân Hậu lẩm bẩm. “Hãn lớn như vậy rồi vẫn chẳng có bằng hữu. Yêu Vương bảo hãn làm bằng hữu với ai, hãn liền ngốc ngốc mà chạy đi chọc chọc người ta nói ‘Yêu Vương để ta làm bằng hữu với người, không cho người cự tuyệt!’ chọc Yêu Vương tức đến giậm chân. Càng về sau phát triển thành ta cùng bằng hữu uống rượu, hãn ở một bên nhìn, sau đó học theo dáng vẻ của ta cùng bằng hữu uống rượu. Ta và bằng hữu nói chuyện phiếm, hãn cũng ngồi nghe, sau đó cùng người khác tán gẫu, hãn chính là học thuộc lòng lặp lại hành động của ta, Vô Sa hoặc là Yêu Vương, bắt chước cách cùng bằng hữu ở chung, Cho tới bây giờ hãn chẳng nhớ được tên, sinh thần, sở thích, quá khứ của những ‘bằng hữu’ đó. Nếu hỏi hãn bằng hữu thế nào rồi, hãn sẽ nói ‘Ừ, người bình thường, còn sống’...”

Bạch Ngọc Đường cầm chén trà ngẩn người, trong đầu không ngừng nhớ lại một vài hình ảnh —— ví dụ như, cho tới bây giờ Thiên Tôn không thể nào nhớ được bối phận của các tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn; bất luận nhìn thấy ai, đi lên hành lễ với Thiên Tôn, Thiên Tôn đều vỗ vỗ người ta nói,

“U! Mấy năm không gặp, trưởng thành.” Hoặc là “Mấy năm không gặp, càng ngày càng trẻ!”

Đường như Ân Hậu nhìn thấu được những gì Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, cười ranh mãnh nói, “Những cách chào hỏi đó, đều là vì Yêu Vương không muốn khiến hắc công quá lạc loài mà dạy cho hắc công! Ví dụ như, thấy người trẻ tuổi thì phải nói ‘Đã lâu không gặp, trưởng thành rồi’; nhìn thấy người lớn tuổi thì nói ‘Đã lâu không gặp, càng ngày càng trẻ.’ ”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bất khả tư nghị, “Tức là... sư phụ có một số hành động rất quái dị, đều là do trước kia Yêu Vương dạy người?”

“Ừ.” Ân Hậu như trước vươn tay, nhẹ nhàng chỉ vào đầu mình. “Chỗ này của sư phụ người thật sự không giống với người bình thường, nhưng thật ra, vấn đề không phải là tại bản thân hắc công.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Vấn đề ở đâu?”

“Ở chỗ những kẻ khiến cho hắc công cảm thấy vô vị.” Ân Hậu mỉm cười, “Thế nhân người nào như người này, chúng ta từ nhỏ theo Yêu Vương chạy ngược chạy xuôi, gặp qua vô số người, sư phụ người đều chẳng nhớ nổi một người, bởi vì hắc công cảm thấy những kẻ đó mỗi người chẳng khác gì nhau, đều còn sống, là con người.”

Bạch Ngọc Đường cười đến không biết làm thế nào, “Đây là đạo lý gì?”

“Người cứ xem thử một hài tử ba tuổi ngồi bên đường, có một đàn kiến đi qua trước mặt nó, đều là màu đen, đột nhiên trong số đó xuất hiện một con màu đỏ, đứa trẻ đó sẽ lấy nhánh cây chọc một chút.”

Ngũ gia dường như đã hiểu, gật đầu, “Tức là nói... Huyền Thị và An Vân Khoát là hai người hiếm hoi trong số đó, khiến cho sư phụ của con cảm thấy đặc biệt hơn những người khác?”

“Chính xác mà nói, là hành động của bọn họ khiến cho sư phụ của người hứng thú, để hẳn cảm thấy, người này dường như không giống bình thường, cần phải quan sát một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, bây giờ sư phụ của hắn vẫn vậy, khi phát hiện ra một người không giống bình thường lắm thì sẽ hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm, như là muốn quan sát một chút. Đừng nói... Bạch Ngọc Đường chẳng biết nói gì, nghe Ân Hậu nói, hành động của sư phụ hắn giống như tiểu hài tử ba tuổi chọc con kiến bên đường thật sự rất giống.

Ngũ gia đỡ trán buồn thay những người từng bị sư phụ hắn quan sát —— hóa ra bị coi như kiến thật.

“Có đôi khi, thứ càng khó giải thích lại càng có lực hấp dẫn, đây là một bước ngoặt.” Ân Hậu thấp giọng nói, “Sư phụ người cả đời đều không thể hiểu được hai người Huyền thị và An Vân Khoát, hai con kiến này đi ngược lại với đàn kiến luôn từ từ tiến về phía trước, hấp dẫn ánh mắt của hắn. Yêu Vương từng nói với chúng ta, người sẽ phụ lòng người, nhưng năm tháng sẽ không cô phụ người, người tốt, sẽ có kết cục tốt.”

Bạch Ngọc Đường không nói, lời này, lấy ra lừa tiểu hài tử cũng chẳng mấy ai tin tưởng, tuy rằng tất cả mọi người vẫn sẽ nói như vậy...

“Sư phụ người đang rối rắm, người như thế nào mới tốt? Con kiến đi ngược chiều kia sống không tốt sao?” Ân Hậu cười khê, “Huyền thị và An Vân Khoát dưới con mắt của sư phụ người, hẳn là nên có một kết cục khác. Hắn không nghĩ ra vì sao hai người kia lại có kết cục như vậy? Ngay cả kết cục của Yêu Vương hẳn đều nghĩ thông suốt, thế mà hai người này hẳn mãi vẫn không nghĩ ra.”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, “Năm đó Yêu Vương không dạy sư phụ sao? Trên đời này, kết cục đáng lý không nên có với kết cục cuối cùng thật sự là như thế nào, đều không chắc là sẽ giống nhau.”

Ân Hậu gật đầu, “Khi Huyền thị chết, sư phụ người đã tự rút ra được một chút kinh nghiệm. Cho nên đến chuyện của An Vân Khoát, sư phụ người chỉ cho An Vân Khoát một con đường dẫn đến kết cục nên có. Nhưng mà An Vân Khoát lại lựa chọn một con đường khác, nhận lấy một kết cục khác.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thì ra nguyên nhân là như vậy.

“Cái đầu của sư phụ người lại không nghĩ ra, rõ ràng hắc đã dùng nhánh cây chỉ cho con kiến đi ngược chiều kia một con đường, vậy con kiến kia vì cố gì mà lại không đi chứ?” Ân Hậu khẽ thở dài một tiếng, “Sư phụ người hoàn toàn khác biệt, hắc mạnh như vậy, bên người lại không có một ai có thể lưu lại, ta và Vô Sa ngẫu nhiên cũng sẽ có loại hoang mang này. Có lẽ ngay cả bản thân An Vân Khoát cũng không rõ tại sao mình lại lựa chọn như vậy, nhưng nếu thời gian quay ngược trở lại, lại cho An Vân Khoát lựa chọn một lần nữa, bất luận là hắc hay Huyền thị vẫn sẽ không chùn bước mà đưa ra lựa chọn tương tự. Mỗi lần sư phụ người gặp An Vân Khoát đều sẽ hung hăng đánh hắc một trận, nhưng vẫn không thể thay đổi được quyết định của An Vân Khoát. Chuyện này quả thật là Tiểu Khoát không đúng, nhưng đúng hay sai đều là lựa chọn của bản thân hắc. Sư phụ người đích thực là đúng, hắc có lý do tức giận, An Vân Khoát cũng luôn nhận sai, nhưng không thể thay đổi được kết cục.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong câu chuyện, thật lâu không mở miệng nói gì.

...

Từ trong nhà bếp cầm mấy cái bánh bao nóng hổi hấp, Triển Chiêu đi ra thì liền nhìn thấy Âu Dương Thiếu Chính ủ rũ cùng với Long Kiều Quảng nói liên miên căn nhắc.

Quảng gia huyền thuyên không ngừng, dường như là đang oán giận Hỏa Kỳ Lân.

Âu Dương Thiếu Chính thì liên tục vò đầu.

Hai người tranh luận cái gì ngủ gà ngủ gật, canh gác, bánh bao linh tinh, đi ngang qua bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hai huynh đệ nghiêm túc cãi nhau đến không nhìn thấy hắn, cười lắc đầu.

Bên trong bếp, các tướng sĩ thao luyện xong tập nập chạy vào lấy bánh bao ăn, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, vừa ăn vừa nói chuyện linh tinh. Tuổi của các tướng sĩ cũng chẳng lớn, đều là mấy tiểu tử tầm hai mươi tuổi, xưng huynh gọi đệ, tụm lại một chỗ trò chuyện rất náo nhiệt.

Triển Chiêu cầm bánh bao chậm rãi đi về, ngẩng đầu, liền nhìn thấy phía trước cách đây không xa, An Vân Khoát đứng dưới một gốc cây, đang ngẩng đầu nhìn về một hướng.

Không biết An Vân Khoát nhìn thấy chuyện gì thú vị mà trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Triển Chiêu nhìn theo hướng An Vân Khoát thì thấy trên ngọn núi nhỏ bên cạnh trường luyện ngựa có một thân ảnh màu trắng đang đứng, mái tóc dài màu bạc được ánh nắng sớm nhuộm thành màu vàng kim... Mặc dù như thế, vẫn không nhìn ra bóng dáng này có cảm giác ấm áp, đại khái có lẽ là do xung quanh đầy tuyết đọng...

An Vân Khoát nghe thấy tiếng bước chân đến gần, quay sang thì thấy Triển Chiêu đã đến bên cạnh mình, hỏi, “Tiền bối, ăn điểm tâm rồi chứ?”

An Vân Khoát cười gật đầu, “Ừ, ăn với Tướng gia rồi.”

Hai người đứng dưới tàng cây, nhìn Thiên Tôn ở xa xa, vừa nói chuyện phiếm. Hai người đều tươi cười ấm áp như gió xuân. Đứng được một lúc, An Vân Khoát quay về lều, Triển Chiêu một mình đứng dưới gốc cây, tiếp tục gặm bánh bao.

Triển Chiêu nhìn Thiên Tôn ở xa xa đến xuất thần...

Người đời thường nói, năm tháng sẽ mang đến ôn nhu cho cường giả, cuối cùng bọn họ sẽ giải hòa với cái thế giới từng tổn thương họ, không còn rồi rắm nữa. Nhưng mà... năm tháng mang đến cường đại cho Thiên Tôn, nhưng lại chưa từng có một chút ôn nhu nào dừng lại trong mắt vị tôn giả này. Người vẫn như cũ dùng đôi mắt lạnh như băng kia nhìn một đám người bị vận mệnh chối bỏ, người vẫn hoang mang như cũ, đối với thế giới này, người chưa bao giờ thỏa hiệp. Đối với những sai lầm, người có lẽ sẽ không trả thù, nhưng người hẳn là sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, cũng sẽ không tha thứ.

Triển Chiêu đang cảm khái, chợt cảm giác có người chọc chọc bả vai mình.

Nhìn lại thì thấy Hạ Nhất Hàng cười tủm tỉm đứng phía sau hắn, dường như tâm trạng đang rất tốt.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái.

Hạ Nhất Hàng chỉ về hướng quân trưởng của Nguyên soái cho hắn. “Nghe nói là đã có chiêu, muốn tìm người hỗ trợ đấy!”

Triển Chiêu sững sốt, lập tức há hốc miệng, “Triệu Phổ nghĩ ra được cách rồi? Nhanh như vậy!”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu.

Triển hộ vệ vỗ ngực, “Lợi hại!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 149: Con Đường Gian Trá

Triệu Phổ rốt cuộc thông minh đến mức nào?

Vấn đề này Triển Chiêu chưa bao giờ từng cần thận suy xét thử.

Nhưng mà, lúc này Triển Chiêu cầm trong tay một lọ nước thuốc nhỏ, đứng ngoài cửa Hắc Phong Thành, nghiêm túc mà suy nghĩ về vấn đề này.

Mới vừa rồi, Triển Chiêu được Triệu Phổ gọi đến quân doanh.

Cửu Vương gia đem kế hoạch đã được vạch ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà Triển Chiêu đi dùng điểm tâm, kỹ càng tỉ mỉ mà nói cho hẳn.

Mà Triển Chiêu đảm nhận việc thực thi bước đầu tiên trong kế hoạch của Triệu Phổ, cần phải hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Nhìn lại lọ thuốc nhỏ trong tay, Triển Chiêu hơi nở nụ cười —— Triệu Phổ con người này, xứng đáng được gọi là bậc thầy quỷ quyệt.

Cái gọi là binh bất yếm trá, tất cả các bậc thầy chiến thuật trong lịch sử, đều thiện dùng phương pháp gian trá.

Hai chữ gian trá, gian là kế, trá là lừa, đầu tiên nói dối, sau là mê hoặc. Từng bước một dẫn dắt người chui vào thòng lọng, chỉ cần trong lòng người có nghi ngờ, có dục vọng, có sợ hãi... Dù cho chỉ là một chút xíu nhược điểm cũng sẽ bị nắm lấy, bị dẫn dắt rơi vào cái bẫy được soạn sẵn, cuối cùng chỉ có bại trận.

Triển Chiêu nhẹ nhàng cất lọ thuốc kia đi, tung người nhảy vào rừng Hắc Phong, thi triển khinh công, vô thanh vô tức mà chạy về phía Vọng Tinh Than.

...

Bước đầu tiên của kế nghi binh mà Triệu Phổ sử dụng chính là dao động quân tâm, đặc biệt dao động tâm của chủ soái! Nếu hãn không nghi ngờ, vậy thì sẽ tạo ra một mối nghi ngờ cho hãn, nếu hãn chỉ thoáng hoài nghi, vậy thì hãy phóng đại nỗi hoài nghi đó lên bội phần.

Khi Triển Chiêu đi vào soái trường gặp Triệu Phổ nói chuyện thì câu nói đầu tiên, chính là Triệu Phổ hỏi hãn, “Người có biết, những kẻ đứng đầu các nước Tây Vực sợ nhất điều gì không?”

Triển Chiêu còn chưa kịp suy nghĩ thì Triệu Phổ đã vươn tay chỉ vào chính mình, nói, “Ta!”

Triển Chiêu gật đầu —— chính xác! Vương hầu binh tướng các nước Tây Vực sợ nhất chính là Triệu Phổ.

“Khi người sợ một người, hãn sẽ trở nên hùng mạnh vô cùng.” Triệu Phổ nói, “Bọn họ muốn Phá Băng Dao là vì sợ ta. Bọn họ cảm thấy chỉ cần có được Băng Dao thì ta sẽ sợ bọn họ.”

Triển Chiêu gật đầu.

“Đây chính là lý do khiến bọn họ làm ra hết thảy quyết định cùng với đại tiên đề cho tất cả những hoài nghi, e ngại ta, và tự nhận là hiểu ta.” Triệu Phổ giơ ba ngón tay lên, nói tiếp, “Muốn khiến cho bọn họ rời khỏi Vọng Tinh Than, trước mắt có ba con đường.”

Triển Chiêu cẩn thận lắng nghe.

“Thứ nhất, khuyên họ rời đi.” Triệu Phổ nói, “Nói toàn bộ chân tướng sự thật cho bọn họ biết.”

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, “Con đường thứ nhất không thể thực hiện, đầu tiên là chưa chắc bọn họ sẽ nghe lời người, dù sao kẻ vào trước là chủ, giữa các bên không tồn tại sự tín nhiệm. Hai là nếu muốn nói rõ việc này thì cần phải nói cho họ biết rất nhiều bí mật, không cần thiết.”

Triệu Phổ hài lòng gật đầu, “Con đường thứ hai, khai chiến, dùng vũ lực đuổi bọn họ ra.”

Triển Chiêu lại lắc đầu một lần nữa, “Cũng không thể thực hiện, tuy Triệu gia quân anh dũng thiện chiến, nhưng một khi khai chiến tất có thương vong, mục đích của chúng ta là vì tránh cho các nước Tây Vực thương vong, nhưng bất luận phải dùng mạng của ai bên ta đi đổi đều không thể được.”

Triệu Phổ lại gật đầu, “Con đường cuối cùng, lừa bọn họ ra.”

Lúc này, đến lượt Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, nhưng phải làm thế nào mới lừa được?”

“Trước tiên, người cảm thấy họ thật sự tin tưởng hoàn toàn rằng có một trăm vạn thanh Phá Băng Dao tồn tại sao?” Triệu Phổ hỏi, “Cho dù tin đến chín phần nhưng nếu như chưa tận mắt nhìn thấy thì vẫn có ít nhất một phần không tin.”

Triển Chiêu gật đầu, “Có lý.”

“Nếu thật sự có Phá Băng Dao, với bao nhiêu đó nhân mã của bọn họ, Vọng Tinh Than lại ở gần Hắc Phong Thành của ta như thế, chỉ cần ta xuất binh, trong vòng một ngày có thể khiến cho họ toàn quân bị diệt.” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu, “Vì sao bọn họ còn dám phái binh đến?”

Triển Chiêu suy nghĩ, “Bởi vì bọn họ có hiểu biết nhất định về người, dù sao đánh nhiều năm như vậy cũng có kinh nghiệm. Nếu như trăm vạn thanh Phá Băng Dao kia không tồn tại, người đương nhiên sẽ không để ý đến bọn họ. Còn nếu như chúng thật sự tồn tại thì với tính cách của người, người không có khả năng sợ hãi, cho nên bọn họ cảm thấy hẳn là người sẽ không xuất binh bao vây tiêu trừ bọn họ. Mặt khác, người luôn yêu quý binh mã của mình, bọn họ cho rằng người sẽ không tùy tiện khai chiến.”

“Bọn họ sợ ta xuất binh, lại cảm thấy ta sẽ không xuất binh. Bọn họ hy vọng ta sợ sự huyền bí của Phá Băng, lại cho rằng ta sẽ không để ý đến Phá Băng Dao.” Cửu Vương gia vươn một ngón tay ra nhẹ nhàng quơ quơ, “Đám người đó, nói thuần ngốc cũng không phải là quá ngốc. Bọn họ cũng sẽ nghi ngờ rằng đây có thể là một cái bẫy, nhưng bị lợi dụng sẽ có hậu quả gì thì bọn họ lại không chịu nghĩ đến. Mặt khác, bọn họ cảm thấy ta là người thông minh, bất luận là kế gì, ta nhất định sẽ không trúng kế, cho nên không thể đánh nổi. Phía trước là may mắn mà phía sau cũng là may mắn. Đám người kia đánh trận có đôi khi sẽ rơi vào một đồng hồ động như thế. Nói trắng ra chính là họ đặt mình vào vị trí của kẻ yếu, liên hợp lại đánh kẻ mạnh, hợp được thì là bọn họ gặp may mắn, hợp không được thì kẻ mạnh cũng chẳng thêm đánh họ.”

Triển Chiêu yên lặng gật đầu —— chính xác là kiểu suy nghĩ này.

“Lũ đàn đó nói trắng ra chính là đi đánh trận nhưng chuẩn bị chưa đủ, muốn gạt bọn họ thì trước tiên cứ làm cho bọn họ tự nghi ngờ chính mình.” Cửu Vương gia mỉm cười, “Hai điều may mắn đều phải bị phá bỏ. Thứ nhất, cần phải làm cho họ nghi ngờ cái gọi là Phá Băng Dao chính là âm mưu của một kẻ muốn tiêu diệt bọn họ, là mối nhử. Thứ hai, đại gia ta sẽ xuất binh cho bọn chúng thấy, để cho bọn chúng cảm thụ một chút ở dưới mí mắt của trăm vạn đại quân mà đi tìm bảo vật là cảm giác thế nào.”

...

Chân trời truyền đến một tiếng “Đoàng!!!” thật lớn cắt ngang suy nghĩ của Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng trong cánh rừng cách Vọng Tinh Than không xa, nhìn lại Hắc Phong Thành.

Lúc này, tiếng pháo vang lên trong Hắc Phong Thành, ba cây cầu treo nơi cửa thành Bắc hạ xuống, cờ xí trên thành lâu bay phấp phới.

Đại quân của Triệu Phổ ra khỏi thành, Hỏa Kỳ Lân dẫn mười vạn kỵ binh đi trước, theo sát ngay sau chính là mấy chục vạn bộ binh, đại quân dùng thế tấn công bao vây hướng về phía Vọng Tinh Than.

Trên thành lâu của Hắc Phong Thành, soái kỳ Cửu Long cực lớn tung bay, tiếng pháo ầm ầm không dứt bên tai, khói báo động cuộn cuộn bốc lên từ tất cả các Phong hỏa đài trong phạm vi hơn mười dặm ngoài thành, toàn bộ mặt đất đại mạc đều rung chuyển.

Triển Chiêu nhìn một mảnh đông ngịch nơi chân trời, cảm nhận được rung động khi sứ vương xuất chinh.

Mà phía trước cách đó không xa chính là Vọng Tinh Than, lúc này binh doanh của các quốc gia đang trú đóng tại Vọng Tinh Than đại loạn, tiếng chuông cảnh báo không ngừng vang lên liên tục.

Sắc mặt của những binh sĩ thủ vệ ai nấy đều có thể thấy rõ được sợ hãi và nghi ngờ...

Triển Chiêu âm thầm lắc đầu —— Triệu Phổ tính toán một chút cũng chẳng sai, các nước Tây Vực dự đoán hẳn sẽ không xuất binh cho nên căn bản không chuẩn bị tốt việc ứng đối thế nào, lúc này lòng người đại loạn.

Triển Chiêu mỉm cười, ẩn mình vào tán cây, canh đúng thời cơ xâm nhập vào quân doanh địch.

Quả nhiên, chư tướng trong doanh đang tập trung lại một chỗ thảo luận, quân tâm hoảng sợ. Nếu vì “bảo” mà đến, Liêu quốc cũng thế mà Tây Hạ cũng vậy, chắc chắn là không thể hợp tác với nhau. Bọn họ vốn là cũng có thù hằn với nhau, đều muốn độc chiếm Phá Băng Đảo, bởi vậy đừng trông quân số đóng quân ở Vọng Tinh Than đông đảo như vậy, nhưng ai nhanh chân được trước, Liêu quốc vẫn là Liêu quốc, Tây Hạ vẫn là Tây Hạ.

Nhiệm vụ của Triển Chiêu rất đơn giản, cầm bình thuốc nhỏ kia, nhỏ hai giọt vào mỗi nguồn nước uống, vại nước, giếng nước, thùng nước, vại dấm, vại rượu, nồi đun nước, một cái cũng không sót, mỗi nơi đều nhỏ vào hai giọt, nhỏ xong, đại công cáo thành.

Triển hộ vệ hoả tốc hoàn thành nhiệm vụ, thu lại cái lọ rồi linh hoạt chuồn ra khỏi quân doanh, về Hắc Phong Thành.

Thuốc bên trong cái bình kia của Triển Chiêu là thứ gì? Là nước thuốc do Công Tôn điều phối.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Có thể điều phối ra được một loại dược khiến cho người ta sinh ra triệu chứng mắc phải ôn dịch không?”

Công Tôn nói có, rất đơn giản, hẩn nhanh chóng điều phối ra một lọ nước thuốc nhỏ, chỉ cần nhỏ thuốc này vào nước dùng, một lượng cực nhỏ sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác bệnh trạng như tim đập nhanh, ngực bị đè nặng, đổ mồ hôi trộm, vầng đầu buồn nôn, toàn thân vô lực, trên mặt và tay còn nổi bọt nước, triệu chứng giống với mắc ôn dịch như đúc. Mười ngày sau triệu chứng sẽ dần dần giảm bớt, mười lăm ngày sẽ khỏi hẳn, thân thể có thể khôi phục, không ảnh hưởng đến bất kỳ mặt nào.

Triệu Phổ giao nước thuốc cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm bình thuốc, tò mò hỏi Triệu Phổ, “Người muốn các nước Tây Vực trúng phải ảo giác bản thân mắc phải ôn dịch à?”

Triệu Phổ gật đầu, “Nếu ta nói cho bọn họ biết các người trúng kế rồi, có thể sẽ dẫn đến vong quốc, chưa chắc bọn họ sẽ nghe cũng như chưa chắc sẽ tin. Khái niệm vong quốc diệt tộc đối với những kẻ sống trong thái bình quá lâu như họ mà nói rất hư ảo. Nhưng nếu mười vạn thậm chí mấy chục vạn đại quân đồng thời xuất hiện tình trạng ôn dịch, bọn họ lập tức sẽ nghĩ đến vong quốc. Vì sao lại có dịch bệnh? Không hề có chút dấu hiệu nào! Chỉ là vì đến Vọng Tinh Than! Vùng này vừa mới xảy ra địa chấn, lại xuất hiện dị tượng trên trời, đương nhiên sẽ khiến cho bọn họ liên tưởng, dịch bệnh này có liên quan đến những chuyện kỳ quái liên tiếp xảy ra, như vậy kẻ nào khiến cho họ đến Vọng Tinh Than thì kẻ đó chính là đầu sỏ gây tội. Chỉ có đối mặt với loại sợ hãi như thế này, bọn họ mới có thể nghi ngờ, đến Vọng Tinh Than rốt cuộc là tìm bảo hay là bị lừa? Hơn nữa đại quân của ta áp sát, bọn họ sẽ không nghĩ ra, một con người tuyệt đối không bao giờ trúng kế như ta, vì sao lại muốn xuất binh?”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu tò mò hỏi dồn.

“Phát tán lời đồn, trăm năm trước sau khi xảy ra địa chấn ôn dịch lan rộng, cơ hồ hủy diệt toàn bộ Tây Vực, cho nên bắt những kẻ đó phải ở yên trong Vọng Tinh Than không được ra khỏi, một chút cử động cũng không được phép! Nếu không thì Triệu Phổ ta thà rằng thiêu sạch tất cả bọn chúng cũng sẽ không cho bọn chúng rời khỏi Vọng Tinh Than một bước!”

Triển Chiêu hiểu rõ, “Chiêu phản kỳ đạo hành chi này là lạt mềm buộc chặt?”

Triệu Phổ gật đầu, “Thời gian này, vấn đề quan trọng hàng đầu mà bọn chúng phải đối mặt không còn là Phá Băng Dao nữa mà là dịch bệnh trước mắt! Về nước sao? Không được! Sẽ mang dịch bệnh về quê nhà. Lúc này quân tâm dao động nhân tâm tan rã, thời gian này ngược lại chính là lúc bọn chúng thanh tỉnh nhất. Theo ta suy tính, dẫn binh Liêu quốc là Gia Luật Tề, dẫn binh Tây Hạ có thể là Lý Vinh, không chừng còn có thể là Lý Nguyên Hạo đích thân đến... Mấy kẻ này đều không phải là đồ ngốc, chỉ là

lâu lắm không được ta tôi luyện nên có chút lười nhác mà thôi. Con thú bị vây khốn cố gắng vẫy vùng, thú càng bị vây khốn, chúng sẽ càng nghĩ vì sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này? Phá Băng Dao có khả năng chỉ là mồi nhử, mục đích thực sự không phải là tiêu diệt Triệu Phổ ta mà chính là tiêu diệt bọn họ, điểm này, với chút trí tuệ còn sót lại của mấy người kia, rất nhanh sẽ nghĩ ra. Đến lúc tuyệt vọng nhất, bọn họ chỉ còn lại hai sự lựa chọn.”

Triển Chiêu cảm thấy thú vị, hỏi, “Là hai sự lựa chọn nào?”

Triệu Phổ thay đổi ngón tay, giơ ra hai ngón, “Thứ nhất, cùng ta đồng quy vu tận.”

Triển Chiêu bật cười, “Mưu đồ gì vậy?”

“Đúng thế!” Cửu Vương gia gật đầu, “Mưu đồ gì vậy? Bọn họ sẽ nghĩ, là ai lừa họ đến Vọng Tinh Than? Nếu họ sống mái với ta thì kẻ chiếm tiện nghi sẽ là ai?”

Đột nhiên Triển Chiêu hiểu ra, nhìn chăm chăm Triệu Phổ —— Triệu Phổ chỉ dùng một phương pháp khác để phơi bày cái kết quả tồi tệ này ra cho những tên quốc chủ Tây Vực bị vận may che mờ mắt, đầu óc ngu muội nhìn, từ đó để cho họ nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận, bản thân là người bị lợi dụng.

“Còn lựa chọn thứ hai?”

“Thì vẫn dùng phương pháp nhất quán từ trước tới nay của họ khi không còn cách nào giải quyết được.” Triệu Phổ chỉ chính mình, “Đi cầu xin ta.”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Vậy người muốn làm như thế nào?”

Lúc này ý cười của Triệu Phổ càng đậm, “Để thần y nhà ta chữa bệnh cho bọn họ! Nói cho bọn họ biết bệnh này rất khó trị, cực kỳ dễ lây, thần y nhà ta đã làm hết sức, có thể cứu được không thì phải trông chờ vào tạo hóa, trong lịch sử cũng có ghi chép về dịch bệnh và giải được, chỉ có thể xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa.”

(*) ý nói dù biết việc không còn cứu vớt được nhưng vẫn cố gắng thử.

Triển Chiêu dờ khóc dờ cười, hỏi Triệu Phổ, “Người định vĩnh viễn sẽ không nói cho họ biết kỳ thật không có dịch bệnh gì hết đúng không?”

Triệu Phổ lắc đầu, “Đương nhiên, ta muốn Gia Luật Tề và Lý Nguyên Hạo vĩnh viễn nhớ kỹ, lão tử cứu quốc dân của chúng khỏi địa chấn, bây giờ lại cứu cái mạng nhỏ của chúng. Bọn chúng không vong quốc là nhờ công của đại gia ta, dịch bệnh không lây lan khắp Tây Vực cũng nhờ có ta! Từ nay về sau bọn chúng sẽ càng sợ ta, gặp lại loại chuyện này sẽ không lẩn xả vào như thế nữa, nghĩ kỹ rồi mới đi, đã ăn đòn một lần thì sẽ nhớ đòn đau.”

Triển Chiêu cười cười, “Như vậy, vẫn chưa đủ để họ rời khỏi Vọng Tinh Than sao?”

Triệu Phổ lắc đầu, “Bọn họ sẽ không đi đâu, đây chỉ là bước đầu tiên, chỉ cần họ nghi ngờ lần này là có kẻ đứng giữa châm ngòi, đem cái đầu nóng bốc khói dời mắt khỏi Phá Băng Dao, mục đích của chúng ta sẽ đạt được, tiếp theo là bước thứ hai.”

...

Lúc này, Triển Chiêu đã về đến trước thành lâu Hắc Phong Thành, ngưỡng mặt lên, trên thành lâu, dưới soái kỳ Cửu Long đón gió tung bay, Triệu Phổ đứng đó, hơi vung tay với Triển Chiêu, ý bảo —— vất vả rồi.

Triển Chiêu ngưỡng mặt, nhìn Triệu Phổ đang đứng trên thành lâu nhìn về phương xa —— bước thứ hai... Triệu Phổ cười nói với hắn “Không phải chúng cần trăm vạn thanh Phá Băng Đao sao? Vậy thì cho bọn chúng!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 150: Chờ

Bước đầu tiên trong kế hoạch của Triệu Phổ dưới sự trợ giúp của Triển Chiêu thuận lợi hoàn thành.

Tiếp theo, chính là bước thứ hai.

Bước thứ hai trong kế hoạch của Triệu Phổ càng thêm không thể tưởng tượng — nếu đối phương muốn trăm vạn thanh Phá Băng Dao, không khó, cho bọn chúng thôi!

Triển Chiêu nghe Triệu Phổ nói vậy thì vô cùng sửng sốt, nghi hoặc hỏi lại, “Sao cho được?”

“Trước khi cho, đầu tiên cần phải làm một việc khác!” Triệu Phổ cho Triển Chiêu một nụ cười như đã dự tính trước, nói một chữ, “Chờ.”

“Chờ!”

Một chữ bình thường mà tất cả mọi người trên đời này đều từng cảm thụ qua được phát ra từ miệng Triệu Phổ như thế. Nước muốn đun sôi phải chờ, cháo muốn nguội phải chờ, hừng đông phải chờ, trời tối cũng phải chờ... ai cũng đều phải chờ, không có gì là lạ.

Nhưng mà đối với tướng soái chỉ huy trên chiến trường mà nói, một chữ ‘chờ’ đơn giản lại quan trọng chẳng kém gì những chiến thuật biến hóa tinh diệu, lấy bất biến ứng vạn biến! Có một số thời cơ chiến đấu phải tranh thủ mới có, có một số, lại phải chờ mới có được.

Một chữ “chờ” của Triệu Phổ, chỉ chớp mắt đã trôi qua ba ngày.

Ba ngày nay, đối với tướng sĩ Triệu gia quân mà nói, vẫn trải qua hết sức ổn định.

Mỗi ngày Hỏa Kỳ Lân mang theo kỵ binh đi dạo vòng quanh Vọng Tinh Than, mỗi lần nhân mã của hắn đi qua, các nước Tây Vực trong Vọng Tinh Than sẽ dàn trận địa sẵn sàng phản kích. Mấu chốt là vị gia này mỗi lần ra ngoài đi dạo đều không cố định thời gian, có khi trời còn chưa sáng, có khi vừa mới dùng xong bữa cơm chiều... Thần kinh của các nước Tây Vực cứ phải căng cứng, không dám lơ lỏng một chút. Mặc dù Hỏa Kỳ Lân chạy ra ba trận chẳng làm gì cả nhưng bọn họ lại càng lo lắng, bởi vì người nào mà chẳng biết Triệu Phổ giỏi dùng kế! Vạn nhất bọn họ buông lỏng, binh mã Triệu gia quân thật sự giết vào thì phải làm thế nào?

Từng tên từng tên trinh sát được phái ra, nhưng không một ai trở về, đều bị Trâu Lương bắt gọn.

Vì sao Tả Tướng quân lại thần thông quảng đại đến thế, đối phương phái trinh sát ra khi nào hắn đều biết? Rất đơn giản, không cần Trâu Lương theo dõi, đã có bầy sói giúp hắn trông chừng.

Từ Vọng Tinh Than đến Hắc Phong Thành, nhất định phải đi qua rừng Hắc Phong, chỉ e dù người có là ruồi bọ cũng chẳng chạy thoát khỏi cả vạn đôi mắt của bầy sói, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, Trâu Lương tuyệt đối là người đầu tiên biết được.

Trong ba ngày này, Triệu gia quân bận rộn thao luyện và nã pháo, binh mã các nước trong Vọng Tinh Than, ngoại trừ mỗi ngày lo lắng đề phòng, còn có một việc càng đau đầu hơn —— xuất hiện “dấu hiệu dịch bệnh”.

Buổi tối ngày thứ ba, Triển Chiêu lại một lần nữa tìm đến hỏi Triệu Phổ, “Nên tiến hành bước thứ hai chưa?”

Cửu Vương gia đang chơi cờ với Tiểu Tứ Tử, thông thả buông một câu, “Chờ tiếp!”

Triển Chiêu gật đầu, xoay người đi ra ngoài, chỉ chớp mắt, lại qua ba ngày.

Ba ngày nay, binh mã của Âu Dương đột nhiên ngừng hoạt động, không ra ngoài đi dạo nữa, Hắc Phong Thành cũng không nã pháo, Triệu gia quân không chút động tĩnh.

Mà các nước trong Vọng Tinh Than ngoại trừ nghi vấn ra thì tình hình “dịch bệnh” bắt đầu lan tràn nghiêm trọng, bên trong quân doanh hỗn loạn thành một đoàn, các tướng sĩ tám chín phần mười ốm yếu vô lực, ngay cả chủ tướng cũng bắt đầu xuất hiện mụn nước. Nhìn mảng mụn nước trên mu bàn tay, ngực vừa đau vừa ngứa, tim đập nhanh, quân tâm đã bắt đầu tan rã, sự sợ hãi lan tràn.

Đại phu trong quân rối rít cho rằng có thể dịch bệnh, những người phái ra ngoài tìm hiểu cũng mang theo tin tức nghe ngóng được từ “lão thôn dân” sống ở vùng phụ cận và những “thương nhân” quanh năm áp tải hàng đi qua đây về —— trăm năm trước Tây Vực cũng từng xuất hiện địa chấn, sau khi chấn động kết thúc liền xuất hiện ôn dịch, nghe nói năm đó nguồn gốc của ôn dịch là xuất phát từ Vọng Tinh Than, cơ hồ xóa sổ toàn bộ Tây Vực.

Hết thầy đều dựa theo bước đầu tiên trong kế hoạch của Triệu Phổ, tiến hành đầu vào đấy.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Triển Chiêu lại một lần nữa đi tìm Triệu Phổ.

Cửu Vương gia đang nhìn Tiểu Tứ Tử luyện chữ, vẫn như cũ thông thả mà buông một câu, “Tiếp tục chờ.”

Triển Chiêu ra khỏi lều, đụng phải Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đang tiến về phía này.

Hỏa Phượng hỏi Triển Chiêu, “Vừa rồi Hạ Nhất Hàng nói ta đến phía trước quân doanh hỗ trợ, nói có trò hay để xem, có đi chung không?”

Triển Chiêu vui vẻ đồng ý, ba người cùng nhau đi ra phía trước.

Vừa mới đến quân doanh, một mùi thuốc đông y dày đặc ập vào mặt, trong quân doanh nơi đóng quân của hai mươi vạn đại quân Triệu gia quân cách Vọng Tinh Than không xa, nơi nơi đều đang ngao dục.

Các tướng sĩ ai nấy đều đeo khăn che mặt.

Triển Chiêu tùy tiện tìm một tiểu binh hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Binh sĩ kia nói, “A, những thứ này là để phòng ngừa dịch bệnh, nghe nói dịch bệnh đã lan rộng trong quân doanh của quân Liêu phía trước.”

Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên, hỏi hẩn, “Người không sợ sao?”

Tiểu binh kia vui vẻ đáp, “Sợ cái gì, thần y đang ở trong quân doanh của chúng ta mà. Dược của Công Tôn tiên sinh cho nhất định là thần dược! Chúng ta ở đây ngay cả chút cảm mạo còn không có chứ đừng nói gì đến dịch bệnh. Quân sư nhà ta liệu sự như thần Khổng Minh chuyển thế!”

Ba người liếc mắt nhìn nhau —— đừng nói, Công Tôn tiên sinh quả thật là được mọi người tín phục, uy vọng thế này! Toàn doanh đều đã bắt đầu gọi “quân sư nhà ta” rồi.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, vừa đến trước lều lớn thì thấy Long Kiêu Quảng cầm một chiếc khăn che mặt lớn vừa buộc vừa chạy ra bên ngoài, trên vai vác theo cây U Liên thần cung.

“Đi đâu vậy?” Triển Chiêu hỏi Hỏa Kỳ Lân chạy ngay sau Long Kiều Quảng.

Âu Dương Thiếu Chinh vui vẻ thuận tay đưa cho họ mấy cái khăn nói, “Có mấy người đến Vọng Tinh Than, Nguyên soái nói đến rất đúng lúc, bảo Nói Nhiều đi diễn trò.”

Trên thành lũy mới được dựng lên hai bên trại lính, Long Kiều Quảng giương cung bắn ra hai mũi tên.

Bọn Triển Chiêu chạy lên trên thành lũy nhìn xuống, liền thấy phía trước có mấy vị sứ giả của Liêu quốc và Tây Hạ đến, đều che mặt cười ngửa. Chỉ là cách cống quân doanh của Triệu gia quân còn rất xa đã bị buộc dừng lại, trước mắt xuất hiện hai cái hố cực đại.

Mấy vị sứ giả thở dài —— thuộc hạ của Triệu Phổ đều là người gì đâu không, bắn tên chẳng khác gì pháo, cái hố lớn như vậy thậm chí còn chẳng thấy được mũi tên đâu.

“Người đến là ai?” Quan binh trên đài quan sát cất giọng, một tiếng vang rất xa.

Nhóm Triển Chiêu âm thầm vỗ tay —— giọng tốt quá!

Mấy vị sứ giả ngẩng đầu, chỉ thấy trên thành lũy dày đặc cung tiễn thủ, trong tay đều nắm chặt trọng cung.

Hữu Tướng quân Long Kiều Quảng đứng ở chính giữa, cao giọng quát bọn họ, “Nguyên soái có lệnh, không ai được rời khỏi Vọng Tinh Than! Các người mau quay về hết cho ta, bảo chủ soái của các người quản cho tốt binh mã của mình, nếu như có một kẻ nhiễm bệnh nào dám ra đây, toàn bộ binh mã của các người đều sẽ bị ta đốt thành tro, chôn trong Vọng Tinh Than!”

Nói xong, Long Kiều Quảng ném cho Lâm Dạ Hỏa một ánh mắt ra hiệu, nhỏ giọng nói, “Dọa chúng!”

Lâm Dạ Hỏa nghe vậy liền vung tay, tiếng rỗng ngâm xé trời... Theo Phá Thiên Kiếm chém ra, một luồng lửa phóng thẳng về Vọng Tinh Than, Hỏa Phượng cực đại giương cánh lao vút qua sa mạc, mang theo tiếng kiếm phong xé gió bén nhọn, giống như tiếng phượng hoàng kêu.

Mọi người đột nhiên hiểu ra —— vì sao thanh kiếm này lại mang tên là Phá Thiên Kiếm!

Sau cái lần Lâm Dạ Hỏa tung ra Hỏa Phượng Liệt Thiên, Đại hòa thượng Vô Sa được đồ đệ giải khai khúc mắc, liền nghiêm túc dạy hẩn tinh túy của chiêu thức này. Hỏa Phượng cực kỳ thông tuệ, càng luyện càng tốt, còn dung nhập với thâm mỹ “hoa lệ” mà hẩn mù quáng theo đuổi, mỗi lần vung kiếm đều có thể thả ra một con Hỏa Phượng, dùng để hù người quả thật là lần nào hù cũng chuẩn.

Liên một kiến này, chim phượng hoàng rực lửa giương cánh bay cao, đầu phượng cơ hồ đốt cháy đại môn quân doanh Tây Hạ, dọa mấy sứ giả ù té chạy về.

Gia Luật Tề đứng ngay cửa quân doanh của quân Liêu bị dọa đến đặt mônng té phịch xuống đất, hỏi trái hỏi phải, “Đó là thứ đồ chơi gì? Chu Tước bay đến sao? Quả nhiên trời sinh dị tượng! Đại tai giáng xuống, đại tai giáng xuống rồi!”

Bọn Triển Chiêu đứng trên thành lũy cho Lâm Dạ Hỏa một tràng vỗ tay.

Mấy trăm cung tiễn thủ trên thành cũng cùng Long Kiều Quảng rầm rầm vỗ tay, Hỏa Phượng mỉm cười vẫy tay với mọi người —— ai nha, ngại quá ngại quá.

Đợi xem diễn xong, mọi người lại một lần nữa quay về Hắc Phong Thành, đụng phải Triệu Phổ đang đứng trước quân trưởng trông coi Tiểu Lương Tử luyện công.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Triệu Phổ, “Sau nữa?”

Cửu Vương gia rất chắc chắn, tiếp tục buông ra một chữ như cũ, “Chờ!”

Một bên, đã bị cái chữ “chờ” này đẩy đi tám trăm lần khiến Công Tôn tức điên, đang cùng Tiểu Tứ Tử giã thuốc, tư thế kia, cái cối nhỏ đều sắp bị giã nát.

Mọi người cũng nôn nóng chẳng kém gì Công Tôn tiên sinh, nhưng nếu Triệu Phổ đã nói chờ, thì cũng chỉ có thể đợi.

Đến ban đêm.

Trước khi Triển Chiêu đi ngủ liếc mắt nhìn về phía quân trưởng của Nguyên soái, phát hiện dù giờ Tý đã qua nhưng lều của Triệu Phổ vẫn thắp đèn sáng choang.

Bạch Ngọc Đường rửa tay, thấy Triển Chiêu đứng gần người trước cửa, bèn hỏi, “Miêu Nhi, nhìn gì thế?”

Triển Chiêu chỉ về hướng soái trưởng, “Mấy hôm trước Triệu Phổ đều đi ngủ rất sớm, sao hôm nay trễ như vậy còn chưa ngủ?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Không chừng có liên quan đến bọn Thần Tinh Nhi.”

Triển Chiêu sững sốt, không hiểu, “Có liên quan gì đến hai nha đầu kia?”

“Mấy ngày nay người có thấy hai nha đầu kia không?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

Triển Chiêu suy nghĩ, quả thật —— mấy ngày nay không nhìn thấy Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi. Nguyên bản các nàng luôn chạy tới chạy lui trước mặt Bạch Ngọc Đường, lú lú rất âm ỉ, mấy ngày nay không nhìn thấy đâu, khó trách lại thanh tịnh như thế.

“Triệu Phổ từ sớm đã hỏi ta khả năng thù thù của hai nha đầu này có được không, ta nói tốt lắm, hai nàng đều là cao thủ, không kém hơn bất kỳ tú nương nhất đẳng nào. Hắn liền hỏi ta mượn người, mượn được sáu bảy ngày rồi.” Bạch Ngọc Đường nói. “Mấy ngày nay hai nha đầu này đều ở trong lều nhỏ, mỗi ngày đốt đèn thâu đêm không biết đang làm gì. Triệu Phổ còn đặc biệt để trừ sư mỗi ngày làm thuốc bổ sáng mắt bổ phổi cho các nàng uống.”

Triển Chiêu vừa nghe rất hiếu kỳ, “Không lẽ là bảo hai nha đầu kia may thù cái gì?”

“Ai mà biết.” Bạch Ngọc Đường nói xong, vỗ vỗ Yêu Yêu đang làm nũng với mình, đi ngủ.

Triển Chiêu chạy đi thổi tắt ngọn nến, cũng chuẩn bị ngủ, ngồi ở mép giường, trong bóng đêm, Triển Chiêu lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lúc trước Triệu Phổ có nói nếu đối phương muốn trăm vạn thanh Phá Băng Dao thì cứ cho bọn chúng, có thể nào có liên quan đến việc này không?”

Ngũ gia cười cười. “Hai nha đầu kia dù có thần hơn nữa cũng không có khả năng trong sáu bảy ngày giúp Triệu Phổ làm một trăm vạn thanh Phá Băng Dao xuất hiện chứ?”

“Như vậy.” Triển Chiêu nằm xuống đắp chăn, tiếp tục hỏi, “Vậy người cảm thấy một trăm vạn thanh Phá Băng Dao kia, làm sao mới có được?”

Ngũ gia ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Ai biết Triệu Phổ nghĩ thế nào, phỏng chừng là có chiêu độc nào đi. Đúng rồi, không chừng có liên quan đến sự phụ của ta.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Có liên quan gì với Thiên Tôn?”

Bạch Ngọc Đường xoay người, mặt hướng về phía Triển Chiêu, nhỏ giọng nói, “Hai ngày trước Đồng Thiên Dực cố tình chạy ra ngoài mang về không ít đồ để ta xem qua, hỏi sự phụ ta thích món nào.”

“Là cái gì vậy?” Triển Chiêu tò mò, “Đồ cổ sao?”

“Đồ cổ bình thường chẳng có gì hiếm lạ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đều là danh đao! Là danh đao mà những chiến tướng có chút danh tiếng đã từng dùng qua.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Hắn là Thiên Tôn sẽ thích đi!”

“Quả thực là vô cùng hợp ý, mấy thứ này chỉ có tham gia quân ngũ mới có thể lấy được, nói cách khác ngay cả ta cũng không kiếm được cho người.” Bạch Ngọc Đường than thở một câu, “Người không thấy hai ngày nay sự phụ của ta cứ cười tủm tỉm suốt sao?”

Triển Chiêu gãi cằm “Tìm Thiên Tôn giúp đỡ?”

Bạch Ngọc Đường thờ dãi.

Triển Chiêu giương mắt nhìn hắn, “Người lo lắng à? Không cần lo lắng, Triệu Phổ đã có tính toán trong lòng, hắn sẽ không để Thiên Tôn đi làm việc nguy hiểm đâu.”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, lắc đầu, vươn tay chỉ chính mình, “Miêu Nhi, thay vì lo cho sự phụ ta không bằng người lo cho ta thì tốt hơn.”

Triển Chiêu nghiêng đầu, không hiểu.

Ngũ gia tiếp tục thở dài, “Mua chuộc sư phụ ta để làm gì? Cần lão nhân gia hỗ trợ, người có thể không chịu sao? Động tĩnh này, tám phần là muốn bán ta.”

Triển Chiêu kinh hãi, “Bán người?”

Ngũ gia nhíu mày, “Khả định sẽ không là chuyện tốt gì.”

Triển Chiêu khẩn trương, “Sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Miêu Nhi, ta sẽ sợ làm việc nguy hiểm à? Triệu Phổ hẳn để ta làm những việc nguy hiểm cũng là cứu quốc cứu dân... chỉ e nguy hiểm nhất là không nguy hiểm...”

Triển Chiêu nghe đến đây cũng phiền lòng thay Bạch Ngọc Đường, “Là không có gì nguy hiểm nhưng nhất định là chuyện người tuyệt đối không chịu làm, cho nên phải xuống tay từ chỗ Thiên Tôn.”

Ngũ gia thở dài lật người, quyết định đi ngủ.

Triển Chiêu ôm cánh tay mở mắt nhìn đỉnh lều, đột nhiên có chút tò mò —— hai nha đầu cộng thêm Thiên Tôn, bước thứ hai của Triệu Phổ sẽ là chiêu gì đây?

...

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu dậy thật sớm, vừa mới cùng Bạch Ngọc Đường ăn điểm tâm thì thấy Tiểu Lương Tử nhảy nhót chạy đến,

Tiểu hài nhi mới vừa luyện công phu xong, đầu đầy mồ hôi, cầm y phục sạch sẽ nhìn đáng vẻ hẳn là muốn đi tắm rửa.

“Triển đại ca Bạch đại ca.” Tiểu Lương Tử chạy đến lều của họ, nói, “Sư phụ của đệ tìm hai người, hỏi hai người có thể đến soái trường của người một chuyến không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kỳ thật vẫn đang chờ, chờ một hơi đến bảy ngày, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Hai người ra ngoài, Tiểu Lương Tử nhảy chân sáo đi tắm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa cảm khái —— Triệu Phổ không chỉ mạnh, lợi hại nhất là ổn trọng, bây giờ đã là tình thế nào mà mỗi ngày đều không chậm trễ việc luyện công của Tiểu Lương Tử, tâm người này rốt cuộc lớn đến thế nào?

Hai người nhanh chóng đến trước soái trường, chỉ thấy Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi vừa ngáp vừa đi ra ngoài, Hạ Nhất Hàng vừa cười vừa đưa hai người ra, liên tục nói cảm tạ.

Hai nha đầu tươi cười khách sáo mấy câu với Hạ Nhất Hàng.

Triển Chiêu nheo mắt nhìn thấy trong tay hai nàng đều cầm theo hộp gấm rất lớn, xem ra bất luận Triệu Phổ nhờ hai nàng giúp việc gì, thù lao không ít.

Triển Chiêu đột nhiên có cảm giác không công bằng, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường —— người xem, hai ta cũng thay hãn làm việc, thế mà tới bây giờ hai ta chẳng có chút thù lao nào?

Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười —— ai bảo hai ta là huynh đệ của hãn chứ? Huynh đệ đương nhiên là để bán rồi.

Hai người đi vào trong soái trường, chỉ thấy Triệu Phổ gác chân, dựa vào ghế chủ soái, Tiểu Tứ Tử ngồi trên bụng, đang người một quả ta một quả ăn nho.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lần thứ hai thở dài, khó trách Công Tôn tức đến bỏ chạy, nhìn hai vị đại gia này.

Hạ Nhất Hàng tiến hai nha đầu quay lại, nhìn Triệu Phổ, “Khụ khụ.”

Cửu Vương gia vừa nhấc mắt, cười với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Có thư!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền nhìn thấy mấy phong thư trên bàn, còn có hai bao hành trang màu trắng.

Triển Chiêu cầm lấy thư, cùng Bạch Ngọc Đường xem thử.

Thư đều là do mấy vị chủ tướng bị nhốt trong Vọng Tinh Than viết, hết thấy đúng như Triệu Phổ dự đoán, tuy từ ngữ câu cú trong thư khác nhau nhưng mục đích rõ ràng chỉ có một —— mấy vị Tướng quân Đại vương đều đã ngấm lại, cảm thấy bản thân mình có thể là bị lợi dụng, cảm thấy bị dính đại họa trời giáng này rất không công bằng, cầu xin Triệu Phổ cứu mạng.

“Tức là bước đầu tiên xem như đã hoàn thành?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Phổ gật đầu, “Không sai lắm, nên đến bước thứ hai.”

“Nói cách khác tới lượt một trăm vạn thanh Phá Băng Dao lên sân diễn sao?” Triển Chiêu vội hỏi, “Ở đâu?”

Ngoài dự kiến của mọi người, chỉ thấy Triệu Phổ bĩu môi nhìn hai bao hành trang màu trắng trên bàn, nói, “Không phải ở ngay đây sao?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 151: Tư Thái Chiến Thần

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm hai bọc đồ trên bàn, nhìn thế nào cũng chẳng thấy thứ đồ vật bên trong và một trăm vạn thanh Phá Băng Dao có liên quan gì.

Triển Chiêu đơn giản vươn tay, mở túi đồ ra, chỉ thấy bên trong là một bộ nhuyễn giáp màu ngân bạch.

Triển Chiêu lôi bộ nhuyễn giáp ra, phát hiện không nặng lắm, đều là dùng chỉ bạc và da thuộc dát bạc làm thành, thủ công tinh tế.

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu ra —— thì ra hai nha đầu kia bận rộn bảy ngày chính là làm thứ này.

“Cái này...” Triển Chiêu khó hiểu nhìn Triệu Phổ. “Khôi giáp giả à?”

Triệu Phổ gật đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Muốn nhờ người giúp một chuyện.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Không phải người muốn ta mặc vào giả trang thành dáng vẻ của tổ tiên Băng Ngư Tộc chứ?”

Triển Chiêu xoa cằm, “A? Chiêu này cảm thấy rất khả thi nha.”

“Nhưng mà có phải lớn quá không?” Bạch Ngọc Đường kéo một mớ bùng nhùng bên trong bao đồ, giũ ra, phát hiện là một cái mũ giáp giả, được chứ, cho Tiểu Ngũ đội còn rộng nữa là.

“Không phải cho người mặc.” Triệu Phổ mỉm cười, chỉ chỉ khoảng không phía sau Bạch Ngọc Đường, “Để cho vị giao nhân không nhìn thấy của nhà người mặc.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Triển Chiêu cũng sửng sốt.

Ngoài cửa, Hạ Nhất Hàng đang dựa vào cửa quân trường ngẩng đầu nhìn trời hơi nhếch khóe miệng, mỉm cười.

“Cho Giao Giao mặc?” Triển Chiêu ngẫm nghĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Khả thi không?”

Ngũ gia cũng nhú mào suy nghĩ, nhìn thoáng qua Giao Giao, “Hắn là... có thể, ngay cả đồ vật nó cũng có thể lấy mà.”

“Trước đó ta đã để Công Tôn tính toán thời tiết.” Triệu Phổ lấy ống tay áo lau lau nước nho Tiểu Tứ Tử không cẩn thận để rơi xuống trước ngực, nói tiếp, “Thư ngọc nói, sau giờ Ngọ hôm nay chắc chắn sẽ có đại tuyết, đây là thời cơ chiến đấu tốt nhất!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lại cùng nhìn Triệu Phổ chăm chăm —— rốt cuộc người đã bắt đầu tính kế từ khi nào?

Triệu Phổ mỉm cười, vỗ vỗ hông Tiểu Tứ Tử, ôm bảo bối thả lên trên án chủ soái, bản thân thì đứng lên, tiến lại ngoắc ngón tay với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng xích tới gần.

Triệu Phổ ở bên tai hai người họ kỹ càng tỉ mỉ thuật lại bước thứ hai và bước thứ ba trong kế hoạch tác chiến của mình.

Sau khi nói xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, kinh hãi mà nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia nhướng mày, hớn hờ hỏi, “Sao hả? Cảm thấy khả thi không?”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn sửng sốt thật lâu sau, cùng gật đầu, “Khả thi!”

“Ha ha ha...” Triệu Phổ nở nụ cười, vươn tay vỗ vỗ bả vai hai người, “Vậy cứ làm như thế!”

Nói xong, Triệu Phổ vừa cười vừa đi ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử trèo từ trên bàn xuống, chạy lững thững đuổi theo Triệu Phổ, “Cửu Cửu hôm nay tâm trạng rất tốt ạ?”

“Ừ.” Triệu Phổ nghiêng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử còn cao chưa quá chân của mình, hỏi. “Nhìn một cái xem vận thế của Cửu Cửu nhà con hôm nay thế nào?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu quan sát Triệu Phổ một chốc, sau đó giơ ngón tay cái ra quơ quơ với hẩn, “Hôm nay là thế này ạ!”

Triệu Phổ cười đến càng vui vẻ, mang bảo bối cùng ra khỏi soái trường.

Hạ Nhất Hàng chấp tay với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Làm phiền nhị vị.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Mọi người đi rồi, Bạch Ngọc Đường đứng trong soái trường mới mở miệng, hỏi Triển Chiêu, “Có ý kiến gì không?”

Triển Chiêu trầm mặc rất lâu sau, nghiêm túc đáp, “Ta chỉ muốn viết cho hắc một chữ ‘Phục’.”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, hiển nhiên có cùng cảm nhận với Triển Chiêu.

...

Cho tới trưa, bên trong quân doanh đều chuẩn bị trong yên lặng. Bạch Ngọc Đường cầm hai bọc đồ, mang theo Thiên Tôn đi cùng, lặng lẽ rời khỏi Hắc Phong Thành tiến vào rừng Hắc Phong.

Trong rừng, bầy sói hai bên đi cùng sư đồ hai người tiến về phía trước.

Trên đường, Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn vừa đi vừa thưởng thức một thanh đoản đao. Thanh đoản đao này nghe nói là Triệu Tử Long thời Tam quốc từng đeo bên người, thân đao màu trắng, sau khi ra khỏi vỏ vẫn sắc bén chém sắt như chém bùn. Trên thân đao chạm trổ một con rồng màu bạc, phong cách cổ xưa tao nhã. Thiên Tôn cầm chuôi đao này chơi đã hai ngày, có thể thấy được là yêu thích không rời tay.

“Người ta đã ra vốn lớn như vậy mang đến niềm vui cho người, liền hỗ trợ xuất một phần lực đi chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn dường như mới hồi hồn, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Xuất cái gì lực nha? Lại nói hai ta đang đi đâu vậy? Đứa nhỏ nhà người mang vi sư đi vào con đường hẻo lánh thế này, lẽ nào muốn đem vi sư đi bán?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, Thiên Tôn cười hì hì nhìn hắc, có vẻ tâm trạng không tồi.

Ngũ gia âm thầm gật đầu, với tâm trạng lúc này của sư phụ hắc, phỏng chừng quà này khiến người rất hài lòng.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa thấp giọng đem kế hoạch của Triệu Phổ nói lại một lượt với Thiên Tôn.

Sau khi nghe xong, Thiên Tôn bị chọc cho cười ha hả, vỗ tay tán dương, “Kế hay kế hay! Rất thú vị!”

...

Gần trưa, Triển Chiêu ăn cơm xong, đi đến tháp nhìn xa trong quân doanh, tìm một vị trí tuyệt hảo, chuẩn bị tốt để chứng kiến tất cả những việc sắp sửa xảy ra.

Triển Chiêu mới vừa đứng lại thì thấy Lục Thiên Hàn cùng Yêu Trường Thiên ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài cửa thành, tiến vào rừng Hắc Phong.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời —— bọn họ hẳn là đi hỗ trợ Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn tiến hành bước kế hoạch thứ ba. Chỉ cần hết thấy thuận lợi, nguy cơ từ Vọng Tinh Than... Không phải, nói cho chính xác phải là nguy cơ mà Băng Ngư Tộc để lại trong Trầm Tinh Điện năm đó sẽ được giải trừ toàn bộ.

Lúc này, bầu trời xám xịt, gió tuyết thổi đến mang theo cái lạnh thấu xương.

Triển Chiêu gật đầu —— nếu Công Tôn nói giữa trưa sẽ có bão tuyết, vậy thì không cần phải hỏi, nhất định sẽ có bão tuyết.

Đang nghĩ vậy, chợt thấy bên cạnh lóe lên một thân ảnh đỏ rực, Lâm Dạ Hỏa mang theo Tiểu Lương Tử lên đây.

Tiểu Lương Tử liên tục giãy dụa, “Mắc gì không cho ta đi theo Cận Nhi! Đến đây xem cái gì chứ?”

Hỏa Phượng xách Tiểu Lương Tử lắc lắc như giữ một cái khăn, “Đã nói hôm nay có trò hay để xem, người an phận một chút cho ta, Tiểu Tứ Tử có việc nghiêm túc để lo, người đừng có quấy rối!”

Tiểu Lương bắt mãn mà khoanh tay híp mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng thả bé xuống lan can.

Tiểu Lương Tử dứt khoát ngồi xếp bằng, ôm cánh tay chờ đợi.

Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Triệu Phổ có nói cho người kế hoạch tác chiến không?”

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu nhún vai, “Hắn nói giống như đốt pháo hoa mừng năm mới vậy, giải thích trắng ra thì không còn ý nghĩa gì, cứ chờ xem kịch hay mới tương đối kích thích.”

Triển Chiêu cười gật đầu.

Cơ hồ cùng lúc, vị trí cao nhất trên thành lâu này của Triển Chiêu đều bị tranh giành, thập đại phó tướng người nào không cần xuất chiến đều chạy lên thành lâu, Hạ Nhất Hàng mang theo Công Tôn lên trên thành lâu đứng dưới cờ chủ soái, Lỗ Nghiêm lão gia tử đỡ Lâm Tiêu lão đầu nhi cũng lên trên này. Ân Hựu, Công Tôn Mỗ, Ngô Nhất Họa, Cửu Nương, An Vân Khoát đều đi ra, ngay cả các học sinh trường thái học cũng đến xem náo nhiệt, duy độc không thấy Triệu Phổ.

Triển Chiêu nhìn quanh bốn phía, âm thầm gật đầu —— tất cả mọi người đều đến xem, quả thật là ai cũng không muốn bỏ qua chiến dịch này.

Lúc này, bên cạnh lại có một hắc y nhân xuất hiện, là Trâu Lương.

Lâm Dạ Hỏa nhìn hắn, “Người không đi đánh trận?”

Trâu Lương đáp, “Ta chuẩn bị đi bây giờ, đến hỏi người có muốn đi cùng không?”

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Ta cũng đi?”

Trâu Lương hất hàm về phía rừng Hắc Phong, “Sẽ rất hoành tráng!”

Lâm Dạ Hỏa gãi cằm, gật đầu, “Có trò gì hay? Mang ta đi với!”

Trâu Lương liền mang theo hắc xuống khỏi tháp canh, tiếng vào rừng Hắc Phong.

Tiểu Lương Tử nhảy dựng trên thành, “Hỏa Kê người vậy mà không mang ta theo!”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu vỗ cái đầu nhỏ của bé, “Đừng nóng, ở đây đợi xem sư phụ của đệ đi!”

Tiểu Lương Tử ngẩng mặt lên hỏi Triển Chiêu, “Hôm nay sư phụ của đệ sẽ rất nổi bật sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, nghĩ nghĩ, gật đầu, “Hôm nay sư phụ của đệ không chỉ nổi bật một cách đơn giản như vậy đâu...”

Triển Chiêu còn chưa dứt lời, trước mặt có mấy bông tuyết trắng bay xuống.

Dân chúng trong Hắc Phong Thành lúc này đều ngẩng đầu lên, nhìn bông tuyết trên trời bay xuống.

Chỉ trong giây lát... bầu trời được nhuộm một màu trắng, cả thành đầy tuyết rơi.

Dân chúng trong thành rối rít chạy về nhà trốn tuyết. Có mấy hài đồng đang chơi đùa ven đường bị phụ mẫu ôm lấy mang về nhà, còn đang ngửa

mặt nhìn không trung, có một cái bóng cực lớn chậm rãi lướt qua bầu trời.

Bé con vươn tay chỉ lên không trung kêu to, “Cha, nường, nhìn nha...rồng!”

...

Ngoài thành, các nước Tây Vực đang đóng ở Vọng Tinh Than càng thêm hỗn loạn.

Trước đó, Triệu Phổ phái người mang chút thuốc đến cho, còn có phương thuốc do Công Tôn kê, chúng tướng trong doanh đang vây quanh bếp lò ngao thuốc.

Trong quân doanh Tây Hạ, quả nhiên Lý Nguyên Hạo tự mình đến, vị quốc chủ Tây Hạ lúc này ruột đều hồi hận đến phát xanh, còn tìm cái gì Phá Băng Dao chứ, còn mạng quay về hay không mới là vấn đề.

Lý Vinh bưng một chén thuốc đi tới.

Lý Nguyên Hạo nhìn huynh đệ nhà mình, không nói gì, bên miệng nổi một đồng đống mụn nước, sắc mặt vàng vọt đến độ không ra hình người.

Nhúu mày nhận bát thuốc, Lý Nguyên Hạo ngử ngử, nhúu mày uống một ngụm, thiếu chút nữa liền phun ngược trở ra, “Đắng như vậy... hữu hiệu sao?”

Lý Vinh thở dài, “Người truyền lời bên kia của Triệu Phổ có nói, thần y nhà hãn còn đang nghiên cứu chế tạo thuốc, thứ này chính là thuốc bình thường dự phòng, hy vọng có thể làm thuyên giảm một chút bệnh chứng.”

Lý Nguyên Hạo thở dài một hơi, nhắm mắt lại bịt mũi đem bát thuốc đắng ngắt kia nuốt hết.

Lúc này, màn trướng bị một cơn gió quét qua, Quốc chủ Tây Hạ nguyên bản hơi sốt nhẹ phải run rẩy, “Lạnh thế?”

“Có bão tuyết.”

Lý Nguyên Hạo nhú mào, đi ra soái trướng xem thử tình hình.

Quả nhiên trong doanh đang hỗn loạn, bão tuyết đến quá đột ngột, bọn lính còn đang ngao duợc không kịp thu dọn.

Cũng trong tình trạng hỗn loạn còn có binh doanh của Liêu quốc, Gia Luật Tề không phát sốt nhưng mà đang ho khan lẫn đau đầu, ngực khó thở.

Vị Tứ Hoàng tử này lắc đầu thở dài, bên ngoài soái trướng bất thành lĩnh có bão tuyết, đang lo lắng không biết tiếp theo phải làm như thế nào, đột nhiên... chỗ đóng quân gần Vọng Tinh Than nhất đại loạn, tiếng kêu sợ hãi liên tục truyền đến.

...

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề cùng nhìn về phía đó của quân doanh, “Xảy ra chuyện gì...”

Chỉ là hai vị bá chủ này còn chưa nói dứt lời liền ngẩng đầu lên, há hốc miệng, sợ đến ngây người.

Họ chỉ thấy hướng Vọng Tinh Than, chính giữa gió tuyết, đột nhiên có một người khổng lồ chui lên từ dưới đất, người khổng lồ kia toàn thân đóng băng, đầu đội trời chân đạp đất to lớn vô cùng, đội mũ bạc mặc giáp bạc, trong tay cầm một thanh Phá Băng Đao, vọt ra từ Vọng Tinh Than.

Quân doanh các nước Tây Vực tràn đầy tiếng la hét sợ hãi, các binh sĩ quăng mũ cởi giáp giẫm đạp lên nhau mà chạy trốn.

Lý Nguyên Hạo lẫn Gia Luật Tề cứ như vậy mà ngậy ngốc đứng giữa gió tuyết, ngửa mặt nhìn người khổng lồ bằng băng tuyết, mặc dù tạo thành từ băng, nhưng dung mạo của người khổng lồ kia vẫn tuấn mỹ dị thường, thêm một thân khôi giáp bằng bạc giống như thiên thần giáng thế.

Đang ngốc lảng, bỗng nhiên... hướng gió thay đổi, những bông tuyết lượn vòng tại chỗ một lúc, bắt đầu cuồng phong loạn vũ.

Binh lính trong quân doanh mới vừa tạm ổn định lại kêu lên kinh hoàng.

Nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện vô số binh sĩ mặc khôi giáp màu bạc, hình thể của họ có lớn có nhỏ, như ẩn như hiện mờ mờ ảo ảo giữa gió tuyết. Số lượng rất đông, ít nhất có hơn mười vạn, có lẽ đến trăm vạn... bởi vì họ đã dàn hàng đến tận chân trời, muốn đếm cũng không hết.

Kỳ cảnh trên bầu trời Tây Vực này không chỉ có người trong Vọng Tinh Than nhìn thấy mà ngay cả những người đang canh gác chỗ Hắc Phong Thành ở xa xa cũng đều nhìn đến choáng váng.

“Má nó!”

Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên, Triển Chiêu thở dài vươn tay vỗ đầu bé, “Không được nói tục!”

“Nhưng mà, cái đó, cái đó a a a a!” Tiểu Lương Tử giậm chân, chỉ về bầu trời xa xa. “Đó là thứ đồ chơi gì vậy?! Thiên binh thiên tướng sao?”

Các tướng lĩnh trên thành lâu Hắc Phong Thành cũng kinh hô ra tiếng, ngay cả Ân Hựu và Công Tôn Mỗ cũng giật mình.

Trong rừng Hắc Phong, đang cùng với Trâu Lương tập hợp bầy sói, Lâm Dạ Hỏa cũng nhảy dựng, “Óa! Người khổng lồ kia! Oa! Người khổng lồ y hệt như Bạch lão Ngũ, mẹ ời!”

Trâu Lương bất đắc dĩ mà nhìn Lâm Dạ Hỏa ôm một chú sói con hoảng sợ đến nhảy tại chỗ.

Cũng kinh ngạc tương tự còn có Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đang chờ đợi.

Lục Thiên Hàn lẩm bẩm, “Băng ngư của Ngọc Đường đã nuôi lớn đến thế sao?”

Yêu Trường Thiên bật cười, “Đây có phải là nội lực của Bạch Ngọc Đường đâu?!”

Lục Thiên Hàn sửng sốt.

Lúc này...

Tromg rừng Hắc Phong nơi gần Vọng Tinh Than nhất, Bạch Ngọc Đường đang rất tập trung khống chế Giao Giao, mà trên lưng của hắn, Thiên Tôn đang dùng một tay ấn lên bả vai hắn, nội lực cuộn cuộn không dứt mà tuần hoàn giữa hai sư đồ.

Nội lực cực mạnh của Thiên Tôn giúp cho hình thể của Giao Giao trở nên khổng lồ chẳng khác gì một tòa núi, mà nước trong Vọng Tinh Than giúp cho Giao Giao thực thể hóa hình dạng băng nhân... cùng với vô số băng nhân giữa phong tuyết là hiệu quả của Tuyết Trung Kính.

Tuyết Trung Kính này không phải do Thiên Tôn tạo ra mà là Giao Giao thông qua nội lực của Thiên Tôn để tạo thành... cuồng phong bạo tuyết cùng với nước trong Vọng Tinh Than giúp cho Tuyết Trung Kính phát huy hiệu quả đến cực hạn, mắt thường nhìn lại, thật sự giống như thần tích xuất hiện...

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề lúc này chỉ có một ý nghĩ —— giả! Là ảo giác! Ảo giác...

Chỉ là họ còn chưa tự an ủi mình xong thì thấy người khổng lồ kia đột nhiên nâng một cước, mạnh mẽ giẫm vào giữa quân doanh của Liêu quốc.

Nháy mắt, mặt đất rung chuyển, một cái hố to xuất hiện, các binh sĩ kinh hoàng chạy trốn, chẳng ai thềm quan tâm cái gì là quân quy quân kỷ.

Bọn thị vệ bên cạnh Gia Luật Tề vội kéo hẳn chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô to, “Rút lui! Bảo hộ Hoàng tử!”

Bên phía Tây Hạ, bọn thị vệ cũng bảo hộ Lý Nguyên Hạo và Lý Vinh, tập thể chạy trốn ra ngoài.

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề lúc này đang nhìn chăm chăm người khổng lồ kia cùng với thần binh đang “giáng xuống”, nói năng lộn xộn, “Diệt vong rồi... chúng thần tức giận, thế nhân tương vong...”

Ngay khi Vọng Tinh Than chìm trong một mảnh tuyệt vọng, đột nhiên, một tiếng tên lệnh được phóng lên trời sắc nhọn xé gió truyền đến.

Mọi người trong Vọng Tinh Than đồng loạt nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Cửu Long Lệnh được phóng lên trên bầu trời quân doanh Triệu gia quân, chín con hắc long xuất hiện sau một tiếng nổ xé trời, chín con hắc long dữ tợn lượn vòng trên bầu trời Tây Vực.

Theo sát mà đến chính là ba tiếng pháo vang, trước quân doanh Hắc Phong Thành, mấy chục vạn kỵ binh đã tập kết, chiến mã thở ra khói trắng xé toang màn tuyết phía chân trời, mặt đất ầm ầm rung chuyển, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên, sau đó lại một tiếng xé gió vang lên.

Mọi người lại ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một điểm sáng chói lòa, điểm sáng đó phóng qua quân doanh của Liêu quốc và Tây Hạ, xông vào giữa khoảng không phía trên Vọng Tinh Than, biến mất không thấy.

Một khoảnh khắc lặng im, bỗng nhiên, tên rơi như mưa, từ hai cánh của Vọng Tinh Than, nhân mã của Long Kiều Quảng vạn nổ phóng ra.

Mưa tên bắn về phía băng nhân giữa Vọng Tinh Than, người khổng lồ kia dường như bị chọc giận, quơ thanh Phá Băng Dao cực lớn tiến lên phía trước, mỗi một bước đều phát ra tiếng vang ầm ỹ.

Đúng lúc này, không biết ai đột nhiên hô một tiếng, “Triệu Phổ! Triệu Phổ đến rồi!”

Một tiếng này dường như có hiệu quả, mọi người đang chìm trong tuyệt vọng nháy mắt bừng cháy hy vọng.

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề đồng loạt ngẩng đầu, những binh mã Tây Vực cũng đều theo bản năng mà nhìn về hướng quân doanh Hắc Phong Thành. Chỉ thấy trên quân doanh, một chú bạch long cực lớn giương cánh bay đến, trên lưng rồng, Triệu Phổ mặc một thân khôi giáp màu đen, tay cầm Tân Đình Hầu có long văn vờn quanh, tựa như cưỡi gió đạp tuyết mà đến.

Mấy chục vạn binh mã Tây Vực trong Vọng Tinh Than há hốc miệng mà nhìn, chẳng biết ai hỏi một câu, “Dao của Cửu Vương gia có phải khác trước không...”

Một câu hỏi bất thành linh khiến cho chư vị tướng lĩnh đang há hốc mồm phải bưng tỉnh.

Tiếng gót sắt cuồn cuộn vang lên, Hỏa Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh một người một ngựa dẫn đầu mang theo hai mươi vạn thiết kỵ binh tiên phong đạp tuyết mạnh mẽ mà đến.

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề lúc này mới hoàn hồn, hô to, “Rút! Rút khỏi Vọng Tinh Than!”

“Đi hướng nào...”

“Vào rừng Hắc Phong...”

Chỉ là Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề còn chưa kịp hạ xong mệnh lệnh thì chợt nghe thấy tiếng sói tru nổi lên bốn phía từ rừng Hắc Phong.

Giữa đại mạc cuộn cuộn gió tuyết nơi vùng Tây Bắc, tiếng sói tru từ hơn mười vạn con sói vang tận mây xanh... bầy sói đông nghìn nghịt lao ra khỏi rừng Hắc Phong dồn dập chạy về phía Vọng Tinh Than.

Chưa nói đến binh sĩ, bầy chiến mã hoảng sợ hí lên chạy trốn như điên về hướng quân doanh của tộc Thổ Phiên đóng quân ở mạn Tây Vọng Tinh Than.

Lúc này, bên trong quân doanh của tộc Thổ Phiên cũng loạn thành một đồng, binh sĩ của tộc Thổ Phiên vốn chưa đầy mười vạn, lúc này trong một nơi nhỏ bé như Vọng Tinh Than, một phía là người khổng lồ và thiên binh, một phía khác là đại quân của Triệu Phổ, nghênh diện mà đến lại là bầy sói lớn nhất Tây Vực.

Tất cả tướng sĩ trong Vọng Tinh Than đều vứt bỏ doanh trại, binh khí cũng ném, mấy chục vạn người bỏ chạy tập thể... chạy như điên bán sống bán chết về phía Tây, dọc theo đường đi quăng mũ cưỡi giáp ngay cả giày cũng ném để mà chạy. Hai vị bá chủ Tây Vực Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề được bọn thị vệ hộ giá bỏ chạy, vừa chạy vừa nhìn lại.

Chỉ thấy bạch long bay đến phía trên Vọng Tinh Than, tiếng kêu to truyền đến, đột nhiên trụ băng nổi lên bốn phía trong Vọng Tinh Than, giam giữ người khổng lồ kia giữa nhà lao băng băng.

Triệu Phổ vung Tân Đình Hầu bay lên giữa không trung, hướng mũi đao về phía băng nhân khổng lồ kia.

Lúc này gió tuyết mạnh hơn, quân kỵ binh của Hỏa Kỳ Lân ở dưới đất đã đuổi đến, bầy sói cũng ập đến, những “thiên binh” kia đã hạ xuống, Triệu gia quân và bầy sói phối hợp, xông vào giữa đoàn “băng nhân”, tiếng vó ngựa cùng tiếng hò hét hòa vào nhau, không trung chỉ nhìn thấy vụn băng và bông tuyết bắn tung tóe.

Binh mã các nước Tây Vực rút khỏi Vọng Tinh Than, Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề đụng phải nhau, hóa ra binh mã của Tây Hạ và Liêu quốc vì hoảng loạn chạy trốn mà hòa lẫn vào nhau từ khi nào.

Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề liếc mắt nhìn nhau một cái, thấy đôi phương mặt xám mày tro, thần sắc rõ là đang mang bệnh, có chút xấu hổ, đành phải cùng ngẩng mặt lên nhìn trời xa...

Chỉ thấy lúc này ngay giữa không trung, Triệu Phổ đang vung đao chiến đấu kịch liệt với người khổng lồ nọ.

Một thanh Tân Đình Hầu của Cửu Vương gia vung lên bằng cả nghìn quân, chém vỡ thanh Phá Băng Đao trong tay người khổng lồ kia, phá băng như xé trời, mỗi một tiếng vang lên đều khiến cho lòng người chấn động, bạch long lượn vòng quanh các trụ băng, trên mặt đất là tiếng hò reo rung trời.

Lúc này, ngoại trừ chiến trường, nơi nơi lặng ngắt như tờ.

Ngay cả chư tướng phía trên thành lâu Hắc Phong Thành đều xem đến choáng váng.

Xa xa, Hỏa Phượng Đường, Bình Chung Thành, Hỏa Luyện Thành, Lang Vương Bảo... tất cả các dân tộc ở Tây Vực đều ngưỡng mặt, nhìn lên trời.

Trong Lang Vương Bảo, Tiêu Thống Hải ôm Liêu Tiệp vừa xem vừa cảm khái không ngừng —— Triệu Phổ quả thực là có tư thái của chiến

thần!

Triển Chiêu nhìn thấy Tiểu Lương Tử run rẩy, vừa nhảy vừa hò reo, “Sư phụ! Quá ngẫu! A a a a! Con muốn đi theo người cả đời!”

Triển Chiêu nhin không được bật cười, lúc này, tất cả mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ cười rồing vung đao bay trên trời chiến đấu với người khổng lồ, trong lòng ai nấy đều chỉ có một ý nghĩ —— đây không phải là người, là thần!

Trong rừng Hắc Phong, Lục Thiên Hàn cùng Yêu Trường Thiên mang theo Tiểu Tứ Tử đã tìm được Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn đang cố gắng điều khiển Giao Giao đánh nhau với Triệu Phổ.

Ngũ gia khổng chế Giao Giao bị Triệu Phổ cuồng đánh đến dở khóc dở cười, khó trách Cửu Vương gia tốn nhiều công sức như vậy để lấy lòng Thiên Tôn, xem xem, đúng là quá hời...

Thiên Tôn xem thời gian, thu nội lực lại, nói với Bạch Ngọc Đường, “Được rồi đẩy Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, Giao Giao liền rời khỏi băng nhân khổng lồ kia về lại bên người Bạch Ngọc Đường. Giao Giao vừa đến liền vươn tay xoa đầu, dường như bị Triệu Phổ đánh đau nên đến làm nũng với Bạch Ngọc Đường, trông rất ủy khuất.

Ngũ gia vươn tay xoa đầu cho Giao Giao, an ủi, lát nữa chúng ta sẽ tính sổ sau!

Ngay khi Giao Giao rời đi, Triệu Phổ vung một đao chém trúng đầu băng nhân, ngay sau đó, trên cơ thể của băng nhân khổng lồ xuất hiện nhiều vết rạn.

Tiếng tăng tăng lớp lớp băng vỡ vụn trên không trung càng thêm chói tai, Triệu Phổ lại bổ thêm hai đao, băng nhân hoàn toàn vỡ vụn, sụp đổ, lại là một loạt tiếng đất rung núi chuyển kinh thiên động địa.

Lúc này, tất cả mọi người ngây ngốc nhìn Triệu Phổ đứng trên trụ băng cao cao, bên tai còn không ngừng vang lên tiếng băng vỡ loảng xoảng, không ai để ý tới... Yêu Yêu mới vừa rồi còn lượn vòng quanh các trụ băng đã không thấy đâu.

Lúc này Bạch Ngọc Đường bọn họ đã chạy đến Vọng Tinh Than.

Đừng trông bên ngoài đánh đến náo nhiệt, kỳ thật chính là nhân mã của Âu Dương và Long Kiều Quảng xoay quanh Vọng Tinh Than, tiếp cận như khi thao diễn quân binh, bày sới cũng vừa hú vừa chạy vòng vòng, không biết Trâu Lương câu thông với Tắc Lặc như thế nào, tóm lại bày sới cực kỳ phối hợp.

Bạch Ngọc Đường mở bản đồ ra, Lục Thiên Hàn lấy la bàn, tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đứng trong Vọng Tinh Than, vươn một ngón tay.

Mọi người tìm theo hướng tay Tiểu Tứ Tử chỉ thì tìm được một tấm bia đá.

Tiểu Tứ Tử bảo Bạch Ngọc Đường kéo tấm bia đá, Ngũ gia nghe theo, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt.

Mọi người theo vết nứt kia phối hợp với bản đồ chỉ ra một con đường nhỏ. Thuận lợi mà vượt qua vài cơ quan, mặt đất xuất hiện một chỗ hổng, một cánh cửa đá xuất hiện trước mắt mọi người.

Bạch Ngọc Đường đặt la bàn lên một chỗ lõm trên cửa đá, phát hiện trùng khít, vươn tay xoay nhẹ... cửa đá mở ra.

Phía sau cửa đá xuất hiện một không gian rất lớn, bên trong có ánh sáng, dưới nền đất dường như có ánh sáng xanh lục hắt lên, tất cả mọi người đều biết, chỗ Long Diễm Thạch kia hẳn là lại bốc cháy.

“Ngọc Đường.” Lục Thiên Hàn vươn một ngón tay chỉ về cơ quan cách đó không xa, “Có phải cái kia không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vươn tay lấy một cái tên lệnh liên lạc ra ném lên trời.

Trên đầu, tên lệnh liên lạc dùng để lui quân của Triệu gia quân nổ tung.

Trong nháy mắt khi nhận được lệnh, nhân mã của Triệu gia quân lập tức rút về quân doanh ở Hắc Phong Thành, bầy sói cũng nhận được tiếng hú của Lang Vương gọi về, nhanh chóng rút về rừng Hắc Phong.

Bạch Ngọc Đường gỡ cái la bàn kia xuống, giao cho Giao Giao.

Giao Giao cầm la bàn, ngồi trên lưng Yêu Yêu nhanh chóng bay vào trong động, đặt la bàn vào giữa cơ quan, ấn xuống... theo động tác này của Giao Giao, dưới nền đất truyền đến động tĩnh liên tục.

Yêu Yêu bay ngược về, nhóm Bạch Ngọc Đường đại công cáo thành mang theo Tiểu Tứ Tử hỏa tốc rời khỏi Vọng Tinh Than, chạy về phía rừng Hắc Phong.

Yêu Yêu lại bay trở về, đến bên cạnh Triệu Phổ còn đang đứng trên trụ băng.

Triệu Phổ vừa mới nhảy lên lưng Yêu Yêu, nó liền bay vọt lên trời... Bạch long vừa bay vào giữa tầng mây, nước trong Vọng Tinh Than đột nhiên cuộn cuộn như bị đun sôi, ngay sau đó, trụ băng sụp đổ, mặt đất nứt

ra, có ngọn lửa màu xanh lục nháng lên nhưng lập tức đã bị cát vàng từ bốn phương tám hướng ập đến vùi tắt.

Mọi người vừa thoát khỏi Vọng Tinh Than bị cảnh tượng này khiến cho bàng hoàng, toàn bộ ốc đảo Vọng Tinh Than hoàn toàn chìm xuống, sau đó bị cát vàng cuộn cuộn trút xuống nuốt chửng, chỉ để lại một mảnh sa mạc bằng phẳng.

Trước mắt mọi người ở đây, ốc đảo Vọng Tinh Than đã tồn tại không biết mấy trăm năm, trong nháy mắt đã bị xóa sổ khỏi Tây Vực.

Lúc này... bão tuyết đột nhiên ngừng lại, mây trên trời tách ra, ánh mặt trời rơi xuống, một tiếng rống ngấm cắt ngang dòng suy tưởng của mọi người.

Mọi người theo bản năng lại ngẩng đầu lên, nhìn trên lưng chú bạch long đang lượn vòng giữa trời, Triệu Phổ một tay vác Tân Đình Hầu, ánh mặt trời vàng kim chiếu lên chiến giáp trên người Triệu Phổ, ánh sáng kim sắc lóe lên khiến mọi người phải lóa mắt.

Binh mã Tây Vực tránh được một kiếp đều ngẩng mặt nhìn một người một rồng đang bay lượn giữa không trung.

Mơ hồ, như có âm thanh gì truyền đến.

Gia Luật Tề và Lý Nguyên Hạo nghiêng tai lắng nghe, chột nghe thấy xa xa, dường như là nơi đất trời nối liền làm một, có tiếng gọi âm ỉ mà chình tề truyền đến, ai đang gọi gì đó?

A... là Triệu Phổ!

Bên trong quân doanh, Triển Chiêu đứng trên đài quan sát cùng với Bạch Ngọc Đường vừa mới thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về bên cạnh hắn, hai người đồng thời cúi đầu nhìn, chỉ thấy dân chúng trong Hắc Phong

Thành, trăm vạn đại quân Triệu gia quân, các tướng lĩnh trên thành lâu, tất cả mọi người đều đang hô, một lần lại một lần mà lặp lại một cái tên, “Triệu Phổ!”

Không chỉ có Hắc Phong Thành, Lang Vương Bảo, Hỏa Luyện Thành, Bình Chung Thành... bất cứ nơi nào có người ở Tây Vực, hết thảy những ai đã chứng kiến trận chiến vừa rồi, đều thành kính mà hô lên một cái tên.

Mà ngay cả binh sĩ các nước Tây Vực chiếm đóng Vọng Tinh Than, cũng nhin không được mà giơ cao binh khí, hô to “Triệu Phổ!”.

...

Dưới soái kỳ Cửu Long trên thành lâu Hắc Phong Thành, Công Tôn ngẩng đầu nhìn phương xa, Triệu Phổ đứng trên lưng rồng, bay về phía hắc...

Đại khái nửa tháng trước, khi các nước Tây Vực vừa mới tiến vào chiếm đóng Vọng Tinh Than, Triệu Phổ đã bảo hắc suy tính ngày nào sẽ có bão tuyết.

Hai mắt Công Tôn sáng ngời, nhìn Triệu Phổ một thân phủ ánh sáng kim sắc, giữa tiếng hoan hô của vạn người, chiến thắng trở về.

Một trận tuyết, một trận chiến, Triệu Phổ không chỉ không đánh mà thắng đuổi đi Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề ngoan cố, phá hỏng kế hoạch do Ác Đế Thành trăm phương nghìn kế bày ra, vĩnh viễn dẹp đi hậu họa mà Băng Ngư Tộc để lại, mà hắc còn đem bản thân mình, đánh thành thần!

Trận chiến này, so với nói Triệu Phổ đã phong thần, không bằng mà nói hắc đã thắng cả thần.

Cái gì trăm vạn Phá Băng Dao, di binh Ưng Vương Triều, Triệu Phổ hắc đều có thể quét sạch.

Công Tôn không khỏi tò mò, lúc này Lý Nguyên Hạo, Gia Luật Tề đang nghĩ gì? Nhìn vị chiến thần cao cao tại thượng nhìn xuống bọn họ, bọn họ hẳn là so với việc đối mặt với bệnh dịch, càng thêm tuyệt vọng.

Công Tôn mỉm cười, nghênh đón vị anh hùng đang bước xuống khỏi lưng bạch long, nở nụ cười đi về phía hắn.

Quân binh trong thành giương cao binh khí trong tay, hô tên anh hùng.

Triệu Phổ cười rống trở về, tựa như chiêu cáo Tây Vực —— nơi này từ cùng trời cuối đất, đều do Triệu Phổ hắn định đoạt! Bất luận người mạnh đến thế nào, dù người có thần minh tương trợ thì sao? Ở trước mặt hắn, cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Hoàn vụ án thứ sáu

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 152: Hắc Thủy Cung

Trận chiến Vọng Tinh Than, sau một trận bão tuyết, oanh oanh liệt liệt mà kết thúc.

Trước sau như một, chiến dịch chấm dứt bằng chiến thắng của Triệu Phổ, mà muốn hỏi lần này Cửu Vương gia rốt cuộc đã chiến thắng ai?

Tất cả mọi người ở Tây Vực sẽ hỏi lại —— quan trọng sao? Dù sao kết quả vẫn như nhau, Triệu Phổ thắng!

Bình mã các nước Tây Vực xấu hổ mà nghỉ ngơi hồi phục trên sa mạc, Triệu Phổ luôn mang “thuốc” mà thần y mới nghiên cứu chế tạo đến cho bọn họ khiến cho mấy chục vạn tàn binh này đăng đến lẫn lộn đầy đất.

Chưa đầy mấy ngày sau, tình hình dịch bệnh thế nhưng thật sự đã giảm bớt.

Thân thể khôi phục khỏe mạnh, nhân mã các nước Tây Vực không dám mơ tưởng đến việc tìm Phá Băng Đao nữa, nhanh chóng nhổ trại, ai về nước nấy.

Trên đường về, Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Tề thỉnh thoảng lại suy xét xem có phải Triệu Phổ đã gạt bọn họ không? Bọn họ rốt cuộc là bị tộc Thổ Phiên lừa hay là bị Triệu Phổ gạt? Lần này họ xuất binh giằng co nửa tháng, ngoại trừ uống mấy bát thuốc đắng nghét, chịu một trận hoảng loạn cùng với việc trở thành trò cười cho thiên hạ ra, còn làm được gì chứ? Rốt cuộc họ đã làm sai điều gì, vì sao lại trở thành như thế này?

Bình mã các nước Tây Vực đem giỏ trúc mức nước, tổn công dã tràng cất bước rời đi, đại mạc lại trở lại bình yên.

Chớp mắt, cuối năm đã dần đến, thời tiết đột nhiên trở rét.

Ngày đông giá rét ở các nước Tây Vực so với Khai Phong Phủ không biết lợi hại gấp mấy lần.

Sáng sớm, Triển Chiêu đứng trước cửa quân trường ngẩng đầu nhìn không trung xám xịt, nhủ thầm, không biết lát nữa có tuyết rơi không.

Không khí trong quân doanh vẫn rất sôi nổi nhộn nhịp, binh lính ăn điểm tâm xong thì chạy đến trường luyện binh thao luyện, đi ngang qua trước mặt Triển Chiêu, đều xưng huynh gọi đệ chào hỏi hân.

Nhân duyên của Triển Chiêu từ trước đến nay vẫn rất tốt, cười tủm tỉm chào hỏi các tướng sĩ, phát hiện từ sau trận thắng ở Vọng Tinh Than của Triệu Phổ, khí thế của toàn thể Triệu gia quân lại tăng lên không ít.

Tiến bước một nhóm binh lính vui vẻ, Triển Chiêu quay đầu lại liếc căn lều trống rỗng, không có chuột ở đây... nhàn quá! Nếu đang ở Khai Phong Phủ, lúc này nên ra ngoài tuần phố.

Nghĩ đến tuần phố, Triển Chiêu cân nhắc một chút —— đâu phải ở Hắc Phong Thành thì không thể đi tuần phố đúng không? Đi ra ngoài dạo một vòng cũng được mà? Lấy vận khí của hân không chừng có thể nhặt được kỳ án gì đó, vậy không phải sẽ có việc làm sao.

Tính toán xong, Triển Chiêu liền quyết định vào trong thành tìm xem có việc lật vật gì để quản không, phía sau, Tiểu Ngũ lười biếng đuổi thắt lưng, lắc lắc bộ lông đen thật dày, linh lợi chạy theo Triển Chiêu cùng nhau ra ngoài.

Lại nói sao Triển Chiêu lại chỉ có một mình? Bởi vì hai ngày trước, Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn đã mang theo Yêu Yêu ra ngoài.

Sau khi trận chiến ở Vọng Tinh Than chấm dứt, An Vân Khoát liền theo Ân Hậu cùng về Ma Cung, vốn là Hắc Thủy Bà Bà sẽ đi cùng nhưng mấy ngày nay Bà Bà lại “ngủ đông”.

Một khi Bà Bà đã ngủ thì không ai dám gọi bà tỉnh dậy, ngay cả Ân Hậu cũng không dám. Vừa lúc Ngô Nhất Họa và Hồng Cửu Nương cũng muốn về Ma Cung mừng năm mới, là Cung chủ Ma Cung, Ân Hậu cũng đã lâu không về nên mang theo An Vân Khoát và mọi người, tranh thủ gần đây không có đại sự gì, đi về trước một chuyến xem thử.

Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên cũng đi theo, Vô Sa đại sư thì ở Khai Phong Phủ, cứ như vậy... các lão nhân gia ở Hắc Phong Thành đã đi hơn phân nửa, chỉ còn lại Công Tôn Mỗ và Thiên Tôn đang khó chịu.

Tâm trạng của Thiên Tôn dạo gần đây cứ như vậy, An Vân Khoát ở đây nên Thiên Tôn rất mất tự nhiên, An Vân Khoát đi rồi vẫn không thấy Thiên Tôn đỡ hơn.

Hôm đó xong bữa cơm trưa, Thiên Tôn và Công Tôn Mỗ ngồi uống trà, không biết như thế nào liền nói đến phái Thiên Sơn.

Thiên Tôn thuận miệng nói một câu, nghe nói gần đây phái Thiên Sơn thu không ít tân đồ đệ, không biết thế nào.

Thiên Tôn vô tâm nói ra, Bạch Ngọc Đường rất hiểu thuận, ngẫm lại từ sau vụ án ở Bích Thủy Đàm, ít nhất đã hai năm không về phái Thiên Sơn, liền hỏi Thiên Tôn có cần mình thay sư phụ đi một chuyến về Thiên Sơn xem thử không.

Thiên Tôn ngẫm nghĩ, cũng đã lâu không cùng đồ nhi ra ngoài, liền nói để vi sư đi cùng với người.

Cứ như vậy, hai sư đồ cười Yêu Yêu về Thiên Sơn.

Triển Chiêu đích thực là rất muốn đi cùng, Bạch Ngọc Đường cũng hỏi hẵn có muốn đi cùng không, nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy rất ngại, hai sư đồ người ta đã lâu không đi cùng nhau. Hơn nữa Triển hộ vệ biết mình là một kẻ có thể chất chuyên gây họa, phái Thiên Sơn khó khăn lắm mới yên ổn được mấy ngày, đừng để mình đi theo một chuyến, lại nhặt về mấy cỗ thi thể hay nhặt phải đại án gì đó thì xấu hổ lắm.

Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn vừa đi, Triển Chiêu liền có chút hối hận bản thân không theo Ân Hậu cùng về Ma Cung. Yêu Yêu đã bị cười đi rồi, bản thân cũng không thể một mình chạy về, dù sao hẵn còn muốn ở lại Hắc Phong Thành hỗ trợ Triệu Phổ lo liệu việc của Ác Đế Thành, coi như cũng có công vụ trong người.

Mặt khác, ngoại trừ hẵn ra, mọi người vẫn bận rộn như cũ.

Triệu Phổ và chúng tướng Triệu gia quân bận rộn liên lạc với mấy Chuyến vận sứ của tộc Thổ Phiên, giúp đỡ Hoàng thất tộc Thổ Phiên giải quyết việc binh biến.

Công Tôn tinh thông ngôn ngữ của tộc Thổ Phiên, giúp Triệu Phổ dịch thư, bày mưu tính kế... bận tối mày tối mặt.

Lâm Dạ Hỏa giúp Trâu Lương chuẩn bị cho mùa đông sắp tới, đương nhiên không phải là quân doanh qua mùa đông mà là bày sới qua mùa đông.

Học sinh trường Thái Học chuẩn bị cho kỳ khảo thí mùa đông sắp cử hành của thư viện Hắc Phong Thành, nếu đại diện cho trường Thái Học đi thi thì nhất định không thể có kết quả kém, cho nên một đám tài tử tài nữ gần đây theo Lâm Tiêu lão phu tử ngày đêm khổ học, ngay cả Bàn Dục ra ra vào vào cũng cầm theo quyển sách, miệng liên tục lầm bầm.

Đột nhiên xung quanh trở nên cô độc lạnh lẽo hư không tịch mịch “nhìn không quen”, Triển Chiêu vệ đành nhắc đôi chân dài lười biếng đi về phía đại môn quân doanh.

Vừa nghĩ đến một mình tuần phố một mình ăn cơm một mình nhật thi thế, Triển Chiêu cảm thấy thật thê lương, nghiêng đầu nghĩ tiếp —— hôm qua Tiểu Lương Tử một mình chạy về Lang Vương Bảo, vậy tức là bây giờ cũng trong tình trạng cô đơn như hăn, hăn là còn có một người.

Triển Chiêu dừng bước, xoay người lại quay trở lại trong quân doanh, ba quẹo hai rẽ, ở trong lều của Công Tôn Mỗ, tìm được Tiểu Tứ Tử đang ngồi ở trên bàn gói thuốc.

Triển Chiêu thò đầu vào trong lều ngó nghiêng, trong lều bày không ít noãn lô, rất ấm áp.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, nhìn thấy Triển Chiêu đến, liền cười tùm tùm ngoắc hăn.

Triển Chiêu nhìn khuôn mặt tròn vo tươi cười của Tiểu Tứ Tử, liền cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu, may mắn... còn có bé mập!

Vào trong lều, phát hiện ngoài Tiểu Tứ Tử ra còn có một vị nữ tử ngồi cạnh bàn đang lật xem một quyển sách.

Phía sau bình phong cũng truyền đến tiếng lật sách, hăn là Công Tôn Mỗ đang nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Lần trước lão gia tử cảm mạo nên có chút đau đầu, Công Tôn bốc thuốc cho ông, để ông nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày, đừng ra ngoài kéo trúng gió.

Nữ tử ngồi bên cạnh bàn nhìn thấy Triển Chiêu, đứng dậy nhẹ nhàng thi lễ với hăn.

Triển Chiêu nhanh chóng hoàn lễ, “Lê tướng quân.”

Nàng kia còn rất trẻ, thoát nhìn chỉ mới tầm hai mươi tuổi, đoan trang tú lệ tao nhã uyển chuyển, khí chất gần giống với Bao phu nhân, thoát nhìn thì thấy đây là một vị tiểu thư khuê các đặc biệt có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Chỉ là vị đại tiểu thư đầy phong thái tri thức này cũng là một trong thập đại phó tướng dưới trướng của Triệu Phổ, ngoài Miêu Bát Thái ra, là một trong hai vị nữ tướng quân độc nhất, Lê Yên.

Lê Yên không lệ thuộc Tứ đại danh tướng, nàng là phó tướng lệ thuộc trực tiếp Triệu Phổ như Thanh Lân.

Rất nhiều người thấy một mặt này của Lê Yên, sống chết gì cũng không cách nào tìm được mối liên hệ giữa nàng và hai chữ “tướng quân”, nhưng mà... võ công của Lê Yên cực cao, lại còn tinh thông binh pháp, là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Triệu Phổ.

Thân thế của Lê Yên cũng khá là thú vị, nàng là nữ nhi của Đại tướng quân Lê Thống.

Nhiều thế hệ Lê Gia đều là võ tướng, lão đầu có bảy nhi tử mà chỉ có độc một nữ nhi, bảy nhi tử đều nhậm chức trong quân, nữ nhi Lê Yên này là lão đầu hơn năm mươi tuổi mới có được, sủng như minh châu trên tay.

Cả đời Lê Thống đều muốn có được khuê nữ, khó khăn lắm đến tuổi già mới có được nữ nhi, chỗ nào bỏ được để cho nàng tòng quân chứ, lão đầu đương nhiên muốn dưỡng nàng thành tiểu thư khuê các.

Nhưng mà ý trời trêu người, có khả năng là vì cái gọi là hổ phụ vô khuyến nữ, Lê Yên cố tình lại kế thừa huyết thống võ tướng của cha nàng, từ nhỏ đã giỏi võ.

Vì không cho nàng tập võ, lão tướng quân dưỡng nàng trong khuê phòng, nhưng chính vì từ nhỏ bị giam trong phủ Tướng quân giúp cho nàng tuổi nhỏ gặp được kỳ ngộ, theo một vị cao nhân học một thân tà công.

Trước đây Lê Yên rất vất vả, vì không muốn để phụ thân thương tâm, nàng vẫn luôn âm thầm học võ, bên ngoài sắm vai tiểu thư khuê tú, vờ như không biết võ công đến hơn mười năm trời.

Thằng cho đến một lần mấy vị ca ca của nàng xuất chinh rơi vào vòng vây của quân địch, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, nàng mới một mình đánh giết đến cứu mấy vị huynh trưởng ra ngoài.

Một màn này vừa lúc bị Triệu Phổ đuổi đến cứu viện nhìn thấy.

Lúc ấy Triệu Phổ cũng đang còn niên thiếu, cảm thấy lão Lê gia rất biết đùa, sinh một ồ nhi tử mà đánh được nhất cư nhiên lại là tiểu khuê nữ.

Cửu Vương gia một khi đã cao hứng liền không biết giữ miệng, nói công phu của Lê Yên thế này làm tướng quân cũng được. Ai ngờ Lê Yên chờ chính là những lời này của hắn, lập tức tiếp lệnh, còn nói quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu Triệu Phổ đã phong quan cho nàng, vậy thì phải để nàng ở lại quân doanh làm tướng quân.

Thế là Triệu Phổ choáng váng, Lê Thống càng ngây ngốc hơn.

Lão Lê đầu vọt tới quân doanh muốn cùng Cửu Vương gia liều mạng già, lặn qua lặn lại một hồi, cuối cùng Triệu Phổ hết cách, đành phải an bài nàng vào một vị trí tương đối an toàn.

Nhưng mà thời gian đã chứng minh, Lê Yên văn võ song toàn, là một vị tướng quân tài giỏi hoàn toàn xứng đáng, mấy năm nay nàng đã lập được không ít chiến công, là một vị nữ tướng tiếng tăm lừng lẫy. Cái gọi là “cân quắc bất nhượng tu mi”, Lê Thống coi nàng là niềm quang vinh của mình, kiêu ngạo không thôi.

(*) Câu ngạn ngữ “cân quắc bất nhượng tu mi”, cân quắc là khăn trùm đầu của phụ nữ thời xưa, tích là Gia Cát Lượng muốn đánh Tư Mã Ý nhưng Tư Mã Ý không chịu ra đánh, cho nên Gia Cát Lượng sai người gửi khăn trùm đầu của phụ nữ cho Tư Mã Ý để hạ nhục, sau đó thì cân quắc là để chỉ phụ nữ. Người cổ đại gọi đàn ông là tu mi. Truyền thống phong kiến phân biệt đối xử với phụ nữ cho nên khi một người phụ nữ tài giỏi sẽ được gọi là “cân quắc bất nhượng tu mi”, nghĩa là “phụ nữ không hề thua kém đàn ông”. (Nguồn Editor: Ddil – Ngự tử quyết đấu)

Nói đến Lê Yên, nàng và Triển Chiêu còn có chút quan hệ sâu xa. Khi còn bé Lê Yên theo một vị kỳ nữ học công phu, tính danh thân phận của nữ tử đó Lê Yên hoàn toàn không biết, chỉ biết là vì nguyên nhân nào đó mà người kia cải trang thành nha hoàn, lặng lẽ tránh ở Lê Phủ nhiều năm.

Mọi người không ai biết nữ tử đó có võ công, chỉ có Lê Yên tuổi nhỏ đã phát hiện, hai người cực kỳ hợp ý, người kia liền dạy nàng công phu.

Khi Triển Chiêu mới vừa gặp Lê Yên đã cảm thấy nội lực của nàng dường như tương tự với Hắc Thủy Bà Bà, một thân tà công tuyệt đối không thể học được từ các môn phái phổ thông.

Vì thế, hẳn đặc biệt để Hắc Thủy Bà Bà đến xem thử, Bà Bà nhìn nàng, gật đầu nói công phu này đúng là công phu chính tông của Hắc Thủy Cung, liền hàn huyên mấy câu với Lê Yên.

Từ đó về sau, Lê Yên vẫn luôn gọi Hắc Thủy Bà Bà là sư tổ.

Lê Yên chuyên cần tập binh pháp, hơn nữa tinh thông trận pháp cổ, còn rất hiếu học. Nàng thường mang theo một sổ sách cổ mà mình đọc không hiểu tìm đến Công Tôn Mỗ lãnh giáo, bởi vậy thường có thể ở trong lều của lão gia tử tìm được nàng.

Tiểu Tử Tử cầm gói thuốc đã gói trong tay đưa cho Lê Yên, nói cho nàng cách sắc thuốc cho lão gia tử uống.

Lê Yên gật đầu ghi nhớ, vừa nhìn Triển Chiêu, ý là —— Triển đại nhân có việc gì sao?

Triển Chiêu gãi cằm, nói sao bây giờ... chả lẽ lại nói vì rảnh quá nên đến tìm Tiểu Tứ Tử giải buồn à?

Tiểu Tứ Tử lấy một cây lược nhỏ trong hà bao ra, chải Tiểu Ngũ chải lông, vừa nói với Lê Yên, “Tỷ tỷ, chuyện đó tỷ có muốn hỏi Miêu Miêu một chút không?”

Triển Chiêu tò mò, “Có việc?”

“Đúng vậy, muốn hỏi một chút ý kiến của Triển đại nhân.” Lê Yên đặt sách xuống, ý bảo Triển Chiêu ngồi.

Triển Chiêu đến bên bàn ngồi xuống, tự châm trà cho mình.

Chợt nghe Lê Yên hỏi, “Triển đại nhân có quen thuộc với võ lâm Tây Vực không?”

Triển Chiêu suy nghĩ, “Ừm... đệ nhất cao thủ võ lâm Tây Vực hẳn là Lâm Dạ Hỏa, môn phái lớn nhất trên danh nghĩa là Hỏa Phượng Đường. Nhưng mà Hỏa Phượng Đường không mấy khi can thiệp vào chuyện võ lâm Tây Vực, có chút vô tranh với thế nhân. Cho nên trung tâm thực sự của võ lâm Tây Vực vẫn là Tây Hạ và Liêu quốc. Vả lại các đại môn phái võ lâm Tây Vực phần lớn có quan hệ với triều đình các nước Tây Vực, đại diện rõ ràng nhất chính là Thanh Vu Đường của Liêu quốc và Vạn Tông Môn của Tây Hạ. Mặt khác còn có một số thế lực chiếm cứ một phương, ví dụ như Đông Hồ Cung ở Bắc Tây Vực, cùng với mấy sơn trại lớn nhỏ nhỏ, quy mô có hạn. Lại nói, trước kia ngược lại còn có một số rất giống như môn phái cổ, ví dụ Thánh Điện Tự ở Tây Vực là nơi xuất thân của Vô Sa đại sư, sau khi mấy vị Thần tăng viên tịch, môn phái không thu thêm đồ đệ, bây giờ chỉ là thánh địa Phật môn mà thôi. Còn có một Bách Độc Động

rất nổi danh, đã không còn tồn tại nữa... ừm, đại khái ta chỉ biết có nhiều đó.”

Triển Chiêu nói xong thì gãi đầu, bản thân ngay cả chuyện về võ lâm Trung Nguyên còn chưa hiểu hết thì chớ nói chi đến võ lâm Tây Vực.

Lê Yên gật đầu, ôm Tiểu Tứ Tử ngăn người suy tư.

“Tướng quân?” Triển Chiêu cảm thấy dường như nàng đang có mỗi bận tâm gì đó.

“Triển đại nhân hiểu biết thế nào về Hắc Thủy Cung?” Đột nhiên Lê Yên hỏi.

Triển Chiêu ngược lại bị nàng hỏi đến sững sốt, suy nghĩ, gật đầu, “Ừm... quả thật, nếu nói sâu xa, Hắc Thủy Cung mới từng là môn phái lớn nhất Tây Vực, dù sao Hắc Thủy Bà Bà cũng được Hắc Thủy Cung Cung chủ Dư Khiếu Nguyên dạy dỗ...”

“Lê tướng quân, vì sao lại nhắc đến Hắc Thủy Cung?” Triển Chiêu không hiểu.

Hai hàng mi thanh tú của Lê Yên nhú lại, thấp giọng nói. “Gần đây chiến dịch ở Vọng Tinh Than tương đối nổi bật nên cơ hồ áp chế đi tất cả những tin tức khác, nhưng thực tế, gần đây võ lâm Tây Vực không hề yên ổn gì.”

“Không yên ổn?” Triển Chiêu gật đầu, đúng vậy, người giang hồ thì khi nào yên ổn qua? Quả nhiên võ lâm Tây Vực và võ lâm Trung Nguyên đều một kiểu.

“Gần đây các đại môn phái Tây Vực đều chết mất một số nhân vật quan trọng, liên lụy cũng tương đối rộng, khắp nơi sợ liên lụy đến hoàng tộc cho nên miệng bịt tương đối kín, tin tức có thể thám thính được rất ít.”

Lê Yên nói tiếp, “Chuyện cụ thể thì ta không rõ lắm nhưng ngày hôm qua Thiên Dực nói với ta, những người chết đều có một đặc điểm chung, sau khi chết đều chảy ra máu đen từ miệng, ngổ tác khám nghiệm tử thi, phát hiện nội tạng toàn bộ hóa thành hắc thủy.”

Triển Chiêu vừa nghe liền tròn mắt, “Đây là công phu của Hắc Thủy Cung...”

“Đúng vậy, nhưng cần phải có nội lực thâm hậu mới được.” Lê Yên nhú mày, “Ta cũng không cách nào dùng một chương đánh cho toàn bộ nội tạng của người thành hắc thủy, huống chi người chết còn có không ít cao thủ.”

“Vậy thật kỳ quái, một trăm năm trước khi Dư Khiếu Nguyên chết đã hơn trăm tuổi, không thể nào có khả năng tồn tại đến bây giờ. Hắc Thủy Cung cũng mai danh ẩn tích trăm năm... không thể nào có cao thủ mang nội lực cao như vậy còn lưu lại được.”

Lê Yên gật đầu, nhỏ giọng hỏi, “Có thể là Bà Bà không?”

Triển Chiêu lắc đầu liên tục, “Không quá khả năng, thời gian này Bà Bà đều ngủ say, lại nói các lão nhân gia của Ma Cung ta vô tranh với thế nhân vài chục năm, Bà Bà đã bao nhiêu năm rồi không hề giết người.”

“Vậy lẽ nào có kẻ giả họa?” Lê Yên hỏi, “Bây giờ tất cả chứng cứ đều chỉ về Hắc Thủy Cung năm xưa... có thể nào có kẻ gây bất lợi cho Bà Bà?”

Triển Chiêu ngược lại phẩy tay. “Nhưng trên đời này cơ hồ không có ai biết đến sự tồn tại của Hắc Thủy Bà Bà, Bà Bà đã ẩn cư tại Ma Cung nhiều năm như vậy, trước kia cũng không bước chân vào giang hồ. Khi ở Hắc Thủy Cung thì Bà Bà ngoại trừ theo Dư Khiếu Nguyên học công phu ra, không bằng hữu cũng không có kẻ địch... Bà Bà luôn cách biệt với thế giới bên ngoài, hẳn là không ai có cừ oán với Bà Bà được đâu.”

Lê Yên gật đầu, “Điều này cũng đúng.”

“Không cần lo lắng.” Triển Chiêu cười cười, “Trên đời này có kẻ nào có gan chọc Hắc Thủy Bà Bà chứ, ngoại công của ta và Thiên Tôn cùng không dám chọc Bà Bà.”

Thấy Lê Yên còn có chút sầu lo, Triển Chiêu liền hỏi, “Thế tướng quân thì sao?”

Lê Yên sửng sốt.

“Những người giang hồ kia có thể nghi ngờ tướng quân và việc này có quan hệ gì không?” Triển Chiêu hỏi.

Lê Yên lắc đầu, “Hẳn là không, thứ nhất rất ít ai biết sư thừa của ta, thứ hai, ta cũng không có bản lĩnh đó...”

Lê Yên nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu cười tiếp một câu, “Như vậy, vị dạy công phu cho tướng quân thì sao?”

Lê Yên giương mắt nhìn Triển Chiêu, thấy hắn cười khê, liền thở dài, thường nghe nói đầu óc của Triển Chiêu rất linh hoạt, xem ra, hắn sớm đã biết mình đang lo lắng điều gì.

“Bà Bà hẳn là biết sư phụ của ta.” Lê Yên thở dài, “Chính là lần trước khi ta hỏi Bà Bà rốt cuộc sư phụ của ta có thân phận gì, Bà Bà chỉ nói với ta, không cần nhớ đến người, người đã chết.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Bà Bà không nói gì khác sao?”

Lê Yên lắc đầu, tỏ ra bất đắc dĩ, “Ta không dám hỏi nhiều.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vậy thì ngày nào đó có cơ hội, để ta hỏi Bà Bà một chút.”

Lê Yên mỉm cười cảm tạ Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại ngồi một chốc, liền đứng dậy cáo từ, Tiểu Tứ Tử vừa lúc muốn ra phố mua chút dược liệu cho Công Tôn, liền theo Triển Chiêu cùng ra khỏi quán doanh.

Lê Yên cầm sách đọc tiếp, nàng cũng có tâm sự, cho nên không để ý đến, Công Tôn Mỗ phía sau bình phong, lúc này đã không có tâm tư lật sách nữa.

Lão gia tử khẽ cau mày, ngón tay nhẹ nhàng xoa thái dương, âm thầm lắc đầu —— sao mấy chuyện không yên ổn cứ gom về một nơi, ngay cả Hắc Thủy Cung cũng đã chạy đến? Sẽ không tà môn như vậy chứ?!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 153: Tình Cờ Gặp Gỡ

Bích Thủy Trấn ở Hi Châu Phủ, bởi vì có phái Thiên Sơn tồn tại nên một thị trấn nhỏ bình thường không có gì đặc biệt, không biết từ khi nào, trở thành thánh địa của võ lâm Trung Nguyên.

Người mộ danh đến học võ nhiều vô số kể, đừng nhìn Thiên Tôn thu đồ đệ đặc biệt kén chọn, phái Thiên Sơn lại thu đồ đệ rất rộng rãi. Chỉ cần không phải là kẻ phạm tội, chỉ cần thật tâm muốn học võ, như vậy thật ra muốn vào môn phái cũng không khó khăn gì.

Mấy đại môn phái của võ lâm Trung Nguyên như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Thanh Thành gì đó, phần lớn môn quy sâm nghiêm, cánh cổng cũng cao, nếu không phải từ nhỏ nhập môn thì cũng phải xuất gia tu đạo, vả lại mấy đại môn phái thường tham gia vào tranh chấp giang hồ, nhập môn thì dễ nhưng xuất môn lại khó, môn hạ đệ tử có thể vì môn phái tranh đấu mà nguy đến tính mạng.

Phái Thiên Sơn thì không phải, nó tựa như là thế ngoại đào nguyên của người luyện võ. Thiên Tôn chỉ có ba yêu cầu đối với môn hạ của mình, thứ nhất, tập trung luyện công; thứ hai, không được làm việc xấu; thứ ba, ít xen vào chuyện giang hồ.

Các đời Chủ môn của phái Thiên Sơn đều nổi tiếng là tính tình rất tốt, họ không tham gia vào mấy chuyện giang hồ phân tranh gì đó, nếu các môn phái khác có gì bất mãn, vậy tìm Thiên Tôn mà nói đi.

Võ học của phái Thiên Sơn mặc dù bác đại tinh thâm nhưng chân chính để phái Thiên Sơn vượt qua các môn phái khác chính là nội công tâm pháp. Nói cho đơn giản một chút chính là trụ cột tốt hơn mấy nhà khác, nội lực luyện tốt thì công phu đương nhiên cũng dễ dàng học được.

Học võ công của phái Thiên Sơn bình thường được chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất là đặt trụ cột, luyện cho tốt nội lực. Quá trình này cần khoảng ba đến năm năm.

Giai đoạn thứ hai là tinh tiến võ công, chính là tiến thêm một bước trong việc luyện tốt nội lực. Quá trình này mất khoảng chừng mười năm.

Giai đoạn thứ ba là xem thử có tài năng hay không.

Công phu của phái Thiên Sơn nói dễ học thì đúng là rất dễ học, cho dù không có nền móng tốt, cho dù bốn mươi, năm mươi tuổi mới bắt đầu luyện, cũng có thể học tốt.

Nhưng nói khó học thì cũng đúng là rất khó học, người thường không ai muốn luyện một hơi hơn mười hay hai mươi năm, hiểu thấu đáo một chút tâm pháp, luyện cả một thân nội lực rồi mới biết mình rốt cuộc có tài năng không, có thích hợp luyện công không.

Cũng chính vì vậy mà đệ tử của phái Thiên Sơn tuy nhiều nhưng không nhiều người ở lại Thiên Sơn, có nhiều người luyện xong hai giai đoạn đầu thì sẽ rời đi.

Nhưng đừng nhìn thời gian luyện không lâu, được lợi lại là cả đời.

Bình thường, luyện xong giai đoạn thứ nhất, công phu có thể không tồi, phòng thân tự vệ như vậy là đủ rồi.

Luyện xong giai đoạn thứ hai thì đã có thể lẫn lộn ở võ lâm Trung Nguyên làm một nhân vật nho nhỏ gì đó, muốn vận tiêu, tông quân, lập môn phái mưu sinh cũng là dư dả.

Đến tầng thứ ba thì đã là cao thủ thật sự, những người này cơ bản đều ở lại phái Thiên Sơn tiếp tục tu luyện, có thể nói thí dụ như thập đại cao thủ của phái Thiên Sơn hiện tại đều thuộc vào giai đoạn này. Nếu rời đi thì cũng đã ở vào cấp bậc hiệp khách, nghĩa sĩ.

Phái Thiên Sơn nhập phái dễ mà xuất phái cũng dễ, giữa đường về nhà, qua mười năm, hai mươi năm quay lại cũng vẫn được.

Mặt khác, nội lực của phái Thiên Sơn thuần hậu chính khí, muốn luyện nội lực thì trước tiên phải tu tâm. Trên Thiên Sơn thường thấy một tấm bia đá, đa phần là một số yêu cầu về lòng dạ nhân phẩm đối với người luyện võ do Thiên Tôn viết ra, một khi tâm thuật bất chính thì rất khó luyện tốt nội lực của phái Thiên Sơn.

Trước kia tại Khai Phong Phủ, Triển Chiêu từng làm thống kê, những kẻ giang hồ gây chuyện thị phi vi phạm pháp luật, đến từ phái Thiên Sơn chính là ít nhất.

Hơn nữa nội lực của phái Thiên Sơn lấy “hàn” là chính, cho dù bỏ dở nửa chừng cũng sẽ không tổn thương thân thể, tình huống luyện đến tẩu hỏa nhập ma càng ít, bởi vậy rất được tôn sùng.

Hai năm nay, danh tiếng của Bạch Ngọc Đường càng lúc càng lớn, nội đấu nghiêm trọng tại phái Thiên Sơn đã dịu đi rất nhiều, trở nên càng thêm đoàn kết... Cho nên phái Thiên Sơn tại võ lâm Trung Nguyên có xu thế một mình siêu quần xuất chúng, ngay cả toàn vùng Bích Thủy Trấn và Tây Châu Phủ đều là một vùng thịnh vượng.

...

Sáng sớm hôm nay, tiết trời trong xanh, tuyết rơi suốt hai ngày đã ngừng, các đệ tử phái Thiên Sơn đều ra ngoài luyện công.

Thập đại cao thủ cũng tụ tập ở gần Bích Thủy Đàm luận bàn võ nghệ, Lục Phong ngồi bên bàn, đang trò chuyện gì đó với Nghiêu Tử Lăng.

Vương Lạc trong thập đại cao thủ cũng ngồi bên bàn, một bên nhìn mấy sư huynh đệ luyện công bên đầm nước, một bên nghe Nghiêu Tử Lăng và Lục Phong trò chuyện, thỉnh thoảng góp vào vài câu.

Đang nói, bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu quét qua một cơn gió bất thường, đồng thời... trên khoảng không vốn tràn ngập ánh nắng sáng của Bích Thủy Đàm, xuất hiện một bóng đen.

Lục Phong và Nghiêu Tử Lăng hơi sửng sốt, ngưỡng mặt lên nhìn thì thấy trên không trung có một chú bạch long cực lớn đang giương cánh lướt quanh.

Lúc này, chợt nghe thấy vài đệ tử đứng ở trên đường núi kích động hô to, “Sư thúc tổ, tôn sư thúc tổ, sư tổ...”

Mấy người ngồi bên bàn ngẩng đầu nhìn, không cần phải hỏi, xưng hô hỗn loạn như vậy, hơn nữa thêm vào bạch long trên đầu —— hẳn là Bạch Ngọc Đường đến.

Nghiêu Tử Lăng nhin không được cười cười, “Đúng là trùng hợp, đang nhắc đến hắn thì hắn đã tới rồi.”

Đang nói chuyện, chỉ thấy trên đường núi, Bạch Ngọc Đường tay cầm ngân đao sau lưng, tiêu tiêu sái sái đi đến.

Mỗi lần Vương Lạc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đều vươn tay sờ vết thương trên cổ, đồng thời cảm khái một chút —— vị tiểu sư tổ này đúng là rất bản lĩnh, mỗi lần gặp mặt đều soái khí hơn một chút so với lần trước.

Thấy Bạch Ngọc Đường một mình đi lên, Nghiêu Tử Lăng thoáng có chút ngạc nhiên —— Triển Chiêu không đi cùng hắn sao?

Lục Phong đứng dậy, các đệ tử trên núi lẫn dưới núi đều đến đây, hành lễ với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người tập trung đông đủ, ngay cả Nghiêu Tử Lăng cũng có mặt thì có chút bất ngờ.

Bất quá không chờ bọn họ hành lễ, Ngũ gia liền nhẹ vờn tay ngăn lại, ý bảo bọn họ... nhìn phía sau.

Mọi người hơi sửng sốt, nhìn về phía sau Bạch Ngọc Đường... chỉ thấy còn một người khác đang từ từ đi đến.

Khi nhìn thấy mái tóc bạc khẽ phất phơ theo gió, chúng đệ tử phái Thiên Sơn đều kinh hô, “Sư tôn!”

Thiên Tôn cứ mỗi lần đến phái Thiên Sơn cơ bản đều chuẩn bị tạo hình rất tốt, mỗi bước đi lên núi đều là tiên khí bức người, hơn nữa ánh mặt trời hôm nay rất tốt, Thiên Tôn đi trong nền tuyết trắng dưới ánh mặt trời là có lực sát thương nhất. Lão gia tử đi đến bên đầm nước, mỉm cười với các tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn, gật đầu, “Ừm, đều lớn hơn không ít, có cố gắng luyện công không?”

Phái Thiên Sơn trên dưới nháy mắt sôi trào, các đệ tử bất luận già trẻ một đám kích động đến rơi nước mắt, nhìn Thiên Tôn chăm chăm như nhìn Bồ Tát hạ phàm.

Ngũ gia ở một bên yên lặng oán thầm —— người cứ giả vờ đi! Người có thể nhận ra ai trong số những người ở đây là Lục Phong đã không tệ rồi!

Cơ hội mà thập đại cao thủ lẫn Lục Phong có thể nhìn thấy Thiên Tôn cũng không nhiều hơn các tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn bao nhiêu, cũng đều

kích động không thôi.

Bên này đang chào hỏi, đầu kia, đột nhiên bọt nước trong Bích Thủy Đàm sôi lên, bọt nước nổi cuồn cuộn, sau đó “rào” một tiếng, một con rùa rất lớn trôi lên mặt nước.

Tất cả mọi người đều biết rùa thần kia, từ trước tới giờ toàn bị nhầm là kỳ lân, rùa “Địa Tôn”.

Thiên Tôn liếc mắt một cái liền vô cùng vui vẻ, đi đến bên bờ Bích Thủy Đàm, vươn tay sờ đầu chú rùa đang liêu mạng ngóc đầu rướn cổ chào hỏi với mình, “A Địa, nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Yêu Yêu vừa mới đáp xuống, ngồi xổm phía sau Thiên Tôn, tò mò mà nhìn chú rùa lớn trong nước, đôi mắt to nhìn chăm chăm không chớp, giống như đang nói —— Oa! Rùa thật lớn!

Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn chỉ thiếu điều ôm A Địa cạo hai cái, cảm giác “nhị” dường như bắt đầu phát ra bên ngoài, hình tượng “tiên nhân” sắp sửa bể nát.

Ngũ gia vội vàng nhìn mọi người phái Thiên Sơn.

Nhưng ai biết, chúng đệ tử ngoại trừ say mê và sùng bái như cũ ra, lúc này còn có thêm tràn đầy sùng nịch trong mắt.

Mấy nữ đệ tử cắn khắn tay giậm chân, “Á! Thiên Tôn vậy mà còn có một mặt đáng yêu như thế!”

Ngũ gia nhìn trời, ngày đó hăn than thở với Triển Chiêu việc đệ tử phái Thiên Sơn sùng bái Thiên Tôn đến mức mù quáng, mèo kia đã nói gì —— người ta đó là cách ba thước đứng sau kính lưu ly mà nhìn Thiên Tôn, hoàn mỹ vô khuyết! Không cho phép phản bác! Người đừng có ở trước mặt người ta mà chê bai Thiên Tôn, cẩn thận bị đánh!

Để mặc Thiên Tôn giao lưu tình cảm với A Địa và một đám tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn vây quanh kích động, Bạch Ngọc Đường đến bên bàn ngồi xuống, hỏi Nghiêu Tử Lăng, “Không phải người đang ở Sở Châu sao? Sao lại quay về?”

Nghiêu Tử Lăng đáp, “Ta nghe được chút chuyện nên về hỏi Chương môn một chút, ngược lại sao người lại đến đây? Không phải đang ở Hắc Phong Thành sao? Trận chiến ở Vọng Tinh Than Triệu Phổ thắng rất đẹp, toàn bộ võ lâm đều chấn động.”

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà, vừa nghĩ đến cái gọi là trận chiến ở Vọng Tinh Than chính là do mình khống chế Giao Giao cùng Triệu Phổ diễn trò thì liền nhin không được muốn cười, lắc đầu nói, “Sư phụ nói muốn về Thiên Sơn xem thử, cho nên cùng người đi một chuyến.”

Lục Phong lại kích động, “Để sư tôn lo lắng...”

“Triển Chiêu không đến?” Khi Nghiêu Tử Lăng hỏi câu này, trong giọng nói dường như có mang theo chút thất vọng.

Bạch Ngọc Đường trái lại khá bất ngờ, hần nhìn Nghiêu Tử Lăng.

Ai cũng biết Nghiêu Tử Lăng và Triển Chiêu thật ra không phải quá hợp nhau, hai người không hợp ý, giao tình không sâu, hơn nữa thêm vào quan hệ với Bạch Ngọc Đường nên Nghiêu Tử Lăng nhìn thấy Triển Chiêu luôn mất tự nhiên. Triển Chiêu lại là “trẻ hư”, luôn “khi dễ” hần, bởi vậy Nghiêu Tử Lăng mà nhìn thấy Triển Chiêu thì sẽ đi đường vòng, có thể không chạm mặt liền không chạm mặt, hôm nay thế nhưng lại muốn gặp?

Thấy Bạch Ngọc Đường tỏ ra nghi hoặc, Nghiêu Tử Lăng tỏ ra bất đắc dĩ, “Trước kia khi ta ở Khai Phong từng thấy Triển Chiêu mang theo một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, mắt đỏ, một đầu tóc bạc.”

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà gật đầu, Nghiêu Tử Lăng hẳn là đang nói đến Hắc Thủy Bà Bà.

Ngũ gia không nói thêm điều gì, chỉ là nhìn Nghiêu Tử Lăng, ý là —— có vấn đề gì?

“Vị kia... có phải là Hắc Thủy Yêu Bà trong truyền thuyết không?” Nghiêu Tử Lăng hạ giọng hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— người giang hồ, đặc biệt là những người giang hồ có cùng bậc với sư phụ hần và Ân Hậu, có một số thường xuyên bị người nhắc đến, một số lại là thể ngoại siêu nhiên.

Nếu nói sư phụ hần, Ân Hậu, Yêu Trường Thiên, Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương... luôn luôn được người đời nhắc đến, như vậy thì những người như ngoại công Lục Thiên Hàn của hần, Vô Sa, Vi Trần... thì lại là không ai nhớ đến. Mà càng đặc biệt hơn, giống như Cửu Đầu Nãi Nãi ở Ma Cung, Thiên Thi Quái, Tu La vương... cơ bản đều là cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài, không ai có cừu cừu oán oán với họ, thậm chí không ai nhớ đến sự tồn tại của họ. Hắc Thủy Bà Bà chính là thuộc về loại cuối cùng này... Bà Bà thậm chí có thể không được tính vào trong phạm trù này! Một nửa thời gian trong một năm của lão thái thái đều là ngủ đông, nửa thời gian còn lại liên lặng lẽ mà bay tới bay lui, không nói lời nào, ngẫu nhiên “hoắc hoắc” cười hai tiếng, cùng mấy di nương đánh mã điều dưỡng xà gò đó, vì sao Nghiêu Tử Lăng lại hỏi đến bà?

Thấy Bạch Ngọc Đường không trả lời, Nghiêu Tử Lăng lại hỏi, “Gần đây người ở Hắc Phong Thành, không nghe đến việc võ lâm Tây Vực rối loạn sao?”

Mày kiếm của Ngũ gia càng nhú chặt hơn —— võ lâm Tây Vực cũng rối loạn?

“Võ lâm Tây Vực rối loạn thì có quan hệ gì với Hắc Thủy Bà Bà?”
Ngũ gia hỏi lại.

“Có vấn đề gì với vị Bà Bà kia hay không thì ta không biết, bất quá chắc chắn là có quan hệ với Hắc Thủy Cung.”

“Có quan hệ gì với Hắc Thủy Cung?”

Không đợi Bạch Ngọc Đường hỏi, bên cạnh truyền đến một giọng nói khác.

Mọi người quay người lại, liền giật mình... không biết Thiên Tôn đã đến bên cạnh bọn họ từ khi nào, đang ngồi xuống.

Ngũ gia rút cho Thiên Tôn chén trà, lại nhìn xung quanh, đám đồ đệ kích động đã bị Lục Phong đuổi đi, Thiên Tôn còn bảo các tiểu đồ đệ đang lưu luyện không rời vẫy tay nói “Gặp lại!” với mình, “Lát nữa để Ngọc Đường phát tiền mừng tuổi cho các người!”

Ngũ gia đỡ trán, phỏng chừng... các tiểu đồ đệ mười sáu mười bảy tuổi trong mắt Thiên Tôn đều cùng một dạng mới vừa cai sữa như Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn bưng chén trà hỏi Nghiêu Tử Lăng.

Nghiêu Tử Lăng giải thích, “Gần đây võ lâm Tây Vực chết rất nhiều cao thủ, trạng thái chết đều là miệng nôn máu đen, toàn bộ nội tạng trong cơ thể hóa thành hắc thủy.”

Ngũ gia nghe cũng hiểu được kỳ quái, liền nhìn Thiên Tôn.

Lão gia tử bưng chén trà chậm rãi uống, không nói chuyện, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi.

Nghiêu Tử Lăng liền tiếp tục nói, “Hơn nữa nghe nói, khi hung án phát sinh, có người nhìn thấy mây mù màu đen hình người.”

“Mây mù màu đen hình người?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, hỏi Thiên Tôn, “Đó là cái gì?”

Thiên Tôn uống trà, buông chén trà mặc một hồi, mở miệng nói, “Tà linh.”

...

Trong Hắc Phong Thành, Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử mang theo Tiểu Ngũ đi dạo phố, hai người chạy khắp thành cả buổi sáng, mua được nhiều dược liệu, để Tiểu Ngũ “gánh” sọt thuốc.

Hình ảnh vua bách thú gánh hai giỏ thuốc cũng không dễ nhìn thấy nhiều cho lắm, Tiểu Ngũ cũng chẳng có chút tự giác, vừa đi vừa ngoắc đuôi, một chút nguyên tắc làm lão hồ đều không có.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử đi dạo một vòng, một lớn một nhỏ cả đường đều tán gẫu về chuyện nhật thi thể.

Hai người đoán chừng dựa theo quy luật trước giờ, rất nhanh có thể nhật được một cỗ thi thể, nhưng kỳ quặc chính là... hai người đi từ sáng sớm tới trưa, đều đến giờ ăn cơm mà vẫn chẳng đụng trúng vụ án mạng nào.

“A.” Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé, “Miêu Miêu, chúc mừng nha!”

Triển Chiêu cũng là dở khóc dở cười, bản thân mình đi dạo phố một buổi sáng không nhật được thi thể vậy mà cũng đáng để chúc mừng, cái vận xui này!

Vào Thái Bạch Cư, hai người quen thuộc đi lên lầu hai.

Tiểu Lục Tử vui vẻ hớn hở chạy ra tiếp đón, “Triển gia, Tiểu vương gia, hôm nay trù phòng có đùi dê, trời lạnh thế này có muốn dùng thử một nồi không?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm đáp, “Được nha, có cái nào sống không? Mang một cái cho Tiểu Ngũ.”

Tiểu Lục Tử vội nói có, rướn người qua lan can thét to bảo mang thức ăn lên với dưới lầu.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử hai người chọn một bàn nhỏ trên lầu hai ngồi, chỉ thấy khách rất đông.

“Tiểu Lục Tử, gần đây trong Hắc Phong Thành có án liên quan đến mạng người không?” Triển Chiêu hỏi tiểu nhị đang vội châm trà cho hai người họ.

“Gần đây trái lại không có án mạng, ngay cả mấy người giang hồ.” Tiểu Lục Tử đáp, “Đều là đại môn phái, bình thường tại Hắc Phong Thành rất hiếm thấy cao tăng Thiếu Lâm gì đó, mấy ngày nay lại thấy một số.”

Triển Chiêu khẽ cau mày, Hắc Phong Thành không quá giống những nơi khác, thuộc loại trọng điểm quân sự, đối với người có võ lui tới quản lý tương đối nghiêm khắc. Bình thường tất cả các địa phương đều có môn phái giang hồ, nhưng tại Hắc Phong Thành hoàn toàn không có, đừng nói tới môn phái, ngay cả võ quán còn không được mở, sao lại có đại môn phái đến đây?

“Bất quá cũng không phải là đến Hắc Phong Thành, đều là đi ngang qua.” Tiểu Lục Tử tiếp một câu, “Ăn một bữa cơm liền ra thành, đi về phía Tây Vực.”

“Tây Vực à...”

Chuyện này vốn Triển Chiêu chẳng để ý, nhưng vừa rồi nghe chuyện của Lê Yên, vẫn thoáng cảm thấy khả nghi.

Chẳng mấy chốc, đồ ăn nhất tề được dọn lên, tay nghề của trù tử Thái Bạch Cư trước sau như một rất tốt, Triển Chiêu hạnh phúc xé đùi dê, cùng Tiểu Tứ Tử ăn ngẫu nhiên, ngay cả Tiểu Ngũ cũng ăn ngon đến găm gừ.

Đang ăn, trên thang lầu vang lên tiếng bước chân.

Triển Chiêu không để ý, đang cầm đũa gấp thịt dê dứt cho Tiểu Tứ Tử.

Lại nghe thấy một thanh âm truyền đến mang theo vài phần kinh ngạc, “Triển Chiêu?”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt có hai người đang đứng, quen mặt!

Triển Chiêu cầm đũa tỉ mỉ quan sát hai người quen như không quen trước mặt, hai người trước mắt dường như có chút xấu hổ, hai bên nhìn nhau một chốc, Triển Chiêu nghiêng đầu, “Hai người đi ăn cơm hả? Thịt dê không tồi.”

Tiểu Tứ Tử phồng má vừa nhai vừa gật đầu —— đúng là không tồi nha.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 154: Bí Ẩn

Triển Chiêu nhìn thấy ai? Là hai người theo lý mà nói có nổi tám cây gậy tre cũng không nổi được quan hệ với nhau!

Nếu nói không quen? Thật ra đều biết cả. Nếu nói quen biết? Cái đó quá trình quen biết thật sự rất xấu hổ...

Hai người này, một người là Hiên Viên Lang, người còn lại, là Diệp Tinh.

Hiên Viên Lang là khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đến Bắc Hải xử lý án Yêu Đế mà biết, Bắc Hải Đại hoàng tử, trong số các hoàng tử không học vấn không nghề nghiệp của nhà Hiên Viên Kiệt, là người duy nhất còn sống sót.

Bây giờ nhớ lại vụ án ở Bắc Hải, Triển Chiêu cũng chỉ biết lắc đầu. Hiên Viên Kiệt ăn nhầm nấm độc, sinh ra ảo giác, khiến cho cuối cùng nước mất nhà tan, vừa đáng giận lại thật đáng buồn.

Vụ án kia còn khiến cho Triển Chiêu kết một mối thù trước mắt là lớn nhất, Hiên Viên Phách.

Hiên Viên Phách lợi dụng Bạch Ngọc Đường, thiếu chút nữa thì đã soán vị thành công, nhưng ai biết ý trời trêu người, sau khi Hiên Viên Kiệt tỉnh táo lại thì truyền ngôi vị Hoàng đế lại cho Hiên Viên Lang. Càng kỳ quái hơn chính là, tất cả những người con nổi dòng khác bao gồm cả Hiên Viên Phách trong đó đều không có huyết thống Hoàng tộc Bắc Hải, khiến cho một đám Hoàng tử giở truc mức nước tổn công dã tràng. Hiên Viên

Phách còn một hơi đắc tội hai người Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, từ lần đụng mặt tại khách điểm ở đại mạc, tiểu tử kia liền mai danh ẩn tích không còn thấy bóng dáng.

Triển Chiêu nhớ đến Hiên Viên Phách liền nghiêng rằng, nếu như nói trong lòng Miêu gia có một tấm bảng danh sách những kẻ không vừa mắt nhất thì Hiên Viên Phách tuyệt đối có thể nằm trong hàng tam giáp.

So với Hiên Viên Lang, Diệp Tinh khả năng càng xấu hổ hơn một chút.

Diệp Tinh là đồ đệ của Nhất Diệp phu nhân, cũng là hảo bằng hữu của Bạch Ngọc Đường. Trước kia khi Hồng Anh Trại xảy ra vụ lộn xộn của Tà Vũ, Nhất Diệp phu nhân chết một cách kỳ quặc, cũng may mà Diệp Tinh là người thông minh mới không khiến cho Nhất Diệp Giáo đánh nhau với Ma Cung.

Càng xấu hổ chính là, nguyên bản Triển Chiêu tưởng rằng Diệp Tinh là hoa đào của Bạch Ngọc Đường, không ngờ rằng tư duy của tên này không giống người thường, muốn làm hoa đào của Triển Chiêu hử, làm tình địch với Bạch Ngọc Đường, sau đó bị Ngũ gia đuổi đi mất.

Triển Chiêu giờ đây không biết nên chào hỏi như thế nào với hai người này, chỉ có thể đề cử thịt dê cho hai người họ ăn.

Diệp Tinh bị dáng vẻ ngốc nghếch của Triển Chiêu khiến cho thích thú, hử không thèm khách sáo, gọi tiểu nhị mang hai bộ bát đĩa lên, ngồi xuống cùng bàn ăn cơm với Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử.

Hiên Viên Lang lại rất phấn khởi, nhìn trái nhìn phải, “Hiền đệ của ta đâu?”

Triển Chiêu lặng lẽ thay Bạch Ngọc Đường thở mạnh —— may mà hử không có ở đây.

Lại nói tiếp, vị Hiên Viên Lang này cũng rất khôi hài, từ sau vụ án ở Bắc Hải, hẳn liền thực sự xem Bạch Ngọc Đường như huynh đệ của mình, không có việc gì thì viết thư, ngày lễ ngày Tết còn mang thổ sản tới, Ngũ gia rất là bất đắc dĩ.

“Ngọc Đường có việc về Thiên Sơn rồi.” Triển Chiêu khó hiểu hỏi hai người, “Sao hai người lại đi cùng nhau?”

Triển Chiêu thấy Hiên Viên Lang ngay cả một thị vệ cũng không mang theo, liền hỏi, “Chạy đến đây như vậy không sao chứ? Dù gì người cũng là Hoàng đế Bắc Hải.”

Hiên Viên Lang còn rất ngượng ngùng mà gãi đầu. “Cái gì mà Hoàng đế chứ, sau khi Bắc Hải chia ra, cơ bản chỉ còn lại mấy thành nhỏ... Vốn nghĩ là các huynh đệ sẽ liên minh, nhưng mà không có quan hệ máu mủ, bọn họ đều chê ta là thùng cơm, cho nên ai lo thân này, ai... quốc dân của Bắc Hải nguyên bản cũng đã chuyển đi rất nhiều.”

“Nhưng ta nghe nói diện mạo của Phật Thành đã thay đổi không ít, dân chúng cũng an cư lạc nghiệp mà?” Triển Chiêu nhớ lúc trước Hạ Nhất Hàng từng nhắc đến, còn khen Hiên Viên Lang.

“À... chỗ của ta rất tốt.” Hiên Viên Lang gật đầu, “May mà có hiền đệ nhờ Diệp huynh giúp đỡ ta.”

Triển Chiêu có chút không hiểu mà nhìn Diệp Tinh.

Diệp Tinh cười cười, giải thích, “Nói ra rất dài dòng. Khi sư phụ còn sống bởi vì quá cố chấp với việc báo thù, chuyện của Nhất Diệp Giáo, thực tế bà không quan tâm nhiều lắm. Tuy giáo chúng rất nhiều nhưng không khí nặng nề, phòng ốc cũng cũ kỹ không thôi. Sau khi sư phụ chết thì những kẻ có cừu oán tìm tới cửa gây rối loạn mấy lần, lòng người tan rã, giáo chúng đều biết là tiền đồ bất ổn. Khi ta đang gặp khó khăn, Ân Hậu có đến tìm ta một lần.”

Triển Chiêu sững sốt, kinh ngạc hỏi. “Ngoại công của ta đi tìm người?”

Diệp Tinh gật đầu, “Lão gia tử hỏi ta có cần hỗ trợ không, lần gặp mặt đó làm ta sợ đến choáng váng, đúng thật là thụ sủng nhược kinh.”

Triển Chiêu cũng thật bất ngờ.

Diệp Tinh nở nụ cười, ôm cánh tay lắc đầu, “Thực ra mặc dù tình cảm của ta và sư phụ như mẫu tử, nhưng cái chết của sư phụ hoàn toàn không có liên quan gì đến Ân Hựu. Ai... nếu không phải bà chấp mê bất ngộ đi tìm Ngô Nhất Họa gây phiền toái thì đã không bị cuốn vào trận phân tranh đó.”

Triển Chiêu gật đầu, cái chết của Nhất Diệp phu nhân đúng là không đáng.

Diệp Tinh nhìn Triển Chiêu, mỉm cười, “Ngoại công của người có thể là biết ta có giao tình cũ với Bạch huynh, sợ sau chuyện lần đó chúng ta sẽ có hiềm khích, hại Bạch lão Ngũ khó xử lý đi.”

Triển Chiêu sờ cằm —— như vậy à.

Diệp Tinh rút cho mình chén trà, bữu môi, “Nói trắng ra chính là ngoại công người thương người, nhân tiện cũng thương Bạch Ngọc Đường, phàm là có tí xúu hậu hoạn liên lụy đến hai người thì ông ấy đều giúp đỡ dẹp bỏ đi, còn không nói với người...”

Nói xong, Diệp Tinh liền thở dài, “Ta đây không cha không nương, ta thật hâm mộ mà... Hận không thể đoạt từ tay Bạch lão Ngũ, không chừng Ân Hựu liền trở thành ngoại công của ta!”

Hiên Viên Lang nghe đến đây liền sắc một miệng nước trà, vội vàng vỗ ngực.

Đối diện, Tiểu Tứ Tử vốn không quan tâm mấy người lớn nói chuyện gì, tập trung ăn cơm, sâu kín mà ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Diệp Tinh ngồi đối diện.

Triển Chiêu hí mắt nhìn Diệp Tinh —— lời này người có gan thì nói ngay trước mặt Ngọc Đường đi.

Diệp Tinh cười cười —— không phải hấn không có ở đây sao, nói có chút cũng không được à? Ta có tặc tâm chứ không có tặc đảm đâu.

Triển Chiêu liếc thanh Cự Khuyết của mình một cái.

Diệp Tinh nhanh chóng dịch sang một bên, thức thối mà bưng bát ăn cơm.

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu tò mò hỏi Diệp Tinh, “Ngoại công của ta nói thế nào với người?”

“Lão gia tử đề nghị ta chuyển nhà.” Diệp Tinh nói tiếp, “Ông đề nghị ta suy nghĩ một chút, phát triển Nhất Diệp Giáo trở thành một môn phái như Hỏa Phượng Đường.”

Triển Chiêu ngậy ra một lúc, từ đáy lòng muốn cho ngoại công của hấn một tràng vỗ tay. “Ý kiến hay!”

Diệp Tinh cũng cười, gật đầu, “Đích thật là ý kiến hay! Ta vốn không thích võ lâm Trung Nguyên phân tranh, sau khi sư phụ mất, ta không có chỗ dựa, một môn phái lớn như vậy nếu ở lại võ lâm Trung Nguyên, chỉ bằng một mình ta thì căn bản không thể chống đỡ nổi, đến lúc đó nếu không bị phân rã thì cũng bị thôn tóm. Sau đó Ân Hạo giới thiệu Liễu Hàn Tinh, Liễu đại gia cho ta làm quen, để ta đến thăm Hỏa Phượng Đường một chút.”

Triển Chiêu nghe đến ngậy người —— hoặc, đã đến tận bước này... thế mà hắn hoàn toàn không biết, phỏng chừng ngay cả Lâm Dạ Hỏa cũng không biết.

“Sau khi ta đi thăm Hỏa Phượng Đường, cảm thấy rất khả thi, nhưng phải đi đến chỗ nào của Tây Vực mới tìm được một nơi như thế? Ân Hậ lão nhân gia kêu ta đi tìm Bạch Ngọc Đường thương lượng, nói đầu kia hắn đang có chút việc phải lo, không chừng có thể cùng giải quyết một lúc với việc của ta.” Diệp Tinh cười nói, “Ta liền chạy đi tìm Bạch huynh...”

Triển Chiêu ôm cánh tay ngoẹo đầu, “Hai người gặp nhau khi nào? Sao ta không biết?”

Diệp Tinh bị hắn chọc cười, “Chuột nhà người nơi nào sẽ cho ta cơ hội để gặp người chứ, hắn sợ ta tranh mèο với hắn mà.”

Triển Chiêu nhìn trời.

“Ta vừa nói việc này với hắn, hắn lập tức giới thiệu ta cho Hiên Viên huynh làm quen, đôi ta vừa tán gẫu đã rất hợp nhau... cho nên Nhất Diệp Giáo của ta đã chuyển đến Phật Thành.” Diệp Tinh lại nói, “Bây giờ Phật Thành và Nhất Diệp Giáo hỗ trợ lẫn nhau, hy vọng sau này có thể được như Ma Quỷ Thành, trở thành một tòa thành cực lạc vô ưu vô lự.”

Triển Chiêu nghe vậy liên tục gật đầu, “Chủ ý này hay... đúng là rất hay!”

Vốn là, Triển Chiêu bởi vì cuộc nói chuyện sáng nay với Lê Yên, luôn có chút tâm sự, không cảm thấy hăng hái nổi, luôn cảm thấy —— sao cứ nhiều chuyện như vậy chứ?! Một chuyện phiền toái mới giải quyết chưa được bao lâu, lại bắt đầu có thêm nhiều loạn lớn hơn nữa, đầu năm nay kẻ xấu làm việc ác không thấy mệt sao? Có để cho người ta yên yên ổn ổn mừng năm mới không?

Nhưng nghe chuyện của Diệp Tinh và Hiên Viên Lang, không hiểu sao Triển Chiêu lại cảm thấy cao hứng. Ngoại trừ hấn ra thì những người khác đều trôi chảy mọi việc, ngoài việc khiến hấn cao hứng ra thì càng khiến cho hấn vui vẻ chính là Ân Hậu và Bạch Ngọc Đường.

Hai con người cực kỳ lãnh khốc trong miệng người đời, có đôi khi thậm chí ngay cả những người bên cạnh cũng cảm thấy hai người họ sẽ không bao giờ quản đến những việc linh tinh như thế này, thế nhưng họ lại trợ giúp Hiên Viên Lang và Diệp Tinh, hai người hoàn toàn chẳng liên quan gì.

Kỳ thực đạo lý rất đơn giản, vụ án Bắc Hải khiến cho con nổi dòng của Hiên Viên Kiệt chết gần hết. Một vụ án Tà Vũ, uống mạng của Nhất Diệp phu nhân, Ân Hậu và Bạch Ngọc Đường đều nghĩ là “Ta không giết người nhưng người lại vì ta mà chết.”; bởi thế nên hai người họ cho rằng mình nên chịu trách nhiệm. Cho dù những người chết kia khi còn sống đều có ác ý với họ, nhưng hai người này vẫn dùng hết khả năng của mình, giúp cho Bắc Hải và Nhất Diệp Giáo có thể có một tương lai tốt.

Đột nhiên Triển Chiêu thấy rất cảm động, hai người này “cường” và “lãnh” chỉ cần nhìn là thấy ngay, nhưng ôn nhu và lương thiện lại giấu thật sâu.

Triển Chiêu cầm đôi đũa bắt đầu thất thần, thế nên sau đó Diệp Tinh và Hiên Viên Lang kể lại Phật Thành bây giờ phồn vinh hạnh phúc thế nào, hấn hoàn toàn không nghe vào tai, chỉ cảm thấy hết thảy đều rất tốt đẹp, tốt đẹp giống như ngoại công và Ngọc Đường nhà hấn vậy.

Hiên Viên Lang và Diệp Tinh đang nói, chỉ thấy Triển Chiêu cầm đôi đũa ngồi đó cười ngây ngô.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu lên, vươn tay chọc chọc cằm của Triển Chiêu, Triển Chiêu mới hoàn hồn, nhận ra khắp đầu óc đều là gương mặt đẹp của

chuột nhà hắt, vôi vàng vươn tay xoa cằm, có chảy nước miếng không...

Lúc này Hiên Viên Lang đã cầm đũa gắp thịt bò, cảm thấy hơn nửa năm không gặp Triển Chiêu, sao trở nên ngây ngốc như vậy?

Diệp Tinh cũng bưng chén trà nhìn Triển Chiêu mà trong lòng ngứa ngáy, không có cách nào, làm người phải có nghĩa khí không thể tranh đoạt với huynh đệ, nhưng vị này quá thú vị... chỉ có thể nghiêng răng nhin!

Diệp Tinh đang rối rắm, liếc mắt một cái nhìn thấy bé mập ngồi đối diện, đang như hổ rình mồi nhìn bản thân mình chăm chăm.

Diệp Tinh biết đứa bé này hình như gọi là Tiểu Tứ Tử, là nhi tử của Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử nhìn Diệp Tinh chăm chú một chốc, chậm rãi nói, “Hai ngày nữa Bạch Bạch sẽ trở về rồi đó.”

Diệp Tinh cả kinh, bé mập thật khó lường, vôi vàng cười tủm tủm gắp thức ăn cho bé, không dám nhìn Triển Chiêu, xem như là xin tha thứ.

“Lại nói, Ân Hậu lão nhân gia người có ở đây không?”

Diệp Tinh đột nhiên hỏi Triển Chiêu, ngữ khí không giống như lúc nãy vừa nói vừa cười, trở nên khá nghiêm túc.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ngoại công về Ma Cung rồi, hai người chạy đến Hắc Phong Thành không lẽ là để tìm ngoại công của ta?”

“Tìm người hoặc Bạch lão Ngũ ai cũng được, có chuyện muốn hỏi một chút.” Diệp Tinh đặt chén trà xuống, hỏi Triển Chiêu, “Gần đây võ lâm Tây Vực xảy ra chút hỗn loạn, người nghe nói chưa?”

Triển Chiêu cau mày. “Sáng nay thật ra ta có nghe nói một chút, không biết có phải cùng một chuyện với chuyện người muốn nói không?”

Diệp Tinh vươn tay, chấm chút nước trà, viết hai chữ “Hắc Thủy” lên bàn.

Triển Chiêu thờ dài, lẩm bẩm, “Quả nhiên.”

“Sự việc rất nghiêm trọng sao?” Triển Chiêu hỏi, “Cần đến hai người đích thân đi một chuyến?”

Diệp Tinh hạ giọng, “Rất nghiêm trọng!”

Gật đầu buông chén đĩa, Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử ăn no chưa.

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu trả tiền cơm, nói với Diệp Tinh. “Cứ về quân doanh tìm Triệu Phổ hằng nói luôn, sẵn gọi cả Lâm Dạ Hỏa nữa.”

Diệp Tinh gật đầu, cùng Hiên Viên Lang theo Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử về quân doanh.

...

Tại Hắc Phong Thành, Triển Chiêu vì chuyện của Hắc Thủy Cung mà phiền lòng, xa xa ở Thiên Sơn, Bạch Ngọc Đường cũng có cùng tâm trạng với Triển Chiêu, phòng chừng đây cũng là một dạng tâm hữu linh tê đi.

Thiên Tôn không đầu không đuôi đột nhiên nói ra hai chữ “Tà linh” thì không nói nữa.

Lục Phong và Nghiêu Tử Lăng vẫn có chút khoảng cách với Thiên Tôn, không dám hỏi lung tung, liền cùng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vẫn tương đối hiểu Thiên Tôn, chuyện này phỏng chừng Thiên Tôn không muốn nói ra hoặc không chắc chắn cho nên liền khẽ gật đầu với Lục Phong và Nghiêu Tử Lăng, ý bảo, lát nữa hẳn sẽ hỏi lại.

Lục Phong và Nghiêu Tử Lăng không nói thêm gì nữa, lại ngồi một chốc, Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn đi dạo một vòng quanh phái Thiên Sơn, quần chúng đệ tử phái Thiên Sơn rất xúc động, giống như năm mới đến sớm vậy.

Nhưng Thiên Tôn tuy rằng vẫn giữ tạo hình trước sau như một, Bạch Ngọc Đường lại có thể nhìn ra sự phụ hẫn, có chút gì đó không yên lòng, hẫn là việc “Hắc Thủy Cung” vừa rồi, khiến cho người có chút phân tâm.

Dùng xong cơm trưa, Ngũ gia đảo một vòng không tìm thấy Thiên Tôn, khó khăn thoát khỏi đám đệ tử nhiệt tình phái Thiên Sơn, đi theo đường xuống núi, rốt cuộc bên bờ Bích Thủy Đàm, tìm được Thiên Tôn đang cho A Địa ăn.

Bạch Ngọc Đường đứng trên đường núi, nhìn Thiên Tôn đang một mình đứng bên bờ hồ, nghiền màn thầu ném vào Bích Thủy Đàm.

Vụn màn thầu đương nhiên không giúp cho A Địa no, nhưng lại hút cá đến. Lúc này, ven bờ Bích Thủy Đàm có không ít cá tụ tập, A Địa và Yêu Yêu đều lúi lên lặn xuống trong đầm nước, khiến bọt nước văng tung tóe.

Nhưng mà Thiên Tôn lại nhìn chăm chăm mặt nước đến phát ngốc, lẳng lặng mà suy tư.

Bạch Ngọc Đường nhìn một chốc, bước đi đến bên một bàn đá ngồi xuống, chờ Thiên Tôn... thời gian từng chút trôi qua, hai sư đồ đều bất động, một người ngẩn người, một người nhìn cảnh tuyết.

Không biết qua bao lâu, Ngũ gia thấy mấy bông tuyết bay xuống rơi trên bàn, liền ngẩng đầu nhìn không trung, lúc này, cảm thấy có người xoa đầu mình.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, Thiên Tôn đã quay lại, đứng ngay sau lưng hẫn.

Thiên Tôn đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, ánh mắt của Ngũ gia bám theo hành động của sư phụ mình.

Đến khi Thiên Tôn ngồi xong, ngẩng đầu, thấy ánh mắt nghiền ngẫm của đồ đệ nhà mình.

Thiên Tôn nhìn mặt đồ đệ, nhớ tới bộ dáng khi còn bé của hắn, hai mươi năm ngắn ngủi, đối với tuổi như Thiên Tôn thật không tính là gì, nhưng nhìn một tiểu hài nhi lớn lên thành người, vẫn là thực khiến cho người ta cảm khái.

Thiên Tôn sống một trăm năm cũng chưa từng tin là sẽ có một người “hợp ý” với mình như vậy, cho đến khoảnh khắc khi tiểu Bạch Ngọc Đường nằm trong tã lót, lần đầu tiên bắt lấy ngón tay của Thiên Tôn, Thiên Tôn tin, lần này Yêu Vương không lừa mình.

Thiên Tôn vươn tay chọc quai hàm của Bạch Ngọc Đường, tựa như chọc tiểu tử hai mươi năm trước nói chuyện để lọt gió kia, “Muốn hỏi cái gì thì hỏi, ghen để làm gì?”

Ngũ gia lại quan sát Thiên Tôn, “Nếu người không muốn nói cũng không sao.”

Thiên Tôn nhìn đồ đệ, không hiểu sao liền nở nụ cười, lòng hiếu kỳ không mạnh là điểm thú vị nhất của Bạch Ngọc Đường, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Trong mắt người bình thường là lạnh lùng, nhưng trong mắt của Thiên Tôn, đây là một cách “sùng người” độc đáo của đồ đệ nhà mình; chứng tỏ Bạch Ngọc Đường để ý, quan tâm đến cảm nhận của người kia còn hơn cả cảm nhận của bản thân mình.

Bạch Ngọc Đường không rõ vì sao Thiên Tôn lại cười.

Thiên Tôn vươn tay, nhẹ nhàng gõ hai cái lên bàn, mặt bàn liền xuất hiện một quả cầu bằng tròn trĩnh, tựa như bọt nước đóng băng, dưới ánh

mặt trời sau giờ ngọ chiếu xuống, trong vắt mà sáng lấp lánh.

“Hắc Thủy Cung...” Thiên Tôn lẩm bẩm một câu.

“Có liên quan với Hắc Thủy Bà Bà sao?” Bạch Ngọc Đường biết Thiên Tôn có quan hệ rất tốt với Hắc Thủy Bà Bà, nhưng hắn luôn cảm thấy vị Bà Bà kia cường hãn không phải tầm thường, không cần ai phải lo lắng cho bà.

Thiên Tôn dường như cũng cảm thấy rất buồn cười, lắc đầu nói. “Nói đến Hắc Thủy Cung thì phải nghĩ đến Dư Khiếu Nguyên.”

Bạch Ngọc Đường tò mò, “Thì ra là Cung chủ Hắc Thủy Cung, sư phụ của Hắc Thủy Bà Bà?”

Thiên Tôn gật đầu, “Dư Khiếu Nguyên chết sớm, niên đại của Hắc Thủy Cung lại tương đối cổ xưa.”

“Bà ta là người như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hạng người gì à...” Thiên Tôn dường như có chút khó xử, ngẫm nghĩ, nói. “Giống như rắn rết vậy...”

Ngũ gia nhú mày, “Bà ấy và Yêu Vương không phải là bằng hữu sao?”

“Rắn rết không hẳn là kẻ ác, có răng độc không phải là lỗi của chúng, không trêu chọc không phải là được rồi sao?” Thiên Tôn dùng ngón tay chọc chọc quả cầu bằng, lẩm bẩm. “Hắc Thủy Cung chính là một cái hố bẫy cực lớn, bất kể là ai muốn đào bởi cái hố đó, trước nên cân nhắc lại bản lĩnh của mình.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có liên quan đến “Tà linh” mà người vừa nói?”

Thiên Tôn chống cằm cẩn thận nhìn đồ đệ, dường như đang do dự, “Có nên nói cho người biết không? Vạn nhất khiến người sợ thì sao giờ?”

Bạch Ngọc Đường bị Thiên Tôn chọc cho bật cười, có đáng sợ như vậy sao?

Thiên Tôn hơi nheo mắt, nhẹ nhàng dùng chút lực... “rắc” một tiếng, quả cầu bằng bể nát.

Khóe miệng Thiên Tôn hơi gợn lên một chút ý cười, nói với Bạch Ngọc Đường, “Nói với Lục Phong một tiếng, chúng ta về Hắc Phong Thành.”

“A.” Ngũ gia đứng lên, lên núi đi tìm Lục Phong.

Thiên Tôn nhìn bóng lưng đồ đệ lên núi, trong lòng nổi lên nghi hoặc —— từ khi xuất hiện cái Ác Đế Thành gì đó, những vụ hỗn loạn ở Tây Vực chưa từng dừng lại, một chuyện so với một chuyện càng kỳ quái hơn, rốt cuộc là ai đang tác quái phía sau màn?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 155: Tà Linh

Triển Chiêu mang theo Diệp Tinh và Hiên Viên Lang đến quân doanh tìm Triệu Phổ, nhưng lúc này Triệu Phổ đang gặp khách trong soái trường, hình như là sứ giả nước khác đến.

Triển Chiêu nói một chút mục đích đến đây của hai người kia với Hạ Nhất Hàng, Hạ Nhất Hàng bèn mời hai người đi vào trong uống chén trà ngồi chờ trước, đợi Triệu Phổ một lát, còn phái người đến rừng Hắc Phong gọi Lâm Dạ Hỏa về.

Triển Chiêu tranh thủ trong lúc chờ đợi đi đến lều của Hắc Thủy Bà Bà.

Phía nam quân doanh Hắc Phong Thành có một gốc cây tử nam rất lớn, nghe nói cây này đã hơn nghìn tuổi, trải qua chiến hỏa của rất nhiều triều đại, vẫn ngoan cường mà sống sót. Trên thân cây chẳng chít thương tích nhưng tán cây vẫn tỏa ra sum suê, tươi tốt, tán cây trải rộng ra như một chiếc ô cao chót vót.

Cây tử nam: loại cây gỗ lim dài hơn mười trượng có lá hình bầu dục, dùng để làm cột nhà hoặc đồ gỗ.

Bên dưới gốc cây có một căn lều màu đen, xung quanh lều trại được hàng rào bao quanh, bên hàng rào có dựng một tấm bảng, trên đó có một dòng chữ có vẻ hơi non nớt —— “Thái di bà đang ngủ, không ai được phép nói chuyện lớn tiếng!”

Bên ngoài hàng rào đặt rất nhiều chậu cây, phần lớn là cây đa, từng bách linh tinh không sợ lạnh, bày một vòng vây quanh căn lều, tựa như tạo một rừng cây nhỏ quanh hàng rào.

Trên cây tử nam, có mấy ổ sơn tước, thỉnh thoảng có tiếng chim hót truyền đến khiến cho không gian càng thêm u tĩnh.

Triển Chiêu đứng bên ngoài mấy chậu cây, nhìn căn lều màu đen, chỗ này là nơi Hắc Thủy Bà Bà “ngủ đông”.

Bà Bà rất thích căn lều này, rất giống nơi ở của Bà Bà trong Xà Cốc ở sau núi của Ma Cung.

Phía sau núi của Ma Cung, là nơi càng “đáng sợ” hơn so với phía trước núi, nếu như nói nhà cửa ở phía trước núi là chỗ ở của các ma đầu, như vậy phía sau núi chính là nơi ở của ma vương.

Thiên Tàn Lão Nhân – Thiên Tàn Động, Tiết Tẩn – Tửu Tiên Cốc, Cửu Đầu Nãi Nãi – Thiên Thi Khanh, Táng Sinh Hoa – Quan Trùng Cư, Tu La Vương – Khô Lô Trang, vân vân...

Khi Triển Chiêu còn nhỏ, hang ổ ma vương “đáng sợ” này đều là những chỗ vui chơi của hắn, người bên trong, là ma quỷ trong miệng người đời, cũng là các gia nãi nãi mà hắn yêu thích nhất.

Ánh mắt Triển Chiêu dừng trên tấm bảng gỗ kia.

Tấm bảng gỗ này là do hắn viết khi còn bé. Khi Triển Chiêu còn bé, phát hiện có một khoảng thời gian Hắc Thủy Bà Bà không thấy tấm hơi, hắn bèn hỏi Cửu Nương, “Thái di bà đâu? Vì sao vừa đến mùa đông thì Thái di bà lại trốn đi ạ?”

Cửu Nương di di cái mũi nhỏ của hắn, dặn dò, “Thái di bà đang ngủ! Đừng làm ồn đến bà.”

Cứ như thế, Triển Chiêu ở trước cửa Xà Cốc, dựng lên tấm bảng này.

Khi đó hắn còn đang học viết, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, bất quá các gia gia nãi nãi trong Ma Cung luôn khen chữ của hắn rất đẹp. Cho nên khi Triển Chiêu còn bé, đi đến đâu cũng thích lưu lại một bộ “tranh quý” của mình.

Tấm bảng này, hình như Hắc Thủy Bà Bà rất thích, để Hồng Cửu Nương dùng lửa khắc lên trên tấm bảng gỗ, đi đến đâu cũng ôm theo, khi buồn ngủ thì tấm bảng được treo trước cửa.

Có một lần Tu La Vương trêu chọc Bà Bà, tranh thủ lúc bà ngủ say, lén lút mang tấm bảng gỗ đi giấu.

Khi Hắc Thủy Bà Bà tỉnh lại thì y như oán linh bay tới bay lui, toàn bộ Ma Cung bị mây đen bao phủ. Tu La Vương vội vàng đem trả lại, kết quả vẫn là xem chút nữa ngay cả điền trang cũng bị Bà Bà hủy luôn.

Xà Cốc là một sơn cốc yên tĩnh trong Ma Cung, mùa hè trong cốc ấm ướt, mùa đông rất lạnh, bên trong có rất nhiều rắn tập trung.

Sơn cốc kia ngay cả võ công cái thế như Ân Hậu cũng không cách nào đi vào, không phải là lũ rắn sẽ tấn công người, nhưng đi hai bước lại cảm giác có một con kim hoàn xà (*) kịch độc trườn qua chân mình, cao thủ có mạnh cỡ nào cũng không thể chịu nổi.

(*) Rắn cạp nong

Lúc mùa hè, cơ bản Hắc Thủy Bà Bà không ở trong sơn cốc mà bà ở phía trước núi Ma Cung, ở chung với mấy người Cửu Nương.

Khi mùa đông đến, tuyết rơi trong sơn cốc, thời gian này, tất cả rắn đều trốn ở trong động.

Thời gian này, người của Ma Cung mới có thể đi vào sơn cốc.

Xà Cốc vào mùa đông rất đẹp, bên trong cốc tràn đầy xà quả (*) đỏ mọng, dù mùa đông vẫn giữ một màu đỏ rực, từng quả từng quả treo trên vách núi, cùng với nền tuyết trắng xóa, chẳng khác nào tiên cảnh.

(*) Quả Táo Mỹ

Nhưng mà khi mọi người có thể đến nhà làm khách thì đã đến lúc Bà Bà ngủ say.

Trong Xà Cốc không có đình đài lầu các, cũng không có phòng ốc, chỉ có một gian thạch bảo hình tròn như lều trại.

Bên trong thạch bảo ngoại trừ một số gia cụ đơn giản cũng chỉ có một chiếc giường rất lớn, được bình phong vây lại. Giường màu đen, nệm chăn và thảm cũng màu đen, dường như Bà Bà chỉ thích đồ vật có màu đen.

Khi còn bé Triển Chiêu thường xuyên lén chạy đến thạch bảo, ngồi bên giường của Hắc Thủy Bà Bà, mỗi lần ngồi đều là cả một buổi chiều.

Bà Bà ngủ say, đắp chăn, bên cạnh gối đầu, Tinh Bạch Liên cuộn thành một vòng cũng đang ngủ say sưa.

Thình thoảng Hắc Thủy Bà Bà sẽ tỉnh dậy, có đôi khi nhìn thấy Tiểu Triển Chiêu tựa vào bên giường mình xem sách rồi ngủ quên, liền kéo hẳn vào trong chăn, ôm ngủ cùng, thẳng đến sáng sớm hôm sau, Cửu Nương mang điểm tâm đến tìm Triển Chiêu.

Triển Chiêu vẫn luôn rất thích gương mặt Hắc Thủy Bà Bà khi đang say ngủ, bởi vì khi bà ngủ, khóe miệng hơi cong lên, giống như đang cười.

Triển Chiêu vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì sao khi Bà Bà tỉnh thì không có hỷ, nộ, ái, ố, khi ngủ, lại luôn mỉm cười?

Khi Triển Chiêu trưởng thành một chút, có một lần hắn hỏi Bà Bà, “Thái di bà, khi người ngủ có nằm mơ không?”

Hắc Thủy Bà Bà dùng đôi mắt to như ngọc lưu ly nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng xoa đầu hắn, đáp, “Ừ, nằm mơ.”

“Đều là mộng đẹp ả?” Triển Chiêu tò mò hỏi, “Vì Thái di bà luôn nở nụ cười.”

Hắc Thủy Bà Bà nghe hắn nói vậy, mỉm cười, ngón tay chọc chọc lên mặt của hắn, nói. “Đều là mộng đẹp.”

Triển Chiêu càng thêm tò mò, “Cả một trăm năm đều là mộng đẹp ả?”

Hắc Thủy Bà Bà gật gật đầu, dùng thanh âm rất thấp rất thấp nói một câu gì đó... lúc ấy Triển Chiêu đang trêu chọc Tinh Bạch Liên hay là bị thứ gì thu hút sự chú ý, nên không nghe rõ câu nói đó.

...

Nhìn chăm chăm căn lều một lúc mới hồi thần, Triển Chiêu nhảy qua mấy bồn hoa, tiến vào bên trong hàng rào.

Vừa mới chạm chân xuống đất, bỗng nhiên đồng lá rụng gần đấy chuyển động.

Triển Chiêu nheo mắt, khom lưng nhìn thử thì lập tức bị dọa đến nhảy dựng.

Trong đồng lá rụng lộ ra một đoạn da rắn, da rắn có màu xanh trắng giao nhau.

Triển Chiêu dùng Cự Khuyết nhẹ nhàng quét đi đám lá rụng thì thấy có một con măng xà cừ lớn cỡ miệng chén màu xanh, đang trốn trong đồng lá rụng, quần quanh lều trại, dường như đang ngủ say.

Triển Chiêu nhìn trời, không ai dám đến chỗ này, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu.

Lại dùng Cự Khuyết quét một đường phủ lá rụng ngược trở lại, tránh cho măng xà kia bị lạnh.

Triển Chiêu nhảy qua con măng xà kia, đi đến trước cửa lều trại.

Căn lều này được đặc chế nên rất dày, màn trướng cũng dày.

Vén màn trướng lên, Triển Chiêu nhìn vào bên trong.

Giữa căn lều có một tấm bình phong cực lớn, phía sau bình phong là Bà Bà đang ngủ say trên giường.

Đi vào trong lều, Triển Chiêu cầm lấy ngọn đèn trên bàn thắp lên, nhẹ tay nhẹ chân đi đến phía sau bình phong liếc mắt nhìn thử.

Khi Triển Chiêu đi qua bình phong thì Hắc Thủy Bà Bà đã từ từ mở mắt.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, giống hệt như khi còn bé, từ cách rất xa mở to một đôi đá mắt mèo nhìn Bà Bà.

Bà Bà nằm trên giường, hơi nở nụ cười, vươn tay, vẫy tay với hắn.

Triển Chiêu nhoẻn miệng cười, chạy tới ngồi bên giường, đặt ngọn đèn lên ngăn tủ trên đầu giường.

Triển Chiêu mới vừa ngồi xuống thì trong đêm, Tinh Bạch Liên chui ra, trườn lên trên đùi Triển Chiêu rồi ngẩng đầu lên, thè cái lưỡi màu tím ra.

Trong lều rất ấm áp, nghe nói là Hạ Nhất Hàng rất chu đáo mà xây dựng nền đất theo cùng một loại kết cấu như giường đất cho Bà Bà, chỉ

trách mắng xà kia có thể ngủ đông ngay sát bên ngoài lều, quả thật rất ấm áp.

Hắc Thủy Bà Bà ngồi dậy, ngáp một cái, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngồi bên giường, suy nghĩ xem nên nói chuyện Tây Vực như thế nào với Bà Bà... Kỳ thật hẳn tương đối muốn mời Bà Bà cùng đến quân trường, lát nữa khi Diệp Tinh và Hiên Viên Lang nói chuyện thì Bà Bà cũng có thể ngồi một bên nghe thì tốt rồi.

Hắc Thủy Bà Bà nhìn Triển Chiêu một chốc, lại ngáp một cái, hỏi, “Tiểu Bạch Đường nhà ngươi đâu?”

“Theo Thiên Tôn về Thiên Sơn rồi.” Triển Chiêu đùa Tinh Tinh, vừa trả lời vừa cười —— các gia gia nãi nãi ở Ma Cung đặc biệt thích gọi Bạch Ngọc Đường là “Tiểu Bạch Đường”. Mới đầu khi nghe thấy kiểu xưng hô này, Bạch Ngọc Đường liền cự tuyệt, lần đầu tiên Thiên Tôn nghe thấy thì cười nhạo Bạch Ngọc Đường đến gần nửa canh giờ.

Nhưng các lão nhân Ma Cung thích gọi, cuối cùng Ngũ gia chỉ còn cách chấp nhận.

Hắc Thủy Bà Bà cười tủm tỉm. “Tiểu Bạch Đường thật hiếu thuận.”

Triển Chiêu nở nụ cười, lúc nào Hắc Thủy Bà Bà khen Bạch Ngọc Đường cũng luôn giữ phong cách này. “Thật ngoan, coi được, rất hiếu thuận...” Các gia gia nãi nãi Ma Cung không biết có phải yêu ai yêu cả đường đi không, ai nấy đều cực kỳ thích Bạch Ngọc Đường. Người ngoài đều cảm thấy Bạch Ngọc Đường lợi hại, lạnh lùng, kỳ quái... nhưng qua miệng của các lão đầu lão thái trong Ma Cung thì lại thành ngoan ngoãn, điềm tĩnh, đẹp mắt...”

“Thái di bà.”

“Ừm?”

“Người có từng mơ thấy ác mộng không?”

Hắc Thủy Bà Bà nhìn Triển Chiêu chăm chăm một chỗ, vươn tay nhẹ nhàng giúp Triển Chiêu vén mấy sợi tóc rũ trên trán ra sau tai, lắc đầu.

Triển Chiêu hỏi, “Một lần cũng không sao ạ?”

Bà Bà lắc đầu, “Không có thời gian, mộng đẹp quá dài.”

Triển Chiêu nở nụ cười.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Hắc Thủy Bà Bà hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, do dự không biết có nên nói không.

Hắc Thủy Bà Bà thấy Triển Chiêu vò đầu bứt tai, vươn tay khẽ che miệng cười cười, hỏi hắn, “Có phải có liên quan đến Hắc Thủy Cung không?”

Triển Chiêu giật mình, mở to hai mắt nhìn Hắc Thủy Bà Bà, “Thái di bà, người biết sao?”

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu.

Triển Chiêu giật mình đến cào ván giường, thấp thỏm lo lắng hỏi, “Di bà, chuyện này không phải thật sự có liên quan đến người chứ? Người ngủ mơ chạy ra ngoài giết người?”

Hắc Thủy Bà Bà vươn tay vỗ đầu hắn, “Hừ! Kẻ thù của thái di bà người sớm đã chết sạch từ cả trăm năm trước rồi.”

“Vậy...” Triển Chiêu yên tâm, sau đó hiếu kỳ, “Vậy sao người biết chuyện này có liên quan đến Hắc Thủy Cung.”

“Hai ngày trước nghĩa mẫu nói với ta.” Hắc Thủy Bà Bà vươn tay cầm lấy áo khoác vắt bên giường, tựa như muốn rời giường.

“Nghĩa mẫu?” Triển Chiêu vừa giúp Bà Bà chải tóc, vừa khó hiểu, nghĩa mẫu của Hắc Thủy Bà Bà là ai? Chưa từng nghe qua Bà Bà có thân thích gì, hình như từng nghe ngoại công của hắc nhắc qua một câu, Hắc Thủy Bà Bà và Cung chủ Hắc Thủy Cung Dư Khiếu Nguyên đã mất tình như mẫu tử... nhưng không phải Dư Khiếu Nguyên đã chết gần cả trăm năm rồi sao?

Triển Chiêu nhìn Hắc Thủy Bà Bà, “Bà Bà, không phải hai ngày nay Bà Bà luôn ngủ say...”

Nói đến đây, Triển Chiêu tạm dừng một chút, ngẫm nghĩ, hỏi lại. “Trong mộng sao?”

Hắc Thủy Bà Bà cười tủm tỉm chải tóc, đưa đóa hoa sơn trà màu đen bên gối đầu cho Triển Chiêu, Triển Chiêu giúp Bà Bà cài hoa lên bên tai.

Hắc Thủy Bà Bà xuống giường, Tinh Bạch Liên đang quần quanh cánh tay Triển Chiêu liền trườn sang tay bà, quần vài vòng quanh cổ tay Bà Bà rồi trốn vào trong ống tay áo.

Triển Chiêu đi theo Hắc Thủy Bà Bà ra khỏi lều.

Ngoài cửa, măng xà màu xanh kia dường như cũng tỉnh, từ từ di chuyển, lá rụng trên người loạt soạt rung động.

Hắc Thủy Bà Bà đi ngang qua bên cạnh măng xà, vươn tay nhẹ nhàng xoa cái đầu lớn hơi ngóc lên của nó.

Triển Chiêu nhìn sang —— cừ thật! Đầu rắn này còn lớn hơn cả đầu ngựa, đây là xà tinh đã sống bao nhiêu năm rồi?

Hắc Thủy Bà Bà đứng dưới tàng cây tử nam, bên ngoài vẫn rất lạnh, gió lạnh thổi tung mái tóc ngắn màu bạc pha chút màu xám của Bà Bà.

Dường như cùng với cơn gió kia, Bà Bà cũng bay lên như một chiếc lá cây, rơi xuống bên ngoài những bồn hoa, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi theo, cùng Bà Bà đi về hướng soái trưởng của Triệu Phổ.

...

“Đồng thể hóa?”

Trên đường xuống núi tại phái Thiên Sơn, Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn song song đi tới.

Sau khi Thiên Tôn nói cho Bạch Ngọc Đường biết “Tà linh” rốt cuộc là thứ gì, hiển nhiên Ngũ gia vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Thiên Tôn nói cho Bạch Ngọc Đường biết, cái gọi là Tà linh là hiện tượng nội lực đặc biệt của một loại võ công Hắc Thủy Cung, nói đơn giản một chút chính là quá trình nội lực đồng thể hóa.

Ngũ gia không hiểu lắm cái gọi là “nội lực đồng thể hóa” là quá trình như thế nào, cau mày nhìn sư phụ nhà mình.

Thiên Tôn hỏi hần, “Người từng thấy Hắc Thủy dùng nội lực chưa?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lần đó khi họ ở trong Ác Hồ Đảo Liệt Cốc, Hắc Thủy Bà Bà đối phó với rất nhiều dơi hút máu đã sử dụng nội lực.

Nội lực của Hắc Thủy Bà Bà là một loại nội lực màu đen, có thể nhìn thấy được.

Nội lực được phân thành vài cấp bậc, thông thường bất luận nội lực cao đến thế nào đều không thể nhìn ra, chỉ có khi nội lực đạt tới mức tối cao, cao đến một cảnh giới nào đó, mới có thể nhìn thấy. Tựa như Tuyết Trung Kính của Thiên Tôn hay Ma Vương Thiểm của Ân Hậu chính là những ví dụ tốt nhất.

“Nội lực của Hắc Thủy Bà Bà hình như là một làn khói màu đen... thứ đó chính là Tà linh sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn cười cười lắc đầu, “Thứ kia chính là nội lực mà thôi, người nhớ lại một chút quá trình khi bà ấy sử dụng nội lực là thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhớ lại, Hắc Thủy Bà Bà dùng chưởng phong tống ra một cuộn mây mù màu đen... đàn dơi nọ bị bao vây trong sương mù đen, sau đó bầy dơi giãy dụa trong một quả cầu màu đen được hình thành từ chỗ sương mù đen đó, cuối cùng biến thành một cuộn khói đen, cùng với một bãi hắc thủy...

“Công phu của Hắc Thủy Cung, thuộc loại tà công thượng cổ.” Thiên Tôn chấp tay sau lưng, vừa đi, vừa giải thích cho đỡ đê, “Thứ công phu này, đơn thuần dùng để cường thân kiện thể chỉ là số ít, đại đa số đều dùng để đả thương người. Cũng đều là giết người đả thương người nhưng vì sao lại phân thành chính tà? Người biết không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, “Vì người nắm giữ công phu sao?”

Thiên Tôn tiếp tục lắc đầu, “Thiếu Lâm cũng xuất hiện hung tăng, những kẻ cùng hung cực ác, có thể nói người tà ác, nhưng ít có người bị nói thành là công phu tà ác. Bạch Quỷ Vương rõ ràng luyện tà công, hai người Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng cũng đều giỏi sử dụng tà công, ngay cả Triển Chiêu cũng vậy, nhưng có ai nói họ tà ác không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên tà công đơn thuần cũng chỉ là một trong số những loại công phu thôi?”

“Đúng thế.” Thiên Tôn gật đầu, “Tà và ác không giống nhau. Vạn vật thế gian, có âm tất có dương, có ánh sáng tất có bóng tối, cho nên có chính sẽ có tà. Bản thân của tà không sai, chỉ là một sự tồn tại như vậy mà thôi. Ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi có thể khiến vạn vật phát triển, nhưng nếu không có đêm tối thì vạn vật trên thế gian cũng sẽ tiêu vong. Trước kia Yêu Vương thường nói, tồn tại chính là tồn tại, không phải cứ cố gắng phớt lờ nó, tiêu diệt nó thì nó sẽ biến thành chưa từng tồn tại.”

Bạch Ngọc Đường đi bên cạnh Thiên Tôn, an an tĩnh tĩnh nghe sư phụ hăng giảng đạo lý, đồng thời lại nghĩ —— khi Thiên Tôn và Ân Hậu còn bé, có phải cũng từng nghe Yêu Vương giảng đạo lý giống như vậy không?

“Nhưng mà loại cố gắng phớt lờ này, lại thực sự dẫn đến một số thứ sẽ bị thất truyền.” Thiên Tôn chậm rãi nói, “Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, tài nghệ bị thất truyền nhiều vô số kể. Có một số vì quá khó khăn để kế thừa mà bị vứt bỏ, mà có một số, lại là vì quá thần bí, hoặc quá sợ hãi mà khiến cho thế nhân cố gắng không nhìn cũng như phớt lờ nó, chúng nó mới dần dần bị quên lãng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ngay cả giang hồ trước mắt, có thể thấy được nội lực cũng đang từ từ tiêu vong.” Thiên Tôn nói tiếp, “Chủ yếu là vì quá khó để luyện, ngay cả người và Triển Chiêu có sư thừa thiên phú như vậy cũng chỉ có thể đạt tới mức ban đầu. Sơ với đời của Yêu Vương bọn họ, ta và lão quỷ còn không thể được coi như là tinh thông nữa là.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất đáng tiếc, “Có một số tri thức về phương diện này đã thất truyền rồi.”

“Đúng vậy.” Thiên Tôn khẽ cười cười, “Hiện tại hẳn là không còn ai biết, kỳ thật so với loại nội lực hữu hình có thể nhìn thấy được, còn một loại nội lực càng khó luyện hơn, cũng càng hoàn toàn thất truyền.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là loại nội lực gì?”

Thiên Tôn vươn tay, giơ một ngón tay chỉ về phía sau Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia có chút khó hiểu mà quay đầu lại nhìn thử.

Phía sau không có ai, chỉ có mỗi Giao Giao ngây ngô mà đứng đó, cũng bắt chước Bạch Ngọc Đường quay đầu ra sau nhìn.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy hành động này của Giao Giao rất giống với Triển Chiêu, có lẽ là vì mình nhớ Miêu Nhi rồi đi.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, hỏi Thiên Tôn, “Giao nhân?”

Thiên Tôn thần bí cười cười, vươn tay nhẹ nhàng chọc chọc lên huyết Thái dương của Bạch Ngọc Đường, “Nội lực ngoại trừ hữu hình, còn có thể có trí.”

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Thiên Tôn. “Không phải Giao Giao là vì con có huyết thống Băng Ngư Tộc...”

Thiên Tôn gật đầu, “Đúng vậy, tri thức về loại nội lực này sớm đã thất truyền, chút manh mối duy nhất còn lưu lại đều là trong huyết thống đời đời tương truyền mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể tin nổi, vừa gật đầu vừa hỏi, “Vậy nội lực của Hắc Thủy Cung, cũng là một loại có trí tuệ sao?”

“Đại khái là vậy.” Thiên Tôn gật đầu.

Ngũ gia nhìn sư phụ mình, muốn xem thử lão gia tử là nghiêm túc hay là lại gạt hấn.

Thiên Tôn bị hành động của Bạch Ngọc Đường chọc cho bật cười, khi mình còn bé cũng thường xuyên nhìn Yêu Vương chăm chăm như vậy, muốn nhìn cho bằng được yêu nghiệt kia nói thật hay là lại gạt người.

“Nói cho người thế này đi, theo lời đồn, nội lực của cao thủ Hắc Thủy Cung chính là khiến cho vật còn sống biến thành một bãi hắc thủy có phải không?” Thiên Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quả thật hẳn từng thấy Hắc Thủy Bà Bà trong nháy mắt biến một bầy dơi thành hắc thủy.

“Kỳ thật hắc thủy chỉ là một phần, mọi người vì cái tên ‘Hắc Thủy Cung’ nên tập trung chú ý vào bãi hắc thủy dưới đất mà lại không để ý đến sương khói màu đen tan ra trên không trung.”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Ừm, khi bầy dơi chết, quả thật trong nháy mắt có một làn khói màu đen tiêu tán theo gió.”

“Do hình thể của dơi quá nhỏ nên có lẽ người không thấy rõ.” Thiên Tôn nói xong, đứng lại, xoay người đối mặt với Bạch Ngọc Đường, bảo, “Công phu chân chính của Hắc Thủy Cung là theo trình tự thế này, đầu tiên... nội lực tạo thành mây mù màu đen.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn chăm chăm Thiên Tôn.

“Bước thứ hai, đánh nội lực ra.” Thiên Tôn vỗ nhẹ lên bả vai Bạch Ngọc Đường, “Mây mù màu đen khi chạm phải người thì sẽ tạo thành một cái lồng màu đen bao phủ người ở bên trong.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Bước thứ ba, đột nhiên một hình người màu đen bị đẩy ra khỏi cơ thể, người nháy mắt hóa thành hắc thủy, sương khói hình người màu đen kia cũng rất nhanh tiêu tán.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, như nghĩ ra điều gì, hỏi Thiên Tôn, “Thứ sương khói hình người bị đẩy ra là gì?”

“Người từng nắm tay Hắc Thủy, có cảm giác gì?” Thiên Tôn hỏi lại Bạch Ngọc Đường.

“Rất nóng.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Bình thường lạnh như băng nhưng khi vận động thì lại nóng như lửa, nếu không có hàn băng nội lực triệt tiêu thì sẽ bị phỏng.”

“Nội lực của Hắc Thủy Cung thuộc hỏa, có thể đạt tới độ nóng như dung nham cũng như làm tan chảy bất kỳ thứ gì trong nháy mắt.” Thiên Tôn giải thích, “Cái gọi là nội lực hộ thể chính là khi giao thủ với nội lực có nhiệt độ cao như vậy, còn không đến mức bị phỏng, đều là vì bản thân mình cũng có nội lực tồn tại.”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, bỗng nhiên hiểu ra, “Tức là thứ sương khói hình người màu đen bị đẩy ra chính là nội lực của đối phương?”

Thiên Tôn mỉm cười, “Đúng vậy. Dem nội lực hộ thể của người đẩy ra khỏi cơ thể, như vậy người bị mất đi nội lực bảo vệ chẳng khác gì một miếng thịt heo, sẽ bị nội công của Hắc Thủy Cung làm tan chảy trong nháy mắt. Đây là nguyên lý của tà công Hắc Thủy Cung. Người phân ra là tinh thần và hình thể, tuy rằng ‘thần’ khống chế ‘hình’ nhưng ‘thần’ không thể không dựa vào ‘hình’ mà tồn tại, một khi hoàn toàn hủy diệt ‘hình’, như vậy ‘thần’ không có nơi nương tựa, hoàn toàn tiêu vong.”

Bạch Ngọc Đường liên tục gật đầu, thì ra là thế! Đồng thời, hẳn cảm thấy công phu này thật sự rất tà, vì thế lại hỏi, “Vậy đồng thể hóa mà sư phụ mới vừa nói thì sao?”

“Thứ ‘thần’ màu đen này thật ra có thể bị hấp thu.” Thiên Tôn đáp, “Dưới tình huống bình thường, những sương khói hình người màu đen sẽ bị nội lực thối tan. Nhưng mà có một số ‘hình’ của người vì nội lực rất mạnh

nên cái bóng đen đó sẽ dừng lại lâu hơn một chút, trong khoảng thời gian này nếu thu chúng nó về cho mình, như vậy nội lực này sẽ biến thành của người, quá trình này được gọi là đồng thể hóa... là một loại nội lực đồng thể hóa. Trong số những tà công, có một số rất lớn là đi cướp đoạt nội lực để nhanh chóng tăng cao võ công của mình, đồng thể hóa là một trong những loại thủ đoạn cao cấp nhất.”

“Tức là...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhận ra, “Gần đây có nhiều án sát hại cao thủ võ lâm ở Tây Vực nhiều như vậy, cái bóng đen bị nhìn thấy theo như những lời kể lại không phải là hung thủ giết người mà là ‘thần’ của những người bị giết sao?”

Thiên Tôn hài lòng gật đầu, hài tử thật là thông minh, nói một chút đã hiểu.

“Có người đang cướp đoạt nội lực của võ lâm cao thủ Tây Vực?” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Ừ... cái này khó mà nói.” Thiên Tôn lắc đầu, lúc này Bạch Ngọc Đường nhìn ra được vẻ bối rối, dường như sư phụ của hắn có chỗ nào còn chưa nghĩ ra.

“Thứ hình người màu đen đó, kỳ thật không phải là nội lực đơn thuần, vì sao bị gọi là Tà linh, người có biết nguyên nhân không?” Thiên Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Đây là bí ẩn thiên cổ rằng giữa nội lực và tâm trí rốt cuộc có tồn tại quan hệ hay không.” Thiên Tôn nói tiếp. “Những nội lực bị buộc xuất ra khỏi cơ thể mang theo thần chí của người chết, thay vì nói đó là nội lực gì còn không bằng nói, là linh hồn của người chết.”

“Hấp thu loại nội lực này chẳng khác nào cùng với linh hồn của người chết dùng chung một thân thể, vì vậy mới gọi là đồng thể.” Thiên Tôn cười

lạnh một tiếng. “Người cảm thấy người bị người giết chết sẽ dễ dàng mà bỏ qua cho người sao?”

“Hấp thu loại nội lực này giống như bị ác linh nhập thể, sống không bằng chết, bình thường hấp thu một hai người đã điên rồi chứ đừng nói chỉ là thu một đồng lớn, trừ phi...” Thiên Tôn nói tới đây, tạm dừng một chút.

“Trừ phi cái gì?” Ngũ gia hỏi dồn.

Thiên Tôn vươn tay, vỗ nhẹ lên bả vai Bạch Ngọc Đường, “Trừ phi người kia, là tự nguyện chết trên tay người.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt.

“Người kia tự nguyện cùng người hợp thành một thể, từ nay về sau không phân ly... như vậy... nếu như có thể tập hợp hết tất cả những người thân thương ở trong thân thể của mình.” Thiên Tôn mỉm cười, chỉ chỉ đầu Bạch Ngọc Đường, “Như vậy từ nay về sau, nơi này, chính là nhạc viên, một nơi mà bất kỳ lúc nào bất kỳ nơi đâu có thể cùng những người yêu, người thân gặp nhau giao lưu vui vẻ.”

Bạch Ngọc Đường giật mình như hiểu ra mà sợ hãi nhìn Thiên Tôn, nghe Thiên Tôn không nhanh không chậm nói ra một câu, “Nơi này của Hắc Thủy, chính là nhạc viên của bà ấy.”

Ngũ gia kinh hãi mà nhìn Thiên Tôn, “Bà Bà, bà...”

Thiên Tôn mỉm cười, “Thế nhân đều nói Hắc Thủy không bằng hữu, không tình cảm, không ai biết, tất cả những người mà bà ấy thích, cùng với tất cả những người thích bà ấy đều ở cùng một nơi với bà ấy, vĩnh viễn, vĩnh viễn... sẽ không chia lìa.”

Ngũ gia nghe Thiên Tôn giảng giải xong, mãi một lúc lâu cũng không cách nào nói chuyện được, hần cần phải tiêu hóa một chút.

Đến khi hoàn toàn tiếp nhận được việc này rồi, Bạch Ngọc Đường mới hỏi Thiên Tôn, “Tức là, Cung chủ Hắc Thủy Cung Dư Khiếu Nguyên đã đồng thể hóa với Hắc Thủy Bà Bà sao?”

“Đương nhiên!” Thiên Tôn gật đầu, “Dư Khiếu Nguyên là nghĩa mẫu của bà ấy, đồng thời bản thân Dư Khiếu Nguyên lại mang theo trong mình tiền bối của Hắc Thủy Cung, tiền bối kia lại mang theo tiền bối khác, cho nên phỏng chừng trong đầu Hắc Thủy còn có sư phụ của sư phụ bà ấy, sư tổ, sư tôn, người sáng lập Hắc Thủy Cung linh tinh, tóm lại là cả đồng người.”

“Vậy là người mà bình thường chúng ta tiếp xúc, rốt cuộc là Hắc Thủy Bà Bà hay là Dư Khiếu Nguyên, hay là... người nào khác?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình không cách nào còn có thể nhìn thẳng vào Hắc Thủy Bà Bà, đây không phải chỉ là một bà bà mà là cả đám bà bà!

“Ha ha ha...” Thiên Tôn bị Bạch Ngọc Đường chọc cười, cười đáp, “Loại chuyện này không cần nghiên cứu quá tỉ mỉ, càng nghĩ càng khủng bố. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta và lão quỷ kia, mà ngay cả Bạch Quỷ Vương năm đó đều không dám trêu chọc Hắc Thủy, nha đầu kia chính là có tà linh ám. Khác hẳn với tiểu ngốc tử sau lưng người, sau lưng người ta chính là yêu tinh hàng thật giá thật.”

Nói xong, Thiên Tôn còn trêu chọc Bạch Ngọc Đường vẫn đang mang vẻ mặt khiếp sợ, “Cho nên nói, người thấy thỉnh thoảng Hắc Thủy đột nhiên ngồi gần người ra, đây không phải là một nhóc mà có thể là nghĩa mẫu trong nhà với di mục nào đó tranh chấp, bà ấy đang khuyên can. Còn có, có đôi khi không phải Hắc Thủy hay vỗ vai người nói ‘Ngọc Đường thật ngoan’ sao?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ mà gật đầu.

Thiên Tôn híp mắt, “Không chừng khen người không phải Hắc Thủy, mà là lão yêu nào đó đã chết từ năm sáu trăm năm trước đấy.”

Ngũ gia đã cảm thấy da đầu có chút tê dại, lại liên tưởng đến Hắc Thủy Bà Bà bình thường hay dùng một đôi mắt đỏ như ngọc lưu ly, che miệng nhìn mình ‘Hoắc hoắc’ mà cười hai tiếng.

Khóe mắt Bạch Ngọc Đường liếc đến Giao Giao đứng một bên đang vỗ ngực giống như Triển Chiêu —— ngoan ngoãn... quá quý dị!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 156: Hoa Sơn Trà

Thiên Tôn chỉ ở lại Phái Thiên Sơn nửa ngày đã nói muốn theo Bạch Ngọc Đường cùng về Hắc Phong Thành.

Ngũ gia thay sứ phụ lên núi chào từ biệt Lục Phong, hiển nhiên là Lục Phong không nỡ nhưng cũng không cố giữ, dù sao Thiên Tôn lộ diện một lần đã là niềm vui lớn.

Bạch Ngọc Đường thấy thập đại đệ tử phái Thiên Sơn tập trung một chỗ, có một số còn là vừa mới gấp gáp trở về, tất cả mọi người đều tỏ ra thất vọng, bèn nói, “Đợi qua lần này ta lại dẫn người về, các người cố gắng luyện công là được.”

Chúng đệ tử phái Thiên Sơn kinh ngạc mà nhìn Bạch Ngọc Đường cáo từ xuống núi.

Vương Lạc vượt cấm, nhỏ giọng hỏi sư huynh đệ bên cạnh, “Ta thấy... tính cách của tiểu sư tổ đã khá hơn rất nhiều, không ngờ lại nghĩ thay người khác như vậy?”

Vừa mới dứt lời, bị Lục Phong gõ đầu, “Đừng nói bừa, tiểu sư tổ vốn là người rộng lượng ôn hòa.”

Thập đại đệ tử đều nhướng mày nhìn Chương môn —— Bạch Ngọc Đường ôn hòa? Chương môn sư huynh người xác định người và chúng ta đang nói về cùng một Bạch Ngọc Đường sao?

Lục Phong tức đến giậm chân.

Lúc này phía trước núi có một tiểu đồ đệ chạy đến đưa một phong thư cho Lục Phong, nói là có người đưa tới cửa, không nhẫn gì đã bỏ đi.

Lục Phong có chút khó hiểu mà nhận phong thư, vừa nhìn thì liền giật mình hít một hơi, nhanh chóng hét to với thập đại đệ tử, “Mau! Ngăn sư tôn bọn họ lại!”

...

Cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn mới vừa tới chân núi thì trên núi có nguyên một đám đệ tử phái Thiên Sơn không ngừng hô to “sư tổ, sư tôn...” mà đuổi theo xuống.

Ngũ gia có chút khó hiểu.

Lục Phong chạy đến trước mặt, giao lá thư nọ cho hắn, nói là vừa mới nhận được.

Bạch Ngọc Đường nhận thư, vừa đọc, cau mày.

Chỉ thấy trên phong thư có đúng ba chữ —— Hắc Thủy Cung.

Bạch Ngọc Đường không hiểu mà cầm thư nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn chăm chăm phong thư kia hơi cau mày, gật đầu, ý bảo Bạch Ngọc Đường mở ra.

Ngũ gia mở ra, trong phong thư có một tấm thiệp mời, vài chữ ít ỏi, ý đại khái là —— Hắc Thủy Cung tái lập, hy vọng các vị Chương môn võ lâm Trung Nguyên có thể đến dự lễ nhậm chức của tân Cung chủ.

Lá thư không đầu không đuôi, người phát thiệp là ai, mời ai tham gia diễn lễ, thời gian địa điểm một câu cũng không nhắc đến, lần đầu tiên mới thấy một tấm thiệp mời qua loa như vậy.

Lục Phong hỏi, “Có phải là một trò đùa không?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn vươn tay, tiếp nhận lá thư, nhẹ nhàng vung tay.

Theo động tác của Thiên Tôn, trên tờ giấy viết thư kia xuất hiện vài hoa văn màu đen, hoa văn như thủy mặc chậm rãi khuếch tán ra, sau đó...hình thành một đồ án đầy đủ, là một đóa hoa sơn trà màu đen.

Chúng đệ tử Phái Thiên Sơn đều không hiểu, Bạch Ngọc Đường lại cau mày —— hẳn từng nhìn thấy đóa hoa sơn trà này rồi, bên tai Hắc Thủy Bà Bà vẫn luôn cài một đóa hoa như vậy.

Trước kia Tiểu Tứ Tử từng hiếu kỳ mà hỏi bà, “Bà Bà, hoa của người vì sao không tàn?”

Hắc Thủy Bà Bà bèn tháo hoa xuống cho bé nhìn, mới phát hiện ra đây không phải hoa thật mà là một đóa hoa bằng ngọc được chạm trổ tinh mỹ.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn kỹ, đóa hoa kia được chạm trổ tinh mỹ, mẫu chốt là loại đá này cực kỳ khó kiếm. Miếng ngọc dùng để chạm trổ là thanh ngọc nguyên khối, một nửa màu đen một nửa màu xanh thẫm, mà chính giữa còn có một khối đá màu vàng. Công tượng điêu khắc rất khéo léo mà đem phần đá màu vàng khắc thành nhụy hoa, màu đen là đóa hoa, phần xanh thẫm tạo thành một chiếc lá.

Cánh hoa mỏng như cánh ve, cả đóa hoa nhẹ chẳng khác gì hoa thật vậy.

Tiểu Hầu gia Bàng Dục cũng từng khen ngợi, hẳn rất biết nói ngọt, mở miệng liền vuốt mông ngựa, “Tiểu Bà Bà đang mang một bảo bối ha! Chỉ có hoa như thế này mới xứng với thân phận của Bà Bà.”

Tiểu Lương Tử hỏi, có phải rất đáng giá không?

Một đám đại tài tử trường Thái Học đều nói, không chỉ là đáng giá, chỉ nội khả năng điêu khắc này, thiên hạ hiện nay không có một sư phụ ngọc khí nào có thể khắc ra được.

Tiểu Tứ Tử giúp Hắc Thủy Bà Bà cài hoa trở lại, hỏi, “Bà Bà, hoa này là mua được ạ?”

Hắc Thủy Bà Bà vươn tay khẽ che miệng, cười nói, “Đồ gia truyền đấy!”

Một đám đại tài tử vây quanh bà nhao nhao hỏi thăm có phải tổ tiên của Bà Bà rất có tiền không.

Chọc cho Bà Bà cười “hoắc hoắc” mấy tiếng, ngoắc tay với mấy hài tử, “Cho các người xem một thứ rất lợi hại.”

Mọi người đều hiếu kỳ.

Bà Bà đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa sơn trà màu đen, bỗng nhiên... hoa sơn trà đổi sắc, cả đóa hoa trong nháy mắt biến thành màu xanh lam, đồng thời, hình dáng cánh hoa cũng thay đổi, màu xanh lam kia chuyển động, tựa như một ngọn lửa bùng cháy, lại tựa như mặt biển bắt đầu cuộn sóng, nhụy hoa màu vàng ở trung tâm cũng trở nên trong suốt như băng.

Khi tất cả mọi người đang còn há hốc miệng, Công Tôn kinh hô một tiếng, “Ngọc trung chi vương – Băng Hỏa Hải!”

((*) vua của ngọc)

Tiểu Tứ Tử kiễng chân vươn tay chạm vào ngọn lửa kia, “Không nóng nha!”

Hắc Thủy Bà Bà lại một lần nữa phẩy nhẹ đóa hoa sơn trà kia, “ngọn lửa” trong nháy mắt liền dập tắt, trở lại nguyên dạng.

“Bằng Hòa Hải... ta từng nghe cha ta nói qua!” Bằng Dục mở to hai mắt. “Lần trước cha ta có tìm được một mảnh ngọc bằng cỡ đầu ngón tay, dùng hai tòa nhà mới đổi được, còn nói nếu tìm được mảnh nào lớn hơn có thể dùng làm đồ gia truyền!”

Hắc Thủy Bà Bà cười khẽ, vươn tay nhẹ nhàng chỉ chỉ Bằng Dục, “Thái sư thật biết nhìn hàng!”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm đóa hoa in trên thư —— đóa hoa này rất giống với đóa hoa của Hắc Thủy Bà bà, hoặc là nói... tuy rằng vẽ rất đơn giản nhưng cơ hồ giống nhau như đúc.

Thiên Tôn đưa lá thư kia giao cho Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia đem thư thả trở lại vào trong bì thư.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngẫm nghĩ, nói với Lục Phong, “Người mang theo mấy người, cùng chúng ta đến Hắc Phong Thành một chuyến.”

Lục Phong cả kinh.

Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc.

Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn há hốc miệng —— thiệt hay giả? Cùng lên đường với Thiên Tôn á?

Lục Phong có chút không hiểu, hỏi Thiên Tôn, “Sư tôn, chúng ta đi là...”

Thiên Tôn chấp tay sau lưng đứng một bên ngắm phong cảnh, chậm rãi buông ra một câu, “Dư Khiếu Nguyên là trưởng bối của bản tọa, có một số việc cần quản thì phải quản. Đến Hắc Phong Thành, hết thấy nghe theo Ngọc Đường an bài, đừng gây chuyện.”

Lục Phong cùng thập đại đệ tử đều cúi người nói “vâng”, nhanh chóng lên núi chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường thấy thêm nhiều người, liền quyết định đi đường thủy, đi trước mướn thuyền.

Nửa canh giờ sau, tất cả mọi người cùng lên đường, chạy đến Hắc Phong Thành.

...

Một đầu khác, Triệu Phổ gặp sứ giả xong, đang ngồi trong soái trưởng, cầm phong thư phát ngốc.

Lúc này, màn trướng được vén lên, Hạ Nhất Hàng mang theo Hiên Viên Lang và Diệp Tinh đi vào.

Hai người nói sơ qua mục đích đến đây, mới nói xong thì Triển Chiêu cũng đến.

Cùng Triển Chiêu đi vào, còn có Hắc Thủy Bà Bà.

Hiên Viên Lang và Diệp Tinh đều có chút khó hiểu, sao Triển Chiêu lại mang theo một tiểu cô nương vào đây? Đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi vậy? Đến mười lăm chưa?

Hai người đang kỳ quái thì thấy Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng đều đứng dậy nghênh đón, Hạ Nhất Hàng kéo ghế mời Hắc Thủy Bà Bà đến ngồi gần vị trí noãn lô, ngay cả nước trà cũng tự mình rót.

Diệp Tinh cùng Hiên Viên Lang liếc mắt nhìn nhau —— tình huống gì đây?

Triển Chiêu không giới thiệu cụ thể với hai người, chỉ nói với Diệp Tinh và Hiên Viên Lang đang đầy mặt mơ hồ, “Thái di bà của ta!”

“Khụ khụ...”

Hiên Viên Lang sắc nước trà, Diệp Tinh cũng dở khóc dở cười, quả nhiên là lão thần tiên Ma Cung, đầu năm nay có phải công phu càng tốt thì nhìn càng trẻ không?

Diệp Tinh không cần phải nói, Hiên Viên Lang cũng đã từng gặp qua Thiên Tôn nên cả hai người đều rất đàng hoàng, đứng dậy cung kính hành lễ với Bà Bà, theo Triển Chiêu gọi Thái di bà.

Hắc Thủy Bà Bà che miệng cười hai tiếng, gật đầu nói một tiếng “Ngoan”.

Tuy không thấy Bà Bà mở miệng nói chuyện nhưng nghe thấy phát ra âm thanh, Hiên Viên Lang và Diệp Tinh giật mình mà nhanh chóng ngồi xuống uống trà.

Triển Chiêu đang định mở miệng nói với Triệu Phổ thì Triệu Phổ đã khoát tay, nói trước, “Phòng chừng là cùng một chuyện, di bà tình vừa đúng lúc.”

Nói xong, Triệu Phổ đưa phong thư trên bàn cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay nhận lấy xem thử, phần đề tên trên phong thư chỉ có Hắc Thủy Cung, bên trong là một tấm thiệp mời, là mời Triệu Phổ đến tham gia điển lễ nhậm chức của Tân cung chủ Hắc Thủy Cung.

“Vừa rồi là sứ giả của Liêu quốc, mấy đại môn phái giang hồ của Tây Hạ cùng với Liêu quốc đều nhận được những bức thư giống nhau như đúc, còn có về việc mấy người của võ lâm Tây Vực bị giết, thủ pháp đến từ Hắc Thủy Cung, đều là một chuyện này!” Hạ Nhất Hàng giúp đỡ giải thích một chút.

Triển Chiêu lật qua lật lại lá thư, nghi ngờ mà hỏi Hắc Thủy Bà Bà, “Thái di bà, thư này là thật sao?”

Hắc Thủy Bà Bà vươn tay nhận lấy tấm thiệp mời nhìn nhìn, sau đó phất nhẹ tay...

Theo động tác của Bà Bà, trên giấy viết thư xuất hiện một đóa hoa sơn trà màu đen.

Hiên Viên Lang nhìn tưởng như đang xem ảo thuật, Diệp Tinh cũng là vụt một tiếng đứng dậy, nhìn chăm chăm đóa hoa sơn trà màu đen cài trên tóc của Hắc Thủy Bà Bà.

Triển Chiêu xua tay với hần ý bảo hần ngồi xuống, đừng quá kích động.

Lúc này trong bụng Diệp Tinh lộn tùng phèo, hần có chút không rõ vị trước mắt này là ai, đừng nói là Dư Khiếu Nguyên chứ? Vậy đã bao nhiêu tuổi rồi? Cũng là Ma Cung? Đang đùa sao?!

Hắc Thủy Bà Bà giao thư cho Triển Chiêu, quay sang nhìn Hiên Viên Lang và Diệp Tinh.

Hai người nhìn Bà Bà dùng một đôi mắt đỏ màu ngọc hồng lựu như mắt rắn mà chậm rãi quét qua người mình, đều cảm thấy da gà nổi hết cả lên. Diệp Tinh dù sao cũng là võ lâm cao thủ nên vẫn còn ổn, Hiên Viên Lang thì cảm thấy chân mình như nhũn ra, may mà đang ngồi.

“Các người có nhìn thấy bóng đen đó không?” Hắc Thủy Bà Bà hơi nghiêng đầu, hỏi.

Diệp Tinh và Hiên Viên Lang ngẩn người, đều lắc đầu, “Chúng ta chỉ nghe nói thôi.”

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu, “Trong truyền thuyết, là nói về cái bóng đen đó như thế nào?”

Diệp Tinh nhớ lại một chút. “Cách nói cơ bản đều tương tự như nhau, nói là sau khi phát hiện thấy người chết thì có một bóng đen nhanh chóng biến mất, không bắt được kẻ nào cả.”

“Bóng đen đó là hình người à?” Hắc Thủy Bà Bà hỏi tiếp.

“Đúng vậy, nói là bóng người màu đen.”

Hắc Thủy Bà Bà mở to mắt, không nói gì nữa, dường như đang ngẩn người.

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng đều nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng một bên chờ, Hắc Thủy Bà Bà có thói quen như thế này, khi đang nói chuyện thì đột nhiên ngẩn người, phỏng chừng là đang tự hỏi đi... kỳ thật Triển Chiêu không biết là mấy vị bà bà đang họp, mọi người mồm năm miệng mười thảo luận một chút, Hắc Thủy Bà Bà lúc này đang nghe họ trao đổi.

Khi mọi người cố nhẫn nại chờ đợi, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó màn hình được vén lên, Lâm Dạ Hỏa chạy vào.

Hỏa Phượng cầm phong thư trong tay, “Các người đã bắt đầu rồi à? Vừa rồi ta mới gặp Túc Thanh, nói cho các người một chuyện rất lạ!”

Lâm Dạ Hỏa vừa nói vừa quơ quơ lá thư trong tay.

Không đợi hẳn nói xong thì Triển Chiêu cũng giơ lên lá thư trong tay lắc lắc.

Hỏa Phượng giật mình, “Các người cũng nhận được? Để ta!”

Lá thư của Lâm Dạ Hỏa đã được mở sẵn, rút ra thiệp mời, đồ án hình hoa sơn trà cũng đã xuất hiện.

Triển Chiêu hỏi hẳn, “Liễu đại gia mở ra xem qua rồi?”

“Đúng vậy, đưa đến Hỏa Phượng Đường!” Lâm Dạ Hỏa đáp, “Túc Thanh chạy đến truyền tin, ta nhìn thoáng qua còn tưởng có kẻ đùa dai, bất quá Túc Thanh nói, Liễu đại gia và Âm di đều nói là thật!”

Hiên Viên Lang và Diệp Tinh không hiểu —— cái gì mà thật hay giả?

Hạ Nhất Hàng tò mò hỏi Hắc Thủy Bà Bà, “Bà Bà, đóa hoa này làm sao mà vẽ ra được? Là dùng loại mực đặc biệt gì sao?”

Hắc Thủy Bà Bà nghe xong, nhẹ nhàng nâng tay, vỗ một cái lên mặt bàn.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm mặt bàn.

Trên bàn cái gì cũng không có.

Bà Bà vỗ xong, ngón tay gõ nhẹ lên bàn một cái... theo động tác của Bà Bà, trên bàn xuất hiện một đóa hoa sơn trà màu đen, cực kỳ tương tự với đóa hoa trên thư, chỉ là...

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cầm hai tấm thiệp mời so sánh với đóa hoa trên bàn, phát hiện —— còn có chút khác nhau, tuy rằng rất giống.

“Người viết thư cũng có nội lực của Hắc Thủy Cung sao?” Triển Chiêu hỏi Hắc Thủy Bà Bà.

Bà Bà ngẫm nghĩ, nói, “Không chắc.”

“Mấy đóa hoa sơn trà này...” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Hắc Thủy Bà Bà, “Đại diện cho gì ạ? Là huy hiệu của Hắc Thủy Cung trước kia sao? Ta nhớ đại hòa thượng có nói, Hắc Thủy Cung được xây dựng trên Hắc Thủy, một tòa cung điện thuần màu trắng, trên cửa chính của cung điện có hình một đóa hoa sơn trà màu đen, là cái này sao?”

Hắc Thủy Bà Bà nghe lời này, đột nhiên lại bắt đầu ngẩn người, sau đó tự nhiên lại nở nụ cười.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Bà Bà, nụ cười này chẳng mấy khi được thấy, bình thường Bà Bà mà cười thật ra rất quý dị, nhưng nụ cười mỉm này lại mang theo bình thản ấm áp, là vì nhớ đến Hắc Thủy Cung sao?

Hiên Viên Lang làm mặt quỷ với Diệp Tinh, ý là —— cảm giác vị này trông không được bình thường cho lắm ha?

Diệp Tinh cau mày trừng hăn —— phần lớn trưởng bối nhà Triển Chiêu đều là kiểu này, ít nói nhảm, cẩn thận bị đánh!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 157: Đi Thuyền

Tất Châu Phủ, tọa lạc tại phía đông nam Hắc Phong Thành, nơi này là điểm giao nhau của hai tuyến đường thủy quan trọng nhất để vận tải hàng hóa từ bốn phương đông tây nam bắc, là nơi bắt buộc phải đi qua nếu ngồi thuyền đến Hắc Phong Thành, được xưng là, Tây Bắc đệ nhất thủy thành.

Toàn thành Tất Châu Phủ bị vô số con đường thủy giăng khắp nơi chia nhỏ, dân cư không nhiều lắm, đều tập trung cư trú tại thành nam, thành tây và thành bắc có xây dựng quân trại của thủy quân, thuộc khu vực quản lý của Hữu lộ quân Hắc Phong Thành, nói cách khác đây chính là nhân mã của Long Kiều Quảng.

Trong phủ, hồ lớn nối liền với hồ bé, bốn phương đường thủy đều thông suốt, tạo thành rất nhiều đảo lớn lớn nhỏ nhỏ trên nước, hình thành một cụm bến đò, tất cả tầu lâu, khách điểm, nơi trung chuyển hàng hóa đều ở trên đảo.

Nói cách khác, thuyền đi qua nơi này chưa bao giờ vào thành mà đều ngừng lại tại các bến tầu trên đảo nhỏ, ăn một bữa cơm hoặc là cất dỡ hàng, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức lại tiếp tục lên đường.

Tất Châu Phủ chỉ có đường thủy chứ không có đường bộ, bên trong thành thuyền qua thuyền lại như thoi đưa, không nói ngoa, ngay cả xe ngựa hay cỗ kiệu đều di chuyển trên mặt nước.

Hôm nay, một con thuyền hoa hoa mỹ màu trắng tiến vào Tất Châu Phủ.

Thuyền hoa này cực đẹp, thân thuyền màu trắng, trên thuyền có một ngôi lầu các ba tầng tinh xảo, không trang trí quá nhiều, cũng không gán cờ hiệu mà ngay một bên thân thuyền có một đồ án rất bắt mắt — tổng thể của đồ án này có hình tròn, giống như một đóa hoa đào, trên năm cánh hoa có ẩn huyền cơ, là hình con chuột cùng một kiểu với hình cắt giấy dán cửa sổ, năm chú chuột có hình dạng khác nhau.

Đồ án này vừa tinh xảo vừa thú vị, người quanh năm đi trên sông nước đều biết dấu hiệu này, đồ án này có rất nhiều ý nghĩa, quy kết lại thành một cụm từ đơn giản, chính là — Hãm Không Đảo.

Thuyền của Hãm Không Đảo chia theo màu, màu đen là thuyền đánh cá chuyên ra biển bắt cá, đây là đội thuyền của Tam gia Từ Khánh. Màu đỏ thẫm là thuyền vận chuyển hàng hóa trên sông, đây là đội thuyền của Tứ gia Tưởng Bình. Màu vàng là thuyền quan vận, là đội thuyền của Đại gia Lữ Phương. Màu xám là đội thuyền của Nhị gia Hàn Chương, chủ yếu phụ trách đóng và sửa chữa tàu thuyền. Mà màu trắng, cơ bản đều là thuyền hoa, là thuyền của Ngũ gia Bạch Ngọc Đường. Về phần những thuyền này dùng để làm gì? Nói đơn giản một chút thì cái gì cũng không làm, Ngũ gia dùng để du sơn ngoạn thủy, ngẫu nhiên hỗ trợ thu tiền hoặc chở hộ đồ đặc linh tinh gì đó, thuộc nhóm đồ gia dụng của Hãm Không Đảo.

Mấy vị Đường gia Hãm Không Đảo đều là nghĩa sĩ hiệp nghĩa, Đại gia Lữ Phương lại rất biết làm người, bởi vậy bất kể là hắc bạch quan thương, chỉ cần là người kiếm ăn trên mặt nước, nhìn thấy thuyền huy này đều sẽ nể mặt ba phần.

Hôm nay chiếc thuyền hoa này chậm rãi tiến vào Tất Châu Phủ.

Lúc này, trên boong thuyền có mấy người trẻ tuổi đang đứng, nữ có nam có, đều ăn mặc kiểu người học võ, một người hai người kích động quan sát phong cảnh bên bờ, như là lần đầu tiên tới Tây Bắc.

Trên tầng ba của thuyền hoa, một bạch y nhân dung mạo như tranh vẽ đang ngồi dựa vào cửa sổ, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn non sông gấm vóc.

Đây là ai? Đương nhiên là Ngũ gia Bạch Ngọc Đường.

Núi cao sông dài phong cảnh đẹp, còn có rượu ngon, nhưng vẻ mặt của Ngũ gia lại là không biết làm thế nào, đây là vì sao?

Lý do nói ra rất dài dòng.

Ngũ gia lại uống một hớp rượu, quay đầu nhìn thoáng qua trong phòng... Chỉ thấy bên trong gian nhà có một cái bàn vuông có bốn người đang ngồi, Thiên Tôn, Lục Phong, Thẩm Hoài Nguyệt cùng Vương Lạc, đang ngồi cùng đánh mã điếu, bên cạnh còn có hai tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn vừa ăn hoa quả vừa xem.

Ngũ gia lại một lần nữa thở dài, coi như là đã đến phụ cận Hắc Phong Thành rồi, nhớ mèo!

...

Một câu nói thuận miệng của Thiên Tôn mang các đệ tử Phái Thiên Sơn đến Hắc Phong Thành, thật đúng là khó lường.

Trong số thập đại đệ tử Phái Thiên Sơn có hai người lớn tuổi trùng hợp lại không ở Thiên Sơn, ngoại trừ Nghiêu Tử Lăng, Vương Lạc cùng Thẩm Hoài Nguyệt ba người đã qua hai mươi ra thì năm người còn lại đều là tiểu hài nhi choai choai.

Trong năm người có ba nam hai nữ, hai người nữ đều rất có lai lịch, một người tên là Liễu Cẩm Lân, một người tên là Triệu Viện.

Gia gia của Liễu Cẩm Lân được người giang hồ gọi là Liễu Diêm Vương, Chương môn Diêm Vương Môn Liễu Biện. Đừng nhìn cái tên Diêm Vương Môn nghe rất dọa người, thật ra là cùng một môn phái với Dục Vương Môn, Liễu Biện và Dục Vương là sư huynh đệ, xét về bối phận thì Liễu Cẩm Lân là chất nữ nhi của đại tẩu nhà Bạch Ngọc Đường.

Triệu Viện lại là khuê nữ của nữ hiệp Đông Phương Hiểu, cha nàng là Phái chủ của Bình Thành Phái, Triệu Tịch, nàng còn có một ca ca rất lỗ mãng, Triệu Thập Lục. Lúc trước án Oai Kim Bồn ở Khai Phong Phủ, ở trước lầu lâu uống rượu say đụng phải án giết người, chính là hấn.

(*) Xem lại Long Đồ Án quyển 20

Đông Phương Hiểu là tỷ muội với Lục Tuyết Nhi, mẫu thân của Bạch Ngọc Đường, Triệu Tịch nghe nói còn có chút huyết thống hoàng tộc, luận về bối phận thì Triệu Viện cũng coi như là thân thích xa xôi của Triệu Phổ.

Hai nha đầu này đều được đưa đến Phái Thiên Sơn học công phu từ nhỏ, đừng nhìn là được người quen giới thiệu, thiên phú của cả hai đều hơn người. Tuy tuổi không lớn lắm nhưng võ nghệ đã rất cao, danh tiếng trên giang hồ cũng đều không nhỏ. Hai nàng cùng với Đường Tiểu Muội của Đường Môn, còn có khuê nữ Long Miếu Miếu của Dạ Xoa Vương được xưng là Giang Hồ Tiểu Tứ Mỹ, quan hệ của bốn người đều rất tốt.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bốn nha đầu này cùng với muội muội Lâm Nguyệt Y của Lâm Dạ Hỏa, một người so với một người càng tà tính hơn, không bằng cùng nhau lập một cái môn phái, chẳng mấy ngày nhất định sẽ xưng bá giang hồ, tiền đồ vô lượng.

Trước đây Thiên Tôn cũng nói, thập đại đệ tử Phái Thiên Sơn, đánh được nhất chính là hai nha đầu mười bảy tuổi này, trong vòng mười chiêu Liễu Cẩm Lân có thể diệt được Chương môn Lục Phong, Nghiêu Tử Lăng và Vương Lạc cộng lại cũng không đánh lại được Triệu Viện.

Còn lại ba nam đệ tử thì có một đôi là song sinh, Thẩm Phục Thanh và Thẩm Phục Vân, Giang Nam Đệ nhất tiêu, nhị vị công tử của Thẩm tiêu đầu, công phu cũng rất tốt.

Mà người nhỏ nhất chính là người trước kia trong vụ án Kỳ Lân ở Bích Thủy Đàm, bị quỷ bà bắt được ném ở bãi tha ma, xém chút mất mạng, Trình Bình. Đừng nhìn chuyện mất mặt lần đó của Trình Bình, chủ yếu là vì quỷ bà quá lợi hại lại còn là đánh lén nên mới bắt nạt được người. Tiểu tử này tuy tuổi nhỏ nhất nhưng thiên phú cực cao, lại rất chăm chỉ nên võ nghệ tiến bộ cực nhanh.

Mấy tiểu hài nhi này trong số những đồng lứa trên giang hồ tuyệt đối là nổi bật, vả lại tính cách khác nhau, người thì thông minh tinh quái người thì ngây ngô thành thật, trước đây Lục Phong nói không sai, thập đại đệ tử của Phái Thiên Sơn thay đổi qua nhiều đời, đến đời này thực lực là cực mạnh.

Nói đến cũng thú vị, Thiên Tôn không thể nào phân biệt rõ ai là ai trong thập đại đệ tử, nhưng vừa nghe đến tên của Trình Bình thế mà lại nhớ rõ, còn hỏi hẩn, “Người chính là tiểu hài nhi nói Triển Chiêu gần đây không có khí khái anh hùng kết quả bị đánh phải không? Nghe nói người rất biết chọn dưa hấu?”

Trình Bình ngượng đến đỏ mặt, sư huynh đệ một bên cười đến không thẳng lưng được, nghe nói đoạn “ân oán” này của Trình Bình và Triển Chiêu đã truyền khắp giang hồ, mỗi lần Trình Bình nhớ đến chuyện kia đều vô cùng đau xót, lúc ấy vẫn còn trẻ không hiểu chuyện, hối hận muốn chết!

Ngũ gia đi cả đường này đều rất bất đắc dĩ.

Nói mang theo một đám đệ tử Phái Thiên Sơn đi cùng, mới ban đầu Ngũ gia cảm thấy hẩn là sẽ rất thú vị, sư phụ hẩn lên núi tạo hình tượng lễ nào xuống núi cũng vẫn giữ hình tượng được sao? Trên đời này có một số

việc không thể giấu được, đó là ánh mặt trời, ánh trăng và nhị hóa, sự phụ h lẫn nhị thành như vậy, khi xuống núi còn giữ được à? Hình tượng thế ngoại cao nhân tiên khí bức người nhất định sẽ vỡ nát. Ngũ gia chờ được xem biểu cảm sụp đổ của các đệ tử Phái Thiên Sơn, nhưng mà... sự tình lại vượt ra ngoài khả năng dự đoán của Ngũ gia.

Đi đường thủy chưa đến hai ngày, Thiên Tôn đã nói thật buồn thật chán muốn chết, tranh thủ giữa trưa thuyền cập bờ bổ sung vật liệu liền chạy vào trong thành, kết quả không ngoài dự đoán liền đi lạc.

Ngũ gia không chú ý một chút, liền không tìm thấy Thiên Tôn.

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn rất nhiệt tình nói để họ vào trong thành tìm kiếm.

Ngũ gia nghĩ một chút, gật đầu, để cho bọn họ đến những nơi bán đồ cổ tranh chữ mà tìm, hoặc là tìm xem có chỗ nào hơn mười mặt tường đều bị đánh thủng.

Ngũ gia và Lục Phong ở trên thuyền chờ, chẳng mấy chốc, chỉ thấy một đám thiếu nam thiếu nữ như chúng tinh phúng nguyệt mà vây quanh Thiên Tôn trở về, trong tay Trình Bình và huynh đệ Thẩm gia đang ôm một đồng đồ cổ tranh chữ, Triệu Viện và Liễu Cẩm Lân hai nha đầu ríu rít đi theo Thiên Tôn không biết đang nói chuyện gì chọc cho Thiên Tôn cười ha hả.

Ngũ gia nâng cằm nhìn, sau khi Thiên Tôn lên thuyền, hớn hở đi vào phòng.

Ngũ gia hồ nghi mà nhìn Thiên Tôn đã quên tạo dáng, rõ ràng là vừa gây chuyện “nhị” trở về, chợt nghe mấy tiểu đồ đệ hưng phấn mà tụ lại một chỗ tán gẫu.

“Oa! Vừa rồi các người nhìn thấy không?”

“Sư tôn lạc đường tưởng nhà tắm là tiệm cơm nha!”

Ngũ gia gật đầu, đủ nhị đi?

Ai ngờ ngay sau đó là tiếng hét của bọn nha đầu, “Thật đáng yêu! Cởi quần áo không?”

Bàn tay cầm chén của Ngũ gia liền run lên.

“Không! Bên trong một đám lão gia trần trụi hoảng sợ chạy ra, Thiên Tôn đứng trong phòng tắm tràn ngập sương mù.”

“Nha!” Lại một loạt tiếng thét chói tai.

“Kết quả bởi vì sương mù trong phòng tắm quá nhiều, bị nhốt ở trong không tìm thấy đường ra.”

Ngũ gia lặng lẽ gật đầu, từng gặp qua ai nhị như vậy chưa?

“A! Thật đáng yêu, sau đó làm sao mà ra được?”

“Phất tay!” Trình Bình bắt chước phong thái của Thiên Tôn, “Nguyên nhà tắm liền đóng băng!”

Ngũ gia đỡ trán.

“A!” Các nữ đồ đệ thét chói tai.

“Lợi hại chưa?!” Hai huynh đệ Thấm gia hai mắt sáng lấp lánh như sao, “Mấy người trong nhà tắm toàn thân dính đầy vụn băng chạy ra ngoài, sư tôn đạp lên nền băng đi ra, đi tới cửa còn bị trượt...”

Triệu Viện nôn nóng, “Ai nha, ngã không?”

“Làm sao có thể!” Trình Bình liền vỗ ngực, “Sư tôn mượn lực một cái, trực tiếp bay ra khỏi nhà tắm vọt vào thanh lâu đối diện.”

Bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Lục Phong “phụt” một tiếng, nước trà phun ra, Ngũ gia cũng bị sặc trà, liên tục vỗ ngực.

Chợt nghe Trình Bình kể tiếp, “Oa! Sư tôn bay vào thanh lâu, bên trong thanh lâu liên vang lên một loạt tiếng hét!”

“A! Đáng ghét!”

Triệu Viện và Liễu Cẩm Lâm vừa ôm mặt vừa giậm chân, “Có kẻ nào dám chiếm tiện nghi của sư tôn không?”

Lục Phong mới thở lại bình thường lại phun hớp trà thứ hai ra, Ngũ gia chỉ biết đỡ trán thở dài.

Huynh đệ Thâm gia đặc ý đào dật khoát tay, học động tác xoay người của Thiên Tôn, “Sư tôn liên quay người lại như vầy... Há! Tất cả mọi người trong thanh lâu đều bị điểm huyết hết, ngay cả ngựa trước cửa cũng không thể nhúc nhích!”

“Nha a a!” Một đám đệ tử vừa vỗ tay vừa nhảy nhót.

“Sư tôn thật quá soái!”

“Tựa thần tiên!”

“Không dính chút khói lửa nhân gian!”

“A a a! Không muốn xuất giá, làm sao bây giờ!”

Bên bàn của Bạch Ngọc Đường, Nghiêu Tử Lăng cắn răng nhịn cười, Vương Lạc bị Lục Phong phun một mặt đầy nước trà, đang dùng tay áo lau mặt.

Thâm Hoài Nguyệt thì cứng đờ một bên không nhúc nhích, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Ngũ gia nhìn thoáng qua biểu cảm của nàng, gật đầu, coi như có người bình thường! Đang cảm khái thì chợt thấy Thẩm Hoài Nguyệt đột nhiên vỗ bàn.

“Rầm” một tiếng, tất cả mọi người giật mình, soạt một tiếng quay lại nhìn nàng.

Chỉ thấy cô nương kia vỗ bàn rồi vươn tay ôm tim, vẻ mặt tràn đầy tán thưởng buông một câu, “Sư tôn vậy mà có thể điểm được huyết đạo của ngựa! Thần!”

Một đám tiểu đồ đệ lập tức hòa theo thét chói tai, Lục Phong và Vương Lạc cũng ở một bên cảm khái, “Nói như vậy, quả thật rất thần... sư tôn đúng là sư tôn mà, a ha ha ha...”

Nghiêu Tử Lăng đã không chịu được nữa, cười đến nằm bẹp trên bàn bả vai run rẩy.

Ngũ gia đỡ trán than thở —— đều có bệnh rồi!

...

Cứ như vậy, con thuyền một đường xuôi nam, Thiên Tôn mang theo đám tiểu đồ đệ vừa ngốc vừa ngây thơ của Phái Thiên Sơn ngao du một đường.

Mỗi ngày Ngũ gia không phải đỡ trán cũng là xoa chân mày, Giao Giao phía sau ngày nào cũng phải vươn tay vỗ vỗ đầu của hắn để an ủi.

Khó khăn đi tới được Tất Châu Phủ, mắt thấy sắp đến Hắc Phong Thành, Ngũ gia thở một hơi dài —— mèo đâu? Mèo nhà hắn đâu rồi?

Tất Châu Phủ cũng không có nơi nào để đi dạo vì nơi nơi đều là nước, Thiên Tôn mới tương đối đang hoàng, sáng sớm mang theo đám tiểu đồ đệ

đánh mã điếu. Thiên Tôn thắng được mấy ván, tâm tình không tồi, các đồ đệ vẫn là vẻ mặt ngưỡng mộ —— kỹ thuật chơi bài của sư tôn thật kinh người!

Ngũ gia đỡ trán lần thứ một trăm linh một, sư phụ hấn như vậy mà còn được khen là kỹ thuật kinh người, vậy Ma Cung kia chẳng phải toàn là thần bài sao?

Ngũ gia đang âm thầm khinh bỉ, bên cạnh, Nghiêu Tử Lăng không biết nhìn thấy gì, vươn tay gõ gõ bệ cửa sổ trước mặt Bạch Ngọc Đường, ý bảo hấn nhìn ra bên ngoài.

Ngũ gia nhìn theo hướng Nghiêu Tử Lăng chỉ, liền hiểu ngay hấn muốn chỉ cho mình xem cái gì —— Tất Châu Phủ, tụ tập rất nhiều thuyền của các môn phái giang hồ.

Vì Hắc Phong Thành là cứ điểm quân sự quan trọng, vùng lân cận không có môn phái giang hồ nào, nên bình thường không mấy khi thấy được nhiều người giang hồ.

Mà đường thủy qua Tất Châu Phủ, là ngại đi đường bộ chậm, không có thời gian đến Hắc Phong Thành mới có thể đi đường này.

Nghiêu Tử Lăng hỏi, “Lẽ nào họ cũng nhận được thiệp mời?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày —— nói không chừng.

Vừa định trao đổi hai câu với Nghiêu Tử Lăng thì trước mắt đã bị một bóng người chặn lại.

Ngũ gia ngẩng đầu, chỉ thấy Giao Giao híp mắt, đứng chắn giữa hấn và Nghiêu Tử Lăng.

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu nhin cười —— vẻ mặt này của Giao Giao miễn bàn giống mèo kia khi ghen đến thế nào.

...

“Hắt xì...”

Trong quân doanh của Triệu Phổ, Triển Chiêu đang cùng Tiểu Tứ Tử gói thuốc đột nhiên ngửa mặt lên trời nháy mũi một cái.

Tiểu Tứ Tử vươn tay sờ trán hắn, Diệp Tinh bên cạnh chẳng biết tại sao cũng chạy đến giúp gói thuốc hỏi thăm, “Cảm mạo rồi?”

Tiểu Tứ Tử híp mắt nhìn Diệp Tinh, bụng nói —— sao giờ này Bạch Bạch vẫn chưa về?

...

Một cơn gió thổi qua thuyền, Ngũ gia đưa tay xoa mũi, cũng hắt hơi một cái.

Lúc này chợt nghe thấy Triệu Viện các nàng ở boong thuyền phía dưới gọi, nói muốn lên bờ ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn hướng tay họ chỉ, cách đó không xa có một cái đảo nhỏ giữa hồ, trên đảo có một tòa lầu có quy mô rất lớn, trên tấm biển có ba chữ lớn “Cung Phúc Lâu”, chỉ cần vào Tất Châu Phủ đều có thể nhìn thấy.

Trước đây Ngũ gia từng nghe Triển Chiêu nhắc đến, Tất Châu Phủ có tòa Cung Phúc Lâu lừng danh, muốn đi ăn thử.

Ngũ gia cảm thấy có thể nếm thử, nếu ăn ngon thì lần sau sẽ mang mèo đến ăn.

Vừa lúc, Thiên Tôn cũng bảo đối bụng, Bạch Ngọc Đường cho người lái thuyền hoa cập bờ, mang theo Thiên Tôn và nhóm đồ đệ Phái Thiên Sơn lên bờ đến Cung Phúc Lâu dùng bữa.

Xuống thuyền, Bạch Ngọc Đường liếc nhìn một loạt thuyền lớn thuyền nhỏ đậu bên bờ, cũng có chút kinh ngạc, rất nhiều môn phái võ lâm Trung Nguyên đều đến đây, định đến mở đại hội võ lâm chắc?

Lục Phong có chút lo lắng, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thân phận của sư tôn đặc biệt, đi vào dùng cơm, nhiều người giang hồ như vậy...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đương nhiên biết Lục Phong đang lo lắng điều gì, hẩn đưa tay, vỗ nhẹ lên vai Thiên Tôn đang đi phía trước.

Thiên Tôn quay đầu lại nhìn đồ đệ nhà mình.

Ngũ gia chỉ chỉ mái tóc của Thiên Tôn.

Thiên Tôn hất đầu...

Cùng với tiếng kinh hô một lần nữa của nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn, mái tóc bạc của Thiên Tôn liền biến thành màu đen.

Nhìn một màn này Thẩm Hoài Nguyệt ôm Triệu Viện, Liễu Cẩm Lâm, ba nha đầu kích động đến lệ rơi đầy mặt.

Ngũ gia không nói gì mà nhìn đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn bắt chước học theo tư thế hất đầu, cảm thấy việc đầu tiên sau khi đến Hắc Phong Thành chính là phải đi tìm Công Tôn xem mạch hết cho bọn họ.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 158: Náo Náo Nhiệt Nhiệt

Bạch Ngọc Đường mang theo Thiên Tôn cùng với các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn xuống thuyền ăn cơm.

Cung Phúc Lâu là tửu lâu lớn nhất Tất Châu Phủ, quy mô không thua kém gì tiệm chính của Thái Bạch Cư ở Khai Phong Thành. Bốn phía được nước bao quanh đều là bến tàu, trên cả hòn đảo chỉ có một tòa lâu, hết sức khí phái.

Bạch Ngọc Đường xuống thuyền nhìn lướt qua thì phát hiện ra không ít thuyền của các môn phái giang hồ, trong lòng nghi hoặc.

Tây Bắc xa xôi, không có khả năng vô duyên vô cớ nhiều môn phái võ lâm Trung Nguyên như vậy tập trung về, có lẽ thứ duy nhất có thể giải thích được chính là tấm thiệp mời từ Hắc Thủy Cung kia.

Nhưng tấm thiệp mời ngắt đầu bỏ đuôi, đưa đến một cách tùy tiện như vậy mà thật sự có nhiều đại môn phái coi là thật sao? Đặc biệt có rất nhiều môn phái mới xuất hiện... những bang phái này từ khi thành lập đến bây giờ phỏng chừng chưa vượt quá hai mươi năm, bọn họ biết Hắc Thủy Cung xảy ra chuyện gì sao? Khi Hắc Thủy Cung diệt cung thì ngay cả Ân Hậu và Thiên Tôn vẫn còn là tiểu hài tử, nói cách khác, thời kỳ môn phái đó cường thịnh căn bản chưa ai nhìn thấy, một tấm thiệp mời như vậy lại có thể khiến cho võ lâm Trung Nguyên huy động lực lượng lớn đến thế?

Đi vào Cung Phúc Lâu thì thấy trong lâu đã ngồi đầy người, ít nhất là ngay cả tại đại đường ở tầng một cũng không thể thêm nổi một chỗ, tiểu nhị

mang thức ăn lên đều phải lách người mà đi qua các bàn chật kín.

Nguyên bản Lục Phong còn lo lắng họ đi vào sẽ khiến cho mọi người chú ý, nhưng trong lâu đài người náo náo nhiệt nhiệt, mọi người bận rộn ăn cơm nói chuyện, không ai để ý đến bọn họ.

Lúc này, một tiểu nhị chạy đến tỏ ra có lỗi mà nói với mọi người, “U, các vị khách quan, chỗ này của chúng ta đã đầy...”

Dường như tiểu nhị muốn mời mọi người về thuyền đợi một lát nữa.

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, Bạch Phúc đã tiến lên.

Quản gia Hãm Không Đảo có cái gì mà chưa gặp qua, tiến lên kéo tiểu nhị qua thì thăm mấy câu, tiểu nhị lập tức đi mời chương quỹ đến.

Chương quỹ dẫn mọi người lên lầu, nói, “Tầng năm có thể thêm một bàn, mời lên lầu.”

Tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn tò mò mà nhìn quản gia Bạch Phúc, đây chẳng lẽ là có tiền có thể sai quỹ đẩy ma trong truyền thuyết sao?

Mọi người theo chương quỹ lên trên lầu thì nhận ra mấy tầng lầu khác cũng đều trong trạng thái kín người hết chỗ, tiểu nhị chạy lên chạy xuống cũng nhiều, bởi vậy không ai để ý đến vị chí tôn của võ lâm Trung Nguyên đang được một đám tiểu hài nhi vây quanh, vừa nói vừa cười đi lên lầu.

Bạch Phúc hỏi thăm chương quỹ, “Ông chủ làm ăn thật phát đạt, mỗi ngày việc buôn bán ở đây đều náo nhiệt như vậy sao?”

Chương quỹ liên tục xua tay, nói việc làm ăn bình thường cũng không tồi, nhưng ba bốn ngày nay đột nhiên càng ngày càng đông người, lại đều là người giang hồ, đoán chừng là muốn mở võ lâm đại hội gì đó đi?

Bạch Phúc hỏi thăm tỉ mỉ hơn nhưng miệng của chương quỹ lại rất kín.

Trong lòng Ngũ gia đã hiểu, nơi này là khu vực của Hắc Phong Thành, không chừng chương quỹ này là thám tử trong quân doanh, có chuyện gì đương nhiên sẽ không nói cho người qua đường, nhưng Triệu Phổ ở đầu kia hẳn là đều biết.

Cũng may càng lên cao càng an tĩnh, tầng năm ngay cả cầu thang cũng được lót thảm thêu tơ vàng.

Lục Phong biết bữa cơm này phỏng chừng không rẻ, tiến lên đi song song với Bạch Ngọc Đường, nói nhỏ, “Phiền tiểu sư tổ tốn kém!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy Lục Phong thật khách khí, Bạch Phúc đi theo lên lầu định thay thiếu gia nhà mình khách sáo với Lục Phong hai câu, bỗng nhiên chợt nghe thấy phía trước vang lên một tiếng “vèo”.

Mọi người vừa mới đi lên tầng năm thì ngay phía trước mặt có một người bay tới.

Lúc này chương quỹ và Bạch Phúc đi tuốt đằng trước, một đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn vây quanh Thiên Tôn đi theo phía sau.

Chương quỹ vừa ngẩng đầu đã giật mình, giữa ban ngày ban mặt ăn một bữa cơm, ai lại ném một người sống lại đây vậy?

Triệu Việ và Liễu Cẩm Lân đi ngay phía sau hai người họ, thuận tay kéo cả hai sang bên cạnh.

Hai nha đầu vốn là cũng muốn né luôn, nhưng nghĩ lại... phía sau còn có Thiên Tôn, không thể để sư tôn bị đụng! Vì thế, Liễu Cẩm Lân vươn tay, một phát túm lấy lưng quần người nọ xoay một vòng trên không trung rồi thả xuống mặt đất bên cạnh.

Người nọ lão đảo, nện mông “uỵch” một tiếng ngồi bệt xuống đất.

Mọi người nhìn lại, đều buồn cười.

Vóc người của Liễu Cẩm Lân nhỏ nhắn, nhưng vừa rồi nàng một tay đỡ được “người bay” kia lại là một hán tử dáng người cường tráng, ngồi mà cao chẳng chênh lệch là bao với cô nương này.

Mọi người Phái Thiên Sơn lục tục lên lầu, đều rất tò mò trên lầu đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Cẩm Lân phẩy phẩy tay, cũng ngẩng đầu nhìn, bụng nói ai ném người qua vậy? Nội lực không thấp.

Tầng năm có tổng cộng bốn cái bàn, bàn không lớn lắm, đều ngồi đầy người, nơi cạnh cửa sổ được dọn ra một cái bàn lớn, là mới vừa được dọn xong, hẳn là thêm chỗ cho mọi người Phái Thiên Sơn.

Ngũ gia nhìn thoáng qua trên lầu, nháy mắt có chút dờ khóc dờ cười, trên đời này đúng là có những việc trùng hợp như vậy, toàn bộ đều biết cả, một bàn là lão bằng hữu, một bàn không biết có nên tính là bằng hữu không, còn có một bàn có biết nhưng không thân, cuối cùng là một bàn có quan hệ rất kém.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Thiên Tôn đang cố gắng núp sau lưng mình, ý là —— người xem đi ăn có một bữa cơm thôi mà đụng phải gì này.

Vì sao Thiên Tôn lại trốn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường? Bởi vì đang ngồi ở đây có một kẻ “đối địch” với Thiên Tôn.

Lại nói võ lâm đương thời hẳn là không có kẻ nào có thể khiến Thiên Tôn “sợ” đi, nhưng vị này rất phiền phức, đụng trúng rất xấu hổ.

Mà so với Thiên Tôn và Bạch Ngọc Đường đang không biết nói gì thì mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn lại nhảy nhót vui mừng.

Liễu Cẩm Lân và Triệu Viện hai nha đầu cao hứng phấn chấn gọi to, “Tiểu Muội tử!”

Tại bàn đối diện có một tiểu mỹ nhân cũng vui mừng mà vẫy các nàng, “Viện Nhi, Lân Nhi!”

Trong số bốn bàn này, một bàn được Bạch Ngọc Đường xếp vào vị trí lão bằng hữu, đang ngồi chính là người của Thục Trung Đường Môn, hai vị Đường gia đều đến đây, một người là Đường Tứ Dao, người còn lại là Đường Tiểu Muội, đều là người quen cũ của Ngũ gia. Đường Tiểu Muội còn là nghĩa nữ được Lục Tuyết Nhi chính miệng thừa nhận, cũng là muội tử của Bạch Ngọc Đường.

Đường Tứ Dao tò mò mà nhìn một đám người đi theo Ngũ gia đến, cơ bản hẳn đều biết, tất cả mọi người đều là người của Phái Thiên Sơn, thập đại đệ tử có bảy người đến, gần như đông đủ, ngay cả Chương môn Lục Phong cũng đến.

Tuy công phu của Lục Phong bình thường nhưng đây cũng là Chương môn của đệ nhất đại môn phái Trung Nguyên, bối phận rất cao.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đều đứng dậy hành lễ, đồng thời cả hai nhìn hai người phía sau Lục Phong.

Hai người bọn họ tất nhiên quen thuộc với Bạch Ngọc Đường, hai người họ cũng từng gặp qua Thiên Tôn... chỉ là vì sao lão gia tử lại là một đầu tóc đen vậy?

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đều là người lão luyện trên giang hồ, việc gì nên hỏi việc gì không nên hỏi rất rõ ràng, đều hành lễ với Lục Phong và Thiên Tôn xong thì không nói thêm gì cả.

Bạch Ngọc Đường hơi nhường mày với Đường Tứ Dao.

Đường Tứ Dao có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu với hắn, tựa như nói —— vụ tranh chấp vừa rồi không phải do họ gây ra.

Đường Môn đã dùng bữa xong, mấy vị đệ tử đứng dậy để tiểu nhị dọn bàn của Đường Môn đi, ghép bàn lại với Phái Thiên Sơn, để lại Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội, những người khác đều về thuyền đợi.

Ngũ gia ngồi xuống, không cần phải hỏi —— đánh vẻ của Đường Tứ Dao như vậy, ắt hẳn là đến Hắc Phong Thành.

Ngũ gia giương mắt, quan sát Đường Tứ Dao.

Đường Tứ Dao bữu môi hướng về phía Đường Tiểu Muội bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Đường Tiểu Muội, đột nhiên mặt nha đầu đỏ lên một chút, vội vàng nói chuyện với Liễu Cẩm Lâm và Triệu Viện, dáng vẻ rất mất tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường buồn cười, Đường Tiểu Muội vốn không sợ trời không sợ đất vậy mà lại thẹn thùng!

Trước đây, Hạ Nhất Hàng từng hỏi thăm kỹ càng tỉ mỉ với Bạch Ngọc Đường về tình hình của Đường Môn, Ngũ gia còn rất khó hiểu không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó Tiểu Tứ Tử mới nói với hắn, “Muội Muội tỷ tỷ vừa ý Quảng Quảng rồi!”

Bạch Ngọc Đường về hỏi Triển Chiêu, Triển Chiêu nói thật vừa vặn, ngày đó Đường Tứ Dao chạy đến kéo hắn đi tửu lâu uống rượu cả một buổi chiều, tán gẫu đều là về Long Kiều Quảng, tứ thiếu gia đem gia phả, nhân phẩm, sở thích của Hữu tướng quân tra xét hết một lần, cười tùm tùm mà đi về, hóa ra là như thế này.

Long Kiều Quảng và Đường Tiểu Muội đều là người tài giỏi mà cũng đều có chút kỳ quái, nhưng xét hết tất cả các phương diện lẫn điều kiện thì thật đúng là môn đăng hộ đối, trời sinh một đôi.

Đường lão thái thái vừa nghe khuê nữ nhìn trúng Đại Tổng Hữu tướng quân thì vui mừng vô cùng, ngay cả vị ca ca xoi mói nhất Đường Môn là tứ ca cũng rất hài lòng về Long Kiều Quảng.

Một đám ở Hắc Phong Thành thì càng khỏi phải nói, mấy vị... huynh đệ của Hữu tướng quân đều đá mông hăn nói bánh có nhân từ trên trời rơi xuống, tiểu tử này đào hoa khó lường.

Quảng gia từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đường Tiểu Muội liền thích, cô nương này không chỉ bề ngoài coi được mà quan trọng nhất là tính tình rất hoạt bát, sáng sủa.

Trên đời này đúng là có việc tốt như vậy, Hồng Cửu Nương và Đường Môn lão thái thái tình như tỷ muội, Cửu Nương lại là sư nương của Quảng gia, vừa nghe Tiểu Muội coi trọng Long Kiều Quảng thì liền vỗ vai khen nàng rất tinh mắt, chỉ cần nhìn mỗi việc Long Kiều Quảng hiếu thuận với sư phụ hăn, hảo nam nhân nha! Sau này nhất định đối với thê tử ngàn y trăm thuận.

Cứ như vậy, nước chảy thành sông, thuận theo tự nhiên, Đường Môn và Hắc Phong Thành lại gần nhau, hai người vẫn luôn gặp gỡ.

Phải nói Quảng gia vốn là ưa dính người, vì thế nên rất chuyên cần chuồn đến Đường Môn.

Đường Tiểu Muội gần đây chẳng khác nào được ngâm trong hồ đường, người cũng càng lúc càng tỏa sáng.

Triệu Phổ thấy huynh đệ cả ngày hơn hờ, cảm khái Tiểu Tứ Tử đúng là thật chuẩn! Nói có hoa đào hoa đào liền nở, quá thần!

Lúc này Bạch Ngọc Đường cũng không rõ biểu tình kia của Đường Tứ Dao, là nói lần này hẳn đặc biệt mà theo Đường Tiểu Muội đến xem Long Kiêu Quảng, hay là hẳn có việc đến Hắc Phong Thành, thuận tiện mang theo muội tử đến... Dù sao Đường Tứ Dao cũng không phải là Triển Chiêu, việc giao lưu bằng ánh mắt không được thông thuận cho lắm.

Vừa nghĩ đến Triển Chiêu, Ngũ gia liền sâu kín mà thở dài, tiếc là mèo nhà hẳn không ở đây, nếu không thì mấy tình thế phức tạp thế này không chừng mèo nhà hẳn sẽ thích.

Ngũ gia vì sao cảm thấy tình thế phức tạp, bởi vì trong lâu ngoại trừ một bàn của Đường Môn ra thì mấy bàn khác thật đúng là không dễ nói.

Một bàn Ngũ gia rất quen, gần đây mới vừa có liên hệ, chính là cái bàn mà Thiên Tôn đối đầu.

Một bàn này có một vị đạo cô nhắm hai mắt ngồi ngay vị trí đầu, chính là Minh Tây sư thái.

Vị sư thái này có chút khúc mắc với Thiên Tôn, bà từng xuất hiện khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ đến Tô châu tra vụ án Động Con Rối, tính tình của lão thái thái cáu kỉnh như vậy là vì một chuyện.

Minh Tây sư thái và Huyền Ninh đại sư của Thiếu Lâm Tự khi còn trẻ vốn là phu thê, đêm thành thân đánh nhau rồi tách ra ở riêng. Huyền Ninh trong cơn tức giận xuất gia làm hòa thượng, Minh Tây vốn định đến Thanh Dương Sơn làm ni cô, không ngờ Thiên Tôn chỉ sai đường cho bà nên hại bà mơ mơ hồ hồ đi đến Minh Dương Sơn, kết quả trở thành đạo cô.

Mà một nam một nữ ngồi bên cạnh Minh Tây sư thái đều còn rất trẻ, Bạch Ngọc Đường cũng quen biết, nữ chính là khuê nữ Trưởng Tôn Dao của Chương môn Đông Hoàng Môn, Trưởng Tôn Tấn; mà người nam vẫn lỗ mãng như xưa, là đồ đệ của Trưởng Tôn Tấn, Hoa Nhất Trần.

Đông Hoàng Môn vốn là một môn phái rất tốt, nhưng Chương môn Trưởng Tôn Tấn sai lầm rơi vào mê cục con rối, khiến cho môn phái sụp đổ.

Nói đi cũng phải nói lại, so với mấy nhà khác trong tứ đại môn phái thì Đông Hoàng Môn coi như rất tốt, cũng không bị diệt hết, ít nhất vẫn giữ lại được căn cơ.

Các môn hạ đệ tử chạy hơn phân nửa, nguyên khí đại thương chỉ là phụ, quan trọng là thanh danh nguyên bản của Trưởng Tôn Tấn và mấy Chương môn khác, nay đều thành trò cười cho võ lâm Trung Nguyên.

Người của Đông Hoàng Môn trước kia ra ngoài đều ngẩng đầu ưỡn ngực, người giang hồ đều sẽ kính nhường ba phần, nhưng bây giờ đi ra ngoài đều cảm thấy có người chỉ trỏ sau lưng.

Điều duy nhất để Trưởng Tôn Tấn vui mừng đại khái chính là đồ đệ Hoa Nhất Trần này vẫn luôn trung thành và tận tâm với mình, thủy chung không phản bội.

Bạch Ngọc Đường từng nghe một vài tin đồn, nói là quy mô môn phái Đông Hoàng Môn thu nhỏ rất nhiều, Trưởng Tôn Tấn đã chậu vàng rửa tay rời khỏi võ lâm, bây giờ Chương môn là Hoa Nhất Trần.

Tuy Hoa Nhất Trần khá linh lợi nhưng dù sao công phu chỉ bình thường, bây giờ Đông Hoàng Môn không còn là đại môn phái gì nữa.

Cũng may Trưởng Tôn Tấn còn có người dì là Minh Tây sư thái, tuy tính cách của Minh Tây sư thái rất nóng nảy nhưng lão thái thái vẫn tương đối nghĩa khí, phỏng chừng là khi Đông Hoàng Môn gặp nguy hiểm, giúp chút nhi một tay.

Hoa Nhất Trần thấy Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua bàn mình thì cười cười với hắn, nâng chén ý chào một tiếng.

Ngũ gia khẽ gật đầu.

Tuy Minh Tây sư thái rõ ràng không thích bọn họ nhưng Khai Phong Phủ coi như cũng có ân với Đông Hoàng Môn. Đừng nhìn Hoa Nhất Trần rất lỗ mãng, nhưng chỉ bằng phần hiếu thuận và trung tâm của hắn với Trương Tôn Tấn, Ngũ gia cảm thấy bản chất của người này hắn là không tệ lắm... Vì thế mới nói, một bàn kia hắn là có thể xếp vào nhóm “quan hệ không tồi” đi?

Ngũ gia đang nghĩ tới đây thì thấy Minh Tây sư thái hơi hé mắt, nhìn thoáng qua bên ngày, đầu mũi “khụt khịt” mấy tiếng, “Thì ra là cao thủ Phái Thiên Sơn, quả nhiên tuổi trẻ tài cao.”

Bạch Ngọc Đường thầm hiểu, dựa vào luồng nội lực vừa rồi mà đoán thì người kia hắn là bị Minh Tây sư thái ném ra. Có thể là kẻ đó chọc giận lão thái thái, sư thái cũng không dùng nội lực gì, phồng chùng liền vung tay áo ném người ra. Nhưng Minh Tây sư thái phẩy tay áo cũng không phải là chuyện đùa, Liễu Cẩm Lâm có thể dùng một tay đỡ được người, có thể thấy được dù tuổi còn trẻ nhưng công phu rất cao.

Minh Tây sư thái con người này có một đặc điểm, đại khái là vì chán ghét Huyền Ninh nên thái độ của vị lão thái thái này với nữ hài nhi và nam hài nhi khác nhau rất lớn. Dù sao Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy sư thái nhìn hắn và Triển Chiêu đều rất không vừa mắt.

Liễu Cẩm Lâm là người hiếu chuyện đứng dậy cung kính hành lễ với sư thái, nói, “Đa tạ sư thái khen ngợi, kính đại danh sư thái đã lâu, nội lực sư thái thâm hậu khí chất phương hoa, văn bối kính ngưỡng.”

Không chỉ có Liễu Cẩm Lâm, Triệu Viện cũng đứng lên hành lễ chào hỏi, hai nha đầu nói rất trôi chảy, nói đến Minh Tây sư thái híp lại hai mắt gật đầu mỉm cười.

Thiên Tôn mở to hai mắt nhìn Lục Phong, vẻ mặt kia —— hay nha! Phái Thiên Sơn ta không ngờ lại có được tiểu đồ đệ vừa có tài lại ăn nói khéo léo như vậy, Lục Phong nha! Làm tốt lắm!

Lục Phong xấu hổ, thấy Bạch Ngọc Đường ngồi một bên cũng dùng ánh mắt bồn chồn mà nhìn mình, Lục Chương môn thờ dài —— bây giờ tiểu hài tử đều là cái kiểu này, người nhỏ mà ranh như quý...

Ngoại trừ hai bàn này ra còn có một bàn ngồi một nhóm người bình thường rất ít lộ diện trên giang hồ —— Lôi Thiết Môn.

Lôi Thiết Môn là một môn phái tương đối thần bí, người sáng tạo môn phái này họ Lôi, tên là Lôi Thiết, là người vùng Kiềm Quý. Có rất nhiều lời đồn đãi về vị Chương môn này, có người nói Lôi Thiết là vận tiêu cũng có người nói hắn là ma phi, tương đối tà hồ nhất chính là nói hắn là đuổi thi hay trộm mộ.

Từ khi Lôi Thiết Môn thành lập đến nay đại khái đã hơn một trăm năm, chưa bao giờ tham dự vào việc của võ lâm Trung Nguyên. Chương môn thay đổi ba người, người hiện tại này còn khá trẻ, tên là Lôi Nhạc, chỉ tầm ba mươi tuổi.

Bạch Ngọc Đường chỉ có duyên gặp mặt người này một lần, là tại một lần đại hội giang hồ võ lâm nào đó.

Những lần đại hội võ lâm Trung Nguyên, Ngũ gia bất quá là vì không muốn để Phái Thiên Sơn chịu thiệt nên đi ngang qua xem chừng, bởi vậy không có thâm giao gì với mấy môn phái này.

Lôi Thiết Môn và Thần Long Cốc là hàng xóm, nghe nói vị Chương môn Lôi Nhạc này và Cốc chủ Long Thần Cốc Trần Tử Hư có quan hệ không tệ lắm.

Hai huynh đệ Trần Tử Hư và Trần Tử Vô cùng với Đường Môn và Triển Chiêu có thù hận tương đối rồi rắm.

Trước đây án Vô Hoa Mộc gây âm ỉ tương đối lớn, đem cả di tộc của Bạch Quỷ Tộc đều kéo ra, đám người kia náo loạn muốn thay tim cho Yêu Trường Thiên, tìm lại Bạch Quỷ Vương Năm xưa, kết quả chứng minh Vô Hoa Mộc chỉ đơn giản là một trò đùa của Yêu Vương với mọi người mà thôi.

Đám người di tộc của Bạch Quỷ Tộc đó, Ngũ gia mới nhớ đến đã đau đầu... Yêu Trường Thiên dứt khoát bỏ chạy, vì quan hệ họ hàng mà hấn bị bắt làm Hoàng đế của Bạch Quỷ Tộc, quản đám người chán muốn chết đó.

Theo Bạch Ngọc Đường được biết, gần đây Bạch Quỷ Tộc ngược lại rất đàng hoàng, tránh trong rừng tây nam nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nhưng lúc ấy di tộc của Bạch Quỷ Tộc cấu kết với Thần Long Cốc là sự thật... nếu nói Bạch Quỷ Tộc là ngoại tộc, Triệu Trinh cân nhắc đến ích lợi mọi mặt nên mới xử lý nhẹ bọn họ, thì Thần Long Cốc lại mang tội phản quốc.

Đệ đệ Trần Tử Vô bản tính thành thật, chỉ là tông phạm nên chỉ bị xử lý nhẹ. Thế Nhưng ca ca Trần Tử Hư lại là ngụy quân tử danh xứng với thực, vả lại trên tay liên lụy nhiều vụ án mạng, lúc này còn đang bị Đại Lý Tự thẩm tra xử lý.

Sau khi Trần Tử Vô giải tán Thần Long Cốc thì về nhà cũ, từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua các đệ tử Lôi Thiết Môn ngồi ở bàn bên cạnh bình tĩnh ăn cơm không hề chớp mắt, ngồi một đầu còn có cả vị Chương môn Lôi Nhạc kia.

Vừa rồi đích thực là Lôi Nhạc có liếc nhìn mọi người Phái Thiên Sơn, nhưng rất nhanh liền cúi đầu, vờ như không nhận ra gì cả, hành sự rất khiêm tốn.

Ngũ gia không đoán được hẳn là trung hay gian... nước giếng không phạm nước sông đi.

Mà một bàn cuối cùng được Bạch Ngọc Đường xếp vào nhóm “có quen biết”, là người của Ngô Gia Trại.

Ngô Gia Trại này là một môn phái tại Hán Trung, lấy đảo làm trại, hùng bá một vùng Hán Giang.

Vốn là, Cao Hà Trại là đệ nhất đại trại tại Trung Nguyên, tiếc là đầu năm nay mấy môn phái võ lâm, một khi tỏ ra kiêu ngạo bao nhiêu thì càng hại thân bấy nhiêu.

Biến gia từ thịnh chuyển suy, một Bạch Mộc Thiên đã khiến cho Cao Hà Trại loạn đến long trời lở đất. Cuối cùng Cao Hà Trại suy sụp, tương tự như Đông Hoàng Môn, từ đại trại đệ nhất thiên hạ cực thịnh một thời lưu lạc thành một môn phái nhỏ phổ thông.

Cao Hà Trại sụp đổ, Ngô Gia Trại nhân cơ hội hợp nhất một phần môn đồ của Cao Hà Trại để mở rộng môn phái của mình, muốn trở thành Trung Nguyên đệ nhất trại kế tiếp.

Nhưng thủy trại dù sao cũng không thể sánh bằng trại trên đất liền, đặc biệt trên đảo nhỏ chỉ có thể chứa được số lượng người không nhiều, quy mô có hạn.

Môn phái hoạt động trên nước của võ lâm Trung Nguyên không tính là nhiều nhưng thực lực không yếu, tuy Ngô Gia Trại có dã tâm bưng bưng nhưng muốn đạt đến đỉnh cao bằng với Cao Hà Trại thời kỳ cực thịnh vẫn rất khó khăn. Dù sao Trại chủ Cao Hà Trại, Biển Thịnh có địa vị giang hồ

nổi danh ngang với Lục Thiên Hàn, đương gia của Ngô Gia Trại bất quá chỉ là một chủ thuyền, người ngang tàng một chút, thủ hạ đồ đệ nhiều một chút mà thôi.

Chương môn Ngô Gia Trại là Ngô lão đại, cùng với Nhị đương gia Hàn Chương của Hãm Không Đảo quen biết từ nhỏ.

Triệt Địa Thử Hàn Chương không giống với lão đại chu toàn, lão tam hào sảng, lão tứ khôn khéo, lão nhị lại là một người tương đối cô tịch.

Bằng hữu của Hàn Chương không nhiều lắm, lại rất nặng tình nghĩa huynh đệ, nguyên bản tình cảm với Ngô lão đại vô cùng tốt... Nhưng năm đó khi Ngô lão đại xây dựng Ngô Gia Trại dính líu vào một vụ buôn lậu quan muối. Ai ngờ hắn ta bội bạc, vu hãm Hàn Chương, làm hại Nhị đương gia thiếu chút nữa bị bắt, phải biết, buôn lậu quan muối là tử tội.

Sau đó Bạch Ngọc Đường giúp Hàn Chương điều tra rõ việc này, Hàn Chương với Ngô lão đại cũng từ sinh tử chi giao biến thành kẻ thù không đội trời chung, ngày ấy khi huynh đệ vạch mặt nhau còn đánh một trận.

Hàn Chương để lại trên mặt Ngô lão đại một vết sẹo rất dài, một đao kia vốn là chém vào cổ của hắn nhưng Triệt Địa Thử nói niệm tình nghĩa bao nhiêu năm qua nên tha cho hắn một mạng, từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn không ai nợ ai.

Bên người Ngô lão đại cũng có mấy huynh đệ, Ngô Gia Trại và Hãm Không Đảo ngẫu nhiên sẽ có chút cạnh tranh trong làm ăn, nhưng người giang hồ đều khinh thường kẻ bội bạc, Ngô lão đại mang ác danh bên ngoài, giang hồ chính đạo tránh xa không kịp.

Hơn nữa năm huynh đệ Hãm Không Đảo luôn đồng lòng với nhau, đặc tội một người tương đương đặc tội tất cả, ngay cả các giang hồ hào hiệp như Triển Chiêu, phạm là người quen biết với Hàn Chương đều chướng mắt Ngô lão đại. Bởi vậy Ngô Gia Trại mặc dù có dã tâm muốn lớn mạnh

nhưng không được lòng người. Nói trắng ra chính là nhân vật phản diện ở võ lâm chính phái Trung Nguyên, không ai muốn chơi cùng bọn hắc. Đầu năm nay ngay cả giới trộm đạo cũng có câu, có thứ gì khiến cho người giang hồ chán ghét hơn việc phản bội huynh đệ đâu?

Lúc này, Ngô lão đại trên mặt mang một vết sẹo thật dài cứ như vẩy ngòi ở vị trí giữa Đường Môn và Đông Hoàng Môn, hắc liếc mắt một cái nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thì rất xấu hổ.

Ngũ gia nhìn hắc, nhớ năm đó khi Ngô lão đại và Hàn Chương còn chưa trở mặt, Ngũ gia gặp hắc còn mở miệng gọi một tiếng huynh trưởng, bây giờ chỉ muốn chém chết hắc.

Vừa rồi đại hán bị Minh Tây sư thái ném ra ngoài rồi bị Liễu Cẩm Lân túm được, hắc là người của Ngô gia trại.

Người của Ngô Gia Trại đến cũng rất đông đủ, Ngô lão đại và hai huynh đệ, Ngô lão nhị và Ngô lão tam đều đến, còn có một đám cao thủ trong trại.

Đông Hoàng Môn, Ngô Gia Trại, Lôi Thiết Môn đều là gia đại nghiệp đại, môn phái rất có tiền, Đông Hoàng Môn dù cho xuống dốc nhưng của cải vẫn còn. Thục Trung Đường Môn càng không cần phải nói, bởi vậy bốn nhà này tập trung ở tầng lầu cao nhất dùng cơm là việc rất bình thường, chỉ là không khéo sao lại đụng mặt cả Phái Thiên Sơn.

Đại hán kia sau khi về chỗ ngồi thì xoa xoa cái móng đau, trợn trắng mắt trừng Minh Tây sư thái.

Triệu Viện tò mò hỏi Đường Tiểu Muội —— làm sao vậy?

Tiểu Muội nhỏ giọng nói, đám người Ngô Gia Trại kia rất thô lỗ, cười nhạo Chương môn Đông Hoàng Môn Trưởng Tôn Tấn, nói hắc chó nhà có tang, kết quả bị Minh Tây sư thái ném đi.

Lục Phong lắc đầu, môn phái giang hồ chính là như vậy, bỏ đá xuống giếng thì nhiều người mà đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại ít người.

Đám người Ngô Gia Trại vốn rất ngang ngược, đại hán kia vốn không phục không cam tâm nhưng sau khi ngồi xuống bị Ngô lão đại trừng mắt một cái thì không dám nói gì nữa.

Ngô lão đại ý bảo thủ hạ nhanh chóng ăn cơm, ăn xong thì đi.

Người giang hồ không biết, ba huynh đệ Ngô gia sợ nhất là Bạch Ngọc Đường. Năm đó Ngũ gia là người đầu tiên tra ra Ngô lão đại là kẻ hãm hại nhị ca hãn, thiếu chút nữa đã san bằng Ngô gia trại.

Ba huynh đệ Ngô gia thấy vị gia này thì lập tức cảm thấy ớn lạnh sau gáy, chỉ cảm thấy ăn một bữa cơm mà cũng có thể đụng mặt, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Thiên Tôn bưng chén, uống rượu nhìn Minh Tây đối diện.

Sư thái sớm đã nhìn thấy Thiên Tôn.

Nếu nói về bồi phạt thì Minh Tây vẫn kém Thiên Tôn một đoạn, Thiên Tôn là hảo nam không đấu với nữ trốn tránh nha đầu điên là sư thái, bà cũng không thể quá mức vô lễ, bởi vậy khí thế thô bạo vừa rồi cũng được thu lại một chút.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy đầu đau từng trận, nhìn một đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cười hì hì nhao nhao vây quanh Thiên Tôn xem thực đơn gọi món ăn, đầu của Ngũ gia càng thêm đau.

Giao Giao nhu thuận mà vươn tay giúp Bạch Ngọc Đường xoa đầu.

Bên ngoài truyền đến mấy tiếng rống ngâm, Bạch Ngọc Đường nhìn ra phía thuyền, Bạch Phúc đang dẫn theo tiểu nhị mang hai sọt cá lên

thuyền cho Yêu Yêu ăn.

Ở đây nhiều người mắt có tật, từ khi lần trước có kẻ muốn trộm Yêu Yêu, Bạch Ngọc Đường càng thêm cẩn thận, tận lực không cho nó chạy lung tung, rêu rao như trước nữa.

Đồ ăn còn chưa mang lên thì bên ngoài lại có mấy chiến thuyền cập bến.

Chỉ thấy tiểu nhị chạy lên bỏ thêm hai cái bàn ở chỗ trống, Ngũ gia liên nhìn trời —— không phải chứ... Rốt cuộc là có bao nhiêu người đến đây, các đại môn phái võ lâm Trung Nguyên có cần phải rảnh rỗi đến vậy không?

Chẳng mấy chốc, quả nhiên trên thang lầu vang lên tiếng bước chân, một nhóm người đi lên.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua người đi đầu, lặng lẽ gật đầu ——
Nữa! Lại một “người quen”.

Sau khi người nọ lên lầu nhìn qua một vòng thực khách, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mọi người Phái Thiên Sơn, hiển nhiên cũng là rất giật mình.

Người tới chừng ba mươi tuổi, tướng mạo đường đường, giơ tay hành lễ với Bạch Ngọc Đường bọn họ, “Bạch huynh, Nghiêu huynh.”

Bạch Ngọc Đường và Nghiêu Tử Lăng đều gật đầu.

Là ai đến? Lâu chủ Mộ Trì Lâu, Dụ Mộ Trì.

Mộ Trì Lâu được xưng là Trung Nguyên đệ nhất lâu, Dụ Mộ Trì người này trước kia khi Đồ Vân Phong hiện ra, Bạch Ngọc Đường đã từng có chút giao tiếp với người này. Dụ Mộ Trì là người cực thông minh, rất có

tiền đồ, mấy năm nay Mộ Trì Lâu phát triển rất tốt cũng là việc có thể đoán trước được.

Mà sư phụ Hạc Đồng Lão Giả của Dụ Mộ Trì lại là bạn thâm giao của Thiên Tôn, nên tuy Bạch Ngọc Đường nhìn thấy “người quen” ở võ lâm Trung Nguyên chẳng hiểu vì sao lại chạy đến đây vẫn là khó tránh khỏi xấu hổ, nhưng may mắn, ít nhất vẫn là gặp được người hiểu chuyện.

Dụ Mộ Trì nhìn thấy Thiên Tôn thì theo bản năng muốn hành lễ, đồng thời khó hiểu vì sao tóc của lão gia tử lại là màu đen.

Thiên Tôn hơi nhăn mặt.

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu với Dụ Mộ Trì.

Dụ Mộ Trì nhìn ánh mắt kia, lập tức thu tay, ý bảo thủ hạ ngồi xuống ăn cơm.

Người của Mộ Trì Lâu vừa mới ngồi xuống thì trên thang lầu lại vang lên tiếng bước chân, bước chân này còn rất nặng.

Ngũ gia cau mày liếc nhìn phía đầu cầu thang, bụng nói, người đi lên phòng chừng thân hình không nhỏ, cái lầu này có thể chứa được nhiều người vậy sao? Lát nữa đừng có mà sụp mất.

Vừa nghĩ tới lầu sụp, Ngũ gia đã cảm thấy mí mắt phải giật liên tục, vội vàng gõ gõ mặt bàn —— nghìn vạn lần đừng miệng quạ đen nhé, A Di Đà Phật...

Chỉ là Ngũ gia còn chưa kịp niệm xong câu Phật hiệu kia thì, cửa thang lầu truyền đến một tiếng, “A Di Đà Phật!”

Đồng thời, Minh Tây sư thái cũng hô một tiếng, “Lừa ngốc!”

Một tiếng quát này khiến cho sàn lầu phải rung lên, đám tiểu đồ đệ ngây thơ hồn nhiên của Phái Thiên Sơn đang thưởng thức mỹ thực, bàn tay giờ đũa liền cứng lại, người trên lầu đồng loạt xoay mặt nhìn về phía cửa thang lầu.

Chỉ thấy có bốn vị đại hòa thượng đang lên đầu, người đi đầu há hốc miệng chỉ vào Minh Tây sư thái, “Bà nương...”

Ngũ gia nhìn trời —— Miêu Nhi người đang ở đâu... chỗ này thật là loạn.

Hòa thượng kia là ai? “Lão oan gia” Huyền Ninh đại sư của Minh Tây sư thái.

“Há a...”

Thiên Tôn đang cầm cái chén vẽ mặt bát quái, nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Không xong, lầu này sụp mất...”

Nói còn chưa dứt lời thì thấy Bạch Ngọc Đường lặng lẽ quay sang, dùng vẽ mặt ai oán mà nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn bị chọc cho vui vẻ.

“A Di Đà Phật!”

Ba đại hòa thượng phía sau Huyền Ninh cùng một đám tiểu hòa thượng đều niệm Phật, có một người lớn tuổi một chút đưa tay vỗ một chưởng lên sau đầu Huyền Ninh “bốp” một tiếng thanh thúy vang dội.

Mọi người vừa nhìn ra sau, ai nấy đều sửng sốt... ba vị hòa thượng phía sau Huyền Ninh tuổi đều lớn hơn ông, Huyền Minh, Huyền Hối, Huyền Viễn.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— tứ đại cao thủ Thiếu Lâm La Hán Đường...

Các vị đại sư đã đến, khiến cho trong lầu vang lên hàng loạt tiếng xôn xao.

Huyền Minh là đệ tử lớn nhất của Thiếu Lâm La Hán Đường, bối phận gần với Phương trượng Huyền Hư của Thiếu Lâm Tự, công phu của lão hòa thượng rất tốt, nội lực thâm hậu.

Nói đến cao tăng Thiếu Lâm, đều rất có duyên với Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường.

Nghe nói khi Triển Chiêu hơn mười tuổi vừa xuống Ma Sơn, một đường đi du ngoạn, ở dưới chân núi Thiếu Lâm Tự gặp gỡ Huyền Viễn.

Thiếu Lâm có một đặc điểm, bắt đầu từ Chương môn, hòa thượng võ công càng cao tính cách càng hài hước, tăng nhân tuổi trẻ ngược lại nghiêm trang chừng chặc không tùy tiện nói cười.

Huyền Viễn chẳng biết tại sao lại cùng với Triển Chiêu mới gặp mà như đã quen thân, trở thành hảo bằng hữu, lúc ấy trời chiều rồi, đại hòa thượng mang Triển Chiêu lên núi ngủ lại.

Triển Chiêu vừa vào cửa liền đụng phải Phương trượng Huyền Hư của Thiếu Lâm... lão Phương trượng nhìn hẩn một chốc, cười hỏi một câu, “Tiểu thí chủ, người là giao long trên Cửu Thiên hay là khốn long nơi nước cạn?”

Triển Chiêu lúc ấy nhìn chăm chăm lão hòa thượng hí mắt cười, “A Di Đà Phật, đại sư ngài nhìn nhầm rồi, ta là mèo không phải là rồng.”

Hòa thượng khoát tay, “Bản tính của người là mèo nhưng huyết thống lại là rồng, là rồng hay mèo không phải do người.”

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn hòa thượng, “Đại sư người lại nhìn nhầm, bản tính của ta là mèo, huyết thống là người mà, trên đời này nào có người mà huyết thống lại không phải người?”

Triển Chiêu chọc cho đại hòa thượng vui vẻ, Huyền Hư lại hỏi tiếp, “Người không phải là phạm phu tục tử, vốn nên ẩn thân nơi thâm sơn vì sao lại trở về chốn nhân gian? Người là Thần Phật giúp người hay là lệ quỷ hại người?”

Triển Chiêu vươn tay chọc chọc cái bụng của đại hòa thượng, “Hòa thượng ngài bớt đi, giúp người là việc của ngài, ta không tranh với ngài, lệ quỷ hại người ở đâu? Ngược lại ta có thể thay ngài bắt.”

“Bắt lệ quỷ làm gì?” Hòa thượng cảm thấy rất hứng thú mà hỏi. “Bắt để độ hóa, hỏa táng hay giáo hóa?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không hóa gì hết, trói lại mang đến quan phủ xử trí theo luật pháp.”

Hòa thượng kinh hãi, “Người có khả năng lên trời xuống đất, vậy mà lại tin quan phủ?”

Triển Chiêu mỉm cười, kiếm tuệ treo trên Cự Khuyết Kiếm đeo sau lưng theo mái tóc dài của hắn nhẹ nhàng đung đưa, trêu chọc lão hòa thượng, “Ta không tin quan phủ mà tin vào công lý.”

“Công lý của thế gian ở nơi nào?” Một ngón tay của hòa thượng chỉ vào hư vô, nghiêm túc hỏi.

Triển Chiêu không cần nghĩ ngợi, một ngón tay chỉ vào ngực hòa thượng, “Tại lòng người.”

Phượng trọng đại sư cười ha hả, mời Triển Chiêu ở lại ăn đồ ăn chay, còn giới thiệu mấy cao tăng khác cho hắn làm quen.

Triển Chiêu ở lại Thiếu Lâm Tự lẫn lộn mấy ngày, khi rời đi đã trở thành tâm giao ý hợp tâm đầu mới một đồng lão hòa thượng.

Triển Chiêu sở dĩ tuổi còn trẻ đã danh chấn thiên hạ, ngoại trừ công phu của hắn rất tốt ra, cũng vì nhân duyên với người khác rất tốt.

Huyền Hư Phương trưởng gặp ai cũng khen —— Nam hiệp khách, chí nhân chí thiện, thông minh linh tuệ, là tiểu bằng hữu thú vị nhất trên đời.

Có nhân phẩm của các vị cao tăng Thiếu Lâm chứng thực, con đường hiệp nghĩa của Triển Chiêu đương nhiên là thông thuận.

So với thiện duyên của Triển Chiêu cùng các cao tăng Thiếu Lâm, Bạch Ngọc Đường cùng một chúng cao tăng Thiếu Lâm Tự, lại là “nghiệt duyên”.

Các đời Phương trưởng Thiếu Lâm dường như không thể nào đối phó được với Thiên Tôn, tính cách của Thiên Tôn lại như tiểu hài nhi, tuy nói có quan hệ hòa thuận với các hòa thượng Thiếu Lâm nhưng môn hạ của Phái Thiên Sơn không được phép thua bởi Thiếu Lâm ở bất cứ phương diện nào!

Bất đắc dĩ người có thể đánh được của Phái Thiên Sơn không nhiều lắm, đời này của Lục Phong cũng không khá hơn gì, còn thích nội chiến nữa.

Nhưng Thiên Tôn không sợ! Phái Thiên Sơn có tệ hơn nữa thì thế nào? Thiên Tôn còn có Bạch Ngọc Đường!

Ngũ gia thường bị Thiên Tôn phái đến chiếm hết nổi bật của Thiếu Lâm Tự.

Bất đắc dĩ là Lục Tuyết Nhi, Lục Thiên Hàn kể cả phụ thân Bạch Hạ của hắn đều có quan hệ sâu xa thâm hậu với Thiếu Lâm Tự, quan hệ cũng

tốt, Ngũ gia bị kẹt ở giữa thật là phiền lòng.

Cho nên nếu Triển Chiêu nhìn thấy cao tăng Thiếu Lâm đều chạy đến vỗ bụng người ta mà nói thì Bạch Ngọc Đường mà nhìn thấy chỉ biết đỡ trán.

Trước mắt tăng này là thần tiên yêu quái tề tụ vào một phòng, Ngũ gia lại một lần nữa thở dài —— Thật phiền! Nhớ...mèo quá!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 159: Gió Thổi Từng Cơn

Tầng năm Cung Phúc Lâu tràn vào một đồng cao thủ võ lâm, quan hệ giữa các đại môn phái phức tạp, ân oán tình cừu giữa các đại cao thủ, tóm lại ăn một bữa cơm mà đụng mặt nhau rất là xấu hổ.

Duy độc các tiểu đệ tử Phái Thiên Sơn vẫn hoạt bát như cũ, vui vẻ gặp đồ ăn cho Thiên Tôn.

Các cao tăng Thiếu Lâm dù sao cũng là đức cao vọng trọng, vừa đi lên lầu, chúng hậu bối của các đại môn phái nhón nhíp đứng dậy hành lễ.

Đương nhiên các lão hòa thượng sẽ không bỏ nhiều tiền ra để lên được tầng năm ăn đồ ăn chay, đây là do chương quỹ đặc biệt mà chuẩn bị vị trí này cho các vị đại sư.

Huyền Minh có chút khó hiểu mà nhìn mái tóc đen của Thiên Tôn.

Lúc này Thiên Tôn đang dùng bữa, tâm trạng thoát nhìn không tòi, được một đám tiểu đồ đệ đỡ đến vui vẻ hơn hờ.

Huyền Minh nhìn đến có chút xuất thần...

Thân phận của Huyền Minh đại sư gần với Phương trượng Thiếu Lâm Huyền Hư, mà thực tế thì Huyền Hư còn là sư đệ của Huyền Minh, chỉ là võ công không tốt như sư đệ.

Năm nay Huyền Minh đã hơn chín mươi, từ lúc còn rất nhỏ đã xuất gia, vẫn luôn đi theo sư phụ của mình, Phương trượng đời trước của Thiếu

Lâm Tự. Bởi vậy khi còn bé Huyền Minh đã từng gặp Thiên Tôn rất nhiều lần... Nhưng mà Thiên Tôn trong ký ức của Huyền Minh không phải là như thế này. Thiên Tôn có một ngày sẽ cười đến vui sướng như vậy, trước kia lão hòa thượng ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ bao giờ.

Bạch Ngọc Đường để ý thấy Huyền Minh nhìn Thiên Tôn chăm chăm, cũng có chút khó hiểu.

Mọi người ngồi xuống dùng cơm, không nói chuyện nghiêm túc mà chỉ hàn huyên tâm sự. Cũng may Dụ Mộ Trì và Nghiêu Tử Lăng rất quen, Đường Tiểu Muội và Triệu Viện, Liễu Cẩm Lan cũng tán gẫu vui vẻ, Đường Tứ Dao có thể cùng Bạch Ngọc Đường uống hai chén rượu, bởi vậy không khí xấu hổ dần dần giảm bớt.

Huyền Ninh và Minh Tây tuy ngồi trợn mắt nhìn nhau nhưng không gây âm ỉ như ngày xưa, dù sao vẫn còn có Thiên Tôn ở đây.

Trong bầu không khí hài hòa này, đột nhiên... có một tiếng gọi, “Các vị đại sư.”

Tại hoàn cảnh mà tất cả mọi người đều cố gắng nhỏ giọng nói chuyện, bỗng dưng có người nói chuyện lớn tiếng, mọi người không khỏi đều nhìn sang.

Chỉ thấy người nói chuyện, cư nhiên là người vừa rồi vẫn luôn cúi đầu ăn cơm, mắt nhìn thẳng, Chương môn của Lôi Thiết Môn, Lôi Nhạc.

Bốn vị cao tăng thấy có người gọi, liền đồng loạt ngẩng đầu nhìn Lôi Nhạc.

Lôi Chương môn ít đi lại trên giang hồ nên mọi người không biết nhiều về người này.

Huyền Viễn là người ôn hòa nhất trong bốn vị cao tăng, liền hỏi, “Lôi thí chủ, có gì chỉ giáo?”

Lúc này Lôi Nhạc đã cơm nước xong, gọi một bình trà đang thưởng thức trà, hẩn nhìn chăm chăm lá trà nổi lên bên trong chén, định thần một lát mới chậm rãi mở miệng. “Văn bối có một điều nghi vấn vẫn luôn muốn thỉnh giáo.”

Bốn vị cao tăng liếc mắt nhìn nhau, vị này định hỏi về Phật pháp hay hỏi cái gì?

“Thí chủ muốn hỏi điều gì?” Tính tình của Huyền Hối tương đối u ám, không biết Lôi Nhạc xuất phát từ mục đích gì, là địch hay bạn. Lão hòa thượng vừa hỏi vừa đánh giá người thanh niên này... Với tuổi này của hẩn, cũng coi như có can đảm, võ lâm hậu bối tầm này hẩn là không mấy ai dám nói chuyện với họ đi.

Lôi Nhạc ngẩng đầu, vẻ mặt tự nhiên mà nhìn bốn vị cao tăng, mở miệng, “Văn bối vẫn luôn muốn hỏi, Thiên Tôn và Ân Hậu, ai mới lợi hại hơn?”

Lôi Nhạc lên tiếng nói ra, trên lầu liền có mấy người bị sặc nước.

Người đầu tiên bị sặc chính là Lục Phong.

Đường Tứ Dao khẽ nhú mày, Dụ Mộ Trì cũng liếc mắt nhìn Lôi Nhạc... Mọi người ở đây nhìn Lôi Nhạc đang cười như không cười, lúc này đều chỉ có một ý tưởng —— Gây sự! Vị này tuyệt đối là đang cố tình gây sự!

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều thu lại nụ cười, trao đổi ánh mắt với nhau.

Lôi Nhạc ở ngay trước mặt Phái Thiên Sơn hỏi cao tăng Thiếu Lâm giữa Thiên Tôn và Ân Hậu ai lợi hại hơn... Ngoại trừ cố tình gây sự ra không còn cách giải thích nào khác được.

Ngũ gia bưng chén âm thầm gật đầu, Lôi Nhạc hẳn là không biết sư phụ hẳn cũng đang ở chỗ này đi? Ai mà không biết quan hệ giữa hẳn và Triển Chiêu rất tốt. Triển Chiêu là ngoại tôn của Ân Hậu, đồng nghĩa với việc Ân Hậu cũng là trưởng bối của hẳn, hơn nữa quan hệ giữa Ân Hậu và sư phụ hẳn rất tốt, việc này mấy năm nay cơ bản đã truyền khắp giang hồ. Vấn đề này của Lôi Nhạc bề ngoài là gây khó dễ cho cao tăng Thiếu Lâm, thực tế là đang gây khó dễ cho Bạch Ngọc Đường hẳn.

Ngũ gia nhìn thấy Đường Tứ Dao ngồi đối diện đang lắc đầu với mình.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường liền hiểu rõ, khả năng lời đồn là thật, quan hệ giữa Lôi Nhạc và Thần Long Cốc không cạn, đồng nghĩa với việc người này là địch không phải là bạn.

Bất quá lúc này, lúng túng hơn còn có tứ đại cao tăng.

Bốn vị hòa thượng hai mặt nhìn nhau, tâm nói —— câu hỏi này, đáp kiểu gì cũng đắc tội với bên còn lại!

Huyền Minh đưa tay xua nhẹ, “Lôi thí chủ, Thiên Tôn và Ân Hậu đều là võ lâm chí tôn, tầm cao của hai người này đều không phải là thứ mà thế hệ chúng ta có thể đàm luận.”

Mấy Chưởng môn các môn phái khác đều gật đầu —— Đại hòa thượng thật biết nói chuyện nha, ai cũng không đắc tội, rõ ràng hai người đều mạnh như nhau!

Ngũ gia bưng chén rượu nhìn Thiên Tôn.

Lúc này, lão gia tử vẫn đang dùng bữa, vẻ mặt không khác vừa rồi, giống như đoạn đối thoại này người không hề nghe thấy.

Nghe câu trả lời của Huyền Minh, Lôi Nhạc vẫn không chịu buông tha, hần mím cười, “Nhưng vẫn vô độ nhất vô vô độ nhị!”

Bạch Ngọc Đường tò mò mà nhìn Thiên Tôn, dường như cũng cảm thấy hứng thú —— hai người đánh từ bé đến lớn, có đếm qua không? Ai thắng nhiều hơn?

Thiên Tôn bưng chén rượu cười tủm tủm chia chia bản thân, ý là —— đương nhiên vì sư thắng nhiều hơn!

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn —— Đáng tin không? Lúc này trí nhớ của người ngược lại sao tốt thế?!

Thiên Tôn lại cười tủm tủm gấp tôm thả vào trong chén cho mấy tiểu đồ đệ.

Lúc này mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn nơi nào còn có tâm tư quản Lôi Nhạc là ai, đều đang nghĩ đến việc đem con tôm trong chén làm bảo vật gia truyền...

“Theo ta được biết, Ân Hậu từng nhiều lần gặp nạn, thậm chí có lúc tính mệnh gặp nguy hiểm, đều là được Thiên Tôn cứu.” Lôi Nhạc dứt khoát không nhìn người khác, hỏi Huyền Minh, “Năm đó khi Ân Hậu bị vây trong Khốn Long Trận, nguyên Phương trượng Thiếu Lâm cũng có mặt ở đó... bốn vị cao tăng có từng nghe ngài ấy nói qua việc này không?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhìn Thiên Tôn, lão gia tử cực đặc ý —— đương nhiên, không có lão tử, lão quý kia đã chết cả trăm lần.

“Thiên Tôn cứu Ân Hậu nhiều lần mà Ân Hậu không ít lần bị thương, nhưng Thiên Tôn xưng bá võ lâm nhiều năm, chưa từng nghe qua Thiên

Tôn bị thương bao giờ... có phải có thể chứng minh được kỳ thật Thiên Tôn thắng Ân Hậu một bậc không?”

Huyền Ninh, Huyền Hối cùng Huyền Viễn đều nhìn Huyền Minh, ở đây chỉ có Huyền Minh tương đối quen thuộc với nguyên Chương môn, từng nghe qua chuyện này chưa?

Lúc này mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn lại một lần nữa dùng vẻ mặt hoa si mà nhìn sư tôn nhà mình, mà Dự Mộ Trì, Đường Tứ Dao và Hoa Nhất Trần biết thân phận của Thiên Tôn cũng đều quan sát biểu tình của lão gia tử.

Nhưng lúc này Thiên Tôn đang cố gắng lột một con tôm, tay của lão gia tử rất vụng về, bất quá ngón tay thật là đẹp mắt...

Ngũ gia vươn tay cầm đôi đũa kẹp lấy con tôm trước mặt Thiên Tôn thay sư phụ nhà mình lột vỏ, lão gia tử liền ngậm đũa ngồi một bên dùng đôi mắt trông mong mà nhìn, đợi đồ đệ lột xong lại gấp trở về trong chén của mình.

Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn dường như rất thích ăn, vừa định bảo tiểu nhị lại mang thêm cho mình một mâm, bên cạnh “rầm” một tiếng, đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đồng loạt nhấc tay hô, “Tiểu nhị! Tôm!”

“Nhưng mà ta lại nghe nói.” Khả năng tiêu diệt chuyện của Lôi Nhạc rất xuất sắc, không đợi mấy hòa thượng đang nhìn chăm chăm Thiên Tôn ăn tôm hoàn hồn, liền nói tiếp. “Thiên Tôn đã từng định giết một ma đầu của Ma Cung, Ân Hậu vì ngăn cản đã cùng Thiên Tôn chiến đấu kịch liệt, kết quả Thiên Tôn bại trận, còn bị thương.”

Bạch Ngọc Đường tò mò mà nhìn Thiên Tôn —— còn có chuyện này? Người muốn giết ai?

Thiên Tôn ngửa mặt lên nghiêm túc suy nghĩ —— có chuyện này sao? Sao ta không biết vậy?

Lôi Nhạc hỏi Huyền Minh, “Các vị đại sư có biết việc này?”

Huyền Ninh, Huyền Hối cùng Huyền Viễn đều yên lặng nhìn Huyền Minh.

Huyền Minh không nói gì mà nhìn Lôi Nhạc —— vị Lôi Chương môn này có biết Thiên Tôn đang ngồi đối diện với hắc không?

“Còn có...” Lôi Nhạc còn nói tiếp.

Tất cả mọi người dùng vẻ mặt bối phục mà nhìn hắc —— đại ca, người nói thật nhiều nha, còn chưa nói xong nữa?

“Thiên Tôn và Ân Hậu đều được Ngân Yêu Vương dạy dỗ, đây không phải là bí mật gì, nhưng hai người bọn họ không phải đồng thời nhập sư môn, thời gian hai người họ theo bên cạnh Yêu Vương cũng khác nhau. Nghe nói Yêu Vương cực kỳ sủng ái Thiên Tôn, làm sư phụ, không phải là lúc nào cũng xử lý công bằng, như vậy ở điểm học công phu có phải Ân Hậu tương đối chịu thiệt không? Dưới tình trạng điều kiện bất đồng, Ân Hậu còn có thể ngang hàng với Thiên Tôn, như vậy có phải chứng minh, thật ra Ân Hậu mạnh hơn Thiên Tôn?”

Bạch Ngọc Đường nghe được lời này của Lôi Nhạc liền chau mày, liếc mắt nhìn Thiên Tôn một cái, quả nhiên... ánh mắt của Thiên Tôn, âm trầm mà quét qua Lôi Nhạc ngồi đối diện.

Ngũ gia thay Lôi Nhạc lau mồ hôi, vị này ý là nói Yêu Vương bất công? Muốn ăn đòn sao...

Lôi Chương môn cuối cùng cũng hỏi hết các vấn đề, thanh thoi uống trà.

Những người giang hồ ở đây đều như ngồi trên bàn chông, đặc biệt là những người biết Thiên Tôn đang ở chỗ này, tâm nói vị này rốt cuộc là muốn gây sự với ai? Cảm giác cuối cùng là cả Ân Hậu lẫn Thiên Tôn đều gây sự hết.

Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm càng là vẻ mặt rối rắm, Huyền Viễn và Huyền Hồi đều trừng Huyền Ninh —— đều tại người đó, khi không lại muốn chạy đến đây ăn đồ chay, nhìn đến Hắc Phong Thành có mất gì đâu?

Huyền Ninh chỉ biết gãi đầu nhìn Huyền Minh.

Mà lúc này Huyền Minh lại đang đánh giá Lôi Nhạc —— tuy nói ý đồ vị này khơi chuyện rất rõ ràng, nhưng người này tuổi còn nhỏ, vì sao lại biết nhiều chuyện về Ân Hậu và Thiên Tôn như vậy? Thậm chí ngay cả chuyện về Ngân Yêu Vương cũng biết?

Minh Tây sư thái vẫn không mở miệng nói gì, lúc này lão thái thái đang cau mày nhìn Lôi Nhạc, cảm thấy kẻ này không biết tôn trọng, ăn nói lung tung.

Lúc này chợt nghe thấy Hoa Nhất Trần đột nhiên cười hỏi, “Lôi Chương môn nghe được không ít truyền thuyết, là từ đâu nghe được vậy? Ta cũng là kẻ thích nghe chuyện phiếm nhưng sao tới giờ vẫn chưa từng nghe qua mấy chuyện này?”

Những người giang hồ đang ngồi ở đây đều hiểu ra —— bối cảnh của Lôi Nhạc hẳn là không đơn giản, chỉ là lần này hẳn cố tình nói như vậy trước mặt Phái Thiên Sơn là có ý gì?

Vấn đề đã được ném tới tay Thiếu Lâm, Huyền Minh gật đầu, không nhanh không chậm mà nói, “Vấn đề này bản tăng thực sự không có cách nào trả lời thí chủ, không bằng người đổi lại hỏi các cao đồ của Phái Thiên Sơn đi.”

Huyền Minh nói vừa dứt lời thì chúng đồ đệ Phái Thiên Sơn soạt một tiếng xoay mặt trùng lão hòa thượng —— Hòa thượng! Sao lại vớt cái nồi này qua đây?

Biểu tình của bốn vị hòa thượng đều rất thống nhất —— đây vốn dĩ là nồi của lão tổ tông Phái Thiên Sơn nhà các người, mắc gì lại để Thiếu Lâm Tự chúng ta gánh?

Tất cả mọi người quay sang nhìn người của Phái Thiên Sơn, Lôi Nhạc cũng nhìn thoáng qua, sau đó kinh ngạc mà hỏi, “Thì ra chư vị là cao đồ Phái Thiên Sơn? Thất kính thất kính.”

Những người khác đều làm vẻ mặt không biết nói gì mà nhìn Lôi Nhạc —— vị này giả vờ cũng quá không có tâm, Chương môn Lục Phong của Phái Thiên Sơn không khó nhận ra, những người khác đều nhận ra không lẽ chỉ mình người không biết? Hơn nữa không nhận ra Lục Phong chẳng lẽ cũng không nhận ra Bạch Ngọc Đường? Đúng là mở to mắt nói dối mà!

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều nghiêng rằng, trong lòng bọn họ đương nhiên Thiên Tôn là tốt nhất, không chấp nhận được kẻ khác nói một câu không tốt!

Lục Phong rất khó xử, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia đơn giản quay sang hỏi Thiên Tôn đang gấp tôm đã được lột vỏ chấm dấm chưa ăn, “Người có cao kiến gì không?”

Miệng Thiên Tôn còn ngậm nửa con tôm, ngẩng đầu nhìn đồ đệ, “Hừm?”

Ngũ gia nâng cằm nhìn Thiên Tôn, bĩu môi hướng về phía Lôi Nhạc bên kia, “Vấn đề của người ta.”

Thiên Tôn ngẩng đầu, nhìn Lôi Nhạc ngồi đối diện.

Lôi Nhạc vốn đang nhìn Bạch Ngọc Đường, rất rõ ràng, vấn đề này của hắn là đang gây khó dễ cho Bạch Ngọc Đường, nhưng Ngũ gia lại đem vấn đề này vứt cho một đồ đệ thoát nhìn có chút nhị của Phái Thiên Sơn ngồi bên cạnh.

Thiên Tôn quan sát Lôi Nhạc một chút, miệng vẫn nhai tôm, không nhìn ra được Thiên Tôn đang nghĩ cái gì.

Những người khác không ai dám thử mạnh, dù sao ở nơi này ngoại trừ mấy người của Lôi Thiết Môn và Ngô Gia Trại ra, đa số mọi người đều biết thân phận thật sự của Thiên Tôn.

Rốt cục Thiên Tôn cũng nhai hết con tôm, nghiêng đầu hỏi Lôi Nhạc, “Người cảm thấy sao?”

Lôi Nhạc không hiểu, “Ta cảm thấy?”

“Ừ!” Thiên Tôn gật đầu, “Người cảm thấy Thiên Tôn và Ân Hậu, ai mạnh hơn?”

Lôi Nhạc mỉm cười, “Ta không biết mới hỏi.”

Thiên Tôn gật đầu, “Vừa rồi lão hòa thượng đã trả lời người, hai người họ đều mạnh, với chút công phu mèo ba chân của họ không đánh giá được, người dường như không hài lòng với đáp án này.”

Thiếu Lâm tứ đại cao thủ hổ thẹn đến gãi cái đầu trọc —— luyện gần cả trăm năm hóa ra chỉ là công phu mèo ba chân sao... tim đau.

Lôi Nhạc lắc đầu, “Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị...”

Không đợi Lôi Nhạc nói xong, Thiên Tôn đã nở nụ cười.

Chúng tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn ngưỡng mặt nhìn Thiên Tôn, quản vấn đề của hãn là gì, sư tôn cười một tiếng khuynh thành!

Những người khác đều tò mò nhìn Thiên Tôn... công phu của lão gia tử tốt ai cũng biết, không ai dám hoài nghi. Nhưng quan hệ của Thiên Tôn và Ân Hậu khó bề phân biệt, giang hồ đồn đãi cũng rất nhiều. Có người nói hai người họ tình như thủ túc, có kẻ lại nói hai người họ thủy hỏa bất dung. Mà về phần hai người họ có phải đều được Ngân Yêu Vương dạy dỗ thì đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, là thật hay giả không ai biết được. Đối mặt với nghi vấn như vậy, thân là võ lâm chí tôn thiên hạ, sẽ trả lời như thế nào đây? Hay là nói, hai vị tôn giả võ công đạt tới cảnh giới cao nhất, là nhìn sự tồn tại của đối phương như thế nào?

Thiên Tôn đặt đĩa xuống, thuận tay dùng tay áo của Lục Phong lau tay, không nhanh không chậm mở miệng, ngữ khí bình thản, tựa như trưởng bối đang dạy dỗ hậu bối, “Nói thế này, trên đời này có vài người vốn không xấu, người cảm thấy hãn xấu chỉ là vì người nghĩ hãn xấu. Tương tự, có một số kẻ vốn không tốt như vậy, người cảm thấy hãn tốt chỉ là vì người nghĩ hãn tốt mà thôi.”

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều nghiêng đầu cân nhắc những lời vừa rồi của Thiên Tôn, có chút trúc trắc, là đáp án cho vấn đề của Lôi Nhạc sao? Mặc kệ, dù sao giọng nói của sư tôn thật dễ nghe!

Bạch Ngọc Đường bưng chén tiếp tục uống rượu, khoe miệng hơi nhếch lên, trong lòng cảm khái —— sống hơn một trăm tuổi không phải sống uống phí, lão gia tử cũng không phải lúc nào cũng hồ đồ.

Huyền Minh khẽ gật đầu, “A Di Đà Phật, thí chủ cao kiến.”

Mấy người Ngô Gia Trại đều là người thô kệch, Ngô lão nhị không hiểu, “Trò gì vậy? Người ta hỏi người giữa Thiên Tôn và Ân Hậu ai lợi hại hơn, cái gì mà người tốt kẻ xấu? Chuyện đó rốt cuộc là ai lợi hại hơn?”

“Sự thật chính là cả hai người đều lợi hại, một đám công phu mèo ba chân như các người không có tư cách để bình phán!”

Lúc này, một giọng nói êm tai dễ nghe ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay vào.

Khoảnh khắc Ngũ gia nghe thấy âm thanh này, động tác trong tay hơi chững lại, khóe miệng... vô thức mang theo ý cười.

“Trên đời này, sự thật phạm là qua lòng người một lần, lại qua miệng người một lần, không còn là sự thật nữa. Thiên Tôn trong cảm nhận của các người không phải là Thiên Tôn thật sự. Ân Hậu trong cảm nhận của các người cũng không phải là Ân Hậu thật sự. Đối cách nói khác, nếu trong lòng người muốn Thiên Tôn mạnh hơn, như vậy tự nhiên có thể tìm được cả trăm nghìn lý lẽ để giữ vững niềm tin của các người. Tương tự, nếu trong lòng người muốn Ân Hậu mạnh hơn, như vậy luôn có thể tìm được vô số lý do để chứng minh Thiên Tôn yếu hơn. Bất luận là so sánh như thế nào cũng đều là so sánh trong lòng người, không liên quan gì đến sự thật cả.”

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn chớp mắt mấy cái, gật đầu —— thì ra là ý này! Miệng lưỡi của vị này cũng lợi hại lắm!

Ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy không biết từ khi nào, Triển Chiêu một thân hồng y tay cầm Cự Nguyệt đặt sau lưng đã đứng trên lan can ngoài cửa sổ. Vạt quan bào hồng sắc, dây đỏ dính trên mũ quan, mái tóc đen, đều khẽ phất phơ theo làn gió ngoài lầu.

Ý cười bên khóe miệng Bạch Ngọc Đường lan đến đáy mắt, ngẩng đầu chỉ thấy mèo kia cũng đang cười tủm tỉm nhìn sang đây.

Thiên Tôn ngồi một bên ăn tôm vừa vặn nhìn thấy cảnh này, âm thầm tán thưởng —— lợi hại nha Triển Tiểu Miêu! Mặt than của Ngọc Đường nhà ta cũng chữa hết!

Triển Chiêu dựa vào khung cửa sổ, nhìn Lôị Nhạc cười đến vô hại, “Nói một cách đơn giản, chính là người muốn biết giữa hai người lùn ai lùn hơn, cúi đầu nhìn là được, nhưng phải biết rằng giữa hai người cao, ai cao hơn thì người phải nhanh chóng cao hơn, hoặc là trèo lên vị trí rất cao. Huống chi hai người cao kia còn đứng trên đỉnh núi mà người lại đứng dưới chân núi nhìn lên, hỏi gió núi xem hai người bọn họ ai cao hơn? Người hy vọng gió núi sẽ nói cho người biết điều gì đây? Bản thân gió núi còn choáng váng, bất luận cơn gió nào nói linh tinh với người rằng ai cao ai thấp, là thiện hay ác, vậy đều là suy nghĩ của bản thân cơn gió đó, có quan hệ gì với sự thật không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng khéo léo nói mấy câu, chọc cho mọi người trong lâu ngâm hiểu mà cười, ngay cả Minh Tây sư thái cũng phải nở nụ cười, Huyền Ninh tức đến giậm chân, “Con mèo miệng lưỡi bén nhọn nhà người!”

Ba vị đại sư còn lại lại đều ôm tim —— sau công phu mèo ba chân là gió núi... đã kích lẫn hai.

Ngũ gia gật đầu, phỏng chừng thức ăn hôm nay của mèo không tồi, mồm miệng càng thêm lưu loát.

Triển Chiêu trêu chọc mấy kẻ nhàm chán xong thì thân hình nhoáng lên một cái, mọi người liền nhìn thấy một hồng ảnh rơi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh Ngũ gia, khuỷu tay huých nhẹ hẫ hẫ xem như chào hỏi, thuận tay nhét một quả mận cho hẫ.

Ngũ gia cầm quả mận không hiểu mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu như hiển vật quý, “Nếm thử.”

Ngũ gia cắn một cái, nháy mắt chua đến cau mày, Thiên Tôn ngồi một bên bị biểu cảm của đồ đệ chọc cho cười đến nằm úp sấp trên bàn.

Triển Chiêu gật đầu, lẩm bẩm, “Quả nhiên là chua, may mà chưa ăn!” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra mấy quả mật chia cho các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn.

“Triển đại ca!”

Đường Tiểu Muội, Triệu Viện cùng Liễu Cẩm Lâm, kể cả Trương Tôn Dao đều chào hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, vừa chia mật vừa khoát tay với các vị tiểu mỹ nhân, xem như chào hỏi.

Các cao thủ trong lâu đều dùng vẻ mặt phức tạp mà nhìn thoáng qua Triển Chiêu —— nhân duyên đâu cần phải tốt như vậy chứ cái vị này...

Ngũ gia vừa dùng rượu súc miệng, vừa đánh giá Triển Chiêu —— mèo này mặc một thân quan phục ra ngoài, đừng nói là đến vì việc công.

Nghĩ đến đây Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu chăm chăm —— không phải người lại nhật thi thể chứ?

Vẻ mặt của Triển Chiêu là một lời khó nói hết, lắc đầu lia lịa với Bạch Ngọc Đường —— chuột! Nói cho người người không tin được đâu! Vận xui lúc này của Miêu gia đã đạt đến tầm cao mới!

Ngũ gia nhìn chăm chăm Triển Chiêu thật lâu sau, gật đầu —— ta tin!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 160: Cuồng Nhai [狂街]

Triển Chiêu đột nhiên xuất hiện giúp cho bầu không khí ngột ngạt trong lâu nháy mắt biến mất.

Các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn không khách khí với Triển Chiêu, gặp mặt chào hỏi còn thân thiết hơn cả với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu làm Lôi Nhạc ghen lời, chia mận, đang ngồi xuống nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, chợt nghe Thiên Tôn đột nhiên hỏi, “Người lại đắc tội người nào vậy?”

Triển Chiêu tỏ ra phiến muộn, “Vừa rồi do con không cẩn thận.”

“Nhật thi thế?” Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn đồng thanh hỏi.

Một bên, chúng đệ tử Phái Thiên Sơn dùng vẻ mặt đồng cảm mà nhìn Triển Chiêu.

Nghiêu Tử Lăng cũng rất bội phục, vị này không biết là bản lĩnh gì, ra khỏi cửa liền có chuyện, thể chất chiêu tai gây họa này đúng là chẳng mấy ai có được.

“Đúng là nhật được một cái.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ngược lại tỏ ra ngạc nhiên, “Mới có một thôi?”

Mặt Triển Chiêu liền nhăn lại thành bánh bao, “Người còn ngại ít?”

Thiên Tôn gật đầu —— mới một cái mà thôi, đúng tiêu chuẩn phổ thông.

Ngũ gia lại khó hiểu —— chỉ nhặt được một cái thi thể thì sao lại nói vận xui phát triển đến tầm cao mới?

“Miêu gia không cần thận.” Triển Chiêu cầm lấy chén trà Bạch Ngọc Đường mới rót cho, uống một hơi thắm giọng, “Kéo thù hận của cả đường.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, đang định hỏi kỹ càng tỉ mỉ thì chợt nghe xa xa truyền đến hàng loạt tiếng hét mang theo nội lực thâm hậu, “Triển Chiêu! Người lăn ra đây cho ta!”

Triển Chiêu liền bị sắc nước trà, “Tới nhanh quá vậy.”

Tất cả mọi người trong lầu liền nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy cách đây không xa trên mặt hồ có một chiếc chiến thuyền, màu đen, đầu thuyền có một cái mặt quỷ cũ kỹ đáng sợ, trên thân thuyền có một con dấu hình tròn màu vàng kim, chính giữa có một chữ “Nhai”(街).

Mọi người trong lầu nhìn chăm chăm chiếc chiến thuyền kia một lúc lâu, sau đó “soạt” một cái, tập thể xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Cuồng Nhai”? (狂街)

Triển hộ vệ cười ha hả, “Không phải sao...”

Mới vừa nói đến đây, từ chiếc chiến thuyền kia lại truyền tới mấy tiếng rống, đều mang theo nội lực mạnh mẽ.

“Triển Chiêu! Người đi ra!”

“Giết người thì đền mạng, Triển Chiêu người ra chịu chết đi!”

...

Huyền Ninh nheo mắt nhìn người đang nhảy nhót la hét trên thuyền, nhìn không được niệm Phật, “A Di Đà Phật, Triển hiền đệ, người chộc giận toàn bộ người của Cuồng Nhai à?”

Triển Chiêu cảm thấy một ly trà không xi nhê, lại rót cho mình một chén rượu, vừa ừng ực uống vừa tiếp tục lắc đầu với Bạch Ngọc Đường — Miêu gia khổ lắm!

Bạch Ngọc Đường nghe hết một loạt tiếng la hét láo nháo bên ngoài, không hiểu mà hỏi Triển Chiêu, “Người giết Tứ đương gia của Cuồng Nhai?”

“Tứ đương gia Cuồng Nhai?” Đường Tứ Dao cũng cau mày, “Nghiêm Tứ Cuồng?”

“Nghiêm Tứ Cuồng chết?” Dụ Mộ Trì cũng cả kinh.

Mọi người trong lâu ai nấy đều kinh hãi, bàn tán xôn xao.

Triển Chiêu nhìn trời, giơ ra hai ngón tay, “Thứ nhất, Nghiêm Tứ Cuồng đúng là đã chết. Thứ hai, không phải ta giết nhưng mà ta nhặt được thi thể của hắn.”

Mọi người trong lâu dùng vẻ mặt khinh bỉ mà nhìn Triển Chiêu — người chỉ nhặt một cái thi thể mà người ta lại một đường đuổi đến tận đây đòi mạng của người?

Ngũ gia tò mò nhìn Triển Chiêu — quá trình ra sao?

Triển Chiêu thở dài, đem chân tướng sự tình đại khái nói lại một lần.

Cái gọi là Cuồng Nhai là một môn phái tương đối nổi danh ở Tây Vực.

Trên giang hồ có một số môn phái tương đối đặc biệt, chính là nơi “Ác nhân tụ tập” trong truyền thuyết.

Ví dụ điển hình có thể nói đến Ma Cung do Ân Hậu sáng lập.

Nói cho đơn giản một chút, một nhóm đủ loại “bại hoại” tụ tập lại một chỗ sinh hoạt, dần dà liền hình thành một môn phái.

Loại môn phái này sẽ không tham gia vào chuyện giang hồ, không thuộc về bạch đạo cũng không thuộc về hắc đạo, hành sự khiêm tốn không tranh đua với đời, nhưng trong cửa lại có không ít cao thủ.

Bây giờ trên giang hồ loại môn phái này mà tương đối nổi tiếng còn rất nhiều, ví dụ như Ma Cung, Dạ Xoa Cung, Quỷ Cốc, Tà Môn, cùng với... Cuồng Nhai.

Cuồng Nhai ở tại đây vực, vị trí địa lý ở phía tây Cuồng Thạch Thành.

Khu vực Cuồng Thạch Thành có thạch lâm lớn nhất Tây Vực, Cuồng Thạch Lâm, xung quanh sơn trại có rất nhiều tòa thành, phần lớn đều dùng chữ “Cuồng” (狂) làm tên.

Cuồng Nhai ở trong một sơn cốc hẹp dài, quy mô rất giống một con phố, bởi vậy mới có cái tên này.

Lão đại Cuồng Nhai được xưng là Tây vực đệ nhất cuồng, lão tẩu Nhâm Cuồng (壬狂). Vị lão đầu này cùng với sư phụ của Dụ Mộ Trì, lão tẩu Hạc Đồng là sư huynh đệ, nhưng quan hệ giữa hai sư huynh đệ không tốt lắm, bởi vậy Mộ Trì Lâu và Cuồng Nhai không mấy khi lui tới với nhau.

Lão đầu Nhâm Cuồng này mười phần nông cuồng, nghe nói khi còn trẻ gây ra không ít họa, đặc tội rất nhiều người, ở Trung Nguyên không nổi nữa, bởi vậy bèn chuyển chiến trường đến Tây Vực.

Rất nhiều thành viên của Cuồng Nhai đều là cao thủ bị võ lâm Trung Nguyên trục xuất, theo Triển Chiêu được biết thì có một số người chính là năm đó không được Ma Cung đồng ý thu nhận.

Nhâm Cuồng (壬狂) vốn dĩ tên là Nhâm Cuồng (壬狂), nhưng ông ta ngại vùng Cuồng Thạch Thành này người dùng chữ “Cuồng”(狂) nhiều quá, nên không thể không sửa chữ “Cuồng” (狂) này lại đổi thành chữ “Cuồng” (狂).

Lượn bối phận, Nhâm Cuồng cùng một thế hệ với Lục Thiên Hàn bọn họ, phần lớn người trong Cuồng Nhai cũng là người lão luyện trên giang hồ, so với Triển Chiêu còn lớn hơn mấy bậc, tư thế này thoạt nhìn có chút ý lớn hiếp nhỏ. Song phương vì sao lại trở mặt? Thực sự là có chút quan hệ với cái “vận xui” của Triển Chiêu.

...

Từ khi nhận được thiệp mời từ cái gọi là Hắc Thủy Cung đưa đến, Triệu Phổ liền phái một lượng lớn thám tử tìm hiểu tin tức của Hắc Thủy Cung, nhưng mà thu hoạch lại quá ít.

Hai ngày nay Triển Chiêu cũng là rất sốt ruột, mắt thấy người giang hồ từ đợt từng đợt chạy đến Hắc Phong Thành, luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện không hay.

Sáng sớm hôm nay, trong cung phái người mang quan phục mới đến.

Triệu Trinh vẫn tương đối tỉ mỉ, bạc của Đại Tổng triều lại nhiều, quan phục của quan viên cơ hồ hằng năm đều sẽ được đổi mới, hơn nữa bọn quan viên lại không giống Triển Chiêu ăn thế nào cũng không mập, luôn thay đổi mập ốm liên tục, bởi vậy mỗi năm quan phục mới đều phải thử trước rồi mới may theo yêu cầu.

Năm nay quan phục của Triển Chiêu được đưa đến cùng lúc với quan bào của các vị tướng lãnh Triệu gia quân, thợ cắt may cũng theo đến, đang để mọi người mặc thử.

Sau khi Triển Chiêu mặc vào cảm thấy vừa vặn không rộng không chật, dù sao năm nào cũng cùng một số đo, chẳng bao giờ thay đổi.

Đang ngắm y phục thì đột nhiên Lỗ Nghiêm chạy đến, “Triển đại nhân, trên đường có người đánh nhau.”

Triển Chiêu có chút khó hiểu —— Hắc Phong Thành luôn quản lý rất nghiêm, ai dám gây náo loạn ở đây? Hơn nữa nếu thật sự có người gây rối thì người của Triệu gia quân đã sớm đến dẹp yên, sao Lỗ Nghiêm lại đến tìm hản?

Lỗ Nghiêm liền hỏi, “Cái đó, Triển đại nhân, trên đường có mấy lão giả cổ quái công phu lại rất cao, đang động thủ với một số người giang hồ, người giang hồ lại gọi những lão giả kia là ma đầu gì đó... có phải là tiền bối Ma Cung không?”

Triển Chiêu sửng sốt, hiểu được tại sao Lỗ Nghiêm lại đến tìm mình.

“Để ta đi xem!”

Nói xong liền lách người chạy ra khỏi lều.

Triển Chiêu vừa chạy vào trong thành vừa lo lắng, đừng nói thật sự là lão gia tử nào của Ma Cung chạy đến, bị người giang hồ đụng chạm nên đánh nhau chứ?

Gần đây các môn phái giang hồ tập trung về Hắc Phong Thành tương đối nhiều, Lỗ Nghiêm cũng là vì tránh những hiểu lầm không đáng có.

Triển Chiêu chạy rất gấp, vì vậy quan phục cũng không đổi mà cứ như vậy chạy đến.

Vội vã đuổi tới trên đường, phát hiện trước cửa Thái Bạch Cư đích thực là có người đang đánh nhau, Âu Dương Thiếu Chính mang nhân mã mới vừa chạy đến.

Ven đường còn có nhiều người vây xem, Hắc Phong Thành luôn an ổn, cơ hội để người qua đường vây xem đánh nhau cũng ít.

Triển Chiêu nhảy lên mái nhà nhìn vào trong đám người, ngược lại yên tâm, giữa đám người đang đánh nhau không có người của Ma Cung.

Cũng đúng, tất cả người của võ lâm Trung Nguyên có quy định bất thành văn là không gây chuyện ở Hắc Phong Thành, các lão đầu lão thái Ma Cung càng là ít đến Hắc Phong Thành và Khai Phong Phủ vì sợ gây phiền toái cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn một chốc, phát hiện võ công của hai phe đều không yếu, bên nhìn trẻ hơn hẳn là Vạn Tông Môn của Tây Hạ.

Vạn Tông Môn cùng một loại với Thanh Vu Đường của Liêu quốc, trên danh nghĩa là môn phái giang hồ nhưng kỳ thực là nhân mã của quan gia, thường thì người võ lâm sẽ không mấy khi đi trêu chọc người của Vạn Tông Môn.

Mà phía đối chiến với Vạn Tông Môn kia võ công có chút tà khí, Triển Chiêu phán đoán một hồi, kinh ngạc —— là người của Cuồng Nhai Tây Vực!

Hỏa Kỳ Lân đuổi tới nơi vừa định cho nhân mã đuổi người đi, chợt thấy Triển Chiêu trên mái nhà khoát tay với hắn.

Hỏa Kỳ Lân thu lại Băng Thiết Côn vừa mới giơ lên, sửa thành giơ tay ngăn lại.

Nhân mã Triệu gia quân tách ra hai bên, đứng tại chỗ đợi lệnh.

Vì sao Triển Chiêu lại ngăn Âu Dương? Vạn Tông Môn tạm thời không nói đến nhưng cao thủ Cuồng Nhai nhiều như mây, không thể để binh tướng của Triệu Phổ bị thương được.

Triển Chiêu nhảy xuống giữa đám người, lắc mình nhảy vào giữa hai bên đang chiến đấu kịch liệt, mỗi bên một chưởng, đẩy ra hai người đang đánh túi bụi.

Hai người đang giao thủ đều lui lại mấy bước.

Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, một bên là Tứ tông Lý Khiếu của Vạn Tông Môn, bên kia hẳn là Tứ đương gia của Cuồng Nhai, Nghiêm Tứ Cuồng, lão tứ đánh với lão tứ.

Nghiêm Tứ Cuồng cùng Lý Khiếu đồng loạt quan sát Triển Chiêu, ánh mắt không đồng nhất, hẳn là đều nhận ra thân phận của Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói thêm cái gì, ý bảo Lý Khiếu nhìn ra sau.

Lý Khiếu quay đầu lại, liền nhìn thấy Âu Dương Thiếu Chính ôm cánh tay, ngồi trên lưng ngựa đang quan sát hẳn.

Âu Dương rất tức giận, bưng nói Vạn Tông Môn nhà người ăn gan hùm mật gấu dám chạy đến Hắc Phong Thành giương oai, gia đánh chết người có tin không!

Lý Khiếu cũng cau mày, hẳn vốn có công vụ trên người nên mới đến đây, không muốn quá lộ liễu, bất đắc dĩ lại đụng trúng đối thủ một mất một còn.

Cuồng Nhai và Vạn Tông Môn còn có cả Thanh Vu Đường, ba nhà quan hệ không được hòa thuận, việc này toàn bộ võ lâm Tây Vực đều biết, gặp mặt xảy ra tranh chấp cũng là việc bình thường.

Trong tên đã có gắn chữ “Cuồng”, tính tình đương nhiên sẽ chẳng tốt lành gì.

Nghiêm Tứ Cuồng chừng năm mươi tuổi, thuộc nhóm trẻ tuổi trong số các cao thủ tại Cuồng Nhai, có thể lên làm lão tứ của Cuồng Nhai thì tất nhiên công phu rất cao. Hắn nhìn Triển Chiêu mặc một thân quan bào đồ rực không quá thuận mắt, liền bĩu môi, “Triển đại nhân quản thật là rộng, quản Khai Phong Phủ còn chưa đủ, lại quản đến cả Hắc Phong Thành? Ma Cung bây giờ cũng chạy theo loại như Vạn Tông Môn, làm tay sai cho triều đình à?”

Triển Chiêu vốn là có lòng tốt, nghĩ dàn xếp ổn thỏa coi như xong, năm mới hòa khí phát tài, mắc gì cứ hô đánh hô giết.

Ai ngờ Nghiêm Tứ Cuồng vừa mở miệng không chỉ mắng hắn còn mắng cả Ma Cung, Triển Chiêu lạnh mặt nhìn hắn, “Người nói Ma Cung ta là gì?”

Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu, cảm khái —— hoặc, Nghiêm Tứ Cuồng này đúng là rảnh đến điên rồi, vừa thấy mặt liền chạm trúng vảy ngược của Triển Chiêu, người ta trêu người hay chọc người mà đầu năm đầu tháng mở miệng liền ân cần thăm hỏi cả nhà người ta, rõ ràng là muốn bị đánh mà.

Có một số người, có đôi khi quen thói ngang ngược, chẳng bao giờ biết hòa nhã, không biết giữ mồm giữ miệng.

Nhưng người cuồng không có nghĩa là người khác nhất định phải nhịn người, Triển Chiêu hôm nay nhìn không quen thói xấu của hắn, nói trở mặt liền trở mặt.

Bên trong Thái Bạch Cư có mấy lão đầu lão thái đi ra, đều là cao thủ Cuồng Nhai, đánh giá Triển Chiêu.

Nghiêm Tứ Cuồng thấy Triển Chiêu chỉ là một tiểu hài nhi mười mấy hai mươi tuổi nên chẳng buồn để Triển Chiêu vào mắt.

Lúc này bên cửa sổ lầu hai Thái Bạch Cư truyền ra một giọng nói, “Nói Ma Cung của người thì sao? Sao hả, không cho người ta nói về Ma Cung à?”

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trên lầu hai có một lão đầu đang dựa vào, lão đầu ngày đáng người cường tráng, một mái tóc đen xám buộc sau gáy, mày rậm râu dài, mắt to và sâu, bộ dạng trông hung hăng ngang ngược.

Tiếng nói của lão ta mang theo một luồng nội lực mạnh mẽ, Triển Chiêu cười lạnh, vị này phỏng chừng chính là đương gia của Cuồng Nhai, Nhâm Cuồng.

Nhâm Cuồng và Ân Hậu có thù hận gì không thì Triển Chiêu chưa từng nghe nói, nhưng có không ít cao thủ của Cuồng Nhai năm đó đều đã từng muốn gia nhập vào Ma Cung, vì Ân Hậu ghét bỏ nhân phẩm của họ có vấn đề, bởi vậy bác bỏ, vì vậy bên này không thể không có chút hiềm khích.

Đừng nhìn lão đầu khí thế mười phần nội lực cũng cao, Triển Chiêu cũng không sợ ông ta, hỏi lại. “Ma Cung của ta có thể nào thì năm đó khi các người tìm nơi nương tựa không phải không bước chân qua cửa nổi? Vậy chẳng phải các người đang tự nhận bản thân ngay cả heo chó cũng không bằng?”

Không ít người giang hồ trong tiệm đều gật đầu —— Triển Chiêu lợi hại, có một mình cũng khiến cả đám người ghen hòng nha.

Âu Dương ôm cánh tay cười hớn hở —— luận về khoa môi múa mép Triển Chiêu làm sao có thể thất bại!

Ánh mắt Nhâm Cuồng trở nên âm trầm, cúi đầu nhìn vẻ mặt hết sức tự nhiên của Triển Chiêu dưới lầu, “Tiểu bằng hữu không biết trời cao đất rộng.”

Triển Chiêu cảm giác được một luồng nội lực đè ép từ trên xuống, hơi nướng mảy, vận nội lực đẩy ngược trở lại cho đối phương, “Trời cao đất rộng có quan hệ gì với người sao?”

Nhâm Cuồng ngược lại lấp bắp kinh hãi, tâm nói Triển Chiêu không hổ danh là truyền nhân của Ân Hậu, tuy còn ít tuổi nhưng nội lực kinh người.

Cùng lúc đó, đám người đứng xung quanh cũng cảm nhận được có luồng nội lực tản ra bên ngoài tới chỗ bọn họ, vội vàng lui về phía sau.

Âu Dương Thiếu Chính vẫn luôn xem náo nhiệt sắc mặt liền không tốt nữa, Nhâm Cuồng trên đường cái dùng nội lực đè ép Triển Chiêu mà không quan tâm đến người xung quanh gần như đều không biết võ công, ví dụ như vừa rồi, nếu không phải Triển Chiêu đẩy những người vây xem ra ngoài thì mấy người họ đều đã trúng chiêu.

Với tính cách của Hỏa Kỳ Lân thì lúc này đã mở miệng chửi đồng, nhưng Triển Chiêu đang giằng co với người giang hồ ở phía trước, một quân nhân như hắn lúc này mở miệng chẳng khác nào ra mặt giúp Triển Chiêu, thế thì đám người giang hồ kia lại càng châm chọc khiêu khích Triển Chiêu hơn.

Hỏa Kỳ Lân ôm cánh tay đứng nhìn một bên, bụng nói các người chờ đó, đại gia mà có cơ hội nhất định đập các người một trận! Mấy thuộc hạ đứng nhìn đều thấy đầu tiên phong quan nhà mình sắp sửa bốc khói rồi.

Nhâm Cuồng đẩy nội lực xuống dưới, vốn tưởng rằng có thể ngăn chặn tên hậu bối trẻ tuổi này, ai ngờ nội lực của Triển Chiêu không chỉ không kém lão mà cảm giác còn cuộn cuộn không ngừng.

Nhâm Cuồng nhất thời không ép nổi Triển Chiêu, cảm thấy bản thân thật sơ suất.

Mấy lão đầu Cuồng Nhai đều kinh ngạc, sao nội lực của Triển Chiêu lại cao như thế? Lúc này đâm lao phải theo lao, nếu lần này để bị Triển Chiêu đè đầu thì sau này còn lẩn lộn trên giang hồ thế nào nữa?

Nhâm Cuồng muốn triệt nội lực nhưng Triển Chiêu không cho, hẳn thật đúng là so tài với Nhâm Cuồng đến hăng hái, bụng nói hôm nay nhất định phải cho người ngã lộn cổ, coi người còn dám cuồng nữa không!

Mắt lấy lão gia tử sắp sửa không trụ nổi, Nghiêm Tứ Cuồng vừa rồi mới gặp rắc rối đột nhiên tung một chưởng về phía Triển Chiêu, “Tiểu quỷ...”

Nghiêm Tứ Cuồng còn chưa dứt lời thì Triển Chiêu liền nhìn thoáng qua hắn.

Một chưởng Nghiêm Tứ Cuồng đánh ra chạm vào một luồng nội lực mạnh mẽ phản lại, Tứ đương gia liền bay ra ngoài, ngựa mặt lên trời té ngã, ngã chổng vó.

Âu Dương thật sự không nhịn được, “Người đã bao nhiêu tuổi rồi mà lại đi đánh lén hậu bối, còn mặt mũi sao?”

Nghiêm Tứ Cuồng tự bêu xấu chính mình nhưng lại coi như là đã giúp Nhâm Cuồng giải vây.

Các cao thủ Cuồng Nhai lúc này đều ngậm hiếu, luận đơn đả độc đấu, Chương môn nhà mình phỏng chừng không phải là đối thủ của tiểu hài nhi

này.

Có mấy người đến đỡ Nghiêm Tứ Cuồng, Tứ đương gia bưng bưng lửa giận, đứng lên vung tay bỏ đi, lưu lại một câu, “Ma Cung người ý thể hiệp người, tổ tôn đều như nhau!”

Triển Chiêu cũng tức giận, bụng nói gây sự chính là người nói năng lỗ mãng cũng là người, kết quả đánh không lại người ta thì lại đi trách người ta khi dễ người?

Đám người Cuồng Nhai đều về Thái Bạch Cư ăn cơm, Nhâm Cuồng trên lầu lại liếc nhìn Triển Chiêu một cái rồi xoay người bỏ đi.

Trong tiệm có không ít người giang hồ, đa phần đều là người Tây Vực, đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Triển Chiêu, cảm giác tựa như Ma Cung khi dễ môn phái nhỏ vậy.

Triển Chiêu khó chịu.

Phía sau, Âu Dương xuống ngựa, chạy lại nói với hắn, “Hai ngày nay có rất nhiều người giang hồ đến đây không biết để làm gì, giống như đang chờ tin tức gì đó, khả năng có quan hệ với thiệp mời của Hắc Thủy Cung, nghe nói tất cả môn phái nào trên trăm người của võ lâm Trung Nguyên và võ lâm Tây Vực đều nhận được thiệp mời.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Vậy không phải gần như tất cả các môn phái đều nhận được sao?”

Âu Dương gật đầu, “Trung Nguyên xa hơn một chút còn Tây Vực lại gần nên hai ngày nay trên đường có nhiều môn phái Tây Vực, phỏng chừng hai ngày nữa võ lâm Trung Nguyên sẽ đến, lúc đó càng thêm loạn!”

Triển Chiêu nhú mày.

Âu Dương nói tiếp đi, “Vừa rồi người đưa quan phục còn mang theo cả Thánh chỉ đến, chuyện này đã kinh động tới trong cung rồi.”

Triển Chiêu hiểu rõ, cơ hồ toàn bộ võ lâm dốc toàn lực lượng thì đương nhiên Triệu Trinh sẽ để ý.

Âu Dương không quên nhắc nhở Triển Chiêu một câu, “Ta nghe nói rất nhiều môn phái võ lâm Tây Vực đều là năm đó bị võ lâm Trung Nguyên đuổi ra, bọn họ vốn định tìm Ma Cung làm nơi nương tựa nhưng Ân Hậu lại ngại nhân phẩm của họ không tốt nên không nhận, bọn họ chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo lên người, người đề phòng một chút.”

Việc này Triển Chiêu đương nhiên hiểu rõ, gật đầu, ý bảo Âu Dương không cần lo lắng.

Thấy sự tình đã bình ổn, Âu Dương liền mang người trở về.

Triển Chiêu cũng chuẩn bị trở về quân doanh, cảm thấy bằng không thời gian tới đây mình vẫn là khiếm tốn một chút, đừng gây thêm phiền cho Triệu Phổ.

...

Đang đi tới thì bỗng nhiên Triển Chiêu cảm nhận được một luồng sát khí cùng với... nội lực của Nghiêm Tứ Cuồng!

Triển Chiêu lập tức nhảy lên nóc nhà, chỉ thấy trong một con hẻm cách đây không xa, Nghiêm Tứ Cuồng đang ngã xuống, trước mắt còn có một bóng đen.

Triển Chiêu chau mày, Cự Khuyết ra khỏi vỏ phi thân qua chém về phía bóng đen kia.

Nhưng mà, bóng đen kia dùng một loại tốc độ không thể tin được mà tiêu tán theo gió, một kiếm của Triển Chiêu chỉ chém vào khoảng không mà không trúng được ai, liền sững sốt... Đây là lần đầu tiên mới gặp ha! Cư nhiên không chém trúng, võ công Miêu gia kém đi rồi?

Cùng lúc đó, Nghiêm Tứ Cuồng ngửa mặt lên trời ngã quy, toàn thân co giật, một màu đen từ huyết quản mạch máu toàn thân hắt tuôn ra.

“Ê!” Triển Chiêu cả kinh.

Chợt nghe từ trong cổ họng Nghiêm Tứ Cuồng phát ra một âm thanh, nghe, giống như từ “Hắc”.

Triển Chiêu đưa tay điểm huyết đạo của hắn nhưng đã quá muộn.

“Lão Tứ!”

Đúng lúc này, đầu ngô truyền đến một tiếng hét thảm.

Triển Chiêu ngẩng đầu thì thấy Tam đương gia Cuồng Nhai, Xích Mộc Tán Nhân, Bằng Phong vọt đến, mặt khác, người của Cuồng Nhai lục tục đuổi tới, Nhị đương gia Lâm Thủy Nghi cũng bay xuống từ trên nóc nhà.

Nháy mắt mọi người nhảy xuống đất, chỉ thấy toàn thân Nghiêm Tứ Cuồng phủ kín tơ máu màu đen, hai mắt mất đi tiêu cự, miệng học máu đen... đi đòi nhà ma.

“Lão Tứ!”

Mấy người của Cuồng Nhai giật mình sững sờ, một lúc sau, mãnh liệt ngẩng đầu, căm tức nhìn Triển Chiêu.

Hai mắt của Bằng Phong vốn đỏ đậm, lúc này hốc mắt cũng đỏ, cả con mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi mắng Triển Chiêu, “Người cư nhiên hạ độc thủ như vậy, còn nhỏ tuổi mà lại ngoan độc đến thế!”

Triển Chiêu sững sốt, vội vàng xua tay, “Không phải ta làm! Là một hắc ảnh...”

“Vừa rồi ngoại trừ nội lực của lão tứ và nội lực của người, căn bản không còn nội lực của ai cả!” Sắc mặt của Lâm Thủy Nghi cũng lạnh lẽo.

Lúc này Triển Chiêu khó có thể giải bày, bụng nói đạt đến tầm cao mới trong lịch sử rồi! Miêu gia không chỉ nhật thi thể nhật án mạng, lúc này còn nhật được cả cái danh hung thủ, sáng nay ra cửa chắc chắn bước nhăm chân rồi!

Người của Cuồng Nhai bây giờ đã mất lý trí, mũi nhọn đều chĩa về phía Triển Chiêu, một đám cao thủ hợp lực tấn công Triển Chiêu.

Triển Chiêu ba lúi hai nhảy leo lên nóc nhà, thấy họ muốn cùng mình liều mạng cũng không có cách nào, đành phải vừa trốn vừa giải thích, nhưng đối phương không nghe, tiếp tục vây công hấn.

Lúc này Nhâm Cuồng ở xa xa cũng đến, một chưởng đánh tới.

Triển Chiêu nói thầm, đám người các người sao ai nấy đều không phân rõ phải trái vậy.

Kết quả là người của Cuồng Nhai đuổi, Triển Chiêu vừa chạy vừa giải thích với họ, thật là náo nhiệt.

Mà thú vị nhất là, đám người đuổi theo Triển Chiêu càng lúc càng đông, đều là mấy môn phái Tây Vực, hô đánh hô giết, Triển Chiêu nói thầm —— Được! Toàn bộ những kẻ có thù oán với Ma Cung đều đến đi! Đám người này không cần mặt mũi, đánh một mình không lại liền định vây công, hôm nay Miêu gia cho các người mệt chết!

Nghĩ xong, Triển Chiêu thi triển Họa Địa Vi Lao, một chiêu Yến Tử Phi, mang theo một đám cao thủ trên nóc nhà Hắc Phong Thành sang

hướng khác, chạy cả một đường.

Nhiều người trong quân doanh Hắc Phong Thành đều ra xem náo nhiệt, ngay cả Triệu Phổ cũng lên thành lầu xem thử, khó hiểu, “Triển Chiêu đang làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên vai Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn ra xa, “Miêu Miêu đang chơi trò điều hâu bắt con gà con sao?”

“Cảm giác hơi ngược.” Tiểu Lương Tử toét miệng, “Nhìn thế nào cũng đều là gà con bắt điều hâu...”

Lại nhìn mấy cao thủ Tây Vực, theo Triển Chiêu một đường chạy như điên, cả đám đều mệt quá mà gục sạch.

Triển Chiêu thật đáng giận, chạy được một lúc ngồi xồm trên cành cây đợi bọn họ, chạy được một lúc lại dừng lại ở một sạp hàng ven đường mua một cân đào, còn mời họ ăn, lại chạy được một lúc ngang qua một tiệm mì dừng lại ăn bát hoành thánh, lại đi ngang qua vườn trái cây nhà người ta thì dừng lại hái mấy trái mận... một đường nghiên cứu xem quả mận rốt cuộc có chín chưa.

Bách tính Hắc Phong Thành đều nghe thấy tiếng bước chân rào rào trên nóc nhà, buồn bực —— chuột bự nhà ai giữa ban ngày ban mặt chạy ra ngoài thế?

Triển Chiêu cảm thấy còn âm ỉ thế này thì rất dễ gây rối loạn, không thể để ai bị thương được, cuối cùng đơn giản mang theo mọi người ra khỏi thành, tâm nói, dứt khoát mang các người chạy đến Ma Cung ăn bữa cơm đoàn viên đi! Chúng ta chạy đường dài luôn!

Nhưng vừa mới chạy đến Tất Châu Phủ, liếc mắt một cái nhìn thấy thuyền hoa của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu coi như là nhìn thấy thân nhân, nghĩ bụng —— Miêu gia tìm thân mật hỗ trợ đi!

Cứ như vậy, Triển Chiêu xông vào Cung Phúc Lâu.

Lúc này, người giang hồ càng lúc càng tập trung nhiều bên ngoài chửi đồng.

Bốn tầng dưới của Cung Phúc Lâu còn đầy võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên, đều nhìn ra ngoài thăm dò, khó hiểu người của Cuồng Nhai đang la hét cái gì? Để Triển Chiêu ra chịu chết? Triển Chiêu đang ở đây sao?

Không ít người giang hồ đều quen biết Triển Chiêu, ai nấy đều thầm cảm phục —— vận xui của Triển gia tiểu miêu gia này đúng là danh bất hư truyền?!

Nghiêu Tử Lăng cau mày, “Đây rõ ràng là lấy nhiều hiếp ít!”

Dụ Mộ Trì cũng không hài lòng, “Nhâm Cuồng từ trước đến giờ luôn không biết phân rõ phải trái là gì.”

Hoa Nhất Trần lắc đầu, “Xem ra kẻ thù của Ma Cung ở Tây Vực không ít.”

Triển Chiêu dùng vẻ mặt buồn bực mà nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Miêu gia có xui xẻo không?

Bạch Ngọc Đường rót cho hần chén rượu, Giao Giao chuyển sang xoa đầu cho Triển Chiêu —— để an ủi.

Lúc này, một trận nội lực truyền đến, trên thuyền của Cuồng Nhai phía trước, Nhâm Cuồng vận nội lực gầm lên, “Triển Chiêu!”

Mọi người ở đây đồng loạt cau mày, nội lực của lão gia tử này không thấp, rộng như vậy người qua đường sẽ bị thương!

Minh Tây nhìn thoáng qua bên ngoài, bất mãn, “Nhiều đó tuổi, bao nhiêu người như vậy lại đi khi dễ một hậu sinh?”

Huyền Ninh cũng rất không hài lòng, “Đúng vậy, không thêm quan tâm là đang ỷ lớn hiếp nhỏ!”

Người của Cuồng Nhai đối diện càng rộng càng mạnh hơn, nội lực kia chấn cho cửa sổ Cung Phúc Lâu rung lên “răng rắc”.

“Không ổn!”

Lôi Nhạc ngồi sát cửa sổ vội đứng lên, trên thuyền đối diện, một luồng nội lực cực mạnh bên chỗ Nhâm Cuồng phóng tới tầng năm khiến cho sàn gác rung rinh.

Huyền Minh cau mày, “Hắn muốn chấn cho sập tầng lầu này sao?”

“Không phải chứ...” Đường Tứ Dao cũng đứng lên, “Bên trong lầu đang có mấy trăm người, thù hận lớn đến thế nào?”

Triển Chiêu buông chén chuẩn bị đi ra ngoài, Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên, diệt đám lão già không chịu nhường kia.

Chỉ là chưa đợi hai người họ nhảy ra ngoài cửa sổ đã thấy Thiên Tôn buôn chén, đưa tay phẩy nhẹ về phía ngoài cửa sổ.

Luồng nội lực do đám cao thủ Cuồng Nhai phóng tới nháy mắt bị triệt tiêu, cùng lúc đó, xa xa trên mặt nước “ào ào” một tiếng, sóng lớn cuộn cuộn nổi lên, một con sóng dâng cao đến nửa trời rồi đổ ập xuống cả người Nhâm Cuồng. Thuyền của Cuồng Nhai bị đẩy đi khá xa, trôi đến chỗ nước cạn liền mắc cạn, thân thuyền lệch hẳn sang một bên, trên thuyền phủ một lớp sương giá, mặt hồ xung quanh cũng đóng băng trong nháy mắt, người trên thuyền bị ném văng ra, ngã lên mặt băng kêu la thảm thiết...

Nhìn lại Thiên Tôn, mái tóc đen kể từ khi ống tay áo vung lên, nháy mắt biến thành màu trắng bạc.

Nét mặt lão gia tử rất không vui, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ... không thấy Thiên Tôn mở miệng nhưng thanh âm nhẹ nhàng vang lên, “Mấy năm không gặp các người đúng là có tiền đồ, lần đến gặp ta!”

Toàn bộ Cung Phúc Lâu nháy mắt lặng ngắt như tờ, từ trên xuống dưới không ai dám nhúc nhích, không chỉ có Cung Phúc Lâu mà lúc này toàn bộ Tất Châu Phủ đều tĩnh lặng, ngay cả thuyền trên mặt hồ cũng không dám chuyển động.

Đám người Lôi Nhạc trong lầu kinh hãi há hốc miệng.

Đừng nói đến những người không biết thân phận của Thiên Tôn mà ngay cả những người biết thân phận của Thiên Tôn như Dụ Mộ Trì, Hoa Nhất Trần... cũng là lần đầu tiên mới chứng kiến nội lực cao như vậy.

Mọi người nói không nên lời, không chỉ là vì kinh hoàng mà quan trọng hơn là bị nội lực cường đại kia áp chế, nhất thời không cách nào nhúc nhích.

Huyền Minh lặng lẽ thở dài —— A Di Đà Phật, sự tồn tại của vị này, chính là để tất cả những người luyện võ hoài nghi nhân sinh.

Nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều ngây dại, không để ý tới vẻ hoa si của mình, liên tục nuốt nước miếng —— sao tay chân không nghe đầu óc sai khiến nữa nhỉ?

Lúc này, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một người nhảy vào, toàn thân ướt đầm chẳng khác gì gà nhúng nước, đúng là Nhâm Cuồng.

Lão đầu nhi ừ rừ cúi đầu, ngược lại trở nên đàng hoàng hơn.

Vào lầu liền hành lễ với Thiên Tôn, “Lão... lão gia tử, đã lâu không gặp.”

Thiên Tôn liếc nhìn lão ta, “Sao hả? Thừa dịp lão quỷ không ở đây mà đi khi dễ ngoại tôn của hãn bá thù riêng?”

Triển Chiêu lặng lẽ cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— quả nhiên là có mục đích riêng!

“Không... hãn giết môn hạ của ta...” Nhâm Cuồng chỉ vào Triển Chiêu, nhưng vẻ kiêu ngạo rõ ràng yếu đi vài phần.

Thiên Tôn cười lạnh, “Kẻ giết môn hạ của người chính là dùng nội lực của Hắc Thủy Cung, công phu Hắc Thủy Cung chỉ có nữ nhân mới có thể luyện được, người giả ngốc cái gì.”

“VẬY... không chừng là do Hắc Thủy hạ thủ...”

Nhâm Cuồng nói còn chưa dứt lời, Thiên Tôn lại cười lạnh, “Bà ta đang ở đây, bằng không người tự đi hỏi bà ta đi?”

Nhâm Cuồng cả kinh đến nói lắp, “Bà... không phải bà ấy đang ngủ đông sao?”

Triển Chiêu nhìn trời —— ngu chưa?!

Mọi người trên lầu cũng hết nói nổi —— người đã biết người ta ngủ đông còn nói người ta giết người?

Nhâm Cuồng cũng biết mình nói hớ lời, chỉ đành gãi đầu.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, âm thanh linh hoạt kỳ ảo thanh thúy vang vang tiếp tục truyền ra, âm thanh từ trên trời vọng xuống mang theo nội lực tựa như lão thiên gia đang lên tiếng.

Toàn bộ Tất Châu Phủ đều nghe được, Thiên Tôn đang nói gì?

Lão gia tử nói...

“Bất kể các người có ân oán gì với Ma Cung, lão quỷ không ở đây thì đứa nhỏ này chính là người nhà ta, ai dám động tới một sợi tóc của nó thử xem! Còn có đừng có giương oai tại Hắc Phong Thành, cho dù chỉ làm hỏng một tấm ngói, các người cũng đừng nghĩ đến việc quay về Tây Vực. Nơi này núi non tươi đẹp, chỗ chôn có sẵn, bản tọa tiễn các người một đoạn!”

Đám cao thủ Tây Vực đuổi theo Triển Chiêu đến đây vừa nghe thấy thanh âm này liền xoay người chạy so với thỏ còn nhanh hơn.

Cơn tức này của Triển Chiêu cuối cùng cũng được giải tỏa, cười tùm tùm xoa ngực nhìn chuột nhà mình —— lão gia tử thật thương người nha!

Bạch Ngọc Đường bật cười —— người cũng không nhìn xem người là người nhà ai, người không thương người thì còn thương ai?

Nhìn lại đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn, một người hai người đều nhũn cả chân, gục xuống bàn dùng vẻ mặt si mê mà nhìn sư tôn nhà mình —— đệ nhất thiên hạ chính là khí phái như vậy! Ngưỡng mộ... thật tái thế... thật muốn lăn lộn!

Triển Chiêu nhìn một đám tiểu hài nhi Phái Thiên Sơn cào bàn, tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường —— hậu bối nhà người đều bị sao vậy?

Ngũ gia thở dài —— đều có bệnh chứ còn sao nữa? Trúng độc sư phụ ta quá nặng, phỏng chừng ngay cả Công Tôn cũng giải không được.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 161: Điểm Chung

Thiên Tôn cảnh cáo các cao thủ Cuồng Nhai, để những người võ lâm Tây Vực từng có ân oán với Ma Cung đừng có ý đồ gì với Triển Chiêu.

Lão gia tử hiếm khi mới đi hù dọa người ta, khiến cho đám cao thủ Tây Vực kia sợ tới mức quay lưng bỏ chạy không dám quay đầu.

Nhâm Cuồng mấy năm trước bởi vì Ân Hậu không chịu thu nhận lão vào Ma Cung, có chút ghi hận lão gia tử, lần này đích thực là muốn lợi dụng xui xẻo của Triển Chiêu mà trút giận, ai ngờ nửa đường lại đụng trúng Thiên Tôn.

Những người trẻ tuổi thế hệ này như Triển Chiêu có thể cảm thấy Thiên Tôn rất dễ ở chung, hơi nhị một chút còn rất khả ái, nhưng nếu hỏi thử những cao thủ lớn tuổi, giữa Thiên Tôn và Ân Hậu sợ ai hơn, họ không cần phải nghĩ cũng sẽ nói sợ Thiên Tôn hơn. Có đôi khi Ân Hậu còn nói vài phần tình cảm với người, hơn nữa Ân Hậu sớm đã ẩn cư trong Ma Cung, rất ít khi lộ diện.

Nhưng Thiên Tôn có gần cả trăm năm rảnh rồi chờ đồ đệ sinh ra, bởi vậy thường hay lang thang khắp nơi, lão gia tử đi khắp đại giang nam bắc, nhìn thấy kẻ phạm pháp liền tiện tay trừng trị một trận, đúng là thật sự tiện tay, cứ như vừa rời vung tay áo lên, người xấu liền chết rồi... như vậy ai mà không sợ?

Lão gia tử cũng không dễ lừa dối, Nhâm Cuồng biết vị trước mặt này mềm cứng đều không thể thực hiện được, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai

xin tha.

Triển Chiêu an an tâm tâm lột đậu phộng xem náo nhiệt.

Minh Tây mở miệng hỏi Nhâm Cuồng, “Võ lâm Tây Vực các người nhiều người như vậy chạy đến Hắc Phong Thành để làm gì?”

Nhâm Cuồng lấy một tấm thiệp mời trong lòng ngực đưa ra cho Thiên Tôn xem.

Thiên Tôn liếc một cái, hỏi, “Ở đây còn có bao nhiêu người vì tấm thiệp mời này mà chạy đến?”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người trong lâu đều giơ tay lên.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người cũng nhận được?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Lục Phong.

Lục Phong lấy tấm thiệp kia ra cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu lại nhìn mấy người Đường Tứ Dao, Dụ Mộ Trì, ai nấy cũng đều lấy thiệp mời ra.

Triển Chiêu buông thiệp mời suy nghĩ một chút, không hiểu, “Các người đều rảnh rồi vậy sao? Chỉ vì một tấm thiệp mời không rõ ràng mà các người đều chạy đến Tây Vực hết à?”

Đường Tiểu Muội giơ tay, “Chúng ta là vì cha nương bảo chúng ta đi xem thử có chuyện gì.”

Dụ Mộ Trì cũng giơ tay, “Ta thì sư phụ bảo ta đến.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Hắc Thủy Bà Bà và Đường Môn lão thái thái cùng lão tẩu Hạc Đồng đều có

giao tình, để họ đến xem có việc gì cần giúp đỡ không có thể hiểu được.

Triển Chiêu lại nhìn Minh Tây và mấy vị cao tăng Thiếu Lâm.

Minh Tây chậm rãi nói, “Ta theo hậu bối đến xem một chút cho biết mà thôi.”

Triển Chiêu lại nhìn cao tăng Thiếu Lâm —— mấy vị lão hòa thượng các người cũng đến xem cho biết à?

Huyền Minh “A Di Đà Phật” một tiếng, Huyền Ninh thẳng thắn đáp, “Chương môn sư huynh xem thiệp mời xong thì bảo sắp xảy ra hỗn loạn, để chúng ta đến Hắc Phong Thành hỗ trợ, biên thù Tây Bắc không thể loạn, liên quan đến thiên hạ thương sinh gì gì đó... Nếu chúng ta đã đến đây, tiểu hiền đệ, dứt khoát cứ nghe người sai phải đi.”

Triển Chiêu đã sớm cười đến tí mắt, chạy đến bên cạnh mấy vị hòa thượng ca ca, vươn tay giật râu mấy lão hòa thượng, ngay cả Huyền Hối luôn nghiêm túc cũng cười ha ha nhìn Triển Chiêu.

Toàn thể người giang hồ lại cảm khái một lần nữa —— nhân duyên của vị này thật tốt.

Nhâm Cuồng đứng có chút xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tiền bối cũng đến để tham gia náo nhiệt?”

Mặt Nhâm Cuồng đỏ bừng, một tiếng “tiền bối” mà Bạch Ngọc Đường gọi lão nghe có chút châm chọc.

“Khụ khụ... Gần đây Tây Vực có không ít người chết vì nội lực của Hắc Thủy Cung, cho nên...”

“Cho nên các người chạy đến Hắc Phong Thành để làm gì?” Thiên Tôn hỏi, “Hắc Thủy Cung ban đầu đâu phải là ở Hắc Phong Thành.”

“Vì... những người biết vị trí trước kia của Hắc Thủy Cung, đều ở Hắc Phong Thành...” Nhâm Cuồng trông có vẻ rất ủy khuất.

Thiên Tôn nở nụ cười, “Vậy nên người định hỏi ai?”

Nhâm Cuồng thở dài nhìn Thiên Tôn, ý là —— lão gia tử, ta biết sai rồi, xin người tha cho ta đi!

“Nếu môn hạ của người đã chết ở Hắc Phong Thành, như vậy cứ dựa theo luật lệ của Đại Tổng để điều tra.” Thiên Tôn nói xong, lại nhìn lướt qua Lôi Thiết Môn cùng Ngô Gia Trại ngồi đối diện.

Mấy vị đương gia của Ngô Gia Trại tái mặt, không dám nhúc nhích, một mình Bạch Ngọc Đường đã khiến cho họ đứng ngồi không yên, lần này cư nhiên lại đụng trúng cả Thiên Tôn.

Lôi Nhạc càng thêm xấu hổ, hắn vừa mới khiêu khích Thiên Tôn lẫn Ân Hậu, bây giờ ngấm lại, vừa rồi hắn còn tưởng người ta là một đồ đệ rất nhị của Phái Thiên Sơn, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào.

Vì vậy lúc này, toàn bộ Cung Phúc Lâu đều có chút bối rối.

Bạch Ngọc Đường thấy cơm đã ăn xong rồi, liền trả tiền cơm rồi mang mèo chạy lấy người!

...

Các vị đại sư Thiếu Lâm cùng Đường Môn đều đi theo, Nhâm Cuồng cũng bị mang đi.

Khi mọi người trở về quân doanh Hắc Phong Thành, Âu Dương Thiếu Chỉnh đã phái người vận chuyển thi thể của Nghiêm Tứ Cuồng về.

Trong một trường bông riêng tại quân doanh, Công Tôn đang ngăn người nhìn thi thể.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về tới nơi thì trước tiên đến soái trưởng gặp Triệu Phổ một chút.

Về chuyện bóng đen của Hắc Thủy Cung, Bạch Ngọc Đường không biết nên nói với Triển Chiêu như thế nào, đặc biệt việc Hắc Thủy Bà Bà thật ra là rất nhiều bà bà, không biết Triển Chiêu có rõ hay không, nếu Triển Chiêu không biết, vậy hẳn có nên nói ra không? Hay là đợi Bà Bà đích thân nói với Triển Chiêu? Nếu lão nhân gia không muốn nói, bản thân dường như không nên lăm miệng.

Lúc này Triệu Phổ rất đau đầu, “Không phải vẫn luôn chết ở Tây Vực sao, sao lại chết đến tận Hắc Phong Thành rồi? Không lẽ hung thủ kia đã theo đến Hắc Phong Thành?”

Cửu Vương gia rất muốn đuổi hết đám người kia về Tây Vực, kéo Hạ Nhất Hàng thương lượng biện pháp đối phó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì ra khỏi soái trưởng, đến lều trại nghiệm thi tìm Công Tôn.

Đi chưa được mấy bước, Bạch Ngọc Đường chợt nghe phía sau vang lên tiếng bước chân, Ngũ gia cười khế, vừa dừng bước quay đầu lại thì Tiểu Tứ Tử liền nhào tới, “Bạch Bạch!”

Bạch Ngọc Đường vươn tay bế bảo bối lên, mấy ngày không gặp, trong quân doanh ngoại trừ Triển Chiêu ra thì bé mập này là người mà hắn quan tâm nhất.

“Tôn Tôn đâu?” Tiểu Tứ Tử ôm Bạch Ngọc Đường, mở miệng liền hỏi.

Bạch Ngọc Đường không biết Thiên Tôn đi đâu, vừa mới vào quân doanh đã bị một đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn kéo đi rồi.

Đi theo Tiểu Tứ Tử đến còn có Tiểu Lương Tử, ôm một hòm thuốc nhỏ trong tay, phỏng chừng là mang cho Công Tôn.

Mọi người đi qua mấy căn lều, đụng phải Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng hần là đang tìm họ, gặp mặt liền hỏi, “Hung thủ kia đã chạy đến Hắc Phong Thành rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, đem chuyện giữa đường gặp phải Nghiêm Tứ Cuồng bị giết kể lại.

Lâm Dạ Hỏa cũng nhíu mày, “Túc Thanh nói, đại khái Tây Vực đã chết hơn hai mươi cao thủ.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều cau mày, “Nhiều như vậy?”

“Nếu không thì các người nghĩ bọn họ mắc gì lại chạy đến Hắc Phong Thành?” Hỏa Phượng cười xấu xa, “Là tới tị nạn chứ sao.”

“Nói đến võ lâm Tây Vực.” Triển Chiêu có chút lo lắng, “Hỏa Phượng Đường và Lang Vương Bảo không xảy ra việc gì chứ?”

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu, “Lang Vương Bảo chắc chắn không xảy ra việc gì, dù sao nơi đó không phải là môn phái võ lâm. Về phần Hỏa Phượng Đường của ta, hiện tại không có việc gì, bởi vì các cao thủ Tây Vực bị giết đều có điểm giống nhau.”

“Điểm giống nhau gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò.

“Đều tương tự như Nghiêm Tứ Cuồng, tuổi trên dưới năm mươi, công phu cơ bản cũng cùng cấp bậc với hần.” Lâm Dạ Hỏa nhún vai, “Hỏa Phượng Đường của ta chỗ nào có cao thủ kém như vậy, hơn nữa Liễu đại

gia và can nường tuổi đã cao, Túc Thanh bọn họ thì lại chưa quá ba mươi tuổi, không phù hợp.”

“Người chết đều cùng một độ tuổi?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Những người này còn có điểm chung nào chẳng?”

“Cái này sao, không chừng.” Hỏa Phượng bất đắc dĩ, “Võ lâm Tây Vực không giống như võ lâm Trung Nguyên có một số đại môn phái có quyền quyết định. Nếu võ lâm Trung Nguyên xảy ra chuyện, Thiên Sơn, Thiếu Lâm gì đó sẽ đứng ra mở đại hội tìm đối sách. Võ lâm Tây Vực chia năm xẻ bảy, còn có rất nhiều môn phái lại thuộc về quan gia, chẳng ai quan tâm đến ai.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Hơn nữa rất nhiều cao thủ Tây Vực đều từ Trung Nguyên tới, mai danh ẩn tích, phần lớn còn mang theo bí mật.”

Triển Chiêu vuốt cằm cân nhắc, “Tra thử xem họ từng có điểm chung nào trong quá khứ không?”

Ba người trò chuyện, liền tới trước cửa lều nghiệm thi của Công Tôn.

Ngoài cửa, người của Cuồng Nhai đang ngồi chung một chỗ, Nhâm Cuồng, Bằng Phong cùng Lâm Thủy Nghi, sắc mặt ba người đều trầm như nước.

Triển Chiêu mỉm cười, quen thuộc chạy tới khách sáo mấy câu.

Tiểu Lương Tử cầm hòm thuốc nhỏ vào trong lều.

Bên trong lều, Lê Yên cũng có mặt, đang cùng Công Tôn quan sát cổ thi thể kia.

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường cũng đi vào nhìn thoáng qua, hai người bọn họ đều là lần đầu nhìn thấy, nhin không được liền nhúu mày... cả người Nghiêm Tứ Cuồng như bị phủ một lớp mạng nhện màu đen, thi thể nhìn rất thê thảm, chết rất đáng sợ.

Bạch Ngọc Đường nhớ đến lời Thiên Tôn nói, Tà linh màu đen kia cùng loại với “nguyên thần” của con người, liền cảm thấy tình trạng chết của Nghiêm Tứ Cuồng càng thêm quỷ dị.

Công Tôn nhận lấy hòm thuốc từ Tiểu Lương Tử lấy ra một con dao mỏng như cánh ve, rạch mấy đường trên ngực Nghiêm Tứ Cuồng, liền có chất lỏng màu đen chảy ra.

Ngũ gia cau mày, liền ôm Tiểu Tứ Tử ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử còn mở to hai mắt nhìn, tò mò, “Vì sao máu lại biến thành màu đen? Trúng độc sao?”

Cao thủ Cuồng Nhai trước cửa vừa vận nghe thấy được, đều thở dài.

Triển Chiêu hỏi, “Các vị tiền bối, có đối tượng tình nghi nào không?”

Ba vị cao thủ Cuồng Nhai đều ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hết nói, “Trừ ta ra!”

Nhâm Cuồng do dự một chút, nói, “Kỳ thật, lần này đến Hắc Phong Thành, là do lão tứ đề nghị.”

“Hắn đoán trước là mình sẽ gặp nguy hiểm?” Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh Triển Chiêu ngồi xuống, hỏi.

“Mới vừa nghe xảy ra án mạng, lão tứ liền rất bất bình thường, đợi nhận được thiệp mời rồi, hắn liền đứng ngồi không yên, tính cách trở nên

buồn vui bất chợt, thường xuyên đột nhiên nổi cáu.” Bằng Phong nói, “Giống như vừa rồi đánh nhau với Lý Khiếu cũng rất khó hiểu.”

“Vụ tranh chấp này là do ai khơi mào?” Triển Chiêu hỏi.

“Là lão tứ khơi mào, Lý Khiếu vốn đã định đi rồi nhưng đột nhiên lão tứ lại nói hăn là chó săn triều đình gì đó...”

Triển Chiêu dùng vẻ mặt bội phục mà nhìn mấy người Cuồng Nhai, ý là —— nhà mấy người chỉ biết một câu mắng chửi người vậy thôi?

“Lại nói, Lý Khiếu bao nhiêu tuổi?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

“Chắc hơn bốn mươi, nhìn trẻ hơn Nghiêm Tứ Cuồng.” Triển Chiêu nói.

“Lý Khiếu chừng năm mươi tuổi.” Lâm Thủy Nghi lại lắc đầu, “Đệ tử quý tộc bình thường sống an nhàn sung sướng nên vẻ ngoài nhìn trẻ hơn mà thôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao liền có chút lo lắng —— vị này đừng nói cũng sẽ gặp phải nguy hiểm gì chứ?

“Khi Nghiêm Tứ Cuồng còn trẻ, có kẻ thù nào không?” Triển Chiêu lại hỏi.

Nhâm Cuồng cười khở, “Người giang hồ, ai lại không có vài kẻ thù chứ?”

“Những cao thủ Tây Vực đã chết kia có điểm nào giống hăn không?” Triển Chiêu luôn cảm thấy những người bị hại có liên hệ gì đó. “Hoặc là nói, trước kia biết nhau?”

“Cái này sao...”

Lâm Thủy Nghi đột nhiên nói, “Lão tứ trước kia... từng làm lính.”

“Tham gia quân ngũ?” Triển Chiêu giật mình, “Ở đâu?”

“Tây Hạ đi.” Nhâm Cuồng dường như không chắc lắm.

“Nhưng hẳn rõ ràng là người Hán mà.”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa cũng đi ra, “Trên cơ thể binh sĩ Tây Hạ đều có hình xăm, hẳn cũng không có.”

“Là đội quân được xây dựng tạm thời, dùng tiền thuê, tùm bầy tùm tám lại thành đội quân không chính quy. Hình như là nhận việc hộ tống hay dò đường linh tinh gì đó, ta chỉ nghe hẳn thuận miệng nhắc qua một câu.” Lâm Thủy Nghi nhớ lại. “Hẳn nhắc đến việc này còn tỏ ra rất tức giận bất bình, hình như là bị lừa, bởi vậy lão tứ rất ghét quan binh.”

Triển Chiêu cảm thấy đây có khả năng chính là manh mối của vụ án, đáng để Thiên Dực điều tra thử.

“Hẳn nhập ngũ, là chuyện khi nào?”

Từ trong lều, Lê Yên cũng đi ra hỏi ba vị đương gia Cuồng Nhai.

“Hơn hai mươi năm trước đi.” Nhâm Cuồng trả lời.

Lê Yên tìm một chiếc ghế ngồi xuống, cau mày, “Ta đại khái biết là chuyện gì rồi.”

Tất cả mọi người tò mò nhìn vị nữ tướng quân tuổi không lớn lắm này — việc này cũng biết?

Lê Yên bất đắc dĩ, “Đừng quên phụ thân và huynh trưởng của ta đều tham gia quân ngũ chứ?”

Mọi người hiểu ra —— đúng ha.

“Hơn hai mươi năm trước là lúc các nước Tây Vực thịnh vượng cũng như hỗn loạn nhất. Lúc ấy Liêu quốc và Tây Hạ đều như hổ rình mồi muốn xâm lấn Trung Nguyên.” Lê Yên kể, “Nghe nói, đích thực là Tây Hạ từng chiêu mộ một số kỳ nhân dị sĩ tạo thành một đội binh mã tạm thời, mục đích chỉ có một.”

Tất cả mọi người tò mò —— là mục đích gì?

“Để phát động chiến tranh thì cần phải làm công tác chuẩn bị gì?” Lê Yên nhắc nhở.

Nhâm Cuồng hỏi, “Chiêu binh mãi mã?”

Lê Yên lắc đầu.

Không đợi những người khác trả lời, chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Là kiếm quân phí đi.”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng cùng đi tới.

Hạ Nhất Hàng đi đến bên cạnh Triển Chiêu bọn họ ngồi xuống, Triệu Phổ lại tiến vào trong lều xem Công Tôn nghiệm thi.

Cửu Vương gia liếc nhìn thi thể một cái, kêu lên, “Cả lồng ngực đều là thứ gì vậy?”

Công Tôn cầm dao trong tay, cau mày nhìn chăm chăm nội tạng của thi thể đã hóa thành hắc thủy mà ngăn người, miệng lẩm bẩm, “Toàn bộ huyết dịch đều biến thành màu đen, từ trước tới giờ chưa bao giờ gặp qua tình huống này.”

...

Mọi người bên ngoài vẫn tiếp tục trao đổi về vụ án.

Hạ Nhất Hàng giải thích, “Đánh trận rất tốn kém, có tiền mới có thể đánh trận, từ xưa vùng Tây Vực vốn hoang vu căn cõi, đoạt đến cướp đi chỉ có ít ngựa bò dê, muốn kiếm được một số tiền lớn thì chỉ có một phương pháp.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều có cùng suy nghĩ —— tìm bảo!

“Tức là năm đó Tây Hạ thuê một nhóm lớn nhân sĩ võ lâm tạo thành một đội quân chuyên tìm bảo vật?” Lâm Dạ Hỏa lắc đầu, “Kho báu ở Tây Vực này không thể so sánh với kho báu ở Trung Nguyên, có chút bản lĩnh đào trúng mộ phần nào đó thì có thể lấy được, chỉ có điều bảo bối dưới lớp cát vàng tại nơi này đầy tà tính!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, chuyện khác chưa nói, chỉ cần ngẫm lại vụ “Trầm Tinh Điện” mới rồi, cái đó đừng nói một đội quân nhỏ, thiên quân vạn mã đến đó cũng chỉ có đi không về.

“Chuyện lần này lại có quan hệ với Hắc Thủy Cung... hay là những người này năm đó tìm bảo vật ở Hắc Thủy Cung?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hắc Thủy Cung.” Triển Chiêu tò mò, “Không phải Hắc Thủy Cung chỉ là một môn phái võ lâm sao? Bên trong có bảo vật?”

Lời này mới vừa hỏi ra khỏi miệng thì chợt nghe thấy bên bàn truyền đến một tiếng trả lời sâu kín, “Có nha.”

Mọi người giật mình, chỉ thấy không biết từ khi nào có một tiểu nha đầu tóc bạc nhỏ xinh đứng cạnh bàn.

Liếc mắt một cái nhìn thấy đóa hoa sơn trà màu đen cài trên tóc, ba vị đương gia Cuồng Nhai đều giật mình đứng dậy.

Nhâm Cuồng dường như có quen biết Hắc Thủy Bà Bà, há hốc miệng nói lắp bắp nửa ngày chỉ phát ra được mỗi chữ “Hắc”.

Hắc Thủy Bà Bà dùng đôi mắt màu ngọc hồng lựu như mắt rắn chậm rãi quét qua ba người.

Lê Yên dọn cho Bà Bà một chiếc ghế đặt giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Bạch Ngọc Đường giơ lên quả cam, “Bà Bà ăn cam ạ?”

Hắc Thủy Bà Bà gật gật đầu, “phiêu” đến trên ghế ngồi xuống, tay nâng chén trà Triển Chiêu rót cho, trong tay áo, Tinh Bạch Liên thò đầu ra, ngáp một cái rồi lại rút lại quần quanh cánh tay của Bà Bà, tiếp tục ngủ.

Hắc Thủy Bà Bà quay sang, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang quan sát mình, ánh mắt hai người chạm nhau, Ngũ gia vội vàng bưng chén lên uống trà.

Bà Bà liền híp mắt nhìn hắc, “Sao không gọi người?”

Ngũ gia há miệng thở dốc, ghen nửa ngày mới thả ra một câu, “Thái... di bà.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— người mà cũng có lúc nói lắp á?

Thái di bà cũng nghiêng đầu, không hiểu mà nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, vươn tay chọc chọc quai hàm của hắc, “Ai nha, sao vậy? Lạnh đến ngốc rồi?”

Ngũ gia định thần, thầm khuyên nhủ bản thân, không có gì là không thể! Mặc kệ bà ấy là rất nhiều bà bà hay chỉ là một bà bà...

Đang rối rắm thì thấy Hắc Thủy Bà Bà bỗng nhiên cầm quả cam ngưỡng mặt lên, ý vị thâm trường mà nhìn Bạch Ngọc Đường, chậm rì rì hỏi, “Tiểu Du nói bậy gì về ta hả?”

Ngũ gia sửng sốt, luôn cảm thấy ánh mắt này dường như không giống bình thường, vội lắc đầu.

“Thái di bà.” Triển Chiêu rất tò mò về Hắc Thủy Cung, hỏi, “Trong Hắc Thủy Cung có bảo vật gì ạ?”

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Vàng bạc tài bảo?”

Hắc Thủy Bà Bà lắc đầu.

“Bí tịch võ lâm?”

Hắc Thủy Bà Bà tiếp tục lắc đầu.

“Bản đồ kho báu?”

Vẫn lắc đầu.

Hỏa Phượng nâng cằm, “Thần khí quý khí linh tinh trong truyền thuyết gì đó?”

Hắc Thủy Bà Bà vẫn lắc đầu.

Tất cả mọi người không hiểu, hỏi, “Vậy trong Hắc Thủy Cung có cái gì?”

Hắc Thủy Bà Bà đột nhiên nở một nụ cười không rõ ý nghĩa, sau đó bất động, dường như lại bắt đầu ngẩn người.

Triển Chiêu đã quen, những người khác khó hiểu, lão thái thái phản ứng chậm? Mà Ngũ gia lại rất rõ, phỏng chừng các vị bà bà đã đến giờ

họp...

...

Mọi người nguyên bản đang tán gẫu rất náo nhiệt, đột nhiên liền an tĩnh, ai nấy đều chờ phản ứng của Hắc Thủy Bà Bà.

Đúng lúc này, Giả Ảnh chạy đến nói với Hạ Nhất Hàng, “Phó soái, Lý Khiếu đến đây, nói là muốn gặp người.”

Hạ Nhất Hàng khó hiểu, “Hắn muốn gặp ai? Gặp Nguyên soái?”

Giả Ảnh lắc đầu, dường như cũng rất hoang mang, nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Hắn nói muốn gặp Thiên Tôn.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 162: Lang Ngử

Lý Khiếu là tứ đương gia của Vạn Tông Môn Tây Hạ, lại vì hãn là người của Hoàng tộc Tây Hạ nên được gọi là Tứ Tông.

Đừng nhìn cái tên nghe rất dọa người, nhưng luận về bồi phận và địa vị trên giang hồ, hãn vẫn là thua xa Lâm Dạ Hỏa tuổi còn trẻ một khoảng lớn.

Triệu Phổ vừa nghe Giả Ảnh bẩm báo thì cảm thấy rất khó hiểu, Lý Khiếu là một võ quan thuộc Hoàng tộc Tây Hạ, chạy đến đây gặp Thiên Tôn để làm gì?

Bạch Ngọc Đường cũng khẽ cau mày.

Không phải là Ngũ gia không muốn để người khác gặp Thiên Tôn, chỉ là lão gia tử thoái ẩn giang hồ đã nhiều năm, cái gọi là thoái ẩn chính là không muốn tham dự vào chuyện giang hồ nữa.

Thiên Tôn chạy tới chạy lui ở Hắc Phong Thành lẫn Khai Phong Phủ chỉ là tham gia náo nhiệt, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, hãn vẫn không muốn để cho những người không thân quen tiếp cận sự phụ của hãn.

Triệu Phổ hỏi Giả Ảnh, “Hãn có nói chuyện gì không? Trước cứ dẫn hãn đến đây đã.”

Giả Ảnh gật đầu, chạy ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Giả Ảnh lại trở lại, phía sau lại không có ai đi theo.

“Người đâu?” Triệu Phổ ngạc nhiên.

“Thủ vệ trước cửa nói hăn đợi được một chút rồi đột nhiên bỏ chạy, chẳng khác nào gặp quỷ vậy.” Giả Ảnh có chút mờ mịt, “Rất là kỳ lạ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay, “Tiểu tử đó bày trò gì vậy?”

“Chi bằng để ta đi xem.” Triển Chiêu đứng dậy.

Lâm Dạ Hỏa nghiêng đầu, hỏi Triển Chiêu, “Người chắc chứ? Hay là để ta đi đi, người đi rồi đừng có lại nhặt thi thể về...”

Mọi người đều không nói gì.

Triển Chiêu rất muốn phản bác một chút, nhưng luôn cảm thấy lời này của Hỏa Phượng hình như không sai chút nào.

“Đã chết rồi.”

Chính là ngay khi Hỏa Phượng và Triển Chiêu đang thương lượng xem là ai đi thì Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Bạch Ngọc Đường ăn cam chậm rãi nói một câu.

Mọi người đang ngồi đều cau mày, ngoại trừ nhóm Triển Chiêu ra thì ba vị đương gia của Cuồng Nhai vẫn còn ngồi đây, ba người liền khó hiểu mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Từ khi này, ba người này đã để ý tới hai đứa bé Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, cảm thấy một đám người lớn nói chuyện nghiêm túc, hai tiểu hài nhi này hoàn toàn không gây rối. Tiểu Lương Tử lại còn to gan, nhìn Công Tôn nghiêm thi còn giúp bưng khay, tay không hề run rẩy tí nào. Tiểu Tứ Tử lại ngoan ngoãn đáng yêu, an an tĩnh tĩnh ngồi trên đùi của Bạch Ngọc Đường lột vỏ cam cho Hắc Thủy Bà Bà, chưa bao giờ thấy qua

bé mập nào đáng yêu như vậy! Người có tuổi luôn thích tiểu hài nhi, nhưng oa oa như tiểu tiên đồng này mở miệng liền nói chết người, ba người đều bị bé làm cho hoảng sợ.

Tiểu Lương Tử vội kéo Tiểu Tứ Tử qua, “Cận Nhi, chúng ta đi chơi đi.”

“Ừ!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Bạch Ngọc Đường liền thả bé xuống đất.

Tiểu Lương Tử kéo Tiểu Tứ Tử chạy đi.

Triển Chiêu ném cho Triệu Phổ một ánh mắt ra hiệu, ý bảo bọn họ đi xem.

Cửu Vương gia liên tục gật đầu —— nhanh đi thôi, tám phần là chết rồi, Tiểu Tứ Tử chưa bao giờ đoán trật.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu còn có Lâm Dạ Hòa tham gia góp vui cùng ra khỏi trường bông, đầu tiên là ngăn lại Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử lên, nghiêm túc hỏi bảo bối, “Tiểu Tứ Tử, Lý Khiếu chết thật rồi sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, nhìn Triển Chiêu, ý là —— ai là Lý Khiếu nha?

Lâm Dạ Hòa hỏi bé, “Cháu vừa mới nói ai chết?”

Tiểu Tứ Tử liền chỉ chỉ hướng ngoài thành.

Mọi người vội vàng ra khỏi quân doanh.

Lúc này, ngoài cửa có mấy thủ vệ đang tụ lại cùng một chỗ, nhìn xung quanh bìa rừng Hắc Phong.

Triển Chiêu bọn họ mới vừa đi ra, chợt nghe thấy trong rừng truyền ra tiếng tru của bầy sói, tiếng tru này ép tới cực kỳ trầm thấp, còn có mấy con sói đứng ngoài rừng Hắc Phong, nhìn về phía bên này.

“Ôi chao? Trong rừng xảy ra chuyện sao?” Lâm Dạ Hỏa ngoài trừ muội tử nhà mình thì quan tâm nhất chính là bầy sói trong rừng Hắc Phong, vội vàng chạy đến đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử cũng vươn tay chỉ về rừng Hắc Phong.

Ngũ gia liền mang theo bé và Tiểu Lương Tử đi xem.

Triển Chiêu hỏi thủ vệ trước cửa. “Vừa rồi Lý Khiếu chạy hướng nào?”

Mấy thủ vệ đều chỉ vào rừng Hắc Phong, miêu tả lại tình hình vừa rồi.

“Lý Khiếu đến một mình, thần sắc hoảng loạn.”

“Đúng vậy, giống như có ai đó đuổi theo hắn vậy.”

“Chúng ta còn hỏi hắn muốn vào trong đợi không, bên ngoài gió lớn, hắn lại tựa như không nghe thấy.”

“Đúng thế, lăm bà lăm bầm hết nhìn đông tới nhìn tây.”

“Sau đó đột nhiên mặt tái mét, như gặp quỷ mà xoay người bỏ chạy!”

“Đúng vậy, mà rõ ràng không có ai đuổi theo hắn!”

“Chúng ta gọi hắn cũng không dừng.”

“Bất quá hăn không vào trong rừng mà chạy theo quan đạo phía trước rừng.”

Nhóm thủ vệ chỉ cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn quan đạo kia, đây là con đường kẹp giữa rừng Hắc Phong và núi Hắc Phong, tương đối hẹp, bất quá có thể thông đến cửa thành đông, cũng có thể đi vòng qua các châu phủ khác, bình thường mọi người ít vận chuyển hàng hóa bằng xe ngựa qua đây, góc rẽ cũng nhiều, nếu Lý Khiếu chạy vào đây thì các thủ vệ hăn là không thấy hăn chạy đi đâu.

Triển Chiêu nhìn quanh con đường kia, chợt thấy Trâu Lương chạy ra.

“Bầy sói làm sao vậy?”

Tả Tướng quân hăn là từ trong quân doanh nghe được động tĩnh nên chạy ra xem.

Lúc này Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường đứng ngay bìa rừng, mấy con sói đứng trước mặt họ phát ra mấy âm thanh kỳ quái.

Ngũ gia và Hỏa Phượng mắt to trừng mắt nhỏ, không biết bầy sói muốn biểu đạt điều gì.

Trâu Lương lại chau mày, “Có người chết trong rừng Hắc Phong?”

Triển Chiêu dùng vẻ mặt bội phục mà nhìn hăn —— vậy mà có thể hiểu được?

Tiểu Tứ Tử vươn tay vỗ vỗ hai con sói con có vẻ nôn nóng, một bên, sói mẹ đi cùng với đám sói con dùng đầu dụi dụi Tiểu Tứ Tử, miệng ô ô ư ư phát ra một chuỗi tiếng kêu.

Tiểu Tứ Tử tỏ ra kinh ngạc, vừa xoa cổ nó, “Đáng sợ vậy á?”

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, đây coi như là đang giao lưu? Giao lưu như thế nào?

Tiểu Tứ Tử an ủi sói mẹ một chốc, liền ngưỡng mặt lên nói với Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa, “A Đạt nói tiểu lang bảo bảo bị dọa sợ hãi.”

“A Đạt?” Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa không hiểu.

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ sói mẹ, lại chỉ chỉ một con sói đực màu nâu bên cạnh, “Hôi Hôi!”

Lâm Dạ Hỏa há miệng nhìn Tiểu Tứ Tử —— hai cái tên này là cháu đặt tên cho chúng hay là mấy chục vạn con sói trong rừng cháu đều biết hết vậy?

Đang nói chuyện, Trâu Lương và Triển Chiêu cũng đến đây, trong rừng lại chạy ra mấy con sói, hình thể khá lớn, kêu lên mấy tiếng với Trâu Lương.

Trâu Lương gật đầu ý bảo chúng dẫn đường, mọi người liền theo bầy sói vào rừng Hắc Phong.

Cây cối trong rừng Hắc Phong rất rậm rạp, đường nhỏ chằng chịt rất nhiều, có nhiều con đường gây rối loạn, chỉ có bầy sói mới có thể nhận ra.

Lần này, bầy sói mang theo mọi người đi về phía đông nam của rừng.

Trâu Lương vừa đi vừa nhíu mày, “Bên kia hẳn là hướng gần quan đạo.”

“Lý Khiếu chạy theo quan đạo kia?” Triển Chiêu kể lại cho mọi người nghe những gì các thủ vệ nhìn thấy.

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Lý Khiếu là hồ đồ hay là sợ đến váng đầu? Gặp nguy hiểm hẳn là nên chạy vào trong Hắc Phong Thành rồi kêu cứu

mạng mới đúng chứ?”

Triển Chiêu cũng cảm thấy điểm này rất khả nghi, “Quan đạo này hẻo lánh, hành động này đích thực rất khác thường.”

Đi chẳng bao lâu, bầy sói ngừng lại, phía trước có một sườn núi nhỏ.

Trâu Lương nhảy lên triền núi nhìn thử, liền quay lại lắc đầu với mọi người.

Tất cả mọi người đều có dự cảm không tốt lắm, lên sườn núi vừa nhìn, chỉ thấy trên một mảnh đất trống trong mảng rừng gần quan đạo, là thi thể Lý Khiếu đang nằm.

Lúc này tình trạng của Lý Khiếu và Nghiêm Tứ Cuồng đang nằm trong lều nghiệm thi giống hệt nhau, sắc mặt thâm đậm, toàn thân phủ kín tơ máu màu đen, miệng hộc máu đen.

“Lại chết một người.” Lâm Dạ Hỏa không nghĩ ra, “Cao thủ nào mà lợi hại như vậy, ở đây giết người mà chúng ta lại không có chút cảm giác nào?”

“Vừa rồi ở trong hẻm cũng vậy.” Triển Chiêu cũng thấy quỷ dị, “Ngoại trừ một chút sát khí và nội lực của Nghiêm Tứ Cuồng ra thì không cảm nhận được nội lực của ai hết!”

“Nghiêm Tứ Cuồng và Lý Khiếu tuy không phải là cao thủ tuyệt đỉnh nhưng muốn giết họ một cách đơn giản như vậy không phải chuyện dễ.” Bạch Ngọc Đường cũng thấy kỳ quái.

Trâu Lương để Tiểu Lương Tử đi tìm Công Tôn đến.

Lâm Dạ Hỏa bế một chú sói con mập mập lên hỏi nó, “Người có thấy hung thủ không?”

Sói con nhìn Lâm Dạ Hỏa chăm chăm, nhào tới liếm mặt hăn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nhìn Trâu Lương —— vừa rồi Tiểu Tứ Tử nói bầy sói sợ hãi, hăn là bầy sói thật sự nhìn thấy hung thủ!

Trâu Lương ngồi xổm xuống, chạm trán với mấy con sói không biết đang giao lưu cái gì.

Triển Chiêu đi lên đi xuống trên sườn núi, nhìn kỹ thi thể của Lý Khiếu, liều cau mày, “Kỳ quái...”

Triển Chiêu nói xong, cảm giác phía sau có người tiến lên nhìn, vừa quay đầu thì chỉ thấy gương mặt tò mò của Giao Giao.

“Không có dấu chân của những người khác, chỉ có một mình Lý Khiếu.”

Lúc này bên cạnh truyền đến tiếng của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu gật đầu, “Cảm giác như Lý Khiếu chạy quanh nơi này một mình, sau đó ngã xuống còn giãy dụa trên mặt đất một lúc.”

“Trừ phi hung thủ là lơ lửng trên không trung...” Bạch Ngọc Đường ra ngoài rừng, nhìn kỹ cây cối hai bên quan đạo.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn ống quần của Lý Khiếu... phát hiện trên quần dính đầy vết bùn, hai ngày trước mới vừa mưa, trên quan đạo hăn là có mấy vũng nước, ống quần của Lý Khiếu đều là bùn, nói hăn té xuống cũng không sai.

Triển Chiêu nhìn không được nhú mày, vừa rồi hăn đã gặp qua Lý Khiếu, người này võ công không kém, con người cũng tạo cảm giác rất trầm ổn, bị thứ gì dọa thành như vậy?

Bạch Ngọc Đường đi ra rất xa, sau đó lại vòng ngược trở về.

Triển Chiêu dùng ánh mắt thắc mắc nhìn hắn.

Ngũ gia lắc đầu, “Hai bên cây cối đều không có dấu vết bị nội lực gây tổn hại.”

“Thật kỳ quái.” Triển Chiêu không nghĩ ra.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn thoáng qua thi thể của Lý Khiếu nằm trong rừng, “Cảm giác căn bản không có ai đuổi theo hắn mà là do hắn tự mình chạy đến, tự mình giãy dụa, sau đó tử vong...”

“Khi Nghiêm Tứ Cuồng chết ta đã từng chém trúng một bóng đen, tựa như sương khói mà biến mất, không giống như là người.” Triển Chiêu vuốt cằm hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây là loại hung thủ mới à?”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói vậy, hiển nhiên mèo này không biết bí mật nội lực của Hắc Thủy Cung, có nên nói ra không?

Triển Chiêu khẽ cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường, chuột nhà hắn thật kỳ lạ! Ngay từ đầu hình như có chuyện gì giấu diếm, hơn nữa ánh mắt nhìn thái đi bà cũng là lạ.

Bạch Ngọc Đường giống Thiên Tôn, cái gì cũng có thể làm được nhưng chắc chắn là không biết gạt người, thấy Triển Chiêu hoài nghi, đành phải bắt chước dáng vẻ của sư phụ hắn ngửa mặt nhìn trời.

Triển Chiêu hí mắt —— quả nhiên có bí mật!

Đang muốn truy vấn, Triển Chiêu chợt cảm giác vạt áo bị ai kéo... cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đứng trước mặt hắn, ngửa mặt lên nhìn, khuôn mặt tròn xoe như cái bánh trôi.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống hỏi bé, “Sao rồi?”

Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ vào trong rừng đối diện.

Hai bên quan đạo đều là rừng, bên này là rừng Hắc Phong, bên kia là núi Hắc Phong. Trên núi Hắc Phong có không ít cây, hơn nữa rừng Hắc Phong bên này hướng nam, núi Hắc Phong vừa vặn là sơn âm, mảnh rừng đối diện tối đen như mực, cảm giác có chút dọa người.

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, xuyên qua quan đạo, ra ngoài rừng, hỏi bé, “Sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, không đợi Tiểu Tứ Tử trả lời, Ngũ gia nhẹ nhàng kéo tay áo Triển Chiêu, chỉ xuống mặt đất cho hắn nhìn.

Chỉ thấy phía sau một gốc cây, có một đồng... vỏ đậu phộng.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vỏ đậu phộng một lúc, ngẩng đầu nói, “Đậu phộng của Thái Nhiên Cư!”

Ngũ gia nháy mắt tràn ngập cảm giác khâm phục, “Vỏ đậu phộng cũng phân biệt được là của nhà ai?”

“Đương nhiên!” Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử đồng thanh, “Đậu phộng của Thái Nhiên Cư màu đen!”

Ngũ gia mờ mịt, chỉ vào vỏ đậu phộng dưới đất, “Mấy cái vỏ này rõ ràng là màu vàng.”

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử khinh bỉ nhìn Bạch Ngọc Đường, “Là phần vỏ bên trong! Phần vỏ bên ngoài màu đen bị hỏng rồi!”

Ngũ gia bị nghẹn đến một câu cũng không nói lại được, vô lực —— đậu phộng mà thôi, có cần nghiêm túc dữ vậy không...

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường —— người dám khinh thường đậu phộng sao?

Ngũ gia đỡ trán.

“Lý Khiếu chết ở phía đối diện...” Triển Chiêu nhìn hướng đối diện, “Nơi này lại có một đồng vỏ đậu phộng? Vì sao có người lại ăn đậu phộng ở đây?”

Triển Chiêu nhặt một cái vỏ đậu phộng lên bóp thử, còn rất khô ráo, “Mới ăn không lâu.”

Ngũ gia gật đầu, tán thưởng —— ăn bao lâu cũng có thể bóp ra được, quả nhiên quen tay hay việc.

Triển Chiêu nhìn chuột nhà hắt —— người vừa oán thầm cái gì đó?

Ngũ gia vội vàng cúi đầu tìm dọc theo quan đạo, phát hiện cứ cách vài bước ven đường đều có vỏ đậu phộng.

“Hình như người này ăn cả một đường, đến đây ngừng lại một chút, sau đó đi tiếp...” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đoán có phải có người nhìn thấy được toàn bộ quá trình không?”

“Hoặc là hung thủ?” Ngũ gia hỏi.

“Vừa ăn vừa giết người?” Triển Chiêu đột nhiên có chút tò mò hung thủ kia có thân phận gì, cho dù chỉ là người qua đường cũng rất mạnh mẽ, nhìn thấy án mạng còn không nhanh không chậm ăn đậu phộng.

“Đi.”

Triển Chiêu một tay ôm Tiểu Tứ Tử một tay kéo Bạch Ngọc Đường.

“Đi đâu?” Ngũ gia hỏi.

“Theo dấu đậu phộng nha! Nó rớt đầy cả đường!”

...

Lúc này, trong rừng, Triệu Phổ cùng Công Tôn đã theo Tiểu Lương Tử đến.

Cửu Vương gia cau mày đau đầu nhìn thi thể của Lý Khiếu, “Người chết thuộc Hoàng tộc... còn chết ngay ngoài quân doanh của ta...”

“Chết cùng một kiểu với Nghiêm Tứ Cuồng.” Công Tôn ngồi xuống kiểm tra thi thể.

Tiểu Lương Tử ôm theo hòm thuốc, nhìn quanh quất, phát hiện không thấy Tiểu Tứ Tử, vội hỏi, “Cận Nhi nhà ta đâu?”

Lâm Dạ Hỏa chột chột bé, “Vừa rồi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ôm nó vào thành rồi, nói cái gì mà đậu phộng, Thái Nhiên Cư gì đó.”

Tiểu Lương Tử cả kinh, “Đi bao lâu rồi?”

“Mới vừa đi...”

Lâm Dạ Hỏa thuận tay chỉ, trước mắt “vụt” một cái, Tiểu Lương Tử chạy mất dạng, chỉ còn lại cái hòm thuốc.

Hỏa Phượng ôm hòm thuốc gật đầu, “Ai nha... Tuổi trẻ thật tốt nha...”

Hắn đang cảm khái thì nhìn thấy Trâu Lương vừa mới “giao lưu” một vòng với mấy con sói xong hoang mang mà đứng lên, đứng trên sườn núi trầm ngâm.

Triệu Phổ hỏi hắn, “Thế nào? Chúng nó nhìn thấy hung thủ chứ?”

Tả Tướng quân hoang mang đáp, “Chúng nó nói chỉ có một mình Lý Khiếu.”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ đều sửng sốt, “Một mình?”

Trâu Lương gật đầu, “Nhưng mà quả thật bây sói còn thấy được một thứ gì khác.”

“Nhìn thấy cái gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Trâu Lương nhún vai —— bây sói cũng không biết.

Hỏa Phượng hồ nghi mà nhìn hắn, “Người có phải lâu lắm rồi không giao lưu với chúng nó nên không hiểu được chúng nói gì không vậy?”

“Chính là chúng nó không biết thứ gì hại chết Lý Khiếu, vì vậy mới sợ.” Trâu Lương nói, “Bất quá chúng nhìn thấy khói.”

“Khói?”

Công Tôn hỏi, “Giống như lời Triển Chiêu nói, một luồng khói đen hình người?”

“Có phải hình người hay không thì không biết, bây sói không thể diễn tả rõ ràng như vậy, chỉ nói có khói.” Trâu Lương vừa nói vừa xoa đầu một chú sói xám.

Hỏa Phượng rất tò mò, “Người giao lưu với chúng như thế nào? Chỉ dùng mũi chạm mũi sao biết được chúng đang nói gì? Lang ngữ là dựa vào mũi sao?”

Trâu Lương nhìn Lâm Dạ Hỏa chăm chăm một lúc, nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, ngoại trừ mũi ra còn có giao lưu bằng mắt, miệng và ánh mắt, Lang ngữ rất dễ học, người muốn học không?”

Lâm Dạ Hỏa mừng rỡ, “Muốn!”

“Ta dạy cho người.” Trâu Lương ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, ý là, “Đưa mặt lại đây!”

Hỏa Phượng liền xích qua.

Tả Tướng quân một tay đỡ cằm Hỏa Phượng, cũng xích qua chạm mũi với hắn, còn nghiêm túc nói, “Cọ nhẹ nhàng như vậy nghĩa là chào hỏi.”

“À!” Hỏa Phượng rất nghiêm túc, còn học theo làm thử một lần, “Có phải như vậy không?”

“Ừ!”

...

“Hỏi xảy ra chuyện gì chủ yếu là cọ mặt!”

“À? Có phải như vậy hay không?”

“Ừ! Lại gần sát một chút!”

...

Một bên, Triệu Phổ cùng Công Tôn yên lặng mà nhìn hai tên đang giao lưu “Lang ngữ”. Ngay cả bày sói bên cạnh đều nghiêng đầu nhìn chăm chăm.

Mấy con sói lớn tỏ ra ghét bỏ, cặp mắt chú sói con đang hiếu kỳ về ồ.

Công Tôn quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, chớp chớp mắt.

Cửu Vương gia vuốt cằm giám định một chút, gật đầu với Công Tôn, hùng hài tử (*) cọ cái trắng thôi, đừng để ý tới ha!

(* tương tự trẻ trâu)

Công Tôn không biết có hiếu ý không, lại nhìn chăm chăm hai người kia một chốc, đột nhiên xích qua nói, “Ta cũng muốn học... ai nha!”

Nói còn chưa dứt lời, Công Tôn đã bị Triệu Phổ túm cổ áo xách đi.

Tiên sinh còn giãy dụa, “Quả nhiên học không có điểm dừng! Ta cũng muốn học Lang ngữ!”

Cửu Vương gia nổi sùng, “Lão tử cũng biết! Đi về lão tử dạy người!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 163: Đánh Bậy Đánh Bạ

Mọi người Phái Thiên Sơn không ở khách điểm mà cùng với Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn ở trong Phủ chủ soái của Triệu Phổ.

Lão Nghiêm lão gia tử làm việc rất chu đáo, cũng sắp xếp cho các vị cao tăng Thiếu Lâm Tự ở trong Phủ chủ soái, ở cùng với các học sinh trường Thái Học.

Cứ như vậy, đám tiểu đồ đệ hoạt bát của Phái Thiên Sơn, cùng với các vị tài tử giai nhân vui vẻ của trường Thái Học, thuận lợi sống chung.

Thiên Tôn thường hay ngủ trưa, đợi Thiên Tôn dậy, chợt nghe thấy trong viện riu rít như nuôi mấy trăm con chim sẻ vậy.

Lão gia tử thay đổi y phục đẩy cửa ra, chỉ thấy một đám tiểu hài nhi trong viện soạt một tiếng xoay mặt nhìn mình, sau đó đồng thanh “Thiên Tôn, sư tôn” kêu rất chỉnh tề.

Thiên Tôn ngưỡng mặt lên nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, lại nhìn xuống sân, tự nhiên thấy tinh thần phấn chấn hẳn...

Ngắm lại tiểu hài tử chán ngắt nhà mình đánh ba gậy chẳng buồn kêu... lão gia tử xoa cằm, ai nha, quả nhiên tiểu hài tử cần phải nuôi thành đàn mới có thể sáng sủa hoạt bát được!

“Sư tôn ra ngoài ạ?” Triệu Viện chạy tới hỏi.

Một đám tiểu đồ đệ nhao nhao lên, “Có đói bụng không?” “Có muốn đi dạo phố không?” “Có muốn đi uống trà không?”

Học sinh trường Thái Học cũng có “giao tình lâu” với Thiên Tôn, vây quanh nói muốn đi cùng.

Tiểu Hầu gia đề nghị, “Mọi người đằng nào cũng rảnh rồi, cùng đi trà quán uống trà nghe đàn ăn điểm tâm sau đó đi dạo phố đi?”

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, còn chưa kịp trả lời, đã bị một đám tiểu hài nhi vây quanh ra khỏi Phủ chủ soái, thông thả dạo phố.

Mọi người mới vừa ra ngoài liền đụng phải hai người quen —— Phong Khiếu Thiên và Hồng Tề Thiên.

Mấy ngày nay người giang hồ xuất hiện nhiều trên đường, hơn nữa đều là người Tây Vực, ai biết là đến để làm gì nên Hạ Nhất Hàng sắp xếp mấy vị phó tướng mỗi ngày hai người một tổ đi dạo quanh phố.

Nói đến chia tổ, trong Triệu gia quân có một người “không được hoan nghênh” cho lắm, chính là Hồng Tề Thiên.

Ai cũng không dám cùng vị ôn thần này chung một tổ tuần phố, cuối cùng các vị Tướng quân tập hợp lại cùng rút thăm, ai rút trúng thì phải cùng chung một tổ với vị Hồng Vận Tướng quân này, kết quả Phong Khiếu Thiên nhỏ tuổi nhất rút trúng.

Phong Tướng quân luôn cảm thấy đám ca ca tỷ tỷ kia nhất định đã thông đồng trước với nhau cùng gạt hăn, không lý nào luôn là hăn rút trúng hết.

Hồng Tề Thiên cười tủm tỉm kéo đại ngốc đi dạo phố, một đường này Phong Khiếu Thiên đi rất cẩn thận nhưng vẫn giẫm phải phân chó hai lần, lúc này đang vừa đi vừa cọ giày.

Hồng Vận Tướng quân vốn mắt hí, nhìn ai cũng đều cười tùm tùm, liếc mắt một cái nhìn thấy các học sinh trường Thái Học đi ra ngoài, liền vẫy tay với họ.

Tiểu Hầu gia đi tuốt đằng trước vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hân, sợ tới mức dừng chân lại, nhưng hân lại quên mình đang bước xuống bậc thang, lập tức liền giảm phải khoảng không, oạch một tiếng liền trượt xuống bậc thang.

Bao Duyên đi sau theo bản năng giữ lại, ai ngờ bị Tiểu Hầu gia kéo ngã theo.

Thấy hai người ngã sắp xuống, Lâm Tiêu Triệu Lan bọn họ cũng khựng lại, các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn phía sau không chú ý liền đụng đầu.

Thoáng chốc, trước cửa Phủ chủ soái loạn thành một đống.

Thiên Tôn đứng phía sau cánh cửa cúi đầu nhìn, được chứ! Mười mấy tiểu hài nhi ôm nhau lăn thành một cục, cả đám té chổng vó, vạt áo quần lung tung, muốn đứng dậy cũng khó, giày của Tiểu Hầu gia đã bay đâu mất.

Phong Khiếu Thiên vội vàng trốn sau tượng kỳ lân đá trước cửa, run run rẩy rẩy chỉ vào Hồng Tề Thiên, “Người xem người! Gieo tai họa cho người khác đến lúc thân không nhận a người!”

Vẻ mặt Hồng Tề Thiên đầy vô tội, vươn tay gỡ đầu, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thiên Tôn đang đứng trước cửa Phủ chủ soái, nghiêng đầu quan sát hân.

Hồng Tề Thiên vội hành lễ, “U, lão gia tử.”

Thiên Tôn gật đầu, tiểu hài nhi này trước kia Ngọc Đường và Triển Chiêu từng kể với Thiên Tôn, là một tiểu ôn thần.

Phong Khiếu Thiên hỏi Bàng Dục mới đứng lên đang vỗ vạt áo, “Tiểu Hầu gia, các người đi đâu vậy?”

Bàng Dục nói muốn ra phố dùng trà, Phong Khiếu Thiên liền đề cử quán trà cho hẳn.

Hồng Tề Thiên đi lên một bước, vừa định nói chuyện thì các học sinh trường Thái học “vèo” một tiếng lùi ra xa một trượng, khẩn trương mà nhìn hẳn.

Các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cũng hiếu kỳ mà nhìn, đây là Hồng Vận Tướng quân trong truyền thuyết sao, danh bất hư truyền!

Hồng Tề Thiên cười khoát tay, “Không cần lo lắng như thế, làm như người ta là ôn thần vậy.”

Mọi người không nói gì —— người không phải vậy sao?!

Thiên Tôn chậm rãi đi ra khỏi Phủ chủ soái, cùng đi với Hồng Tề Thiên tới phía trước.

Hồng Tề Thiên đi vài bước, nhìn Thiên Tôn một cái, cười nói. “Đúng là không có hiệu quả với lão gia tử.”

Thiên Tôn nhìn hẳn, “Trước kia ta từng gặp qua người như người, người còn non một chút, kẻ kia so với người càng tà tính hơn.”

Hai mắt Hồng Tề Thiên cười híp thành hai cái khe, gật đầu, “Lão gia tử quả nhiên kiến thức rất rộng.”

Thiên Tôn nhìn hẳn từ trên xuống dưới, hỏi, “Người là bản thân cố tình luyện hay là đánh bại đánh bại thành như vậy?”

Hồng Tề Thiên gãi đầu, còn rất ngại ngùng, “Là tình cờ có được.”

Thiên Tôn gật đầu, “Công phu này của người là kỳ năng thiên bẩm, trước kia có người muốn luyện cũng không luyện được.”

Hồng Tề Thiên vuốt cằm, “Nhưng cùng với nội lực của ta tăng lên thì hiệu quả càng lúc càng rõ rệt, lại không dễ khống chế.”

“Là do phương pháp luyện không đúng.” Thiên Tôn nói vài câu khẩu quyết tâm pháp cho Hồng Tề Thiên, Hồng Tướng quân gật đầu, cảm thấy thu hoạch không nhỏ, lại thỉnh giáo vài vấn đề khó mình gặp khi luyện công, Thiên Tôn chỉ điểm cho hắn mấy câu.

Phía sau, một đám thiếu nam thiếu nữ trong mắt tràn đầy khâm phục theo cùng, lão gia tử quả nhiên không tầm thường, đi song song với Hồng Tề Thiên mà không xui xẻo tí nào!

Hồng Tề Thiên lại cảm thấy hôm nay bản thân mình đã gặp vận may lớn, mấy câu nói đó của Thiên Tôn đã hơn hẳn luyện tập cả chục năm.

...

Trên đường Hắc Phong Thành quả nhiên nhiều người giang hồ, các học sinh trường Thái Học không biết võ công, cũng không muốn đi đến nơi có nhiều người nên mọi người quyết định chọn trà lâu có nhiều văn nhân nhã khách, Thái Nhiên Cư.

Thái Nhiên Cư rất lịch sự tao nhã, treo nhiều tranh chữ, trong lâu còn có đồ cổ Tây Vực các nơi, Thiên Tôn là lần đầu tiên đến đây nên rất thích.

Người trong Thái Nhiên Cư rất ít, bởi vì quy củ vào trà lâu này dùng trà tương đối nghiêm.

Lão bản trà lâu này là một nhã khách, vào trong trà lâu của hắn dùng cơm phải là tài tử, nếu không thạo thi họa thì phải biết cầm nghệ, không thì miễn bàn, đưa bao nhiêu tiền cũng không cho vào.

Ngay cả Phong Khiếu Thiên và Hồng Tề Thiên cũng đều là lần đầu tiên vào trà lâu này, xem như hưởng ké chút ánh sáng từ các đại tài tử trường Thái Học.

Lão bản Thái Nhiên Cư tên là Vương Duệ, chừng năm mươi tuổi, diện mạo ăn mặc đều rất nhã nhặn, rất có phong thái.

Vương Duệ và mọi người trường Thái Học đã sớm quen biết, thấy mọi người dẫn theo người đến, liền gọi tiểu nhị dẫn lên nhã tọa trên lầu ba,

Tầng một Thái Nhiên Cư có mấy người khách đang uống trà.

Lầu hai chỉ có một khách, ngồi dựa lưng về phía thang lầu, đang vừa ăn đậu phộng vừa ngắm cảnh.

Mọi người lên lầu, cảm thấy trà lâu này rất thanh tịnh, Thiên Tôn nhìn thoáng qua vị khách lầu hai, ánh mắt dừng lại trên người hắn một chút, tiếp tục lên trên lầu.

“Vị công tử này.”

Vương Duệ từ khi mọi người vào cửa đã chú ý đến Thiên Tôn, cảm thấy vị này rất có phong thái! Mọi mái tóc bạc khí chất cao quý, tựa như tiên nhân...

Thiên Tôn vốn không để ý tới Vương Duệ, vừa vào cửa đã ngắm nhìn các bức họa và đồ cổ.

Nghe người ta gọi, lão gia tử xoay mặt nhìn vị lão bản trà lâu bên cạnh này.

Tiểu Hầu gia vỗ vai Vương Duệ, “Chương quý! Có món đồ cổ Tây Vực hiếm lạ gì không? Lấy ra xem đi!”

“U, Tiểu Hầu gia muốn mua thứ gì? Chỗ này của ta đúng lúc có chút hàng mới.”

Bàng Dục vội hỏi Thiên Tôn, “Lão gia tử có muốn mua gì không? Lúc trước Ngũ gia nói ngài muốn một cái ngọc bội hình cây đao phải không?”

Thiên Tôn gật đầu, lúc này lão gia tử đang vừa đi vừa quan sát Vương Duệ.

Vương Duệ tự mình bắt chuyện với Thiên Tôn, nhưng Thiên Tôn lại nhìn Vương Duệ chăm chăm, càng lúc càng có vẻ như không phải đang nhìn người mà đang nhìn thứ gì kỳ lạ lắm.

“Khụ khụ... ngọc bội à!” Vương Duệ cảm thấy bị Thiên Tôn nhìn đến da đầu run lên, toàn thân ớn lạnh, “Chỗ này của ta có một ít ngọc bội, Hầu gia muốn loại ngọc nào?”

Không đợi Bàng Dục mở miệng, một bên, Thiên Tôn đột nhiên sâu kín mà chen vào một câu, “Có Băng Hỏa Hải chứ?”

Một câu của lão gia tử khiến cho Vương Duệ bước hụt chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cũng may phía sau hần, Phong Khiếu Thiên đưa tay đỡ giúp một chút.

Hồng Tề Thiên liếc nhìn Vương Duệ, cảm thấy hình như hần có chút mất tự nhiên, cùng với... là do trong lâu không đủ sáng sao? Sao sắc mặt của Vương Duệ lại xám xịt như vậy?

“Băng...” Vương Duệ lắp bắp mà cười với Thiên Tôn, “Vị công tử này thật biết đùa, thứ hi thể trân bảo này người bình thường sao mà có trong tay được?”

“Vậy bảo bồi đáng giá nhất trong tay người là thứ gì?” Thiên Tôn cười tủm tỉm hỏi hăn.

“A?” Vương Duệ không rõ lắm, có chút bất an mà nhìn nhìn bọn Bàn Dục Bao Duyên bên cạnh.

Lúc này mọi người đã lên đến lầu ba, các thiếu niên nhón nhíp ngồi xuống, ngẩng đầu, lại nhìn đến Thiên Tôn dừng bước bên cửa thang lầu, hỏi Vương Duệ đang lúng ta lúng túng, “Trên tay người hăn là có một món đồ gỗ chạm ngọc Băng Hỏa Hải, là một chậu hoa sơn trà bằng ngọc thiếu mất một đoá, dài ba thước, rộng một thước, cao sáu thước.”

Mặt Vương Duệ tái xanh, Bàn Dục bên cạnh liền giật mình, “Oa! Chương quỹ, trên tay người có thứ bảo bối như vậy sao?”

“Ta...” Vương Duệ nhìn Thiên Tôn, “Vị công tử này... là thần thánh phương nào?”

Thiên Tôn ngoắc ngoắc ngón tay với hăn, “Món đồ ngọc đó, ta muốn.”

“Ai...” Vương Duệ bất đắc dĩ thở dài, “Vị công tử này, trước khoan hẵng nói đến việc ngài nghe được từ đâu rằng trong tay ta có bảo bối này, cho dù là thật thì cũng là báu vật vô giá, dù ngài đưa ra bao nhiêu tiền thì ta cũng không bán được!”

Thiên Tôn ngẫm nghĩ, gật đầu, “Ừ, nếu không mua được bằng tiền thì ta đổi thứ khác với người vậy?”

Vương Duệ sừng sốt, “Lấy cái gì đổi?”

“Thí dụ như...” Thiên Tôn giơ tay lên, “Mạng của người thì thế nào?”

Lời này vừa dứt, đột nhiên Thiên Tôn chưởng một chưởng vào ngực Vương Duệ, Vương Duệ “vèo” một tiếng... bay ra ngoài.

Phía sau Vương Duệ chính là tầng lầu hai, vị chưởng quỹ này trực tiếp bay xuống lầu hai, ạch một tiếng... chính xác, ngồi trên một cái ghế.

Wương Duệ nện mông xuống, cả người đều choáng váng, bên tai kêu ong ong.

Một chưởng này của Thiên Tôn rất đột ngột, Phong Khiếu Thiên và Hồng Tề Thiên đứng ở cửa thang lầu hai đều không kịp phản ứng, Bàn Dục đang nói chuyện với Vương Duệ càng phát ngốc, mà mọi người trường Thái Học và Phái Thiên Sơn vừa mới ngồi xuống cũng cả kinh ngẩng đầu lên...

Nhưng lúc này thu hút sự chú ý của mọi người lại không phải là Thiên Tôn vừa mới đột ngột động thủ, mà là phía trước Thiên Tôn, không biết từ khi nào xuất hiện một hình người màu đen.

Ngay chỗ Vương Duệ vừa đứng, có một hình người màu đen, như là một làn khói.

Làn khói kia đang bị vây giữa một lớp băng hình người.

Tình hình lúc này rất quỷ dị, trước mặt Thiên Tôn, một lớp băng bao phủ một làn khói màu đen hình người, thứ đó hình như còn sống, vẫn đang giãy dụa biến hóa.

Trên lầu hai, Vương Duệ co quắp ngồi trên ghế há hốc miệng, kinh hãi mà nhìn bóng người màu đen kia, “Tà... Tà linh...”

Không đợi hắn nói hết lời, Thiên Tôn vung tay... một nửa sàn lầu ba “rầm” một tiếng bay lên.

Chỉ thấy cái kẻ mới vừa ngồi ăn đậu phộng ở lầu hai đột nhiên đào thoát qua lối cửa sổ lầu hai.

Chỉ là hắn mới vừa nhảy ra khỏi cửa sổ đã bị một luồng nội lực kéo ngược về sàn lầu hai, ngã vật ra bàn.

Thiên Tôn hơi nhướng mày, nói, “Lầu hai một tên, lầu một ba tên, đừng để chúng thoát!”

Lão gia tử vừa dứt lời thì Hồng Tề Thiên đã nhảy xuống lầu hai động thủ bắt kẻ vừa mới bị kéo ngược trở về. Mà mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn như Triệu Viện, Liễu Cẩm Lân bọn họ nhảy khỏi cửa sổ rơi xuống trước cửa lầu một, chặn lại ba kẻ đang chuẩn bị chạy ra ngoài, lập tức... lầu một và lầu hai đều có cao thủ so chiêu, loạn thành một đoàn.

Bàng Dục và Bao Duyên đỡ Vương Duệ vẫn còn ngây ngốc lên, những người khác thì tụ lại xem bóng đen bị đóng băng kia.

...

Cơ hồ cùng lúc, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử cùng với Tiểu Lương Tử nửa đường đuổi kịp bọn họ, cùng chạy đến trước cửa Thái Nhiên Cư.

Vừa tới nơi, chợt nghe “rầm” một tiếng, cửa sổ bị đánh bay, ba người bay ra.

Triệu Viện, Liễu Cẩm Lân và song bào thai Thẩm gia đuổi theo, đem ba người kia đè xuống đất, vừa ngẩng đầu, “Tiểu sư tổ!”

Ngũ gia không hiểu mà nhìn mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn.

Trình Bình cũng theo ra, chỉ vào trong trà lầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu sư tổ, sư tôn bắt được bóng đen kia rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, đồng thời liền ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên lầu ba Thái Nhiên Cư, Thiên Tôn đi đến bên cửa sổ.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái liền nhìn thấy, vui vẻ gọi to, “Tôn Tôn!”

Thiên Tôn cười tủm tỉm ngoắc ngoắc Tiểu Tứ Tử, cảm khái, mấy ngày không gặp, bé mập vẫn tròn vo.

Triển Chiêu nghe được Thiên Tôn thế nhưng ngay ngày đầu tiên đã bắt được “bóng đen” kia, mừng rỡ, định kéo Bạch Ngọc Đường lên lầu, chợt thấy Ngũ gia cau mày, hình như khuôn mặt có chút u sầu.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu không hiểu, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói thầm, “Cư nhiên không gặp rắc rối mà còn lập công! Làm sao có thể... lẽ nào là giả? Đây không phải là phong cách của sư phụ ta...”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 164: Hi Thế Trân Bảo

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào Thái Nhiên Cư, nhìn bốn “nghi phạm” bị tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cùng Hồng Tề Thiên bắt được, vẫn còn cảm thấy không thật cho lắm.

Thăng đến khi đi lên lầu hai, nhìn hơn phân nửa sàn gác bị lật tung, Ngũ gia mới gật đầu, an tâm rồi...

Thiên Tôn ngồi chờ trên lầu ba, chương quỹ Vương Duệ lúc này vẫn còn chưa hoàn hồn, được Lâm Tiêu bọn họ giúp đỡ ngồi xuống một cái ghế trên lầu ba, vỗ ngực mà thở.

Bàng Dục và Bao Duyệt nhìn kỹ sắc mặt của Vương Duệ, so với vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều, tuy vẫn trắng xanh nhưng ít nhất vẻ thảm đạm khi này không còn.

Mà những người khác vẫn còn đang vây xem bức “tượng băng” kia.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kề sát lại cẩn thận quan sát... bên trong hình người đóng băng, làn khói màu đen không ngừng lưu động, cảm giác như vật còn sống, cực kỳ quỷ dị.

Ngồi được một chốc, hô hấp của Vương Duệ dần ổn định, Bao Duyệt bèn hỏi hần, “Chương quỹ, người vừa mới nói thứ đồ chơi đó là gì? Tà linh à?”

Một câu của Bao Duyệt liền thu hút sự chú ý của Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu đi qua hỏi, “Tà linh gì?”

Bạch Ngọc Đường lại là khó hiểu mà nhìn Thiên Tôn ngồi bên cửa sổ —— Tà linh? Dựa theo những gì lúc trước sư phụ từng kể cho hắn, thứ gọi là “Tà linh” hẳn là nội lực của người bị hại, nói cách khác nếu thứ khói đen kia thực sự là Tà linh thì Vương Duệ hẳn là đã chết!

“Tà... Tà linh?” Vương Duệ liền lau mồ hôi, “Nào... nào có, ta nói là, tà... tà! Đây không phải là tà môn sao?”

Cả đám học sinh trường Thái Học lẫn tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều liếc mắt trừng hắn —— sao người có thể mở to mắt nói dối vậy chứ?! Vừa rồi rõ ràng nói là Tà linh mà!

Hồng Tề Thiên ở một bên quan sát Vương Duệ, người này vừa rồi xém chút thì đã mất mạng, vậy mà bây giờ vẫn còn muốn giấu diếm, có thể thấy được không phải là chuyện tốt gì.

Triển Chiêu hỏi thăm Trình Bình bọn họ toàn bộ những việc vừa xảy ra, gật đầu, trước không tính đến Vương Duệ mà là đi tới trước mặt bốn kẻ bị bắt kia.

Bốn người này đều ăn mặc như thương nhân thông thường, tuổi đều trên dưới năm mươi, nhìn diện mạo thì ba người hẳn là ngoại tộc, một người là người Trung Nguyên.

Triển Chiêu quan sát người Trung Nguyên kia một chút, bộ dạng bình thường, như một đại thúc trung niên thường thấy trên đường... khiến cho Triển Chiêu chú ý chính là trên y phục của hắn dính chút vỏ đậu phộng màu đen.

Triển Chiêu sờ cằm, hỏi. “Người ăn đậu phộng suốt một đường từ ngoài thành cho đến đây?”

Người nọ ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu, sau đó cười lạnh hỏi lại, “Sao nào? Ăn đậu phộng ở Hắc Phong Thành cũng có tội?”

Ba người ngoại tộc sau lưng hắn cũng lưu loát dùng tiếng Hán mà kháng nghị, “Đúng vậy! Chúng ta bắt quá chỉ là thực khách bình thường, vì sao lại bắt chúng ta?!”

“Khách bình thường thì các người chạy làm gì?” Phong Khiếu Thiên trừng mắt.

“Các người đánh nhau! Sàn gác đều bay mất mà chúng ta còn không chạy sao?” Miệng lưỡi của mấy người đó vẫn rất ngoan cố.

Mọi người ngược lại cũng nghĩ đến, hình như quả thật là không có bằng chứng, bọn họ bắt người chỉ vì Thiên Tôn muốn họ bắt người... Đương nhiên! Dựa theo tình hình lúc đó mà phán đoán thì nhất định mấy người kia có quan hệ với bóng đen này!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người quay sang nhìn Thiên Tôn.

Mà lúc này, Thiên Tôn đang ngồi bên cửa sổ, ôm Tiểu Tứ Tử, hai vị này đã lâu không gặp nên đang bận rộn “tâm sự”, trò chuyện đến hăng hái.

Triển Chiêu chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng một bên đỡ trán, có chút khó hiểu, Tiểu Tứ Tử và Thiên Tôn dính nhau cũng không phải ngày một ngày hai, chỉ là vừa xoay mặt lại thì Triển hộ vệ lập tức hiểu được tâm tình của Ngũ gia —— chỉ thấy lúc này cả đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn có người cắn tay áo có người cào bàn giậm chân, như là rất ngứa ngáy, miệng lẩm bẩm không ngừng...

“Thật quá đẹp!”

“Sư tôn ôm hài tử!”

“A! Ta chịu không được!”

“Sư tôn chọc bé mập, bé mập mềm mềm!”

Tất cả mọi người trường Thái Học mờ mịt mà nhìn vẻ hoa si của các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn, ngược lại Triệu Lan kéo đường muội Triệu Viện của mình mà lắc tay áo, “Ta hiểu! Lúc trước trong trường Thái Học nhìn thấy Thiên Tôn, Ân Hậu ôm Tiểu Tứ Tử cũng nổ tung!”

Triển Chiêu nghi hoặc mà xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng bất đắc dĩ, bất quá nghe Trình Bình bọn họ miêu tả lại quá trình vừa rồi, khi sư phụ hắn bắt bóng đen kia hắn là cực kỳ soái.

Bốn người kia đánh chết cũng không nhận mình có dính líu đến chuyện này, mọi người đành phải cắt ngang cuộc “tâm sự” của Thiên Tôn và Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn một tay chống cằm, một tay như nựng mèo mà nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Tứ Tử, cuối cùng ngẩng đầu nhìn sang đây.

Những người kia ngẩng đầu, nhìn thấy Thiên Tôn cũng đang nhìn họ chăm chăm, không biết thế nào mà con người đại ra, mấy lời giáo biện khi nãy cũng không còn.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn dùng công phu gì thế? Nhiếp Hồn Thuật sao?”

Ngũ gia bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu —— sư phụ ta sao biết sử dụng công phu phức tạp như Nhiếp Hồn Thuật?

Triển Chiêu không hiểu, “Vậy xảy ra chuyện gì? Nội lực đè ép sao?”

Ngũ gia lắc đầu —— người có cảm giác được nội lực gì không?

Triển Chiêu cảm nhận một chút, quả thật là không có nội lực gì, khó hiểu, “Vậ đám người kia sao lại ngốc ra như thế?”

Ngũ gia thờ ơ nhường mảy —— nhìn soái đến phát ngốc chứ sao?

Triển Chiêu thiếu chút nữa bị Bạch Ngọc Đường chọc cười —— người nên nói mấy lời này trước mặt Thiên Tôn mới đúng.

Ngũ gia khẽ thở dài một cái, ý bảo Triển Chiêu nhìn đám tiểu đồ đệ hoa si Phái Thiên Sơn, mấy ngày nay số lời ca ngợi mà sư phụ hẳn nghe đủ để chất đầy mấy sọt, không cần hẳn phải nói thêm.

Triển Chiêu rất hứng thú mà nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm —— người đang ăn dấm?

Ngũ gia xoay mặt nhìn chỗ khác, hiếm khi tỏ ra mất tự nhiên.

Triển Chiêu nở nụ cười —— một đường này Thiên Tôn mang theo đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn âm ỉ, Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn ra ngoài đại khái là muốn dành thời gian riêng với sư phụ mình, lúc này lại xuất hiện một đám người cùng chia sẻ sư phụ, Bạch Ngọc Đường lớn thế này rồi cứ nhiên lại ghen tỵ! Thiên Tôn khó lường nha.

Thiên Tôn đương nhiên là không biết Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt đi mảy lại giao lưu cái gì, hai hài tử này mắt đi mảy lại cũng không phải ngày một ngày hai.

Lúc này lão gia tử đang nhìn chăm chăm mấy... hung phạm kia mà gần người, không biết đang nghĩ gì.

Cứ như vậy an tĩnh một lát, đột nhiên Thiên Tôn mở miệng, “Ngọc Đường, đánh vỡ người bằng kia ra!”

Nghe thấy lời này của Thiên Tôn, mấy hung phạm kia liền cả kinh, ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn.

Mọi người ở đây đang còn sửng sốt thì Ngũ gia không cần suy nghĩ, đưa tay tung một chưởng vào người băng kia.

Cùng với tiếng băng nứt vỡ truyền đến... chỉ thấy từ những vết nứt trên mặt băng, thứ khói đen kia liền tuôn ra.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm luồng khói đen kia dần dần khuyếch tán, khói đen đã không còn giữ hình người nữa.

Thiên Tôn chậm rãi đưa tay tựa như đang vẫy vẫy tay với làn khói đen đó.

Làn khói đen kia nhẹ nhàng trôi về phía Thiên Tôn.

Thiên Tôn phất tay áo thu đám khói đen kia lại.

Đến khi Thiên Tôn mở tay ra một lần nữa... trong tay liền có một viên thuốc màu đen cỡ bằng quả nho.

Tất cả mọi người tò mò mà nhìn khối cầu nhỏ trong lòng bàn tay Thiên Tôn, chẳng lẽ là thứ khói đen vừa rồi biến thành?

“Thứ này là một loại độc dược.” Thiên Tôn chậm rãi nói, “Đủ thời gian thì không độc, khi dùng nội lực đánh tan thành sương khói cũng không có độc, loại sương khói này có thể sử dụng nội lực để khống chế, tương tự như khống chế nước hay băng, không quá khó.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Nhưng thứ này gặp nhiệt sẽ có độc.” Thiên Tôn ném viên thuốc màu đen kia vào trong một cái chén không, Tiểu Tứ Tử tò mò mà rướn người qua nhìn.

“Ở trong dạng độc dược có thể mang theo bên người, đến gần người cần tập kích thì dùng nội lực đánh tan viên thuốc, lại dùng chưởng phong đẩy sương khói tới trên thân người muốn giết, loại khói độc sẽ bám vào trên người của người đó. Trên cơ thể người luôn có độ ẩm, độc tính sẽ dần dần phát tác. Đại khái khoảng hai ba ngày, độc tố sẽ xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của người bị hại khiến cho nội tạng bị hoại tử, biến thành màu đen. Tính tình của người trúng độc sẽ thay đổi rất lớn, cuối cùng sinh ra ảo giác, đi đờn nhà ma. Khi người chết rất đột ngột, có phản ứng kịch liệt, độc tố lưu lại cũng sẽ rời khỏi lúc này, hình thành cảnh giả là có tà linh màu đen thoát khỏi thân thể. Năm đó là có người nghiên cứu tạo ra, chuyên để hãm hại Dư Khiếu Nguyên.”

Thiên Tôn chỉ chỉ người nọ, “Không phải cần chứng cứ sao? Lục soát trên người hắn xem còn thứ thuốc độc này không là ra.”

Phong Khiếu Thiên lập tức đến lục soát người nọ, quả nhiên từ túi trong tay áo lấy ra được mấy viên thuốc khác.

Triển Chiêu nhìn hắn, “Chẳng trách ăn đậu phộng mấy ngày nay, thì ra là lần trước hạ độc sẵn tiện bốc theo một nắm, ở trong rừng Hắc Phong nhìn Lý Khiếu chết rồi lại chạy đến đây xem Vương Duệ có chết không? Sở dĩ Lý Khiếu sợ hãi chạy lung tung, hóa ra là vì nhìn thấy ảo giác!”

“Các người đào phần mộ nhà ai mà tìm ra được thứ dược hoàn này?” Thiên Tôn rất hứng thú hỏi đám người tập kích đang mặt xám như tro tàn, “Nước trong Hắc Thủy Cung sâu như vậy mà các người cũng dám vượt qua? Đúng là chưa nhìn thấy quỷ thì chưa biết trời có bao nhiêu tối!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, đi qua kéo tay áo bên trái của bốn người kia lên, quả nhiên, —— trên cánh tay của cả bốn người đều có dấu ấn của Ác Đế Thành.

Tất cả mọi người đều tỏ ra chán ghét —— lại nữa? Ác Đế Thành này tác oai tác quái quả nhiên không bao giờ biết điểm dừng!

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn.

Lão gia tử khẽ nhú mày, lại tựa như có chút thất vọng. “Trước kia ta còn tưởng kẻ đứng đầu Ác Đế Thành là nhân vật rất lợi hại... xem ra cũng chẳng hơn gì thế này.”

Tất cả mọi người không rõ những lời này của Thiên Tôn là có ý gì, chỉ là cảm thấy Thiên Tôn thỉnh thoảng “trở nên nghiêm túc” thật sự rất là đẹp trai.

Các tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn vừa nghĩ đến Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đến lớn đều là được Thiên Tôn nuôi lớn như vậy, liền hâm mộ như gì.

Ngũ gia thì lại rất mất tự nhiên, ai cần sự phụ hấn bận lòng về mấy việc này! Người này là ai vậy? Mau đem vị sư phụ mù đường kiêm chuyên gia gặp rắc rối của nhà gia trả về đây!

Triển Chiêu vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai Bạch Ngọc Đường, ý bảo hấn thả lòng một chút.

Triển Chiêu hoàn toàn hiểu được tâm trạng của Bạch Ngọc Đường lúc này! Thiên Tôn khi nghiêm túc rất khó có thể thấy được, cảm giác rất xa, giống như không thể chạm tới. Thiên Tôn khi mơ hồ lại rất bình dị, cảm giác rất gần gũi, vui tươi hơn hử như ngay tại bên cạnh. Thiên Tôn không ngây ngô trở nên đặc biệt cô độc, cảm giác như người không cần bất kỳ ai trên thế giới này. Mà Thiên Tôn ngây ngô tạo cảm giác khiến cho đồ nhi không có biện pháp nào... Ngọc Đường nhà hấn thà rằng Thiên Tôn phá sập toàn bộ nhà cửa trong thiên hạ, Ngọc Đường đều có thể bồi thường cho từng nhà một, chứ không muốn nhìn thấy dáng vẻ Thiên Tôn nghiêm trang chững chạc, bất luận dáng vẻ này có đẹp đến đâu...

Ngũ gia lại thở dài, lúc này chợt thấy Thiên Tôn tỏ ra không còn hứng thú với mấy hung phạm kia nữa, ôm Tiểu Tứ Tử đến bên cạnh Vương Duệ, chợt chợt hẳn “Nè! Ta đã cứu mạng của người đó! Cho ta hoa sơn trà!”

“Ồ...” Vương Duệ há miệng nhìn Thiên Tôn, dường như rất đau lòng.

Thiên Tôn híp mắt, giơ ngón tay chọc lên trán hẳn, “Vật kia vốn không phải của người, thứ quý giá đó đặt ngay bên cạnh, không sợ gây họa tới đời con cháu sao?”

Vương Duệ run bắn, vội vàng gật đầu, “Ta... ta sẽ đi lấy ngay!”

Triển Chiêu bọn họ còn chưa hiểu ra sao! Vụ án thì sao? Hoa sơn trà gì cơ? Vương Duệ thiếu chút nữa bị giết như Lý Khiếu, Nghiêm Tứ Cuồng, hiển nhiên giữa bọn họ có điểm chung gì đó! Đây chính là mấu chốt để phá án!

...

Vương Duệ mang theo Thiên Tôn đi lấy “Hoa sơn trà”, mọi người vội vàng chạy theo.

Hồng Tề Thiên và Phong Khiếu Thiên thì dẫn người mang bốn tên hung phạm đến quân doanh của Triệu Phổ, thuận tiện nói cho Triệu Phổ kết quả điều tra.

...

Hậu viện Thái Nhiên Cư chính là nơi ở của Vương Duệ, hẳn chạy vào thư phòng, dịch chuyển giá sách một chút, giá sách liền dời đi.

Phía sau giá sách có một cửa đã được giấu kín, Vương Duệ dùng chìa khóa mở ra, mọi người theo hẳn vào trong thì phát hiện đây là một “kho tàng” nhỏ.

Vương Duệ nhiều năm cất chứa các loại tranh chữ đồ cổ, đồ vật đáng giá trong nhà quả thật không ít, nhưng Ngũ gia và Bàng Dục đều là người trong nghề, nhìn thoáng qua thì thấy không có bảo bối đặc biệt, chỉ là một kho giấu hàng bình thường mà thôi.

Vương Duệ đi vào trong kho hàng, ở bên tường sờ soạng một lúc, rất nhanh đề xuống một viên gạch có thể chuyển động... trên tường liền hiện ra một vách ngấm.

Vương Duệ lấy từ trong vách ra một cái hòm đại khái cao đến ba thước, được dùng vải đen bao bọc.

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bảo bối gì?”

Ngũ gia nhìn chăm chăm cái hòm kia, thấp giọng nói, “Bên trong có bảo bối gì thì không biết, nhưng thứ kia làm bằng lụa...”

“Oa!”

Không đợi Ngũ gia nói xong, tiểu Hầu gia bước một bước dài vọt tới, vươn tay bọc tấm lụa dùng để bọc cái hòm. “Đây là Mặc Tầm Ngân Cầm đó! Chương quỹ, người đứng là có bảo bối!”

Thuần Hoa bọn họ không hiểu, tò mò hỏi. “Miếng vải này rất quý sao?”

“Quý?” Giọng của tiểu Hầu gia liền cao vống lên, “Tỷ phu của ta còn chưa có được một bộ y phục được may bằng chất vải này! Chỉ một tấm vải này còn quý hơn tất cả những thứ trong kho tàng này cộng lại!”

Nói xong, tiểu Hầu gia còn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đúng không?”

Ngũ gia gật đầu, “Đúng vậy.”

Triển Chiêu liền xích qua nhìn thử.

Tiểu Bao Duyên ở một bên khoe chữ, “Mặc Tầm Ngân Cẩm rất nổi tiếng! Nhưng mà kỹ thuật đã thất truyền, loại tằm nhả được tơ này vốn có màu đen, tơ do tằm nhả ra cũng là màu đen nên loại vải này không phải được nhuộm màu mà là màu sắc tự nhiên. Màu đen tự nhiên sẽ không đều nhau, loại tơ màu đen không đều này sau khi dệt thành tấm vải hoàn chỉnh sẽ có hoa văn ẩn màu ánh bạc, ở dưới ánh mặt trời sẽ trở nên rất rõ ràng, vì thế mới có cái tên đó!”

Vương Duệ gật đầu, “Đúng vậy, tiểu tài tử rất có kiến thức.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm tấm vải kia đến phát ngốc, nhin không được nói, “Ta... nhớ hình như đã từng nhìn thấy loại vải này rất nhiều!”

Ngoại trừ Thiên Tôn, Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục ra, những người khác đều quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu có chút không chắc chắn mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia ngược lại rất bình tĩnh mà gật đầu, “Quả thật rất hay thấy, những bộ y phục màu đen bình thường Hắc Thủy Bà Bà hay mặc đều làm từ loại vải này!”

Mọi người kinh ngạc.

Bao Duyên cũng hỏi Bàng Dục, “Bà Bà có tiền như vậy á?”

Tiểu Hầu gia ôm cánh tay. “Ta đã nói với người từ đầu là nhất định Bà Bà sinh trong nhà phú quý, người còn không tin!”

Thiên Tôn vươn tay nhắc tấm lụa kia lên, thản nhiên nói. “Mặc Tầm vốn được nuôi trong Hắc Thủy Cung, Dư Khiếu Nguyên cưng chiều Hắc Thủy như vậy, trên người bà ấy làm gì có thứ không đáng giá?!”

Tiểu Tứ Tử đứng một bên, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rút trong túi hà bao của mình ra một cái khăn màu đen, đưa cho Bà Dục xem, hỏi, “Tiểu Tiểu Bàn, cái này cũng vậy sao?”

Bà Dục nhận lấy nhìn thoáng qua, miệng há to cả buổi không khép lại, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ai đưa cho đệ vậy Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử phồng má, “Bà Bà cho ta nha!”

Tiểu Lương Tử lấy xem thử, “Miếng vải tối đen như mực này rất quý giá sao?”

Tiểu Hầu gia chỉ vào Tiểu Lương Tử, ngón tay run run.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy cái khăn nhìn thoáng qua, chỉ thấy chính giữa khăn có một đóa hoa mẫu đơn màu bạc, hơn nữa chuyển động cái khăn, góc nhìn thay đổi, hình dạng của hoa mẫu đơn cũng thay đổi.

“Hoa văn này được hình thành tự nhiên, kỹ thuật dệt lụa hạng nhất, hơn nữa còn có niên đại!” Bạch Ngọc Đường mỉm cười trả khăn lại cho Tiểu Tứ Tử, nhẹ nhàng xoa đầu bảo bối, “Sau này nếu Mẫu Đơn Hoa mang bảo bối gì ra khoe khoang trước mặt cháu, cứ lấy chiếc khăn này ra vung lên mặt hẳn là được!”

Tiểu Tứ Tử hạnh phúc thu về, tất cả mọi người còn lại đều tỏ ra hâm mộ.

Triển Chiêu khoanh tay nghiêng đầu —— tất cả những thứ trong phòng của Hắc Thủy Bà Bà ở Ma Cung, thậm chí chăn gối cũng đều là loại vải này hết... còn cả cái rương y phục màu đen ánh hoa nữa, rốt cuộc là đáng giá bao nhiêu?

“Nói như vậy Hắc Thủy Cung năm xưa rất có tiền?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Hỏi xong cảm thấy bản thân rất buồn cười, hỏi Bạch Ngọc Đường có ích gì, chuột nhà hăn đã bao giờ đến đó đâu.

“Đối với Hắc Thủy Cung mà nói, tiền gì đó căn bản không có ý nghĩa.”

Một bên, Thiên Tôn xốc tấm lụa lên, đang mở cái hộp gấm ra chậm rãi buông một câu, “Có rất nhiều thứ thật sự chính là hi thế trân bảo, dù cho có tiền cũng không mua nổi!”

Nói xong, Thiên Tôn mở rộng nắp, để lộ ra thứ đồ bên trong hộp, cùng với đó là tiếng kinh hô vang lên từ xung quanh.

Tiểu Hầu gia ôm tim, “May mà cha ta không có ở đây, không thì không hôn mê mới lạ...”

Chỉ thấy bên trong hộp gấm là một bồn hoa sơn trà chạm ngọc tinh mỹ, bồn hoa này có tổng cộng tám đóa hoa sơn trà, hình thái khác nhau nhưng chất liệu đều giống hệt như đóa hoa sơn trà Hắc Thủy Bà Bà cài trên vành tai.

Thiên Tôn đưa tay nhẹ nhàng dùng nội lực quét qua bồn qua kia, nháy mắt hoa sơn trà màu đen biến thành màu u lan, giống như ngọn lửa lại xanh như biển cả, lộ ra một vẻ đẹp yêu dị.

“Thiếu một đóa.” Ngũ gia chỉ chỉ một cành trống trong bồn hoa, “Chắc là đóa hoa của Thái Di Bà hay đeo, gắn vào liền hoàn mỹ!”

Thiên Tôn nhẹ nhàng ngắt xuống một đóa hoa sơn trà khiến cho các đại tài tử trường Thái Học kinh hoàng đến giậm chân. “Ngắt ra tiếc quá!”

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện tất cả hoa sơn trà đều có thể hái xuống được.

Ở đây còn có mấy nữ hài nhi, Triệu Lan, Triệu Viện tốt xấu gì cũng là lá ngọc cành vàng, Liễu Cẩm Lan cũng là thiên kim tiểu thư đại hộ nhân gia, liếc mắt một cái đều nhìn ra đây không phải là bồn cảnh! Mà là giá đựng đồ trang sức làm thành hình bồn hoa, những bông hoa sơn trà kia là trâm hoa!

Triệu Lan che miệng. “Này... trong tay của tất cả các đời Hoàng hậu đều không có được trâm hoa như vậy... đây là đồ của Hắc Thủy Cung sao?”

Thiên Tôn mỉm cười gằn lại đóa hoa kia, đáp. “Khi ta và lão quỷ còn bé từng nhìn thấy bồn hoa này trong Hắc Thủy Cung, để trong phòng của Dư Khiếu Nguyên.”

Nói xong, Thiên Tôn đóng hộp lại, lại gói kỹ hộp, vươn tay nhắc lên đưa cho Triển Chiêu ôm. “Lấy về đưa cho Hắc Thủy, coi như vật về với chủ cũ!”

Triển Chiêu ôm hộp găm cảm kích mà nhìn Thiên Tôn, lão gia tử thật thương người! Thái di bà ắt hẳn rất cao hứng!

Ngũ gia ở một bên lặng lẽ gật đầu —— Đúng vậy! Dư Khiếu Nguyên cùng với tất cả các bà bà đều sẽ rất cao hứng... các bà bà không chừng còn mở tiệc chúc mừng nữa cơ...

Thường thức bảo bối xong rồi, tất cả mọi người mới nhớ đến chuyện nghiêm túc.

Tiểu Lương Tử vươn tay chọc chọc Vương Duệ, “Ta nói này chương quỹ, sao ngươi lại có được bảo bối của Hắc Thủy Cung?”

“Đúng vậy!” Trình Bình bọn họ đều nhìn hắn, “Có phải vì thứ bảo bối này mới mang đến họa sát thân không?”

“Đừng nói ngươi đi đào mộ nhé?”

“Trộm được phải không?”

Vương Duệ liên tục xua tay trước sự chỉ trích của mọi người, cuối cùng thở dài, đáp, “Tai bay vạ gió mà! Chúng ta, cũng chỉ là những kẻ chết thay mà thôi...”

...

Mà lúc này, trong quân trưởng của Triệu Phổ.

Bốn hung phạm đều bị trói chặt, ống tay áo trái được vén lên, hình xăm dấu ấn của Ác Đế Thành có chút nhức mắt.

Hồng Tề Thiên đem chuyện đã xảy ra nói cho Triệu Phổ.

Lâm Dạ Hỏa cau mày tỉ mỉ xem xét thứ độc được kia, “Thứ đồ chơi này thật tà tính!”

Mà Công Tôn lại nhìn chăm chăm hình xăm trên cánh tay của bốn người kia, nhíu mày.

Công Tôn tiên sinh luôn cảm thấy chương văn này dường như có ý nghĩa gì đó, hắn chạy đến bên bàn, mở ngăn kéo lấy ra một bức tranh vẽ dấu hiệu của Ác Đế Thành, đi đến so sánh với hình xăm của bốn người kia.

So một lúc lâu, Công Tôn ngẩng đầu, nghiêm túc nói với mọi người, “Hình xăm này là giả! Không giống!”

Cửu vương gia chau mày, liếc mắt quét qua bốn người kia, “Các người không phải là người của Ác Đế Thành?”

Hỏa Phượng cũng cảm thấy khó hiểu, “Không phải thì mắc gì đi giả mạo? Ăn no rồi việc?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 165: Cửa Cải Bất Chính Từ Trên Trời Rơi Xuống

Vương Duệ mang bảo bối hoa sơn trà bằng ngọc của Hắc Thủy Cung giao lại cho Thiên Tôn, khi được hỏi làm sao lại có được thứ hi thế trân bảo này, Vương Duệ đáp lại một câu khiến cho tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi —— bọn họ là kẻ chết thay.

Triển Chiêu đương nhiên rất quan tâm đến căn nguyên của vụ án, dù sao nơi này có nhiều người giang hồ như vậy, đã thế ai nấy đều có được thiệp mời của Hắc Thủy Cung gửi đến nữa.

“Nói rõ ràng!”

Không đợi Triển Chiêu mở miệng thì mọi người đã tò mò mà hỏi thay.

Vương Duệ dường như không muốn nhắc đến chuyện cũ nên cau mày chần chừ.

Triển Chiêu hỏi, “Chưởng quỹ, đã có người muốn mạng của người mà người còn không chịu nói?”

Vương Duệ tỏ ra buồn nản, “Triển đại nhân, không phải ta muốn giấu diếm điều gì nhưng mà chuyện cũ năm xưa thật sự không muốn nhắc đến. Hơn nữa tuy rằng chuyện cũ không được tốt đẹp gì nhưng chúng ta cũng không làm việc gì khiến cho kẻ khác muốn lấy mạng của chúng ta mà!”

“Người biết Lý Khiếu và Nghiêm Tứ Cường chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Vương Duệ lắc đầu, “Ta đương nhiên biết hai người này là ai nhưng chưa từng gặp qua, chỉ từng nghe qua tên thôi!”

“Bọn họ cùng độ tuổi với người, bị tập kích cùng một kiểu, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất chính là số của người may mắn hơn nên còn sống, còn họ đều đã chết hết.” Triển Chiêu nói, “Gần đây có không ít người chết, không chừng người nói ra có thể cứu được không ít mạng người, sao lại không nói?”

Vương Duệ lại do dự suy nghĩ một lúc, cuối cùng cắn răng gật đầu, “Ta sẽ nói cho các người biết vậy!”

Mọi người ngồi xuống trong thư phòng của Vương Duệ, nghe hẩn tỉ mỉ kể lại.

Hơn hai mươi năm trước, đúng như mọi người đã phỏng đoán, vùng Tây Vực nổi lên chiến sự bốn phía, lấy Liêu quốc và Tây Hạ cầm đầu, các nước Tây Vực cực khổ xoay sở kiếm quân phí.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Tây Vực bắt đầu lưu truyền một tấm bản đồ thần bí, tấm bản đồ kia là do Tang Táng Chi Thần (*) – Táng Sinh Hoa vẽ.

(*) Thần mai táng

Vương Duệ mới vừa bắt đầu câu chuyện thì hai mắt Triển Chiêu liền híp thành hai đường kẻ.

Mọi người xung quanh đều nhìn hẩn, nhủ thầm —— không dễ nha, một đôi đá mắt mèo lớn như thế mà có thể nheo lại thành hai đường kẻ mảnh như vậy.

Đồng thời, những ai từng đến Ma Cung gặp qua Táng Sinh Hoa thì trước mắt đều hiện ra hình ảnh vị cao thủ Ma Cung siêu cấp ngượng ngùng

quanh năm ứa mặc áo choàng đen trốn trong góc phòng.

Hai mắt Tiểu Tứ Tử chớp chớp. ba trăm lão đầu lão thái của ma cung đều là hảo bằng hữu của bé, bé rất hiếu kỳ mà nhìn Vương Duệ chăm chăm —— bản đồ do Hoa Hoa vẽ?

Triển Chiêu không phản ứng gì mà tiếp tục nghe Vương Duệ kể chuyện, những người khác đương nhiên cũng không lăm miệng.

Trong truyền thuyết, Táng Sinh Hoa là một người, mặc kệ là đế vương hay tướng sĩ, các danh sĩ truyền kỳ, chỉ cần là người nổi danh, có mộ phần riêng thì Táng Sinh Hoa đều vào trong mộ người ta liếc mắt nhìn một cái.

Cho nên, nếu như nói Hạ Văn Phong là người vẽ bản đồ trên mặt đất lợi hại nhất thời đó thì như vậy, Táng Sinh Hoa chính là người vẽ bản đồ dưới lòng đất lợi hại nhất.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua Triển Chiêu —— Tiểu Táng thúc rất thích vẽ sao?

Triển Chiêu chỉ cười cười, hơi lắc đầu —— đây tuyệt đối là giả!

Ngũ gia nghi hoặc —— giả?

Triển Chiêu vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đầu —— trí nhớ của Tiểu Táng thúc đặc biệt tốt, cũng giống như người chỉ cần nhìn qua là nhớ, hơn nữa nhớ đường lại đặc biệt lợi hại, thúc ấy đương nhiên biết phương vị của mộ phần các danh sĩ trong thiên hạ, nhưng người tuyệt đối sẽ không lưu lại bất kỳ ghi chép gì bởi e là dù chỉ lưu lại vài lời đều sẽ để lại hậu hoạn. Vạn nhất để cho ai nhặt được, làm ra chuyện bất kính với người đi trước thì cũng chẳng có lợi gì cho đời sau.

Ngũ gia thâm hiểu rõ, xem ra là tin đồn giả.

Vương Duệ hoàn toàn không biết Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã trao đổi với nhau cả một lúc, tiếp tục kể lại câu chuyện mình đã trải qua.

“Khi đó ta còn trẻ, mưu sinh trong thời loạn thế không dễ, ta lại không muốn làm lính, thứ nhất là không có quan hệ chống lưng, thứ hai lại cảm thấy nếu tham gia quân ngũ muốn phát đạt thì phải đợi rất lâu, không chừng còn chưa lên làm được chức tiểu thống lĩnh cũng đã táng thân nơi sa trường. Cho nên ta cùng với mấy bằng hữu cả ngày chơi bời lêu lổng, chỉ muốn tìm được cơ hội gì đó mà có thể phát nhanh trong một đêm.

Hôm đó, chúng ta nghe được tin đồn là hoàng thất Tây Hạ chiếm được tấm bản đồ kia, dự định khai quật một khu mộ lớn, vì vậy muốn tập hợp một số cao thủ.”

Tiểu Lương Tử nghe đến đây thì liếc Vương Duệ —— còn bày đặt nói không phải trộm mộ!

Vương Duệ nói đến chỗ này thì thở dài một tiếng, “Chúng ta khi đó còn quá trẻ, suy nghĩ rất đơn giản, cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Trộm mộ thì sao?! Nếu là do hoàng thất Tây Hạ yêu cầu thì bên trong nhất định có không ít bảo bối. Các người nghĩ đi, quân phí có bao nhiêu chứ? Chúng ta liền tiện tay trộm dê(*)chấm mút một chút cũng đủ để phát tài rồi!”

(*) mượn gió bẻ măng

Một bên, Bàn Dục nhin không được bật cười, “Chương quỹ, tiền này mà cũng dám lấy, không sợ mất luôn cả mạng sao?”

Tất cả mọi người gật đầu —— suy nghĩ quá đơn giản, trên đời lấy đâu ra chuyện tốt như vậy?!

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Các người đào mộ của ai?”

Vương Duệ chần chờ một lát, nói. “Bọn họ quả thật có nói một cái tên, nhưng kiến thức của ta nông cạn, không biết có thật là có một vị đế vương như vậy không, hơn nữa không phải ở Trung Nguyên, là ở trong địa giới Tây Hạ!”

“Ai vậy?” Bàng Dục hỏi.

“Hoàng tộc Gia Liệt.”

Vương Duệ đáp, không hề dẫn tới tiếng kinh hô, đại đa số mọi người ở đây đều dùng ánh mắt hoang mang mà nhìn hắn.

Các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều nhìn các đại tài tử trường Thái Học, các đại tài tử lại nhìn Tiểu Bao Duyên bác học nhất.

Nhưng mà Bao Duyên cũng bối rối mà nghiêng đầu, “Hoàng tộc Gia Liệt... chưa từng nghe thấy bao giờ.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia cũng lắc đầu.

Mọi người trầm mặc một lúc, đột nhiên nghĩ đến —— có một người có lẽ sẽ biết.

Cơ hồ cùng một lúc, tất cả mọi người đều nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhàn nhã ngồi một bên, ôm Tiểu Tứ Tử thưởng thức bồn hoa sơn trà kia, không biết có nghe thấy gì không.

Khi mọi người ở đây cảm thấy có vẻ như Thiên Tôn hoàn toàn không có hứng thú tham gia thì lão gia tử lại đột nhiên mở miệng, nói với Vương Duệ, “Chắc chắn là ngươi bị lừa rồi.”

“Không có hoàng tộc này sao?”

Thiên Tôn lại lắc đầu, “Hoàng tộc Gia Liệt đúng là có thật, ở trên cao nguyên, hoàng cung thuần một sắc trắng, bất luận là mặt trời mọc hay lặn đều sẽ được nhuộm thành màu vàng kim, cho nên còn được xưng tụng là Kim Huy Gia Liệt Thành. Thời gian tồn tại của hoàng triều này rất ngắn, chỉ có hai đời Hoàng đế, Gia Liệt không phải là họ mà gần như là một loại xưng hô theo cấp bậc, cũng có ý tương tự như Hoàng tộc. Người đầu tiên đảm nhận vị trí đế vương là Gia Liệt Đồ, người thứ hai là Gia Liệt Thấm... Gia Liệt Thấm và Gia Liệt Đồ thật ra không có quan hệ huyết thống mà là sư đồ. Gia Liệt Đồ có hai đồ đệ, một người tên là Gia Liệt Sở, người còn lại là Gia Liệt Thấm...”

Nói tới đây, Thiên Tôn không nói nữa mà chỉ cười cười, dùng một khoảng trăm mạch ngắn nhảy vọt qua đoạn này, thay đổi đề tài ngắc đầu lên, chậm rãi nói, “Ừm... Gia Liệt Thành đã bị hỏa thiêu, Hoàng tộc Gia Liệt cũng không có mộ phần.”

Tất cả mọi người nhin xuống lòng hiếu kỳ hỏi thăm rốt cuộc câu chuyện về Hoàng tộc Gia Liệt rốt cuộc là như thế nào, tận lực không để đề tài chạy quá xa, nhưng Bàng Dục vẫn nhin không được lắm miệng hỏi một câu, “Vậy Hoàng tộc kia vì sao ngay cả mộ phần cũng không có? Còn bị hỏa thiêu... bị xâm lược sao?”

Thiên Tôn nghe đến đây, lại nở một nụ cười không rõ ý nghĩa, cũng không trả lời mà quay đầu lại tiếp tục cùng Tiểu Tứ Tử ngắm hoa sơn trà.

Mọi người đành phải thu lại lòng hiếu kỳ mà tiếp tục nghe Vương Duệ nói.

“Đại khái chúng ta nghe được cũng là đối phương nói thành Kim Huy gì gì đó, nghe nói dưới chân núi có vô số tài bảo.” Vương Duệ nói tới đây lại thở dài, “Sau đó thật đúng là đi vào một đoạn địa đạo rất dài, nhưng ai biết đi chưa được bao lâu, lỗ thoát khí bốn phía trong địa đạo đột nhiên tràn vào rất nhiều khói mê khiến chúng ta đều mất đi tri giác.”

Tất cả mọi người cảm thấy thật đáng đời, ai bảo các người thiếu đầu óc tham tiền đến mù đầu làm chi.

“Đợi khi chúng ta tỉnh dậy thì phát hiện ra xung quanh tối đen như mực, toàn thân đều dính dớp, u ám ẩm ướt khiến cho chúng ta hết sức khó chịu.” Vương Duệ lúc này kể lại thì trong mắt vẫn tràn đầy khó chịu, “Ta vươn tay sờ khắp nơi, phát hiện xung quanh đều bị ngăn chặn, cảm giác như là ván gỗ, lúc đấy ta liền cảm thấy ớn lạnh!”

Tiểu Lương Tử còn hiếu kỳ, “Lạnh cái gì?”

Bạch Ngọc Đường sâu kín mà nói một câu, “Là bị nhét vào trong quan tài đi?”

Vương Duệ bất đắc dĩ mà gật đầu, “Lúc đấy ta đã nghĩ, xong rồi! Bị người chôn sống! Ta dùng sức vừa đá tấm ván gỗ vừa kêu cứu. Đồng thời, ta cũng nghe thấy xung quanh truyền đến tiếng ‘thùng thùng’ cùng với tiếng kêu cứu, xem ra không chỉ có một mình ta. Cũng may cuối cùng ta dùng một cước đá nát một mảng gỗ, liền có ánh sáng rọi vào.”

“Có ánh sáng chứng tỏ không bị chôn sống mà chỉ bị nhét vào trong quan tài phải không?” Triển Chiêu hỏi.

“Phải!” Vương Duệ gật đầu, “Sau khi ta thoát ra ngoài thì phát hiện là đang ở ngoài trời, ánh mặt trời rất sáng, phóng mắt nhìn lại, xung quanh có vách núi, như là đang ở trong một cái hố khổng lồ. Mà trong hố bày đại khái hơn trăm cái quan tài, có vài cái đã bị phá, có người đang từ bên trong bò ra, đúng là đồng bạn cũng cùng được thuê đi quật mộ như ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Lương Tử cũng khó hiểu, “Chỉ bị nhét vào trong quan tài thôi sao? Không bị cái gì khác?”

Vương Duệ cau mày lắc đầu, “Không có!”

“Cái gì cũng không làm thì nhét các người vào quan tài làm gì?” Bàng Dục tỏ ra hoang mang.

“Chúng ta cũng không biết xảy ra chuyện gì.” Vương Duệ lắc đầu. “Những cái quan tài kia đều ngâm trong nước bẩn, mực nước cao đến cổ chân, thứ nước đó đen như mực vậy. Mấy người chúng ta đứng đây thì chẳng khác nào vừa lặn trong mực, cả người đều đen thui, cho nên các người hỏi Lý Khiếu, Nghiêm Tứ Cuồng gì đó có ở trong đám người kia không thì thật sự ta chịu, người nào người nấy đen chẳng khác nào Bao Thanh Thiên... ái da!”

Vương Duệ còn chưa dứt lời thì Tiểu Bao Duyên ngồi một bên liền nhắc chân đạp hấn một cước, ngay cả Tiểu Tứ Tử ngồi đối diện cũng vươn nắm tay nhỏ đầy thịt đạp hấn một cái.

Triển Chiêu hí mắt nhìn Vương Duệ —— người ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám nói xấu Bao Đại nhân?

Vương Duệ vội vàng che miệng.

Mà trong mọi người, chỉ có Bạch Ngọc Đường lưu ý đến, bàn tay Thiên Tôn đang xoa đầu Tiểu Tứ Tử bỗng nhiên hơi khựng lại.

Ngũ gia theo bản năng mà nhìn sư phụ mình.

Chỉ thấy lúc này, Thiên Tôn bỗng nhiên quay sang quan sát Vương Duệ đang nói chuyện.

“Vậy thứ đồ bằng ngọc này người lấy được từ đâu?” Bàng Dục hỏi.

“Sau khi chúng ta ra khỏi quan tài thì phát hiện trong đất, dưới làn nước đen như mực có rất nhiều rương bằng gỗ mun, nâng lên mở ra thì thấy

bên trong đều là vàng bạc tài bảo, vì vậy mọi người bắt đầu dọn sạch.” Vương Duệ nhún vai, “Người chỉ có hai tay nên mỗi người chỉ có thể khiêng hai rương vàng ra. Tay trái của ta bị thương, không khiêng nổi rương nào nên đành chọn cái rương nhẹ nhất mang theo, cùng với mọi người theo đường núi đi ra. Sau khi ra khỏi núi thì mọi người mới phát hiện chúng ta đang ở ngay bên trên cái sơn động mà chúng ta đã đi qua đó vào trong núi, bốn phía không còn ai khác, chúng ta liền mạnh ai nấy chạy mỗi ngã...”

“Tức là chuyển đi này của các người là nằm trong quan tài một lát sau đó nhặt về hai rương tài bảo?” Triển Chiêu nhin không được hỏi, “Các người không thấy chuyện này rất kỳ quái sao?”

Vương Duệ bất đắc dĩ, “Sau đó chúng ta liền mất liên lạc, ai đi đường nấy, mang theo tài bảo cao chạy xa bay. Phần ban đầu kia quả thật là kinh hồn táng đảm, sợ là bầy rập gì đó, nhưng qua rất lâu cũng không sao... ta đây không phải vẫn an an ổn ổn sống đến tận bây giờ đó thôi! Hơn nữa, ta từng đặc biệt tìm người hỏi qua!”

“Hỏi cái gì?”

“Ta tìm một số tiên sinh tương đối tinh thông thuật phong thủy, còn có thể xem tướng số, hỏi họ đem người sống nhốt vào trong quan tài, ngâm trong nước đen như mực là nhằm mục đích gì.” Vương Duệ nhắc đến chuyện này lại tức giận. “Một tiên sinh phong thủy nói với ta chiêu này gọi là tìm kẻ chết thay! Phỏng chừng là có kẻ Hoàng tộc nào bị bệnh trị không hết nên dùng phương pháp này để chúng ta làm kẻ chết thay cho hắn!”

“Đâu ra cách nói này vậy...” Tiểu Bao Duyên chỉ biết lắc đầu.

“Sau đó ta từng hỏi thăm thêm mấy quan viên Tây Hạ, nghe nói năm đó Hoàng thất Tây Hạ không hề chiêu mộ đám người bọn ta.” Vương Duệ thở dài, “Cho nên mới nói, rốt cuộc là ai thuê chúng ta để chúng ta làm kẻ

chết thay, ngay cả bản thân chúng ta còn không biết. Bất quá cũng may mà mấy năm nay đều bình an vô sự, nếu không phải các người nhắc đến thì ta cơ hồ đã quên mất chuyện này.”

“Cái hố năm đó đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người có biết vị trí của nó ở đâu không?”

“Không giấu gì các vị, sau này đúng thật là ta từng lặng lẽ quay trở lại kiểm tra.” Vương Duệ lắc đầu, “Nhưng mà không tìm thấy nữa, cả ngọn núi nhô cao đã bị san bằng.”

Nghe Vương Duệ nói xong, ai nấy đều cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao. Nếu những người bị hại đều là những kẻ bị lừa năm xưa thì tại sao qua lâu như vậy mới đến giết bọn họ?

Không hỏi được manh mối nào nữa, Triển Chiêu suy nghĩ xem có nên mang Vương Duệ đến quân doanh, để hẳn ở lại đây không an toàn.

Chỉ có điều, bỗng dưng Thiên Tôn đứng lên nhìn thoáng qua Vương Duệ, vẻ mặt không hiểu sao có chút dọa người.

Vương Duệ dường như cảm nhận được, có chút sợ hãi mà nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn Vương Duệ một lúc lâu sau, lắc đầu, dường như cảm thấy rất buồn cười.

Vương Duệ không hiểu, sợ hãi mà nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lúc này chợt nghe Thiên Tôn đột nhiên hỏi, “Tiểu quỷ, nếu hai mươi năm trước có người nói với người, cho người một rương vàng, còn có chậu bảo bối này, nhưng người chỉ có thể sống đến năm mươi tuổi thì người có đồng ý không?”

Vương Duệ sững sốt, không hiểu gì mà nhìn Thiên Tôn, “Cái này...”

“Cái này rất khó mà nói.” Một bên, Tiểu Hầu gia Bàng Dục xích lại đây châm chọc, “Nghĩ thử xem, nếu người nghèo khổ vất vả sống đến năm mươi tuổi, người ta hỏi người vấn đề này, người nhất định sẽ không chút do dự mà đồng ý, dù sao còn có thể hưởng phúc hai mươi mất năm đúng không? Nhưng bây giờ người đã hưởng phúc hai mươi mấy năm, đương nhiên là muốn sống lâu trăm tuổi rồi.”

Thiên Tôn xoay mặt nhìn Bàng Dục, gật đầu, “Ừ, lời này nói rất hay.”

Bàng Dục bưng mặt thụ sủng nhược kinh, Thiên Tôn khen hần, các tiểu đệ tử Phái Thiên Sơn và những người khác của trường Thái Học đều tỏ ra hâm mộ.

Thiên Tôn nắm tay Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ra ngoài, vừa ra đến trước cửa, không quên quay đầu lại dặn Vương Duệ một câu, “Có nguyện vọng gì thì nhanh chóng hoàn thành, hần là người không còn sống được bao lâu nữa.”

Vương Duệ hít một hơi khí lạnh, đặt mộng nặng nề ngồi phịch xuống ghế, kinh hãi mà nhìn mọi người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghi hoặc, vội vàng đi theo ra ngoài, các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn giúp bưng ngọc hoa sơn trà, đỡ lấy Vương chương quỹ run lấy bối mà cùng theo về quân doanh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo tới trước cửa thì thấy Tiểu Tứ Tử đang ngưỡng mặt giao lưu với Thiên Tôn.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi, “Tôn Tôn, người cũng nhìn ra sao?”

Thiên Tôn không hiểu, “Nhìn ra cái gì?”

“Ấn đường của người kia biến thành màu đen!” Tiểu Tứ Tử có chút nghiêm túc mà nói, “Hắn là mệnh không còn được bao lâu!”

Tiểu Lương Tử bĩu môi, “Chưởng quỹ kia đúng là thiếu đầu óc! Trên đời này đâu ra có việc tốt như vậy, thứ tiền của phi nghĩa bỗng dưng rơi xuống kia mà cũng dám lấy.”

Thiên Tôn hơi lắc đầu, “Ta không phải xem tướng mạo mà nhìn ra.”

“Vậy sao sư phụ lại biết hắn sống không được bao lâu nữa?” Ngũ gia hỏi.

Thiên Tôn khe khẽ thở dài, “Ai... thời buổi rối ren mà. Đúng rồi, bốn tên hung phạm vừa rồi các người bắt được nhanh chóng thả ra đi!”

“Thả?” Triển Chiêu không hiểu.

Thiên Tôn khoát tay, “Đã xảy ra hiểu lầm lớn, bọn họ không phải người xấu, ít nhất mục đích là tốt, hơn nữa cũng không phải là bọn họ giết người!”

“Nhưng còn những viên thuốc?” Triển Chiêu nhíu mày, “Không phải họ giết thì là ai giết?”

Thiên Tôn ngẫm nghĩ, “Là họ giết thì đúng nhưng không phải vì họ giết nên mới chết!”

Triển Chiêu sững sốt một lúc lâu, xoay mặt nhìn chuột nhà mình —— sư phụ người đang nói cái gì thế?

Ngũ gia cũng nghe không hiểu lắm.

Bước chân Thiên Tôn rất nhanh, nhưng qua khỏi con đường thì quẹo qua một khúc quanh, phương hướng lại là ra khỏi thành chứ không phải về

quân doanh. Tiểu Tứ Tử không theo kịp, Triển Chiêu đơn giản ôm bảo bối đuổi theo, hỏi. “Lão gia tử, người vội vã đi đâu thế?”

Thiên Tôn lại hỏi Triển Chiêu. “Thái di bà của người tỉnh chưa?”

“Tỉnh!” Triển Chiêu gật đầu.

“Đi gọi bà ấy tới, nói là đã xảy ra chuyện, ta ở trong Thiên Khanh(hố trời)đợi bà ấy.” Thiên Tôn nói xong, vươn tay từ trong tay của Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử qua, “Bé mập cho ta, nhanh đi đi!”

“A?” Triển Chiêu đáp một tiếng chạy đi.

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử khoát tay với Bạch Ngọc Đường một cái, hai bóng trắng nhoáng lên...liền không còn tung tích.

Để lại mọi người mờ mịt ngây người tại chỗ, cuối cùng tập thể nhìn sang Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương lúc này đang giậm chân —— lại bỏ rơi ta rồi!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 166: Thiên Khanh (Hổ Trời)

Triển Chiêu chạy về quân doanh của Triệu Phổ, hỏi Lâm Dạ Hỏa tình cờ chạm mặt giữa đường có thấy Thái di bà không.

Hỏa Phượng chỉ về phía lều trại của Công Tôn Mỗ, “Cùng lão gia tử và Công Tôn tiên sinh ở trong phòng uống trà...”

Lâm Dạ Hỏa còn chưa dứt lời thì Triển Chiêu đã bỏ chạy.

Hỏa Phượng tò mò cũng đi theo xem thử.

Trong lều, Công Tôn Mỗ và hai gia tôn nhà Công Tôn đang tán gẫu chuyện Tiểu Tứ Tử thay rằng, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt quét qua một cơn gió, đợi nhìn lại thì thấy Triển Chiêu đã chạy vào từ khi nào, đang đứng cạnh Hắc Thủy Bà Bà.

Bà Bà bưng chén trà huân đậu nóng đang híp mắt uống trà, nước trà bị nội lực của Triển Chiêu chấn động cho sóng sánh, mấy hạt huân đậu xoay vòng trong chén. (1)

“Thái di bà!”

Hắc Thủy Bà Bà nhìn đáng vẻ ào ào như gió cuốn của Triển Chiêu rất thú vị, liền trêu chọc hằn, “Sao lại vội vã như vậy? Lạc mất chuột rồi?”

Đang nói, Lâm Dạ Hỏa cũng nghiêng đầu chạy vào.

Triển Chiêu cũng chẳng rõ cụ thể là như thế nào, nhưng nếu như Thiên Tôn đã bảo truyền lời thì hẳn cứ dựa theo những gì Thiên Tôn dặn dò, nói

lại với Hắc Thủy Bà Bà, “Đã xảy ra chuyện, Thiên Tôn nói đang ở trong Thiên Khanh đợi người.”

Triển Chiêu nói xong, Công Tôn và Công Tôn Mỗ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa cũng chớp mắt mấy cái —— Thiên Khanh?

Triển Chiêu vốn tưởng rằng Hắc Thủy Bà Bà sẽ phản ứng nhiều hơn, ít nhất cũng trở nên nghiêm túc như Thiên Tôn, nhưng ai biết lại chẳng phản ứng gì hết!

Hắc Thủy Bà Bà vẫn bình tĩnh như trước, bưng chén trà huân đậu chưa kịp uống, nghiêng đầu hỏi Triển Chiêu. “Thiên Khanh?”

Triển Chiêu há miệng —— tình huống gì đây?

Công Tôn cũng hiếu kỳ mà nhìn thái gia nhà mình —— Thiên Khanh là nơi nào? Tây Vực có nơi như vậy sao?

Công Tôn Mỗ cũng tỏ ra hoang mang.

Hắc Thủy Bà Bà nghĩ nghĩ, đặt chén trà xuống nói, “Đợi tý để ta hỏi một chút đã ha.”

Nói xong, Bà Bà liền ngậy người bất động.

Triển Chiêu đứng ở một bên khó hiểu — hỏi một chút? Hỏi ai?

Lâm Dạ Hỏa cũng tò mò xích lại nhìn.

Không lâu sau, Bà Bà quay trở lại từ trạng thái ngẩn người, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, đồng thời cũng hiện ra một chút hoang mang.

Suy nghĩ một chốc, Bà Bà nhảy xuống khỏi ghế, vẫy tay với Triển Chiêu, “Tiểu bảo bối nhi, con rồng của người đâu?”

Triển Chiêu ngậy ra một lúc, liền chạy ra ngoài huýt sáo.

Chẳng mấy chốc, Yêu Yêu đang ngủ ngon trong lều của Bạch Ngọc Đường liền vỗ cánh bay tới.

Hắc Thủy Bà Bà chậm rãi ra khỏi lều, Tinh Bạch Liên từ trong tay áo thò đầu ra nhìn thoáng qua, ngáp một cái lại chui về ống tay áo ngủ tiếp.

Triển Chiêu nhìn Bà Bà “trôi” lên lưng Yêu Yêu, không hiểu sao lại cảm thấy sau khi Bà Bà ngậy người một lúc thì vẻ mặt khác hẳn với trước đó. Lại còn cả tiếng “tiểu bảo bối nhi” vừa rồi nữa... Triển Chiêu chợt nhớ ra cách xưng hô của Thái di bà đối với mình phải nói là đủ loại, có khi gọi là Chiêu Chiêu, còn có bảo bối nhi, tiểu bảo bối nhi, tiểu miêu nhi...

Bởi vì các lão thái thái Ma Cung đều yêu thương hẳn, hầu như luôn gọi hẳn là tâm can nhi bảo bối nhi gì gì, muốn bao nhiêu buồn nôn đều có bấy nhiêu, Triển Chiêu cũng chưa bao giờ cẩn thận để ý. Nhưng lúc này, không hiểu sao Triển Chiêu lại cảm thấy, dường như người vừa gọi hẳn là “tiểu bảo bối nhi” cùng với người sáng nay gọi hẳn là “Chiêu Chiêu” không phải cùng một người...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu vội vàng lắc đầu, bụng nói sao bản thân lại nghĩ vớ vẩn như vậy?

Đợi Hắc Thủy Bà Bà leo lên lưng rồng, Công Tôn cũng đỡ Công Tôn Mỗ ngồi lên.

Yêu Yêu liếc nhìn Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cũng đang muốn leo lên —— các người rốt cuộc muốn trèo lên bao nhiêu người chứ? Đại gia bay không nổi rồi.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa bất đắc dĩ, đành phải đi theo từ bên dưới.

Mọi người ra khỏi Hắc Phong Thành, đi theo hướng tây bắc.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Triển Chiêu rốt cuộc chuyện là như thế nào, Triển Chiêu liền đem chuyện vừa xảy ra đại khái nói một lần cho hắn nghe.

Hỏa Phượng kể lại Công Tôn cũng đã nhìn ra hình xăm Ác Đế Thành kia là giả nhưng Triệu Phổ có hỏi đám người kia như thế nào cũng không chịu nói, miệng ngậm rất chặt.

...

Tạm không đề cập đến mọi người đang chạy đến Thiên Khanh bên này, lại nói đến nhóm Thiên Tôn đang có cùng một mục đích từ hướng khác chạy tới.

Ngũ gia hỗ trợ ôm Tiểu Tứ Tử, theo Thiên Tôn cùng chạy ra khỏi Hắc Phong Thành, phóng mắt nhìn ra phía trước chính là đại mạc mênh mông.

Khi Thiên Tôn không chần chừ mà xông thẳng vào một cồn cát lớn, Ngũ gia liều mạng túm chặt đai lưng của Thiên Tôn.

Thiên Tôn bất mãn mà quay đầu lại trừng đồ đệ.

“Người có chắc chắn là người biết Thiên Khanh ở đâu không?” Ngũ gia hỏi.

Thiên Tôn gật đầu, chỉ vào cồn cát.

Ngũ gia tỏ ra không tin mà nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn sừng mặt, “Ai! Người vậy mà không tin vì sư...”

Ngũ gia chỉ về phía cồn cát vừa rồi, hỏi, “Bên đó là hướng nam hay bắc?”

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử lúc này đang ngồi trên cánh tay của Ngũ gia, hai tay ôm cổ hắn, cũng nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn rất tự tin mà vỗ ngực, nói. “Hướng bắc!”

Ngũ gia đỡ trán, “Phía tây! Mặt trời lặn còn treo ở ngay chân trời mà người còn có thể nói là hướng bắc cho được?”

Thiên Tôn trầm mặc một lúc, nói, “Nói nhầm! Hướng tây!”

Nói xong lại muốn đi, Ngũ gia gắt gao túm chặt không buông tay, đây không phải là lúc đùa giỡn, ai biết trong sa mạc có hố cát hay không, đi đường bình thường còn buông tay là đã lạc mất, này nếu để Thiên Tôn chạy vào, đừng để lạc đường chạy đến tận Thiên Trúc luôn!

Hai sư đồ dùng dằng dặc bên rìa đại mạc hoang tàn vắng vẻ, cuối cùng Tiểu Tứ Tử thở dài, “Đi phía bên kia!”

Hai sư đồ sững sốt, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ về phía trước, còn phồng má trừng hai người bọn họ, “Không cho ầm ĩ nữa! Đi theo cháu!”

Nói xong, Tiểu Tứ Tử bắt đầu chỉ đường.

Ngũ gia một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay kéo tay áo Thiên Tôn, cứ như vậy “đi già dắt trẻ” đi về phía Thiên Khanh.

Thiên Tôn vừa đi vừa tỏ ra ấm ức không phục, liếc đồ đệ nhà mình, “Vừa rồi vì sư cũng chỉ về phía đó!”

Ngũ gia cố gắng bình ổn tâm tình, đồng thời nắm chặt tay áo Thiên Tôn để đề phòng không trông chừng kỹ lại lạc mất.

Hai người dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Tứ Tử, đường càng đi càng lệch.

Về phương diện nhận đường, nếu để Bạch Ngọc Đường phải lựa chọn giữa Thiên Tôn và Tiểu Tứ Tử, hẳn cảm thấy Tiểu Tứ Tử vẫn là tương đối đáng tin hơn, đương nhiên... Tiểu Tứ Tử mặc dù chưa từng đi qua nhưng lời nói của tiểu thần tiên nhất định không sai được, không thì Thiên Tôn cũng sẽ không ôm bé theo.

Dù vậy, Ngũ gia cũng là một tay gắt gao nắm tay áo Thiên Tôn, một bên cẩn thận đi theo hướng Tiểu Tứ Tử chỉ dẫn.

Con đường này càng lúc càng khó đi, ai ngờ được ngay giữa đại mạc lại có cả thung lũng đá.

Thiên Tôn trên đường đi ngược lại rất an tĩnh, đi theo Bạch Ngọc Đường đi một chút dừng một chút, thường thường liếc nhìn ống tay áo của mình được đồ đệ nắm trong tay.

Ngũ gia không hề phát hiện ra, lão gia tử thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Gần đây không biết có phải là vì Thiên Tôn thường xuyên ở cạnh các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn hay không mà thường xuyên nhớ lại khi Bạch Ngọc Đường còn bé.

Từ bé đến lớn, bất luận Bạch Ngọc Đường đi đến đâu đều sẽ cầm lấy tay áo của Thiên Tôn như vậy vì sợ để sư phụ lạc mất...

Tiểu hài nhi đến nơi lạ lẫm, đa phần đều sẽ nắm chặt lấy tay áo người lớn, đó đều là vì sợ bị người lớn bỏ lại, chỉ có đồ đệ nhà mình, từ nhỏ vô thanh vô tức đã rất bá đạo, như thế này, luôn sợ không cẩn thận để sư phụ

lạc mất. Hẳn đối với người khác cũng như vậy sao? Thiên Tôn cẩn thận hỏi tưởng, không có! Bất luận là Lục Thiên Hàn, Lục Tuyết Nhi hay Bạch Hạ, Bạch Ngọc Đường đều sẽ không kéo tay hoặc tay áo của họ, giống như không sợ sẽ thất lạc bọn họ.

Đã có lúc Lục Thiên Hàn từng tỏ ra ghen tỵ mà nói với Thiên Tôn —— ngoại tôn nhà ta chẳng bao giờ để ý đến cái gì, ai cần cái gì từ hắn thì mở miệng là được, cho đi cái gì hắn cũng chẳng quan tâm, ngoại trừ sư phụ nhà người ra, trông rất là chặt.

Nghĩ đến đây, Thiên Tôn cười “phụt” một tiếng.

Ngũ gia nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn duỗi tay kia ra, đưa qua vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Tiểu Tứ Tử đang được Bạch Ngọc Đường ôm trong tay.

Tiểu Tứ Tử lập tức liền y như mèo con được xoa đầu, cười đến ngọt ngào.

Thiên Tôn lại vỗ vỗ đầu Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia có chút ghét bỏ mà liếc nhìn Thiên Tôn, ngược lại không né tránh.

Thiên Tôn thở dài, vươn tay bẹo má đồ đệ, chỉ vào Tiểu Tứ Tử nói, “Đây mới là vẻ mặt đúng!”

Khóe miệng Ngũ gia hơi giật giật, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Còn xa lắm không?”

“Ở ngay bên kia!” Tiểu Tứ Tử chỉ về sườn dốc phía trước cách đó không xa, nói.

Vừa dứt lời, xa xa truyền đến tiếng rỗng ngâm.

Ba người ngẩng đầu, quả nhiên... xa xa giữa không trung, Yêu Yêu vỗ cánh bay tới, trên mặt đất cũng xuất hiện hai thân ảnh màu đỏ, là Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay với hai người, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cũng giơ tay lên vỗ lại bé.

Yêu Yêu trực tiếp đáp trên sườn núi, vỗ vỗ cánh, quay đầu hướng về phía Bạch Ngọc Đường kêu to.

Từ trên lưng Yêu yêu, Hắc Thủy Bà Bà nhẹ nhàng nhảy xuống, Công Tôn cũng đỡ Công Tôn Mỗ đi xuống.

Ngũ gia đột nhiên dịch qua, nhỏ giọng hỏi Thiên Tôn, “Sư phụ, có phải có chút không giống không?”

Thiên Tôn hơi sửng sốt, nhìn đồ đệ, “Cái gì không giống?”

“Thái di bà.” Ngũ gia nói, “Luôn cảm thấy có chỗ nào không giống lắm, người này không phải là Hắc Thủy Bà Bà phải không?”

Thiên Tôn lắc đầu, “Người coi như là bà ấy đi, họ nhiều người lắm, không nhận rõ được là ai với ai đâu.”

Thiên Tôn dứt lời, lại nhìn thoáng qua Triển Chiêu từ xa xa đang cao hứng chạy về phía họ, nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người không nói chuyện này với mèo nhà ngươi sao?”

Ngũ gia lắc đầu.

“Chọn thời cơ nói?”

“Nếu có thể, vẫn là đừng nên cho hắn biết.”

Thiên Tôn không hiểu, “Vì sao?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nhìn Triển Chiêu càng lúc càng chạy đến gần, “Dù sao bất luận là bà bà nào thì Miêu Nhi đều sẽ thích, nói hay không thì có quan hệ gì?”

Thiên Tôn hơi nở nụ cười, đang cười, chợt nghe thấy Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa vừa chạy đến vừa nói chuyện phiếm...

“Vậy mà không lạc đường!”

“Kỳ tích nha, cứ sợ sẽ lạc trong sa mạc.”

“Có Tiểu Tứ Tử đi theo mà!”

“May mắn!”

Thiên Tôn giận, khuôn mặt tươi cười liền biến mất, đưa tay cốc cho hai tiểu hài nhi vừa chạy đến trước mặt mỗi đứa một cú.

“Này!”

Trên sườn núi cách đây không xa, Công Tôn hướng về phía bọn họ ngoắc tay.

Đám người Triển Chiêu vội vàng chạy tới.

Lên trên sườn núi nhìn xuống, tất cả mọi người liền cau mày.

Đây quả thật là một cái hố lớn, Thiên Khanh tối đen như mực, một mảnh bùn lầy khô nứt, trong bùn bày đầy những cỗ quan tài xiêu xiêu vẹo vẹo. Nắp quan tài đều mở ra, trong quan tài cũng tối đen.

“Giống hệt như nơi mà Vương Duệ đã miêu tả!” Triển Chiêu khó hiểu, “Không phải hẳn nói cái hố này đã biến mất sao? Bị lấp bằng rồi mà!”

“Đó là vì hắn không tìm ra!” Thiên Tôn lắc đầu, “Cái hố này vẫn luôn ở đây. Địa hình phức tạp, bên ngoài có rất nhiều lối rẽ khiến cho kẻ khác bị rối loạn.”

Triển Chiêu nhìn Hắc Thủy Bà Bà đứng bên cạnh.

Lúc này, Hắc Thủy Bà Bà đang cầm Tinh Bạch Liên, hơi híp đôi mắt như đá thạch lưu của mình, nhìn những cổ quan tài lộn xộn trong hố.

“Thái di bà, đây là nơi thuộc về Hắc Thủy Cung trước kia sao?” Triển Chiêu hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, lại lắc đầu, nói, “Những cổ quan tài này không phải... nước cũng khô cạn!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhún vai, nói, “Trước kia ta từng tới một lần, cái hố này là nguồn gốc của Hắc Thủy!”

Tất cả mọi người sửng sốt, sau đó kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn chỉ về phía bãi đá phía sau, hỏi, “Không thì các người cảm thấy tại sao lại có bãi đá kia? Đây là một lòng sông khô cạn.”

“Nơi này là khởi nguyên của sông Hắc Thủy trong truyền thuyết sao?” Lâm Dạ hỏa giật mình không thôi, hỏi, “Vậy Hắc Thủy Cung nguyên bản ở đâu?”

Thiên Tôn vẫn chưa trả lời thì Tiểu Tứ Tử đã vươn tay, chỉ về phía chân trời đậm màu vàng kim. “Nơi đó!”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay bé chỉ nhìn qua, đáng tiếc... dưới ánh chiều tà khi mặt trời lặn, chỉ có cát vàng trùng trùng điệp điệp, không

hề có tòa cung điện thuần trắng trong truyền thuyết kia. Không hiểu sao, tất cả mọi người chợt cảm thấy một nỗi tiếc nuối trào dâng từ tận đáy lòng... nếu như có thể nhìn thấy một lần thì tốt biết bao! Nơi đó thật thần bí.

Lúc này, Hắc Thủy Bà Bà cũng ngẩng đầu nhìn mặt trời lặn phía xa xa.

Thật lâu sau, chợt nghe thấy Thiên Tôn hỏi, “Biết là ai làm không?”

Hắc Thủy Bà Bà lặng lẽ lắc đầu... sau đó, chợt nghe thấy một âm thanh xa xưa vang vọng, là giọng nói của một nữ nhân rất uy nghiêm, mang theo nội lực thâm hậu, âm thanh như từ trên trời giáng xuống, theo gió đại mạc bay xa —— kẻ nào dám quấy nhiễu chúng linh trong cung ta yên giấc.

Cùng với âm thanh vang dội, Hắc Thủy Bà Bà vung tay... ống tay áo đen thoát ra một luồng nội lực màu đen có thể thấy được... Mọi người liền nhìn thấy một luồng chưởng phong màu đen tựa như sóng biển phô thiên cái địa mà đến, nháy mắt, mấy cổ quan tài lộn xộn trong hố biến thành bột phấn màu đen.

Mà chỗ bùn lầy khô cạn trong hố lại biến thành mặt nước thuần đen phẳng lặng.

Mặt nước màu đen kia giống như mặt kính, đem toàn bộ không trung phản chiếu, lần đầu tiên mọi người mới nhận ra, thì ra, màu đen cũng có thể tinh thuần đến thế.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 167: Tà Linh Trì

Hắc Thủy Bà Bà đột nhiên thả nội lực ra khiến cho mọi người ở đây đều bị kinh sợ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn ý liếc nhìn nhau —— đây là loại nội lực như thế nào vậy?

Nội lực của mỗi người đều có chỗ khác nhau, không đạt đến cảnh giới nhất định thì không cách nào phân chia, càng cường đại thì đặc điểm của nội lực càng rõ ràng.

Ví dụ như, nội lực của Thiên Tôn là cao và lạnh, nội lực của Ân Hậu chính là sâu và rộng, nội lực của Vô Sa là thiện và hiền, còn Yêu Trường Thiên chính là ác và oán.

Loại nội lực này có thể thấy có thể cảm được nhưng lại rất khó hình dung, tương tự như sự khác nhau của một hệ phái vậy.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ kế thừa một phần lại cải biến một phần, cũng đã có chút thành tựu, chỉ là đặc thù của từng người vẫn còn chưa quá rõ ràng.

Từ lần trước khi bốn người liên thủ đối phó với Thiên Tôn, nội lực đều đột nhiên tăng mạnh, từng người phá bỏ xiềng xích bó buộc bấy lâu, trước mắt đương nhiên là một mảnh trời cao biển rộng, không chỉ có nội lực tăng cao mà đặc thù chỉ thuộc về riêng mình cũng càng ngày càng rõ ràng.

Đây cũng là lý do vì sao nội lực của Nhâm Cuồng cao như vậy lại không thể đè ép được Triển Chiêu.

Triển Chiêu từ sau khi có thể sử dụng được Ma Vương Thiểm, lấy cách nói của Ân Hậu, toàn bộ xương cốt tinh thần đều trống không. Công phu bản thân hẳn đã được pha trộn rất nhiều, đầu óc lại linh hoạt, bây giờ nội lực tăng mạnh, thông hiểu hết công phu của các lão đầu Ma Cung, bắt đầu hướng về cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu, mà thứ tăng nhanh chất của Triển Chiêu vẫn là khinh công!

Lúc trước Triển Chiêu mang theo các ma đầu Tây Vực “đi dạo” quanh Hắc Phong Thành, Triệu Phổ bọn họ đều nhìn thấy từ trên thành lâu... Yến Tử Phi của Triển Chiêu đã thay đổi!

Cái gọi là khinh công này, nhanh thì không xa, xa thì không cao, cao thì không nhanh, hoàn toàn tương khắc, không cách nào đạt được tất cả. Nhưng hôm nay Triển Chiêu đã đem Yến Tử Phi luyện đến cảnh giới hoàn toàn đồng bộ, nhanh, xa, cao, thu phóng tự nhiên, căn bản không cần mượn lực mà thông qua nội lực tuần hoàn... trong mắt mọi người, con mèo này như mọc thêm hai cánh mà bay lên.

Hơn nữa võ công trong thiên hạ duy chỉ có nhanh là khó phá, Triển Chiêu vốn đã thắng ở điểm nhanh bây giờ càng nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh, công phu thoát một cái, trước mắt chỉ thấy ba bốn bóng đỏ lướt qua, đợi đến khi người nhận ra thì hẳn sớm đã không biết bay đến đâu rồi.

Thân pháp cực nhan hơn nữa thay đổi linh hoạt lại thêm chiêu thức lưu loát, một khi Triển Chiêu thi triển công phu thì phải nói là chỉ thấy hoa cả mắt, người giao thủ với hắn sẽ cảm thấy hai tay căn bản là không đủ dùng.

...

Trước kia Bạch Ngọc Đường kế thừa nội lực của Thiên Tôn một cách hoàn mỹ, nhưng đến một độ cao nhất định thì không thể phát triển thêm nữa. Ngũ gia đối với võ công của Thiên Tôn có một loại chấp nhất còn hơn cả các đệ tử Phái Thiên Sơn, không phải Lục Thiên Hàn, Lục Tuyết Nhi không dạy hãn mà là hãn không chịu học. Ân Hậu lúc ban đầu vừa mới biết Bạch Ngọc Đường đã từng hỏi hãn, muốn luyện thành dạng gì, cảnh giới gì?

Ngũ gia đáp rất rõ ràng, “Như sư phụ của con vậy!”

Ân Hậu trêu chọc hãn, “Không muốn siêu việt hơn sư phụ người sao?”

Bạch Ngọc Đường lúc ấy nhìn thẳng vào Ân Hậu, thản nhiên đáp, “Trên đời này không ai có thể vượt qua được sư phụ của con, trước kia không có, sau này cũng sẽ không có!”

Lần trước sau khi luận võ, Bạch Ngọc Đường cơ hồ là không cần ai dạy tự học được Tuyết Trung Kính, bởi vì bối cảnh đặc biệt của Băng Ngư Tộc, hãn có được thần vật là giao nhân. Bởi vậy tất cả mọi người cảm thấy sau khi Bạch Ngọc Đường phát triển hãn là sẽ thoát ly khỏi Thiên Tôn mà mở ra một vùng trời mới... nhưng ai biết được Ngũ gia đem giao nhân ứng dụng vào trong Tuyết Trung Kính, có thể thấy được trình độ nội lực càng lúc càng cao, đồng thời với việc nội lực tăng cao thì công phu cũng càng ngày càng giống Thiên Tôn.

Khi hãn luyện công, bọn Triển Chiêu đều tưởng lầm là Thiên Tôn đang luyện công, lúc trước có một lần Yêu Trường Thiên đang đi tới thì gặp phải Bạch Ngọc Đường, đột nhiên quay đầu bỏ đi khiến cho Ngũ gia có chút mờ mịt, chợt nghe Bạch Quỷ Vương lầm bầm một câu, “Khí tức giống tên bạch mao kia khi còn trẻ như đúc! Phiền chết...”

...

Võ nghệ của Lâm Dạ Hỏa cũng có bước tiến bộ nhảy vọt, sau khi Vô Sa đại sư cởi bỏ khúc mắc liền đem toàn bộ tâm pháp vẫn luôn cất giấu không dạy đều mang ra dạy cho đồ đệ.

Hỏa nội lực đời đời tương truyền của các Thánh tăng Tây Vực cực kỳ nguy hiểm, rất khó để khống chế, chỉ cần tâm trí hơi bất ổn thì không chỉ thương hại đến người vô tội mà còn dẫn lửa tự thiêu. Nhưng mà... không biết có phải nhờ vào huyết thống Sa Yêu của Lâm Dạ Hỏa, hoặc có thể là theo cách nói của Trâu Lương, yêu nghiệt này vẫn luôn nhị đến cực kỳ ổn định, chẳng bao giờ lên lên xuống xuống... tóm lại, nội lực của Lâm Dạ Hỏa đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa khống chế rất tự nhiên, không có chút dấu hiệu mất khống chế, ngay cả Vô Sa đại sư cũng không thể không cảm khái, tên tiểu đồ đệ cực nhị này thật sự đã thu đúng rồi. Lâm Dạ Hỏa có thể nói là vừa có Phật tính lại có thiên tâm.

Phật hiệu cao thâm, vạn vật thế gian có âm tất có dương, có thiện tất có ác, Phật quang phổ độ chúng sinh cùng với liệt điểm trừ ma cùng tồn tại, chính là chỗ tinh túy trong nội lực của Vô Sa đại sư. Trước kia đại hòa thượng chỉ đem phần tốt dạy cho đồ đệ mà thôi, vì vậy nên Lâm Dạ Hỏa chỉ biết phòng chứ không biết công.

Hiện giờ trong thiện ý đã có liệt điểm, liệt hỏa trong Phật tâm nở rộ như hoa sen, Hỏa Phượng tựa như niết bàn, nội lực thi triển ra, khí thể như lửa cháy lan trên đồng cỏ.

...

Tình huống của Triệu Phổ lại trái ngược với Bạch Ngọc Đường, nếu như nói Bạch Ngọc Đường đi theo con đường của Thiên Tôn, như vậy Triệu Phổ chính là hoàn toàn đi ngược lại với con đường của Yêu Trường Thiên. Nội lực tà khí oán độc của Yêu Trường Thiên, đến chỗ của Triệu Phổ hóa thành cuồng khí và tức sát(*).

(*) có thể hiểu là chiến đấu một cách nghiêm túc

Từ khi Cửu Vương gia trải qua trận chiến với Thiên Tôn, Tân Đình Hầu bị Hồng Minh Dao ép một trận, hoàn toàn thức tỉnh. Kỳ thật suy nghĩ một chút, Tân Đình Hầu bất luận qua tay bao nhiêu người, dùng nó đều là đại tướng chinh chiến bốn phương. Trên đời này ai còn có thể nghĩ ra người thứ hai ngoài Triệu Phổ xứng với thanh đao này đây?

Tuy rằng Tân Đình Hầu sớm đến tay Triệu Phổ nhưng trên thực tế nó vẫn là thanh đao thuộc về Bạch Quỷ Vương năm đó, Triệu Phổ không có cách nào thức tỉnh nó về trạng thái bình thường, bởi vì Triệu Phổ không phải là Bạch Quỷ Vương.

Thanh quỷ đao này mang theo chồng chất hàng nghìn hàng vạn oán linh trên lưng, nó tìm mọi cách thay đổi Triệu Phổ, muốn Triệu Phổ biến thành Bạch Quỷ Vương kế tiếp. Nhưng mà... trận chiến giữa người và đao này, kẻ thắng vẫn là Triệu Phổ. Từ khoảnh khắc Tân Đình Hầu bị gọi tỉnh lại đó, nó không bao giờ còn là quỷ đao của Bạch Quỷ Vương nữa mà triệt triệt để để trở thành chiến đao thuộc về Triệu Phổ.

Triệu Phổ làm cách nào thức tỉnh được Tân Đình Hầu? Không phải là từ sự sợ hãi của quỷ đao với thánh đao mà là đến từ nội lực tăng vọt của Cửu Vương gia. Mấy nghìn năm sát phạt tàn sát, Tân Đình Hầu nếu có thể biến thành hình người thì nhất định cũng là một cao thủ, muốn chiến thắng nó, chỉ có mạnh hơn nó!

Cửu Vương gia sử dụng, toàn bộ là nội lực của Bạch Quỷ Vương năm đó, nhưng không có chút khí tức nào của Bạch Quỷ Vương mà chỉ có khí tức của Triệu Phổ.

Cách đây không lâu, Yêu Trường Thiên đột nhiên hỏi Triệu Phổ, “Nếu nói Thiên Tôn là trời của Bạch Ngọc Đường, vậy ta là cái gì của ngươi?”

Cửu Vương gia nhìn nhìn sư phụ nhà mình, đáp. “Thiên Tôn là trời, vậy người là đất.”

Yêu Trường Thiên nheo mắt, hiển nhiên bất mãn.

Triệu Phổ hơi cười cười, “Trời rất lớn, đất cũng rất lớn... cao đến tận trời là tâm của Bạch Ngọc Đường; mà tâm của ta chỉ ở trên mặt đất này, bất luận là chiến trường hay là quốc thái dân an, thứ mà ta bảo hộ luôn là mảnh đất rộng lớn này.”

Yêu Trường Thiên tựa hồ có chút không hiểu, “Tức là về mặt bản chất thì người và ta rất giống nhau sao?”

Cửu Vương gia cười nhạt lắc đầu. “Người cho rằng đất trong thiên hạ đều thuộc về người, ta cho rằng đất trong thiên hạ là thuộc về mọi người, người vì mình mà chiến, ta vì thiên hạ mà chiến, hai ta khác nhau rất lớn, sư phụ!”

...

Bạch Ngọc Đường lãnh liệt cao ngạo, Triển Chiêu dung hòa linh động, Lâm Dạ Họa thiện ý mãnh liệt, Triệu Phổ cuồng bá khoáng đạt... Nội lực của bốn người đã thành hình, sớm đã bỏ rơi đồng lứa trong võ lâm cả trăm vạn trượng, đến một cảnh giới khác.

Cảnh giới bất đồng, sự lý giải về võ nghệ và nội lực, đương nhiên cũng cao hơn một tầng.

Hiện giờ một chiêu xuất nội lực của Hắc Thủy Bà Bà, đám người Triển Chiêu quả thật hoảng sợ.

Không phải nội lực của Bà Bà cao đến mức dọa người, nội lực cao đã không thể dọa được những người này bởi vì nội lực của Thiên Tôn, Ân Hậu bọn họ đều là cao đến một cảnh giới khác.

Hắc Thủy Bà Bà khác ở chỗ, nội lực của bà không chỉ cao mà còn mang đến cảm giác nguyên sơ xa xôi, không hiểu sao lại khiến cho mọi người có thể từ trong đó cảm nhận được thời gian quét đến... thứ nội lực thuần một màu đen kia hoàn toàn bất đồng với nội lực của bốn vị võ thánh. Khoảnh khắc chấn động mà một chưởng kia mang đến, mọi người không hện mà cùng sinh ra một loại ảo giác, giống như đang nhìn lên bầu trời đêm chuyển động, vật đổi sao dời... Đây là loại nội lực được tích lũy qua một thời gian rất dài, bên trong thuần hậu mang theo tang thương...

Triển Chiêu có chút hoang mang nhìn Bạch Ngọc Đường, như là hỏi —— Ngọc Đường? Có nhận ra nội lực này rất quái lạ không?

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể cười khở —— đúng vậy, bởi vì vị đang phát giận trên sườn núi này, hẳn không phải là Hắc Thủy Bà Bà.

Giống như quan hệ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường với Ân Hậu và Thiên Tôn, nội lực của Hắc Thủy Cung tuy rằng đời đời tương truyền nhưng luôn có sự thay đổi. Bạch Ngọc Đường vốn biết nguyên do trong đó, cảm thấy từ nội lực có thể phân biệt được các vị bà bà, có lẽ còn đơn giản hơn là đi phân biệt từ tính cách.

Thiên Tôn đứng bên cạnh Hắc Thủy Bà Bà, đảo mắt quan sát bà một lát mới buông ra một câu, “Đã lâu không gặp bà!”

Hắc Thủy Bà Bà nhướng mày nhìn thoáng qua Thiên Tôn, chậm rãi mở miệng, “Tiểu Du, đã mấy năm không gặp.”

Triển Chiêu nghe thoáng qua thì hoang mang xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường —— chuột, vì sao người hoàn toàn không kinh ngạc? Có phải người biết điều gì mà không nói cho ta biết không?

Ngũ gia xấu hổ.

Lúc này, chỉ thấy Hắc Thủy Bà Bà quay đầu lại vẫy tay với Triển Chiêu.

Triển Chiêu vội vàng chạy tới, “Thái di bà.”

Hắc Thủy Bà Bà gật gật đầu, “Ừ, ngoan. Giúp ta làm một chuyện.”

“Thái di bà cứ nói.” Triển Chiêu gật đầu.

Hắc Thủy Bà Bà vươn một ngón tay chỉ về Thiên Khanh vừa bị mình san bằng, nói, “Tổng cộng có một trăm ba mươi ba cỗ quan tài ngâm trong Tà Linh Trì.”

Triển Chiêu gật đầu, thì ra cái ao này gọi là Tà Linh Trì.

“Tra ra nơi ở của một trăm ba mươi ba người từng nằm trong quan tài, bắt hết bọn họ tập trung về giam giữ, một kẻ cũng không được bỏ sót.” Hắc Thủy Bà Bà nói đến đây thì vẻ mặt hơi thay đổi, hạ giọng dặn dò. “Nếu ngâm khoảng hai mươi năm trước, như vậy Tà linh đã hình thành, phải mau chóng tìm được những người đó, bằng không, thiên hạ lâm nguy.”

Triển Chiêu mở to hai mắt lắng nghe, đồng thời cũng có chút mơ hồ, đầu mỗi chẳng có gì, đi đâu tìm hơn trăm người kia đây? Hơn nữa còn là chuyện của hai mươi năm trước.

Triển Chiêu vò đầu hỏi Hắc Thủy Bà Bà, “Thái di bà, những người đó đã xảy ra chuyện gì?”

Hắc Thủy Bà Bà hơi khoát tay, nói, “Để Khiếu Nguyên nói với các người đi!”

Nói xong, Bà Bà bắt động.

Triển Chiêu đứng trước mặt Bà Bà ngăn người, Lâm Dạ Hỏa đứng một bên chọc chọc Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng hỏi, “Sao ta lại cảm thấy

có hơi kỳ dị, người mới vừa nói chuyện không phải là Thái di bà sao?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp trả lời, đột nhiên Hắc Thủy Bà Bà lại cử động, vươn tay nhéo má Triển Chiêu, “Bảo bối nhi, ngoan, tìm người trước đã ha, tốt nay sẽ nói cho người.”

Nói xong, Thái di bà xoay người xuống núi, ngồi lên trên Yêu Yêu, cùng Công Tôn và Công Tôn Mỗ quay về quân doanh.

Thiên Tôn đứng một bên híp mắt nhìn Yêu Yêu bay xa, có chút bất mãn nói, “Sao lại như vậy chứ? Chẳng buồn chào ta một tiếng!”

Triển Chiêu xoa bên má bị nhéo, vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường —— hình như người vừa chạm vào ta không phải cùng một người.

Ngũ gia bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra Thái di bà không có ý muốn giấu Triển Chiêu, chi bằng nói cho hẳn biết?

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn.

Lão gia tử nhún vai, tỏ vẻ chuyện này nói ra hẳn không hề gì, sau đó nhanh chóng quay về Hắc Phong Thành.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều theo Thiên Tôn quay về, trên đường đi, Ngũ gia đem chuyện của Hắc Thủy Bà Bà cùng với hình thái chân thực của thứ gọi là Tà linh nói hết một lần.

Sau khi nói xong, Triển Chiêu há hốc miệng, nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, “Vậy mà ta hoàn toàn không biết! Ngoại công không hề nói với ta! Cũng chẳng có ai nói cho ta biết, thật quá đáng!”

Lâm Dạ Hỏa hỗ trợ ôm Tiểu Tứ Tử cũng tỏ ra khiếp hãi, “Oa! Cái này đúng là loạn đến lợi hại! Vậy rốt cuộc là có tất cả bao nhiêu bà bà?”

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều rối rắm thì Tiểu Tứ Tử chậm rãi nói một câu, “Mười ba bà bà tất cả, trước mắt chỉ phát hiện có nhiều đó...”

Ba người soát một tiếng xoay mặt nhìn bảo bối, “Cháu có thể phân biệt được?”

Ngay cả Thiên Tôn cũng kinh ngạc, “Ta cũng chỉ phân biệt ra được ba bốn người, cháu vậy mà có thể phân biệt được tới mười ba người?”

“Vâng. Đại bà bà tiểu bà bà khác nhau khá lớn.” Tiểu Tứ Tử giơ ngón tay ra đếm, tính cho mọi người. “Một người là Bà Bà, một người là sư phụ của Bà Bà, một người là tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà, một người là sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà, một người là di mục của sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà, một người là sư phụ của di mục của sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà, một người là mẫu thân của sư phụ của di mục của sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà, một người là...”

Tiểu Tứ Tử còn chưa nói xong thì Lâm Dạ Hỏa liền đưa bé cho Bạch Ngọc Đường, sau đó bịt tai. “Chắc điên!”

Triển Chiêu cũng muốn hôn mê, vuốt cằm cố gắng tiêu hóa được đồng thông tin đó.

Thiên Tôn sớm đã choáng váng, đứng một bên ôm cánh tay suy ngẫm, “Sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Hắc Thủy là ai...”

Giữa nhiều người như vậy, duy độc có Ngũ gia rất nghiêm túc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Vừa mới nói đến tám(1), người thứ chín là ai? Là gì của mẫu thân của sư phụ của di mục của sư phụ của tỷ tỷ của sư phụ của Bà Bà...”

“Mẫu thân!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, tiếp tục nói với Bạch Ngọc Đường, “Người thứ mười là...”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa nghe Tiểu Tứ Tử nói hết quan hệ bối phận của mười ba người xong thì đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Triển Chiêu nhăn nhó —— bất kể ai là ai, dù sao cũng đều là Thái di bà của ta, ta đều yêu hết!

Tiểu Tứ Tử còn vỗ bàn tay nhỏ nói với Bạch Ngọc Đường, “Cháu còn biên một khúc nhạc nha! Rất dễ nhớ, nghe kỹ ha, Thái di bà không uống trà, Thái thái di bà thích ăn cay, Thái thái thái di bà nói chuyện rất chậm, Thái thái thái thái di bà, hát khúc rất hay, Thái thái thái thái thái...”

Đến khi Triển Chiêu bọn họ trở lại quân doanh, cả hai tai toàn là “thái”, cảm thấy đất trời tối tăm mịt mù.

Mà thần kỳ nhất chính là, Tiểu Tứ Tử vậy mà lại giao lưu với Bạch Ngọc Đường rất thông thuận, mấy “thái” đều phân biệt rất rõ ràng.

Thiên Tôn ôm cánh tay ở một bên gật đầu —— quả nhiên trí nhớ của Ngọc Đường từ nhỏ đến lớn đều rất tốt!

Lâm Dạ Hỏa đứng trước một cây cọc gỗ trước quân trại vừa vỗ đầu vừa hỏi Triển Chiêu, “Chuyện gì đã xảy ra? Ta là ai? Ta đang ở đâu?”

Triển Chiêu còn đang đứng đằng kia cân nhắc xem Thái thái di bà với Thái thái thái di bà là ai với ai... là người gọi mình là bảo bối nhi hay là tâm can nhi?

Lúc này Hạ Nhất Hàng và Hồng Tê Thiên từ cách đó không xa đi tới.

Triển Chiêu vội vàng đi qua thương lượng với Hạ Nhất Hàng về việc tìm người.

Hạ Nhất Hàng cảm thấy rất khó khăn vì thời gian đã qua rất lâu, tra lại tương đối khó, dường như không biết bắt đầu từ đâu.

Lâm Dạ Hỏa chạy tới đề ra ý kiến, “Ai! Không chừng mấy hung phạm kia biết điều gì! Người xem người bị giết đều là những người năm đó! Nói không chừng chỗ của họ có danh sách chẳng?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy! Mới vừa rồi Thiên Tôn còn nói bắt sai người, là hiểu lầm!”

Nghe thấy mấy lời này của Triển Chiêu, Ngũ gia kéo lại Thiên Tôn đang chuẩn bị về lều nghỉ ngơi. “Người mới vừa nói cái gì mà bốn người kia không giết người, những người đó lại vì bốn người kia mà chết sao đó?”

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, đột nhiên nhớ ra đề tài lúc trước còn chưa nói xong, liền bảo, “A! Mấy kẻ kia thật ra đều đã là người chết! Cho nên thật sự không thể tính là giết người!”

“Đã là người chết?” Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, hỏi Thiên Tôn. “Là nói Vương Duệ, Nghiêm Tứ Cuồng, Lý Khiếu bọn họ?”

“Năm đó khi bị đặt vào trong quan tài ngâm vào Tà Linh Trì thì họ hẳn đều đã là người chết.” Thiên Tôn nói, “Ngâm trong Tà Linh Trì một đêm, tuy rằng sống lại nhưng chỉ là hoạt tử nhân, thân thể chỉ là cái vỏ rỗng để nuôi dưỡng Tà linh. Tà linh rất khó nuôi, một lần nuôi sẽ mất hai mươi năm, những người này bất quá là cái xác không hồn mà thôi, sớm muộn gì cũng phải chết. Một khi Tà linh dưỡng thành tất sẽ thành đại họa, cho nên đám người vừa ăn đậu phộng kia không phải giết người mà chính là giết Tà linh bên trong cơ thể của mấy người đó... Tà linh vừa chết thì những người dựa vào Tà linh để sống đương nhiên cũng chết.”

“Vậy... vì sao Vương Duệ không chết?” Triển Chiêu không hiểu.

“Bởi vì Tà linh trong thân thể chỉ bị lấy ra một nửa.” Thiên Tôn lắc đầu, “Sau khi lấy ra toàn bộ, sớm muộn gì hẳn cũng phải chết, không lấy ra

sẽ làm hại thiên hạ... Nhưng mà những cái vỏ chứa đó lại hồn nhiên không biết. Có biết năm đó vì sao sau khi họ đi ra còn nhặt được một lượng lớn vàng bạc tài bảo không?”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, nhú mày. “Là vì để cho họ có thể áo cơm không lo sống hết hai mươi năm?”

Thiên Tôn gật đầu, “Một trăm ba mươi cỗ quan tài, một trăm ba mươi ba cái vỏ chứa, chỉ cần có một Tà linh có thể nuôi lớn được thì coi như đã thành công.”

“Không phải Tà linh là nội lực của Hắc Thủy Cung sao?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Tà Linh Trì là cái gì? Vì sao Tà linh còn có thể nuôi dưỡng?”

“Bởi vì công phu của Hắc Thủy Cung vốn là tà công, Hắc Thủy Cung là nơi chí tà nhất thế gian này.”

Phía sau vang lên một tiếng nói.

Triển Chiêu vừa nghe thấy thanh âm này thì trên mặt liền hiện ra ý cười, quay đầu lại cao hứng kêu lên, “Ngoại công!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 168: Người Bảo Vệ

Ân Hậu đã trở lại và không chỉ đến một mình mà còn mang theo vài người đến.

Người đi đầu là một cô nương, không đợi mọi người nhận ra liền “vèo” một cái nhào tới, “Miêu yêu!”.

Triển Chiêu vừa nghe liền nhìn trời, người đến là ai? Khuê nữ của Long Cửu Luyện, Long Miếu Miếu, tiểu cung chủ Dạ Xoa Cung.

“Miếu Miếu tỷ tỷ!”

Tiểu Tứ Tử chào đón Long Miếu Miếu.

Cô nương lập tức tươi cười hơn hở, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, “Tiểu thần y!”

Tiểu Tứ Tử cười lộ lúm đồng tiền, trông rất then thùng.

Lại nói, lúc trước lần đầu tiên Tiểu Tứ Tử nhìn thấy Long Miếu Miếu ở Tuyết Thành thì rất sợ nàng, cô nương này không chỉ có xem bé như cục bột mà xoa xoa nắn nắn, còn muốn bắt trộm bé về nuôi.

Sau đó, Công Tôn giúp cho mọi người ở Dạ Xoa Cung chữa hết những tật bệnh bẩm sinh, đảo mắt đã qua hai năm, trên cơ bản những tật bệnh của mọi người ở Dạ Xoa Cung đều đã được chữa khỏi, cho dù chưa chữa khỏi hoàn toàn cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn.

Long Miếu Miếu chính là ví dụ tốt nhất, cô nương nguyên bản bẩm sinh có một con mắt màu đỏ, hiện giờ sự khác biệt màu sắc của hai con mắt gần như đã biến mất, con người cũng sáng sủa hơn rất nhiều.

Vì vậy lấy Long Cửu Luyện dẫn đầu, tất cả mọi người ở Dạ Xoa Cung đều đặc biệt tôn kính Công Tôn tiên sinh, đều gọi hắn là “thần y nhà ta”, Tiểu Tứ Tử đương nhiên cũng trở thành tiểu thần y của bọn họ.

Tiểu Tứ Tử được Long Miếu Miếu ôm, vươn tay ôm mặt của nàng giúp nàng kiểm tra đôi mắt một chút, gật đầu, “Ừm! Kiên trì uống thuốc thêm hai tháng thì sẽ tốt hoàn toàn, mắt của tỷ tỷ thật là đẹp, màu hổ phách!”

Long Miếu Miếu vui vẻ ra mặt hôn Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, nha đầu này trước kia muốn bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị, muốn điều ngoa bao nhiêu liền có bấy nhiêu điều ngoa, cả ngày nói mình có mắt âm dương, bây giờ đã trưởng thành hơn, tật bẩm sinh cũng được trị, trở mã càng ngày càng xinh đẹp không nói, tính cách cũng càng ngày càng tốt.

Ngoại trừ Long Miếu Miếu ra còn có ba người khác theo Ân Hạo đến, không phải là Bệnh thư sinh, Hồng Cửu Nương bọn họ mà là ba người mà tất cả mọi người chưa từng gặp qua.

Người đi phía trước là một người cao ngất, nhìn qua thì khoảng chừng năm mươi tuổi, có một mái tóc dài màu xám tro, mặc một thân y phục màu xanh, lão đầu này rất có phong thái, diện mạo phong độ này không kém hơn Lục Thiên Hàn bao nhiêu.

Bên thái dương của người này có một cái bớt màu tím nhỏ cỡ đầu móng tay, chỗ cái bớt có một lọn tóc màu tím rất nổi bật giữa mái tóc màu xám tro.

Bạch Ngọc Đường nhận ra người này, lúc trước khi đến Ma Cung từng gặp qua, Lâm Dạ Hỏa bọn họ không biết, nhưng Hỏa Phượng Đường chủ nhìn thấy cái bớt màu tím kia thì cũng đoán được thân phận của người này —— Tu La Vương, Lam Biện.

Tu La Vương là cao thủ số một số hai của Ma Cung. Lão gia tử và Ngô Nhất Họa là huynh đệ kết nghĩa, nghe nói từ những năm xa xưa khi đi đánh giặc đã quen biết với U Liên.

Truyền kỳ cuộc đời của Lam Biện, ngoại trừ là chiến tướng nổi tiếng ra thì điều khiến mọi người biết đến nhiều nhất chính là sự si tình của người này.

Trong chiến loạn, Tu La Vương đau đớn mất đi ái thiếp, vì báo thù cho vong thiếp, Tu La Vương đã làm trái với quân quy, một mình đánh giết thẳng vào đại quân của Tây Nam Man Vương, lấy thủ cấp của Man Vương huyết tể vong thiếp, từ đó về sau biến mất khỏi thế gian.

Mấy năm nay lão đầu vẫn luôn ở tại Ma Cung, một mình sống cả trăm năm cũng không yêu thích thêm ai khác, tuy rằng tướng mạo có chút lạnh lùng nhưng thật ra rất ôn hòa, là vương của các hài tử trong Ma Cung, các tiểu hài nhi đều thích lão đầu này.

Tiểu Tứ Tử đương nhiên cũng không ngoại lệ, từ trong lòng Long Miếu Miếu liền nhào về phía Tu La Vương.

Bên cạnh Tu La Vương có một người có vóc dáng nhỏ bé, lưng đeo hồ lô rượu, mặc đạo bào, chân mày như nòng nọc, mắt đậu xanh, mặt vui vẻ, giống như một tiểu hài nhi, mà thoạt nhìn cũng chỉ mới mười mấy tuổi.

Vị này thì mọi người trái lại đều biết, Tửu Tiên Tiết Tấn.

Tiết Tấn cười tủm tỉm vươn tay xoa đầu Tiểu Lương Tử cao ngang bằng mình, Tiểu Lương Tử nhảy lên gọi Thái gia gia, không biết như thế

nào mà luận ra được bối phận này.

Đừng nhìn vóc người của Tiết Tẩn nhỏ nhất, khuôn mặt lại giống như thiếu niên, nhưng thực tế tuổi tác của người này bằng với Thiên Tôn và Ân Hậu. Người này từng gặp kỳ ngộ, cả đời làm bạn với rượu, cố sự không thể kể hết được, tính cách hào sảng rất thú vị, là cha nuôi của Cửu Nương.

Phía sau Tiết Tẩn và Lam Biện, còn có một người khác, nói cho chính xác... hình như là nửa người.

Mọi người nghiêng đầu đánh giá vị này, thật sự không biết nên hình dung như thế nào.

Người này căn bản nhìn không ra tuổi bởi vì mặc nguyên một chiếc áo choàng màu nâu rách rưới che đi hơn nửa khuôn mặt chưa nói, trên mặt còn mang một cái mặt nạ đầu lâu cực kỳ buồn cười. Không biết cái đầu lâu kia làm như thế nào mà như gương mặt suy sụp khi bị kinh sợ, gốc hề hề không hiểu sao lại có chút đáng yêu.

Tứ chi toàn thân người này không được đầy đủ, chỉ có một cánh tay gầy trơ cả xương cùng với một cái chân gầy như chân gà, cầm trong tay một cây quả trượng đầu quý bằng gỗ thô, trên chân mang một chiếc giày rơm rách nát, thoạt nhìn như một tên ăn mày tàn tật.

Mà càng thú vị hơn chính là người này tương tự như Hắc Thủy Bà Bà, tuy đứng thẳng nhưng chân lại không chạm đất mà cách mặt đất một khoảng, giống như đang trôi trên không vậy.

Mọi người nhìn người này một lúc lâu sau, đồng loạt hít một ngụm khí lạnh —— Thiên Tàn Lão Nhân!

Trong số võ thánh của võ lâm Trung Nguyên tồn tại hai người cực kỳ đặc biệt, xưng là nhị tàn. Một người là Thanh Ngã Sơn – Thiên Manh Lão

Giả, cũng chính là sư phụ của Diệp Tri Thu. Mà người còn lại chính là vị Thiên Tàn Lão Nhân trước mắt này đây.

Thiên Tàn sống rất lâu nhưng diện mạo và lai lịch không ai rõ, hơn nữa cũng không hỏi được, bởi vì lão đầu còn bị câm, không nói lời nào nhưng có thể phát ra âm thanh... đều là âm thanh bằng nội công. Lão gia tử không dễ nói chuyện, một khi nói chuyện liền quý dị chẳng khác nào lão thiên gia đang lên tiếng, hơn nữa nghe nói âm thanh cực kỳ lớn, tựa như trời giáng sấm sét vậy.

Ân Hậu luôn cấm Thiên Tàn nói chuyện lung tung trong Ma Cung, có đôi khi buổi tối ông nằm mơ nói mớ, hại toàn bộ người của Ma Cung tỉnh giấc không nói mà thôn trấn bên ngoài trong vòng mười dặm đều sẽ giật mình thức dậy.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn mấy người theo Ân Hậu đến, một bên chân mày liền nhướng lên.

Ba lão đầu khoát tay với Thiên Tôn xem như chào hỏi.

Thiên Tôn nhăn mặt, ý là —— lại một đám rảnh rồi nữa kéo tới!

Triển Chiêu vẫn là nhào đến chỗ trưởng bối nhà mình, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cũng ngoan ngoãn hành lễ với các vị tiền bối, đồng thời cũng khó hiểu —— đây đều là cao thủ đẳng cấp gì, sao lại đến nhiều như vậy?

Hàn huyền một lúc, chỉ thấy Tiết Tấn quay đầu lại, nói với một mặt tường phía sau, “Đi ra đi, người muốn trốn tới khi nào? Đâu có người ngoài?”

Tiết Tấn vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều nhìn qua hướng đó.

Chỉ thấy chỗ chân tường, trong một góc rất khó nhìn đến có một hắc y nhân mang đầu bông trốn ở đó, nửa thân mình núp sau một cây cột, thò đầu ra thăm dò một chút rồi lại rút trở về.

“Tiểu Táng thúc!” Triển Chiêu kinh ngạc, thì ra Táng Sinh Hoa cũng theo tới.

Tiểu Tứ Tử ngoắc ngoắc Táng Sinh Hoa, “Hoa Hoa.”

Táng Sinh Hoa vươn một bàn tay giấu trong đầu bông ra nhẹ nhàng ngoắc ngoắc với Tiểu Tứ Tử, sau đó thoát một cái, bóng đen biến mất.

Mọi người ngây ra, đợi hiểu được thì chỉ thấy trong tay Tiểu Tứ Tử không biết từ khi nào đã được nhét vào một con thỏ vải rất lớn màu trắng, mặt tròn tròn cực kỳ đáng yêu.

Tiểu Tứ Tử cúi đầu, “A!”

Vội vàng ôm chặt, hiển nhiên cực thích.

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Táng Sinh Hoa đã kịp trốn ra sau lưng mình.

Táng Sinh Hoa ngồi xồm trong cái bóng của Ân Hậu, túm chặt vạt áo của Ân Hậu lén lút nhìn Tiểu Tứ Tử.

Mọi người hết biết nói gì —— vị cao thủ này vẫn luôn “khiêm tốn” như vậy...

Lam Biện, Tiết Tẫn, Táng Sinh Hoa, Thiên Tàn, đây đều là cao thủ cấp bậc võ thánh, hơn nữa mấy vị này cũng giống như Hắc Thủy Bà Bà, thế nhân biết đến sự tồn tại của họ rất ít, đều là những nhân vật bị giang hồ đồn đãi đã chết nhiều năm.

Triển Chiêu không hiểu, mấy vị này bình thường muốn mời đều không mời nổi, sao lại chạy hết đến Hắc Phong Thành?

Bạch Ngọc Đường hỏi Ân Hậu, ngoại công của hắn không đến sao?

Ân Hậu khoát tay, Yêu Trường Thiên cùng Lục Thiên Hàn đã về Ánh Tuyết Cung, nói là Bạch Hạ mua được một hầm rượu lâu năm, chuẩn bị ủ rượu, hai lão gia tử cảm thấy rất hứng thú.

Hiển nhiên Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy rất hứng thú, chỉ là lúc này bản thân không chỉ phải nhịn xuống mà còn phải tóm lại Thiên Tôn vừa mới nghe thấy hai chữ “hầm rượu” liền kéo Yêu Yêu muốn bay về Ánh Tuyết Cung.

Triển Chiêu thấy trận thế này của mọi người, vội hỏi Ân Hậu, “Ngoại công, không phải là thiệp mời kia cũng đưa đến Ma Cung chứ?”

Ân Hậu lắc đầu, lấy ra mấy tấm thiệp mời, “Ma Cung không nhận được, bất quá có một số môn phái của hậu nhân Ma Cung nhận được. Tấm thiệp mời này đều được gửi đến toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, mấy vị di của người đều chạy đến chỗ nương người ăn Tết nên chúng ta mới đến xem thử.”

Ân Hậu nói xong, giơ mắt nhìn Thiên Tôn, hỏi. “Hắc Thủy đâu? Chuyện là thế nào?”

Thiên Tôn hơi híp mắt, chép chép miệng, làm ra hình dáng của miệng khi phát âm, nhỏ giọng nói một câu, “Tà linh sống lại rồi!”

Ân Hậu chỉ cau mày.

Tiết Tẩn không hiểu, ngửa mặt hỏi Lam Biện, “Khi Hắc Thủy Cung bị diệt thì không phải Tà linh đều đã bị diệt trừ sao? Tại sao lại có nữa vậy?”

Tu La Vương cũng tỏ ra khó hiểu, “Thứ đồ chơi kia không thể bảo tồn, sao lại tồn tại được đến bây giờ chứ?”

Thiên Tôn giải thích, “Dưỡng trong quan tài ở Thiên Khanh, nuôi được hai mươi năm.”

Tiết Tẩn há miệng thờ dốc.

Sắc mặt của Ân Hậu cũng trầm xuống, “Vẫn còn có người biết phương pháp này sao? Lễ nào là người của Hắc Thủy Cung năm đó?”

“Khá thú vị!”

Khi mọi người đang còn trầm tư thì đột nhiên từ trên trời giáng xuống âm thanh như sấm sét, một tiếng vang chói chúa khiến cho tất cả mọi người sợ tới mức nhảy dựng lên.

Tiết Tẩn và Lam Biện đều đỡ trán, Táng Sinh Hoa “vút” một tiếng lập tức chui xuống gầm bàn, Ân Hậu không nói gì liếc nhìn Thiên Tàn đang cố gắng muốn gia nhập vào cuộc thảo luận.

Thiên Tàn trôi tới trôi lui xoay vòng quanh mọi người đang hăng hái tán gẫu, bởi vì không cách nào nói chuyện nên thủy chung không thể xen miệng, trông rất sốt ruột, cuối cùng nhịn không được dùng nội lực lên tiếng, kết quả khiến cho toàn bộ người trong quân doanh hoảng sợ.

Binh sĩ của Triệu Phổ từ trong doanh trường đều nhón nhịp chạy ra ngẩng đầu nhìn trời —— lão thiên gia nói chuyện rồi? Cảm thấy cái gì thú vị vậy?

Hạ Nhất Hàng mời mọi người vào quân trường của Triệu Phổ nói chuyện.

Mọi người vừa vào quân trường, ngồi xuống uống trà, Cửu Vương gia liền hỏi, “Rốt cuộc cái gì là Tà Linh vậy...”

Cửu Vương gia vừa lên tiếng nói ra thì mấy vị lão gia tử liền mồm năm miệng mười nhao nhao nói tiếp, từ giữa trời còn dội xuống thiên âm tựa như sét đánh, mang theo tiếng vọng chấn cho lều trại ong ong.

Mấy người trẻ tuổi đành phải bịt tai, Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Từng người từng người nói!”

Mấy vị lão gia tử đều dừng lại, nhìn hẩn, ý là —— ai tới trước?

Triệu Phổ liếc mắt một cái nhìn Thiên Tôn, nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Thôi quên đi”, nói xong quay mặt nhìn Ân Hậu, “Chi bằng...”

Cửu Vương gia nói còn chưa dứt lời thì lỗ tai đã bị Thiên Tôn nhéo, lão gia tử tức giận, “‘Thôi quên đi’ là ý gì hả?!”

Triệu Phổ bị kéo lỗ tai còn cảm thấy rất mới mẻ... hình như ngoại trừ Bát Vương và nương hẩn ra thì đã lâu không ai nhéo tai hẩn ha...

Cửu Vương gia liếc nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn trừng hẩn —— nhéo người thì sao?

Triệu Phổ cầu xin —— lão gia tử, là ta sai được chưa? Chừa chút mặt mũi cho ta đi, ta còn một đại quân doanh đầy người cần phải cai quản nữa.

Chính lúc này, bên ngoài quân doanh bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Mọi người nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tứ đại danh tướng cùng Thập đại phó tướng đều đang ở bên ngoài vây xem, vừa nhìn thấy Triệu Phổ bị Thiên Tôn nhéo tai, mười bốn người tập thể vỗ tay, có mấy người kích động đến rơi lệ đầy mặt.

Âu Dương giậm chân vỗ tay, miệng hô, “Lão gia tử! Đánh hấn! Không cần chữa mặt mũi cho chúng con!”

Triệu Phổ nghiêng rằng, Thiên Tôn cũng hết nói, liếc mắt nhìn Triệu Phổ —— xem nhân duyên của tiểu tử người này!

Một bên, Công Tôn bưng chén trà gật đầu —— miệng thiếu đòn! Lão gia tử đừng khách khí! Đánh hấn!

Tiết Tẩn nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Không phải nói Triệu Phổ rất được quân tâm sao? Tin vệt à?”

Tu La Vương cũng rất tò mò nhìn ra bên ngoài, “Hay nha, xem ra không ít kẻ muốn tạo phản...”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, cao thủ cả quân doanh Triệu gia quân bình thường đều bị Triệu Phổ “tra tấn” đủ kiểu, đặc biệt là mấy người Âu Dương bọn họ, tâm nguyện cả đời này phỏng chừng chính là nhìn thấy Triệu Phổ bị người đánh thật đau gì đó...

Thiên Tôn còn chưa động thủ thì Tiểu Tứ Tử đã đau lòng, bò lên bàn kéo tay Thiên Tôn. “Tôn Tôn không được làm như vậy!”

Triệu Phổ xoa xoa lỗ tai vỗ ngực, nguy hiểm thật, may mà lão gia tử không đánh người... nghĩ xong, ngẩng đầu trừng đám thuộc hạ đang đứng ngoài cửa.

Lúc này Tứ đại danh tướng cùng Thập đại phó tướng đều mang vẻ mặt tiếc nuối... Tiếc quá, thiếu chút nữa thì giấc mơ đã trở thành sự thật...

Triệu Phổ cười tủm tỉm cứu vãn, nói với Thiên Tôn, “Lão gia tử người nói trước đi.”

Thiên Tôn liếc mắt trừng hấn.

Một bên, Bạch Ngọc Đường bưng chén uống trà chen miệng vào, “Chi bằng hỏi mấy hung phạm bị bắt về đi!”

Được Ngũ gia nhắc tỉnh, mọi người ngược lại mới nhớ ra mấy hung phạm ăn đậu phộng bị bắt về.

Triệu Phổ sai lính dẫn người tới.

Sau khi hung phạm được dẫn đến vẫn ngậm miệng không nói.

Bạch Ngọc Đường trực tiếp hỏi hẵn, “Các người giết những người đó là vì trừ bỏ Tà linh? Người có biết những người đó đã chết thật rồi chưa?”

Hung phạm kia sửng sốt, ngược lại ngẩng đầu, mở mắt quan sát mọi người, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Vì sao người lại ngụy trang thành người của Ác Đế Thành?” Triển Chiêu hỏi.

Người nọ nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc lâu sau rốt cục cũng mở miệng, “Bởi vì dưỡng Tà linh chính là người của Ác Đế Thành!”

Tất cả mọi người chau mày.

Công Tôn đột nhiên như là nhớ ra cái gì đó, vươn tay nhẹ nhàng xoa cằm, “ Trong 《 Ác Điển 》 có một chương tiết miêu tả Tử linh diệt thế... còn có một số tranh vẽ rất đáng sợ. Căn cứ theo sách ghi chép lại thì ngày Tử linh lan tràn, người trên thế gian đều biến thành tử thi nằm trên mặt đất, thay thế họ là Tử linh màu đen...”

Bao Duyên cũng gật đầu, “Đúng là có một chương như vậy, tranh vẽ rất dọa người.”

Vì văn tự của 《 Ác Điển 》 rất khó hiểu, hơn nữa trong đó có một lượng lớn tranh vẽ đáng sợ khiến cho người xem sinh lòng chán ghét, cho

nên ngoài Công Tôn ra, tất cả mọi người không ai đọc quyển sách đó.

Công Tôn hỏi Công Tôn Mỗ, “Thái gia, Tà linh và Tử linh trong truyền thuyết được ghi lại trên sách có quan hệ gì?”

Công Tôn Mỗ dường như đang do dự không biết có nên nói hay không, liền nhìn thoáng qua Ân Hậu và Thiên Tôn.

Đúng lúc này, hung phạm kia mở miệng, “Mặc dù ta chưa từng gặp qua chư vị nhưng đại khái có thể đoán ra thân phận, việc này không thể giấu được nữa, chi bằng nói cho các người biết đi... tại hạ họ Vu.”

Đám người Triển Chiêu cảm thấy dòng họ này không mấy khi gặp, nhưng nhóm Thiên Tôn hiển nhiên tỏ ra rất giật mình.

“Người là hậu nhân của Vu Hạo?” Tiết Tấn hỏi.

“Phải, ta gọi là Vu Miễn... năm đó lộ ra địa điểm của Thiên Khanh chính là ta.” Vu Miễn nói xong, cúi đầu.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường —— chuyện gì vậy?

Ngũ gia lắc đầu, Lâm Dạ Hỏa cũng nhún vai —— nghe không hiểu lắm.

Mấy vị lão nhân gia liền nhìn Vu Miễn chăm chăm, vẻ mặt rất phức tạp, cuối cùng, Ân Hậu nhin không được mở miệng, “Khả năng được việc không đủ bại sự có thừa của Vu gia các người là tổ truyền sao?”

Tiết Tấn cùng Lam Biện cũng thở dài một tiếng.

Mọi người trong trường bỗng một nửa nghi hoặc một nửa thờ dài, ngay giữa một mảnh trầm mặc, đột nhiên lại vang lên sấm sét. “Ngọa tào!”

Hơn nửa người trong lều bị dọa đến nhảy dựng, Táng Sinh Hoa vừa mới chui ra khỏi gầm bàn lại rụt ngược về, lấy khăn trải bàn che mặt. Tiểu Tử Tử bị dọa đến nắc cụt, Công Tôn vội vàng ôm lại cho bé uống nước.

Đám người Ân Hậu hết nói nổi mà nhìn Thiên Tàn —— đã bảo người đừng nói chuyện, giật mình cả đám!

Thiên Tàn vội vàng vươn tay che miệng mặt nạ đầu lâu 囧 ngốc 囧 ngốc.

Lâm Dạ Hỏa ngoáy ngoáy cái lỗ tai bị chấn ong ong, hỏi mấy vị lão gia tử. “Có thể nói từ đầu không, Vương Hạo là ai?”

“Là người bảo vệ của Hắc Thủy Cung ta.”

Lại một thanh âm truyền đến, mọi người nhìn về phía cửa lều, chỉ thấy một con mãng xà lớn màu xanh chậm rãi trườn vào, trên lưng mãng xà có một thiếu nữ nhỏ xinh đang ngồi, đúng là Hắc Thủy Bà Bà.

Trong tay Bà Bà đang ôm bồn hoa sơn trà chạm ngọc, mang nụ cười tươi trên mặt, sâu kín quét mắt nhìn mọi người, nhẹ nhàng che miệng nói với Thiên Tôn, “Tiểu Du, đa tạ đã giúp ta tìm về đồ gia truyền.”

Thiên Tôn sững sốt, cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái, hai người đồng thanh hô lên, “Dư Khiếu Nguyên!”

Hắc Thủy Bà Bà cười “hoắc hoắc” nháy mắt mấy cái nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu, “Ngoan! Gọi Khiếu đi!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 169: Khiêu Chiến

Hắc Thủy Bà Bà đi vào lều bảo Ân Hậ và Thiên Tôn gọi mình là Khiếu di dọa cho mọi người nháy dưng.

Nhưng mà Thiên Tôn và Ân Hậ thốt ra, không phải là “Hắc Thủy” mà là “Dư Khiếu Nguyên”.

Dư Khiếu Nguyên, cái tên đã diệt vong cùng lúc với Hắc Thủy Cung, bây giờ nghe thấy, quả thật là có hơi quá xa xăm.

Vị này là người đã một tay nuôi lớn và dạy võ công cho Hắc Thủy Bà Bà, tiền Cung chủ của Hắc Thủy Cung, là bằng hữu thân thiết của Ngân Yêu Vương. Khi Thiên Tôn và Ân Hậ còn nhỏ, nếu như Yêu Vương có việc cần làm sẽ giao hai hài tử cho Dư Khiếu Nguyên chăm sóc, luận bồi phạt, hai vị võ thánh gọi người ta một tiếng “di” cũng không đủ.

Chỉ là hai vị này từ một trăm năm trước đã không chịu ngoan ngoãn gọi người, một trăm năm sau lại càng không chịu mở miệng, đều nhìn trời làm như nghe không hiểu.

Khiến cho Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại thấy hơi tiếc nuối —— kêu một tiếng hản là rất thú vị.

Dư Khiếu Nguyên hiển nhiên cũng đoán được phản ứng của hai người này, che miệng cười hoắc hoắc.

Nhóm người Triển Chiêu từ chỗ Bạch Ngọc Đường biết được thể chất đặc biệt của Hắc Thủy Bà Bà, ngược lại cảm thấy mọi việc dễ lý giải hơn

một chút...

Lúc này Triển Chiêu đang cẩn thận quan sát, đột nhiên cảm thấy an tâm... không phải bình thường hẳn nhận sai các bà bà, mà thường ngày... quả thật đúng là Hắc Thủy Bà Bà, còn các bà bà khác đều ẩn đi, cho dù có mở hội họp ngay trong chỗ của các bà bà thì họ cũng không xuất hiện; bởi vì bây giờ nhìn lại, Hắc Thủy Bà Bà giơ tay nhắc chân, thậm chí cả ánh mắt lẫn khí chất đều khác hẳn với nguyên bản.

Thiên Tôn và Ân Hậu hai lão gia tử không hiểu sao liền có chút ngưỡng ngượng, không giống như dáng vẻ khi ở chung với Công Tôn Mỗ, hiển nhiên... nhìn bọn họ thì có vẻ như Dư Khiếu Nguyên đáng sợ hơn Công Tôn Mỗ.

Con măng xà kia chính là con măng xà ngủ bên ngoài lều của Hắc Thủy Bà Bà, chậm rãi trườn vào trong lều, ngóc đầu lên rất cao.

Dư Khiếu Nguyên an vị trên chỗ lưng cong lên của nó, thần sắc vẫn là chệnh lệch rất lớn với Hắc Thủy Bà Bà nguyên bản.

Bởi vì thân thể của Hắc Thủy Bà Bà dừng lại không trưởng thành từ thời niên thiếu, cho nên thần thái hành động đích thực mang theo chút dáng vẻ của một thiếu nữ. Nhưng Dư Khiếu Nguyên thì không, ngoại trừ việc thân thể thoát nhìn rất nhỏ ra, dáng vẻ của bà càng giống như một nữ tử trẻ tuổi, khí chất tuyệt hảo, hơn nữa so với Hắc Thủy Bà Bà hoàn toàn không có tình cảm cùng biểu cảm, Dư Khiếu Nguyên dường như càng thêm ôn nhu hơn một chút.

Công Tôn Mỗ nhìn Dư Khiếu Nguyên đến gần, mở miệng chào hỏi, “Khiếu Nguyên, đã lâu không gặp!”

Dư Khiếu Nguyên cười tủm tỉm gật đầu với Công Tôn Mỗ, “Tiểu phu tử, biệt lai vô dạng(*)!”

(*) Nghĩa gốc: Bạn vẫn khỏe từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ? Nhưng thường được dùng như là “đã lâu không gặp”.

Công Tôn Mỗ cười vui vẻ, đã nhiều năm không ai gọi ông như vậy.

Vừa rồi bất kể vị lão tổ tông san bằng Thiên Khanh là ai, người ta chính là đã nói tiên căn hậu quả mọi người cứ hỏi Dư Khiếu Nguyên, vậy có phải đồng nghĩa với việc chỗ Dư Khiếu Nguyên có manh mối của vụ án lần này không?

Xuống khỏi mãng xà, Dư Khiếu Nguyên đặt bồn hoa kia lên bàn, vươn tay vỗ nhẹ lên má Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu kéo ghế cho bà, sau khi bà ngồi xuống, nhìn thoáng qua Vưu Miễn ở một bên, lắc đầu. “Đúng là rất giống Vưu Hạo, nhớ năm đó Yêu Vương từng tiên đoán Vưu gia các người đời đời di truyền truyền thống rắc rối, quả nhiên rất chuẩn.”

Vưu Miễn tỏ ra xấu hổ, đỏ mặt tía tai.

Triệu Phổ hỏi Dư Khiếu Nguyên, “Tiền bối, có thể...”

Cửu Vương gia vốn là định nhờ Dư Khiếu Nguyên đem sự tình nói một lần từ đầu tới đuôi, ai ngờ còn chưa dứt lời thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Ngay sau đó, Giả Ảnh chạy vào, “Nguyên soái, ngoài cửa thành có người khiêu chiến!”

Triệu Phổ sừng sốt, vươn tay ngoáy lỗ tai.

Những người khác đang ngồi cũng trợn tròn mắt —— khiêu chiến? Tên nào uống say chạy tới Hắc Phong Thành khiêu chiến vậy?

Hạ Nhất Hàng cũng không hiểu, “Đúng là mới mẻ, kẻ nào khiêu chiến vậy?”

“Trăm người tới.” Giả Ảnh bất đắc dĩ, “Bọn họ nói trong tay có con tin, muốn chúng ta đem năm người vừa bắt được ra trao đổi.”

Tất cả mọi người nhất tề soàn soạt xoay mặt nhìn Vu Miển.

Vu Miển càng tỏ ra xấu hổ. “Ách... có lẽ, có lẽ là người của ta...”

Triệu Phổ nhượng mày trêu chọc hân. “U a, nhìn không ra thủ hạ của người còn cả trăm người nha? Dám đến khiêu chiến, lá gan không nhỏ, bọn họ nghe lời người hay người nghe bọn họ?”

“Là... là đại ca của ta.” Vu Miển bất đắc dĩ, “Vu Thiên...”

Triển Chiêu tò mò, hỏi Giả Ảnh, “Bọn họ bắt ai làm con tin vậy?”

Sắc mặt Giả Ảnh khá phức tạp, “Có chút việc một lời khó nói hết...”

Triệu Phổ cảm thấy rất thú vị, “Đi ra xem một chút đi, tự chui đầu vào lưới cứ đơn giản diệt sạch.”

Mọi người cùng đi ra ngoài, trong lòng rất khó hiểu, bắt được con tin nào mà có thể chạy đến Hắc Phong Thành đòi đổi người?

...

Mà lúc này, ngoài cửa thành bắc của Hắc Phong Thành có chừng một trăm người đang đứng.

Trên thành lâu, Long Kiều Quảng nghe tin đi ra nhìn thoáng qua thì thiếu chút nữa bị chọc cười.

Đối diện đến thừa thớt chừng trăm người, ngoại tộc hay người Hán đều có, ăn mặc cũng đủ loại hình dạng màu sắc... nhìn như là một đám mã tặc, còn là một đám mã tặc trông không được ổn lắm.

Cầm đầu là một con ngựa trắng, trên lưng ngựa là một lão giả ngồi ngay ngắn, thoát nhìn hơn sáu mươi tuổi, trong tay dẫn theo một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi.

Thiếu niên kia ăn mặc rất chỉnh chu, vóc dáng thấp bé, diện mạo rất thanh tú, hai tay ôm cánh tay nhìn đông nhìn tây. Sau lưng hắn đeo một bọc hành trang, còn có một mảnh vải bố không chênh lệch mấy so với hắn, bị lão giả kia nắm lấy —— hắn chính là “con tin” trong truyền thuyết.

Triệu Phổ bọn họ phi thân nhảy lên trên thành lầu, nhìn “trận địa quân địch” ở đối diện, cũng buồn cười.

Vì sao lại buồn cười? Không phải vì đối phương ít người lẫn nghèo túng mà buồn cười, mà là vì tất cả mọi người đều biết “con tin” kia, là một vị đã lâu không gặp —— Diệp Tri Thu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Lâm Dạ Hỏa bặm đầu tường gọi to, “Bí Dao Lùn!”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức bị Diệp Tri Thu nhảy dựng lên mắng, “Hỏa Kê! Người nói ai là Bí Dao Lùn? Ta đã cao hơn rồi mà người không nhìn ra hả?”

Tất cả mọi người trên thành lầu đều nghiêng đầu đánh giá vị thiếu hiệp kia, rất lâu sau, đồng loạt lắc đầu —— không cao mà!

Diệp Tri Thu tức điên, tiếp tục nhảy dựng lên nói, “Rõ ràng đã cao hơn rồi! Ta cao hơn đến một tấc!”

(*) một tấc theo hệ đo lường cổ Trung Hoa = 3,33 cm, Việt Nam thì = 4 cm

Mọi người trên lầu chờ trán... một tấc...

Vưu Thiên cau mày nhìn “con tin” đang hươ tay múa chân trước mặt, trừng hăn, “Người ngoan ngoãn một chút đi!”

Diệp Tri Thu sâu kín quay đầu lại liếc mắt nhìn Vưu Thiên, bĩu môi không nói nữa, tiếp tục ôm cánh tay nhìn đông nhìn tây.

Triệu Phổ dựa vào thành lầu có chút khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Mọi người ở đây cũng đều không hiểu —— công phu của Diệp Tri Thu không cách biệt là bao so với Triển Chiêu bọn họ, cao thủ như thế... vị lão giả trên lưng ngựa đối diện kia rất mạnh? Cư nhiên có thể bắt sống hăn làm con tin?

Lâm Dạ Hỏa khoát tay với mọi người. “Trong bụng quả bí đao kia có cả trăm tâm nhãn, sao có thể bị người bắt làm con tin, người xem hăn không bị trói cũng không bị điểm huyết, có lẽ là đang lừa gạt rồi?”

Tất cả mọi người cảm thấy có khả năng.

Ngay khi Triệu Phổ chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì đột nhiên từ giữa trời vang lên một tiếng sấm sét. “A Thu!”(Hắt xì!)

Mọi người bên quân doanh Triệu gia quân sợ tới mức nhảy dựng, “quân địch” ở đối diện càng bết bát hơn, có mấy người bị dọa đến ngã khỏi lưng ngựa, tất cả mọi người đều nhিপ nhàng... ngẩng đầu nhìn trời —— lão thiên gia hắt xì rồi!

Ân Hậu, Thiên Tôn cùng với chúng lão Ma Cung theo tới giúp vui đều nhìn sang bên cạnh, xem Thiên Tàn ở xa xa vừa nhảy vừa huơ quả trượng.

Diệp Tri Thu ngưỡng mặt lên nhìn, liền vui mừng giơ hai cánh tay ngăn ngăn lên quơ quơ, “Sư bá! Sư bá!”

Ngay sau đó, trên bầu trời bắt đầu vang lên một trận hắt xì sấm sét liên hoàn —— A Thu! A Thu! A Thu! A Thu! A Thu...

Công Tôn ôm cánh tay nhìn trời, gật đầu cảm khái —— lão thiên gia bị cảm mạo nặng rồi... hai liều thuốc cũng không trị hết.

Tiết Tẩn với Lam Biện đều nhảy lên đánh Thiên Tàn...

Lại nhìn về phía “địch doanh”... toàn bộ đều há hốc miệng ngây ngô nhìn về phía bên này, hiển nhiên là cực kỳ mờ mịt... đây rốt cuộc là trời sinh tiếng vang lạ... hay là ảo giác?

“Triệu... Triệu Phổ!”

Sau một lúc sững sốt, Vưu Thiên mới hoàn hồn, hô một tiếng, quơ quơ Diệp Tri Thu trong tay với mọi người trên thành, “Muốn đệ đệ của người thì mau giao đệ đệ của ta ra đây!”

Cửu Vương gia nghiêng đầu —— đệ đệ?

Mọi người cũng nghi hoặc —— Diệp Tri Thu thành huynh đệ của Triệu Phổ khi nào?

Diệp Tri Thu trợn trắng mắt nhìn trời, “Ai ta nói, đám ngốc này hữu dụng hay vô dụng vậy? Ta thay người đưa đến, người có muốn phái người ra bắt không?”

Triệu Phổ hiểu rõ, phỏng chừng Vưu Thiên bị Diệp Tri Thu lừa gạt.

Cửu Vương gia gật đầu với Long Kiều Quảng đứng một bên.

Hữu tướng quân lập tức khoát tay... soạt một tiếng, trên thành xuất hiện năm trăm cung thủ, toàn bộ cung tên đều nhắm về phía một trăm người kia.

Đồng thời, từ phía sau quân địch xuất hiện một đội binh mã, Hồng Tề Thiên mang binh ra khỏi rừng Hắc Phong, ngăn chặn đường lui của những người kia.

Cửa thành bên này cũng mở ra, Phong Khiếu Thiên mang theo một đội binh đi ra, giơ tay chỉ về phía Vưu Thiên, “Đầu hàng không giết, mau xuống ngựa bó tay chịu trói!”

Vưu Thiên sửng sốt, nhú mào hỏi Triệu Phổ, “Người không để ý đến sống chết của đệ đệ người...”

Chỉ là hắn còn chưa dứt lời thì Diệp Tri Thu đột nhiên xoay tay lại tóm lấy cánh tay của hắn, sau đó cả người bay lên, giống hệt như linh hầu xoay người lộn qua đỉnh đầu Vưu Thiên nhảy đến phía sau hắn, một cước đạp lên yên ngựa, một cước lật ngược đá vào lưng Vưu Thiên...

Chỉ nghe “A... rầm...”

Mọi người nhìn thấy Vưu Thiên từ trên lưng ngựa bay xuống, bay đến trước mắt Phong Khiếu Thiên ở đối diện lăn lộn cộc mấy vòng, huych một tiếng ngã bên chân ngựa.

Phong Khiếu Thiên gật đầu, chỉ huy thuộc hạ, “Trói lại!”

Gần đây, thủ hạ của Vưu Thiên vừa thấy tình thế đột nhiên đảo lộn, vội vàng quay đầu ngựa định chạy.

Hồng Tề Thiên chỉ dẫn theo một ít binh chặn đường lui, đám người kia nhìn thấy không có mấy người, cảm thấy xông đến thử một chút may ra có thể chạy trốn.

Phong Khiếu Thiên không kịp ngăn cản bọn họ, đám người kia thúc ngựa liền chạy về phía Hồng Tề Thiên.

Hồng Vận tướng quân chớp mắt mấy cái, đột nhiên nhăn mặt, “Ách xì...”

Cùng với cái nhảy mũi của hắn, đột nhiên trên mặt đất xuất hiện một con chuột chũi chui ra.

Con chuột chũi đột nhiên xuất hiện khiến cho con ngựa chạy trước giật mình, con ngựa hí lên một tiếng chùng chân, “rầm” một cái liền ngã xuống, những con ngựa theo phía sau không kịp phản ứng, đụng vào nhau ngã trái ngã phải.

Mọi người trên thành nhìn những binh mã còn chưa đến được trước mặt Hồng Tề Thiên liền ngã đầy đất, nhin không được tán thưởng —— xem vận khí kìa!

Hồng Tề Thiên xoa xoa mũi, chậm rãi vẫy tay với thuộc hạ, “Đều trói lại ~ ”

Thuộc hạ của hắn sớm đã tập mãi thành quen, cầm dây thừng đến trói người.

Diệp Tri Thu đứng phía sau vừa xem vừa cảm khái, “Ai nha... đây là công phu gì nha?”

Đội đám quân địch đến “khiêu chiến” đều bị bắt, Diệp Tri Thu cũng nhảy lên đầu tường hội họp với Triển Chiêu bọn họ.

Tất cả mọi người rất kỳ quái vì sao hãn lại đến đây? Và vì cái gì lại bị bắt làm “con tin”?

Diệp Tri Thu lấy một tấm thiệp mời ra quơ quơ, giải thích, “Thiệp mời được đưa đến Thanh Manh Đảo, sư phụ sai ta đến xem thử có gì cần giúp không.”

Mọi người hiểu ra...

Diệp Tri Thu không biết đường, hãn đi theo một đội thương buôn về phía tây đến lân cận Hắc Phong Thành, người ta ra khỏi thành trực tiếp đi về Tây Vực, hãn liền từ cửa thành nam vào Hắc Phong Thành. Vốn là muốn đi tìm quân doanh, bất quá trình độ lộ si của vị thiếu hiệp này còn nghiêm trọng hơn cả Thiên Tôn, ở trong thành lượn hai vòng liền thành công lạc đường.

Hãn lạc đường, liền tình cờ đi vào một khách điếm.

Vốn định ăn một bữa cơm thuận tiện hỏi thăm vị trí quân doanh, lại trong lúc vô ý nghe thấy có mấy người đang thương lượng muốn đánh úp quân doanh gì đó.

Diệp Tri Thu rất thông minh, lặng lẽ nghe ra đại khái câu chuyện, đám người kia hãn là có đồng bạn bị bắt đến quân doanh, bọn họ đang nghĩ cách cứu người ra.

Sau khi hiểu được ý đồ của đối phương, Diệp Tri Thu nhanh trí nghĩ ra được một cách có thể thoải mái đến Hắc Phong Thành lại còn giúp được Triệu Phổ bắt luôn đám người này.

Vừa vặn trên người hãn có lệnh bài của Triệu gia quân, phàm là bằng hữu của Triệu Phổ đều có một tấm lệnh bài Cửu Long Lệnh, như vậy bất luận đến chỗ nào nếu gặp phải khó khăn đều có thể tìm quan phủ hỗ trợ.

Khi Diệp Tri Thu gọi món ăn cố ý rêu rao, cầm lệnh bài nói mình là đệ đệ của Triệu Phổ, hỏi chương quỹ đường đến quân doanh đi như thế nào, còn giả vờ như không có võ công, nói là từ trong cung lén chạy đến đây tìm hoàng huynh của hắn.

Đám người Vưu Thiên vừa nghe thấy cơ hội đưa đến cửa liền bắt lấy hắn, nhìn thấy lệnh bài Cửu Long càng không nghi ngờ là giả, mang theo Diệp Tri Thu đến quân doanh định đổi huynh đệ, ai ngờ tự chui đầu vào lưới, bị một lưới bắt hết.

Diệp Tri Thu nhảy nhót xoay quanh Thiên Tàn, trái một câu “sư bá càng ngày càng trẻ”, phải một câu “sư bá anh minh thần võ” dỗ cho tâm trạng của Thiên Tàn cực tốt, cả bầu trời liên tục vang lên “A ha, a ha, a ha...”

Dân chúng Hắc Phong Thành đều khó hiểu —— hôm nay lão thiên gia uống nhiều quá sao? Từ mắng bậy đến hắt xì, bây giờ lại cười ngốc.

...

Đôi huynh đệ xui xẻo Vưu Thiên cùng Vưu Miễn đều bị dẫn đến quân doanh của Triệu Phổ.

Triệu Phổ không làm khó bọn họ, hai huynh đệ giao lưu vài câu với nhau, đều thở dài không nói lời nào.

Mọi người quyết định làm nốt việc vừa rồi bị cắt ngang, đều nhìn Hắc Thủy Bà Bà, cũng chính là Dư Khiếu Nguyên.

Dư Khiếu Nguyên lần thứ hai mở miệng, “Lại nói tiếp...”

Chỉ là, vị Cung chủ này mới vừa bắt đầu thì Giả Ảnh lại từ bên ngoài chạy vào, “Vương gia! Có người khiêu chiến...”

Triệu Phổ đều mơ hồ, “Hả?”

Âu Dương Thiếu Chinh hỏi Hạ Nhất Hàng, “Hôm nay là ngày gì vậy?”

“Lần này là ai?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Lần này đông người, là binh mã Tây Hạ.” Giả Ảnh đáp. “Lý Vinh mang theo vạn binh đến phía trước, Thiên Dực nói bên trong Tây Hạ cũng có động tác, bắt đầu đóng quân.”

Triệu Phổ cau mày, trái lại đã nghĩ ra, “Phòng chừng là vì cái chết của Lý Khiếu đi?”

Giả Ảnh gật đầu, “Lý Vinh nói chúng ta giết đệ đệ của hắn, bắt chúng ta phải trả lại công bằng cho họ.”

Cửu Vương gia bĩu môi, “Cái này đúng là phiền toái, Lý Khiếu là hoàng thân quốc thích, chết ở Hắc Phong Thành lại chỉ còn cái vỏ ngoài.”

“Nói đến đây,” Triển Chiêu hỏi. “Lý Khiếu là hoàng tộc Tây Hạ, vì sao cũng cùng những người năm đó bị ngâm trong Thiên Khanh đường Tà linh? Năm đó hắn cũng tham gia trộm mộ?”

Mọi người cũng đều cảm thấy kỳ quái —— một thành viên của hoàng tộc Tây Hạ, không đến mức như vậy đi?

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng, “Lý Nguyên Hạo từ khi nào lại biết nghĩ đến tình thủ túc, vì cái chết của một cô biểu (*) chi họ xa mà phái đại quân đến trước cổng nhà ta khiêu chiến? Ta làm thịt lão tử nhà hắn cũng chưa chắc hắn có lá gan này đi?”

(*) anh em con cô con cậu

Hạ Nhất Hàng hiển nhiên cũng có mỗi nghi ngờ tương tự, gật đầu,
“Xem ra trong này có ý đồ.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 170: Thánh Và Tà

Lý Vinh đột nhiên chạy tới khiêu chiến, lại một lần nữa cắt ngang câu chuyện của Hắc Thủy Bà Bà.

Hắc Thủy Bà Bà... nói cho chính xác là Dư Khiếu Nguyên, hơi bất mãn nheo mắt, vươn tay nhẹ nhàng che miệng “hừ hừ” hai tiếng, “Người trẻ bây giờ thật không biết lễ độ!”

Triển Chiêu bưng chén trà nóng để bà bớt giận, Triệu Phổ quyết định vẫn là dẫn người ra ngoài xem thử một chút.

Mọi người vừa mới trở về quân trường lại ào ào chạy lên thành, binh lính trên lầu cũng đều buồn bực không biết hôm nay là ngày gì mà vừa mới tới một đợt lại đến thêm một đợt khác, trước cổng Hắc Phong Thành đã lâu không náo nhiệt như vậy.

Triệu Phổ lên thành vừa nhìn xuống liền bĩu môi —— quả nhiên, xa xa có một đội nhân mã dàn trận thành hình cánh nhọn, tất cả đều là kỵ binh, nhìn thoáng qua quả thật là hơn vạn người.

Tục ngữ nói, một trăm người đã đông, một vạn người thì càng thêm dày đặc... một vạn kỵ binh không phải là số lượng nhỏ, nhưng bình thường phía sau một vạn kỵ binh ít nhất cũng phải đi theo mười vạn bộ binh, chưa bao giờ thấy một vạn kỵ binh một mình chạy đến công thành, cũng chẳng phải là đánh lén, đây là chiến thuật gì?

Chúng tướng Triệu gia am hiểu binh pháp đều hai mặt nhìn nhau —— Lý Nguyên Hạo phái hãn tới? Đây là đánh trận?

Lý Vinh đang ngưỡng mặt nhìn sang, thấy Triệu Phổ xuất hiện trên thành lầu thì theo bản năng liền run bắn.

Lý Vinh ở hoàng tộc Tây Hạ mà nói cũng coi như là một nhân vật, người này tốt xấu gì cũng là văn võ toàn tài, nhưng mang binh đánh trận chỉ cần nhìn thấy Triệu Phổ lập tức run rẩy, hơn nữa trận trước Lý Vinh may mắn thấy được Triệu Phổ cùng “thiên thần” đánh một trận, diệt cả đội “thiên binh thiên tướng”. Nếu không phải vận bất đắc dĩ thì vị Vương gia này nhất quyết sẽ không muốn nhìn thấy Triệu Phổ, chỉ là...

Thấy Triệu Phổ không mặc áo giáp, Lý Vinh ngược lại bình ổn tâm thần của mình, vươn một ngón tay chỉ về phía thành lầu, “Triệu Phổ!”.

Cửu Vương gia liền nheo mắt, trừng mắt liếc nhìn Lý Vinh một cái, tâm nói người đúng là ăn gan hùm mật gấu, vừa mới xuất hiện liền hô danh gọi họ ha, có tin gia làm thịt người không?!

Triệu Phổ vừa trừng mắt thì Lý Vinh liền nhũn cả người, đừng nói Lý Vinh nhũn người, một vạn kỵ binh phía sau lưng hắn cũng nhũn ra, sống chết cầm lấy dây cương. Mấy chiến mã này đều quá quen thuộc với Triệu gia quân, có chút ghét bỏ mà nhìn chủ nhân nhà mình —— bụng nói người sợ mà còn đòi đánh?

Lý Vinh lặng lẽ đem ngón tay chỉ vào Triệu Phổ dịch đi một chút, “Huynh trưởng(1) của ta chết tại Hắc Phong Thành của nhà người! Hôm nay ta đến đòi lại công bằng cho hắn!”

Triệu Phổ nghiêng đầu, “Lý Nguyên Hạo lúc nào thì chết tại Hắc Phong Thành của ta?”

Mọi người trên lầu nhìn trời.

Khóe miệng của Lý Vinh co giật, “Không... không phải là Đại vương nhà ta! Là huynh trưởng Lý Khiếu của ta!”

Triệu Phổ nhìn Lý Vinh chăm chăm, hơi nhếch khóe môi, giống như đang có gì rất vui.

Lý Vinh cảm giác thấy phía sau hơi xôn xao, quay đầu lại trông thuộc hạ.

Đám binh lính Tây Hạ nhất nhất nháy mắt với Vương gia nhà bọn họ —— cười rồi! Triệu Phổ cười rồi! Sắp chết rồi chạy mau!

Lý Vinh tức điên —— tâm nói các người kiên định một chút! Xem chút tiền đồ của các người kìa!

Triệu Phổ rất thông minh, Lý Vinh này vừa ra diễn thì có hơi khoa trương quá sức, thấy thế nào cũng là có mục đích riêng, dù sao nhìn kiểu gì cũng không giống như là đến công thành.

Cửu Vương gia ném cho Hạ Nhất Hàng bên cạnh một ánh mắt ra hiệu, ý là —— người chơi với hăn đi!

Hạ Nhất Hàng đương nhiên hiểu ý, liền thay Triệu Phổ ứng phó với Lý Vinh, “Lý Khiếu? Xin hỏi tướng quân, huynh trưởng của người có cấp bậc gì? Đến Hắc Phong Thành của ta là có công vụ?”

Một câu của Hạ Nhất Hàng khiến cho Lý Vinh nghẹn lời không đáp lại được.

Lý Vinh rất bất đắc dĩ, Lý Khiếu không phải người trong quân mà là Vạn Tông Môn... nói cách khác, vị hoàng thân này là người giang hồ.

“Ách... Huynh trưởng của ta là...”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, thấy hăn xấu hổ cũng không ép chết hăn, ngược lại thay hăn giải vây. “Nếu lệnh huynh không có quân chức cũng không phải vì công vụ mà đến thì tức là việc tư... Chi bằng tướng quân vào

trong thành nói chuyện? Nếu xảy ra án mạng ở Hắc Phong Thành, Nguyên soái sẽ thay người làm chủ.”

Mọi người trên lầu lại lặng lẽ nhìn trời —— quả nhiên khó đối phó nhất vẫn là Hạ Nhất Hàng mà, xem mấy lời này kìa.

Bình mã phía sau Lý Vinh đều dùng những đôi mắt trông mong nhìn tướng quân nhà mình —— lời này của phó soái nhà người ta nói không sai nha, chi bằng tâm sự trong hòa bình đi? Tốt hơn đánh nhau nhiều!

Lý Vinh thầm thở dài, sau đó tựa hồ là hạ quyết tâm, ngẩng đầu chỉ vào Triệu Phổ mắng to, “Triệu Phổ! Huynh đệ của ta chết tại Hắc Phong Thành của ngươi! Các ngươi đừng lươn lẹo trốn tránh trách nhiệm! Mau giao thi thể huynh đệ của ta và hung thủ ra đây, nếu không ta sẽ hủy đi Hắc Phong Thành của ngươi...”

Lý Vinh vừa mắng xong, bốn phía nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, chợt nghe thấy trên bầu trời vang lên mấy tiếng chim kêu “quạc quạc”, thật là thê lương.

Trên thành lầu, mí mắt Triệu Phổ giật giật hai cái, Hạ Nhất Hàng vươn tay, nhẹ nhàng xoa cằm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— hay nha! Tuy rằng lần đầu tiên hai người họ đến Hắc Phong Thành từng nhìn thấy có người chỉ địch mắng trận, nhưng Lý Vinh đủ gan dạ nha, lần đầu tiên mới thấy có người mắng Triệu Phổ, lợi hại!

Tu La Vương bọn họ đều đang vây xem, mấy vị lão gia tử rất ngạc nhiên —— không phải ai cũng nói tướng lãnh các nước Tây Vực nhìn thấy Triệu Phổ đều không dám nói chuyện lớn tiếng sao? Vị này thật hung!

Cửu Vương gia nhướng mày, “Ngươi cứ thử đến hủy xem!”

Lý Vinh cũng cảm giác được binh mã sau lưng đều đang lặng lẽ lui về phía sau, trong lòng đã nhũn ra, không biết Triệu Phổ có hiểu ý không, cũng đừng có sai Long Kiều Quảng một mũi tên bắn chết hắn đi.

Vậy Triệu Phổ có hiểu ý không? Đương nhiên!

Lý Vinh là một kẻ văn võ toàn tài tương đối hiểu lý lẽ trong hoàng tộc Tây Hạ, hắn rất ổn trọng, không bao giờ nói năng ngông cuồng, hôm nay đúng là rất khác thường.

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng vốn đã cảm thấy kỳ quái, nếu muốn điều tra cái chết của Lý Khiếu, đến Hắc Phong Thành một chuyến hỏi cho rõ ràng không phải là được rồi sao? Cần gì phải điều động binh lực xuất binh.

Hiện tại suy nghĩ một chút, Lý Vinh đích thực là muốn vào thành nhưng không thể tự mình đi vào mà phải bị bắt vào mới được.

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng —— có nên để ý đến hắn không?

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ —— người ta đã nói muốn hủy đi Hắc Phong Thành, hôm nay người một là bắt sống hắn hoặc chém hắn, không thì mặt mũi Cửu Vương gia của người để ở đâu?

Triệu Phổ cảm thấy chuyện này rất thú vị, dựa theo tin tình báo của Thiên Dực gửi về, dường như Lý Nguyên Hạo đang chuẩn bị điều động binh mã xuất binh... Bất luận hắn bắt hay giết Lý Vinh thì lão Lý phỏng chừng đều sẽ mang hai mươi vạn binh mã đến đây. Đương nhiên Triệu Phổ không sợ, nhưng Lý Nguyên Hạo trừ phi là điên rồi không muốn làm vua Tây Hạ nữa, nếu không thì cũng không đến mức làm loạn lên như vậy? Xem ra trong này có ẩn tình khác nên mới phải tìm lý do để xuất binh...

Triệu Phổ ngâm nghĩ, ngoắc ngón tay với Âu Dương Thiếu Chinh.

Hỏa Kỳ Lân lên trên thành.

Triệu Phổ nói, “Đi bắt người sống về!”

Âu Dương gật đầu, xuống khỏi thành lâu.

Tất cả mọi người trên thành lâu chuẩn bị xem kịch hay.

Sau một lúc, ba tiếng pháo vang lên, cổng thành mở ra... Hỏa Kỳ Lân mang theo binh mã của mình ra khỏi thành.

Bộ hạ của Lý Vinh liền thấy không ổn... nhìn mái đầu đỏ rực kia! Hỏa Kỳ Lân đến!

Trong lòng Lý Vinh cũng bất an, nhưng nếu đã tiến hành kế hoạch rồi thì chỉ có thể thử một lần... hắn định thúc ngựa tiến lên cùng Âu Dương Thiếu Chinh đại chiến ba trăm hiệp, nhưng ngựa của hắn lại không muốn.

Con ngựa này trước kia hắn đã từng bị Phong Nha Đầu cắn, vừa nhìn thấy con ngựa lông vàng đốm trắng liền vội vàng lui về phía sau.

Lý Vinh quăng hai dây cương nhưng con ngựa không chịu tiến về phía trước mà cứ thụt lùi về phía sau, thủ hạ chiến tướng không hiểu là ý gì, đây là muốn chiến hay muốn trốn? Lại nhìn tới đội kỵ binh đông nghìn nghịt của Hắc Phong Thành, khí thế kinh người... vì sao lại đến đây đánh trận chứ?

Lý Vinh thấy chiến mã của mình không dám tiến lên, dứt khoát nhấc chân hung hăng đạp vào tam xoa cốt của chiến mã một cước... con ngựa kia đau đến hí dài một tiếng liền xông về phía trước.

Mẫu chốt là chiến mã xông lên quá nhanh, Lý Vinh trực tiếp chạy thẳng đến trước mặt Âu Dương.

Các tướng sĩ thuộc hạ chỉ biết nhắm mắt, Âu Dương lại vui vẻ.

Chiến tướng phía sau Lý Vinh còn chưa kịp xông lên thì Âu Dương liền vung tay đánh một gậy qua.

Lý Vinh giơ Phương Thiên Họa Kích chống đỡ... thật ra vị Vương gia này cũng có thể đánh mấy chiêu, nhưng đó là so với ai chứ so với Âu Dương thì hiển nhiên hăn thua xa một khoảng lớn.

Đỡ được mấy côn của Âu Dương, Phương Thiên Họa Kích của Lý Vinh liền bay mất.

Hỏa Kỳ Lân vươn tay ra, liền đem Lý Vinh nhấc lên ném về phía trận doanh nhà mình, ý là —— trối lại!

Cứ như vậy, Lý Vinh bị bắt sống.

Binh mã Tây Hạ vừa nhìn, trợn tròn mắt —— làm thật gọn gàng!

Âu Dương kéo dây cương, vác Băng Thiết Côn hất cẳng với quân binh Tây Hạ, “Tới ai?”

Lúc này, chợt nghe trên thành “soạt” một tiếng, cung tiễn thủ của Long Kiều Quảng lại xuất hiện.

Vạn binh sĩ vừa nhìn... trời ạ! Xoay người bỏ chạy.

Âu Dương vác gậy cau mày —— chỉ đánh hai cái như vậy thôi? Chẳng thú vị!

Mọi người đem Lý Vinh trối gô áp giải vào quân doanh.

Triệu Phổ lại mang người nhện nhíp xuống khỏi thành lâu, quay về quân trường của mình.

Cửu Vương gia thấy Lý Vinh rất mất tự nhiên, bèn trước tiên trối lại ném sang một bên, lát nữa hăng hỏi hăn.

Bỏ qua Lý Vinh không nhắc đến, mọi người như trước về lều trại ngồi ổn định, chờ Hắc Thủy Bà Bà giải thích nghi hoặc.

Dư Khiếu Nguyên bưng chén trà híp mắt uống một ngụm, “Hắc Thủy Cung của ta, thật ra...”

Chỉ là bà còn chưa nói hết câu thì Giả Ảnh từ bên ngoài lại chạy vào, “Nguyên soái! Lại có kẻ đến khiêu chiến!”

Triệu Phổ cảm thấy cả mắt lẫn đầu đều co giật, mọi người cũng đều cau mày —— hôm nay là ngày hội gì? Ngày tự sát tập thể? Nhiều người khiêu chiến như vậy ha?

Mọi người lại đều nhìn sang Hắc Thủy Bà Bà, chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của bà bà lúc này đã tối đen.

Triển Chiêu quan sát một lúc, cảm thấy tính tình của Dư Khiếu Nguyên dường như tốt hơn Hắc Thủy Bà Bà một chút, nếu đổi thành Hắc Thủy Bà Bà trước kia, phỏng chừng đã lật bàn rồi.

Hạ Nhất Hàng khó hiểu mà hỏi Giả Ảnh, “Lần này là ai?”

Giả Ảnh cũng rất hoang mang, “Gia Luật Tề mang người đến!”

“Không phải hai người họ mới vừa đi sao? Sao đều quay trở lại?” Âu Dương Thiếu Chinh có chút không biết nói gì.

“Hắn đến làm gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Dẫn theo vạn binh sĩ, cũng đều là kỵ binh, nói là một huynh đệ chết ở Hắc Phong Thành của ta.” Giả Ảnh nhún vai.

Triệu Phổ nghi hoặc, hỏi Lỗ Nghiêm, “Gần đây trong Hắc Phong Thành có người Liêu chết sao?”

Lỗ Nghiêm lắc đầu, “Không có ai báo án cả.”

Triệu Phổ lại nhìn sang Triển Chiêu.

Triển hộ vệ nheo mắt —— đại gia gần đây đều không nhật được thi thể, đừng nhìn ta!

Hạ Nhất Hàng ném cho Triệu Phổ một ánh mắt ra hiệu —— tình hình giống hệt như Tây Hạ, hai nhà này có phải bàn trước rồi không?

Cửu Vương gia đưa tay ra hiệu với Long Kiều Quảng, ý là —— bắn chết hẳn đi.

Hữu tướng quân lại nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng suy nghĩ, hỏi Triệu Phổ, “Hay là đi xem xảy ra chuyện gì đi.”

Bạch Ngọc Đường đã lười chạy ra bên ngoài, Tu La Vương và Tiết Tấn bưng chén trà tò mò hỏi Ân Hạo, “Mỗi ngày ở Hắc Phong Thành đều bận rộn vậy sao?”

Triển Chiêu suy nghĩ, bằng không để Triệu Phổ ra ngoài lo liệu quân vụ, bọn họ ở lại đây nghe Dư Khiếu Nguyên kể chuyện đi... chỉ là Triển Chiêu mới định hỏi ý Dư Khiếu Nguyên, vừa xoay mặt...phát hiện ghế của Hắc Thủy Bà Bà đã trống không.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, chọc Bạch Ngọc Đường bên cạnh một chút.

Ngũ gia quay đầu lại, cũng sửng sốt.

Lâm Dạ Hỏa ngạc nhiên, “Ồi chao? Lão thái thái đâu?”

Ân Hậu bữu môi về phía cửa lều, “Vừa rồi hằm hừ tức giận đi ra ngoài.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— đi ra ngoài? Đi khi nào? Còn hằm hừ?

Đang buồn bực, chỉ thấy trước cửa, Hắc Thủy Bà Bà đã “phiêu” về, vào cửa khoát tay... vị tứ hoàng tử xui xẻo của Liêu quốc, Gia Luật Tề đã bị ném xuống trước cửa lều.

Mọi người chớp mắt mấy cái.

Hắc Thủy Bà Bà u oán ngồi xuống ghế.

Gia Luật Tề nhìn Triệu Phổ, đáng vẻ rất đáng thương.

Triệu Phổ khoát tay với bọn thị vệ gác cửa, ý là —— ném cùng chỗ với Lý Vinh đi, lát nữa từ từ thẩm vấn, ai nấy xếp hàng!

Mà các tướng sĩ trên lầu của Hắc Phong Thành nhìn đám kỵ binh của Liêu quốc hỗn loạn dưới lầu, lại nhìn đám kỵ binh Tây Hạ ở xa xa mà không dám đi, ngồi xồm một chỗ dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Hắc Phong Thành, đều cảm thấy buồn bực —— hôm nay là ngày gì vậy? Không thấy một sao, cứ đến từng đợt từng đợt bận muốn chết.

...

Đợi mọi người lại một lần nữa ngồi vào chỗ của mình trong lều lớn, đồng thời nhìn về phía Hắc Thủy Bà Bà.

Bà Bà hé miệng, trước khi nói chuyện lại liếc mắt nhìn về phía cửa.

Triệu Phổ ra dấu với Âu Dương Thiếu Chinh, ý là —— giữ cửa, không cho ai vào hết!

Hắc Thủy Bà Bà che miệng “hoắc hoắc” hai tiếng, rốt cục cũng nói ra trọn vẹn được một câu đầu tiên, “Chuyện này cần phải nói đến khởi nguyên của Hắc Thủy Cung ta.”

Tất cả mọi người tò mò —— đây là niên đại bao xa vậy?

“Nguyên bản Hắc Thủy Cung không phải là một môn phái võ lâm mà là một cung điện được xây dựng với mục đích khác.” Dư Khiếu Nguyên nói xong, ngưỡng mặt lên ngẫm nghĩ, “Chuyện này có thể nói ngược về ít nhất một nghìn năm trước.”

Mọi người nghe vậy đều hít một hơi, “Ít nhất một nghìn...”

“Sông Hắc Thủy bắt nguồn từ một cái hồ rất lớn, chính là Thiên Khanh lúc trước chúng ta từng nhìn thấy, ban đầu nơi này có tên gọi là Tà Linh Trì, sau đó vì che giấu tai mắt người đời mới sửa tên.” Dư Khiếu Nguyên không nhanh không chậm nói, “Trong Tà Linh Trì vốn có một dòng suối, nước chảy cuồn cuộn ra ngoài, nước trong vắt.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều tò mò.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nếu nước trong suốt thì vì sao lại gọi là Hắc Thủy?”

“Ừ.” Dư Khiếu Nguyên thở dài, “Bởi vì Tà Linh Trì cũng là được đổi tên.”

“Vậy rốt cuộc ban đầu gọi là gì?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Gọi là Linh Trì Tiên Tuyền.”

Một câu của Dư Khiếu Nguyên khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Công Tôn ngẩng đầu, “Linh Trì Tiên Tuyền? Nơi tu hành của Thánh Linh Vương trong truyền thuyết Tây Vực?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu.

“Truyền thuyết về Thánh Linh Vương vô cùng kỳ diệu...” Bao Duyên ôm cánh tay suy đoán. “Linh Trì Tiên Tuyền nổi danh như là tiên cảnh nơi thiên giới, nơi đó không phải là nơi thần thánh thánh khiết nhất sao? Vì sao lại biến thành Tà Linh Trì?”

“Bởi vì Thánh Linh Vương ở nơi đó không phải để tu hành... mà là luyện tà công.” Dư Khiếu Nguyên lặng lẽ nói. “Thánh Linh Vương... ta cảm thấy nói cho chính xác thì nên gọi hắn là Tà Linh Vương mới đúng, hắn chính là người sáng lập ra Hắc Thủy Cung.”

“Thánh Linh Vương là nữ?” Mọi người kinh ngạc.

Dư Khiếu Nguyên lắc đầu, “Nam nha.”

“Vậy... công phu của Hắc Thủy Cung không phải chỉ có nữ nhân mới có thể luyện sao?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, “Đúng vậy, người sáng lập là nam, nhưng người đầu tiên đảm nhận vị trí Cung chủ Hắc Thủy Cung là nữ!”

“Là ai vậy?” Triển Chiêu tò mò, thầm nói, cũng ở trong đầu của bà bà sao?

Dư Khiếu Nguyên hơi cười cười, “Mới vừa nói, Hắc Thủy Cung là được dùng vào việc khác, cung điện thuần trắng, thật ra là một linh đường.”

Mọi người sửng sốt.

“Linh đường?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, “Người đầu tiên đảm nhận vị trí Cung chủ Hắc Thủy Cung, chính là người đầu tiên nằm trong linh đường.”

————— Chỗ này mình chịu, chương trước thì Lý Vinh bảo Lý Khiếu là đệ đệ của mình nhưng tới chương này thì lại nói là “huynh trưởng”, raw là như vậy nên chắc là Nhã lầm, mà mình nhớ không lầm thì trước đó hai người này không xuất hiện cùng lúc với không đề cập đến quan hệ của họ, vậy nên mình không sửa lại được mà sẽ giữ nguyên gốc luôn.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 171: Ác Mộng Linh Cung

Hắc Thủy Cung thần bí sử dụng đầu tiên cư nhiên là một tòa linh đường, đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

“Cung chủ đầu tiên dùng linh đường... chẳng lẽ vị cung chủ đầu tiên này là người chết?” Lâm Dạ Hỏa vẫn là người nhanh mồm nhanh miệng, liền mở miệng hỏi.

Khi mọi người cảm thấy hoang mang thì Dư Khiếu Nguyên lại nở nụ cười, gật đầu, chậm rãi buông một câu. “Đúng vậy... nhưng chưa đúng hoàn toàn.”

Tất cả mọi người nhìn Dư Khiếu Nguyên —— vậy rốt cuộc là ý gì?

“Sở dĩ thanh danh của Thánh Linh Vương tốt như vậy, không phải là vì con người của hắn thật sự tốt mà là vì hắn cố tình khiến thanh danh của mình trở nên cực kỳ tốt.” Dư Khiếu Nguyên sâu kín nói, “Ban đầu hắn có thể được phong thánh là vì thích đảm nhận vai trò của đấng cứu thế. Năm đó mấy trận thiên tai nhân họa tại Tây Vực, hắn đều xuất hiện đúng lúc, cho thuốc cứu người, còn có người thay hắn truyền bá thật tốt thanh danh, mấy năm trôi qua, liền thành thánh hiền được người người kính ngưỡng.”

Bao Duyên hỏi, “Ý của người là, Thánh Linh Vương kỳ thật là một tên mua danh chuộc tiếng?”

“Ừ, không sai mấy, chuyện tốt hắn làm được truyền ra, chuyện xấu thì không bao giờ bị truyền đến.” Dư Khiếu Nguyên nói.

“Nếu Thánh Linh Vương thật sự cứu người, thích nổi danh một chút ngược lại cũng không có gì, mỗi người có một mong ước riêng mà.” Cửu Vương gia cảm thấy người như thế cũng chẳng phải là đại ác gì mà chỉ ham hư vinh một chút mà thôi, liền hỏi Dư Khiếu Nguyên. “Sau đó thì sao? Có phải hẳn đã làm chuyện gì vượt quá giới hạn không?”

Dư Khiếu Nguyên mỉm cười không đáp, hỏi lại, “Cửu Vương gia cảm thấy mình có phải là thần không?”

Triệu Phổ vui vẻ cười hắc hắc, “Tiền bối, người đừng trêu chọc ta, ta còn chưa hồ đồ đâu.”

Dư Khiếu Nguyên che miệng cười “hoắc hoắc hoắc”, “Cửu Vương gia thật tinh táo, phải biết, tinh táo thậm chí còn khó hơn cả thông minh, một người không thông minh không sao, chỉ sợ không tinh táo.”

Triệu Phổ nường mày, chỉ chỉ giấy bút trên bàn với Hạ Nhất Hàng, ý là —— câu này hay! Viết lại! Dán lên tường!

“Mỗi ngày Thánh Linh Vương được người tôn thành thần, dần dà thành thói quen, liền thực sự xem mình là thần.” Dư Khiếu Nguyên cười lạnh một tiếng, “Có một lần, mấy thôn dân cống một hài tử đang hấp hối đến tìm hẳn, thì ra đứa nhỏ này ăn nhầm năm độc, sắp sửa không xong. Thánh Linh Vương vươn tay, ‘bộp bộp bộp’ vỗ ba cái trước trán hài tử, ai biết được hài tử kia ho khan hai tiếng, ngồi dậy... cư nhiên khỏi hẳn.”

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên không thôi.

Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân, đây là phương pháp gì?”

Công Tôn cũng cau mày, “Nếu không phải là tin vịt được tung ra thì chỉ có thể là trùng hợp.”

“Trùng hợp?” Triển Chiêu không hiểu, “Vỗ hai cái trị được độc?”

“Khả năng căn bản không phải là trúng độc mà chỉ là mắc ghen linh tinh, vỗ hai cái giúp nuốt xuống được. Cũng có thể là vì trên đường được thôn dân đưa tới xóc nảy, nôn thức ăn có độc ra... quả thật tính ra có không ít khả năng.”

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Chuyện này rất nhanh được truyền đi, một truyền mười mười truyền trăm...”

Công Tôn cũng gật đầu, “Đúng là trên sách sử ghi chép đủ thứ về Thánh Linh Vương, trong đó điều thần kỳ nhất đúng là nói hẳn có thể khiến con người khởi tử hồi sinh!”

“Bất luận là năng lực thần kỳ nào, cái này chính là thứ lợi hại nhất đi?” Lâm Dạ Hỏa nhận xét, “Nhưng trên đời này ai có thể thật sự khiến cho con người khởi tử hồi sinh chứ?”

“Nhưng Thánh Linh Vương diễn quá sâu.” Dư Khiếu nguyên khẽ lắc đầu, “Thế gian sao lại có hôn quân? Nếu mỗi ngày những người bên cạnh người đều nói những lời mà người thích nghe, nói người là người mang thiên mệnh tài trí hơn người, được rót quá nhiều canh mê hồn thì tự nhiên sẽ trở nên ngu ngốc. Cùng một đạo lý, nếu mỗi người đều ở bên tai người nói người là thần, dần dà có phải người thật sự sẽ cảm thấy mình chính là thần không?”

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, cái này rất đúng...

“Công Tôn tiên sinh am hiểu y thuật.” Dư Khiếu Nguyên hỏi Công Tôn Sách, “Tiên sinh làm nghề y là vì trị bệnh cứu người, nhưng trên đời này cũng có rất nhiều lang trung, bọn họ khổ công nghiên cứu y thuật không phải vì cứu người, mà là...”

Công Tôn lập tức lĩnh hội được ý của Dư Khiếu Nguyên, lạnh lùng nói, “Loại lang trung này có rất nhiều, thứ mà họ thích chính là cảm giác có thể khống chế được sinh tử của người khác trong tay, bởi vì một khắc đó, họ cảm thấy mình chính là thần.”

Mọi người nghe xong đều liên tiếp gật đầu, trong đầu vô thức hiện lên một số cái tên tà y nổi tiếng trên giang hồ, đồng thời không hẹn mà cùng nhớ tới lời mà Công Tôn thường xuyên dạy Tiểu Tứ Tử nhất. “Thần y là y chứ không phải là thần! Để trở thành một lang trung tốt, đầu tiên con phải là người tốt!”

“Bắt đầu từ hôm đó, Thánh Linh Vương nảy sinh hứng thú rất lớn đối với việc khởi tử hồi sinh, hẳn thật sự đem mình trở thành thần, cho rằng có thể bằng năng lực của bản thân cứu người chết sống lại!”

Mọi người nghe được đều lắc đầu, người này một khi chui vào cái sừng trâu khởi tử hồi sinh thì hẳn là bắt đầu kiêu ngạo đến chết.

“Thánh Linh Vương nghiên cứu rất nhiều thứ bàng môn tả đạo, không biết rốt cuộc hẳn đã làm cái gì, tóm lại cuối cùng thì hẳn cảm thấy bản thân mình đã thành công, vì thế đã làm một việc mà thiếu chút nữa đã hủy diệt toàn bộ Tây Vực.” Dư Khiếu Nguyên nói tới đây, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Hẳn xây dựng một tòa cung điện thuần một màu trắng tại Linh Trì Tiên Tuyền, gọi là Tiên Linh Cung. Đợi cung điện xây dựng xong, hẳn kêu gọi thiên hạ, phàm là ai mất đi thân hữu, chỉ cần thi hài còn đầy đủ thì đều có thể đưa đến Tiên Linh Cung, hẳn có thể làm cho tất cả người chết đều sống lại.”

Tất cả mọi người trong lều nghe đến đây đều tỏ ra không thể tin nổi.

Hạ Nhất Hàng liên tục lắc đầu, “Hẳn không phải muốn làm cho một hay hai người sống lại... mà là muốn làm cho tất cả mọi người sống lại?”

Dư Khiếu Nguyên cũng cười, “Tưởng tượng một chút lúc ấy Tây Vực náo động đến cỡ nào.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Thế gian này mỗi ngày có bao nhiêu cuộc sinh ly tử biệt, nếu có thể khiến cho thân nhân sống lại, lên núi đao xuống vạc đầu đều có người chịu làm, chỉ mang thi thể đi một chuyến thì đáng là gì?” Dư Khiếu Nguyên cười lạnh, “Lúc ấy con đường từ Tây Vực dẫn đến Linh Trì Tiên Tuyền đều bị xe chở quan tài lấp kín, từ hoàng thân quốc thích đến lê dân bách tính, bất luận là đại phú đại quý hay kẻ cùng khổ... hơn mười vạn người trùng trùng điệp điệp, nâng thi hài thân hữu ái nhân đến Tiên Linh Cung.”

Công Tôn cực kỳ tò mò, “Nhiều thi thể như vậy, Thánh Linh Vương định làm thế nào để họ sống lại?”

“Hẳn sai người đem tất cả thi thể đều ngâm vào trong Tiên Tuyền, cũng chính là Thiên Khanh trong truyền thuyết mà vừa rồi chúng ta nhìn thấy.” Dư Khiếu Nguyên hạ giọng nói, “Bên trong Thiên Khanh đều bị thi thể lấp đầy, nghe nói lúc ấy Thánh Linh Vương mặc một thân hắc y, giẫm lên thi hài đi vào Thiên Khanh...”

Mọi người càng nghe chân mày càng nhíu chặt, Ngũ gia tưởng tượng đến cảnh đạp lên mấy vạn thi hài liền cảm thấy buồn nôn.

Tiểu Tứ Tử vẫn luôn mở to hai mắt lắng nghe, nhin không được khẽ chọc chọc Công Tôn, hỏi, “Phụ thân, những thứ này là thật sao?”

Công Tôn xoa đầu Tiểu Tứ Tử, cũng hoang mang, nhìn Hắc Thủy Bà Bà —— đây là ký ức từ trăm nghìn năm trước mà bà bà được thừa kế... hay chỉ là một đoạn dã sử trong truyền thuyết mà thôi?

Bạch Ngọc Đường vẫn luôn im lặng lắng nghe, lúc này hình như hẳn có điều nghi hoặc, nhin không được hỏi Dư Khiếu Nguyên, “Vậy mấy vạn

thi hài kia đều đặt trong Thiên Khanh sao?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, khóe miệng liền hiện ra một chút ý cười, hỏi, “Ngọc Đường cảm thấy chỗ nào không ổn?”

Bạch Ngọc Đường hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Nếu thi thể đều đặt trong Tiên Tuyền thì hẳn xây dựng Tiên Linh Cung để làm gì?”

Mọi người cũng đều nghiêng đầu suy nghĩ —— đúng vậy! Đã nói là xây dựng linh đường! Trong linh đường không có thi thể sao?

Dư Khiếu Nguyên mỉm cười, không trả lời Bạch Ngọc Đường mà tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở, “Khi Thánh Linh Vương đi đến giữa Thiên Khanh, lúc đó mới giữa trưa, mặt trời treo cao giữa đỉnh đầu, đột nhiên cuồng phong lại nổi lên bốn phía, mây đen ngập tràn, sấm chớp rền vang.”

Tất cả mọi người không hiểu —— tà tính đến vậy sao?

“Nhất thời trời đất trở nên u ám, giống như tận thế đến.” Giọng của Dư Khiếu Nguyên càng lúc càng thấp, “Tiên Linh Trì nguyên bản trong suốt đột nhiên cuộn cuộn hắc thủy, thi thể dưới chân Thánh Linh Vương bắt đầu chìm xuống, nước càng lúc càng đen, cho đến cuối cùng hình thành màu đen như mực, mặt nước phẳng lặng như gương...”

Tất cả mọi người liên tưởng đến trạng thái của Thiên Khanh mới vừa rồi bị Hắc Thủy Bà Bà san bằng... dường như có chút tương tự.

“Sau đó thì sao?” Tất cả mọi người nghe đến xuất thần, thúc giục Dư Khiếu Nguyên nói tiếp.

“Sau đó...” Vẻ mặt của Dư Khiếu Nguyên không hiểu sao liền có chút tà dị, “Bên trong Tiên Tuyền tối đen, tất cả thi hài đều sống lại, từ từ bò lên...”

Mọi người nghe đến trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Lương Tử há to miệng, “Nương ời! Xác chết vùng dậy?!”

Tiểu Tứ Tử ngửa đầu nhìn chăm chăm phụ thân của bé, ý là —— phụ thân đây là vì sao? Cái này không phải không phù hợp với y lý sao?!

Công Tôn đề lại bé mập không ngừng nhúc nhích trong lòng, nhìn Hắc Thủy Bà Bà chăm chăm, nôn nóng muốn nghe chuyện gì xảy ra sau đó.

Dư Khiếu Nguyên thông dong tiếp tục, “Những thân hữu chờ bên hồ nhìn thấy thân nhân của mình đều sống lại, nhảy nhót reo hò, nhưng mà...”

Lâm Dạ Hỏa nhin không được phun tào, “Không thấy quá quý dị sao? Còn hoan hô?”

“Những thi thể sống lại bò lên bờ rồi, mọi người mới nhận ra, một đám đó mặc dù mang hình người nhưng lại không có dạng người, những người đó tựa như là hình thành từ sương khói màu đen.”

“Là thứ Tà linh mà trước đây chúng ta nhìn thấy sao?” Triển Chiêu hỏi.

Dư Khiếu Nguyên mỉm cười, “Coi như vậy đi... những Tà linh đó sau khi lên bờ, hướng về phía những người xung quanh, phàm là những ai bị Tà linh tiếp xúc thì toàn bộ đều té ngã trên đất, sắc mặt xám xịt, hai tròng mắt không ánh sáng, chẳng khác gì tử thi. Tiếng reo hò nguyên bản quanh Thiên Khanh biến thành tiếng kêu thảm thiết, hơn nữa giữa không trung sấm chớp vang rền, khung cảnh chẳng khác nào luyện ngục.”

Công Tôn nghe đến chăm chú, chợt cảm thấy ngực có hơi đau, cúi đầu thì thấy Tiểu Tứ Tử đang dùng đầu cụng vào ngực hắn, tựa như muốn chui vào trong lồng ngực của hắn vậy.

Công Tôn biết bảo bối phòng chừng là sợ hãi, vội vàng ôm chặt lấy nhi tử.

“Rất nhanh, những thân hữu kia đều chết hết.” Dư Khiếu Nguyên uống ngụm trà thấm giọng, nói tiếp, “Chẳng bao lâu... từ trong thân thể của những tử thi trên đất chui ra hình người màu đen giống như Tà linh vừa đi ra khi nãy, mà những thi thể kia thì hóa thành một vũng hắc thủy. Lúc này, Thánh Linh Vương gọi một tiếng... tất cả Tà linh đều quay lại, đi về Thiên Khanh, cuối cùng toàn bộ đi vào trong hố, bước trên mặt hồ phẳng lặng, hướng về phía Thánh Linh Vương.”

“Hoặc!”

Mọi người đang nghe đến chỗ quan trọng thì đột nhiên trời giáng một tiếng sấm sét khiến cho mọi người sợ tới mức nhảy dựng lên.

Sau một lúc trầm mặc, toàn bộ mọi người đều cầm chén trong tay ném Thiên Tàn.

Công Tôn bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng co người lại thành quả cầu, cách ngực cũng có thể cảm giác được tiểu tử kia sợ tới mức tim đập thình thịch.

Ân Hậ quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Tàn, lão gia tử vội vàng che miệng, bộ mặt xương khô 囧 mạnh 囧 mạnh nhìn rất ủy khuất.

Triệu Phổ cũng hoàn hồn, hỏi Dư Khiếu Nguyên, “Vậy rốt cuộc Thánh Linh Vương đang chơi trò gì?”

Lâm Dạ Hỏa cũng buồn bực, “Mục đích của hắn không phải muốn làm cho người chết sống lại sao?”

Hắc Thủy Bà Bà khẽ lắc đầu, “Những Tà linh kia trở lại bên cạnh Thánh Linh Vương, từ từ tụ lại, cuối cùng hình thành một hình người đầy đủ.”

Triển Chiêu vừa nghe vừa nhìn Bạch Ngọc Đường —— nghe đáng tin không?

Ngũ gia nhún nhún vai —— trước cứ coi như truyền thuyết mà nghe đi.

“Hợp nhất lại thành một hình người rồi thì thế nào?” Công Tôn so với bất kỳ ai đều sốt ruột hơn.

“Thánh Linh Vương mang theo hắc ảnh kia vào trong Tiên Linh Cung, bên trong Tiên Linh Cung đặt một thi thể.” Dư Khiếu Nguyên khe khẽ thở dài. “Là thi thể của Thánh Linh Vương, Linh Hậu.”

Tất cả mọi người vươn tay sờ cảm, “Ây... phát triển theo hướng này à?”

“Linh Hậu trong khi Thánh Linh Vương nghiên cứu thuật khởi tử hồi sinh thì mắc phải bệnh lạ, tuổi còn trẻ đã qua đời, hơn nữa khi bà ấy mất thì đang mang thai, cho nên một thi hai mệnh. Thánh Linh Vương cực kỳ bi thương.”

“A!” Hỏa Phượng nhướn mày, “Hóa ra Thánh Linh Vương làm nhiều việc như vậy, thật sự muốn làm sống lại, là lão bà của hắn sao?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu.

Công Tôn nhíu mày, “Nếu truyền thuyết là thật... dùng mấy chục vạn mạng người đổi lấy một người?”

Những người khác đều lắc đầu, không thể tưởng tượng!

“Vậy thành công không?” Tiểu Lương Tử đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với kết quả, dù sao chết nhiều người như vậy rồi đúng không? Tốn nhiều công sức như vậy kết quả sẽ như thế nào?

“Thứ Tà linh màu đen kia dưới sự điều khiển của Thánh Linh Vương, nằm trên thi thể của thê tử hãn, chậm rãi xâm nhập vào thi thể, cuối cùng cả hai hợp lại thành một.” Dư Khiếu Nguyên không nhanh không chậm nói, “Linh Hậu sống lại.”

“Thật sự sống lại?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Ân Hậu cảm thấy có người đang chọc chọc vào vai mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Tàn Lão Nhân yên lặng giơ tay.

Ân Hậu bất đắc dĩ gật đầu, giữa trời lại vang lên một tiếng sấm, “Ngọa tào!”

Mọi người trong trường nhìn không được bắt đầu thảo luận, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Công Tôn cảm thấy chỗ này dường như có chút môn đạo, liền hỏi Dư Khiếu Nguyên, “Linh Hậu thật sự sống lại? Vẫn là Linh Hậu ban đầu sao?”

Dư Khiếu Nguyên hơi cười cười, mở miệng, “Sau khi Linh Hậu sống lại ngồi dậy, Thánh Linh Vương mừng đến chảy nước mắt, ôm lấy ái thê bật khóc... Linh Hậu vươn tay, móc tim hãn ra.”

Mọi người hít một hơi, không hiểu sao cảm thấy ngực chột lạnh.

Tiểu Tử Tử theo bản năng ôm ngực.

“Vì sao bà ta lại giết tướng công của mình?” Lâm Dạ Hỏa ngẫm nghĩ, vỗ tay một cái, “Chẳng lẽ không phải là tá thi hoàn hồn? Tuy rằng cứu được nhưng không phải là người ban đầu?”

“Tá thi hoàn hồn?” Trâu Lương hơi ghét bỏ, “So với Tà linh còn không đáng tin hơn.”

Hỏa Phượng gãi đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hai người không hiểu sao lại nhớ tới Thiên Tôn từng miêu tả nội lực đời đời tương truyền của Hắc Thủy Cung... Nơi này có điểm mấu chốt, ví dụ chứng minh tốt nhất chính là Hắc Thủy Bà Bà trước mắt!

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời hỏi, “Là vì ký ức?”

Dư Khiếu Nguyên nở nụ cười.

Mọi người đều hiểu ra.

Công Tôn nhú mày, “Hình người màu đen kia nếu như là bộ dáng của Tà linh ban đầu thì như vậy hẳn là nó mang theo ký ức của mười vạn người trước khi chết...”

“Nếu có chung ký ức mà nói...” Công Tôn cười khố, “Nhất định bọn họ hận chết Thánh Linh Vương!”

“Vậy nên việc đầu tiên sau khi sống lại chính là giết Thánh Linh Vương sao...” Triệu Phổ cau mày, “Trong thân thể của vị Linh Hậu này tương đương chứa đến mười vạn người? Chống đỡ nổi không?”

“Chống được!” Dư Khiếu Nguyên gật đầu, “Nên bà ta điên rồi!”

Tất cả mọi người lặng lẽ gật đầu, ý là —— đúng là điên rồi! Không điên mới lạ! Trong thân thể chứa nhiều người như vậy, không nổ đã là kỳ tích rồi.

“Thánh Linh Vương chơi với lửa, tình lại không phải là kiều thê mà là ác quỷ.” Dư Khiếu Nguyên lạnh giọng nói, “Linh Hậu không chỉ có được nội lực cực cao mà còn có được học thức uyên bác, tâm tư kín đáo, dự vọng tham lam cùng với linh hồn tà ác.”

Tất cả mọi người nghe đến ê răng —— đúng rồi, thoáng cái có đến mười vạn người trong cơ thể, ngón tay nào là thợ mộc, ngón tay nào là thợ rèn nha? Huống hồ còn từ hoàng cung quý tộc cho đến lê dân bách tính...

Nghĩ đến đây, Công Tôn đột nhiên hỏi, “Trong sách sử ghi lại Tây Vực đã từng có một thời kỳ rất hắc ám, đại khái khoảng một nghìn năm trước, toàn bộ Tây Vực bị một nữ nhân thống trị, bà ta cực kỳ tàn bạo cùng với tham vọng rất cao... Trong thời gian thống trị gần mười bốn năm của bà ta, cư dân Tây Vực giảm hơn phân nửa, trực tiếp khiến cho rất nhiều bộ tộc tuyệt diệt...”

“Ta cũng đang nghĩ đến cái này!” Bao Duyên cùng mấy vị tài tử trường Thái Học đều cùng nhớ ra như Công Tôn.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu gia quân thường xuyên ở Tây Vực đều nghe qua, mà ngay cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều từng nghe đến đoạn lịch sử này.

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt lên hỏi Công Tôn, “Phụ thân, có phải là Dạ Hậu trong truyền thuyết kia không?”

Công Tôn gật đầu, “Dạ Hậu cũng được xưng là Huyết Hậu, nghe nói hàng năm luôn mặc một thân y phục màu đen... Nếu dựa theo niên đại mà bà ấy sống mà tính thì ngay sau Thánh Linh Vương, bởi vì bà ta quá mức tàn bạo nên truyền thuyết về Thánh Linh Vương cơ hồ ngừng bật, lại không có ghi chép gì về sau. Chẳng lẽ là...”

Tất cả mọi người nhìn Dư Khiếu Nguyên.

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, “Đúng vậy! Dạ Hậu chính là vị Linh Hậu kia! Trong thân thể của bà ta có hơn mười vạn người khiến cho bà ta trở nên điên cuồng tàn bạo, đồng thời cũng trở nên vô cùng hùng mạnh. Hơn nữa trong đó có không ít hậu duệ hoàng thất quý tộc, giúp cho bà ta biết được bí mật của các quốc gia, dễ dàng khống chế được hoàng tộc các nước cùng với binh mã, do đó thống trị toàn bộ Tây Vực. Nguyên bản bà ta còn lên kế hoạch xuất binh đánh Trung Nguyên nhất thống thiên hạ, lại chết trên tay nữ nhi của mình.”

Mọi người hơi sửng sốt, không hiểu, “Bà ta có nữ nhi?”

Công Tôn liên nhú mày, “Lúc bà ấy chết đang mang thai... lẽ nào khuê nữ của bà ta cũng sống lại cùng?”

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, “Ừ, nữ nhi của bà ta chính là người sáng lập ra Hắc Thủy Cung, Dư Ta La.”

“Dư Ta La...” Công Tôn hiểu được, “Mang ý nghĩa là hoa sơn trà trong cổ ngữ Tây Vực.”

Dư Khiếu Nguyên mỉm cười, “Cho nên lịch đại Cung chủ Hắc Thủy Cung đều phải đổi sang họ Dư, Dư Ta La mười bốn tuổi vì cứu vớt sinh linh trong thiên hạ mà giết chết Dạ Hậu. Sau khi Dạ Hậu chết, Dư Ta La hủy diệt cung điện của Dạ Hậu, giải tán quân đội, trả tự do cho nô lệ, cũng phân tán toàn bộ tiền tài mà mẫu hậu của mình nhiều năm chiếm đoạt, giúp cho Tây Vực phục hồi lại sức sống. Sau đó Dư Ta La ẩn cư với Tiên Linh Đường, cũng đổi tên Linh Trì Tiên Tuyền thành sông Hắc Thủy, Tiên Linh Đường cũng đổi thành Hắc Thủy Cung, sáng lập ra môn phái võ lâm cực mạnh tại Tây Vực.”

Mọi người nghe hết đoạn này, đồng loạt ngẩng đầu, “Vậy...vị Cung chủ Dư Ta La này...”

Vừa nói, tất cả mọi người vừa nhìn Dư Khiếu Nguyên chăm chăm.

Chỉ thấy Dư Khiếu Nguyên nhẹ nhàng che miệng “Hoắc hoắc” hai tiếng, “Không phải mới vừa gặp mặt rồi sao?”

Mọi người sửng sốt.

Triển Chiêu “A!” một tiếng.

Lâm Dạ Hỏa cũng nghĩ ra, là vị vừa rồi chạy ra san bằng Thiên Khanh! Khó trách nội lực cao đến dọa người như vậy! Cư nhiên là người sáng lập ra Hắc Thủy Cung!

Mọi người sau khi hiểu rõ niên đại rồi thì kinh hãi nhìn Hắc Thủy Bà Bà chăm chăm, có một số lời thật sự là dám nghĩ nhưng không dám nói...

Nói cái gì?

Lão yêu nghìn năm nha! Sống nguyên!

Lúc này Dư Khiếu Nguyên ngáp một cái, khoát tay với mọi người, ý như là nói mình đã mệt, không hàn huyên nữa.

Nhưng mọi người còn có rất nhiều nghi vấn chưa hỏi, ví dụ như Dư Ta La năm đó vì sao lại muốn giết Yêu Hậu... Bà ấy vốn nên là thai chết trong bụng mới đúng, sao lại cũng sống lại như nương của mình mà lại không bị điên, cùng với vụ án lần này và tai họa năm đó Thánh Linh Vương gây ra có quan hệ không...

Chính là, không đợi mọi người hỏi, Dư Khiếu Nguyên bên kia liền bất động, sau đó nghiêng đầu... Hắc Thủy Bà Bà đã trở lại.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 172: Chuyển Linh

Dư Khiếu Nguyên nói hết những gì mình muốn nói xong, đào một cái hố thật lớn cho mọi người rồi bỏ chạy mất dạng.

Để lại Triển Chiêu bọn họ một đám người đứng trong lều mắt to trừng mắt nhỏ, cứ như vậy là xong rồi?

Tiêu Lương kéo tay áo Hắc Thủy Bà Bà lắc lắc, “Thái di bà! Đến đây sao lại dừng lại rồi? Nói tiếp đi ạ!”

Hắc Thủy Bà Bà nghiêng đầu nhìn Tiểu Lương Tử còn rất khó hiểu, “Nói gì? Bà ấy mới vừa nói đến đâu rồi?”

Mọi người nhìn trời, không phải chứ...

“Nói đến cung chủ đầu tiên Dư Ta La giết chết Dạ Hạo cứu Tây Vực, sau đó thành lập Hắc Thủy Cung.” Tuy Tiểu Tứ Tử sợ hãi nhưng vẫn nghe rất kỹ càng.

Hắc Thủy Bà Bà chớp mắt mấy cái, “A! Thái tăng tông tổ nãi nãi sao?”

Mọi người nhìn trời —— bối phận này thiệt nghịch thiên.

“Thái thái di bà ạ?” Tiểu Tứ Tử lắc tay áo bên kia của Hắc Thủy Bà Bà, “Để bà bà nói xong hẵng đi nha.”

Hắc Thủy Bà Bà gãi đầu, “Can nường ngủ say rồi, ta không dám chọc bà ấy đâu, bà ấy không ngủ đủ giấc rất dễ nổi cáu.”

Triển Chiêu ngược lại nhớ đến —— cho nên mỗi lần sau khi Hắc Thủy Bà Bà bị đánh thức đều phát hỏa chính là ai đó sao?

Hai tiểu hài nhi vây quanh Hắc Thủy Bà Bà làm nũng, ý là —— muốn nghe hết! Đào cái hố lớn như vậy rất không phúc hậu!

Hắc Thủy Bà Bà bị hai tiểu hài nhi kéo đến đông lay tây lắc.

Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa mỗi người kéo một đứa, bụng nói bồi phận của vị này quá lớn! Không thể không lễ phép được!

Triệu Phổ ý bảo, có lẽ lão thái thái nói lâu như vậy đã mệt, dứt khoát cứ để bà ấy nghỉ ngơi một lát, đem chuyện khác xử lý trước.

Nói đến “chuyện khác”, mọi người mới nhớ tới, trong căn lều bên cạnh còn trói hai tên “tù binh” nữa.

Triệu Phổ nhớ tới hai tay này đã cảm thấy rất nhức đầu, vấy tay với thủ vệ trước cửa, ý là —— ném vào!

Chẳng mấy chốc, ảnh vệ mang theo Lý Vinh và Gia Luật Tề đến.

Lúc này hai vị kia đều rất ủ rũ, Lý Vinh là bị Âu Dương Thiếu Chinh bắt vào, Gia Luật Tề càng kỳ quái hơn, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy một trận yêu phong quét qua, đến khi nhận ra thì hắn đã bị một tiểu cô nương hơn mười tuổi xách như thỏ con tóm vào, một tứ hoàng tử cao quý như hắn, về sau biết lẫn lộn thế nào...

Hai người vào trong lều, rất ngoài ý muốn, bụng nói Triệu Phổ đang mở tiệc trà ở đây sao? Nhiều người như vậy... hình thù lại rất kỳ quặc.

Tiểu Tứ Tử còn vấy tay với hai người họ.

Lý Vinh và Gia Luật Tề không thể nào không chịu thua, nhìn thấy Tiểu Tứ Tử cười với hai người bọn họ, bản năng liền vấy tay lại với bé,

bụng nói —— cục bột trắng này thật sự quá đáng yêu! Nó tuyệt đối không phải là đứa nhỏ nhà Triệu Phổ!

Vừa xoay mặt, lại nhìn thấy Tiểu Lương Tử vẻ mặt thối hoặc đứng bên cạnh Tiểu Tứ Tử.

Hai người không xa lạ gì con sói nhỏ này, dù sao cũng giao thiệp với Tiêu Thống Hải từ rất lâu rồi.

Liêu quốc và Tây Hạ vốn không hòa thuận, Tiêu Thống Hải là một chi của hoàng tộc Liêu quốc cho nên đối với Lý Vinh tất nhiên không có sắc mặt tốt.

Gia Luật Tề là hậu bối của Tiêu Thống Hải, luận bối phận thì Tiểu Lương Tử còn có thể gọi hắn một tiếng đường huynh gì đó, bất quá Tiêu Thống Hải tự lập môn hộ không thêm để ý tới đám hoàng thân kia.

Gia Luật Tề ở Liêu quốc nằm trong nhóm không được sủng, đặc biệt Tiêu Thái hậu xem hắn như người ngoài, cho nên hắn cũng chẳng có địch ý gì với Tiêu Thống Hải. Mặt khác Tứ hoàng tử rất thích Tiểu Lương Tử, liền cười hì hì với bé, “Cha nương người vẫn tốt chứ?”

Tiểu Lương Tử vung tay áo, “Tốt lắm! Ba năm ôm hai đứa bạn muốn chết!”

Nói xong liền ăn một đòn của Lâm Dạ Hỏa.

Khóe miệng của Gia Luật Tề cùng Lý Vinh lệch qua một bên, này thật giống Triệu Phổ ha! Kiểu nói chuyện giống y như đúc.

Gia Luật Tề và Lý Vinh trước nhìn qua mọi người trong lều một lượt, cuối cùng liếc mắt nhìn lẫn nhau, đáng vẻ nhìn đối phương rất chán ghét, như là hỏi —— sao người cũng chạy đến đây thế?

Về mặt Triệu Phổ nhìn hai người họ càng thêm ghét bỏ, mở miệng hỏi.
“Hai người muốn làm gì? Có chuyện nói thẳng, bản soái bận!”

Gia Luật Tề cùng Lý Vinh lại liếc nhìn nhau, ý là —— xem tâm trạng của vị gia này như thế, người tới trước hay ta tới trước?

Hạ Nhất Hàng chống cằm quan sát hai người, “Hai người là vì cùng một việc mà đến hay là khác nhau?”

“Ách...”

Lý Vinh cùng Da Luật Tề lại liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đến bên cạnh Thiên Tôn bọn họ ngồi xuống, phỏng chừng Triển Chiêu nghe kể chuyện đến đói bụng, lột quả cam ăn.

Lâm Dạ Hỏa chen lại, mới vừa ngồi xuống nhắc chân thì hình như đá trúng cái gì, cúi đầu nhìn xuống gầm bàn thì sợ tới mức rụt chân lại, thứ đồ chơi gì đen thùi lùì...

“Đồng đồ” đen thùi lùì kia còn động một cái.

Tiết Tẩn cùng Lam Biện thở dài, vươn tay kéo Táng Sinh Hoa đang chui rúc dưới gầm bàn ra.

Triển Chiêu kéo Táng Sinh Hoa ngồi xuống bên cạnh mình, đặt Tiểu Tứ Tử lên trên đùi ông đè chặt! Sau đó lột cam cho Táng Sinh Hoa ăn.

Tiểu Lương Tử thì chỉ cần Tiểu Tứ Tử ở đâu bé cũng ở đó, liền chen vào ngồi giữa Táng Sinh Hoa và Triển Chiêu.

Táng Sinh Hoa cắn một múi cam, ôm Tiểu Tứ Tử dịch mông xích sang bên cạnh, đụng trúng một người, quay mặt, thấy bên cạnh không có ai,

chớp mắt mấy cái... Cúi đầu thì thấy một thiếu niên đang ngưỡng mặt nhìn mình.

Táng Sinh Hoa nhìn chăm chăm thiếu niên kia một chốc, vội vàng dịch ngược trở về bên cạnh Triển Chiêu, cách Tiểu Lương Tử kéo tay áo Triển Chiêu, “Chiêu Chiêu! Chiêu Chiêu! Ở đây có một tiểu hài nhi chưa từng gặp...”

Nhảy dựng lên nổi trận lôi đình không phải người khác, đúng là Diệp Tri Thu vẫn luôn ngồi đó chuyên chú lắng nghe câu chuyện.

Thiên Tàn vươn bàn tay chẳng khác gì chân gà, đè Diệp Tri Thu đang nhảy dựng ngồi xuống. Đè xong, còn chẳng khác nào vuốt lông mèo mà khò khè khò khè xoa đầu hắn, hiển nhiên rất thích sự điệt này.

Diệp Tri Thu rầu rĩ không vui khoanh tay mặc cho sự bá của hắn xoa nắn nhào nặn gương mặt của mình, mọi người nhìn hắn cũng rất buồn cười, đã lâu không gặp mà vẫn chưa “phát triển”, ngay cả Tiểu Lương Tử còn cao hơn hắn. Hắn ở trên ghế cũng không ngồi bình thường mà phải ngồi xồm, như vậy còn không cao hơn được người ta, mặt cũng rất nhỏ, phồng má lên nhìn chẳng khác nào huynh đệ với Tiểu Lương Tử.

Táng Sinh Hoa bị Diệp Tri Thu làm phát hoảng, soạt một tiếng, không biết như thế nào đã vọt đến bên chỗ Bạch Ngọc Đường ẩn núp.

Ngũ gia nhìn nhìn Táng Sinh Hoa bên cạnh kéo tay áo của hắn làm lều ẩn núp mà vẫn còn muốn chui xuống gầm bàn để trốn —— vị này đừng trông kỳ lạ như vậy, nhưng thân pháp nhanh đến độ không thấy rõ, chỉ kịp thấy một cái bóng di chuyển qua lại.

Triệu Phổ thấy Lý Vinh và Gia Luật Tề ấp a ấp úng, liền cười một tiếng, thật ra liên hệ những việc xảy ra lúc trước cùng với những gì họ được biết đến thời điểm này, đại khái trong lòng Cửu Vương gia đã đoán được phần nào. Lý Vinh và Gia Luật Tề đều là người thông minh, Liêu vương và

Lý Nguyên Hạo cũng không phải kẻ ngu dốt, không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không đến cầu cứu.

Vì vậy lúc này, Triệu Phổ có một phỏng đoán đại khái.

Cửu vương gia nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hợp tác nhiều năm, hai huynh đệ rất ăn ý nhau, Hạ Nhất Hàng hơi gật đầu, đại khái trong lòng hẳn cũng đã có tính toán.

Triệu Phổ liền ý bảo Hạ Nhất Hàng tới hỏi.

Hạ Nhất Hàng mở miệng trước hỏi Lý Vinh, “Lý Khiếu chết...”

Lý Vinh ngẩng đầu nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ phó soái mỉm cười, “Lý Nguyên Hạo phái người đến là vì không biết bên người có còn một Lý Khiếu nào khác hay không, đúng không?”

Hơn phân nửa người trong lều đều là người nhanh trí, lời của Hạ Nhất Hàng vừa ra khỏi miệng thì tất cả những người đang ngồi đều hơi nhướng mày —— nghĩ đến cùng một thứ đi!

Lý Vinh lặng lẽ thở dài, không thể không phục, vốn là việc rất phức tạp, muốn nói cho thông còn phải tốn miệng lưỡi một phen, nhưng hiển nhiên bên này của Triệu Phổ đã có sự chuẩn bị. Cũng khó trách khi đánh trận như thế nào cũng không đánh lại... mấy người này so với hầu nhi còn tinh hơn.

Lý Vinh bất đắc dĩ gật đầu, thừa nhận là Hạ Nhất Hàng nói đúng.

Hạ Nhất Hàng lại nhìn Gia Luật Tề.

Tứ hoàng tử hơi xấu hổ, cuối cùng bất đắc dĩ phải gật đầu, hiển nhiên —— vấn đề mà Tây Hạ và Liêu quốc gặp phải là cùng một dạng.

Triệu Phổ ý bảo hai người họ —— nói kỹ càng tỉ mỉ!

Lý Vinh mở miệng thở dài trước, bất đắc dĩ lắc đầu, “Gần đây Tây Vực xuất hiện vụ án Tà linh đoạt mạng, là Lý Khiếu tự mình thỉnh cầu Đại vương nhà ta để hãn đến Hắc Phong Thành điều tra.”

Triệu Phổ vừa nghe liền buồn cười, “Trời sinh tính tình của Lý Nguyên Hạo rất đa nghi, đây là để các người âm thầm tra xét phải không?”

Lý Vinh gật đầu. “Đại vương cảm thấy rất khả nghi, bởi vì tất cả người chết đều không chênh lệch tuổi với Lý Khiếu bao nhiêu, mà giữa các bên lại không quá nhiều điểm giống nhau, vậy nên mới phái ta ra ngoài điều tra một chút... Ta tra xét một ít lịch sử của Hắc Thủy Cung, những ghi chép về Dạ Hậu, ta tìm được một số văn tự ghi lại thì biết được quan hệ giữa Dạ Hậu và Thánh Linh Vương, đều trình cho Đại vương... kết quả hãn liền để cho ta đến tấn công Hắc Phong Thành, giả vờ bị bắt, thương lượng một chút việc này với Nguyên soái, sau đó hãn có thể mượn cơ hội dẫn binh đến.”

Triệu Phổ lại nhìn Gia Luật Tề.

Gia Luật Tề cũng gật đầu, “Trong triều của ta cũng có hoàng thân tằm tuổi này chết trong tay Tà linh, vì vậy phụ hoàng cũng muốn tìm một cơ hội đi ra tránh nạn.”

Triệu Phổ bị chọc cười, “Xem hai vị nhất gan nhà các người kìa.”

Sắc mặt của Gia Luật Tề lẫn Lý Vinh đều không thể tốt được.

Trong số những người đang ngồi nghe, đại đa số đều nghe hiểu, bất quá cũng có mấy người mơ hồ, ví dụ như mấy học trò trường Thái Học đều chưa hiểu, Âu Dương Thuần Hoa liền hỏi Bao Duyệt.

“Tại sao Liêu vương và Lý Nguyên Hạo muốn chạy đến đây? Ở lại Hoàng cung Tây Hạ và Liêu quốc không an toàn sao?”

Triệu Lan cũng không hiểu, vẻ mặt rất tò mò.

Tiểu Bao Duyên nhìn trời, mấy tên này chỉ biết đọc sách đến chết, một chút tâm nhãn đều không có.

Bàng Dục cũng bị mấy người này chọc cười, xích qua nói, “Năm đó Dạ Hậu thống trị thiên hạ là bởi vì trong số những người bị Tà linh hấp thu có hoàng thân các nước. Lý Khiếu cũng coi như là hoàng thân, năm đó bị nhét vào Thiên Khanh có hơn một trăm người, hơn nữa cũng không biết đã nhét bao nhiêu người vào đấy, ai biết trong đó còn có vị hoàng thân nào khác không? Lý Nguyên Hạo cùng lão Liêu vương có nhiều thân thích đều ở độ tuổi này, hơn nữa quan viên trong triều tầm năm mươi tuổi cũng nhiều nhất, ai biết trong đó có kẻ nào cũng bị biến thành khoang chứa giống như Lý Khiếu hay không? Thời gian này tránh ở quốc gia của mình không an toàn, phải tranh thủ chạy ra, bên người đều không thể mang theo người bốn mươi, năm mươi tuổi, chỉ được mang theo binh mã tuổi trẻ lực tráng, hơn nữa cách Hắc Phong Thành càng gần càng tốt.”

“A...” Thuần Hoa bọn họ đều hiểu ra, “Hai vị Đại vương này đều không thể vô duyên vô cớ dẫn đại quân chạy đến đây, cho nên trước đó phải phái người đến kiểm soát, như vậy vừa có thể cùng Triệu Phổ thương lượng trước một chút, có thể tránh được đầu ngọn gió, còn không mất mặt nữa, một viên đá hạ ba con chim.”

Triệu Phổ trêu chọc, “Đại vương nhà các người sợ tới mức ngay cả thê nhi già trẻ cũng không muốn, trực tiếp mang theo châu báu chạy đến à?”

Trên mặt Lý Vinh lẫn Gia Luật Tề đều thoát trắng thoát đỏ, cuối cùng bất đắc dĩ mới nói, “Vương gia không phải sinh ra tại Tây Vực nên không biết sự đáng sợ của Dạ Hậu...”

Lâm Dạ Hỏa đang uống trà, nghe lời này cảm thấy rất thú vị, “Ta vẫn luôn ở Tây Vực nhưng cũng có biết Dạ Hậu đáng sợ đến thế nào đâu?”

Lý Vinh lắc đầu, “Chúng ta là Hoàng tộc Tây Vực, Dạ Hậu trường kỳ dùng Hoàng tộc Tây Vực làm nô bộc, đối với bọn họ cực kỳ hành hạ, trong sách sử mà tổ tiên lưu lại đều có ghi chép.”

“Nhưng năm đó để tạo ra một Dạ Hậu phải dùng mấy chục vạn người... Lý Khiếu bọn họ tổng cộng chỉ mới hơn trăm người, sao có thể tái tạo một Dạ Hậu khác?” Triển Chiêu lại nhìn sang Hắc Thủy Bà Bà, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thật ra có một người còn biết rõ hơn cả Dư Khiếu Nguyên.

Trong lều có không ít người cũng có ý tưởng này, đều nhìn Bà Bà, nếu... có thể để Dư Ta La ra nói một chút thì tốt quá.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mở miệng hỏi, “Lần này thiệp mời của Hắc Thủy Cung đã đưa tới gần như toàn bộ các cao thủ từ các môn phái võ lâm giang hồ... nếu nói như vậy, cũng giống như cảnh tượng năm đó bên Linh Trì Tiên Tuyền... có phải có thể cướp đi nội lực của các cao thủ trong thiên hạ?”

Tất cả mọi người cảm thấy ý tưởng này rất dọa người, nhưng tựa hồ như có thể giải thích được vì sao muốn mời nhiều người trong võ lâm đến như vậy.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Năm đó Thánh Linh Vương chế tạo ra Tà linh màu đen, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao có thể khởi tử hồi sinh?”

“Thứ đồ chơi kia, gọi là Thi Chuyển Linh... là hình thức ban đầu của Hắc Thủy Tà Linh.”

Lúc này, một giọng nói xa xưa chậm rãi bay đến, phiêu phiêu đang dang trong lều..

Lý Vinh lẫn Gia Luật Tề cả kinh nhìn khắp nơi.

Những người khác đầu tiên theo bản năng nhìn sang Thiên Tàn, nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng! Thiên Tàn lão gia tử là giọng nam... thanh âm này tuy rằng hơi có chút tang thương nhưng rõ ràng là giọng nữ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa rồi đã nghe qua âm thanh này!

Lâm Dạ Hỏa cũng xoay mặt nhìn Hắc Thủy Bà Bà đang chậm rãi ngáp một cái —— vị này chính là... Dư Ta La?

Đợi Hắc Thủy Bà Bà ngáp xong lại chậm rãi giương mắt nhìn mọi người, vẻ mặt cư nhiên đã khác hẳn.

Lão thái thái khẽ lắc đầu, “Ai, cái nha đầu Khiếu Nguyên này mỗi lần nói chuyện đều nói một nửa rồi bỏ chạy, không biết nương nàng dạy nàng thế nào nữa.”

Tất cả mọi người lặng lẽ cảm khái một chút —— cư nhiên có thể gọi Dư Khiếu Nguyên là nha đầu... vị này chính là một nghìn tuổi rồi! Sống một nghìn năm!

Gia Luật Tề và Lý Vinh liếc mắt nhìn nhau —— chuyện gì vậy?

Dư Ta La liếc mắt một cái nhìn thấy bồn hoa sơn trà bằng ngọc đặt trên bàn, trên mặt hiện ra ý cười, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đóa hoa chạm ngọc... nháy mắt, đóa hoa sơn trà bằng ngọc màu đen liền bùng cháy lên như một ngọn lửa màu lam.

Dư Ta La nhìn chăm chăm bồn hoa sơn trà kia đến thần người, thấp giọng nói, “Bồn hoa sơn trà này là một người tặng cho ta.”

Mọi người càng thêm kinh ngạc —— cư nhiên có lịch sử lâu như vậy! Bảo vật nghìn năm nha!

“Các người cảm thấy Thánh Linh Vương năm đó làm Dạ Hậu sống lại như thế nào?” Dư Ta La vừa nhìn hoa sơn trà chăm chăm đến thất thần, lại vừa nhắc đến chuyện chính.

“Dùng thi thể...” Mọi người thành thật trả lời, dù sao cũng không nghĩ ra.

“Tà thuật... hoặc là yêu thuật?” Dư Ta La cười lạnh, “Đã nói Thánh Linh Vương không phải là thần, vậy hắn như thế nào có khả năng khiến cho người chết sống lại?”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Cho nên kết luận chỉ có một.” Thanh âm của Dư Ta La lạnh đi mấy phần, “Hắn căn bản không làm cho Linh Hậu sống lại! Hắn chỉ là tạo ra một Dạ Hậu mà thôi!”

“Tạo như thế nào?” Mọi người tò mò, “Thi Chuyển Linh rốt cuộc là thứ gì?”

“Ừm...” Dư Ta La nhìn quanh quất, mở miệng. “Hình như nơi này có một luồng nội lực, nhìn không thấy nhưng có thể cảm giác được...”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường —— bà ấy đang nói Giao Giao sao?

Ngũ gia chân chừ gật đầu... chắc là vậy.

Cuối cùng ánh mắt của Dư Ta La rơi xuống trên người Bạch Ngọc Đường, hơi nheo mắt, nở nụ cười, “A, thì ra là người.”

Ngũ gia kinh ngạc —— sao Dư Ta La lại biết được sự tồn tại của Giao Giao? Hơn nữa hiển nhiên là bà ấy không nhìn thấy nhưng làm thế nào mà

cảm nhận ra được? Lại nói, Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng đều đã từng cảm nhận được sự tồn tại của Giao Giao... hiểu biết của họ với nội lực hữu hình vẫn còn quá ít.

“Hai tiểu hài tử các người có từng nói đến nội lực hữu hình với hai tiểu bảo bối nhi này không?” Dư Ta La xoay mặt đến hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn trời làm bộ như nghe không hiểu, Ân Hậu bưng chén nháy mắt mấy cái, suy nghĩ... có nói chưa?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì liếc nhìn nhau —— Ân Hậu cùng Thiên Tôn là tiểu hài nhi, hai người bọn họ là tiểu bảo bối nhi... vậy Tiểu Tứ Tử là gì?

“Hắc Thủy Tà Linh thật ra từ Thi Chuyển Linh của Thánh Linh Vương làm cơ sở đi lên.” Dư Ta La giảng giải kỹ càng tỉ mỉ cho mọi người, “Năm đó thật ra Thánh Linh Vương đã sử dụng một loại tà công còn ác độc tà ác hơn nội lực của Hắc Thủy Cung, mục đích của hắc chỉ là vì đoạt lấy nội lực, quá trình đoạt nội lực này rất tàn nhẫn. Đầu tiên hắc cần thi thể, lợi dụng thi độc bên trong thi thể kết hợp với nội lực của bản thân hình thành Thi Chuyển Linh. Đây là nguồn gốc của tiếng sấm sét vang rền, thi thể hòa tan trong Tiên Tuyền, nước suối biến đen, cuối cùng hình người màu đen bò ra khỏi Thiên Khanh như trong truyền thuyết. Những hình người màu đen kia chính là nội lực hữu hình của Thánh Linh Vương, Năm đó ta từng đọc qua rất nhiều nghiên cứu mà Thánh Linh Vương để lại về luyện Thi Chuyển Linh, lý luận của Thánh Linh Vương rất đơn giản, nội lực của con người đạt đến độ cao nhất định thì có thể kéo dài sinh mệnh, cũng có thể càng trẻ trung hơn.”

Tất cả mọi người gật đầu —— chính xác.

“Vì vậy phương pháp mà Thánh Linh Vương dùng để làm Linh Hậu sống lại chính là tạo ra một loại nội lực cực mạnh! Để thứ nội lực đó tiến vào trong cơ thể của Linh Hậu, do đó làm cho bà ấy có được sinh mệnh càng mạnh hơn.” Nói đến đây, thần sắc của Dư Ta La âm đạm đi mấy phần, “Kỳ thật, năm đó nằm trong Thánh Linh Cung không phải là thi thể của Linh Hậu mà là Linh Hậu đang hấp hối.”

“Còn chưa chết?!” Công Tôn kinh ngạc.

Dư Ta La cười khỗ, “Còn thiếu một hơi, Thánh Linh Vương muốn dùng nội lực cực mạnh để kéo dài sinh mệnh cho Linh Hậu.”

Công Tôn suy nghĩ, nghiêm túc nói, “Ý tưởng này của Thánh Linh Vương thật ra không sai!”

“Thật sự có thể kéo dài sinh mệnh?” Triển Chiêu hỏi.

“Đương nhiên!” Công Tôn gật đầu, “Rót nội lực cho người đang cực kỳ suy yếu có thể bảo vệ tâm mạch, mặc dù có khó khăn nhất định nhưng phối hợp với thuốc thang linh tinh thì có thể gần như đạt tới công hiệu khởi tử hồi sinh. Bệnh thư sinh chính là ví dụ tốt nhất! Mạng của Ngô Nhất Họa là dùng tiên thuật bảo vệ. Chúng tiên ngoại trừ có tiên thảo ra thì quan trọng nhất chính là nội lực bản thân hẩn thâm hậu.”

“Thật ra nghiên cứu của Thánh Linh Vương vẫn chưa xong nhưng mà Linh Hậu thật sự rất suy yếu nên chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.” Dư Ta La nói tiếp, “Vốn là hết thấy đều thuận lợi, điều duy nhất Thánh Linh Vương không tính đến chính là trong nội lực mà tà công cướp lấy lại có ký ức của người chết... Linh Hậu tất nhiên là điên rồi! Nếu không thì lấy trình độ ân ái của hai người họ, cho dù Thánh Linh Vương tội ác tày trời thì Linh Hậu cũng sẽ không giết... Linh Hậu bị bản tính tà ác của Thi Chuyển Linh thao túng. Năm đó khi ta giết chết Dạ Hậu, trước khi bà chết, Thi Chuyển

Linh mới thoát ra. Một khắc đó... nương của ta mới thật sự trở về, tuy rằng cực kỳ ngắn ngủi.”

“Tức là... Thi Chuyển Linh giống như là ký sinh trên người Linh Hậu đang suy yếu sao?” Triển Chiêu hỏi.

Dư Ta La gật đầu, “Tà công cũng tương tự như tà vật, có thể khống chế người, tương tự như kẻ yếu không khống chế được yêu đao, bị yêu đao mang vào tà đạo. Một nữ tử yếu đuối như Linh Hậu, đương nhiên sẽ bị Tà linh khống chế, không cách nào thoát được. Thánh Linh Vương lạc lối, một mặt vì quá nôn nóng muốn cứu Linh Hậu, mặt khác, Thánh Linh Vương chủ yếu là muốn giữ lấy hài tử trong bụng Linh Hậu, cũng chính là ta... Hành động nghịch thiên, cứu sống một sinh mệnh đã coi như là vi phạm luân thường, cứu sinh mệnh thứ hai thì có thể nói là phạm vào cấm kỵ.”

Nói đến đây, Dư Ta La thoáng trầm mặc một lúc, tựa hồ là lược qua một đoạn chuyện cũ. “Phương pháp ta dùng để giết chết Dạ Hậu chính là dùng nội lực bức Thi Chuyển Linh ra để nó chìm vào trong Thiên Khanh.”

Bạch Ngọc Đường dường như đã lĩnh ngộ được điều gì, “Năm đó những thi thể đều ngâm trong Thiên Khanh... đó mới là thân thể thật sự của cỗ nội lực kia... vậy nên Tà linh từ đó về sau an tĩnh?”

Dư Ta La hơi cười cười, “Thiên Khanh tượng trưng cho tất cả tội nghiệt của Thánh Linh Vương và Dạ Hậu, bên bờ hồ có vô số tử linh, là sự tồn tại tà ác nhất thế gian... Tất cả thi hài đều đã hư thối hóa thành Hắc Thủy. Hắc Thủy Cung đời đời kiếp kiếp đều là người bảo vệ Thiên Khanh, vốn trong hồ đầy nước, khi Khiếu Nguyên chết, Hắc Thủy Cung sụp đổ, Hắc Thủy trong Thiên Khanh cũng càng ngày càng cạn, đến bây giờ chỉ còn lại có một chút nhưng sẽ không bao giờ khô cạn.”

“Ta đã cảm thấy kỳ quái!” Công Tôn đột nhiên vỗ tay một cái, “Tại sao mặt nước kia lại phẳng lặng đến thế! Hóa ra trong sông Hắc Thủy căn

bản không có nước mà là thi du!”

Tất cả mọi người nghe vậy liền cau mày —— thi du...

“Nếu ném vào trong hố những người suy yếu gần chết như Linh Hậu năm đó, như vậy Tà linh trong nước sẽ một lần nữa bám vào trên người họ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Dư Ta La gật đầu, “Phương pháp này tên là dưỡng Tà linh, cần thời gian rất lâu.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Trên thân thể của một trăm người chui ra từ trong quan tài ngâm trong Thiên Khanh đều mang theo Thi Chuyển Linh?”

“Đúng vậy.” Dư Ta La cười lạnh, “Trên người bọn họ nuôi Tà linh, chính là Thi Chuyển Linh màu đen năm đó mà Thánh Linh Vương tạo ra có thể hấp thu nội lực của kẻ khác, một khi dưỡng thành... liền tương tự như chuyện đã xảy ra bên Thiên Khanh, tất cả những người bị họ tiếp xúc đều sẽ bị cướp đi nội lực, cũng hóa thành Hắc Thủy...”

Tất cả mọi người ý thức được sự nguy hiểm của chuyện này.

“Nói tỉ mỉ đều là tội nghiệt.” Dư Ta La cũng bất đắc dĩ, “Các người phải tranh thủ thời gian tìm ra những người năm đó, hủy diệt toàn bộ Thi Chuyển Linh trên người họ, nếu không... bây giờ cao thủ võ lâm trên giang hồ tụ tập về nhiều như thế, nếu để cho họ tiếp xúc với Thi Chuyển Linh, như vậy lượng nội lực bị cướp đi sẽ vượt xa Dạ Hậu năm đó. Cùng với... Tây Hạ, Liêu quốc và kể cả Trung Nguyên, nơi này có tổng cộng mấy trăm vạn binh mã... nếu quả thật năm đó như những gì Thánh Linh Vương đã làm, để toàn bộ mấy trăm vạn binh mã này bị Tà linh cướp được mà nói...”

Mọi người ở đây đều hút một ngụm khí lạnh —— thiên hạ tất vong!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 173: Kim Mâu

Edit: Ruby

Câu chuyện Hắc Thủy Tà Linh này không thể nói sâu, càng nói càng đáng sợ, liên hệ với chuyện Thánh Linh Vương năm đó, luôn cảm thấy nếu cứ để mọi việc tiếp tục thì nhất định thiên hạ đại loạn.

Trước mắt mặc kệ là Thi Chuyển Linh, Tà linh hay là cái gì linh, việc cấp bách là phải tìm cho ra hơn một trăm kẻ xui xẻo bị nhét vào trong quan tài năm đó.

Muốn tìm nhóm người này, thật ra đã có sẵn manh mối.

Triệu Phổ sai người đem hai huynh đệ hồ đồ Vưu Thiên, Vưu Miễn dẫn lên.

Dư Ta La nói chuyện xong cũng đi rồi, lúc này ngồi cùng mọi người vẫn là Hắc Thủy Bà Bà.

Bà Bà giương mắt đánh giá một chút hai huynh đệ kia, lặng lẽ thở dài, “Năm đó sớm nghe ta làm thịt Vưu Hạo thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Tâm trạng của Bà Bà không được tốt lắm, thanh âm nói chuyện cũng trở nên âm trầm khiến cho hai huynh đệ sợ tới mức run rẩy.

Triển Chiêu tò mò hỏi Hắc Thủy Bà Bà, “Thái di bà... nếu năm đó Vưu Hạo cũng gây ra họa, chẳng lẽ năm đó cũng có người muốn thông qua

Thiên Khanh làm Tà linh sống lại?”

“Ừ, trước kia từng xảy ra một việc hỗn loạn tương tự.” Hắc Thủy Bà Bà gật đầu.

Mọi người người trông đợi nhìn bà bà, ý là —— nguyên nghe tỏ tường!

Hắc Thủy Bà Bà chớp chớp mắt, nghiêng đầu, “Để ta xem ai có tâm tình kể cho các người ha...”

Mọi người không nói gì, bụng nói các vị đánh mã điều thì tranh giành đến thế nào, sao không thấy ai đùn đẩy cho ai?

Chỉ là đợi một chốc, bà bà phục hồi lại tinh thần, nhả mặt lắc đầu. “Đều nói rất phiền toái không chịu kể, các người tự đoán đi.”

Mọi người hết biết nói gì —— có thể đoán kiểu gì?

Hắc Thủy Bà Bà lại nghĩ nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu, “Không ai chịu nói hết, đều bạn chơi rồi.”

Triệu Phổ đỡ trán... còn đáng tin không? Mắt thấy thiên hạ sắp đại loạn tới nơi mà sao vẫn còn bình tĩnh như vậy...

“Vẫn là ta nói đi, nói ngắn gọn!”

Lúc này, Ân Hậu mở miệng.

Về mặt mọi người tràn đầy cảm kích —— ngoại công thật tốt!

“Người biết cách tầm Tà linh dưỡng Tà linh không nhiều, Vưu Hạo năm đó là người thủ vệ. Hắn cũng không phải bán đứng Dư Khiếu Nguyên mà chỉ là gốc quá bị kẻ khác lợi dụng mà thôi.” Ân Hậu nói ngắn gọn,

“Năm đó cùng với tình huống hiện tại không quá giống nhau, năm đó là ân oán cá nhân, bây giờ hình như là có âm mưu gì đó...”

Bạch Ngọc Đường hỏi Vu Thiên và Vu Miên, “Hai mươi năm trước, các người đã nói cho ai cách dưỡng Tà linh trong Thiên Khanh?”

“Một lão đầu và một tiểu hài nhi.” Hai người nói xong tỏ ra hơi ủ rũ. “Chúng ta cũng không biết đã trúng tà thuật gì...”

Không đợi hai người bọn họ nói xong, Thiên Tôn đột nhiên hỏi, “Có phải nói khi đang nằm mơ không?”

Hai người giật mình nhìn Thiên Tôn chăm chăm, trăm miệng một lời, “Làm sao người biết?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau.

Hắc Thủy Bà Bà cũng nheo mắt, “A... cư nhiên cùng một loại thủ đoạn?”

“Hung thủ năm đó có bắt được không?” Triệu Phổ hỏi mấy vị lão nhân gia.

Ân Hậu Thiên Tôn bọn họ lại nhìn lẫn nhau, mặc dù có chút chần chừ, bất quá vẫn gật đầu.

Cửu Vương gia hài lòng, lại hỏi hai huynh đệ Vu Thiên cùng Vu Miên, “Hai người có danh sách tên những người năm đó bị ngâm trong quan tài không?”

Hai huynh đệ cũng gật đầu, Vu Thiên vươn tay từ trong y phục lấy ra một tấm lụa trắng giao cho Triệu Phổ, chỉ thấy phía trên là một danh sách dày đặc được viết chi tiết.

Triệu Phổ nhận lấy, “Việc này không thể chậm trễ, phải lập tức bắt hết tất cả những người này.”

Công Tôn chạy tới hỏi Thiên Tôn, “Lão gia tử, lúc trước người đem thứ Tà linh kia bức ra khỏi người Vương Duệ nhưng mà Vương Duệ vẫn chưa chết.”

Lão gia tử gật đầu, “Nhưng bản thân hắc vốn đã là người sắp chết, đều nhờ vào Tà linh chống đỡ, một khi mất đi Tà linh duy trì, rất nhanh sẽ đầu cạo đèn tắt.”

“Nhưng vì sao khi Vưu Thiên Vưu Miễn bọn họ bức Tà linh ra thì những người khác lại chết ngay lập tức?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc.

“Bởi vì bọn họ không phải dùng nội lực bức Tà linh ra mà là dùng dược vật, tương đương sử dụng độc.” Thiên Tôn lắc đầu, “Đổi một loại độc mới đến thay loại độc cũ, không chết mới lạ.”

Công Tôn ngẫm nghĩ, nói, “Không chừng ta có thể cứu bọn họ!”

Tất cả mọi người sửng sốt nhìn Công Tôn.

Công Tôn tiên sinh rất nghiêm túc, “Bọn họ là gần chết chứ không phải khởi tử hồi sinh! Hơn nữa năm đó khi bị bỏ vào quan tài thì họ ở trong trạng thái hôn mê, tại sao có thể khiến cho một số lượng lớn võ phu đang khỏe mạnh nhảy nhót rơi vào trạng thái gần chết như vậy? Hơn phân nửa là bị hạ độc! Vì vậy không chừng ta có thể trị cho bọn họ! Thế thì chẳng phải không cần phải chết sao?”

Tất cả mọi người cảm thấy đây đúng là một cách hay, có thể thử một lần.

Triển Chiêu đem danh sách chia ra mấy phần, các vị cao thủ mỗi người nhận một phần, mọi người phân công nhau hành động.

Mà Triệu Phổ cũng phái người đón Vương Duệ đến đây, mới trôi qua nửa ngày mà sắc mặt Vương Duệ đã vàng như nến, đứng không vững.

Công Tôn kiểm tra cho hắn một chút, phát hiện quả thật người này thân trúng kịch độc, tuyệt đối không thể sống qua đêm nay, nhưng cũng may vẫn còn có thể cứu chữa được!

Công Tôn để Triệu Phổ tập trung tất cả quân y đến, dạy cho bọn họ phương pháp giải độc, bên trong quân doanh đặc biệt mở một khu vực dùng để an trí những người này.

Cái gọi là nhiều người dễ làm việc, trong quân doanh của Triệu Phổ bây giờ không thiếu nhất chính là cao thủ, mọi người phân công nhau đi bắt người, chỉ mất có một ngày đã bắt được hết những người trong danh sách.

Thiên Tôn Ân Hậu bọn họ thì hao tổn sức lực hơn, mấy vị lão gia tử nội lực thâm hậu dựa theo yêu cầu của Công Tôn thanh trừ Tà linh, Công Tôn chỉ huy các quân y giải độc cho mọi người, bận rộn cả một đêm, đến buổi trưa ngày hôm sau, rốt cục cũng giữ được mạng cho tất cả mấy cái “khoang chứa”.

Mấy vị Cuồng Nhai cùng Lý Vinh đều ở gần đấy, luôn cảm thấy Nghiêm Tứ Cuồng cùng Lý Khiếu chết có hơi oan, sớm giao vào tay Công Tôn không chừng có thể giữ được mạng.

Nhưng mà sự tình cũng không đơn giản như vậy! Bởi vì danh sách không đầy đủ.

Vưu Thiên cùng Vưu Miễn điều tra nhiều năm như thế nhưng vẫn không tìm được hết toàn bộ mọi người, cho tới bây giờ không có manh mối, còn đến năm người.

Năm người này có thân phận gì, đến từ đâu, bọn họ hoàn toàn không có một chút manh mối. Nhưng có thể khẳng định chính là, bọn họ không

phải tự nguyện tham gia vào hành động năm đó mà là bị bắt đi.

Mọi người đều phát sầu, đầu này để lọt một người cùng một kẻ cũng không tìm được căn bản không khác nhau, giống như là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Vậy đành phải đổi một biện pháp khác.

Tất cả mọi người theo dõi Thiên Tôn cùng Ân Hậu hỏi —— người trước kia từng dùng qua phương pháp này, nếu cùng một dạng phương pháp thì hơn phân nửa là có quan hệ với hung thủ lần này, có thể từ trên người họ xuống tay không?

Triển Chiêu bọn họ hỏi thăm thân phận của hung thủ năm đó, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều ngẫm nghĩ, mở miệng nói, “Dứt khoát mang các người đi tìm hắn đi?”

Mọi người cả kinh —— chẳng lẽ vẫn còn sống?! Tà môn ha!

Đi theo hai vị lão gia tử ra khỏi thành, Triệu Phổ vừa đi vừa gật đầu, quả nhiên nhà có một lão như có một bảo! Có hai vị này ở đây thật đáng tin!

Chỉ là, nửa canh giờ sau...

Mọi người đứng trước một mộ phần lẻ loi bên rìa hoang mạc.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu chỉ vào mộ bia nói, “Ở chỗ này nè!”

Mọi người lặng lẽ đứng hứng bão cát sau giờ ngọ trên đại mạc, nhìn ngôi mộ cô độc trước mắt —— quả nhiên lão nhân gia đáng tin gì đó, đều là ảo giác...

Ngũ gia hỏi Thiên Tôn, “Người đã chết?”

“Ừ, chết lâu rồi!” Thiên Tôn gật đầu.

Mọi người đỡ trán —— khó trách vừa rồi khi hỏi thì hai lão gia tử có chút do dự, té ra hung phạm đều đã chết, kết quả là manh mối vẫn bị cắt đứt!

Mọi người mặc dù hơi thất vọng bất quá cũng không còn cách nào, định trở về suy nghĩ biện pháp khác.

Triển Chiêu mới vừa xoay người một cái, cũng cảm giác phía sau mình hình như có thứ gì đó.

Khóe mắt Ngũ gia thoáng nhìn thấy, cũng quay đầu lại, mới nhìn qua còn tưởng Triển Chiêu không cẩn thận để đuôi mọc dài ra... nhìn kỹ, là một bóng đen ngồi xổm phía sau Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng quay đầu lại thì thấy Táng Sinh Hoa không biết từ khi nào đã chạy đến phía sau hắn, đang ngồi xổm nhìn chăm chăm tấm bia mộ.

Một bên, Tiểu Tứ Tử cũng đi tới, nghiêng đầu nhìn Táng Sinh Hoa.

Táng Sinh Hoa xoay mặt qua, đối diện với bảo bối... vừa vặn khi ông ngồi xổm thì cao ngang với Tiểu Tứ Tử, hai người cứ như vậy đối diện mắt to trừng mắt nhỏ.

Mọi người ở đây không rõ hai người họ xảy ra chuyện gì, đều hiếu kỳ nhìn sang.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn tay kéo mũ áo choàng của Táng Sinh Hoa xuống.

Táng Sinh Hoa không để ý nên mũ bị kéo xuống.

Lập tức mọi người nghe thấy một tiếng “Nha a a a a...” đầy thảm thiết, Táng Sinh Hoa tay chân cuống cuồng kéo mũ lên che khuất mặt.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, Công Tôn từ phía sau vội vàng chạy tới, “Tiểu Tứ Tử! Không được vô lễ!”

Chỉ là Tiểu Tứ Tử vẫn còn muốn vươn tay đi kéo áo choàng của Táng Sinh Hoa, dường như rất hứng thú với diện mạo của ông.

Công Tôn liền đưa tay lên vỗ mông bé.

Tiểu Tứ Tử xoa mông quay đầu lại nhìn phụ thân bé.

Công Tôn hí mắt —— không được vô lễ!

Tiểu Lương Tử yên lặng kéo Tiểu Tứ Tử qua, u oán mà nhìn Công Tôn —— tại sao lại đánh mông Cận Nhi...

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đều liếc xéo Tiểu Lương Tử —— trước kia Tiểu Tứ Tử rất ngoan! Đều là đi theo dã hài tử nhà người học hư!

Tiểu Tứ Tử bẹn ôm mông không rảnh tay, bất quá vẫn nhìn Táng Sinh Hoa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy kỳ quái —— bình thường Tiểu Tứ Tử chẳng khác gì thỏ con, chưa từng thấy bé trêu chọc ai... mặt Táng Sinh Hoa có vấn đề gì sao?

Táng Sinh Hoa gắt gao túm áo choàng, vừa chỉ chỉ mộ bia cho mọi người.

Triển Chiêu vội hỏi, “Tiểu Táng thúc, người phát hiện ra điều gì?”

Táng Sinh Hoa vươn tay, vỗ lên bia mộ một chưởng.

Mọi người chợt nghe “rắc” một tiếng... không phải bia mộ bị vỡ hỏng, mà là xoay tại chỗ hơn nửa vòng.

Theo bia mộ chuyển động, mộ phần lẻ loi phía sau lệch sang một bên, cứ nhiên mở ra một phiến cửa đá.

Cửa đá kia nhìn giống như cái hốc ngậm, vốn đây cũng không phải là ngôi mộ khổng lồ gì, bởi vậy phía sau cửa đá cũng không có động quật gì đáng nói mà chỉ giống như một ngăn tủ bình thường, bên trong cửa đá, có một pho tượng đất.

Pho tượng kia không được phủ men, chỉ là một bức tượng bùn màu xám trắng, bị hủy hoại không thôi, nhưng vẫn có thể thấy rõ bộ dáng, là một nam tử trung niên, mang đầu bông chẵn gió thường dùng trên đại mạc, dáng người khô ngô, hơi có chút béo, mặt lớn cằm vuông, hai hàng ria mỏng. Tương đối kỳ lạ chính là trên lỗ tai hắc đeo trang sức dài tới tận bả vai, như là dùng sừng trâu điêu khắc, rất là kỳ lạ.

Bất quá pho tượng điêu khắc này không phải thần Phật cũng không phải quỷ quái, chỉ là hình dạng của một người du mục phổ thông tại Tây Vực... Vì cái gì lại ở trong ngôi mộ lẻ loi này?

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều nhìn pho tượng ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường hỏi hai người, “Đây là chủ ngôi mộ này sao?”

Hai người nhất tề lắc đầu, tỏ vẻ —— chưa từng gặp người này, hai người bọn họ cũng không biết pho tượng này làm sao mà chạy vào đây được, lại còn có một hốc ngậm? Thật là lạ lùng!

“Dù sao nhất định không phải là chủ ngôi mộ làm đi, hẳn là người tạo ra ngôi mộ làm.” Triển Chiêu hỏi Ân Hậu và Thiên Tôn người tạo ra ngôi mộ này là ai, hai người liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời trả lời, “Vưu Hạo!”

“Chính là người bảo vệ năm đó?”

“Lại nói... năm đó thật sự ta từng nghe Vương Hạo nhắc đến.”

Lúc này, đột nhiên Hắc Thủy Bà Bà mở miệng nói chuyện, nghe làn điệu này —— Dư Khiếu Nguyên lại chạy về rồi! Đoán chừng đã tỉnh ngủ.

Dư Khiếu Nguyên nói, “Ta nhớ Vương Hạo sau đó luôn nói, năm đó hẳn cùng đám người kia đều là bị một người lợi dụng! Cho nên mới nói trên đời này hẳn là còn có một người biết được bí mật của Thi Chuyển Linh và Thiên Khanh... chẳng qua sau đó người nọ đã mất tích!”

Mọi người kinh hãi mà nhìn Dư Khiếu Nguyên —— việc quan trọng như vậy mà ngài không nói sớm!

Dư Khiếu Nguyên ngược lại thờ ơ nhún vai, “Vương Hạo sau này thần trí không rõ, rơi vào trạng thái nửa điên, ai mà biết hẳn nói thật hay giả chứ?!”

Lâm Dạ Hỏa vươn tay, lấy pho tượng trong hốc ngàm kia ra.

Mọi người trở về quân doanh, tụ tập trong quân trường thương lượng đối sách tiếp theo.

Trước mắt đầu mối duy nhất là một pho tượng điêu khắc... Mà chuyện trước kia có kẻ có ý đồ làm Hắc Thủy Tà Linh sống lại cần phải ngược dòng về thời điểm Dư Khiếu Nguyên còn sống! Nói cách khác, bất luận pho tượng điêu khắc này là ai, người nọ hẳn là đã chết mới đúng, có thể giúp được gì cho vụ án này chứ?

Bất quá đành phải xem ngựa chết thành ngựa sống mà chữa, không ngại thử một lần xem có hiệu quả không.

Triệu Phổ cho người dẫn hai huynh đệ Vưu thị đến, để bọn họ xem pho tượng đất.

Hai người sau khi nhìn thoáng qua thì ngẩn người, có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Triệu Phổ vội hỏi, “Từng gặp qua người này?”

Hai huynh đệ đều lắc đầu, khi mọi người ở đây lại một lần nữa thất vọng thì hai người bọn họ lại chỉ vào miếng vòng tai sừng trâu quái dị trên lỗ tai của tượng đất mà bảo, “Nhưng đã từng nhìn thấy vòng tai này!”

Mọi người sửng sốt, đều ngẩng đầu nhìn vòng tai nọ.

Nhìn kỹ thì hoa văn trên vòng tai này rất đa dạng, phức tạp và độc đáo. Người Tây Vực tuy đa phần yêu thích đeo vật phẩm trang sức, nhưng vòng tai như vậy, Lâm Dạ Hỏa và Hạ Nhất Hàng ở Tây Vực lâu nhất đều tỏ vẻ chưa từng gặp qua.

Vưu Miễn nhíu mày, chỉ vào vòng tai, “Năm đó tới tìm chúng ta chính là hai người, một lão đầu mang theo một thiếu niên.”

Tất cả mọi người gật đầu, trước đó Vưu Miễn có nói qua, một già một trẻ đó hẳn là Ác Đế Thành.

“Nói suông bày kế đều là lão đầu, thiếu niên kia ngồi một bên nhìn, bộ dáng của hắn rất kỳ lạ nên ta nhớ rất rõ.”

“Rất kỳ lạ?”

“Đầu tiên hắn đeo vòng tai như vậy, ngoài ra... thiếu niên này tuy rằng thoát nhìn chỉ mới có mười mấy tuổi nhưng luôn mang đến cho ta một loại cảm giác rất trưởng thành, mặt khác, mắt của hắn có màu vàng, rất quý dị.”

“Màu vàng?” Thiên Tôn cùng Ân Hậu đột nhiên đồng thời hỏi.

“Tiểu quý.”

Lúc này, Dư Khiếu Nguyên không biết từ khi nào đã đến bên cạnh hai huynh đệ Vưu thị.

Hai người sợ tới mức run lên.

Dư Khiếu Nguyên sáp lại gần trước mặt hai người họ, vươn tay chỉ vào đôi mắt như ngọc lưu ly của mình, hỏi, “Có phải giống như đôi mắt này không?”

“Ách...” Hai huynh đệ đều gật đầu, “Rất giống, chỉ là tiền bối thì có màu đỏ, còn hần là màu vàng, nhìn cũng giống như ngọc lưu ly vậy.”

“Tức là người thiếu niên kia cùng với pho tượng này có thể là thân thích phải không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Tròng mắt màu vàng mang ý nghĩa gì?”

“Công phu của Hắc Thủy Cung... có hai phương thức luyện, một loại luyện chính là phương thức của Dư Ta La, luyện thành rồi thì mắt có màu đỏ.” Ân Hậu giúp giải thích, “Luyện đến mức cực hạn chính là màu đen.”

“Mà phương thức luyện còn lại, đôi mắt sẽ có màu vàng hoặc màu xanh lục nhạt.” Thiên Tôn giúp bổ sung, “Loại này luyện đến cực hạn chính là màu vàng kim!”

Mọi người ở đây nghe được thì đều cau mày, Dư Khiếu Nguyên lại bồi thêm một câu. “Năm đó, Dạ Hậu chính là kim mâu!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Luyện công phu của Hắc Thủy Cung, phương thức đúng và không đúng... khác nhau ở đâu?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều ngẩng đầu suy ngẫm, như đang cân nhắc xem nên trả lời vấn đề của Bạch Ngọc Đường như thế nào.

Thiên Tàn lão gia tử bên cạnh hai người họ rất đúng lúc mà vươn tay, đến một câu sấm sét —— điên và không điên khác nhau.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều xoay mặt gật đầu với Thiên Tàn —— Ủ!
Câu này rất thích hợp!

.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 174: Kế Mượn Dao

Edit: Ruby

Khi Triển Chiêu tra án tại Khai Phong Phủ thì thường xuyên đụng phải một số vụ án trong án, rõ ràng là tra đầu mỗi theo hướng đông, lại ngoài ý muốn phát hiện dính líu tới phía tây...

Mọi người muốn tìm những "khoang chứa" năm đó để giải quyết nguy cơ Tà linh sống lại, trong lúc vô ý lại điều tra đến "kim mâu" thần bí.

"Điên và không điên?"

Mọi người nghe cách giải thích của Thiên Tàn, đều quay đầu nhìn Hắc Thủy Bà Bà —— điên và không điên... giải thích thế nào?

"Rất đơn giản." Dư Khiếu Nguyên giải thích, "Nội lực luyện ra bằng cách dựa vào tích lũy Tà linh đều sẽ khiến cho mắt người sinh ra một loại ánh sáng như ngọc lưu ly. Thật ra đây là kết quả của việc nội lực chồng lên nhau, nói thẳng ra, chính là nội lực quá mạnh mẽ!"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Nội lực càng cao thì tròng mắt của người đó càng sáng... Nhưng dường như nội lực của Hắc Thủy Cung không tăng cùng một lúc, nói cách khác, nội lực của Thái di bà hẳn là cao hơn cả sự phụ của ta cùng với Ân Hậu."

Tất cả mọi người đều nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Hai vị lão gia tử đều gật đầu, tỏ vẻ Bạch Ngọc Đường nói rất đúng.

Dư Khiếu Nguyên lại đột nhiên che miệng nở nụ cười, "Nội lực Tà linh thần kỳ ở chỗ, căn cứ vào tính cách khác nhau mà nội lực có sự thay đổi qua lại... Nhưng nếu như vào lúc cần thiết hoặc giả thiết là nội lực được luyện cực kỳ cực kỳ tốt mà nói... cũng có thể tăng cùng một lúc."

Tất cả mọi người giật mình, "Thật sự có thể sao?"

Dư Khiếu Nguyên gật đầu, "Nếu như mọi người cùng nhau xuất hiện mà nói, thì có thể... đây cũng là sự khác nhau giữa kim mâu và hồng mâu!"

(*) mắt vàng và mắt đỏ.

"Nói đơn giản một chút đi ạ."

Lúc này, người nói chuyện đột nhiên lại đổi thành Hắc Thủy Bà Bà, "Hồng mâu, chứng tỏ Tà linh là tự nguyện, mà kim mâu lại chứng minh Tà linh bị ép buộc! Hồng mâu có thể thay đổi mà xuất hiện, không hại đến thân thể. Kim mâu chỉ có thể dựa vào việc cưỡng ép nội lực cùng xuất hiện, uy lực cực đại nhưng lại cực kỳ hại thân, hơn nữa còn hao tổn tinh thần."

"Giống như thứ nội lực năm đó Dạ Hạo có được?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà mỉm cười, "Mỗi kẻ có được nội lực Tà linh, trong thân thể đều chứa rất nhiều người, nội lực của người sở hữu hồng mâu đều là từ những người yêu thương người đó sâu sắc, còn nội lực của người sở hữu kim mâu lại đến từ những người cực kỳ căm hận kẻ đó. Mà thú vị nhất chính là, từ xưa đến nay, nam nữ đều có thể luyện kim mâu trong khi hồng mâu lại chỉ có nữ nhân mới có thể luyện thành."

Tất cả mọi người khó hiểu, "Vì sao lại như vậy?"

"Đại khái là từ đời thứ nhất đã định ra... " Hắc Thủy Bà Bà nói xong thì có chút xuất thần, khước miệng mang theo ý cười nhẹ, "Tuy Linh Hạo

mất đi tâm trí, biến thành Dạ Hậu... nhưng Dư Ta La được bà sinh hạ, cũng là trời sinh mang theo nội lực cùng với một đôi mắt đỏ rực."

"Nói cách khác, Cung chủ đầu tiên mang theo tình yêu của riêng Linh Hậu mà sinh ra? Là ý này sao?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu, "Lịch đại Cung chủ Hắc Thủy Cung đều chỉ nhận nữ đồ đệ hoặc là trực tiếp đem nội lực truyền cho nữ nhi của mình, tình cảm giữa tỷ muội cực kỳ tốt, tình cảm giữa sư đồ chẳng khác nào mẫu tử. Thú vị nhất chính là Cung chủ Hắc Thủy Cung cho tới giờ đều chỉ sinh nữ nhi."

"Vậy kim mâu và hồng mâu... thứ nào lợi hại hơn?" Đột nhiên Triệu Phổ hỏi một câu.

Cửu Vương gia cũng là tương đối trực tiếp.

Nghe được câu hỏi của hắn, Hắc Thủy Bà Bà hơi cười cười, hỏi lại, "Cửu Vương gia cảm thấy giữa yêu và hận, bên nào lợi hại hơn?"

Triệu Phổ sờ cằm. "Cơ bản ban đầu nhìn thoáng qua thì hận luôn lợi hại hơn, nhưng mà... cuối cùng chiến thắng, vẫn là yêu đi?"

Hắc Thủy Bà Bà hơi cong khóe miệng. "Chắc là vậy... các trưởng bối của ta đều sẽ vì bảo vệ ta mà thay nhau xuất hiện, cho đến nay vẫn chưa từng xuất hiện tình huống khiến tất cả mọi người cùng nhau xuất hiện, nhưng mà... trong truyền thuyết đã từng xuất hiện qua!"

"Ừm."

Lúc này, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu, "Chúng ta đều nghe Yêu Vương kể, khi Dư Khiếu Nguyên còn bé thì đã từng xuất hiện một lần... đối với loại nội lực này, hắn có một nhận xét."

"Nhận xét thế nào?" Tất cả mọi người vạ phần tò mò.

Thiên Tôn ngưỡng mặt lên ngẫm nghĩ, sau đó hỏi Ân Hậu, "Cái gì ta?"

Ân Hậu nhún vai, "Ta còn tưởng người nghe rõ."

"Ta đâu có nghe rõ, ta còn tưởng là người nghe rõ chứ?!"

Thiên Tôn và Ân Hậu không hiểu sao tự nhiên lại chuyển sang thảo luận đề tài này, Hắc Thủy Bà Bà ngồi một bên yên lặng lắng đầu, mọi người quan sát bà một chút, phát hiện Dư Khiếu Nguyên đã quay lại...

Bỗng nhiên Bạch Ngọc Đường rất hứng thú mà hỏi bà, "Bà Bà, khi các vị đang so chiêu với cao thủ, có thể thay đổi người khác mà không cần phải ngừng lại không?"

Dư Khiếu Nguyên cười, "Đương ~ nhiên ~ có ~ thể ~ nha ~ "

Mọi người kinh ngạc mà nhìn Hắc Thủy Bà Bà... năm chữ nói nối liền của bà, có thể phân biệt rõ ràng là do năm người khác nhau mỗi người nói một chữ.

Tất cả mọi người ở đây theo bản năng mà liếc mắt nhìn nhau —— điều này thật quá thần kỳ! Người biết võ công ở đây đều không nhận được liên tưởng, khó trách hồng mâu không cần nội lực chông lên nhau vẫn mạnh như vậy! Bởi vì các loại nội lực có thể tự hành thay đổi cũng đã rất đáng sợ! Tưởng tượng một chút, nguyên bản đang giao thủ bình thường với một cao thủ, đột nhiên liền đổi thành một người khác, thậm chí mỗi một chiêu đều là một người khác sử dụng... vậy thì căn bản không có cách nào đánh được!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều theo bản năng mà nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Hai lão gia tử ăn ý mà hơi nhường mày, ý là —— bởi vậy nên đâu ai dám tùy tiện trêu chọc vị này!

Thiên Tôn và Ân Hậu đang nháy mắt, Hắc Thủy Bà Bà bên kia bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn vẻ mặt thì người này hẳn là Dư Khiếu Nguyên. Chỉ thấy bà tỏ ra hài hước nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu, trêu chọc hai người họ, "Có mấy tiểu hài nhi nào đó khi còn bé không chịu tin, muốn bắt chước, kết quả vừa luyện công liền đụng vào nhau, lăn đầy đất..."

Dư Khiếu Nguyên còn chưa dứt lời thì Thiên Tôn cùng Ân Hậu bên kia thẹn quá thành giận hô to. "Không được nói ra!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó gặp được cảnh hai vị lão gia tử đỏ mặt tía tai, đều thỏa mãn mà gật đầu —— Thái di bà làm quá đẹp!

"Khụ khụ."

Hạ Nhất Hàng hợp thời mà ho khan một tiếng, kéo lại sự chú ý của mọi người.

"Nếu hai mươi năm trước huynh đệ Vưu thị nhìn thấy là một thiếu niên, như vậy bây giờ đã hơn ba mươi?" Hạ Nhất Hàng hỏi, "Nếu mắt có màu vàng mà nói, hẳn vẫn là rất nổi bật đi?"

"Có lẽ vẫn là thiếu niên như cũ..." Hắc Thủy Bà Bà bổ sung một câu.

Mọi người cảm thấy cũng không phải không có khả năng đó, bởi vì cho dù năm đó huynh đệ Vưu thị nhìn thấy là thiếu niên, không chừng... tuổi của người ta không hề nhỏ, không phải hai người có nói người họ mang đến cảm giác trưởng thành hơn tuổi thật đó sao?

"Không bằng để Thiên Dực thả người ra đi tìm kiếm một chút manh mối về người có mắt màu vàng?" Hạ Nhất Hàng hỏi.

Triệu Phổ gật đầu, cảm thấy đây cũng là một biện pháp.

Giao cho Đồng Thiên Dực đi điều tra, cũng không còn cách giờ ăn bao lâu.

Triệu Phổ cảm thấy ở trong lều lâu ngột ngạt, không bằng ra ngoài ăn.

Mọi người tốp năm tốp ba ra khỏi lều trại hít thở không khí.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hơi hơi cau mày, tựa hồ có chuyện gì không nghĩ ra, liền hỏi hắn, "Miêu Nhi? Sao trông ngươi không giống như đang nghĩ xem muốn đi ăn gì thế?"

Triển Chiêu vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ mũi, "Luôn cảm thấy vụ án này có chút gì đó..."

"Cái gì?"

"Ừm..." Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nói, "Về thứ quý dị như Thi Chuyển Linh, toàn bộ đều dựa trên cơ sở nếu như truyền thuyết là thật, mặc dù là do Dư Ta La bà bà kể lại, nhưng đâu phải bà bà đã tận mắt chứng kiến, khi mọi chuyện xảy ra thì bà bà vẫn còn ở trong bụng Linh Hậu mà."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Vậy nên?"

"Vậy nên chính là... ta không tin tưởng lắm vào truyền thuyết kia, luôn cảm thấy thành phần được thêm dặt thêm chiếm đa số." Triển Chiêu hỏi, "Việc lần này dùng thiệp mời dẫn nhiều người giang hồ đến như vậy đều muốn dùng để nuôi tà linh? Nhiều người như vậy không sợ ăn không tiêu sao? Nếu năm đó truyền thuyết về Thi Chuyển Linh có sai lệch, căn bản không có cách nào thực hiện được đúng không? Mặt khác, người giang hồ đều chỉ đến để xem tình hình, trong số họ không có ai biết địa điểm ban đầu của Hắc Thủy Cung hay Thiên Khanh ở nơi nào đâu, chúng ta không có khả năng tập trung bọn họ đến quanh Thiên Khanh được. Mà địa điểm của

Thiên Khanh cũng không phải nói ra là có thể biết được mà phải có người dẫn đường. Luôn cảm thấy độ khó để thành công rất cao! Lại còn muốn hấp thu tất cả binh mã Tây Vực, linh hồn của mấy trăm vạn người... điều này cũng quá khó tin! So với lần trước Triệu Phổ bày ra thiên binh thiên tướng còn khó hơn, ngay cả Dạ Hạo năm đó cũng không hấp thu hết linh hồn của mọi người trong thiên hạ mà! Lại nói hút nhiều như vậy để làm gì? Người trong thiên hạ đều chết sạch để lại mình người làm thần tiên có còn nghĩa lý gì đâu?!"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Chính xác, nếu truyền thuyết có sai sót, vậy đồng nghĩa với những bận rộn trước kia là vô nghĩa, thật sự có một loại cảm giác rất khó hiểu."

"Cho nên hai người cảm thấy ý đồ thật sự của Ác Đế Thành không phải là Tà linh?"

Phía sau hai người, Lâm Dạ Hỏa tiến tới, phát biểu ý kiến của mình, "Ta cũng cảm thấy hình như đã đi chệch hướng."

Bên cạnh họ, Diệp Tri Thu cũng đi tới, "Cùng chung ý tưởng đi, ta cũng cảm thấy phía sau hình như còn có con đường khác, đặc biệt vừa rồi nghe nói đến cái người mắt vàng gì đó."

"Người mắt vàng kia có vấn đề gì?" Tất cả mọi người cúi đầu nhìn hắn.

Diệp Tri Thu ngưỡng mặt lên tỏ ra khó chịu, "Các người cúi đầu có thể đừng có cúi thấp một cách rõ ràng như vậy không? Lui ra phía sau hai bước không được hả?"

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ lui lại năm bước...

Diệp Tri Thu giơ chân, "Không cần lui xa như vậy! Các người cố ý!"

Triệu Phổ và Công Tôn đều đi phía trước, nghe thấy tiếng tranh cãi âm ỉ bèn quay đầu lại nhìn.

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay đi bên cạnh Diệp Tri Thu, tò mò thúc giục hẳn, "Người mắt vàng kia làm sao?"

Diệp Tri Thu chỉ chỉ vào mắt mình nói, "Đã là mắt màu vàng! Chứng tỏ hẳn đã có thể giống như Dạ Hậu năm đó, hấp thu được Tà linh! Chẳng qua công lực không thâm sâu như Dạ Hậu mà thôi, nếu đã thành công, vậy chứng tỏ đã xảy ra cảnh giống như Thánh Linh Vương thu Tà linh trong truyền thuyết năm nào! Cái gì mà sấm chớp đầy trời, chết chóc vạn người... Nhưng mấy chục năm gần đây tại Tây Vực, dân cư lưu động tới lui đều được ghi chép! Không hề xảy ra loại chuyện như thế này!"

Tất cả mọi người nhìn Diệp Tri Thu chăm chăm.

Hạ Nhất Hàng đi một bên cũng dừng lại, hẳn ôm cánh tay cẩn thận ngẫm lại một chút, gật đầu, "Đích xác, không hề có ghi chép về sự kiện nào có liên quan đến chuyện này!"

Lâm Dạ Hòa vẫn là tương đối quen thân với Diệp Tri Thu, hai người bọn họ biết nhau từ rất sớm, biết mưu mô của hẳn nhiều nhất, hư hỏng như tặc. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thông minh thì đúng là thông minh, nhưng con người quá ngay thẳng, có một số khúc quanh, chỉ có người như Diệp Tri Thu mới có thể thấy được.

Hòa Phượng liền hỏi hẳn, "Người nghĩ như thế nào?"

Diệp Tri Thu hỏi mọi người, "Các người ở đây, có ai thích câu cá không?"

Tất cả mọi người không hiểu, quay sang nhìn lẫn nhau.

Âu Dương vươn tay.

Long Kiều Quảng cùng Trâu Lương một bên đều neho mắt nhìn hẳn — người đó là ra bờ sông để ngủ, chẳng quan hệ gì với câu cá!

Âu Dương nhìn trời.

Công Tôn không hiểu, "Câu cá thì sao?"

"Câu cá cần hai thứ, một là thả mồi, hai là đợi!" Diệp Tri Thu vươn hai ngón tay ra, "Hai mươi năm trước người nọ đã sở hữu hoàng mâu, nhiều năm như vậy mà không thấy xuất hiện kim mâu như Dạ Hậu, chứng tỏ còn chưa luyện thành."

Tất cả mọi người nhìn hẳn chăm chăm.

"Trước kia có một lần ta nhìn thấy một lão đầu nhí câu cá." Diệp Tri Thu cười hì hì nói, "Người bình thường đều dùng cần câu bắt từng con từng con, có người thì thả lưới... nhưng lão đầu kia rất thú vị, ông ta dùng một cây cần câu trên đó có treo một sợi dây câu, đầu dây treo tới mười cái móc. Lão đầu đó từ mấy ngày trước, mỗi ngày đều ném mồi cho cá ở nhiều vị trí nhưng lại không thả cần câu... Cho đến khi ném được bốn năm ngày mới thả câu, kết quả liền kéo lên một hơi cả chuỗi cá dài! Cực đã nghiền, hơn nữa câu lên lại còn toàn cá lớn, có biết là vì sao không?"

"Ta biết!" Tiểu Lương Tử trả lời, "Bởi vì mồi câu dụ cá nhỏ đến, cá nhỏ lại dụ cá lớn đến!"

Diệp Tri Thu vươn tay vỗ vỗ đầu Tiểu Lương Tử, "Thông minh!"

"Hừm..." Cửu Vương gia vuốt cằm đứng ở tại chỗ ngăn người.

Đúng lúc này, Thanh Ảnh vội vã chạy tới, "Nguyên soái! Trên đường lại phát hiện thi thể miệng phun máu đen."

Tất cả mọi người sửng sốt.

"Vẫn còn?" Công Tôn nghi hoặc, "Kẻ nào động tay? Huynh đệ Vưu thị lần thủ hạ đều ở đây, ngoại trừ họ ra còn có người đang diệt trừ Tà linh sao?"

"Tình trạng lần này có hơi khác." Thanh Ảnh nói, "Người chết không phải hơn năm mươi tuổi... mà là hơn ba mươi tuổi."

"Hơn ba mươi tuổi? Vậy không quá có khả năng tham dự vụ ở Thiên Khanh hơn hai mươi năm trước đi?" Triển Chiêu tính toán tuổi tác một chút.

"Vương gia!"

Lại có hai ảnh vệ chạy tới, "Lại chết người!"

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi, "Kiểu chết cũng giống Nghiêm Tứ Cuồng và Lý Khiếu... nhưng mà tuổi tác không giống?"

Hai ảnh vệ đều gật đầu, "Tà môn, trẻ có già có!"

"Không ổn." Bạch Ngọc Đường nhăn mày.

Diệp Tri Thu lắc đầu, "Ai nha nha, xem ra bất hạnh đoán đúng rồi!"

Mọi người không còn bụng dạ nào đi ăn, vụ án phía triển có chút ngoài dự đoán của họ.

Đang chuẩn bị về quân trường thương lượng một chút thì Lỗ Nghiêm lão gia tử vội vã chạy đến lôi kéo Triệu Phổ, "Nguyên soái, xảy ra chuyện rồi."

Lỗ Nghiêm cơ bản chỉ để ý đến sự vụ bên trong Hắc Phong Thành, nếu ông nói là xảy ra chuyện không may thì hẳn là chuyện xảy ra ngay trong Hắc Phong Thành.

Hạ Nhất Hàng hỏi. "Có phải chuyện Cung chủ Hắc Thủy Cung đang ở trong quân doanh của ta đã truyền ra ngoài?"

Hạ Nhất Hàng hỏi một câu, Lỗ Nghiêm liên tục gật đầu, "Đúng vậy, vừa rồi trong các tửu lâu tại Hắc Phong Thành đều nhanh chóng lan truyền chuyện này, hơn nữa gần đây chết không ít người nên cảm xúc của người giang hồ có chút không quá ổn định."

Cơ hồ cùng một lúc, Đồng Thiên Dực vừa bị phái ra ngoài cũng quay trở về, nói là binh mã của Liêu quốc lẫn Tây Hạ không còn đóng ở phía trước nữa, vùng Tây Vực có tin tức truyền ra, Hắc Thủy Bà Bà ở trong quân doanh của Hắc Phong Thành, Cung chủ Hắc Thủy Cung năm đó vẫn còn, những vụ án xảy ra gần đây đều là do chúng ta giở trò quỷ.

"Cư nhiên dùng chiêu này?!" Triệu Phổ cười lạnh.

"Nếu Ấc Đế Thành là kẻ nấp sau màn thì chiêu mượn đao giết người này rất hay! Cùng lúc thông qua việc giết người hấp thu nội lực Tà linh, mặt khác còn vu oan cho chúng ta!" Hạ Nhất Hàng cau mày, "May mà trăm người trước đó mà chúng ta bắt về đều được Công Tôn tiên sinh giữ lại mạng sống, nếu không thì chẳng phải có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch? Cho dù chúng ta dùng việc của Thánh Linh Vương để giải thích thì chắc gì đã có ai tin?!"

"Sư tôn! Tiểu sư tổ!"

Mọi người đang tụ tập cùng một chỗ bàn chuyện vụ án thì mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều chạy về.

Thẩm Hoài Ngọc cùng Vương Lạc đều đen mặt, sắc mặt nôn nóng, đám thiếu nam thiếu nữ phía sau không còn chút tâm trạng nào để cười đùa, mọi người rất gấp gáp chạy về.

Ngũ gia cau mày —— không phải mới vừa chạy ra ngoài ăn cơm sao, sao nhanh như thế đã trở lại?

Vương Lạc chạy về bẩm báo Thiên Tôn. "Sư tôn, trên đường lại chết mấy cao thủ môn phái võ lâm, những người kia hiện thời đang rất kích động, nói muốn Phái Thiên Sơn chúng ta chủ trì công đạo, tiêu diệt... tiêu diệt..."

Vương Lạc nói đến đây thì như cắn phải đầu lưỡi không nói được nữa, vừa liếc nhìn sang Hắc Thủy Bà Bà đang thờ ơ như không có việc gì đứng ở một bên cùng chúng lão Ma Cung.

Thiên Tôn không nói, Ân Hậu một bên cùng Triển Chiêu đồng thanh hỏi, "Tiêu diệt cái gì?"

"Diệt..." Vương Lạc mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn mở miệng, "Nói!"

"Tiêu diệt diên phụ Dạ Hậu, sau đó, hỏa... hỏa thiêu Hắc Thủy yêu bà thay người chết báo thù, diệt trừ yêu nghiệt lớn nhỏ trong Ma Cung để thiên hạ thái bình..." Vương Lạc nói xong liền chạy thẳng ra sau Bạch Ngọc Đường trốn.

Ân Hậu cùng Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, lại nhìn về mặt mấy vị lão gia tử Ma Cung, tất cả mọi người thay kia đám người giang hồ kia lau mồ hôi.

Thiên Tôn còn hiếu kỳ hỏi Vương Lạc, "Tên nào to gan dám nói ra cả câu dài như thế? Sao ngươi không thưởng cho hắn mấy bạt tai?"

Ai ngờ Thiên Tôn hỏi xong, Vương Lạc cùng Thẩm Hoài Nguyệt đều đỡ trán.

Trình Bình đứng sau liền vỗ ngực, "Con tát rồi! Nên bọn họ mới đuổi theo chúng con đến tận cửa quân doanh luôn..."

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn chăm chăm nhóm tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn.

Ngũ gia yên lặng thở dài —— quả nhiên là huyết mạch của Phái Thiên Sơn! Huyết thống cực thuần khiết! Xem cái phong cách chỉ cần thả tay ra liền gặp rắc rối này đi!

Lúc này, vài thủ vệ vội vã chạy vào, "Nguyên soái, bên ngoài..."

Không đợi bọn họ nói xong, chợt nghe thấy bên ngoài quân doanh truyền đến tiếng hô rung trời, nghe thanh âm liền biết có không ít người, đại khái đang hò hét muốn Triệu Phổ giao ra yêu nghiệt Hắc Thủy, không được bao che cho hung thủ giết người.

Triệu Phổ thở dài —— đám người giang hồ này thật đúng là kẻ nào cũng như kẻ nấy, ngu không khác gì nhau!

ư KhG

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 175: Phá Kế

Edit: Ruby

Cho tới bây giờ, khi Triển Chiêu bọn họ phá án đã nhiều lần gặp phải tình huống hung phạm lợi dụng người giang hồ ra để chống lại quan phủ.

Người giang hồ đều là những kẻ dễ kích động, càng đông càng dễ kích động.

Vả lại, khúc mắc của người giang hồ với hai phái chính tà vẫn rất sâu, luôn cảm thấy bản thân mình là tốt, kẻ đối lập với mình đều không tốt, muốn bảo vệ cái tốt thì nhất định phải diệt trừ những cái không tốt.

Tiểu Tứ Tử từng rất rối rắm với vấn đề "chính tà bất lưỡng lập" (*) này, còn tiến hành một cuộc thảo luận với Thiên Tôn và Ân Hậu.

(*) chính tà không cùng tồn tại

Tiểu Tứ Tử hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu —— trên thế giới này, có phải mỗi một việc đều phải phân ra phải trái đúng sai, chính tà thiện ác? Phải phân chia thế nào?

Lúc ấy hai vị lão gia tử cộng lại hơn hai trăm tuổi đã trả lời Tiểu Tứ Tử như thế này —— những thứ kia đều để lừa người!

Thiên Tôn thân là nhân vật đại diện cho phía "chính phái", đánh giá "Phải trái đúng sai, chính tà thiện ác" như vậy —— trên thế giới này ban đầu có một nhóm người, đem hành vi nào đó định nghĩa thành phải, đúng,

chính, thiện. Sau đó nói cho những người khác cứ theo cái dạng này mà làm! Mà trong quá trình này sẽ sinh ra một số tình huống không dựa theo những tiền đề kia. Để ngăn chặn loại tình huống này xảy ra, những người đó liền đem những hành vi khác kia định nghĩa thành sai, trái, tà, ác.

Đại đa số mọi người đều chọn con đường phải, đúng, chính, thiện, nhưng một số ít người vẫn đi theo con đường sai, trái, tà, ác. Nhóm đông người sẽ đánh số ít người để bảo đảm cho càng nhiều người sẽ đứng ở phía của mình.

Xét cho cùng cái gọi là phải, trái, đúng, sai, chính, tà, thiện, ác, đã tồn tại ngay trong quan hệ đối lập giữa số đông người lẫn ít người. Không nói đến những việc đại sự liên quan đến tính mạng con người như giết người, phóng hỏa, mượn một số việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi đến làm ví dụ. Đại đa số mọi người ăn thịt nướng đều bỏ muối và có rất ít người bỏ đường vào thịt nướng, như vậy người ăn thịt nướng bỏ muối thành bình thường, là đúng! Mà người ăn thịt nướng bỏ đường liền thành không bình thường, là sai! Thời kỳ man hoang đồng bào ăn thịt lẫn nhau thì không sai, mà thời kỳ khai hóa đánh nhau bằng mõm mép đã là sai rồi.

Vì vậy mới nói, trên đời này chỉ cần có trên hai người tồn tại thì sẽ có phải trái đúng sai, chính tà thiện ác đối kháng, nói đơn giản một chút, mọi người tranh đấu không phải vì bản chất của phải trái đúng sai, chính tà thiện ác mà là vì xem ai mới là kẻ định đoạt.

Thân là nhân vật đại diện cho phe "tà phái", Ân Hậu cũng đưa ra kết luận, ngoại trừ việc đồng ý với cách giải thích của Thiên Tôn ra, Ân Hậu còn tiến hành phân tích kỹ càng tỉ mỉ hơn.

Ân Hậu cho rằng phải trái đúng sai, chính tà thiện ác không thể nhập chung vào một chỗ để nói.

Đầu tiên, phải trái khác với đúng sai!

Tựa như nói trời màu xanh, tuyết màu trắng, trời không phải màu đỏ mà tuyết không phải màu đen, phải trái chính là phải trái, không liên quan gì đến đúng sai.

Lấy ví dụ, nếu người nói trời có màu đỏ, tuyết màu đen, tất cả mọi người trong thiên hạ nói người là đúng, vậy người có nói đúng thật không? Tương tự, chính tà và thiện ác cũng không thể nhập chung vào mà nói. Chính không hẳn đồng nghĩa với thiện, tà cũng chưa chắc đồng nghĩa với ác.

Mượn Triệu Phổ làm ví dụ, Cừu Vương gia được xem như là phe "chính", hãm giết địch là để bảo vệ quốc gia, đối với những người được hãm bảo vệ mà nói, hãm là thiện. Như vậy đối với những "kẻ địch" bị giết mà nói thì sao? Hãm có phải bị xem như là "ác" không?

Phải trái và chính tà, là một thứ hiện tượng chứng tỏ sự tồn tại của bản thân, mà đúng sai và thiện ác lại là một thứ phán đoán cùng với một loại đánh giá. Nên dựa vào một hiện tượng cụ thể để đưa ra phán đoán và đánh giá chứ không phải đem hai thứ nhập lại làm một! Một là bài trừ dị kỷ (*) một là trừng ác hướng thiện, nếu nhập vào làm một, liền thành trừng ác hướng thiện đứng đầu, sau đó mới đến bài trừ dị kỷ.

(*) gạt bỏ cái đối lập

Tiểu Tứ Tử thảo luận với Ân Hậu và Thiên Tôn xong, lại đi một chuyến vào Hoàng cung tìm Triệu Trinh đến thảo luận việc này.

Hoàng thượng nói hết sức ngắn gọn, hãm xoa đầu Tiểu Tứ Tử nói, "Thiên Tôn và Ân Hậu nói với đệ đều là đạo lý, trẫm không nói đạo lý với đệ, trẫm nói quyền lực! Phàm những gì do trẫm nói đều là "phải, đúng, chính, thiện"! Nghịch ý với trẫm thì đều là "sai, trái, tà, ác", là thứ phải diệt trừ!"

Tiểu Tứ Tử gãi gãi cái đầu nhỏ suy nghĩ, hỏi Triệu Trinh, "Vậy Hoàng Hoàng là người xấu sao?"

Triệu Trinh vui tươi hơn hờ lắc đầu, "Những kẻ sắp bị diệt trừ kia mới là người xấu, hoặc có thể nói, nhất định phải là người xấu! Cho dù sau này không phải thì bây giờ vẫn phải vậy!"

Tiểu Tứ Tử đem những đạo lý mà Thiên Tôn, Ân Hậu, Triệu Trinh nói với mình tiêu hóa một chút, cuối cùng hỏi Công Tôn, "Phụ thân, ai trong bọn họ mới nói đúng?"

Lúc ấy Công Tôn đang bận phối dược, không để ý mà đáp một câu, "Không phải họ đều nói cùng một đạo lý sao?"

Từ đó về sau, khi lại nhìn thấy hai phái chính tà võ lâm giang hồ đối đầu với nhau, Tiểu Tứ Tử sẽ nói, "Võ lâm chính phái hô "Diệt yêu nhân, trừ tà môn" chính là phe có quyền lực, đông người, nghe nhìn lẫn lộn, bài trừ dị kỷ mà thôi, bọn họ không hẳn là có lý!"

Tiểu Tứ Tử vừa nói hết lời này, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bên cạnh đều vỗ tay.

Lâm Dạ Hỏa vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tiểu Tứ Tử, "Cháu còn lợi hại hơn đám người lớn kia nhiều, ít nhất cháu còn biết thoát ly khỏi quần thể để tự suy nghĩ chứ không bị lôi kéo theo."

Những người không bị lôi kéo bình thường đều là những người không mấy khi lên tiếng, mà những kẻ dễ bị lôi kéo đều đặc biệt to mồm, bởi vậy mọi người thường xuyên đem phô trương thanh thế và chính nghĩa luôn được ủng hộ nhập vào làm một, to hòng thì nhất định là phe nhiều người sao? Chưa chắc!

Lúc này ngoài cửa quân doanh của Triệu Phổ.

Mấy trăm tên giang hồ lục lâm cao giọng hô to "khẩu hiệu chính nghĩa" của họ, làm việc họ cảm thấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Phía sau người giang hồ là rất đông bách tính Hắc Phong Thành tụ tập đến xem náo nhiệt, dù quen hay không cũng tụm lại nghị luận sôi nổi.

Trong quân doanh, mấy chục vạn binh lính không rõ chuyện gì đang xảy ra, đều chờ đợi mệnh lệnh.

Tại lều lớn trong quân doanh, mười mấy người biết chuyện, thấy biến nhưng không kinh sợ.

Ma Cung xa tận chân trời cùng với Hắc Thủy Cung nằm sâu dưới lớp cát vàng, có một nhóm người dị loại bị phân loại vào nhóm "phi chính nghĩa".

Thiên hạ ca múa mừng cảnh thái bình, vô số những việc không liên quan đến mình, những người xa lạ bận rộn trong công cuộc mưu sinh, căn bản không quan tâm đến việc này.

Một quả pháo phóng lên trời, dù cho âm thanh vang xa đến đâu, chung quy cũng chỉ là chút việc nhỏ tan đi rất nhanh như một làn khói mỏng.

Việc đại sự quan hệ đến tính mệnh của một số ít người, dưới mắt nhìn của một số đông người, chỉ đơn giản là câu chuyện phiếm mang ra tán gẫu lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Những người này bởi vì không muốn trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của người khác mà lựa chọn đem bản thân mình nhét vào phía đông người, bởi vì cho tới nay, đều là nhiều chèn ép ít, chứ nào có đạo lý ít chèn ép được nhiều đâu?

Số lượng người giang hồ trước cửa ít hơn số lượng binh mã trong quân của Triệu Phổ, nhưng bọn họ rất đặc biệt tự giác đem bản thân mình

về làm đại diện cho phía nhiều người, cảm thấy đặc biệt đúng lý hợp tình.

Phía trên, chính là nguyên nhân vì sao lần nào "người giang hồ" cũng đều "ngu" như vậy, dễ bị kích động đến thế.

...

Hạ Nhất Hàng hỏi Triệu Phổ, "Nguyên soái, xử lý như thế nào?"

Hắc Thủy Bà Bà cùng tất cả mọi người Ma Cung trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu xoa giữa hai chân mày... Với tính cách của Ân Hậu, đám người kia chính là thiếu đòn.

Nhưng nơi này là quân doanh của Triệu gia quân chứ không phải Ma Cung.

Triệu Phổ và Thiên Tôn rất giống nhau, đều là được quy vào phe "chính", nếu can thiệp giúp đỡ phe "tà", chẳng phải là đúng ý của những kẻ đến gây rối sao?

Ân Hậu bọn họ là khách, Triệu Phổ là chủ, khách không thể gây thêm phiền toái cho chủ nhân, đây là điều thứ nhất.

Ân Hậu không nói thêm gì, chỉ là ý bảo Hắc Thủy Bà Bà cùng chúng lão Ma Cung an tâm một chút đừng nóng, sau đó nhìn thoáng qua Triển Chiêu.

Triển Chiêu và Triệu Phổ là ngang hàng, cũng là huynh đệ nên không cần kiêng kỵ nhiều như thế, hơn nữa hẳn cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm chăm sóc chư vị tiền bối Ma Cung, bởi vậy nhìn Triệu Phổ, ý bảo —— ta đi xử lý chuyện này.

Triệu Phổ khoát khoát tay với Triển Chiêu.

Cửu Vương gia mỉm cười, bữu môi với Âu Dương, "Người đi đi."

Âu Dương Thiếu Chinh vui vẻ, hỏi, "Ta đi làm gì nha?"

Triệu Phổ cười với hắn, "Cho người đi cãi nhau, còn cho người đi tương thân được không?"

Âu Dương cười hắc hắc, để Giả Ảnh đi rót cho mình chén trà nhân sâm trên châu thảm giọng, lại để nhà bếp đun một nồi tuyết lê chưng đường phèn, lát nữa hắn đi mời người xong về lại uống.

Long Kiều Quảng thấy Âu Dương ra ngoài, hớn hờ đuổi theo, "Ta cũng đi."

Hỏa Kỳ Lân khoác vai Quảng gia, "Đi! Hai ta dùng pháo miệng oanh tạc đám người giang hồ kia!"

Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên hỏi Triệu Phổ, "Phái hai người bọn họ đi, có thể giải quyết vấn đề không?"

Triệu Phổ cười "ha ha" hai tiếng, "Phái hai người bọn họ đi không phải để giải quyết vấn đề mà là kéo dài thời gian."

Tất cả mọi người sửng sốt.

Cửu Vương gia nhún vai, "Đám người ngoài cửa kia chỉ có cái mồm, đừng nói chỉ có trăm người giang hồ đến, cho dù là một vạn người thì họ dám tấn công quân doanh Hắc Phong Thành của ta sao? Không phải chỉ có bản lĩnh mắng chửi ngoài miệng thôi? Luận nhân số bọn họ không sánh bằng binh mã của ta, luận võ công bọn họ lại không đánh lại chư vị tiền bối, dám ở ngoài gào to chính là vì ý vào bản thân mình có lý. Bây giờ người của họ đã chết, khách trong nhà ta mang hiềm nghi, một mặt bọn họ không bằng, một mặt lại không quyền không thế, cho nên chỉ có thể khóc lóc om sòm lẫn lộn chơi xấu. Đối phó với kẻ vô lại thì một thân chính khí

của các người cùng với quyền cao chức trọng của ta đều không dùng được! Đối phó với vô lại chỉ có dùng vô lại! Hồng Mao và Nói Nhiều phụ trách quần lấy bọn họ, chúng ta phụ trách tra án, chỉ cần vụ án điều tra xong thì tự nhiên bọn họ sẽ không náo loạn nữa, đều là một số ít lâu la mà thôi, không cần phải để ý."

Mọi người ngược lại có chút kinh ngạc —— Triệu Phổ không ngờ lúc cần nhện vẫn có thể nhện xuống.

Một bên, Công Tôn Mỗ cười gật đầu, "Cửu Vương gia quả nhiên kế thừa huyết thống hoàng tộc Triệu thị!"

Triệu Phổ nhếch miệng, "Lão gia tử ngài đây là đang khen ta?"

Công Tôn Mỗ cười gật đầu.

Thiên Tôn cũng nói, "Giải thích với đám người giang hồ kia thì không thông được, đánh chết cũng không xong, phái người ra mắng một trận tức chết mấy tên đó cũng không sai, chúng ta vẫn là nên bắt được cái tên hoàng mâu kia tương đối quan trọng hơn."

"Bắt thế nào đây?" Bạch Ngọc Đường hỏi, "Công phu của người nọ hẳn là không kém."

"Nếu hẳn thật sự có nội lực của Hắc Thủy Cung mà nói..." Hắc Thủy Bà Bà mở miệng, "Ta biết làm sao mới có thể bắt được hẳn."

"Chuyện này không thể trì hoãn!" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn cùng Hắc Thủy Bà Bà đi bắt người.

Nhưng Hắc Thủy Bà Bà lại lắc đầu, "Chúng ta không cần phải đi tìm hẳn vì hẳn sẽ tìm đến chỗ ta."

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn Bà Bà chăm chăm.

Hắc Thủy Bà Bà mỉm cười, "Chỉ cần truyền một tin tức ra ngoài là được."

"Tin tức?"

Hắc Thủy Bà Bà tự chỉ vào mình, "Sở dĩ hắc không luyện thành kim mâu là vì hắc không lấy được nội lực của ta."

Mọi người cả kinh.

Hắc Thủy Bà Bà sâu kín mà nói, "Nói thẳng ra, để luyện từ hoàng mâu thành kim mâu chỉ có một con đường duy nhất! Giết nhiều người hơn nữa cũng vô dụng! Hấp thu nội lực của cao thủ cực mạnh cũng vô dụng! Phải cần có ta! Kim mâu và hồng mâu chưa bao giờ có thể cùng tồn tại trên thế gian. Trước khi Dạ Hậu sinh nữ nhi thì sở hữu kim mâu, sau khi sinh hạ Dư Ta La, Dư Ta La bẩm sinh đã có hồng mâu nhưng kim mâu của Dạ Hậu càng ngày càng nhạt dần, cuối cùng biến trở lại thành hoàng mâu! Muốn thành kim mâu, liền đến địa điểm cũ của Hắc Thủy Cung tìm ta, ta chờ hắc!"

Nói xong, lão thái thái cười lạnh một tiếng, ngồi lên lưng mãng xà ra ngoài.

Hắc Thủy Bà Bà đi rồi, tất cả mọi người đều lúng túng —— có nên làm như vậy không?

Triển Chiêu có chút lo lắng, hỏi Ân Hậu, "Ngoại công... Bà Bà muốn giải quyết một đối một với tên hoàng mâu kia?"

Ân Hậu gật gật đầu, "Tám phần là ý này đi."

Triệu Phổ lo lắng, "Như vậy có ổn không? Có thể gặp nguy hiểm không? Tên hoàng mâu kia không biết đã hút bao nhiêu nội lực, vạn nhất quá lợi hại thì sao bây giờ?"

"Lợi hại hay không tính sau." Diệp Tri Thu cũng nói, "Chúng ta ở ngoài sáng hẳn lại ở trong tối, đề phòng bọn chúng bày trò dê tiện!"

"Đúng thế!" Lâm Dạ Hỏa cũng gật đầu, "Dù sao cũng chui ra từ Ác Đế Thành!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Hai vị lão gia tử cũng rất khó xử, tính tình của Hắc Thủy rất ương bướng, khuyên nhủ thế nào đều không nghe, tạm thời chỉ có thể quan sát sự việc phát triển rồi tùy cơ ứng biến.

Triệu Phổ lại lệnh cho Đồng Thiên Dực và các ảnh vệ dựa theo yêu cầu của Hắc Thủy Bà Bà, đi rải tin tức.

Đồng Thiên Dực rất bối rối, "Tin tức này phải rải như thế nào? Không đầu không đuôi..."

Triệu Phổ ngẫm nghĩ, "Vậy dùng biện pháp trực tiếp nhất đi!"

Kết quả, sau nửa canh giờ, tại các phố lớn ngõ nhỏ trong Hắc Phong Thành đều dán đầy bố cáo trên hoàng bảng, nội dung chỉ một câu —— muốn đổi kim mâu, hoàng phải thu hồng, không còn phương pháp, Hắc Thủy Cung nguyên chỉ đơn đấu, có gan thì tới.

Dân chúng Hắc Phong Thành đọc chẳng hiểu ra sao —— đây rốt cuộc là cái gì với cái gì vậy?

Triển Chiêu cầm cáo thị dờ khóc dờ cười.

Bạch Ngọc Đường ngược lại cảm thấy đúng là lời ít mà ý nhiều.

Mà lúc này, Tiểu Lương Tử ra ngoài chạy hết một vòng đã trở về, cười đến quai hàm đều đau, chỉ ra ngoài, "Nhanh ra xem đi, đám người giang hồ kia đều sắp bị chửi đến hôn mê rồi."

Lúc này mọi người mới nhớ tới ngoài cửa thành còn có Hỏa Kỳ Lân và Long Kiêu Quảng còn đang "khẩu chiến quần hùng".

Mọi người không chịu nổi tò mò bèn chạy lên thành lầu xem thử.

Chỉ thấy Âu Dương Thiếu Chinh ngồi trước đại môn quân trại, bắt chéo chân, bưng ấm trà trong tay, bên cạnh, Long Kiêu Quảng dựa vào tường thành, chống cằm, hai người đang hạ thấp đám người giang hồ kia.

Âu Dương Thiếu Chinh không hổ là người chuyên phụ trách "Đánh địch mắng trận" trong quân doanh của Triệu Phổ. Âu Dương cực kỳ mồm mép, môi trên chạm môi dưới, vẫn từ cứ thế mà bùm bùm bắn ra bên ngoài, không hề dừng lại để nghỉ.

Người giang hồ dưới lầu đều là những kẻ có chút thân phận địa vị, còn tự xưng là danh môn chính phái, nơi nào gặp qua trận thế này, bụng nói đây là cái gì vậy? Lưu manh chửi đồng? Nhưng cẩn thận nghe một chút cũng không phải, trình độ của Hỏa Kỳ Lân rất tốt! Không hề mở miệng nói lời thô tục, chỉ cùng bọn họ tán gẫu, bọn họ nói đông hăn kể tây, nghe còn rất có đạo lý.

Người giang hồ nói Triệu Phổ mau mang hung thủ giao ra đây.

Hỏa Kỳ Lân nói một đám người luyện võ các người không bảo vệ quốc gia, cứ nhiên lại còn gây âm ỉ trước cổng quân doanh nhà mình, các người không phải là gian tế thông đồng với ngoại quốc chứ?

Người giang hồ nói trong quân doanh của Triệu Phổ có yêu nghiệt.

Hỏa Kỳ Lân nói Triệu Phổ mười sáu tuổi bắt đầu mang binh đánh giặc, trong quân doanh có bao nhiêu tướng sĩ bao nhiêu anh hùng bao nhiêu oanh oanh liệt liệt, ngay cả bọn họ cũng mắng, các người vẫn còn là người sao?

Người giang hồ nói Ma Cung hại rất nhiều người.

Hỏa Kỳ Lân nói gần đây Tây Vực không yên ổn, thời khắc quan trọng các người còn đến gây thêm phiền, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, cái đám sâu làm rầu nồi canh các người!

Người giang hồ nói hung thủ giết người giấu trong quân doanh.

Hỏa Kỳ Lân nói từng có bao nhiêu giang hồ chính phái vì trợ giúp Triệu gia quân đẩy lui địch cam nguyện chịu chết, so với bọn họ quả thật các người đã vứt sạch mặt mũi tổ tông nhà mình!

Long Kiều Quảng ở một bên phụ họa, đám môn phái giang hồ phía dưới này đều đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu, trộm gà bắt chó, nam đạo nữ xướng...

Hai người bọn họ nói chuyện vừa nhanh, mồm miệng lanh lợi, nội lực lại cao, nói một hồi thành ra đám người giang hồ trước cửa thành từ đầu tới cuối đều bận rộn biện giải cho mình, sớm chẳng nhớ ra vì sao mình lại đến đây. Người giang hồ rất buồn bực —— rõ ràng bọn họ có lý mà? Nói như thế nào cuối cùng lại có cảm giác như mình thẹn với người trong thiên hạ vậy?

Một đoàn dân chúng Hắc Phong Thành phía sau đến xem náo nhiệt nhờ Âu Dương nhớ lại sự tích anh hùng Triệu Phổ rong ruổi sa trường, cảm khái liên tục, tiểu Nguyên soái nhà ta đã trưởng thành thành đại anh hùng rồi! Đám người giang hồ này thật kỳ cục, bọn họ tới đây để làm gì? Mặc kệ họ! Dù sao cũng không thể mắng Triệu gia quân!

Những người khác đều ở trên thành lâu nghe.

Thiên Tôn lẫn Ân Hậu cho dù thường thấy tình cảnh này cũng nhin không được tán thưởng —— xem mồm mép này! Lợi hại!

Triển Chiêu hết biết nói gì, tường cũng không vịn, rất phục hai người bọn họ, đây đúng thật là đang tán gẫu!

Mặt khác, khi Long Kiều Quảng nói chuyện còn mang theo chút nội lực, hai người bọn họ bên này không mệt không mỏi, những người giang hồ bên ngoài nghe được đã ngáp không ngớt, ngay cả phản ứng đều chậm.

Đại khái sau một canh giờ, bách tính vây xem đều đã tan, cảm thấy đám người giang hồ này càn quấy ăn no rừng mỡ, không bằng về nhà nấu cơm chiều!

Mà những người giang hồ kia thì bận rộn biện bạch cho bản thân, làm sáng tỏ cũng như cường điệu chính mình không thông đồng với ngoại quốc, không phải con sâu làm rầu nồi canh, không có nam đạo nữ xứng, sau đó đều lục tục giải tán đi về đờn tin tức.

Âu Dương cùng Long Kiều Quảng quay đầu lại, nhướn mày với mọi người.

Mọi người tán thưởng từ đáy lòng —— lợi hại! Miệng pháo lui địch!

Triển Chiêu đang muốn cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận một chút, lại cảm giác Ngũ gia tiến đến bên tai hắt, thấp giọng nói, "Miêu Nhi!"

Triển Chiêu nhìn hắt.

Vẻ mặt của Bạch Ngọc Đường có chút nghiêm túc, "Thái di bà đi một mình."

Triển Chiêu sững sốt, quay đầu lại nhìn nhìn, phát hiện Giao Giao không có bên người, liền hỏi, "Người để Giao Giao đi theo Thái di bà sao?"

"Là ta bảo nó lệnh cho giao nhân đi theo."

Lúc này Ân Hậu chen vào một câu.

Thiên Tôn nhú mày, "Bà ấy quả nhiên tự mình đi giải quyết việc này."

Triển Chiêu sốt ruột, "Như vậy sao được! Vạn nhất người ta nhiều người thì sao?"

"Vậy nên mới để giao nhân đi theo sau." Ân Hậu ngoắc ngoắc ngón tay với hắn. "Chuyện này đừng phiền toái Triệu Phổ, chúng ta ra ngoài giải quyết."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều theo Ân Hậu và chúng lão Ma Cung đi ra ngoài.

Thiên Tôn cũng muốn chạy ra xem náo nhiệt, lại bị người kéo lại tay áo.

Lão gia tử quay đầu lại, chỉ thấy giữ chặt mình chính là Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn có chút không hiểu, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, "Cháu cũng muốn đi sao? Mang cháu đi cùng nhé?"

Tiểu Tứ Tử lại lắc đầu, nói với Thiên Tôn. "Tôn Tôn ở lại, Cửu Cửu gặp nguy hiểm."

Thiên Tôn hơi sửng sốt, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nói sâu kín, "Quả nhiên là một kẻ."

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, cúi đầu vừa nhìn thì thấy Hắc Thủy Bà Bà đang đứng bên cạnh mình.

"Oa..." Lão gia tử bị dọa nhảy dựng, nhìn Hắc Thủy, "Bà không phải đi rồi sao?"

Hắc Thủy Bà Bà nguýt Thiên Tôn một cái, "Chỉ có một giao nhân nhỏ như vậy mà muốn giữ được ta?"

Thiên Tôn nghiêng đầu nhìn bà, "Bà là vị nào vậy? Trước giờ hình như chưa từng gặp qua..."

Hắc Thủy Bà Bà trừng mắt liếc nhìn Thiên Tôn một cái rồi xoay người xuống lầu, "Trông chừng tiểu tử Triệu Phổ cho tốt."

Thiên Tôn vội hỏi, "Ai! Vậy còn mấy người đang chạy đến chỗ Hắc Thủy Cung thì sao?"

Hắc Thủy Bà Bà mỉm cười, "Tất nhiên sẽ có người mà bọn họ cần đối phó."

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 176: Trận Tứ Tà

Edit: Ruby

Ân Hậ mang theo Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một đám người bọn họ đi cùng với Giao Giao đến Hắc Thủy Cung.

Mà Thiên Tôn lại bị Tiểu Tứ Tử kéo lại, lúc Thiên Tôn đang không rõ xảy ra chuyện gì thì Hắc Thủy Bà Bà lại xuất hiện bên cạnh Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn lão thái thái dằn dò mình ở lại Hắc Phong Thành, có chút mờ mịt —— vị này ai ta? Trước giờ chưa bao giờ gặp qua!

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử lên, hỏi bé, "Tiểu Tứ Tử, người kia là ai vậy?"

Chỉ là, Thiên Tôn hỏi, lại không nghe thấy Tiểu Tứ Tử đáp lại.

Lão gia tử quay sang nhìn thì thấy Tiểu Tứ Tử đang chăm chú nhìn về phía chân trời.

Lúc này trời đã chạng vạng tối, mặt trời lặn về phía tây, đại mạc xa xa phủ một lớp ánh sáng mờ ảo... nửa vầng tịch dương bị mây mù xẻ thành vô số những dải lụa ánh sáng...

Thiên Tôn tò mò hỏi Tiểu Tứ Tử, "Nhìn cái gì đấy?"

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, duỗi bàn tay nhỏ bé chỉ về phương xa, nói, "Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ."

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, "Hả? Là nhìn mây hay là cái gì vậy? Gì mà Thanh Long, Bạch Hổ..."

"Vậy Tây Diễm, Bắc Băng, Nam Thủy, Đông Phong đâu?"

Một câu của Tiểu Tứ Tử khiến Thiên Tôn đột nhiên sửng sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm.

"Cái gì Tây Diễm, Nam Thủy?"

Công Tôn đang đi tới cũng nghe được đại khái, tò mò hỏi.

Triệu Phổ cũng quay đầu lại nhìn về bên này.

Thiên Tôn lẩm bẩm một câu, "Tứ Tà..."

"Hả?" Công Tôn không hiểu, đồng thời, liền thấy Thiên Tôn thuận tay đưa Tiểu Tứ Tử cho hắn, nhanh chóng đi lên trên thành lầu dỗi mắt nhìn về phía xa.

Triệu Phổ thấy thần sắc Thiên Tôn rất khác thường, cũng có chút không hiểu, đồng thời Cửu Vương gia có một loại cảm giác bị đè nén, căng thẳng vô cớ, không biết có phải do nội lực của lão gia tử tạo thành không...

Mà càng làm cho Triệu Phổ cảm thấy nghi hoặc chính là bây giờ họ đang đứng trên cửa thành lầu phía nam, những người giang hồ vừa rồi gây rối là ở bên trong Hắc Phong thành, mà phương hướng Thiên Tôn đang nhìn thì lại là hướng tây bắc.

"Ách..." Triệu Phổ vừa định tiến lên hỏi một câu thì gần đấy, Âu Dương đột nhiên hô lên một tiếng. "Thanh Lâm, người làm gì vậy?"

Triệu Phổ quay đầu lại thì chỉ thấy Thanh Lâm đang quỳ rạp trên mặt đất, lỗ tai áp sát xuống đất, dường như đang nghe động tĩnh.

Nghe một lát, Thanh Lâm bỗng nhiên đứng lên, nói với Triệu Phổ, "Biên giới tây bắc đang có một lượng lớn binh mã áp sát."

"Là binh mã của Liêu quốc và Tây Hạ sao?" Triệu Phổ hỏi, "Không phải đã bảo ngừng rồi sao, lại đến nữa?"

"Không đúng." Thanh Lâm lại lắc đầu, "Không phải tốc độ hành binh! Là tốc độ tấn công!"

Triệu Phổ hơi sửng sốt.

Hạ Nhất Hàng nhíu mày, "Là ý gì?"

Cơ hồ cùng lúc đó, bốn phương xa xa đều báo hiệu bất ổn.

"Là hướng Bình Chung Thành!"

"Lang Vương Bảo bên kia cũng có!"

Mấy quả tên lệnh màu đen phóng lên tận trời.

"Là tín hiệu cảnh báo của Bình Chung Thành và Lang Vương Bảo!" Âu Dương không hiểu, "Chuyện gì vậy? Có kẻ binh tiến Trung Nguyên chúng ta?"

Triệu Phổ mang theo mọi người xuống thành lâu, nhanh chóng đi xuyên qua quân doanh lên thành lâu hướng bắc.

Cửu Vương gia tiếp nhận viễn kính được thủ vệ đưa cho, nhìn về biên giới tây bắc, chỉ thấy bụi mù cuồn cuộn phía chân trời, thiên quân vạn mã đang ào ào lao đến, có thể nhìn thấy kỵ binh vũ trang đầy đủ cùng với quân kỳ Tây Hạ và Liêu quốc tung bay.

"Vương gia!"

Lúc này, Đồng Thiên Dực nôn nóng lật đật chạy về, "Bình mã Tây Hạ và Liêu quốc vốn đóng quân ven đại mạc, không biết vì sao lại đột nhiên nhổ trại, kỵ binh dẫn đầu, khí thế hung hăng tiến quân thần tốc về hướng này, giống như là chuẩn bị công thành!"

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật. "Bị phân nhồi đầy đầu rồi hả?"

Hạ Nhất Hàng rút ra một quả tên lệnh màu lam, phóng lên trời...

Cùng với tên lệnh bắn lên trời, Bình Chung Thành và Lang Vương Bảo đồng thời kéo hai con đập ngăn hai con sông Bình Xuyên và Chung Xuyên... Lập tức, dòng sông chảy xiết thay đổi tuyến đường, cuộn trào mãnh liệt đổ sang con kênh được đào sẵn, giao hòa với nhau giữa đại mạc tạo thành một lá chắn thiên nhiên hình chữ "Xoa" (叉). Hai con sông lớn ngăn cách binh mã đang hành quân đến bên ngoài bồn địa Bình Chung, hình thành lớp phòng hộ bao bọc lấy khu vực phía trước Hắc Phong Thành bao gồm Lang Vương Bảo, Ma Quỷ Thành, Cuồng Thạch Thành.

Lúc này, sự chấn động của mặt đất càng lúc càng rõ ràng, đường chân trời phía xa xa, binh mã đông nghìn nghịt càng lúc càng tới gần, sát khí lan tràn khắp đại mạc, tiếng sói tru nổi lên bốn phía trong rừng Hắc Phong, bầy sói bắt đầu di chuyển.

Toàn bộ cầu treo của Bình Chung Thành, Lang Vương Bảo, Cuồng Thạch Thành và Ma Quỷ Thành lập tức kéo lên cao, xạ thủ đứng kín trên thành lâu, tình hình chiến sự dường như hết sức căng thẳng.

Lang Vương Bảo các nhà dân trấn địa sẵn sàng đón quân địch, đồng thời ai nấy đều hoang mang —— Liêu Quốc và Tây Hạ đang tính xuất binh tấn công phương nam sao? Còn chọn đúng lúc Triệu Phổ đang ở Hắc Phong Thành? Đây là muốn làm gì? Yên ổn mà sống không được sao?

Hạ Nhất Hàng sai người gọi Lý Vinh và Gia Luật Tề đến, chỉ về đoàn binh mã xa xa đang bị sông ngăn cản cho hai người xem.

Triệu Phổ liếc mắt nhìn hai người họ, "Hai người đến giả quy hàng có phải không? Lão tử chém đầu hai người treo trên đầu tường được không hử?"

Lý Vinh lẫn Gia Luật Tề đều trợn tròn mắt, đầu lắc như trống bỏi, "Không đúng... không giống với những gì đã bàn trước là sao..."

"Những binh mã kia đích thực là đến công thành nhưng hẳn không phải xuất phát từ ý nghĩ của bản thân."

Lúc này Thiên Tôn vẫn yên lặng không lên tiếng đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhẹ nhàng vuốt cằm, nói, "Hắc Thủy Tà Linh bất quá chỉ là mồi nhử mà thôi, bày ra cả ván cờ, hóa ra mục đích thực sự là cái này... lợi hại!"

Triệu Phổ sốt ruột "Nói rõ một chút đi lão gia tử!"

Thiên Tôn vươn tay vỗ vai Triệu Phổ, hỏi. "Người từng nghe qua Trận Tứ Tà chưa?"

...

Mà lúc này, Ân Hậu bọn họ đã đi sâu vào giữa đại mạc, cũng nghe thấy động tĩnh từ xa xa.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Dạ Hỏa chạy lên một cồn cát nhìn về hướng tây bắc, "Hai con sông Bình Xuyên và Chung Xuyên đều đã thay đổi tuyến đường, tên lệnh bắn đầy trời, có đại quân tấn công sao?"

Triển Chiêu cũng không hiểu, thấy Bạch Ngọc Đường bên cạnh đã cau mày, liền hỏi, "Ngọc Đường, sao vậy?"

Ngũ gia lắc đầu, "Giao Giao hình như bị lạc rồi."

"Lạc rồi?" Triển Chiêu hỏi. "Bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

"A..." Ngũ gia ngẩng đầu chung quanh.

Chỉ thấy trước mắt hẵn, Giao Giao xuất hiện, gãi gãi đầu, bộ dáng cũng rất hoang mang... hẵn là cũng không biết mình là như thế nào bị Hắc Thủy Bà Bà cắt đuôi.

"Chúng ta đang ở gần ngay tại địa điểm ban đầu của Hắc Thủy Cung, "Ân Hậ nhìn mảnh cát vàng trước mắt, "Gần đây không có người... Hắc Thủy hẵn đã động tay động chân cố tình bỏ rơi Giao Giao rồi."

"Này."

Lâm Dạ Hỏa nhảy xuống khỏi cồn cát, nói với mọi người, "Bên kia sông tụ tập rất nhiều binh mã Tây Hạ và Liêu quốc, kỵ binh đều đang đợi trước bờ sông, binh lính đều được vũ trang đầy đủ, không giống như hành quân mà là công thành!"

"Tây Hạ và Liêu quốc đến công thành lúc này?" Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, "Vì cái gì?"

"Có khác gì đi tự sát đâu?" Triển Chiêu không hiểu.

"Hình như có gì đó không đúng lắm!" Ân Hậ nhìn Tiết Tấn và Lam Biện.

Thiên Tàn lão gia tử đột nhiên quay đầu lại nhìn về hướng Hắc Phong Thành.

Mọi người cùng nhìn theo lão đầu nhi, ai nấy đều cảm thấy hình như giữa không trung có hơi nước cuộn cuộn.

Diệp Tri Thu nghi hoặc, "Cảm giác gì..."

Triển Chiêu vươn một ngón tay chỉ lên không trung, "Có phải là ảo giác không..."

Tất cả mọi người nhìn theo hướng tay của Triển Chiêu, chỉ thấy trên bầu trời có một hình cung như ẩn như hiện...

"Cầu vồng?" Lâm Dạ Hỏa nhú mày, "Không màu, nhìn giống như một làn hơi nước vậy..."

Ân Hậu khẽ cau mày, định đi tới phía trước, đột nhiên vạt áo bị ai kéo lại.

Ân Hậu cúi đầu... chỉ thấy Táng Sinh Hoa không biết đã đến bên cạnh khi nào, đang ngồi xổm, một tay kéo vạt áo mình, một tay chỉ về mảnh cát phía xa xa.

Lúc này mọi người mới chú ý tới trên sa mạc xuất hiện một dấu vết rất dài rất dài, là một cái rãnh sâu...

Táng Sinh Hoa vội ngẩng đầu, Tiết Tấn cùng Lam Biện cơ hồ đồng thanh hô, "Trận Tứ Tà!"

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ đều sửng sốt, "Cái gì?"

Ân Hậu đột nhiên đưa tay, vung một chưởng về phía cái rãnh kia, chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn truyền đến, đồng thời, một cỗ nội lực bất ngờ hất thẳng đến.

Đám người Triển Chiêu không đề phòng, bị chấn cho lui lại phía sau mấy bước, nghi hoặc nhìn về phía trước —— vì sao nội lực của Ân Hậu lại bị bắn trở về?

...

Cơ hồ cùng lúc đó, xa xa truyền đến một tiếng vang.

Trên thành lâu Hắc Phong Thành, đám người Triệu Phổ nhìn Thiên Tôn đưa tay vung một chưởng lên không trung... nhưng chưởng phong lại bị bắn ngược về.

Cũng may Thiên Tôn không dùng quá nhiều nội lực, nhưng cũng đủ khiến cuồng phong gào thét, mọi người trên thành lâu rồi rít ôm đầu... xảy ra chuyện gì?

"Chúng ta đang bị vây khốn trong Trận Tứ Tà!" Thiên Tôn khe khẽ thở dài, lắc đầu, "Không ổn rồi!"

...

"Trận Tứ Tà?" Triển Chiêu vội hỏi Ân Hậu, "Là gì ạ?"

Ân Hậu cau mày, "Trận Tứ Tà là một loại trận bằng nội lực, thuộc loại trận pháp cổ thất truyền đã rất nhiều năm."

Triển Chiêu vươn tay, sờ soạng một chút trên cái rãnh sâu kia, phát hiện có một cỗ nội lực cực mạnh ở phía trước hình thành một tấm lá chắn, tay không ấn vào được...

Lâm Dạ Hỏa cũng thử, "Dùng nội lực có lẽ sẽ chen vào được!"

Táng Sinh Hoa ngồi xổm trên đất lấm bầm, "Khó trách phải dẫn nhiều người đến đây như thế, dùng đến trận pháp này thì rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt...!"

"Nói rõ một chút đi ạ, nghe không hiểu!" Hỏa Phượng sốt ruột, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

...

"Lấy vùng đất bao gồm Hắc Phong Thành, Bình Chung Thành, Ma Quỷ Thành, Lang Vương Bảo làm trung tâm, tại bốn phương hướng đặt mỗi nơi một điểm." Thiên Tôn giải thích rõ cho Triệu Phổ hiểu Trần Tứ Tà rốt cuộc là thứ gì, "Bốn điểm này, tại mỗi điểm có hai cao thủ có nội lực cực cao, hai cao thủ này hợp tác, lợi dụng nội lực cực mạnh hình thành một vòng vây vây chúng ta ở bên trong."

Lúc này Triệu Phổ cũng hiểu được thứ cảm giác áp lực khó hiểu kia là như thế nào mà có, quả nhiên là vì nội lực bị áp chế, "Lão gia tử, với nội lực của người mà không phá được sao?"

Thiên Tôn lắc đầu, "Phá không được! Phải bắt đầu phá từ bốn góc! Hơn nữa chỉ phá một góc cũng không đủ, phải đồng thời xử lý cả tám cao thủ tại bốn góc mới có thể phá giải trận pháp này!"

"Nội lực của người và Ân Hậu đều không phá được sao?" Công Tôn kinh ngạc.

"Bởi vì sẽ phản xạ ngược!" Thiên Tôn lắc đầu, "Vừa rồi một chưởng đánh lên của ta, các người đều cảm giác được phải không?"

Bọn Triệu Phổ gật đầu.

"Ta dùng bao nhiêu nội lực đánh lên lá chắn này đều sẽ bắn ngược trở về và đánh vào các người! Nội lực càng mạnh bao nhiêu đánh vào lớp lá chắn kia thì sẽ phản xạ càng mạnh, tất cả khu vực bên dưới lớp chắn này đều sẽ bị ảnh hưởng!" Thiên Tôn nói xong, nhìn về phía xa xa, "Trần Tứ Tà khá là quý dị! Hơn nữa ngoại trừ tám cao thủ bày trận ra, ở bên trong trận hẳn là còn có sự tồn tại của một cao thủ tinh thông Nhiếp Hồn thuật hoặc là Tà thuật..."

Triệu Phổ cau mày, "Bình mã Liêu quốc và Tây Hạ hành động khác thường như vậy, hẳn là có quan hệ với cao thủ đó?"

"Ừ! Chủ soái tướng lĩnh hẳn là đều đã trúng phải ảo thuật, bị khống chế tâm thần!" Thiên Tôn đáp, "Trận Tứ Tà là loại trận pháp còn lợi hại hơn cả Khốn Long Trận, bất luận là kẻ nào bày trận, mục đích cuối cùng chắc chắn là muốn lấy Hắc Phong Thành làm trung tâm, hoàn toàn hủy diệt bức tường phòng thủ phía tây bắc của Đại Tổng!"

"Nguyên soái!"

Lúc này, Giả Ảnh vội vã chạy tới, "Đám người giang hồ kia lại đánh giết trở lại!"

"Cái gì?" Hạ Nhất Hàng nhíu mày, "Không phải đã bị đuổi đi sao?"

"Lần này không đúng lắm, mắt của người nào người nấy đều đỏ ngầu, như là muốn xông thẳng vào quân trại vậy!"

"Cũng bị Nhiếp Hồn thuật khống chế?" Triệu Phổ hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn gật đầu, giọng nói lạnh lùng đáp, "Với trí thông minh của người, hẳn là đã hiểu được mục đích của đối phương rồi?"

Triệu Phổ gật đầu, thần tình nghiêm nghị. "Bây giờ Hắc Phong Thành của ta trong ngoài đều gặp khó khăn, bên ngoài có gần trăm vạn binh mã của Tây Hạ lẫn Liêu quốc, trong thì có một đám người giang hồ phát điên. Ta không muốn quân trại bị phá thì nhất định phải ngăn cản bọn họ. Nhưng ta lại không thể phái binh giao chiến với họ, bởi vì họ đang bị kẻ khác khống chế mà công kích chúng ta. Nếu ta phái binh, hai quân giao chiến tất có người chết, lưỡng bại câu thương chưa nói, binh lính coi như là chết vô ích. Không phái binh mà lại muốn ngăn cản bọn họ khỏi sự khống chế của ảo thuật, chỉ có dùng nội lực càng mạnh hơn giúp cho họ trừ đi ảo thuật hoặc là ngăn cản hành động của họ... chỉ có thể nhờ vào hai vị cao thủ là người và Ân Hậu."

"Nhưng nội lực trong cái lồng này càng để lâu càng nhiều!" Hạ Nhất Hàng tiếp lời Triệu Phổ, "Cuối cùng vẫn sẽ bị phản ngược..."

"Vòng vây của Trận Tứ Tà sẽ càng lúc càng thu hẹp." Thiên Tôn nói, "Mà nội lực của ta và lão quỷ không xuất ra được..."

Mọi người ở đây lập tức hiểu ra —— đến cuối cùng, vẫn là không thoát khỏi cảnh thành hủ người vong!

"Có biện pháp nào phá giải không?" Triệu Phổ không nói nhiều lời vô nghĩa, thời gian cấp bách, phải lập tức phá trận."

"Nửa canh giờ!" Thiên Tôn đáp. "Trong vòng nửa canh giờ, từ bên ngoài công kích bốn điểm kia, diệt trừ toàn bộ tám tên cao thủ. Nếu vượt qua nửa canh giờ không cách nào phá được trận, như vậy người trong thành sẽ bắt đầu bị nội lực của ta và lão quỷ ảnh hưởng, từ lão nhân đến tiểu hài tử bắt đầu tử vong... Nội lực càng cao thì chết càng chậm, nhưng cuối cùng vẫn đều sẽ phải chết, đều là chết trên tay ta và lão quỷ. Nói cách khác, nếu trong vòng nửa canh giờ không thể phá trận, ta cùng lão quỷ chỉ có thể thu tay lại, để cho người xuất binh quyết một trận tử chiến với người giang hồ trong thành lẫn binh mã ngoài thành để bảo toàn tánh mạng cho dân chúng toàn thành."

"Nếu đánh bừa như vậy, quân doanh của ta ít nhất sẽ phải tổn thất mấy vạn thậm chí cả mười vạn tướng sĩ?" Hạ Nhất Hàng lắc đầu.

"Có thể sơ tán dân chúng trong thành ra ngoài không?" Công Tôn hỏi.

"Không ra được!" Thiên Tôn xua tay, "Phải cần có nội lực ít nhất cũng phải cao đến tầm của Chiêu Nhi hay Ngọc Đường, phá tan lá chắn mới không nguy hiểm đến tánh mạng, nội lực nếu mà thấp một chút, tới gần lá chắn đều sẽ bị bắn ngược trở về, sẽ bị nội thương."

"Chặc." Cửu Vương gia cau mày. "VẬY chỉ có thể phá trận... hành động thế nào đây?"

"Chia binh hai đường đi!"

Lúc này truyền đến một tiếng nói.

Đám người Thiên Tôn quay đầu lại thì thấy Ân Hậu đã quay trở về.

"Chiêu Nhi bọn họ đều đang ở bên ngoài, đi phá trận." Ân Hậu chỉ về phía binh mã đang tụ tập bên bờ sông Tây Vực phía xa xa, nói với Thiên Tôn. "Ta ra ngoài thành ngăn lại, người giải quyết trong thành đi."

Thiên Tôn gật đầu.

Ân Hậu nhảy ra khỏi thành, đi về hướng bắc.

Triệu Phổ nói với Âu Dương Thiếu Chính cùng Long Kiều Quảng, "Mang binh mã đi theo lão gia tử đi!"

Hỏa Kỳ Lân cùng Hữu tướng quân lập tức xuống thành chuẩn bị binh mã, cổng thành mở ra... đại quân ra khỏi thành, tiến về phía bồn địa Bình Chung.

Hạ Nhất Hàng và Trâu Lương cũng xuống lầu, chỉnh đốn binh mã, phải chuẩn bị cả hai tay, một khi không phá được trận thì chỉ có thể ra ngoài đổ máu.

Triệu Phổ hỏi Thiên Tôn, "Lão gia tử, đối phó với người giang hồ trong thành... nếu có thể không dùng nội lực, chúng ta cũng đừng dùng nội lực?"

Thiên Tôn gật đầu, tựa hồ được giải đúng chỗ ngứa "Tìm cơ hội đập cho bọn người giang hồ đó một trận không tồi..."

Nói xong, thân hình lão gia tử nhoáng lên một cái, không thấy.

...

Xa xa, tại cửa giao nhau giữa sông Bình Xuyên và Chung Xuyên, binh mã của Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng đã tới nơi.

Hai vị tướng quân nhìn sang bờ bên kia, đều có chút dở khóc dở cười.

Binh mã của Liêu quốc và Tây Hạ đang chuẩn bị dựng cầu nổi sang bên này, bọn lính người nào người nấy đều mang vẻ mặt như đưa đám, hiển nhiên rất không hiểu tại sao Đại vương nhà mình lại muốn tấn công Hắc Phong Thành. Đặc biệt nhìn thành lũy bên kia lấp đầy cung nỏ, quân kỳ Hữu Lộc quân của Long Kiều Quảng giương cao, các tướng sĩ Tây Vực đều run lấy bấy — được chứ! Vô duyên vô cớ chạy tới đây làm bia ngắm bắn cho Hữu tướng quân.

Ân Hậu vào trong một căn lều trại được dựng bên bờ sông, ngồi xuống đất, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Âu Dương (*) vác Băng Thiết Côn đứng trước cửa lều canh gác cho lão gia tử, ý là, ai dám đến gần thì đập chết.

Ngay khi Ân Hậu ngồi xuống... chẳng mấy chốc, thứ áp lực khiến cho mọi người hít thở không thông đã giảm bớt một chút.

Lý Nguyên Hạo vừa rồi hai mắt còn đỏ ngầu giờ đang võ đầu, hoang mang hỏi mấy vị phó tướng cũng đang võ đầu — chúng ta đang ở đâu vậy? Xảy ra chuyện gì?

Liêu vương cũng xoa ngực, không hiểu gì hết mà nhìn Bình Chung Thành bên kia sông — chuyện gì vậy?

Bờ sông bên này, hai chiếc thuyền nhỏ tách ra chở Lý Vinh và Gia Luật Tề đều mang vẻ mặt sốt ruột đi về quân doanh của họ, hai nhân vật xui xẻo này bị Triệu Phổ đá ra, đi tìm Đại vương nhà mình giải thích tường tận tình hình vì sao lại trúng chiêu.

Trước khi đi thì Triệu Phổ đã nói rất rõ ràng, "Tốt nhất là hai người nên trói chặt tên chủ tử trúng thất tâm phong nhà mình đè xuống đất, nếu lát nữa mà đánh nhau thật, lão tử ngay cả hai người cũng sẽ chém luôn!"

...

Trong Hắc Phong Thành, đám người giang hồ nguyên bản đang chuẩn bị vọt vào quân trại lúc này đang loạn thành một đồng.

Trong đám người, có một thân ảnh màu trắng len lỏi qua lại, đi đến đâu, người giang hồ liên tục người ngã ngựa đổ.

Trên thành lâu, các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều bưng mặt nhìn, ai nấy đều cảm khái —— trước kia toàn thấy Thiên Tôn khoát tay quét sạch một mảnh, hóa ra không dùng nội lực chỉ dùng quyền cước cũng lợi hại như vậy! Oa! Kia là chiêu thức gì mà chưa từng thấy!

Nhìn lại Thiên Tôn, lão gia tử cầm trong tay một cây mây dài không biết tìm đâu ra, đang quất vào mông mấy người giang hồ kia, thấy người nào quất người đó, vẻ mặt kia rõ ràng rất đã ghiền.

Lão gia tử vừa quất vừa nói, "Ai bảo các người không nhớ đòn! Toàn gây thêm phiền! Thành sự không đủ bại sự có thừa!"

"Hoặc nha!" Tiểu Lương Tử ngồi trên thành lâu chia một quả cam với Tiểu Tứ Tử, vừa ăn vừa xem, "Lão gia tử đánh mông kìa!"

Tiểu Tứ Tử một tay cầm quả cam, một tay theo bản năng sờ sờ mông mình —— nhìn cũng thấy đau!

Triệu Phổ cùng Công Tôn lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau —— cứ cảm thấy có thể đánh mấy người giang hồ kia một trận, Thiên Tôn kỳ thật rất vui sướng...

...

Mà ngoài thành, Triển Chiêu cùng Tu La Vương nhắm hướng đông, Lâm Dạ Hỏa cùng Tửu Tiên đi về phía tây, Diệp Tri Thu và Thiên Tàn Lão Nhân đi hướng nam, Bạch Ngọc Đường và Táng Sinh Hoa về hướng bắc... tám người chia thành bốn đường, nhanh chóng chạy về bốn hướng khác nhau...

Dựa theo giao phó của Ân Hậu, trong vòng nửa canh giờ phải phá trận, bằng không, thành hủy người vong!

(*) chỗ này nguyên bản để là Long Kiều Quảng, nhưng sử dụng Băng Thiết Côn là Âu Dương, mình đoán chắc Nhã nhầm nên mình tự ý sửa lại.

(**) câu nổi:

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 177: Áo Cà Sa Màu Đen

Edit: Ruby

Trên thành lâu Hắc Phong Thành, Triệu Phổ phái ảnh vệ ra ngoài tìm hiểu tin tức, trong quân doanh, Hạ Nhất Hàng suất lĩnh thập đại phó tướng chinh đồn binh mã, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trên sân duyệt binh, các đội binh mã đã tập kết sẵn sàng, Công Tôn và Triệu Phổ cùng nhau đứng trên thành lâu.

Một bên, là binh lính đã xếp thành hàng ngũ chỉnh tề trong quân doanh, bên kia, là Thiên Tôn đang tiêu diệt quần hùng giang hồ trong thành.

Các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cùng các học sinh trường Thái Học một đám không có việc gì để làm cũng đứng trên thành lâu bưng mặt xem đến hai mắt sáng lấp lánh.

Tiểu Lương Tử ngồi xổm nơi cao nhất trên tường thành, bắt chước động tác của Thiên Tôn.

Cho tới bây giờ Tiểu Lương Tử chưa từng thấy qua Thiên Tôn cùng Ân Hạo bọn họ động thủ đánh người, luôn luôn là mấy vị lão đầu này chỉ cần phất phất tay áo thì đã ngã rạp cả đồng, trước kia bé từng hỏi Triển Chiêu —— có phải các lão gia tử không biết công phu làm thịt người không?

Triển Chiêu là người có cách đánh đa dạng nhất khi chiến đấu, lúc ấy hần ôm cánh tay suy nghĩ chốc lát, trả lời —— công phu không phải phân biệt như vậy, giống như đại trù trong Ngự Thiện Phòng cũng phải bắt đầu nấu ăn từ việc tráng trứng! Không có khả năng người biết làm tiệc rượu mà lại không chiên được trứng gà, đúng không?

Lúc này Tiểu Lương Tử mới chính thức hiểu được, những kẻ tự xưng là võ lâm cao thủ quần hùng giang hồ, dưới tay Thiên Tôn chẳng khác nào cái trắng! Chơi kiểu gì chứ! Lão gia tử chỉ cần dùng một cây mây dài liền tiêu diệt một mảnh, bọn họ ngay cả phản ứng đánh trả cũng không làm được! Thiên Tôn ngay cả một chút nội lực cũng chưa dùng mà đã có thể đánh họ lăn đẫy đất.

Mà có cảm xúc tương tự còn có Âu Dương Thiếu Chinh đang ở bên bờ sông Bình Chung xa xa.

Hỏa Kỳ Lân đứng trước cửa lều, có thể cảm nhận nội lực của Ân Hậu rất rõ! Trước kia hần từng thấy Ân Hậu dùng nội lực đè bẹp kẻ khác... Nội lực của lão gia tử giống như hố cát lún vậy, gặp gì nuốt nấy. Có đôi khi Thiên Tôn còn đưa tay vung vẩy tay áo, Ân Hậu căn bản không cần để ý đến bất kỳ thứ gì, căn bản chỉ cần đứng đó liếc nhìn người một cái, người liền không biết bản thân chết như thế nào. Dù sao cũng là ma vương! Ân Hậu khi không để ai vào mắt thì hầu như lúc nào cũng dọa người như vậy!

Âu Dương cau mày nhìn quân doanh quân địch đóng quân cách bờ sông bên kia mấy dặm, trong lòng hơi gạt mồ hôi lạnh... đương nhiên hần không sợ đánh trận, thân là tiên phong quan, trong cả quân doanh thì lá gan của vị gia này là lớn nhất, nhưng tình huống lúc này rất đặc biệt! Coi như là trăm vạn đại quân đánh với trăm vạn đại quân, nhưng cả hai phe đều bị nhốt vào trong một cái lồng không thoát ra được!

Nếu là trước kia, đánh thắng trận chính là đuổi quân địch đi! Nhưng dưới tình huống không nơi nào có thể chạy được, chẳng phải sẽ dẫn đến

tình thế người chết ta sống? Con thú bị dồn vào đường cùng khó đấu, một khi đại quân giao thủ, chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương.

Hỏa Kỳ Lân theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên thành lâu Bình Chung Thành, Long Kiều Quảng cầm cung không biết đang suy nghĩ cái gì. Hữu tướng quân đứng đó, quay đầu lại nhìn về hướng Hắc Phong Thành mà phát ngốc.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng nhìn Hắc Phong Thành xa xa —— chuyện xảy đến bất thành lình, liệu Triệu Phổ có tính toán gì không?

...

Mà lúc này, Triệu Phổ đứng trên thành, không nói một lời đứng nhìn binh sĩ tập kết.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, đi đến bên cạnh Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử vươn tay chọc chọc Triệu Phổ, Cửu Vương gia liền quay sang nhìn hai phụ tử.

Công Tôn không biết nên nói gì, bèn vươn tay vỗ vỗ Triệu Phổ.

Cửu Vương gia hơi cười cười, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Tứ Tử, hỏi, "Tiểu Tứ Tử, hôm nay là cát hay hung?"

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, sừng sốt một chút rồi đột nhiên vươn tay, bàn tay nhỏ bé mập mập liền "bộp" một tiếng, vỗ lên đầu Triệu Phổ.

Một tiếng "bộp" nho nhỏ nhưng cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Triệu Phổ cũng bị vỗ đến sừng sốt.

Công Tôn tiên sinh yên lặng thở dài —— xem bản lĩnh của nhi tử nhà hần này! Người ta nói mông hồ không sờ được, bé mập nhà hần khen ngược, đầu của Bình mã đại Nguyên soái nói vỗ liền vỗ.

Tiểu Tứ Tử vỗ xong, tựa hồ rất hài lòng khi nghe thấy tiếng vỗ rất kêu, bàn tay nhỏ vung lên, thay đổi vẻ nhu khí ngày xưa, sang sảng buông một câu, "Gặp dữ hóa lành!"

Lập tức, trên thành truyền đến tiếng cười sảng khoái của Triệu Phổ.

Cửu Vương gia cười, mang theo một loại ma lực giúp ổn định quân tâm, binh sĩ đang dàn hàng lập tức ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

Dưới thành lâu, đánh bay người giang hồ cuối cùng, một cước giẫm vào vũng nước, Thiên Tôn ném cây mây trong tay xuống đất, mỉm cười —— gặp dữ hóa lành!

...

Mà lúc này, tám vị cao thủ gánh vác trọng trách phá trận, tách ra chạy đến chiến trường của mình.

Triển Chiêu và Tu La Vương đi hướng đông, Lâm Dạ Hỏa và Tửu Tiên đi về phía tây, Diệp Tri Thu và Thiên Tàn Lão Nhân đi hướng nam, Bạch Ngọc Đường cùng Táng Sinh Hoa hướng bắc.

Bởi vì cự ly khác nhau nên Lâm Dạ Hỏa và Tửu Tiên Tiết Tấn đến đích ở hướng tây trước.

Trên đường, Tiết Tấn giải thích tỉ mỉ cho Lâm Dạ Hỏa hiểu được những điểm then chốt của Trận Tứ Tà.

Cái gọi là Tứ Tà, không phải chỉ cần có cao thủ nội lực cao cường trấn thủ tại bốn điểm là được, mà tứ phương nội lực này phải tương sinh tương

khắc mới được.

Tây Diễm, Bắc Băng, Nam Thủy cùng Đông Phong.

Bốn góc của Tứ Tà nội lực, góc phía tây là liệt diễm nội lực, góc phía bắc là hàn băng nội lực, phía nam chính là đại vũ, phía đông là cường phong, bốn loại nội lực hoàn toàn bất đồng chồng lên nhau, hình thành một cái lồng cực kỳ chắc chắn.

Muốn diệt từng loại, phải dùng nội lực tương tự để phá!

Nói ví dụ như tổ hợp "Tây Diễm" ở phía tây này, phải do Lâm Dạ Hỏa sử dụng nội lực liệt diễm cực cao để phá tan! Nếu đổi lại thành hàn băng nội lực của Bạch Ngọc Đường thì dù có lạnh đến đâu cũng không dùng được! Hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Lâm Dạ Hỏa và Tiết Tấn chạy đến chỗ Tây Diễm nhanh nhất.

Ở sâu giữa đại mạc Tây Vực, Hỏa Phượng nhìn liệt hỏa hai màu hồng lam ở phương xa đang hùng hực thiêu đốt, nhìn không được mà nướng mảy, "Hoắc! Lão gia tử, chỗ này sắp bị thiêu trụi rồi!"

Mà ở giữa vòng liệt diễm, có hai người, một người duy trì tư thế ngồi, một người đứng bên cạnh kẻ đó, đang nhìn Lâm Dạ Hỏa bọn họ.

Hỏa Phượng quan sát bốn phía, hỏi Tiết Tấn, "Lão gia tử, hai kẻ kia có sự phân công phải không?"

Tiết Tấn gật đầu, gỡ hồ lô rượu trên lưng xuống, không nhanh không chậm nói với Lâm Dạ Hỏa, "Nội lực của hai kẻ này đều là liệt diễm nội lực! Một tên phụ trách tạo trận, nội lực cực cao, một tên phụ trách phòng ngự, nội lực tương đối yếu hơn!"

"Chúng ta phải phá trận như thế nào?" Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Tiết Tẩn ngẫm nghĩ, hỏi. "Người muốn nghe đơn giản hay phức tạp?"

Hỏa Phượng ngoáy lỗ tai, "Chúng ta nói đơn giản đi! Con ngốc lắm!"

Lão gia tử bị hấn chọc cười, cười nói. "Làm thật cả hai là xong!"

Hỏa Phượng gật gật đầu, "Cái này thật dễ hiểu!"

Bên này hai người đang trò chuyện, kẻ phụ trách phòng ngự trong ngọn lửa, đã đi về phía hai người họ.

Không biết có phải ảo giác không, trên người người nọ như mang theo lửa.

Lâm Dạ Hỏa nhìn mặt đất phía trước, cừ thật! Hạt cát bị thiêu cháy hạt nào hạt nấy đỏ rực, nhìn cũng muốn phồng cả tay.

"Thì ra là Hỏa Phượng Đường chủ."

Lúc này, người nọ mở miệng nói chuyện.

Khoảng cách càng lúc càng gần, Lâm Dạ Hỏa cũng thấy rõ bộ dáng của người đối diện, đó là một lão đầu, tuổi tác khoảng bảy tám chục, cả người đều bị thiêu đốt trong ngọn lửa, nhìn không rõ dung mạo.

Hỏa Phượng chọc chọc Tiết Tẩn đang ngồi một bên thành thoir uống rượu, "Ai, con nói này lão gia tử, dáng vẻ của tên kia không giống như là dễ bị thiêu chết, người chắc chắn tên này tương đối yếu hơn chứ?"

"Ít nói nhảm." Lão gia tử tay ngăn chân ngăn, ngược lại rất nhanh, một cước đạp Lâm Dạ Hỏa bay thẳng vào đồng lửa phía trước, "Thiêu chết hần!"

Hỏa Phượng bị Tiết Tẩn một cước đạp vào đám cháy, chân mới vừa chạm đến mặt đất thì giày liền cháy...

"Ngọa tào!" Lâm Dạ Hỏa nhảy lò cò trong đồng lửa.

Người đối diện liền cười ha hả, "Ta đây diệt thiên chi yên, tiểu bằng hữu nhà người không biết trời cao đất rộng, cẩn thận dẫn lửa thiêu thân..."

Nghe khẩu khí của người này thì phỏng chừng bồi phận không thấp.

Tiết Tẩn bên này uống rượu, gật đầu, nói với Lâm Dạ Hỏa đang nhảy nhót bên kia, "Nếu nói đến diệt thiên chi diễm... hắc người này chính là Thiệu Diệt Thiên, cũng có người gọi hắc là Thiêu Diệt Thiên, người sáng lập Tà Hỏa Giáo của Tây Vực."

Hỏa Phượng nhảy nhót hai cái giữa đồng lửa, thấy đối phương vui vẻ, hắc không nhảy nữa, đưa tay vỗ vỗ bụi lửa đỏ trên vạt áo, giẫm lên cát đỏ nóng rực dưới chân tiến về phía trước, vừa hỏi phía sau, "So với hòa thượng nhà con thì kẻ này thế nào?"

Tiết Tẩn cười phụt một tiếng vui vẻ, "Đem hắc ra so với hòa thượng nhà người? Hòa thượng nhà người có thể đem ra so sánh với người thường được sao?"

"A ~" Lâm Dạ Hỏa tỏ ra hiểu rõ cười, "Quả nhiên là hạng gà mờ..."

Cùng với câu nói vừa ra khỏi miệng, chợt nghe "vụt" một tiếng, sa y hồng sắc của Hỏa Phượng bay lên, một ngọn lửa đỏ rực bùng cháy quanh thân, những hạt cát đỏ dưới chân cuộn cuộn như nước sôi.

Thiệu Diệt Thiên đối diện hiển nhiên rất sửng sốt, người đang ngồi xa xa cũng phải ngẩng đầu lên.

Bàn tay đang bưng chén rượu của Tiết Tẩn hơi chững lại, gương mặt liếc nhìn Lâm Dạ Hỏa đang thông thả tiến về phía trước giữa ngọn lửa hùng hực, thấp giọng tán thưởng một câu, "Nội lực không thấp hơn Chiêu Nhi!"

Lâm Dạ Hỏa hình như nghe được, quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn từu quỹ ngồi ngoài phạm vi lửa cháy —— đương nhiên!

Tiết Tẩn nghiêng đầu, nhìn thấy Thiệu Diệt Thiên ngay trong nháy mắt Lâm Dạ Hỏa quay đầu liền phi thân lên thừa dịp này đánh lén vào sau gáy Lâm Dạ Hỏa, cùng với động tác của lão, những hạt cát bốc cháy trên mặt đất cũng mãnh liệt phóng thẳng tới chỗ Lâm Dạ Hỏa. Trong nháy mắt, Hỏa Phượng bị bao vây giữa cát đỏ và liệt hỏa.

Tiết Tẩn lắc đầu, "Liệt diễm nội lực cùng một dạng như hàn băng nội lực, không phải muốn luyện thì có thể luyện tốt được, phải dựa vào thiên phú..."

Cùng với âm cuối câu nói nhỏ dần, chợt nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng như phượng ngâm, âm vang sắc nhọn, sau đó chỉ thấy ngay giữa ngọn lửa hừng hực đang bao bọc quanh Lâm Dạ Hỏa, một luồng ánh sáng đỏ bắn ra... Tiết Tẩn ngưỡng mặt lên, ánh lửa đỏ rực phóng đến tận trời, sau đó tản ra như hỏa phượng giương cánh, phượng vĩ thiêu cháy cả núi cát phía trước.

Lão gia tử bừng chén rượu vỗ vỗ đống lửa bay tới vạt áo, ngưỡng mặt nhìn hỏa phượng giương cánh giữa thiên không, tán thưởng, "Đây chính là Hỏa Phượng Liệt Thiên trong truyền thuyết sao? Khó lường."

Trong Hắc Phong Thành, Trâu Lương dắt Sơ Thất ra khỏi chuồng ngựa ngẩng mặt lên trời nhìn hỏa phượng giương cánh trên bầu trời xa xa, mỉm cười —— yêu nghiệt kia là người đầu tiên ra tay...

Còn lại ba người đang chạy trên đường hướng về mục tiêu của mình đều nện bước nhanh hơn —— Lâm Dạ Hỏa hành động nhanh quá, cứ tiếp tục như vậy sẽ không kịp biểu hiện mất!

Hỏa phượng xé toang vòng vây của cát và liệt diễm xung quanh, Lâm Dạ Hỏa một thân hồng y đứng giữa ngọn lửa đỏ, hồng y và lửa dung hợp,

tựa như Lâm Dạ Hỏa đang khoác một tấm sa y làm từ lửa.

Đã vậy hẳn lại sở hữu dung mạo cực kỳ xinh đẹp cùng với làn da trắng như tuyết, đứng trong ngọn lửa liếc mắt nhìn Thiệu Diệt Thiên nằm dưới đất, bị đốt thành tiêu thi, thu hồi Phá Thiên Kiếm.

Lâm Dạ Hỏa giương mắt nhìn kẻ đang ở cách đó không xa, ngồi trong hỏa diễm, chống đỡ góc phía bắc của Trận Tứ Tà. Dựa theo cách nói của Tiết Tấn, Thiệu Diệt Thiên chỉ là tiểu lâu la, kẻ thực sự sở hữu nội lực cao cường đang ngồi ở đó!

Tiết Tấn cũng đang đánh giá người ở xa xa kia... trong ký ức của Tiết Tấn, cao thủ có được hỏa diễm nội lực không nhiều. Tuy Vô Sa đại sư có được thiên phú thiên hỏa nội lực, nhưng Đại hòa thượng không tôn sùng loại công phu này, bởi vậy ông không được nằm trong danh sách các cao thủ tinh thông hỏa diễm nội lực.

Hiện nay cao thủ dùng lửa trên giang hồ, nội lực cực mạnh hẳn là Cửu Nương. Vị bên kia không biết từ đâu đến... có thể chống giữ Trận Tứ Tà, nhất định khó đối phó.

Đúng lúc này... ngọn lửa đang cháy hừng hực bốn phương bỗng nhiên tắt dập tắt.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, đại mạc trong đêm, khi không có lửa thắp sáng, nháy mắt nhiệt độ hạ xuống, gió đêm mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng.

Không bị liệt hỏa quấy nhiễu, Lâm Dạ Hỏa và Tiết Tấn có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ của người ngồi cách đây không xa... thì ra, là một hòa thượng.

Tiết Tấn khẽ nhíu mày —— tăng lữ?

Lâm Dạ Hỏa lại nghiêng đầu nhìn hòa thượng mặc một bộ cà sa màu đen kỳ quái, dáng người gầy yếu, thoát nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, không hiểu sao lại cảm thấy có chút quen mắt.

Lão hòa thượng kia khép hờ hai mắt, ngồi trong bóng đêm trên sa mạc, áo cà sa màu đen cơ hồ dung hòa với màn đêm làm một.

Lâm Dạ Hỏa cẩn thận ngẫm nghĩ, trong ký ức của mình, tìm ra được một người hoàn toàn trùng khớp người trước mắt.

Hỏa Phượng hiển nhiên có chút kinh ngạc. "Là người sao?"

Lão tăng đối diện chậm rãi mở mắt ra nhìn Lâm Dạ Hỏa, hơi nở nụ cười, "Thì ra là Tiểu Lâm Tử."

Tiết Tần cau mày —— Lâm Dạ Hỏa hiển nhiên là quen biết hòa thượng kia, hòa thượng mặc cà sa đen... đột nhiên Tiết Tần nhớ đến một cái tên.

"Trầm Thủy đại sư." Lâm Dạ Hỏa mở miệng, "Khi còn bé từng gặp qua ở Thánh Tiên Tự."

Hòa thượng nhẹ nhàng vuốt cằm. "Từ biệt hai mươi năm, chỉ gặp qua một lần, người lại có thể nhớ rõ bản tăng?"

Hỏa Phượng hơi nghiêng đầu, cười. "Đương nhiên là nhớ! Khi đó Thánh tăng tụ họp, khắp núi đồi đều là hòa thượng tốt, chỉ mình người là xấu!"

Trầm Thủy cũng cười, nhìn người tuổi trẻ một thân hồng y phía trước, chuyện cũ vẫn còn rõ ràng trước mắt... Hai người họ chỉ có duyên gặp mặt một lần, Lâm Dạ Hỏa nhớ rõ lão, lão cũng nhớ kỹ Lâm Dạ Hỏa.

Hai mươi năm trước, Thánh Tiên Tự ở Tây Bắc nghênh đón Đại hội Phật pháp trăm năm một lần tại Tây Vực, thần tăng tập hợp trên Thánh Tiên Sơn, các cao tăng đắc đạo truyền kinh thuyết pháp, tự viện trên tiên sơn được bao phủ trong ánh sáng thanh khiết, tuyết liên nở khắp núi đồi, thánh khiết như tiên giới.

Năm đó, Trầm Thủy pháp sư trong một hoa viên ngoài Phật đường gặp gỡ Vô Sa đại sư mang theo một tiểu hài nhi mặc hồng y.

Là Tây Vực đệ nhất cao tăng cùng với Tây Vực đệ nhất cao thủ, lão hòa thượng mập mập lại thoát trông chẳng có chút uy nghiêm nào.

Khi mới chạm mặt, Vô Sa đang dùng bàn tay mập mập ấn đầu một tiểu hài nhi mặc hồng y lắc qua lắc lại, miệng giáo huấn. "Người đó! Một chút Phật tính cũng không có!"

Lực chú ý của Trầm Thủy bị tiểu hài nhi kia thu hút...

Hài tử này còn rất nhỏ, khoảng bốn năm tuổi? Làn da trắng như tuyết, đôi mắt xanh ngọc bích to tròn, mái tóc đỏ rực như lửa, một thân hồng y tựa ráng chiều.

Tiểu hài nhi đại khái vì rất xinh đẹp nên nhìn không ra nam nữ chưa tính, còn không nhìn ra là người hay yêu...

Vô Sa đại sư ngẩng đầu, nhìn thấy người tới, vội vàng chào hỏi.

Trầm Thủy cũng vội hoàn lễ.

Đại sư kéo tiểu hài nhi hồng y kia, giới thiệu Trầm Thủy với nó, "Đây là Trầm Thủy đại sư."

Tiểu hài nhi ngẩng đầu nhìn hòa thượng trước mắt.

Thánh tăng mở hội, kỳ thực chính là cao thủ Phật gia ở Tây Vực tụ hội, đa phần các hòa thượng đều mang theo đệ tử.

Trầm Thủy đi một đường, gặp không ít cao tăng giới thiệu đồ đệ nhà mình cho lão biết.

Các đệ tử cao tăng lần đầu gặp mặt, câu hỏi đầu tiên được hỏi nhiều nhất chính là —— cà sa của đại sư, vì sao lại là màu đen?

Trầm Thủy nhìn tiểu hài nhi trước mắt đang ngẩng mặt lên đánh giá mình từ trên xuống dưới.

Đôi mắt màu xanh ngọc bích của hài tử này trong suốt tựa như nước trong thiên trì trên thánh sơn, vẻ mặt thản nhiên, không ngại ngùng mà quan sát Trầm Thủy, chỉ cần dựa vào ánh mắt mà nói thì đứa nhỏ này hẳn rất to gan lớn mật...

Trầm Thủy cười lắc đầu, quả nhiên có thể được Vô Sa đại sư thu làm đồ đệ, không thể là phàm phu tục tử.

Đang cảm khái, chỉ thấy hồng y tiểu hài nhi nhăn nhó mặt mày, kéo tăng bào không còn mấy màu vàng của Vô Sa đại sư mà nói, "Hòa thượng! Học học người ta đổi đồ đen! Đen trông gầy!"

Vô Sa đại sư tức đến đòi đánh hăn, tiểu hài nhi vội vàng bỏ chạy, động tác cực kỳ nhanh, đại hòa thượng rượt hăn chạy khắp sân.

Cuối cùng Lâm Dạ Hỏa trốn phía sau Trầm Thủy, Trầm Thủy hỗ trợ ngăn Vô Sa đại sư đang tức đến không thở nổi, "Ai! Đại sư, hài tử còn nhỏ, từ từ dạy!"

Vô Sa chỉ vào Lâm Dạ Hỏa trốn sau lưng Trầm Thủy nhăn mặt với mình, nói, "Người còn bú sữa nữa! Về phạt người chép kinh văn!"

Trầm Thủy vươn tay định đem Lâm Dạ Hỏa trốn phía sau kéo qua giao cho Vô Sa đại sư.

Chỉ là tay hòa thượng vừa mới chạm vào vạt áo đỏ của tiểu hài nhi đã bị Lâm Dạ Hỏa né tránh.

Tiểu Hỏa Phượng "soạt" một cái vọt đến bên cạnh Vô Sa đại sư, nghiêng đầu mở to mắt nhìn Trầm Thủy đối diện, vươn tay xoa xoa cái mũi, hỏi. "Hòa thượng, sao cả người người toàn mùi máu tươi vậy?"

Trầm Thủy sững sốt.

Vô Sa đại sư cũng sững sốt.

Lâm Dạ Hỏa nheo mắt, cười hì hì chỉ chỉ Trầm Thủy, không lớn không nhỏ buông một câu, "Khắp núi toàn là thánh tăng, một yêu tăng như ngươi sao trà trộn vào được? Ai nha..."

Vừa mới dứt lời, Tiểu Hỏa Phượng đã trúng một đòn của Vô Sa đại sư, xoa đầu nhảy dựng.

Vô Sa đại sư thở dài, xách cổ áo đồ đệ nhà mình như xách một con gà con, xấu hổ cười cười với Trầm Thủy vẫn đang còn sững sốt, "Đồng ngôn vô kỵ."

Trầm Thủy cũng cười gật đầu, trong nụ cười mang theo vẻ lúng túng khó hiểu.

Vô Sa đại sư dẫn theo Lâm Dạ Hỏa vẫn đang hậm hực đi ngang qua bên cạnh Trầm Thủy, chần chờ một chút, quay đầu lại nhìn lão một cái.

Bước chân Trầm Thủy cũng ngừng, đối diện với Vô Sa đại sư.

Chỉ thấy Đại hòa thượng mỉm cười, thấp giọng nói, "Ngã Phật từ bi, quay đầu là bờ."

Nói xong, để lại Trầm Thủy đứng ngẩn người giữa sân, Vô Sa đại sư mang Lâm Dạ Hỏa đi mất.

Trầm Thủy chợt nghe thấy Vô Sa vừa đi vừa giáo huấn đồ đệ, "Tiểu Lâm Tử, khi lên núi vì sư đã dặn người thế nào? Người xuất gia không được nói bậy nói bạ!"

"Con không phải là người xuất gia!" Tiểu hài nhi không nghe lời, cãi lại, "Sư phụ người bằng không thử đổi sang màu đen đi? Màu vàng nhìn béo lăm! Bộ này còn là màu vàng thắm! Nhìn cái bụng của người này!"

Nói xong, còn vươn tay vỗ "bộp bộp" lên bụng sư phụ mình.

Vô Sa ngoại trừ tức đến thở hồng hộc cũng không còn biện pháp khác, xách cổ áo lắc lắc hài tử nhà mình, "A Di Đà Phật, tên nhóc nhà người!"

Chuyện cũ thoáng qua như khói, Trầm Thủy đại sư đột nhiên nở nụ cười nhìn người trẻ tuổi trước mắt đã cao hơn cả mình, đôi mắt xanh ngọc bích kia vẫn như hài tử nhìn không ra là người hay yêu năm đó, trong suốt tận đáy. Khi nhìn mình, bình tĩnh thản nhiên đến gần như là một loại trào phúng...

"Đại sư." Lâm Dạ Hỏa mỉm cười, "Mấy năm không gặp, người đúng là càng ngày càng tệ. Không nghe lão hòa thượng khuyên bảo, đã nói người quay đầu là bờ."

Trầm Thủy đại sư nhìn Lâm Dạ Hỏa, hỏi ra nghi hoặc đã ẩn sâu trong lòng nhiều năm, "Người năm đó... làm sao mà biết ta không phải là thánh tăng?"

Lâm Dạ Hỏa vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi của mình, "Nói cho người biết, trên người của người toàn mùi máu tươi."

"Ha ha." Trầm Thủy đại sư cười lắc đầu, "Trước khi ta lên Thánh Tiên Sơn không hề giết người, trên thánh sơn đều là cao tăng đắc đạo, không lý do gì cao tăng không nhìn ra được mà một tiểu hài nhi như người lại có thể nhìn ra."

"Ai nói mùi phát ra từ người của người? Là từ y phục của người!" Hòa Phượng nháy mắt mấy cái với Trầm Thủy. "Khi ta còn bé, có lần cùng với lão hòa thượng đi ngang qua một thôn trang, thôn trang kia gặp thổ phỉ, người trong thôn đều bị giết, đất trũng trong thôn ngập đầy máu loãng. Ta và hòa thượng đi vào trong thôn tìm kiếm người còn sống để cứu. Bận rộn cả một ngày, người đoán xem thế nào? Y phục của ta đều nhuộm máu. Ta ngồi bên bờ sông giặt y phục, y phục giặt sạch, hong khô, nhưng màu của y phục không còn giống như trước, chỉ cần người thử liền thấy toàn là mùi máu tươi."

Khóe miệng của Trầm Thủy đại sư, theo câu chuyện của Lâm Dạ Hỏa, từ từ nhếch lên.

"Hòa thượng nói với ta, máu dính trên y phục không thể rửa sạch được, số lần dính máu càng nhiều thì màu sắc sẽ càng đậm, màu đỏ cuối cùng sẽ thành màu đen." Lâm Dạ Hỏa nhẹ nhàng khoát tay áo chặn lại. "Thứ mùi đó, bất kể người dùng bao nhiêu nước để rửa, bao nhiêu hương để tẩy cũng sẽ không biến mất."

Tiết Tẩn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, mỉm cười gật đầu —— quả nhiên là rất có Phật tính...

"Thật ra dùng tạo giác (*) vẫn có thể tẩy được, ngâm lá bạc hà một ngày còn có thể khử mùi..." Lâm Dạ Hỏa nghiêm túc nói, "Mấy nha đầu ở Khai Phong Phủ dạy ta! Chuyện này nữ hài nhi tương đối có kinh nghiệm, mỗi tháng đều phải tẩy mấy cái váy mà!"

(*) Tạo giác: quả bồ kết

"Phụt..." Tiết Tẩn phun ra một ngụm rượu, vừa lau miệng vừa chỉ vào Lâm Dạ Hỏa, "Một tiểu hài nhi như người sao cái gì cũng nói ra ngoài hết vậy?!"

Hỏa Phượng híp mắt, "Sao không nói được? Con cũng là người có muội tử... ai nha!"

Nói còn chưa dứt lời, bị Tiết Tẩn quăng chén rượu trúng.

Tửu Tiên thực mệt thay Vô Sa Đại hòa thượng, tên đồ đệ này rõ ràng bộ dạng như thiên tiên, kết quả lại chẳng kiêng kỵ cái gì, nhị đến lên trời xuống đất!

Trầm Thủy hơi hoang mang nhìn Lâm Dạ Hỏa trước mắt, đáng vẻ ôm đầu y như đúc tiểu hài nhi khi bé trúng đòn của sư phụ... vì sao hai mươi năm trôi qua, người lại không thay đổi?

Lúc này, trong gió đêm có vài bông tuyết bay đến.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay đón lấy một mảnh rơi giữa lòng bàn tay, nhìn bông tuyết hình lục giác hòa tan, mỉm cười, "A... Bạch lão Ngũ đã đến rồi, ta phải tranh thủ mới được!"

...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 178: Tuyết Trong Đêm

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường cùng Táng Sinh Hoa là nhóm thứ hai đến đích.

Góc trận phía bắc cũng giống như phía tây, có hai người đang trấn giữ.

Sâu trong đại mạc vốn rất lạnh, lúc này trời đã tối hẳn nên càng đi về phía bắc lại càng lạnh.

Trong màn đêm, Táng Sinh Hoa ngược lại thoải mái hơn so với ban ngày không ít, Bạch Ngọc Đường một đường đi về hướng bắc luôn có cảm giác như mình đang đi có một mình, bên cạnh không có ai cả, nhưng chỉ cần cúi đầu thì sẽ phát hiện ra, dưới ánh trăng, phía sau mình có thêm một cái bóng...

Ngũ gia âm thầm gật đầu, giang hồ truyền tụng Táng Sinh Hoa là một linh hồn trôi nổi cũng là có đạo lý, người này đi ngay bên cạnh người nhưng người lại không thể cảm nhận được chút khí tức nào, thật sự rất quý dị.

"Ừm?"

Đang nghĩ, "linh hồn" kia chợt phát ra một âm thanh sau đó "vụt" một cái, trốn phía sau Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia dừng bước, nhìn sa mạc bị băng tuyết bao phủ cách đó không xa, quay đầu lại hỏi Táng Sinh Hoa, "Chính là nơi này?"

Lúc này Táng Sinh Hoa cả người đều trốn trong áo choàng, dưới bóng đêm không thể nhìn thấy rõ mặt, chỉ nhìn thấy tấm áo choàng hơi hơi gật nhẹ.

Bạch Ngọc Đường lại quay đầu nhìn về phương bắc, xa xa có hai người, một đen một trắng, một người ngồi, một người đứng.

Kẻ đang đứng mặc hắc y, dáng người thật cao lớn, người ngồi thì thoạt nhìn trẻ hơn một chút, bạch y, cùng với... không biết có phải là vì băng tuyết không nhưng nhìn từ xa xa thì hình như người nọ có một mái tóc màu bạc.

"Tiểu Bạch Đường."

Táng Sinh Hoa đột nhiên mở miệng.

Phản ứng đầu tiên của Ngũ gia chính là nhìn trời —— nếu rảnh thực nên đề xuất ý kiến với các lão tiền bối Ma Cung, đem cái biệt danh này sửa lại.

Chỉ là, một câu của Táng Sinh Hoa lại khiến cho sắc mặt của Bạch Ngọc Đường trở lại nghiêm túc.

"Nội lực của Phái Thiên Sơn."

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cảm nhận một chút, lắc đầu "Không giống..."

"Hai người."

Táng Sinh Hoa vươn tay, chỉ về phía kẻ cao to đang đứng, "Không phải hắc." Ngón tay hơi dịch đi một chút, chỉ vào kẻ đang ngồi, "Chính là hắc! Bị giấu đi!"

Lúc này hai kẻ đối diện cũng bắt đầu nói chuyện với nhau.

Kẻ cao to đi lên mấy bước, quay đầu lại nói với người mặc bạch y đang tĩnh tọa, "Như người mong muốn, là Bạch Ngọc Đường đến!"

Kẻ đang ngồi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia đang quan sát hai người kia thì Táng Sinh Hoa lại chọc chọc phía sau lưng hắn, nhỏ giọng hỏi. "Tiểu Bạch Đường, cừu gia của người à?"

Bạch Ngọc Đường không biết trả lời thế nào —— chắc là vậy đi, có lẽ đúng cũng không chừng! Người nọ nhìn mặt rất lạ, nhưng hắn không gây ra chuyện gì không có nghĩa là Thiên Tôn không đắc tội với người ta, không chừng là cừu hận do lão gia tử bất tri bất giác kéo về, lúc này tìm hắn để báo thù.

Kẻ cao to định tiến lên thì lại nghe bạch y nhân kia nói, "Không cần phải đi tìm chết một cách vô ích!"

Người cao to quay đầu lại, tựa hồ có chút bất mãn.

Bạch y nhân chỉ chỉ phía sau mình.

Người cao to kia do dự một chút, vẫn đi tới, đứng ra phía sau.

Người trẻ tuổi kia đứng dậy, đi về phía trước.

Người nọ càng lúc càng đến gần thì dung mạo cũng rõ ràng lên, đáng chú ý nhất chính là kẻ này có một mái tóc dài màu ngân bạch.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Táng Sinh Hoa lại chọc chọc Bạch Ngọc Đường, "Tiểu Bạch Đường, tư thế đi đường của hắn giống hệt như Thiên Tôn."

Ngũ gia bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Táng Sinh Hoa y như u hồn từ bên vai của mình ló đầu lên nhìn ra phía trước —— ta có thể không là Tiểu Bạch Đường được không...

Táng Sinh Hoa bữu môi về phía trước, ý là —— nhìn phía trước đi... Tiểu Bạch Đường!

Ngũ gia quay đầu lại.

Lúc này, bạch y nhân kia đã đến cách họ khoảng mười bước chân, dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại đây.

Ngũ gia quan sát người nọ, đồng thời, cảm nhận nội lực của người nọ, quả thật... giống như Phái Thiên Sơn... chỉ là "giống" mà thôi!

Nội lực của Phái Thiên Sơn nếu như không đến Thiên Sơn thì không thể học được, ít nhất không bá một cao thủ Phái Thiên Sơn làm sư phụ thì không học được. Nội lực của người này rất cao, nếu so với thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn thì vẫn hơn cả một khoảng lớn, nhưng trong ấn tượng của Bạch Ngọc Đường lại không có đồng môn nào như vậy. Mà càng khiến cho hẩn khó hiểu chính là —— dựa trên bộ dạng của người này thì không cách biệt mấy với tuổi của hẩn và Triển Chiêu, không phải tiền bối giang hồ tuổi cao... vì sao lại có nội lực của Phái Thiên Sơn cao như vậy?

Mặt khác... nội lực Phái Thiên Sơn của người này có chút quái dị, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Ngũ gia cẩn thận đánh giá diện mạo của người này... không xuất chúng mấy, chỉ là một người trẻ tuổi bình thường, tướng mạo cũng phổ thông, chỉ là có một mái tóc bạc trắng.

"Đã lâu không gặp." Người trẻ tuổi kia mở miệng, tỏ vẻ như có quen biết với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhíu mày, Táng Sinh Hoa một bên ló đầu ra nhìn Bạch Ngọc Đường —— Xem đi! Quen biết kìa!

Phản ứng của Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không ngoài dự kiến của người nọ, chỉ thấy hần mỉm cười, "Quả nhiên không nhớ ra ta!"

"Ta cần phải nhớ rõ người sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi lại, lại một lần nữa cẩn thận hồi tưởng... xác định bản thân mình không nhận ra người này. Trí nhớ của Bạch Ngọc Đường hẳn cực tốt! Người qua đường đụng trúng mấy chục năm trước hẳn còn có thể nhớ được diện mạo, huống hồ người này có một mái tóc bạc đặc biệt như vậy, hơn nữa còn có công phu của Phái Thiên Sơn.

"Ừm... chính xác là từng gặp qua một lần khi còn bé mà thôi." Về mặt người nọ rất thản nhiên, "Người không nhớ ra ta cũng bình thường."

Cẩn thận quan sát y phục của người này, trong lòng Ngũ gia khẽ động —— đây là kiểu dáng y phục mà sư phụ hẳn thường mặc nhất, chất liệu cũng là loại mà sư phụ hẳn thích.

Người nọ nhìn Bạch Ngọc Đường chằm chằm một lúc, thấy Bạch Ngọc Đường vẫn không có vẻ gì là nhớ ra mình, liền cười lắc đầu.

Chân mày Ngũ gia liền nhíu lại —— người này giơ tay nhắc chân đều bắt chước Thiên Tôn, sư phụ hẳn thường xuyên sẽ ngây người ra như vậy một chút, sau đó nghiêng đầu hoặc là mỉm cười lắc đầu.

Táng Sinh Hoa lại chọc chọc Bạch Ngọc Đường, lắc đầu nói, "Chỉ của hần giống hệt như Thiên Tôn."

Sắc mặt Ngũ gia phát lạnh, thốt ra, "Giống cái rắm!"

Táng Sinh Hoa "phụt" một tiếng cười vui vẻ, lúc trước mấy lão đầu nhi lão thái thái bọn họ còn hay tụ tập thảo luận, nói Tiểu Bạch Đường gia

giáo rất tốt, rất lễ phép, chưa từng nghe hẳn nói lời thô tục nào, bây giờ đã mở miệng nói rồi.

Người nọ vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói, hơi ngẩng đầu "ha" một tiếng, ngay cả động tác hơi ngẩng đầu nhìn về phía trước này cũng là bắt chước Thiên Tôn.

"Nếu không nhớ, vậy làm quen lại một chút đi." Người nọ nói với Bạch Ngọc Đường, "Ta họ Bạch, gọi là Bạch Mộ Thiên."

Bạch Ngọc Đường quan sát người này, đuôi chân mày nhướng lên, vẻ ghét bỏ không giấu được, "Trình độ đáng ghét quả thật không thua Bạch Mộ Thiên."

Táng Sinh Hoa nhin không được bật cười, bàn tay giấu trong tay áo che miệng, áo choàng lớn màu đen không ngừng run run, "Trình độ chế nhạo này thật không thua Chiêu Chiêu."

"Nội lực Phái Thiên Sơn của người học từ đâu ra?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Thiên Tôn dạy ta!" Bạch Mộ Thiên mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường càng nghi hoặc —— đây là có thêm Thiên Tôn giả à?

Táng Sinh Hoa trốn phía sau Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng chen miệng, "Thiên Tôn chỉ có một đồ đệ thôi!"

"Đúng vậy..." Bạch Mộ Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường đến xuất thần, "Người nói, nếu năm đó Thiên Tôn gặp được ta trước thì có thể nào ta mới là đồ đệ của Thiên Tôn không?"

Bạch Ngọc Đường không nói chuyện, Ngũ gia đến giờ vẫn đang cố gắng suy nghĩ — tên kỳ quặc này rốt cuộc là ai? Nếu từng gặp qua khi còn bé thì không thể nào không nhớ.

"Ta nghe nói..." Bạch Mộ Thiên lại tự nói tiếp, "Người là đồ đệ được số mệnh định trước cho Thiên Tôn?"

Bạch Ngọc Đường hơi nheo mắt, Táng Sinh Hoa một bên lại lộ đầu ra, cái áo choàng lại gật gật — đúng đó!

"Năm đó Ngân Yêu Vương nói với Thiên Tôn, để Thiên Tôn đợi một trăm năm sau đi tìm người, nhận người làm đồ đệ." Bạch Mộ Thiên sâu kín mà nói, "Như vậy người nói... nếu lúc ấy Yêu Vương nói với Thiên Tôn đến trước cửa nhà ta đợi thì kết cục sẽ thế nào?"

Táng Sinh Hoa vuốt cằm — tiểu hài nhi này là ai? Ngay cả việc này cũng biết.

"Tóc của Thiên Tôn là vì phải nhận lấy nội lực cực mạnh mà trở thành màu trắng." Bạch Mộ Thiên cười với Bạch Ngọc Đường. "Nhìn trên tất cả mọi mặt, ta càng giống Thiên Tôn hơn người."

Bạch Ngọc Đường nghe Bạch Mộ Thiên nói, không trả lời, cũng không tỏ vẻ biến sắc, chỉ là ánh mắt đảo qua mái tóc bạc của người này — nhận lấy nội lực cực mạnh? Tức là nói, nội lực này là người khác cho hẳn? Hay là... đoạt đến?

"Nói tới nói lui, Thiên Tôn thu nhận người làm đồ đệ không phải vì Thiên Tôn rất thích người." Bạch Mộ Thiên khẽ lắc đầu, ngữ khí tràn ngập trào phúng. "Chỉ vì một câu nói của Ngân Yêu Vương mà thôi. Năm đó nếu Ngân Yêu Vương nói là Trương Tam thì Thiên Tôn sẽ đợi Trương Tam sinh ra, nói là Lý Tứ thì Thiên Tôn cũng sẽ chờ Lý Tứ... với việc có phải là Bạch Ngọc Đường nhà người hay không, người có thích hợp làm đồ đệ của Thiên Tôn hay không, hoàn toàn không liên quan."

Táng Sinh Hoa ngưỡng mặt lên, nhìn Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn như cũ, nhìn không ra tâm trạng của Bạch Ngọc Đường có gì thay đổi, ít nhất nhìn trên sắc mặt không thể đoán ra.

"Con đường đời của Bạch Ngọc Đường người mỗi bước đều có người hộ tống." Bạch Mộ Thiên không nhanh không chậm nói tiếp, "Dung mạo là do phụ mẫu cho, tiền tài quyền thế là từ gia tộc cho, sư phụ là từ một câu chỉ định của tiền nhân... Bản thân người có trả giá gì không? Cho đến ngay hôm nay, người đều không làm bất kỳ chuyện gì. Người có nghĩ đến, nếu người có sư huynh đệ, thành tựu của họ có thể sẽ cao hơn người? Đường nhiên, người vẫn có thể là người mà Thiên Tôn yêu thích nhất, bởi vì câu nói của Yêu Vương lưu lại... Người cảm thấy, nếu năm đó Yêu Vương không nói đến người... Thiên Tôn có thể nhìn người nhiều hơn một cái không?"

Táng Sinh Hoa nghe được hơi cau mày, vươn tay chọc chọc Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói, "Tiểu Bạch Đường đừng để ý đến hắc, hắc đang ghen tỵ!"

Ngũ gia nhìn Táng Sinh Hoa, vẫn không nói chuyện.

Táng Sinh Hoa nghiêng đầu quan sát Bạch Ngọc Đường —— cái kẻ gọi là Bạch Mộ Thiên kia, nói chuyện âm dương quái khí câu nào câu nấy tổn thương người khác, nhưng Bạch Ngọc Đường nghe mấy câu này, vẫn chỉ thờ ơ... bị nói như vậy không tức giận sao? Hay là có tức giận nhưng không nhìn ra?

Bạch Mộ Thiên lạnh lùng cười nhìn Bạch Ngọc Đường, "Ta khác với người, tất cả những gì ta có được đều do chính bản thân mình giành được từng chút một, cho nên cả đời này ta nhìn không vừa mắt nhất chính là người. Hôm nay nếu không ngại chúng ta đến so một chút, xem ai có tư cách làm đồ đệ của Thiên Tôn hơn!"

Nói xong, chỉ thấy hần khoát tay...

Tay áo màu trắng theo động tác vung tay phất trên không trung thành một đường cung, mái tóc dài màu trắng cũng bay lên theo gió.

Táng Sinh Hoa bữu môi —— lại là học Thiên Tôn...

Cùng với động tác của Bạch Mộ Thiên, trong nháy mắt hàn khí đột kích xung quanh, nền cát dưới chân ngưng tụ một lớp băng sương, trên không trung, bông tuyết bắt đầu nhảy múa.

Giữa đêm đại mạc, vô số những bông tuyết dưới sự tác động mạnh mẽ của nội lực, trong nháy mắt vây quanh mọi người.

Táng Sinh Hoa ngẩng đầu nhìn tuyết bay tán loạn xung quanh, kinh hãi —— vị này rốt cuộc từ đâu đến, cư nhiên có thể luyện hàn băng nội lực đến trình độ này. Hơn nữa nội lực của hắn cuồng loạn xao động... rõ ràng là nội lực của Phái Thiên Sơn nhưng mang đến cảm giác có chút không giống! Vấn đề ở đâu?

...

Hàn ý vừa xuất hiện, toàn bộ Tây Vực đều có cảm giác.

Xa xa trên tường thành Hắc Phong Thành, Thiên Tôn đang chỉ huy các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đem đám cao thủ võ lâm bị đánh thảm trối lại, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

"Oa! Lạnh quá a!"

"Nội lực của Phái Thiên Sơn!"

Các tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đều cảm nhận được cỗ nội lực mất ổn định này.

"Là tiểu sư tổ sao?"

"Thật là lợi hại! Bên này đều cảm giác được!"

"Tiểu sư tổ đang giận ai sao? Sao nội lực lại hung hãn như vậy?"

Trên thành lâu, Công Tôn đang khoác thêm áo choàng cho Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia khẽ cau mày nhìn về phương bắc.

Tiểu Lương Tử cũng chạy lại, "Tình hình của Bạch đại ca bên kia đang chiến đấu kịch liệt ạ?"

Triệu Phổ khẽ lắc đầu, "Cảm giác... Không phải nội lực của Bạch lão Ngũ."

"Vâng..." Tiểu Lương Tử sờ sờ cằm, "Đúng là có chút không giống ha?"

...

Dưới thành.

Các tiểu đồ đệ vây quanh Thiên Tôn nhao nhao hỏi.

"Sư tôn, phải làm sao mới có thể luyện được hàn băng nội lực mạnh như vậy?"

"Đúng thế! Có phải liên quan đến thiên phú không?"

"Tiểu sư phổ không phải không có nội lực từ bên ngoài sao? Dựa vào bản thân tự luyện mà có thể luyện đến cao như vậy?"

...

Thiên Tôn nhìn một đám tiểu đồ đệ ríu rít bên cạnh, khẽ lắc đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ, không rõ ý nghĩa mà nói một câu, "Phái Thiên Sơn ta từ đâu ra có thứ nội lực xấu xí như thế?"

Nói xong, lão gia tử tiêu sái quay người lại, thông thả trở về thành.

Lưu lại một đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn bưng mặt đắm chìm trong bóng dáng của sư tôn nhà mình... Ti lưu sa tùy phong diêu, bạch y như tuyết thanh thiên tiểu... Tiên là thần tiên giáng trần! Trầm mê trong mỹ mạo không cách nào tự suy nghĩ! Dù sao sư tôn nói gì mà chẳng đúng!

(*) Chỉ bạch lưu sa bay theo gió, bạch y như tuyết khẽ cười nhẹ...

Ngay cả Triển Chiêu đang nhanh chóng tiến về mục tiêu của mình cũng đột nhiên dừng chân.

Tu La Vương cảm nhận được trận nội lực kia, nhìn Triển Chiêu nói, "Kẻ giao thủ với Bạch Ngọc Đường hình như là một tên trộm..."

Triển Chiêu cười nhạt, hiển nhiên cũng cảm nhận được, gật đầu với Tu La Vương.

Lam Biện đột nhiên rất hứng thú mà hỏi hắn. "Lại nói, người thích Ngọc Đường tiểu tử ở điểm nào?"

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, mặt đỏ bừng...

Lam Biện kinh hãi đến lui lại nửa bước, "Người cư nhiên lại đỏ mặt! Người ngay cả ăn thế nào cũng không mập vì sao có thể đỏ mặt?"

Triển Chiêu giậm chân, "Ăn không mập với có thể đỏ mặt hay không có liên quan gì với nhau?!"

"Tuy nói Tiểu Bạch Đường như vậy không ai không thích." Lão gia tử tò mò hỏi tiếp, "Nhưng có thể khiến người xem trọng ắt phải có chỗ đặc

biệt hơn người đi? Nói nghe một chút."

Triển Chiêu hí mắt. "Vân Trung Dao khách Vân Trung Dao, câu phía sau là gì?"

Lam Biện không cần nghĩ ngợi, "Cử thế vô song Bạch Ngọc Đường... người giang hồ ai chẳng biết."

(*) độc nhất vô nhị

"Đúng vậy!" Triển Chiêu nhún vai, "Cử thế vô song chính là ngoại trừ hẳn ra không còn ai! Miêu gia không vừa ý hẳn thì còn vừa ý ai?"

Nói xong, con mèo nào đó xoay gương mặt đỏ bừng, chạy trốn nhanh như bay.

...

Nội lực của Bạch Mộ Thiên thúc đẩy gió tuyết, giữa đại mạc xuất hiện một cơn lốc xoáy từ băng tuyết.

Ngay giữa bão tuyết gió xoáy, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn bất động, nghe đối phương ba hoa khoác lác, quan sát nội lực của đối phương, cuối cùng cũng có phản ứng.

Chỉ thấy Ngũ gia ngẩng đầu nhìn gió tuyết vùn vũ trong đêm, hỏi, "Nội lực của ngươi là trộm được sao?"

Bạch Mộ Thiên nở nụ cười, "Mấy năm nay ta nhận không ít sư phụ, nhưng cơ bản thời gian đi theo họ không vượt qua một năm, biết vì lý do gì không?"

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây thì dường như nhận ra điều gì đó, đuôi chân mày thoáng động.

Bạch Mộ Thiên lại vẫn không phát hiện ra, tiếp tục nói, "Không đến một năm, những sư phụ của ta đã không đánh lại ta, làm một đồ nhi tốt, ta liền thu lấy nội lực của họ, lại tiễn họ thêm một đoạn đường. Quả nhiên, trên đời này ngoại trừ Thiên Tôn ra, không ai có tư cách làm sư phụ của ta."

Táng Sinh Hoa phía sau Bạch Ngọc Đường dùng tay áo choàng che mặt —— hoắc nha! Tiểu hài nhi này thật xấu xa thật đáng ghét!

Táng Sinh Hoa đang nói thầm, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi phía trước, tay khê lật, đem Vân Trung Dao vẫn luôn nắm sau lưng chuyển ra phía trước, tay kia nắm chặt chuôi đao, mở miệng hỏi Bạch Mộ Thiên, "Người giết sư phụ cướp đoạt nội lực, trong số những người bị người giết, hẳn là có đệ tử Phái Thiên Sơn phải không?"

Bạch Mộ Thiên mỉm cười, "Ừ... tuổi không nhỏ, coi như là cao thủ thế hệ trước của Phái Thiên Sơn, bất quá Phái Thiên Sơn..."

"Người trả lời "Có" là được rồi!" Bạch Ngọc Đường cắt ngang lời hắn, "Giết một mạng phải trả lại một mạng, người chỉ có một cái mạng mà thôi."

"A?" Bạch Mộ Thiên cười đến thoải mái, "Sao ta nói người nửa ngày người vẫn không tức giận, chỉ nói cho người biết từng giết đệ tử Phái Thiên Sơn thì người liền nổi giận?"

Bạch Ngọc Đường không nóng không lạnh đáp một câu, "Những gì người nói ta đã nghe từ nhỏ đến lớn, hơn nửa số đệ tử Phái Thiên Sơn đều từng nói qua, lúc nào cũng chỉ có mấy câu như vậy, không biết đổi sang câu mới sao?"

Lời này vừa ra khỏi miệng Bạch Ngọc Đường khiến cho Bạch Mộ Thiên sững sốt, Táng Sinh Hoa thì rất vui vẻ.

Đúng vậy! Từ nhỏ hẳn là Bạch Ngọc Đường đã luôn bị các cao thủ Phái Thiên Sơn chỉ vào mũi mà hỏi —— người có tư cách gì làm đồ đệ của Thiên Tôn? Vì sao lại là người mà không phải là ta?

"Các người đi mà hỏi trời hỏi đất chứ đừng hỏi ta, ta đây chỉ có một đáp án cho các người!" Ngũ gia rút đao ra khỏi vỏ, lạnh giọng nói một câu, "Gia đây chính là mệnh tốt, không phục thì nín đi!"

Lời này vừa dứt thì bão tuyết xung quanh bất chợt bị kiềm hãm.

Nháy mắt, gió ngừng.

Bông tuyết không bay múa nữa, Táng Sinh Hoa nhìn thấy trước mắt có một mảnh bông tuyết chậm rãi rơi xuống... Sáu góc nhon có thể thấy rõ, mảnh bông tuyết kia xoay vài vòng, từ từ rơi xuống đất, không biết từ khi nào, mặt đất đã phủ kín một tầng tuyết trắng.

Vừa nhấc mắt, tuyết lại rơi đầy trời...

Nhưng kỳ lạ chính là, hơi lạnh thấu xương vừa rồi đã biến mất, cảm giác xao động hỗn loạn cũng biến mất, hết thảy mọi thứ trở nên yên tĩnh...

Táng Sinh Hoa sờ cằm... đều là nội lực của Phái Thiên Sơn, hình giống nhưng chất lại khác, so sánh một chút vẫn có thể nhận ra sự khác biệt rất lớn!

Ngũ gia thu tay, đem vỏ đao ném cho Táng Sinh Hoa,

Táng Sinh Hoa ôm lấy vỏ đao ngân bạch nháy mắt mấy cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cầm đao đi về phía trước, vừa nói với Bạch Mộ Thiên, "Vừa nhìn người như vậy liền biết không phải do Phái Thiên Sơn dạy dỗ."

Bạch Mộ Thiên chau mày, "Có ý gì?"

"Đệ tử Phái Thiên Sơn ngu xuẩn miệng tiện không ít." Ngũ gia cười lạnh, "Nhưng không có tâm địa xấu xa như vậy."

...

"Hắt xì!"

Dưới thành lâu Hắc Phong Thành, các đệ tử Phái Thiên Sơn đang đem giang hồ quần hùng trối thành bánh chưng đột nhiên nhảy mũi tập thể.

Trên thành lâu, Thiên Tôn chấp tay sau lưng liếc nhìn về phương bắc, "Hừ! Đây mới là nội lực của đồ nhi nhà ta!"

Tiểu Lương Tử rất tò mò, hỏi, "Lão gia tử, thứ này làm sao mà phân biệt được?"

Thiên Tôn hất mái tóc bạc bữu môi, miệng thả ra ba chữ, "Xem khí chất!"

p>

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 179: Vi Trần Chi Công

Edit: Ruby

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường một tây một bắc, nội lực hai bên đồng thời tung ra, nửa bầu trời Tây Vực rơi vào trạng thái băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Hàn băng và liệt hỏa va chạm trên không trung, nháy mắt gió nổi mây cuộn, bầu trời đại mạc Tây Vực cuộn cuộn sấm sét, hơn nữa lại còn có thêm gió tây bắc thường xuất hiện vào buổi tối ở đại mạc. Được chứ! Từng đám từng đám mây mưa đều bị gió thổi về phía nam.

Phía nam Tây Vực bao gồm cả Hắc Phong Thành ở bên trong mưa to tầm tã, mưa không ngừng trút xuống ào ào như thác đổ.

Diệp Tri Thu và Thiên Tàn lão gia tử đứng đầu sóng ngọn gió, bị mưa to vây quanh.

Diệp Tri Thu tức đến giậm chân giữa màn mưa, "Ta khinh! Hai tên kia đứng đầu gió thả rắm để hai chúng ta ở đây ngửi mùi thối!"

Thiên Tàn lão gia tử đưa tay, vỗ "bốp" một cái lên đầu Diệp Tri Thu.

Diệp Tri Thu xoa đầu, chỉ thấy sư bá nhà mình từ trong áo choàng rộng thùng thình lấy ra một cái ô bằng giấy dầu đưa cho mình.

Diệp Tri Thu vui vẻ, "Ha! Sư bá quả nhiên anh minh..."

Chỉ là Diệp Tri Thu đang hớn hở mở ô ra, vừa che lên đầu... "rào" một tiếng, bị tưới ướt đến lạnh run.

Tiểu Diệp Tử ngưỡng mặt lên chớp chớp mắt —— Hay thật! Trên mặt ô có tới mười mấy lỗ thủng, còn rách tung tóe nhìn chẳng khác gì mới lòi từ trong lỗ thủng ra.

Khóe miệng Diệp Tri Thu co giật, Thiên Tàn lão gia tử một bên thì ôm bụng cười đến run rẩy, coi bộ không cần phải nói là vui đến thế nào.

Thiên Tàn cười no rồi, vươn cánh tay hết như cành cây khô xoa xoa cái đầu ướt sũng của Diệp Tri Thu, giơ tay lên chỉ chỉ phía sau hẳn.

Diệp Tri Thu quay đầu lại nhìn... chỉ thấy cách đấy không xa, sau màn mưa có hai người đang đứng.

Hai người kia nhìn từ xa xa chẳng khác nào hai cây trụ sắt, thân hình trông còn cường tráng hơn cả Triệu Phổ, xung quanh tuy rằng mưa to tầm tã nhưng giữa màn mưa vẫn có thể cảm nhận được nội lực cuồn cuộn.

Diệp Tri Thu vươn tay đưa cái ô rách trả lại cho lão gia tử.

Thiên Tàn cầm quả trượng xuống đất, nhận lấy ô rách, tự che cho mình.

Lúc này hai người kia cũng đi về phía bên này.

Hai người nọ càng đến gần thì Diệp Tri Thu mới nhận ra hai kẻ này không chỉ có chiều cao tương tự mà dáng vẻ cũng giống nhau, thậm chí cả cách ăn mặc cũng giống —— là một đôi song sinh!

Hai người nọ càng đến gần, càng thấy cao.

Diệp Tri Thu hí mắt ngửa đầu, bụng nói —— có cao lắm đâu...

Thiên Tàn lão gia tử nhìn hai người đang đến gần, theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Tri Thu bên cạnh.

Lão gia tử bị mặt nạ che khuất gương mặt nên không nhìn ra sắc mặt có gì thay đổi... lúc này, trước mắt lão gia tử là khung cảnh rất lâu rất lâu trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy "sư diệt" này cùng với... một số chuyện cũ.

Giang hồ có Nhị Tàn, Thiên Manh và Thiên Tàn.

Sư đệ Thanh Ngã Sơn của Thiên Tàn tuổi nhỏ hơn Thiên Tàn không ít. Hoàn toàn khác hẳn với thân hình khiếm khuyết từ trên xuống dưới không nơi nào kiện toàn của Thiên Tàn, dáng dấp của vị tiểu sư đệ này rất dễ nhìn, muốn thân hình có thân hình, muốn dung mạo có dung mạo, khuyết điểm duy nhất chính là —— mù bẩm sinh.

Hai mắt của Thanh Ngã Sơn trời sinh mù lòà, khi còn bé theo phụ mẫu chạy nạn, cuối cùng bởi vì vướng tay vướng chân nên bị vớt lại trong rừng.

Sư phụ của Thiên Tàn là Thiên Phương Lão Nhân, khi nhặt được Thanh Ngã Sơn trong núi thì Thanh Ngã Sơn đang ngồi trên một tảng đá, ngẩng đầu nhìn trời.

Thiên Phương nhìn hài tử ốm yếu mù lòà ngồi trên tảng đá, hỏi nó, "Người đang nhìn cái gì? Dù người có cố gắng đến đâu thì đôi mắt kia cũng không thể mở ra được."

Tiểu hài nhi cúi đầu, hỏi, "Có phải trời rất cao không?"

Thiên Phương gật đầu, "Đúng vậy."

"Thế thì có nhìn thấy được hay không, chẳng phải đều không thể chạm vào được như nhau sao?" Tiểu hài nhi rất chính xác mà tìm được vị trí nơi Thiên Phương đang đứng, nghiêng đầu qua, nói, "Nếu chạm vào được, có nhìn thấy hay không, lại có gì khác nhau?"

Thiên Phương bị tiểu hài nhi chọc cười, ngồi xuống tảng đá bên cạnh nó, hỏi, "Người định chạm vào trời như thế nào? Ta không chạm được, trên đời này không ai có thể chạm được vào trời cả."

Tiểu hài nhi gật đầu, "Vậy nên không ai có thể biết được bầu trời thực sự là như thế nào, mặc dù ta không nhìn thấy, nhưng trời trong lòng ta, chưa chắc thấp hơn bầu trời trong mắt những người có thể nhìn thấy được."

Thiên Phương hơi sững sốt, nhìn tiểu hài nhi, "Người thân mắc tàn tật, lại bị vứt bỏ, trong mấy ngày tới nếu không ai cứu người thì người sẽ chết đói, người còn ở đây đoán trời cao hay không cao để làm gì?"

Cổ của Thanh Ngã Sơn hơi thẳng lên, trả lời một câu, "Ta không cam lòng nha! Dù cho đời này ta phải chết như vậy, kiếp sau ta vẫn muốn làm một người mù! Ta không tin ta sống không được!"

Lão nhân cười ha hả, lúc này mới thu tiểu hài nhi làm đồ đệ, mang nó đến Thanh Manh Đảo, cũng đổi tên lại cho nó, gọi là Thanh Ngã Sơn.

"Thanh" là lấy từ chữ đầu trong Thanh Manh Đảo, mà sở dĩ gọi là "Ngã Sơn", là bởi vì lão nhân cảm thấy thiếu niên này tuy thân tàn nhưng khí khái "Ngã tự như sơn" không tầm thường. Mặt khác... Thiên Phương cũng nói cho Thanh Ngã Sơn biết, "Người sáng lập ra Thanh Manh Đảo, chính là sư phụ của sư phụ của người, cũng là một người mù."

Khi Thanh Ngã Sơn bắt đầu học công phu thì Thiên Tàn đã học thành, Thiên Tàn rất thích tiểu sư đệ này, bởi vì trên người Thanh Ngã Sơn mang theo một loại ý chí chiến đấu, đấu cùng với trời, đấu cùng với chính bản thân mình, dù cho mọi việc không thông thuận cũng không bao giờ giận cá chém thớt, tính cách ôn hòa tâm địa thiện lương, tự học thành tài, văn võ song toàn, mù hay không mù, thăm hay không thăm... với tiểu sư đệ này mà nói đều không thành vấn đề. Hơn hai mươi tuổi Thanh Ngã Sơn đã danh

chấn thiên hạ, hành tẩu giang hồ cũng rất tiêu điều tự tại, tâm khí cực cao lại nhìn mọi việc thông thấu, cuộc đời rất tốt đẹp.

Hơn hai mươi năm trước, Thanh Ngã Sơn gửi cho Thiên Tàn một phong thư nói rằng mình thu nhận được một tiểu đồ đệ rất thú vị, từ nay về sau quy ẩn sơn lâm, nhả Thiên Tàn có rảnh thì về Thanh Manh Đảo chơi với sư diệt.

Lúc ấy Thiên Tàn rất khó hiểu bởi mặc dù Thanh Ngã Sơn không thấy đường, nhưng mắt cao hơn đầu, Thanh Ngã Sơn chọn đồ đệ giống hệt như năm đó Thiên Tôn chọn Bạch Ngọc Đường, rất khó khăn! Tiểu đồ đệ này rốt cuộc là một vị nhân trung long phượng như thế nào mới có thể khiến cho lão mù quy ẩn sơn lâm kia mang theo bên cạnh?

Thiên Tàn đọc thư xong liền vui vẻ chạy đến Thanh Manh Đảo xem tiểu sư diệt.

Mới vừa lên đảo, liền nhìn thấy Lâm Trà Nhi chặn trước cửa chửi đồng, nói lão mù cướp ngoại tôn của mình. Thiên Tàn dờ khóc dờ cười, ngoại tôn của Lâm Trà Nhi? Vậy chẳng phải là một tên lùn bẩm sinh sao? Lâm Trà Nhi thích ăn ngon lại ham chơi, ngoại tôn này không biết sẽ như thế nào nữa.

Lão gia tử ở phía sau viện tìm được Diệp Tri Thu ôm một con chó nhỏ lẫn lộn đầy đất, cùng với Thanh Ngã Sơn một bên đang chấp tay sau lưng tản bộ, cãi nhau với Lâm Trà Nhi ngoài cửa.

Thiên Tàn nghiêng đầu quan sát tiểu oa nhi này một chút, xem đứa nhỏ này chẳng lớn hơn con chó nhỏ trong lòng là bao, liền chọc Thanh Ngã Sơn ba cái, ý là —— oa oa này ba tuổi à?

Thanh Ngã Sơn vươn hai tay giơ ra sáu ngón.

"Sáu tuổi?" Thiên Tàn cả kinh, giữa trời vang lên một tiếng sét.

Thanh Ngã Sơn đỡ trán.

Tiểu Diệp Tri Thu liền nhảy dựng, "Sáu tuổi thì sao?!"

Thiên Tàn chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn oa oa đang ngưỡng mặt, ngạnh cổ trừng mình, thân thể nhỏ bé nhưng khí thế lại kinh người, đột nhiên hiểu được vì sao Thanh Ngã Sơn lại muốn thu nhận hài tử này làm đồ đệ, cũng cùng một đạo lý với sư phụ mình năm xưa khi thu nhận hần!

Công phu của Thanh Manh Đảo không dễ học, công phu của Thanh Manh Đảo dựa theo lời của Thiên Tôn và Ân Hậu để hình dung thì chỉ có hai chữ —— sinh mãnh!

Cao thủ sống đến tuổi này như Thiên Tàn đều hiểu một đạo lý —— trên đời này hạng người gì có thể trở nên nổi bật nhất? Có thể chịu được khổ trong khổ chính là cơ sở, có cơ sở sau đó để phát triển thêm, phải dựa vào hai đường khác nhau, hoặc là thiên phú cực cao, hoặc là xương cốt đủ cứng rắn.

Cao thủ xuất thân từ Thanh Manh Đảo, ai nấy đều có chỗ thiếu hụt, nhưng cao thủ xuất thân từ Thanh Manh Đảo, ai nấy đều danh chấn thiên hạ... Trên đời này thứ gì khó phá vỡ nhất? Chính là ý chí!

...

Giữa màn mưa, Diệp Tri Thu xoay mặt nhìn sư bá nhà mình —— là hai tên tiểu tử này phải không?

Thiên Tàn gật đầu.

Diệp Tri Thu liền kéo theo thanh Tam Nhận Cốt Dao có chiều dài không khác mình là mấy, linh linh lợi lợi chạy đi.

Ánh mắt Thiên Tàn bám theo vị sư diệt vẫn giữ mãi dáng vóc thiếu niên này —— không hiểu sao chợt nhớ đến năm đó tiểu sư đệ Thiên Manh cùng với bản thân khi còn bé được sư phụ nhặt về chỉ còn nửa cổ thi thể, cùng nhau ở trong núi sâu luyện công... Bọn họ vốn là bụi trần, thân như lục bình nhưng chí cao tận trời, bầu trời trong lòng những hạt bụi trần nhỏ bé như họ, vẫn luôn cao xa vời vợi!

...

Thấy Diệp Tri Thu tiến về phía trước, đôi song sinh kia ngược lại dừng bước.

Một kẻ trong đó đột nhiên cười đến gập người, chỉ vào Diệp Tri Thu và Thiên Tàn nói với kẻ còn lại, "Ca! Nhìn xem! Hai tên này hợp lại còn chưa bằng một người hoàn chỉnh!"

Kẻ còn lại cũng cười lạnh "Không phải nói cao thủ tại Hắc Phong Thành nhiều như mây sao? Vậy mà lại phái một tên hành khất tàn tật cùng một tiểu hài nhi đến phá trận?"

Thiên Tàn lão gia tử hơi nheo mắt, lắc đầu —— hai tên xú tiểu tử không biết quy củ.

Diệp Tri Thu một tay khiêng cốt đao, quan sát hai tên kia từ trên xuống dưới, ngẫm nghĩ rồi tỏ ra đã hiểu, "A... ta còn đang nói thủy nội lực là thứ đồ chơi gì, hóa ra là người của Tiêu Vũ Lô."

Đôi song sinh kia liếc mắt nhìn nhau, hơi nhướng mày —— đừng xem kẻ này là một thiếu niên, kiến thức không hề ít, hiện nay không có mấy người giang hồ biết đến Tiêu Vũ Lô đâu.

"Ta là Tiêu Vũ Băng, đây là đệ đệ Tiêu Vũ Sương của ta." Kẻ cao hơn mới cười hơi nhướng mày, hỏi Diệp Tri Thu, "Người là ai?"

Diệp Tri Thu nhìn trời lẩm bẩm một câu, "Hết băng lại sương, hai người đi nhầm chỗ rồi hả? Đi tìm Bạch lão Ngũ mà ầm ỹ mới đúng."

Hai huynh đệ kia liếc mắt nhìn nhau, không rõ kẻ nhỏ bé trước mặt đang huyền thuyên cái gì.

Diệp Tri Thu hất cằm, "Nào dám, tại hạ là Diệp Tri Thu."

Hai huynh đệ Tiêu thị sững sốt, nhúu mày, "Người chính là Diệp Tri Thu?"

Hai người đều lộ vẻ thất vọng —— danh tiếng của Diệp Tri Thu lớn đến thế nào? Trong số các thanh niên tài tuấn trong võ lâm hiện nay, ngoại trừ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa ra thì danh tiếng của hãn chính là lớn nhất. Ban đầu còn tưởng là một người anh hùng khí khái đến thế nào, ai biết cư nhiên hình tượng lại là như thế này...

Một bên chân mày Diệp Tri Thu nhúu nhúu, hãn cùng Bạch Ngọc Đường giống nhau, có một số lời thường hay nghe rất nhiều, thế nhân rất nhiều người hay trông mặt mà bắt hình dong, đại khái đều là bị Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một kiểu văn võ song toàn tài mạo xuất chúng làm thành nhận thức chung! Diệp Tri Thu rất phiền muộn, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường không có dung mạo như bây giờ thì hãn không còn là Bạch Ngọc Đường sao? Triển Chiêu thay đổi bộ dạng khác thì không còn là Nam hiệp khách nữa à? Lâm Dạ Hỏa đổi dáng vẻ khác thì không còn là nhị hóa nữa phải không?!

Trên đời này có đủ loại dung mạo khác nhau, tướng mạo đường đường có rất nhiều, nhưng thực sự tốt thì chỉ có vài người!

Mặt khác, cùng nói hãn lùn, Thiên Tôn Ân Hậu đều xem hãn như Tiểu Lương Tử mà nói, nhưng với thân phận của hai vị lão gia tử, đều không nhìn ra được trong mắt bọn họ có một chút khinh miệt nào. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường Lâm Dạ Hỏa thì càng không cần phải nói, Triệu gia

quân nhiều Đại tướng quân như vậy, bình thường luôn cùng hăn xưng huynh gọi đệ, còn cùng hăn lĩnh giáo công phu, không ai vì vóc dáng của hăn mà khinh thị hăn. Duy độc... những kẻ gà mờ này, chưa nói được bao nhiêu câu cũng chưa giao thủ, chỉ dựa vào vóc dáng nhỏ bé của hăn đã đem hăn xếp vào nhóm "Danh không như thực, hữu danh vô thực", nực cười!

Thiên Tàn lão gia tử ở một bên nhìn...

Tiêu Vũ Lâu thuộc nhóm thiên môn của võ lâm môn phái, loại môn phái này có bối cảnh tương đối thần bí, xem dáng vẻ hiện tại thì hăn là sau lưng có Ác Đế Thành.

Cao thủ của Tiêu Vũ Lâu nghe nói bình thường không có gì đáng nói, chỉ là một khi gặp được "thủy" thì uy lực sẽ tăng lên nhiều, không biết là dựa vào nguyên lý gì...

Lão gia tử đang khó hiểu thì chợt thấy đôi song sinh kia tách ra hai bên... nháy mắt, trận mưa liền thay đổi.

Trong cơn mưa dường như hình thành một cỗ nội lực vô hình, màn nước trong không trung biến ảo khó lường, nội lực hư hư thực thực, có chút không dễ phán đoán.

Thiên Tàn sửng sốt, lập tức hiểu ra —— thì ra là thế, Tiêu Vũ Lâu này sử dụng chính là loại nội lực ký sinh cực kỳ hiếm thấy.

Cái gọi là nội lực ký sinh chính là mượn dùng một vật bên ngoài nào đó để tăng cường nội lực.

Nội lực của Bạch Ngọc Đường lẫn Lâm Dạ Hỏa có thể bày ra dưới dạng hình thái nào đó, người trước là hàn băng phong tuyết, người sau là liệt diễm lan xa. Nhưng hai người họ là thông qua nội lực để khống chế hai thứ này. Mà nội lực ký sinh lại hoàn toàn tương phản, loại nội lực này cần

phải mượn một thứ vật chất nào đó để tồn tại, vật chất đó càng mạnh thì nội lực cũng càng mạnh...

Thiên Tàn đột nhiên lắc đầu, nở nụ cười.

Trên bầu trời, mấy tiếng cười "khục khục khục" truyền xuống, hai huynh đệ kia khó hiểu mà ngẩng mặt lên nhìn trời, sau đó liếc mắt nhìn nhau —— có ý gì?

Đối diện bọn họ, Diệp Tri Thu cũng cười, lắc đầu, "Vậy mới nói là ý trời, ý trời!"

Hai người kia sửng sốt, bỗng nhiên... cơn mưa tầm tã từ trên không trung biến đổi, những hạt nước mưa lớn nhỏ ngưng lại giữa không trung, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tiếng mưa rơi biến mất trong nháy mắt.

Diệp Tri Thu cười lạnh một tiếng, "Ta không có chiêu thức khoa trương như Bạch lão Ngũ hay Lâm Hỏa Kê, bất quá, hôm nay hai người rơi vào tay ta, chính là ý trời!"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Diệp Tri Thu cầm lấy Tam Nhận Cốt Dao, phất tay một cái xoay người, thân đao vung một đường cong giữa không trung... màn mưa "roạt" một tiếng phân thành hai, sau đó bọt nước giữa không trung như có sự sống, từ trên lưỡi cốt đao bay ra ngoài...

Giữa không trung, một con thủy long xuất hiện cuộn mình bay thẳng đến tận chân trời.

Hai huynh đệ cả kinh.

Diệp Tri Thu nhướn mày, "Trên đời vốn không có thứ nội lực ký sinh, cái gọi là nội lực ký sinh là do một người mù thiên phú không đủ nghĩ ra, người mù đó được người đời gọi là Thanh Manh Lão Tổ, là thái sư công của tiểu gia ta."

Nói xong, Diệp Tri Thu vừa thu lại đao vung tay...

"Rào" một tiếng.

Theo động tác của hắn, màn mưa lại rơi xuống, nước mưa ngập tràn tựa như sóng biển cuồn cuộn, nước lại bốc lên trời, thủy long cuồng vũ khắp bầu trời.

Tiểu Diệp Tử hất cằm, "Hai cây sào các người mà dám luyện nội lực này, có biết tinh túy đích thực của nội lực này là gì không?"

Hai huynh đệ Tiêu thị liếc mắt nhìn nhau, còn chưa kịp trả lời thì chợt nghe giữa không trung vang lên một thanh âm xa xưa mà mạnh mẽ, như sấm chớp rền vang trong màn mưa, "Bụi trần tuy nhỏ, theo gió đến tận trời!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 180: Sơ Ngộ Thời Niên Thiếu

Edit: Ruby

Triển Chiêu và Tu La Vương đi thẳng về hướng đông, bởi vì bọn họ xuất phát từ phía Tây nên lộ trình xa nhất.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn ba hướng Tây Bắc Nam gió thổi mây屯, giậm chân —— không kịp biểu hiện rồi!

Lam Biện thấy Triển Chiêu vừa chạy vừa nhìn xung quanh, nôn nóng đến vò đầu bứt tai thì nhin không được cười ra tiếng.

Triển Chiêu cảm thấy họ đã chạy rất xa theo hướng đông, còn chạy nữa hẳn sẽ về đến Trung Nguyên! Nhưng Đông Phong trong truyền thuyết kia đâu? Đi đánh mã điều rồi hả?

Lại chạy thêm một lúc nữa về phía đông, Triển Chiêu đột nhiên ngừng lại.

Lam Biện hơi sững sốt, nhìn Triển Chiêu chăm chăm.

Chỉ thấy Tiểu cung chủ nhà mình vượt cầ xoay một vòng tròn tại chỗ, vươn tay chỉ chỉ mặt đất, lẩm bẩm một câu, "Hẳn là ở ngay chỗ này!"

Được câu này của Triển Chiêu nhắc nhở, Lam Biện cũng cảm nhận được sự khác thường trong gió...

Nếu nói về nội lực, cấp bậc của Lam Biện đương nhiên cao hơn Triển Chiêu không ít, nhưng mà lão gia tử không thể không thán phục năng lực

quan sát nhạy bén của Triển Chiêu. Hài tử này từ nhỏ đến lớn luôn như vậy, có đôi khi người cảm thấy hần không yên tĩnh, nhưng tính cách của hần chính là như thế. Khi còn bé Triển Chiêu thường xuyên đuổi theo bướm bướm, từ trong viện trên đỉnh núi theo một đường tới tận chân núi.

Đuổi theo hơn nửa ngày, nói hần đi bắt bướm đúng không? Nhưng giữa sườn núi nhà ai nấu bữa trưa nấu món gì hần đều biết, lão đầu nhi lão thái thái dưới chân núi cãi nhau cái gì hần cũng biết.

Lam Biện nhìn Triển Chiêu đang hơi hơi híp mắt lại nhìn quanh quất, khoe miệng vô thức nhếch lên... Rất nhiều lão nhân gia ở Ma Cung đều vô hại, cơ hồ tất cả mọi người đều xem Triển Chiêu như nhi tử ruột thịt của mình.

Trên đời này không mấy ai muốn cô độc, Lam Biện có khi sẽ nghĩ nếu như ái thiếp của mình còn sống, vậy thì bây giờ nhất định không có Tu La Vương, còn bản thân hần là con cháu đầy nhà rồi. Có đôi khi ma vương đều là vì hoàn cảnh ép buộc mới xuất hiện! Thế nhân bình thường một lòng một dạ muốn được như ma đầu, mà làm ma đầu thật sự, lại nằm mơ cũng muốn có được cuộc sống như người bình thường.

Trong ấn tượng của Lam Biện, Ma Cung ban đầu giống như một nơi để quần ma dưỡng thương lánh đời chờ chết... thay đổi tất cả, chính là việc Triển Chiêu chào đời.

Hài tử này ra đời, để Ma Cung từ một nơi thương tâm, biến thành một nơi hạnh phúc!

Trong ký ức của Lam Biện, ngoại trừ khi Triển Chiêu sinh ra có khóc oa oa một lần thì chỉ khi nào lão nhân gia Ma Cung mất mới khóc thối. Còn những lúc khác, oa nhi này gặp ai cũng cười, cười từ ánh mắt đến nụ cười, mỗi một động tác đều mang đến cảm giác ấm áp bình yên. Hần tựa như một món quà an ủi mà thượng thiên tặng cho nhóm ma đầu nghiệp chướng nặng

nề không có ngày mai như họ, để trái tim luôn bị nhấn chìm trong giông bão hơn nửa cuộc đời, bình tĩnh trở lại.

Chỉ là chữ "tĩnh" này, rất khó có được! Nếu con người không "tĩnh" được thì ngay cả màu của ánh trăng, trong mắt cũng nhuộm màu máu.

Nhiều năm trước, Lam Biện mắc chứng mất ngủ rất nặng, có khi nhiều đêm liền không chợp mắt nổi, đôi mắt lúc nào cũng đỏ ngầu, ngồi trong sân nhìn trời, luôn cảm thấy oán hận lẫn ân hận trong lòng của mình không thể nào vơi được.

Khi đó, Triển Chiêu mới bốn, năm tuổi.

Theo lý mà nói, tiểu hài tử bé như vậy thì biết được gì? Nhưng Triển Chiêu còn nhỏ như vậy, lại nói với Lam Biện một câu, chỉ một câu nói, lại có thể hoàn toàn trị hết chứng mất ngủ của Lam Biện.

...

Nghĩ đến đây, Tu La Vương chậm rãi quay sang, nhìn chỗ cách đó không xa.

Triển Chiêu cũng nhìn về một hướng với Lam Biện.

Chỉ thấy trong mảnh rừng trúc cách đây không xa, có một người đi ra.

Người đi ra rất trẻ tuổi, chỉ lớn hơn một chút so với Triển Chiêu, mặc một thân bố sam màu xám, ăn mặc như võ sinh thông thường.

Người nọ có gương mặt tròn, mắt nhỏ, mũi rất cao, dung mạo không khó nhìn, có chút cà lơ phất phơ.

Người nọ vung ống tay áo ra khỏi rừng trúc, dựa vào một gốc thông thiên trúc (*), cười "hắc hắc" với Triển Chiêu, "Triển huynh, biệt lai vô dạng".

(*) Thông thiên trúc: trúc đào hoa vàng

Chân mày Triển Chiêu liền nhướng lên, nói thầm —— không phải chứ...

Tu La Vương thấy người nọ có quen biết với Triển Chiêu thì có chút ngạc nhiên, hỏi. "Hắn là ai vậy?"

Triển Chiêu cau mày, đáp, "Hắn là Trương Duyệt Mạc, trước đây là hộ vệ Khai Phong Phủ."

Lam Biện rất ngoài ý muốn, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, "Vậy chẳng phải là tiền bối của người?"

Triển Chiêu cười "ha ha" hai tiếng, "Hắn chính là tội phạm quan trọng bị triều đình truy nã."

Trương Duyệt Mạc bất đắc dĩ thở dài, "Nhớ năm đó Triệu Trinh Bao Chứng hắn là chắc chắn phải chết, cư nhiên nửa đường lại chạy ra một kẻ thích chỗ mũi vào chuyện của người khác, hại kế hoạch ta khổ tâm sắp xếp nhiều năm nước đổ hết ra biển. Triển Chiêu... người và ta có nợ nần còn chưa thanh toán xong đâu."

Trương Duyệt Mạc không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến liền khiến lửa giận của Triển Chiêu bùng lên.

Tâm địa của Triển Chiêu rất rộng lượng, có thể khiến cho hắn căm ghét không có mấy người, có thể khiến cho hắn căm thù đến tận xương tủy chỉ hận không thể giết thật nhanh càng không đến vài người. Nếu nói Bạch Mộc Thiên khiến cho Triển Chiêu chán ghét đến muốn ăn xuống đất giẫm mấy cái thì như vậy, hình tượng của Trương Duyệt Mạc trong lòng Triển Chiêu so với Bạch Mộc Thiên còn thấp hơn cả một cái Miêu Miêu Lâu! Vị này giẫm mấy phát chưa đủ, phải giẫm thành thịt nát như bột mới hết hận.

Ân oán của hai người họ bắt đầu từ nhiều năm trước, khi mà Triển Chiêu mới đến Khai Phong... nói đến thật trùng hợp, cũng là ngay trước một mảnh rừng trúc.

...

Khi Triển Chiêu vừa mới xuống khỏi Ma Sơn thì chưa nghĩ đến việc gia nhập quan phủ gì đó, trong một hai năm đầu xuống núi, đều là du lãm giang hồ.

Tuy mục đích của hãn chủ yếu là tự do tự tại ăn sạch mỹ thực trong thiên hạ, thuận tiện một đường hành hiệp trượng nghĩa gì đó... nhưng kỳ lân đầu phải là vật trong ao, trong hai năm này, cái tên Nam hiệp Triển Chiêu đã vang vọng khắp đại giang nam bắc.

Mọi người không ai rõ người trẻ tuổi cơ hồ không gì không làm được này đến từ đâu, hỏi hãn xuất thân từ đâu, hãn chỉ nói là người Thường Châu.

Cuộc gặp mặt đầu tiên giữa Triển Chiêu và Bao đại nhân, phát sinh tại một sự kiện ngoài ý muốn khi sơn phi tập kích đoàn xe quan lương.

Năm đó Triển Chiêu vừa tròn mười tám tuổi, sau khi về Ma Cung ăn một bữa tiệc mừng sinh thần, hãn tiếp tục xuống núi du ngoạn, lần này đi về hướng bắc, chạy tới Hoàng thành Khai Phong.

Năm đó cực kỳ lạnh, càng đi về phương bắc, thời tiết càng lạnh lẽo, dần dần còn có tuyết rơi.

Triển Chiêu sinh sống ở Giang Nam, lần đầu tiên mới thấy tuyết lớn như vậy, đại khái cũng vì tính cách trời sinh của hãn là tính "mèo con", một đường đi, một đường chơi tuyết.

Một bên quan đạo cách Hoàng thành Khai Phong không xa có một rừng trúc lớn.

Sáng sớm hôm đó vừa vặn tuyết ngừng rơi, khắp núi đồi bị bao trùm trong một màu ngân bạc, khi Triển Chiêu đi ngang qua, bị một con thỏ màu đen đang nhảy nhót giữa tuyết thu hút sự chú ý. Mặc dù nói là vị Tiểu Miêu gia của Ma Cung này từng thấy không ít mèo đen, thì đây là lần đầu tiên mới nhìn thấy thỏ đen, vì vậy muốn bắt đến xem thử.

Con thỏ chạy xuyên qua rừng, lá trúc lay động theo gió, những chỗ tuyết đọng trên cao rơi xuống, bên trong rừng trúc tựa như băng tuyết tiên cảnh.

Tính ham chơi của Triển Chiêu liền tăng vọt, cả một đường nhảy nhót, chạy tới chạy lui dính đầy tuyết trên người, chẳng khác nào người tuyết, nhảy xuống đất, bắt chước con thỏ đen kia cũng đang dính đầy một thân tuyết cùng nhau rũ tuyết, con thỏ thì rũ lông còn hăn rũ tay áo.

Ngẩng mặt lên nhìn thân cây trúc cao chọc trời, đột nhiên Triển Chiêu nảy ra ý tưởng, muốn trèo lên đỉnh trúc ngắm cảnh tuyết, không biết có thể nhìn thấy Khai Phong Thành chìm trong tuyết không.

Nếu là người tập võ bình thường, thân cây trúc này mềm dẻo như vậy, sao có thể trèo lên đến đỉnh, nhưng với Triển Chiêu mà nói lại chỉ là chuyện nhỏ.

Chọn một cây trúc cao to nhất, Triển Chiêu nhảy lên trên đỉnh rừng trúc, đứng trên ngọn trúc phóng mắt nhìn ra xa... cảnh tuyết mênh mông khiến cho tâm hồn thật thư thái.

Đúng lúc này, cổng hoàng thành Khai Phong Thành rộng mở, hai tiếng la mở đường vang lên, tấm bảng "Công Chính Liêm Minh Túc Tĩnh Tị" xuất hiện trước mắt Triển Chiêu.

Triển Chiêu tò mò gác Cự Khuyết sau lưng, nghiêng đầu nhìn đội ngũ nha dịch và quan binh nghiêm chỉnh ra khỏi cửa thành.

Phía sau đội ngũ có một cỗ kiệu, phía sau cỗ kiệu còn có nhiều xe ngựa đi theo, trên xe chất từng bao từng bao quan lương.

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, đại khái là đội ngũ khâm sai đi tuần, ra khỏi thành mang lương thảo đi cứu nạn thiên tai đi? Hẳn đi một đường này cũng chú ý đến, có nhiều nơi gặp tuyết tai, lương thực rất khan hiếm.

Đang nhìn, chỉ thấy màn hình bên cửa cỗ kiệu lớn kia được vén lên, một người lộ đầu ra.

Người này vừa lộ đầu ra thì thiếu chút nữa Triển Chiêu bị sặc... từ xa xa là gì vậy chứ? Đen tuyền một màu chỉ có mỗi màu trắng của tròng trắng mắt, giống như trên cục bột đen chấm hai chấm trắng vậy!

Vị này phỏng chừng chính là Bao Thanh Thiên trong truyền thuyết đi! Một đường này Triển Chiêu nghe đến mức hai lỗ tai sắp đóng kén, vị đại nhân này chính là đại thanh quan thanh danh lẫy lừng gần xa.

Nhưng mà đúng là "đen" như lời đồn! Ban đầu Triển Chiêu còn tưởng rằng lời đồn được phóng đại thêm, cái gì mà mặt đen hơn cả đáy nồi... không ngờ thật sự có người lại đen như vậy!

Vị quan mặt đen kia ngưỡng mặt quan sát bầu trời một chốc, vươn tay vẫy vẫy một thị vệ bên cạnh.

Thị vệ kia chạy tới, Bao đại nhân dặn dò vài câu, thị vệ liền chạy ra phía sau.

Sau đó, nhiều nha dịch và quan binh đều bước ra khỏi hàng đi theo thị vệ kia, từ trong xe ngựa cuối cùng lấy nhiều cái chiếu ra.

Triển Chiêu khó hiểu, đang yên đang lành mà đi, lấy chiếu ra để làm chi?

Chỉ thấy quan sai đem chiếu trải ra phủ lên hết trên quan lương.

Cơ hồ ngay khi xe quan lương cuối cùng được trùm kín thì đồng thời, Triển Chiêu cảm nhận được gió mạnh quét qua tai... lại ngẩng đầu lên, những bông tuyết mới này còn bay lác đác không ngừng rơi xuống.

Bầu trời vẫn mờ mịt, so với vừa rồi có vẻ tối hơn một chút? Triển Chiêu là người phía nam, đại khái có thể đoán được khi nào trời mưa nhưng không đoán được khi nào tuyết sẽ rơi.

Lại nhìn lại vị đại quan mặt đen kia, chỉ thấy ông ngưỡng mặt nhìn đại tuyết trút xuống từ trên trời cao, lại xoay sang nhìn từng chiếc từng chiếc xe lương thảo được trùm kín, hài lòng gật đầu, cười...

Triển Chiêu đang xuất thần, chợt nhìn thấy trên giường mặt đen sì kia, ngoại trừ hai màu trắng của tròng mắt ra lại xuất hiện thêm một vầng trắng lười liềm trắng... là một hàm răng trắng!

"Phụt..."

Triển Chiêu bị vị Bao Thanh Thiên đại danh鼎鼎鼎鼎 chọc cười.

Chỉ thấy Bao đại nhân khoát tay với mấy người bên cạnh, ý là —— tuyết rơi! Tăng tốc lên đường! Nhanh chóng đi cứu nạn thiên tai!

Triển Chiêu hơi nhoén miệng cười, chỉ là một nụ cười nhẹ, một tình cảm ấm áp vô danh sinh ra từ tận đáy lòng —— quả nhiên là một vị quan tốt!

Ánh mắt Triển Chiêu nhìn lướt qua đội ngũ đi tuần đang từ từ tiến lên, không biết vì cái gì, hần bắt đầu quan sát bọn thị vệ xung quanh cổ kiệu,

ngoại trừ bốn thị vệ có vẻ ngoài khôi ngô chia ra đi trước và sau ra thì còn có một người cười ngửa.

Người nọ thoát nhìn không lớn tuổi, một tay cầm đao, hẳn là võ công không tồi.

Đúng lúc này, trong rừng có chút động tĩnh.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn qua thì thấy có hơn mười người chia làm hai đội, cầm cung nỏ trong tay chạy về phía quan đạo.

Bọn họ chạy đến một mảnh lùm cây khuất sau một góc ngoặt của quan đạo, rút cung nỏ ra, mai phục.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, đám người này trong cách ăn mặc có chút giống sơn phi, nhưng nơi này là quan đạo rất gần với Hoàng thành, đám sơn phi này lại dám đến đây để cướp bóc đoàn xe chở quan lương của triều đình?

Đoàn xe ngựa của Bao đại nhân càng chạy càng đến gần, đám người đó bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, dường như đang thảo luận khi nào thì động thủ.

Triển Chiêu vừa lắng nghe, về mặt khác... hẳn chú ý tới người thị vệ trẻ tuổi ngồi trên ngựa đang liếc mắt nhìn thoáng về hướng mảnh rừng này.

Một ánh mắt này, người khác có lẽ không để ý tới nhưng Triển Chiêu nhìn thấy rõ mòn một... trong lòng liền nảy sinh cảm giác nghi ngờ!

Người này dường như biết nơi đây có mai phục... nhưng vì sao lại không cảnh báo chứ?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu nhẹ nhàng tung người... như một bông tuyết lặng yên không một tiếng động bay tới trên những kẻ mai phục.

Những người kia đang hết sức chăm chú nhìn chăm chăm đội xe ngựa, không ai phát hiện ra Triển Chiêu đang ở ngay phía trên đầu cách họ không đến hai trượng.

Triển Chiêu dựa vào hướng cung nỏ của bọn người này mà phán đoán... toàn bộ đều nhắm vào cổ kiệu kia.

Trong lòng Triển Chiêu thâm hiểu rõ, đây không phải là sơn phỉ mà là thích khách! Mục tiêu của bọn chúng là muốn ám sát Bao đại nhân.

Lúc này nha dịch và binh lính dẫn đầu đoàn đi tuần đã tới nơi.

Mà cổ kiệu kia cũng đã tới trong tầm bắn của cung nỏ không sai biệt là bao.

Đúng lúc này, thị vệ trẻ tuổi đi bên cạnh cổ kiệu bỗng nhiên giục ngựa đi nhanh hai bước... hơn nữa còn như vô tình mà ném một ánh mắt ra hiệu về phía trong rừng.

Mà ngay khi kẻ đó nhìn về phía rừng... liếc mắt nhìn thấy Triển Chiêu đang đứng trên một cây trúc trong rừng! Trùng hợp là, Triển Chiêu cũng đang nhìn hắn, trong nháy mắt, hai ánh mắt giao nhau, người nọ sửng sốt, Triển Chiêu thì hơi nhếch miệng.

Người nọ sửng sốt một thoáng, đột nhiên hét lên, "Có sơn tặc!"

Theo thanh âm của hắn, cung tiễn trong tay những kẻ kia đã bắn ra ngoài.

Mà hiển nhiên là bọn người kia cũng bị những lời này của hắn khiến cho sửng sốt.

Nỏ tiễn bắn về hướng cổ kiệu.

Thân hình Triển Chiêu nhoáng lên một cái, đuổi theo nỏ tiễn bay ra, cổ tay vung lên... mấy mảnh lá trúng bắn ra, đánh chệch hướng của nỏ tiễn.

Hơn mười mũi tên đều cắm trên tay vịn của cỗ kiệu.

Nhóm kiệu phu giật mình, bốn hộ vệ trước sau lập tức rút đao vây quanh cỗ kiệu, "Bảo hộ đại nhân!"

Đám "sơn tặc" trong rừng hành động rất thú vị, không phải xoay người bỏ chạy mà rút đao ra, đánh giết về phía đoàn xe.

Tên thị vệ trẻ tuổi kia lập tức xuống ngựa, dẫn dắt đội nha dịch đi qua chém giết đám "sơn tặc"... Đám sơn tặc này ngoan cố chống trả cực kỳ hung hãn, cuối cùng không còn một kẻ nào sống sót.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng đứng một bên nhìn.

Lúc này, màn kiệu được vén lên, Bao đại nhân nhìn ra ngoài.

Vừa vặn Triển Chiêu cũng ngẩng đầu, hai người đối mặt nhìn nhau.

Triển Chiêu lại một lần nữa cảm khái —— càng nhìn gần càng đen nha! Thật đen! So với hắc mễ cao còn đen hơn!

Bao đại nhân lại là kinh ngạc —— bề ngoài của thiếu niên này thật tốt! Thân như thanh trúc thần thanh mục lãng...

Triển Chiêu mỉm cười với Bao Chứng, Vương Triều Mã Hán đi lên nói, "Đa tạ thiếu hiệp tương trợ, xin hỏi tính danh của thiếu hiệp..."

Lúc này, thị vệ trẻ tuổi kia cũng đã quay trở lại, đến trước cỗ kiệu hỏi Bao đại nhân, "Đại nhân không bị thương chứ?"

Bao đại nhân lắc đầu, nhìn ra xa xa, chỉ thấy rất nhiều thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Triển Chiêu thấy Bao Chứng khẽ nhú mày, hỏi, "Là người phương nào?"

"Hắn là sơn phi, cực kỳ hung hãn." Người trẻ tuổi kia đáp.

Bao đại nhân lại nhìn thoáng qua những thi thể kia, trong mắt tựa hồ hiện lên vẻ nghi hoặc.

Khóe miệng Triển Chiêu khẽ nhếch lên mấy phần —— thật khôn khéo.

Người trẻ tuổi kia quay đầu nhìn sang Triển Chiêu, "Thiếu hiệp trùng hợp như thế cũng ở trong rừng."

"Đi ngang qua ngắm tuyết, trùng hợp trùng hợp." Triển Chiêu nói xong, đưa tay chỉ lên không trung, "Cái này gọi là ý trời."

Người nọ cười một tiếng không rõ ý nghĩa, lại nhìn mấy mảnh lá trúc rơi bên chân, nói, "Công phu rất tốt."

"Người cũng không kém." Triển Chiêu cười sang sảng. "Diễn kỹ rất tốt..."

Mọi người sửng sốt.

"Khụ khụ." Triển Chiêu ho khan một tiếng thanh thanh cổ họng, "Công phu tốt, nói nhầm."

Thị vệ kia tỏ ra có chút ngượng ngùng, những người khác không cảm thấy gì, Vương Triều Mã Hán cùng Trương Long Triệu Hồ thì đi kiểm tra những "sơn phi" bị giết.

Chỉ có Bao đại nhân ngồi trong kiệu, trong mắt thoáng qua một tia khác thường.

Bao đại nhân nhẹ nhàng vuốt chòm râu, lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu, hỏi, "Thiếu hiệp..."

Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát tay ngăn lại, nói, "Đại nhân gọi ta Triển Chiêu là được rồi."

Mọi người giật mình, Bao đại nhân cũng kinh ngạc, "Thì ra là Nam hiệp khách."

Người trẻ tuổi kia lại quan sát Triển Chiêu một chút, "Cửu ngưỡng đại danh, chỉ là không ngờ Nam hiệp lại còn trẻ như thế, dường như không giống với lời đồn cho lắm."

Triển Chiêu cười đến vô hại, gật đầu với người kia, "Không phải vậy sao, đừng nói lời đồn không thể tin, người bên cạnh cũng phải đề phòng, tri nhân tri diện bất tri tâm mà."

Người nọ há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói lại một câu thì Triển Chiêu đã hỏi hản trước. "Các hạ xưng hô như thế nào?"

"Tại hạ Trương Duyệt Mạc." Người nọ chấp tay.

Triển Chiêu không đợi hản hành lễ xong thì đã lách người, đi đến bên cạnh cỗ kiệu của Bao đại nhân, vươn tay nhẹ nhàng gõ lên cạnh cửa sổ, thương lượng với Bao Chứng. "Bao đại nhân, ta giúp ngài làm việc vặt nhé?"

Tất cả mọi người sửng sốt, Bao đại nhân cũng cười. "Giúp việc?"

"Ừm." Triển Chiêu gật đầu, vươn tay vỗ nhẹ bên hông, "Ta đi đường đã dùng hết lộ phí, ta giúp ngài làm việc vặt kiếm chút tiền, trường bối nhà ta thường nói, bổng lộc của quan viên Đại Tổng rất cao..."

Trương Duyệt Mạc cười lạnh một tiếng, "Nam hiệp khách xem nơi này là tửu lâu? Nha môn nơi nào lại tùy tiện thu người đến giúp việc?"

Hắn còn chưa dứt lời thì Bao đại nhân đã đưa tay ngăn lại, hỏi Triển Chiêu, "Triển thiếu hiệp có thể giúp bản phủ làm được gì đây?"

"A, cái đó rất nhiều!" Triển Chiêu giơ ngón tay ra đếm. "Bắt kẻ trộm này, tra án này, phòng cháy phòng trộm phòng tiểu nhân này..." Nói xong, chỉ chỉ chính mình, híp mắt cười với Bao đại nhân, "Ta rất dễ nuôi nha! Chỉ cần cho ăn ngon là được."

Bao đại nhân bị hắn chọc cho cười ha ha, gật đầu, "Tay nghề của đầu bếp Khai Phong Phủ chúng ta rất giỏi!"

"Vậy cứ quyết định thế đi!" Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng sờ mũi của mình, "Đại nhân ngài làm vụ mua bán này không lỗ vốn đâu! Ta thuộc họ mèo, cái mũi rất linh!"

Trương Duyệt Mạc lãnh đạm buông một câu, "Kẻ hầu trong nha môn không phải dùng để bắt chuột, có cái mũi mèo thì ích lợi gì?"

"Sao lại vô dụng?" Triển Chiêu nhìn hắn một cái, hai bên khóe miệng đều nhếch lên, "Đầu năm nay chuột lớn đều khoác da mèo, cái mũi không tốt không được!"

Trương Duyệt Mạc nhìn trời liếc mắt xem thường, xoay người lên ngựa, dặn dò bọn nha dịch tiếp tục lên đường.

Bao đại nhân gật đầu với Triển Chiêu, hỏi Mã Hán, "Còn ngựa không? Dắt một con đến cho Triển thiếu hiệp..."

"Không cần." Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát tay ngăn lại, quay đầu, huýt sáo một tiếng về phía xa xa.

Theo tiếng huýt sáo này, mọi người chợt nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến... trong giây lát, ngay khúc ngoặt phía trước có một chú ngựa màu đỏ chạy ra, vui vẻ chạy về phía Triển Chiêu... đến trước mặt thì dừng lại, giậm chân chạy vòng vòng quanh Triển Chiêu.

Triển Chiêu kéo dây cương, xoay người nhảy lên ngựa.

Hồng mã hất tung bờm... bộ lông đỏ rực như lửa, giẫm lên nền tuyết trắng tựa như ráng mây đỏ.

Triển Chiêu ngồi trên ngựa, quay đầu lại nhìn Bao Chứng, đột nhiên nói, "Bao đại nhân."

Bao Chứng đang thất thần, nghe thấy Triển Chiêu gọi, ngẩn người, ngẩng đầu...

Trong gió tuyết, Bao đại nhân ngậy người nhìn thiếu niên tuấn mỹ áo lam cười hồng mã phía trước, tươi cười ấm áp nói với mình, "Đừng lo, từ xưa đến nay, tà không thể thắng chính!"

ss=Mso~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 181: Nhãn Trận Quỷ Kế

Edit: Ruby

Triển Chiêu cứ như vậy tiến vào Khai Phong Phủ bắt đầu "giúp việc" cho Bao đại nhân, không biết là vì sao, hắn vừa đến, nha môn nguyên bản lạnh lùng khô khan lập tức trở nên náo nhiệt.

Không chỉ có Khai Phong Phủ, Triển Chiêu chưa đến vài ngày đã lẫn lộn khắp cả phố Nam Thiên, cứ một ngày trôi qua thì phạm vi "quen thuộc" của hắn cũng ngày một mở rộng, mắt thấy đã bao trùm khắp cả Hoàng thành Khai Phong.

Ngay cả Triệu Trinh cũng nghe thấy gần đây Khai Phong Phủ xuất hiện một hiệp khách thiếu niên rất được lòng mọi người!

Tính cách của Triển Chiêu có thể khái quát một cách đơn giản đó là, trêu mèo chọc chó, quân đông quân tây, một khắc cũng không rảnh rỗi! Trên trời có thể bắt phi tặc, dưới đất có thể đỡ người già, không có việc gì mà hắn không xen vào.

Ngoại trừ có năng lực còn có thể dễ dàng kết giao bằng hữu, ai cũng có thể bắt tay nói chuyện, hôm nay cùng với mấy văn hào xưng huynh gọi đệ, ngày mai thu một đám lưu manh làm tiểu đệ. Ăn sạch các đại tửu lâu khắp Khai Phong, trêu chọc hết các trù tử khắp Hoàng thành, lại còn ăn thế nào cũng không béo!

Quý phủ của Bao đại nhân thường xuyên có khách quý đến thăm, Bát Vương gia chính là một trong những vị thường tới nhất.

Bát Vương đối với vị thiếu niên vừa mới tới Khai Phong đã nổi tiếng khắp toàn thành cảm thấy cực kỳ hứng thú, Bát Vương cẩn thận quan sát Triển Chiêu một chút, càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc.

Khí chất của Triển Chiêu cực kỳ độc đáo, tựa như cái gì cũng có, lại tựa như cái gì cũng đều chứa trong đó.

Bát Vương gia từng thấy không ít thanh niên tài俊, những người niên thiếu thành danh đa phần đều khí thế hăng hái, hoặc là sắc bén như đao, hoặc khôn khéo đưa đẩy, nhưng Triển Chiêu đều không phải.

Dáng vẻ Triển Chiêu mang theo Cự Khuyết chạy trên đường rất giống như tiểu hài nhi nhà bình thường cầm kiếm trúc ra ngoài chơi, nhưng người nói hăn trông như dân phố chợ sao? Thỉnh thoảng khi hăn lơ đãng giơ tay nhắc chân lại mang theo một loại quý khí khó tả, giống như gia thế rất tốt được gia giáo nghiêm cẩn.

Nói công phu của hăn đậm chất giang hồ ư? Tranh chữ đồ cổ, đàn thanh mặc bảo, hăn đều có thể tán gẫu mấy câu, tựa hồ xuất thân từ dòng dõi thư hương. Nhưng quay người lại, hăn lại xắn tay áo, cùng với mấy hài tử trên đường chơi ném tuyết đến vui vẻ. Ngôn ngữ địa phương thiên nam hải bắc hăn đều có thể nghe hiểu, dân phong quy củ ngũ hồ tứ hải hăn cũng biết, ngay cả cách đánh mã điệu giữa Trung Nguyên và Tây Vực khác nhau thế nào hăn cũng hiểu.

Bát Vương gia khó hiểu, cần phải được bao nhiêu phu tử dạy dỗ, đi qua bao nhiêu địa phương mới có thể rèn luyện ra được một con người như vậy? Càng khó tin được chính là hăn còn chưa đến hai mươi!

Vì thế, Bao đại nhân từng đặc biệt hỏi riêng Triển Chiêu, "Tuổi của Triển thiếu hiệp còn trẻ, vì sao lại biết nhiều như thế?"

Triển Chiêu trả lời rất có ý tứ, "Trong nhà nhiều thân thích nha!"

"Thân thích nhiều? Là nhiều đến thế nào?"

"Hơn ba trăm người!"

Bát Vương hít một hơi —— gia tộc lớn như vậy sao?!

Sau khi quen thuộc, các bằng hữu của Bao đại nhân đều cực kỳ thích Triển Chiêu, có một lần nói chuyện phiếm, Bát Vương khen hẳn một câu, "Như ngọc quý không tỳ vết, cơ hồ là hoàn mỹ vô khuyết!"

Triển Chiêu nghe vậy liền liên tục xua tay.

Bát Vương còn tưởng hẳn khiêm tốn, Triển Chiêu lại có chút nghiêm túc mà nói, "Vương gia, ngọc quý không tỳ vết, một chút cũng không đẹp!"

Bát Vương gia sửng sốt.

Triển Chiêu bưng chén rượu mỉm cười, "Ngọc có tỳ vết mới là ngọc đẹp nhất!"

Bát Vương gia tò mò, hỏi Triển Chiêu, "Người có tỳ vết gì?"

Triển Chiêu cười thần bí, "Khuyết điểm từ miệng thế nhân, ta là từ trong tỳ vết mà ra, có tỳ vết mới chân thật! Không tỳ vết đều là giả tạo!"

...

Bao đại nhân cảm thấy "giúp việc" như Triển Chiêu quả thật là mời đến không uống! Không chỉ không uống mà còn lời to!

Hắn đến đây chưa đến vài ngày thì trên đường phố Khai Phong ngay cả mèo chó cũng không đánh nhau, người qua đường gặp phải nguy hiểm gì chỉ cần dùng sức rống to, rất nhanh sẽ nhìn thấy một bóng dáng màu lam nhoáng lên... đám tiểu tặc lưu manh du côn cậy mạnh tác quái liên đều bị ném vào nha môn Khai Phong Phủ.

Triển Chiêu ngoại trừ bắt kẻ xấu và ăn mỹ thực ra, còn có một "đặc điểm" tương đối đặc biệt —— xuất quỷ nhập thần.

Mà bị quấy nhiễu nhiều nhất, chính là Trương Duyệt Mạc.

Trương Duyệt Mạc luôn cảm thấy bị cái gì ám theo sau lưng, có đôi khi xoay mặt lại liền phát hiện Triển Chiêu ở sau người, nhưng muốn nói với hắn bảo hắn đừng có đi theo mình, vừa xoay cả người lại thì đằng sau làm gì có ai!

Cứ liên tục như vậy mấy ngày, Trương Duyệt Mạc có chút không phân biệt rõ rốt cuộc là mình gặp ảo giác nhìn thấy Triển Chiêu hay thật sự Triển Chiêu có nhìn mình chăm chăm.

Mặt khác, Triển Chiêu đối với vụ án "sơn phi tập kích" lần đó luôn bám chặt không tha, đầu tiên hắn điều tra rõ xung quanh Khai Phong căn bản không có sơn phi, mặt khác lai lịch của đám sơn phi kia không rõ, không phải là người địa phương Khai Phong, vật liệu cung nỏ mà đám sơn phi đó dùng có nguồn gốc từ Tây Vực... là ai muốn ám sát Bao đại nhân?

Triển Chiêu càng điều tra sâu hơn, Trương Duyệt Mạc cũng càng ngày càng đứng ngồi không yên.

Rốt cục, có một ngày Triệu Trinh cùng Thái Hoàng Thái Hậu đến Nam An Tự lễ thần, Bao Chứng dẫn người theo cùng.

Trùng hợp như vậy, một ngày trước đó Triển Chiêu có việc phải rời khỏi mấy ngày, xin phép nghỉ với Bao Chứng.

Trương Duyệt Mạc cho rằng cần phải tận dụng thời cơ, ngay hôm đó thực hiện kế hoạch ám sát, nhưng ai ngờ căn bản Triển Chiêu không hề rời đi.

Triển Chiêu đoán rằng gần đây Trương Duyệt Mạc bị hãm theo dõi sát sao đến không nhìn được nữa, chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ sớm thoát thân, cơ hội nghìn năm một thuở lần này, nhất định sẽ động thủ.

Quả nhiên, Trương Duyệt Mạc sắp xếp hơn một nghìn thích khách tại Nam An Tự.

Trương Duyệt Mạc cảm thấy cho dù Triển Chiêu có nhanh chóng quay về cũng hết cách xoay chuyển tình thế, chỉ tiếc là hãm ta đã tính sai hai điểm...

Thứ nhất, Vi Trần đại sư của Nam An Tự là hảo hữu với Ân Hậu, đương nhiên là trưởng bối của Triển Chiêu.

Triển Chiêu đã sớm dặn dò lão hòa thượng chú ý trước.

Thứ hai chính là... thích khách có nhiều hay không, đối với Triển Chiêu mà nói không có nghĩa lý nhiều lắm, bởi vì hãm biết "bay"!

Kết quả, Vi Trần và Triển Chiêu hai người liên thủ bắt sống hơn một nghìn thích khách kia.

Lúc ấy Triệu Trinh đứng dưới mái hiên Đại Hùng bảo điện, Thái hậu đang thắp hương tại nội điện, Nam Cung Kỷ đem cửa phòng đóng lại, bên ngoài hắc y nhân nằm xê[s lớp đầy đất như sùi cảo.

Triệu Trinh và Bát Vương gia ngưỡng mặt nhìn Triển Chiêu chẳng khác nào một con mèo nhảy nhót khắp trời, Vi Trần đại sư phụ trách điểm huyết nhóm "sùi cảo", đám ngự tiền thị vệ chỉ cần chờ trời người là được.

Cuối cùng thích khách đều được bắt hết, Triệu Trinh đứng dưới mái hiên, mang theo Bao đại nhân, Bát Vương gia cùng Bàng Thái sư rào rào vỗ tay, mọi người liên tục tán thưởng, "Đứa nhỏ này nhất định là miêu yêu chuyển thế!"

Triển Chiêu cứ mơ mơ hồ hồ như vậy mà đoạt được danh hiệu Ngự Miêu.

Tất cả thích khách bắt được ngày đó kể cả chủ mưu giấu mặt Trương Duyệt Mạc đều bị nhốt vào Đại Lý Tự.

Chỉ là cùng đêm đó, hơn một nghìn thích khách kia, tập thể tử vong một cách thần bí.

Lập tức chết hơn một nghìn người, cho dù đều là "phạm nhân", cũng khiến cho triều đình lẫn dân gian chấn kinh.

Khi Đại Lý Tự đem thi thể khiêng ra kiểm tra thì không ngờ Trương Duyệt Mạc chưa chết mà là giả chết! Kẻ này cực kỳ狡 hoạt, thừa dịp hỗn loạn giết hai thị vệ, trốn thoát, từ đó về sau mai danh ẩn tích, không xuất hiện trở lại nữa.

Ngỗ tác kiểm tra thi thể, cho ra kết luận là, những thích khách này không phải là tử sĩ dùng độc được từ trước mà là sau đêm bị bắt hôm đó, tập thể trúng khói độc mà chết.

Lúc ấy Triển Chiêu đưa ra phỏng đoán có khả năng Trương Duyệt Mạc mang theo khói độc tùy thân, bản thân hắn ta có giải được, bởi vì phương pháp duy nhất có thể giúp hắn ta thoát khỏi Đại Lý Tự chính là phải giả chết. Nếu chỉ có một mình hắn ta giả chết thì khi Đại Lý Tự xử lý sẽ không qua loa, nếu như tất cả mọi người đều chết, đối mặt với hơn một nghìn cỗ thi thể thì tất cả mọi người vì quá mức khiếp sợ mà sẽ thả lỏng cảnh giác... điều này sẽ mang lại cơ hội cho Trương Duyệt Mạc.

Mấy năm nay tuy rằng Triển Chiêu không hề chủ động đi tìm Trương Duyệt Mạc, nhưng đối với kẻ này, trong lòng Triển Chiêu vẫn luôn ghi nhớ. Vì để mình thoát thân mà có thể không chút do dự, hoặc nên nói là đã sớm chuẩn bị đẩy cả nghìn người đến cái chết... Kẻ này chưa trừ diệt quả thực thiên lý khó dung!

Triển Chiêu luôn cảm thấy bản thân mình sớm muộn gì có một ngày cũng sẽ gặp lại Trương Duyệt Mạc, không ngờ lần này thật sự đã đụng phải.

Trương Duyệt Mạc luôn miệng nói có món nợ phải tính với Triển Chiêu, không biết rằng, Triển Chiêu cũng có một món nợ muốn tính với hắn ta!

Nhìn Trương Duyệt Mạc chăm chăm đánh giá một chút, Triển Chiêu nở nụ cười.

Trương Duyệt Mạc nhìn trời —— nhiều năm trôi qua như vậy, gặp lại Triển Chiêu, nụ cười kia vẫn khiến cho hắn "chán ghét" như thế.

Triển Chiêu nhìn khắp nơi, chậm rãi nói, "Nội lực phía đông thuộc phong... đúng là có chút hiếm thấy, tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì là phong nội lực, lãnh nhiệt vũ ta đều có thể hiểu được, phong này là thứ xảo thuật gì?"

Trương Duyệt Mạc nhìn Triển Chiêu chăm chăm, cũng cười, lắc đầu đáp. "Triển Chiêu, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã biết ngươi là thứ phiền toái lớn!"

Triển Chiêu nghe xong lời này ngược lại cảm thấy rất hưởng thụ, Tu La Vương phía sau lưng hắn lại bất mãn —— Chiêu Chiêu nhà ta rõ ràng là người gặp người thích!

"Sự thật cũng chứng minh ngươi thật sự là một thứ đại phiền toái." Trương Duyệt Mạc vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi, "Vốn ta đã đại công cáo thành, bị ngươi làm hại phải ở trong này bày trận liều mạng... bất quá cũng may kẻ đến đây lại chính là ngươi, ta cũng có thể giải tỏa được cảm giác khó chịu này!"

Triển Chiêu nghe hẳn ta nói như đúng rồi thì có hơi ngạc nhiên, "Người thực sự nắm chắc có thể thắng được ta? Chỉ là ta cảm thấy nội lực của người hình như không tiến bộ được bao nhiêu nha."

Trương Duyệt Mạc nhìn trời, "Dựa vào công phu thắng người chẳng phải là rất ngu? Nếu ta có thể đánh lại người thì năm đó đâu đến mức chạy trốn chết.? Bất quá hôm nay có cao thủ tương trợ, hơn nữa công phu vừa lúc khắc người, không chừng có thể thử một lần."

"Công phu khắc ta?" Triển Chiêu nghe thấy rất hứng thú.

Trương Duyệt Mạc cười lạnh, quay đầu lại nhìn thoáng qua rừng cây.

Triển Chiêu cũng hiếu kỳ nhìn vào trong rừng cây, còn chưa hiểu được bên trong rốt cuộc có người nào thì đột nhiên cuồng phong đột ngột nổi lên.

Triển Chiêu vội vàng vung tay áo phất phất, hất đi bụi đất và lá rụng quét đến.

Nhưng gió càng lúc càng lớn, Triển Chiêu có chút đau lòng cho mấy cái cây trong rừng! Nhìn cái kiểu gió còn tiếp tục thổi nữa thì lá cây đều rụng hết, trụi sạch!

Đang nghĩ lung tung, gió đột nhiên ngừng.

Nhưng gió vẫn chưa đi, từ hướng lá cây và bụi đất có thể nhìn ra được, cuồng phong đang đảo vòng quanh bọn họ.

Tu La Vương Lam Biện hơi nhíu mày, có thể khống chế hướng gió? Đây là thứ nội lực gì?

Triển Chiêu cũng khó hiểu —— kẻ nào có bản lĩnh lớn như vậy? Muốn dùng nội lực khống chế mưa tuyết băng sương đã rất khó, chớ nói chi là khống chế gió.

Lam Biện nhìn cát bay đá chạy xung quanh, càng nhìn càng thấy khó hiểu —— đây chỉ có mỗi gió! Không có nội lực! Sao có thể khống chế gió được?

Trương Duyệt Mạc nói với Triển Chiêu, "Mấy năm nay không có việc gì ta thường hay ngẫm lại, loại người không có nhược điểm như người, phải làm sao mới có thể đối phó với người được?"

Triển Chiêu không rõ là có nghe Trương Duyệt Mạc nói gì không, song mắt thấy hắn ngẩn người, dường như đang nhìn rừng cây phía sau Trương Duyệt Mạc.

Lam Biện cau mày khó chịu nhìn Trương Duyệt Mạc, tâm nói đến mấy năm nay? Người không có việc gì đi nghĩ đến Chiêu Chiêu nhà ta làm gì? Lát nữa dùng một chưởng đập người chết!

"Ma Cung hắn là có ba trăm ma đầu, cho dù người học được một chiêu từ trên người mỗi người họ thì cũng có thể thân mang tuyệt kỹ!" Trương Duyệt Mạc không quản Triển Chiêu có nghe hay không, tự nói chuyện một mình, "Nhưng võ nghệ của mỗi người có sự khác biệt rất lớn, phải làm thế nào mới đem tất cả những công phu đó thông hiểu hết đây? Tuy nội lực của người không thấp nhưng lấy chiêu thức mà phát triển, khác với võ công của những người khác được thành lập dựa trên việc lấy nội lực làm trụ cột, võ công của người hết thầy lại được thành lập dựa trên kinh công vượt quá người thường.."

Lam Biện nhẹ nhàng sờ sờ chòm râu, nhủ thầm —— tiểu tử này ngược lại không đoán sai, đích thực đã nói trúng điểm mấu chốt! Công phu của Chiêu Nhi đều được thành lập dựa trên trụ cột là kinh công. Đây là sau khi hắn thông hiểu hết sở trường kế thừa từ mọi người trong Ma Cung, tự mình luyện ra được công phu thích hợp nhất với bản thân mình.

Võ nghệ của Triển Chiêu dùng "nhanh" để phát triển, cao thủ bình thường cùng hãn so chiêu, còn chưa thấy được nội lực đã bị chiêu thức võ nghệ biến hóa liên tục của hãn đánh gục. Cho dù là cao thủ cấp bậc đặc biệt, giống như Bạch Ngọc Đường hay Triệu Phổ, Triển Chiêu cũng không dùng toàn bộ nội lực đánh với đối phương mà là lợi dụng khinh công, khiến cho đối phương không dùng được hết năng lực. Nếu muốn so chiêu với Triển Chiêu, trước tiên người phải bắt được hãn! Nếu không thì người đánh ra một trăm chưởng, cả trăm chưởng đều chỉ có thể chạm đến ống tay áo của hãn, ngoại trừ khiến bản thân mình mệt chết ra thì người không gây được bất kỳ uy hiếp gì đến hãn!

"Bộ khinh công độc môn cực mạnh Yến Tử Phi của người quả thật rất lợi hại." Trương Duyệt Mạc gật đầu, dường như rất tán thưởng, "Thứ khinh công này độc đáo ở chỗ có thể không cần mượn lực vẫn có thể phát lực ngay trên không trung, Cao thủ cao tới đâu, chỉ cần rời khỏi mặt đất thì hãn liền không thể phát lực được, trên không trung nếu không mượn lực thì không thể di động, duy chỉ mình người là có thể... đây chính là căn cơ võ công của Triển Chiêu người. Muốn phá hủy một tòa lầu cao thì đương nhiên phải động thủ từ căn cơ, cho nên ta nghĩ, có cách nào có thể phá được bộ khinh công gần như hoàn mỹ Yến Tử Phi này đây?"

Hai mắt Lam Biện đều híp lại —— xú tiểu tử này thật âm hiểm.

Triển Chiêu vẫn không nói lời nào, chỉ là lúc này ngoại trừ việc hãn vẫn nhìn vào trong rừng, còn nhìn bốn phía, không rõ hãn đang nghĩ gì.

Trương Duyệt Mạc cũng không thêm để ý, hoặc là nói hãn quá đặc ý, nôn nóng muốn nhìn vẻ mặt ㄟ của Triển Chiêu sau khi tuyệt chiêu bị phá giải. Hãn tiếp tục nói, "Sở dĩ người có thể luyện thành Yến Tử Phi là vì cốt cách của người rất nhẹ, nội lực tuần hoàn, nói cách khác đây là khả năng thiên bẩm của người! Nhưng phạm những thứ ưu điểm đều có khả năng chuyển hóa thành khuyết điểm! Khắc tinh lớn nhất của Yến Tử Phi chính là gió!"

Nghe đến đây, Lam Biện ngược lại ngấn người —— Khắc tinh của Yến Tử Phi chính là gió sao? Lần đầu tiên mới nghe thấy!

"Cho nên người chạy đến hướng đông, đúng là lao thẳng vào đầu gió..."

Trương Duyệt Mạc nói còn chưa dứt lời, chợt thấy Triển Chiêu từ nãy đến giờ vẫn luôn ngấn người đột nhiên vỗ tay một cái, "A! Khó trách phía đông là gió! Gió này là mượn thế từ nam, bắc, tây mà đến!"

Trương Duyệt Mạc khẽ chau mày.

Lam Biện cũng ngấn người, không hiểu mà nhìn Triển Chiêu —— lão gia tử thầm nói tiểu bảo bối nhà bọn họ càng ngày càng thần ha! Bản thân mình suy nghĩ từ nãy đến giờ mà vẫn không hiểu được gió này là từ đâu tới, chỉ trong một chốc mà Chiêu Nhi đã suy nghĩ ra rồi? Càng ngày càng thông minh càng ngày càng đáng yêu...

Triển Chiêu tựa như phát hiện được trò chơi mới, hưng trí liền nổi lên, "Đáng lý ra mùa này phải là gió tây bắc thổi đến, đặc biệt bây giờ là buổi tối, gió đều từ đại mạc thổi đến đây. Lúc này hai luồng nội lực mạnh mẽ của hai sườn tây bắc đều bị ảnh hưởng bởi thời tiết, phương bắc đột nhiên trở lạnh, phía tây lại trở nên nóng, hai loại nội lực này va chạm sẽ tạo ra mưa. Chỉ là mưa theo lý mà nói phải hướng về phía đông nam, vậy mà lại hướng về phương nam là vì cái gì?"

Thần sắc của Trương Duyệt Mạc càng ngày càng khó coi, trong lòng âm thầm kêu khổ —— vài năm không thấy, Triển Chiêu vẫn trước sau như một sắc bén như xưa.

"Ta hiểu rồi! Mấu chốt để tạo thành trận thế này chính là để mưa hướng về phía nam, như vậy tự nhiên phía đông sẽ tạo thành gió!" Triển Chiêu hơi cười cười, "Vậy nên cái gọi là bốn loại nội lực bất đồng bất quá chỉ là ngụy trang, chỉ có hai bên tây bắc mới đúng là nội lực bất đồng, nội

lực phía nam chính là mượn lực, mượn mưa từ phía đông đẩy tới. Mà nội lực phía đông này là cảnh tượng giả! Trong rừng không có cao thủ, cao thủ ở ngay phía sau chúng ta! Cánh rừng này bất quá chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi! Ta đã nói chạy lâu như vậy mới nhìn thấy góc trận phía đông, kẻ thực sự có nội lực cao không có mặt mà chỉ có kẻ nội lực không cao như người ở bên ngoài khua môi múa mép kéo dài thời gian, hóa ra là đã chạy quá!"

Lam Biện hơi ngần người, quay đầu lại nhìn, cân nhắc một chút liên bưng tỉnh. "Thì ra là vậy! Phía sau chúng ta có một cao thủ đang dùng nội lực đẩy về phía nam khiến cho nơi hai luồng nội lực nóng lạnh từ hai hướng tây bắc giao nhau đều hướng về phía nam, gió ở chỗ chúng ta là vì "khoảng không" ở phía sau mà tạo thành! Cho nên kẻ khống chế gió này không có ở trong rừng!"

Triển Chiêu gật đầu, giơ một ngón tay chỉ vào Trương Duyệt Mạc, "Người bất quá là cố tình ra vẻ thần bí mà thôi, mục đích chỉ là vì hù dọa ta, khiến cho ta ở chỗ này dây dưa với người. Bởi vì nếu cao thủ kia ở phía sau chúng ta có nghĩa là Diệp Tri Thu ở phía nam ứng chiến dưới tình huống không biết rõ phải đối phó với nội lực từ hai người, dễ dàng cho các người canh thời điểm thích hợp mà đánh lén! Phá trận pháp này, chỉ cần một góc trong bốn phương không phá được thì coi như thất bại, mấu chốt để phá trận chính là ở chỗ này!"

Sắc mặt Tu La Vương phát lạnh, "Đúng là ti bỉ vô sỉ!"

"Mọi thứ đều có bí quyết! Lừa bịp người khác là bí quyết mà phá giải lừa bịp cũng là bí quyết, như lời người đã nói, Miêu gia ta rất nhẹ! Nhẹ đến có thể trôi theo gió!" Nói xong, chỉ thấy Triển Chiêu nhảy vọt người ra ngoài, sau đó "vụt" một tiếng đã bị "gió" thổi đi.

Trương Duyệt Mạc thầm nghĩ không tốt định bỏ chạy, nhưng Lam Biện đã vượt qua trước một bước cản hãm lại.

Tu La Vương cười lạnh một tiếng, "Cái này gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, người cố tình nói ra thứ gọi là nhược điểm trong khinh công của Chiêu Nhi vì để cho nó không bị gió thổi đi, nào ngờ mấu chốt phá trận chính là để gió thổi đi, chỉ cần theo gió mà đi thì có thể tìm được tên cao thủ dùng "gió" mai phục trong tối chuẩn bị đánh lén Diệp Tri Thu. Chỉ cần phía đông thất thủ, mưa sẽ dời đi, đồng nghĩa phía nam cũng sụp đổ... kết quả chỉ có thể là —— phá trận!"

Trương Duyệt Mạc phản hận —— vốn định chỉ cần cầm chân Triển Chiêu nửa canh giờ là có thể thành công, ai biết thời gian để uống hết chén trà còn chưa đến, lại một lần nữa, kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Thấy vẻ mặt đầy buồn nản cùng bất cam của Trương Duyệt Mạc, bỗng nhiên Lam Biện cảm thấy rất vui vẻ.

Trương Duyệt Mạc đang không thoải mái, lại nghe thấy Tu La Vương ở phía trước cười ha hả.

Khi người khác đang khóc tang người lại cười, đương nhiên là khiến người ta không thể không hận, Trương Duyệt Mạc nghiêng răng nghiêng lợi hỏi một câu, "Có gì buồn cười?"

Tu La Vương hỏi lại, "Mười kể người suy tính gần ấy năm, Chiêu Nhi nhà ta liếc mắt một cái liền nhìn thấu, người nói có nên cười không?"

Tu La Vương vừa dứt lời, xung quanh đột nhiên yên tĩnh... cát đá nguyên bản bay đầy trời toàn bộ rơi xuống đất.

Lam Biện nhượng mày, "Xem đi... tìm được rồi!"

Tiếng nói của Tu La Vương vừa dứt, chợt nghe thấy từ phía sau cách đây không xa phát ra tiếng nổ, nháy mắt, hướng gió chuyển ngược, theo gió mà đến chính là sấm sét cuồn cuộn, rầm một tiếng... mưa to tầm tã.

Cùng lúc đó, phương bắc, phía tây, phía nam, ba cổ nội lực cực mạnh của Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa và Diệp Tri Thu cơ hồ đồng thời xuyên thấu tận trời.

Tu La Vương vung một chưởng, lấy mạng Trương Duyệt Mạc đang định đào tẩu.

Lão gia tử phúi tay áo quay người lại, ngưỡng mặt nhìn lên trời... mưa to sau khi trận bị phá rất nhanh liền ngừng, bầu trời đêm sau cơn mưa trong vắt, sao lộ ra khắp trời.

Đi không được bao xa, liền nhìn thấy Triển Chiêu ở phía trước đang ngồi xổm trên một tảng đá ngoắc tay với mình, bên cạnh tảng đá là một lão đầu nhi bị trói gô, bị giẫm cho mặt mũi bầm dập.

Dáng vẻ tươi cười của Triển Chiêu trong mắt Tu La Vương hệt như khi hắn còn bé, trong sáng ấm áp như gió đêm, hai mắt trong vắt như sao trời.

...

Bóng đêm như cũ, người cũng như cũ, lại tựa như về tới cái đêm mùa hạ năm đó, vắng bóng tiếng côn trùng kêu, không gian yên tĩnh mà tâm ý lại khó bình.

"Lam gia gia, người còn không ngủ ạ? Không buồn ngủ sao?"

"Không ngủ được!"

"Nếu không ngủ sẽ thành con thỏ, hai mắt hồng hồng."

"Ta cũng muốn ngủ nhưng không ngủ được... ngoại công của con nói con có cách để ta ngủ, con thay ta nghĩ biện pháp đi?"

Trên bàn đá, tiểu Triển Chiêu ôm cánh tay nhìn về mặt buồn khổ của Tu La Vương, "Gia gia, người có người nào để nhớ không? Nhớ đến người đó là người có thể ngủ được rồi!"

Lam Biện nhìn về mặt nghiêm túc của tiểu Triển Chiêu, vươn tay, nhẹ nhàng đề lên vị trí trái tim, "Chỉ là nàng đã mất, nhớ tới nàng nơi này sẽ đau, đau đến khiến ta không dám nhớ."

Triển Chiêu mở to đôi mắt đá mắt mèo, nghiêng đầu nhìn Lam Biện, vươn bàn tay nhỏ ra xoa xoa nơi trái tim, "Nếu không thấy được thì càng phải đi ngủ! Trong mộng có thể thấy rồi! Chiêu Chiêu nhìn thấy bà ngoại ở trong mộng!"

Lam Biện sững sờ, nháy mắt, nỗi nhớ đè nén bấy lâu trong ngực mãnh liệt trào ra, cùng dũng mãnh tiến ra còn có cơn buồn ngủ cùng mệt mỏi đã lâu không thấy.

Ngủ có bao nhiêu khó? Nếu chỉ có thể gặp lại trong mộng, ngủ một giấc thật dài không tỉnh thì có vấn đề gì? Tại đêm hôm đó Tu La Vương ngộ ra, ý khó bình là vì muốn bình ý... vì sao phải bình ý? Buông nỗi nhớ, quang minh chính đại mà nhớ thì thế nào? Nếu đã tưởng nhớ thành cuồng, vậy cứ ngủ không tỉnh lại đi! Tâm đã đi theo nàng, những ngày còn lại, vốn là một giấc mộng, ngủ, chính là tỉnh!

...

Đi đến bên người Triển Chiêu, chỉ thấy hắt một tay chống cằm, một tay dùng một nhánh cây chọc chọc vị cao thủ bị hắt đánh thành Phật Di Lặc, miệng còn làu bàu, "Vẫn là không có cơ hội biểu hiện! Người xem tên tiểu nhân ti bỉ nhà ngươi! Bên kia Băng Long Hỏa Phượng bay đến tận trời! Ta đây chỉ dừng lại ở bước quyền cước là đã xong! Người làm mất cơ hội thể hiện của Miêu gia! Nhân trận này rõ ràng là do Miêu gia ta phát hiện!"

Lam Biện nở nụ cười, vươn tay sờ đầu Triển Chiêu như xoa đầu mèo con.

...

Trong Hắc Phong Thành, mọi người cảm nhận được thứ nội lực đè ép từ phía trên đã dần dần biến mất, thứ cảm giác áp bách kia không còn, không cảm thấy khó chịu nữa.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng đứng trên thành lầu nhìn mây mưa ở xa xa từ hướng nam trôi dần về phía đông, gật đầu, khen một câu, "Quả nhiên vẫn là bé mèo nhà lão quỷ khôn khéo nhất ha! Ngọc Đường nhà ta, tiểu Sa yêu nhà hòa thượng với tiểu đậu tử nhà lão mù đều là mấy đứa nhỏ thành thật, chặc!"

Chư tướng trong doanh đều nhẹ nhàng thở phào, Ân Hạo bên bờ sông Bình Chung gật đầu với Âu Dương Thiếu Chinh bọn họ, Hỏa Kỳ Lân và Hữu tướng quân cũng thở phào một hơi —— xem ra không xảy ra chuyện thành hủy người vong.

Trong quân trường, Tiểu Tứ Tử vỗ đôi tay nhỏ bé, ngưỡng mặt lên cười với cha bé, "Xem nha! Gặp dữ hóa lành!"

Công Tôn cũng gật đầu, muốn nhìn một chút biểu tình của Triệu Phổ, nhưng hắn nhìn quanh bốn phía, trong lều chỉ còn lại hắn và Tiểu Tứ Tử... Triệu Phổ đâu?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 182: Trận Trong Trận

Edit: Ruby

Triển Chiêu phá xong trận bên này thì theo Tu La Vương Lam Biện cùng trở về tìm những người đi phá trận khác.

Đầu trận tuyến phía nam gần đây nhất, cao thủ Tiêu Vũ Lâu không có mưa tương trợ biến thành kẻ kém cỏi, đôi song bào thai liên thủ cũng vô ích! Khi Triển Chiêu và Lam Biện đuổi tới nơi thì nhìn thấy Diệp Tri Thu đang vung cốt đao đập đôi song bào thai kia.

Thiên Tàn lão gia tử ngồi ngáp trên một tảng đá lớn gần đấy, Lam Biện đi đến bên cạnh, quan sát phía trước, không hiểu, "Đôi song bào thai kia sao lại béo thế?"

Thiên Tàn sờ cằm —— vừa rồi không có béo, bị Thu Thu đập cho béo.

Triển Chiêu vẫy tay với Diệp Tri Thu, ý là, vậy được rồi, đừng lãng phí thời gian với chúng.

Diệp Tri Thu bay lên tung một cước đem hai huynh đệ "bé ú" đá bay ra ngoài, vỗ vỗ vạt áo, gật đầu với Triển Chiêu.

Diệp Tri Thu là người khôn ngoan, vừa rồi khi vừa giao thủ với hai huynh đệ này thì đã cảm thấy bên trong dường như có chút mờ ám, bởi vì võ công của hai kẻ này không phải là quá cao. Cho đến khi mây mưa trôi về hướng đông thì trong lòng Diệp Tri Thu liền đoán được, Triển Chiêu vào

thời khắc mấu chốt vẫn là rất tinh khôn, nếu không thì không chừng bản thân mình đã bị ám toán.

Khi Triển Chiêu cùng Diệp Tri Thu mang theo Thiên Tàn cùng Lam Biện đuổi tới phía tây, trận chiến của Lâm Dạ Hỏa cũng vừa mới chấm dứt.

Hỏa Phượng ngồi xổm trên đồi cát, đang uống rượu với Tiết Tấn, Triển Chiêu liếc mắt nhìn về phía sau hắn, cử thật... khắp cồn cát bị đốt cháy như chậu than vậy.

Triển Chiêu tò mò nhìn khắp nơi, phát hiện ra không có ai cả, đi qua chọc chọc Lâm Dạ Hỏa đang chạm cốc với Tửu Tiên, "Người đâu? Bị người đốt thành tro rồi à?"

Hỏa Phượng hí mắt lắc đầu, "Chạy!"

Triển Chiêu và Diệp Tri Thu liếc mắt nhìn nhau, Lam Biện không hiểu mà hỏi Tiết Tấn, "Có hai người ở đây mà còn để người chạy? Rất lợi hại sao?"

"Lợi hại thật ra cũng tạm được, bất quá không có cách nào giết hắn nên chỉ có thể thả hắn đi." Tiết Tấn lắc đầu.

Triển Chiêu và Diệp Tri Thu đều nghi hoặc mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng dường như rất khó xử, khoát tay, "Trầm Thủy đại sư đó, lúc trước hòa thượng nhà ta từng dặn dò ta sau này nếu có đụng phải thì phải lưu lại một mạng cho hắn, hình như còn có ích gì đó."

"A..." Triển Chiêu cùng Diệp Tri Thu đều gật đầu, nếu Vô Sa đại sư đã nói vậy thì hắn là có đạo lý của ông.

Mà lúc này, tâm tư của Triển Chiêu đã sớm bay đến phương bắc.

Diệp Tri Thu ngẩng đầu nhìn trời, hỏa nội lực bên này của Lâm Dạ Hỏa đã bị diệt, lúc này trong đại mạc chỉ còn hàn băng nội lực, bất quá gió tuyết đã ngừng lại.

Sao trời rõ ràng trên đỉnh đầu, gió tây bắc đã yếu đi không ít.

"Bên chỗ Bạch Ngọc Đường hẳn là đã kết thúc rồi?" Diệp Tri Thu hỏi, "Bây giờ chỉ cảm nhận được nội lực của một mình hẳn."

"Hoắc." Triển Chiêu nhìn khoảnh đất trống bên cạnh đột nhiên nói chuyện với ai đó, "Làm thật nghiêm trọng như vậy? Người nọ đắc tội với Ngọc Đường chỗ nào thế?"

Mọi người nhìn hình ảnh quỷ dị trước mắt, biết phỏng chừng là Triển Chiêu đang giao lưu với Giao Giao.

Quả nhiên, Triển Chiêu nghe một chốc, gật đầu, "A... hóa ra giết qua đệ tử phái Thiên Sơn, vậy rơi vào trong tay Ngọc Đường khẳng định không có đường sống rồi."

...

Đợi mọi người đuổi tới đầu trận tuyến phương bắc, nhìn tình hình rất thú vị.

Trong gió đêm, Bạch Ngọc Đường một thân bạch y ôm Vân Trung Dao màu bạc đứng giữa nền tuyết, mái tóc dài màu đen hơi lay động theo gió. Ngũ gia hơi nghiêng mặt, nhìn mảnh đất phủ đầy tuyết ở một bên.

Nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy giữa tuyết, Táng Sinh Hoa cơ hồ dung nhập một cách hoàn mỹ trong bóng đêm, đang vui vẻ đập người tuyết.

Triển Chiêu rất ít khi nhìn thấy Táng Sinh Hoa vui vẻ như vậy, một phần là vì bốn phía rất tối khiến Táng Sinh Hoa cảm thấy tự do tự tại hơn, mặt khác, chứng minh ông không phòng bị Bạch Ngọc Đường.

Tò mò vị lão gia tử vẫn chưa hết tính trẻ con sẽ đáp ra được thứ gì? Tất cả mọi người đặc biệt đến gần nhìn thử, sau khi xem xong nhất tề cảm khái —— thẩm mỹ của Táng Sinh Hoa quả nhiên không giống người thường, người tuyết này đáp chẳng khác gì tuyết khô.

Mà Bạch Ngọc Đường đứng tiêu tiêu sái sái một bên, lơ đãng nhìn qua bên này, trong mắt mang theo ý cười nhè nhẹ.

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt của Bạch Ngọc Đường, cũng cười... thế nhân đều nói Bạch Ngọc Đường vô tình, đó là vì mặt hữu tình của hắn, không dễ mà nhìn thấy.

Triển Chiêu ngăn người nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, Lâm Dạ Hỏa ở một bên cùng Diệp Tri Thu đều nhìn trời xem thường, tâm nói đây đúng là... chỉ có một chút như vậy mà cũng phải người nhìn ta, ta nhìn người...

Phá trận còn thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng, tất cả mọi người đã hiểu được nhãn trận của Trận Tứ Tà này quỷ dị ở chỗ nào rồi thì mới cảm thấy đúng là sấm to mưa nhỏ.

Triển Chiêu nhăn mày, "Cao thủ đóng ở bốn đầu trận tuyến cảm giác yếu hơn tưởng tượng nhiều."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Ta cũng thấy thế."

"Hơn nữa đều là những người có chút liên quan, là cố tình chọn người sao?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

"Đã vậy còn nói nhảm rất nhiều." Diệp Tri Thu ngửa đầu cân nhắc một chút, lại nhìn nhìn mấy vị cao thủ Ma Cung đang ở cách đây không xa xem Táng Sinh Hoa đáp người tuyết, nhìn chăm chăm đến phát ngốc.

Hỏa Phượng ôm cánh tay đi đến bên cạnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cảm thấy rất khó hiểu. "Còn tưởng rằng nhất định phải sống mái với nhau một trận, đánh đến người chết ta sống, không ngờ thời gian tán gẫu so với đánh thật còn nhiều..."

"Miêu Nhi." Đột nhiên Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu một tiếng.

"Sao?" Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn.

Ngũ gia chỉ chỉ Táng Sinh Hoa bọn họ đang ở mảnh tuyết phía trước, "Mấy vị lão gia tử đều theo chúng ta ra đây."

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường lại giơ một ngón tay chỉ về hướng Hắc Phong Thành, "Sư phụ ta hắn là ở trong thành."

Nói xong hắn lại giơ tay chỉ về hướng sông Bình Chung, "Ngoại công người hắn là đang ở Bình Chung Thành..."

Triển Chiêu sửng sốt.

Lâm Dạ Hỏa cũng nhú mày.

Diệp Tri Thu hiển nhiên cũng đang nghĩ đến vấn đề này, ngửa mặt nhìn ba người, "Tất cả các lão gia tử đều bị dẫn ra..."

Mọi người nhìn nhau một cái, trăm miệng một lời, "Triệu Phổ!"

Lam Biện bọn họ chợt nghe thấy tiếng gió quét qua phía sau, quay đầu lại nhìn... không thấy Triển Chiêu bọn họ đâu.

Tiết Tẩn lui ra phía sau vài bước, nhìn mấy thân ảnh đang chạy như điên về phía Hắc Phong Thành, cau mày.

Lam Biện hỏi, "Lẽ nào Trận Tứ Tà này, là kế điệu hổ ly sơn?"

"Đúng là có một cỗ nội lực che giấu trong thành." Táng Sinh Hoa vỗ vỗ bông tuyết trong tay, "Chỉ là che giấu tương đối tốt, như ẩn như hiện, không xác định được vị trí."

"Ngay phụ cận quân doanh."

Lúc này trên không trung vang lên âm thanh.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tàn.

Cánh tay như cành khô của lão gia tử nhẹ nhàng quơ trên không trung... theo động tác của ông, không trung xuất hiện một làn hơi nước.

Tất cả mọi người hơi sửng sốt.

"A..." Lam Biện nhẹ nhàng sờ cằm, "Thì ra là dùng biện pháp này để che giấu nội lực! Nhiếp hồn thuật?"

"Nội lực của người này khả năng không ở dưới người hay ta." Tiết Tẩn cau mày, "Lại lịch thể nào?"

"Nếu như chúng ta đều đi ra... trong quân doanh hẳn là không ai có thể phòng được chiêu Nhiếp hồn thuật này." Táng Sinh Hoa nói, "Đây là mục đích thật sự của việc phô trương thanh thế bằng Trận Tứ Tà sao?"

"Vây khốn quân doanh không quá khả năng còn mục đích nào khác, chỉ có thể là muốn mệnh của Triệu Phổ đi?" Lam Biện khẽ "chặc" một tiếng. "Không biết Cung chủ và Thiên Tôn có phát hiện ra không?"

"Hắc hắc hắc."

Lúc này giữa không trung vang lên một trận cười quái dị phá vỡ không khí nghiêm trọng.

Lam Biện đưa tay vỗ đầu Thiên Tàn, "Nói chuyện đàng hoàng!"

Thiên Tàn bị vỗ một cái khiến cái mặt nạ xương khô ngốc 囧 ngốc 囧 rớt xuống.

Lão gia tử vội vàng vươn tay tiếp được, ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn Lam Biện.

Dưới ánh trăng, áo choàng che đi hơn nửa khuôn mặt của Lam Biện, chậm rãi ngẩng đầu, Thiên Tàn quét mắt nhìn mọi người.

Táng Sinh Hoa, Lam Biện cùng Tiết Tấn đều nhìn khuôn mặt thật của Thiên Tàn dưới lớp mặt nạ, đột nhiên có chút tiếc hận thay mấy tiểu hài nhi vừa chạy mất. Triển Chiêu cùng Diệp Tri Thu có lẽ còn đỡ, hai người họ biết dáng vẻ của Thiên Tàn, còn Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa... nếu nhìn thấy bộ dạng chân thực của Thiên Tàn, đại khái sẽ rất giật mình đi.

Ba lão đầu nhi đột nhiên bắt đầu thất thần, tưởng tượng về mặt chấn động của Bạch Ngọc Đường, cảm thấy rất thú vị.

"Khụ khụ." Thiên Tàn ho khan một tiếng.

Ba vị cao thủ bị hai tiếng khụ của "lão thiên gia" làm bừng tỉnh, đều ngẩng đầu nhìn ông.

Chỉ thấy Thiên Tàn chậm rì rì đem mặt nạ lại đeo trở về... Giữa không trung lại một lần nữa vang lên âm thanh kia, "Ai nói không có Cung chủ và Thiên Tôn thì trong thành không còn cao thủ?"

Mấy lão gia tử tựa hồ đều hiểu ra, liếc mắt nhìn nhau một cái, mỉm cười, nhìn về phía Hắc Phong Thành.

...

Mà lúc này, bên trong quân doanh Hắc Phong Thành.

Công Tôn tìm hết một vòng trong lều trại không thấy Triệu Phổ, Tiểu Lương Tử nói bé mới vừa thấy sư phụ bé đứng trước cửa lều nhìn bầu trời nội lực khắp nơi trên bầu trời xa xa, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Công Tôn không hiểu sao lại cảm thấy có chút bất an, Triệu Phổ chưa bao giờ vô thanh vô tức bỏ đi, vì thế hắn liền đoán có thể nào Triệu Phổ đến chỗ Hạ Nhất Hàng không?

Nhưng khi Công Tôn đuổi tới trước cửa lều của Hạ Nhất Hàng thì chỉ thấy mấy vị tướng quân đều có mặt ở đó, nhìn thấy vẻ hốt hoảng sốt ruột của mình còn có chút khó hiểu.

"Thấy Triệu Phổ không?" Công Tôn hỏi.

Hạ Nhất Hàng nhìn nhìn mấy vị phó tướng bên cạnh.

Phong Khiếu Thiên hỏi, "Không phải mới vừa ở trong soái trường sao?"

Công Tôn lắc đầu, "Không có."

"Có thể lên thành lâu không?" Hạ Nhất Hàng buông quyển trục trong tay xuống, đi ra hỏi.

Lê Yên cũng lắc đầu, "Ta mới từ bên thành lâu đến."

Hạ Nhất Hàng liền cảm thấy không ổn lắm, "Giả Ảnh!"

Chỉ là Hạ Nhất Hàng ra khỏi trường bỗng kêu mấy tiếng lại không tìm thấy một ảnh vệ nào.

"Ảnh vệ đâu?" Hồng Tề Thiên cũng cảm thấy không ổn.

"Suyt!"

Lúc này, Thẩm Thiệu Tây đi ra, ý bảo mọi người đừng nói chuyện.

Manh tướng quân hơi nghiêng đầu nghe ngóng.

Tất cả mọi người trong trường bông đều nín thở chờ đợi, không ai dám thở mạnh.

Thẩm Thiệu Tây nghe một lúc xong, nhú mào, "Giả Ảnh bọn họ đều ở đây... có khí tức, bước chân rất loạn, giống như rất kích động."

"Ồ?" Hạ Nhất Hàng nhìn những người khác.

Nhưng những người còn lại cũng không hiểu —— nếu có ở đây, sao lại không gọi được?

"Chỉ là không nghe thấy tiếng bước chân của Nguyên soái..." Thẩm Thiệu Tây thấp giọng nói. "Nguyên soái không ở gần đây!"

Hạ Nhất Hàng ý bảo thủ vệ trước cửa rung chuông cảnh báo.

Nháy mắt, tiếng chuông nổi lên bốn phía.

Vừa vắn, Triển Chiêu bọn họ cũng vừa đuổi tới cổng quân doanh.

Nghe thấy tiếng chuông, bốn người liếc mắt nhìn nhau, thầm than một tiếng không ổn! Quả nhiên đã đoán đúng!

Vọt vào quân doanh, chỉ thấy tất cả quan tướng đều tập hợp trước lều của Hạ Nhất Hàng, toàn bộ quân doanh tuy lớn nhưng rất chỉnh tề, tất cả mọi người không thấy được Triệu Phổ và nhóm ảnh vệ.

Thanh Lân quỳ rạp trên mặt đất nghe ngóng một chốc, ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiệu Tây, vẻ mặt cũng lộ rõ hoang mang, "Ta cũng nghe thấy tiếng bước chân của Giả Ảnh bọn họ, giống như rất bối rối chạy khắp nơi... Không có khí tức của Nguyên soái và tiếng bước chân."

"Các ảnh vệ đang ở ngay trong quân doanh?"

Ngoài đám người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới chạy tới hỏi.

Thanh Lân gật đầu, "Có!"

"Vị trí cụ thể ở đâu?" Hạ Nhất Hàng cảm thấy rất tà môn, hay là trong quân doanh có cái hố nào, các ảnh vệ đều ngã xuống? Như thế nào gọi mãi mà một người cũng không đáp lại?

Lúc này, chúng tướng đều cảm thấy trong lòng sợ hãi —— Nguyên soái của họ đi đâu vậy? Sao không nói một tiếng liền không thấy tăm hơi? Hơn nữa Thanh Lân và Thẩm Thiệu Tây đều không phát hiện được khí tức của Triệu Phổ... chẳng lẽ ra khỏi quân doanh?

Chuyện này không thể để lộ ra, Triệu Phổ mất tích, việc này tuyệt đối không thể để binh lính trong doanh biết, nếu không một truyền mười mười truyền trăm, vạn nhất dao động quân tâm gây hỗn loạn thì không xong!

"Có tiếng bước chân nhưng không thấy người?" Lâm Dạ Hỏa cân nhắc một chút, "Sao lại nghe quen tai như thế?"

Hỏa Phượng vừa dứt lời, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đồng thanh hô, "Nhiếp hồn thuật!"

Vẻ mặt Hạ Nhất Hàng trở nên nghiêm trọng. "Ý là... Nguyên soái trúng Nhiếp hồn thuật, vẫn ở ngay trong quân doanh nhưng không nhìn thấy? Cái này không hợp lý lắm?"

"Không phải Triệu Phổ trúng Nhiếp hồn thuật..." Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Mọi người nhìn lẫn nhau, kinh hô, "Chúng ta trúng Nhiếp hồn thuật?"

"Đúng là đều trúng!"

Lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm.

Mọi người quay đầu lại, liền thấy Thiên Tôn một tay dắt Tiểu Tứ Tử, bên cạnh còn có Tiểu Lương Tử vẻ mặt tò mò đi theo, phía sau còn có một chuỗi tiểu đệ tử Phái Thiên Sơn, cứ như vậy mà đi tới.

"Sư phụ!" Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Thiên Tôn đã trở lại, cảm thấy được cứu rồi.

Chúng tướng Triệu gia quân cũng như nhìn thấy hy vọng, nhanh chóng chạy qua.

Hạ Nhất Hàng đại khái cũng là rất nôn nóng, vội vàng cầu cứu Thiên Tôn, "Lão gia tử..."

Thiên Tôn không đợi hần mở miệng, đưa tay nhẹ nhàng ngăn lại, sau đó phẩy tay áo một cái...

Mọi người cảm nhận được một trận nội kinh ập vào mặt, nội kinh mang theo hàn ý thấu xương, lạnh đến ai nấy đều run rẩy.

Đồng thời chợt nghe thấy thủ vệ đứng trên đài xa gọi to. "Ảnh vệ! Ảnh vệ ở bên đó!"

Mọi người nhìn theo hướng thủ vệ chỉ chạy tới... Ngay gần Soái trưởng, tìm thấy toàn bộ ảnh vệ đều đang ngồi hoặc đứng, ai nấy mệt tới đầu đầy mồ hôi.

Công Tôn cảm thấy không hiểu —— vừa rồi hẳn có đi ngang qua đây nhưng sao không thấy bọn họ?!

Hạ Nhất Hàng hỏi Giả Ảnh, "Các người ở chỗ này đã bao lâu? Nguyên soái đâu?"

Giả Ảnh sửng sốt, tựa hồ mới vừa phục hồi lại tinh thần, "Đây là..."

Tử Ảnh vỗ đầu một cái, "Ai nha xảy ra chuyện gì?"

Lỗ Nghiêm lão gia tử gấp đến sắp khóc, liên tục huơ tay, "Nguyên soái đâu! Các người đều làm sao vậy?"

Giả Ảnh vẫn là tỉnh táo nhất, lập tức hiểu ra, vội đáp, "Vừa rồi chúng ta đều ở quanh đây, Nguyên soái đứng ngay trước cửa soái trường!"

Tiểu Lương Tử gật đầu, đúng vậy!

"Sau đó Nguyên soái đột nhiên đi về hướng này." Giả Ảnh chỉ vào mảnh đất trống họ đang đứng, "Rồi đột nhiên không thấy!"

"Không thấy?" Triển Chiêu không hiểu.

"Đột nhiên biến mất tại chỗ!" Giả Ảnh nói xong, nhìn các ảnh vệ bên cạnh.

Tử Ảnh Thanh Ảnh bọn họ cũng đều gật đầu.

Giả Ảnh nói tiếp, "Chúng ta lập tức đồng thời lao xuống, nhưng liền lọt vào trong bóng tối."

"Bóng tối?" Hạ Nhất Hàng không hiểu, "Có ý gì?"

"Giống như rơi vào một cái hầm màu đen, bốn phía không có âm thanh, không có ánh sáng cũng không có lối ra, chúng ta chạy thế nào cũng

không ra được, gọi thế nào cũng không ai đáp lại... cho đến vừa rồi đột nhiên sáng lên mới nhìn thấy mọi người..."

"Đây là trúng Song trọng Nhiếp hồn thuật."

Lúc này, một thanh âm truyền đến.

Mọi người quay đầu lại thì thấy Ân Hậu cũng đã trở về, đi theo bên cạnh là Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng sắc mặt tái xanh.

Âu Dương cùng Hữu tướng quân đều nhìn Trâu Lương và Hạ Nhất Hàng, ý là ——đại lão bản nhà chúng ta đâu?

Hạ Nhất Hàng hiếm khi tỏ rõ hoang mang lo sợ đến vậy.

Thiên Tôn nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu cũng nhíu mày, "Trận Tứ Tà có tác dụng che giấu rất tốt, thế cho nên Nhiếp hồn thuật này mới thực thi một cách vô thanh vô tức."

Thiên Tôn gật đầu, "Là một cao thủ."

Tiểu Lương Tử đều nôn nóng muốn chết, kéo Ân Hậu và Thiên Tôn vẫn còn bình tĩnh phân tích tình hình, "Sư phụ cháu đâu? Lão gia tử?! Sư phụ cháu có phải bị kẻ dùng Nhiếp hồn thuật lừa đi rồi?"

Âm thanh trong trẻo giòn tan của Tiểu Lương Tử đem lo lắng trong lòng mọi người đều nói ra, một chúng đại tướng quân tập thể hít một hơi —— xong rồi!

Ân Hậu cùng Thiên Tôn rất chắc chắn mà gật đầu, "Ừ, hẳn là đã không còn trong quân doanh."

Lời của hai vị lão gia tử như chậu nước đá tạt thẳng vào đầu, nháy mắt bốn phía một mảnh an tĩnh.

Công Tôn đột nhiên ngồi xổm xuống, giữ chặt nhi tử, "Tiểu Tứ Tử! Con có biết Triệu Phổ ở đâu không?"

"Soạt" một tiếng, tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử —— hy vọng duy nhất.

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt nhìn mọi người, mở to hai mắt.

Tất cả mọi người nín thở chờ...

"Triệu Phổ còn sống không?" Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại bỏ thêm một câu khiến mọi người nghe thấy liền cảm thấy hết hồn, Hạ Nhất Hàng thì thấy đầu mình kêu ong ong.

Rốt cục, Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mọi người thở phào một hơi.

Triển Chiêu hoàn hồn, ngồi xổm xuống hỏi, "Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ đang ở đâu? Nhanh chóng mang mọi người đi tìm hân."

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, "Cửu Cửu ở nơi đó nha." Nói xong, vươn một ngón tay...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 183: Phù Nhị Chi Sức

Edit: Ruby

Triệu Phổ đi đâu vậy?

Cửu Vương gia vừa không thấy tung tích liền khiến cho toàn thể tướng quân trong quân lo lắng.

Vẫn như cũ, khi mọi người không có đầu mối, hỏi Tiểu Tứ Tử một câu, trở thành biện pháp tốt nhất.

Tiểu gia hỏa nhẹ nhàng giơ một ngón tay, một câu "Cửu Cửu ở nơi đó nha" thành công châm lên hy vọng cho mọi người.

Mà nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Tứ Tử, mọi người lại hoang mang —— nơi Tiểu Tứ Tử chỉ vào chính là hướng quân trưởng.

Hạ Nhất Hàng mờ mịt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đang nhìn vào trong quân trưởng, đừng nói là ở ngay trong này chứ?

Âu Dương Thiếu Chinh chạy vào trong lều, ngay cả cái bàn cũng nhấc lên nhìn một lần, vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người ở bên ngoài —— ở chỗ nào?

Công Tôn híp mắt, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, vọt vào quân trưởng, hỏi, "Ở đâu chứ?"

Tiểu Tứ Tử vẫn như cũ chỉ về phía trước.

Mọi người lại một lần nữa nhìn qua, phát hiện... thứ Tiểu Tứ Tử chỉ vào chính là bức bản đồ địa hình Tây Vực cực lớn được dựng thẳng đứng trong quân trường.

Hạ Nhất Hàng nhanh chóng kéo tấm bản đồ kia lại, hỏi Tiểu Tứ Tử, "Triệu Phổ đang ở vị trí nào?"

Tiểu Tứ Tử rướn về phía trước tìm tòi một lúc, chỉ vào một vị trí trên bản đồ.

Âu Dương Thiếu Chinh và Táng Sinh Hoa đứng trước cửa sớm đã nhìn bản đồ Tây Vực đến thuộc lòng cơ hồ đồng thời mở miệng, "Thiên Khanh!"

Hạ Nhất Hàng trả Tiểu Tứ Tử lại cho Công Tôn, định dẫn người đi tìm. Triển Chiêu ngăn hãm lại, "Để chúng ta đi, người ở lại trong quân doanh phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!"

Âu Dương cũng gật đầu, "Để ta đi, người ở lại đây trông chừng."

Hạ Nhất Hàng lo lắng thì lo lắng, bất quá hãn cũng biết mình vào lúc này nhất định không thể rời khỏi quân doanh.

Thiên Tôn và Ân Hậu bảo mấy người trẻ tuổi an tâm, Tiểu Tứ Tử chưa âm ỉ thì nhất định Triệu Phổ không có việc gì, nói xong hai lão gia tử liền không thấy đâu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội vàng đi theo, Tiểu Lương Tử theo sát sau đó.

Công Tôn nào chịu ở lại trong quân doanh chờ đợi, bò lên lưng Yêu Yêu, Tiểu Tứ Tử liền ở bên dưới nhảy dựng lên, Lâm Dạ Hỏa ôm lấy Tiểu

Tứ Tử cũng lên theo, Yêu Yêu chở ba người đi theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bay về hướng Thiên Khanh.

Mà Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương cũng mang theo hai đội binh mã ra khỏi Hắc Phong Thành, đi cứu Nguyên soái nhà bọn họ.

Chỉ trong chớp mắt trong quân doanh đã rời đi gần nửa số người, Hạ Nhất Hàng đi qua đi lại trong quân trường, hiếm khi mới thấy được vị phó soái trầm ổn này trở nên nôn nóng như vậy.

Mà ngoài cửa quân doanh, ngoại trừ một đám phó tướng đang vò đầu chờ tin tức ra thì còn có mấy người ngược lại rất thoải mái, Táng Sinh Hoa, Thiên Tàn, Lam Biện cùng Tiết Tẫn.

Diệp Tri Thu bị bắt ở lại quân doanh hỗ trợ Hạ Nhất Hàng một tay, bởi vì không được đi mà sốt ruột đến nhảy dựng, lại nhìn thấy sư bá của hắn cùng ba lão đầu kia đang rất bình tĩnh mà uống trà.

Diệp Tri Thu khó hiểu, chạy tới hỏi, "Sư bá, mọi người không lo sao?"

Thiên Tàn kéo Diệp Tri Thu qua cho hắn ngồi xuống bên cạnh mình cùng uống rượu ăn khuya.

Diệp Tri Thu ngưỡng mặt nhìn mọi người.

Tiết Tẫn thấy hắn nôn nóng, cười lắc đầu, "Không nhận ra là ngoại trừ Triệu Phổ thì còn thiếu một người sao?"

Diệp Tri Thu hơi sửng sốt, nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng nhiên chân mày thả lỏng, "A!"

...

Tạm không nói đến bên trong quân doanh đang hỗn loạn thành một đoàn, lại nói đến Triệu Phổ.

Rốt cuộc Cửu Vương gia đang ở đâu?

Lúc này Triệu Phổ đang đứng ngay bên cạnh Thiên Khanh.

Thời gian đã tới giữa khuya, trăng tròn treo trên cao, bầu trời đầy sao tựa như biển, đại mạc ban đêm trắng lộng mà yên tĩnh.

Thiên Khanh ban ngày đen như mực, đến ban đêm lại chẳng khác nào một tấm gương sáng.

Mặt nước Thiên Khanh phản chiếu ánh trăng sáng hiện ra một thứ màu bạc kỳ dị, trong như gương lại như băng, dưới ánh trăng sáng là ảnh ngược của sao trời, giống như thả người nhảy xuống, có thể thông đến một thế giới khác.

Cửu Vương gia cứ như vậy đứng bên sườn núi Thiên Khanh, hẩn chấp tay sau lưng, hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào những ngôi sao trong hồ, thần sắc trên mặt không có bất luận thay đổi gì.

Gió đêm lùa qua mái tóc vốn không gọn gàng mấy của Triệu Phổ, y phục màu đen cơ hồ hòa vào màn đêm đại mạc, chỉ có long văn hoàng gia ẩn trong y phục, dưới ánh trăng lại hiện ra. Xa xa nhìn lại, trên người Triệu Phổ tựa như có cửu long như ẩn như hiện vờn quanh, y phục khẽ đung đưa theo gió, cửu long kia, cũng tựa như đang chuyển động.

Cửu Vương gia đứng đó một chốc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về sườn dốc đối diện.

Trên sườn núi không có người, chỉ có một thanh đao không biết cắm ở đó từ khi nào.

Dưới ánh trăng, thân đao phản chiếu ngân quang, hoa văn cùng những vết rỉ trên thân đao có thể thấy được rõ ràng, từ vẻ ngoài cùng mức độ bị rỉ sét mà thấy thì đây là một thanh cổ đao.

Cửu Vương gia nhìn chăm chăm thanh đao kia một chốc, mở miệng, "Mất nhiều công sức tìm ta đến là vì để cho ta xem một thanh đao hồng?"

Theo âm cuối lời nói của Triệu Phổ phát ra, phía sau triền núi đối diện, chậm rãi, có một người đi ra.

Nhìn từ thân hình thì người này có dáng vẻ của một thiếu niên chỉ tầm hơn mười tuổi.

Nường theo ánh trăng, Triệu Phổ thấy rõ dáng vẻ người đối diện —— một thiếu niên, một đôi hoàng mâu, cùng với trên lỗ tai là một thứ trang sức tạo hình kỳ lạ như sừng trâu chạm rồng.

Triệu Phổ quan sát người nọ từ trên xuống dưới, không nói gì.

Người nọ cũng quan sát Triệu Phổ, trầm mặc một lúc, mở miệng hỏi, "Người trông giống như không bị trúng Nhiếp hồn thuật của ta."

Cửu Vương gia thản nhiên nhún vai, "Dầu gì ta cũng được Bạch Quỷ Vương dạy dỗ, hơn nữa trước kia ta từng lĩnh giáo qua Nhiếp hồn thuật của Ân Hậu, nội lực của người mặc dù cao nhưng Nhiếp hồn thuật và Huyền thuật đều chỉ tầm tạm, ít nhất kém xa so với hai vị lão gia tử."

Thiếu niên kia cười một tiếng, không hiểu, "Người nếu không trúng chiêu, vì sao lại một mình đến đây? Là tự tin quá độ hay chê bản thân mình mệnh dài quá?"

Triệu Phổ chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trăng, ngược lại rất tự nhiên. "Kim khẩu của tiểu thần tiên nhà ta đã mở, nói hôm nay ta gặp dữ hóa lành, cho nên ta chỗ nào cũng dám đi, không có gì đáng sợ."

Thiếu niên ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, tiếng cười mang theo một chút ghen ghen, tựa hồ như đã trải qua điều gì đó rất tang thương.

Cười xong, hần nhìn Triệu Phổ, "Rất can đảm, vậy người không hỏi xem ta là ai sao? Ta đưa đến người giang hồ trong thiên hạ, hai lộ đại quân của Liêu quốc Tây Hạ, bày Trận Tứ Tà, hết thảy những việc này chính là vì muốn dẫn người đến nơi này, người thông minh như vậy, không bằng đoán thử xem ta có mục đích gì?"

Triệu Phổ hơi gật đầu, khoe miệng hiện ra nụ cười, "Người là ai, mang mục đích gì, ta từ đâu mà đoán được? Triệu Phổ ta vẫn luôn chỉ nói những gì mình biết, không bao giờ đi đoán những thứ không có căn cứ."

Thiếu niên khẽ lắc đầu, không đợi hần mở miệng, Triệu Phổ lại ngay sau đó chuyển đề tài câu chuyện, nói, "Bất quá có một việc ta ngược lại biết rất đúng lúc."

Thiếu niên kia hỏi, "Biết cái gì?"

Triệu Phổ vươn tay, ý chỉ thứ trang sức trên tai của thiếu niên. "Rất nhiều người không biết thứ trang sức này có ý gì, chỉ cho là một thứ trang sức hiếm thấy ở Tây Vực."

Người nọ nghi hoặc nghiêng đầu, tựa hồ không nghĩ đến Triệu Phổ thế nhưng lại nói đến hoa tai của hần.

"Tuy ta xuất thân từ Tây Vực nhưng không tính là hiểu rõ về phong tục Tây Vực, khi ta còn bé tiếp xúc với người Hán còn nhiều hơn, bất quá..." Triệu Phổ cười ảm đạm, "Nói đến cũng trùng hợp, ta cư nhiên chỉ biết thứ hoa tai có hình dạng này có nghĩa là gì, cũng ít nhiều được thứ đồ chơi này nhắc nhở nên đại gia ta sớm có phòng bị không trúng chiêu của người."

Thiếu niên sửng sốt.

Triệu Phổ không nhanh không chậm nói tiếp, "Năm đó sau khi nương ta rời khỏi Trung Nguyên thì mang theo ta về bộ tộc. Tuy rằng bà không

nhắc đến nhưng ta biết trong lòng bà vẫn luôn nhớ đến cha ta. Dù sao trước một ngày ta chào đời thì hai người họ vẫn ân ái ái ái, chớp mắt chưa đến một ngày liền trở mặt thành thù. Có một khoảng thời gian rất dài trên cổ của nương ta đều đeo một thứ trang sức có cùng hình dạng như vậy, mãi cho đến khi ta có thể nhớ được mọi việc thì thứ này vẫn còn tồn tại. Cho đến năm ta năm, sáu tuổi thì thứ trang sức đó mới bị bà tháo xuống, đặt trong tủ đường, từ đó về sau không bao giờ đeo lại nữa. Trang sức mang hình dạng này, có một cái tên chỉ được truyền lưu giữa giới quý tộc Tây Vực, tên là Phù Nhị, mang ý nghĩa là "vong tình".

Triệu Phổ nói dứt lời, một cơn gió nhẹ quét qua, gió xuyên qua chỗ chạm rồng trên trang sức bên tai thiếu niên, tạo thành âm thanh như tiếng ngân nga, tiếng vang cực nhỏ, cực nhẹ nhàng chậm rãi truyền ra, tựa như tiếng thì thầm giữa tình nhân với nhau, ôn nhu đến dị thường.

Thiếu niên kia sau một lúc sửng sốt thì lại một lần nữa ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười xa xăm... tiếng cười kia như hòa cùng với sao trời đang chuyển động trên cao, dị thường thê lương.

Âm thanh của Triệu Phổ nhẹ nhàng, tựa hồ có chút buồn bã, "Trước kia nương từng nói với ta, người nào sẽ mang vật vong tình? Là người có một mối tình đậm sâu. Khi nào tháo vật vong tình xuống? Chính là lúc thực sự vong tình... Trang sức này của người hãn đã đeo ít nhất trăm năm... Ta mặc dù không biết thân phận của người nhưng ta biết người là người có mối tình sâu đậm thế gian ít có. Người sống một đời khổ nhất là gì? Người muốn vong tình nhưng lại có tình cảm quá sâu đậm là khổ nhất. Mặc dù ta không phải là kiểu người quan tâm đến những chuyện tài tử giai nhân phong hoa tuyết nguyệt, lại biết, người có tình cảm nếu như có thể vong tình thì sẽ nguyện ý trả giá hết thảy. Mà nếu có cơ hội cứu vãn được tình yêu của mình, hãn có thể khiến cho người khác trả giá hết thảy. Người yêu ai? Hoặc nên nói là trăm năm trước, người đã mất đi ai nên mới khiến

người không cam lòng như thế? Chuyển đi chuyển lại bao nhiêu kiếp cũng phải cướp lại người trở về?"

"Ha ha ha..."

Tiếng cười của thiếu niên kia lại một lần nữa truyền đến, không biết có phải ảo giác không mà tiếng cười kia tựa hồ như xé rách bầu trời đêm, trong nháy mắt, sao trời như đang chuyển động liên tục cũng phải ngừng lại.

"Con cháu Triệu thị làm thế nào mà sinh ra được hậu đại như người? Thân là người hoàng gia đều vô tình vô nghĩa, sao lại có một kẻ hiếu tình như người?" Hai mắt thiếu niên như lóe sáng, đầy hứng thú mà quan sát Triệu Phổ.

Cửu Vương gia lắc đầu, "Vậy nên cả đời này ta mới không thể đảm nhận nối ngôi vị Hoàng đế, bất quá nói đi cũng phải nói lại, người nói xem Hoàng đế vô tình vô nghĩa tốt hơn hay Hoàng đế tình thâm tựa biển tốt hơn đây?"

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu.

"Đương nhiên là vô tình vô nghĩa tốt hơn!" Cửu Vương gia hơi cười cười, "Quân giả trong thiên hạ, phàm là đế dân giàu nước mạnh đều có ý chí sắt đá. Yêu giang sơn hay là yêu mỹ nhân, phải so sánh thử mới biết được. So như thế nào? Vì thiên hạ gạt bỏ chí ái hay là vì chí ái mà gạt bỏ thiên hạ! Vì một người, đừng nói là giang sơn xã tắc lê dân bách tính, cho dù thần phật chặn đường cũng đều muốn chém tận giết tuyệt, loại người này phần lớn là hôn quân bị bôi danh thiên cổ... người nói có đúng không? Thánh Linh Vương."

Ba chữ "Thánh Linh Vương" vừa ra khỏi miệng Triệu Phổ, nháy mắt cuồng phong gào thét bên trong đại mạc.

Cửu Vương gia khẽ phất tay, cản đi bão cát ập vào mặt.

Chỉ thấy thiếu niên kia đột nhiên nâng hai tay lên, nhắm hai mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm, tựa hồ cảm thấy mỹ mãn.

Theo hành động của hắn, mặt nước Thiên Khanh nguyên bản tĩnh lặng bỗng nhiên sôi trào.

Triệu Phổ nhìn mặt nước quay cuồng đang từng chút một dâng lên cao, dần dần, trên mặt nước hình thành một đám hình người màu đen, mà mặt nước nguyên bản đen như mực lại dần dần trở nên trong suốt.

Cửu Vương gia khẽ chau mày.

"Người vậy mà có thể đoán được thân phận của ta." Thiếu niên kia mãnh liệt ngẩng đầu, mở mắt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Phổ, từ hoàng mâu chuyển biến thành kim mâu.

Triệu Phổ cau mày, cảm thấy từ đối diện có một luồng nội lực màu đen hung mãnh ập đến, nhanh chóng nâng hai tay vận đủ nội lực đẩy ra bên ngoài...

Cỗ nội lực trên không trung kia bị đẩy ngược trở về nhưng Triệu Phổ vẫn bị đẩy lùi về sau một bước.

Cửu Vương gia bĩu môi, nhin không được nói thầm —— hoặc! Nội lực này đủ mạnh!

"Không tồi! Cứ nhiên có thể ngăn lại, bất quá thật đáng tiếc..." Thiếu niên kia chậm rãi giơ tay lên, "Mục đích của ta không phải là muốn mạng của người..."

Theo lời nói của hắn, những hình người trên mặt nước dần dần tụ lại, phía trên mặt nước Thiên Khanh, những hắc ảnh kia dung hợp lại, chỉ chốc

lát sau thì giữa không trung liền hình thành một cuộn nội lực màu đen hữu hình, bên trong nội lực hình như có hàng vạn hàng nghìn vong linh đang dây dưa gào thét, cách thật xa đều có thể cảm giác được tà khí bức người.

Cửu Vương gia một nhướng mày, "Cái này lợi hại!"

"Triệu Phổ, ta muốn không phải là mệnh của người, là thân thể của người."

Một câu của Thánh Linh Vương, Cửu Vương gia phức tạp gãi đầu, "Cái này không tốt lắm, người có hỏi qua thư ngọc nhà ta chưa? Đại gia có chủ!"

Thánh Linh Vương cười lạnh một tiếng, "Thế nhân đều muốn làm cái gì thần quỷ tà ma, không biết muốn thiên hạ đại loạn cũng không cần mấy thứ kia, chỉ cần một Triệu Phổ người là có thể!"

Nói xong thiếu niên mãnh liệt khoát tay, cỗ nội lực màu đen kia tựa như quái thú mà dùng khí thể lôi đình vạn quân, đánh về phía Triệu Phổ.

Cửu Vương gia nhìn trời, tựa hồ rất bất đắc dĩ, chỉ là hắn không bắt đầu cản lại mà là mãnh liệt lùi về sau một bước, hô một câu, "Việc nhà các người thì tự đi mà giải quyết có được không..."

Theo bước chân lùi về sau của Triệu Phổ, một bóng người vọt ra từ trong bóng tối, chặn trước mặt Triệu Phổ, khoát tay... nháy mắt... cuồng phong bị kiềm hãm, cỗ nội lực đánh về phía Triệu Phổ bị một cỗ nội lực màu đen khác chặn chính diện đánh bay ra ngoài, hắc thủy bên trong Thiên Khanh cuộn trào nổ tung, sóng nước cuốn theo nội lực màu đen thẳng hướng về chân trời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới vừa đuổi tới nơi bị tiếng nổ kinh thiên khiến cho khiếp hãi... ngẩng đầu nhìn, liền thấy Thiên Tôn và Ân

Hậu không biết đã đến từ khi nào, đang đứng ở trên sườn núi cao cao cách đây không xa nhìn về hướng Thiên Khanh.

Cùng lúc đó, xa xa truyền đến tiếng rống ngâm, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Yêu Yêu bay đến.

Bọn họ cùng Lâm Dạ Hỏa phía sau đều nhìn thấy được cỗ nội lực cùng sóng nước nổ tung giữa sao trời, lại nhìn bốn phía, giống như trời đổ mưa to... bọt nước rơi xuống, giống như những viên bi màu đen, rào rào rơi đầy đất.

"Phụ thân nhìn nha." Tiểu Tứ Tử vươn một ngón tay chỉ xuống phía dưới ý bảo Công Tôn nhìn, "Cửu Cửu đang ở đó!"

Trái tim vẫn luôn treo trên cao của Công Tôn cuối cùng cũng rơi xuống.

Lúc này, Triệu Phổ vẫn hoàn hảo không tổn hại gì đứng bên Thiên Khanh, trước người hắn, là Hắc Thủy Bà Bà đang đứng.

Lúc này mái tóc ngắn màu bạc của Hắc Thủy Bà Bà khẽ đung đưa theo gió, xung quanh còn tràn ngập một cỗ nội lực cường đại mà quý dị, tất cả mọi người cảm thấy tim đập gia tốc, xung quanh yên tĩnh không tiếng động khiến cho ai nấy đều cảm thấy hít thở không thông.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Hai lão gia tử lại là mặt mang nghi hoặc nhìn tình hình ở phía trước.

Ân Hậu nhỏ giọng hỏi Thiên Tôn, "Ai vậy? Trước kia từng xuất hiện bao giờ chưa?"

Thiên Tôn híp mắt nhìn Ân Hậu, "Người cũng chưa thấy qua? Ta đã nói là lạ mắt mà."

Mặt nước Thiên Khanh dần dần yên tĩnh trở lại.

Hắc Thủy Bà Bà chậm rãi khoát tay, nói với Triệu Phổ phía sau cùng với mọi người đang chuẩn bị tiến lên xem tình hình hai chữ, "Lui ra!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 184: Nghìn Năm Tìm Kiếm

Edit: Ruby

Bên Thiên Khanh, mọi người rốt cục cũng tìm được Triệu Phổ, đồng thời phát hiện ra sự tình đang dần dần phát triển theo hướng ngoài dự tính của họ.

Thiếu niên hoàng mâu thần bí sau màn rốt cục xuất hiện, nhưng người vốn nên là hoàng mâu lại trở thành kim mâu, mà càng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là —— Triệu Phổ gọi hắn là, Thánh Linh Vương.

Vị này tuy đáng vóc không cao lớn nhưng nội lực kinh người, thứ nội lực màu đen kia khi phóng về phía Triệu phổ chẳng khác nào ác quỷ vô mồi, cũng may Hắc Thủy Bà Bà xuất hiện đúng lúc, chặn nội lực trở về.

Đám người Triển Chiêu lúc này ngược lại nghĩ tới, hình như từ lúc này đã không nhìn thấy Hắc Thủy Bà Bà đâu, lực chú ý của mọi người đều tập trung về phía Triệu Phổ nên mới không để ý đến Bà Bà.

Có thể thấy được là Hắc Thủy Bà Bà đã đi theo Triệu Phổ, nhìn dáng vẻ không chút bối rối của Triệu Phổ thì phỏng chừng trước đó hai người họ đã thương lượng sẵn rồi.

Một chương nội lực của Hắc Thủy Bà Bà khí thế kinh người, ngay cả hành động nhấc tay áo cùng một tiếng "Lui ra" càng mang theo sức ép, ngay cả Cửu Vương gia lớn như vậy cũng ngoan ngoãn chạy xuống sườn núi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở ngay dưới sườn núi gặp Triệu Phổ đều hỏi hần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Phổ cùng hai người lùi đến bên cạnh Thiên Tôn và Ân Hậu ở cách đây không xa, thành thật giải thích. "Không có việc gì, đã bàn trước với Bà Bà dự người ra."

Lúc này, xa xa vang lên tiếng vó ngựa, Âu Dương Thiếu Chinh một ngựa dẫn đầu mang theo binh mã đuổi đến, ngẩng đầu vừa nhìn liền phát hiện Triệu Phổ hoàn hảo không sao, Hỏa Kỳ Lân lập tức trợn trắng mắt, "Triệu Phổ! Người nha có phải lại bày ra kế gì nữa không?!"

Chúng tưởng theo phía sau Âu Dương Thiếu Chinh không biết chuyện Triệu Phổ mất tích —— đều khó hiểu, sao Nguyên soái lại ở đây, nhìn xem khí thế này của tiên phong quan... đây là muốn tạo phản?

Triệu Phổ muốn cãi lại bất quá cảm thấy có chút đuối lý, Âu Dương Thiếu Chinh chỉ thiếu chút ở trên lưng ngựa nhảy dựng lên lấy Băng Thiết Côn đánh hần, "Người bày kế thì mẹ nó cũng phải nói với chúng ta một tiếng chứ! Đại gia xem chút bị dọa tiểu ra quần, cái tên không đáng tin cậy nhà người!"

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa, kể cả Công Tôn, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều liếc mắt nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia thấy vẻ mặt ghét bỏ của mọi người, cũng là có chút xấu hổ.

Công Tôn trừng hần một cái, "Người cũng thật là! Phải nói một tiếng chứ! Dọa chết người!"

Triệu Phổ cười làm lành, "Cái này... không phải do chuyện xảy ra quá đột ngột sao."

Nói xong, khoát tay với huynh đệ đang dùng trông trắng mắt nhìn mình, ý là —— không có việc gì! Trở về nói một tiếng với lão Hạ đừng bị dọa chết.

Không cần Triệu Phổ ra lệnh, Đồng Thiên Dực đã trở về báo tin.

Long Kiều Quảng và Trâu Lương lần lượt đuổi đến cũng đều thở phào nhẹ nhõm, bất quá lúc này, tình huống hai người đang giằng co trên sườn núi gần Thiên Nhai có chút vi diệu khiến cho mọi người rất tò mò.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ —— người mau giải thích đi?

Triệu Phổ nói ngắn gọn một chút, "Ta vừa rồi đang xem bốn người các người phá bốn góc trận, đột nhiên phát hiện gần trưởng bình xuất hiện một cái động tối đen, rất tà tính, còn giống như có một thứ sức mạnh nào đó thu hút ta đi vào trong đấy!"

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ —— vậy nên người cứ thật sự mà đi vào luôn? Có động thì người liền chui vào hả? Người có phải là chuột đâu!

Triệu Phổ nhún vai, "Ta vốn không muốn đi vào, bất quá Hắc Thủy Bà Bà cứ như vậy đứng nhìn ta, ta thấy Bà Bà gật đầu với ta nên ta liền đi vào trong động. Sau đó cứ một đường đi về phía trước, phía trước có ánh sáng, bốn phía là bóng tối, bất quá ta nhớ trước kia sư phụ từng dạy cho ta cách phá Nhiếp hồn thuật... dần dần có thể thấy rõ, phát hiện là đã ra khỏi quân doanh và đi về hướng Thiên Khanh. Hơn nữa kỳ lạ chính là người xung quanh đều không nhìn thấy ta!"

Mọi người hiểu rõ... hóa ra thực sự có chuyện như vậy/

"Vậy sao người lại nói thiếu niên kia là Thánh Linh Vương?" Mọi người tò mò.

Triệu Phổ lại nói, "Kỳ thật trước kia khi nói đến người có hoàng mâu thì ta đã suy nghĩ rất cuộc người này có thân phận gì. Tây Vực thái thái bình bình nhiều năm như vậy, không xảy ra bất kỳ sự việc kinh thiên động địa gì, muốn luyện thành hoàng mâu không phải là chuyện dễ! Hơn nữa sau khi Hắc Thủy Cung bị diệt, hẳn là không ai còn biết đến thứ võ công thượng cổ này, cho nên thứ võ công này có thể là từ trước khi Hắc Thủy Cung bị diệt... hoặc là, ngay trước cả khi Hắc Thủy Cung được sáng lập. Năm đó tuy rằng Dạ Hậu giết Thánh Linh Vương, nhưng thực tế, người thực sự biết sử dụng nội lực của Hắc Thủy Cung hẳn chính là bản thân Thánh Linh Vương năm đó, như vậy nội lực của Thánh Linh Vương chuyển đi đâu?"

Tất cả mọi người cau mày ngẫm nghĩ, cảm thấy ý tưởng này của Triệu Phổ rất có lý.

"Thánh Linh Vương chết trong tay Dạ Hậu, như vậy khả năng lớn nhất chính là nội lực của hắn chuyển dời đến trên người Dạ Hậu." Cửu Vương gia nói xong thì nhún vai, "Cùng với hàng vạn hàng nghìn Tà Linh bị hắn hại chết đồng thời bị nhốt trong thân thể của Dạ Hậu."

Tất cả mọi người hiểu rõ, "Thì ra là thế."

"Khi Dạ Hậu chết thì nội lực cũng tan hết... Tà linh của Thánh Linh Vương có khả năng cũng ly khai. Những Tà linh khác có khả năng đã trở về Thiên Khanh, nhưng Thánh Linh Vương lại rất có thể là đi nơi khác, ký túc trong một thân thể nào đó, sau đó cứ đời đời truyền xuống..."

"Vì vậy, mục đích của Thánh Linh Vương là..." Công Tôn kinh ngạc, "Muốn tìm được Dạ Hậu?"

"Phải là Linh Hậu chứ?" Triển Chiêu nói, "Năm đó Thánh Linh Vương là muốn Linh Hậu được sống, Dạ Hậu là chuyện ngoài ý muốn."

"Nhưng sau khi Dạ Hậu chết thì Linh Hậu cũng đã chết rồi!" Bạch Ngọc Đường nói, "Trong cơ thể của Hắc Thủy Bà Bà, đời sớm nhất là Dư Ta La mà chúng ta từng gặp qua lúc trước đi?"

"Đúng vậy! Dạ Hậu được tạo thành từ những vong linh trong Hắc Thủy Thiên Khanh này, Linh Hậu đã chết." Triển Chiêu cảm thấy có chút hồ đồ, "Vậy phải làm sao mới tìm được?"

"Đúng vậy." Công Tôn cũng nhìn Triệu Phổ, "Người ta muốn mạng của người để làm chi?"

Cửu Vương gia ôm cánh tay, nét mặt nghiêm túc, "Hắn nói muốn cơ thể của ta!"

"Hả?" Công Tôn cả kinh, âm điệu cất cao mấy phần.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều làm vẻ mặt ghét bỏ, Lâm Dạ Hỏa cũng nghi hoặc, "Muốn cái tên thô kệch nhà người để làm chi? Muốn đầu thai phải tìm một người xinh đẹp mới đúng chứ!"

Cửu Vương gia bĩu môi —— đại gia chính là mỹ nam tử!

Công Tôn híp mắt sờ cằm, nhỏ giọng nói thầm một câu "Thẩm mỹ của Thánh Linh Vương có vấn đề! Luân hồi nghìn năm luân đến nỗi mắt bị mù."

Triệu Phổ tiến đến trước mặt Công Tôn, "Người nói cái gì?"

Công Tôn quay mặt đi không thèm nhìn hắn, Triển Chiêu kéo kéo Triệu Phổ để hắn đừng lạc đề, "Ý hắn muốn người là để tạo phản lại xưng đế sao?"

Cửu Vương gia gãi đầu, "Nói cái gì muốn thiên hạ đại loạn linh tinh... Đại khái muốn biến ta thành một Dạ Hậu khác đi... người xem thử nội lực

đen thui kia đều là từ trong Thiên Khanh mà ra."

Triệu Phổ vừa dứt lời thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời giương mắt, tựa hồ như đã hiểu ra chuyện gì.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Thánh Linh Vương và Hắc Thủy Bà Bà đang giăng co bên Thiên Khanh, mở miệng, "Ta hiểu rồi! Hắc là cảm thấy Dạ Hạo... không phải, Linh Hạo ở trong Thiên Khanh!"

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, "Năm đó Linh Hạo chết nhưng không ở trong cơ thể của Hắc Thủy Bà Bà, nói như vậy, khả năng là cùng với Tà linh trong cơ thể Dạ Hạo đồng thời dung nhập vào Thiên Khanh?"

"Tức là Thánh Linh Vương gây sức ép như vậy mục đích là để tìm ra thê tử kết tóc? Là Linh Hạo mà năm đó mệnh như ngọn đèn sắp tắt?" Công Tôn kinh ngạc.

"Nói không chừng đúng là vậy." Triệu Phổ nhíu mày, "Năm đó hắc có thể dùng loại phương pháp này để làm Linh Hạo sống lại chứng tỏ tình cảm với Linh Hạo rất sâu nặng, chấp nhất nhiều năm nhớ mãi không quên, khả năng chỉ là vì muốn gặp lại Linh Hạo một lần."

Nói đến đây, tất cả mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— cái gọi là tình thâm tựa biển đến chết không đổi cũng không hơn gì cái này, từ đời Thánh Linh Vương năm đó bắt đầu, đời đời truyền xuống, Thánh Linh Vương đã tìm Linh Hạo đến tận một nghìn năm sao?

"Chỉ là..." Khi mọi người đang cảm thán thì Lâm Dạ Hòa hơi bất đắc dĩ xen vào một câu, "Nói không chừng Dạ Hạo thì còn... nhưng không phải Linh Hạo thật sự đã chết sao?"

Tất cả mọi người sửng sốt, lập tức nhíu mày, quả thật...

"Dư Ta La nói, năm đó khi Dạ Hậu chết nội lực tấn tán, có một khắc ngắn ngủi khôi phục thần chí."

Ân Hậu vẫn luôn không phát biểu ý kiến rốt cục đã mở miệng, "Linh Hậu không biết võ công... nếu năm đó chết đi, thì hẳn là không thể nào tìm lại được."

Tất cả mọi người chẳng biết tại sao, cảm thấy có chút tiếc hận —— vậy chẳng phải là Thánh Linh Vương tìm cả một nghìn năm vẫn không thể tìm được sao?

"Vì sao hẳn lại có quan hệ với Ác Đế Thành?" Thiên Tôn đột nhiên mở miệng hỏi một tiếng.

Mọi người nhìn lẫn nhau.

"Người như Thánh Linh Vương hẳn là sẽ không bị Ác Đế Thành lung lạc đi... hẳn làm việc cho Ác Đế Thành chứng tỏ trong tay Ác Đế Thành có cách làm Linh Hậu sống lại?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Vậy chẳng phải Ác Đế là thần tiên à?" Công Tôn vẫn nghĩ không thông, "Ai có thể khiến cho người chết một nghìn năm sống lại được?"

"Nếu bỏ được mạng người thì đổi một người trở về không phải là không được." Thiên Tôn bỗng nhiên sâu kín buông ra một câu, thanh âm lạnh như băng.

Tất cả mọi người sửng sốt, không hiểu mà nhìn Thiên Tôn.

Ân Hậu "chậc" một tiếng, nhú mày nhìn nhìn Thiên Tôn, dường như không thích nghe Thiên Tôn nói những lời này.

Thiên Tôn liếc nhìn Ân Hậu, "Người nghĩ ra được cách nào khác? Ác Đế kia là ai ta không biết, bất quá nhất định là người bên cạnh Lý Biện năm

đó... không chừng chính là Lý Biện thành tinh tá thi hoàn hồn."

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn Thiên Tôn.

Mọi người cảm nhận được trong ngôn ngữ của Thiên Tôn hoàn toàn không có một chút độ ấm nào, lạnh như băng cứng như đá.

Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ không hiểu sao đều cảm thấy hơi sợ, lui ra phía sau nửa bước nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— lão gia tử nhà người có chuyện gì thế?

Bạch Ngọc Đường cũng không rõ lắm, bất quá Thiên Tôn hẳn là đoán ra được gì đó.

"Đừng đi xa quá."

Ân Hậu mở miệng, giảm bớt một chút bầu không khí đóng băng này, đem lực chú ý của mọi người lại một lần nữa quay lại đến bên hai người đang giằng co bên Thiên Khanh. "Bên kia nếu chính là Thánh Linh Vương thì bên này là ai?"

"Có thể là Dư Ta La không?" Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Cảm giác khí thế rất giống."

"Không phải Dư Ta La." Thiên Tôn lắc đầu, "Nội lực còn trên cả Dư Ta La."

Mọi người cả kinh —— cao như vậy?

"Phụ thân."

Lúc này, Tiểu Tứ Tử vẫn đứng trong đám người ngưỡng mặt nghe mọi người bàn chuyện, bỗng nhiên kéo kéo vạt áo của Công Tôn.

Công Tôn và mọi người đều cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy lúc này, Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt nhìn bọn họ, Tiểu Lương Tử lại ngồi xồm ở một bên, đầu xoay trái xoay phải như đang nhìn thứ gì.

"Mấy châu châu kia đang lăn kìa." Tiểu Tứ Tử giơ một ngón tay chỉ xuống đất.

Mọi người cúi đầu vừa nhìn liền bị dọa đến phát run.

Nội lực mới vừa rồi bị Hắc Thủy Bà Bà đánh tan, hắc thủy tựa như mưa mà rơi đầy đất. Nhưng lúc này... những hạt thủy châu màu đen không thấm xuống nền đất mà như đang sống, từng hạt từng hạt di động trên mặt đất.

Ngũ gia chỉ thấy mấy chục hạt thủy châu màu đen chẳng khác nào sâu bọ "bò" qua trên mặt giày màu trắng của mình, nháy mắt cứng đờ.

Triển Chiêu vội vàng đè lại Bạch Ngọc Đường... cừ thật, mặt đất bên chân Ngũ gia đã đóng băng rồi.

"Oa!" Tiểu Lương Tử và Triệu Phổ nhảy lên rất cao, vẩy đi vụn băng trên mặt hài, Công Tôn vội vàng ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

Nhìn lại... những hạt châu màu đen trên mặt đất đang "bò lên", từng mảng lớn mảng lớn hội tụ phía trên Thiên Khanh, bay lên giữa không trung hướng về phía Thánh Linh Vương, cuối cùng một đám hình người lại hình thành một lần nữa, đứng trên mặt nước Thiên Khanh, hết sức quỷ dị.

Nhìn nhau một lúc, Thánh Linh Vương rốt cục mở miệng, hỏi Hắc Thủy Bà Bà, "Yêu nghiệt, Linh Nhi của ta đâu?"

Không đợi Hắc Thủy Bà Bà trả lời, Triển Chiêu xắn tay áo, "Dám nói Thái di bà của ta là yêu nghiệt?!"

Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa kéo lại Triển Chiêu đang muốn xông lên.

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn thoáng qua mấy tiểu hài nhi còn có tâm tình pha trò, "Bà ấy chỗ nào là Hắc Thủy?"

"Vậy là ai?" Tất cả mọi người tò mò.

Đang hỏi, bỗng nhiên... một cơn gió đêm nổi lên.

Mái tóc ngắn màu bạc của Hắc Thủy Bà Bà bị gió đêm thổi bay, mọi người thấy hơn nửa góc mặt của Hắc Thủy Bà Bà.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên Bà Bà liếc mắt về phía bên cạnh một cái.

Mọi người cả kinh —— ánh mắt! Ánh mắt của Hắc Thủy Bà Bà, cũng là kim sắc...

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, Tiểu Lương Tử nhảy dựng, "Dạ Dạ Dạ..."

Mọi người kinh hô một tiếng, "Dạ Hậu?!"

"Không phải nội lực của bà ta đã tan rã sao?" Lâm Dạ Hỏa không hiểu, "Vì sao lại ở trong cơ thể của Hắc Thủy Bà Bà?"

Ân Hậu cùng Thiên Tôn trông cũng rất khiếp sợ.

Thiên Tôn cảm khái, "Hoặc... cái này lợi hại!"

"Cửu Đầu thường nói Hắc Thủy sâu không lường được, quả nhiên không giả..." Ân Hậu cũng nhin không được gật đầu.

"Ha ha ha..."

Trong gió đêm, một tiếng cười hơi thê lương truyền đến, chỉ thấy Hắc Thủy Bà Bà hơi ngưỡn mặt lên, vừa cười vừa nói, "Thánh Linh Vương!

Người tìm khắp chân trời góc biển, tìm một nghìn năm vẫn không tìm được Linh Nhi của người sao? Sao người không đến Diêm Vương Điện mà tìm thử xem?"

Cùng với lời của Dạ Hậu, gió đêm trở nên buốt lạnh mấy phần, trong gió mang theo một loại hàn ý đến tận xương, Triệu Phổ đem Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử kéo đến bên cạnh bảo vệ.

Lâm Dạ Hỏa cũng kéo Tiểu Lương Tử đặt ở bên cạnh mình.

Tất cả mọi người nhú mày —— nội lực thật mạnh.

"Yêu nghiệt." Thánh Linh Vương lắc đầu, "Ta biết Linh Nhi ở chỗ của người, người trả nàng lại cho ta, ân oán của hai ta xóa bỏ!"

"Xóa bỏ?" Dạ Hậu tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, "Ta là do tự tay người tạo ra, bất tử bất diệt, hai ta còn có một khuê nữ nữa, người quên?"

Đừng nhìn bóng đêm mờ mịt, khoảng cách lại xa, tất cả mọi người đang ở bên này vây xem đều cảm thấy sắc mặt của Thánh Linh Vương trở nên tái xanh.

Thiên Tôn nhin không được gật đầu, "Quả nhiên là việc nhà mà!"

Ân Hậu cũng cảm phục, "Đôi phu thê này cãi nhau một hơi cả nghìn năm, khó lường!"

Không để ý tới hai vị lão nhân gia đang thoải mái phun tào, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, Triệu Phổ cùng Công Tôn ngược lại rất nghiêm túc thảo luận.

"Linh Hậu hẳn là không tồn tại đi?"

"Thánh Linh Vương cảm thấy Linh Hậu cũng giấu ở trong thân thể của Hắc Thủy Bà Bà?"

"Chứ không thì ở đâu?"

"Đừng nói, tìm cả một nghìn năm cũng rất là đáng thương."

...

"Ta đã nói rồi, Linh Hậu đã chết, nàng ta không biết võ công, một nghìn năm đã qua, sớm đã hôi phi yện diệt." Dạ Hậu nói ra những câu như dao, đâm thẳng vào Thánh Linh Vương, "Bằng không người thử giết ta rồi bổ ra xem? Không chừng có thể tìm thấy tức phụ với khuê nữ của người."

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn, "Thấy thế nào?"

Thiên Tôn trầm mặc một lát, sâu kín nói một câu, "Kết quả của xuất quỹ..."

(ngoại tình=)))

Ân Hậu nhìn trời, "Thánh Linh Vương xuất quỹ chỗ nào?"

Thiên Tôn nghiêm túc, "Người mới vừa nghe đó! Hẳn cùng với một nữ nhân không phải tức phụ của hãn có khuê nữ kìa!"

Xa xa, Dạ Hậu cùng Thánh Linh Vương đều nhíu mày nhìn thoáng về phía bên này.

Lâm Dạ Hỏa nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Dạ Hậu không phải Linh Hậu sao? Hai người là cùng một người mà!"

Tất cả mọi người cau mày cân nhắc quan hệ còn loạn hơn cả thất quốc này, "Cái này hả..."

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử lúc này đang ngưỡng mặt nhìn vầng trăng tròn treo ở chân trời, liền hỏi. "Tiểu Tứ Tử, con cảm thấy sao? Dạ Hậu và Linh Hậu..."

Không đợi Công Tôn hỏi xong, Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn một ngón tay chỉ về bầu trời xa xa, "Lửa!"

Cùng với câu nói của Tiểu Tứ Tử, mọi người cảm nhận được bốn phía bỗng nhiên nóng lên, không trung cũng tựa như có tia chớp, nháy mắt sáng ngời... Đồng thời, chợt nghe Ân Hậu cùng Thiên Tôn hô một tiếng, "Không tốt!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 185: Người Đến Người Đi

Edit: Ruby

Một tiếng "Không tốt" của Thiên Tôn cùng Ân Hậu qua đi... trên không trung xuất hiện dày đặc các điểm ánh sáng màu đỏ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hỏa tiễn rơi xuống chẳng khác nào thiên la địa võng.

"Có mai phục!" Phía sau mọi người, Hữu tướng quân hô to một tiếng, giơ tay giương cung...

Cùng lúc đó, Thiên Tôn cùng Ân Hậu song chưởng hướng lên không trung... một cỗ nội kình mạnh mẽ đưa Lưu Tinh tiễn của Long Kiều Quảng bắn ra hướng thẳng lên trời.

Hỏa tiễn từ trên đỉnh đầu rơi xuống cùng Lưu Tinh tiễn từ mặt đất bắn lên, giao hội giữa không trung, nháy mắt ánh lửa bắn ra bốn phía.

Đám người Triển Chiêu tận lực dùng nội lực bảo vệ người bên cạnh, lại ngăn chặn bụi lửa đang rơi tán loạn xuống.

Nhất thời không trung giống như một màn Thiết long xuyên hoa, hỏa tinh rơi xuống tựa như thác đổ... rất là tráng lệ.

Mọi người chặn được đợt đánh lén bất thành linh này, trong lòng khó hiểu —— trận mưa tên này từ đâu tới? Xung quanh đây không có người nào cả! Còn có nội lực rất mạnh!

"Từ một nơi rất xa đến đây!" Thiên Tôn đứng ở chỗ cao đưa mắt trông về phía xa, "Dùng nội lực để đưa đến."

"Cơ hồ tất cả cao thủ của Ác Đế Thành đều xuất động."

Lúc này Thánh Linh Vương đứng ở bờ bên kia Thiên Khanh không chút biểu tình mở miệng, tựa như đang nói đến một chuyện chẳng liên can gì đến mình. "Đột đầu tiên bất quá là muốn xác định vị trí của các người mà thôi."

Mọi người sửng sốt.

"Nguy rồi!"

Triệu Phổ mãnh liệt ngẩng đầu...

Chỉ thấy ở đường chân trời xa xa nơi trời đất giao hòa, đột nhiên lóe lên ánh sáng... nửa bầu trời đều bị chiếu sáng, mưa tên dày đặc phóng lên thiên không, bao trùm toàn bộ bầu trời đêm.

Tất cả mọi người theo bản năng mà ngẩng đầu, liền nhìn thấy những điểm sáng kia bung ra trên không trung, bao trùm toàn bộ đại mạc.

Một khắc kia, những điểm sáng giống như ngưng đọng lại giữa không trung... nhưng trong lòng ai nấy đều hiểu rõ, khoảnh khắc ngưng đọng ngăn ngừa kia là khi vũ tiễn bay đến mức tận cùng sẽ dừng lại, sau đó trận mưa tên mang theo lửa sẽ thay đổi phương hướng, lao xuống phía dưới.

Thời gian này, nơi mọi người nhìn, là những hướng khác nhau.

Triệu Phổ cùng với các tướng lĩnh Triệu gia quân cùng nhìn về Hắc Phong Thành.

Lâm Dạ Hỏa nhìn về Hỏa Phượng Đường, Tiêu Lương lại là nhìn về hướng Lang Vương Bảo...

Trận mưa tên trên bầu trời dần dần tản ra, lượn qua vị trí Thiên Khanh, một mảng lớn hướng về phía Hỏa Phượng Đường và Lang Vương Bảo, một mảng khác vọt qua đỉnh đầu mọi người mà hướng về Hắc Phong Thành, còn có một số hướng về những nơi khác, lúc này... toàn bộ Tây Vực giống như đều bị trận mưa tên này bao vây, bất luận là Bình Chung Thành, Liêu quốc, Tây Hạ hay tộc Thổ Phiên... tóm lại đứng ở nơi này, nơi nào mắt nhìn thấy thì trên bầu trời, dày đặc hỏa tiễn rơi xuống.

Bốn phía tràn ngập mùi gay mũi của hỏa tiêu, ánh lửa trên đỉnh đầu mang theo nội lực nóng bỏng, bên tai chỉ còn lại tiếng rít vũ tiễn xé gió, ngoài ra những âm thanh khác đều không thể nghe được.

Cơ hồ tất cả cao thủ bên Thiên Khanh đều lao ra ngoài hướng về những nơi vũ tiễn rơi xuống khác nhau, hy vọng dùng sức lực của bản thân mà ngăn cản tiễn trận rơi xuống, nhưng mà... lúc này tiễn trận từ trên trời rơi xuống với một khí thế không thể chống đỡ, chẳng khác nào sao băng rơi xuống, phải làm sao mới ngăn cản được?

Xa xa, Hạ Nhất Hàng đứng trên thành lâu Hắc Phong Thành, Tiêu Thống Hải tại Lang Vương Bảo nghe thấy động tĩnh khoác y phục đi ra, Liễu Hàn Tinh đứng trên mái Hỏa Phượng Đường.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn tiễn trận đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, trong lòng chỉ còn có một ý nghĩ... tai ương ngập đầu!

Những người có võ công bên Thiên Khanh đều phi ra ngoài, chỉ còn lại Công Tôn không có võ công ôm Tiểu Tứ Tử, đứng yên tại chỗ.

Công Tôn tiên sinh theo bản năng ôm chặt lấy nhi tử trong ngực, trong lòng tràn ngập bi thương, tiễn trận này rơi xuống, nhất định người chết vô số kể... Tây Vực hết rồi!

Dưới ánh lửa phản chiếu, Tiểu Tứ Tử mở to một đôi mắt sáng ngời nhìn bên Thiên Khanh, Hắc Thủy Bà Bà và Thánh Linh Vương vẫn đứng

đối diện nhau.

Ánh sáng như nhảy múa trong đôi mắt tiểu gia hỏa, ẩn ẩn mang theo một loại chờ đợi.

Lúc này chợt nghe Thánh Linh Vương đột nhiên nở nụ cười, hắc ngẩng đầu nhìn trận mưa tên càng lúc càng gần, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước.

Công Tôn nhìn Thánh Linh Vương, loại ánh mắt này, người làm lang trung như hắn rất quen thuộc. Đã từng không chỉ một lần, có người bệnh mắc bệnh lâu không khỏi thống khổ không chịu được dùng ánh mắt này nhìn hắn, thản nhiên mà nói với hắn, "Tiên sinh... để ta đi đi, ta thật sự không chịu đựng được nữa."

Không biết có phải là cảm giác đè nén do nỗi tuyệt vọng đưa đến một cách đột ngột mà trong nháy mắt đó, Công Tôn cảm thấy rất đau buồn... Bất luận là Thánh Linh Vương cũng vậy mà Tà Linh Vương cũng vậy, ôm chấp niệm lâu đến thế vẫn sẽ cảm thấy mệt mỏi đi? Ngoại trừ hủy diệt, còn gì có thể khiến hắn bình tâm lại được? Trận mưa tên điên cuồng này có thể hủy diệt toàn bộ Tây Vực... Tình yêu của Thánh Linh Vương thật là đáng sợ, năm đó hắn vì Linh Hậu cơ hồ hủy diệt Tây Vực một lần, bây giờ lại muốn lặp lại lần thứ hai sao?

Ngay khi Công Tôn tưởng tượng Tây Vực không còn một bóng cây ngọn cỏ sẽ là cái dạng gì... bỗng nhiên có một thanh âm từ trước tới giờ chưa từng nghe thấy vang lên.

Công Tôn mãnh liệt lấy lại tinh thần.

Trong nháy mắt đó, hắn dù cho không nghe rõ nhưng vẫn nghe thấy âm thanh... thanh âm kia đã nói cái gì?

Mà đối diện, Thánh Linh Vương đã hơi nhắm mắt lại chuẩn bị cùng toàn bộ Tây Vực đồng thời nghênh đón hủy diệt trở thành tro bụi, đột nhiên mở mắt. Hăn ngẩng đầu, nhìn Hắc Thủy Bà Bà đối diện với mình.

Không chỉ có Công Tôn, những người khác đang lo lắng đến phát điên cũng chợt bình tĩnh lại, mọi người theo bản năng quay đầu lại nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

Âm thanh kia lại vang lên một lần nữa, nhẹ như tơ, không nhanh không chậm, chỉ nói hai tiếng... "Si nhân".

Theo một tiếng này, chỉ thấy Thánh Linh Vương mãnh liệt bước tới một bước về phía trước... theo động tác của hăn, những hình người màu đen quỷ dị đứng sừng sững trên mặt nước cũng đồng thời lao tới...

Một trận cuồng phong ập đến, mọi người theo bản năng đưa tay che lại, chỉ thấy một mảng lớn màu đen đánh về phía Hắc Thủy Bà Bà đang hơi mở hai tay ra, tựa như đang nghênh đón ai...

Sau đó, mặt đất bỗng nhiên run lên.

Mọi người chỉ nhìn thấy một cổ màu đen từ mặt đất dâng lên, nháy mắt bốn phía tối đen, bóng đen che kín bầu trời bao trùm cả mọi người, lại ngẩng mặt... đã không còn nhìn thấy mưa tên rơi xuống nữa.

Không chỉ có nơi này, bao gồm cả Hắc Phong Thành, Lang Vương Bảo và Hỏa Phượng Đường... những nơi bị mưa tên bao trùm đều bị bóng tối lan tràn bao phủ.

Nháy mắt... xung quanh yên tĩnh trở lại, âm thanh vũ tiễn phá không và lao xuống khiến mọi người sợ hãi đột nhiên biến mất.

Triển Chiêu vươn tay mò một lúc, trong bóng đêm nắm được một bàn tay.

Bóng tối không tiếng động lan tràn, mọi người hình như nghe thấy tiếng Tiểu Lương Tử đột nhiên hô to, "Ta có phải bị mù rồi không? Sao tự nhiên không nhìn thấy gì hết?"

Cùng với âm thanh trong trẻo non nớt vang lên, trong bóng đêm, xuất hiện một chút ánh sáng... dần dần... ánh sáng càng lúc càng nhiều, bóng tối cũng mờ nhạt dần, đã có thể nhìn thấy người bên cạnh.

Triển Chiêu theo bàn tay trong tay mình, thấy một đoạn tay áo màu trắng, sau đó nữa... màu đen giống như sương mù, tiêu tán.

Mọi người đứng yên tại chỗ, vì cảnh tượng trước mắt mà rung động, không cách nào nói thành lời.

Bên người cùng trước mắt, vô số những đốm sáng đang chậm rãi rơi xuống, giống như những bông tuyết từ từ bay đến.

Nhìn kỹ, thì thấy bên trong từng hạt từng hạt nước màu đen bao bọc lấy một chút ánh lửa. Ngẩng đầu... chỉ thấy khắp trời đất đều tràn ngập thứ ánh lửa này, giống như là đom đóm đang bay lượn trong bóng đêm, vô biên vô hạn...

Nhìn một màn kỳ cảnh này, có người vô thức vươn tay ra đón lấy một viên... bọt nước kia trong nháy mắt khi tiếp xúc với ngón tay liền truyền đến một tiếng "tách" khe khẽ... hóa thành một làn khói nhẹ, tiêu tán...

Bọt nước bao lấy lửa bên trong bay xuống, rơi xuống mặt đất hóa thành những làn hơi mỏng, dần dần, hơi nước bốc lên như khói như sương, yên tĩnh không tiếng động.

Người còn tỉnh thì ngây ngốc mà nhìn ánh sáng cùng sương khói trước mắt, lặng im không nói... Người đang ngủ thì vẫn tiếp tục bình yên ngủ say, hoàn toàn không biết trong một chớp mắt bản thân vừa mới trải qua sinh tử như thế nào.

Khi chút ánh lửa cuối cùng hóa thành bụi mù... bầu trời đêm đại mạc bị một vài tia nắng sớm xé mở.

Ánh nắng vàng kim nhàn nhạt lóe lên, trái tim mọi người đã trải qua mấy phen chấn động cuối cùng cũng hoàn hồn.

Trao cho nhau một ánh mắt, tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn về mảnh đất mà mình quan tâm nhất.

Phía sau, Hắc Phong Thành hoàn hảo không tổn hao gì, tinh kỳ bay phấp phới trên thành lâu. Phương xa, Lang Vương Bảo và Hỏa Phượng Đường vẫn sừng sững như trước, gió mai se se lạnh quét qua đại mạc, buổi sớm mai mát lạnh...

Dưới ánh nắng mai, sương mù quanh quẩn bên chân, tựa như ảo mộng...

Cảm giác được giải thoát sau đại nạn nháy mắt tràn ngập trong lòng các vị cao thủ, khoảnh khắc kia xảy ra quá nhanh chỉ trong một cái chớp mắt, đợi đến khi tỉnh táo mà hồi tưởng lại, thật như trải qua hai kiếp làm người, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Là điều gì ngay khoảnh khắc cuối cùng có thể ngăn cản được tai ương cơ hồ muốn tránh cũng không tránh được đó? Nội lực cường đại như thế nào mới có thể khiến cho toàn bộ vũ tiễn trên khắp bầu trời đại mạc biến thành bụi lửa...

Thiên Tôn cùng Ân Hạo quay sang, nhìn về Thánh Linh Vương cùng Hắc Thủy Bà Bà vẫn đứng nhìn nhau bên Thiên Khanh phía xa xa.

Trong nắng sớm, mọi người kinh ngạc mở to hai mắt.

Chỉ thấy lúc này, Hắc Thủy Bà Bà đang ngẩng đầu nhìn không trung xa xăm, mà giờ khắc này, ánh mắt của Bà Bà không phải hồng sắc, cùng

không phải kim sắc, mà là một màu đen thuần...

Thánh Linh Vương ở đối diện, thiếu niên mang kim mâu vừa rồi, lúc này đã không còn sinh khí, làn da dần trở nên ảm đạm, hoa văn màu đen bắt đầu lan tràn ra khắp gương mặt, đôi con ngươi kim sắc cũng phai nhạt dần...

Nhưng mà, biểu cảm trên mặt hắn lại là ý cười... một nụ cười khi đã đạt được điều mình mong muốn, yên bình mà đạm nhiên...

Xa xa, nơi trời đất giao hòa, một vầng mặt trời màu đỏ lộ ra.

Ánh sáng hồng sắc nhàn nhạt bao phủ lấy Thánh Linh Vương... ánh sáng xuyên qua thân thể càng lúc càng trở nên trong suốt của hắn... dần dần, Thánh Linh Vương cùng với sương mù, biến mất trong nắng sớm.

"Lạch cạch" một tiếng, mảnh Phù Nhị kia rơi xuống mặt đất, lăn xuống sườn dốc Thiên Khanh, "tôm" một tiếng, rơi vào trong Thánh Linh Trì trong suốt, từ từ chìm xuống.

Mọi người chạy đến bên Thiên Khanh, nhìn vào trong hồ.

Lúc này Hắc Thủy Trì cư nhiên trong suốt đến thấy đáy, đáy ao có một lớp cát mỏng màu trắng trong suốt, trên mặt cát, là một mảnh trang sức Phù Nhị lẳng lẳng nằm đó.

Ánh sáng mờ chiếu lên mặt hồ phẳng lặng phản xạ lại, ánh sáng màu vàng kim như những con sóng chuyển động trên mặt hồ.

Đám người Triển Chiêu quay sang nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

Màu đen trong mắt Bà Bà không biết đã biến mất từ khi nào, đôi mắt to lại khôi phục sắc hồng tựa như đá lưu ly, đang nhìn mặt hồ, chớp chớp mắt, Bà Bà quay người đi xuống dưới chân núi.

Tiểu Lương Tử tò mò đuổi theo, ngưỡng mặt hỏi, "Thái di bà? Thánh Linh Vương và Linh Hậu đâu ạ?"

Hắc Thủy Bà Bà dừng bước, nhìn Tiểu Lương Tử cao ngang bằng mình, hơi cười cười, vươn tay nhẹ nhẹ vỗ vị trí trái tim của mình, rất cẩn thận, tựa như đang ru người nào đó đi vào giấc ngủ.

Sau đó, chỉ thấy Hắc Thủy Bà Bà ngưỡng mặt lên, khẽ ngáp một cái, chậm rãi hướng về hướng Hắc Phong Thành mà "phiêu" đi.

Triển Chiêu bọn họ đều đứng trên sườn núi nhìn theo bóng Bà Bà đi xa, nhưng trong lòng là sóng dâng cuộn cuộn, không cách nào bình tĩnh.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Tức là, quả thật năm đó Linh Hậu ở ngay trong thân thể của Bà Bà sao?"

"Chỉ là không nghĩ ra được." Bạch Ngọc Đường nói, "Thánh Linh Vương dùng cách đồng quy vu tận với cả Tây Vực chính là vì đem Linh Hậu dẫn ra."

"Vậy hai người họ bây giờ đang ở cùng một chỗ sao?" Công Tôn vươn tay chỉ vào đầu mình, "Cũng ở trong thân thể của Bà Bà, lúc này Thánh Linh Vương cùng một đám bà bà ở cùng nhau, có thể bị đánh không?"

Triển Chiêu nở nụ cười, "Biết đâu đấy, đây chính là tức phụ cùng một đám nữ nhi, tôn nữ, tăng tôn nữ của hắc... phỏng chừng rất náo nhiệt."

Triệu Phổ thở phào một cái, "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị đánh lén thành công rồi."

Đám người Triển Chiêu ngấm lại cũng cảm thấy sợ, tiền trận kia nếu rơi xuống thì tử thương nhất định rất nghiêm trọng.

"Ác Đế Thành hạ thủ cũng quá độc ác!" Triệu Phổ có chút không thoải mái.

Một bên, Thiên Tôn đang nhìn ra phương xa, nói. "Đối phương cũng là lộng xảo thành chuyên."

(*) Biến khéo thành vụng

Ân Hậu gật đầu, "Hắn là không ai dự đoán được, cuối cùng Dạ Hậu cùng Thánh Linh Vương lại hợp thể, toàn bộ nội lực đều được phóng ra hết..."

"Trận mưa tên kia là do nội lực khổng lồ chế thúc đẩy, màn sương mù màu đen vừa rồi là nội lực hữu hình, không hổ là nội lực một nghìn năm, mạnh đến một lời không tả hết." Thiên Tôn nhin không được cảm khái, "Ác Đế Thành nếu ra hơn phân nửa cao thủ mà nói thì lần này, ít nhất tổn thất tám chín phần."

Triệu Phổ sửng sốt, hỏi Thiên Tôn, "Những cao thủ khổng lồ chế vũ tiễn đều chết hết?"

"Nhất định rồi." Ân Hậu gật đầu. "Nội lực phản phệ mà! Cổ nội lực này của Hắc Thủy không phải là chuyện đùa, bậc này tương đương với đem toàn bộ nội lực của Dạ Hậu năm đó toàn bộ phóng ra."

"Cho nên đối phương muốn chống lại, bất luận là nội lực hay là người, hẳn là đều sẽ hồi phi yên diệt." Thiên Tôn lắc đầu. "Thảm thiết."

Ân Hậu vươn tay vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ, "Một chiêu này của Ác Đế Thành ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, nhất định là nguyên khí đại thương, nhân cơ hội này, nghĩ cách nào đem căn nguyên vạn ác đó diệt sạch đi."

Triệu Phổ gật đầu, cùng Long Kiều Quảng bọn họ trở về Hắc Phong Thành, chuẩn bị kế hoạch cho bước tiếp theo.

Những người khác cũng về tới quân doanh Hắc Phong Thành.

Đêm nay coi như là sống sót sau tai nạn, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, nhón nhíp trở về phòng chuẩn bị nghỉ một lát.

Triển Chiêu nằm trên giường một chốc, nhưng hoàn toàn không buồn ngủ, dứt khoát ngồi dậy.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nhẹ chân nhẹ tay chạy ra, cẩn thận vén rèm trưởng, cũng không lên tiếng, hơi cười cười trở mình ngủ tiếp.

Triển Chiêu chạy đến chỗ trưởng bông dưới tàng cây tử nam của Hắc Thủy Bà Bà, gặp Tiểu Tứ Tử cũng đang chạy đến.

Một lớn một nhỏ dưới tàng cây mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một chốc, Tiểu Tứ Tử vươn tay, ý là —— ôm một cái!

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, mang theo bé nhảy lên, rơi xuống trước cửa lều trại.

Trong đồng lá rụng ngoài trưởng, con cự mãng màu xanh đang cuộn người ngủ ngon lành.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng nhảy qua lưng rắn, vén rèm, chui vào trong lều.

...

Trên giường lớn phía sau bình phong, Hắc Thủy Bà Bà đắp chăn, đang ngủ.

Triển Chiêu đứng một bên bình phong nhìn, trước sau như một, nét mặt khi ngủ của Bà Bà mang theo ý cười nhẹ.

Tiểu Tứ Tử nhúc nhích trong ngực Triển Chiêu.

Triển Chiêu thả bé xuống mặt đất.

Tiểu tử kia liền đi đến trên giường của Bà Bà.

Hắc Thủy Bà Bà hơi mở đôi mắt to, thấy bé mập ngồi bên giường mình, liền vươn tay mò tới, ôm lấy, nhét vào trong chăn.

Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, hiển nhiên bé chính là chạy đến đây để ngủ.

Vươn tay, Tiểu Tứ Tử kéo chăn đắp ổn, lại cọ hai cái, chọn một tư thế thoải mái, cùng Hắc Thủy Bà Bà đầu gối đầu, ngủ.

Triển Chiêu hơi cười cười, lẳng lặng lui ra ngoài.

Rời khỏi lều của Bà Bà, Triển Chiêu đi qua quân doanh.

Trong quân đại đa số binh lính đều không biết tối hôm qua đã trải qua nguy cơ như thế nào, lúc này họ đều mới vừa dậy, chuẩn bị đến giáo trường tập luyện.

Triển Chiêu một đường cùng với các binh lính xưng huynh gọi đệ chào hỏi, đi thẳng đến gần thành lâu phía nam, ngoài ý muốn phát hiện ra Ân Hậu đang đứng trên thành lâu, nhìn vào trong Hắc Phong Thành.

Chạy lên trên thành, Triển Chiêu đến bên cạnh Ân Hậu, nhìn theo hướng ánh mắt của Ân Hậu nhìn vào trong thành, chỉ thấy lúc này Hắc Phong Thành vào buổi sớm rất náo nhiệt, cửa hàng nhộn nhịp mở cửa, làm mua làm bán, đi đường, đến từ ngũ hồ tứ hải, tất cả mọi người bận rộn ra vào.

Triển Chiêu quay sang, nhìn Ân Hậu bên cạnh.

Lúc này Ân Hậu đang lẳng lặng nhìn Hắc Phong Thành dần dần nóng nhiệt lên.

Triển Chiêu cười cười, không nói lời nào, hai tay gác trên thành lâu, cầm dựa vào cánh tay, cùng Ân Hậu lẳng lặng nhìn xuống bên dưới thành lâu... người đến người đi.

Hoàn vụ án thứ bảy

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 186: Khiếu Lâm Quan

Edit: Ruby

Vụ án Hắc Thủy Tà Linh trải qua một phen trắc trở, rốt cục đã kết thúc.

Nhưng mà ảnh hưởng do Thánh Linh Vương mang đến cho mọi người không phải biến mất một cách dễ dàng như vậy.

Mọi người vì vụ án này mà lao tâm lao lực, qua mấy ngày nghỉ ngơi mới dần dần khôi phục lại tinh thần, bắt đầu cẩn thận nghiền ngẫm lại vụ án này, ai nấy đều tránh không khỏi cảm khái.

Đêm hôm đó, thời tiết quý dị được tạo thành bởi Trận Tứ Tà kết thúc, trời đột nhiên bắt đầu đổ một trận tuyết lớn.

Mùa rét đậm ở Tây Bắc đã qua, thời gian này trút xuống một trận tuyết lớn như vậy cũng là cực kỳ hiếm có, hơn nữa chỉ có tuyết mà không có gió, những bông tuyết như long ngỗng từng cuộn từng cuộn trút xuống, trời cũng không rét lắm.

Đại mạc và Hắc Phong Thành được một màn tuyết trắng bao trùm, có vẻ thanh khiết đến lạ thường.

Triệu Phổ phái rất nhiều thám tử đi điều tra tin tức của Ác Đế Thành, thu về không ít manh mối.

Những bản đồ được Hạ Nhất Hàng mang về từ chỗ tổ tiên Hạ Văn Phong của hắn cũng giúp được không ít, địa hình Tây Bắc rất phức tạp, đặc biệt là khu vực của Ác Đế Thành, phụ cận có không ít chỗ hung hiểm.

Mặt khác, Hắc Thủy Bà Bà gần đây lại ngủ đông, Triệu Phổ định đợi Bà Bà tỉnh lại rồi sẽ hỏi thăm sau, dù sao trong cơ thể của Bà Bà bây giờ có cả Thánh Linh Vương, sự hiểu biết của hắn về Ác Đế Thành có trợ giúp rất lớn cho bước hành động tiếp theo.

Chư tướng Triệu gia mấy ngày nay rất bận rộn, liên tục ở trong quân trường họp quân sự, Công Tôn và Công Tôn Mỗ cũng giúp đỡ bày mưu tính kế, kiến thức của hai vị này rất rộng lại tinh thông thiên văn địa lý, thực sự có thể giúp đỡ không ít.

So với Triệu gia quân đang bận rộn chuẩn bị cho trận chiến thì người của Khai Phong Phủ ngược lại rất thanh nhàn.

Hai ngày này Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử mỗi ngày đều đến chỗ lều trại nơi Hắc Thủy Bà Bà đang ngủ dọng tuyết, một mặt canh chừng giúp Triệu Phổ, đợi Bà Bà tỉnh lại liền hỏi thăm Thánh Linh Vương chuyện về Ác Đế Thành, mặt khác là sợ mãng xà cực lớn trước cửa bị đông lạnh.

Tiểu Tứ Tử còn rất tri kỷ, tìm không ít rơm rạ, nhờ ảnh vệ hỗ trợ đắp một cái ổ cho đại mãng xà vào trong ở.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử cũng tán gẫu về chuyện của Thánh Linh Vương, một lớn một nhỏ này đừng nhìn cách nhau không ít tuổi, thật sự ở chung với nhau rất hòa hợp.

Tiểu Lương Tử (*) cũng hiểu được Thánh Linh Vương con người này đã không thể dùng người tốt hay người xấu để hình dung nữa, chỉ có thể nói đây là một kẻ "si nhân", cư nhiên chỉ vì yêu một người mà có thể dùng cách chẳng khác nào luân hồi chuyển thế phiêu bạt nghìn năm ở nhân gian, quá thần kỳ.

(*) chả hiểu Tiểu Lương Tử từ đâu xuất hiện ở khúc này nữa.

Nhìn một cách tổng thể thì mọi người trong quân doanh tương đối bình tĩnh, đương nhiên cũng có ngoại lệ cá biệt.

Ai mất bình tĩnh? Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia mấy ngày nay đều lo lắng muốn chết!

Lại nói thư viện Hắc Phong Thành gần đây được nghỉ, đám học trò trường Thái Học rất rảnh rỗi, liền đi theo đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cũng rất rảnh rỗi lẫn lộn với nhau.

Một đoàn thiếu nam thiếu nữ kia mỗi ngày đều cùng Thiên Tôn dạo phố.

Ân Hậu và các lão đầu lão thái thái đi cùng Lâm Dạ Hỏa đến Ma Quỷ Thành dạo chơi. Ân Hậu vừa đi, nơi nào còn có ai có thể quản được Thiên Tôn nữa. Mấy ngày nay lão gia tử chẳng khác nào gà mái mang gà con, mang theo một chuỗi dài tiểu thí hài chẳng đứa nào có tuổi qua được con số lẻ phía sau số một trăm của mình đi du ngoạn.

Mà nói đến cũng khéo, đám người giang hồ lần trước bị Thánh Linh Vương lừa tới vẫn còn chưa đi.

Chuyện của Thánh Linh Vương và Hắc Thủy Bà Bà, Triệu Phổ không có khả năng công khai với người giang hồ, đùa chứ ai mà tin có thứ tà hồ như vậy.

Hơn nữa lần trước bị nội kinh của Trận Tứ Tà chấn động, lại bị Thiên Tôn đánh mê, đám người giang hồ kia bây giờ vẫn còn đang trong trạng thái "mê lung", vẫn ở lại Hắc Phong Thành không chịu đi.

Đám người giang hồ này một khi tụ tập lại, luôn sẽ gây âm ỉ, không ai chịu ai, mấy tình huống đánh nhau ẩu đả luận võ liên xảy ra.

Vừa vặn mấy lần để cho Thiên Tôn bắt gặp người giang hồ đánh nhau, có đồng dục tuyển mình chủ gì gì, có thu đồ đệ bá sứ đấu lôi đài, còn có cái gì mà chậu vàng rửa tay, cực kỳ hỗn loạn.

Triệu Phổ không rảnh quản mấy chuyện này, Hạ Nhất Hàng tương đối thông minh, lúc ăn cơm nói một câu "Đám người giang hồ kia không biết học khôn, cũng nên có người quản lý", không biết như thế nào liền rơi vào tai Thiên Tôn. Phóng chừng lần trước lão gia tử dùng roi đánh người giang hồ đến nghiện, bèn mang theo một đám đồ tử đồ tôn Phái Thiên Sơn dạo phố, nhìn thấy người giang hồ gây náo loạn liền đánh.

Thiên Tôn muốn đánh người ai mà cản nổi, hơn nữa lão gia tử mặc kệ người là tân đình mới ra giang hồ hay là phường môn công thành danh toại, như nhau đè xuống đất đánh mông!

Ngày ấy Âu Dương còn cảm khái với Bạch Ngọc Đường, "Lão tổ tông nhà ngươi như thế nào chẳng khác gì thổ phỉ, chặc! Đám tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn tát đám người giang hồ kia "chan chát", người ra phố mà xem, đám cao thủ võ lâm giang hồ, phường môn các đại môn phái, gần đây nếu không phải mặt sừng húp thì mông sừng phù, bất quá nhìn ngược lại thật quá đã."

Bạch Ngọc Đường thật sự còn cố gắng đi xem thử, đến nơi nhìn thấy liền hết chỗ để nói.

Thiên Tôn vừa ra lệnh cho đồ đệ Phái Thiên Sơn thực thi võ lâm gia pháp, vừa để cho nhóm một sách trường Thái Học lên lớp võ lâm quần hùng, "Cho các người nhớ ăn không nhớ đánh, cả ngày không phải nội đấu thì cũng để bị người lợi dụng, muốn chết thì đi tìm chỗ không người mà thắt cổ, đừng chạy ra ngoài gây họa cho dân chúng."

Âu Dương giúp Bạch Ngọc Đường đánh giá một chút, "Lão tổ tông nhà người đây rõ ràng là mượn thực thi gia pháp để mà phát tiết tư thù? Người phải quản quản đi! Cứ thế này ngày nào cũng ở trên đường Hắc Phong Thành đánh mông thì ai mà chịu nổi."

Bạch Ngọc Đường cũng muốn quản, nhưng Thiên Tôn liền híp mắt hỏi hẩn, "Người theo phe bên kia? Con thỏ con nhà người dám quản sư phụ? Người có tin ngay cả người ta cũng đánh không?!"

Ngũ gia vội vàng bỏ chạy, tâm nói Bạch Ngọc Đường hẩn lớn như vậy, vạn nhất sư phụ hẩn điên tiết lên thật, trước mắt bao người cũng đề hẩn xuống đánh mông thì sau này còn lặn lộn thế nào?

Kết quả là, Thiên Tôn không ai quản được càng thêm càn quấy.

Võ lân quần hùng chính là xui xẻo, mỗi ngày sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng không dám ra khỏi cửa, có mấy người cuộn gói chuẩn bị chạy về Trung Nguyên, không ngờ Thiên Tôn lại bảo Triệu gia quân đóng cửa thành không cho bất kỳ kẻ nào chạy thoát.

Triệu Phổ cảm thấy rất thú vị, còn đặc biệt phái Phong Khiếu Thiên ra thủ ngoài cửa thành giúp Thiên Tôn bắt "cá lọt lưới".

Mấy ngày nay Ngũ gia mỗi ngày đều trong trạng thái hai tay đỡ trán, hẩn cũng không phải thương xót gì mấy kẻ giang hồ bị Thiên Tôn đánh mà là đau lòng cho bản thân mình, đây đều là sư phụ bảo bối nhà hẩn kéo cừu hận đến cho hẩn... Mỗi lần sư phụ hẩn điên lên, quản người là Thiếu Lâm Võ Đang gì đó, đánh tất!

Quan trọng là, phải nói đến thương Ngũ gia còn có Miêu gia, Triển Chiêu liền chỉ ra điểm mấu chốt cho Bạch Ngọc Đường, "Thiên Tôn cũng là vì quá nhàn rồi, mỗi ngày đi dạo ở trong thành, đám người giang hồ kia cứ lượn lờ trước mắt người thì bị đánh cũng là bình thường. Không bằng dẫn người đến đâu xa một chút để chơi, cái này gọi là mắt không thấy tâm

không phiền! Không nhìn thấy đám người giang hồ kia thì sẽ không xảy ra chuyện gì."

Bạch Ngọc Đường cảm thấy chủ ý này quả không sai! Chỉ là những nơi có thể đi du ngoạn ở Tây Vực, sư phụ hẳn đều đã đi qua, nếu nói đến Ma Quỷ Thành, Lang Vương Bảo, lão gia tử tựa hồ cũng không cảm thấy hứng thú cho lắm.

Triển Chiêu hỏi Tiểu Lương Tử, Tây Vực còn nơi nào đặc biệt thú vị không, là nơi bình thường không có mấy ai đến, tốt nhất còn có mấy thứ như đồ cổ nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn mèo nhà mình, cảm thấy cái này quá khó, vừa thú vị lại vừa có đồ cổ, chung quy cũng không thể để sư phụ hẳn đi đào cổ mộ đi...

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay nghĩ nghĩ, vỗ tay một cái, "A! Mọi người có muốn đến Cuồng Thạch Thành chơi thử không?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, nghe thấy "Cuồng Thạch Thành" liền nghĩ tới huynh đệ ngốc Cổ Liệt Hi Cổ Lục nhà Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử cũng hỏi, "Tới nhà Tây Hồ Lô chơi sao?"

"Cuồng Thạch Thành ta ngược lại chưa từng đi qua, hẳn là sư phụ ta cũng chưa tới." Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, "Nghe nói dân phong Cuồng Thạch Thành là nữ tôn nam tì, nam nhân không có chút địa vị nào."

"Hắc hắc hắc." Dường như Tiểu Lương Tử nhớ đến chuyện thú vị gì đó, rất khoái chí, "Đúng vậy! Tiểu tức phụ nhi ở Cuồng Thạch Thành rất lợi hại! Như nương của đệ coi như là cộp cái Tây Bắc đi..."

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Lương liền trúng một cú cốc đầu của Triển Chiêu, "Dù sao cũng là nương của đệ đó!"

"Vốn là vậy mà!" Tiểu Lương Tử xoa đầu, bĩu môi, "Nhưng so với nữ nhân Cuồng Thạch Thành, nương của đệ vẫn dịu dàng chán! Nữ nhân Cuồng Thạch Thành kia còn hơn cả nam nhân! Người nào người nấy hào khí ngất trời, tương phản mấy đại lão gia lại rụt rè như tiểu tức phụ nhi vậy. Hơn nữa hai người các huynh đến Cuồng Thạch Thành không sợ nguy hiểm!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều không hiểu, "Cái gì mà không nguy hiểm?"

Tiểu Lương Tử "chặc chặc" hai tiếng, "Trình độ được hoan nghênh của hai người ở Hắc Phong Thành cũng gần với sư phụ đệ và Cận Nhi."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hí mắt, ý là rất không phục, bại bởi Tiểu Tứ Tử chưa tính, dựa vào cái gì bại bởi Triệu Phổ chứ?!

"Bất quá khiêu thẩm mỹ của bên Cuồng Thạch Thành không giống như ở chỗ chúng ta, như các huynh mà ở Cuồng Thạch Thành sẽ gả không được!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lặng lẽ nháy mắt mấy cái. "Gả không được..."

"Dân chúng Cuồng Thạch Thành yêu thích kiểu như Hi Cổ Lục! Vóc dáng cao lớn lực lưỡng, da mặt phải đen còn phải thô ráp!" Tiểu Lương Tử nói còn chưa dứt lời, Tiểu Tứ Tử ngồi một bên liền quay sang, "Tây Hồ Lô rất đẹp!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại yên lặng liếc nhìn Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Lương Tử hít một hơi, hai tay nắm bả vai Tiểu Tứ Tử lắc lắc, "Cận Nhi! Người tỉnh tỉnh lại nha! Tên đại ngốc như hăn đẹp chỗ nào! Như đại gia ta mới có thể gọi là soái ca... ai nha!"

Tiểu Lương Tử nói còn chưa dứt lời, đầu đã trúng một cú đánh thật mạnh.

Tiểu Lương Tử vừa ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, sau mông lại bị đập một cước, đá cho bé nằm sấp trên đất mông vểnh lên, người phía sau lại bồi thêm hai cước, "Tên nhóc nhà người! Mặt mũi đâu hết rồi!"

Tiểu Lương Tử quay đầu lại, chỉ thấy là Lâm Dạ Hỏa đánh mình.

Hỏa Phượng một tay cầm bao hành trang, nhìn như là mới từ Ma Quỷ Thành chạy về, vừa vào cửa nhìn thấy Tiểu Lương Tử lắc Tiểu Tứ Tử hồ ngôn loạn ngữ, đi lên liền thay Tiêu Thống Hải quản nhi tử.

Triển Chiêu thuận tay nhận lấy bao hành trang Lâm Dạ Hỏa đưa cho, mở ra thì thấy là thổ sản của Ma Quỷ Thành, liền kéo Tiểu Tứ Tử đang đau lòng Tiểu Lương Tử đến một bên chia nhau ăn.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn ra ngoài cửa, phát hiện chỉ có một mình Lâm Dạ Hỏa trở về, tò mò hỏi, "Ân Hậu bọn họ đâu?"

"Lão gia tử cũng trở về, chỉ đi một mình, mấy người còn lại ở lại Ma Quỷ Thành chơi một thời gian, có Liễu đại gia tiếp đón bọn họ, không cần lo lắng." Lâm Dạ Hỏa vừa nói vừa tự rót cho mình một chén trà.

Triển Chiêu cầm một chiếc bánh quai chèo (*) vàng óng, vừa gặm vừa nhìn ra ngoài, "Sao ngoại công lại trở về? Không phải đã nói muốn ở lâu một chút sao?"

(*) Còn gọi là Ma hoa

"Hoặc, Thiên Tôn lão gia tử đang ở Hắc Phong Thành thanh lý môn hộ, nghe nói mỗi ngày đều đánh gục ít nhất mười chương môn các đại môn phái, tin tức này truyền khắp toàn giang hồ, ngay cả bọn ta ở Ma Quỷ

Thành cũng nghe phong thanh." Hỏa Phượng vui vẻ, "Ân Hậu liền theo ta trở về."

Bạch Ngọc Đường thầm niệm A Di Đà Phật cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng có người có thể quản được sư phụ.

Đang cao hứng, không ngờ Lâm Dạ Hỏa lại bổ một đao, "Ân Hậu nói, một ngày đánh mười đầu có đủ, ít nhất cũng phải đánh hai mươi tên."

"Phụt, khụ khụ..." Triển Chiêu thiếu chút nữa bị nghẹn bánh quai chèo, vừa vỗ ngực vừa hỏi, "Ngoại công đâu rồi?"

"Trên đường ấy!" Lâm Dạ Hỏa hớn hờ. "Nói là lần này cần phải cho võ lâm quần hùng nhớ thật lâu."

Triển Chiêu bất đắc dĩ mà cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, yên lặng thả một cây nến cho những người giang hồ kia, đây là trêu ai chọc ai...

Tiểu Tứ Tử cũng lắc đầu, "Bằng không mang Tôn Tôn và Ân Ân đến Cuồng Thạch Thành chơi đi, sau đó nhân cơ hội thả cho mấy người đó chạy?"

Lâm Dạ Hỏa rất khó hiểu, "Các người muốn đến Cuồng Thạch Thành? A..."

Hỏa Phượng như là nhớ tới cái gì, bèn hỏi, "Muốn đến Khiếu Lâm Quan ngắm cảnh sương mù sao?"

"Đúng thế!" Tiểu Lương Tử cũng xen vào, "Mấy ngày nay vừa đúng lúc có tuyết rơi, phỏng chừng Khiếu Lâm Quan đã tràn ngập sương mù."

Triển Chiêu rất tò mò, "Là kiến thức của ta quá ít sao? Chưa từng nghe nói qua Khiếu Lâm Quan bao giờ."

Ngũ gia cũng gật đầu.

"Chỗ đó không nổi tiếng cho lắm." Lâm Dạ Hỏa giải thích. "Khiếu Lâm Quan ở phía Tây Bắc Cuồng Thạch Thành. Địa thế Cuồng Thạch Thành khá cao, dễ thủ khó công, thành được xây dựa vào núi, trên núi có một cái thiên trì, hẳn các người từng nghe qua cái này đi."

"Bạch Lộc Trì sao?" Triển Chiêu hỏi.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, "Nghe nói nơi đó có thần lộc màu trắng hay lui tới nên mới có cái tên như vậy."

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi, "Tiểu Lâm Tử, thúc từng gặp qua thần lộc màu trắng sao?"

Lâm Dạ Hỏa khoát tay, "Bỏ đi, làm gì có con bạch lộc nào, ngược lại có rất nhiều dê sừng lớn màu trắng, còn có báo tuyết gì gì nữa."

"Báo tuyết?" Ngũ gia tựa hồ hứng thú thêm một chút.

Lâm Dạ Hỏa híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, "Không dễ nhìn như trong truyền thuyết đâu! Chỉ là mấy con mèo lớn màu hơi trắng mà thôi."

Ngũ gia khẽ gật đầu, hiển nhiên hứng thú tăng lên rất cao.

Lâm Dạ Hỏa tiếp tục nói về chuyện Khiếu Lâm Quan, "Bên dưới Bạch Lộc Trì có rải rác không ít những cái hồ nhỏ, gọi là Thất Tinh Trì."

Tất cả mọi người gật đầu, hiển nhiên cũng từng nghe qua.

"Thất Tinh Trì rất đẹp," Tiểu Lương Tử nói, "Màu sắc không giống nhau, đứng trên Bạch Lộc Trì nhìn xuống sẽ thấy rất nhiều hồ chi chít như sao trên trời, bảy màu."

"Tức là Thất Tinh Trì không phải chỉ có bảy cái hồ?" Triển Chiêu tò mò.

"Không phải, đại khái là có hơn một trăm cái, bất quá có bảy cái lớn nhất, hơn nữa sắp thành hình dạng cái gàu, gần giống như chòm Bắc Đẩu thất tinh vậy."

"Tức là... không phải do tự nhiên hình thành?" Ngũ gia hỏi.

"Hẳn là do sức người làm ra." Lâm Dạ Hỏa gật đầu, "Phong cảnh nơi đó không tệ, rất đáng đến một lần."

"Nói nửa ngày..." Triển Chiêu vẫn chưa hiểu, "Có liên quan gì đến Khiếu Lâm Quan?"

"Tuy đại mạc thường xuyên có tuyết rơi nhưng tuyết ẩm kỳ thật rất ít, đều là khi trời rét buốt nhất thì bão tuyết kéo đến, trước kia từng có tình huống tuyết rơi vào mùa xuân ấm áp. Mỗi khi xảy ra hiện tượng thời tiết này, vùng Bạch Lộc Trì lẫn cả Thất Tinh Trì đều sẽ nổi sương mù, sương mù rất lớn!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

"Sau đó cảnh tượng thần kỳ sẽ xuất hiện!" Lâm Dạ Hỏa nói tiếp, "Chỉ cần khi sương mù nổi lên đứng bên Bạch Lộc Trì, thậm chí là trên thành lầu Cuồng Thạch Thành đều có thể nhìn thấy trong làn sương mù dày đặc phía xa xa có một tòa quan ải hùng vĩ, trên thành lầu có ba chữ "Khiếu Lâm Quan", hơn nữa phía sau quan ải còn có rừng cây tùng rất cao, lay động theo gió, sẽ nghe thấy tiếng gió hú qua cánh rừng ngút ngàn, cực kỳ hùng vĩ."

"Thần như vậy?" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy rất hứng thú.

"Nói không chừng quan ải này thật sự đã từng tồn tại." Lâm Dạ Hỏa lại nói tiếp, "Bởi vì người ở Cuồng Thạch Thành đã từng đào ra một lượng lớn binh khí và khôi giáp trong lòng đất vùng lân cận Thất Tinh Trì, còn có một số dụng cụ binh khí cổ đại. Bây giờ trên đường phố Cuồng Thạch Thành có rất nhiều cửa hàng đồ cổ bán những thứ này, hẳn là rất hợp khẩu vị của Thiên Tôn."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau —— quả thật không tồi...

...

"Bạch lão Ngũ! Triển tiểu miêu!" Đúng lúc này, ngoài cửa không biết ai đang giương cổ họng hét to.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảm thấy âm thanh này có chút quen tai, liền ra khỏi lều trại. Chỉ thấy mấy thị vệ đang bất đắc dĩ nhìn ba hòa thượng đứng ở nơi đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn ba vị hòa thượng kia thì xém chút cười ra tiếng, đây không phải là mấy vị cao tăng Thiếu Lâm Tự sao, người đứng phía trước thét to đúng là Huyền Viễn đại sư.

Nhìn kỹ mấy hòa thượng này, khiến cho Lâm Dạ Hỏa thiếu chút cười đến hổng người, Hỏa Phượng giậm chân chỉ vào Huyền Viễn, "Đây là bị sao vậy, cổ bị thối bay mất rồi sao, so với hòa thượng nhà ta còn béo hơn!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn cũng rất bất đắc dĩ, mấy vị cao tăng này nhìn sừng lên một vòng không ít.

Huyền Viễn tức đến đỏ mặt, chỉ vào Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, "Hai người nhanh chóng kéo hai lão đầu kia đi đâu chơi đi! Hai người bọn họ vừa rồi ở bên ngoài nói muốn tiêu diệt toàn bộ võ lâm Trung Nguyên vĩnh tuyệt hậu hoạn..."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy ra ngoài cứu đám giang hồ quần hùng xui xẻo kia.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy rất thú vị, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, mang theo Tiểu Lương Tử cùng ra ngoài xem náo nhiệt.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 187: Chư Tướng Tập Hợp

Edit: Ruby

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy tới đầu phố Hắc Phong Thành thì thấy được một "kỳ quan".

Chỉ thấy Thiên Tôn và Ân Hậu sai một nhóm tiểu đồ đệ đem hơn trăm vị cường môn đang kêu ngao ngao vây lại trong góc thành lâu, hai lão gia tử thì đang thương lượng xem nên lược hay là chưng.

Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm theo Triển Chiêu bọn họ ra tới đây liên tục niệm Phật, vô lâm Trung Nguyên xong rồi!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng một bên nhìn chứ không tiến lên, Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Hai người không lên à?"

Triển Chiêu sờ sờ cằm, "Thật ra chưng lên cũng rất tốt, giữ lại chung quy cũng chỉ là tai họa."

Bạch Ngọc Đường ở một bên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Khiến cho mấy vị cao tăng trợn trắng hai mắt.

Cuối cùng, Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ cánh tay Lâm Dạ Hỏa, ý là, thả bé xuống.

Lâm Dạ Hỏa thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, chỉ thấy bé bạch bạch bạch chạy tới trước, vươn hai tay, mỗi tay một người, nắm lấy tay áo Ân Hậu và Thiên Tôn.

Thiên Tôn và Ân Hậu cúi đầu vừa thấy là Tiểu Tứ Tử thì sắc mặt lập tức trở nên tốt hơn nhiều.

Tiểu Tứ Tử còn rất nghiêm túc kéo hai người trở về, vừa đi vừa quở trách, "Hai người không nên như vậy nha! Sao lại ỷ lớn hiếp bé!"

Thiên Tôn và Ân Hậu không dám phản kháng, ngoan ngoãn bị Tiểu Tứ Tử kéo về.

Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm chấp tay thi lễ với Tiểu Tứ Tử, mà đám quần hùng giang hồ đại nạn không chết "vèo vèo" thoáng cái tan tác chim muông, thẳng tiến về khách điểm, cầm lấy hành lý, ngay cả trang sức châu báu đều không kịp thu dọn, nhanh chân liền chạy khỏi Hắc Phong Thành, chạy trốn về Trung Nguyên.

Tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cùng học sinh trường Thái Học thấy "đại ca cầm đầu" bị kéo đi, liền cũng thu quân ngừng chiến(*) theo mọi người về quân doanh.

(*) Nguyên gốc: Yển kì tức cổ: Xếp cờ im trống, mang nghĩa âm thầm chấm dứt hành động, ngừng công kích, đem quân đi ngầm, không để lộ hành tung.

...

Vừa mới tiến vào đại doanh thì thấy Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiêu Quảng nâng một cái sọt vuông lớn đựng đào mừng thọ đi qua, phía sau còn có nhiều quan binh đi theo, nâng bánh trường thọ, mì trường thọ các loại.

Triển Chiêu rất tò mò, hỏi, "Hôm nay là sinh thần của ai à?"

"Sinh thần sáu mươi sáu tuổi của Lão Nghiêm lão gia tử, Nguyên soái nói phải chúc mừng một chút." Âu Dương vừa nói vừa gọi mọi người vào

soái trưởng ăn tiệc mừng thọ.

Không khí trong quân doanh rất náo nhiệt, hiển nhiên Lỗ Nghiêm lão gia tử rất được yêu quý, buổi chiều các tướng sĩ đều được nghỉ, uống rượu ăn thịt chúc mừng.

Thiên Tôn cảm thấy rất ngoài ý muốn, "Ác! Lỗ Nghiêm trông hơn tám mươi, thì ra mới chỉ sáu mươi sáu thôi?"

Ân Hậu cũng gật đầu, "Hóa ra vẫn còn là tiểu băng hữu."

Bọn Triển Chiêu dở khóc dở cười, sáu mươi sáu mà vẫn còn là tiểu băng hữu...

"Lão gia tử nhọc lòng quá mà." Lâm Dạ Hỏa chỉ biết lắc đầu, "Nhìn nếp nhăn đầy mặt kìa, Liễu đại gia nhà chúng ta đã gần một trăm cũng không thấy nhiều nếp nhăn như vậy, lại nhìn xem hòa thượng nhà ta, trơn bóng không một nếp nhăn!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng liền xoay mặt nhìn trưởng bối nhà mình.

Lúc này Ân Hậu và Thiên Tôn đang vươn tay lấy đào mừng thọ trong giỏ ra, từ ngón tay đến lông mi, đích xác đều là bóng mượt nhẵn nhụi... hơn nữa phổng chừng hai ngày nay đánh người giang hồ rất đã ghiền nên khí sắc nhìn rất tốt!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao có chút hối hận, sớm biết vậy thì đã không tha cho mấy người giang hồ kia đi, cứ nhốt lại để hai lão gia tử không có việc gì tiêu khiển cũng tốt mà.

...

Trong đại viện trước soái trưởng bày nhiều cái bàn, Triệu Phổ và Lỗ Nghiêm ngồi chính giữa, tứ đại danh tướng và thập đại phó tướng đều tới đông đủ, một đám tướng quân bưng chén rượu mời lão gia tử, tư thế kia, không say không về.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cũng đều ngồi xuống, nhận chén rượu cùng các tướng sĩ nâng chén chạm cốc, không khí rất tốt.

Hôm nay thập đại phó tướng đều đến đông đủ, nhậm nhíp lại đây mời rượu Thiên Tôn và Ân Hậu.

Thiên Tôn và Ân Hậu đều không thể nhớ được ai tên gì, Hạ Nhất Hàng liền cầm chén rượu cùng ngồi một bên, vừa giới thiệu cho nhị lão.

Thập đại phó tướng, hai người dưới trưởng Triệu Phổ, tám người khác, bốn vị danh tướng mỗi người có hai người dưới trưởng. Cao thủ trong Triệu gia quân nhiều như mây, Triệu Phổ biết người khéo dùng thưởng phạt phân minh, có thể làm được chức vị tướng quân, kia đều là nhân tài vạn người chọn một.

Người tới trước mời rượu Thiên Tôn và Ân Hậu là Thanh Lâm và Lê Yên.

Hai vị tướng quân trẻ tuổi này tướng quân trực thuộc Triệu Phổ.

Thanh Lâm nhân xưng "Lâm Giáp tướng quân", một thân thiết công, đánh đâu thắng đó, tính cách nội liêm rất nghe lời, rất được Triệu Phổ tín nhiệm.

Toàn thân Thanh Lâm cơ hồ một nửa làn da đều bị lân giáp màu xanh bao trùm, huyết thống hỗn huyết, Lân Giáp quân do hãn suất linh cơ hồ cũng đều là hỗn huyết, là một chi tiểu phân đội có sức chiến đấu cực mạnh trong Triệu gia quân, cơ động linh hoạt.

Lê Yên là hậu duệ danh tướng, là một trong hai vị nữ tướng duy nhất trong quân đội của Triệu Phổ, nàng có được công phu của Hắc Thủy Cung, mỗi lần đánh trận đều thích mặc một thân nhuyễn giáp màu đen, nhân xưng "Hắc Yêu" ở Tây Vực, giỏi về bày binh bố trận, am hiểu binh pháp.

Hai vị này kính rượu xong, Hạ Nhất Hàng lại giới thiệu cho nhị lão hai vị phó tướng dưới trướng của mình.

Tất cả mọi người đều rất quen thuộc với hai vị phó tướng Trung Lộ quân, một vị là phó tướng đặc lực nhất của Hạ Nhất Hàng, Mạnh Giáng Thâm Thiệu Tây. Vị còn lại là phó tướng nhỏ nhất trong quân, tướng quân ngốc Phong Khiếu Thiên.

Thâm Thiệu Tây là nho tướng danh xưng với thực, người này bẩm sinh mù lòa nhưng võ công cực cao, tâm tư kín đáo thông minh tuyệt đỉnh, là trợ thủ đặc lực của Hạ Nhất Hàng.

Mà trái ngược với Thâm Thiệu Tây điềm tĩnh cẩn thận, Phong Khiếu Thiên lại là mãnh tướng ào ào dễ xúc động. Đừng nhìn tiểu tướng quân dũng mãnh như vậy nhưng gặp thời khắc quan trọng vẫn rất nhanh trí, hơn nữa người ngốc có phúc của người ngốc, tuổi còn nhỏ mà đã là chiến công hiển hách.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng mang theo hai phó tướng nhà mình đến mời rượu.

Dưới trướng Hỏa Kỳ Lân cũng là hai vị một nam một nữ phó tướng, nữ chính là Miêu Bát Thái, nam là Tinh Minh Linh, đều là người ngoại tộc và đều có thiên phú dị bẩm.

Miêu Bát Thái được mọi người tặng cho danh hiệu "Ngân Hạc Tử", là vị tướng lĩnh Triệu qua quân bị chư tướng Tây Vực sợ nhất. Bình thường nàng rất thích ăn diện như Miêu nữ, một thân trang sức bạc đi đến đâu đều kêu đình đình đang đang không ngừng, nàng giỏi về dùng độc, tinh thông

dưỡng cổ, vả lại tính cách nóng nảy cực kỳ không dễ chọc, cái gọi là hậu châm của ngân hạt vĩ, chính là chỉ cần bị châm một cái sẽ mất mạng.

(*) hậu châm của ngân hạt vĩ: móc độc ở đuôi của bộ cặp bạc.

Tinh Minh Linh có vóc người cường tráng sức mạnh vô cùng, nhưng tính cách lại cực kỳ khiêm tốn điềm tĩnh.

Tính tình của Âu Dương Thiếu Chinh vốn nóng nảy, hơn nữa lại thêm Miêu Bát Thái, toàn bộ tiên phong doanh đều tựa như thùng hỏa dược, cũng may mà có Tinh Minh Linh ở đây, nếu hai người kia bùng nổ thì hẳn có thể kiềm chế bớt hai người họ lại.

Âu Dương kính rượu xong, Trâu Lương mang theo bộ hạ nhà mình đến.

Hai vị phó tướng nhà Trâu Lương, một vị có danh xưng "Muộn Oa" là Tần Duyệt, một vị khác được xưng là "Thiếu Gia" Hứa Kham.

Bầu không khí ở Tả Lộc quân cực kỳ "kỳ lạ", vốn Trâu Lương chính là "Ách Lang", ba cây gậy cũng không đánh ra được chút rầm nào, Tần Duyệt lại là phản ứng cực "chậm", hỏi hẳn một câu, chờ hai canh giờ sau may ra hẳn mới đáp lại được một câu với người. Nhưng cũng chính là vị "chậm nửa nhịp" Tần Duyệt này lại cực kỳ giỏi tấn công nhanh, tiến công chớp nhoáng bách chiến bách thắng, thường phối hợp với bảy sói đồng thời hành động, tác phong lúc nghiêm túc rất giống Trâu Lương, nhanh, chuẩn, ngoan.

Hứa Kham là tam công tử nhà Hứa Ngọc Phong giàu đệ nhất Tây Bắc, thói quen sinh hoạt gần giống như Bạch Ngọc Đường, nguyên bản hai người cũng quen biết nhau, có thể hàn huyên cả ngày. Vị Hứa thiếu gia được "cưng chiều từ bé" này cực kỳ xoi mói, tiêu tiền như nước.

Bởi vậy hình thức giao lưu trong quân của Trâu tướng quân cơ bản đều thế này.

Sáng sớm Trâu Lương nói "Bầy chó nhỏ trong quân doanh sắp tới lúc trú đông", tới giữa buổi trưa Tần Duyệt mới kịp phản ứng, hỏi, "Chó con đều đã được sinh ra rồi?"

Mọi người không nói gì, đều đã sinh ra từ tháng trước rồi! Vậy mà tới hôm nay mới phát hiện...

Mà trong mấy canh giờ Tần Duyệt phản ứng, Hứa Kham nhẹ nhàng vung tay lên, đã sai người tạo một cái ổ chó còn xa hoa hơn cả quân trưởng của Triệu Phổ cho lũ cún trải qua mùa đông.

Phong cách của Hứa thiếu gia nhất quán nhất với Ngũ gia chính là, nhìn thấy cái gì, nhượng mày một cái — mua! Nhìn thấy sâu, vung tay lên — đốt nhà!

Mặt khác, Hứa Kham lại giống như Hồng Tề Thiên, đều có một đôi mắt híp, hai người họ mà cười thì không thấy mắt đâu, chỉ còn lại hai khe nhỏ.

Cuối cùng vui tươi hơn hờ chạy tới mời rượu thuận tiện giới thiệu phó tướng nhà mình là Hữu tướng quân Long Kiều Quảng.

Hai vị phó tướng trong truyền thuyết của tướng quân Nói Nhiều có thuộc tính giống hệt như Quảng gia, đều tương đối đặc biệt.

Một vị là "Hồng Vận tướng quân" đại danh鼎鼎, Hồng Tề Thiên. Một vị khác lại có danh xưng "Trường không vạn lý Trịnh Tây Quan", Trịnh Trường Không.

Hồng Tề Thiên có "hồng vận" trên đầu, vị này chính là vị tướng quân thần bí nhất trong Triệu gia quân, phàm là trận chiến do hắn xuất chinh

chưa bao giờ chân chính đánh giáp lá cà, quân địch phần lớn đều bị "vận rủi" bao phủ, không chiến tự tan. Mặt khác, công phu dùng chân của Hồng Tề Thiên rất cao, có sức mạnh một cước đá Càn Khôn, vóc dáng không cao nhưng uy lực kinh người.

Hồng Tề Thiên và Hứa Kham ngoại trừ đều có một đôi mắt híp ra thì tính cách cũng tương đối giống nhau, hai người đều thuộc loại hình phúc hắc, bình thường nhìn rất thành thật dường như rất dễ gạt, nói chuyện cũng rất chậm rãi ung dung, nhưng chẻ ra sẽ thấy đen đến tận tâm! Đen còn hơn mực!

Trịnh Trường Không lại là một vị tướng "đặc biệt" khác.

Trịnh Trường Không cũng là hậu duệ danh tướng, dáng dấp tướng mạo đường đường, sử dụng thành thạo một thanh "trọng kiếm", võ công cực cao anh hùng khí khái, chỉ cần nhìn qua cũng biết là một vị đại tướng quân "điển hình".

Nhân sinh của vị tướng quân này vốn đang đi rất thẳng đường, chỉ là có một lần đi ngang qua Cuồng Thạch Thành, bị khuê nữ Cổ Liệt Dao của thành chủ Cổ Liệt Thanh chọn trúng, từ đó về sau con đường nhân sinh của đại tướng quân liền đi "lệch".

Cổ Liệt Dao là người thừa kế Hoàng vị của Cuồng Thạch Thành, tương đương với "thái tử", lúc trước cũng có nói Cuồng Thạch Thành này có chế độ nữ tôn nam ti tương đối đặc biệt, "thái tử" cô nương này cũng có tác phong khí thế bá chủ non sông, vừa thấy "tiểu mỹ nhân" liền định cả đời, lập tức xuống núi cướp người.

Trịnh Trường Không dừng nhìn bản thân rất lợi hại, bất đắc dĩ vị Đại vương tương lai Cổ Liệt Dao của Cuồng Thạch Thành này lợi hại hơn, hăn đánh không lại người ta, đành phải bị cướp đi làm "thái tử phi".

Chuyện này nói cụ thể cũng là hết sức buồn cười, lúc trước Tiểu Lương Tử từng kể qua một lần cho bọn Triển Chiêu nghe, mọi người cười cả đêm, khái quát một chút chính là, Trịnh Trường Không đang yên đang lành là hình tượng "đại anh hùng", thế mà lại lấy nhầm kịch phổ "tiểu mỹ nhân khuynh thành", gặp phải cảnh ngộ không biết nên khóc hay nên cười.

Quan hệ của Cuồng Thạch Thành và Hắc Phong Thành rất tốt, Cổ Liệt Dao ngoại trừ "khí phách đế vương" ra thì đáng vẻ thật ra rất đẹp mắt, tình cảm dành cho Trịnh Trường Không rất sâu nặng, đều sắp đến trình độ yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân, cần mỹ nhân không cần giang sơn, tư thế kia, cười không được Trịnh mỹ nhân, nàng chẳng cần làm hoàng đế!

Cổ Liệt Thanh bị khuê nữ gây sức ép đến không chịu nổi, đành phải đòi người từ Triệu Phổ.

Cửu Vương gia cũng là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, gõ nhịp liền đem Trịnh Trường Không "gả" ra ngoài.

Triệu Trinh còn thêm phiền, tứ hôn một cái, tặng thêm rất nhiều "đồ cưới", thời điểm lo việc vui năm đó khiến cho toàn Tây Vực đều oanh động!

Cha của Trịnh Trường Không là lão tướng quân Trịnh Viễn Sơn cũng là một người hào sảng, phong phong quang quang liền đem nhi tử "gả" ra ngoài, còn dặn dò hẳn qua cửa phải hầu hạ "tức phụ nhi" thật tốt, tam tòng tứ đức sớm sinh quý tử, tóm lại cực kỳ loạn.

Trịnh Trường Không chỉ còn biết đỡ trán, hoang mang bản thân mình đụng phải toàn là loại người gì vậy.

Chỉ chớp mắt đã thành hôn hơn bốn năm, phu thê ân ái, còn sinh được một đôi khuê nữ song bào thai, việc này tại Cuồng Thạch Thành tương đương với một mạch sinh được hai "thái tử", khiến cho Cổ Liệt Thanh mừng rỡ mà khen ngợi "con dâu" "vượng phu"...

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng nghe qua quá khứ truyền kỳ của Trịnh Trường Không, nhìn vị đại tướng quân uy vũ anh tuấn này, cũng nhin không được "phụt" một tiếng.

Trịnh Trường Không cũng quen rồi, có đôi khi bản thân hắn cũng cảm thấy những gì mình đã trải qua chỉ có thể dùng một chữ "phụt" mới có thể khái quát được.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền hỏi Trịnh Trường không chuyện sương mù ở Khiếu Lâm.

Ngoài dự liệu của mọi người, Trịnh Trường Không cũng chưa thấy qua kỳ cảnh sương mù ở Khiếu Lâm thực sự, nhưng quả thật hắn từng nghe nói qua, người gặp qua cảnh tượng này ở Cuồng Thạch Thành không ít.

Nghe nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn mang Thiên Tôn và Ân Hậu đến Cuồng Thạch Thành, Triệu Phổ cũng xáp lại, đề nghị đi cùng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn nhìn Triệu Phổ, theo lý thuyết thì gần đây hắn là Cửu Vương gia phải rất bận mới đúng, nghĩ như thế nào lại muốn chạy đến Cuồng Thạch Thành du ngoạn? Là muốn thay đổi tâm tình?

Triệu Phổ vỗ vỗ Trịnh Trường Không, để hắn hỗ trợ chuẩn bị một chút, bọn họ cùng đến Cuồng Thạch Thành, vừa lúc hắn cũng đến bãi phóng Cổ Liệt Thành bãi phóng.

Đây không phải chỉ là một câu nói thôi sao, Trịnh Trường Không phải người đi thông báo một tiếng, liền thành một chuỗi "nhà mẹ đẻ" "thái tử phi" tới cửa...

nG

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 188: Cuồng Thạch Chi Thành

Edit: Ruby

Cuồng Thạch Thành nằm tại chân núi phía nam dãy Côn Lôn, là một chốn bồng lai ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Cuồng Thạch Thành có cái tên này xuất xứ từ nơi nó tọa lạc —— Cuồng Thạch Lâm.

Tây Vực có vài vùng thạch lâm cực kỳ thần bí, những trụ đá cực lớn do thiên nhiên tạo thành đứng sừng sững như rừng, cây cối mọc thành cụm chen chúc giữa rừng đá, âm u thiếu ánh sáng, nếu như tiến vào mà không có người quen đường dẫn đi thì mười người hết tám chín sẽ mất phương hướng mà lạc đường.

Trong rừng Hắc Phong có vài khu tiểu thạch lâm, dưới chân núi Thiên Sơn cũng có một chỗ, mà rừng đá lớn nhất Tây Vực được phân bố ở phía nam chân núi Thiên Sơn, diện tích lớn gấp mấy lần Hắc Phong Thành, bởi vì nhìn từ xa những trụ đá được sắp xếp một cách lộn xộn cho nên được gọi là, Cuồng Thạch Lâm.

Một bên Cuồng Thạch Lâm là Quỷ Hải Tây Vực, bên còn lại là dãy Côn Lôn sừng sững nguy nga, Cuồng Thạch Thành được xây dựng trên một ngọn núi cao bị rừng đá bao quanh.

Từ hướng Cuồng Thạch Lâm nhìn quan, có thể nhìn thấy một phần của quần thể kiến trúc cung điện khổng lồ, thập phần hùng vĩ, nhưng mà... vòng qua ngọn núi, phía sau chính là một mảnh bình địa cao nguyên ngăn

cách với bên ngoài, nơi này chính là nơi nhiều thế hệ cư dân Cuồng Thạch Thành sinh sống.

Dân cư Cuồng Thạch Thành có gần trăm vạn nhân khẩu, Hoàng tộc là bộ tộc Cổ Liệt, thành chủ là Cổ Liệt Thanh.

Phong tục trong thành chính là nữ chủ ngoại nam chủ nội, hết thảy đều dựa vào lời nói của nữ nhân mà quyết định. Làm Hoàng đế, mang binh đánh trận, nuôi gia đình đều là nữ nhân, mà nam nhân cơ bản không có địa vị gì, ở nhà làm việc nhà nuôi hài tử là chính.

Đa số thể trạng của nam nhân trong Cuồng Thạch Thành đều rất cường tráng, nữ nhân lại là vóc dáng nhỏ nhắn. Nam nữ đều là trời sinh thần lực, hơn nữa nữ tử Cuồng Thạch Thành đừng nhìn dáng người tuy nhỏ nhưng khí lực cực lớn, sức chiến đấu rất mạnh, hầu như người người đều tập võ, dân phong tương đối dũng mãnh.

Cũng giống như Ma Quỷ Thành, Cuồng Thạch Thành cũng tương đối giàu có, bên trong thạch lâm thừa thãi các loại dược liệu quý giá, người Tây Vực đều biết Cuồng Thạch Thành có ba bảo vật quý: nhân sâm, linh chi cùng đông trùng hạ thảo.

Ngoại trừ dược liệu còn có một hồ nước mặn lớn, sinh muối, cùng với mỏ ngọc dồi dào.

Tóm lại, đây là một mảnh thiên đường cách biệt với trần thế.

Đoàn người Hắc Phong Thành muốn đến thăm Cuồng Thạch Thành, đây chính là việc lớn.

Cổ Liệt Thanh sớm đã an bài người nghênh đón long trọng, dân chúng trong thành cũng nhộn nhịp treo lụa màu bên ngoài nhà, chuẩn bị nghênh đón người nhà mẹ đẻ của "Thái tử phi".

Lần này nhân số đến Cuồng Thạch Thành không ít, ngoại trừ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Thiên Tôn và Ân Hạo đã lên kế hoạch từ trước ra thì còn có mấy người đến góp vui như Lâm Dạ Hỏa, Tiêu Lương, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử. Bất quá khiến cho mọi người ngạc nhiên đó là Triệu Phổ mang theo Trâu Lương, Long Kiều Quảng, Trịnh Trường Không, Thanh Lân cùng với ba nghìn Lân Giáp quân, ba nghìn Hắc Liên doanh, ba nghìn hắc kỵ doanh cùng gần vạn kỵ binh tinh nhuệ đi chung. Mặt khác còn mang theo Tiểu Ngũ và Yêu Yêu một hồ một rồng, quy mô cực lớn, thanh thế kinh người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút khó hiểu, tư thế này của Triệu Phổ không giống như đi du ngoạn mà ngược lại như là đi đánh trận, hay là... gần đây không yên ổn nên Triệu Phổ ra ngoài muốn mang thêm nhiều binh mã một chút để phòng ngừa vạn nhất?

Vốn là từ Hắc Phong Thành đến Cuồng Thạch Thành, chặng đường này ra roi thúc ngựa phải mất tầm bốn năm ngày mới đến. Nhưng lần này có Lâm Dạ Hỏa đi cùng cho nên mọi người có thể đi con đường tắt cho gần — đi xuyên qua Quỷ Hải, thẳng đến Cuồng Thạch Thành, chỉ cần một ngày một đêm là có thể tới.

Kỳ thật lần này nếu mọi người chỉ đơn thuần căn cứ theo mục đích "du ngoạn" mà nói thì thật sự là chuyến đi này không tệ, phong cảnh bên trong Quỷ Hải đã khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Quỷ Hải Tây Vực nổi tiếng là vùng đất chết, từ trước tới nay luôn là khu vực bí ẩn khiến người qua đường chùn chân, ngoại trừ bộ tộc Sa Yêu sống ở sa mạc ra thì người ngoài chưa từng có ai thực sự chiêm ngưỡng được cảnh đẹp tuyệt mỹ của Quỷ Hải.

Bên ngoài Quỷ Hải là sa mạc, đi đến trung tâm chính là một mảnh cát vàng, đây mới đúng là đại mạc thật sự... những cồn cát lưu động mênh

mông vô bờ, một vạn nhân mã đi giữa biển cát cuồn cuộn, nhỏ bé đến gần như không đáng kể.

Có thể nhìn thấy hố cát khắp nơi, bão cát cứ thành hình xuất hiện, nhưng Lâm Dạ Hỏa đều có thể dự đoán chính xác thời tiết và địa thế biến hóa, mang mọi người hữu kinh vô hiểm mà tránh được hết tất cả những chỗ nguy hiểm.

Quý Hải không có nguy hiểm tựa như tiên cảnh, mọi người đi một đường, cả một đường đều liên tục thán phục.

Ngày và đêm tại Quý Hải ngoại trừ chênh lệch nhiệt độ khá lớn thì cảnh trí cũng là cực khác nhau.

Ban ngày trên biển cát có những con sóng xanh biếc, xa xa nhìn thấy nước, đến gần lại không có gì, thỉnh thoảng còn sẽ xuất hiện ảo ảnh, mông mông lung lung khó phân biệt thật giả.

Mà đến buổi tối, bên trên bầu trời đêm có quang ảnh màu lam màu lục liên tục thay đổi tựa như ảo mộng, trăng tròn trước mặt, biển sao trên đầu, đều đẹp đến mức khiến cho ai cũng phải dừng chân.

Thiên Tôn và Ân Hậu đại khái đã có tuổi, càng dễ dàng cảm nhận được vẻ đẹp vượt qua thời không này, chút cảm giác khó chịu bị đám người giang hồ gây ra từ lúc trước đã sớm tan thành mây khói, tâm trạng đi một đường đều rất vui vẻ.

Chuyến đi này cơ bản Tiểu Lương Tử không cười ngửa mà cười Yêu Yêu bay khắp trời, có thể là chơi đến nghiện. Công Tôn thì một đường nhờ ảnh vệ hỗ trợ bắt được rất nhiều bò cạp và rắn độc, đại khái là để dùng làm thuốc, ngoại trừ khiến Ngũ gia sợ mấy lần ra thì cũng coi như thu hoạch tương đối nhiều, khá là hài lòng.

Rất nhanh, xuyên qua sa mạc Quỷ Hải mênh mông, đi lên quan đạo, phóng mắt nhìn lại, phía trước chính là Cuồng Thạch Lâm.

Trước Cuồng Thạch Lâm có một cổng thành, ba chữ "Cuồng Thạch Lâm" trên cổng viết theo kiểu cuồng quyền kỳ dị như thạch lâm vậy.

Đây đại khái là cổng thành duy nhất trong số các nước ở Tây Vực không có thủ vệ, dù sao người ở Tây Vực đều biết, tự tiện đi vào Cuồng Thạch Lâm ngoài toi mạng ra thì không có kết cục thứ hai.

Cửa thành có một đội nhân mã sớm đã chờ đợi tại trạm gác, nhìn từ xa xa đại khái có khoảng vài trăm người, ngựa trắng giáp bạc, sắp xếp chỉnh tề, đến gần thì thấy, tất cả đều là nữ tướng.

Vị tướng quân dẫn đầu mặc một thân nhuyễn giáp màu trắng, dung mạo xinh đẹp thanh tú, mái tóc dài bay theo gió, tuy dáng người không tính là cao lớn nhưng khí thế khiếp người, nói "cân quắc bất nhượng tu mi" (*) cũng không đủ để hình dung được sự uy vũ của vị tướng quân này.

(*) Lúc trước đã từng giải thích, tương tự với nữ nhi không kém đấng mày râu.

Thấy binh mã Hắc Phong Thành đến gần, vị tướng quân nọ giục ngựa tiến lên trước hai bước, tựa hồ để nhìn cho rõ.

Đám người Triển Chiêu liền thấy Trịnh Trường Không bên cạnh giơ tay lên với nàng, nhẹ nhàng vẫy hai cái.

Vị nữ tướng quân kia lập tức giục ngựa vọt lên, cao giọng gọi, "Ái phi!"

"Khụ khụ..."

Bọn Triển Chiêu cố gắng nhin cười, lặng lẽ quay mặt nhìn Trịnh Trường Không.

Trịnh tướng quân hiển nhiên đã sớm thành thói quen, giục ngựa tiến lên vài bước, xoay người xuống ngựa, "Điện hạ."

Vị tướng quân này hẳn chính là "Thái tử điện hạ" của Cuồng Thạch Thành, khuê nữ của Cổ Liệt Thanh, thành chủ tương lai của Cuồng Thạch Thành, Cổ Liệt Dao.

Cổ Liệt Dao cười ngựa chạy đến phía trước, xuống ngựa liền xông lại ôm lấy Trịnh Trường Không.

Mọi người yên lặng hít một hơi tiếp thu một chút —— đây là cái gì, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Tiểu Tứ Tử ngồi trước người Triệu Phổ, đột nhiên vươn tay chỉ về cổng đá xa xa. "Tây Hồ Lô!"

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của bé, chỉ thấy từ trong cổng đá, một người vóc dáng cao lớn vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa hướng về bên này mà ngoắc, "Đại Oa! Tiểu Thị Chỉ!"

Tới không phải là ai khác, đúng là Cổ Liệt Hi Cổ Lục đã lâu không gặp.

Bên này mọi người Hắc Phong Thành cũng đều xuống ngựa, Triệu Phổ vốn định hàn huyên hai câu với huynh đệ Hi Cổ Lục nhà mình, ai biết tên ngốc to xác này trực tiếp chạy vọt ngang qua người hẳn rồi chạy như điên về hướng quan đạo, tốc độ còn nhanh hơn kẻ trộm.

Tất cả mọi người không hiểu gì, đồng loạt quay đầu lại nhìn theo hẳn.

Tiểu Lương Tử cười Yêu Yêu mới vừa đáp xuống, chỉ thấy Hi Cổ Lục chạy trời chết ngang qua người mình, quay đầu lại liền hét, "Ê! Người đi đâu vậy?"

Cùng lúc đó, trong cổng đá phía trước lại chạy đến hai vị tiểu mỹ nhân.

Hai vị này lúc trước từng đến Khai Phong, tất cả mọi người đều biết, đây là hai khuê nữ của Cổ Liệt Thanh, hai tỷ tỷ của Hi Cổ Lục, Cổ Liệt Dung và Cổ Liệt Nguyên Ngải.

Nhìn tư thế của hai vị "hoàng tử" này hẳn là đuổi theo Hi Cổ Lục, hơn nữa trong tay mỗi người còn cầm theo một khối lụa đỏ.

Cổ Liệt Dao đang bận ôm "ái phi" nhà mình cũng ngẩng đầu lên, chỉ vào Hi Cổ Lục đang chạy trốn ở đằng xa, "Chạy cái gì! Quay lại cho ta!"

Long Kiêu Quảng đi cuối đội ngũ đuổi tay ra xách Hi Cổ Lục vừa chạy ngang qua bên ngựa của hắn.

Hi Cổ Lục liên tục giãy dụa, "Ai nha! Cứu mạng!"

Hữu tướng quân rất khó hiểu, Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương ở bên cạnh cũng không hiểu.

Triệu Phổ hỏi, "Đây là để làm chi?"

Cổ Liệt Dung và Cổ Liệt Nguyên Ngải lúc này cũng chạy đến cầm lụa hồng liền trói Hi Cổ Lục lại, kéo về.

Hi Cổ Lục còn giãy dụa, "Yêm không muốn gả cho ngân! Yêm muốn quỳnh Nguyên Tích cô lương!"

(*) bạn ấy phát âm tiếng Hán không chuẩn -> cô lương => cô nương, ngân => nhân (còn Nguyên Tích có thể là Chu Tử Nguyệt *đoán*=))

Nghe hiểu được Hi Cổ Lục đang la hét cái gì, một vạn người bao gồm cả Triệu Phổ bọn họ ở trong đều nhin không được mà hít một ngụm khí lạnh.

Tiểu Tử Tử ôm mặt. "Tiểu Hồ Lô phải gả cho người ta sao?"

"Yêm không gả ngân! Yêm muốn nói với Tiểu Tiểu Thanh, không được để yêm rửa chén cho Tích cô lương!" Hi Cổ Lục ầm ỉ.

Mọi người coi như hiểu được, hóa ra tiểu tướng quân là đào hôn chạy ra đây...

Thân hình Hi Cổ Lục rất cường tráng, lúc trước mọi người ở Khai Phong Thành cũng đã lĩnh giáo qua, đây cũng là một người có sức mạnh hơn người, khí thế dờn non lấp bể, chỉ tiếc là hai vị tỷ tỷ kia của hắn còn lợi hại hơn, một người một tay tóm lấy cánh tay Hi Cổ Lục, tướng quân ngốc liền không nhúc nhích được.

Cổ Liệt Dao cũng nghiêm mặt trừng Hi Cổ Lục, "Ai! Không được ầm ỉ nữa! Chu tướng quân là đệ nhất mãnh tướng của Cuồng Thạch Thành ta, gả cho nàng có gì không tốt?! Không được giở tính khí tiểu hài tử ra nữa!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Triệu Phổ đang liên tục lắc đầu, "Chu tướng quân?"

"Chu Tử Nguyệt." Triệu Phổ hỗ trợ giới thiệu một chút với mọi người, "Đệ nhất cao thủ Cuồng Thạch Thành, võ công khá cao, mấy năm trước liền nhìn trúng Hi Cổ Lục, bất quá lúc đó Hi Cổ Lục còn nhỏ, năm nay đã mười tám, cũng gả được rồi."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần thứ hai hít sâu một hơi sờ sờ cảm —— đạo lý này tuy bọn họ đều hiểu nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng cho lắm...

Cổ Liệt Dao đến chào hỏi Triệu Phổ, "Cửu Vương gia biệt lai vô dạng."

Triệu Phổ hoàn lễ với nàng, "Điện hạ phong thái vẫn như xưa."

"Ha ha ha, nào có nào có, các vị anh hùng mời vào trong." Nói xong, Cổ Liệt Dao hào khí vung tay, lệnh cho thủ hạ, " Nghênh đón khách quý vào thành!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm gật đầu, vị này... so với Triệu Trinh còn giống vua một nước hơn...

Tiến vào cổng thành Cuồng Thạch Thành, bọn Triển Chiêu lần đầu tiên mới đến lập tức sửng sốt, ngưỡng mặt nhìn những trụ đá che trời, bị cảnh tượng trước mắt rung động đến không thể nói rõ thành lời.

Phía sau cổng thành ánh sáng ảm đạm, trụ đá san sát trước mắt, to đến hơn chục trượng, nhỏ nhất cũng phải đến mấy trượng, từng trụ từng trụ đứng thẳng tắp, trên trụ đá bám đầy rêu và các loại dây leo xanh biếc, những trụ đá bề cũng phủ đầy đặc tử đằng.

Ngưỡng mặt nhìn lâu một chút sẽ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, những trụ đá này thật sự sẽ không ngã xuống chứ?

Mọi người đi xuyên qua thạch lâm, đi không bao xa liền nhìn không tới được cuối con đường phía trước lẫn đường lui, nếu không ai dẫn đường thì lạc là cái chắc.

Đi trong rừng gần nửa canh giờ, con đường trước mắt xuất hiện một thềm đá thật dài, hai bên đều là vách đá, trên vách đá có thành lâu, trên thành lâu đều có quân trông coi, thuần một dạng đều là nữ binh.

Mọi người bước lên thềm đá, con đường đi lên này cũng là đường độc đạo hiểm trở.

Bậc thang này như thông đến tận trời, mọi người không rõ đã đi trong bao lâu, chỉ cảm thấy càng đi thì không khí càng trong lành, trời xanh mây trắng chỉ cách đỉnh đầu không xa, giống như chỉ cần bước thêm vài bước thì có thể vươn tay chạm đến bầu trời.

Phía trước, xuất hiện một cổng thành nguy nga khác, trên thành lâu khắc ba chữ lớn —— Cuồng Thạch Thành.

Triệu Phổ nói với Công Tôn đang hơi thở gấp vì đã lên rất cao, "Đến rồi!"

Cổng đá khổng lồ trên thành lâu mở rộng, trước cổng, Cổ Liệt Thanh mang theo văn võ cả triều đứng đó nghênh đón... Được chứ! Bất kể là quan văn hay võ tướng, tất cả đều là nữ.

Đi xuyên qua cổng đá, trước mắt trở nên thông thoáng, một tòa cung điện nguy nga xây dựa vào núi, tuyết đọng trên đỉnh núi, cung điện màu trắng thuần cùng với lá đỏ khắp núi đồi tôn vẻ đẹp của nhau lên, một tòa thần cung tuyệt mỹ.

Mà vòng qua cung điện, dưới chân núi chính là thành thị... Đứng một bên sườn cung điện, thu hết cảnh đẹp của Cuồng Thạch Thành vào trong đáy mắt, kiến trúc tường trắng ngói đen trong thành có chút tương đồng với Giang Nam ở Trung Nguyên, quy mô thành thị khổng lồ, dọc theo thể núi tầng tầng hướng xuống, tầng tầng mở rộng, còn có hai vùng nghìn khoảnh ruộng cùng thảo trường chăn thả.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều trộm nhìn sang hai vị lão gia tử nhà mình, hiển nhiên, Thiên Tôn cùng Ân Hạo dù nhìn quen những khung cảnh lớn cũng bị cảnh đẹp trước mắt chinh phục, gật đầu tán thưởng vẻ đẹp của Cuồng Thạch Thành, đích thật là chốn thế ngoại đào viên như tiên cảnh nhân gian.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, hài lòng gật đầu —— xem ra đã tới đúng nơi rồi.

"Không bằng vào trong cung thu xếp một chút trước?" Cổ Liệt Thanh dường như biết mục đích đến đây của Triệu Phổ, "Bình mã để Dao Nhi mang đi dàn xếp, các người nếu muốn xem sương mù Khiếu Lâm thì có lẽ cần phải đợi thêm hai ngày nữa, mấy ngày nay sương mù chưa đủ lớn."

Triệu Phổ gật đầu, để Trịnh Trường Không mang theo bình mã, theo Cổ Liệt Dao đi sắp xếp.

Triệu Phổ cùng các vị tướng quân thì đi theo Cổ Liệt Thanh, dường như là có chuyện quan trọng.

Tứ khuê nữ Cổ Liệt Hiếu của Cổ Liệt Thanh tính cách hào sảng, vui vẻ mang theo Triển Chiêu bọn họ đi thăm hoàng cung Cuồng Thạch Thành.

Cổ Liệt Nguyên Ngải và Cổ Liệt Dung cũng dẫn theo Cổ Liệt Hi Cổ Lục bị trói gô cùng nhau tiến cung.

Tiểu Tứ Tử rất đau lòng, đi một bên hỏi Hi Cổ Lục bị trói, "Tiểu Hồ Lô, sao người lại muốn đào hôn nha? Tân lang quan không tốt sao?"

Mọi người dờ khóc dờ cười, Tiểu Tứ Tử ngược lại phân rất rõ ai là tân lang quan, ai mới là tân nương tử.

Lúc này, liền thấy phía trước có người vội vã chạy đến.

Mọi người liếc mắt một cái, nhìn không được cảm thán một chút —— hoắc! Mỹ nữ nha!

Chạy đến chính là một nữ tử tuổi trẻ, ăn diện một thân võ tướng màu đen, da trắng dung mạo xinh đẹp, nhìn tuổi tác tầm khoảng hai mươi, trong tay cầm theo một thanh bảo đao.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn thoáng qua thanh đao kia, nhin không được nhường mảy —— đao tốt!

Cổ Liệt Dung vẫy tay với nàng, "Chu tử Nguyệt."

Mọi người hí mắt —— A? Vị này chính là Chu Tử Nguyệt trong truyền thuyết?

Nghĩ xong, lại nhìn thoáng qua Hi Cổ Lục.

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay bấu môi, "Chu Tử Nguyệt chính là mỹ nữ nổi tiếng ở Tây Vực, còn là một cao thủ! Hi Cổ Lục tên này cứ nhiên đào hôn, đây là muốn tức chết bao nhiêu nam nhân chứ?!"

Tiểu Tứ Tử cũng chọc chọc Hi Cổ Lục đang bẹt miệng tức giận, "Tiểu Hồ Lô, tướng công của người dễ nhìn như vậy mà người còn muốn đào hôn sao?"

Công Tôn dờ khóc dờ cười ôm Tiểu Tứ Tử lên —— cái này càng nghe càng kỳ cục.

Chu Tử Nguyệt chạy đến gần, vội vàng bảo Cổ Liệt Dung các nàng buông Hi Cổ Lục ra, vẽ mặt đau lòng giúp Hi Cổ Lục tháo dây trói.

"Các người thật là, trói hãn để làm gì? Hãn còn nhỏ mà!" Chu Tử Nguyệt rất ôn nhu.

Cổ Liệt Dung chống nạnh, "Không nhỏ! Nương nói rồi! Hơn nửa năm nữa là phải thành hôn!"

Hi Cổ Lục nhăn mũi hất mặt đi, "Yêm không rửa chén!"

Chu Tử Nguyệt vẽ mặt sùng nịch vươn tay xoa đầu hãn, "Ai bắt người rửa chén, chúng ta không rửa!"

"Quần áo cũng không giặt!"

"Không giặt không giặt!"

Mọi người yên lặng nhìn Chu Tử Nguyệt đổ Hi Cỗ Lục, chẳng hiểu sao cảnh này thoát nhìn thì rất quý dị, bất quá nhìn lâu cảm giác cũng khá là hài hòa...

"Đúng rồi." Cổ Liệt Hiếu hỏi mọi người, "Các người là đến xem sương mù ở Khiếu Lâm đi?"

Bọn Triển Chiêu đều gật đầu.

"Những người tuổi tầm chúng ta gặp qua sương mù Khiếu Lâm không nhiều lắm, có Tử Nguyệt từng thấy rồi!" Cổ Liệt Dung cũng nói.

Chu Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn mọi người, vẻ mặt khá là phức tạp "Các người là đến xem sương mù Khiếu Lâm?"

Tất cả mọi người gật đầu.

Chu Tử Nguyệt lẩm bẩm, "Đừng nói chứ, tiết trời này khả năng thật sự sẽ có."

"Cô nương từng gặp qua rồi?" Lâm Dạ Hỏa thoát nhìn khá quen với Chu Tử Nguyệt, tò mò hỏi, "Chuyện khi nào vậy?"

Chu Tử Nguyệt ngẫm nghĩ, "Mười năm trước, chỉ hiện ra trong một lúc ngắn ngủi, ta cùng sư phụ đang săn thú trong rừng gần Thất Tinh Đàm, đột nhiên sương mù dâng lên, Khiếu Lâm Quan liền hiện ra. Không đến nửa canh giờ liền biến mất, ta vốn là muốn vào trong rừng xem thử nhưng sư phụ lại nói, sau này nếu như nhìn thấy Khiếu Lâm Quan này xuất hiện nữa thì nghìn vạn lần không thể đến gần."

"Vì sao?" Tất cả mọi người tò mò.

Chu Tử Nguyệt lắc đầu, "Sư phụ nói, đây không phải là Khiếu Lâm Quan, mà là Quỷ Môn Quan!"

Ru: Mọi người thường tự xưng là "ngã", Hi Cổ Lục hay tự xưng là "yên" cũng vẫn cùng một nghĩa là "ta", vì vậy nên mình giữ nguyên cách tự xưng của Hi Cổ Lục để khác biệt, với lại mình thích từ "yên" =))

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 189: Phồn Tinh Dao

Edit: Ruby

Chu Tử Nguyệt đột nhiên nói mấy câu khiến cho mọi người nguyên bản đang hưng trí bừng bừng đến ngấm phong cảnh nháy mắt mất hơn phân nửa hứng thú.

Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy Triển Chiêu ngồi bên cạnh không biết lẩm bẩm cái gì, cẩn thận nghe kỹ, mèo kia đang cắn nhả, "Xong rồi xong rồi, đừng có là cái gì mà vùng đất đại hung không may mắn, sau đó lại nhặt mấy cỗ thi thể nhặt mấy vụ án mạng, dù sao thể chất suy thần của Miêu gia ta đến đâu cũng linh như vậy! Người ta đều là cát tinh cao chiếu, chỉ có gia đây là tai tinh cao chiếu..."

Ngũ gia nhin cười, bất luận đi đến đâu cũng không ngăn được cái vận xui này của Triển Chiêu.

"Nha đầu."

Lúc này, Ân Hựu đột nhiên mở miệng, hỏi Chu Tử Nguyệt, "Sư phụ người có phải họ Tiền không?"

Chu Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn Ân Hựu, vội gật đầu, "Đúng vậy, Gia sư là Tiền Thiêm Tinh."

"A..." Thiên Tôn nghe xong cũng hiểu rõ, "Đồ đệ của Tinh Không lão quái sao?!"

Chu Tử Nguyệt cười tủm tỉm gật đầu, "Thường nghe gia sư nhắc tới nhị vị tiền bối."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò... là người quen sao?

"Sư phụ người vẫn tốt chứ?" Ân Hậu hỏi.

"Vẫn rất tốt, đang ở tại Thất Tinh Đàm chuẩn bị rượu ngon, đợi nhị vị đến uống rượu." Chu Tử Nguyệt trời sinh có một gương mặt tươi vui, cười một tiếng đôi mắt cong cong đặc biệt khiến người khác yêu thích.

Tiểu Lương Tử ở một bên đá Hi Cổ Lục, "Đúng thật là mệnh tốt! Nhanh gả đi!"

Tiểu Tử Tử cũng gật đầu a gật đầu —— tỷ tỷ này siêu cấp khiến người khác thích!

Hi Cổ Lục liếc nhìn Chu Tử Nguyệt.

Chu Tử Nguyệt vừa vặn nhìn thấy, cười vươn tay xoa đầu hảnh, Hi Cổ Lục hất mặt, dáng vẻ rất mất tự nhiên.

Mọi người thấy đôi này thật thú vị, phiên bản khác của công chúa điệu ngoa và phò mã sùng nịch sao?

...

Sau đó, Cổ Liệt Dung và Cổ Liệt Nguyên Ngải mang Hi Cổ Lục hồi cung trước, Cổ Liệt Hiếu mang mọi người vào trong viện cất hành lý nghỉ ngơi.

Chu Tử Nguyệt đợi mọi người trong vườn, vì Thiên Tôn và Ân Hậu nói muốn đi thăm lão bằng hữu trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng muốn đến Khiếu Lâm Quan xem thử, tranh thủ bây giờ sương mù còn chưa dâng lên, xem trước địa hình chỗ kia một chút.

Triển Chiêu hỏi Ân Hậu, "Tinh Không lão quái là ai ạ?"

"Khi còn bé không phải ta và Thiên Tôn sống cùng với Ngân Yêu Vương tại Thiên Sơn sao?" Ân Hậu nói với Triển Chiêu, "Tinh Không trạc tuổi với chúng ta, cha của hắn là Bán Tinh Tinh, thường xuyên chạm mặt nên rất quen thuộc, cũng tương tự như Vô Sa, coi như là bằng hữu thời thơ ấu của chúng ta."

Triển Chiêu sửng sốt, Bạch Ngọc Đường cũng quay mặt lại nhìn.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt, "Bán Tinh Tinh?"

"Là tinh tinh đường." Tiểu Lương Tử cười tủm tỉm, "Một loại đường chỉ có tiểu hài nhi Tây Vực mới được ăn, đường màu đen, khi mới vừa làm xong thì rất mềm, từng viên từng viên đặt trong hộp sắt hong khô qua đêm sẽ co lại thành những viên đường nhỏ thế này. Bởi vì bên trong viên đường có bọt khí, bên trong đường màu đen còn có hoa văn tựa như tinh vân trông giống như sao trên trời đêm, vì vậy mới gọi là tinh tinh đường, ở đây chúng ta gọi những người bán tinh tinh đường là Bán Tinh Tinh. Bất quá nghệ nhân bán loại đường này càng ngày càng ít, cơ bản đã không còn được ăn, thỉnh thoảng khi có người quang gánh bán đường đi ngang qua sẽ bị tiểu hài nhi vây kín không cho đi. Cuồng Thạch Thành là nơi sinh ra tinh tinh đường, những nghệ nhân lâu đời chỉ ở đây mới có, muốn ăn phải đi rất xa mới mua được."

Tiểu Tứ Tử nghe đến hào hứng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn, chỉ thấy khóe miệng hai lão nhân mang theo ý cười... cũng đúng, dù cho bây giờ đã hơn trăm tuổi nhưng tất nhiên đều có thời thơ ấu, khi hai người họ còn bé, có phải Ngân Yêu Vương thường xuyên mua tinh tinh đường cho họ ăn không?

Vừa nghĩ đến dưới trời sao đại mạc, hai tiểu hài nhi ngồi cạnh Ngân Yêu Vương, vừa ăn tinh tinh đường vừa ngắm sao trời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhin không được mà nở nụ cười... có cơ hội thật muốn nếm thử loại đường này một chút.

"Tiền Thiêm Tinh là một kẻ vừa quái vừa tài." Ân Hậu nói xong vươn tay chỉ không trung. "Hắn thập phần tinh thông tinh tượng, coi như là bán tiên."

Thiên Tôn cũng gật đầu, "Nếu hắn nói sương mù Khiếu Lâm kia như vậy thì thứ đó tám phần không phải là thứ tốt lành gì."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa một bên ngược lại rất thoải mái, "Quản nó là tốt hay xấu, chúng ta chỉ coi như là đi ngắm cảnh, xem như là ảo ảnh mà ngắm thôi."

Công Tôn cũng gật đầu, dù sao lần này cũng chỉ đến du ngoạn, không cần phải quá khẩn trương.

Tiểu Tứ Tử thu dọn đồ vật xong liền chạy theo sau Chu Tử Nguyệt.

Chu Tử Nguyệt quay đầu lại, nhìn Tiểu Tứ Tử đang ngược mặt nhìn mình.

Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ chỉ đao trong tay nàng. "Tỷ tỷ, đệ muốn xem đao của tỷ."

Chu Tử Nguyệt ngồi xổm xuống, hai tay nâng đao đưa lên trước mặt cho Tiểu Tứ Tử xem.

Bạch Ngọc Đường ngay từ đầu đã rất hứng thú với thanh đao này, cũng tới xem.

"Thanh này gọi là Phồn Tinh Dao." Thiên Tôn ôm cánh tay lại đây, bảo Chu Tử Nguyệt rút dao cho mọi người xem.

Chu Tử Nguyệt rút dao ra, Tiểu Tứ Tử liền "oa" một tiếng.

Chỉ thấy thanh dao nọ mang màu hắc kim, trên thân dao có tinh vân màu lam như ẩn như hiện còn có ánh vàng rực rỡ lấp lăm tựa như sao trên trời.

Triển Chiêu nhận lấy cân nhắc một chút, không hiểu, "Đây là chất liệu gì, ô kim sao?"

Chu Tử Nguyệt gật đầu, "Dao này là được sư phụ cho, do người đích thân làm."

"Năm đó làm như làm đường vậy." Ân Hậu cười nói, "Làm hơn ba vạn sáu nghìn thanh, chỉ có thanh này là dao, những thứ khác đều là đường."

Thiên Tôn cũng cười, "Truyền thuyết Tinh Không truyền lưu toàn bộ Tây Vực."

"Ha?" Tất cả mọi người nghi hoặc địa nhìn nhị lão —— có ý gì?

Chu Tử Nguyệt thu dao lại, giải thích với mọi người, "Loại ô kim này là thổ sản Cuồng Thạch Thành, có ngay gần vùng Thất Tinh Đàm, ô kim cực kỳ cứng rắn, chém sắt như chém bùn rất hợp làm binh khí. Tân Đình Hầu, Cự Khuyết... những thanh dao này đều có thành phần chủ yếu là ô kim. Bất quá ô kim sinh ra từ Thất Tinh Đàm có tạp chất, rất khó rèn, nhưng nếu rèn thành công sẽ làm ra được loại Phồn Tinh Dao này."

Tất cả mọi người gật đầu —— thì ra là thế.

"Trăm năm trước Cuồng Thạch Thành từng bị man tộc Tây Vực tập kích, cực kỳ nguy nan, Cổ Liệt tộc suất lĩnh dân chúng Cuồng Thạch Thành

chiến đấu kịch liệt với man tộc. Thủ lĩnh man tộc hạ lệnh khai thác ô kim ở Thất Tinh Đàm để đúc dao, chuẩn bị đối kháng với Cổ Liệt Tộc." Chu Tử Nguyệt kể cho mọi người nghe. "Nhưng tất cả dao tượng tại Cuồng Thạch Thành không có cách nào đúc được dao từ ô kim, man vương cực kỳ tức giận bắt rất nhiều cư dân trong Cuồng Thạch Thành làm con tin. Lúc ấy có một thiếu niên nói có thể đúc được Phồn Tinh Dao, mà còn tự mình biểu diễn ngay trước mặt man vương đúc ra một thanh bảo dao. Nghe nói man vương bị sự hoàn mỹ của Phồn Tinh Dao thuyết phục, lệnh cho thiếu niên kia tạo ra nhiều thanh dao hơn, tạo được một thanh thì hẳn sẽ thả một con tin. Cứ như vậy thiếu niên kia tạo ra ba vạn sáu nghìn thanh dao, cứu hết tất cả những cư dân Cuồng Thạch Thành bị bắt làm tin. Man vương suất lĩnh bộ hạ cầm Phồn Tinh Dao triển khai phản chiến với Cổ Liệt hoàng tộc. Ai ngờ dao trong tay tướng sĩ dưới trướng hẳn cư nhiên đều được làm từ đường, chỉ cần chém liền bể, gặp nước liền tan, gặp lửa liền chảy... kết quả đại quân của man vương bị Cổ Liệt bộ tộc tiêu diệt, man vương cũng bị vị chú dao sư thiếu niên kia dùng thanh Phồn Tinh Dao thật duy nhất chém chết bên bờ Bạch Lộ Trì."

Chu Tử Nguyệt nói đến hưng phấn, giơ thanh dao trong tay lên. "Năm đó thiếu niên cứu cả thành chính là sư phụ của ta, mà thanh dao này chính là thánh dao được Cuồng Thạch Thành tôn sùng, thanh Phồn Tinh Dao duy nhất."

Chu Tử Nguyệt kể hết, Tiểu Tứ Tử vỗ đôi tay nhỏ, cảm thấy câu chuyện quá ngoạn mục.

Triển Chiêu một mặt quả thật cảm thấy rất ly kỳ, mặt khác lại có chút tò mò.

"Man vương... là man tộc nào?" Bạch Ngọc Đường hỏi, "Vốn ở ngay trong Cuồng Thạch Thành rồi sau đó làm phản?"

Chu Tử Nguyệt lắc đầu, "Là một chi của Nguyệt Thị tộc ở Tây Vực, cực kỳ hung tàn, bọn chúng là từ ngoài đánh vào!"

"Từ ngoài vào?" Công Tôn không hiểu, "Không phải lối vào Cuồng Thạch Thành chỉ có một con đường trong thạch lâm sao? Cư nhiên có thể vào thạch lâm mà không bị lạc đường?"

Cổ Liệt Hiếu khe khẽ thở dài, lắc đầu, "Nói thật, binh mã man tộc này là vào từ hướng Thất Tinh Đàm, cũng chính là phía sau núi Cuồng Thạch Thành."

Triển Chiêu kinh ngạc, "Bên kia không phải là núi Côn Lôn sao? Vậy mà có đường?"

Lâm Dạ Hỏa cũng gật đầu, "Phía sau Thất Tinh Đàm là núi Côn Lôn, cũng có thạch lâm, mặt khác còn có rừng rậm cổ rất lớn, phỏng chừng ngay cả Sa Yêu tộc đi vào cũng bị lạc, đám người kia vào Cuồng Thạch Thành bằng cách nào?"

Mọi người nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu, nhị lão cũng nhún vai, hiển nhiên hai người họ cũng không quá rõ chi tiết trong đó.

"Điều này vẫn luôn là bí ẩn." Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng người nói.

Mọi người quay đầu lại thì thấy Triệu Phổ mang theo Trâu Lương bọn họ đi vào.

Cửu Vương gia mỉm cười. "Căn cứ vào tư liệu cổ do tổ tiên Cổ Liệt tộc ghi lại, khi man vương tập kích Cuồng Thạch Thành là vào mùa xuân, trời ấm lại có đại tuyết, phụ cận Thất Tinh Đàm tràn ngập sương mù mà còn xuất hiện kỳ cảnh sương mù Khiếu Lâm... binh mã man vương chính là xuyên qua màn sương mù trong Khiếu Lâm Quan mà tiến vào Cuồng Thạch Thành."

"A..." Bọn Triển Chiêu đều hiểu ra,

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, "Vậy nên người mang nhiều binh mã theo đến đây là vì sợ có người tập kích Cuồng Thạch Thành?"

Sắc mặt Chu Tử Nguyệt phát lạnh, "Có kẻ dám tập kích Cuồng Thạch Thành?"

Triệu Phổ nhẹ nhàng khoát tay, "Cái này chỉ là thuận tiện, lo trước khỏi họa, thứ ta tương đối quan tâm thật ra là chuyện khác."

Mọi người thấy khóe miệng Triệu Phổ mang ý cười, chỉ biết nhất định hẳn đang có kế hoạch gì, vị gia này là một người không có lợi thì không dậy sớm nổi, nhất định là đã có tính toán.

Chu Tử Nguyệt ngẫm nghĩ, hiểu ra, "Vương gia muốn tìm xem thử có con đường nào phải không?"

Triệu Phổ cười "hắc hắc" vui vẻ, "Dãy núi Côn Lôn này chính là một bức bình phong, phía sau núi cất giấu thứ gì không ai biết, Ác Đế Thành nằm lơ lửng trong một khu vực như vậy thì có thể đem binh mã giấu ở đâu, đúng không?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu ra, "Người cảm thấy binh mã Ác Đế Thành giấu trong lòng núi Côn Lôn?"

"Ác Đế Thành này rất tà tính, nói cũng không chừng! Vạn nhất bọn chúng thừa dịp sương mù Khiếu Lâm gì đó tập kích bất ngờ Cuồng Thạch Thành thì không ổn. Cho dù chúng không tập kích, nếu có thể để ta tìm được con đường tắt trực tiếp xuyên qua núi Côn Lôn, thẳng tiến đến Ác Đế Thành chỉ là chuyện trong tầm tay."

Nghe Triệu Phổ nói hết, Ân Hậu cũng tỏ vẻ đồng ý, "Thông minh! Cuồng Thạch Thành này dễ thủ khó công, là khu vực mà binh gia đều

muốn tranh. Nếu thực sự có cách đi qua núi Côn Lôn, ai chiếm được con đường này trước thì chẳng khác nào nắm chắc cơ hội chiến thắng."

Triệu Phổ gật đầu với Ân Hậu, ý là —— anh hùng có cùng chiến lược ha lão gia tử.

Mọi người nhìn Triệu Phổ không biết nói gì, vị này đừng nhìn bình thường luôn cà lơ phất phơ, nhưng thực ra mỗi lần tính toán đều là chuyện nghiêm túc.

"Biện pháp rất không tồi, bất quá vẫn cần thận trọng một chút." Chu Tử Nguyệt có chút lo lắng, "Nếu sư phụ ta đã nói nơi đó là Quỷ Môn Quan thì nơi đó tuyệt đối không phải là nơi tốt lành gì, không bằng đến hỏi người xem?"

Triệu Phổ gật đầu, "Đó là chuyện đương nhiên."

Vừa nói vừa một tay kéo Tiểu Tứ Tử đang chuẩn bị chạy đi chải lông cho Tiểu Ngũ lại, bế lên cao quá đỉnh đầu, "Là hung hay cát, nhìn một cái là biết!"

Mọi người bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử bị Triệu Phổ giơ lên cao cao.

Tiểu Tứ Tử còn đung đưa hai chân, xoay mặt nhìn Triệu Phổ.

Công Tôn trờng Triệu Phổ —— thả nhi tử xuống!

Triệu Phổ cười hì hì bế Tiểu Tứ Tử chạy khắp sân, chọc cho Tiểu Tứ Tử cười khanh khách không ngừng.

...

Đợi tất cả mọi người thu xếp xong, liền theo Chu Tử Nguyệt cùng ra sau núi.

Muốn đến Thất Tinh Đàm phải đi xuyên qua toàn bộ Cuồng Thạch Thành, đám người Triển Chiêu đi thăm thú một chút trong Cuồng Thạch Thành, phong cách nơi này thực sự là tương đối bất đồng với Trung Nguyên.

Đầy đường đều là đại cô nương hay tiểu tức phụ ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi như bay, mua thức ăn ôm hài tử lại đều là đại lão gia, mọi người đi một đường xuống, từ từ cũng có chút quen. Thật ra không có gì không ổn, ai quy định nữ nhân chỉ có thể giúp chồng dạy con chứ?!

Xuyên qua Cuồng Thạch Thành đi khoảng tầm hai canh giờ, cũng đủ thấy quy mô to lớn của tòa thành này, đến ngoại ô, mọi người bắt đầu leo núi.

Dốc núi này cực kỳ thẳng đứng, trên đỉnh núi có dây thừng buông xuống nhưng nếu không có khinh công cơ bản là rất khó có thể đi lên được.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ mang theo Công Tôn, mọi người dễ dàng lên đến đỉnh núi.

Chính giữa đỉnh núi có một hồ nước hình tròn, nước cực kỳ trong! Ngẩng đầu nhìn lên, cúi đầu ngắm xuống, cảnh trí cơ hồ giống nhau như đúc, nước xanh như bầu trời.

Triển Chiêu hỏi, "Đây là Bạch Lộ Trì sao?"

Chu Tử Nguyệt gật đầu, chỉ chỉ một tòa tiểu lâu bên bờ hồ, "Đây là Tinh Không Cư, là nơi sư phụ quan sát sao trời, nếu các người muốn xem thì buổi tối cũng có thể đến, đứng ở đó xem sương mù Khiếu Lâm hẳn là cũng rất rõ. Sau lưng núi chính là Thất Tinh Đàm, bên kia có Thất Tinh trang viên, sư phụ ở bên đó."

Vừa nói vừa ra hiệu cho mọi người theo nàng.

Tất cả mọi người đi về phía bờ bên kia thiên trì, nhưng Bạch Ngọc Đường lại bất động, quay đầu lại, nhìn một bên vách núi.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, hỏi, "Làm sao vậy?"

Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn đều nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường đang nhìn thì thấy trên vách đá cách đây không xa có một sơn động nhỏ.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia hơi nheo mắt, mở miệng, "Tiếng mèo kêu."

"Mèo?" Lâm Dạ Hỏa nghiêng tai lắng nghe, "Giữa sườn núi sao có mèo..."

"Là báo tuyết." Chu Tử Nguyệt mới dứt lời thì chỉ thấy từ trong sơn động kia, một cái lỗ tai hình nửa vòng tròn xuất hiện, sau đó một con báo tuyết nhỏ xíu mập mạp lộ đầu ra, mở to một đôi mắt xanh lam, tò mò nhìn mọi người phía dưới.

"A... mới vừa sinh ra chưa bao lâu đi." Chu Tử Nguyệt vừa dứt lời thì phía sau báo tuyết nhỏ, lại lộ ra hai cái đầu bé xíu.

Tiểu Tử Tử ôm mặt, "Nha! Đáng yêu quá!"

Công Tôn cũng gật đầu, "Đúng là đáng yêu, vừa nhỏ lại vừa tròn!"

Cửu vương gia rất ghét bỏ, "Thứ đồ chơi này mà là báo? Đây không phải là mấy con mèo hoa béo sao?"

Đang nhìn chăm chăm, chỉ thấy mấy con báo con hé miệng, mấy chiếc răng sữa còn chưa mọc dài, "Meo ~" một tiếng.

Triệu Phổ bĩu môi, "Quả nhiên là mèo..."

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái... chuột này từ vẻ mặt đến trong bụng đều lộ rõ, hai mắt sáng bừng kìa.

"Rất quý giá sao?" Công Tôn hỏi Chu Tử Nguyệt.

Chu Tử Nguyệt cười chỉ vào hang động trên vách đá, "Rất nhiều, không hung dữ, thể trạng rất nhỏ, chỉ ăn chút chuột đồng thỏ nhỏ linh tinh, gặp phải mấy con dê rừng hung dữ một chút không chừng còn bị đuổi cho chạy khắp núi."

Nói xong, Chu Tử Nguyệt ra ý bảo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường đang không ngừng quay đầu lại, vừa nhỏ giọng khuyên nhủ, "Được rồi! Đã có rồng có hổ còn chưa đủ sao?"

Ngũ gia lúc này trong lòng trong mắt đều chỉ còn lại mấy con báo nhỏ —— không đủ! Rồng, hổ, báo tập hợp mới đủ!

(*) Tinh Tinh Đường: mình search gg thì ra cái này, kẻo hình sao thôi, mọi người tự tưởng tượng qua màu đen nhé =v=

Ru: Lịch sử edit chương này đẫm nước mắt TTvTT, hôm nay được nghỉ, bạn mần chương này một mạch 5 tiếng gần xong, còn một đoạn cuối thì tắt máy đi mần cơm. Tối lên mần tiếp thì thấy chương này đi đâu mất tiêu rồi, ahuhu. Bình thường mần chương bạn luôn save lại, mà chiều nay sáng sao đó không save, khi tắt file word maybe bạn ấn vô don't save rồi TTvTT vậy là mần lại từ đầu, may mà còn nhớ mấy phần đã tra từ điển rồi nên cũng chỉ mất công gõ lại thôi hụ hụ.

Ta nói chớ Ngũ gia, chấp niệm của ngài với miêu thiết là to lớn
mà~~~ bất quá ta thích =v=b

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 190: Sao Và Tôm

Edit: Ruby

Vòng qua Bạch Lộc Trì đến phía bắc ngọn núi, dưới chân mọi người liền xuất hiện một sườn dốc rất lớn.

Trên sườn dốc tràn ngập những đầm nước bảy sắc nhiều như sao trời, cảnh đẹp tuyệt mỹ khiến cho mọi người không khỏi kinh ngạc thán phục, đây chính là Thất Tinh Đàm trong truyền thuyết.

Giữa lưng chừng núi có một đầm nước màu chàm lớn hơn những nơi khác một chút, có một tòa biệt viện, trong viện có cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các, tương đối tinh mỹ. Đây chính là nơi mà Chu Tử Nguyệt nói, Thất Tinh sơn trang —— nơi ở của Tiền Thiên Tinh.

Chu Tử Nguyệt giơ tay chỉ, ý bảo chính là nơi đó, sau đó liền mang mọi người theo bậc thang xuống dưới.

Nhìn từ bên trên, Thất Tinh Đàm là một bức tranh tuyệt đẹp, đi xuống triền núi mới nhận ra mỗi một đầm nước đều có một cảnh đẹp của riêng mình.

Lúc này khắp đồi núi được phủ một màu lá phong đỏ rực, xen vào đó là núi đá cùng với dây leo đủ mọi kiểu dáng, màu sắc rực rỡ, nhiều loài hoa và quả dại không biết rõ tên, còn có những loài chim nước xinh đẹp sống bên bờ hồ.

Một đường đi xuống dưới, một đường trải nghiệm cái gì gọi là hoa thơm chim hót, phong cảnh như tranh.

Mọi người cảm thấy rằng hai mắt của mình không đủ để nhìn, nói nơi đây là tiên cảnh chốn nhân gian thật sự cũng không ngoa.

Thiên Tôn và Ân Hậu chấp tay sau lưng một đường đi một đường ngắm cảnh.

Thiên Tôn liên tục cảm khái, "Ai nha! Xem lão Tiền chọn chỗ ở này!"

Ân Hậu cũng gật đầu, "Chỗ tốt!"

Đi đến lưng chừng núi, mọi người liền nhìn thấy tòa trang viên tinh xảo ngay giữa đầm nước phía trước.

Từ trên nhìn xuống, tòa sơn trang tựa như nổi trên mặt nước, tất cả mọi người cảm thấy rất thần kỳ. Nhưng đến gần mới nhận ra, cũng xem như hiểu được... thì ra đầm nước này rất cạn, mặt nước cũng không cao quá mắt cá chân.

"Đây không phải chỉ là một vũng nước sao?" Tiểu Lương Tử vươn tay chọc chọc xuống đáy nước, lập tức chạm đến chỗ nước cạn. "Phời dưới ánh mặt trời hai ngày không phải sẽ khô cạn à?"

Chu Tử Nguyệt lại lắc đầu, "Cho tới bây giờ chưa từng khô cạn!"

"Nước trong Thất Tinh Đàm vẫn luôn như thế này sao?" Bạch Ngọc Đường tò mò.

"Đúng vậy! Phần lớn nước trong Thất Tinh Đàm đều rất cạn, sâu nhất cũng không qua khỏi đầu gối, cùng lắm thì chỉ là sâu tới mấy tấc mà thôi. Màu sắc khác nhau là vì tảo dưới đáy nước có màu khác nhau, nhưng mà bất luận là băng sương mưa tuyết, mặt nước không đóng băng cũng không

dâng lên hay cạn xuống, luôn luôn phẳng lặng như thế này, tựa như những mặt gương có màu sắc rực rỡ vậy. Trong nước có cá, loại cá rất nhỏ, buổi tối sẽ phát sáng tạo thành những chấm lấm tấm như sao, xen lẫn với ảnh phản chiếu của sao trên trời đến mức không phân biệt được. Chim nước cũng rất nhiều, cò trắng hạc tiên tất cả đều có, nhiều nhất là cò quăm, còn có uyên ương. Có hồ nước thì có nhiều lục bình, có nơi thì lại có hoa sen đủ màu, bất quá cái này thì đa phần là vào mùa hè mới nở."

Chu Tử Nguyệt vừa giới thiệu, vừa dẫn mọi người đi vòng qua một bên, liền nhìn thấy phía trước có một cây cầu nhỏ dẫn vào sơn trang.

"Từ phía trên nhìn không thấy được cây cầu kia nhỉ?!" Triển Chiêu ngẩng mặt lên nhìn thì phát hiện vừa rồi hẳn là tầm mắt bị một gốc cây trên núi mọc vươn ra khỏi vách núi chặn lại.

Cây kia mọi người cũng đều chưa ai thấy qua, dạng thân leo có chút giống tử đằng, từng chuỗi từng chuỗi hoa buông xuống màu vàng nghệ. Nhìn kỹ, những chuỗi kia hình như không phải hoa mà là quả, màu vàng, cỡ chừng hạt đậu nành.

Tiểu Tứ Tử hỏi phụ thân của bé đây là trái gì, đây cũng là lần đầu tiên Công Tôn nhìn thấy, không biết có ăn được không.

Đúng lúc này, cánh cổng sơn trang ở đầu cầu bên kia "cạch" một tiếng mở ra, một người xuất hiện phía sau cửa.

Nhìn từ xa xa, dáng vẻ người nọ gần giống như Thiên Tôn và Ân Hậu, trông tuổi tác cảm giác không lớn lắm, dáng người rắn rỏi cực kỳ có khí chất, mặc một thân trường bào màu xanh đen, phong thái nhẹ nhàng.

Người nọ ra khỏi cửa liếc nhìn về phía bên này, liền vươn tay ngoắc.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy hướng người này ngoắc, đúng là Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng nhìn thấy người này, liền bước nhanh lên cầu, Thiên Tôn chạy trên cầu, vui vẻ hơn hử gọi to, "Tiền lão quái!"

Ân Hậu cũng cười vẫy tay với người nọ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là hiếm khi mới được nhìn thấy Thiên Tôn cùng Ân Hậu cao hứng khi gặp một người như thế, xem ra đúng thật là bằng hữu thời thơ ấu đi, vị phía trước kia hẳn chính là sư phụ của Chu Tử Nguyệt, Tiền Thiêm Tinh.

Chu Tử Nguyệt cũng rất vui, "Hoắc! Đã lâu không thấy sư phụ cao hứng như thế!"

Tiền Thiêm Tinh đi lên cầu, vỗ tay sau lưng cười với Thiên Tôn cùng Ân Hậu đã chạy tới trước mặt, "Nhóm Tương Du Bách Hoa Cốc, hai người vẫn còn nhớ tới ta nha!"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều vui vẻ, quay đầu lại gọi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người tiến lên, nhị lão giới thiệu hai người họ cho Tiền Thiêm Tinh làm quen.

Hai người cung kính hành lễ với lão gia tử.

Đến gần mới thấy, cảm giác tuổi tác của Tiền Thiêm Tinh chỉ tầm hơn bốn mươi, người tương đối nhã nhặn, có khí chất của người đọc sách, dung mạo ôn hòa, mang lại cảm giác rất đáng tin cậy.

Sau Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa cũng đi tới, Tiền Thiêm Tinh đều quen biết với người của Hắc Phong Thành lẫn Hỏa Phượng Đường, chỉ là ngày thường hay ru rú trong nhà nên cơ hội gặp mặt không nhiều lắm.

Triệu Phổ giới thiệu Công Tôn cho lão đầu nhi, nói là tăng tôn của Công Tôn Mỗ.

Vừa nghe Công Tôn Mỗ đang ở tại Hắc Phong Thành, Tiền Thiêm Tinh liền ồn ào, "Sao các người không báo tin cho ta để ta đến thăm phụ tử?"

Hỏi ra mới biết, thì ra khi Tiền Thiêm Tinh còn bé từng theo học Công Tôn Mỗ, khi Tiền Thiêm Tinh còn bé thì người lớn trong nhà không có ai từng đọc sách mà đều theo nghề làm kẹo đường, cho nên ban đầu Tiền Thiêm Tinh được đặt tên chỉ có hai chữ "Tiền Tinh" vô cùng đơn giản. Sau này khi quen biết với Công Tôn Mỗ, Công Tôn Mỗ liền đặt thêm cho một chữ "Thiêm" ở giữa tên, nói là "Thiêm" cũng tương đồng như "Thiên", sao vốn thuộc về trời, nhưng sao trời nhiều mệnh mông bát ngát, một chữ "Thiêm" này thêm vào không nhiều, nguyện cuộc đời này bất phàm hóa bình phàm, yên vui đến già.

Tiểu Lương Tử so với mọi người càng quen biết với lão đầu nhi hơn, phỏng chừng là được ăn không ít đường, lôi kéo Tiểu Tứ Tử tiến lên khoe với lão gia tử.

Tiền Thiêm Tinh cúi đầu vừa nhìn thấy Tiểu Tứ Tử liền sửng sốt.

Thật lâu sau, lão gia tử mới hoàn hồn, ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử mở to đôi mắt tò mò quan sát lão đầu đối diện trước mắt mình.

Tiền Thiêm Tinh nhìn bé một chốc, nở nụ cười, hỏi, "Người vẫn tốt chứ?"

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái, cười tủm tỉm đáp lại, "Ừm, vẫn tốt, Tiểu Tinh Tinh."

Công Tôn bất đắc dĩ xoa đầu Tiểu Tứ Tử —— sao con nhìn thấy ai cũng gọi nhũ danh của người ta vậy.

Tiền Thiêm Tinh cười đến sảng khoái, đứng lên mời mọi người vào nhà ngồi, nói là đã chuẩn bị thức ăn ngon, nhất định phải ở lại dùng cơm.

Đám người Triển Chiêu để ý thấy khi lão gia tử đứng dậy thì hai mắt cứ nhiên đỏ hồng.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng có chút bất đắc dĩ —— Tiền Thiêm Tinh khi còn bé chạy khắp nơi bán đường, khi đi ngang qua Bách Hoa Cốc từng ở lại một thời gian, Yêu Vương liền gọi Tiền Thiêm Tinh là "Tiểu Tinh Tinh".

Công Tôn dắt tay Tiểu Tứ Tử cùng mọi người vào trong nhà, đột nhiên để ý tới một vấn đề mà từ trước tới nay bản thân hẳn luôn không chú ý.

Tiểu Tứ Tử từ nhỏ đã ngoan ngoãn lễ độ, học vấn cùng lễ nghi do bản thân hẳn dạy cho bé tuyệt đối là chu toàn. Nếu nói trước kia do bé chỉ mới ba bốn tuổi không nhớ được tên người, thích gọi nhũ danh, không lý do gì bây giờ thơ văn sách thuốc đều có thể thuộc lòng, lại gọi không được tên đầy đủ của mọi người chứ?

Rõ ràng tuổi tác của Tiểu Tứ Tử còn rất nhỏ, không phải là không lễ phép nhưng lại thích gọi người khác bằng nhũ danh, hơn nữa còn gọi rất tự nhiên, người bị gọi tên cũng chưa bao giờ cảm thấy mất tự nhiên... bây giờ ngẫm lại, đây quả thật có chút vi diệu.

Không chỉ có Công Tôn nghĩ tới vấn đề này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đều vừa đi vừa cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử đang chậm rì rì đi vào bên trong. Tiểu hài nhi này ngồi có dáng ngồi, đứng có dáng đứng, tuy rằng thân thể hơi béo nên cực kỳ đáng yêu, nhưng ngay cả Triệu Trinh

cũng từng khen bé lễ nghi hoàn mỹ cùng khí chất tao nhã, có vài thứ đúng là trời sinh...

...

Bên trong Thất Tinh trang viên cũng động lòng người không thua gì cảnh sắc bên ngoài, phòng ốc và hồ nước kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ, các gian phòng đều là nhà trúc, kết cấu tinh xảo, không giống như là thứ mà người thường có thể tạo ra được.

Tiền Thiêm Tinh mang mọi người đến thư phòng ngồi đàm đạo, có tiểu tư tiến lên pha trà.

Tiền Thiêm Tinh liền hỏi Triệu Phổ, "Cửu Vương gia đường xa mà đến, không phải chỉ vì ngắm cảnh đi?"

Triệu Phổ lắc đầu, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đem ý tưởng của mình nói ra, cho rằng cần phải tranh thủ thời gian nhanh chóng giải quyết việc chính, sau đó để cho các vị lão gia tử hảo hảo ôn chuyện với nhau.

Tiền Thiêm Tinh "chặc" khẽ một tiếng, "Sương mù Khiếu Lâm này thật đúng là không phải chỉ dùng dăm ba câu có thể giải thích hết được..."

Ân Hậu có chút ngạc nhiên, "Sao ngươi lại chạy đến Cuồng Thạch Thành vậy?"

"Thật ra năm đó là Yêu Vương dẫn ta đến Cuồng Thạch Thành." Tiền Thiêm Tinh đáp, "Khi đó các người đều xuôi nam đánh trận đi, ta vốn là trông chừng Bách Hoa Cốc dự định đợi các người về. Nhưng sau đó lại đột nhiên nhận được một phong thư của Yêu Vương nói là không phân thân được mà gần đây khả năng Cuồng Thạch Thành sẽ gặp khó khăn, bảo ta đến hỗ trợ. Yêu Vương và tổ tiên Cổ Liệt tộc có quan hệ rất tốt, khi ta cầm thư tới nơi, nguyên bản cũng chưa biết là có chuyện gì... ở đó chưa được ba

ngày thì man tộc liền xâm lấn. Sau khi bình ổn được cơn phong ba đó, ta lưu lại giúp Cuồng Thạch Thành xây dựng lại nhà cửa, ở đó mấy năm còn bần khoản không biết khi nào thì các người về Bách Hoa Cốc nữa... ai ngờ..."

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều gật gật đầu, Tiền Thiêm Tinh hẳn là nhận được tin Yêu Vương mất.

"Lúc ấy ta cũng vì thương tâm quá độ mà quyết định ở lại nơi này lánh đời, nơi này ngăn cách với thế gian rất tốt, ta làm đường cho bọn nhỏ Tây Vực, ngắm sao trời, mơ hồ trải qua rất nhiều năm. Sau lại lập gia đình sinh hài tử, nhi tử nữ nhi cũng ở lại Cuồng Thạch Thành an cư lập nghiệp, ba mươi năm trước phu nhân qua đời, sau đó lại nghe nói các người đều sống rất tốt, ta cũng an tâm, hơn mười năm trước lại thu Tử Nguyệt làm đồ đệ."

Thiên Tôn và Ân Hậu đều rất cao hứng, Yêu Vương từng nói với Tiền Thiêm Tinh rằng không cần phải quá để ý đến phân tranh của thế gian, có cơ hội tìm một nơi an ổn sống qua ngày, nhiều phúc nhiều thọ, Tiền Thiêm Tinh vẫn là rất nghe lời Yêu Vương.

"Lão gia tử, năm đó người không tìm hiểu xem man tộc tiến vào Cuồng Thạch Thành bằng cách nào sao?" Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Tiền Thiêm Tinh nở nụ cười, "Không giấu gì các người, ta đã nghiên cứu gần một trăm năm!"

Ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Ai ngờ lão gia tử vừa chuyển đề tài câu chuyện, liền nhún vai, "Vẫn chưa nghiên cứu ra."

Thiên Tôn và Ân Hậu nhin cười, tất cả mọi người thì hết biết nói gì.

Chu Tử Nguyệt ở một bên đỡ trán, sư phụ nàng nói chuyện lúc nào cũng thích ngắt câu nửa chừng kiểu này.

"Tuy nói là vẫn chưa hiểu được một cách triệt để, bất quá cũng coi như là có chút manh mối." Khi mọi người đang thất vọng, Tiền Thiêm Tinh lại nói tiếp.

Mọi người nheo mắt nhìn lão đầu —— thì ra tính cách lại rất thiếu tròn như thế này... hoàn toàn không trung hậu như vẻ bề ngoài.

Tiền Thiêm Tinh nói đến đây liền không nói tiếp nữa, đứng lên, bảo mọi người ở trong viện chờ dùng bữa, bản thân đi một chút rồi sẽ trở lại.

Đi đường suốt một buổi chiều, lại hết leo núi rồi xuống núi, mọi người sớm đã đói bụng.

Đợi tầm hơn nửa chén trà nhỏ thì Tiền Thiêm Tinh đã trở lại, mời mọi người dùng cơm.

Mọi người vừa mới vây quanh bàn ngồi xuống, trước mắt đã được đặt một bầu rượu.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, đưa tay sờ sờ, mở bầu rượu ra ngửi ngửi —— mỗi người một bầu rượu? Đây là cách ăn gì?

Bạch Ngọc Đường rất hiểu biết về rượu, bất quá lại không đoán ra được đây là loại rượu gì, cảm giác như là dùng trái cây ủ thành.

Chu Tử Nguyệt vừa nhìn thấy bầu rượu liền vui vẻ, hỏi, "Sư phụ, người tự mình xuống bếp sao?"

Tiền Thiêm Tinh vui vẻ hơn hử gật đầu.

"Hoặc." Hứng thú của Thiên Tôn cùng Ân Hậu tăng vọt, nói với mấy đứa nhỏ nhà mình, "Các người có lộc ăn."

Triển Chiêu sờ sờ cảm —— lẽ nào trù nghệ của vị lão gia tử này rất cao siêu?

Đang đoán thử đặc sản của Cuồng Thạch Thành là món gì thì một mùi hương thoang thoảng thổi tới.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, nhìn Bạch Ngọc Đường —— cái gì thơm vậy nhỉ? Mùi tôm!

Ngũ gia bội phục nhìn Triển Chiêu —— chỉ có mùi chua chua ngọt ngọt, người như thế nào ngửi ra được mùi tôm?

Lâm Dạ Hỏa bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, "Tôm Kim Quả?"

"A?" Triệu Phổ cũng hưng phấn, "Món ăn đệ nhất Tây Vực trong truyền thuyết, Tôm Kim Quả sao?"

Triển Chiêu không hiểu lắm Tôm Kim Quả là món tôm gì, nhưng mấy từ "món ăn đệ nhất Tây Vực" này thì hẳn nghe hiểu!

Triển hộ vệ liền kích động...

Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên cạnh đều có thể cảm giác được cảm xúc dạt dào của Triển Chiêu, mèo này ăn hết cả vùng Trung Nguyên cũng không gặp được món ăn nào có thể xưng là món ăn đệ nhất Trung Nguyên, hôm nay cứ nhiên để hẳn gặp được món ăn đệ nhất Tây Vực, con mèo này không vui mừng đến ngửa mặt lên trời kêu meo meo, đã là kiếm chế lắm rồi.

Mùi hương càng lúc càng gần, chỉ thấy ngoài cửa phòng, mấy tiểu tư bưng đĩa đi vào.

Trước mặt mỗi người đang ngồi được đặt xuống một đĩa tôm, không còn thứ gì khác, chính là mỗi người một bầu rượu một đĩa tôm.

"Tôm thật lớn!" Tiểu Tứ Tử cầm chiếc đĩa so cỡ tôm, chiếc đĩa này đủ lớn, nhưng bên trong chỉ xếp được năm sáu con tôm, mỗi con đều to bằng tay người, kích cỡ này thật hiếm thấy ở tôm sông.

"Đây là loài tôm bạc đặc sản ở Bạch Lộc Trì, kích cỡ lớn nhiều thịt, nơi khác ăn không được đâu."

"Tôm bạc? Nhưng thịt tôm là màu vàng mà?" Công Tôn ngửi ngửi, "Chua chua ngọt ngọt..."

"Các người mới rồi đều nhìn thấy những trái cây màu vàng trên vách núi bên Thất Tinh Đàm chứ?" Chu Tử Nguyệt hỏi.

Tất cả mọi người gật đầu.

"Thứ quả này tên gọi là Kim Tinh Mai, là trái cây chỉ có ở Thất Tinh Đàm. Trái cây này không thể ăn trực tiếp vì cực kỳ chua, nhưng ép ra nước có thể xào thức ăn, xào qua nhiệt độ cao thì vị chua tiêu giảm, vị ngọt sẽ xuất hiện, là thượng phẩm làm mứt trái cây." Chu Tử Nguyệt không dùng đũa, cầm lấy một cái đuôi tôm, nhẹ nhàng bóc vỏ tôm, toàn bộ vỏ tôm bị lột xuống để lại thịt tôm vàng óng.

"Trước tiên bắt tôm ở Bạch Lộc Trì, lại đến Thất Tinh Đàm hái hai xâu Kim Tinh Mai, sau khi trở về làm sạch tôm cắt ra, nghiền nát quả Kim Tinh Mai giữ lại nửa chén nước dùng, sau đó trực tiếp cho tôm vào nồi, những thứ gia vị khác đều không cần phải cho thêm, liền làm thành đĩa Tôm Kim Quả này. Nếm thử đi! Ăn món tôm này rồi thì những thứ khác không thể gọi là tôm được nữa!"

Mọi người học cách của Chu Tử Nguyệt lột vỏ tôm, cắn một miếng thịt tôm, tất cả đều sững người...

Sau một lúc, động tác của mọi người liền thống nhất, không nói hai lời vùi đầu ăn tôm... Quả thật ăn quá ngon!

Ngay cả Bạch Ngọc Đường bình thường ưa xoi mói cũng vừa ăn vừa gật đầu —— đích thực là xứng với danh hiệu món ăn đệ nhất Tây Vực!

Triển Chiêu thân là một kẻ ham ăn, mà còn cực thích ăn hải sản, với một người ham ăn yêu nhất tôm và cua, lúc này cảm giác chỉ còn có thể dùng hai từ "hạnh phúc" để hình dung!

Thịt tôm ở Bạch Lộc Trì ngon đến dị thường, vừa dai vừa mềm đều có đủ, con cái ôm trứng con đực thì có gạch, một chút mùi bùn đất đều không có. Trù nghệ của Tiền Thiêm Tinh lão gia tử rất cao, khống chế lửa cực kỳ lão luyện, tôm này được xào ngoài giòn trong mềm, chín mà không cứng, mềm mại mà lại có độ dai. Thần kỳ nhất chính là Kim Tinh Mai, nước trái cây màu vàng chua chua ngọt ngọt, mùi hương trái cây và tôm quả thật là tuyệt phối, cắn một cái vừa sượng vừa đã, miếng thứ nhất nhai là một hương vị mà miếng thứ hai lại là một hương vị khác, ăn ngon đến muốn cắn cả bàn tay cũng không muốn buông ra, mọi người chỉ hận không thể liếm sạch đĩa.

Ân Hậu và Thiên Tôn ăn đến tán thán, Lâm Dạ Hỏa vừa ăn vừa than thở, "May mà không nghe hòa thượng xuất gia! Không thì không ăn được đĩa thức ăn này rồi!"

Tiền Thiêm Tinh vừa lau miệng giúp Tiểu Tứ Tử đang ăn đến nước canh dính khắp cả miệng, vừa nhắc nhở mọi người, "Ăn một con tôm nhớ uống một ngụm rượu, đây là rượu trái cây..."

Không đợi lão gia tử giới thiệu xong, mọi người đã nuốt một chén rượu xuống bụng, thở dài một hơi, tán thưởng, "Rượu ngon quá... rượu ngon!"

Nói xong tiếp tục ăn tôm.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử vẫn còn nhỏ, lão gia tử sẵn sóc làm nước trái cây cho hai hài tử uống.

Một bàn người vốn định vừa ăn vừa nói chuyện về sương mù Khiếu Lâm, nhưng lúc này chẳng còn ai nhớ sương mù Khiếu Lâm là cái quái gì, chỉ biết vui đầu mà ăn.

(*) Tất cả tên món ăn với quả trong chương này đều là do Nhã chế ra nên không tìm được hình nha.

Ru: Xin dành một phút để nhớ đến Jonghyun của nhóm SHINee vừa ra đi, không biết nói gì hơn, chỉ biết gửi lời chia buồn cùng với các bạn Shawol. Cố lên nhé các bạn <3

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 191: Sao

Edit: Ruby

Có lẽ là vì "Gần son thì đỏ, gần mè thì ham ăn" chẳng?

Chư vị cao thủ Khai Phong không biết biến thành ham ăn từ khi nào, ăn bữa tiệc tôm này, Chu Tử Nguyệt nhìn mà khó hiểu —— sức ăn thế này mà sao ai nấy đều gầy vậy nhỉ?

Một bữa cơm, ăn tôm ăn đến no là cảm giác gì? Chính là cảm giác hiện tại của mọi người... nói chính xác, là ăn tôm ăn đến no căng.

Tiểu Tứ Tử tựa vào ngực Công Tôn, để phụ thân xoa bụng cho bé, những người khác cũng cảm thấy hơi no.

Lúc này trời đã tối, Chu Tử Nguyệt đề nghị ra ngoài tản bộ, coi như tiêu thực sau khi ăn, có thể đến Quan Tinh Lô uống chén trà, Bạch Lộc Trì buổi tối rất đẹp.

Tất cả mọi người cảm thấy đây là đề nghị hay, nhón nhíp đứng dậy ra khỏi Thất Tinh Trang.

Thất Tinh Trì vào ban đêm càng thêm tươi đẹp, bảy màu rực rỡ ban ngày của nước hồ ẩn vào màn đêm, nước hồ phẳng lặng thống nhất một màu ánh trắng bàng bạc, một đường lên núi, bốn phía tựa như một mặt lại một mặt gương, những hồ ở gần thì phản chiếu bầu trời đêm, xa xa thì thuần một màu trắng bạc...

"Quan Tinh Lôu" chính là tòa tiểu lôu mà vừa rồi khi mọi người đi ngang qua Bạch Lộc Trì đã nhìn thấy, được xây dựng trên đỉnh núi, là tòa kiến trúc cao nhất khu vực này.

Mọi người chậm rãi lên đỉnh núi, theo Tiền Thiêm Tinh đi lên tiểu lôu.

Quan Tinh Lôu không có nóc, tiểu lôu có ba tầng, hai tầng phía dưới chỉ bày biện chút đồ đơn giản, chỉ có cái bàn, trên đặt không ít quyển trục, còn có bản đồ tinh tượng, xem ra là nơi Tiền Thiêm Tinh nghiên cứu tinh tượng. Mà tầng ba không có nóc, chỉ có rào chắn cao cỡ nửa người ở bốn phía, chính giữa có một cái bàn tròn, mấy chiếc ghế dựa, đều được làm từ trúc.

Lúc này gió đêm thổi nhẹ, màn đêm cũng dần dày lên, mọi người ngồi xuống nói chuyện phiếm, Chu Tử Nguyệt tự tay pha một ấm trà hoa

Tiền Thiêm Tinh còn chọc nàng, "Lúc này mới có chút dáng vẻ của nữ hài nhi."

Chu Tử Nguyệt cười vui vẻ, vươn tay vỗ vỗ sư phụ nàng, "Mọi người trò chuyện đi, ta đi đưa chút tôm cho bảo bối nhi nhà ta."

Triển Chiêu tò mò —— bảo bối nhà nàng là ai?

Lâm Dạ Hỏa ở một bên nhàn nhạt nói một câu, "Bảo bối nhà nàng không phải là Hi Cổ Lục sao?"

Tất cả mọi người bật cười, còn rất cứng chiều...

Tiền Thiêm Tinh cũng cười, "Dân phong ở Cuồng Thạch Thành vốn là như vậy, quen là được rồi."

Ân Hậu và Thiên Tôn đột nhiên hỏi, "Người nếu thành thân sinh hài tử ở Cuồng Thạch Thành, vậy chẳng phải người cũng là gả đi sao?"

Tiền Thiêm Tinh bưng chén trà nháy mắt mấy cái với hai người, ý là
—— các người đoán đi ~

Công Tôn từ lầu hai đi lên, cầm trong tay vài bức tranh tinh tượng do Tiền Thiêm Tinh vẽ.

"Lão gia tử nghiên cứu tinh tượng rất thâm sâu nha." Công Tôn vừa xem vừa tán thưởng, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử cũng hiếu kỳ xích lại xem.

Triệu Phổ đương nhiên không cảm thấy hứng thú mấy với sao trăng, lúc này cũng cơn no rượu say rồi, Cửu Vương gia vẫn tương đối nhớ thương đến chuyện sương mù Khiếu Lâm hơn.

Tiền Thiêm Tinh đi xuống tầng hai, cầm một số tư liệu lên, đặt xuống bàn, nói, "Những thứ này là nghiên cứu nhiều năm qua của ta về sương mù Khiếu Lâm."

Lâm Dạ Hỏa nhìn số lượng tài liệu không nhiều lắm, khó hiểu, "Lão gia tử, khoảng cách với lần đầu sương mù Khiếu Lâm xuất hiện đã qua gần cả trăm năm rồi, vậy mà tư liệu về sương mù Khiếu Lâm suốt một trăm năm qua chỉ có nhiều đây?"

"Phải." Tiền Thiêm Tinh cũng có vẻ rất bất đắc dĩ. "Trong suốt một trăm năm nay, kỳ quan sương mù Khiếu Lâm xuất hiện tổng cộng không quá mấy lần, hơn nữa có đôi khi nghiên cứu hơn mười năm, mới vừa tìm ra được chút quy luật thì lập tức quy luật này liền bị phá vỡ."

"Quy luật?" Bạch Ngọc Đường hỏi, "Sương mù Khiếu Lâm này xuất hiện có quy luật sao?"

"Mới ban đầu thì ta cảm thấy là có, ví dụ như thời gian, thời tiết, tiết khí gì đó... Nhưng giống như nhau từ từ loại trừ hết, cuối cùng khái quát lại

chỉ còn có một câu, sương mù Khiếu Lâm này xuất hiện, căn bản không có quy luật."

"Không có quy luật?" Triển Chiêu tò mò, "Không phải nói tuyết rơi vào xuân ấm thì sương mù sẽ xuất hiện sao?"

"Không phải lần nào cũng xuất hiện sương mù giống nhau." Tiền Thiêm Tinh lắc đầu, "Lúc xuất hiện đương nhiên là sương mù đầy trời, nhưng dãy Côn Lôn này núi non trùng điệp, sáng sớm chỉ cần dậy sớm một chút xem thử thì mười ngày ít nhất cũng phải đến năm ngày đều có sương sớm, hơn nữa sương mù còn rất dày, nhưng không hề thấy xuất hiện sương mù ở Khiếu Lâm! Mà về phần tuyết rơi, có nhiều lần đích thực là sau khi tuyết rơi sương mù nổi lên dày đặc, kết quả thấy được sương mù Khiếu Lâm. Nhưng cũng có đôi khi sương mù Khiếu Lâm xuất hiện mà tuyết không hề rơi."

"Thời gian cũng vậy, có khi ba năm năm xuất hiện một lần, có khi cách hơn mười năm mới xuất hiện một lần. Mặt khác sau khi xuất hiện thì thời gian tồn tại cũng khác nhau, giống như lần sớm nhất là lần man vương đánh vào kia, kỳ cảnh sương mù Khiếu Lâm tồn tại đến gần cả tháng, sau đó lần xuất hiện cách đây không lâu, cũng chính là lần Tử Nguyệt nhìn thấy, tồn tại chưa đến một canh giờ đã mất."

Triệu Phổ tò mò hỏi. "Có thể nào nó cùng nguyên lý với Hải thị thận lâu (*) không?"

(*) Đồng nghĩa với ảo ảnh – xem lại Long Đồ Án quyển 7 chương 157

Mọi người kỳ thật lần đầu tiên khi nghe thấy kỳ quan sương mù Khiếu Lâm, cũng nghĩ ngay đến Hải thị thận lâu.

Nhưng Tiền Thiêm Tinh lại lắc đầu, "Hải thị thận lâu có quy luật, mỗi lần đều xuất hiện tại cùng một khoảng thời gian và địa điểm, Khiếu Lâm Quan không phải, hơn nữa..."

Mọi người nhìn lão đầu nhi, ý là —— ngài đừng tạm dừng như vậy, làm ơn nói một hơi cho hết đi!

Tiền Thiêm Tinh cầm một hộp gấm được tạo hình trông như quyển trục, trước đem đầu có khóa hướng về phía mình, "Có đôi khi xuất hiện như thế này." Nói xong xoay hộp về phía đối diện, vẫn là đầu có khóa hướng về phía mình, "Nhưng có đôi khi lại là thế này."

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, "Ý là, hướng của cửa ra khác nhau sao?"

Tiền Thiêm Tinh gật đầu, "Đúng vậy! Đây là điều quý dị nhất."

Công Tôn tiên sinh vuốt cằm lắc đầu, "Ta không tán thành lắm về cách giải thích như Hải thị thận lâu, Hải thị thận lâu không phải là thứ xuất hiện một cách vô căn cứ, phạm là những thứ xuất hiện trong Hải thị thận lâu thì trong vòng vài dặm, tại nơi nào đó nhất định có đồ thật. Trong đại mạc xuất hiện một chiếc thuyền hay trên biển xuất hiện một tòa cung điện, bất luận nhìn thấy thần kỳ đến đâu thì ở nơi nào đó nhất định có thể tìm thấy được chiếc thuyền đó hay tòa cung điện kia, đó là những thứ thật sự có tồn tại. Nhưng tìm khắp toàn bộ Tây Vực lẫn Trung Nguyên cũng không có quan ải Khiếu Lâm Quan nào cả!"

"Chính xác." Tiền Thiêm Tinh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. "Quan ải này cực kỳ hùng vĩ, quy mô có thể sánh bằng Nhạn Môn Quan."

Mấy vị tướng lĩnh đang ngồi đều gật đầu —— chưa từng nghe qua có quan ải nào như vậy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng liền nhìn Ân Hựu và Thiên Tôn.

Hai lão đầu nhi lúc này đang ngửa mặt ngắm sao, tựa hồ chẳng mấy hứng thú với sương mù Khiếu lâm.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tuổi tác của Tiền Thiêm Tinh cũng chẳng chênh lệch là bao với Ân Hậu và Thiên Tôn, Tiền Thiêm Tinh không biết thì phỏng chừng nhị lão cũng không biết.

"Có thể là quan ải thời cổ không?" Công Tôn hỏi, "Giấu ở trong núi?"

Tiền Thiêm Tinh mỉm cười, "Nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng chỉ có một loại khả năng này... quả thật có một tòa Khiếu Lâm Quan được giấu trong vùng núi Côn Lôn, kiến tạo trên một con đường mà thế nhân không ai hay biết."

"Không có chút xíu quy luật nào sao?" Công Tôn lẩm bẩm, cảm thấy kỳ quái.

Tật xấu ngừng lại giữa chừng của Tiền Thiêm Tinh lại tới, nhẹ nhàng quơ quơ ngón tay với mọi người, "Nếu nhất định phải nói thì có lẽ là có một cái."

Tất cả mọi người híп mắt nhìn lão đầu —— đáng lý ra ngài phải nói sớm chứ?!

Tiền Thiêm Tinh vươn tay chỉ chỉ không trung, "Có mấy vì sao mỗi lần xuất hiện thì Khiếu Lâm Quan cũng sẽ xuất hiện."

"Sao?" Mọi người theo bản năng đều ngẩng mặt lên.

Sao trời đại mạc này vốn chính là đặc biệt sáng chói, cảm giác như màn sao dày đặc trên trời gần ngay trước mắt, người Trung Nguyên không thể nào thấy được cảnh này. Hơn nữa Bạch Lộc Trì lại ở ngay đỉnh núi, ngồi trong Quan Tinh Lôu ngẩng mặt ngắm sao, cảm giác như vô số những đốm sáng lớn nhỏ chỉ ở cách đầu mình có mấy trượng, giống như chỉ cần dùng sức nhảy lên một chút thì có thể tóm xuống cả một chuỗi.

"Là mấy ngôi sao này phải không?" Công Tôn chỉ vào một tấm bản vẽ, Tiền Thiêm Tinh đặc biệt vẽ riêng ra một chòm sao, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy có tổng cộng tám ngôi, dùng mực đỏ vẽ một sợi dây nối tất cả liền lại, thoát nhìn giống chữ "Môn" (阌).

Công Tôn hơi cau mày, lăm lăm thì thầm một tiếng, "Đây là Quỷ Môn Tinh trong truyền thuyết sao?"

Tiền Thiêm Tinh gật đầu, "Tiên sinh quả nhiên có nghiên cứu tinh tượng!"

"Quỷ Môn Tinh?" Triển Chiêu cảm thấy cái tên nghe có chút nguy hiểm.

"Về Quỷ Môn Tinh có rất nhiều cách nói." Tiền Thiêm Tinh giải thích cho mọi người. "Có cách nói là tinh tượng của những ngày mười lăm tháng bảy hằng năm, cũng có người nói là một chòm sao cố định, còn có chính là loại tinh tượng có kết cấu kiểu chữ "Môn" này. Từ xưa đến nay có rất nhiều cách giải thích lộn xộn, không có một cách giải thích cố định nào. Nhưng chỉ có một cách giải thích không thay đổi, cái gọi là "Quỷ Môn Tinh thấy quỷ cửa mở", một khi tinh tượng này xuất hiện, nhất định sẽ mang đến tai họa."

Tất cả mọi người nhìn chữ "Môn" quỷ dị trên tranh vẽ kia.

"Nhìn bên kia." Tiền Thiêm Tinh nói xong, vươn một ngón tay chỉ về phía bầu trời Tây Bắc.

Mọi người ngẩng mặt lên, nhìn theo hướng ngón tay Tiền Thiêm Tinh chỉ, cẩn thận quan sát một chút, lại cầm lấy bản vẽ so sánh.

"Á, có thật!" Tiểu Lương Tử giơ tay lên vẽ trên không trung, "Còn rất rõ ràng nữa!"

"Bây giờ vẫn chưa thật sự rõ đâu!" Tiền Thiêm Tinh đáp, "Khi sương mù Khiếu Lâm thật sự xuất hiện, mấy ngôi sao này sẽ cực kỳ sáng, cực kỳ rõ ràng. Mà giữa chữ "Môn" còn có một loại tinh vân nhìn giống hệt như mặt quỷ vậy."

"Kinh khủng như thế?" Lâm Dạ Hỏa nhú mày.

"Kinh khủng hay không kinh khủng thì phải xem người nghĩ như thế nào." Tiền Thiêm Tinh cười cười nói. "Thật ra tinh tượng nói ra thật sự không nhất thiết đáng tin hoàn toàn, tinh tượng biến hóa có quy luật, cát hung họa phúc là thuộc về thời vận chứ không phải quy luật. Thường thì tinh tượng biến hóa thì thứ nó ảnh hưởng chính là khí hậu thủy triều linh tinh mà thôi."

Lại uống trà một lúc, Tiểu Lương Tử đột nhiên đứng lên, chỉ vào mấy tiểu tư cách đây không xa đang bận rộn, hỏi Tiền Thiêm Tinh, "Lão gia tử, họ đang phơi đường sao?"

Mọi người vừa nghe thấy chữ "đường" thì tinh thần lại hưng phấn lên mấy phần —— đó chẳng phải là Tinh Tinh Đường trong truyền thuyết?

Tiền Thiêm Tinh vẫy tay về phía xa xa, vừa nói, "Được phơi từ tối hôm qua, đã khô rồi, các người mang một chút về mà ăn."

Chỉ chốc lát sau, một tiểu tư bưng một cái khay đến, bên trên có mấy cái gói to rất đẹp.

Tiền Thiêm Tinh như đang dỗ tiểu hài nhi mà chia kẹo đường cho cả đám.

Thiên Tôn cũng chạy lại, vừa định lấy một bao thì ai ngờ Ân Hậu thoáng cái liền cầm hết cả hai bao còn lại.

"Lão quỷ! Người lại cướp đường của ta!"

Thiên Tôn hét lên, Ân Hậu đã nhảy vọt xuống lầu.

Thiên Tôn nhanh chóng đuổi theo, hai vị tuyệt thế cao thủ rượt đuổi nhau chạy vòng vòng quanh Bạch Lộc Trì, trên mặt hồ, Yêu Yêu ngưỡng cổ, cùng một đám thiên nga bơi qua bơi lại với nhau.

Tiểu Lương Tử ngồi không yên, cũng nhảy xuống lầu, đến bên hồ chơi đùa với hai lão gia tử.

Triển Chiêu mở một gói to, lấy một viên kẹo đường ra, kinh ngạc, viên Tinh Tinh Đường này làm thành hình ngôi sao sáu cánh, viên đường trong suốt sáng lấp lánh, màu đen cứng rắn, bên trong viên đường có tinh vân và biến sao.

"Oa..." Lần đầu tiên Tiểu Tứ Tử nhìn thấy loại kẹo đường này, cầm lên, giơ lên trên không trung so sánh... Tinh Tinh Đường vừa được giơ lên, liền hoàn mỹ hòa nhập vào bóng đêm, giống như thực sự là sao trời hái xuống từ không trung.

Bạch Ngọc Đường cũng thán phục với tài nghệ làm kẹo đường này.

Triển Chiêu thả một viên vào trong miệng, chép môi, ngậm miệng lại rơi vào trạng thái hạnh phúc, hai khóe môi liền vênh lên.

"Ừm." Triệu Phổ cũng ăn một viên, gật đầu. "Không tồi."

Ngũ gia bình thường ngoại trừ kẹo bạc hà đôi khi Tiểu Tứ Tử cho hăn ăn để đỡ buồn nôn ra thì cho tới bây giờ đều không đụng đến kẹo đường.

Nhét một viên vào miệng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nở nụ cười, hăn nhớ đến cảnh khi còn bé Thiên Tôn ép hăn ăn đường.

Triển Chiêu cũng nâng cằm, nhớ về thời thơ ấu ở Ma Cung. Trong Ma Cung, các vị lão đầu lão thái thường hay cho hăn ăn đường, Ân Lan Từ

luôn sợ hấn ăn đến hồng răng, mỗi ngày đều phải lục soát người một lần, mỗi lần lục ra ít nhất cũng phải mấy túi đường quả.

Lúc này, giữa trời đêm bỗng nhiên xuất hiện vài vệt sáng màu lục lam, cảnh tượng tựa như ảo mộng, mọi người không ai nói gì, miệng ngậm đường, ngửa đầu nhìn sao trời, hoàn toàn đắm chìm vào không gian yên tĩnh mênh mông bát ngát này.

Một lát sau, Tiểu Tứ Tử đột nhiên kéo kéo tay áo Tiền Thiêm Tinh, hỏi, "Tiểu Tinh Tinh, người có thể dạy con cách làm Tinh Tinh Đường được không?"

Tiền Thiêm Tinh sửng sốt.

Những người khác cũng đều phục hồi tinh thần lại nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiền Thiêm Tinh cười nói, "Ta quả thật có phương pháp làm, bất quá kỹ thuật làm kẹo đường không phải dễ học như vậy."

Triệu Phổ trêu chọc Tiểu Tứ Tử, "Con học để làm gì chứ?"

"Muốn bán đường đường này ở Mãn Ký." Tiểu Tứ Tử nói.

Công Tôn chọc chọc Tiểu Tứ Tử, lắc đầu với bé, ý là —— đừng quấy, đây không chừng là phương pháp tổ truyền độc môn nhà người ta.

Tiền Thiêm Tinh tò mò hỏi, "Mãn Ký?"

Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Vâng, cửa hàng bán kẹo đường của con cùng người khác hợp tác bán."

Tiền Thiêm Tinh bị bé chọc cười ha hả, "Lợi hại, nhỏ như vậy đã có cửa hàng rồi? Muốn bán Tinh Tinh Đường ở Trung Nguyên sao?"

Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Muốn tất cả mọi người đều có thể ăn được."

Tiền Thiêm Tinh nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, có chút thất thần, thấp giọng nói, "Trước kia có người cũng từng nói, muốn ta bán loại kẹo đường này cho tất cả mọi người trong thiên hạ. Bất quá nhà ta từ đời tổ tiên vẫn luôn chọn cách quang gánh mà bán loại kẹo đường này, cho nên ta cũng không nghĩ nhiều."

"Như vậy à?" Tiểu Tứ Tử lại cầm lấy một viên đường, giơ lên trời ngắm, một con mắt nhắm lại, một con mắt mở ra nhìn, "Nếu tất cả mọi người có thể ăn được thì tốt quá."

"Vì sao lại muốn tất cả mọi người đều ăn được?" Tiền Thiêm Tinh dường như khá khó hiểu với ý tưởng của tiểu hài nhi này.

Lâm Dạ Hỏa ở bên cạnh trêu chọc lão đầu, "Lão đầu nhi, phương pháp làm kẹo đường này của người cực kỳ đáng tiền! Dem bán cho Mãn Mộ Hoa, hẳn nhất định sẽ dùng cả đồng tiền mua lại của người. Mặc dù hẳn là gian thương bất quá rất biết làm ăn, kẹo đường này đẹp như vậy, nhất định có thể bán giá tốt."

Tiểu Tứ Tử còn đang nhìn viên đường, nghe thấy Lâm Dạ Hỏa nói, liền lắc đầu, "Đường đường này không bán giá cao cho hẳn đâu, muốn bán giá rẻ nhất để tất cả mọi người đều ăn được."

"Vì sao?" Tiền Thiêm Tinh đột nhiên túm lấy tay áo Tiểu Tứ Tử, nghiêm túc hỏi.

Công Tôn lẩn Triệu Phổ đều bị phản ứng của lão gia tử làm giật mình, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... làm sao vậy?

Tiểu Tứ Tử quay sang nhìn lão đầu, mở to mắt, chỉ chỉ sao trên đỉnh đầu, nói, "Sao trên trời ở đâu cũng có thể nhìn thấy được, cho dù không thể nhìn thấy, sao vẫn ở trên trời."

Tiền Thiêm Tinh gật đầu.

"Đường không phải thường xuyên có thể ăn được." Tiểu Tứ Tử quơ quơ viên đường trong tay, "Sau khi lớn lên tất cả mọi người đều không ăn đường nữa."

Tiền Thiêm Tinh lại gật đầu.

Triển Chiêu ôm cánh tay ngẫm nghĩ —— đúng vậy, tuy hẳn thích ăn như vậy nhưng sau khi lớn lên cũng rất ít khi nghĩ đến muốn ăn đường gì đó.

Triệu Phổ cũng cảm thấy có chút thú vị, hỏi, "Đúng vậy, vì sao khi còn bé lại thích ăn mà trưởng thành lại không muốn ăn nữa?"

"Bởi vì đã biết hương vị nha." Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, "Là vị ngọt!"

Tất cả mọi người đều nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử giơ viên Tinh Tinh Đường trong tay, "Ăn qua thứ này rồi, sau này chỉ cần nhìn thấy sao trời, cho dù không có đường cũng sẽ nhớ đến hương vị ngọt ngào."

Tất cả mọi người sửng sốt.

"Ăn đường này..." Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, "Cảm giác bầu trời tối đen không còn đáng sợ nữa! Nhìn thấy sao trời, chính là vị ngọt!"

Công Tôn cùng Lâm Dạ Hỏa đều bị Tiểu Tứ Tử chọc cười.

Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng vươn tay qua xoa đầu Tiểu Tứ Tử, cảm khái suy nghĩ của tiểu hài nhi thật thú vị.

Mà giữa tiếng cười của mọi người, Tiền Thiêm Tinh đã xuất thần...

...

Thời gian đảo ngược giống như tình không trên đầu kia, lại nhớ tới cái đêm rất nhiều năm về trước.

Năm ấy, Tiền Thiêm Tinh còn nhỏ, đi lạc ở Thiên Sơn, chạy nhăm vào một sơn cốc nở rộ rất nhiều loài hoa.

Dưới màn sao, giữa rừng hoa, có một bạch y nhân dễ nhìn đang đứng.

Tiền Thiêm Tinh vươn tay dụi dụi mắt, ý nghĩ đầu tiên là —— lạc vào thần tiên cốc sao?

Đang nghĩ, người nọ không biết như thế nào đã xuất hiện ngay bên cạnh khiến cho Tiền Thiêm Tinh sợ tới mức làm rơi sọt đựng kẹo đường trong tay xuống đất.

Cái sọt rơi xuống đất, người nọ đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm kẹo đường trong sọt, sau đó người nọ vươn tay cầm lấy một viên bỏ vào trong miệng.

Tựa hồ là thưởng thức hương vị xong, người nọ đột nhiên ngẩng đầu cười với Tiền Thiêm Tinh, "Thì ra là tiểu bằng hữu bán Tinh Tinh Đường."

Tiền Thiêm Tinh lúc ấy cứ ngây người ra mà đứng, nhìn chăm chăm nụ cười trên gương mặt thần tiên không dời mắt.

Người nọ ăn một chốc, đột nhiên khoát tay, "Chờ một chút ha!"

Sau đó lại chột lóe, không thấy.

Tiền Thiêm Tinh vội vàng lại dụi dụi mắt, chột nghe thấy một loạt tiếng động lớn ầm ỉ, dường như là tiếng tiểu hài tử đang tranh cãi.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người nọ mỗi tay một bên dẫn theo hai tiểu hài nhi, chẳng khác nào dắt theo hai con thỏ con hướng về phía Tiền

Thiên Tinh chạy tới, hai tiểu hài nhi kia đuổi thẳng chân không chịu đi, nhìn rất bướng.

Rất nhanh, hai tiểu hài nhi bị đặt bên cạnh cái sọt đường, một người bạch y như tiểu tiên đồng, một người hắc y, cũng giống tiểu tiên đồng, chỉ là hơi béo...

Thần tiên kia vươn tay cho Tiên Thiên Tinh một thỏi bạc, bốc một vốc đường, nhét vào miệng hai tiểu hài nhi đang có chút mất tự nhiên kia mỗi đứa một viên.

Hai người kia ngậm đường nhìn hẩn, miệng còn rất bướng.

"Tiểu hài nhi mới ăn đường!"

"Đúng vậy!"

Vừa nói, mỗi đứa một tay cướp chỗ đường còn lại trong tay thần tiên, chạy đi.

"Ta là Ngân Yêu Vương, người sống ở gần đây sao? Sau này thường xuyên đến đây bán kẹo đường nhé!"

Tiên Thiên Tinh ngây ngốc nhìn người nọ, cân nhắc trong lòng —— Ngân Yêu Vương... thật sự không phải là người sao?

"Bạc nhiều, không có tiền thối." Tiên Thiên Tinh sờ sờ trên người.

"Không cần thối." Yêu Vương khoát tay, lại cầm lấy một viên đường.

"Số tiền ấy đủ mua hết cái sọt này rồi, người giữ đi." Tiên Thiên Tinh chỉ chỉ sọt đường.

Lúc này, Ngân Yêu Vương nhìn Tiên Thiên Tinh nở nụ cười, ngồi xổm xuống, đem viên đường trong tay nhét vào trong miệng Tiên Thiên

Tinh.

Tiền Thiêm Tinh ngây ngô ăn viên đường, nhìn chăm chăm Yêu Vương.

"Người cầm sọt đường này xuống núi, nhìn thấy tiểu hài tử nào thì cứ phát mấy viên." Yêu Vương vừa nói vừa ngẫm nghĩ, "Không bằng người đem phương pháp làm bán cho thật nhiều cửa tiệm tốt nhất có thể khiến cho tiểu hài nhi khắp thiên hạ đều được ăn loại đường này."

Tiền Thiêm Tinh không hiểu, "Vì sao?"

Yêu Vương cười một tiếng, tiếng cười kia Tiền Thiêm Tinh vẫn luôn nhớ rõ, tựa như gió hè thổi qua hồ sen, trong vắt, nhẹ nhàng, thoải mái...

"Tiểu hài nhi, người có biết con người có thể sống bao nhiêu năm không?" Đột nhiên Ngân Yêu Vương hỏi một câu hỏi rất quái lạ.

Tiền Thiêm Tinh cau mày ngẫm nghĩ, "Ừm... bảy tám chục năm đi, nếu không bệnh không tai."

"Một nửa thời gian trong đó trời đều là tối đen!" Yêu Vương vươn tay chỉ chỉ không trung, "Ăn đường này rồi, sẽ không sợ bầu trời tối đen nữa."

"Ha?" Tiền Thiêm Tinh mờ mịt nhìn Yêu Vương, "Vì cái gì?"

Yêu Vương lại nhét một viên đường vào miệng Tiền Thiêm Tinh, ngón tay thon dài chọc chọc chớp mũi hắn, cười nói, "Đêm dài đằng đằng, có đôi khi trời rất khó sáng, nhưng đừng lo, chỉ cần nhớ kỹ người đã từng ăn đường..."

Tiền Thiêm Tinh nghiêng đầu nhìn Ngân Yêu Vương, cảm thấy thần tiên này đẹp mắt thì đẹp mắt, chỉ là ưa thao thao bất tuyệt...

Lúc này, bên ngoài sơn cốc truyền đến tiếng gọi của cha Tiền Thiêm Tinh.

Yêu Vương vỗ vỗ đầu hăn, "Sau này thường xuyên đến đây, làm bằng hữu với nhóm Tương Du nhà ta đi!"

Đợi Tiền Thiêm Tinh đáp lại cha mình một tiếng, lại quay đầu lại... người trước mắt đã không thấy đâu, xa xa, một người lớn đuổi theo hai tiểu hài nhi nghịch ngợm mà rống, "Hai người lại giẫm lên hoa lan của ta!"

...

Tiền Thiêm Tinh có chút không nỡ mà chấm dứt hồi tưởng về một đoạn quá khứ xa xôi, vươn tay qua nhẹ nhàng sờ sờ Tiểu Tứ Tử đang ăn kẹo, thấp giọng nói, "Lát nữa ta sẽ mang phương pháp làm kẹo đường cho cháu, cháu mang về, chúng ta sẽ để tất cả tiểu hài nhi trên đời này đều có thể ăn được loại đường này."

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, "Vâng!"

Triển Chiêu cũng cười, quay sang, chỉ thấy Ngũ gia lúc này đang chống cằm, nhìn dưới lầu...

Xa xa dưới ánh sao, bên bờ Bạch Lộ Trì, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều cười hài, kéo ống quần để lộ chân, đang giẫm lên chỗ nước cạn đến cổ chân trong hồ nước trong vắt, mỗi người bẻ một nhánh cây.

Trên bờ, Tiểu Lương Tử đang nhảy nhót, hướng dẫn nhị lão như thế nào câu tôm bắt cua.

...

(*) Chữ Môn trong bài là chữ 門, mình thắc mắc không hiểu vì sao Nhã lại dùng chữ giản thể mà không phải là, hơn nữa truyện là thời Tống

thì làm gì đã có chữ giản thể đâu, mới đầu mình tính chú thích chữ nhưng nghĩ lại thì cứ để đúng theo bản gốc của tác giả, với lại số điểm giao nhau của chữ nhiều hơn 8 điểm nên cũng thôi.

Ru: Edit chương này cảm giác như nó dài tới vô sờ tận vậy TTvTT

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 192: Mê Vụ

Edit: Ruby

Mọi người ngắm sao một đêm, giữa dư vị ngọt ngào của Tình Tình Đường trở về trang viên Thất Tinh nghỉ ngơi.

Đêm trên đỉnh núi không giống như những nơi khác, mọi người trong khoảng thời gian này vốn thường ở trong quân doanh, mới đầu còn có chút không quen vì quá sáng.

Ánh trăng và ánh sao xuyên qua cửa sổ, để lại từng vệt từng vệt sáng màu xám bạc trên nền đất trong gian phòng đã tắt đèn.

Cửa vào trang viên Thất Tinh không lớn nên Yêu Yêu không vào được, ngoẹo đầu vắt mình trên cành cây trong sân mà ngáp, nhìn cá trong ao nhỏ bơi qua bơi lại dưới ánh trăng trong viện, đuôi rồng màu trắng xinh đẹp cũng quấy qua quấy lại, thập phần thích ý.

Tiểu Ngũ ở trong phòng nằm ghé vào trên hai chân đẫy thịt, bộ dáng có chút nhu thuận, cái tai tròn tròn hơi nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm ánh sao trên mặt đất.

Triển Chiêu tựa vào trên giường không ngủ được, một tay chống cằm nhìn Bạch Ngọc Đường nằm đối diện trên giường.

Ngũ gia nằm gối lên hai tay sau đầu, mặt hướng ra cửa sổ hơi mở ra nửa cánh, vốn là đóng cửa sổ ngủ nhưng Yêu Yêu ở trong sân làm nũng, không mở cửa sổ ra không cho ngủ.

Nằm một lúc lâu, Triển Chiêu vẫn không ngủ được, nhưng cũng không thấy mệt, luôn cảm thấy gió đêm thổi rất thoải mái, vừa rồi Ân Hậu cũng nói lão Tiền chọn chỗ ở này dưỡng thân rất tốt.

"Khụ khụ."

Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn hắn —— hiển nhiên, hắn cũng không buồn ngủ.

Triển Chiêu cười với hắn.

Ngũ gia cũng hơi cười cười, khẽ nói, "Còn không ngủ thì trời sẽ sáng."

Triển Chiêu đột nhiên hỏi, "Ngọc Đường, khi người còn bé Thiên Tôn từng mua đường cho người ăn sao?"

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, dường như nhớ ra chuyện thú vị gì đó.

Triển Chiêu tò mò nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường mở miệng, "Nói ra có lẽ người không tin."

"Sao?" Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

"Những gì tiểu hài nhi bình thường từng trải qua từng ăn qua, một việc ta cũng đều trải qua không sót thứ gì, sự phụ ta còn đặc biệt tìm Bao Tá Thính nhờ lên hắn một danh sách." Ngũ gia có vẻ dở khóc dở cười.

"Ngoại công của ta cũng có danh sách đó!" Triển Chiêu hào hứng nói, "Gọi là cái gì mà dưỡng tiểu hài nhi cần phải làm..."

"Một trăm việc?" Không đợi Triển Chiêu nói hết, Bạch Ngọc Đường liền tiếp lời.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nhìn trời —— hóa ra hai lão nhân đều tìm Bao Tá Thính lên danh sách.

Hai người lại nghĩ nghĩ, cảm thấy rất cần thiết phải tìm ra tên Bao Tá Thính kia, tìm cơ hội đánh hấn một trận mới được.

Hai người người một lời ta một câu trò chuyện, rốt cục, cơn buồn ngủ dần kéo đến, hai người từ từ ngủ... một đêm này, mọi người ngủ dù hơi ngắn, cũng thấy thư thái dị thường.

...

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu có một giấc mộng rất kỳ quái, trong mộng hắn đứng bên một bờ sông, trên sông có một chiếc thuyền chiến. Con thuyền kia giống như một con chuột màu trắng cực lớn, béo mập rất đáng yêu. Trên bờ có một đám đại lão gia tay trần, đang kéo dây kéo thuyền. Nhóm hán tử này vừa kéo thuyền vừa hò nhau, khí thế kinh người...

Triển Chiêu đang nghiêng đầu đứng nhìn bên bờ, chợt cảm giác có người đẩy hắn... hắn liền tỉnh giấc...

Mở to mắt, ánh mắt đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy một bóng trắng thoáng qua bên giường.

Dụi mắt xoay mặt nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã thức dậy, đang cùng Tiểu Ngủ cướp một sợi đai lưng màu trắng.

Ngủ gia mới vừa mặc y phục tử tế thì đai lưng đã bị Tiểu Ngủ kéo lại, Tiểu Ngủ nghịch ngợm muốn chết, mới sáng sớm đã chơi trò cướp đai lưng với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đại khái là sợ đánh thức Triển Chiêu, động tác rất nhẹ, nhìn Tiểu Ngủ ngậm đai lưng lăn lộn khắp sàn, tỏ ra rất bất đắc dĩ.

Triển Chiêu lại cảm giác có người đẩy mình, khó hiểu... vừa quay đầu lại... liền thấy cửa sổ bên giường của mình đã mở ra, thân mình của Yêu Yêu không vào được nhưng cái đầu lớn chui vào được, đang dùng đầu đụng đụng hăn, giống như mèo con đang làm nũng.

Triển Chiêu ngáp một cái, đưa tay xoa đầu Yêu Yêu, quan sát sắc trời một chút, hăn là trời chỉ mới vừa sáng đi...

"Tỉnh?"

Bạch Ngọc Đường rốt cục giật lại được đại lưng, hỏi Triển Chiêu.

"Ừm...." Triển Chiêu ngồi dậy, còn khó hiểu sao trước khi tỉnh giấc mình lại có giấc mộng kỳ lạ như vậy, nhưng đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, hăn lại phát hiện tiếng "hò" kéo thuyền kia vẫn còn... dường như là từ ngoài sân truyền vào.

"Âm thanh gì vậy?" Vẻ mặt Triển Chiêu mờ mịt, "Có người kéo thuyền?"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, "Ta cũng bị đánh thức vì vậy, mới sáng sớm ai đã kéo thuyền?"

"Gần đây có sông sao?" Triển Chiêu nói xong vọt ra ngoài...

Ngũ gia yên lặng gật đầu, con mèo này, từ trên giường vọt ra cửa sổ thẳng đến nóc nhà đối diện, chỉ cần một cú nhảy...

Triển Chiêu đáp xuống nóc nhà đối diện nhìn thoáng qua, liền bịt miệng.

Bạch Ngọc Đường ở trong phòng nhìn thấy Triển Chiêu bịt miệng, dường như đang nhin cười, vừa quay đầu ngoắc ngoắc hăn.

Ngũ gia đẩy cửa ra ngoài, cũng lên nóc nhà, đứng bên cạnh Triển Chiêu nhìn ra xa xa, nháy mắt không biết nói gì.

Chỉ thấy trên sườn núi Thất Tinh Đàm có không ít cây trà, lúc này đang có người hái lá trà.

Nếu nói đến khu vực trồng trà trên núi ở Trung Nguyên, đại cô nương tiểu tức phụ nhi đeo gùi hái lá trà là chuyện thường tình, các cô nương bình thường còn vừa hái lá trà vừa hát tiểu khúc gì đó. Cuồng Thạch Thành bên này hiển nhiên cũng có truyền thống này, chẳng qua là.... tiểu cô nương hái lá trà biến thành đại lão gia hái lá trà.

"Hoặc!"

Bạch Ngọc Đường nghe bên cạnh có người tán thán một tiếng, xoay mặt, liền thấy không biết Thiên Tôn đã lại đây từ khi nào, gật đầu, "Cái này lợi hại!"

Triển Chiêu nhin cười đến vất vả, khung cảnh này quá thú vị, toàn là đại hán vạm vỡ khắp núi, lưng đeo cái gùi nhỏ, vừa hái lá trà vừa ca hát, giọng hát kia chẳng khác nào đang hò kéo thuyền, rung trời động đất, hát ngược lại rất đều.

Đang xém náo nhiệt, cánh cửa một căn phòng nhỏ hé mở, Tiểu Tứ Tử chạy ra.

Tiểu Tứ Tử còn đeo một cái sọt nhỏ, mới vừa ra khỏi cửa đã bị Yêu Yêu nắm vắt vèo trên cây tha lên.

Thiên Tôn xuống khỏi nóc nhà, nhìn Tiểu Tứ Tử bị Yêu Yêu ngậm sọt nhỏ lắc qua lắc lại. "Tiểu Tứ Tử, người cũng theo bọn họ đi hái lá trà à?"

"Tôn Tôn sớm ~" Tiểu Tứ Tử hai tay ôm lấy cái sọt nhỏ, hai chân lắc qua lắc lại, chào hỏi Thiên Tôn. "Con cùng phụ thân đi hái thuốc."

"Hái thuốc?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhảy xuống.

Lúc này, Triệu Phổ ở trong phòng của Công Tôn biếng nhác đuổi thắt lưng đi ra, phía sau là Công Tôn cầm theo sọt thuốc.

"Núi Côn Lôn đều là thảo dược trân quý, hôm qua ta hỏi thăm Tiên lão gia tử một chút, trong khu rừng nhỏ bên sườn núi có Kim Thiên Hoa."

"Kim Thiên Hoa là cái gì?" Triển Chiêu tò mò.

"Miêu Miêu, nhộng ve ở dưới đất không phá kén, chôn mấy năm sau sẽ nở hoa, cái đó gọi là Kim Thiên Hoa." Tiểu Tứ Tử được Bạch Ngọc Đường bế xuống từ trên cây giải thích.

"Giống Đông Trùng Hạ Thảo sao?" Triển Chiêu tò mò. "Là ngọn núi nào? Hay là nơi xuất hiện sương mù Khiếu Lâm?"

"Ừ." Công Tôn gật đầu, thấy Triển Chiêu dường như có chút lo lắng, liền nói, "Không sao đâu, ngay tại cửa rừng, không vào núi. Ta hỏi Tiên lão gia tử, sương mù thật sự dâng lên cũng phải mất một ngày, chúng ta nhìn thấy không ổn thì chạy ra là được."

"A..." Triển Chiêu gật đầu yên tâm, chạy vào phòng thay y phục.

Lúc này Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương cũng đã dậy.

Hỏa Phượng đang ngoáy lỗ tai, "Ai nha, các vị mỹ nhân giai lệ của Cuồng Thạch Thành này đúng là rất biết giày vò người khác, chỉ hái trà mà cũng hát đầy khí thế như vậy..."

Mọi người lại bị hấn chọc cười.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Phổ mang theo Trâu Lương cùng Tiểu Lương Tử vừa luyện công trở về quay về Cuồng Thạch Thành trước, còn một số việc quân vụ phải xử lý. Trước khi đi Triệu Phổ nhờ Triển Chiêu bọn họ hỗ trợ trông chừng hai phụ tử Công Tôn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc cũng muốn vào rừng khi chưa có sương mù xem thử, bảo Triệu Phổ an tâm, họ sẽ đi cùng.

Triệu Phổ vội vàng đi rồi, những người còn lại thì chia làm hai đường, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa và hai phụ tử Công Tôn, Tiểu Tứ Tử cùng nhau vào rừng hái thảo dược; Tiền Thiêm Tinh mang Ân Hậu và Thiên Tôn đến Vọng Tinh Lâu uống trà nói chuyện phiếm, ngắm bình minh.

Tại Thất Tinh Đàm, dưới sườn núi có một mảnh đất phẳng nghiêng thoải thoải ở hướng bắc, có một mảnh thạch lâm nhỏ, đá ở nơi này không có quy mô lớn bằng chỗ lối vào Cuồng Thạch Thành mà phân bố rải rác, cây trong thạch lâm tươi tốt, trong rừng có không ít hoa cỏ kỳ dị.

Lúc này khoảng không phía trên rừng cây bao trùm một lớp sương mù mỏng manh, ánh mặt trời rải rác xuyên qua màn sương mỏng, để lại những vệt sáng lốm đốm khắp cả mảng rừng.

Trên khoảnh đất trống ngoài bìa rừng, Tiểu Ngũ đuổi theo một con bướm chạy tới chạy lui.

Lâm Dạ Hỏa chỉ vào Triển Chiêu đứng một bên cười đến không thẳng thắt lưng lên được.

Hỏa Phượng vì sao lại cười? Bởi vì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn đang yên đang lành đứng bên bìa rừng ngắm phong cảnh, không biết từ chỗ nào có mấy con báo tuyết con nhảy nhót chạy đến, lập tức liền bao vây lấy Triển Chiêu.

Càng lúc vậy càng nhiều, có mấy con báo hơi trưởng thành một chút thì chạy vào rừng bắt thỏ, để bày báo tuyết con lại cho Triển Chiêu trông.

Chẳng mấy chốc, Triển Chiêu bắt đắc dĩ chấp tay sau lưng mà đứng, ừ ừ nhìn bảy tám con báo nhỏ xíu vây quanh cọ cọ chân hân.

Bạch Ngọc Đường tỏ ra rất hứng thú quan sát một chút xem có con nào muốn rời nhà đi không để mang về nuôi.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử phát hiện rất nhiều Kim Thiên Hoa, hai phụ tử cầm hai cái xẻng nhỏ, ngồi xổm trên đất chuyên tâm hái thảo dược.

Lâm Dạ Hỏa cười no rồi, liền tán gẫu với Triển Chiêu về mỹ thực ở Cuồng Thạch Thành.

Bạch Ngọc Đường đi vào rừng, quan sát Kim Thiên Hoa trong giỏ trúc của Công Tôn, nhìn không được nhíu mày —— quả nhiên đáng ghét y như trong tưởng tượng, một đồng sâu béo mọng mọc mầm.

Công Tôn đang đào, bỗng nhặt lên một thứ gì đó, cầm miếng vải bố cọ cọ rồi đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vươn tay nhận lấy thì thấy là một thứ đồ kim khí tựa như mũi thương bằng đồng, bên trên còn khắc văn tự Tây Vực.

"Đây không phải là văn tự của man tộc." Bạch Ngọc Đường cẩn thận nghiên cứu một chút.

"Ừ." Công Tôn cũng nhận thấy thế. "Cũng không phải là văn tự của Cuồng Thạch Thành."

"Chứng tỏ trước kia có binh mã khác từng ra vào nơi này?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Cảm giác không đơn giản là chỉ ra vào." Công Tôn lại nhặt lên một mảnh đá dài dài, đen đen đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhận lấy, khó hiểu hỏi, "Đây là thứ gì? Mảnh đá?"

Công Tôn lắc đầu, "Xương quai xanh của con người."

Ngũ gia vội vàng ném đi, lấy khăn chà tay không nói gì mà nhìn Công Tôn.

Lúc này Tiểu Tứ Tử ôm cái sọt nhỏ của bé chạy đến, đem Kim Thiên Hoa trong sọt đều trút vào trong giỏ của Công Tôn.

"Phụ thân, bên kia còn có thật nhiều." Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ.

"Con đừng chạy xa, chỉ hái ở đây thôi." Công Tôn chỉ chỉ bên cạnh.

"Ở cách đây không xa." Tiểu Tứ Tử lại giơ tay ra.

Bạch Ngọc Đường nói, "Để ta đưa nó đi."

Công Tôn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đi cùng Tiểu Tứ Tử vào trong rừng mấy bước, Tiểu Tứ Tử ngồi xổm xuống tiếp tục hái, Ngũ gia dựa vào một thân cây nhìn bé bận rộn.

Công Tôn hái thuốc một lúc, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, lại tiếp tục làm việc.

Lúc này, chợt thấy Triển Chiêu chạy đến, một tay ôm một con báo con tròn vo, một tay cầm một cây nấm. "Công Tôn, ta nhặt được."

Công Tôn chớp mắt mấy cái, vươn tay nhận lấy cây nấm không biết được hái từ đâu, không hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với hắn, "Linh chi đó!"

Công Tôn không biết nói gì, "Đây là nấm mộc."

Triển Chiêu há hốc miệng, kinh ngạc, Lâm Dạ Hỏa tiếp tục ở một bên ôm bụng cười.

Công Tôn ném cây nấm vào trong giỏ, "Cái này rửa sạch có thể pha trà, uống rất ngon, còn nữa không?"

"Bên kia còn." Triển Chiêu vươn tay chỉ...

Đúng lúc này, con báo nhỏ trong lòng Triển Chiêu đột nhiên giãy dụa, Triển Chiêu vừa buông tay thì báo con liền nhảy xuống.

Đồng thời, mấy con báo trưởng thành vừa nãy chạy vào rừng đột nhiên chạy ra, vội vã như bị thứ gì dọa sợ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều nhìn vào chỗ sâu trong rừng...

Lúc này một cơn gió nhẹ từ trong rừng thổi ra, thoáng mang theo chút hàn ý.

Phía bên Tiểu Tứ Tử, vừa rồi một con báo tuyết đột nhiên xông ra khiến cho Tiểu Tứ Tử hoảng sợ, cái sọt bên tay cũng bị con báo cuống cuồng sợ hãi bỏ chạy đụng ngã, chỗ Kim Thiên Hoa cũng đổ hết ra đất.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ vạt áo đứng lên, nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong rừng.

Bạch Ngọc Đường xoay người, giúp bé nhặt chỗ dược liệu rơi ra đất, thả lại vào trong sọt, mới vừa nhắc đầu thì đã thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên đi

vào trong rừng.

"Tiểu Tứ Tử."

Bạch Ngọc Đường vội tiến lên đuổi tay ra kéo bé lại.

Ngay trong nháy mắt khi tay Bạch Ngọc Đường túm lấy Tiểu Tứ Tử... bỗng nhiên một luồng sương mù dày đặc ập đến nhanh như gió, "vùn vụt" quét qua.

Bên ngoài rừng truyền đến một tiếng hồ gầm khiến cho mọi người chú ý.

Thiên Tôn và Ân Hậu đang ngồi trên Thất Tinh Lô uống trà xoay mặt nhìn sang, đều sửng sốt...

Tiền Thiêm Tinh cũng "hoắc" một tiếng đứng bật dậy.

Chỉ thấy rừng cây phía xa xa trong nháy mắt đã bị sương mù dày đặc bao phủ.

Trong rừng, Triển Chiêu mắt thấy đám sương mù dày đặc kia bao trùm lấy Bạch Ngọc Đường lẫn Tiểu Tứ Tử, liền phi thân vọt qua hướng đó.

"Tiểu Tứ Tử!"

Công Tôn hét lên chạy vào trong rừng,

Lâm Dạ Hỏa giữ hãn lại, kéo hãn chạy ra ngoài rừng.

Công Tôn nôn nóng, Lâm Dạ Hỏa dặn hãn đứng ngoài rừng đừng di chuyển, xoay người vọt ngược về trong rừng.

Nhất thời, trước mắt đã không còn cánh rừng vừa rồi, chỉ còn một màn sương mù dày đặc, sương mù như khói như mây, dày đến mức nếu vươn

tay vào trong liền không thể nhìn thấy được năm ngón tay.

Công Tôn đưa tay chạm thử vào lớp sương mù kia một chút rồi thu về, sương mù màu trắng cứ nhiên kéo theo trên tay tựa như vệt mây, tay có cảm giác ướt lạnh.

Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa không rõ tung tích, bên ngoài căn bản không thể quan sát được tình huống trong rừng, Công Tôn gọi mấy tiếng mà không ai đáp lại, hắn cũng muốn đi vào. Chỉ là vừa mới bước một bước, vạt áo đã bị tóm lấy.

Công Tôn nhìn lại, Tiểu Ngũ ở ngay sau hắn, gắt gao kéo vạt áo không cho hắn vào trong rừng.

Công Tôn càng nôn nóng, Tiểu Ngũ có phản ứng lớn như vậy chứng tỏ bên trong có nguy hiểm.

Công Tôn nhất thời hoang mang lo sợ, ở bên ngoài rừng sốt ruột đến độ đi lòng vòng, chỉ trách bản thân mình đến hái thảo dược làm gì.

Đang miên man suy nghĩ, Thiên Tôn và Ân Hậu đã đến.

Tiền Thiêm Tinh rất hoang mang, "Sương mù sao lại tới đột ngột như vậy... từ trước đến nay không phải như thế này."

Công Tôn hướng mắt trông mong nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Ân Hậu vươn tay chạm vào màn sương kia, thu tay về, vẫn mang theo một chút sương mù như cũ.

Thiên Tôn gọi một tiếng, "Ngọc Đường."

Trong rừng không có ai đáp lại.

Thiên Tôn cau mày, "Kỳ quái..."

Chính lúc này, nhị lão đột nhiên lui về phía sau một bước, Ân Hậu nói, "Cái gì đi ra..."

Vừa mới dứt lời liền thấy sương mù phía trước hơi tản ra một chút về hai bên, lộ ra một khe hở, Tiểu Tứ Tử kéo Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu đi ra.

Mọi người kinh hãi, Tiểu Tứ Tử lại quay người lại chạy vào trong màn sương.

Công Tôn mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người đều khoát tay với hắn, chẳng mấy chốc, Tiểu Tứ Tử kéo Lâm Dạ Hỏa chạy ra, trên đầu Hỏa Phượng toàn là lá cây, vừa đi vừa lắc đầu, "Phi thân lên trên không được, thiếu chút nữa là bị cành cây đâm chết rồi."

Ân Hậu và Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhau.

Tiền Thiêm Tinh cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Tứ Tử kéo ba người lớn hoàn hảo không tổn hao gì từ trong màn sương mù dày đặc ra, chỉ thấy tiểu tử kia lại chạy vào, đem hai sọt thuốc nhặt ra, đặt bên chân Công Tôn.

Công Tôn sửng sốt một lúc, khôi phục lại tinh thần, vội vàng kéo Tiểu Tứ Tử lại ôm lấy, vừa ngẩng đầu mờ mịt nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa —— đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Dạ Hỏa vừa phủi tóc vừa nghiêng đầu, "Ta đi vào rồi thì chẳng thấy gì cả, định phi thân lên trên nhưng cánh rừng sương mù kia như có quỷ vậy, không phân biệt được cao thấp, hơn nữa không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì! Ta đang nháy tại chỗ thì đột nhiên sương mù tách ra, sau đó Tiểu Tứ Tử chạy đến kéo ta đi ra."

Triển Chiêu cũng gật đầu, "Sau khi đi vào ta không tìm thấy Tiểu Tứ Tử và Ngọc Đường, đang lo lắng thì đột nhiên sương mù cũng tách ra, Tiểu Tứ Tử kéo Ngọc Đường đến rồi kéo ta đi ra, giống như..."

Nói đoạn, tất cả mọi người nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử.

Ân Hậu hỏi, "Giống như cái gì?"

"Giống như sương mù kia đang sống." Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, vừa nói vừa nhìn Tiểu Tứ Tử, "Tiểu Tứ Tử đi đến đâu thì sương mù liền tách ra."

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng gật đầu —— đúng là cảm giác này.

Công Tôn nhìn nhi tử, hỏi, "Tiểu Tứ Tử, vừa rồi vì sao con lại chạy vào rừng?"

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh rừng đã bị sương mù dày đặc bao trùm, gãi đầu, "Ừm..."

Công Tôn híp mắt, vỗ hông bé. "Nói nha."

Tiểu Tứ Tử liền vươn tay chỉ vào rừng, nói, "Con nghe thấy có người gọi con."

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường lẫn Lâm Dạ Hỏa —— vừa rồi có nghe thấy âm thanh gì không?

Lâm Dạ Hỏa nhún vai —— không có.

Bạch Ngọc Đường vừa rồi đứng bên cạnh Tiểu Tứ Tử, quả thật không nghe thấy âm thanh gì.

"Khụ khụ."

Lúc này, một tiếng ho khan truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn, cách họ khoảng chừng năm bước, Tiền Thiêm Tinh vẫy tay với họ, ý là —— tới đây đi.

Đi đến bên cạnh Tiền Thiêm Tinh, chỉ thấy lão gia tử vươn một ngón tay, mọi người vừa quay đầu lại thì đều kinh ngạc đến không nói nên lời...

Chỉ thấy phía trước họ là một tòa quan ải nguy nga đứng sừng sững, quy mô cửa thành lâu kia so với đại môn Hắc Phong Thành không nhỏ hơn là bao, trên thành lâu có ba chữ lớn —— Khiếu Lâm Quan.

Giữa màn sương mù dày đặc, tòa quan ải nằm giữa rừng cây tùng cao ngất được mây mù bao phủ, lúc này tùng bách đang hơi đong đưa theo gió, cảm giác cực kỳ chân thật.

Mà quỷ dị hơn chính là bên trong núi rừng vắng vắng tiếng gió gào thét, bên trong màn sương mù dày đặc tựa như che giấu thứ gì, gió núi thổi từng cơn mang theo giá buốt.

Tai nghe truyền thuyết cùng tận mắt thấy khác nhau rất lớn, cảm giác chân thực đến gần trong gang tấc, khác hoàn toàn với thứ cảm giác như gặp ảo ảnh.

Mọi người đang ngưỡng mặt chiêm ngưỡng tòa quan ải giữa sương mù, Tiểu Tứ Tử được Công Tôn ôm trong lòng đột nhiên giơ tay lên vẫy vẫy tay về hướng thành lâu quan ải.

Công Tôn nhìn nhìn nhi tử.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn thành lâu... Trên thành lâu không có một bóng người.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, hỏi, "Tiểu Tứ Tử, cháu đang vẫy tay với ai vậy?"

Tiểu Tứ Tử chỉ về hướng lầu hai trên thành lầu, "Có người nha."

Công Tôn hít một ngụm khí lạnh.

Ân Hậu cau mày ngẩng đầu nhìn kỹ, Thiên Tôn còn hỏi, "Lão quỷ, có phải mắt ta kém rồi không? Trên lầu có người?"

Ân Hậu lắc đầu, ý là —— không có!

Mọi người lại nhìn sang Tiền Thiêm Tinh, lúc này vẻ mặt lão gia tử khiếp sợ không thua gì mọi người, liên tục lắc đầu —— nhìn cả trăm năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy trên đó có người.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử nói với Công Tôn, "Phụ thân, bọn họ cho chúng ta đi vào, chúng ta vào nha?"

Công Tôn mở to hai mắt, sau một lúc sửng sốt, liền ôm Tiểu Tứ Tử xoay người bỏ chạy.

Lâm Dạ Hỏa đi theo phía sau, vừa chạy vừa ồn ào, "A a a a! Gặp quỷ rồi?"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghi hoặc mà nhìn tòa Khiếu Lâm Quan —— là có người mà chỉ có Tiểu Tứ Tử có thể nhìn có thể nghe thấy thôi sao? Đây là tình huống gì?

Ân Hậu nhìn nhìn Thiên Tôn, nhướng mày một cái.

Thiên Tôn vượt cằm suy nghĩ một chốc, liền nhào qua ôm lấy cánh tay đồ đệ, "A a a a! Ngọc Đường a! Có phải có quỷ không?! Vì sư hơi sợ!"

Ngũ gia không nói gì nhìn Thiên Tôn đầy mặt hưng phấn, "Người sợ mà còn cười cái gì?!"

Triển Chiêu cũng đỡ khóc đỡ cười, Thiên Tôn phỏng chừng sống cả trăm năm cái gì mà chưa nghe qua thấy qua, lúc này coi như đã gặp được luôn cả quý.

Ân Hậu hỏi Tiền Thiêm Tinh, "Người thấy thế nào?"

Lão gia tử ôm cánh tay quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử đã bị Công Tôn ôm chạy xa, nhú mào, "Dựa theo thời gian Quỷ Môn Tinh xuất hiện mà tính thì sương mù Khiếu Lâm này nguyên bản hẳn là hai ba ngày nữa mới xuất hiện. Hơn nữa mỗi lần sương mù Khiếu Lâm xuất hiện đều rất chậm, sương mù nuốt hết cả rừng thì đại khái cần ít nhất một ngày, nhưng lần này..."

"Sương mù dâng lên quá nhanh." Ân Hậu cũng cảm thấy kỳ quái, "Hơn nữa sương mù này dường như còn biết nhận người nữa phải không?"

Tiền Thiêm Tinh bị Ân Hậu chọc cho bật cười, lão gia tử thở dài vươn tay gãi đầu, cảm thấy khó hiểu —— vì sao gặp Tiểu Tứ Tử, sương mù lại tự động tách ra?

Ru: Chắc tác giả là fan film The Mist ha -v-

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 193: Ngân Hồ Chi Huy

Edit: Ruby

Tầng ba Vọng Tinh Lâu, chính giữa cái bàn nhỏ làm bằng trúc, Tiểu Tứ Tử ôm một con báo nhỏ, ngoan ngoãn ngồi, một đôi mắt to liếc bên trái nhìn một cái, lại liếc bên phải nhìn một cái, chớp chớp mắt mấy cái.

Bên cạnh bàn, Công Tôn, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa, Tiền Thiêm Tinh, Thiên Tôn cùng Ân Hậu vây thành một vòng tròn, tỉ mỉ quan sát bé.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, mở miệng nói, "Phụ thân, con muốn uống nước."

Công Tôn chạy đi rót cho bé chén nước, đưa cho bé rồi sau đó đứng trở lại... tiếp tục nhìn nhi tử.

Tiểu Tứ Tử bưng chén uống nước, vừa uống vừa liếc mọi người, cuối cùng phỏng chừng là bị nhìn đến phát cáu, chỉ thấy tiểu gia hỏa buông chén, phồng má, giữa chân mày nhăn thành một cục, thở phì phì nhìn mọi người, ý là —— mọi người còn nhìn! Còn nhìn nữa con sẽ tức giận!

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng gọi, "Cận Nhi!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Tiểu Lương Tử nhanh chóng chạy đến, phía sau bé, Triệu Phổ cũng mang theo Trâu Lương bọn họ chạy đến.

Tiểu Tứ Tử ba vọt hai nhảy bay lên Vọng Tinh Lâu, nhảy lên bàn giữ chặt tay Tiểu Tứ Tử. "Cận Nhi? Nghe nói xem chút nữa là người bị quái vật bắt đi sao?"

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu —— hơ?

Triển Chiêu sờ cằm, không lý nào... chuột nhà hăn truyền lời sẽ không truyền đến không đáng tin như vậy chứ?

Rất nhanh, Triệu Phổ cũng chạy lên lầu.

Trong số những người vây xem Tiểu Tứ Tử không có Bạch Ngọc Đường vì Ngũ gia hỗ trợ truyền tin, cười Yêu Yêu đến hoàng cung Cuồng Thạch Thành tìm Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường nói với Triệu Phổ, sương mù Khiếu Lâm xuất hiện, trong sương mù không biết có thứ gì khiến cho thiếu chút nữa lạc mất Tiểu Tứ Tử, để Triệu Phổ dẫn người đi một chuyến xem thử.

Khi Bạch Ngọc Đường truyền lời thì bởi vì xung quanh có không ít người, Ngũ gia không phải là kẻ thiếu đầu óc, cái gì có người mà mọi người không nhìn thấy nhưng Tiểu Tứ Tử lại nhìn thấy hay sương mù đọng tới bé sẽ tản ra linh tinh đều không nói, dù sao Triệu Phổ đến nơi, Công Tôn hăn là sẽ giải thích kỹ càng tỉ mỉ với Triệu Phổ sau.

Bất quá Ngũ gia không về cùng Triệu Phổ mà là cười Yêu Yêu hỏa tốc chạy về Hắc Phong Thành... Bạch Ngọc Đường đi làm gì? Hăn muốn tìm Công Tôn Mỗ. Nếu muốn hỏi trên thế gian này ai hiểu rõ về Ngân Hồ tộc nhất thì người kia nhất định là Công Tôn Mỗ. Vừa rồi người thấy rõ nhất việc Tiểu Tứ Tử đi lại dễ dàng trong sương mù chính là Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia luôn cảm thấy sương mù này căn bản không phải là sương mù bình thường. Nói tà hồ một chút, thật giống như là hướng về Tiểu Tứ Tử mà đến vậy. Hết thảy những thứ phát sinh bên người Tiểu Tứ Tử đều có liên quan

đến huyết thống Ngân Hồ tộc của bé, chuyện này quá quý dị, tốt nhất là nên hỏi thử lão gia tử.

Tạm không nhắc đến việc Bạch Ngọc Đường đã quay về Hắc Phong Thành, lại nói đến Vọng Tinh Lâu lúc này.

Triệu Phổ đuổi tới nơi mà vẫn chưa hiểu ra sao, thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử hoàn hảo vô khuyết, ngược lại yên tâm một chút.

Công Tôn kéo Triệu Phổ sang một bên, đem chuyện vừa xảy ra nói hết một lần với hắn, Long Kiều Quảng và Trâu Lương cũng lại nghe chuyện, Thanh Lâm cùng Trịnh Trường Không cũng theo đến, vừa nhìn sương mù Khiếu Lâm phía xa xa, vừa nghe kể lại những gì mọi người đã trải qua.

Đến khi tất cả mọi người đều hiểu được đã xảy ra chuyện gì, ai nấy đều choáng váng, đồng thời quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn chăm chăm.

Tiểu Tứ Tử phát hiện người nhìn mình càng lúc càng nhiều, dấu môi, trốn ra phía sau Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử lúc này đứng ở trên bàn, nhìn chăm chăm sương mù Khiếu Lâm ở xa xa, vuốt cằm, "Hoặc... nhìn hoàn toàn không giống đồ giả nha!"

Được Tiểu Lương Tử nhắc tỉnh, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn Khiếu Lâm Quan cùng rừng tùng đứng sừng sững giữa màn sương mù xa xa.

Triệu Phổ nhú mày, "Cư nhiên là quan ải lớn như vậy."

Trịnh Trường Không khá quen thuộc với địa lý, hơn nữa còn thông thạo chiến sử, dù sao từ nhỏ cũng được sinh ra trong nhà võ tướng.

Nhưng mà Trịnh tướng quân quan sát tòa quan ải kia một hồi lâu, lắc đầu với Triệu Phổ. "Lật khắp binh thư chiến sử cũng chưa từng xuất hiện một tòa quan ải nào như thế này!"

"Kết cấu xây dựng cũng rất kỳ lạ." Long Kiều Quảng cũng lắc đầu, "Nhìn không giống như phong cách của niên đại gần đây, khác biệt rất lớn với quan ải thời Tần Hán, khá gần với phong cách thời Đường nhưng lại cảm thấy có chút khác biệt."

"Không chỉ có quan ải này kỳ quái đâu mà những cây tùng bách kia cũng rất kỳ quái!" Công Tôn nhỏ giọng nói, "Đây không phải là loại tùng bách phổ thông."

Tất cả mọi người có chút không hiểu, "Thế đấy là loại tùng bách gì?"

"Thường Thanh Bách." Công Tôn nghiêm túc nói, "Nhà bình thường sẽ không trồng, phần lớn là trồng ở mộ địa, có tác dụng không khác biệt mấy với Vạn Niên Thanh."

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, gật đầu, ngược lại cũng nghĩ tới, phía sau Ma Sơn có rất nhiều mộ địa, đích thật là trồng nhiều loại tùng bách này, chỉ là...

"Không cao đến như vậy." Triển Chiêu nói, "Loại tùng bách này lớn rất chậm."

"Tùng bách vốn lớn chậm." Công Tôn chỉ chỉ rừng cây tùng sau Khiếu Lâm Quan, "Để đạt đến độ cao này thì cần ít nhất phải mấy trăm năm."

"Hơn nữa không thấy chúng mọc rất chỉnh tề sao?!" Ân Hựu cũng cảm thấy kỳ quái, "Nhìn không giống như hình thành một cách tự nhiên."

Mọi người suy nghĩ, lại tập thể quay đầu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiền Thiêm Tinh xích qua hỏi bé, "Tiểu Tứ Tử, vừa rồi cháu thấy người? Bao nhiêu người?"

Tiểu Tứ Tử đếm đếm ngón tay, ngẫm nghĩ, "Ừm... hơn mười người."

"Nhiều như vậy? Nam hay nữ?" Công Tôn hỏi.

Tiểu Lương Tử đứng trên bàn kiềng chân tò mò nhìn về hướng Khiếu Lâm Quan —— có người sao? Không nhìn thấy nha!

"Miêu tả kỹ càng tí mĩ một chút?" Triệu Phổ cũng hỏi.

Tiểu Tứ Tử nhìn ra xa xa, vươn một ngón tay, "Đều mặc khôi giáp nha, là loại khôi giáp màu bạc, y phục màu trắng, trông rất dễ nhìn! Còn có hai người có áo choàng màu đỏ... Ừm, người kia là một tỷ tỷ... Bên phía cột cờ lâu ba có hai người không mặc khôi giáp, nhìn giống tiểu binh. Lầu hai có thật nhiều người mặc khôi giáp, y phục màu đen..."

Mọi người nhìn theo ngón tay Tiểu Tứ Tử chỉ liên tục, giống như trên thành lầu đối diện thật sự có người đang đứng.

Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử nói đến dựng hết tóc gáy, vội vàng vươn tay ôm bé lên, vừa nhìn ra xa xa, vừa nhỏ giọng hỏi, "Tiểu Tứ Tử, những người đó còn đang ở trên lầu?"

"Vẫn còn nha." Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Đang nhìn chúng ta kìa."

Lúc này không chỉ có Công Tôn, những người khác cũng cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Lâm Dạ Hỏa trốn ra phía sau Trâu Lương, Triển Chiêu cũng cảm thấy dị thường quỷ dị, Tiểu Lương Tử thì quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử.

Loại tình huống hiện tại này, nếu đổi Tiểu Tứ Tử thành bất kỳ tiểu hài nhi nào, nhóm người lớn khả năng đều cảm thấy tiểu oa oa đang nói mê

sáng, nhưng những lời này lại là từ miệng Tiểu Tứ Tử nói ra.

Tiểu Tứ Tử đừng nhìn còn nhỏ, hơn nữa bình thường rất ngoan ngoãn, mềm mềm nhu nhu như nắm gạo nếp, nhưng phẩm tính thuần lương, còn rất có nguyên tắc. Đầu tiên bé không nói dối, có chuyện không muốn nói cũng không gạt ai, chỉ ngậm chặt miệng cho qua chuyện. Còn có bé rất biết giữ lời! Nếu bé đã hứa giúp người hỏi thăm chuyện gì thì nhất định sẽ giúp người hỏi bằng được, chưa bao giờ thất hứa. Mặt khác còn rất nghiêm túc trong những chuyện khác, đặc biệt là phương diện y thuật, giống hệt như phụ thân của bé, nói một không hai!

Nói cách khác, tất cả mọi người đều tin tưởng Tiểu Tứ Tử không nói bậy, bé nói nhìn thấy người thì tức là bé thấy người thật, nhưng vấn đề hiện tại chính là —— vì sao chỉ có mình bé có thể thấy còn người khác thì không nhìn thấy được?

"Những người đó cũng đang nhìn chúng ta sao?" Công Tôn nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Vâng, đang vẫy tay với chúng ta, vậy phụ thân, chúng ta đi qua đi?"

Công Tôn hút một ngụm khí lạnh, trừng Tiểu Tứ Tử, "Không cho đi!"

Tiểu Tứ Tử dẫu môi.

Triệu Phổ cảm thấy có chút vi diệu, hắc bảo mọi người trước đừng nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm nữa, tập trung quan sát sương mù Khiếu Lâm kia.

An bài xong, Triệu Phổ từ Công Tôn nhận lấy Tiểu Tứ Tử, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, vừa nhìn về hướng sương mù Khiếu Lâm, vừa hỏi, "Tiểu Tứ Tử, con nói trên lầu ba có hai tiểu binh, còn có lá cờ?"

"Vâng." Tiểu Tứ Tử gật đầu, vừa tóm lấy một sợi dây trên nhuễn giáp của Triệu Phổ chơi.

"Trên lá cờ có chữ không?" Triệu Phổ hỏi.

"Không có nha." Tiểu Tứ Tử lắc đầu, "Chỉ có một đồ án."

Triệu Phổ đặt chén nước ở một bên, chỉ chỉ mặt bàn nói với Tiểu Tứ Tử, "Con họa ra cho ta xem."

Tiểu Tứ Tử liền vươn tay chấm chấm nước, vừa nhìn ra xa xa, vừa vẽ lại trên bàn, chẳng mấy chốc liền vẽ ra một đồ án hình tròn.

Triệu Phổ và Công Tôn đều nhìn chăm chăm đồ án nọ... Đồ án này tương tự như một loại ký hiệu, nhìn không ra là loại văn tự nào.

Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn tiên sinh cũng đầy hoang mang, "Đây là chữ gì?"

Những người khác cũng đều xem một lượt, không ai nhận ra.

Cuối cùng mọi người chỉ có thể đem hy vọng đặt vào Ân Hậu, Thiên Tôn còn có Tiền Thiêm Tinh.

Tiền lão gia tử nhìn đến đồ án kia, chân mày cau lại, "Giống như..."

Mọi người kinh hãi, "Lão gia tử có ấn tượng?"

"Ách..." Tiền Thiêm Tinh nhìn Ân Hậu cùng Thiên Tôn.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, ôm cánh tay ngưỡng mặt lên, "Nhìn có chút quen mắt..."

Ân Hậu nhìn chăm chăm đồ án kia, đột nhiên xoay qua chỗ khác, đi tới đầu bên kia bàn, nhìn theo hướng bên kia, sau đó nhướng mày, "A..."

Thiên Tôn cùng Tiền Thiêm Tinh cũng đều chạy tới nhìn.

Nhìn thoáng qua, nhị vị lão gia tử cũng tỏ vẻ hiểu rõ, "Hoắc! Đã nói nhìn quen mắt mà..."

Triệu Phổ hứng thú nhìn ba vị lão gia tử, ý là —— rốt cuộc là thứ gì?

"Thứ này nằm trên chiến kỳ?" Ân Hậu có chút tò mò hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử gật gật đầu.

"Đáng ngạc nhiên." Ân Hậu sờ sờ cằm.

Thiên Tôn và Tiền Thiêm Tinh cũng đều gật đầu.

"Đây rốt cuộc là cái gì nha?" Tiểu Lương Tử gấp đến giậm chân, ý là —— các vị có thể nói một hơi cho thống khoái không?

Tiền Thiêm Tinh chỉ chỉ Ân Hậu và Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn trời, "Cái này... các người chạy qua đây xem, đồ án ở giữa vòng tròn giống thứ gì?"

Mọi người ào ào vọt tới chỗ các lão gia tử đứng, nhìn kỹ.

Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, "Ai nha! Đây không phải là hồ ly sao!"

"Tiểu Tứ Tử, mặt lá cờ có màu gì?" Ân Hậu hỏi.

"Màu đen, đồ án màu trắng." Tiểu Tứ Tử trả lời.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau, Tiền Thiêm Tinh cũng nhú mày, "Đây là tộc huy của Ngân Hồ tộc... trước kia một số đồ vật Yêu Vương dùng, từng thấy thứ đồ án này."

"Bất quá đều không đầy đủ." Ân Hậu giải thích, "Yêu Vương đều xóa bớt, cây gậy Yêu Vương thường dùng cũng có, huy hiệu bị xóa sạch."

"Ngân Hồ tộc có quân đội riêng?" Triệu Phổ tò mò.

Ân Hậu lập tức lắc đầu, "Không thể nào! Số lượng Ngân Hồ tộc rất thưa thớt, hơn nữa hồ ly luôn sống một mình chứ không sống theo bầy!"

Tất cả mọi người không nói gì nhìn Ân Hậu —— đây là kiểu hình dung gì?

Thiên Tôn nhú mày, "Yêu Vương rất ít khi nói đến chuyện của Ngân Hồ tộc, không chừng có chuyện gì, chúng ta cũng không rõ cho lắm."

Nói xong Thiên Tôn híp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử một cái, lại nhìn sương mù Khiếu Lâm... vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, "Đi! Hai ta đi vào xem một cái!"

Công Tôn cả kinh, những người khác vội ngăn cản, Ân Hậu lập tức tóm lấy cổ áo Thiên Tôn.

Triển Chiêu liên tục xua tay, ý là —— ngoại công nắm chặt đừng buông tay! Nếu thật sự đi vào Ngọc Đường trở về chắc hoảng đến chết!

So với mọi người đang hỗn loạn trên lầu Vọng Tinh Lô, Bạch Ngọc Đường lúc này ngược lại rất cô đơn.

Ngũ gia cười Yêu Yêu ngang qua sa mạc, về Hắc Phong Thành đón Công Tôn Mỗ, xuyên qua Quỷ Hải đối với Yêu Yêu mà nói không thành vấn đề, Ngũ gia cũng rất sốt ruột, định sẽ quay về trước khi trời tối.

Lúc này Yêu Yêu đang bay trên Quỷ Hải, trên đầu là bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, phía dưới lại là một mảnh cát vàng trải dài.

Ngũ gia dùng khăn vải chắn gió, cúi đầu tránh ánh nắng... liếc mắt một cái, chợt nhìn thấy giữa một mảnh cát vàng Quỷ Hải, có một điểm trắng di động.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cúi đầu nhìn kỹ, kinh ngạc —— chỉ thấy ngay giữa sa mạc Quỷ Hải có một người mặc một thân bạch y đang đi một mình.

Nhanh chóng nhắm mắt, cảm thấy không lẽ bản thân gặp ảo giác? Đến khi lại mở mắt ra... phía dưới chỉ thuần một mảnh cát vàng, không hề có người nào cả.

Lúc này, Yêu Yêu đã bay qua cồn cát nơi Bạch Ngọc Đường vừa mới nhìn thấy người kia.

Ngũ gia lại quay đầu nhìn thoáng qua, sửng sốt... chỉ thấy trên cồn cát, đích thật là có một bóng dáng màu trắng.

Bạch Ngọc Đường lập tức kéo vây lưng Yêu Yêu.

Yêu Yêu xoay người, lượn một vòng trên không trung, mang theo Bạch Ngọc Đường bay trở về.

Khi bay đến phía trên cồn cát nọ, Yêu Yêu lượn quanh cồn cát một vòng, có chút không hiểu mà quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Mà lúc này Bạch Ngọc Đường cúi đầu, nhìn kỹ nền cát... trên nền cát không có người, không chỉ không có ai mà ngay cả một dấu chân cũng không có.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nghĩ lại, vừa rồi quả thật hẳn nhìn thấy một bạch y nhân nhưng bây giờ ngẫm lại, có người nhưng không có dấu chân!

Ngũ gia cảm thấy quái dị... đừng nói là gặp phải ảo giác chứ? Bên trong sa mạc xuất hiện ảo ảnh? Nhưng chỉ xuất hiện ảo ảnh của một người?

Đang khó hiểu, cái đuôi Yêu Yêu vẫy hai cái, lắc cho Bạch Ngọc Đường khôi phục lại tinh thần.

Ngũ gia vỗ vỗ nó, để nó tiếp tục bay về Hắc Phong Thành.

Yêu Yêu bay ra thật xa, Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhìn lại một lần nữa.

Mà ngay trong nháy mắt khi Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, liền thấy phía trên cồn cát xa xa, một bạch y nhân đang đứng đó, lúc này người nọ đang ngẩng đầu nhìn về phía hắn, vẫy tay với hắn.

Nhãn lực của Ngũ gia coi như không tồi, nhìn kỹ khuôn mặt của người nọ, lập tức ngây ngẩn cả người... Ngân Yêu Vương!

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể tin được, quay đầu lại kéo Yêu Yêu định bay trở về, chỉ là chờ Yêu Yêu xoay người, nhìn lại... nơi nào còn có Ngân Yêu Vương nữa!

Lại một lần nữa cười Yêu Yêu quay trở lại mảnh cồn cát kia, lượn hai vòng, Yêu Vương không xuất hiện nữa.

Yêu Yêu vẫy vẫy đầu, bất mãn quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hiển nhiên không rõ cứ bay vòng vòng thế này để làm gì.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, đơn giản nhấn một cái lên vây lưng của Yêu Yêu, nhảy xuống mặt cát cẩn thận tìm kiếm nhưng bóng người kia vẫn không xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường đứng giữa đại mạc mờ mịt mà ngẩn người —— thật là ảo giác sao?

Lúc này chợt cảm giác có ai vỗ nhẹ lên vai hần một cái.

Ngũ gia quay đầu lại, chỉ thấy Giao Giao cúi đầu, đem mặt tiến đến trước mặt hần, mở to mắt, nhìn hần.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Giao Giao càng ngày càng giống Triển Chiêu một chốc, hỏi, "Người nhìn thấy không?"

Ngoài dự kiến của Bạch Ngọc Đường, Giao Giao cư nhiên gật đầu.

Bạch Ngọc Đường vừa định hỏi tiếp, chợt thấy Giao Giao đột nhiên vươn tay giơ một ngón tay chỉ về mảnh cát cách đây không xa.

Ngũ gia không hiểu, nhìn chăm chăm mảnh cát vàng phía trước, "Sao vậy?"

Giao Giao lại giơ tay, Yêu Yêu ngồi phía sau Bạch Ngọc Đường đợi hần nghiêng đầu, tiến lên, giơ móng vuốt đập xuống mặt đất một lúc, Bạch Ngọc Đường chợt nghe "bang" một tiếng.

Yêu Yêu giơ móng vuốt lên vẫy vẫy, tựa như đập trúng cái gì đó.

Bạch Ngọc Đường vội tiến lên, tiếp tục đào cái hố Yêu Yêu vừa đào... cát đào lên lại chảy ngược trở về, khó khăn lắm mới đào ra một cái hố, bên trong có một cái rương sắt màu đen, lộ ra một góc.

Ngũ gia lại tiếp tục đào, tóm được một cái vòng, dùng sức kéo lên trên.

"Rầm" một tiếng, một cái rương sắt hình vuông được kéo ra.

Ngũ gia đặt thùng trên mặt đất, lại nhìn nhìn xuống cái hố vừa đào, bên trong không còn thứ gì.

Cẩn thận kiểm tra cái rương này, không lớn không nhỏ, không khác với hòm đựng thuốc của Công Tôn là bao, làm bằng sắt đen, xách lên còn khá nặng, phía trên vỏ sắt có chạm khắc hình trang trí phong cách cổ xưa, chính diện là một cái khóa sắt.

Mà dễ thấy nhất chính là, chính giữa cái khóa kia có một đồ án hình tròn mạ bạc.

Đồ án kia, dường như là một ký hiệu, nhìn có chút giống một con hồ ly...

Bạch Ngọc Đường cảm thấy đồ án này có chút quen mắt, vốn nhất thời hần không nghĩ ra nhưng vừa rồi Ngân Yêu Vương đột nhiên xuất hiện lại làm cho hần lập tức nhớ đến đồ án này...

Bản thân Bạch Ngọc Đường đối với Ngân Yêu Vương không có ấn tượng, nhưng vừa nhìn thấy Ngân Yêu Vương, tự nhiên hần cũng nhớ đến Thiên Tôn. Mà khi hần còn bé sống cùng Thiên Tôn tại Bách Hoa Cốc ở Thiên Sơn, có đôi khi có thể nhìn thấy trên một ít dụng cụ có khắc đồ án tương tự như thứ này, bất quá phần lớn đều bị xóa bớt, nhìn kỹ hình dáng mới có thể nhận ra, hần là cùng một loại.

Bạch Ngọc Đường kiểm tra khóa sắt kia một chút, vươn tay nhẹ xoa cầm —— không phải là loại khóa bình thường, muốn cạy ra phải có dụng cụ.

Cầm thùng lên quơ nhẹ bên tai, bên trong chắc chắn có thứ gì đó, Ngũ gia cũng không dám quá dùng sức, ai biết thứ đồ chơi này được chôn ở đây bao lâu, đừng để lắc mấy cái đã hỏng mất.

Ngũ gia đang nghiên cứu cái rương thì Yêu Yêu ở một bên dùng đầu đụng đụng hần.

Bạch Ngọc Đường vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Yêu Yêu vỗ cánh, hướng về phía xa xa kêu to. Nhìn lại phương xa, chỉ thấy cát vàng cuồn cuộn ùn ùn kéo đến, bão cát sắp đến.

Ngũ gia vội mang rương nhảy lên lưng Yêu Yêu... Yêu Yêu lập tức bay thẳng lên trời, mới vừa bay lên trên cao thì phía dưới bão cát đã quét đến... muốn nhìn lại mảnh cồn cát kia, đã không còn thấy tung tích.

Yêu Yêu tiếp tục bay về Hắc Phong Thành, Bạch Ngọc Đường ngồi trên lưng nó, nhìn cái rương sắt kia mà ngẩn người, trước mắt vẫn là hình ảnh Ngân Yêu Vương vừa vẫy tay với hắn.

Nếu chôn một cái rương dưới đất, nhiều năm sau vẫn có thể dễ dàng tìm được, còn nếu chôn một cái rương trong sa mạc, chôn còn cạn như vậy, lại còn có thể để hắn tìm được... độ khó rất cao, cũng chỉ có người kia mới có thể làm được đi...

Bạch Ngọc Đường vô thức quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên mặt cát đã bị san phẳng phía xa xa, bạch y nhân vừa rồi lại xuất hiện vẫy tay với hắn, xem ra còn rất vui vẻ.

Tư thế vẫy tay kia, còn có dáng vẻ khi ngoắc gọi hắn vừa rồi, đều cực kỳ giống Thiên Tôn...

Ngũ gia ngây người.

Cùng lúc đó, trên không trung có một quầng sáng mờ phủ xuống... theo ánh sáng kim sắc chiếu khắp sa mạc, thân ảnh màu trắng kia nhạt nhòa dần, sau đó biến mất...

Ngũ gia đột nhiên bật cười, Yêu Yêu cùng Giao Giao tò mò nhìn hắn... kinh ngạc khi chủ nhân mặt than nhà mình cứ nhiên có thể cười thành tiếng "Ha ha ha" trọn vẹn.

Bạcn Ngọc Đường cười đến thoải mái, vỗ nhẹ lên rương sắt kia, gật đầu tán thưởng —— Ngân Yêu Vương thật cừ! Cách cả trăm năm, Yêu Vương không chỉ để lại một cái rương cho bọn họ, còn thuận tiện nhắc nhở hẳn một chút, sương mù Khiếu Lâm, rốt cuộc hình thành như thế nào!

...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 194: Lo Mà Không Lo

Edit: Ruby

Chạng vạng tối, dùng cơm xong Triển Chiêu mang theo Tiểu Tứ Tử lên Vọng Tinh Lâu ngồi uống trà.

Công Tôn và Triệu Phổ bọn họ đều ở trên khoảnh đất bằng tại Thất Tinh Đàm để quan sát sương mù Khiếu Lâm ở cự ly gần.

Cả ngày hôm nay Công Tôn đều lo lắng đề phòng sợ Tiểu Tứ Tử đến gần Khiếu Lâm Quan, vậy nên Triển Chiêu phải ôm bảo bối tránh xa xa một chút.

Về mặt khác, Triển Chiêu cũng có chút băn khoăn —— theo lý mà nói thì Bạch Ngọc Đường hẳn là nên trở về, đại khái là bản thân mình quá quan tâm nên bị loạn đi, cảm giác so với tưởng tượng chậm hơn... hẳn là sẽ không lạc đường gì đó chứ?

Triển Chiêu có chút tâm thần bất định, lúc thì cảm thấy có lẽ Yêu Yêu mang theo Công Tôn Mỗ sẽ bay chậm một chút, lúc thì lại cảm thấy một mình Bạch Ngọc Đường đi vào Quỷ Hải có thể gặp nguy hiểm không...

Tiểu Tứ Tử ôm một chén trà, vừa uống vừa ngưỡng mặt nhìn Triển Chiêu cứ liên tục lắc đầu.

"Miêu Miêu."

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, nháy mắt mấy cái nhìn Tiểu Tứ Tử.

Thấy Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt nhìn hắn, liền hỏi, "Sao vậy?"

Tiểu Tứ Tử nhìn Triển Chiêu một chút, lại cúi đầu nhìn cái chén trong tay, hai cái chân nhỏ quơ quơ, tựa hồ đang suy nghĩ nên nói như thế nào.

Triển Chiêu nhìn cái đầu nhỏ tròn tròn của Tiểu Tứ Tử, không hiểu sao lo lắng trong lòng lại giảm đi rất nhiều, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu bé, hỏi, "Cháu muốn nói gì nha?"

Tiểu Tứ Tử do dự một chút, ngẩng đầu hỏi, "Miêu Miêu, phải bao lâu nữa cháu mới có thể lớn lên?"

Triển Chiêu hơi ngẩn người, chọc chọc cái bụng nhỏ của bé, "Muốn lớn lên sao? Ừm... vậy ít nhất cháu phải chờ hơn mười năm nữa đi? Không gấp được ha."

"Cháu không gấp." Tiểu Tứ Tử lắc lắc chân, than thở một câu, "Cháu muốn vĩnh viễn đều không lớn hơn mới tốt."

Triển Chiêu bị Tiểu Tứ Tử chọc cười, nắc nẻ hàm của bé, "Đâu ra có người vĩnh viễn không lớn được?"

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, nhỏ giọng nói, "Năm nay cháu lớn hơn năm trước một tuổi mà."

"Ừ." Triển Chiêu nhin cười gật đầu, năm nay không phải đương nhiên sẽ lớn hơn năm trước một tuổi sao.

"Phụ thân lúc trước còn nói cháu hiểu chuyện hơn năm trước nữa." Tiểu Tứ Tử tiếp tục nhỏ giọng lẩm bẩm.

Triển Chiêu mỉm cười, xoa nắn mặt Tiểu Tứ Tử, "Cháu vốn đã hiểu chuyện hơn những tiểu hài nhi khác mà."

Tiểu Tứ Tử ngừng mặt lên, nhìn Triển Chiêu chăm chăm, hỏi, "Miêu Miêu... thúc có muốn biết chim chóc bay qua đang nghĩ gì không?"

Triển Chiêu sững sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, "Chim chóc bay qua?"

"Vâng." Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu lắc đầu.

Tiểu Tứ Tử nâng tay lên, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm lên ngực Triển Chiêu, nói, "Cháu của những năm trước mà làm như thế này, chỉ có thể cảm nhận được nhịp tim đập."

Triển Chiêu hạ giọng hỏi, "Vậy năm nay thì sao? Không cảm giác được nhịp tim đập nữa?"

"Nhịp tim đập vẫn luôn có, nhưng có đôi khi..." Tiểu Tứ Tử nói, "Cháu sẽ nghe thấy mọi người đang nghĩ gì..."

"Cũng giống như bây giờ." Tiểu Tứ Tử mở to đôi mắt tròn, nhìn Triển Chiêu chăm chăm, "Vừa rồi Miêu Miêu đang lo cho Bạch Bạch, bây giờ thì thúc đột nhiên lại khó chịu..."

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Tiểu Tứ Tử...

"Hôm đó, cháu ngồi trên thành lầu." Tiểu Tứ Tử khe khẽ nói tiếp, "Phía dưới thành lầu có thật nhiều người đi qua đi lại, cháu đều không để ý, đột nhiên lập tức giống y như thế này, mỗi một người đi ngang qua có tâm tình gì, cháu đều có thể cảm nhận được."

Triển Chiêu lẳng lặng lắng nghe Tiểu Tứ Tử nói.

"Bọn họ có người rất bức bối, có người lại vui vẻ, có người thì lòng tràn đầy phẫn hận, còn có không cam lòng... Cháu nhìn thấy một người nào

đó, liền biết người đó có phải là người xấu không." Tiểu Tứ Tử than thở lẩm bẩm nói tiếp, "Không chỉ có con người, có khi dù chỉ là một con mèo chạy ngang qua cháu cũng có thể cảm nhận được nó đang sợ hãi hay vui vẻ."

Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Tứ Tử, "Vậy nên cháu không muốn lớn lên?"

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên, "Đợi Tiểu Tứ Tử trưởng thành, có phải chỉ cần nhìn thấy một người liền biết được người đó đang nghĩ gì không? Ngày đó cháu nghe Ân Ân nói, Yêu Vương có thể đọc được tương lai hay kết cục của mọi người. Trên đời này không ai có thể lừa được Yêu Vương vì ông ấy biết người đó đang nghĩ gì, vậy nên Yêu Vương mới không có bao nhiêu bằng hữu..."

Triển Chiêu kinh ngạc, Ân Hậu là cố tình nói cho Tiểu Tứ Tử nghe hay chỉ là vô tình?

Tiểu Tứ Tử bặt miệng, đáng thương nhìn Triển Chiêu, "Tiểu Tứ Tử không muốn biến thành như Yêu Vương! Cháu muốn làm thần y giống như phụ thân nha! Nếu đã biết được kết cục của mọi người thì còn làm lang trung làm gì?"

Triển Chiêu trầm mặc một lúc, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đem bé xoay lại để cho bé ngồi đối diện với mình.

Tiểu Tứ Tử ngồi rồi, Triển Chiêu đổ nước trong cái chén Tiểu Tứ Tử đang cầm đi rồi trả lại chén cho bé.

Tiểu Tứ Tử bưng chén không hiểu.

"Cháu có thể bóp nát nó không?" Triển Chiêu hỏi.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, bặm môi dùng sức, mặt đã đỏ lên mà cái chén vẫn chẳng buồn nứt ra, đành ngược mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm cái chén trong tay niết nhẹ... cái chén lập tức nát thành bột phấn, phiêu tán theo gió.

Tiểu Tứ Tử tròn xoe mắt nhìn.

Triển Chiêu hạ giọng nói, "Khi ta còn bé, lần đầu tiên ngoại công dạy ta sử dụng nội lực, chính là bảo ta bóp nát một cái chén."

"Vậy Miêu Miêu phải mất bao lâu mới làm được nha?" Tiểu Tứ Tử tò mò.

"Tầm nửa ngày."

Một câu của Triển Chiêu khiến Tiểu Tứ Tử choáng váng, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

"Ta nghe Ngọc Đường nói, khi hãn năm tuổi, có một lần cùng Thiên Tôn đến Hãm Không Đảo mừng năm mới, một buổi tối, sau khi hãn ngủ không khống chế được nội lực... tất cả hoa cỏ trong viện cùng chim chóc hãn nuôi đều bị đông chết."

Trong mắt Tiểu Tứ Tử hiện lên một chút khổ sở.

Triển Chiêu nở nụ cười, chọc chọc quai hàm của bảo bối, hỏi. "Nếu cho cháu chọn giữa hai loại năng lực, một loại là giết người, một loại là cứu người thì cháu chọn loại nào?"

"Cứu người nha!" Tiểu Tứ Tử trả lời, "Cho nên phải làm lang trung."

"Đúng vậy." Triển Chiêu gật đầu, "Ta cũng muốn cứu người nhưng ta không làm được lang trung nên chỉ có thể chọn một cách khác."

"Làm đại hiệp sao?" Tiểu Tứ Tử hỏi.

"Ừ, cháu cảm thấy trên thế giới này nhiều lang trung hay là đại hiệp nhiều hơn?" Triển Chiêu hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Lang trung và đại hiệp hẳn là không chênh lệch mấy đi..."

"Cháu sai rồi nha." Triển Chiêu trêu chọc bé, "Chúng ta cộng thêm Triệu gia quân ít nhất có hơn trăm cao thủ, chỉ có một thần y là cha cháu! Toàn bộ Hắc Phong Thành có thể cùng ta bất phân thắng bại có đến ba bốn người, càng miễn bàn đến những vị lão tiền bối mạnh hơn ta, cháu ngược lại thử tìm xem có bao nhiêu người có y thuật sánh bằng với cha cháu?"

Tiểu Tứ Tử bị chọc cho bật cười.

"Có thể nhìn thấy kết cục của mọi người có gì không tốt đâu?" Ngữ điệu của Triển Chiêu hạ xuống, cực kỳ ôn nhu. "Có thể nhìn thấy thì càng có thể cứu người, cha cháu hao hết tâm tư cứu sống một người, nói không chừng ngày hôm sau người ta liền ngã xuống giường mà chết. Hoặc là tận tâm tận lực cứu một người, không ngờ khi hẳn hết bệnh lại là kẻ bại hoại, hại chết những người khác."

Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Trước kia từng xảy ra chuyện như vậy, phụ thân ở nhà tức giận đến hất đổ ấm sắc thuốc."

"Loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người của cháu." Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử lên để bé đứng trên chân của mình, nhìn gương mặt đáng yêu của bảo bối. "Chúng ta đều từ nhỏ giống như cháu rồi lớn dần lên, mỗi ngày lớn một chút, lớn lên rất vất vả."

Tiểu Tứ Tử bóp ngón tay.

"Tiểu hài nhi trên đời này có đặc biệt, có bình thường, cũng có hài nhi lại như người lớn. Có một số tiểu hài nhi khi còn bé thì rất bình thường nhưng sau khi lớn lên không chừng có thể trở thành hoàng đế." Triển Chiêu nhẹ nhàng giúp Tiểu Tứ Tử chỉnh lại vạt áo trước, "Có một số tiểu hài nhi khi còn bé rất đặc biệt nhưng trưởng thành lại không khác gì mọi người, chuyện này không ai nói chính xác được cả. Cháu cảm thấy cả đời Ngân Yêu Vương sống có vui vẻ không?"

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu.

"Thật ra ta cảm thấy rất khó có thể dùng vui hay không vui mà nhận xét về cuộc đời của một con người, nhưng ta tin tưởng quãng thời gian mà người sống cùng Thiên Tôn và ngoại công của ta ở Bách Hoa Cốc, Ngân Yêu Vương nhất định là vui vẻ, dù cho khi đó ông ấy đã biết rõ vận mệnh của hai người họ lẫn của bản thân mình." Triển Chiêu chọc nhẹ mũi Tiểu Tứ Tử. "Ta không tính là đã sống rất lâu, nhưng ta cảm thấy mỗi con người khi còn sống đều chia thành hai phần, một phần là tuân theo vận mệnh của mình, một phần là đấu tranh với vận mệnh. Khi nào thì thản nhiên tuân theo, khi nào thì dừng cảm đấu tranh, phải xem cháu chọn như thế nào. Mạnh như Thiên Tôn hay ngoại công của ta cũng không thay đổi được vận mệnh, nhưng ta tin tưởng họ nhất định đã có đấu tranh, vậy nên Thiên Tôn mới đợi được Ngọc Đường, ngoại công cũng có bà ngoại của ta."

Tiểu Tứ Tử cái hiểu cái không gật đầu.

Triển Chiêu mỉm cười, "Ta cảm thấy cách sống tốt nhất của con người, dù cho có người bảo vệ mình, cũng có người mình muốn bảo vệ, có chuyện vui vẻ cũng có chuyện không vui, có lúc an tâm cũng có lúc lo lắng, có thứ đã biết cũng có những điều mình không biết, bao nhiêu cũng không hề gì, có là được rồi. Tốt xấu sẽ chuyển hóa cho nhau, thế đạo thay đổi con người cũng sẽ thay đổi. Cháu xem cháu đã giúp cho chúng ta được bao nhiêu? Chưa từng thấy cháu gây phiền bất kỳ chuyện gì."

Tiểu Tứ Tử bóp ngón tay, "Cháu có gây phiền thì mọi người cũng sẽ không nói cho cháu mà."

"Đúng vậy, tiểu hài nhi không phải dùng để gây thêm phiền cho người lớn sao?" Triển Chiêu nhướn mày, Tiểu Tứ Tử cười với hắn.

Triển Chiêu cũng cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé, "Đừng sợ! Không có gì phải lo lắng!"

Tiểu Tứ Tử hỏi, "Thật sự không cần lo lắng sao?"

"Đúng vậy!" Triển Chiêu vỗ ngực, "Bao nhiêu người cùng cháu ăn Tinh Tinh Đường rồi!"

Tiểu Tứ Tử cũng học theo vỗ ngực. "Rất nhiều nha!"

"Đúng thế đấy!" Triển Chiêu cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái, "Bất kể cháu ưu sầu hay vô lo thì sao trên trời vĩnh viễn sẽ không tan đi, có gì ghê gớm lắm đâu! Cháu cứ yên tâm thoải mái làm tiểu thần tiên của cháu! Hơn nữa giống Ngân Yêu Vương có gì không tốt? Nếu cháu trưởng thành mà thật có thể giống như Ngân Yêu Vương, vậy còn không đi ngang được?!"

Triển Chiêu nói mấy câu, chọc cho Tiểu Tứ Tử vui vẻ không thôi, ôm hắn cọ cọ mặt, khuôn mặt u sầu vừa rồi sớm đã tan thành mây khói.

...

Xa xa, Triệu Phổ đang ngưỡng mặt nhìn sương mù Khiếu Lâm phát hiện Công Tôn hí mắt, đang nhìn Vọng Tinh Lô phía xa.

Triệu Phổ vươn tay quơ quơ trước mắt Công Tôn.

Công Tôn nhìn hắn một cái.

Triệu Phổ hỏi hắn, "Nhìn cái gì đấy?"

Công Tôn vuốt cằm, "Tiểu Tứ Tử!"

Triệu Phổ cũng nhìn nhìn, vừa thấy liền vui vẻ, "Cả hai đang làm cái gì vậy? Đoàn tử cười ngọt như vậy, cò đến nhân bánh sắp chảy ra rồi."

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cho bật cười, lườm hăn một cái, "Có gan thì người nói trước mặt nó đi!"

Triệu Phổ hớn hờ, "Ta đây nào dám, bé mập không để ý đến ta thì sao giờ?"

Công Tôn nhìn lại Vọng Tinh Lâu, thoáng thờ nhẹ —— Tâm trạng của Tiểu Tứ Tử dường như đã tốt hơn rồi.

Đang nghĩ tới, Triệu Phổ bên cạnh đột nhiên mở miệng, "Mấy hôm trước cảm thấy Tiểu Tứ Tử dường như có tâm sự, Triển Chiêu đã dỗ tốt rồi sao?"

Công Tôn kinh ngạc nhìn hăn, "Người vậy mà biết Tiểu Tứ Tử có tâm sự?"

Triệu Phổ nở nụ cười, đưa tay khoác vai Công Tôn, "Ta không chỉ biết Tiểu Tứ Tử có tâm sự, ta còn biết người cũng có tâm sự, chẳng qua hai phụ tử các người không biểu hiện ra trước mặt đối phương mà thôi."

Công Tôn gãi gãi đầu.

"Người là sợ Tiểu Tứ Tử lo lắng, Tiểu Tứ Tử cũng sợ người lo lắng, hai người lo lắng hăn là cùng một việc mà thôi." Triệu Phổ cau mày nhìn Công Tôn, "Đến nơi này nhìn thấy Tiên Thiêm Tinh rồi, người lại càng thêm lo lắng, phải không?"

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, sống chung qua mấy năm nay hăn đã sớm biết Triệu Phổ không phải là người tùy tiện tiện như vẻ bề ngoài, tương

phản, Triệu Phổ cực kỳ tỉ mỉ. Lúc này, lại một lần nữa chứng minh khả năng quan sát cẩn thận của Triệu Phổ.

"Người sợ Tiểu Tứ Tử trở thành Ngân Yêu Vương thứ hai, Tiểu Tứ Tử cũng có chút chán ghét năng lực của mình... Tiểu hài nhi, thời điểm bốn năm tuổi có thể sẽ cảm thấy vũ trụ hai tay trời liền đổ mưa rất thú vị, đợi nó hơi lớn lên một chút mới cảm thấy đáng sợ."

Công Tôn nghe đến đây, khe khẽ thở dài, trong ánh mắt khó nén sầu lo.

"Người có biết vấn đề bắt nguồn từ đâu không?" Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, "Từ đâu?"

"Từ chỗ dùng như thế nào." Triệu Phổ nói rất nghiêm túc. "Nếu trời hạn hán, mắt thấy sắp có mấy vạn người chết vì hạn hán, Tiểu Tứ Tử có phải rất vui mừng khi mình có năng lực cầu mưa không?"

Công Tôn gật đầu, "Đó là đương nhiên."

"Mà nếu như chiến tranh xảy ra trước mắt, cầu ra một trận mưa chết đuối mấy vạn binh mã của đối phương, chúng ta liền thắng thì nó cao hứng hay mất hứng?"

Mặt Công Tôn liền tối đen, "Sợ chính là cái này!"

"Điều này cũng chính là chỗ khác nhau giữa Ngân Yêu Vương và Tiểu Tứ Tử!" Triệu Phổ cười.

Công Tôn nhú mày.

"Nỗi khổ của Ngân Yêu Vương là ở chỗ chuyện thứ hai không làm không được. Mà Tiểu Tứ Tử, khả năng chỉ cần làm chuyện thứ nhất." Triệu Phổ chỉ chỉ lên không trung.

Công Tôn ngưỡng mặt nhìn trời, không hiểu mà nhìn lại Triệu Phổ.

"Thế đạo không giống là điều mấu chốt." Triệu Phổ dựa vào vai Công Tôn, như lưu manh ngoáy ngoáy lỗ tai, nhếch miệng cười với Công Tôn, "Thần Phật trên trời nhiều như vậy, cũng không phải ai cũng tế thể cứu người, Táo vương gia chỉ quản chuyện nấu cơm mà người ta cũng là Đại La Kim Tiên đấy thôi."

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cười, nhìn hắn, "Người muốn nói gì nha?"

"Ta muốn nói là, chúng ta cứ xem nó như tiểu thần tiên chiêu tài nạp phúc là được, vạn nhất ngày nào đó trời thật sự sập xuống thì cũng có người cao hơn chống đỡ, bé mập nhà người lùn như vậy, không sập tới đầu của nó được đâu. Biết trước tương lai có gì không tốt, sử dụng tốt thì cả đời không lo. Nếu thật có một ngày trở nên trâu bò như Ngân Yêu Vương, chúng ta liền đi ngang!"

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cho cười không ngừng, "Người đừng dẫn một chút đi!"

"Làm người đừng dẫn như vậy để làm chi?" Cửu vương gia một tay chống nạnh, dựa vào Công Tôn ngưỡng mặt lên trời ba hoa, "Đội gia diệt xong Ác Đế Thành, cắt đứt niệm tưởng của mấy kẻ chỉ mong thiên hạ đại loạn! Dem chuyện này bình định xong, chúng ta về Khai Phong Phủ tiếp tục những ngày nhàn nhã đi!"

Công Tôn giật mình, hỏi Triệu Phổ, "Vậy nên người mới tích cực muốn một lưới bắt hết Ác Đế Thành?"

"Đương nhiên!" Cửu vương gia bĩu môi, "Mặt khác, ta cho rằng các người đều coi thường Ngân Yêu Vương."

Công Tôn không hiểu, "Nói cái gì..."

"Ta không rõ Ngân Yêu Vương có phải chỉ là vì Thiên Tôn và Ân Hậu mà lựa chọn con đường này." Triệu Phổ giải thích, "Nếu chỉ là vì hai tiểu hài nhi, đại khái có thể mang theo hai người họ đi tha hương, cho dù cả đời ở lại trong Bách Hoa Cốc không ra ngoài cũng được mà! Lại thêm chuyện ông ấy cố tình lưu lại sứ phụ ta, nếu năm đó Ngân Yêu Vương không thay tim cho sứ phụ của ta thì ai biết bây giờ là quang cảnh gì?"

Công Tôn gật đầu, "Như vậy..."

"Mạng của Ngân Yêu Vương đáng giá vạn kim! Ngân Yêu Vương chấp nhận buông tay với bản thân mình thì chắc chắn là ông ấy cảm thấy việc này rất đáng. Ta mà là Ngân Yêu Vương, không phải vì bảo toàn ba bốn đời sau này bình an vô sự thì ta mới không chết đâu, ta mang theo hài tử nhà mình trốn đi an bình sống đến già không phải tốt hơn sao?"

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, gật đầu, "Ừm... rất có lý."

"Vậy nên mới nói, đừng lo lắng ha ~" Triệu Phổ vừa nói, vừa vươn tay vỗ vỗ trước ngực Công Tôn. Hôm nay Công Tôn ngược lại không đánh hấn, nếu là ngày xưa Triệu Phổ vừa động thủ đã sớm bị đòn.

"Lui vạn bước mà nói, nếu thật sự có ngày đó, phỏng chừng cũng là chuyện sau khi chúng ta đã trăm tuổi. Lúc ấy Tiểu Tứ Tử đã trưởng thành, nếu như Tiểu Tứ Tử giống Ngân Yêu Vương tạo phúc cho đời sau, chúng ta cũng ngăn không được, ở dưới đất chờ nó xuống không được sao? Đến lúc đó dương gian nháo xong, chúng ta lại đại não âm phủ, tìm cách tiêu diệt Diêm La Vương soán vị, thấy thế nào?"

Công Tôn hết nói nổi. "Người nói bậy bạ gì đó? Không biết kiêng kỵ gì hết!"

Triệu Phổ cảm thấy đề tài này rất thú vị, ôm Công Tôn hỏi, "Người nói, Diêm Vương gia có binh mã không?"

Công Tôn nhìn trời, "Người hỏi để làm chi?"

"Nếu có, khả năng hẳn ta là vì đánh không lại thiên binh thiên tướng mới phải ở dưới đất." Cửu vương gia vuốt cằm suy nghĩ, "Gia không chừng có thể giúp hẳn đánh ngược lên trời."

...

Triệu Phổ và Công Tôn đứng trước sương mù Khiếu Lâm nói hươu nói vượn, không để ý tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn hai người họ.

Long Kiều Quảng ôm cánh tay gật đầu tán thưởng, "Thật giỏi a Nguyên soái, đời này còn chưa xong đã an bài tốt chuyện sau khi chết rồi."

Trâu Lương lẳng lặng nhìn bản vẽ, Tiểu Lương Tử dẫu môi nhìn Tiểu Tứ Tử ở xa xa ôm Triển Chiêu mà cọ, bất mãn, "Cận Nhi bây giờ có tâm sự không nói với ta mà lại đi tìm Triển đại ca với Bạch đại ca, Hỏa Kê, người nói rốt cuộc là vì cái gì... ai nha."

Tiểu Lương Tử còn chưa hỏi xong thì đã bị Lâm Dạ Hỏa một cước đạp xuống đất. "Tên nhóc con nhà người! Đã nói bao nhiêu lần, dựa vào cái gì hai người họ là Triển đại ca Bạch đại ca, lão tử lại là Hỏa Kê! Đạp chết người!"

Tiền Thiêm Tinh tò mò nhìn Ân Hạo và Thiên Tôn, "Vị Nguyên soái Đại Tổng triều này sao chẳng khác nào tên lưu manh vậy, có đáng tin không? Tuy có câu nói chuyện cầu thả chưa chắc làm việc đã cầu thả..."

Ân Hạo cười lắc đầu, nhìn sang Thiên Tôn.

Thiên Tôn liếc nhìn Triệu Phổ, vừa định mở miệng chê bai hai câu, đột nhiên quay đầu lại nhìn ra xa xa, "Ai nha, Ngọc Đường trở lại!"

Theo những lời này của Thiên Tôn, mọi người cũng nghe thấy tiếng gió quen thuộc từ xa xa truyền đến, là âm thanh vỗ cánh của Yêu Yêu.

Ân Hậu khẽ nhú mày, "Sao lại chỉ có một người quay về? Lão đầu nhi không theo đến sao?"

Thiên Tôn cũng khó hiểu, "Trong tay Ngọc Đường ôm cái gì vậy? Rượu?"

...

Mọi người quay về Vọng Tinh Lâu.

Yêu Yêu cũng đáp xuống mái nhà, vỗ vỗ cánh.

Bạch Ngọc Đường xoay người xuống dưới.

Tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, không phải đã nói quay về đón Công Tôn Mỗ sao? Sao một mình lại quay trở lại?

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh bàn, thả rượu sắt trong tay xuống bàn, giải thích, "Lão gia tử không chịu đến. Ông ấy nói nhất định có trá, không tồn tại nhiều tình huống như Ngân Hồ tộc! Ngân Hồ trên dưới trăm năm mới xuất hiện một người, đều là sống một mình, không có gia hương không có thân tộc. Hết thảy những truyền thuyết liên quan đến Ngân Hồ tộc đều là giả, đều là bầy, lão gia tử dặn chúng ta phải cẩn thận, đừng để trúng chiêu, cũng đừng để bị kéo đi sai hướng."

Công Tôn nhận lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay Triển Chiêu, "Vậy sương mù Khiếu Lâm với Tiểu Tứ Tử không có quan hệ gì?"

"Lão gia tử đã nói như vậy." Bạch Ngọc Đường cũng không biết làm sao. "Lão gia tử vốn đã đồng ý đến, đã đứng lên bảo Thần Tinh Nhi các nàng chuẩn bị hành lý, chỉ là vừa liếc mắt nhìn thấy cái rượu này liền hỏi

ta lấy từ chỗ nào. Ta vừa kể ra thì lão gia tử vừa giận vừa cười, giậm chân mắng mấy câu thô tục liền đem ta đuổi đi, nói để tự chúng ta chơi đi, ông ấy không muốn lộn vào vũng nước đục này."

Ngũ gia một hơi nói một đoạn rất dài, sau khi nói xong rót cho mình chén trà uống một ngụm.

Mà lúc này... sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cái rương sắt trên bàn.

Triển Chiêu Triệu Phổ bọn họ vẫn bình thường, sắc mặt Ân Hậu lẫn Thiên Tôn lại đều thay đổi.

Nhị lão cơ hồ là đồng thanh hỏi Bạch Ngọc Đường, "Cái rương này từ đâu ra?"

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đáp. "Giữa đường Yêu Vương đưa cho con."

Ngũ gia nói xong, hiện trường một mảnh trầm mặc...

Lại một lát sau, mọi người vọt lại, vươn tay sờ trán hắn, "Đây là bay qua bay lại phơi nắng đến váng đầu sao?"

Thiên Tôn đem Bạch Ngọc Đường kéo qua kéo tóc niết da mặt, "Người có phải là giả trang không?"

Triển Chiêu nhanh chóng đi qua cướp về, vừa để Ân Hậu ngăn Thiên Tôn lại.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa quai hàm bị niết đỏ, bất mãn nhìn Thiên Tôn.

Tiền Thiêm Tinh tách mọi người đang loạn thành một đoàn ra, "Đừng ồn nữa! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngũ gia giơ hai ngón tay ra, ngắn gọn nói. "Có hai chuyện."

Tất cả mọi người nhìn hẩn chăm chăm.

"Thứ nhất, ta thực sự gặp Ngân Yêu Vương." Ngũ gia nói tiếp. "Thứ hai, ta biết sương mù Khiếu Lâm được hình thành như thế nào."

Tất cả mọi người há hốc miệng, vẽ mặt kinh hãi.

Lại trầm mặc một lúc, Ân Hậu giơ một ngón tay chỉ vào cái ghế Triển Chiêu vừa ngồi, nói với Bạch Ngọc Đường, "Ngồi xuống!"

Ngũ gia ngồi vào chỗ.

Thiên Tôn rót chén trà đưa tới trước mặt hẩn.

Ngũ gia cầm lấy chén trà vừa mới uống một ngụm, liền thấy sư phụ hẩn giơ một ngón tay chỉ vào hẩn. "Lập tức nói nhanh! Một hơi nói hết! Không cho ngừng giữa chừng!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 195: Chân Thân Của Khiếu Lâm

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường đầu tiên đem chuyện mình ở trong đại mạc làm sao thấy được Ngân Yêu Vương, mà còn trước khi bão cát đến, lấy được cái rương sắt này nói một lần.

Nghe Ngũ gia kể xong, tất cả mọi người nhìn cái rương sắt kia chăm chăm mà ngẩn người.

Ân Hậu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn cau mày, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Mà trong khi mọi người đang trầm mặc thì Công Tôn đột nhiên mở miệng, hỏi Bạch Ngọc Đường một vấn đề rất kỳ quái. "Người nói Yêu Vương vừa biến mất thì bão cát liền ập đến?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

"Trong Quỷ Hải, nghe nói là không thể nào xuất hiện bão cát."

Lúc này, Trâu Lương cũng mở miệng nói một câu.

"Trong sa mạc có bão cát không phải rất bình thường sao?" Triệu Phổ hỏi.

"Quỷ Hải không giống như thế..."

Tất cả mọi người ngẩng đầu, bởi vì câu này là do Công Tôn lần Trâu Lương nói cùng lúc.

Lâm Dạ Hỏa sờ sờ cằm, "Đúng vậy, ta đi vào Quỷ Hải mấy lần, cho tới giờ chưa từng đụng trúng bão cát."

Lại nhìn Trâu Lương, Tả tướng quân nhún vai, "Cha ta đã nói như vậy."

Mọi người cảm thấy rất đáng tin, dù sao Trâu Nguyệt đã sinh sống trong Quỷ Hải nhiều năm như vậy.

"Khi ta nói chuyện phiếm với cha ta thì người từng nói qua, môi trường bên trong Quỷ Hải khác hẳn với cả sa mạc, vị trí cồn cát và hố cát xoay thay đổi không phải vì gió mà dường như có một thứ sức mạnh khác thúc đẩy, cho nên có quy luật nhất định. Thứ quy luật này được tổ tiên Sa Yêu tộc nắm giữ, đời đời truyền thừa xuống. Nhưng đời sau của Sa Yêu tộc chỉ hiểu được quy luật biến hóa mà không biết được nguyên lý trong đó. Sở dĩ người thường vào Quỷ Hải thì chỉ có vào mà không có ra, thậm chí người dẫn đường quen thuộc với địa hình sa mạc cũng không thể đi được là bởi vì bên trong không có gió, không cách nào phỏng đoán được hướng di động của cồn cát."

Lâm Dạ Hỏa cũng ngưỡng mặt suy nghĩ, "Y Y hình như cũng từng nói qua trong Quỷ Hải không có gió."

"Lúc trước ta vì tò mò mà từng nghiên cứu qua môi trường bên trong Quỷ Hải." Công Tôn nghiêm túc nói, "Vì sao cứ cách một khoảng thời gian thì Mê Thành lại xuất hiện một lần?"

Mọi người ngẫm nghĩ, đều cảm thấy Mê Thành và sương mù Khiếu Lâm, dường như có chỗ nào đó tương tự.

"Kỳ thật Tứ đại thánh địa có điểm giống nhau nhất định đó là đều tương đối nguy hiểm nhưng lại đều có truyền thuyết tốt đẹp, cảm giác tựa như là..."

"Bây rập."

Công Tôn đang cân nhắc xem nên hình dung như thế nào, Thiên Tôn và Ân Hậu đã đồng thanh trả lời.

Công Tôn gật đầu, cảm thấy cách hình dung này cực kỳ chính xác, "Bốn nơi này đều mang đến cảm giác giáo hoạt tà ác như là có bầy, hơn nữa giữa chúng lại có mối liên hệ thiên ty vạn lữ. Lúc trước khi Mê Thành xuất hiện, mọi người đều cảm thấy là một loại ảo ảnh như hải thị thận lâu, nhưng vẫn có chút không phù hợp! Giống như Mê Thành lần này cùng với việc Bạch huynh ở trong sa mạc nhìn thấy Yêu Vương vậy.

"Có chỗ giống nhau?" Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Hiển nhiên Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ đến cùng một thứ như Công Tôn, "Là thời gian."

"Thời gian." Triển Chiêu cũng nhận ra được điểm chung trong đó. "Nếu là hải thị thận lâu, tất nhiên có thể ở nơi nào đó tìm được cảnh trí giống như vậy, nhưng Mê Thành, sương mù Khiếu Lâm và Yêu Vương đều không còn tồn tại trên thế gian này mà là tồn tại trong quá khứ... Yêu Vương tồn tại hơn trăm năm trước, Mê Thành khả năng càng xa hơn, cũng tương tự, sương mù Khiếu Lâm không tồn tại trong thời đại này, có thể nào cũng đã từng tồn tại ở rất lâu rất lâu trước kia?"

"Còn một điểm nữa." Ngũ gia nói tiếp. "Chính là vấn đề góc độ khác nhau, ta nhìn thấy Yêu Vương ba lần đều khác nhau."

"Sương mù Khiếu Lâm cũng xuất hiện với những góc độ khác nhau."
Tiền Thiêm Tinh nói.

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu đang cúi đầu trầm tư, hỏi, "Sư phụ, Ân Hậu, trong trí nhớ của hai người có khi nào Yêu Vương đội khăn mỏng chắn gió không..."

"Khăn kia có màu gì?" Thiên Tôn hỏi.

"Màu trắng."

"Chi tiết." Thiên Tôn bảo Bạch Ngọc Đường miêu tả tỉ mỉ một chút.

Ngũ gia cẩn thận hồi tưởng, nói tiếp, "Vải dệt mỏng màu trắng, có long văn vàng nhạt... hoặc là hoa văn hình rắn... tóm lại là hoa văn ẩn hình vậy."

"Người nói nhìn thấy hắc đứng trên cồn cát vẫy tay với người?" Thiên Tôn giơ tay lên hướng về Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mà vẫy hai cái, "Giống như vậy?"

"Sau đó lại hướng về phía trên phất tay... giống như vậy?" Ân Hậu mô phỏng cách cáo biệt của Ngân Yêu Vương lúc Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn thấy khi cười Yêu Yêu rời đi.

Ngũ gia gật đầu, "Đúng vậy."

Nhìn lại Thiên Tôn và Ân Hậu, trên mặt hai người đồng thời xuất hiện vẻ "hoang mang."

Hai người đều cau mày, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Triển Chiêu vươn tay chọc Ân Hậu một chút.

Ân Hậu ngẩng đầu, thấy mọi người đều nhìn mình và Thiên Tôn, có chút bất đắc dĩ, "Những động tác này chúng ta không thể nào quen thuộc hơn, Yêu Vương cơ hồ mỗi ngày đều làm."

"Mỗi ngày đều làm?!"

"Trước kia khi còn ở Bách Hoa Cốc." Ân Hậu giải thích, "Sáng sớm mỗi ngày khi Yêu Vương thức dậy đều sẽ hưởng về các loại chim chóc hay sóc gì đó trên cành cây trước cửa vẫy tay như vậy, thật ra không phải là chào tạm biệt mà là đang chào hỏi."

"Mỗi ngày lúc ăn cơm, ta cùng lão quỷ cơ bản đều ở dưới chân núi luyện công, hẳn liền đứng ở trên núi vẫy tay như vậy." Thiên Tôn nói tiếp. "Gọi chúng ta về nhà ăn cơm."

"Khi đó hai người bao nhiêu tuổi?" Lâm Dạ Hỏa tò mò.

"Trước khi mười tuổi vẫn luôn như vậy." Ân Hậu đáp, "Nhưng trong trí nhớ, Yêu Vương chỉ có trong cái năm có tuyết rơi đặc biệt nhiều mới đội khăn."

Thiên Tôn hơi nhướng mày, "Hẳn là năm chúng ta tám tuổi, năm đó trời đặc biệt lạnh."

Ân Hậu cũng gật đầu, "Trong trí nhớ của ta, cả đời này thì hôm đó là lạnh nhất."

"Cái khăn kia Yêu Vương chỉ mang đúng một lần, không có lần thứ hai." Thiên Tôn vuốt cằm. "Sáng sớm hôm đó đích thật hẳn cứ đi lên đi xuống sườn núi rất gấp gáp."

"Hôm đó ngoại trừ lạnh ra còn có gì đặc biệt không?" Ân Hậu hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn cau mày suy nghĩ một lát, vươn tay vỗ Ân Hậu một cái, "Lại nói, ngày hôm đó thật ra không kỳ quái, kỳ quái phải là buổi tối trước đó một ngày đi?"

Ân Hậu bị Thiên Tôn nhắc tỉnh, cũng nghĩ đến, "Đúng vậy, đêm hôm trước hơn nửa đêm Yêu Vương thức dậy ngắm sao, ở trong sân đợi rất lâu."

"Hắn có phải từng lăm bầm mấy câu gì?"

Thiên Tôn và Ân Hậu nghiêm túc hồi tưởng lại chuyện cũ. "Cái gì mà Càn Khôn cái gì đúng... còn có cái gì cửa mở rồi cái gì đến..."

Mọi người nghe đến gãi đầu —— lão gia tử nhớ thiết lộn xộn.

Thiên Tôn khoát tay ngăn lại, ý bảo trước tiên tạm dừng việc thảo luận lại, sau đó liếc Bạch Ngọc Đường đang uống trà, ý là —— nói xong chưa? Ai cho người uống trà!

Ngũ gia đành phải ngoan ngoãn bỏ chén xuống, nói tiếp. "Lần này Yêu Vương xuất hiện khiến ta nghĩ đến một chuyện, hẳn là có nguyên lý giống như sương mù Khiếu Lâm."

Tất cả mọi người nhìn hẳn.

"Cơ hội khiến ta nhìn thấy hải thị thật lâu rất nhiều."

Một câu của Ngũ gia dường như không đầu không đuôi, nhưng nghĩ cẩn thận, mọi người lại đều cảm thấy hợp lý —— dù sao cũng từng sống ở Hãm Không Đảo, khi rời bến nhìn thấy hải thị thật lâu là rất bình thường.

"Đại khái khoảng mười năm trước, có một lần ta về Hãm Không Đảo ăn Tết, cùng với tam ca tứ ca rời bến, ở trên biển đụng phải hải thị thật lâu." Bạch Ngọc Đường lại giải thích. "Hôm đấy là ngày mừng chín tháng giêng, khi chúng ta rời bến thì tiết trời nguyên bản rất tốt nhưng mà thuyền

mới ra biển xa còn chưa kịp quăng lưới thì đột nhiên tứ ca cho quay đầu thuyền trở về, nói sắp có gió lốc."

Tất cả mọi người gật đầu, Tưởng tứ gia quan sát thiên thời lần nào cũng chuẩn, nếu hần đã nói sẽ có gió lốc thì phải lo mà quay đầu thuyền chạy cho nhanh.

"Đội thuyền của chúng ta vội vàng thu lưới quay về, lúc ấy ta đang đứng ở đuôi thuyền, ngay khi thuyền quay đầu thì trên mặt biển xa xa xuất hiện kỳ cảnh hải thị thận lâu, mà thú vị chính là, cảnh kia chính là cảnh Hãm Không Đảo." Nói tới đây Bạch Ngọc Đường tạm dừng một chút, "Nhưng lại hơi có chút khác biệt."

"Khác biệt ở chỗ nào?" Triển Chiêu tò mò.

"Đảo cùng tòa nhà đều là Hãm Không Đảo nhưng bến tàu không phải là Hãm Không Đảo mà là của Thiên Kinh Đảo cách chúng ta ba mươi dặm đường thủy. Môn bài trên lầu ở bến tàu còn có tên cửa hiệu ở Thiên Kinh Đảo, toàn bộ thuyền dò trên bến tàu cũng đều là ở nơi đó."

Ngũ gia nói xong, mọi người sửng sốt trong chốc lát, kinh ngạc nhìn hần.

Tiểu Lương Tử hỏi, "Nói cách khác, khung cảnh hai nơi hòa vào cùng một chỗ với nhau phải không?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

"Hải thị thận lâu cũng xuất hiện hiện tượng khung cảnh hai nơi đồng thời chồng lên nhau sao?" Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

Công Tôn vuốt cằm cân nhắc, "Tuy ta chưa từng thấy qua nhưng không phải không có khả năng đi."

"Hơn nữa cảnh hôm đó không phải là ngày mừng chín tháng giêng trên Hãm Không Đảo mà là đêm ngày ba mươi." Ngũ gia nói tiếp một câu.

"Người khẳng định như vậy?" Triển Chiêu nghi hoặc, ngày nào cũng có thể phân biệt ra được sao?

Ngũ gia tỏ ra bất đắc dĩ, "Người cũng biết Hãm Không Đảo rất ít khi có tuyết rơi, nhưng đêm ngày ba mươi đó sư phụ ta đang có mặt..."

Bạch Ngọc Đường nói tới đây liếc nhìn Thiên Tôn một cái, "Sư phụ mỗi năm đến Hãm Không Đảo mừng năm mới tất nhiên muốn làm một chuyện, chính là làm tuyết rơi!"

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhìn trời. "Chỗ nào có đạo lý đêm ba mươi không có tuyết? Một chút không khí đều không có!"

"Tức là Hãm Không Đảo trong hải thị thật lâu đang đổ tuyết?" Ân Hậu hỏi.

"Đúng vậy. Cảnh tuyết kia khẳng định là ngày mừng năm mới, về phần là lễ mừng năm mới của năm nào thì không rõ." Ngũ gia nói tiếp, "Ta nhìn chăm chăm một lúc, trời liền đen kịt, sau đó sóng nổi lên mãnh liệt trên biển, tiếng sấm bão từ xa xa kéo tới, may mà chúng ta chạy nhanh, chậm một bước e rằng không thoát được."

"Nếu nói nhiều nơi hòa vào nhau..."

Triệu Phổ cau mày quay đầu lại nhìn sương mù Khiếu Lâm, luôn cảm thấy nhìn thế nào cũng quen mắt.

"A!" Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, "Cửa thành lâu kia là cổng thành Khiếu Châu Phủ! Mà nửa còn lại là quan ải Mậu Lâm Quan!"

"Đúng vậy!" Long Kiều Quảng cũng nhìn ra, "Chính là Mậu Lâm Quan và cửa thành lâu của Khiếu Châu Phủ trùng điệp lên nhau hợp lại thành tòa quan ải này!"

Sự tình vừa bị chọc thủng, nhìn lại Khiếu Lâm Quan... nơi này đại đa số mọi người đều đã từng đi qua Khiếu Châu Phủ, cũng đều gặp qua Mậu Lâm Quan, đây không phải chính là cảnh hai nơi trùng điệp lên nhau sao?!

Mà hai chữ "Châu Phủ" của "Khiếu Châu Phủ" cùng chữ "Mậu" của "Mậu Lâm Quan" đều biến mất một cách tài tình.

"Vậy rừng cây phía sau thì sao?" Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, "Cái này thì không biết, trong trí nhớ của ta ngược lại không có tòa núi nào có từng bách kéo dài không dứt như thế này, mà nếu quả thật có rừng từng bách như vậy giấu trong tòa núi lớn nào thì chúng ta cũng chưa chắc nhìn thấy được."

Tất cả mọi người gật đầu.

Tiền Thiêm Tinh nhìn trái nhìn phải, vừa nhìn tay vừa run, "Ai nha! Một ta năm đó còn lật xem nhiều sách địa lý như vậy, hóa ra căn bản không có nơi nào là Khiếu Lâm Quan, thì ra là hai nơi khác biệt trùng lên nhau!"

Mọi người cũng đều bình tĩnh hiểu ra, đây quả thật giống như một cái bẫy, giăng co lâu như vậy muốn tìm xem sương mù Khiếu Lâm là từ đâu mà ra, không ngờ tới cư nhiên là hợp lại mà ra. Lần nhắc nhở này của Yêu Vương thật đúng là rất đúng lúc, nếu không thì phỏng chừng bọn họ vẫn luôn đi sai hướng, hơn nữa xem Yêu Vương chọn người này, Bạch Ngọc Đường thật đúng là người lựa chọn thích hợp nhất!

Mọi người cùng lúc tán thưởng Yêu Vương liệu sự như thần, về mặt khác lại đều nghĩ —— bộ mặt thật của Khiếu Lâm Quan đã được giải ra, khu rừng từ đâu ra tạm thời không đề cập đến, còn có hai điều bí ẩn khác!

Một là thứ sương mù quỷ dị này, hai là những người mà chỉ có Tiểu Tứ Tử mới nhìn thấy được.

Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, hỏi hắn về hai bí ẩn còn lại, Ngũ gia lắc đầu —— hắn cũng không rõ, bất quá... cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người nhìn cái rương sắt trên bàn kia.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, "Trong rương sắt có thể có manh mối gì không?"

"Tám phần có quan hệ đi..." Triệu Phổ đáp, "Nếu không thì để chúng ta nhật về làm gì?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Ân Hậu gãi đầu, vẻ mặt tương đối phức tạp. Thiên Tôn ở một bên phun tào, "Chưa chắc, ai biết hắn có phải lại bày trò nhảm chán gì để chọc chúng ta không."

Tiền Thiêm Tinh cười khố, "Trông cỡ này chắc nhét đầu người vào là vừa vụn."

Tất cả mọi người không nói gì, Triển Chiêu liếc nhìn Tiểu Tứ Tử đang nghiêng đầu nhìn cái rương ở bên cạnh.

Vẻ mặt Tiểu Tứ Tử rất bình thản, nhìn không giống như là biết cái gì.

Lâm Dạ Hỏa kéo kéo khóa, "Còn rất chắc chắn, cạy ra xem thử?"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, "Trên đường về ta đã thử cạy cả đường nhưng không mở ra!"

Tất cả mọi người kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường tinh thông cơ quan, phá khóa càng là cao thủ, cư nhiên có ổ khóa hắc cạp lâu như vậy cũng không ra?

Thiên Tôn xích qua nhìn nhìn, vươn tay kéo hai cái, quay đầu lại nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu cũng vặn một cái, vòng xích kia chắc chắn dị thường, không biết được tạo ra từ thứ gì.

Hai vị lão gia tử cuối cùng đều lắc đầu, tỏ vẻ nếu như không phá khóa thì rất khó mở ra được.

Triển Chiêu liền sờ trên người Ân Hậu, "Ngoại công? Yêu Vương có cho hai người cái chìa khóa, đây chuyên, ngọc bội linh tinh gì có thể mở khóa đồ vật không?"

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn ngoại tôn nhà mình không lớn không nhỏ động tay động chân, "Làm gì có mấy thứ đó."

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà vừa uống nước vừa liếc mắt nhìn sư phụ nhà mình.

Thiên Tôn đang hí mắt nhìn hắc, bất mãn hỏi, "Vì cái gì ngươi không sờ vi sư?"

"Phụt..."

Ngũ gia thật ra nhìn được, Lâm Dạ Hỏa ở bên cạnh một miệng nước trà phun ra.

Mọi người thật sự không còn cách nào, cuối cùng đành phải nhờ vả vào người đáng tin nhất —— Tiểu Tứ Tử!

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm lấy thả lên trên bàn, chỉ vào cái rương hỏi bé, "Tiểu Tứ Tử, mở ra được không?"

Tiểu Tứ Tử vốn cũng rất tò mò, sờ soạng một lúc, lại kéo đầu khóa nhìn một chút, cuối cùng ngược mặt lên nhìn cha bé, lắc đầu —— mở không ra nha!

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, lui về sau nửa bước —— bé mập cư nhiên hết linh rồi!

Triệu Phổ cũng cảm thấy không thể tin nổi, đem Tiểu Tứ Tử ôm lấy, giơ lên bên tai lắc lắc, nghe một chút xem bên trong bình thường hay không.

Tiểu Tứ Tử quấy đạp hai chân.

Một bên Công Tôn hơi nghi ngờ nhìn Triển Chiêu —— vừa rồi người nói gì với bé mập nhà ta? Nói như thế nào mà hết linh rồi?

Triển Chiêu cũng rất buồn bực, đừng nói là Tiểu Tứ Tử quyết định từ nay về sau thu lại phép thần thông chứ?

"Đừng làm rộn."

Tiền Thiêm Tinh bảo Triệu Phổ đưa Tiểu Tứ Tử qua, hỏi bé, "Tiểu Tứ Tử, cháu có biết trong rương là gì không?"

Tiểu Tứ Tử tròn xoe mắt nhìn, đáp, "Đầu người."

...

Mọi người trầm mặc một hồi, đều bật cười —— ai nha, Tiểu Tứ Tử cũng biết pha trò.

Triển Chiêu chọc chọc Tiểu Tứ Tử, "Đừng làm rộn ha, bên trong là cái gì nha?"

"Thật là đầu người mà." Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói, "Không có pha trò!"

Tất cả mọi người hết cười.

Triển Chiêu cầm lấy cái rương kia ước lượng, lại đưa lên bên tai lắc nhẹ, "Thật sự là đầu người?"

Triệu Phổ bội phục nhìn Bạch Ngọc Đường, "Người cư nhiên ra ngoài một mình nhặt đầu người về?"

Triển Chiêu lập tức nhìn Bạch Ngọc Đường —— quả nhiên mang kẻ vận xui là người!

"Thật là đầu người? Để trong sa mạc lâu như vậy chẳng phải là đầu lâu sao?" Bạch Ngọc Đường vừa định nhận lấy, lại nghe Triển Chiêu đột nhiên "Oa" một tiếng.

Mọi người cả kinh, chỉ thấy Triển Chiêu vội vàng thả thùng trở lại trên bàn, vừa túm lấy cái khăn lau bàn để lau tay, lau ra chính là một mảnh màu đỏ.

Nhìn lại trên tay Triển Chiêu, đúng là một vết máu lớn, trên bàn cũng đỏ một mảnh, từ khe hở dưới đáy rương, đang có máu đỏ chảy ra.

Mọi người "soạt" một tiếng lui về phía sau một bước, kinh hãi nhìn cái rương kia.

Bạch Ngọc Đường nhìn trên người mình, lại nhìn thoáng qua lưng Yêu Yêu... đều không bị máu dính vào, sao đột nhiên lại chảy ra như vậy?

Vườn tay kéo Triển Chiêu đang khố sờ cạp tay, Ngũ gia cầm ấm trà trên bàn rửa tay cho hần.

Ân Hậu có chút lo lắng, hỏi Công Tôn, "Máu này không có độc chứ? Sao quý dị như vậy?"

Công Tôn cầm ngân châm thử một chút, lại rắc chút bột nghiên cứu, lắc đầu, "Không, chỉ là máu tươi mà thôi."

"Vì sao cả đường trở về đều không có?" Bạch Ngọc Đường vừa rửa tay cho Triển Chiêu, vừa không hiểu mà hỏi.

"Có phải vì ta lắc nó không?" Triển Chiêu hỏi.

"Ta vừa rồi cũng lắc." Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, "Hơn nữa bay lâu trên sa mạc như vậy, làm sao có thể chảy ra máu tươi được?"

"Chỉ có một cách." Công Tôn chỉ vào cái rương, "Đừng động vào cái khóa kia, mở cái rương ra trước!"

Thiên Tôn vườn tay, kéo đầu khóa kia vận nội lực... chợt nghe "cạch" một tiếng, cái khóa bị kéo ra.

Tháo khóa xuống, Thiên Tôn vườn tay nhấc nhẹ...

Chợt nghe "âm" một tiếng, cái nắp rương sắt bị mở ra, cùng với nắp rương bị mở ra còn một chuỗi xích dài.

Mọi người vội vàng tiến lên phía trước vây xem cái "đầu người" thần bí trong rương.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 196: Cái Rương Của Yêu Vương

Edit: Ruby

Trong nháy mắt khi cái rương được mở ra, mọi người nhìn thấy chính là một mảnh máu đỏ.

Tiểu Tử Tử đoán chuẩn trước sau như một, trong rương này thật sự có đựng đầu người, chỉ là cái đầu người này không phải là cái đầu tầm thường, ít nhất trong nháy mắt mọi người liên hiểu được vì sao Triển Chiêu lại bị đánh máu đầy tay.

Nói cho chính xác thì trong rương có một cái đầu lâu, còn đội một chiếc mũ giáp màu bạc. Nguyên cả cái đầu lâu kể cả mũ giáp đều bị đóng băng trong máu loãng. Huyết băng đã tan một nửa, đáy rương đã đầy hơn non nửa máu loãng.

"Đầu của người này là bị đóng băng? Hay là bị đóng băng trong máu, máu tan ra nên thấm ra ngoài từ đáy rương?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy kỳ quái, "Vừa rồi trên đường đi không hề bị chảy ra."

"Chắc là trên đường người mang về đã bắt đầu tan ra, chỉ là một đường rung chuyển lại không chảy ra mà để nằm yên một lát, ngược lại lại chảy ra." Công Tôn cầm một cái kẹp trúc nhẹ nhàng chọc chọc đáy rương, cảm giác có chút lỏng lẻo, bốn phía còn có khe hở, dường như là có hai tầng.

"A!" Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều kêu lên.

Tiểu Lương Tử nói, "Giống như bình sữa băng cho hài nhi mà Mãn Ký luôn bán vào mùa hè."

Mọi người ngược lại cũng đã nhớ ra thứ này.

"Bình sữa băng cho hài nhi" là một loại thức ăn vặt bán chạy nhất vào mùa hè ở Khai Phong, đây là do Mãn Mộ Hoa khi rảnh rỗi thì nghĩ ra.

Cơ hồ mỗi gia đình ở Khai Phong Phủ đều có một cái bình sứ đặc biệt. Loại bình này có lớn có nhỏ, có tròn có vuông, miệng bình hơi cup vào trong, nắp lại nằm bên trong bình, so với miệng bình hơi lớn hơn một chút, muốn lấy cũng không lấy ra được. Trên nắp có móc, có thể xỏ dây qua được.

Mùa hè vừa đến, tiểu hài nhi đều đeo loại bình này bên hông chạy đến Mãn Ký mua sữa băng.

Cái gọi là sữa băng là sữa thêm nước đường được Mãn Ký tự pha chế, đặt trong hũ băng ướp lạnh sẵn.

Sau khi đổ đầy sữa băng vào bình, nắp sẽ nổi lên, đem bình treo bên thắt lưng, tiểu hài nhi cứ như thế đi ra ngoài chơi, dù chơi đùa như thế nào thì sữa băng cũng sẽ không đổ ra ngoài. Khi nào muốn uống thì chỉ cần đứng lại không chuyển động nữa, đem bình cầm lên uống, nắp sẽ hở ra, có thể thuận lợi uống được sữa băng, uống không hết thì cột lại tiếp tục chơi đùa, hoàn toàn không ảnh hưởng tí gì.

Đừng xem thường những bình sữa băng cho hài nhi này, mùa hè năm nào cũng đều có thể kiếm về cả biển bạc cho Mãn Ký, bây giờ cơ hồ tiệm kẹo đường nào cũng bắt chước theo.

Mọi người nghiên cứu một chút, nắp chiếc rương sắt này của Yêu Vương nằm ở dưới đáy, máu loãng tan ra, cái nắp kia nằm ở dưới đáy thùng, máu loãng lắt qua lắt lại không thể chảy ra, lật qua lật lại đều không có vấn đề gì. Duy chỉ có đế yên trên bàn một chút thì máu loãng liền thấm ra. Dưới đáy thùng có một khe hở rất nhỏ, máu chính là chảy ra từ chỗ này. Nguyên lý không khác mấy với bình sữa bằng cho hài nhi của Mãn Ký, chỉ là hình thức thì có hơi đảo ngược một chút.

Triển Chiêu cau mày nhìn chằm chằm cái rương kia rất lâu, nhăn mặt. "Thiết! Mãn Mộ Hoa còn tự khoe khoang mình phát minh ra bình sữa bằng, là cái gì người thông minh đệ nhất thiên hạ, hóa ra Yêu Vương đã nghĩ ra sớm hơn hẳn cả trăm năm rồi!"

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đột nhiên thảo luận về chuyện sữa bằng của Mãn Ký gần đây đổi mùi vị, Tiểu Tứ Tử còn đang suy nghĩ có nên để Mãn Mộ Hoa đến Hắc Phong Thành mở mấy chi nhánh nữa.

Triệu Phổ khoát tay với mọi người để đem đề tài đột nhiên chuyển dời đến sữa bằng quay ngược trở lại —— cái rương này được Yêu Vương để lại ít nhất cũng gần cả trăm năm, vì sao cái đầu lâu bị đóng băng này vẫn luôn không hòa tan mà cho tới hôm nay bị nhặt được mới tan ra? Đây không phải bị chôn trong cát vàng sao, Quỷ Hải nóng như vậy mà vẫn không tan được?

"Chôn dưới cát cũng chưa chắc nha." Triển Chiêu nghĩ nghĩ, "Chắc cũng giống như đồ đông lạnh dùng chăn bọc lại thì tốc độ tan ngược lại chậm hơn hẳn chẳng?"

"Nhưng Quỷ Hải quả thật rất nóng, đặc biệt là ban ngày, hạt cát đều rất nóng." Ngũ gia cảm thấy không hợp lý lắm.

Lúc này máu loãng đã tan đến không còn bao nhiêu, cái đầu lâu ngâm trong hơn phân nửa thùng máu, trên bàn cũng có một mảng máu đỏ khá

lớn, nhìn rất dọa người.

Tiền Thiêm Tinh bảo tiểu tử đi xách mấy thùng nước đến, chuẩn bị đem đầu lâu và mũ giáp lấy ra tẩy rửa.

Khi Công Tôn dùng một cái kẹp đem đầu lâu gắp ra thì phát hiện trên mũ giáp dường như dính thứ gì đó mảnh mảnh dài dài màu đen.

Tiểu Tử Tử dùng một cái kẹp nhỏ gắp thứ mảnh mảnh dài dài màu đen kia lên, mọi người nhìn lại... phát hiện cư nhiên là một mảnh lá tùng.

"Hình như không phải chỉ có một mảnh bị đóng băng."

Khi Giả Ảnh đem đầu lâu và mũ giáp ngâm vào thùng nước tẩy rửa thì phát hiện trên mặt nước có vài mảnh lá tùng khác nổi lên.

Nhìn lá tùng, tất cả mọi người vô thức ngẩng đầu lên nhìn mảnh rừng cây tùng đằng sau Khiếu Lâm Quan phía xa xa...

"Trùng hợp như vậy cũng là lá tùng?" Triển Chiêu nghi hoặc.

Lúc này ảnh vệ đã rửa xong đầu lâu và mũ giáp, kể cả cái rương cũng đều rửa sạch, ba món khác nhau, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh bày trên bàn, còn có vài mảnh lá tùng.

Cái đầu lâu chỉ là một cái đầu lâu bình thường, Công Tôn nâng lên nghiên cứu một chút, kết luận là đầu lâu của nam giới còn trẻ, khi chết tầm mười tám đến hai mươi lăm tuổi, dáng người không cao lớn bằng dân cư bình thường ở Cuồng Thạch Thành, ngũ quan cũng không sắc cạnh như người Tây Vực mà ngược lại có vẻ như là đầu lâu của nam tử trẻ tuổi ở Trung Nguyên.

Rương của Yêu Vương chỉ là rương sắt rất bình thường, ngoại trừ có cái cơ quan xảo diệu ra thì không phát hiện còn chỗ nào đặc biệt.

Manh mỗi lấy được từ chiếc đầu lâu cũng có hạn, Công Tôn nói chỉ từ xương sọ thì không nhìn ra được nguyên nhân cái chết, cần phải có các phần thân thể khác mới có thể phán đoán được.

Bởi vậy hy vọng cuối cùng đều rơi xuống chiếc mũ giáp màu bạc kia.

Sau khi chiếc mũ giáp được đem đi rửa thì đặt dưới ánh mặt trời chính là ánh bạc lóng lánh, trông hết như mới.

Triệu Phổ là người trong nghề, vươn tay gõ nhẹ lên mũ giáp kia, chợt nghe thấy "koong koong" hai tiếng.

Trâu Lương cũng cầm lên xem, "Chắc chắn hơn tưởng tượng, rõ ràng không phải bạc thuần nhưng không biết được trộn lẫn thứ gì mà làm ra sáng bóng được như vậy."

"Kỹ nghệ quả thật rất tinh xảo." Long Kiều Quảng cũng lên nhìn thử.

Trên đỉnh chóp mũ giáp có một cái sừng như là sừng hươu. Đầu sừng trống không nhưng ở đoạn giữa có chạm rỗng mấy cái lỗ tròn, không rõ là có ý gì.

Trên mũ ngoài cái sừng kia ra thì không còn bất kỳ hoa văn hay trang trí gì, trơn bóng một mảnh.

Lâm Dạ Hòa đưa tay sờ sờ, tán thưởng một câu, "Ai nha, thật bóng loáng!"

"Có cảm thấy cái mũ giáp này hơi sáng quá mức không?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Đúng ha." Triển Chiêu cũng cảm thấy giống vậy. "Không lẽ là để ánh mặt trời chiếu vào có thể làm chói mắt kẻ địch?"

Lâm Dạ Hỏa sờ xong, liền nâng trong tay giơ lên trước mắt, cảm thấy có thể dùng như gương.

Đúng lúc này một cơn gió thổi qua.

Gió thổi qua cái "sừng" trên đỉnh mũ giáp, đột nhiên liền phát ra một loạt tiếng vang.

Nghe thấy tiếng vang bất thành lời, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người —— bởi vì loại tiếng vang này giống hệt như khi gió thổi qua rừng cây phát ra âm thanh vậy...

Nói đến cũng khéo, cơn gió núi này là từ hướng sương mù Khiếu Lâm thổi tới, cơ hồ là cùng lúc, hướng sương mù Khiếu Lâm cũng truyền đến âm thanh cực kỳ tương tự... chỉ là âm thanh lớn hơn và mạnh mẽ hơn.

Thiên Tôn phẩy tay áo một cái về hướng mũ giáp mà Lâm Dạ Hỏa đang cầm trong tay... mọi người cảm thấy một cơn gió nổi lên, loạt tiếng vang kia lại tiếp tục vang lên.

Nếu nhất định phải nói ra điểm khác biệt thì âm thanh do mũ giáp này phát ra như là gió thổi qua một cây đại thụ. Mà từ sương mù Khiếu Lâm xa xa truyền đến lại là gió thổi qua khắp rừng cây...

"Đừng nói là..." Tiền Thiêm Tinh chỉ vào sương mù Khiếu Lâm xa xa, "Âm thanh kia chính là đến như vậy?"

"Ý là trong rừng còn rất nhiều mũ giáp như thế?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Có rất nhiều mũ giáp tức là còn rất nhiều đầu người sao?" Triển Chiêu hỏi, "Yêu Vương là muốn nói cho chúng ta biết thứ âm thanh giống như thật ở sương mù Khiếu Lâm là do loại mũ giáp này tạo thành?"

Nghe đến đây, Triệu Phổ đột nhiên "Ừm" một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn hần.

Chỉ thấy Cửu vương gia vươn tay cầm lấy cái mũ giáp kia, "chậc" một tiếng, ánh mắt sáng lên mấy phần, lăm bầm. "Tuyệt a! Tuyệt!"

"Hả?" Tất cả mọi người không hiểu mà nhìn Triệu Phổ, sao tự nhiên lại đoạt tiếng "meo" của Triển Chiêu để dùng?

Công Tôn vỗ vỗ hần.

Cửu vương gia lấy lại tinh thần, giải thích. "Ta biết vì sao phải đem mũ giáp tạo nên giống như gương vậy rồi!"

Tất cả mọi người nhìn hần.

"Các người tưởng tượng một chút." Vẻ mặt của Cửu vương gia rất hưng phấn, "Nếu ta có mười vạn đại quân muốn tập kích một doanh trại."

Tất cả mọi người tưởng tượng theo lời Triệu Phổ.

"Doanh trại ta muốn tập kích ở trong núi có ba mặt bị núi vây quanh địa thế hiểm trở, chỉ có một mặt có một mảnh rừng tùng như vậy." Cửu vương gia nói đến đánh trận thì cả người đều hào hứng hơn hần. "Nhưng trong rừng tùng tràn ngập sương mù dày đặc, đưa tay không thấy được năm ngón khó phân biệt được phương hướng, doanh trại núp ở bên trong có thể nói là cực kỳ an toàn."

Tất cả mọi người gật đầu.

Cửu vương gia chà chà tay, "Nhưng mười vạn binh mã của ta đều mang loại khôi giáp màu bạc này đi vào trong sương mù. Trong sương mù không có ánh sáng, sẽ không có ánh sáng phản chiếu từ áo giáp màu bạc, khôi giáp như gương phản chiếu lại sương mù, có thể ẩn giấu một cách

hoàn mỹ, mà tuyệt nhất chính là cái sừng có thể phát ra âm thanh trên đầu này!"

Lúc này mọi người đều đã hiểu ra.

"Khi tập kích sợ nhất là bị người khác nghe thấy âm thanh. Tiếng bước chân rất khó để che giấu nhất là khi có nhiều người." Trâu Lương cũng gật đầu. "Nhưng khi đội mũ giáp này vào thì mũ giáp phát ra âm thanh như gió thổi thối qua rừng tùng. Bởi vậy đại quân đi qua tựa như rừng tùng đang lay động, sẽ không khiến cho quân binh trú đóng cảnh giác."

Trâu Lương nói xong, đem mũ giáp kia đội lên đầu, thả nhẹ bước chân đi về phía trước.

Theo bước đi của Tả tướng quân, quả nhiên mũ giáp phát ra âm thanh giống hệt như gió thổi qua rừng cây, hoàn mỹ giấu đi tiếng bước chân.

"Mũ giáp này quả thật được tạo ra là vì sương mù Khiếu Lâm." Triệu Phổ nói xong, không tự chủ được liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên bàn...

Mọi người cũng đều hiểu được tâm tư của Triệu Phổ, Ngân Yêu Vương để Bạch Ngọc Đường nhặt được chiếc mũ giáp và cái đầu lâu này, mà cố tình còn trùng hợp là, Tiểu Tứ Tử dường như có thể khống chế được sương mù ở Khiếu Lâm Quan.

Công Tôn vội vàng ôm nhi tử lên, trừng mắt nhìn Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ gãi đầu, cười cười với Công Tôn, chỉ là nghĩ đến phương diện đó thôi mà, sao có thể để Tiểu Tứ Tử đi đánh trận được.

"Cho dù là thật nhưng trong tay chúng ta chỉ có một cái mũ mà thôi." Triển Chiêu nói.

Tất cả mọi người gật đầu.

Lúc này chợt nghe thấy Thiên Tôn khẽ "ho khan" một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn sang Thiên Tôn và Ân Hậu, chỉ thấy nhị lão lẫn Tiên Thiêm Tinh đang dùng vẻ mặt phức tạp nhìn mọi người.

Long Kiêu Quảng hỏi, "Lão gia tử, các vị có manh mối?"

Thiên Tôn nhìn nhìn mọi người, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không nói chuyện.

Mọi người không hiểu.

Ngược lại Ân Hậu khẽ nhú mào, nhìn cái mũ giáp bị Trâu Lương bỏ lộn ngược đầu trên bàn, "Từ cái mũ giáp với lá tùng mà xem xét thì dường như đích thật là có ý này..."

"Lão gia tử cảm thấy còn có ý đồ gì khác?" Triệu Phổ hỏi.

Ân Hậu khẽ khoát tay chặn lại, "Yêu Vương để lại không chỉ có mũ giáp, còn có đầu lâu, băng và rương sắt nữa."

Tất cả mọi người sửng sốt.

Triệu Phổ sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

"Nếu như Yêu Vương chỉ muốn truyền đạt một chút ý tứ như vậy thì chỉ để lại cái mũ giáp không được sao, vì cái gì còn muốn để lại một cái đầu lâu bị đông lạnh trong máu cho các người?" Thiên Tôn vỗ nhẹ lên vai Triệu Phổ, "Khi chúng ta còn trẻ từng ăn không ít khổ cực từ hăn, lời Yêu Vương nói nhất định phải cẩn thận nghiên cứu, hăn để lại thứ gì cho người thì tất nhiên mỗi một thứ đều có chỗ dùng!"

Ân Hậu cũng gật đầu, "Hắn chắc chắn sẽ không hại các người nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không chinh các người. Đừng có vội kết luận, suy nghĩ thật kỹ, đừng để bị hắn gài bẫy là được."

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu —— Yêu Vương cách một trăm năm đến gài bẫy chúng ta để làm chi chứ?

Ân Hậu lẫn Thiên Tôn đều nghiến răng —— bởi vì hắn quá rảnh!

Bất quá, Triệu Phổ không phải là người qua loa, Cửu vương gia từ giữa thấy được hy vọng, cùng với chiến thuật lúc trước hắn nghiên cứu tình cờ trùng khớp, giống nhau... Yêu Vương dường như chỉ hướng, trong lòng núi Côn Lôn quả thật có ẩn giấu binh mã! Có phải là binh mã của Ác Đế Thành không? Yêu Vương cách đây một trăm năm để lại một cái đầu lâu bị đóng băng, làm sao làm được như vậy?

"Nói đến đóng băng, ở Cuồng Thạch Thành ngược lại không khó tìm." Tiền Thiêm Tinh nói ra manh mối. "Cuồng Thạch Thành tổng cộng có ba nơi đóng băng với quy mô lớn."

Tất cả mọi người nhìn lão gia tử, để lão gia tử nói tỉ mỉ.

"Một là núi băng, trên đỉnh núi chỗ cao một chút đều bị đóng băng." Tiền Thiêm Tinh liệt kê lần lượt. "Thứ hai chính là sông băng."

"Cuồng Thạch Thành cũng có sông băng sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Có một phần, cũng rất nhiều, ở ngoài khu thạch lâm ngoài thành." Tiền Thiêm Tinh nói tiếp, "Mà kỳ lạ nhất cũng có thể xem như là ở toàn bộ Tây Vực chỉ có Cuồng Thạch Thành mới sở hữu chính là, động băng."

"Động băng là cái gì?" Ngũ gia rất tò mò, liên tưởng đến các hố băng trên Băng Nguyên Đảo.

"Lại nói, động băng này chính là đại kỳ cảnh của Cuồng Thạch Thành!" Tiền Thiêm Tinh cười nói, "Lát nữa để Tử Nguyệt và Hi Cổ Lục mang các người đi xem!"

Ru: Đang liều mạng mần cho tới chương 230, hức hức, hơi bị phê~~ cơ mà chương 230 bao ghiền ~~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 197: Sau Tầng Bể

Edit: Ruby

Mấy món đồ Yêu Vương để lại nhìn như có liên hệ mà lại như không có liên hệ, mọi người suy nghĩ cả đêm, ngoại trừ mơ mơ hồ hồ ra thì không thu hoạch được gì.

Sáng sớm hôm sau, lại một lần tỉnh giấc giữa tiếng ca hát trà hừng sáng, mọi người Khai Phong ăn xong điểm tâm liền rời khỏi Thất Tinh Đàm vào trong thành.

Trước cổng hoàng cung Cuồng Thạch Thành, Hi Cổ Lục chấp tay sau lưng đứng đợi, xa xa nhìn thấy Triệu Phổ bọn họ đến liền vẫy tay, "Đại Oa!"

Mọi người đến bên cạnh hắn, nhìn trái nhìn phải, không thấy Chu Tử Nguyệt thì có chút khó hiểu.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Tướng công của người đâu?"

Hi Cổ Lục híp mắt nhìn hắn.

Tiểu Tử Tử kéo cánh tay Hi Cổ Lục.

Hi Cổ Lục ôm bé thả lên trên vai, nói. "Nương và tỷ tỷ các nàng đi gặp khách rồi, ta mang bọn người đến động băng."

Tất cả mọi người gật đầu đi theo Hi Cổ Lục.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua Long Kiều Quảng, Hữu tướng quân gật gật đầu, không đi cùng mà dẫn theo vài tùy tùng đi vào hoàng cung.

Công Tôn có chút không hiểu, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ thở dài, hỏi Hi Cổ Lục, "Hôm qua ta nghe tỷ phu của người nói người của Ngạo Nguyệt Đàm đến?"

Hi Cổ Lục gật đầu, "Ừm, nên Tử Nguyệt bảo ta thời gian này đừng về cung, cùng các người ngao du sau đó đến Thất Tinh Đàm ở tạm."

"Ngạo Nguyệt Đàm..." Triển Chiêu nghĩ nghĩ. "Hình như đã từng nghe qua, là một môn phái Tây Vực sao?"

"Ngạo Nguyệt Đàm và Hỏa Phượng Đường không khác nhau mấy, đều là môn phái Tây Vực dùng thành để lập môn phái." Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay cau mày, "Bất quá bọn họ không giống như Hỏa Phượng Đường của ta tọa lạc tại Ma Quỷ Thành không lệ thuộc phương nào, Ngạo Nguyệt Đàm nhìn như độc lập, thực tế là thuộc về Liêu quốc."

"Ngạo Nguyệt Đàm ở rất gần Cuồng Thạch Thành." Triệu Phổ tiếp lời, "Cũng dựa vào dãy Côn Lôn, chính là nằm ở chân núi phía Tây."

Thiên Tôn ở phía sau dặt tay Tiểu Lương Tử đi túc tắc một đường, nghe được đại khái, bèn hỏi Ân Hậu, "Ngạo Nguyệt Đàm? Có quan hệ gì với Khâu Ngạo Nguyệt sao?"

"Khâu Ngạo Nguyệt đích thực là người sáng lập Ngạo Nguyệt Đàm." Lâm Dạ Hỏa trả lời thay.

Thiên Tôn lập tức làm vẻ mặt ghét bỏ, Ân Hậu cũng cau mày.

Lâm Dạ Hỏa nhìn biểu cảm của hai người bọn họ thì rất buồn cười, "Đại hòa thượng cũng có vẻ mặt như thế này."

"Khâu Ngạo Nguyệt?" Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, hỏi. "Trong truyền thuyết là Tây Vực đệ nhất cao thủ năm đó?"

"Phi!"

Ân Hậu và Thiên Tôn cùng nhau phun một tiếng.

Triển Chiêu lặng lẽ đem Bạch Ngọc Đường kéo về phía mình, bất mãn nhìn hai lão đầu —— làm gì phun chuột nhà con?!

Lâm Dạ Hỏa cũng tỏ ra chán ghét, "Đệ nhất cao thủ Tây Vực luôn luôn là sư phụ của ta có biết không, sớm hơn một đời so với Đại hòa thượng thì đệ nhất cao thủ Tây Vực cũng đều là lịch đại Thánh tăng Lạt Ma ở Thánh Điện Tự! Khâu Ngạo Nguyệt tính là cái gì, sư huynh của hã Bạch Nhất Thanh ngược lại không chừng mới có thể một mình đấu với hòa thượng nhà ta."

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Công phu của Khâu Ngạo Nguyệt quả không tồi, cũng coi như là nhân vật có tiếng ở vùng Tây Vực, nhưng con người thì lại rất xấu xa." Ân Hậu liên tục lắc đầu. "Tiếc cho một đời anh danh của sư phụ hã là Nham Tâm lão tổ."

Thiên Tôn bĩu môi, "Trò này chẳng hợp lý tí nào! Thu hai tên đồ đệ, phương pháp dạy dỗ giống như nhau, vậy mà một đứa ngoan ngoãn một đứa ngỗ nghịch."

Công Tôn chưa từng nghe qua Khâu Ngạo Nguyệt hay Ngạo Nguyệt Đàm gì đó, rất tò mò, hỏi. "Nghe tên thì, Khâu Ngạo Nguyệt là nữ nhân sao?"

"Nam, mà lại lấy cái tên như vậy." Lâm Dạ Hỏa đáp, "Quan hệ của đại hòa thượng nhà ta cùng với sư huynh của hắc ta là Bạch Nhất Thanh rất tốt, khi còn bé ta từng gặp qua ông ấy, cực kỳ trắng, trắng còn hơn cả Thiên Tôn nữa."

Thiên Tôn nghe xong liền hớn hờ.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, hỏi Ân Hựu. "Ngoại công, Bạch Nhất Thanh có phải chính là Bạch Long Vương không?"

Ân Hựu gật đầu, vỗ vỗ đầu hắc, "Còn không phải sao, trước kia cũng từng ở Ma Cung một khoảng thời gian, khi người còn bé hắc rất cưng chiều người, bất quá sau khi sư phụ hắc qua đời thì hắc quay về Tây Vực ẩn cư, ta và lão quỷ đã lâu không có tin tức gì của hắc."

Lâm Dạ Hỏa nghe thế liền giơ tay, "Hòa thượng nhà con năm trước còn cùng ông ấy đến Tây Hải chơi đó, lão gia tử vẫn như vậy, rất tốt."

"Bạch Nhất Thanh được xưng là Bạch Long Vương là vì hắc trời sinh rất trắng, một mái tóc bạc, toàn thân trắng như tuyết, ngay cả tròng mắt cũng trắng, bất quá tính cách của hắc rất ôn hòa. Mặt khác tiếng nói của hắc trời sinh có chút vấn đề nên âm thanh khi nói chuyện tương đối nhẹ, vậy nên hắc không thích nói chuyện cho lắm, cũng được xưng là Bạch Vô Thanh hoặc là Bạch Ách Thánh."

Ân Hựu nói xong, Thiên Tôn còn chen vào, "Tính cách của Tiểu Bạch Long quá mức hiền hòa! Nếu không thì cũng không có chuyện cứ luôn nhường nhịn sư đệ của hắc, khiến cho sư đệ hắc trở nên vô pháp vô thiên, đổi lại là ta thì ta đã sớm lột da tên tiểu vương bát đản kia rồi."

Ân Hựu hết nói nổi. "Người còn nói, khi còn bé người khi dễ hắc lợi hại hơn bất kỳ ai còn gì."

Thiên Tôn xoay mặt đi, "Ta làm gì có!"

Bạch Ngọc Đường cảm thấy Bạch Nhất Thanh có cùng họ Bạch với mình rất thân thiết, hơn nữa bản thân cũng nuôi một con bạch long, liền cảm thấy rất hiếu kỳ về vị tiền bối này, hỏi Thiên Tôn. "Ông ấy chưa từng đến Bách Hoa Cốc sao? Trong ấn tượng của con chưa từng gặp qua người này."

Ân Hậu trêu chọc, "Tiểu Bạch sợ nhất là sư phụ của người, sao hần dám đến Bách Hoa Cốc chứ, không sợ bị khi dễ chết sao?"

Thiên Tôn giậm chân, "Ta khi dễ hần hồi nào! Là cái tính dở sống dở chết của hần khiến người ta tức chết..."

Công Tôn vẫy tay với nhị lão bỗng nhiên quay ra tán chuyện, ý là —— nghe không hiểu, giải thích một chút.

"Nham Tâm còn lớn hơn chúng ta một lứa, có quan hệ rất tốt với Yêu Vương, năm đó Yêu Vương có mấy lão bằng hữu người Tây Vực, thường đến Bách Hoa Cốc chơi, hần chính là một trong số đó, cho nên ta và lão quỷ từ rất nhỏ đã quen biết với bọn họ. Nham Tâm có hai đồ đệ, một người là Bạch Nhất Thanh người còn lại là Khâu Ngạo Nguyệt. Hai người cùng tuổi, Bạch Nhất Thanh vốn là được bằng hữu của Nham Tâm nhờ chăm sóc, rất hợp duyên với Nham Tâm, liền thành đại đệ tử. Khâu Ngạo Nguyệt thì được Nham Tâm nhặt về, ngay cả tên cũng là do Nham Tâm đặt cho. Nham Tâm đều rất thương yêu hai đồ đệ này nhưng đặc biệt cưng chiều Khâu Ngạo Nguyệt. Con người của Khâu Ngạo Nguyệt rất cuồng ngạo, Nham Tâm đặc biệt thích dáng vẻ này của hần, cảm thấy hần thanh cao tiêu sái như ánh trăng trong đêm, cho nên mới đặt cái tên như vậy."

Ân Hậu nói xong, Thiên Tôn ở một bên cười lạnh, "Nực cười, Khâu Ngạo Nguyệt nếu không có Nham Tâm thì sớm đã chết ở bãi tha ma rồi. Nuôi một hơi mấy chục năm, so với thân nhi tử còn cưng chiều hơn, nuôi đến hần văn võ toàn tài nhân mô cầu dạng, hần vì chút danh lợi bán sư phụ

bán đến không chút do dự, lão đầu nhi cuối cùng thiếu chút nữa chết trên tay hãn."

"Sau này sư đồ bất hòa sao?" Tiểu Lương Tử nghe một đường, cảm thấy đúng là không chấp nhận nổi, "Khâu Ngạo Nguyệt phản bội sư môn để làm gì? Trước kia con từng nghe cha con lăm bằm, cái gì "Thu đồ đệ đừng thu Khâu Ngạo Nguyệt"."

"Cha ngươi là người trong hoàng thất Liêu Quốc, nhất định là biết rõ những chuyện trước kia." Thiên Tôn gật gật đầu, "Năm đó người Liêu vương thật sự muốn chiêu mộ là Bạch Nhất Thanh, lại thêm lời đồn nói Bạch Nhất Thanh là hậu nhân hoàng thất Liêu Quốc, là sự lựa chọn thích hợp nhất. Bất quá Tiểu Bạch Long kia so với ngoại công của Ngọc Đường còn không vướng khói lửa nhân gian hơn, ngoại trừ nghiên cứu võ học thì chỉ thích du sơn ngoạn thủy, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hãn mới không thèm để ý tới Liêu vương đâu."

"Chuyện lúc ấy nói cụ thể rất phức tạp, môn phái của Nham Tâm cùng với hoàng tộc Liêu quốc là kéo cắt không đứt mà còn loạn thêm. Nham Tâm lão đầu nhi công phu tốt mà người cũng khôn khéo, khuyết điểm duy nhất chính là nhìn người không đúng, quá sùng tiểu hài nhi." Ân Hậu cười cười, "Năm đó Yêu Vương đã từng nhắc nhở Nham Tâm phải cẩn thận bạch nhãn lang, hãn còn tưởng là nói Bạch Nhất Thanh nữa, dù sao Tiểu Bạch có một đôi mắt trắng mà."

Thiên Tôn lắc đầu, "Nên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, Tiểu Bạch chính là bề ngoài thoát nhìn quá dịu ngoan nên Nham Tâm sợ hãn dễ nói chuyện không cứng rắn, bèn đem mớ hỗn loạn với hoàng thất Liêu quốc giao cho Khâu Ngạo Nguyệt xử lý. Nhưng ai biết Khâu Ngạo Nguyệt là kẻ thấy lợi quên nghĩa, cùng hoàng tộc Liêu quốc thoáng cái cấu kết, cuối cùng Nham Tâm một nhà đều hủy trong tay hãn."

"Khâu Ngạo Nguyệt sau đó chết trong tay Bạch Long Vương phải không?" Triệu Phổ hỏi. "Ta nghe một số lão nhân trong quân nói năm đó Khâu Ngạo Nguyệt đem sư phụ hắc Nham Tâm nói thành tà vu, Nham Tâm bọn họ bị hoàng thất Tây Vực phái binh bao vây tiêu trừ, Nham Tâm còn bị trói lên cọc gỗ hỏa thiêu. Cuối cùng Bạch Nhất Thanh xuất hiện, đả thương Khâu Ngạo Nguyệt cứu Nham Tâm đi."

"So với cái này còn phức tạp hơn." Thiên Tôn còn rất bất quá, "Năm đó Khâu Ngạo Nguyệt liền tự xưng là Tây Vực đệ nhất cao thủ, Vô Sa từ rất sớm đã cùng Yêu Vương và chúng ta đến Trung Nguyên, không quản chuyện Tây Vực, nên vùng Tây Vực, tất cả mọi người cảm thấy Khâu Ngạo Nguyệt là đệ nhất lợi hại. Nhưng thực tế Khâu Ngạo Nguyệt căn bản không đánh lại Bạch Nhất Thanh... Năm đó Nham Tâm thiếu chút nữa bị công khai xử hỏa hình, kỳ thật là Liêu vương muốn dụ Tiểu Bạch ra, sau đó dùng sư phụ hắc uy hiếp để hắc quy hàng."

"Liêu vương năm đó có chút chấp nhất với Bạch Nhất Thanh." Ân Hậu cũng gật đầu. "Nghe nói trước kia Liêu vương có một phi tử sinh hạ một hài tử toàn thân chỉ một màu trắng, lúc ấy Liêu vương đang chinh chiến ở bên ngoài, hậu cung tranh sủng, hoàng tử kia bị nói là bạch tử, là điềm xấu, bị bí mật xử tử. Nhưng lại có lời đồn rằng một vị tâm phúc của Liêu vương đã trộm hài tử đi, lén giao cho một vị cao nhân nuôi nấng, mà trùng hợp như vậy, vị cao nhân kia chính là bằng hữu của vị bằng hữu đã nhờ Nham Tâm chăm sóc cho Bạch Nhất Thanh."

Mọi người không biết nói gì... thật phức tạp, hóa ra bên trong còn có bí sử cung đình nữa.

"Mặc dù Bạch Long Vương là bạch tử nhưng con nhớ ông ấy rất dễ nhìn!" Triển Chiêu nhớ lại.

"Đúng vậy." Lâm Dạ Hỏa ở một bên gật đầu phụ họa, "Bạch Nhất Thanh ở Tây Vực được xưng là Thánh Tiên Tử, khi Bạch Nhất Thanh đứng

dưới ánh mặt trời thì cả người là màu ánh kim, đứng ở dưới ánh trăng lại là màu bạc. Năm đó mấy tên hoàng tử của Liêu vương đều không được dạy dỗ tốt, ngang ngược kiêu ngạo, luôn gây phiền toái, khiến cho dân chúng Liêu quốc đều nhận định Bạch Nhất Thanh là thánh hoàng tử lưu lạc bên ngoài. Hòa thượng nhà ta nói, nếu năm đó Bạch Nhất Thanh đồng ý quy thuận Liêu vương gọi lão ta một tiếng cha thì Liêu vương lập tức thoái vị cho Bạch Nhất Thanh luôn... Tình huống đó chắc điên khùng giống như là Bắc Hải đế khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường vậy."

Tất cả mọi người yên lặng ngưỡng mặt lên trời ngẫm nghĩ lại dáng vẻ Hiên Viên Kiệt năm đó quyết liệt muốn để Bạch Ngọc Đường làm hoàng thái tử, gật đầu —— thì ra là thế!

"Vậy Bạch Nhất Thanh không có quy thuận thì cứu sư phụ ra như thế nào?" Bạch Ngọc Đường tò mò.

"Tiểu Bạch lúc ấy liền đứng ngay chỗ sư phụ hấn bị trói trước đồng củi, chỉ vào Khâu Ngạo Nguyệt lẫn Liêu vương nói, chỉ cần Khâu Ngạo Nguyệt có thể đánh thắng hấn thì hấn liền quy thuận." Thiên Tôn cười. "Phải biết rằng toàn bộ Tây Vực lúc ấy đều cảm thấy Khâu Ngạo Nguyệt đánh thắng Bạch Nhất Thanh dễ như ăn một bữa ăn, bởi vì Khâu Ngạo Nguyệt đã được thổi đến tận mây xanh là cái gì Tây Vực đệ nhất cao thủ."

Triển Chiêu vuốt cằm, "Này nha, chiêu này cao! Vậy mới nói đừng nên đắc tội người thành thật."

"Kết quả Khâu Ngạo Nguyệt thảm bại sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Chúng ta không được thấy trận luận võ đó mà chỉ nghe qua lời đồn." Ân Hạo đáp, "Khâu Ngạo Nguyệt bị Bạch Nhất Thanh đánh gãy hai chân quỳ trước mặt Nham Tâm, mà nói cũng khéo, một khắc khi hấn quỳ xuống, Bạch Nhất Thanh mắng hấn một câu "Nghịch chướng, khi sư diệt tổ, người không sợ trời phạt sao"! Nghe nói Bạch Nhất Thanh mới vừa nói xong

bổng chốc sấm chớp rền vang, tia sét kia bổ đôi đài quan sát bằng gỗ chỗ Liêu vương ngồi, lửa cháy hừng hực thiêu chết mấy tên hoàng thất Liêu quốc. Sau đó Bạch Nhất Thanh mang Nham Tâm đi. Năm đó Nham Tâm có không ít môn đồ, rất nhiều tiểu đệ tử cũng đi theo cùng, người ở lại thì cùng Khâu Ngạo Nguyệt hoàn toàn quy thuận Liêu quốc thành lập Ngạo Nguyệt Đàm."

"A..." Triển Chiêu hiểu ra, "Khó trách trong truyền thuyết Bạch Long Vương có thể gọi tới lôi hỏa thiên kiếp, hóa ra nguyên nhân là từ chuyện này đi?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu.

"Vậy bối cảnh của Ngạo Nguyệt Đàm thật ra chẳng vẻ vang gì!" Công Tôn hỏi, "Người đời sau không cảm thấy đáng khinh sao?"

"Không cảm thấy nhục mà ngược lại còn thấy vinh! Khâu Ngạo Nguyệt lần đệ tử nhà hãn đều rất biết khoác lác, khẳng khẳng vị trí Tây Vực đệ nhất cao thủ không lung lay được, còn nói ngày đó Khâu Ngạo Nguyệt thất bại dưới tay Bạch Nhất Thanh là vì trước đó bị thương." Lâm Dạ Hỏa bĩu môi. "Môn phái Ngạo Nguyệt Đàm thật sự một lời khó nói hết được, bất quá có hoàng thất Liêu quốc chống đỡ, rất có tiền, ở vùng Tây Vực này rất có thế lực. Hơn nữa trôi qua mấy ngày, còn có bao nhiêu người biết chuyện năm đó đâu, mấy năm này võ lâm Tây Vực phần lớn suy yếu, còn môn phái mạnh thì đều quy thuận về bên nào đó."

"Tức là Bạch Long Vương Bạch Nhất Thanh vẫn còn sống?" Công Tôn sinh ra vài phần tò mò với vị nhân vật truyền kỳ này.

"Từ khi Khâu Ngạo Nguyệt phản bội sư môn, Bạch Nhất Thanh đều trở nên thờ ơ với mọi thứ, công phu của hãn rất tốt, cũng giống như mấy người chúng ta, thuộc loại muốn chết cũng khó." Thiên Tôn nói, "Nham

Tâm và Khâu Ngạo Nguyệt đã sớm chết, đoạn tiền duyên kia đã trôi qua rồi."

"Hậu nhân của Khâu Ngạo Nguyệt đâu? Như đồ đệ gì đó?" Triển Chiêu tò mò.

"Khâu Ngạo Nguyệt người này, cuộc đời chỉ yêu một mình bản thân mình, mọi người bên cạnh hẳn đều là thứ lợi dụng rồi vứt bỏ." Ân Hậu lắc đầu, "Hắn vốn là dã tâm bừng bừng thành lập Ngạo Nguyệt Đàm, tư thế kia như là chuẩn bị nhất thống võ lâm Tây Vực hoặc là làm việc lớn gì đó, nhưng đột nhiên mắc phải quái bệnh, chưa đến bốn mươi đã chết."

"Đại thể mọi người bảo là báo ứng." Thiên Tôn bổ sung một câu. "Cũng có người nói là bị hoàng thất Liêu quốc ám sát, nguyên nhân cái chết khó mà rõ được."

"Hiện tại chương môn của Ngạo Nguyệt Đàm là Tiết Lâm Nghĩa, không có bất kỳ quan hệ gì với Khâu Ngạo Nguyệt, là do Tiêu thái hậu sắp xếp." Triệu Phổ nói, "Tiết Lâm Nghĩa người này là tâm phúc của thái hậu, công phu tốt người lại gian, khó đối phó."

Hi Cổ Lục ở một bên gật đầu, "Ừm! Tử Nguyệt nói bọn họ là biết Đại Oa các người đến Cuồng Thạch Thành cho nên tới thăm dò tin tức."

Tất cả mọi người mỉm cười nhìn Hi Cổ Lục, ý là —— mấy tiếng Tử Nguyệt này của người gọi thật thân thiết, còn nghe lời như vậy, gả sớm một chút đi!

Hi Cổ Lục nhăn mặt "Hừ" một tiếng, tiếp tục làm mình làm mẩy.

Triệu Phổ đập một cước vào hông hắn, "Nha đầu kia rất tốt, người đừng ỡm ẹo cái gì nữa! Nhanh thành thân đi!"

Hi Cổ Lục sờ sờ mông, lăm bằm một câu, "Có nói nàng không tốt đâu..."

Mọi người không nghe rõ hần lăm bằm cái gì.

Hàn huyên một đường chuyện cũ Tây Vực, mọi người đi tới thành bắc.

Địa thế phía bắc của Cuồng Thạch Thành cực cao, có thể quan sát được toàn dãy Côn Lôn, cảnh núi non trùng điệp rất là hùng vĩ.

Đi lên một sườn núi cao cao, liền nghe thấy tiếng nước "ào ào".

Hi Cổ Lục mang mọi người vượt qua mấy khối núi đá, trước mắt xuất hiện một cái thác nước.

Màn nước trút xuống theo hình bậc thang, phía dưới thác nước có một đầm nước khá cạn, bên đầm nước, dựa vào vách núi có một lối vào hang động.

"Đó chính là động băng sao?" Triển Chiêu hỏi Hi Cổ Lục.

"Đúng vậy." Hi Cổ Lục đáp, "Sau khi đi vào nhớ cẩn thận ha, bên trong rất trơn."

Vòng qua đầm nước, dọc theo một con đường nhỏ đến cửa động, Hi Cổ Lục chui vào bên trong.

Triệu Phổ hỏi, "Nơi này tối đen như mực, không cần đốt đuốc sao?"

"Không tối đâu, bên trong rất sáng, chỉ có cửa động có hơi tối mà thôi."

Hi Cổ Lục mang theo mọi người vào động, từ cửa động mà nhìn thì chỉ là một thạch động bình thường mà thôi, có một ít măng đá treo trên

đỉnh, không có gì đặc biệt, đá cuội trên mặt đất ướt nhẹp, con đường không dễ đi cho lắm.

Lại đi tới trước một lúc, bỗng nhiên xung quanh liền sáng lên, măng đá trên đỉnh động phía trước biến thành băng, từng cây từng cây hướng xuống dưới, cảm giác lạnh lẽo dần dần dày hơn. Phóng mắt nhìn tới, phía trước có một sườn dốc, trên sườn dốc kết một lớp băng rất dày, phần hang động dưới sườn dốc mở rộng ra không ít, bốn phía đều bị đóng băng, trên đỉnh núi có ánh mặt trời xuyên qua khe hở, được mặt băng phản chiếu lại nên trong động sáng như ban ngày.

"Cái này thật lợi hại... ai nha!" Tiểu Lương Tử nhảy tới phía trước vừa định nói hai câu, ai ngờ bị trượt chân, oạch một cái liền lăn xuống dưới.

"Tiểu Lương Tử." Tiểu Tứ Tử còn định kéo Tiểu Lương Tử lại, ai biết cũng trượt theo... May mà Triển Chiêu nhanh tay, một tay tóm được, mang theo Tiểu Tứ Tử nhảy một cái trực tiếp nhảy xuống sườn dốc, chỉ tiếc nhảy xuống mặt đất bằng dưới sườn dốc vẫn không thể đứng vững được, "vèo" một tiếng...

Mọi người đứng trên sườn dốc giương mắt nhìn Triển Chiêu ngã một cú thật mạnh, Tiểu Tứ Tử bị tung lên, sau đó rớt xuống, bị Triển Chiêu ngửa mặt nằm dưới đất duỗi hai tay đón được, sau đó đặt ở trên bụng.

Tiểu Lương mới vừa đứng lên, không đứng vững, dưới chân lại trượt một cái... liền ngã chổng vó.

Lâm Dạ Hỏa ở phía trên cười ha ha ha không ngừng, không hề phòng Trâu Lương ở phía sau đẩy hẳn một cái...

"Ai nha!" Hỏa Phượng cũng trượt xuống dưới, ngã song song với Triển Chiêu, Tiểu Lương Tử nện mông ngồi trên bụng hẳn.

Lâm Dạ Hỏa thiếu chút nữa bị Tiểu Lương Tử ngồi đến nôn ra, kéo bé lại đánh mông, "Người gầy như khi con mà sao lại nặng vậy hả?!"

"Sườn dốc này rất khó đi, trượt xuống nhanh hơn." Hi Cổ Lục trực tiếp ngồi trên dốc núi, theo sườn núi mà trượt xuống.

Công Tôn cảm thấy rất thú vị, cũng trượt theo xuống.

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cũng tiêu tiêu sái sái nhảy xuống, hai người họ không ngồi xuống mà đứng trượt theo đường băng, trượt đến nơi thì xoay người trụ lại, không ngã.

Cuối cùng chỉ có Thiên Tôn và Ân Hậu là đi xuống, nhị lão cũng cảm thấy mặt đất này quá trơn đi thật khó khăn.

Hi Cổ Lục trượt đến cách đấy không xa, liền thấy góc tường có đặt một cái máng sắt, máng sắt đặt nghiêng nối liền đến một cái lỗ nhỏ bên cửa động, trong máng sắt có rất nhiều giày rơm.

Hi Cổ Lục cầm mấy đôi ném cho mọi người.

Nhận lấy cầm trong tay nhìn lại thì thấy là rơm rạ gia cố thêm xích sắt bên thành một loại đế giày đặc biệt, đế giày có bốn sợi dây giày trực tiếp cột vào giày.

Mang loại giày đặc biệt này, đi đường tiện hơn nhiều.

"Cái này tốt." Tiểu Lương Tử nhảy tại chỗ hai cái.

Hi Cổ Lục chỉ vào cái lỗ phía bên trên, "Sau khi đi lên theo cái lỗ đó bỏ giày lại là được rồi."

"Vì sao không đặt trực tiếp ở cửa động?" Lâm Dạ Hỏa không hiểu."

"Lúc trước là đặt ở cửa động nhưng rất dễ ẩm thấp, giày này mà bị ẩm thì đi trên mặt băng không còn tác dụng chống trượt nữa." Hi Cổ Lục rất đặc ý, "Tử Nguyệt thiết kế ra cái máng sắt kia."

Tất cả mọi người dòm hăn —— rõ ràng người rất thích cô nương nhà người ta!

Hi Cổ Lục lại hất mặt, mang theo mọi người đi vào bên trong.

Triển Chiêu có chút khó hiểu, nhìn Bạch Ngọc Đường như là hỏi —— rốt cuộc Hi Cổ Lục không được tự nhiên vì cái gì?

Ngũ gia nhún vai, hăn cũng không rõ.

Bất quá rất nhanh mọi người đều bị cảnh trí bên trong động băng thu hút sự chú ý.

Nói đơn giản một chút thì cái gọi là băng động chính là bên trong động có sông băng hình thành tự nhiên.

Lớp băng bên trong động cao thấp trập trùng, trắng xóa một mảnh. Động băng này mới vừa xem thì cảm thấy rất thần kỳ, chỉ là đi không bao lâu, cảnh trí đều giống hệt nhau, Tiểu Lương Tử đã cảm thấy hết hứng thú, "Này có gì đẹp mắt đâu? Giống như chui vào trong túi bột mì vậy."

Những người khác cũng gật đầu.

"Lại đi thêm mấy bước là các người sẽ thấy thứ coi được ngay!" Hi Cổ Lục nói xong, mang theo mọi người nhảy xuống một sườn dốc nhỏ, quẹo qua mấy khúc quanh, vươn tay chỉ về phía trước, "Xem!"

Nhìn theo hướng ngón tay của Hi Cổ Lục, tất cả mọi người sửng sốt... chỉ thấy phía trước vẫn đóng băng một mảnh, nhưng trong băng tầng lại có hình người.

"Người?" Triển Chiêu đến gần, nhìn vào phía trong băng tầng.

"Oa!"

Lâm Dạ Hỏa đi phía trước hô lên một tiếng rồi lui lại phía sau mấy bước. "Cái này ngay cả mặt cũng có thể thấy rõ!"

Mọi người xúm lại đi qua, quả nhiên chỉ thấy bên trong băng tầng có một lão đầu bị đóng băng, khuôn mặt kia nhắm hai mắt, bởi vì bị đóng băng nên làn da trên mặt hiện ra màu xám.

"Lại đi tới phía trước đi!" Hi Cổ Lục tiếp tục vẫy tay với mọi người.

Mọi người theo hẵn đi tới phía trước, chỉ thấy càng đi thì trong băng tầng xuất hiện càng nhiều người, còn có ngựa...

"Nhìn như là quân đội." Triệu Phổ phát hiện có vài hình người mặc chiến giáp còn cầm binh khí.

"Là đột nhiên bị đóng băng sao?" Bạch Ngọc Đường vừa nhìn vừa hỏi Thiên Tôn. "Muốn thoát cái đóng băng nhiều người như vậy, sư phụ người có thể làm được không?"

Thiên Tôn suy tư, "Vậy cũng phải có nhiều nước như thế này mới được."

"Nước..." Lâm Dạ Hỏa vươn tay nhẹ nhàng gõ vào vách núi, "Lớp băng dày như vậy thì chỉ có thể nhìn thấy phần bên ngoài chứ không nhìn sâu được vào trong, ở chỗ này bị đóng băng bao nhiêu người vậy?"

"Mọi người có phát hiện ra rất kỳ quái không?" Công Tôn đột nhiên hỏi.

"Rất kỳ quái mà!" Tất cả mọi người đều gật đầu, cái này mà còn có thể không kỳ quái sao.

"Không phải..." Công Tôn lắc đầu, "Những người này nếu bị rơi vào trong nước rồi bị đóng băng, hoặc là thành linh bị tập kích đóng băng thì vì sao mỗi gương mặt đều bình thản như vậy? Ngay cả ngựa cũng đứng rất ổn định, hơn nữa còn có thể thấy rõ khuôn mặt những người kia đều đang nhắm mắt."

Mọi người ngẫm nghĩ, cũng đều gật đầu.

"Đúng thế, người nào người nấy đều có cảm giác rất an tường." Tiểu Lương tử đi vào sâu hơn trong hang động, phát hiện cái hang động này sâu không thấy đáy, hiếu kỳ hỏi Hi Cổ Lục, "Chỗ này rất sâu sao?"

"Đúng là rất sâu!" Hi Cổ Lục khoa tay múa chân, "Cứ đi thẳng thế này phải hơn nửa canh giờ mới nhìn thấy đáy, phía trước còn có lối rẽ, cũng đều là như thế này."

"Có ai mở mắt không?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Không có." Hi Cổ Lục lắc đầu, "Phía sau còn nhìn thấy rõ hơn, ngay lớp băng ngoài cùng, tất cả mọi người đều đứng thẳng, hai mắt nhắm nghiền, có người còn mặc khôi giáp cầm binh khí, có người lại mặc trang phục thông thường, còn có xe ngựa lẫn chó, toàn bộ đều trong trạng thái giống hệt như đang ngủ. Cho nên chúng ta gọi loại sông băng trong động băng này là mộ băng."

Công Tôn gật đầu, "Đích xác có khả năng là một loại mộ táng nào đó, tương tự như hố tuấn táng vậy."

"Nếu có tuấn táng vậy phải có chủ mộ chứ?" Ân Hậu tò mò, "Trong ngọn núi Côn Lôn này nói không chừng có cỗ mộ gì đó, có cái gì như là tư liệu nghiên cứu liên quan không?"

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn, loại thời điểm này tất nhiên cần phải tỉnh giáo người đọc sách rồi.

Công Tôn cau mày lắc đầu, hỏi Hi Cổ Lục, "Động băng như vậy chỉ có một cái này thôi sao?"

"Thành bắc Cuồng Thạch Thành có ba cái, trong thạch lâm cũng có ba cái, đều đóng băng về hướng núi Côn Lôn, mỗi nơi đều không khác nhau mấy." Hi Cổ Lục nói, "Không chừng trong núi Côn Lôn còn có nhiều cái hơn."

Tất cả mọi người nhú mày —— Quý dị như vậy? Thế thì có tới bao nhiêu người bị đóng băng lận?

Lại đi tới trước thêm một lúc, Công Tôn cũng cảm giác có hơi lạnh, Tiểu Tứ Tử cả một đường đều được Triệu Phổ ôm, không nói tiếng nào, ôm cổ Triệu Phổ, hơi sợ hãi nhìn hai bên.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Hi Cổ Lục, "Đoạn đường này ngoại trừ mấy thứ này còn có gì khác không? Dọa chết người, bằng không chúng ta đổi sang nơi nào xuân ấm hoa nở đi?"

Tất cả mọi người đồng ý.

"A, vậy cũng được..." Hi Cổ Lục liền định mang mọi người quay ra ngoài.

Không ngờ Tiểu Tứ Tử bỗng nhiên kéo Triệu Phổ đang định xoay người, Triệu Phổ bèn nhìn lại bé.

Tiểu Tứ Tử vươn tay, chỉ chỉ phía trước.

Triệu Phổ nghi hoặc, hỏi Tiểu Tứ Tử, "Con muốn tới phía trước?"

Tiểu Tứ Tử gật gật đầu, vươn tay lại chỉ về phía trước.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Thiên Tôn và Ân Hậu tiếp tục đi về phía trước, vừa hỏi, "Phía trước có gì sao?"

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhăn mày, nhỏ giọng nói. "Hình như có người gọi cháu."

Mọi người sửng sốt, tim Công Tôn lại giật thót... lại nữa?!

Lại đi tới phía trước, phát hiện có một lối rẽ, đường rất hẹp, phía trước còn có một sợi xích sắt chặn đường.

Tất cả mọi người nhìn Hi Cổ Lục.

Hi Cổ Lục ôm cánh tay, "Những chỗ này đều là ngã rẽ, vì sợ lạc đường nên tất cả những lối rẽ này đều bị ngăn lại không cho đi vào."

"A..."

Mọi người gật đầu, Tiểu Tứ Tử vẫn giơ tay chỉ vào lối rẽ nọ.

Triệu Phổ nháy mắt mấy cái với Tiểu Tứ Tử, "Muốn đi vào?"

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Trâu Lương kéo sợi xích kia xuống, mọi người tiến vào con đường nhỏ kia.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Ân Hậu, "Ngoại công, bên trong có người không?"

Ân Hậu lắc đầu, nhìn nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng lắc đầu... Bọn họ đều không nhận thấy gần đây có người, sao Tiểu Tứ Tử lại nghe thấy có người gọi, lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Mọi người ần ần có chút lo lắng, tình hình tương đối giống như lúc xảy ra sương mù Khiếu Lâm! Lại là người nhìn không thấy lẫn âm thanh không nghe thấy, tà môn!

Hai bên con đường nhỏ không khác mấy so với chỗ đường lớn, đi chưa được mấy bước liền phải dừng lại, một cái ngõ cụt.

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vẫn như cũ chỉ về phía trước.

"Tiểu Tứ Tử, hết đường rồi." Công Tôn khó hiểu mà nhìn chằm chằm bức tường băng chắn đường bị Tiểu Tứ Tử chỉ vào.

Thiên Tôn tiến lên hai bước, áp tai dán vào tường băng lắng nghe một chút, nhìn lại Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, chỉ thấy bé chạy đến bên cạnh Thiên Tôn, kiễng chân, vươn tay ra chỉ vào một chỗ trên mặt băng, nói, "Chỗ này."

Mọi người nghi hoặc nhìn chỗ ngón tay Tiểu Tứ Tử.

Lâm Dạ Hỏa tiến lên vươn tay nhẹ nhàng áp lên chỗ Tiểu Tứ Tử vừa chỉ, lớp băng bên ngoài liền tan chảy một phần, theo lớp băng tan ra thì lộ ra một cái lỗ thủng, một thứ đồ vật xuất hiện trước mắt mọi người, cư nhiên là một cái khóa.

Tất cả mọi người sửng sốt... cái khóa này nhìn rất quen mắt!

"Giống hệt như khóa trên rương sắt của Yêu Vương!" Bạch Ngọc Đường nói.

Mọi người ngưỡng mặt lên nhìn bức tường băng, kỳ quái chính là mặt tường băng này chính là một mặt tường thuần trắng, bên trong không có

hình người hay có thứ đồ gì...

Mọi người lui ra sau vài bước, Lâm Dạ Hỏa vung tay lên, một luồng nội lực nóng rực quét qua mặt băng... cả mặt tường băng bắt đầu tan ra.

Theo tầng băng càng lúc càng mỏng, khung cảnh phía sau lớp băng càng lúc càng rõ ràng lên.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh...

Chỉ thấy phía sau tường băng, chồng chồng chất chất tầng tầng lớp lớp, đều là thứ mà lúc trước Bạch Ngọc Đường nhặt từ Quỷ Hải về, cùng một loại rương.

"Tầng này có một trăm ba mươi mốt cái." Bạch Ngọc Đường đếm một chút nhanh chóng báo ra một vài con số.

Lâm Dạ Hỏa vươn tay kéo một cái, dùng sức lôi ra ngoài, sau đó chợt nghe thấy "Rầm" một tiếng!

Mọi người vội vàng trốn sang hai bên...

Nhìn lại, mặt tường bằng rương sắt kia đều đổ sụp xuống, phía sau còn có một lượng lớn thùng sắt tràn vào...

Mọi người không hiểu sao cảm thấy cảnh tượng trước mắt quen thuộc dị thường... Kho tiền của Bạch phủ chính là như vậy, vươn tay rút một cái nguyên bảo ra thì phía sau sẽ đổ ụp xuống một đồng, trực tiếp đem người chôn luôn.

Mọi người nghe âm thanh "Rầm rầm" vang mãi, rất nhanh, trước mắt giống hệt như một ngọn núi nhỏ, một đồng rương sắt chồng chất lên nhau tạo thành triền núi, cho đến khi số lượng lớn rương sắt lại một lần nữa che lấp cái động vừa mới tạo thành vừa rồi thì cuối cùng cũng ngừng lại.

Tất cả mọi người lui ra phía sau vài bước, ngưỡng mặt nhìn núi rương sắt trước mắt.

Triển Chiêu nhẹ nhàng dùng cánh tay huých Bạch Ngọc Đường một cái, Ngũ gia lại một lần nữa mở miệng, "Ba nghìn bốn trăm năm mươi sáu cái."

"Bên trong hẳn là có càng nhiều hơn."

Lâm Dạ Hỏa đem cái rương đầu tiên hẳn kéo xuống đưa ra trước mặt mọi người.

Ân Hậ khoát tay, bẻ gãy khóa sắt mở thùng ra, mọi người nhìn vào trong liền thấy... Được chứ! Một cái đầu lâu hoàn chỉnh, đội mũ giáp, đóng băng trong máu loãng.

Ru: Đoạn tả Bạch Long Vương, xem chút tui mơ màng ulynh vô thành da trắng như tuyết môi đỏ như son rồi 囧 thạc tội lỗi quá ("□□")/

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 198: Di Tích Trong Bể

Edit: Ruby

Nếu như nói, một cái đầu lâu không đủ gây chấn động cho lắm thì như vậy, một đồng lớn đầu lâu sẽ mang lại chấn động rất mạnh.

Nếu một cái đầu lâu nhét trong rương chưa đủ quý dị, vậy một đồng lớn đầu lâu được nhét trong từng cái rương một, vậy có đủ quý dị chưa?

Cho dù như Thiên Tôn và Ân Hậu có kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy cảnh tượng trước mắt quả thật là. "Không hiểu ra sao cả."

"Vì sao mỗi một cái đầu lâu đều phải cất riêng trong rương?!"

Trầm mặc một lúc lâu sau, Thiên Tôn nhin không được phun tào một câu.

Lâm Dạ Hỏa cũng xen vào một câu, "Đúng thế, không phải rất phí công sao?"

"Cũng là rương có tộc huy của Ngân Hồ tộc... có ý nghĩa gì đặc biệt sao?" Tất cả mọi người nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhún vai, chưa bao giờ nghe qua.

Ân Hậu cũng lắc đầu, "Chưa từng nghe Yêu Vương nhắc đến, hơn nữa Yêu Vương rất lười biếng, chuyện này nhìn không giống như là hắn làm."

"Có thể nhìn ra được đầu lâu này chết đã bao lâu rồi không?" Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn lắc đầu, "Khó lắm, vì đã bị đóng băng, bình thường đều là dựa vào mức độ phân hủy của thi thể hoặc là xương cốt chôn trong đất bùn thay đổi theo thời gian khác nhau, tình hình phong hóa mà từ từ suy đoán, chỉ là bây giờ một chút manh mối đều không có! Đầu lâu này không rõ được hình thành như thế nào, cư nhiên lại sạch sẽ như vậy."

"Thứ này làm thành cũng rất khó khăn đi?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Không rõ được tạo thành như thế nào, giống như được niêm phong trong tinh thạch màu đỏ vậy." Công Tôn cầm lên quan sát một lúc lâu sau, quay đầu lại hỏi mọi người. "Còn rất đẹp mắt ha?"

Mọi người tỏ ra ghét bỏ nhìn Công Tôn, chỉ có Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Đúng thế, nhìn rất đẹp mắt nha!"

"Rốt cuộc là có bao nhiêu?" Triệu Phổ ngẫm nghĩ, hỏi, "Chúng ta bây giờ đang đứng ở vị trí nào?"

"Ừm... chỗ nào đó ven rìa dãy Côn Lôn đi." Ân Hậu tính thử lộ trình bọn họ đã đi qua, "Có lẽ là ở trong lòng ngọn núi nào đó?"

"Không bằng đào hết ra xem thử?" Triển Chiêu đề nghị, "Xem thử rốt cuộc có bao nhiêu rương ở trong này."

Tất cả mọi người đều cảm thấy khả thi, Triệu Phổ lệnh cho Giả Ảnh đi thông báo cho Trịnh Trường Không.

Không bao lâu, Trịnh Trường Không và Chu Tử Nguyệt đều chạy đến, còn mang theo năm trăm tinh binh.

Các tướng sĩ xếp thành hai hàng, chuyên đồng ruộng ra ngoài, xếp chồng lên từng hàng một.

Bạch Ngọc Đường đứng một bên đếm số lượng.

Ruộng cứ đào ra một phần thì từ trong lòng núi lại tuôn ra một phần, dọn nửa ngày, thay đổi ba đội nhân mã nhưng vẫn chưa dọn xong.

Triệu Phổ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, "Bao nhiêu cái vậy?"

Ngũ gia cau mày, "Một vạn sáu nghìn cái!"

Tất cả mọi người há hốc miệng, "Cái gì!"

"Nhiều như vậy?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đi ra ngoài tản bộ vừa trở về đều cảm thấy không thể tin được.

"Đã vậy còn có khuynh hướng không dọn hết được!" Lâm Dạ Hỏa nhìn chỗ ruộng cứ cuồn cuộn tuôn ra không ngừng.

"Nếu như quả thật là một núi ruộng thì hẳn là chúng ta chỉ mới đào được phần đáy đi?" Triển Chiêu hỏi.

Hai mắt Cửu vương gia nheo lại, "Dọn tiếp! Ta không tin không dọn sạch hết được!"

Triệu Phổ nói một câu, Trịnh Trường Không lại kéo đến một nghìn tinh binh, trước sơn động, Long Kiêu Quảng dẫn người đắp mấy cái lều trại, Chu Tử Nguyệt đem phạm vi mười dặm xung quanh thiết lập thành cấm địa, phái binh canh gác.

Cứ như vậy, đào hết hai ngày.

Rốt cuộc đến sáng sớm ngày thứ ba, Trâu Lương chạy đến trước mặt Triệu Phổ để xem tiến triển công việc, báo, "Đào rồi!"

Mọi người kinh hãi, nhanh chóng chạy vào động băng.

Rừng cơ hồ chất đầy toàn bộ động băng.

"Vừa vặn mười vạn cái!" Trâu Lương nói, "Vì trong động rất lạnh nên không có dấu hiện máu loãng bị hòa tan chảy ra. Chúng ta cứ cách một trăm rừng thì mở ra một cái, trong rừng đều là đầu lâu và mũ giáp, cái nào cũng giống như nhau."

Mọi người dọc theo hàng rừng sắt đi về phía trước, rốt cuộc tới phía trước động huyết kia.

Đi vào trong là một sơn động trống không, vách núi có chút "loang lỗ". Sở dĩ tạo thành cảm giác "loang lỗ" này là vì núi cơ bản đều bị đào xuyên. Nhưng mà, nhiều lỗ thủng như vậy núi cũng không sụp xuống là vì đã bị đóng băng!

"Bên trên là sông băng?" Bạch Ngọc Đường ngưỡng mặt nhìn nhìn, phỏng đoán vị trí họ đang đứng.

"Lớp băng hẳn là không dày."

Thiên Tôn nghiêng tai lắng nghe, "Lớp băng trên đỉnh núi này phỏng chừng không dày, có thể nghe được tiếng gió."

Giả Ảnh mang theo mấy lão binh quen thuộc thổ mộc, đào quật đến, mấy lão đầu nhí đều rất đồng ý với nhận xét của Thiên Tôn, bày tỏ, "Cái sơn động này không phải có người tạo ra mà là do thiên nhiên hình thành."

"Thiên nhiên hình thành?" Công Tôn có chút không hiểu. "Vậy những cái rừng sắt này được nhét vào thế nào?"

Mấy lão binh mang theo mọi người đến một bên động huyết, chỉ vào một lỗ thủng khá lớn bị đóng băng ở phía trên, nói. "Hẳn là những cái rương kia rơi xuống qua cái lỗ thủng này từ rất nhiều năm trước!"

"Rớt xuống?" Ân Hậu có vẻ cảm thấy rất hứng thú, ngưỡng mặt nhìn.

"Cụ thể là được tạo thành như thế nào?" Triệu Phổ hỏi Giả Ảnh.

"Căn cứ vào kinh nghiệm, chúng ta suy đoán như vậy." Giả Ảnh giải thích. "Những chiếc rương này vốn là được chất chồng trên núi, nhưng không ngờ tới chính là dưới chân núi có một cái động huyết rất lớn. Thời gian sau, đỉnh huyết nứt ra một cái lỗ hổng, một phần rương liền rơi xuống lấp đầy động huyết. Lại qua một thời gian, tuyết đọng cùng băng tầng kết dày trên đỉnh động, lại một lần nữa chặn lại cửa động, liền hình thành cục diện như bây giờ."

"Tức là..." Triển Chiêu quan sát "cửa vào" động băng kia, hỏi, "Phá vỡ cái lỗ thủng này thì chúng ta có thể lên trên được rồi?"

"Việc này sẽ mang lại nguy hiểm." Giả Ảnh hiển nhiên đã nghiên cứu qua với mấy công tượng, "Chỉ e sẽ khiến cho toàn bộ sơn động sụp xuống."

"Dựng cột chống trong sơn động không được sao?" Triệu Phổ hỏi, "Làm mấy cái giá sắt đến."

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, "Không dễ... nếu băng tầng vỡ ra thì không phải chỉ nứt ra một vài đường, không chừng bên trên còn có núi băng cái gì toàn bộ đều sẽ sụp xuống."

Khi mọi người ở đây nghĩ không ra chiêu, Triển Chiêu vươn tay kéo Lâm Dạ Hỏa đang nghiên cứu vách núi qua, "Nung chảy lỗ hổng này ra được không?"

Tất cả mọi người sửng sốt, tập trung nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng chớp mắt mấy cái, sờ cằm, "Ách...cái này cũng không phải khó."

"Cũng là một cách." Ân Hậu và Thiên Tôn đều gật đầu, cảm thấy có thể thử một lần.

Lâm Dạ Hỏa đứng ở dưới lỗ hổng, quan sát một chút, đưa tay, đẩy nội kinh hướng lên trên.

Chỉ chốc lát sau, dưới tác động của nội lực cực nóng, cửa động bị đóng băng bắt đầu tan từ từ, giọt nước rơi tí tách dọc theo vách núi chảy xuống.

So với mọi người dự đoán còn thuận lợi hơn, đỉnh núi không có dấu hiệu sụp đổ, lỗ hổng hình tròn trên mặt băng theo băng tuyết hòa tan từ từ mở rộng... một cơn gió mang theo giá lạnh từ ngoài cửa động thổi vào.

"Xuyên thủng rồi!" Lâm Dạ Hỏa thu nội lực, cẩn thận quan sát lỗ thủng kia, xem ra vừa đủ cho một người có thể chui ra ngoài.

Không đợi những người khác di chuyển, Tiểu Lương Tử "vèo" một cái liền lúi ra ngoài.

"Ai!" Công Tôn không ngăn kịp.

Triệu Phổ bất đắc dĩ, tiểu tử này quá nghịch ngợm, bình thường có phải không để ý quản giáo nó?

Tiểu Lương Tử vừa mới chui lên, liền ló đầu trở về gọi mọi người, "Mau đến xem đi!"

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng cũng chạy từ trong động ra ngoài.

Mọi người lục tục đi lên, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là núi non mênh mông... Hiện tại bọn họ đang đứng trên một ngọn núi khá cao, trước mắt là núi non trùng trùng điệp điệp, rặng núi Côn Lôn trập trùng, băng tuyết trắng xóa mây mù lượn quanh, rất là hùng vĩ.

Triển Chiêu đang muốn cảm khái một chút cảnh đẹp núi non, cảm giác có người kéo kéo mình.

Quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh hắt giờ một ngón tay chỉ về phía trước, ý là —— nhìn bên kia mới đúng!

Triển Chiêu vừa ngẩng đầu...

Chỉ thấy trước mắt chông chênh một lượng ruộng sắt cực lớn, số ruộng sắt khổng lồ chất đầy toàn bộ đỉnh núi, liếc mắt nhìn qua một lượt, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

"Oa... cảm giác như còn nhiều gấp mấy lần số lượng chúng ta đào được!" Lâm Dạ Hỏa nhìn một cái, hỏi Trâu Lương, "Có thể nào có tới cả trăm vạn cái không?"

"Không thể nào..." Công Tôn cảm thấy không thể tin nổi, "Chẳng lẽ chết cả trăm vạn người ở chỗ này?"

Bạch Ngọc Đường đánh giá sơ qua một chút, đáp, "Không nhiều như vậy, nơi này đại khái có ba mươi vạn cái, hơn nữa thêm số lượng vừa rồi chúng ta đào ra, khoảng bốn mươi vạn..."

"Vậy cũng quá nhiều!" Thân làm lang trung như Công Tôn chỉ biết cảm thấy kinh sợ bởi cảnh tượng đập vào trước mắt.

Ân Hậu mở thử hai cái ruộng ra, phát hiện mỗi cái ruộng đều giống hệt như nhau.

"Quả thực không thể tưởng tượng!" Triệu Phổ cau mày, "Đều đội mũ giáp chẳng lẽ là binh lính? Nhà ai chết tới bốn mươi vạn đại quân? Đây không phải là trực tiếp vong quốc sao?"

"Có thể là từ cổ đại không?" Tiểu Lương Tử hỏi, "Con nghe cha con nói trước kia có chiến tranh đều là chôn sống mấy chục vạn tù binh! Bằng không chính là hoàng đế nào chết thì chém binh mã dưới trướng để tuần táng?"

Mọi người nhìn Tiểu Lương Tử —— người biết còn không ít ha, bình thường luôn nghe ngóng toàn chuyện gì không?

"Nếu nói là tuần táng... vì sao không đem chôn mà ngược lại đắp trên ngọn núi tuyết này?" Triển Chiêu nhìn khắp nơi, một bên là dãy núi một bên là vách núi, tầm mắt đều bị chặn, nhìn không ra phương vị.

"Hiện tại hẳn là chúng ta đang ở trong dãy Côn Lôn đi?" Ân Hậu hỏi, "Đồng rương này nằm ở đây chưa từng bị ai phát hiện ra sao?"

Chu Tử Nguyệt cũng theo mọi người lên đây lắc đầu, "Chưa từng có ai phát hiện ra cái rương nào như vậy."

Lâm Dạ Hỏa tìm một cái rương kéo kéo, "Thiệt nhiều đều đông lạnh trên mặt đất."

"Trước tiên phải làm rõ chúng ta đang ở đâu đã rồi nói tiếp." Bạch Ngọc Đường nói xong, huýt sáo một tiếng.

Tất cả mọi người không lên tiếng, đợi một chốc, không nghe thấy tiếng kêu của Yêu Yêu.

"Có phải quá xa không?" Triệu Phổ hỏi.

"Không phải đâu." Triển Chiêu đứng bên vách núi nhìn ra xa xa, "Ở Khai Phong Phủ cách nửa thành huyết sáo một tiếng nó đều có thể nghe thấy, ở đây cách Cuồng Thạch Thành xa như vậy sao..."

Lời Triển Chiêu còn chưa dứt, mọi người liền nghe thấy âm thanh vỗ cánh quen thuộc.

Tất cả mọi người an tâm —— đến rồi!

Quả nhiên, chỉ thấy trên đỉnh đầu có một cái bóng thật lớn bay qua, Yêu Yêu lượn quanh một vòng rồi đáp xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia leo lên lưng Yêu Yêu, Triển Chiêu cũng lên theo.

Hai người ý bảo mọi người đợi ở phía dưới trước, bọn họ đi thăm dò địa hình một chút.

Yêu Yêu giương cánh bay lên không.

Đợi bay đến chỗ cao, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn xuống, phát hiện quả nhiên bọn họ đã ở trong rặng núi.

Hang động vừa rồi bọn họ đi ra nằm phía trên một triền núi, một bên là vách núi, phía dưới là mây mù lượn lờ bao quanh dãy núi, một bên lại là đỉnh núi. Những cái rương kia trải dài một đường hướng thẳng lên đỉnh núi. Mà một bên trên đỉnh núi có một hồ nước thật lớn, quy mô tương đương với Bạch Lộc Trì. Nhìn hình dạng thì phỏng chừng cũng là thiên trì. Ở phía bên kia thiên trì có một thảm thực vật rậm rạp phủ kín một vùng đỉnh núi. Phía sau đỉnh núi kia cư nhiên chính là lối vào động băng ở một bên Cuồng Thạch Thành... chính là nơi mà họ đã đi vào.

"Cũng không xa mấy." Triển Chiêu tò mò, "Vậy mà nhiều năm như thế không có ai phát hiện ra."

"Đại khái là rừng cây trên núi quá dày đặc nên dễ lạc đường." Bạch Ngọc Đường nói xong, nhú mào nhìn thiên trì phía dưới.

Lúc này Yêu Yêu đang lượn vòng trên mặt hồ phẳng lặng, nó nghiêng đầu, tựa hồ như cũng đang đánh giá hồ nước kia.

"Miêu Nhi..." Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu, "Người có nhận ra... mặt hồ có chút quá mức phẳng lặng không?"

Triển Chiêu híp mắt, "Có phải đóng băng rồi không?"

Nói xong vươn tay sờ bên hông Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia bất đắc dĩ nhìn con mèo nào đó đang "động tay động chân" với mình, Triển Chiêu rất thuận tay lấy ra túi tiền của Ngũ gia, móc một khối bạc ném xuống.

Bạch Ngọc Đường thở dài, mèo này lấy bạc của hắn ném xuống nước không nương tay chút nào...

"Lạch cạch" một tiếng, bạc kia nảy mấy cái trên "mặt hồ", lăn không được bao xa liền nằm lại bất động. Mặt hồ vẫn phẳng lặng như vậy, không gợn sóng chút nào.

"Thật sự đóng băng rồi!" Triển Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ lên đầu Yêu Yêu... Yêu Yêu liền hạ xuống.

Khi đáp xuống đất, móng vuốt của Yêu Yêu cào vài vết khá sâu trên mặt băng, vụn băng bay lên nhưng mặt băng không chút sụt mẻ.

Hai người đều nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt băng nhìn xuống... Băng này phỏng chừng là đông lạnh đến tận đáy, hẳn là bên trong tầng băng có thứ gì đó nhưng do băng quá dày nên không thấy rõ lắm.

"Này!"

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng kêu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy Triệu Phổ bọn họ đã đến bên hồ băng, phỏng chừng là đi theo hướng những rương sắt kia mà tới.

"Oa!"

Tiểu Lương Tử nhảy lên mặt băng, dứt khoát cởi giày rơm trượt về phía trước, vèo một cái trượt đến bên cạnh Yêu Yêu.

Yêu Yêu nhẹ nhàng nhắc cánh giữ Tiểu Lương Tử lại.

Những người khác cũng đều lục tục đi tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đem địa hình quan sát được từ trên lưng Yêu Yêu nói cho Triệu Phổ.

Cửu vương gia nhìn mặt băng phía dưới chân. "Nói như vậy, phía dưới chính là động băng mà chúng ta vừa đi qua?"

"Những người nọ và xe ngựa đều là đóng băng dưới đáy hồ này sao?" Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi.

"Hẳn là vậy." Thiên Tôn tò mò, "Nếu hòa tan hồ băng này thì có phải nước sẽ từ trong động băng chảy ra ngoài không?"

Ân Hạo ngẫm nghĩ, "Không chừng những người bị đóng băng sẽ thức dậy..."

Nói xong, tất cả mọi người xoay mặt nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hòa Phượng nhảy dựng, "Sao làm được! Hòa thượng có đến cũng không nung được cả cái hồ băng này!"

"Làm sao mới được?"

Công Tôn nghiêng đầu, không nghĩ ra, "Làm thế nào mới có thể đông lạnh được cả một hồ nước, đã vậy những người kia còn đứng dưới đáy hồ, người nào người nấy đều có vẻ mặt an tường?"

Nghe hẳn nói như thế, mọi người cũng cảm thấy có chút quái dị.

"Ai, không làm tan chảy được hồ băng, nhưng có thể làm tan đủ để lấy một thi thể ra được! Đúng không?" Triệu Phổ hỏi.

"Chủ ý này không tồi!" Công Tôn gật đầu, cảm giác có người kéo tay áo của hắn.

Công Tôn cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang kéo áo hắn.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử lên. "Có phải bị lạnh không?"

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, vươn tay, chỉ ra xa xa.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay bé nhìn qua, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chỉ vào mảnh rừng phía tây hồ.

"Khu rừng kia làm sao?" Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử đang cố chỉ về phía bên kia, dường như rất muốn đi qua.

"Bên kia! Bên kia!" Tiểu Tứ Tử liên tục chỉ.

Mọi người ôm Tiểu Tứ Tử đi về phía mảnh rừng bên kia. Đợi đến khi đến ngoài rừng nhìn vào bên trong, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 199: Băng Sĩ Bất Tử

Edit: Ruby

Trong rừng cây một bên băng hồ, mọi người nhìn thấy một màn cực kỳ quý dị.

Triền núi phía sau rừng kéo dài cho tới đặng đỉnh núi, xếp chi chít rất nhiều rất nhiều... trứng!

Những quả trứng kia cao gần bằng một người, non nửa trứng chôn vùi trong tuyết, hơn phân nửa trứng lộ ra bên ngoài, vỏ trứng thuần sắc trắng, mỗi quả trứng trước sau trái phải cách nhau tầm một bước. Bên cạnh mỗi một quả trứng đều có một cây cột, trên cây cột cắm một thanh trường đao, những thanh đao này cũng trắng như tuyết, tựa như là được làm từ băng tuyết.

Mọi người cứ như vậy đứng trước khu rừng mà sửng sốt một lúc, rốt cục, một cơn gió lạnh quét qua, mới xem như hoàn hồn.

"Đây là cái gì?" Tiểu Lương Tử nhảy vọt lên cao.

"Sao lại có trứng lớn như vậy?" Lâm Dạ Hỏa xoa cằm, quay đầu lại nhìn Yêu Yêu đang ở bên cạnh vỗ cánh. "Trứng rồng?"

"Thật hả?" Triệu Phổ liền kích động, vươn tay vỗ Bạch Ngọc Đường, chỉ vào chỗ trứng kia, "Đều ấp hết ra ta liền có đại quân bạch long!"

Ngũ gia không nói gì nhìn Triệu Phổ —— người bảo ai ấp trứng cho người đó?

"Hình như... không phải là trứng thật." Công Tôn nói xong, liền chạy tới phía trước.

Mọi người nhanh chóng đuổi kịp.

Đợi đến gần sát, cảm thấy đám trứng này còn lớn hơn khi nhìn từ xa, vỏ trứng còn để lộ ra ánh hồng dưới màu trắng... cảm giác khá lạnh lẽo.

"Lớp bên ngoài nhìn như là sương giá vậy!" Tiểu Lương Tử vươn tay, sờ soạng một chút, liền kéo xuống một mảnh "vỏ trứng".

Mọi người nhìn lại thì mới phát hiện mảnh "vỏ trứng" rơi dưới đất kia thật ra là một lớp băng mỏng.

Vỏ trứng rơi xuống, để lộ ra một lớp băng ánh đỏ...

"Nhìn quen mắt không?" Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi.

Mọi người cũng nhận ra loại băng giống tinh thạch màu đỏ này nhìn rất quen mắt, cảm giác rất giống như thứ huyết băng mà những cái đầu lâu kia bị đóng băng bên.

Vài ảnh vệ quây quanh một quả trứng phủi sạch băng tuyết đi, chẳng mấy chốc, "vỏ trứng" đã bị lột sạch.

Lại một lần nữa, mọi người tiếp tục ngẩn người.

Cảnh tượng quỷ dị cùng với gió núi lạnh lẽo khiến cho tất cả mọi người ở đây không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác thần bí.

Thật lâu sau mới nghe thấy tiếng Tiểu Lương Tử la lên, "Ta sát liệt (*)!"

(*) Nguyên gốc Tiểu Lương Tử nói là我擦咧 (ngã sát liệt): Sát liệt = shit, kiểu đồng âm tránh cúa đồng, ví như dân ta hay nói: cái đờ mờ mày (Nguồn: Vohansat – Tangthuvien.vn)

Lâm Dạ Hỏa phía sau thay vì tặng cho Tiểu Lương Tử một cái cốc đầu như thường lệ thì lại vội lui về phía sau một bước, "Thứ đồ chơi này là gì vậy?!"

Quả "trứng" bị băng tuyết bao phủ hiện ra màu đỏ như máu. Bên trong trứng có một bộ hài cốt mặc khôi giáp cuộn mình... chỉ có hài cốt, không có đầu!

Một bộ xương khô binh sĩ không đầu mặc khôi giáp, cứ như vậy cuộn tròn thân thể, đóng băng trong máu loãng, dáng vẻ ôm gồi giống như anh hài chưa chào đời.

Mọi người theo bản năng nghĩ ngay —— một bộ! Cùng với đầu lâu đội mũ giáp trong rừng kia, rõ ràng là một bộ!

"Tức là đầu ở bên kia, thân thể ở bên này?" Triển Chiêu lại đi kéo xuống tuyết trên mấy quả trứng khác, quả nhiên đều giống nhau!

"Những binh khí này!"

Mọi người phát hiện, binh khí trên cột cũng bị tuyết bao phủ, sau khi phui đi tầng băng sương bên ngoài kia, lộ ra thân đao chói lọi.

Triệu Phổ vươn tay rút một cây đao trên cột ra... mọi người đều cảm giác được hàn quang quét qua...

"Đao tốt nha." Lâm Dạ Hỏa cũng tiến lại xem.

Triệu Phổ vung tay, chém xuống cây cột kia, giống hệt như cắt đậu hũ, cột bị chém một nhát đứt đôi.

Cửu vương gia cầm đao cẩn thận nghiên cứu, "Lưỡi đao này thật lợi hại!"

Công Tôn ngồi xổm trên đất nghiên cứu cây cột, nhìn một chốc, ngẩng đầu lên nói với mọi người, "Đây là cột làm từ cây tùng bách!"

"Tùng bách?" Tất cả mọi người liên tưởng đến Khiếu Lâm Quan...

Bạch Ngọc Đường cũng nhận thấy có sự liên quan, một loạt cây cột này được sắp hàng chỉnh tề, như vậy trước khi bị chém xuống, có phải chính là một rừng tùng bách hoàn chỉnh không?

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, "Ở đây có bao nhiêu quả trứng?"

Ngũ gia giương mắt nhìn lên, còn chưa kịp đếm trứng thì đã bị Triển Chiêu lúc này đã vọt lên đến đỉnh núi thu hút ánh mắt.

Không biết Triển Chiêu đã chạy lên đó lúc nào, lúc này hẫng đứng trên đỉnh núi cao nhất, nhìn về phía triền núi bên kia, lập tức quay đầu lại ngoắc ngoắc mọi người, "Đến xem nha!"

"Còn thứ gì lợi hại hơn ở phía sau nữa?" Tiểu Lương Tử nhanh chóng chạy lên núi, "Ai làm vậy nè!"

Những người khác cũng lục tục đi lên.

Bạch Ngọc Đường đi lên vài bước, quay đầu lại, liền thấy Thiên Tôn cùng Ân Hậu chưa nhúc nhích, đang đứng trước quả "trứng" nhìn chăm chăm hằm cốt bên trong.

Ngũ gia lại lui về vài bước, hỏi, "Có vấn đề gì ạ?"

Thiên Tôn nhẹ nhàng sờ sờ cằm, "Ừm..."

Ân Hậu cũng nói, "Đột nhiên nhớ tới chuyện này..."

Ngũ gia khê nhượng mày —— có manh mối?

Ân Hậu nghĩ nghĩ, ý bảo, "Trước đi xem đã, lát nữa nói sau."

Bạch Ngọc Đường gật đầu cùng nhị lão lên núi.

Đứng trên núi nhìn xuống, hóa ra là bên kia núi được phủ kín loại trướng này... nguyên một triền núi kéo đến trước vách núi của ngọn núi đối diện.

Mà ở chân ngọn núi đá cao chót vót phía đối diện kia, có một sơn động rất lớn, tối đen.

Mọi người đứng trên đỉnh núi mà nhìn.

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới nói, "Số lượng hài cốt hẳn là giống với số lượng đầu lâu kia."

"Tà môn ha!" Lâm Dạ Hỏa cảm thấy rất khó hiểu. "Ai ăn no rừng mỡ bày ra cái trò này, đầu người thì cất trong rương, tách khỏi thi thể mà chôn..."

"Chưa nói đến đầu người hay thi thể." Cửu vương gia ôm cánh tay ở một bên lắc đầu, không có cùng góc nhìn, "Ta muốn nói là phát tài rồi!"

Tất cả mọi người nhìn hẳn, "Phát tài?"

"Chỉ cần bốn mươi vạn thanh đao chém sắt như chém bùn này đã đáng giá cả núi tiền rồi."

Trâu Lương cũng gật đầu, "Còn có bốn mươi vạn bộ khô giáp."

"Ai..."

Không đợi mấy vị tướng Triệu gia quân vui mừng đủ, đã thấy Thiên Tôn và Ân Hậu đồng thời khoát tay chặn lại, "Đừng nóng vội."

Tất cả mọi người nhìn nhị lão.

Không đợi hai vị lên tiếng, Tiểu Tứ Tử đang được Công Tôn ôm trong lòng đột nhiên nói, "Không thể trực tiếp dùng đâu."

Tất cả mọi người sửng sốt.

Triệu Phổ nhìn bé mập thần kỳ nhà mình, vẻ mặt tiếc nuối, "Không thể dùng sao? Đều là hảo đạo mà."

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng lắc lắc bàn tay nhỏ, "Là của người khác, cần phải hỏi mượn."

Tất cả mọi người ngẩn ra nhìn Tiểu Tứ Tử, lúc này Ân Hậu đi tới, vươn tay bế Tiểu Tứ Tử qua, "Cháu cũng thật linh, cái này mà cũng bị cháu tìm ra được?"

Thiên Tôn cũng gật đầu, "Muốn mượn cũng phải do cháu ra tay."

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm.

Triển Chiêu nghe Ân Hậu nói, lại nhìn nhìn vẻ mặt của Thiên Tôn, xác định hẳn là hai lão gia tử có biết cái gì đó.

Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi Thiên Tôn, "Lão gia tử, có chuyện gì vậy?"

Thiên Tôn gãi đầu, vươn tay chỉ vào sơn động phía dưới. "Đi đến đó mượn xem đi, người ta cho mượn liền mượn, không chịu cho mượn thì lo chạy cho nhanh."

Mọi người Khai Phong không hiểu ra sao cả, đành phải đi theo nhị lão và Tiểu Tứ Tử xuống núi.

Đến trước sơn động cách đó không xa, Công Tôn kéo Triệu Phổ, chỉ vào động quật tối đen như mực hỏi, "Khả năng có gấu chạy ra khỏi chỗ này có cao không?"

Triệu Phổ không nói gì, hắn cũng không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Ân Hậu và Thiên Tôn cũng đứng lại trước sơn động.

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn, "Giống như những gì đã nghe nói lúc trước phải không?"

Thiên Tôn nghĩ nghĩ, "Không khác gì mấy... vào xem có hay không đã."

Hai người ôm Tiểu Tứ Tử đi vào trong động.

Đám người Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo.

Sơn động này ngược lại có thể nhận ra là do con người tạo nên, sơn động không sâu, chính giữa sơn động có một khối sơn thạch, trên đá có một người đang ngồi...

Ngồi đối diện với lối vào sơn động không phải là người sống mà là một bộ hài cốt... so với những bộ bị đóng băng trong trứng thì bộ hài cốt này ngược lại rất đầy đủ, có đầu!

Toàn thân bộ xương khô trắng hếu này mặc một bộ khôi giáp màu đen, trong tay có một thanh bảo đao màu đen, một tay cầm đao chống xuống đất, một tay đặt trên đầu gối.

Bộ xương khô nhìn về phía trước, cực kỳ uy vũ.

Mà phía sau bộ xương khô tướng quân này, trên một mặt tường khắc một biểu tượng thật lớn, tộc huy của Ngân Hồ tộc.

"Ừm..." Thiên Tôn sờ sờ cằm, "Xem ra chuyện này là thật."

Ân Hậu nhướn mày, "Hóa ra không phải uống rượu nói nhảm."

Tất cả mọi người không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang định hỏi cho rõ thì lúc này, Tiểu Tứ Tử trong lòng Ân Hậu giật giật, dường như là muốn xuống dưới.

Ân Hậu thả bé xuống đất.

Chỉ thấy tiểu gia hỏa chạy tới trước mặt bộ xương khô tướng quân kia, ngẩng mặt nhìn.

Công Tôn định chạy lên kéo nhi tử về thì Thiên Tôn lại khoát tay ngăn hãm lại.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vén vạt áo trước, quỳ xuống, thành kính lạy ba lạy với bộ xương khô tướng quân kia.

Lạy xong, Tiểu Tứ Tử đứng lên, đi tới trước một bước, vươn bàn tay nhỏ ra với bộ xương khô tướng quân kia như là muốn thứ gì.

Mọi người đang không rõ hành động này của bé là có ý gì thì bỗng nhiên chợt nghe thấy "lách cách" một tiếng, bàn tay đặt trên đầu gối của bộ xương khô tướng quân kia... nâng lên.

Ngoại trừ Tiểu Tứ Tử ra thì tất cả những người khác đều giật bắn người.

Công Tôn bị dọa đến tim đập bình bịch, tay của tướng quân kia lớn hơn cả đầu của Tiểu Tứ Tử, trên tay còn có khôi giáp đen, vạn nhất vỗ xuống một cái thì sao?!

Triệu Phổ cũng cảm thấy có chút không đáng tin, định tiến lên trước ôm Tiểu Tứ Tử về.

Nhưng không đợi hần tiến lên thì bàn tay của tướng quân nọ đã từ từ di chuyển đến trên bàn tay nhỏ đang xòe ra của Tiểu Tứ Tử, sau đó "cạch" một tiếng, một thứ gì đó từ trong tay tướng quân nọ rơi xuống tay của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhận lấy, cười tủm tỉm lạy ba lạy một lần nữa với bộ xương khô tướng quân, tay của tướng quân nọ lại theo đường cũ di động trở về, một lần nữa đặt lại trên đầu gối.

Tiểu Tứ Tử quay người, chạy bịch bịch về tới trước mặt Triệu Phổ.

Triệu Phổ vẫn còn bị vây trong trạng thái ngốc lảng, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử giơ tay, đem thứ đồ vừa rồi bộ xương khô tướng quân đưa cho bé giao lại cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhận lấy, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cho hần là một khối tinh thạch màu đỏ.

Khối tinh thạch này rất giống như băng tuyết màu máu bao bọc những bộ đầu lâu cùng với hài cốt ngoài kia. Nhưng thứ này không phải được tạo thành từ máu loãng đóng băng mà là tinh thạch đỏ thật sự.

Được bao bọc bên trong khối tinh thạch trong vắt là một con hổ đang nằm bằng ngọc thạch trắng.

Triệu Phổ xoay miếng tinh thạch lại thì thấy giữa bụng hổ là đồ án tộc huy của Ngân Hồ Tộc.

"Đây là cái gì?" Công Tôn tò mò.

Những người khác cũng xúm lại xem.

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, vươn tay từ trong người lấy hổ phù màu đen thống soái ba quân của mình ra.

So sánh một chút, tùy rằng hình thái của hai con hổ nhìn khác biệt rất lớn, rõ ràng không phải là đồ vật cùng một thời đại, nhưng mà... luôn cảm thấy có chút tương tự.

Ân Hậu vỗ vai Triệu Phổ đang đầy vẻ hoang mang, "Thứ tốt đấy, thu đi, sau này nhất định có chỗ dùng."

Triệu Phổ đem hai hổ phù thu lại, tất cả mọi người còn lại đều cảm thấy lòng hiếu kỳ bành trướng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ân Hậu khoát tay với mọi người, "Rời khỏi chỗ này trước, về rồi hẵng nói."

...

Rời khỏi sơn động đi lên triền núi... lúc này gió nổi lên giữa núi, âm thanh xào xạc trầm bổng đầy quen thuộc kia lại vang lên một lần nữa, phía trên hồ băng, gió cuốn tuyết động cuồn cuộn bay đi...

Khi đi đến trên hồ băng, Thiên Tôn ngẩng mặt lên nhìn, "Sắp có tuyết lớn."

Mọi người bước nhanh hơn, theo đường cũ trở về.

Thẳng đến khi về tới động băng thì mọi người vẫn còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, vẫn còn chưa hoàn hồn.

Chu Tử Nguyệt và Trịnh Trường Không sắp xếp một lượng lớn binh mã canh giữ xung quanh động băng nghiêm ngặt, không cho bất kỳ kẻ nào tới gần.

Cho đến khi mọi người quay trở về Cuồng Thạch Thành mới giống như đã trở về nhân gian, hồi tưởng lại những gì mới vừa nhìn thấy, tất cả mọi người đều cảm thấy dị thường quỷ dị.

Chuyện này Thiên Tôn và Ân Hậu có biết chút ít, đương nhiên sẽ bị truy hỏi.

Nhưng hỏi giữa đường lại không ổn, Triển Chiêu rất nôn nóng, kéo Ân Hậu hỏi, "Ngoại công, người nói trước đi, chuyện này là tốt hay xấu?"

Ân Hậu ngẫm nghĩ, "Không chắc, cũng có thể là chuyện tốt mà cũng có thể là chuyện xấu."

Mấy người còn lại đều nhìn trời, nói cũng như chưa nói.

Rời khỏi động băng quay về, vốn là định tìm một túp lều gần đây ngồi nói chuyện, trước mặt lại thấy Hi Cổ Lục chạy tới.

Hi Cổ Lục chính là đến tìm mọi người, nói là có không ít khách đến Cuồng Thạch Thành, nương của hắc Cổ Liệt Thanh nói buổi tối muốn thiết yến đãi khách, mời Triệu Phổ bọn họ cùng đến.

Triệu Phổ buồn bực, "Ngoại trừ Ngạo Nguyệt Đàm còn có người khác sao?"

Hi Cổ Lục nhăn mũi, nhỏ giọng nói, "Nhiều người đến lắm! Cái gì mà Tây Hạ, Liêu, Thổ Phiên đều đến."

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, tin tức thật linh thông.

Công Tôn không hiểu, "Nghìn dặm xa xôi, bọn họ đến Cuồng Thạch Thành để làm gì?"

"Đại khái là nghe nói ta đến đây nên đều đến để xem xem ta đến làm gì đi." Triệu Phổ ôm cánh tay, "Không bận việc gì, đi thăm dò nội tình của họ cũng tốt."

...

Thời gian vẫn còn sớm, Triệu Phổ bọn họ dứt khoát theo Hi Cổ Lục về hoàng cung, mượn phòng của Hi Cổ Lục đi vào đóng cửa lại, phái người canh chừng, bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

Thiên Tôn và Ân Hậu bị vây ở giữa, Công Tôn còn đem Tiểu Tứ Tử đặt ở trên bàn.

Mọi người vây quanh một vòng, hỏi, "Những thứ ở chỗ động băng kia rốt cuộc là cái gì?"

Ân Hậu nhìn nhìn Thiên Tôn, ý là —— người nói hay ta nói?

Thiên Tôn tự rót cho mình chén trà, nhún vai —— người nói đi.

Ân Hậu không nhiều lời, nói thẳng, "Sự tình xảy ra từ rất lâu về trước, khi chúng ta còn bé từng nghe Yêu Vương nói qua một lần, lúc ấy chỉ xem như hăn đang nói nhảm chứ không để trong lòng."

"Khi hai người còn bé?" Triệu Phổ tính tính, "VẬY đã rất lâu rồi?"

Ân Hậu gật đầu, "Đại khái khi ta và lão quỷ chín tuổi, cũng là mùa đông, Yêu Vương đột nhiên nói có chút việc muốn đi về phía nam một chuyến, nhờ Dư Khiếu Nguyên chăm sóc chúng ta một thời gian, đi mất khoảng chừng hai tháng rưỡi."

Mọi người chống cằm nghe, cảm thấy thật thần kỳ, Thiên Tôn và Ân Hậu khi còn bé thật lợi hại, Yêu Vương không rảnh quản thì để cho Dư Khiếu Nguyên đến chăm...

"Tiểu phu tử lúc ấy cũng ở đó." Ân Hậu thuận miệng nói thêm.

Mọi người hiếu kỳ —— tiểu phu tử nào?

Thiên Tôn bổ sung một câu, "Công Tôn mọt sách ấy!"

Mọi người hiểu ra —— là Công Tôn Mỗ lão gia tử.

"Ban ngày Khiếu di dạy bọn ta công phu, buổi tối tiểu phu tử trông chúng ta đọc sách." Ân Hậu nói tiếp, "Ta và lão quý liền hỏi bọn họ, Yêu Vương đi đâu rồi. Tiểu phu tử tố cáo với chúng ta, Yêu Vương nghe được một truyền thuyết cổ xưa, cảm thấy rất hứng thú nên tự mình chạy đi tìm chân tướng."

Thiên Tôn gật đầu, "Lúc ấy Khiếu di cũng nói hăn không đáng tin, trong nhà còn có hai oa nhi, nghe được truyền thuyết liền phui tay chạy đi, lại còn đi lâu như vậy!"

Thiên Tôn và Ân Hậu nói xong, liền thấy đám tiểu hài nhi quây xung quanh, hai mắt sáng lấp lánh nhìn hai người họ.

Nhị lão không biết rằng hiện tại mọi người đều có chung một suy nghĩ —— gọi người rồi! Thật sự gọi Khiếu di rồi! Tưởng tượng với chính tai nghe được quả nhiên vẫn không giống!

Ân Hậu không chú ý, nói tiếp, "Chúng ta hỏi qua mấy thứ liên quan đến truyền thuyết, lúc ấy trời đã muộn, ta và lão quý đều chuẩn bị đi ngủ, nằm ở trên giường, chợt nghe thấy bên ngoài màn trướng, Khiếu di và tiểu phu tử ngồi nói chuyện phiếm."

Ân Hậu cùng Thiên Tôn mô phỏng lại cuộc nói chuyện của hai người kia cho mọi người.

"Thứ Yêu Vương đang đi tìm, trong sách sử có ghi lại không?"

"Trong sách sử thì không có, lúc trước có một sổ tàn bản nhưng nghe nói Thái Tông đã hạ lệnh tiêu hủy, chỉ còn lại qua truyền miệng thôi."

"Tiêu hủy để làm gì?"

"Đại khái cảm thấy sẽ dao động căn cơ hoàng triều đi, dù sao đến mấy chục vạn binh mã, lại còn là loại đánh không chết nữa."

"Băng sĩ bất tử thật sự tồn tại?"

"Nơi phát ra truyền thuyết vẫn tương đối đáng tin, dù sao cũng là đến từ truyền thuyết cổ của Ngân Hồ tộc... nhưng có phải là bầy không thì không ai nói trước được."

...

Sau đó hai người tán gẫu chuyện gì thì Thiên Tôn và Ân Hậu đều không nhớ rõ, dù sao lúc ấy còn quá nhỏ, rất nhanh liền ngủ mất.

"Băng sĩ bất tử?"

Tất cả mọi người vạn phần tò mò với cái tên này.

"Hơn hai tháng sau Yêu Vương trở về, vui sướng hân hoan, dường như rất cao hứng." Ân Hậu nói tiếp, "Bất quá ta và Thiên Tôn lúc ấy không để ý lắm nên chuyện đó cứ thế qua đi. Lại qua mấy ngày, có một buổi tối chúng ta ở trong sân nhìn thấy Yêu Vương leo trên trên một cái cây, nhìn chăm chăm một cái ổ chim."

"Trong ổ chim có mấy quả trứng còn chưa ấp nở ra, có hai con chim bé mỗi ngày đều thay phiên ấp trứng." Thiên Tôn nhớ lại tình cảnh lúc đó, "Đêm hôm đó Yêu Vương vừa uống rượu vừa nhìn chăm chăm ổ trứng kia ước chừng hơn cả canh giờ, giống như một tên đàn vừa nhìn vừa cười."

Mọi người dở khóc dở cười, kia là có chút sợ đến hoảng.

"Ta và lão quỷ đứng dưới tàng cây hỏi hắn nhìn cái gì đấy, muốn trộm trứng chim sao?" Ân Hậu chống cằm nói tiếp, "Lúc ấy Yêu Vương không

biết có phải uống say không, liền hỏi lại hai ta, có biết trứng tượng trưng cho điều gì không?!"

"Cháu biết."

Không đợi mọi người nói chuyện, Tiểu Tứ Tử liền giơ tay.

Công Tôn đề bé lại không cho bé quấy rối.

"Trứng còn tượng trưng cho cái gì? Làm trứng bác để ăn sao?" Tiểu Lương Tử cúi đầu thảo luận với Tiểu Tứ Tử.

"Lúc ấy hai người đã trả lời thế nào?" Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu.

Ân Hậu gãi đầu, dường như có chút ngượng ngùng.

Thiên Tôn ôm tay ngăng mặt, không phát biểu ý kiến.

Chỉ là tất cả mọi người đều nghiêm túc chờ đợi.

Cuối cùng Ân Hậu đành bất đắc dĩ nói, "Chúng ta nói là... là cái gì... làm trứng bác để ăn sao?"

"Phụt..." Lâm Dạ Hỏa không nhịn được, cười ra tiếng.

Tất cả mọi người nhin cười nhìn hai người bọn họ —— hai người lợi hại nha, suy nghĩ giống hệt như Tiểu Lương Tử! Quả nhiên ai khi còn bé mà không phải là hùng hài tử đâu, đúng không?"

"Cái này không phải trọng điểm." Thiên Tôn thúc giục Ân Hậu, để Ân Hậu kể tiếp.

Ân Hậu nói tiếp, "Yêu Vương có chút ý vị thâm trường nói rằng, trứng tượng trưng cho sinh mạng mới, cũng tượng trưng cho những gì không

biết."

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, "Sinh mạng mới thì có thể hiểu được, không biết là ý chỉ cái gì?"

"Yêu Vương nói, trước khi vỏ trứng vỡ ra thì không ai biết trong trứng là cái gì. Sau khi trứng vỡ, bất luận trong trứng chui ra là thứ gì, chúng đều trung thành với người đầu tiên nhìn thấy." Ân Hậu mỉm cười, "Lúc ấy hần nhảy từ trên cây xuống, say khướt không rõ là vui đùa hay nghiêm túc, dặn dò đôi ta rằng "Tổ tiên ta có một thần nhân tạo ra mấy chục vạn quả trứng, trong trứng đều là quái vật. Sau này các người nếu đụng phải thì hãy nhớ rõ lời ta nói hôm nay, những quái vật kia dù đáng sợ đến đâu, chỉ cần ánh mắt đầu tiên chúng nhìn thấy là thiện thì sẽ được dùng theo hướng thiện, vấn đề chính là... những quả trứng ấy đều có chủ nhân.""

Ân Hậu cùng Thiên Tôn lúc ấy phỏng chừng không rõ Ngân Yêu Vương nói cái gì, chỉ kéo Yêu Vương trở về phòng ngủ.

Yêu Vương vừa đi vừa nói tiếp, "Đồ vật có chủ nhân, nghìn vạn lần không thể mơ tưởng, chỉ có thể mượn, không thể trộm càng không thể cướp, nếu không những quái vật kia sẽ hại người." Nói xong còn khoa tay múa chân với hai tiểu hài nhi, "Nhớ kỹ nha! Tay trái là phù, tay phải là đao, mượn đồ vật của người ta cần phải lễ phép. Nói đi cũng phải nói lại, dù sao cũng cùng tộc với ta, hần là sẽ nể mặt ta, ha ha..."

Mọi người nghe xong mây mù dày đặc, tuy rằng không rõ Yêu Vương cụ thể nói về cái gì, nhưng lại hoàn toàn trùng khớp với những gì xảy ra trước mắt.

Nhìn lại Tiểu Tứ Tử —— cùng tộc với Yêu Vương đồng nghĩa cùng tộc với Tiểu Tứ Tử, tiểu hài nhi khách khách khí khí mượn của người ta, người ta quả thật cũng nể tình, nhưng cái này có ý nghĩa gì?

"Đóng băng trong những quả trứng đó chính là như Dư Khiếu Nguyên nói, băng sĩ bất tử?" Triệu Phổ hỏi.

Ân Hậu gật đầu, "Nghe rất giống."

"Sau đó Yêu Vương có nhắc đến băng sĩ bất tử không?" Bạch Ngọc Đường cũng hiếu kỳ.

"Không có." Thiên Tôn và Ân Hậu đều lắc đầu, nếu không phải mấy chục vạn quả trứng kia nhìn quá ghê người thì họ vẫn còn chưa nghĩ ra đoạn chuyện cũ năm xưa đó.

Triệu Phổ lại lấy ra mảnh bạch ngọc hồ phù trong huyết tinh cẩn thận xem kỹ, "Băng sĩ bất tử, những hài cốt không đầu kia còn có thể ra đánh trận sao?"

"Nếu lấp đầu vào, lại dùng binh khí cắm trên cây cột bên cạnh, đúng là một đội binh mã hoàn chỉnh." Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

"Nhưng hài cốt là người chết rồi!" Công Tôn hỏi ra vấn đề thực tế nhất, "Chẳng lẽ là binh đoàn xương khô sao?"

Triệu Phổ đỡ trán, hướng phát triển này có chút vượt quá mức dự đoán, hẳn vốn là muốn tìm binh mã của Ác Đế Thành giấu trong dãy Côn Lô, ai mà ngờ được cư nhiên tìm được băng sĩ bất tử trong truyền thuyết cổ của Ngân Hồ tộc... Hơn nữa thay vì nói là họ trùng hợp tìm được, chi bằng nói là Ngân Yêu Vương để lại manh mối cho họ, mấy chục vạn bộ xương khô binh sĩ quý dị này có ích lợi gì đây? Thật sự có thể sống lại! Sao có khả năng này được?!

Ru: Truyện càng lúc càng huyền huyền Món trứng bác hay còn gọi là trứng xào, trứng tã tươi ~~~ Nói thiệt về mặt thẩm mỹ thì món này có

hơi... bạn đã cố gắng tìm cái hình đẹp nhất rồi, cơ mà hơm biết món này ăn ngon không nhớ =))

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 200: Cái Gì Mà Tương Kiến

Edit: Ruby

Ý định ban đầu của mọi người chẳng qua chỉ là muốn đến Cuồng Thạch Thành vui chơi, ai ngờ kết quả vẫn không thoát khỏi con đường nhặt trúng tử thi, cuối cùng tội này vẫn là do Triển Chiêu gánh.

Lâm Dạ Hỏa ở một bên phun tào, "Chi bằng mang người đến Thánh Điện Sơn cúng bái thử xem? Cả trăm tòa miếu trên núi người bái từng tòa một, ắt hẳn sẽ có một tòa có tác dụng đi?"

Triển Chiêu nhìn trời, bất mãn quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường -- cái này cũng trách ta? Cái gì ta cũng đều chưa làm! Lần này rõ ràng là do Tiểu Tứ Tử tìm ra mà!

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, lắc đầu -- bắt đầu từ lúc người cầm cái rương cọ ra máu dính đầy móng mèo, mọi chuyện tiến triển càng lúc càng quỷ dị, nói tới nói lui người đầu tiên phát hiện ra thi thể vẫn là người!

Triển Chiêu không phục nhưng cũng không có cách nào, đành phải ôm chầm lấy Tiểu Tứ Tử cọ hai cái.

Ân Hậ và Thiên Tôn bảo mọi người cẩn thận xử lý chuyện này, thật ra nói cho đúng là nói để Triệu Phổ nghe, mặc kệ truyền thuyết là thật hay giả thì hồ phù cũng đã rơi vào trong tay của hắn. Nếu Tiểu Tứ Tử đã cho Triệu Phổ thì hắn không thể nào không phải là đồ tốt, để sau này xem thử nên dùng như thế nào đi.

Sau khi trò chuyện xong, Thiên Tôn và Ân Hậu nói muốn về Thất Tinh Đàm tìm Tiên Thiêm Tinh, bọn họ không hứng thú với cái gì yến tiệc cung đình, còn không bằng tìm Tinh Không uống rượu.

Hai lão gia tử đi rồi, Triệu Phổ bảo Trâu Lương đi trước thăm dò xem có những ai đến, Lâm Dạ Hỏa hớn hờ chạy theo Trâu Lương xem nào nhiệt.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử cộ một chốc, cân nhắc không biết hương vị yến hội cung đình ở Cuồng Thạch Thành này như thế nào, bằng không dứt khoát quay về Thất Tinh Đàm ăn tôm cho rồi?

Hắn vừa định thương lượng một chút với Bạch Ngọc Đường thì thấy Lâm Dạ Hỏa vội vàng chạy trở về, vừa chạy vừa gọi, "Triển tiểu miêu!"

Triển Chiêu híp mắt, vẻ mặt của Lâm Dạ Hỏa rõ ràng là đáng vẻ vui sướng khi người gặp họa...

Bạch Ngọc Đường cũng rất khó hiểu, Hỏa Kê này đã thấy cái gì? Mới vừa chạy đi chưa bao lâu đã chạy ngược trở về.

Lâm Dạ Hỏa chạy đến trước mặt Triển Chiêu, vỗ vỗ vai hắn, bảo, "Lát nữa khi vào yến tiệc, người nhớ là phải bình tĩnh nha! Biết chưa?! Nhất định phải bình tĩnh!"

Triển Chiêu dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn Lâm Dạ Hỏa, không rõ hắn đang nói cái gì. Đi cùng Lâm Dạ Hỏa, Trâu Lương cũng quay trở lại, còn dẫn theo Chu Tử Nguyệt.

Trâu Lương nói vài câu bên tai Triệu Phổ, trên mặt Cừu Vương gia hiện lên ý cười xấu xa, "Có chút thú vị ha ~"

Chu Tử Nguyệt và Triệu Phổ như có gì đó cần thương lượng liền đi ra ngoài thảo luận.

Triển Chiêu nhìn Lâm Dạ Hỏa đang xoa tay, biểu cảm như sắp có trò hay để xem, không hiểu.

Lúc này Trâu Lương cũng đi tới.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi hắn, "Yến tiệc đêm nay có ai vậy?"

Trâu Lương trầm mặc một lúc, xoay mặt nói với Triển Chiêu. "Tóm lại... lát nữa người phải bình tĩnh một chút."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, tình huống gì vậy?

Ngay cả Công Tôn cũng bị gọi lên tò mò, Tiểu Lương Tử ôm cánh tay ngồi trên bàn đung đưa chân, vừa ăn cam vừa hỏi, "Đừng nói là vận xui lại đến? Bằng không lần này chúng ta rời khỏi Cuồng Thạch Thành liền đi thẳng lên Thánh Điện Sơn đi, dù sao cũng rất tiện đường."

Triển Chiêu bụng nói không phải chứ, đã đủ xui xẻo rồi còn có thể xui tới đâu nữa?

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu cúi đầu hỏi Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên chân mình cùng Tiểu Lương Tử chia cam ăn, "Tiểu Tứ Tử, cháu xem giúp ta."

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên nhìn Triển Chiêu, nghiêng đầu -- xem cái gì?

Triển Chiêu chỉ chỉ trán mình, "Đỏ hay đen? Sắp gặp hên hay là xui?"

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu chăm chăm một chốc, đột nhiên "phụt" một tiếng.

Triển Chiêu liền nheo mắt -- phụt?

Sau đó chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Triển Chiêu, lại cọ hăn hai cái rồi nhảy xuống, cùng Tiểu Lương Tử tay nắm tay chạy vào trong viện chơi.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ trán, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường -- Chuột! Ta có dự cảm không tốt!

Ngũ gia đỡ trán -- xem có vẻ như không quá khéo...

...

Rất nhanh trời liền tối, bên trong hoàng cung Cuồng Thạch Thành thấp đèn rực rỡ.

Cổ Liệt Thanh làm chủ, mở tiệc chiêu đãi khách khứa, Cuồng Thạch Thành luôn an nhàn từ trước tới giờ, hiếm khi trở nên náo nhiệt.

Triệu Phổ đương nhiên là thượng khách, bất quá dưới góc nhìn của Cửu Vương gia thì hoàng tộc Cổ Liệt hoàng tộc coi như là thông gia, người một nhà.

Yến hội này của Cổ Liệt Thanh thật ra tám phần cũng là mở vì Triệu Phổ, Cổ Liệt gia luôn đồng tâm với Triệu Phổ, hai vị này hẳn là đã sắp sẵn bày chuẩn bị chờ kẻ khác chui vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ thuần túy là đến ăn tiệc, hơn nữa vừa rồi nghe Lâm Dạ Hỏa nói vậy, tất cả mọi người đều tò mò... rốt cuộc là ai đến mà vì sao lại cần Triển Chiêu phải bình tĩnh?

Nơi Cổ Liệt Thanh mở tiệc rượu ở ngay trong hoa viên hoàng cung, những bàn tiệc nhỏ cho hai người một bàn được sắp thành hai hàng, một hàng là khách từ Tây Vực đến, hàng đối diện là Triệu Phổ và mọi người Khai Phong, còn có các vị hoàng nữ Cổ Liệt hoàng tộc cùng Chu Tử Nguyệt, Hi Cổ Lục, ghế trên là Cổ Liệt Thanh, Cổ Liệt Dao và Trịnh Trường Không.

Mọi người vào cửa liếc mắt nhìn một cái đều cảm thấy cách sắp xếp chỗ ngồi này rất thú vị.

Tiệc rượu hoàng gia tại Cuồng Thạch Thành không khác mấy so với tiệc rượu của Triệu Trinh trong hoàng cung, chỉ là trong tiệc rượu của Triệu Trinh, vị trí mà Bàn phi ngồi, lúc này là cho Trịnh Trường Không ngồi.

Cổ Liệt Dao không có tâm tư chào hỏi khách khứa, một tay chống cằm nghiêng đầu, một lòng một dạ đều là ngắm Trịnh mỹ nhân nhà mình.

Tạo hình tương tự còn có Chu Tử Nguyệt đang ngắm nhìn tên ngốc to xác nhà mình.

Triển Chiêu ngồi xuống, nhìn hai đôi kia thật thú vị, cũng nghiêng đầu học theo bộ dạng của họ, chống cằm ngắm chuột nhà mình.

Triển Chiêu vừa nhìn vừa cảm khái... xem dung mạo này đáng người này của chuột nhà mình! Ai nha... đẹp quá!

Triển Chiêu đang mỹ mãn, Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ đầu hắn, chỉ chỉ phía trước, ý là -- đừng ngắm nữa, nhìn phía trước đi!

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn theo hướng tay Bạch Ngọc Đường chỉ... mọi người chột nghe thấy "rắc" một tiếng...

Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn ngồi hai bên đều sửng sốt, Tiểu Lương Tử "Oa" một tiếng, cái bàn của Triển Chiêu đã bị bẻ mất một góc.

Đám người Công Tôn cũng ngẩng đầu, xem thử "vị khách" đến từ Tây Vực ngồi đối diện, nhìn lướt qua, cư nhiên có tới ba người quen!

Theo thứ tự sắp xếp, bàn bên trái có một người quen -- Bạch Mộc Thiên. Bàn ở giữa có một người quen -- Hiên Viên Phách. Bàn bên phải cũng có một người quen -- Tuần Việt Bạch.

Công Tôn và Bạch Ngọc Đường coi như hiểu được vì sao Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương lại dặn Triển Chiêu phải bình tĩnh! Được chứ! Một bữa tiệc có tới ba kẻ thù, lại còn là ba người đứng đầu danh sách những kẻ Triển Chiêu ghét nhất! Oan gia ngõ hẹp! Hẹp đến không thể nào hẹp hơn!

Mà lúc này, răng của Triển hộ vệ đã nghiến đến độ kêu ken két, hay lăm! Kẻ đối diện chính là kẻ không vừa mắt số một Hiên Viên Phách!

Bởi bàn tiệc đều là ghế đôi nên Bạch Ngọc Đường liền nghe thấy cái ghế mình đang ngồi phát ra tiếng "két két", cúi đầu nhìn lại thì thấy Triển Chiêu đang mài móng vuốt, nhìn giống như là muốn cào người.

Công Tôn ngồi ngay bên tay phải của Triển Chiêu, cứ cảm thấy Cự Khuyết có thể vọt ra bất kỳ lúc nào, nhịn không được liền vươn tay chọt chọt hăn.

Triển Chiêu hoàn hồn, Công Tôn liền nhét Tiểu Tứ Tử vào trong lòng hăn.

Triển Chiêu cúi đầu, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt.

Triển Chiêu híp mắt.

Tiểu Tứ Tử vươn tay xoa ngực cho Triển Chiêu, ý là -- bớt giận ha, bớt giận.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy thú vị, bưng chén trà quan sát ba người ngồi đối diện, ba người này đều có chút quan hệ với hăn, hoặc là nói... ngoại trừ Tuần Việt Bạch là vì tự tìm đường chết đắc tội Triển Chiêu ra, hai người còn lại đều là vì hăn mà bị Triển Chiêu ghi thù.

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương ngồi bên tay trái Bạch Ngọc Đường, Hỏa Phượng ôm cánh tay chờ xem kịch vui, bên cạnh nữa là bàn của Long Kiều Quảng và Thanh Lân.

Thanh Lân tò mò mở to mắt quan sát, với cảm giác nhạy bén của mình hẳn cảm giác có một luồng không khí kỳ quái đang dâng lên cuồn cuộn, Hữu tướng quân thì ngồi nhai đậu phộng, cảm thấy người ta ai nấy đều có đôi có cặp thật hâm mộ, sớm biết vậy đã đem Đường Tiểu Muội đến đây luôn rồi.

Thực ra, mấy người ngồi ở đối diện cũng rất xấu hổ, ba người kia liếc mắt một cái liền thấy Triển Chiêu, đều cảm thấy đầu đau, người nào người nấy bưng chén lên che đi vẻ xấu hổ, cúi đầu không muốn đối diện với Triển Chiêu.

Mặt khác Triệu Phổ cũng đang quan sát phía đối diện, ngoại trừ ba vị cừu địch của Triển Chiêu ra còn có hai người quen khác -- Lý Vinh và Gia Luật Tề.

Cửu Vương gia hơi gật đầu, ý là -- hai người thật lợi hại ha! Sao chuyện nào chuyện nấy cũng có mặt các người hết thế?!

Lý Vinh và Gia Luật Tề phân biệt là đại diện cho Tây Hạ và Liêu quốc đến, nhị vị này từ vụ Trầm Tinh Điện lúc trước bắt đầu bị Cửu vương gia lấn qua lấn lại, đến vụ Hắc Thủy Tà Linh cách đây không lâu bị bắt sống, lần nào lần nấy đều bị chinh cho dở sống dở chết, đoạn đường này kéo dài tới mấy tháng, tháng nào tháng nấy đều tiếp xúc với Triệu Phổ, hai vị vương gia đều gầy rồi...

Triệu Phổ nhìn hai vị này cũng rất là đáng thương, Lý Vinh và Gia Luật Tề, hai người này xem như là kẻ hiếm hoi trong hoàng thất Tây Hạ lẫn Liêu quốc biết nói đạo lý, văn võ toàn tài. Chỉ tiếc là ở nhà mình lại không được nhìn nhận, chuyện khổ sai gì cũng đều để hai người họ đi ra lo liệu, thuộc loại hình cha không thương nường không yêu.

Ngồi ở giữa Triệu Phổ và Công Tôn, nguyên bản là ngồi cùng với Tiểu Tứ Tử, lúc này chỉ còn lại Tiểu Lương Tử cũng đang quan sát hai người đối

diện, Tiểu Lương Tử cũng cảm khái -- gặp qua nhiều kẻ tìm đường chết, chưa từng gặp qua kẻ nào tìm đường chết nhiều lần liên tục... da hai kẻ này thật dày.

Gia Luật Tề và Lý Vinh đều cảm nhận được sự khinh bỉ từ hai sư đồ Triệu Phổ, thở dài, cúi đầu uống trà thuận tiện xót thương cho chính mình.

Cổ Liệt Thanh đương nhiên biết sóng ngầm đang bắt đầu khởi động ở phía dưới, khách khứa hai bên người quen lẫn kẻ thù nhét chung một chỗ, liền vui vẻ hơn hờ bưng chén rượu đứng dậy nâng cốc chúc rượu, "Các vị khách quý đường xa mà đến, vẻ vang cho Cuồng Thạch Thành ta, đến đến đến... ta kính mọi người một chén."

Tất cả mọi người đứng dậy, nâng chén đáp lễ Cổ Liệt Thanh.

Sau khi uống xong ngồi xuống, Trịnh Trường Không khẽ ho khan một tiếng với Cổ Liệt Dao đang còn nhìn mình chăm chăm mà ngẩn người.

Cổ Liệt Dao mới hoàn hồn, cười cười nói, "Ta giúp chư vị giới thiệu một chút..." Nói xong, khoát tay về phía nơi Triệu Phổ bọn họ đang ngồi, "Vị này chính là Binh mã Đại nguyên soái Đại Tổng triều, Cửu thiên tuế Triệu Phổ, tất cả mọi người hẳn đã biết rồi..."

Cửu vương gia nhướng nhướng mi, quét mắt liếc qua mấy người đối diện một cái -- đều biết lão tử đúng không?

Khách quý chư quốc Tây Vực ngồi đối diện đều theo bản năng mà nuốt một ngụm nước bọt -- ai mà không biết ngài, đại gia ngài vẫn khỏe chứ?

Cổ Liệt Dao giới thiệu từng người một, giới thiệu xong hết mọi người ở Khai Phong rồi thì chuyển qua giới thiệu những người tới từ Tây Vực.

Tuy nói đối diện có người quen, nhưng Triển Chiêu vẫn có không ít nghi hoặc với cách bố trí bàn tiệc.

Cổ Liệt Dao giới thiệu đầu tiên chính là bàn của Bạch Mộc Thiên.

Bạch Mộc Thiên không phải đến một mình mà là đến cùng một người khác.

Người này mặc một thân áo choàng màu xanh tối, từ diện mạo đến ăn mặc đều tương đối âm trầm, tuổi tác thoát nhìn không quá bốn mươi, tướng mạo u tối, gương mặt như khổ qua.

Cổ Liệt Dao giới thiệu người này chính là Đàm chủ Ngạo Nguyệt Đàm, Tiết Lâm Nghĩa.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Mộc Thiên -- người nha không ở Ác Đế Thành nằm vùng sao, sao lại chạy đến Ngạo Nguyệt Đàm? Người dám tự tiện rời khỏi vị trí làm việc ha!

Bạch Mộc Thiên đương nhiên biết Triển Chiêu đang trừng mình, vẻ mặt hắn vẫn là rất bình tĩnh, khi cúi đầu uống trà liếc nhìn Triển Chiêu, lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với Triển Chiêu.

Triển Chiêu trợn mắt liếc lại -- người nháy cái gì mà nháy! Mí mắt rút gân hả!

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ nhìn con mèo bên cạnh nổi cơn thịnh nộ, lông xù lên nhảy vào trạng thái chiến đấu, vươn tay nhẹ nhẹ vỗ sau lưng hắn.

Triển Chiêu được vượt lông, nhin xuống, xem thử phía đối diện định tác quái thế nào.

So với Bạch Mộc Thiên, càng khiến cho Triển Chiêu bốc hỏa đương nhiên chính là Hiên Viên Phách ngồi đối diện.

Triển Chiêu hí mắt quan sát người ngồi cùng bàn với Hiên Viên Phách.

Theo lời Cổ Liệt Dao giới thiệu thì người đến cùng Hiên Viên Phách là một sứ giả của tộc Thổ Phiên, gọi là cái gì Cáp Mật Cáp hay là Hồ Mễ Hồ, dù sao Triển Chiêu không nghe rõ, hấn lo trờng Hiên Viên Phách.

Đại khái vẽ khinh bỉ "Người nha thật đúng là tai họa lưu đến nghìn năm" trong mắt Triển Chiêu quá mức sinh động, Hiên Viên Phách cũng xấu hổ, cầu cứu nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Hấn không nhìn còn đỡ, vừa nhìn lửa giận của Triển Chiêu càng vọt lên cao.

Bạch Ngọc Đường bưng chén ngồi một bên uống trà, lần này hấn không vươn tay vượt lông Triển Chiêu, thực ra, hấn cũng rất bất mãn với Hiên Viên Phách.

Mà một kẻ khác bị Triển Chiêu xếp vào hàng tai họa cực phẩm là Tuần Việt Bạch, lại ngồi chung với Gia Luật Tề.

Triệu Phổ chống cằm suy nghĩ -- Tuần Việt Bạch khi nào thì trà trộn vào Liêu Quốc? Không phải hấn ta đã quy thuận Hiên Viên Phách sao? Bạch Mộc Thiên lại có quan hệ với Ác Đế Thành, bối cảnh của mấy bàn đối diện xem ra không đơn giản.

Cổ Liệt Dao giới thiệu xong, mời mọi người tự nhiên, sau đó rượu và thức ăn bắt đầu được đưa lên.

Cuồng Thạch Thành dồi dào tôm cá tươi và thức ăn sơn dã, khẩu vị thiên về chua ngọt, cực kỳ độc đáo, Triển Chiêu vốn rất thích.

Tay nghề của trù tử trong hoàng cung Cuồng Thạch Thành lại càng tốt, trên bàn cơ hồ đều là những món Triển Chiêu thích ăn. Nhưng mà Triển Chiêu ngay cả đĩa cũng không động, chống cằm trầm tư, thỉnh thoảng lại đánh giá mấy người đối diện một chút.

Triệu Phổ lẫn Lâm Dạ Hỏa bọn họ đều cảm thấy hiếm lạ. Hoắc! Triển Chiêu ngay cả thức ăn đều không buồn để ý đến, ba kẻ đối diện này tội thật lớn.

Bạch Ngọc Đường gặp một con tôm lớn thả vào chén của Triển Chiêu, nhẹ nhàng dùng khuỷu tay huých hấn một cái.

Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ trong bụng hiểu rõ, Bạch lão Ngũ vẫn rất đáng tin cậy, Triển Chiêu đang nổi nóng, giáo huấn những người này là chuyện thứ yếu, chuyện quan trọng nhất vẫn là cần phải biết rõ mục đích họ đến Cuồng Thạch Thành trước, không nên chậm trễ việc chính!

Khi Bạch Ngọc Đường chạm vào người hấn thì Triển Chiêu cũng hiểu được tâm tư của Bạch lão thử nhà mình.

Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, Triển hộ vệ cầm đĩa gặp tôm ăn, bụng nói, trước để Triệu Phổ hỏi chuyện nghiêm túc, lát nữa trừng trị các người sau!

Cửu vương gia mỉm cười, ngẩng đầu quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Lý Vinh và Gia Luật Tề.

Hai vị đại oan uổng run lên trong lòng -- chết rồi!

Cửu vương gia lúc này mở miệng, liền hỏi, "Hai vị như thế nào chạy đến Cuồng Thạch Thành? Gần đây cứ luôn đi theo bốn soái, lẽ nào là muốn quy thuận?"

Lý Vinh cùng Da Luật Tề không nói gì -- quả nhiên, Triệu Phổ mở miệng sẽ chẳng nói lời hay! Tự nhiên mang tiếng oan uổng, tức giận ngao!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 201: Tửu Tịch Phong Ba

Edit: Ruby

Tuy rằng Lý Vinh và Gia Luật Tề không vui, bất quá cũng không có cách nào, hơn nữa cũng phải nói, Triệu Phổ trước sau đã từng cứu hai người họ mấy lần, hai người họ có bị nói nữa cũng chỉ có cách nhịn.

Lý Vinh bất đắc dĩ trả lời, "Ta từng nghe tiếng sương mù Khiếu Lâm, nghe nói mấy ngày gần đây xuất hiện nên đến xem thử."

Gia Luật Tề hỏi lại, "Cửu vương gia chẳng phải cũng đến xem sương mù Khiếu Lâm sao?"

Triệu Phổ mỉm cười, nhìn hai người đối diện, không đáp, xoay mặt hỏi. "Ngạo Nguyệt Đàm chủ cũng đến ngắm phong cảnh?"

Tiết Lâm Nghĩa sắc mặt âm trầm, ngay từ ban đầu không mở miệng nói tiếng nào, gương mặt không chút tươi cười, bưng chén nhưng không uống, quan sát lần lượt mọi người Khai Phong phủ.

Triển Chiêu đang tức giận, Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn đang xem náo nhiệt, Triệu Phổ bận rộn tính kế chư quốc Tây Vực, Bạch Ngọc Đường xem như tương đối rảnh rỗi nhất... Hẳn khá là tò mò vị Đàm chủ này.

Quan sát một chút, Bạch Ngọc Đường phát hiện một vấn đề... Tiết Lâm Nghĩa dường như không phải như độ tuổi bề ngoài, hoặc là nói người này có chỗ nào đó không đúng cho lắm!

Nhưng không đúng chỗ nào lại không nói ra được.

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, cúi đầu cầm lấy chén trà.

Triển Chiêu chú ý tới Giao Giao vẫn đứng phía sau Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi ra ngoài.

Ngoại trừ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Tiểu Tứ Tử đang ngồi trong lòng Triển Chiêu nghiêm túc lột vỏ tôm ăn ra thì không ai có thể nhìn thấy giao nhân.

Triển Chiêu thấy Giao Giao đi đến bên cạnh Tiết Lâm Nghĩa.

Ngay khi Giao Giao xuất hiện bên cạnh Tiết Lâm Nghĩa, Tiết Lâm Nghĩa đột nhiên liếc mắt nhìn sang.

Giao Giao lập tức liền biến mất.

Tiết Lâm Nghĩa tựa hồ có chút khó hiểu.

Đồng thời, Triển Chiêu chú ý tới Bạch Mộc Thiên, hai người bọn họ nhìn thoáng qua nhau, hơi cau mày.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Mục đích Bạch Ngọc Đường làm như vậy thật ra chỉ có một —— thăm dò võ công của Tiết Lâm Nghĩa.

Lần thử này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhận ra được võ công của Tiết Lâm Nghĩa cực cao, không phải cao thủ phổ thông.

Giao Giao lại một lần nữa xuất hiện phía sau Bạch Ngọc Đường, ngưỡng mặt tựa hồ đang cân nhắc điều gì đó.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều cảm giác được Giao Giao đang có chút hoang mang, có khả năng Giao Giao đã nhìn thấy gì đó.

Chỉ là lúc này hai người họ cũng không để lộ ra đang giao lưu với Giao Giao được, đành phải vờ như không xảy ra chuyện gì cả.

Triển Chiêu đang suy nghĩ, chợt cảm thấy có người kéo kéo tay áo mình, vừa cúi đầu, Tiểu Tứ Tử cầm một con tôm đã lột vỏ, nhét vào trong miệng hắn.

Triển Chiêu nở nụ cười, nhai tôm xoa đầu Tiểu Tứ Tử —— thực ngoan!

Tiểu Lương Tử ngồi bên cạnh bất mãn nhìn bên này —— Cận Nhi bị đoạt đi rồi!

"Nghe tiếng... kỳ quan sương mù Khiếu Lâm đã lâu, đặc biệt đến đây ngắm cảnh." Tiết Lâm Nghĩa rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp, cảm giác như đang tận lực đè thấp giọng nói.

Chân mày Bạch Ngọc Đường càng cau lại vài phần—— sao lại kỳ quái như thế.

Triển Chiêu gấp một đĩa đồ ăn cho Bạch Ngọc Đường, chọc chọc hắn.

Bạch Ngọc Đường lấy lại tinh thần.

Triển Chiêu ý bảo hắn —— đừng nóng vội, từ từ sẽ đến, đối diện chẳng có kẻ nào tốt lành cả! Ăn no mới có tinh thần dây dưa với họ.

Ngũ gia ngấm lại cũng đúng, mới vừa cầm đĩa lên, Tiểu Tứ Tử liền xích qua, nhét một con tôm vào miệng hắn.

Bạch Ngọc Đường cười ăn tôm, vươn tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử.

Một bàn khác, cùng bất mãn như Tiểu Lương Tử còn có Công Tôn —— vì cái gì nhi tử lại thân với người khác như vậy!

Tiết Lâm Nghĩa nói xong, Bạch Mộc Thiên bên cạnh mở miệng, hỏi. "Cửu vương gia đến ngắm cảnh còn mang theo đại quân sao?"

Triệu Phổ cười "ha ha" hai tiếng, hỏi lại. "Không phải người đã đầu phục Ác Đế Thành sao? Sao lại đi cùng Ngạo Nguyệt Đàm? Hay là Ngạo Nguyệt Đàm cũng dưới quyền Ác Đế Thành?"

Lời này vừa ra khỏi miệng Triệu Phổ, Triển Chiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Mặt Bạch Mộc Thiên xanh mét.

Mấy vị khách đến từ các nước Tây Vực khác ngồi cùng hăn đều tò mò nhìn sang —— vị này cư nhiên là tới từ Ác Đế Thành?

Bạch Mộc Thiên nhìn Triển Chiêu, ý là —— không phải ta đang nằm vùng cho người sao? Triệu Phổ nhắm vào ta làm gì?

Triển Chiêu cúi đầu tiếp tục cùng Tiểu Tứ Tử người một miếng ta một miếng dứt tôm, mặc kệ hăn.

Lời này của Triệu Phổ không dễ đáp trả, Tiết Lâm Nghĩa sâu kín cười, quay đầu hỏi Bạch Mộc Thiên, "Bạch Phó đường chủ, là người Ác Đế Thành?"

Bạch Mộc Thiên vội xua tay, "Hiểu lầm! Sau khi ta rời khỏi Cao Hà Trại thì lưu lạc Tây Vực, may mắn được Đàm chủ thu lưu, vẫn luôn ở lại Ngạo Nguyệt Đàm."

Tiết Lâm Nghĩa hơi nhướn mày, chậm rãi nói, "Vậy cũng tiếc, nếu Bạch Phó đường chủ là người của Ác Đế Thành, ngược lại có thể hỏi thăm

một chút tin tức của Ác Đế Thành."

Triển Chiêu liếc Bạch Mộc Thiên một cái —— người khi nào thì lẫn lộn thành Phó đường chủ? Mà sao người đi đến đâu cũng là Phó đường chủ vậy?

Bạch Mộc Thiên uống trà không đáp, dù sao người bên Khai Phong Phủ không ra bài theo lễ thường, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít.

Lý Vinh không biết mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động giữa hai bên, hăn ngược lại rất nghiêm túc hỏi Triệu Phổ, "Nghe nói trận lần trước đã khiến Ác Đế Thành nguyên khí đại thương?"

"Ô?" Triệu Phổ không mở miệng, Long Kiều Quảng lại nói trước, "Tin tức của Vương gia sao linh thông như vậy? Nghe được từ đâu? Là ai nói cho người biết?"

Lý Vinh mở to mắt nhìn, vươn tay chỉ Gia Luật Tề.

Gia Luật Tề hết nói nổi, quay sang nhìn Lý Vinh —— sao người thành thật quá vậy?

Long Kiều Quảng liền nhìn Gia Luật Tề.

Ngồi bên cạnh Gia Luật Tề là Tuần Việt Bạch, tiểu tử này đáng lý nên theo Hiên Viên Phách mới đúng, sao lại lẫn lộn với Liêu quốc?

"Tứ hoàng tử gần đây chiêu mộ ai cũng được sao?" Âu Dương Thiếu Chính hỏi.

Gia Luật Tề nhìn nhìn Tuần Việt Bạch ngồi bên cạnh, cũng không có biểu hiện gì, bất quá từ ánh mắt của hăn có thể nhìn ra được dường như không quá quen thuộc với Tuần Việt Bạch.

Lúc này sứ giả tộc Thổ Phiên Cáp Mễ Hồ ngồi bên cạnh Hiên Viên Phách mở miệng, dùng tiếng Hán ngọng nghịu không quen nói, "Đây là tùy tùng của Quốc sư nhà ta."

"Quốc sư nhà người?" Triệu Phổ khó hiểu, "Quốc sư nhà người không phải tạo phản nên bị làm thịt rồi sao?"

"Kể lúc trước thì đúng là vậy, đây là Quốc sư vừa được Đại vương nhà ta tân phong!" Cáp Mễ Hồ vỗ Hiên Viên Phách, tựa hồ rất coi trọng hẳn, "Lần này nội loạn tộc Thổ Phiên nhà ta có thể bình ổn, xét đến cùng ít nhiều vẫn là nhờ Hiên Viên Quốc sư, ha ha ha..."

Mọi người Triệu gia quân nhìn hẳn thế nào cũng không vừa mắt —— lần này tộc Thổ Phiên tránh được một kiếp rõ ràng là Hắc Phong Thành giúp một tay, cái đám ngốc này!

Công Tôn nhìn Cáp Mễ Hồ ngốc nghếch lỗ mãng, rất hiếu kỳ nhìn sang Triệu Phổ —— vị này có lai lịch gì?

Triệu Phổ ghé bên tai hẳn nhỏ giọng nói một câu, "Một tên nhị thế tổ ngu ngốc, đừng để ý đến hẳn."

Công Tôn gật gật đầu.

Lý Vinh và Gia Luật Tề ngồi đối diện nhìn thấy, hai người họ cũng biết Công Tôn là Thần y quân sư trong quân của Triệu Phổ, nghe nói rất có năng lực... Triệu Phổ trước kia ghét nhất là người đọc sách, bất quá hai năm nay đã tốt hơn nhiều, nghe nói tật xấu đó là được vị Công Tôn tiên sinh này chữa khỏi.

Lý Vinh và Gia Luật Tề kỳ thật đều rất hâm mộ, vị Quân sư này thần đến không thể thần hơn, sao người tốt trong thiên hạ Triệu Phổ đều có được?

Cửu Vương gia vừa ngẩng đầu thì thấy Lý Vinh và Gia Luật Tề đang nhìn trộm đánh giá Công Tôn.

Cửu Vương gia không vui, tâm nói hai người nhìn gì đó?! Vì thế hung hăng trừng mắt nhìn hai người kia.

Lý Vinh lẫn Gia Luật Tề không hiểu sao cảm thấy sau gáy ớn lạnh, nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt sát khí của Triệu Phổ, sợ tới mức vội vàng quay đầu lại...

Triệu Phổ gấp một đĩa đồ ăn cho Công Tôn bên cạnh còn đang mơ hồ, tâm nói —— ai cũng đừng hòng nhớ thương thư ngốc nhà ta!

...

Cổ Liệt Thanh thấy Cổ Liệt Dao cùng Chu Tử Nguyệt đều chỉ lo lộ cua cho "tiểu mỹ nhân" nhà mình, hoàn toàn không có ý muốn xen vào mấy chuyện không đâu, rất là bất đắc dĩ.

Lão thái thái cười nói, "Cửu Vương gia là ta mời đến."

Hiên Viên Phách hỏi Cổ Liệt Thanh, "Cổ Liệt Thành chủ vì sao lại mời viện quân? Đừng nói là Cuồng Thạch Thành gặp nguy hiểm chứ?"

"Nói cũng không chừng." Cổ Liệt Thanh cười cười, "Cửu Vương gia và ta là người trong nhà, tiểu nhân ở Cuồng Thạch Thành ta cũng chẳng nhiều, đây không phải là sợ bị người nhớ thương sao?"

Triệu Phổ cắn răng không để mình cười ra tiếng... ý của Cổ Liệt Thanh rất đơn giản —— các người đến để làm chi? Nhớ thương Cuồng Thạch Thành của ta sao? Ta có Triệu Phổ làm lá chắn đây.

Lý Vinh và Gia Luật Tề đều là người thông minh, khóe miệng hơi giật giật một cái, càng xấu hổ.

Tiết Lâm Nghĩa nghe hết lời Cổ Liệt Thanh nói, mở miệng, "Sương mù Khiếu Lâm chính là thiên chi dị tượng, mỗi lần dị tượng xuất hiện, luôn đi cùng tai họa, không biết Cuồng Thạch Thành..."

Mí mắt Triệu Phổ hơi nhướn lên, cười lạnh một tiếng cắt ngang lời hăn, "Sương mù Khiếu Lâm này không phải lần đầu xuất hiện, tới giờ cũng chưa từng xảy ra tai họa gì. Ngược lại các vị không thường đến, tốt nhất các vị nên cầu thần bái phật đừng xảy ra tai họa, nếu xảy ra thật, hiềm nghi của các người có thể lớn bằng sương mù Khiếu Lâm này đấy."

Tiết Lâm Nghĩa bị Triệu Phổ chặn ngang không cách nào nói lại được, Bạch Mộc Thiên bên cạnh rất bất đắc dĩ —— người Khai Phong rõ ràng có chuẩn bị mà đến.

Triệu Phổ nói xong, nhìn nhìn Cổ Liệt Thanh.

Cổ Liệt Thanh cười phụ họa, bảo Cửu vương gia nói rất đúng.

Tuy mấy nhà đối diện đều cực kỳ cẩn thận nhưng Triệu Phổ chỉ thăm dò mấy câu đã biết họ đến vì sương mù Khiếu Lâm. Hơn nữa trùng hợp như vậy lại đến cùng với nhau, xem ra Ngạo Nguyệt Đàm, tộc Thổ Phiên cùng với Ác Đế Thành không thoát khỏi liên quan.

Tuy nói Ác Đế Thành lại xuất hiện rất đáng ghét nhưng Triệu Phổ vẫn rất vui vẻ... bởi vì lần này Cửu Vương gia lại đặt cược đúng cửa rồi! Sương mù Khiếu Lâm này quả thật rất quan trọng với Ác Đế Thành.

Triệu Phổ đã hỏi ra đáp án mà mình cần, liền không cần phải nói nhảm với mấy kẻ đối diện nữa, khuỷu tay huých nhẹ Công Tôn, bữu môi về phía Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi Triển Chiêu.

Công Tôn liền vươn tay ôm nhi tử về.

Triệu Phổ thả Tiểu Tứ Tử lên đùi, đút đồ ăn cho bé.

Tiểu Lương Tử coi như là nhìn được Cận Nhi nhà mình rồi, cũng xích lại, cùng Tiểu Tứ Tử chia lựu ăn.

Gia Luật Tề và Lý Vinh bưng chén trà nhìn Triệu Phổ chăm hài tử đến ngây người... Đây là Triệu Phổ sao? Vì sao động tác ôm hài tử dứt hài tử lại thành thạo như vậy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nhị vị khê thờ dài, Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu...

Hai người bất tri bất giác trên mặt hiện ra ý cười, đang nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử phồng má ăn món gì đó, bỗng nhiên cảm giác thấy một luồng sát khí.

Hai người cả kinh, Triệu Phổ không trùng hai người họ mà... Chỉ là xoay mặt, liền thấy Tiểu Lương Tử đang lờm hai người họ, như là hỏi —— lẽ nào hai người có ý đồ gì với Cận Nhi nhà ta?!

Gia Luật Tề lặng lẽ thờ dài nhìn thoáng qua Lý Vinh —— bằng không ăn xong bữa cơm này hai ta đi thôi, quản cái gì là sương mù Khiếu Lâm hay không phải sương mù Khiếu Lâm.

Lý Vinh cũng rất bất đắc dĩ —— gặp phải Triệu Phổ chắc chắn chẳng có chuyện tốt, kết quả xui xẻo vẫn là hai người họ.

...

Triển Chiêu thấy Triệu Phổ ném cho mình một ánh mắt ra hiệu, liền hiểu được đầu kia đã hỏi xong, Triệu Phổ đã không còn hứng thú với đám bại hoại đối diện nữa, giao cho hần xử lý.

Lúc này Triển Chiêu đã ăn no, để đĩa xuống, "Khụ khụ" một tiếng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn phía đối diện.

Bạch Mộc Thiên vội vàng cúi đầu, hắn rất sợ Triển Chiêu, vị này cười càng dễ nhìn thì càng gặp phải chuyện chẳng lành.

Triển Chiêu đánh giá một chút, Bạch Mộc Thiên bị hấn nắm chặt trong lòng bằng tay, trốn không thoát, trước mặt kệ tên này...

Cứ như vậy, Triển hộ vệ đem mục tiêu đặt trên người Hiên Viên Phách.

Bất quá không đợi Triển Chiêu mở miệng, Hiên Viên Phách lại là người lên tiếng trước, người hấn nói chuyện là Bạch Ngọc Đường.

"Bạch huynh, đã lâu không gặp."

Bạch Ngọc Đường vốn đang thất thần, vừa rồi hấn ăn một chén Trân Hoa Cô chay, cảm thấy hương vị rất ngon, hấn Thiên Tôn sẽ thích, dự định lát nữa mang vài chén về cho mấy vị lão gia tử làm món ăn khuya.

Thấy Hiên Viên Phách đột nhiên gọi mình, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn một cái.

Hiên Viên Phách nhận lấy ánh mắt lãnh đạm của Bạch Ngọc Đường, trong lòng có chút tiếc nuối. Nhớ năm đó hấn và Bạch Ngọc Đường vẫn là giao tình xưng huynh gọi đệ, nhưng hôm nay cảnh còn người mất, Bạch Ngọc Đường ngay cả nhìn hấn cũng lười liếc mắt một cái... Mà ngại vị hoàng đế Bắc Hải hấn nguyên bản muốn có cũng không có được, đúng là giỏ trúc mức nước tồn công đã tràn.

Cáp Mễ Hồ lúc này đã uống ngà ngà say, hỏi Hiên Viên Phách, "Quốc sư, các người biết nhau sao?"

Hiên Viên Phách nhìn Bạch Ngọc Đường, đáp, "A... trước kia từng gặp qua."

Triển Chiêu híp mắt —— coi như người thức thời.

Hiên Viên Phách thuận miệng ứng phó một câu, Tuần Việt Bạch ngồi một bên bỗng nhiên mở miệng, "Bạch Ngũ gia đây chính là đại nhân vật, phải biết rằng... Bắc Hải chia năm xẻ bảy cũng là nhờ một mình hãn ban tặng."

Lời này vừa ra khỏi miệng Tuần Việt Bạch, có thể nói là một viên đá làm dậy ngàn lớp sóng, không ít khách khứa đều châu đầu ghé tai bàn tán.

Ngay cả Cổ Liệt Thanh cũng có chút ngạc nhiên —— Bắc Hải sụp đổ trong một đêm là chuyện mọi người đều biết, nhưng chuyện này còn có quan hệ với Bạch Ngọc Đường?

Chân mày Triệu Phổ liền nhăn lại, lúc trước Triệu Trinh từng nhắc hãn, chuyện Bắc Hải là Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ, Triệu Trinh sợ có người loạn truyền, cuối cùng khiến cho Bạch Ngọc Đường gánh ác danh vong quốc.

Trên đời này không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ không có người tốt, Tuần Việt Bạch đem một sự kiện nguyên bản rất phức tạp khái quát trong một câu, đang ngồi ở đây cơ hồ đều có người của các quốc gia Tây Vực, bữa tiệc này nếu tan ở đây, không quá ba ngày, lời đồn này sẽ truyền khắp toàn bộ Tây Vực, rất nhanh cũng sẽ truyền đến Trung Nguyên. Hơn nữa nghe nhầm đồn bậy, cuối cùng không biết mọi chuyện sẽ thành thế nào.

Lâm Dạ Hỏa nhíu mày nhìn Tuần Việt Bạch, biết tên này tâm địa ác độc, trước đây ăn đặng trong tay Triển Chiêu, luôn ghi hận đến giờ.

Mà lúc này, người đang nén giận nhất trong lòng không phải chính là Triển Chiêu sao?

Triển Chiêu nhìn thoáng qua Tuần Việt Bạch, thầm nói xấu xa nhất chính là người!

Bất quá Triển Chiêu không phải có tính nóng nảy, có đôi khi lửa giận càng lớn người ngược lại càng lãnh tĩnh, sự tình liên quan đến thanh danh của Bạch Ngọc Đường, hẳn đương nhiên sẽ không hồ đồ.

Chỉ là Triển Chiêu chưa kịp phản bác, Bạch Ngọc Đường ngồi một bên lại mở miệng trước, hẳn không phản ứng lại Tuần Việt Bạch mà là nhìn thoáng qua Hiên Viên Phách, hỏi, "Bắc Hải của người vong quốc, có quan hệ tới ta sao?"

Hiên Viên Phách xấu hổ.

Tất cả mọi người theo dõi hẳn —— người không phải là tiền hoàng tử của Bắc Hải sao? Người hẳn là người biết rõ nhất.

Hiên Viên Phách lắc đầu, đáp, "Hoàn toàn không phải, là phụ hoàng của ta ăn nhầm độc vật tấu hỏa nhập ma tạo thành... Bạch huynh là ân nhân cứu mệnh của Bắc Hải ta."

Tất cả mọi người "A..." một tiếng, hóa ra là như vậy.

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đều sờ cằm —— Hiên Viên Phách khách khí như vậy? Đừng nói là lại có chuyện muốn nhờ?

Giải thích vài câu, Hiên Viên Phách liếc mắt nhìn Tuần Việt Bạch, trong mắt có vài phần ý trách cứ.

Nhưng Tuần Việt Bạch lại tựa như không lĩnh hội được ý tứ của Hiên Viên Phách, hoặc là nhìn thấy rành rành nhưng lại xem như không thấy, mở miệng nói tiếp, "Quốc sư trạch tâm nhân hậu, rõ ràng là... Á..."

Tuần Việt Bạch còn chưa dứt lời, đột nhiên mặt liền lách đi...

Tất cả mọi người sửng sốt.

Chỉ thấy cái chén trong tay Tuần Việt Bạch cũng rớt, một tay bịt mắt, nhìn trái nhìn phải...

Đang nhìn, bỗng nhiên lại lệch mặt sang phía trái ngược, lại nâng tay kia lên che mặt, "Ai?!"

Tất cả mọi người không hiểu gì mà nhìn Tuần Việt Bạch vẻ mặt kinh hãi đứng lên nhìn quanh khắp nơi, chỉ thấy hăn gào lên với hư không, "Ai đánh ta..."

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên đầu chúi nhủi về phía trước, nhào vào trên bàn, ngã sấp mặt.

Gia Luật Tề ngồi cùng bàn với Tuần Việt Bạch bị hất một thân đầy canh thức ăn, ghét bỏ nhìn Tuần Việt Bạch —— người có bệnh hả?

Triển Chiêu một tay chống cằm, hỏi Hiên Viên Phách, "Thủ hạ này của người có phải có bệnh gì không?"

Tuần Việt Bạch mới vừa đứng lên, dưới chân lại hụt một cái, ngã chống vó, hoảng sợ hô to, "Quý! Có quý!"

Khách từ các nước Tây Vực hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, bên phía Khai Phong thì ai nấy đều hiểu rõ, chắc chắn là Triển Chiêu đã sai Giao Giao làm chuyện xấu rồi.

Mọi người không ai thấy được, lúc này Giao Giao đang đá Tuần Việt Bạch một cước, ngáng hăn một cái, tát hăn một bạt tai, lại kéo tóc hăn...

Tuần Việt Bạch khua tay lên trời hất đi, nhưng không chạm được vào người, hoảng sợ thất thố.

Mặt Hiên Viên Phách đã tái xanh.

Cổ Liệt Thanh hỏi Công Tôn, "Ai nha tiên sinh... vị đại nhân này có phải mắc bệnh gì không?"

"Nhìn rất giống một loại chứng hoang tưởng." Công Tôn thấy có người muốn đi lên đèo Tuần Việt Bạch, nhắc nhở. "Cẩn thận đấy, không chừng sẽ cắn người."

Cáp Mễ Hồ tỏ ra ghét bỏ, sai người dẫn Tuần Việt Bạch đi cẩn thận canh chừng, có bệnh liền chữa bệnh!

Những người khác cũng cảm thấy Tuần Việt Bạch quả thật kỳ kỳ quái quái, hóa ra là người điên, những lời kia của Tuần Việt Bạch, đương nhiên cũng không ai để trong lòng.

Triệu Phổ nhìn thoáng qua ảnh vệ phía sau.

Giả Ảnh ngầm hiểu, Tuần Việt Bạch quá ác độc, chưa diệt trừ ngày sau nhất định sẽ là một mối họa lớn. Triệu Phổ là bảo bọn họ nhìn chặt người này, nghìn vạn lần không thể thả chạy.

Một hồi phong ba qua đi, mọi người ai nấy đều ôm tâm tư, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn hẩn một cái, hai người lúc này đều có cùng nghi vấn —— theo lý mà nói Tuần Việt Bạch hẩn là nghe lời Hiên Viên Phách mới đúng, vì sao người này lại tựa hồ hoàn toàn không sợ Hiên Viên Phách?

Ru: Ta nói chớ 2 bạn Gia Luật Tề với Lý Vinh đúng là cặp đôi số khổ =))

Món Trân Hoa Cô của Ngũ gia đây ~~~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 202: Hy Vọng Cuối Cùng

Edit: Ruby

Xảy ra vụ nhiễu loạn của Tuần Việt Bạch khiến cho không khí tiệc rượu trở nên lúng túng, mọi người lại uống mấy chén, nói dăm ba câu rồi tan tiệc.

Bạch Ngọc Đường vốn định để Giao Giao đi theo Tiết Lâm Nghĩa, chỉ là khi đứng dậy, nhìn thấy Triệu Phổ hơi lắc đầu với hân.

Bạch Ngọc Đường không để Giao Giao bám theo nữa, hân và Triển Chiêu cùng mọi người ra cửa.

Triệu Phổ nói khẽ với hai người họ, "Trong Cuồng Thạch Thành tất cả đều là trạm gác ngầm, bọn họ muốn làm gì cũng sẽ không làm ở hoàng cung, hơn nữa lát nữa hân là sẽ có người tới tìm hai người, lưu Giao Giao lại có thể sẽ hữu dụng."

Đêm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ không về Thất Tinh Đàm mà lưu lại trong biệt viện hoàng cung Cuồng Thạch Thành.

Triệu Phổ nói buổi tối sẽ có người tới tìm hai người bọn họ, thật đúng là đã bị hân đoán trúng.

Hơn nữa thú vị chính là, một lần đến tới hai người, người tới trước chính là Bạch Mộc Thiên, nói tìm Triển Chiêu, sau lại đến Hiên Viên Phách, nói tìm Bạch Ngọc Đường.

Hai người được thị vệ thông truyền, đều cảm thấy Triệu Phổ thật đáng tin cậy, lưu Giao Giao lại có chỗ cực kỳ tốt chính là chỗ Triển Chiêu xảy ra chuyện gì, Bạch Ngọc Đường đều biết được.

"Hai người bọn họ mỗi người một bên, không chừng là tới lôi kéo hai ta." Triển Chiêu đầu óc linh hoạt, cẩn thận để Bạch Ngọc Đường lát nữa thông qua Giao Giao nghe hản và Bạch Mộc Thiên đối thoại, hản ứng đối thế nào thì Bạch Ngọc Đường cũng ứng đối như thế.

Ngũ gia gật đầu đồng ý.

Triển Chiêu đi vào một gian phòng khách trong biệt viện, Bạch Ngọc Đường cũng ngồi uống trà trong một gian phòng khác.

Hai gian phòng khách một gian đi vào từ tiền viện, một gian đi vào từ hậu viện, đứng nhìn đi một vòng lớn nhưng thực tế thì hai gian phòng là lưng tựa lưng, trung gian chỉ cách một dãy hành lang.

Ngũ gia hiện tại đã phối hợp rất tốt với Giao Giao, đừng nói chỉ cách một chút khoảng cách như vậy, cho dù một bên là ở hoàng cung còn một bên ở Thất Tinh Đàm thì hản vẫn có thể nghe được Triển Chiêu nói gì.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhàn nhã uống trà chờ đợi, chẳng bao lâu, Hiên Viên Phách và Bạch Mộc Thiên phân biệt được dẫn đến phòng của hai người.

Sau khi tùy tùng lui ra ngoài, biểu hiện của hai người họ xuất hiện vẻ bất đồng rõ rệt.

Hiên Viên Phách rất bình tĩnh, ngồi xuống bên cạnh bàn đối diện với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không tiếp đón, hản liền tự rót cho mình chén trà, vừa uống vừa nhìn Ngũ gia, tựa hồ đang cân nhắc nên mở miệng thế nào.

Mà ở đầu bên kia, Bạch Mộc Thiên thấy tùy tùng vừa đi, lập tức đóng cửa lại, đi đến bên cạnh bàn cũng không ngồi xuống, hai tay ấn lên bàn trống lên hỏi Triển Chiêu, "Giải được của ta đâu?!"

Triển Chiêu nhướn mày nhìn nhìn hắn, "Người nghe ngóng được gì từ Ác Đế Thành mà đòi giải được?"

"Ác Đế Thành đã sắp xong rồi người còn muốn thế nào?" Bạch Mộc Thiên kéo ghế ngồi xuống, "Bây giờ ta chỉ muốn nhanh chóng thoát thân."

...

Mà ngay đồng thời, trong gian phòng cách vách Hiên Viên Phách đặt chén trà xuống, mở miệng nói câu đầu tiên chính là, "Ác Đế Thành sắp xong rồi."

Hai lời dạo đầu tuy ngữ khí khác nhau nhưng nội dung lại giống nhau như đúc, nếu không phải Ngũ gia mặt than thì lúc này phỏng chừng đã bật cười ra tiếng.

...

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Mộc Thiên "diễn rất tốt" trước mặt, thoáng nổi lên mấy phần hứng thú, hỏi, "Người nói xong là xong? Làm cách nào mà xong được?"

Bạch Mộc Thiên nhìn Triển Chiêu cười "ha ha" hai tiếng. "Không lâu trước kia các người phá trận khiến cỗ nội lực kia phản lại, biết Ác Đế Thành chết bao nhiêu cao thủ không?"

Hứng thú của Triển Chiêu lại nâng thêm mấy phần. "Bao nhiêu?"

"Vấn đề không phải là chết bao nhiêu mà vấn đề là còn lại bao nhiêu." Bạch Mộc Thiên nhìn trái nhìn phải, hạ giọng xuống, "Cao thủ của Ác Đế

Thành đại khái chết hết chín phần, còn lại không đến trăm người, hơn nữa sau hôm đó, Ác Đế cũng không tái xuất nữa... có lời đồn rằng hãn bị nội thương khá nghiêm trọng, cũng có lời đồn là hãn đã chết."

Triển Chiêu nghe xong gật gật đầu, có chút nghi hoặc hỏi Bạch Mộc Thiên, "Vậy người cùng Hiên Viên Phách sao vẫn chưa chết? Tai họa lưu nghìn năm sao?"

"Hiên Viên Phách xảy ra chuyện gì thì ta không rõ, ta không có ở Ác Đế Thành." Bạch Mộc Thiên nhìn trời liếc mắt xem thường, "Nhờ người và Ngọc Đường ban tặng mà ta vẫn luôn không được Ác Đế Thành tín nhiệm."

Triển Chiêu vừa uống trà vừa đánh giá Bạch Mộc Thiên, "Không ai tin người không lẽ không phải vì nhân phẩm của người có vấn đề?"

Bạch Mộc Thiên nhú mày, "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với người!"

Triển Chiêu đặt chén trà xuống, đổi đề tài hỏi hãn, "Sao người lại ở Ngạo Nguyệt Đàm?"

...

Ở một đầu khác, Bạch Ngọc Đường cũng đang nghe Hiên Viên Phách nói với hãn chuyện Ác Đế Thành sắp xong rồi.

Vừa nghe, Ngũ gia vừa cảm thấy may mà mình đã để Giao Giao lại... Hiên Viên Phách nói, cùng với lời của Bạch Mộc Thiên cơ hồ giống nhau như đúc.

Hai người họ đều trong lúc vô ý nói một câu không biết tình hình của đối phương, nhưng lời nói ra không khác nhau là mấy, như vậy chỉ có một

khả năng, hoặc cả hai người đều đang nói thật, hoặc cả hai đã thông đồng từ trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hề tin tưởng Hiên Viên Phách lần Bạch Mộc Thiên, cho nên ắt hẳn hai người họ đã thông đồng từ trước.

Cả hai bất động thanh sắc, tiếp tục xem hai người bọn họ biểu diễn.

...

Triển Chiêu hỏi đến Ngạo Nguyệt Đàm, thanh âm của Bạch Mộc Thiên lại hạ thấp mấy phần, "Ngạo Nguyệt Đàm đã sớm là địa bàn của Ác Đế Thành."

"Tức là Đàm chủ Ngạo Nguyệt Đàm Tiết Lâm Nghĩa là người của Ác Đế Thành?"

Bạch Mộc Thiên nghe Triển Chiêu hỏi câu này, khẽ "chậc" một tiếng, tựa như rất khó xử. "Tiết Lâm Nghĩa này thật không đơn giản, hẳn có quan hệ cực kỳ tốt với Ác Đế, ở Ác Đế Thành cũng rất có địa vị."

Triển Chiêu một tay chống cằm, tay kia rót cho mình chén trà, ý là —— người cứ từ từ mà kể, ta đang nghe.

Bạch Mộc Thiên nhẫn nhịn nói với Triển Chiêu, "Ta vừa đến Ác Đế Thành không bao lâu thì đã bị Ác Đế gọi đến."

"Ác Đế có bộ dạng gì?"

"Hoàng cung Ác Đế Thành tựa như một tòa lăng mộ, rất cao." Bạch Mộc Thiên miêu tả kỹ càng, "Ta được người mang đến chính điện hoàng cung, trong đại điện còn có bậc thang rất cao, Ác Đế ngồi ở tầng cao nhất của bậc thang, trước hoàng tọa còn có một bức rèm che màu đen... Loại

rèm che này rất đặc biệt, màu hắc kim giao nhau, có chút lóng lánh, nhìn lâu sẽ váng đầu..."

Bạch Mộc Thiên nói tới đây, trên mặt Triển Chiêu tuy rằng không có gì thay đổi nhưng trong lòng đã xao động.

Loại rèm che này hẳn đã từng gặp qua!

Lúc trước khi Triển Chiêu mê man đã từng nằm mộng đến Ứng Vương Triều, tuy rằng hẳn không rõ lúc ấy mình về tới thời kỳ nào của Ứng Vương Triều nhưng hẳn đích xác đã gặp được Ứng Vương những năm hưng thịnh.

Mà đồng thời, hẳn đã nhìn thấy chính xác là loại rèm che này.

Triển Chiêu nhẹ nhàng sờ cảm, cảm thấy lát nữa cần phải hỏi Ân Hậu một chút xem loại rèm che này là chuyện gì.

...

Bạch Ngọc Đường nghe được Bạch Mộc Thiên kể cho Triển Chiêu về chuyện của Ác Đế, liền hỏi Hiên Viên Phách đã từng thấy Ác Đế chưa.

Kết quả câu trả lời của Hiên Viên Phách lại một lần nữa giống hệt như Bạch Mộc Thiên.

Chỉ là Bạch Ngọc Đường không để ý đến bức rèm che như Triển Chiêu mà là bảo Hiên Viên Phách miêu tả một chút về Ác Đế, dù là chưa gặp qua nhưng giọng nói hẳn là đã nghe qua đi.

Hiên Viên Phách cau mày, "Đích thực là ta nghe được âm thanh của Ác Đế, giọng nói rất già nua, hơn nữa trong đại điện lại có tiếng vang nên Ác Đế tạo cho ta cảm giác cứ thấy không quá chân thật."

"Người không gặp được hần dù chỉ một lần? Ngay cả cơ hội ở xa xa liếc qua một cái cũng không có?" Bạch Ngọc Đường cảm thấy khả nghi.

Hiên Viên Phách bất đắc dĩ, "Làm sao ta không muốn gặp hần nhìn thử một cái... chỉ là... trong Ác Đế Thành ngoại trừ vài người chính yếu ra thì cơ hồ không ai gặp qua Ác Đế thật sự."

"Người nào là chính yếu?"

"Đều mang khăn che mặt hắc kim, mặc trường bào..." Hiên Viên Phách nhíu mày, "Dùng loại chất liệu vải mà ta chưa từng nhìn thấy, chúng ta đều gọi họ là người chủ sự."

...

Bạch Mộc Thiên cũng miêu tả cho Triển Chiêu về những kẻ chủ sự thần bí của Ác Đế Thành kia, nhắc đến y phục của họ.

Triển Chiêu lại một lần nữa lâm vào trầm tư.

Trong ký ức, nhuyễn giáp của Ứng Vương đương thời hình như chính là chất liệu vải này.

Cùng lúc đó, việc này lại khiến cho Triển Chiêu nhớ đến một chuyện khác.

Đại khái là năm hần tầm mười tuổi, có một lần Thiên Thi Động xảy ra hỏa hoạn, thiêu cháy mất túi ngủ của Thiên Thi lão nhân.

Thiên Thi lão nhân khi đi ngủ tương đối quái gở, thích ngủ trong một cái túi vải treo cao cao, còn thích ngủ lộ thiên, bởi vậy túi vải nhất định phải chắc chắn.

"Giường" của lão gia tử bị thiêu hủy, liền có chút cáu kỉnh.

Cửu Nương lấy cái mền thêu tạm một cái cho lão gia tử để lão gia tử ngủ qua một đêm rồi tính tiếp.

Đêm hôm đó túi vải liền bị rách, Thiên Thi lão quái ngã xuống đại khái rơi rất đau, liền gây ầm ỹ.

Cửu Nương bọn họ hơn nửa đêm phải giúp lão gia tử tìm vải may túi, động tĩnh quá lớn khiến Ân Hậu lẫn Triển Chiêu đều bị đánh thức.

Triển Chiêu chạy đến Thiên Thi Động xem thử, phát hiện trên mặt đất chất đống rất nhiều vải vóc.

Tiểu đồ đệ Tiểu Hầu Tử của Cửu Đầu Nãi Nãi không biết từ đâu lấy ra một tấm vải dệt hắc kim đan xen rất lớn. Tấm vải kia đặc biệt chắc chắn, tựa hồ là dùng tơ đen và tơ vàng dệt thành, chất vải chỉ cần giữ nhẹ còn mang theo ánh sáng lóng lánh.

Triển Chiêu chạy đến hỏi Tiểu Hầu Tử đây là loại vải gì, Cửu Đầu Nãi Nãi và Hồng Cửu Nương liếc mắt nhìn thấy một cái liền hít một ngụm khí lạnh nhào qua cướp lấy tấm vải kia.

Lúc này Ân Hậu vừa vặn đi từ trên núi xuống, Thiên Thi lão nhân giật lấy tấm vải liền chạy vào trong động, nhét vào sau ngăn tủ, động tác cực kỳ nhanh.

Triển Chiêu chỉ thấy thần sắc trên mặt của Cửu Nương cùng Cửu Đầu Nãi Nãi đều thay đổi.

Sau khi Ân Hậu xuống núi cũng không biết bọn họ đang làm gì, bảo mọi người đừng đùa giỡn nữa, trở về đi ngủ.

Đợi Ân Hậu đi rồi, Cửu Nương các nàng mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi phịch xuống đất.

Ngô Nhất Họa liền hỏi Cửu Đầu giấu thứ đồ vật kia để làm gì.

Cửu Đầu rất mất tự nhiên, "Nói gì thì nói dù gì cũng là đồ kỷ niệm..."

Triển Chiêu tò mò không rõ chuyện là thế nào, nhưng lúc ấy tất cả mọi người không giải thích, Cửu Đầu Nãi Nãi xách tai Tiểu Hầu Tử, cầm tấm vải kia quay trở về, còn dặn mọi người không cho nói với Ân Hậu chuyện ngày hôm nay.

Triển Chiêu chống cằm, nhìn Bạch Mộc Thiên chăm chăm mà suy tư.

Bạch Mộc Thiên vô lực, "Người nói vài câu đi! Thấy thế nào?"

...

Tại một đầu khác, Hiên Viên Phách cũng hỏi Bạch Ngọc Đường, "Người có ý kiến gì không?"

Ngũ gia nâng chung trà lên chậm rì rì uống một ngụm, "Người hơn nửa đêm chạy đến chỉ là vì hỏi ta có ý kiến gì không?"

Bạch Ngọc Đường nói xong thì xem chút bị sắc nước trà, nhẹ nhàng ho khan một tiếng đặt chén trà xuống, bởi vì Triển Chiêu cũng vừa nói y hệt như hăn, hai người cơ bản là đồng thời mở miệng, một chữ cũng không thiếu.

Ngũ gia khẽ lắc đầu.

Hiên Viên Phách khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường đang lắc đầu, "Ta là bị Ác Đế Thành phái đến chỗ tộc Thổ Phiên... Trước là vì chuyện Trầm Tinh Điện nhưng cuối cùng bị Triệu Phổ phá hỏng. Sự kiện Hắc Thủy Cung thì ta không tham dự, nhưng khi ta trở lại Ác Đế Thành thì hoàng cung của Ác Đế Thành đã sập mất một nửa, người cũng chết hơn phân nửa, Ác Đế vẫn không xuất hiện, sau đó ta lại được lệnh quay về chỗ tộc Thổ Phiên."

"Vậy người đến Cuồng Thạch Thành làm gì?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Ác Đế tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với sương mù Khiếu Lâm." Hiên Viên Phách đáp, "Ta nghe một số người ở Ác Đế Thành đều nghị luận, nói cái gì mà sương mù Khiếu Lâm là hy vọng cuối cùng của Ác Đế Thành."

...

"Sương mù Khiếu Lâm là hy vọng cuối cùng?"

Bên chỗ Triển Chiêu, Bạch Mộc Thiên cũng nói một câu giống như vậy.

Những lời này của Bạch Mộc Thiên khiến Triển Chiêu hoàn toàn nổi lên hứng thú, Triển Chiêu mỉm cười, "Vậy người nói cụ thể một chút coi."

"Lần này nếu ta nói cho người biết, người phải cho ta giải được!" Bạch Mộc Thiên nghiêm túc ra điều kiện với Triển Chiêu.

Mà ở đầu kia, Hiên Viên Phách cũng ra điều kiện với Bạch Ngọc Đường, "Nếu ta nói cho người biết thì người phải giúp ta một việc, giúp ta thoát ly Ác Đế Thành!"

Lúc này, phản ứng của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẫn giống như cũ, vươn tay nhẹ nhàng sờ cằm, chậm rãi nói một câu, "Để xem đã..."

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 203: Ác Đế Và Chiêu Thành

Edit: Ruby

Trên gác mái Vọng Tinh Lâu bên Bạch Lộc Trì, Ân Hậu dựa vào ghế mây, nhìn sương mù Khiếu Lâm lượn lờ xa xa mà ngáy người.

Đang nhìn, bỗng nhiên một mùi cay nồng xộc đến, Ân Hậu ngẩng mặt lên, "Hắt xì..."

Vươn tay dụi dụi mũi, liền nhìn thấy một con tôm lớn nướng chín béo ngậy đang lắc lắc trước mắt.

Ân Hậu ngẩng đầu, liền thấy Thiên Tôn và Tiền Thiêm Tinh mỗi người đang cầm một con tôm nướng, gặm đến miệng đầy dầu lẫn ớt, tay kia của Thiên Tôn còn cầm một con tôm nướng khác, đang quơ quơ trước mắt mình.

Thấy vẻ mặt ngáy ngốc của Ân Hậu, Thiên Tôn lẫn Tiền Thiêm Tinh dậm chân mà cười.

Ân Hậu có chút xuất thần... không hiểu sao nhớ đến khi còn bé ở Bách Hoa Cốc, nhớ đến Ngân Yêu Vương cầm tôm nướng trêu chọc mình.

Ân Hậu vươn tay nhận lấy tôm nướng, suy nghĩ lại một lần nữa bay xa... Khi còn bé, bản thân luôn trăm phương nghìn kế muốn rời khỏi Bách Hoa Cốc, Yêu Vương hết lần này đến lần khác đều đem mình xách về, nói với mình rằng không cần lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện người lớn vô vị kia, cứ lo làm tiểu hài nhi là được.

Ân Hậu cắn một miếng tôm, nhìn Thiên Tôn và Tiền Thiêm Tinh đang vây quanh bàn nướng tranh cãi âm ỉ... Nếu họ vẫn luôn ở tại Bách Hoa Cốc, thế giới này hiện tại sẽ thành ra thế nào?

Ân Hậu đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng vang leng keng leng keng truyền đến.

Theo tiếng vọng nhìn qua, chỉ thấy ở một góc mái cong của Vọng Tinh Lô có treo một chuỗi phong linh màu đen... gió đêm thổi qua khiến cho xuyên phong linh dao động, tiếng vang cực kỳ dễ nghe.

Ân Hậu nhìn chăm chăm xuyên phong linh kia một chốc, bỗng nhiên liền ngồi dậy, cau mày nhớ lại chuyện trước kia.

...

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách mang đến cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một manh mối đáng để suy ngẫm —— sương mù Khiếu Lâm cư nhiên là hy vọng cuối cùng của Ác Đế Thành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, trong đầu lập tức nghĩ đến chính là mấy chục vạn "băng sĩ bất tử" mà lúc trước bọn họ phát hiện ra, giữa hai thứ này không biết có mối liên hệ nào không.

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách đều dùng manh mối này làm điều kiện, muốn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giúp họ thoát thân.

Nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không phải tiểu hài tử ba tuổi rưỡi, cho tới giờ tin tức của Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách mang đến chỉ là sấm to mà mưa nhỏ, hai tên này xấu xa đến như vậy, đương nhiên không thể dễ dàng tin tưởng.

Triển Chiêu thúc giục Bạch Mộc Thiên có chuyện nói mau, không thì sẽ lắc chuông để trùng tử căn hắc.

Bạch Mộc Thiên ở trước mặt Triển Chiêu chỉ là miếng thịt nằm trên chảo nướng, bất đắc dĩ đành phải chịu thua.

Bạch Mộc Thiên nghĩ nghĩ, hỏi Triển Chiêu, "Khi Ân Hậu nhìn thấy sương mù Khiếu Lâm có nói gì không?"

Triển Chiêu khẽ nhú mày, híp mắt nhìn Bạch Mộc Thiên —— có liên quan gì đến ngoại công của ta?

"Sương mù Khiếu Lâm, có quan hệ đến sự diệt vong của Ứng Vương Triều." Bạch Mộc Thiên nhỏ giọng nói. "Ân Hậu nhất định đã che giấu điều gì đó với người..."

Bạch Mộc Thiên còn chưa dứt lời thì sắc mặt của Triển Chiêu liền không dễ nhìn.

Triển Chiêu liếc mắt trừng hăn, ý là —— sao người đi đến đâu cũng chuyên chọc ngoáy vậy?!

Bạch Mộc Thiên xấu hổ, "Ta nói thật!"

Triển Chiêu chậm rãi nói, "Không đầu không đuôi, ai biết người nói cái gì."

Bạch Mộc Thiên nhìn Triển Chiêu chăm chăm một lúc, nghi hoặc, "Ân Hậu thật sự không nhắc đến chuyện gì?"

"A." Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, không trả lời có hay không, chỉ hỏi ngược lại, "Người là đến nói cho ta biết manh mối hay là đến hỏi manh mối từ ta? Hơn nửa đêm đến tìm ta là vì việc này?"

Bên chỗ Bạch Ngọc Đường, Hiên Viên Phách cũng rất kinh ngạc mà hỏi Bạch Ngọc Đường, "Khi Ân Hậu nhìn thấy sương mù Khiếu Lâm không nói bất kỳ điều gì sao?"

Bạch Ngọc Đường có thể nghe được tình hình bên kia của Triển Chiêu.

Ngũ gia giương mắt nhìn Hiên Viên Phách, lúc này hẳn cảm thấy Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách so với nói là đến để cầu cứu, không bằng nói là đến thám thính tình huống, chỉ là phương pháp dùng tương đối thông minh. Hơn nữa đáng lưu ý chính là sự chú ý của hai người họ không phải là Ân Hậu biết điều gì mà càng như là hỏi Ân Hậu có giấu diếm điều gì không.

Trải qua mấy năm nay ở chung, kỳ thật Bạch Ngọc Đường đã khá là hiểu Ân Hậu. Muốn hiểu được người như Ân Hậu kỳ thật không quá khó khăn, đặc biệt là khi dựa trên cơ sở hiểu được Thiên Tôn.

Thiên Tôn và Ân Hậu đều từng trải qua rất nhiều việc, nhưng không phải là người có nhiều bí mật, bọn họ không cố gắng giấu diếm điều gì, chỉ là có một số việc không muốn nhắc đến mà thôi...

Phản ứng của Ân Hậu khi sương mù Khiếu Lâm xuất hiện, Bạch Ngọc Đường xác định Ân Hậu không hề có ý giấu diếm gì cả, hoặc là nói cho dù có biết điều gì, hẳn là Ân Hậu cũng không nghĩ tới.

Thấy Bạch Ngọc Đường ngăn người bất động, Hiên Viên Phách truy hỏi, "Có phải Ân Hậu đã nói qua điều gì nhưng các người không lưu ý..."

Hắn còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã lạnh lẽo nhìn hắn, "Người đến để cung cấp manh mối hay là đến thám thính tin tức?"

Hiên Viên Phách có chút xấu hổ, tâm phòng bị của Bạch Ngọc Đường trước đến nay chưa bao giờ mạnh thế này.

Bạch Mộc Thiên lại là nghiến răng —— lừa ai cũng được, lừa Triển Chiêu cơ hồ là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, so với mèo còn tinh hơn!

Bạch Mộc Thiên đang âm thầm cau mày, Triển Chiêu đột nhiên nở nụ cười, "Ai, ta nói."

Bạch Mộc Thiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy Triển Chiêu một tay chống cằm, tay kia nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn trước mặt, "Ác Đế và Ứng Vương có quan hệ gì sao?"

Bạch Mộc Thiên khẽ nhíu mày, đáp, "Ác Đế Thành được xây dựng trên di chỉ của Chiêu Thành nguyên bản, chỉ là cơ hồ toàn bộ kiến trúc bên trong thành đều được xây dựng lại. Chiêu Thành nguyên bản đã sụp đổ toàn bộ, ngay cả tường đá cũng không còn sót lại. Nhưng mà... trong Ác Đế Thành, khắp nơi đều có thể nhìn thấy một chút dấu tích của Ứng Vương Triều."

"Dấu tích gì?" Triển Chiêu hỏi.

"Theo ta được biết thì Ác Đế Thành chính là được xây dựng lại dựa theo kiểu dáng của Chiêu Thành nguyên bản." Bạch Mộc Thiên đáp. "Nhưng công trình quá lớn, tài nguyên của Ác Đế Thành có hạn, chỉ có thể kiến tạo một phần nhỏ của hoàng cung. Nhưng ta đã thấy bản đồ quy hoạch của Ác Đế Thành, nếu hoàn toàn xây dựng hết thì chương văn của Ác Đế Thành và Chiêu Thành cổ xưa hoàn toàn dung hợp, quy mô của thành trì lớn gấp mấy lần Khai Phong Thành."

Triển Chiêu nghe xong lời này tiếp tục suy tư —— lúc trước Công Tôn Mỗ cung cấp cho bọn họ một số manh mối về nguồn gốc dấu ấn của Ác Đế, nếu nhớ không lầm là tới từ tổ chức sát thủ được xưng là "Ác Chu" của tiền triều. Ác Chu này dường như không có chút liên hệ gì với Ứng Vương Triều... hay là còn có bí ẩn sâu xa gì đó không muốn để người khác biết?

(*) Xem lại chương 102

...

"Nói nửa ngày." Bạch Ngọc Đường hiển nhiên đã có chút phiền chán ứng phó với Hiên Viên Phách, hỏi, "Sương mù Khiếu Lâm và Ứng Vương Triều sụp đổ có quan hệ gì với nhau? Người nói thẳng vào trọng điểm đi, đừng lòng vòng nữa."

...

Trong hoàng cung Cuồng Thạch Thành, tại trạch viện của Hi Cổ Lục, đám người Triệu Phổ đang chờ cuộc gặp mặt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên kia kết thúc.

Ảnh vệ đến bẩm báo mấy lần, Tiết Lâm Nghĩa sau khi trở về biệt viện liền đi ngủ, mấy sứ thần các nước khác cũng đã nghỉ ngơi, không có dị trạng gì.

Cửu Vương gia cau mày chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi thong thả trong sân, suy tư.

Bên bàn đá ở một góc viện, Chu Tử Nguyệt đang nhìn Hi Cổ Lục cùng Tiểu Tứ Tử đang ngồi cạnh nhau luyện chữ, Tiểu Lương Tử đang luyện công, Công Tôn lật xem một quyển sách y, cũng đang chờ tin tức.

Triệu Phổ đang nghĩ gì? Hẳn nghĩ đến chính là —— mục đích thực sự của Ác Đế Thành rốt cuộc là gì? Suy tính của Cửu Vương gia luôn là hướng về đại cục, Triệu Phổ không phải là người không thực tế, Ác Đế Thành bất luận là trỗi dậy như thế nào thì xét đến cùng, một tòa thành, một đất nước, có sức chiến đấu hay không thì phải xem có bao nhiêu người! Tây Vực và Trung Nguyên bây giờ đều là thái bình thịnh thế, không có nơi nào xuất hiện một số lượng lớn dân cư mất tích, hoặc là xảy ra tình huống một lượng lớn cư dân di dời về hướng Ác Đế Thành. Nói cách khác cho dù Ác Đế Thành có hơn nghìn cao thủ, đủ loại phương pháp lung lạc "nhân tài", chỉ mấy năm như vậy, quy mô của họ nhất định chỉ có hạn! Thế nhưng

cách Ác Đế Thành hành sự lại tương đối lớn lối, tư thế kia giống như sắp nhất thống thiên hạ, khí thế đó từ đâu mà tới? Mà điều khiến cho Triệu Phổ tương đối lo lắng lại là —— vì sao Ác Đế Thành lại xây dựng trên di chỉ hoàng thành của Ứng Vương Triều? Chỗ đó lúc trước Triệu Phổ từng đi qua, hủy đến không còn sót lại thứ gì. Với thực lực của cao thủ trong Ác Đế Thành hoàn toàn có thể khống chế được một quốc gia Tây Vực, như thế nào cũng tốt hơn là chiếm một khối đất trống tự mình lăn qua lăn lại làm lại từ đầu chứ? Hơn nữa thời gian mà Ác Đế Thành xuất hiện cũng rất quý dị, gần gũi trong mấy tháng, Nguyệt Lạc Tinh Trầm, sương mù Khiếu Lâm, bao gồm cả đại địa chấn trăm năm mới gặp ở Tây Vực đều xuất hiện, thời gian quả là đặc biệt trùng hợp.

Cửu Vương gia đang cau mày suy ngẫm, bỗng nhiên cảm thấy bả vai có người vỗ nhẹ hai cái.

Triệu Phổ cả kinh, bởi vì hắn căn bản không cảm nhận được khí tức có người tới gần, mãnh liệt quay đầu lại, mới thở phào một hơi... Ai vỗ hắn? Ân Hậu!

Ân Hậu không biết đã đến từ lúc nào, liền đứng ngay sau hắn.

Công Tôn cũng hoảng sợ, Lâm Dạ Hỏa ngồi ngủ gật ở một bên thì oán giận, "Oa! Lão gia tử người đi đường sao không phát ra tiếng vậy?"

Ân Hậu tựa hồ cũng có chút không yên lòng, khoát tay với mấy người trẻ tuổi, ý là —— thật có lỗi không chú ý.

Lâm Dạ Hỏa cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau một cái —— lão gia tử giống như có tâm sự?

Tiểu Tứ Tử cầm bút, nghiêng đầu nhìn Ân Hậu, vừa tìm khắp nơi —— Tôn Tôn chưa tới sao? Chỉ có một mình Ân Ân đến à?

Ân Hậu khẽ vẫy tay với Triệu Phổ —— nói chuyện một chút.

Triệu Phổ liền theo Ân Hậu đến một bên sân.

Ân Hậu thấp giọng thì thầm mấy câu với Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu gọi Giả Ảnh đến giao phó mấy câu, Giả Ảnh liền mang người đi ngay.

Ân Hậu dặn dò xong, liền hỏi, "Chiêu đâu?"

Triệu Phổ nói hăn và Bạch Ngọc Đường đang ứng phó với Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách.

"A..." Ân Hậu nhú mày, "Ta đi xem."

Nói xong, lão gia tử liền đi về phía biệt viện của Triển Chiêu.

Triệu Phổ nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nhún vai —— chuyện gì vậy?

Công Tôn tò mò hỏi Triệu Phổ, "Lão gia tử bảo người làm gì?"

Triệu Phổ hiển nhiên cũng rất hoang mang, "Lão gia tử nói mấy thi thể trong động băng, lúc trước không phải có nói nung một khối ra nghiệm thi sao?"

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ nói tiếp, "Lão gia tử bảo lập tức nung chảy một khối ra, người muốn xem một chút."

Công Tôn nghiêng đầu nhìn hăn —— xem cái gì?

Triệu Phổ và Công Tôn đang trao đổi, Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ Ân Hậu đã sắp ra khỏi sân—— Triển Chiêu không phải gạt Bạch Mộc Thiên sao? Lão gia tử đi như vậy không sao chứ?

Nhưng vấn đề là không ai có thể ngăn cản Ân Hậu, cuối cùng tất cả mọi người xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lúc này mới vừa viết xong một trang chữ, tựa hồ rất hài lòng, mỹ mãn cầm con dấu nhỏ chuẩn bị đóng một cái, mới vừa cầm con dấu hà hơi thổi hai cái chuẩn bị ấn xuống giấy thì chợt nghe phía sau có người nói, "Ai nha viết không tồi nha..."

Tiểu Tứ Tử run tay một cái, đóng lệch con dấu.

Tiểu Tứ Tử bệt miệng oán niệm quay đầu lại nhìn.

Liền thấy Thiên Tôn đang cười hì hì đứng sau lưng bé, thấy Tiểu Tứ Tử đóng lệch con dấu thì che miệng cười bé.

"Lão gia tử." Công Tôn vừa định hỏi hai câu.

Thiên Tôn liền hỏi, "Ngọc Đường ở đâu vậy?"

"Ách..." Công Tôn ngẩn người, chỉ về hướng thiên viện, "Hắn đi gặp Hiên Viên Phách..."

"A?" Thiên Tôn phất tay áo liền chạy về phía thiên viện, ta đi tham gia náo nhiệt.

...

Trong chớp mắt, Thiên Tôn cũng chạy mất dạng.

Triệu Phổ nhú mày —— Sao đều chạy hết rồi?

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay nhìn Công Tôn, Công Tôn nhìn Tiểu Lương Tử, Tiểu Lương Tử nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử cầm cái cái chặn giấy chặn trang chữ vừa viết xong, đứng lên vỗ vạt áo, liền chạy ra cửa viện.

Tiểu Lương Tử nhanh chóng đuổi kịp, Công Tôn cùng Lâm Dạ Hỏa cũng đuổi theo.

Triệu Phổ nghi hoặc nhìn mọi người, "Đi đâu vậy?"

Mấy người nhất tề quay đầu lại, ưỡn ngực, "Nghe lén!"

Cửu vương gia sững sốt một chút, cũng gật đầu đuổi theo —— cái này đáng để nghe một chút!

...

Trong biệt viện.

Bạch Mộc Thiên mới vừa mở đầu, nói một câu, "Theo ta được biết, Ủng Vương Triều..."

Nói còn chưa dứt lời thì chợt nghe có người tiếp một câu, "Ủng Vương Triều thì thế nào?"

Bạch Mộc Thiên cả kinh, quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện không có ai, cửa phòng vẫn đóng chặt, quay đầu lại... Đã thấy Ân Hậu ngồi bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang châm trà cho ngoại công của hắn.

...

Một đầu khác, Hiên Viên Phách lúng túng nhìn Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn nhận lấy chén trà Ngũ gia rôt cho, sâu kín mà liếc mắt nhìn Hiên Viên Phách, "Nói tiếp đi, để ta nghe thử chuyện bát quái trong nhà lão quỷ kia!"

Ru: Đạo này chán chán chả có hình gì để đăng kèm bài, thôi bonus
con tôm nướng vậy ~~~ = 3 =

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 204: Ứng Khư

Edit: Ruby

Đối với mọi người Khai Phong Phủ mà nói thì ở chung với Ân Hậu và Thiên Tôn đã thành chuyện bình thường. Nhưng đối lại là người bình thường, ngồi chung một bàn với Ân Hậu và Thiên Tôn, cảm giác liền khác hẳn.

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách vốn là rất tự tại, nhưng giờ khắc này hai người không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy đầu lưỡi cứng đờ không mở miệng nổi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rót trà cho lão gia tử nhà mình xong, giương mắt nhìn Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách đang ngây ra như phỗng, nói một câu, "Nói đi! Ứng Vương Triều có bí mật gì?"

Ân Hậu uống một ngụm trà, lơ đãng liếc nhìn Bạch Mộc Thiên một cái.

Bạch Mộc Thiên cảm thấy máu trong người đều đóng băng... Ma vương không phải tùy tiện nói chơi, một ánh mắt đủ khiến cho kẻ khác không thở nổi.

Mà trong phòng bên kia Thiên Tôn cũng chẳng ngồi yên, một tay bưng chén trà, tay kia nín Bạch Ngọc Đường đòi đồ, "Tiểu Tứ Tử nói người mua đồ chơi cho vi sư?"

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nhớ ra, lúc trước nhìn thấy ở ven đường, cảm thấy Thiên Tôn hẳn là sẽ thích liền mua về. Ngũ gia vươn tay lấy từ trong tay áo ra một món đồ chơi nhỏ, đặt vào trong tay Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhận lấy nhìn thử, chỉ thấy là một con rùa đồ chơi bằng thanh đồng nhỏ tầm bằng nửa lòng bàn tay.

Món đồ chơi này phỏng chừng là đồ cổ, vốn rùa đồ chơi rất bình thường, nhưng con rùa này niên đại đã rất lâu, mai rùa loang lỗ lốm đốm rất nhiều hoa văn. Hơn nữa nó ngóc đầu há miệng tựa như đang cười, không hiểu sao khiến cho Thiên Tôn nhớ tới A Địa.

Thiên Tôn cầm thứ đồ chơi nhỏ lật tới lật lui xem, càng nhìn càng thấy giống A Địa ở Bích Thủy Đàm, tâm tình rất tốt, có vẻ yêu thích không buông tay.

Ngũ gia liếc mắt một cái thấy sư phụ nở nụ cười, tâm trạng cũng tốt vài phần,

Hiên Viên Phách an vị ở đối diện, hẳn đang do dự có nên nói chuyện không, liền thấy Thiên Tôn ngẩng đầu, "Nói đi!"

Trong lòng Hiên Viên Phách liền run lên... vừa rồi Thiên Tôn cười hề hề cầm rùa chơi vẻ mặt ôn hòa, nhưng khi nhìn hẳn thì ánh mắt hoàn toàn không có chút độ ấm nào.

Hiên Viên Phách vốn cho rằng Bạch Ngọc Đường là người có ánh mắt lạnh nhất trong số những người mà hẳn biết, nhưng giờ khắc này hẳn mới hiểu ra cái gì mới thực sự là ánh mắt không một chút cảm xúc nào! Thiên Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường và nhìn hẳn hoàn toàn là hai loại ánh mắt, luôn cảm thấy giống như Thiên Tôn không xem hẳn là người mà nhìn...

...

Bạch Mộc Thiên cùng Hiên Viên Phách hai người bị Thiên Tôn và Ân Hậu làm cho sợ hãi không nhẹ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại là khó hiểu —— không phải hai lão gia tử đang uống rượu với Tiền Thiêm Tinh ở Thất Tinh Đàm sao, lúc này lẽ ra đã đi ngủ rồi, sao lại đột nhiên chạy đến đây?

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách do dự khiến Thiên Tôn và Ân Hậu không hài lòng, hai người trừng mắt nhìn tên tiểu hài nhi trước mặt.

Với cái nhìn này, Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách vội mở miệng nói một câu, "Nghe nói.. có quan hệ với Ứng Khư..."

"Ứng Khư?" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên nghe thấy cái tên này đều có chút không hiểu.

Mà phản ứng của Thiên Tôn và Ân Hậu lại đáng để suy nghĩ, hai người bọn họ hoàn toàn không có chút kinh ngạc hay nghi hoặc gì, tựa như đã sớm dự đoán được đáp án chính là hai chữ này, cùng với... nhị vị lão gia tử ý vị thâm trường nhìn Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách đối diện chằm chằm, đồng loạt nói một câu, "Ai nói cho người biết?"

Triển Chiêu chống cằm quan sát vẻ mặt của ngoại công nhà mình, cảm thấy nhất định ngoại công của hắn biết gì đó.

Bị Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn chằm chằm tra hỏi, Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách có chút không chịu nổi, hai người há miệng, nghẹn nửa ngày liền nghẹn ra một câu, "Ách...lời đồn ở Ác Đế Thành..."

Hai người nói còn chưa dứt lời thì khóe miệng Thiên Tôn lẫn Ân Hậu đều hơi cong lên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắc bén nhận ra trong mắt hai vị lão gia tử đã hiện ra vẻ hiểu rõ.

Thiên Tôn nhìn Hiên Viên Phách chăm chăm, "Người cũng dám gạt ta... lá gan không nhỏ."

Hiên Viên Phách mở to mắt nhìn Thiên Tôn, bỗng nhiên liền cảm thấy mình không thể động đậy được.

Một đầu khác, Bạch Mộc Thiên còn thảm hại hơn, Ân Hậu cười lạnh một tiếng, "Dám nói dối trước mặt ta?"

Cứ như vậy, trong nháy mắt Bạch Mộc Thiên cảm thấy mình sinh ra ảo giác, hai mắt Ân Hậu tựa hồ biến thành huyết sắc, hết thấy xung quanh đều nhuộm một màu máu, cảm giác ớn lạnh cùng sợ hãi trào ra từ tận đáy lòng, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu.

Nội lực cao đến cấp bậc này của Thiên Tôn và Ân Hậu, muốn nói dối họ so với lên trời còn khó hơn. Một người nói dối cho dù có thể giữ được vẻ mặt không đổi nhưng cơ bản không có khả năng thay đổi nhịp tim đập.

Nội lực của hai vị lão gia tử là cỡ nào chứ, chỉ cần hơi luống cuống một chút liền không thoát khỏi ánh mắt của nhị lão.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng không nặng tay quá, chỉ bỏ thêm vài phần nội lực, chuẩn bị hù dọa kẻ đối diện một chút.

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách căn bản không chống đỡ nổi, cứng ngắt ngồi một chỗ.

"Người đến đây vì cái gì?" Thiên Tôn mở miệng hỏi Hiên Viên Phách, trong lời nói mang theo nội kình.

Đồng thời vừa đặt câu hỏi, Thiên Tôn vừa dùng một tay nhẹ nhàng đè lên tay Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia trong nháy mắt vừa rồi ngay khi Thiên Tôn mở miệng, cảm nhận được một cỗ nội lực cường đại, cảm thấy có chút chống đỡ không nổi, vốn định dùng nội lực của mình chặn lại một chút. Nhưng Thiên Tôn chỉ nhún nhẹ một cái, cảm giác áp lực kia liền biến mất trong chớp mắt.

Ngũ gia thở nhẹ, nhìn tay Thiên Tôn đặt trên cổ tay của mình, nhìn lại Hiên Viên Phách đối diện cơ hồ bị cỗ nội lực cường đại kia ép tới sắp hỏng mất, không hiểu sao cảm thấy rất thống khoái.

Bạch Ngọc Đường từ bé đến lớn muốn gì có nấy, cho tới giờ chưa bao giờ hiếm lạ thứ gì, cũng không ham hư vinh bao giờ, nhưng mà lúc này Ngũ gia vẫn muốn cảm khái một câu —— trên đời này không có bất cứ chuyện gì tốt hơn việc thân là đồ đệ duy nhất của Thiên Tôn, lại còn được vị võ lâm chí tôn này coi như trân bảo!

...

Tình hình bên chỗ Triển Chiêu lúc này cũng không khác mấy, Ân Hậu một tay cầm lấy tay bảo bối ngoại tôn nhà mình để triệt tiêu nội lực của mình, tay kia bưng chén chậm rãi uống trà. Nhìn lại Bạch Mộc Thiên đối diện lúc này đã sinh ra ảo giác, cảm thấy như đã tiến vào a tì địa ngục, toàn thân nóng như thiêu như đốt chẳng khác nào bị ném vào chảo dầu.

Triển Chiêu lặng lẽ gật đầu —— báo ứng đến rồi đó, đáng đời người nha!

Nội lực của Hiên Viên Phách và Bạch Mộc Thiên vốn không đủ để ngăn cản cảm giác nghiền áp do nội lực cường đại gây ra, hai người thống thống khoái khoái liền đem những gì muốn nói lẫn không muốn nói đều cúng ra hết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe một chút, thì ra hai kẻ này cũng không nói dối hoàn toàn, Ác Đế Thành đích thực là tổn thất thảm

trọng thương vong quá nửa, Ác Đế từ sau khi Trận Tứ Tà bị phá thì không thấy xuất hiện nữa, lòng người trong Ác Đế Thành đều hoảng sợ.

Hai người họ lần này là phụng mệnh theo Tiết Lâm Nghĩa cùng đến, Tiết Lâm Nghĩa bảo họ dùng cách đến mật báo để thăm dò tin tức từ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, chủ yếu đến nghe ngóng không phải là rương sắt mà lúc trước mọi người phát hiện ra, cũng không phải là băng sĩ bất tử khắp núi, mà là hai từ trước kia họ hoàn toàn chưa từng nghe qua —— Ứng Khư.

Khi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang rối rắm rối cuộc Ứng Khư là cái gì thì Thiên Tôn và Ân Hậu quay sang hỏi hai người, có muốn hỏi gì không, bây giờ hỏi cái gì thì hai kẻ kia đều sẽ trả lời.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hỏi họ mấy chuyện linh tinh về Tiết Lâm Nghĩa, sương mù Khiếu Lâm.

Hai người kia đích thực là cái gì cũng không biết, nhưng Tiết Lâm Nghĩa và Ác Đế có quan hệ mật thiết, điểm này không phải giả.

Mặt khác Bạch Ngọc Đường hỏi Hiên Viên Phách, "Không phải trước kia Tuần Việt Bạch là bộ hạ của người sao, vì sao hắn lại không nghe lời người?"

Hiên Viên Phách tỏ ra bất đắc dĩ, hắn nói với Bạch Ngọc Đường kỳ thật nguyên bản hắn không phải muốn đầu nhập vào Ác Đế Thành. Sau khi Bắc Hải chia năm xẻ bảy, hắn vốn tính toán tìm chuyện khác làm, nhưng Tuần Việt Bạch lại nói với hắn về chuyện của Ác Đế Thành, lại còn dẫn hắn đầu phục Ác Đế.

Tại Ác Đế Thành, Tuần Việt Bạch và hắn là quan hệ ngang hàng, không còn phân biệt chủ tớ gì nữa. Dĩ tâm của Tuần Việt Bạch cực lớn, nhưng không được ủng hộ, buồn bã bất đắc chí, bởi vậy trở nên rất quái dị. Vốn là phái ba người họ đến hiệp trợ Tiết Lâm Nghĩa nhưng Tiết Lâm

Nghĩa cũng không quá tín nhiệm Tuần Việt Bạch, cảm thấy kẻ này sẽ làm hỏng chuyện.

Bạch Ngọc Đường từ tình huống Tuần Việt Bạch vừa rồi thiếu chút bị Giao Giao bức điên mà xem, cảm thấy kẻ này tựa hồ không quá bình thường, không giống lắm với Tuần Việt Bạch luôn trăm phương nghìn kế khi còn ở Bắc Hải.

Sau khi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hỏi xong thứ mình cần hỏi, Thiên Tôn và Ân Hậu triệt bỏ nội lực.

Trải qua chuyện vừa rồi, Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách chẳng khác nào vừa bị lột mất một lớp da, hai người cảm thấy nguyên khí đại thương, tay chân lạnh lẽo, ngay cả nội lực bản thân cũng không tìm thấy.

Thiên Tôn và Ân Hậu vung tay lên, ý tứ —— cắt đi, trở về thì thông minh lên một chút!

Hiên Viên Phách và Bạch Mộc Thiên lúc này vô tri vô giác, không nhớ mình đã nói gì, mơ hồ bước đi.

Hai người kia vừa đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền quay sang hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn một vấn đề giống nhau —— Ứng Khư là cái gì?

Nhị lão nhìn tiểu hài nhi nhà mình, không giấu diếm mà đáp, "Ứng Khư còn được gọi là mộ Bất Tử Vương."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhướng mi, "Mộ Bất Tử Vương? Có quan hệ gì với băng sĩ bất tử sao?"

Thiên Tôn cười cười, Ân Hậu thì vươn tay nhẹ nhàng chọc lên trán Triển Chiêu, "Mộ Bất Tử Vương chính là mộ Ứng Vương."

Triển Chiêu choáng váng.

Bạch Ngọc Đường cũng choáng váng, "Mộ Ưng Vương? Lăng tẩm của Ưng Vương? Không phải vẫn luôn không tìm thấy sao?"

"Năm đó Ưng Vương cũng không được táng trong mộ Ưng Vương." Thiên Tôn ôm cánh tay lắc đầu. "Tuy rằng Ưng Vương dùng thời gian hơn nửa đời, hao hết tâm lực, sử dụng mấy chục vạn lao dịch để kiến tạo tòa lăng tẩm thần bí này, nhưng Ưng Vương Triều sụp đổ trong một đêm, hắn chưa kịp táng vào lăng tẩm đã chết rồi."

...

"Lăng tẩm đó ở đâu?" Triển Chiêu tò mò.

"Ngoại trừ bản thân Ưng Vương ra không ai biết cả." Ân Hậu lắc đầu.

"Công trình lớn như vậy mà không ai biết?" Triển Chiêu cảm thấy không hợp lý.

"Lăng mộ kiến tạo cho tới khi hoàn thành thì tất cả những người biết vị trí tòa mộ phần này, đừng nói người mà ngay cả súc vật vận chuyển đá hết thấy đều biến mất." Ân Hậu tựa hồ trở nên xuất thần, "Ngày mộ Ưng Vương hoàn thành, chính là ngày ta chào đời."

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Ân Hậu, đây là lần đầu tiên ngoại công hắn kể chuyện khi còn bé của mình.

"Sau đó ta nghe cung nữ nuôi nấng ta nói, người mà toàn bộ dân chúng Ưng Vương Triều hận nhất chính là ta." Ân Hậu thản nhiên nói.

Triển Chiêu mở to hai mắt, "Vì cái gì?"

"Ngày đó Chiêu Thành có mấy chục vạn hộ gia đình có nhi tử, trưởng phu, hoặc phụ thân trong nhà thành vật tuần táng, chết tại đó không về,

không thi thể, không thể hỏi." Ân Hậu bình thản nói, "Nhưng mà ngày hôm đó ta ra đời. Nghe nói khi ta được sinh ra không khóc khiến cho Ứng Vương rất cao hứng, hạ lệnh ngày hôm đó là ngày vô lệ, tất cả mọi người không được khóc, trái lệnh liền trảm."

Triển Chiêu lúc này há hốc miệng, không thể tin được nhìn Ân Hậu chăm chăm, mãi lâu sau mới hỏi, "Con... thái công của con là loại hoàng đế này? Vậy Bạch Quỷ Vương kia thì tính là gì?"

Ân Hậu nhìn ngoại tôn chăm chăm một lúc, đột nhiên nở nụ cười, tựa hồ cảm thấy rất thú vị, lắc đầu nói. "Bạch Quỷ Vương Phong Thiên Trường, nếu so với Ứng Vương, coi như là gặp được sư phụ."

Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh, "Ứng Vương so với Hiên Viên Kiệt, Dạ Hậu còn tàn bạo hơn?"

Ân Hậu nhẹ khẽ lắc đầu, "Không thể dùng tàn bạo để hình dung Ứng Vương."

"Vậy phải hình dung như thế nào?" Triển Chiêu cảm thấy bị đả kích rất nặng. "Con nghe trong truyền thuyết mấy chuyện Ứng Vương từng làm, còn tưởng Ứng Vương là một vị hoàng đế đáng tin cậy..."

"Ứng Vương làm hoàng đế quả thật làm rất đáng tin." Ân Hậu thản nhiên nói, "Không đáng tin thì Tứ đại thần tộc, thậm chí cả Ngân Hồ tộc đều chịu nghe lời Ứng Vương sao?"

Triển Chiêu nhăn mày cảm thấy tâm tình rất phức tạp, "Cái này còn đáng tin?"

Ân Hậu mỉm cười nhìn Triển Chiêu, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu hắn, như lẩm bẩm mà hạ giọng nói một câu, "Người giống bà ngoại người, thật sự là quá tốt."

...

Trong gian phòng cách vách, Bạch Ngọc Đường nghe Thiên Tôn không hiểu sao nói một câu, "Triển tiểu miêu giống bà ngoại nó thật sự là lão thiên phù hộ, lão quỷ năm đó còn rất sợ huyết thống và tính cách của Ưng Vương sẽ bị truyền lại."

"Nhưng Ân Hậu cũng đâu có thừa kế..." Bạch Ngọc Đường hiểm hoi trở nên bát quái.

Thiên Tôn híp mắt, nhỏ giọng nói, "Nương của lão quỷ không phải thần tộc, chỉ là một nữ tử người Hán bình thường nhất."

Bạch Ngọc Đường không hiểu, "Ân Hậu không phải do Ưng Vương và hoàng hậu sinh ra sao?"

Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, "Đương nhiên không phải rồi, mấy ca ca tỷ tỷ của hắc có chỗ nào giống người đâu, hắc là Ưng Vương vì nổi hứng chơi đùa mà sinh hạ."

Ngũ gia khiếp sợ nhìn Thiên Tôn chăm chăm, "Chơi đùa... Sinh nhi tử mà là chơi đùa? Vậy sinh mẫu của Ân Hậu đâu?"

Thiên Tôn bĩu môi, tựa hồ không biết nói thế nào.

Bạch Ngọc Đường thật sự rất muốn biết, kéo kéo tay áo Thiên Tôn.

Thiên Tôn thở dài, nhỏ giọng nói. "Người nghe xong đừng nói cho Triển tiểu miêu ha! Ngày lão quỷ chào đời chính là ngày sinh mẫu của hắc chết."

Bạch Ngọc Đường nhú mày, "Khó sanh sao?"

Thiên Tôn nhìn hắc lắc đầu, "Không, nàng không kịp liếc nhìn lão quỷ một cái đã bị Ưng Vương bóp chết."

Bạch Ngọc Đường hít một ngụm khí lạnh, "Vì sao? Ưng Vương không yêu nàng?"

"Đã nói với người là vì sinh ra để chơi mà." Thiên Tôn "chậc" một tiếng, khoát tay, "Ai, đừng nói nữa, chuyện nhà bọn họ rất kỳ dị, người không biết mấy huynh đệ nhà hắn là cái dạng gì đâu, Ưng Vương và Hiên Viên Kiệt vừa vặn trái ngược nhau."

Bạch Ngọc Đường suy ngẫm xem trái ngược với Hiên Viên Kiệt là kiểu người nào, "Vậy không phải là một người cha tốt sao?"

Thiên Tôn tựa như muốn cười, nhưng nhin lại được, chỉ "A" nhẹ một tiếng, "Ngọc Đường à, cha người cưng chiều người chứ?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Thiên Tôn nở nụ cười, "Vậy cha người có dạy người đạo lý không? Người làm sai hẳn có phạt người không?"

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn Thiên Tôn, ý là —— cha con nào có cơ hội dạy con, từ nhỏ con đều là do người nuôi lớn. Cha con có muốn dạy thì có giành được từ tay người đâu, từ nhỏ đến lớn người đánh vào bàn tay con không phải đều là sự phụ sao?

Thiên Tôn nheo mắt, "Ánh mắt của người là sao? Có gì bất mãn với vi sư hử?!"

Bạch Ngọc Đường khoát tay, để Thiên Tôn tiếp tục nói.

"Có một câu gọi là thịnh cực tất suy." Thiên Tôn đem con rùa đồ chơi ra chơi. "Bất luận là quốc gia hay là con người, đạo lý này cũng giống như xây nhà vậy! Mặc kệ nền móng của người có bao nhiêu vững chắc, căn cơ sâu đậm thế nào, nhưng nếu cứ tiếp tục xây lên trên cao mãi cao mãi, như vậy kết quả chỉ có thể sụp đổ."

Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý, nghe Thiên Tôn tiếp tục nói.

"Nếu tòa nhà này người chỉ xây hai tầng, dù cho có dỡ xuống phân nửa cũng sẽ không sụp đổ. Nhưng nếu xây đến cả trăm tầng thì chỉ cần tùy tiện rút ra một viên gạch, đều có khả năng sụp xuống trong nháy mắt." Ngón tay Thiên Tôn nhẹ nhàng vuốt ve đầu con rùa, giống như sờ đầu A Địa trong Bích Thủy Đàm cùng mình chào hỏi, "Con dê đắp trăm dặm luôn có một chỗ rò nước. Mặt trái của thịnh thế phồn hoa chính là trăm ung nghìn nhọt, nguy cơ tứ bề. Vong quốc chi quân không dễ làm, bá chủ thịnh thế cũng chưa chắc dễ làm, dục vọng một người là hữu hạn, nhưng độ cao lại là điều quyết định giới hạn của thứ này ở đâu. Người đứng ở tuyệt đỉnh nhìn không thấy đất lại sờ không tới trời, dục vọng sẽ trở thành vô hạn. Làm người tới một giai đoạn nhất định, thứ khó cầu được nhất, kỳ thật là một chữ ổn. Tà vì cái gì rất thích Triệu Trinh tiểu bằng hữu? Trong miệng thế nhân đời sau, so với những bá chủ thời cổ oai phong một cõi, hẳn có lẽ chỉ là một vị hoàng đế bình thường "tầm thường không chí tiến thủ". Nhưng phải biết rằng trong tay hẳn chính là có Triệu Phổ, hẳn còn có bạc, muốn thành tựu vĩ đại lưu truyền thiên cổ, chỉ là động một chút ý niệm trong đầu mà thôi. Hẳn có từng có ý niệm này không? Ta cảm thấy nhất định hẳn từng có, nhưng hẳn nhịn được, vì cái gì?"

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, "Không tầm thường và ổn định, hẳn chọn ổn."

"Có sự lựa chọn này của hẳn mới có thái bình." Thiên Tôn cười lắc đầu, "Một người có thể làm những gì? Vô công cho dù luyện thành như ta cùng lão quỷ Ân Hậu, một người vẫn không cứu được thương sinh thiên hạ. Nhưng trên đời này dẫn đến đại sự khiến sinh linh đồ thán, thường thường lại chỉ từ tay một hai người gây nên."

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Thiên Tôn vươn tay vỗ vỗ đầu hần, "Sự tình tương đối phức tạp không nói hết được, người cứ thử nghĩ xem, Đại Tổng Triều nếu có mười Triệu Phổ thì sẽ ra kết quả thế nào?"

Ngũ gia dờ khóc dờ cười, "Vậy còn không loạn hết lên?"

"Không phải vậy sao!" Thiên Tôn nói xong đem con rùa nhỏ cất vào túi, nói với Bạch Ngọc Đường, "Ta tìm Tiểu Tứ Tử ăn khuya, người đi tìm Triển Chiêu đi, Ân Hậu phỏng chừng đem chuyện của Ứng Khư đều nói cho nó biết, ta biết không nhiều lắm, khi còn bé lão quỷ không chịu nói cho ta."

Thiên Tôn nói xong liền ra ngoài tìm Tiểu Tứ Tử, Ngũ gia cũng đứng dậy, đi về phía viện của Triển Chiêu. Sau khi Bạch Mộc Thiên đi rồi, Ngũ gia không để Giao Giao tiếp tục nghe Triển Chiêu và Ân Hậu nói chuyện nên không biết bên chỗ Triển Chiêu thế nào.

Đi đến cửa viện nhìn vào trong thì không thấy Ân Hậu ở đây, Triển Chiêu ngồi một mình bên bàn đá trong viện, trong tay cầm củ khoai lang nướng, ngưỡng mặt nhìn ánh trăng.

Ngũ gia đi vào trong viện, thấy Triển Chiêu cũng nhìn về phía hần.

Giám định một chút, Bạch Ngọc Đường gật đầu —— tâm trạng của mèo này đang xuống rất thấp.

Triển Chiêu như vậy xem ra là đang chờ Bạch Ngọc Đường, thấy Bạch Ngọc Đường đến, vươn tay vỗ vỗ mặt bàn bên cạnh, ý là —— chuột! Lại đây ngồi!

Ngũ gia đi tới, ngồi xuống bên bàn đá, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu bẻ nửa củ khoai nướng đưa cho hần.

Ngũ gia ghét bỏ nhìn nửa củ khoai nướng.

"Chuột,ngồi cho vững." Vẻ mặt Triển Chiêu rất nghiêm túc, "Miêu gia nói chút chuyệnbát quái của tổ tiên cho người!"

Con rùa Ngũ gia mua cho Tôn Tôn, có thể mua được trên Taobao với giá 3\$ / 1 em nhé.

Khoai lang nướng~~~ rảnh nên minh họa luôn

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 205: Bất Tử Chi Vương

Edit: Ruby

Bạch Ngọc Đường một tay cầm nửa củ khoai nướng, một tay chống cằm nhìn Triển Chiêu, ý là —— chuẩn bị xong rồi! Người nhanh chóng bắt quái đi!

"Có nói cho người người cũng không tin đâu, người biết không!" Về mặt Triển Chiêu rất nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Ứng Vương là người xấu có phải không?"

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày.

Triển Chiêu nghiêng đầu, "Chuột! Người quá ngây thơ rồi!"

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, "Không phải sao?"

"Đại ~ bắt quái kinh thiên động địa!" Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường nói, "Người có biết Ứng Vương thật ra là Bất Tử Vương!"

Ngũ gia sững sốt trong chốc lát, không hiểu, "Bất Tử Vương?"

Triển Chiêu buông khoai lang, ôm cánh tay nhìn chuột nhà mình nghiêm túc nói, "Lần trước khi chúng ta đến Hồng Anh Trại xử lý án Tà Vũ người còn nhớ chứ?!"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Đúng vậy, lúc ấy ta rất tán thưởng thái ngoại công của người, ai ngờ Ưng Vương lại là loại người này."

Triển Chiêu nheo mắt, "Vấn đề không đơn giản như vậy!"

Bạch Ngọc Đường không hiểu, "Vậy rốt cuộc là thế nào?"

Triển Chiêu giơ hai ngón tay ra với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia gật đầu, "Biết người nhị rồi!"

Triển Chiêu liền lấy hai đầu ngón tay chọc vào mặt hăn.

Ngũ gia túm lấy tay Triển Chiêu, "Đừng nháo nữa, người nói rõ đi!"

"Thái công của ta sống qua hai đời!" Triển Chiêu nghiêm trang nói.

Bạch Ngọc Đường ngược lại sửng sốt, "Cái gì?"

"Vậy nên mộ Ưng Vương mới gọi là mộ Bất Tử Vương!" Về mặt Triển Chiêu vẫn rất nghiêm túc, sau đó kéo tay áo Bạch Ngọc Đường kéo kéo. "Ta bây giờ rất rối loạn!"

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, "Người nói cho rõ ràng đi!"

Triển Chiêu hít sâu một hơi. "Vị Ưng Vương trước Ưng Vương, thật ra chính là ngoại công trước ngoại công của ta!"

Triển Chiêu nghiêm túc nói xong liền mở to mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, "Có hiểu không?"

Ngũ gia không nói tiếng nào, ngồi đối diện nhìn Triển Chiêu, nhìn một lúc sau, vươn tay nắm da mặt một bên quai hàm của hăn kéo một cái, "Nói tiếng người, đừng nói tiếng mèo! Nghe không hiểu!"

"Chậc!" Triển Chiêu vươn tay cầm lấy nửa củ khoai lang, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn củ khoai mắt giật giật mấy cái.

Triển Chiêu nói, "Nói cách khác, đây là khi Ưng Vương còn trẻ."

Bạch Ngọc Đường ngại không nhìn được muốn cười, Triển Chiêu nói thái công của hắn lúc còn trẻ là một củ khoai lang.

Triển Chiêu a ô a ô cắn mấy miếng, còn lại non nửa miếng khoai lang, đưa cho Bạch Ngọc Đường nhìn, "Đây là sau khi Ưng Vương về già."

Ngũ gia tiếp tục gật đầu.

Triển Chiêu cầm một cái chén không đặt xuống trước mặt. "Đây là Mộ Bất Tử Vương trong truyền thuyết."

Bạch Ngọc Đường tiếp tục sờ cằm.

Triển Chiêu đưa miếng khoai lang bị cắn dở bỏ vào trong chén. "Ưng Vương như thế này đi vào trong mộ Bất Tử Vương."

Bạch Ngọc Đường nhìn non nửa miếng khoai lang trong cái chén chăm chăm.

Triển Chiêu cầm lấy nửa củ khoai lang không bị cắn, đưa qua, đặt xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, "Sau khi Ưng Vương ra khỏi mộ Ưng Vương thì chính là cái dạng này!"

Ngũ gia sửng sốt mất một hồi, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu, "Phản lão hoàn đồng?"

Triển Chiêu gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, "Không chỉ có vậy!"

"Không chỉ có vậy?" Bạch Ngọc Đường nhú mày.

Triển Chiêu cầm nửa củ khoai lang kia nói, "Nghe nói mỗi lần Ưng Vương đi vào mộ Ưng Vương một lần, sau khi đi ra liền đòi bại thêm một chút! Đi vào một lần, đòi bại thêm một chút..."

Ngũ gia cau mày nhìn Triển Chiêu chăm chăm, hiển nhiên có chút không tiếp thu nổi.

"Mộ Ưng Vương cứ cách năm mươi năm phải trùng tu một lần, mỗi lần đều cần phải đưa vào rất nhiều người, sau đó những người đó đều có đi không có về!" Triển Chiêu nói tiếp, "Bản thân Ưng Vương đến một độ tuổi nhất định sẽ cùng nữ tử ngoại tộc sinh dục, hài tử nếu sinh ra mà khóc, liền bóp chết..."

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu chăm chú, nghe đến không chớp mắt.

"Sau đó đợi đến khi sinh được hài tử không khóc rồi, Ưng Vương sẽ rất cao hứng!" Triển Chiêu uống miếng nước thông giọng, tiếp tục nói, "Ưng Vương sẽ đem thân nhân bên người hài tử này đều giết chết, sau đó dựa theo yêu cầu của mình mà giáo dục, để hài tử trưởng thành thành loại tính cách mà mình muốn, đợi cho nhi tử đến độ tuổi thích hợp..."

Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường xem nửa củ khoai lang không bị cắn, "Liền mang nhi tử cùng vào trong mộ Bất Tử Vương! Sau đó đi ra... chính là Ưng Vương tuổi còn trẻ!"

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, "Người là nói... Ưng Vương không phải phản lão hoàn đồng mà là chiếm lấy thân thể nhi tử, dùng thân thể nhi tử sống thêm một đời?"

"Càng tà môn chính là, nhi tử này của Ưng Vương mỗi lần lớn lên bộ dạng đều giống với Ưng Vương khi còn trẻ như đúc!" Triển Chiêu nghiêm

túc nói. "Cái gì Ngân Hồ tộc, Tứ đại thần tộc, so với tộc của Ưng Vương đều chẳng đáng là gì!"

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, "Tổ tiên ngươi là tộc gì?"

Triển Chiêu vươn tay chỉ chỉ miệng mình, ý là —— xem khẩu hình của ta, "Tộc ~ Bất ~ Tử ~ Vương!"

Triển Chiêu nói xong, nhìn phản ứng của Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vẫn nhìn Triển Chiêu chăm chăm, hoàn toàn không phản ứng cũng không có biểu cảm gì.

Triển Chiêu vươn tay xoa nắn mặt Bạch Ngọc Đường, "Kinh ngốc rồi sao chuột?!"

Bạch Ngọc Đường cũng rất bội phục, mặt hắc có thể nhìn ra "Kinh ngốc" được,... Vậy Ngũ gia có kinh ngốc không? Đích xác là kinh ngốc rồi.

Bạch Ngọc Đường vì cái gì sẽ nhìn Triển Chiêu chăm chăm... bởi vì bộ dạng của Triển Chiêu một chút cũng không giống Ân Hạo, đương nhiên cũng không giống Ưng Vương! Mà đồng thời hắn nhớ tới câu cảm khái vừa rồi của Thiên Tôn —— "May mà Triển Chiêu giống bà ngoại"... Thì ra còn có một tầng ý tứ như vậy ở bên trong.

Triển Chiêu không giống Ưng Vương, huyết thống tộc Bất Tử Vương, sẽ không tiếp tục lưu truyền xuống nữa!

"Vậy vì sao Ưng Vương Triều lại bị hủy diệt? Ưng Vương không đợi Ân Hạo lớn lên đã chết rồi sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Vấn đề nằm ở chỗ thái bà của ta!" Triển Chiêu nhỏ giọng nói, "Năm đó Ưng Vương Triều diệt vong, tuy nguyên nhân cụ thể không rõ nhưng cũng cùng một dạng với đại đa số các vương triều."

Bạch Ngọc Đường không hiểu, "Bị hủy bởi cái gì?"

"Tranh ngôi vị hoàng đế đó!"

Bạch Ngọc Đường nhớ tới, Thiên Tôn nói Ân Hậu có rất nhiều ca ca tỷ tỷ không quá đáng tin cậy.

"Ngoại công của ta nói, sau khi Ứng Vương gặp được thái bà của ta, hai người thật sự sinh tình cảm. Ứng Vương dự định không luân hồi, muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng tử của mình, sau đó Ứng Vương mang theo thái bà của ta ẩn cư."

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

"Thời kỳ Ứng Vương lúc đó, mới đúng là bình thường! Chính là cái giai đoạn mà người nhìn thấy rất đáng tin kia. Mà người thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng được bồi dưỡng trong giai đoạn này, hết thầy dường như đều được sắp xếp tốt. Nhưng mà hoàng tử đông đảo, và lại đều rất có năng lực, sau đó tranh giành sóng ngầm mãnh liệt. Mặt khác còn có một tai họa ngầm!" Triển Chiêu nói tiếp, "Ứng Vương bản thân luân hồi đến luân hồi đi, hoàng hậu phi tử thường xuyên thay đổi, con nối dòng tuy nhiều lại có một vấn đề!"

Ngũ gia tựa hồ đã nắm được vấn đề, "Bọn họ không phải tộc Bất Tử Vương! Chỉ có cùng nữ tử người Hán sinh hạ mới được! Có phải không?"

Triển Chiêu vỗ tay một cái, "Còn không phải sao! Kết quả sợ cái gì đến cái nấy, tai họa ngầm lớn nhất đã trở thành sự thật —— ngoại công của ta chào đời!"

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, "Chứng tỏ thêm một thành viên tộc Bất Tử Vương xuất hiện!"

Triển Chiêu gật đầu, "Ngoại công nói, theo truyền thuyết ngày ngoại công sinh ra bị định thành ngày vô lệ, thái công tự tay giết chết thái bà, nhưng người không biết là thật hay giả."

"Không biết?" Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, "Cũng đúng, khi ngoại công người được Ngân Yêu Vương mang đi thì cũng chỉ bằng Tiểu Tứ Tử, dù cho Ân Hậu cường tới đâu thì mới vừa chào đời cũng chỉ là một oa oa quần trong tã, ký ức thì phải ít nhất là sau ba tuổi mới bắt đầu nhớ được!"

"Ngoại công nói, tất cả những chuyện về Ưng Vương người đều là nghe cung nữ nuôi nấng nói cho. Chỉ là mặc dù ngoại công còn nhỏ nhưng đã có nhận thức của riêng mình, phụ mẫu trong ký ức của người không phải theo như lời trong miệng mọi người nói!"

"Lúc ấy hoàng cung Ưng Vương Triều hắc đã là một đồng hỗn loạn." Ngũ gia nhíu mày, "Khó trách sự phụ ta nói mặt trái của thịnh thế phồn hoa chính là trăm ung nghìn nhọt."

"Còn không phải sao. Lúc ấy sự hỗn loạn trong Ưng Vương Triều có thể tưởng tượng ra được! Hoàng tử trong nhà Ưng Vương có rất nhiều người tuổi so với Ưng Vương còn lớn hơn!"

Ngũ gia có chút muốn cười, "Như vậy... kia chẳng phải loạn như thất quốc?"

"Đấu tranh cung đình lúc nào cũng phức tạp, lúc ấy còn chia thành hai phe, một phe yêu cầu Ưng Vương tiếp tục làm Bất Tử Vương, vĩnh viễn bảo trì huy hoàng của Ưng Vương Triều." Triển Chiêu lại uống hớp nước thấm giọng, nói tiếp, "Một phe lại là lực lượng của các hoàng tử! Bên phe này lại phân ra rất nhiều phe phái nhỏ."

Ngũ gia ngẫm lại đã cảm thấy đau đầu.

"Mục đích tranh đoạt cuối cùng từ ngôi vị hoàng đế biến thành bí mật mộ Bất Tử Vương." Nói tới đây, Triển Chiêu liền chuyển đề tài, nghiêm túc hỏi Bạch Ngọc Đường, "Người nghe xong bí mật mộ Bất Tử Vương rồi thì nghĩ tới điều gì?"

Bạch Ngọc Đường đích thật là có chút ý tưởng, "Cảm giác... có phải có chút giống Thánh Linh Vương không?"

Triển Chiêu gật đầu, "Ta cũng cảm thấy rất giống! Cho nên vấn đề đã tới rồi! Cái gọi là hoàng tộc Bất Tử, chân chính biết được bí mật này chỉ có một mình Ứng Vương, sau khi ta nghe ngoại công ta kể xong liền nghĩ... có thể nào cái gọi là tộc Bất Tử Vương là gạ người?"

"Gạ người?" Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, "Đích xác nghe có chút huyền hoặc."

"Cái gì nhi tử sinh hạ giống khi mình còn trẻ như đúc, chuyện này vốn không có cách nào khảo chứng!" Triển Chiêu nói, "Trong mộng ta đã từng gặp qua Ứng Vương, ta cảm thấy ngoại công của ta và Ứng Vương rất giống nhau nhưng nếu nói dáng vẻ thời trẻ của hai người họ giống nhau như đúc thì cũng chưa đến mức đó."

"Tức là đây chỉ là lời lừa gạ sao?" Hứng thú của Ngũ gia được kéo lên, bí ẩn hoàng triều trăm năm trước bị diệt vong!

"Vì cái gì Ác Đế Thành muốn xây dựng trên Chiêu Thành nguyên bản?" Triển Chiêu hỏi. "Ký ức của ngoại công ta về Ứng Vương cùng Ứng Vương trong miệng người khác hoàn toàn không khớp. Lúc ấy ngoại công tuổi còn quá nhỏ, sau khi mộ Bất Tử Vương thành mục tiêu tranh đoạt thì ngoại công cũng thành mục tiêu tranh đoạt." Triển Chiêu nói tới đây có chút phẫn hận. "Khi người bắt đầu có ký ức không được bao lâu đã bị giam giữ một mình... cho đến khi Ngân Yêu Vương cứu người ra mới thôi."

Ngũ gia gật đầu, chỉnh lý lại các manh mối lộn xộn.

"Khi ngoại công ta còn trẻ không phải từng kéo nhân mã chinh chiến tứ phương sao?" Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Khi đó Đường Mạt hỗn chiến."

"Trong đó có một số lực lượng là đến từ Ung Vương Triều năm xưa, huynh đệ của ngoại công." Triển Chiêu nói tiếp, "Ngoại công nói lúc ấy đích thực Ung Vương Triều lật đổ trong một đêm, cả tòa Chiêu Thành đều sập, nhưng có một phần người khi đó không có ở trong Chiêu Thành nên còn sống sót. Đám người kia lúc ấy trùng hợp ra khỏi thành tìm mộ Ung Vương. Mà khi họ cùng ngoại công của ta giao chiến, cũng vẫn là đang siêng năng tìm kiếm mộ Ung Vương. Nghe nói chỉ cần tìm ra mộ Bất Tử Vương thì có thể khôi phục Ung Vương Triều! Dùng cách nói của họ thì chỉ cần mộ Bất Tử Vương và ngoại công của ta kết hợp, Ung Vương Triều có thể huy hoàng một lần nữa!"

"Nhưng Ung Vương đã chết, khôi phục thế nào?" Ngũ gia hồi tưởng một chút, "Sư phụ ta cũng nói huynh đệ của ngoại công người cực kỳ quái gở, khi sư phụ và Ân Hậu gặp nhau chỉ là tiểu hài nhi, chứng tỏ sau này họ có tiếp xúc với hoàng tộc Ung Vương Triều."

"Trải qua trận lần trước, tình hình hiện tại của Ác Đế Thành có thể nói là rất không ổn." Triển Chiêu nói. "Thời gian này tìm đến Mộ Ung Vương, còn nói sương mù Khiếu Lâm là hy vọng cuối cùng của Ác Đế Thành. Chúng ta lại tìm được nhiều băng sĩ bất tử như vậy..."

Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt sáng bừng của Triển Chiêu, liền hỏi hăng, "Miêu nhi, có phải ngươi muốn tìm đến mộ Ung Vương không?"

Triển Chiêu gật đầu, "Ta cảm thấy bí ẩn này nếu không giải khai thì sẽ trở thành tiếc nuối của ngoại công đi. Thời thơ ấu của người tuy ngắn nhưng không thể đều chỉ nghe từ cung nữ nói được. Những việc mà bản thân ngoại công nhớ kỹ thì tính thế nào?"

"Nếu như có thể cởi bỏ bí ẩn này đương nhiên rất tốt, chỉ là làm sao tìm được?"

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, quay đầu lại hỏi ngoài cửa viện, "Các người có chiêu gì không?"

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra cửa viện.

Triển Chiêu vừa dứt lời, chỉ thấy ngoài cửa viện, Triệu Phổ, Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa cười hì hì lộ ra, chạy vào trong.

Công Tôn còn nói, "May mà Thiên Tôn vừa mang Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đi rồi, hóa ra chuyện bát quái này lại thú vị như vậy?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, thật ra hai người họ sớm đã biết ba người kia đứng nghe lén ngoài cửa.

Ba người đều ngồi xuống.

Triệu Phổ nói, "Vừa rồi Ân Hậu bảo Giả Ảnh đi nung chảy một thi thể trong động băng mang ra đây, nói muốn xem thử... phỏng chừng đây là manh mối."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Mọi người lại nhìn lẫn nhau, vẫn không có gì rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa giơ tay, "Về mấy bằng sĩ bất tử..."

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Hỏa Phượng mỉm cười, "Có lẽ ta biết chuyện gì đó!"

Ru: Chương 204 mình edit lỗi, mình hiểu nhầm "Bất tử vương mộ" là "Vương mộ bất tử" nhưng thật ra "Bất Tử Vương" là cụm danh từ và cụm từ kia nghĩa là Mộ Bất Tử Vương mới đúng, mần tiếp qua 205 mới phát hiện ra đây là tên tộc họ nhà mèo, đã fix lỗi chương 204 rùi nhe bà con~~~

Bonus cái hình~~~

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 206: Tắm Bia Tiên Tri

Edit: Ruby

Trong lúc tất cả mọi người không có đầu mối, Lâm Dạ Hỏa bỗng nhiên nói rằng hẳn biết manh mối liên quan đến "Băng sĩ bất tử".

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ cùng Công Tôn đều xáp tới trước mặt hắn, "Nói."

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, "Các người từng đến Thánh Điện Sơn chưa?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau.

Triệu Phổ nhìn trời, "Người định chuyển đề tài hả?"

Công Tôn thì rất hứng thú với Thánh Điện Sơn, "Thánh Điện Sơn còn gọi là Thánh Tự Sơn, Vạn Phật Sơn... Trên núi có hơn nghìn tòa cổ tháp, lịch đại thánh tăng Tây Vực đều đến từ nơi này!"

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm —— hình như thật sự từng nghe qua.

"Thánh Điện Sơn là thánh địa Tây Vực." Triệu Phổ bưng chén lên uống trà, "Thánh tăng Tây Vực đều ẩn cư tại nơi này, có lịch sử lâu đời, tục truyền đã hơn nghìn năm. Vốn là cũng coi như một môn phái, bất quá từ trước tới nay luôn mặc kệ chuyện giang hồ, cho đến đời thánh tăng trước liền trực tiếp giải tán môn phái."

"Ta cũng từng nghe ngoại công nói về Thánh Điện Sơn, năm đó Yêu Vương chính là ở ngay chỗ đấy lừa đi Vô Sa đại sư còn bé đúng không?"

"Đúng vậy, đại hòa thượng rất dễ lừa mà." Lâm Dạ Hỏa chống cằm khoát tay, "Khi ta còn bé cũng lớn lên tại Thánh Điện Sơn, các người đừng nhìn ngọn núi này bây giờ là nơi bái Phật ở Tây Vực, trên núi chính là ngoại hồ tàng long! Các cao thủ còn lại của thế hệ trước ngoại trừ mất đi hay đào vong do thiên mệnh, có một phần lựa chọn đến Ma Cung ẩn cư, mặt khác còn một số người lại lựa chọn xuất gia, bầu bạn bên cạnh Phật tổ. Khi ta còn bé chạy từ trên xuống dưới núi có thể đụng qua không ít hòa thượng lợi hại."

Bạch Ngọc Đường nghe thế, hỏi hẩn, "Việc này có quan hệ gì với băng sĩ bất tử?"

"Ừm... các người có mệt không?" Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi.

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, không rõ hẩn muốn nói gì.

"Nếu bây giờ khởi hành, đi tắt xuyên qua Quỷ Hải thì hừng đông ngày mai có thể đến Thánh Điện Sơn." Hỏa Phượng đề nghị, "Ta cảm thấy để các người tận mắt nhìn thấy hẩn là sẽ dễ hiểu hơn nghe ta nói. Hơn nữa chúng ta còn có thể tìm người để hỏi thêm thông tin."

"Chủ ý này không tồi." Triệu Phổ gật đầu, "Không bằng cùng đi một chuyến đi."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhướng mày nhìn hẩn. "Người đi được sao?"

Triệu Phổ bĩu môi, "Đương nhiên đi được."

"Vậy bây giờ khởi hành đi, đi sớm về sớm!" Lâm Dạ Hỏa hoan hỉ đứng dậy.

Những người khác cũng đi chuẩn bị.

Lúc ra cửa, đụng phải Thiên Tôn, Ân Hậu, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đang ngồi trong viện ăn điểm tâm.

Tiểu Tứ Tử vừa nghe phụ thân định ra ngoài, đương nhiên muốn đi theo.

Thiên Tôn còn rất khó hiểu, "Hơn nửa đêm rồi các người còn định đi đâu?"

Ân Hậu cũng không hiểu.

Mọi người giơ tay chỉ Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng giải thích, "Con cảm thấy ở Thánh Điện Sơn khả năng sẽ có manh mối..."

"A!"

Không đợi Lâm Dạ Hỏa nói xong, Thiên Tôn bỗng nhiên vỗ tay một cái, "Tắm bia tiên tri ở Thánh Điện Sơn!"

Hỏa Phượng cười, "Lão gia tử thật hiểu biết."

"Ta cũng đi." Thiên Tôn hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú, bắt quá Ân Hậu liền cúi đầu thản nhiên tiếp tục uống canh hạt sen,

Triển Chiêu chạy qua, vươn tay chọc chọc Ân Hậu, "Ngoại công? Người có muốn đi cùng không?"

Ân Hậu tỏ ra ghét bỏ, "Ừm..."

Thiên Tôn "Phụt" một tiếng, vươn tay chọc chọc Triển Chiêu, "Đừng gọi hần, hần không đến Thánh Điện Sơn đâu."

"Vì sao?" Triển Chiêu tò mò, "Ngoại công, chỗ đó có cừu nhân của người sao?"

Thiên Tôn vươn tay kéo áo Triển Chiêu, "Đi thôi! Tiểu hài nhi đừng hỏi nhiều ha!"

Ân Hậu vừa gạt đầu vừa xua tay với Triển Chiêu—— đi nhanh lên, tiểu hài tử!

Mọi người dắt ngựa vừa muốn ra ngoài, Triệu Phổ đã bị Long Kiều Quảng chạy tới ngăn cản, "Ai! Người đi đâu vậy?"

Trâu Lương theo sau Long Kiều Quảng cũng liếc nhìn Lâm Dạ Hỏa.

"Ra ngoài." Cửu Vương gia ưỡn ngực.

Long Kiều Quảng nhìn Công Tôn.

Công Tôn một tay dắt Tiểu Tứ Tử một tay dắt Tiểu Lương Tử, nói thật, "Muốn đến Thánh Điện Sơn."

Long Kiều Quảng chau mày, Thanh Lân liền khẩn trương, "Vương gia, ta mang theo binh mã..."

"Ai nha, gần như vậy mang binh mã cái gì..." Triệu Phổ còn chưa dứt lời thì Long Kiều Quảng liền gạt đầu, "Đúng vậy! Để Trâu Lương thay người đi là được."

Hai hàng chân mày của Triệu Phổ chau lại trừng Long Kiều Quảng, "Người phản..."

Trâu Lương chấp tay sau lưng đi đến đứng bên cạnh Lâm Dạ Hỏa, phân phó thủ hạ dắt ngựa.

Long Kiều Quảng kéo lại dây cương của Hắc Kiều, ý là —— người dừng hòng chạy.

Triệu Phổ sốt ruột, nhìn đám người Triển Chiêu.

Tất cả mọi người bên kia ngựa mặt tránh né ánh mắt của hắn, giả vờ không phát hiện Triệu Phổ đang cầu cứu.

Thanh Lân thấy Triệu Phổ phát hỏa, liền khuyên nhủ, "Nguyên soái, người mà đi Cuồng Thạch Thành xảy ra nhiều loạn gì thì thế nào?"

Triệu Phổ vừa há miệng, Long Kiều Quảng ở một bên liền nói tiếp, "Những người đó đều là đến để canh chừng người, người đi rồi đương nhiên họ cũng đi theo."

Trâu Lương bổ nốt nhát đao cuối, "Lúc ra cửa lão Hạ có dặn dò, người đi đến đâu cũng phải mang theo năm nghìn tinh binh, nếu để lạc mất thì ta và Nói Nhiều đều sẽ được quân pháp hầu hạ."

Cửu Vương gia bị chặn đến không nói được một câu, cuối cùng đành phải nhìn phụ tử Công Tôn cầu cứu.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử nhìn Triệu Phổ chăm chăm một lúc, Công Tôn bèn vỗ vỗ đầu Tiểu Tứ Tử, "Tạm biệt Cửu Cửu đi con."

Tiểu Tứ Tử vẫy tay với Triệu Phổ, "Con đi chơi ha, Cửu Cửu phải ngoan ngoãn ở lại trông nhà nhé."

Triệu Phổ hít một hơi, Công Tôn liền dắt tay Tiểu Tứ Tử đi mất, Tiểu Lương Tử vừa đi theo vừa nhảy nhót, "Sư phụ người yên tâm! Con sẽ chiêu cố Cận Nhi và Công Tôn tiên sinh của người cho..."

Công Tôn vừa đi vừa quay đầu lại liếc nhìn, thấy Triệu Phổ đáng thương hề hề liền có chút mềm lòng.

Bất quá Thiên Tôn đi phía sau khoát tay với hắn. "Đi thôi, tiểu tử Triệu Phổ không thích hợp đến Thánh Điện Sơn đầu."

Công Tôn nháy mắt mấy cái —— Ân Hậu không thích hợp, Triệu Phổ cũng không thích hợp?

Chẳng mấy chốc, mọi người ào ào đi mất, để lại Triệu Phổ đứng hăm hờ, ngẩng đầu tức giận trừng Long Kiều Quảng và Thanh Lâm.

Hữu tướng quân trừng ngược lại —— lão Hạ đã dặn, không cho người mạo hiểm!

Thanh Lâm ngoan ngoãn hỗ trợ dắt Hắc Kiều đi.

Cửu Vương gia nổi sùng, cũng may lúc này Giả Ảnh chạy tới, "Vương gia, thi thể nung ra được rồi."

Triệu Phổ sửng sốt, ngược lại nhớ ra lúc trước Ân Hậu có dặn dò nung chảy lấy một thi thể trong động băng ra.

Trong viện, Ân Hậu cũng đi ra, hỏi, "Ở chỗ nào?"

Đặt trong một gian phòng trống khá xa.

Ân Hậu gật đầu, thấy Triệu Phổ rầu rĩ không vui, liền vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn đi theo mình.

Cửu Vương gia tâm không cam tình không nguyện đi theo Ân Hậu nhìn thi thể.

Ân Hậu nhìn hắn một cái, nở nụ cười, nói, "Trên Thánh Điện Sơn đều là miếu, ngoại trừ hòa thượng thì chỉ là bia đá, có gì coi được, hơn nữa chỗ kia không phải là nơi thích hợp để hai ta đến."

Triệu Phổ còn rất khó hiểu, "Vì sao hai chúng ta không thích hợp đến đó?"

"Ai, xung khắc xung khắc." Ân Hậu vừa nói vừa khoát tay, "Ngọn núi rách nát đó chẳng có gì hay để chơi, ta đây có thứ thú vị hơn."

Cửu Vương gia vừa đi theo vừa nói thầm trong bụng —— một cái thi thể đóng băng lâu như vậy có gì mà thú vị?

...

Sau khi "vô tình vô nghĩa" vứt bỏ Triệu Phổ, đám người Triển Chiêu trang bị gọn nhẹ lên đường.

Chu Tử Nguyệt dẫn mọi người ra con đường nhỏ ngoài Cuồng Thạch Thành, lúc này bóng đêm vẫn đang bao trùm, mọi người ra roi thúc ngựa chạy xuyên qua Quỷ Hải.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử không quen cưỡi ngựa, liền cùng Thiên Tôn ngồi trên lưng Yêu Yêu theo cùng đoàn người ngựa phía dưới.

Đại mạc ban đêm cực kỳ yên tĩnh, sau khi tiến vào Quỷ Hải, Lâm Dạ Hỏa cưỡi Ngai Ngai cùng Trâu Lương cưỡi Sơ Thất chạy song song phía trước dẫn đường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo sau.

Tiểu Lương Tử ngồi sau Trâu Lương, cũng không chịu ngồi yên, dựa lưng vào Trâu Lương, ngưỡng mặt nhìn Yêu Yêu bay trên trời.

Yêu Yêu bay rất thấp rất chậm.

Tiểu Tứ Tử bọc tấm thảm nhỏ ngồi trong lòng Công Tôn.

Công Tôn hỏi Thiên Tôn đứng trên lưng Yêu Yêu nhìn phong cảnh đại mạc, "Lão gia tử, người mới vừa nói tấm bia tiên tri gì ạ?"

Thiên Tôn đáp, "Trên Thánh Điện Sơn có rất nhiều cổ tháp, không phải người bình thường có thể lên được. Khi ta còn bé cùng Yêu Vương từng đi qua một lần. Trên đỉnh núi có một ngôi chùa thuần sắc trắng, ngay bên dưới nền đất có một hang động thiên nhiên. Hang động thông đến một cái khe vực phía sau lưng núi. Khe vực kia địa thế hiểm trở, dọc theo vách núi có rất nhiều rất nhiều tấm bia đá đứng sừng sững. Những tấm bia này có lớn có nhỏ, bên trên đều là các loại bích họa khắc đá, còn có một số câu tiếng Phạn tối nghĩa khó hiểu. Nơi này là thánh địa của Thánh Điện Sơn, những tấm bia đá kia gọi là tấm bia tiên tri. Văn tự bên trên cơ bản không ai có thể đọc hiểu, những bức bích họa cũng rất kỳ lạ, có rất nhiều bức bích họa đã họa từ trước mà lại trùng khớp với những chuyện xảy ra sau này, cho nên mới được xưng là bia tiên tri."

Tiểu Tứ Tử nghe xong, ngược mặt lên nhìn Công Tôn... Quả nhiên cảnh tượng được Thiên Tôn miêu tả lại này rất hợp khẩu vị của Công Tôn, lúc này hai mắt phụ thân của bé đều sáng bừng.

"Khi chúng ta còn bé sở dĩ gặp được Vô Sa chính là vì đi theo Yêu Vương đến Thánh Điện Sơn xem tấm bia đá." Thiên Tôn nhún vai, "Dường như Yêu Vương muốn tìm thứ gì đó, ta vốn yên lành đến xem nhưng lão quỷ lại không chịu đến đó, kỳ kỳ quái quái. Yêu Vương bảo chúng ta xuống núi tìm chỗ nào đó chờ đợi... Kết quả chúng ta tìm thôn xóm ăn cơm, liền đụng phải vụ tuyết yêu, rồi gặp gỡ Vô Sa."

"A..." Công Tôn gật gật đầu, lại nhìn Thiên Tôn.

Kỳ thật Công Tôn muốn hỏi, vì sao Ân Hậu không chịu đến Thánh Điện Sơn. Cũng không phải hiểu kỳ mà là lúc trước nghe khẩu khí khi họ nói chuyện thì dường như Triệu Phổ cũng không thích hợp để đến Thánh Điện Sơn.

Thiên Tôn xich qua, nhỏ giọng nói, "Người cũng là người am hiểu Phật pháp."

Công Tôn gật đầu, hần đích xác có nghiên cứu rất nhiều về Phật pháp."

"Phật gia có không ít thứ kiêng kỵ, nhưng xét đến cùng trong chùa miếu kiêng kỵ nhất vẫn là thấy máu." Thiên Tôn chống cằm ghé vào trên lưng Yêu Yêu, kéo Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn sang ôm.

Công Tôn ngẩn người, sờ cằm, "Quả thật... Triệu Phổ là võ tướng..."

Tiểu Tứ Tử chọc chọc Thiên Tôn, "Nhưng mà khi hai người đến đó còn bé mà, Ân Ân còn rất nhỏ nha."

Công Tôn cũng gật đầu, hơn nữa Phật đường cổ tháp trong Khai Phong Thành cũng không thiếu, không có ngôi chùa miếu nào nói Triệu Phổ không thể vào được... Ân Hậu cũng thường đến Nam An Tự tìm Vi Trần đại sư chơi đùa...

"Ha ha..." Thiên Tôn cười hai tiếng, đáp, "Mệnh của Ân Hậu lão quỷ và tiểu tử Triệu Phổ kia người bình thường có thể so sánh được sao? Tu La chuyển thế sao có thể tiến vào Phật đường?"

Công Tôn liền híp mắt nhìn Thiên Tôn —— làm gì có Tu La chuyển thế đâu!

Thiên Tôn vươn tay vỗ vỗ Công Tôn, "Người còn trẻ, có vài người vài việc chính là xung khắc, không phục không được."

Công Tôn còn nhú mày cân nhắc, Tiểu Tứ Tử đã gật đầu.

Thiên Tôn xoa đầu bé, trở mình nằm trên lưng Yêu Yêu, giờ Tiểu Tứ Tử lên giữa không trung trên đầu bé.

...

Bên kia, Triệu Phổ bị "vứt bỏ" buồn bực tựa vào một cái bàn trong thiên viện, nhìn Giả Ảnh dẫn người nâng một cỗ thi thể đi vào.

Giả Ảnh hỏi Ân Hậu muốn xem thế nào, có cần đi mời ngũ tác đến không.

Ân Hậu đi tới bên cang, nhìn thi thể bị đặt trên một cái giá gỗ.

Không biết có phải do ảnh hưởng từ ánh trăng hay là vì đóng băng nhiều năm, thi thể này như được phủ một lớp bụi mỏng màu lam.

Hình thái thi thể an tường, nhắm mắt lẳng lặng nằm đó giống như đang ngủ.

Y phục mặc trên người thi thể cũng rất đặc biệt, tựa hồ là cho người chuyên sinh hoạt trong hoàn cảnh giá rét, vật liệu may y phục lấy da màu xám trắng làm chủ đạo.

Thi thể bị chọn nung chảy bằng mang ra là nam tính trung niên, dáng người trung bình, để râu, hai tay nắm một dụng cụ bằng sắt cùng một dạng như ngư xoa (*), đặt ở trước ngực.

Triệu Phổ cũng tiến đến xem thử.

Vừa rồi bị đóng băng trong động nên không nhìn rõ, Triệu Phổ cũng không cảm thấy thi thể bị đóng băng này có vấn đề gì, nhưng bây giờ làm tan băng đặt trước mắt xem kỹ lại... liền cảm thấy có chỗ khác thường.

Cửu Vương gia mang binh đánh giặc nhiều năm, có chút hiểu biết về thi thể, người chết hẳn đã thấy rất nhiều nhưng người chết như dạng này thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Cái này thật con mẹ nó là người chết sao?" Triệu Phổ nhin không được vươn tay thăm dò hơi thở của người chết... nhưng vị đại thúc trung

niên này quả thật không có hô hấp.

Long Kiều Quảng và Thanh Lâm cũng cảm thấy không đúng... người này tuy rằng sắc mặt quái dị nhưng căn bản không giống như đã chết, cảm giác chỉ là đang ngủ mà thôi.

Giả Ảnh và Tử Ảnh cũng nói, ngay từ đầu khi băng trên người thi thể tan ra họ cũng rất hoảng sợ, cảm thấy quá giống người sống...

...

Ân Hậu nhìn cổ thi thể kia chăm chăm rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu, nói với Long Kiều Quảng, "Tìm chút người coi chặt cửa và tường viện, đừng để bất kỳ kẻ nào đến gần!"

Long Kiều Quảng nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ gật đầu.

Hữu tướng quân cảm thấy kỳ quái, bất quá vẫn an bài người canh gác quanh viện.

Ân Hậu nhìn mọi người, nói, "Những gì nhìn thấy sau đây, các người nhớ rõ không được nói ra, ngoài ra... bất luận nhìn thấy cái gì, không cần kinh hoảng."

Nói xong, chỉ thấy Ân Hậu đột nhiên duỗi tay ra vỗ một chưởng vào ngực thi thể kia...

Theo bàn tay Ân Hậu giơ lên, thi thể liền xảy ra biến hóa...

Đám người Triệu Phổ nhìn hiểu được rồi, mãnh liệt rút lui một bước, kinh hãi đến không thể nói nên lời.

...

(*) Ngự xoa:

Ru: Nỗi hứng bật tử giữa đêm, ngủ không được nên triển luôn _3_

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 207: Hỏa Biến

Edit: Ruby

Một chương của Ân Hạo vỗ lên ngực thi thể kia, khối thi thể quỷ dị không biết đã đóng băng bao nhiêu năm kia, lập tức sinh ra biến hóa.

Đầu tiên là trên làn da xám xanh của thi thể xuất hiện một số đường vân vện màu xanh nâu cùng những vết lõm đốm bất quy tắc. Những đường vân vện cùng vết đốm từ từ lan rộng, nối liền với nhau, rất nhanh liền tạo thành một thứ đồ án lớn như hình xăm.

Đám người Triệu Phổ kinh hãi nhìn bên ngoài thi thể bị đồ án như hình xăm bao trùm... Nói đến cũng kỳ quặc, vốn thi thể thoát nhìn rất an tường nhưng sau khi bị một lớp hình xăm bao trùm thì không hiểu sao liền có vẻ rất quỷ dị, thậm chí còn có thể nhìn ra được cảm giác tà ác.

"Ngọa tào..."

Hữu tướng quân nhìn những đồ án kia từ từ hình thành, còn hơi gồ lên, không hiểu sao liền nổi da gà toàn thân, "Cái thứ gì?!"

Ân Hạo thu chương đứng một bên cau mày không nói, đám người Triệu Phổ nhìn lão gia tử mấy lần, không rõ là xảy ra chuyện gì.

Trong lúc mọi người đang còn đầy nghi hoặc thì đột nhiên Ân Hạo ngẩng đầu, nói với Triệu Phổ, "Có dầu hỏa không? Nhanh chóng thiêu hủy!"

"Hả?"

Cửu vương gia không hiểu, "Đốt..."

"Nhanh lên..."

Ân Hậu nói còn chưa dứt lời, Thanh Lâm đứng một bên bỗng nhiên lui lại một bước.

Long Kiều Quảng đứng bên cạnh, không hiểu quay sang nhìn Thanh Lâm.

"Động..."

"Cái gì?"

Thanh Lâm mở to hai mắt nhìn chăm chăm cổ thi thể kia, "Động!"

Triệu Phổ nhượng mày, "Cái..."

"Oa!"

Đang nói, Long Kiều Quảng cũng hô một tiếng, "Đúng là vừa động một cái!"

Lúc này ngay cả Triệu Phổ cũng nhìn thấy, chỉ thấy ngón tay của khối thi thể nhẹ nhàng nhúc nhích mấy cái...

"Sống..."

Không đợi Hữu tướng quân nói tròn hai chữ "Còn sống" thì thấy Ân Hậu lập tức lấy nửa vò rượu còn dư lại trên bàn tưới vào thi thể, sau đó vung tay lên... mọi người cảm nhận được một cỗ nội lực nóng rực quét qua, ngay sau đó liền nghe thấy "phục" một tiếng, một ngọn lửa màu lam bùng lên.

Ngọn lửa cháy càng lúc càng lớn, một cảnh tượng quý dị khác xuất hiện.

Chỉ thấy ngọn lửa tại những vị trí có hình xăm trên thi thể là màu đỏ, mà những vị trí khác lại là màu lam... lửa cháy rất nhanh thiêu hủy y phục bên ngoài của thi thể.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, thì ra phía dưới y phục cũng có đồ án lan ra rất rộng bao trùm lấy thân thể...

Theo lý mà nói, thi thể từng bị đóng băng, cho dù có tưới cả vò rượu mạnh cũng không dễ dàng bị thiêu hủy.

Nhưng chỗ "đồ án" này dường như rất dễ bị thiêu đốt, lửa trên những vị trí khác của thi thể dần dần lụi tắt, chỉ là những "đồ án" kia vẫn còn bốc cháy, hình ảnh thoạt nhìn có chút yêu dị.

Lúc này nhóm ảnh vệ cầm mấy bình dầu hỏa chạy vào.

Ân Hậu sai họ đem dầu hỏa đổ hết lên trên thi thể, sau đó ném củi vào đốt cùng.

Các ảnh vệ bận rộn hỏa táng cỗ thi thể kia.

Triệu Phổ tiến đến bên cạnh Ân Hậu muốn hỏi một chút rốt cuộc chuyện là như thế nào, Tử Ảnh lúc này đang ném củi vào lửa đột nhiên nhảy dựng lên, "Oa! Người này còn sống!"

Các ảnh vệ khác cũng "roạt" một tiếng tản ra hai bên.

Chỉ thấy cỗ thi thể giữa ngọn lửa cháy hừng hực kia kịch liệt co giật, rồi bỗng nhiên cỗ thi thể cong người hướng lên trên...

"Nường nha..."

Long Kiều Quảng đứng xem ở một bên nhảy dựng lên, Triệu Phổ cũng mở to hai mắt...

Cùng lúc đó hai mắt lẫn miệng của thi thể đều mở ra, từ bên trong phụt ra chính là lửa đỏ.

Ngay sau đó chợt nghe "rắc" một tiếng, cái giá đặt thi thể bị đốt sập... thi thể rơi xuống giữa đồng củi cháy đen.

Mọi người nhìn thi thể oằn mình co giật trong hỏa diễm tạo ra một loại trạng thái quái dị như bị thiêu từ trong ra ngoài.

Cửu Vương gia cau mày đầy nghi hoặc, "Vì sao nội tạng ngược lại bị thiêu hủy trước? Thân thể lại khó đốt như vậy? Bên trong bị nhét thứ gì như chất dễ cháy sao?"

Long Kiều Quảng chỉ vào thi thể nhận xét, "Những đồ án như hình xăm này cảm giác rất dễ bị đốt, ngược lại làn da của thi thể cư nhiên đốt tới bây giờ vẫn là màu lam, ngay cả bọt nước cũng không phồng lên..."

"Ít nhất cũng phải đốt tới hừng đông ngày mai."

Ân Hậu vẫn không nói tiếng nào từ nãy đến giờ rốt cuộc cũng mở miệng.

Triệu Phổ không hiểu, "Đốt lâu vậy sao? Người nọ không lẽ làm bằng sắt?"

Ân Hậu "chặc" khẽ một tiếng, tựa hồ có chút lo lắng.

Long Kiều Quảng và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— có chuyện gì?

Ân Hậu nhìn chăm chăm vào đồng củi một lúc, vẫy tay gọi Triệu Phổ, xoay người đi vào nhà.

Cửu Vương gia nhanh chóng theo vào.

...

Đối lập rõ rệt với sân viện đang hừng hực lửa cháy, là đoàn người Triển Chiêu đang rong ruổi chạy trong đêm.

Ban đêm tại Quỷ Hải lạnh đến dị thường, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Yêu Yêu, bọc hai lớp thảm thật dày.

Tiểu Tứ Tử vùi đầu vào lòng Công Tôn ngủ say.

Công Tôn không buồn ngủ, ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn không biết ở phía sau đã đi ra phía trước đứng từ khi nào.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng đứng trên lưng Yêu Yêu nhìn Quỷ Hải chìm trong màn đêm, mái tóc dài màu bạc tung bay trong gió đêm...

Dáng vẻ này của Thiên Tôn khiến Công Tôn không hiểu sao sinh ra ảo giác người trước mắt không phải là người. Những lúc Thiên Tôn không nhí, quả thật đặc biệt không giống người.

Nhưng mà... Công Tôn lại cảm thấy, sau khi Thiên Tôn đi đến phía trước bọn họ, những cơn gió lạnh thấu xương vừa rồi liên tục quét đến đã không còn tồn tại.

Mới vừa rồi Tiểu Tứ Tử còn lạnh đến kéo thảm trùm kín người, lúc này đã bị nóng đến gương mặt nhỏ đỏ bừng.

Công Tôn nhìn chăm chăm mái tóc màu bạc trong đêm đen, vô thức nở nụ cười —— bên trong băng tuyết lơ đãng xuất hiện một chút ôn nhu, mới là động lòng người nhất...

...

Hứng gió lạnh cả một đêm, rốt cuộc khi thái dương xuất hiện, mọi người đã đến chân núi của Thánh Điện Sơn.

Thánh Điện Sơn dưới ánh bình minh cực kỳ thánh khiết trắng lệt... ngọn núi cao ngất trong mây, mọc san sát đủ loại cổ tháp.

Sáng sớm trên đỉnh núi truyền đến hàng loạt tiếng chuông ngân, dưới chân núi đã có không ít xe ngựa, Phật tử thành tín bước lên những bậc thang phủ đầy cát vàng hướng lên trên núi.

Khu vực Thánh Sơn Tự dư dả những mỏ đá trắng, từng khối từng khối cự thạch màu trắng là nguyên liệu chủ yếu để kiến tạo thêm đá lằn chùa chiền. Nhưng mà bão cát bên trong đại mạc luôn mang theo cát vàng... Qua một đêm, trên bậc thang luôn phủ một lớp cát vàng mỏng manh.

Công việc đầu tiên mỗi sáng sớm của các tiểu hòa thượng từ trên núi đến dưới núi đều là cầm chổi từng bậc từng bậc quét dọn cát.

Dưới chân núi Thánh Sơn Tự có một vài khách điểm là nơi trú ngụ cho khách hành hương phương xa đến.

Trong đó có mấy căn là sản nghiệp của Hỏa Phượng Đường, Lâm Dạ Hỏa mang theo mọi người đem ngựa giao cho tiểu nhị dắt vào chuồng nghỉ ngơi, rửa mặt một chút, ngồi xuống ăn bữa sáng.

Tiểu Tứ Tử ngủ một đêm rất ngon, ngược lại Công Tôn ôm bé một đêm đến đau xương sống đau thắt lưng.

Tiểu Tứ Tử rất đau lòng, đứng trên băng ghế bóp vai cho phụ thân của bé.

Tiểu nhị mang bữa sáng lên... Tất cả các khách điểm xung quanh Thánh Điện Sơn đều chỉ có món chay, nhưng cháo trắng ăn sáng rất ngon miệng.

Mọi người ngồi ở lầu hai quan sát khách lữ hành lui tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là lần đầu tiên đến Thánh Điện Sơn, Trâu Lương trước kia cũng chỉ đi ngang qua chứ không lên núi, tò mò hỏi Lâm Dạ Hỏa, "Nhiều khách hành hương đến vậy sao?"

"Đúng thế, nơi đây linh thiêng hơn bất kỳ chỗ nào khác."

Hỏa Phượng nói dứt lời, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử ngậm bánh bao "soạt" một cái xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang ăn cháo, ngậm thìa trong miệng không hiểu nhìn hai tiểu hài nhi đang như hổ rình mồi mà nhìn mình chăm chăm —— có chuyện chi?

Thiên Tôn ngồi một bên cũng bưng bát cháo gật đầu với Triển Chiêu, "Lát nữa người nhớ bái lạy nhiều một chút."

Triển Chiêu vô lực.

Ngũ gia chống cằm nhìn Triển Chiêu một chút, "Thôi dứt khoát cứ để chúng ta tra án, người nghiêm túc bái Phật là được..."

Nói còn chưa dứt lời, chân ghế thiếu chút nữa bị Triển Chiêu đá gãy.

Ăn cơm xong, Lâm Dạ Hỏa mang theo mọi người đi vòng đến sau núi.

Trâu Lương tò mò, "Không đi từ cửa chính sao?"

"Phía trước núi đều là để cho khách hành hương đi, những cầu thang màu trắng kia chỉ có thể đến giữa sườn núi, các Thánh tăng thực sự của Thánh Điện Sơn đều ở trên đỉnh núi, nơi đó không có chút khinh công căn bản không lên được." Hỏa Phượng nhảy nhót đi tới chỗ cầu thang đá bề vụn và dốc đất nghiêng sau núi, "Đường lên núi khó khăn không thua gì Đồ Vân Phong đâu."

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫn như cũ ngồi trên lưng Yêu Yêu, những người khác khinh công đều tốt, đi theo Lâm Dạ Hỏa, rất nhanh liền tới đỉnh núi.

...

Chỉ có đến đỉnh núi, mới chính thức hiểu được thế nào là Thánh Điện Sơn.

Phía trước tuy rằng đã rất hùng vĩ nhưng Phật gia thiên cảnh chân chính, vẫn là phải đến phía sau núi này mới có thể lĩnh hội được.

Chùa chiền phía sau núi so với phía trước núi cũ kỹ hơn không ít, nhưng hình ảnh trải qua phong sương tang thương này mang theo một loại cảm giác đặc biệt trang nghiêm.

Vả lại thú vị chính là chùa chiền phía sau miếu kiến tạo cực kỳ tùy ý, có cái thậm chí chỉ xây được một nửa, tượng Phật tùy ý có thể thấy được, hình thức kỳ lạ, trên núi cũng có tiểu hòa thượng quét rác, nhưng không phải quét đi cát vàng, mà là quét những bậc thang đá vốn dĩ đã trắng ngần sạch sẽ.

Phía trước núi vang vọng tiếng chuông hòa cùng tiếng tụng kinh phiêu phiêu mờ ảo như có như không.

Phía sau núi lại thanh u mỹ lệ, phảng phất chỉ có mấy tiếng chim hót... Trên đỉnh núi có thác nước, lượng nước không lớn, tinh tế róc rách quần quanh chùa chiền từng bậc từng bậc chảy xuống... Cuối cùng hội tụ lại với nhau, trút xuống một bên trong sơn cốc.

Rất xa, mọi người nhìn thấy một cái cầu treo bắc trên sơn cốc, xa xa nhìn thấy lung lay sắp đổ, cực kỳ mạo hiểm.

Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa, "Sơn cốc kia chính là Tiên tri cốc sao?"

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, "Ừ, bia tiên tri đều ở trong sơn cốc đó."

Mọi người vừa đi vừa tán gẫu, chỉ thấy xa xa trước cửa một tòa cổ miếu, có một tiểu hòa thượng mập mập đang ngồi.

Tiểu hòa thượng kia khá khinh bộ bẫm, ngồi xếp bằng, dựa vào một pho tượng Phật Di Lặc cực lớn, đang ngủ gà ngủ gật, tựa hồ là sáng sớm chưa tỉnh ngủ.

Bên cạnh tiểu hòa thượng có một cây chổi rách, tăng y màu vàng đầy vết nhăn, trước ngực treo một chuỗi Phật châu bồ đề, trong ngực ôm một con hắc miêu mập mập.

Triển Chiêu liếc mắt một cái liền nhìn trúng con mèo kia.

Mèo kia không ngủ, đang mở to một đôi mắt tròn xoe nhìn bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cũng bị con mèo kia thu hút... mèo này nếu không mở to mắt, căn bản nhìn không ra là mèo... bởi vì thật sự quá đen!

Ngũ gia thấy qua không ít mèo đen, nhưng đen thành thế này lại chưa bao giờ gặp được, mèo này toàn thân không có một cọng lông tạp, hai mắt là màu kim lục giao nhau, trong vắt như bảo thạch, đáng yêu dị thường.

"Hoặc."

Thiên Tôn liếc mắt một cái nhìn thấy, vui vẻ, "Hòa thượng làm biếng!"

Tiểu hòa thượng kia tựa như nghe thấy, ngáp một cái dụi dụi mắt, lẩm bẩm, "Ai nha A Di Đà Phật, hình như gặp phải ác mộng..."

Vừa nói vừa ngoáy lỗ tai.

Hắc miêu trong lòng tiểu hòa thượng "Meo" một tiếng nhảy xuống.

Bởi vì Triển Chiêu ngoắc ngón tay với nó.

Mèo trong thần miếu vẫn là mèo, là mèo đều sẽ bị Triển Chiêu hấp dẫn... Hắc miêu đáng yêu lập tức nhanh nhẹn vọt về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, vươn tay ôm mèo lên, sờ soạng một cái, con mèo này mập ú, phỏng chừng trong miếu có không ít chuột nên mới ăn đến béo như vậy. Tiểu Tứ Tử cũng rất hứng thú với mèo con, ngưỡng mặt lên, nhìn thấy trên chân hắc miêu có bôi chút thuốc mỡ, có thể là lúc trước mới bị thương đã được chữa trị.

Hòa thượng kia lúc này cũng xoay mặt qua, phát hiện ra người tới.

Lâm Dạ Hỏa đi ở phía trước vẫy tay, "Đại sư."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nheo mắt —— đại sư? Nhìn mới mười mấy tuổi mà...

Tiểu hòa thượng kia nhìn thấy Lâm Dạ Hỏa, vui vẻ cười tùm tùm, "Ài u, Tiểu Lâm Tử a, đã lâu không gặp..."

Hòa thượng còn chưa dứt lời thì biểu tình trên mặt đột nhiên cứng lại.

Mọi người nhìn theo hướng tiểu hòa thượng đang nhìn chăm chăm thì chỉ thấy phía sau Lâm Dạ Hỏa, Thiên Tôn lộ đầu ra, vẫy tay với hòa thượng, "Hắc! Tiểu Lan Tử."

"Á..."

Tiểu hòa thượng kia hút một ngụm khí lạnh, nhảy vọt lên trốn ra phía sau tượng Phật, một tay cầm chổi, cán chổi chỉ vào Thiên Tôn, "A! Người... Sao người lại tới đây..."

Thiên Tôn híp mắt, "Vèo" một tiếng liền vọt đến bên cổng chùa.

Tiểu hòa thượng kinh hô một tiếng ném chổi xoay người bỏ chạy, Thiên Tôn liền rượt theo sau, hai người rượt nhau chạy vòng tròn quanh pho tượng Phật Di Lặc cực lớn kia.

Tiểu hòa thượng vừa chạy vừa hét, "Cứu mạng nha!"

Tay Thiên Tôn đã tóm được vạt tăng bào, "Đừng chạy! Để ta sờ đầu một cái!"

"Không cần!" Tiểu hòa thượng ôm cái đầu trọc giãy dụa.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không hiểu gì nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử kéo tay Tiểu Lương Tử tò mò hỏi, "Tiểu Lương Tử, Tôn Tôn sao lại khi dễ tiểu hòa thượng?"

Tiểu Lương vừa vén tay áo vừa nói, "Lão gia tử đúng là hiểu biết! Cận Nhi, lát nữa chúng ta cũng nhân cơ hội sờ đầu đại sư một cái! Sẽ gặp may!"

Công Tôn hỏi Lâm Dạ Hỏa, "Tiểu hòa thượng kia là ai vậy?"

Lâm Dạ Hỏa vui vẻ đáp. "Cùng thế hệ với đại hòa thượng nhà ta, pháp danh là Vô Hối, nhân xưng Lan Diệp Thần Tăng, từng nghe qua chưa?"

Mọi người nghe thấy liền há hốc miệng —— rất nổi tiếng!

Ngũ gia kinh ngạc, "Lan Diệp Thần Tăng trong truyền thuyết..."

Hỏa Phượng cười hì hì khoát tay, "Thấy lạ nhưng không lạ đâu, nơi ở Thánh Sơn Tự này đều là Thánh tăng."

Lúc này vị Vô Hối đại sư kia đã bị Thiên Tôn bắt được, lão gia tử đang sờ đầu của hòa thượng.

Vô Hối bữu môi, "Sao người lại tới đây? Lại muốn đến tác quái có phải không?"

Thiên Tôn sờ được rồi, thu tay thả tiểu hòa thượng, chấp tay sau lưng nhướng mày, "Có chút việc phải đến Tiên tri cốc."

Lúc này, Triển Chiêu bọn họ cũng đến trước mặt, Lâm Dạ Hỏa giới thiệu mọi người cho Vô Hối.

Vị Thánh tăng này cũng ôn hòa như Vô Sa đại sư, cười hì hì chào hỏi với mọi người, thấy Tiểu Lương Tử mon men muốn sờ đầu mình, vội vàng che lại.

Mọi người đều cảm khái một chút —— vị này nhìn gần càng thấy non, trình độ giữ tươi không khác gì với Hắc Thủy Bà Bà hay Tửu Tiên Tiết Tẩn... Lợi hại!

"Tiên tri cốc..." Vô Hối mang mọi người vào Phật đường, vừa đi vừa nói, "Đúng là đã lâu không ai nhớ đến tấm bia đá này, dù sao ngoại trừ Yêu Vương cũng không ai có thể xem hiểu được."

Xuyên qua miếu đường ra cửa sau, Vô Hối chỉ vào cầu treo xa xa nói, "Khi xuống núi cẩn thận một chút, gần đây anh vũ con mới vừa ấp nở ra, các người cẩn thận đừng đụng trúng tổ chim ha."

Tất cả mọi người gật đầu, Thiên Tôn lại là tò mò, "Anh vũ? Hai con khi trước chúng ta mang lên núi sao?"

Vô Hối cười hì hì niệm Phật hiệu, "Người cứ đi xem đi."

Đi về hướng sơn cốc, Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Thiên Tôn, "Anh vũ gì?"

Thiên Tôn giải thích, "À, lần trước khi chúng ta đi theo Yêu Vương đến đây, ở dưới chân núi nhặt được hai con anh vũ màu trắng. Loài anh vũ đuôi dài này ở Tây Vực rất được yêu thích, phỏng chừng là tên buôn lậu chim nào đó đi qua nơi này, phát hiện anh vũ nhiễm bệnh liền vứt bỏ lại ven đường."

Triển Chiêu hỏi, "Mọi người đã mang anh vũ lên núi sao?"

"Khi chúng ta phát hiện ra thì anh vũ còn sống nhưng lông trên người đã rụng hết, bần hề hề hấp hối." Thiên Tôn đáp, "Yêu Vương bảo chúng ta dùng lụa bọc lại, mang lên núi. Lúc ấy Vô Hối còn nhỏ, Yêu Vương đem anh vũ cho hắn, hắn dùng phong lan chữa bệnh cho anh vũ... Sau đó anh vũ có sống được không thì chúng ta cũng không biết."

Công Tôn đi trước quay mặt lại. "Lan Diệp Thần Tăng lấy y thuật nổi tiếng thiên hạ, vừa rồi khi đi ngang qua bên cạnh, ta ngửi thấy mùi thơm của phong lan, trong truyền thuyết đại sư thiện dùng phong lan, cơ hồ có thể trị bách bệnh. Năm đó vùng Tây Vực bị ôn dịch hoành hành, đại sư mười sáu tuổi xuống núi, cứu được vạn bách tích Tây Vực."

Nghe Công Tôn nói đến lời này, Thiên Tôn "phụt" một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn —— không đúng sao?

Thiên Tôn mỉm cười, "Đúng thì đúng, hắn từ nhỏ đến lớn đúng là rất buồn cười."

Thiên Tôn tựa hồ nhớ đến chuyện thú vị, ráng nhin cười.

"Hương phong lan trên người Lan Diệp quá nặng, tất cả chim chóc, động vật bị thương... đều tìm được hắn, hắn liền trị liệu cho chúng." Thiên Tôn giải thích, "Hòa thượng rất lười biếng, khi không xem bệnh liền ngủ say, hơn nữa thích ngủ ở lộ thiên, thường xuyên ngủ một giấc tỉnh lại thì liền có mấy động vật bị thương nằm ngủ bên người."

Tiểu Lương Tử cũng nói, "Con người của Vô Hối đại sư rất tốt! Sở dĩ đại sư luôn lành biếng là bởi vì có đôi khi có bướm bướm, chim chóc gì đó đậu trên người đại sư, đại sư sợ làm chúng kinh sợ nên đơn giản liền ngủ bất động, vừa rồi phỏng chừng đại sư cũng là đang làm đệm dựa cho hắc miêu kia."

Vừa đi vừa tán gẫu liền đi tới bên chỗ cầu treo, nhìn xuống... là một cái sơn cốc rất sâu.

Chỉ nhìn thoáng qua, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Không phải sơn cốc cao quá hay hiểm trở gì mà là trong sơn cốc cư nhiên tràn ngập hương hoa chim hót...

Trên thạch bích trong sơn cốc u tĩnh phủ kín dây leo, cành lá sum xuê. Mọi người đi đến bên vách núi, có mấy viên đá vụn rơi xuống, nháy mắt trong sơn cốc đầy cánh chim trắng tung bay...

Chỉ thấy một đàn anh vũ kéo đuôi dài màu trắng bay lên từ một bên vách núi, giương cánh lượn vòng trong sơn cốc... Trên vách núi đá truyền đến tiếng chim non riu rít, bưng bưng sức sống.

Mọi người đứng trên đỉnh núi, nhớ tới lời hòa thượng nói —— anh vũ non mới vừa ấp ra, đừng quấy nhiễu chúng...

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn nhìn Thiên Tôn.

Lúc này trong mắt Thiên Tôn cũng không giấu được vẻ kinh ngạc —— một trăm năm trước khế động thiện niệm, nhặt lên hai con chim gần chết bệnh, một trăm năm sau trở thành một mảnh sinh sôi không ngừng.

Lâm Dạ Hỏa cũng nhin không được cảm khái, "Loại anh vũ đuôi dài màu trắng này, năm đó bởi vì giá cao nên thợ săn Tây Vực cơ hồ người

người đều sẵn lòng bán cho những kẻ buôn chim, hiện giờ gần như tuyệt tích, rất khó nhìn thấy loài chim này nữa, không ngờ..."

Lúc này tất cả mọi người không hện mà cùng nghĩ tới, cổ nhân thường nói, nhất niệm thành Phật nhất niệm thành ma... kết quả không bao giờ phản bội lại ta.

Đang cảm khái, chợt nghe cách đó không xa truyền tới một thanh âm già nua, "Ha ha ha... Chỉ Văn nói hôm nay ra cửa đi theo hướng đông có thể gặp được cố hữu, ta còn tưởng cố hữu nào, hóa ra là tên bạch mao nhà người."

Mọi người nhìn theo tiếng, chỉ thấy từ phía đối diện của cây cầu treo lung lay sắp đổ này, một lão hòa thượng thông dong đi tới.

Tăng bào tăng mạo của hòa thượng kia đều màu xám, thân hình cao gầy, tay áo dài rộng mang theo mấy phần tiêu sái. Tuổi xem ra thật không nhỏ nhưng tinh thần không tồi, mang ý cười trên mặt vừa đi vừa vẫy tay với Thiên Tôn, "Đã lâu không gặp."

Đám người Triển Chiêu vừa đoán tuổi tác của vị cao tăng này, vừa kinh ngạc nhìn cây cầu treo dưới chân.

Cầu treo này thoạt nhìn cực nguy hiểm nhưng hòa thượng kia không nhanh không chậm đi bên trên, cây cầu cứ nhiên ngay cả rung cũng không rung một chút... có thể thấy được nội lực của người này cực cao, khinh công rất tốt.

Thiên Tôn nghiêng đầu quan sát người mới tới, nghĩ nghĩ, "A" một tiếng, "Chỉ Kiến!"

Lâm Dạ Hỏa giới thiệu cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đang mơ hồ, "Đây là Chỉ Kiến đại sư, cao thủ trên Thánh Điện Sơn có võ công gần với đại hòa thượng nhà ta, Chỉ Văn vừa rồi được nhắc đến là sư

huynh của ông ấy, Chỉ Văn đại sư. Lão hòa thượng đoán trước mọi việc cực chuẩn, hai vị Thánh tăng một văn một võ đều là tập đại thành giả (*)."

(Tập Đại Thành nghĩa là đem những điều mà tổ tông truyền lại, viết thành văn tự ghi chép lưu truyền)

Triển Chiêu bọn họ liền gật đầu —— quả nhiên là Thánh tăng khắp nơi.

Chỉ Kiến đại sư qua cầu, đi đến bên cạnh mọi người.

Tiểu Lương Tử và Lâm Dạ Hỏa hiển nhiên đều quen biết với lão hòa thượng, giới thiệu bọn Triển Chiêu cho mọi người làm quen.

Chỉ Kiến tính cách hiền hòa, chào đón mọi người xong, vươn tay ôm lấy Tiểu Tử Tử trên đùi bé mấy câu.

Triển Chiêu bọn họ tìm đường chuẩn bị đi xuống Tiên tri cốc.

Chỉ Kiến không hiểu, "Các người đi xuống Tiên tri cốc làm gì? Tìm tấm bia đá?"

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, "Khi ta còn bé từng nhìn thấy mấy tấm bia đá, gần đây đúng phải một số chuyện nên muốn xem lại."

Chỉ Kiến chỉ chỉ cây cầu treo, "Phương pháp tương đối an toàn là nhảy từ giữa cầu xuống, đường xuống núi nguyên bản từ bốn vách đá đã không còn, hơn nữa gần đây có nhiều ổ chim lắm, còn có sóc con mới vừa sinh ra, kéo sợi dây leo nào cũng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu đập vỡ quả trứng chim nào thì Lan Diệp sẽ khóc nhè cho xem."

Bạch Ngọc Đường quan sát địa hình một chút, cảm thấy phương pháp tốt nhất có lẽ vẫn là trực tiếp cưỡi Yêu Yêu xuống.

Vì thế Ngũ gia huyết sáo một cái.

Yêu Yêu vừa rồi đáp xuống mái một tòa miếu nghỉ ngơi liền vỗ cánh bay tới.

Chỉ Kiến há hốc miệng nhìn cự long màu trắng bay qua đỉnh đầu, trong mắt đầy chấn kinh.

Lâm Dạ Hỏa ngồi trên lưng Yêu Yêu, dẫn đầu bay xuống sơn cốc, mọi người đều đứng đợi trên cầu.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dạ Hỏa dường như đã tìm được tấm bia đá muốn tìm, liền nhảy xuống khỏi lưng Yêu Yêu, ngoắc tay với mọi người.

Đám người Thiên Tôn lục tục đi xuống, Yêu Yêu lại đi lên đón Công Tôn.

Công Tôn nhận lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay Chỉ Kiến đại sư, lúc này Chỉ Kiến đại sư vẫn còn nhìn Yêu Yêu đến phát ngốc.

Mọi người cũng không nghĩ nhiều... chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều từ trên núi xuống sơn cốc, Chỉ Kiến đại sư còn đứng bên núi cau mày, như có điều suy nghĩ.

...

Trong hoàng cung Cuồng Thạch Thành, lửa thiêu đốt cả đêm rốt cuộc cũng tắt.

Triệu Phổ hàn huyên với Ân Hậu nửa đêm, đại khái đã rõ ràng nguồn gốc của thi thể này, ra khỏi phòng đi đến trong viện, hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt.

Ảnh vệ nhật hết than củi cháy đen đi, thi thể bị lửa thiêu một đêm cũng không hóa thành tro tàn mà lấy một loại hình thái khác thường nằm ở đó.

Long Kiều Quảng ghét bỏ nhìn thứ đó, hỏi Triệu Phổ vừa đi ra. "Thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?"

Cửu Vương gia thở dài, không nói thêm gì mà vươn tay lấy một phong thư ra giao cho Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng không hiểu nhận lấy thư.

Triệu Phổ nói, "Người mang ít người, đi một chuyến về Hắc Phong Thành giao thư cho lão Hạ, việc này không được chậm trễ phải nhanh chóng xuất phát."

Long Kiều Quảng dù sao đã đi theo Triệu Phổ nhiều năm, từ ngữ khí nói chuyện của Triệu Phổ có thể đoán được sự tình tương đối nghiêm trọng. Hắn không hỏi nhiều, dẫn người chạy về Hắc Phong Thành đưa tin.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 208: Lời Tiên Tri Về Trận Chiến

Edit: Ruby

Lâm Dạ Hỏa tìm được tấm bia tiên tri từng nhìn thấy khi bé, chỉ cho Triển Chiêu bọn họ.

Tấm bia tiên tri này không phải là loại bia đá cao tầm nửa người thông thường mà là một khối đá tương đối lớn, có tấm cao bằng hai người, có tấm cao đến ba bốn trượng.

Những tấm bia đá này thoát nhìn niên đại rất cổ xưa, trải qua bao sương gió, có một số đã bị hư tổn không còn toàn vẹn. Bên ngoài bia đá có những ký hiệu cùng hình khắc. Phần lớn những hình khắc mô tả những khung cảnh hay hoạt động to lớn, đa phần là về chiến tranh, xây dựng, hiển tế linh tinh... Nhân vật trong hình được khắc họa tương đối đơn giản nhưng hình thái động tác thập phần sinh động.

Tấm bia đá mà Lâm Dạ Hỏa chỉ cho Triển Chiêu bọn họ xem là một trong những tấm được bảo tồn tương đối hoàn hảo nhất.

Trên bia đá không có chữ hay dấu hiệu gì, chỉ có một nhóm hình khắc họa, hình ảnh rất dễ hiểu, chính là cảnh hai phe giao chiến.

Nhưng mà tấm bia đá này lại có vẻ cực kỳ không tầm thường... Bởi vì hai bên giao chiến đều phi thường đặc biệt! Cảm giác hai bên đều không phải là người.

Bình mã hai bên trái phải phân biệt rõ ràng, binh lính bên trái đều là xương khô, mặc khôi giáp cầm trường đao trong tay, trên đỉnh khôi giáp còn có một cái sừng nhọn. Mà binh lính bên phải mặc dù là hình người, nhưng trên người mọi người đều có dấu hiệu kỳ quái, những dấu hiệu này đang bốc cháy hay là tỏa ra sương khói gì đó...

Tiểu Tứ Tử ngược mặt nhìn hình khắc những binh lính không xê xích bao nhiêu với mình trên bia đá, kề sát vào cẩn thận nghiên cứu.

"Hoặc!" Tiểu Lương Tử khoát hai tay lên vai Tiểu Tứ Tử, ngưỡng mặt vừa nhìn vừa thảo luận với Tiểu Tứ Tử, "Cận Nhi người xem kia! Trên người những người đó có phải có hình xăm không?"

"Vì sao hình xăm lại bốc cháy?" Công Tôn cảm thấy kỳ quái.

Trọng điểm chú ý của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại là trên thân những binh lính xương khô phe bên kia.

Trâu Lương cũng hỏi, "Những thứ này không phải là băng sĩ bắt tử khi rập đầu và thân lại với nhau sao?"

"Giống chứ?" Lâm Dạ Hỏa hỏi. "Khi còn bé xem qua, nếu không phải nhìn thấy những băng sĩ bắt tử kia thì tranh này giống như là bộ xương khô cắm chạc cây trên đầu đánh trận. Nhưng chỉ cần cảm thấy nó giống như băng sĩ bắt tử thì càng xem càng thấy giống."

"Những binh lính mang dấu hiệu đang giao chiến kia là ai?"

Hỏa Phượng nhún vai.

"Cụm tranh này không chỉ xuất hiện trên một tấm bia đá này đâu."

Mọi người đang nghiên cứu thì chợt nghe thấy phía sau có người nói chuyện.

Đám người Triển Chiêu vừa quay đầu lại, Chỉ Kiến đại sư đang đứng phía sau bọn họ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều âm thầm kinh hãi, Võ tăng Chỉ Kiến quả nhiên là danh bất hư truyền, đến gần như vậy mà hoàn toàn không phát hiện được, thường thì chỉ có Ân Hạo và Thiên Tôn mới có thể làm được...

Nghĩ đến Thiên Tôn, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy thiếu thứ gì, nhìn trái nhìn phải, nhú mày, "Sư phụ ta đâu?"

Bạch Ngọc Đường vừa hỏi như vậy thì mọi người mới đều phát hiện ra, vừa rồi rõ ràng xuống Tiên tri cốc cùng lúc nhưng bây giờ quay tới quay lui không thấy bóng dáng Thiên Tôn đâu.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cũng khó hiểu, Tiểu Tứ Tử thì nhớ rõ mới vừa rồi bé còn kéo tay áo Thiên Tôn, sao thoáng một cái đã không thấy đâu?

Thấy mọi người quay tới quay lui, Chỉ Kiến chỉ chỉ cầu treo phía trên, nói, "Vừa chạy mất rồi."

Ngũ gia không hiểu, "Sư phụ chạy đi đâu?"

"Có phải đi gặp bằng hữu nào không?" Triển Chiêu hỏi.

Chỉ Kiến đại sư ở một bên gật gật đầu, "Ừ! Phát hiện lão bằng hữu."

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, sao chẳng khác gì tiểu hài nhi, chỉ cần không trông chừng liền lạc mất.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường lo lắng liền vỗ vỗ hăn, "Lão gia tử xem chừng rất quen thuộc với Thánh Điện Sơn, không cần lo lắng."

Chỉ Kiến cũng cười nói, "Không thể không lạng lẽ chạy đi, nếu vị kia mà phát hiện ra thì sẽ bị dọa chạy mất."

Tất cả mọi người ngây ra một lúc, sau đó nghi hoặc nhìn Chỉ Kiến —— dọa chạy?

"Ôi chao giống y hệt!"

Bên này một đám người lớn đang hiếu kỳ không biết Thiên Tôn đi đâu, bên kia lại truyền đến tiếng thảo luận của hai tiểu hài nhi.

Lực chú ý của mọi người lần thứ hai được kéo lại, mới nhận ra Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử đã chạy ra xa xa xem tấm bia đá khác.

Lúc này hai hài tử đã chạy ra thật xa, đang ngửa mặt nhìn một tấm bia đá bị hư hỏng nghiêm trọng.

Tiểu Lương Tử như là phát hiện ra cái gì, vươn tay chỉ vào tấm bia đá thảo luận với Tiểu Tứ Tử.

Chỉ Kiến vẫy tay với mọi người còn đứng ngốc tại chỗ, "Mới vừa rồi khi ta nhìn thấy con rồng của các người, cũng nhớ ra một chuyện."

Mọi người theo Chỉ Kiến đi tới trước tấm bia đá chỗ Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đang đứng, Tiểu Lương Tử chỉ vào hình khắc trên tấm bia đá nói, "Mấy người toàn thân đầy hình xăm lại xuất hiện nữa!"

Trên tấm bia đá mà Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử phát hiện kia, hình hành so với tấm bia trước còn đáng sợ hơn. Trên tấm bia đá này không có binh sĩ bất tử, những binh lính toàn thân đầy hình xăm quái dị đang dùng các loại binh khí chém giết một đám binh lính khác.

Những binh lính kia mặc khôi giáp thông thường, ngã trái ngã phải.

Công Tôn kề sát vào nhìn cho rõ, "Những binh lính này có phải đang bốc cháy không?"

"Hay là trên người quần cái gì đó?" Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn những binh lính nằm dưới đất trên người quần quanh các đường cong xoắn ốc. "Là rắn hay là thứ gì?"

Một đám người suy đoán ý nghĩa của bức tranh, nhưng hình khắc quá mức giản lược nên đoán không ra là nguyên do gì.

"Những binh lính toàn thân đầy đồ án quái dị này xuất hiện không chỉ trên hai tấm bia này." Chỉ Kiến đại sư ngoắc tay với họ, "Nơi này còn một tấm nữa."

"Còn có?" Công Tôn kinh ngạc.

"Trên tấm bia đá này không chỉ có binh lính, không lâu binh, còn có rồng."

Chỉ Kiến cười tủm tỉm chỉ vào Yêu Yêu đang nằm vắt vẻo mà ngáp trên cầu treo xa xa.

"Rồng!"

Mọi người vội vàng chạy theo Chỉ Kiến đại sư.

Lần này bọn họ đi tới chỗ còn hẻo lánh hơn ở sâu trong Tiên tri cốc.

Đi qua mấy tấm bia đá, sau một đám bụi cây, Chỉ Kiến đại sư đứng lại chỉ vào một khối bia đá dựa vào vách núi, cơ hồ hoàn hảo không hư tổn gì phía trước, nói, "Xem đi."

Ánh mắt đầu tiên nhìn vào tấm bia nọ, mọi người đã bị thu hút bởi một con rồng bay giữa không trung rất nổi bật. Tuy vẫn chỉ là vài nét khắc

đơn giản nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống Yêu Yêu... Khó trách Chỉ Kiến vừa nhìn thấy Yêu Yêu liền nhớ ngay đến tấm bia đá này.

"Phụ thân, nhìn nha, Cừu Cừu!"

Công Tôn nguyên vốn cũng đang xem hình rồng khắc phía trên tấm bia đá, nhưng Tiểu Tứ Tử lại kéo kéo tay áo hắn chỉ vào phần dưới của tấm bia.

Tất cả mọi người sửng sốt —— Cừu Cừu? Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều theo bản năng nhìn ngược về, tâm nói không lẽ Triệu Phổ âm thầm chạy theo đến?

Bạch Ngọc Đường lại là nhú mày nhìn phần dưới tấm bia đá theo ngón tay Tiểu Tứ Tử chỉ.

Một bên tấm bia đá cũng giống như tấm bia đá đầu tiên, là hình ảnh khô lâu binh đại chiến với binh lính mang đồ án kỳ quái, mà ở bên kia lại có một thân ảnh quen thuộc.

Đó là một người ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm một thanh đao to lớn... Tuy chỉ có vài nét đơn giản nhưng tất cả mọi người cảm thấy —— đây không phải là Triệu Phổ sao?! Không chỉ giống Triệu Phổ, ngay cả con ngựa kia cũng có hình dạng giống Hắc Kiêu!

"Tấm bia đá này có từ khi nào?"

Trâu Lương mới vừa rời mặt không đổi sắc cũng tỏ ra nghi hoặc, hỏi Chỉ Kiến.

Chỉ Kiến sờ cằm ngẫm nghĩ, "Ừm... cái này không dễ nói, có rất nhiều truyền thuyết về sự tồn tại của những tấm bia tiên tri này, cho dù không đến nghìn năm thì cũng nhất định đã xuất hiện từ mấy trăm năm về trước."

"Những việc khắc trên tấm bia tiên tri, sau này đều xuất hiện trong lịch sử thật sao?" Triển Chiêu hỏi.

Chỉ Kiến suy nghĩ, "Ừm... có một số đã xuất hiện, có một số khả năng đã xuất hiện nhưng đời sau không ghi chép lại." Nói xong, Chỉ Kiến chỉ về một tấm bia đá xa xa, "Đời này ta đã trải qua vài sự kiện trọng đại, đều có ghi lại trên bia tiên tri, tấm bia đá kia, ghi lại trận chiến ở Vong Xuyên Pha năm đó..."

Chỉ Kiến đại sư mới vừa nói ra mấy chữ "Trận chiến ở Vong Xuyên Pha", mấy người trước mắt liền "vèo" một tiếng.

Đại sư ngậy người, nhìn lại... một đám tiểu hài nhi mới vừa rồi còn nghiên cứu trên bia đá có phải là Triệu Phổ đã ào ào chạy về phía tấm bia đá kia.

Tiểu Lương Tử cũng kéo Tiểu Tứ Tử chạy, "Cận Nhi! Trận chiến ở Vong Xuyên Pha kìa!"

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu như thóc, rất nổi danh nha!

Chỉ Kiến lắc đầu, ngược lại cũng có chút ngoài ý muốn... Thiên Tôn cư nhiên có thể đi theo một đám tiểu hài nhi hoạt bát như vậy chơi chung một chỗ,

Mọi người âm thầm đem toàn bộ những tấm bia đá trong Tiên tri cốc đều nhìn một cái, trùng khớp với rất nhiều sự kiện nổi danh trong lịch sử.

Cuối cùng mọi người vẫn quay về trước tấm bia đá nghi ngờ có Yêu Yêu và Triệu Phổ.

Tiểu Lương Tử nghiêng người mô phỏng tư thế sư phụ bé giờ đao, hỏi. "Có phải rất giống cảnh sư phụ ta đang chỉ huy băng sĩ bắt tử đại chiến với binh mã có hình xăm quái dị kia không?"

Lâm Dạ Hỏa vươn tay đem Tiểu Lương Tử đang đứng chắn trước bia đá xách qua một bên... Mọi người không biết có nên nghĩ theo hướng Tiểu Lương Tử nói không, dù sao hài tử này sùng bái sư phụ của mình một cách mù quáng, nhưng nhìn lại quả thật rất giống.

Trâu Lương cau mày, "Vì sao Nguyên soái lại chỉ huy khô lâu binh đánh trận? Còn chúng ta đi đâu rồi?"

"Đây là đã đánh trận rồi hay là chưa đánh?" Triển Chiêu hỏi, "Đã từng có chuyện tương tự thế này xảy ra chưa..."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều nản lòng, luôn cảm thấy không trọn vẹn, cứ cảm giác người trên bức họa này chính là Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường chỉ vào bốn dấu hiệu trên tấm bia đá, hỏi Chỉ Kiến, "Đại sư có biết bốn ký hiệu này không?"

"Ách..." Chỉ Kiến lắc đầu, "Bần tăng không biết, bất quá có người hẳn là biết..."

Chỉ Kiến nói còn chưa dứt lời, chợt nghe xa xa truyền đến một thanh âm. "Ý nghĩa là "Lời tiên tri về trận chiến"."

Theo tiếng trả lời này, một thân ảnh màu trắng nhảy xuống từ cầu treo.

Mọi người ngưỡng mặt lên, bởi vì ngược sáng nên không thấy rõ mặt, cho đến khi thấy rõ tay áo lẫn mái tóc dài màu trắng...

Nhưng bất luận là thanh âm hay hình thái, cảm giác người này không phải là Thiên Tôn...

Thân ảnh màu trắng kia rơi xuống bên cạnh Chỉ Kiến, không đợi mọi người nhìn rõ, thân hình chợt lóe một cái lập tức liền trốn ra phía sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Người kia vừa mới tránh đi thì Thiên Tôn liền rơi xuống vị trí vừa rồi, duỗi tay ra thiếu chút nữa đã tóm được cổ áo của người kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại, liền nhìn thấy đứng sau lưng mình là một người trẻ tuổi đầu bạc mặc bạch y, thoát nhìn tuổi tác không hơn kém họ là bao, ngay cả con ngươi lẫn lông mi đều là màu trắng, nhỏ bé đáng thương hề hề đứng phía sau hai người họ trốn Thiên Tôn.

Ngũ gia có chút khó hiểu, vị này khinh công không thấp, vừa rồi khi vọt đến phía sau lưng họ thân pháp nhanh đến kinh người, hẳn là cao thủ cấp bậc không kém so với sư phụ hẳn, sao lại trông giống như rơi vào cảnh khốn cùng thế này.

Triển Chiêu lại cảm thấy vị này có chút quen mắt, sau một lúc sững sốt, vội kêu lên, "Bạch Long Vương!"

Đồng thanh hô lên với Triển Chiêu còn có Lâm Dạ Hỏa.

Lúc này tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn người trốn sau lưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vị này chính là Bạch Long Vương đại danh鼎鼎.

Đại khái là bởi vì trước đó mới vừa nghe truyền thuyết về người này nên mọi người đều ôm ấp ngưỡng mộ với vị Thánh thiên tử nổi danh Tây Vực này. Nhưng mà hôm nay vừa gặp... trong lòng mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, khó trách năm đó không ai cảm thấy người này có thể đánh thắng Khâu Ngạo Nguyệt, hóa ra vị Bạch Long Vương này không hề trông giống Long vương gia mà ngược lại giống tiểu bạch thỏ hơn.

Bạch Long Vương Bạch Nhất Thanh đứng rõ ràng trước mắt mọi người, tái nhợt gầy gò, vẻ mặt dịu ngoan dung mạo cũng rất nhu hòa, tuy nói bạch phát bạch mâu có chút yếu dị nhưng thoát nhìn cảm giác là một yêu quái dễ bị khi dễ...

Thân hình vóc dáng của Bạch Long Vương có chút gần với Bệnh thư sinh Ngô Nhất Họa. Bởi vì là bạch tử nên so với Ngô Nhất Họa càng trắng bệch, có vẻ ốm yếu.

Chỉ Kiến đại sư giúp Bạch Nhất Thanh giữ lấy Thiên Tôn, bất đắc dĩ nhìn Bạch Nhất Thanh, "Chỉ Văn đã nói người chạy nhanh đi, ai bảo người cứ lằng nhằng nhà lằng nhằng."

Thiên Tôn híp mắt nhìn Chỉ Kiến đang kéo tay áo mình, Chỉ Kiến đại sư vội vàng buông tay, tỏ ra sợ hãi.

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, hỗ trợ ngăn Thiên Tôn đang muốn vòng qua phía sau bọn họ để bắt Bạch Long Vương, thuận tiện liếc sư phụ hắt một cái —— sao người đến Thánh Điện Sơn thì chẳng khác gì ác bá, xem cả một đường đại thánh tăng tiểu thánh tăng nhìn thấy người đều bỏ chạy kìa.

Chỉ Kiến nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, "Năm đó sư phụ người ở Thánh Điện Sơn bị gạt nên mang thù tới tận bây giờ..."

Nói còn chưa dứt lời, một ánh mắt sắc như dao của Thiên Tôn quét đến, Chỉ Kiến vội vàng che miệng.

...

Bạch Long Vương thấy Thiên Tôn bị ngăn lại, nhẹ nhàng thở phào, cười ha ha chào Lâm Dạ Hỏa đang chào hỏi với mình, lại xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Bạch Long Vương quan sát Triển Chiêu một chút rồi nở nụ cười, vươn tay xoa đầu hắt, "Chiêu Chiêu nha, lớn như vậy rồi."

Triển Chiêu đương nhiên là biết Bạch Long Vương, ký ức khi còn bé ủa về, thanh âm của Bạch Long Vương vẫn giống hệt như trong trí nhớ, cực

kỳ nhẹ, mấy tiếng "Lời tiên tri về trận chiến" vừa rồi hẳn là có bỏ thêm nội lực, nghe rất rõ ràng.

Bạch Long Vương chào hỏi với Bạch Ngọc Đường, Công Tôn, Trâu Lương bọn họ. Lão gia tử thoát nhìn quá trẻ, cảm giác nhỏ hơn Thiên Tôn và Ân Hậu, cười tủm tỉm xem ra tính tình rất tốt.

Bạch Ngọc Đường hoàn lễ với Bạch Long Vương, vừa buông tay thì Thiên Tôn liền vọt tới phía trước.

Ngũ gia liền kéo đai lưng Thiên Tôn.

Động tác của Bạch Long Vương cũng rất nhanh, hai bước thoát ra ngoài, trốn phía sau Tiểu Lương Tử.

Thiên Tôn xoay mặt nhìn đồ đệ, ý tứ là —— buông tay!

Bạch Ngọc Đường bất mãn —— người tốt xấu gì cũng là một thánh nhân sao lại đi khi dễ người thành thật?!

Bạch Long Vương trốn ra phía sau Tiểu Lương Tử, đưa tay xoa đầu bé, sau đó liền ngồi xổm xuống, đối diện với Tiểu Tứ Tử đang đứng trước tấm bia đá.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, cũng nhìn Bạch Long Vương.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, Bạch Long Vương vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc cái bụng Tiểu Tứ Tử một chút.

Tiểu Tứ Tử có chút ngượng ngùng, che bụng, sau đó hít một hơi hóp bụng...

"Ha ha ha..."

Động tác của Tiểu Tứ Tử chọc cho Bạch Long Vương cười ha ha, nhưng âm thanh thật sự vừa nhẹ lại vừa ôn nhu. Lão gia tử vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, đi về...

Bạch Ngọc Đường cảm giác Thiên Tôn có ý vận sức chuẩn bị nhào lên, không hiểu mà hỏi, "Con nói, người làm gì khi dễ người ta? Ghen tị người ta trắng hơn mình sao?"

Thiên Tôn quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, "Người thật sự tưởng hăn chỉ là một con thỏ, hăn nha so với ai đều đen hơn..."

Nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Bạch Long Vương tiến đến bên cạnh Thiên Tôn, hai tay nâng Tiểu Tứ Tử lên che chắn, nhỏ giọng nói, "Tiểu Du, người mà nháo nữa, ta sẽ nói cho đồ đệ người biết tên thật của người là gì!"

Thiên Tôn hít một ngụm khí lạnh, Bạch Ngọc Đường phía sau nháy mắt buông tay.

Những người khác đều nhìn chăm chăm sang bên này, ánh mắt sáng lấp lánh.

Thiên Tôn quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia chỉ chỉ Bạch Long Vương, ý là —— nhanh chóng đi nháo!

Dáng vẻ bệ vệ của Thiên Tôn biến mất trong nháy mắt, buồn bực đoạt lại Tiểu Tứ Tử trong tay Bạch Long Vương, hăm hừ không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nghi hoặc mà nhìn Thiên Tôn —— tên thật của nhóm Tương Du vẫn luôn thần thần bí bí không ai biết, cái này có gì cần phải giữ bí mật sao? Đừng nói là tên thật rất khôi hài hay rất dọa người chứ?

Thiên Tôn thấy một đám tiểu hài nhi bao gồm cả Tiểu Tứ Tử trong lòng đều tò mò nhìn mình, đành phải ho khan một tiếng, ý bảo —— các người không phải có việc nghiêm túc phải làm sao, nhìn ta làm chi!

Chỉ Kiến cũng đến hòa giải, nói với mọi người, "Tự phù trên bia đá trong Tiên tri cốc này, Nhất Thanh đều đọc hiểu được."

Bạch Nhất Thanh cười tủm tỉm giới thiệu cho mọi người biết lịch sử của Tiên tri cốc lâu đời đến cỡ nào, có bao nhiêu truyền thuyết liên quan, Thánh Điện Sơn có những thắng cảnh nổi tiếng nào, những món ăn đặc sắc quanh đây có món gì...

Mọi người ngây ngô nhìn vị nhân vật truyền kỳ đặc biệt đặc biệt hiền hòa này, lại một lần nữa cảm khái, quả nhiên võ lâm chí tôn kiểu dáng gì đều có...

Thiên Tôn lúc này cũng hiểu được, mới vừa đến đây thì Thiên Tôn cảm giác được nội lực của Bạch Long Vương, liền chạy lên núi đi tìm, không rõ mọi người đã xem đến đâu rồi, liền hỏi, "Cái gì mà lời tiên tri về trận chiến?"

Tiểu Tứ Tử chỉ vào tấm bia đá nói với Thiên Tôn. "Tôn Tôn, trên tấm bia đá kia có Cửu Cửu nha!"

Thiên Tôn kinh ngạc, ôm Tiểu Tứ Tử đến trước tấm bia đá nhìn, vừa nhìn thoáng qua liền sửng sốt.

Nhưng hiển nhiên trọng điểm mà Thiên Tôn chú ý không phải là hình ảnh "có vẻ giống Triệu Phổ" mà là những binh lính toàn thân đầy đồ án kỳ quái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhận ra biểu cảm của Thiên Tôn thay đổi, không hiểu mà hỏi, "Sao rồi ạ?"

Thiên Tôn ngược mặt lên nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, "A! Chả trách lão quỷ kia muốn nung thi thể ra để xem..."

Bạch Nhất Thanh cũng ôm cánh tay ở một bên hỏi, "Các người đã phát hiện ra điều gì? Chỉ Văn mới vừa nói gần đây trời sẽ giáng đại oa (*), đỡ không được liền bị ụp trong nôi!" Nói xong, Bạch Nhất Thanh còn vui vẻ, cảm thấy cách nói này thật thú vị.

(*) nôi lớn

Mọi người lại một lần nữa nhìn Bạch Nhất Thanh —— vị cao nhân này thật vô tâm vô phế...

"Gần đây trời có phải hơi nóng không?" Thiên Tôn đột nhiên ngược lên nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu không rõ vì sao lại nói đến chuyện trời nóng.

"Ừm, lúc trước Tiên lão gia tử có nói với ta, năm nay hẳn là năm Tây Vực nóng nhất trong vòng mấy trăm năm qua." Công Tôn ở một bên lên tiếng.

"Không ổn." Thiên Tôn lắc đầu, nói với mọi người, "Nhanh đi về, việc này đừng nên chậm trễ!"

Tất cả mọi người không hiểu, bất quá sắc mặt và dáng vẻ của Thiên Tôn cực kỳ nghiêm túc, đành phải đi theo Thiên Tôn.

Trước khi đi Thiên Tôn còn kéo Bạch Long Vương theo, "Người cũng đi cùng!"

"Đi đâu?" Bạch Nhất Thanh tò mò, "Có chỗ du ngoạn nào mới sao?"

Thiên Tôn nguyệt một cái. "Chơi cái đầu của người, đi đỡ nôi!"

Mà lúc này, trong hoàng cung Cuồng Thạch Thành, Ân Hậu đang đứng trên một tòa núi đá rất cao, phóng mắt nhìn khắp Cuồng Thạch Thành.

Triệu Phổ cũng theo Ân Hậu lên đỉnh núi, thấy lão đầu nhi nhìn một con sông xa xa chăm chăm đến phát ngốc, liền hỏi, "Lão gia tử, có chuyện gì?"

Ân Hậu chần chờ một lúc, đáp, "Vừa rồi nho được mang lên, không ngọt."

Cửu Vương gia xém chút cười vắng, hắc cho rằng chỉ có Thiên Tôn nhi, hóa ra Ân Hậu thỉnh thoảng cũng nhị lắm, vì mấy quả nho mà mày ủ mặt ê?

Ân Hậu xoay mặt nhìn Triệu Phổ hỏi tiếp, "Nho Tây Vực từ trước đến nay đều ngọt nhất, người biết vì sao không?"

"Cái này ta biết." Cửu Vương gia dù sao ở Tây Bắc đã lâu, chút thường thức này vẫn phải có, "Bởi vì Tây Vực ít mưa, loại nho này càng khô càng tốt, mưa nhiều thì nho sẽ không ngọt."

Ân Hậu gật đầu, chỉ vào nội thành Cuồng Thạch Thành, "Lúc trước ta hỏi Tiên Thiêm Tinh, năm nay tất cả ao hồ suối nước của Cuồng Thạch Thành đều rất đầy, nhưng năm nay không mưa nhiều hơn năm trước."

Ân Hậu nói đến đây, lại nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia đầu óc linh hoạt, Ân Hậu vừa nói nước đầy thì kỳ thật hắc đã nghĩ ra, biểu tình nghiêm trọng, nhíu mày hỏi Ân Hậu. "Là vì đợt nóng năm nay đến sớm hơn năm trước!"

Ân Hậu gật đầu, "Nước đều có nguồn, nguồn nước ở Cuồng Thạch Thành ngay tại sông băng."

Triệu Phổ trầm mặc một lúc lâu, mở miệng, "Sông băng đang tan..."

Ân Hậu khe khẽ thở dài, "Không ổn..."

Ru: Lúc Bạch Nhất Thanh nói về "đại oa" có nghĩa là cái nồi lớn, mình không rõ đây chỉ là lời đùa hay từ "đại oa" này có gì liên quan đến biệt danh của Triệu Phổ mà Hi Cổ Lục hay gọi nên mình tạm giữ nguyên, để làm đến mấy chương sau mà có giải thích gì thì mình sẽ sửa lại.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 209: Chú Giáp Hoạt Thi

Edit: Ruby

Thiên Tôn bọn họ chạy đến Tiên tri cốc xem xong tấm bia đá liền vội vã trở về, Thiên Tôn túm Bạch Long Vương không buông tay, muốn dẫn Bạch Long Vương cùng về Cuồng Thạch Thành.

Chỉ Kiến đại sư xoay vòng vòng nói phải thu dọn hành lý cho Tiểu Bạch, bị Thiên Tôn một cước đá bay.

Nhóm tiểu bối phát hiện Thiên Tôn một đường đi xuống núi, đại thánh tăng tiểu thánh tăng khắp Thánh Điện Sơn nhìn thấy Thiên Tôn đều sợ hãi trốn đi.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, "Sư phụ người trước kia từng làm gì ở Thánh Điện Sơn? Sao những người này lại sợ người như vậy?"

Ngũ gia lắc đầu biểu thị không rõ lắm, xoay mặt nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng sờ cằm, mỉm cười, "Ừm, đại khái là vì sự kiện kia đi..."

"Chuyện gì?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tò mò, kéo Lâm Dạ Hỏa thả chậm bước chân, không cho Thiên Tôn phía trước đã kéo Bạch Long Vương chạy xa nghe được.

Lâm Dạ Hỏa giải thích, "Ta cũng chỉ nghe được từ Liễu đại gia, hình như Đại hòa thượng nhà ta từng bị Thánh Điện Sơn trục xuất khỏi sơn môn, vĩnh viễn không được lên núi."

Triển Chiêu cả kinh.

Ngũ gia cũng nhú mào, "Có loại chuyện này? Đại sư không phải là người đứng đầu Thánh Điện Sơn sao?"

"Đó là chuyện từ rất nhiều năm trước, khi bọn họ còn trẻ, lúc đó trên Thánh Điện Sơn vẫn có đồng môn tranh vị, hy vọng đem sư phụ ta trục xuất Phật môn." Hỏa Phượng ôm cánh tay bấu môi, "Lúc ấy đại hòa thượng còn trẻ theo Ngân Yêu Vương xuống núi, lẫn lộn vang danh khắp thiên hạ, trở về Thánh Điện Sơn chính là kế thừa y bát làm chủ trì. Nhưng gần đây năm người không ở Thánh Điện Sơn mà luôn ở bên ngoài, tại nơi này không có căn cơ gì. Hơn nữa hòa thượng tuổi còn trẻ, nhiều người cùng bối phận với người đã bảy tám chục tuổi rồi."

Triển Chiêu còn rất tò mò, "Hòa thượng không phải tứ đại giai không sao? Còn đoạt vị trí?"

Lâm Dạ Hỏa cùng Bạch Ngọc Đường không đáp, Công Tôn đi theo bên cạnh bọn họ một đường nghe hết cười "phụt" một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười lắc đầu, "Trên đời này có nơi nào không tranh đoạt vị trí? Chỉ cần vượt qua hai người đã phải tranh xem ai là người định đoạt rồi."

Lâm Dạ Hỏa bất đắc dĩ, "Thánh tăng đời trước kỳ thật đã giải tán Thánh Điện Sơn, không muốn môn phái này tiếp tục tồn tại nữa, tranh danh trục lợi như vậy chung quy vẫn làm trái nguyên tắc Phật môn thanh tịnh! Nhưng người này mất sớm, mấy hòa thượng khác lại không nghĩ như vậy!

Ý tưởng của sư phụ ta lại giống như Thánh tăng đời trước, cho nên thành người không được hoan nghênh ở Thánh Điện Sơn."

Triển Chiêu sờ cằm, "Hóa ra trong chùa miếu cũng chẳng khác gì chốn công môn ha."

Lâm Dạ Hỏa cười "hắc hắc" vui vẻ, "Nói theo lời của Liễu đại gia, hòa thượng nhà ta là hán tử ăn no không hiểu lòng hán tử đói!"

Công Tôn không hiểu, "Lời này nghĩa là thế nào?"

"Nói thế nào đây..." Hỏa Phượng nghĩ nghĩ, "Ừm, tương tự như... khi người đang rất cố gắng luyện công, Thiên Tôn đến nói với người, "Có gì đáng để luyện đâu, tranh độ nhất thiên hạ có ích lợi gì? Không bằng chúng ta cùng đi làm nhàn vân đã hạc đi?""

Công Tôn lại "phụt" một tiếng bật cười, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao cảm thấy rất khí phách.

Mọi người lĩnh hội một chút, đều gật đầu với Lâm Dạ Hỏa —— hiểu rồi!

Hỏa Phượng khoát tay, "Có một số người tứ đại giai không là vì họ không còn đường nào để đi, có một số người tứ đại giai không lại không quan hệ gì đến bản thân họ còn đường nào để đi không. Hòa thượng theo Yêu Vương bọn họ đi một chuyến đến phàm trần, cảnh giới của người vốn bất đồng với những hòa thượng bình thường khác. Những hòa thượng khác ở trên núi niệm kinh, người ở Tây Vực hàng yêu trừ ma phổ độ chúng sinh, Tây Vực có người nào không biết Thánh tăng Vô Sa, để người trở về Thánh Điện Sơn thì sẽ thế nào? Chùa miếu lớn muốn giải tán nói dễ hơn làm, các người có biết hương khói của một ngôi chùa miếu phổ thông, một năm có thể có bao nhiêu tiền nhang đèn không?"

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhướn mày, "Ách, hẳn là không ít!"

Công Tôn gật đầu, "Đây là chuyện liên quan đến danh lợi, nếu gạt đi được Vô Sa đại sư, Thánh Điện Sơn không cần phải giải tán, đại hòa thượng tiểu hòa thượng sau này đều sẽ tiền đồ vô lượng, đương nhiên bọn họ không muốn đại sư về núi."

"Chẳng khác nào nội đấu của mấy môn phái phổ thông..." Triển Chiêu cảm khái.

"Không giống." Lâm Dạ Hỏa lại lắc đầu, "Bang phái thông thường nội đấu dù sao cũng phải phân thành hai bên đi, nơi này chỉ có một bên diễn xướng một mình, bên còn lại đều là Thánh tăng tứ đại giai không chân chính. Người ngầm lại, người giống như Lan Diệp, như Chỉ Kiến, Chỉ Văn, sẽ cùng người ta tranh vị sao? Như Lan Diệp người thả ở trong miếu cũng là xuất gia, thả vào trong rừng cũng vẫn là xuất gia, có miếng ngồi ở trên đầu kia không Lan Diệp cũng chẳng buồn quan tâm."

Tất cả mọi người gật đầu, Tiểu Lương Tử cảm thấy ghen khuất, "Luôn cảm thấy người tốt ở trên đời luôn là người chịu thiệt hơn..."

Công Tôn xoa đầu bé.

"Nói nửa ngày..." Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột, "Rốt cuộc có quan hệ gì với sư phụ ta?"

Triển Chiêu cũng hỏi, "Vô Sa đại sư cuối cùng vẫn tiếp nhận vị trí Thánh tăng, bởi vì có liên quan đến Thiên Tôn sao?"

Hỏa Phượng gật đầu, "Nghe Liễu đại gia nói, Yêu Vương có để lại một phong di thư cho Thiên Tôn."

Triển Chiêu lấy làm kinh hãi, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia gật gật đầu, "Ừm! Chuyện này ta cũng biết, năm đó Yêu Vương để lại một phong di thư cho sư phụ ta, liệt kê đầy một tờ giấy đến mấy chục việc phi thường khó giải quyết cho sư phụ ta làm."

Ánh mắt mọi người vô thức sáng lên mấy phần —— thật muốn biết chi tiết!

"Trong đó chuyện đầu tiên chính là để Thiên Tôn theo Vô Sa về Thánh Điện Sơn, bảo đảm Vô Sa có thể thành công tiếp quản Thánh Điện Sơn. Tất cả mọi người trên núi không có bất kỳ dị nghị gì, nếu có dị nghị thì phải nghĩ hết tất cả biện pháp thuyết phục bọn họ, hơn nữa... không cho giết người!"

Nghe Hỏa Phượng nói xong, tất cả mọi người choáng váng.

Bạch Ngọc Đường có chút đau lòng cho sư phụ hẳn, "Độ khó kia cũng quá cao, sư phụ ta là người không kiên nhẫn như vậy... khó trách bây giờ người lại ghét hòa thượng đến thế."

"Không phải ta nói chứ, Yêu Vương đúng là rất trâu bò, nhưng ta cảm thấy chỗ trâu bò nhất của Yêu Vương vẫn là có thể bảo được Thiên Tôn." Hỏa Phượng "chặc" một tiếng, lắc đầu cảm khái,

"Nghe sư phụ ta nói, Thiên Tôn mặc dù mất đi ký ức sau khi Yêu Vương qua đời, nhưng với di thư Yêu Vương lưu lại, Thiên Tôn vẫn theo bản năng mà tuân thủ, toàn bộ những việc trên bản di thư kia đều thuận lợi giải quyết hết từng việc một. Năm đó trạm thứ nhất đến Thánh Điện Sơn đúng là đúng đắn nhất, hòa thượng nói lúc ấy Thiên Tôn tràn đầy lửa giận trong lòng, thường xuyên mất khống chế mà bùng nổ, giống hệt như lệ quỷ..."

Tất cả mọi người cả kinh đến mở to hai mắt.

Ngũ gia hoảng đến nghẹn trong lòng —— giống như lệ quỷ...

"Thiên Tôn đến Thánh Điện Sơn, dựa theo tính cách vốn có của lão gia tử thì hơn phân nửa hòa thượng trên núi đáng lý đã bị người đông lạnh chôn ngay tại chỗ." Hỏa Phượng nhún vai, "Nhưng Thiên Tôn không thể giết người, kết quả Thiên Tôn liền thay đổi phương pháp thành khi dễ đại hòa thượng tiểu hòa thượng."

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, đám hòa thượng kia đúng là đụng trúng lưỡi dao rồi...

"Thiên Tôn có thể bình ổn lửa giận cũng có liên quan đến nhiệm vụ này đi?" Triển Chiêu hỏi.

"Ma Cung có Ma Sơn Trùng, chôn cất các vị lão nhân Ma Cung đi về cõi tiên." Hỏa Phượng nói tiếp, "Thánh Điện Sơn có tháp Xá Lợi, thờ cúng lịch đại cao tăng... Nếu nói năm đó trên Thánh Điện Sơn có một nửa là hòa thượng hồ đồ, vậy một nửa còn lại chính là cao tăng chân chính. Thiên Tôn muốn thuyết phục mọi người chứng tỏ người phải giao tiếp với tất cả hòa thượng... Là những vị Thánh tăng đó đã từ từ bình ổn lửa giận của Thiên Tôn. Cho nên mới nói, kỳ thật tất cả hòa thượng trên Thánh Điện Sơn hẳn là Thiên Tôn đều quen biết, đương nhiên bây giờ phỏng chừng hơn phân nửa đã qua đời. Liều đại gia nói Thiên Tôn chẳng khác nào thay Thánh tăng đời trước thanh lý môn hộ, những ác tăng yêu tăng cũng là nhờ Thiên Tôn đuổi đi, còn những Thánh tăng chân chính lại cứu ngược lại Thiên Tôn để báo đáp. Các người có nhìn thấy tòa bạch tháp trên sườn núi vừa rồi không?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, trên núi đúng là có một tòa bạch tháp rất xinh đẹp, khi Thiên Tôn đi ngang qua còn liếc nhìn một cái, không hiểu sao lại bĩu môi, giống như hàm hàm hồ hồ mắng một câu "Xú hòa thượng"...

"Tòa bạch tháp kia là nơi ở của Nguyệt Ảnh Thánh tăng, lão hòa thượng mất đã nhiều năm, năm đó ông ấy là người dành nhiều thời gian

nhất cho Thiên Tôn. Nghe nói lão hòa thượng cùng Thiên Tôn chơi giải đố suốt một năm, mỗi ngày ra một câu đố cho Thiên Tôn, Thiên Tôn chạy vòng quanh bạch tháp nghĩ đáp án. Thật sự nghĩ không ra được liền chạy khắp núi bắt hòa thượng nghĩ thay, nguyên một năm đó hòa thượng khắp núi đều không được an bình, có đôi khi hơn nửa đêm bị Thiên Tôn dựng dậy ngắm trăng cùng chơi đoán chữ." Hỏa Phượng cười nói, "Khi ta còn bé ở Thánh Điện Sơn nghe qua không ít truyền thuyết về năm đó, nhiều lão Thánh tăng đều là Thiên Tôn nhìn viên tịch."

Công Tôn kinh ngạc, "Vì sao nha?"

"Vì độ Thiên Tôn, nhiều Thánh tăng đã đem mệnh của mình giao ra." Hỏa Phượng lắc đầu, "Có nhiều năm trên Thánh Điện Sơn như vậy mới có Thiên Tôn sau này, mới có nhiều chuyện sau này như vậy, mới có phái Thiên Sơn... Cho nên ta mới nói Ngân Yêu Vương trâu bò! Thánh Điện Sơn có thể là nơi dung thân cho sư phụ ta, Ma Cung có thể là nơi dung thân cho Ân Hậu, nhưng thiên hạ to lớn, nơi nào là chốn dung thân cho Thiên Tôn? Nói trắng ra Thiên Tôn là người cùng đường nên Yêu Vương mới để Thiên Tôn đến Phật gia tìm đáp án."

Một đường xuống núi, mọi người rơi lại phía sau hàn huyên, đến khi xuống tới chân núi, ngẩng đầu nhìn thấy chính là Thiên Tôn đang bất mãn oán giận họ đi quá chậm.

Mọi người thấy Thiên Tôn, tự nhiên có cảm giác bất đồng.

Triển Chiêu khe khẽ thở dài, lúc trước Hắc Thủy Bà Bà nói với hắn dù cho có cố gắng luyện công đến thế nào thì họ vĩnh viễn không có khả năng siêu việt được như Thiên Tôn và ngoại công của hắn. Lúc ấy Triển Chiêu còn rất không phục, nhưng hiện tại hắn thật sự đã phục rồi! Thăng tiên phải độ kiếp, phượng hoàng phải niết bàn... Chỉ mong bọn họ mãi mãi không có ngày rơi vào đường cùng.

...

Thiên Tôn rất sốt ruột, những người khác rất cảm khái, Bạch Long Vương lại rất vui vẻ... Vị tôn giả này vì sao lại vui vẻ? Bởi vì nhìn thấy Yêu Yêu.

Từ vừa rồi khi xuống núi, Long vương gia liền ngắm Yêu Yêu trên đầu mấy lần.

Lúc này Yêu Yêu đáp xuống đất ngay trước mặt Bạch Long Vương, Bạch Long Vương xoay vài vòng quanh bạch long, vươn tay sờ sờ chỗ này chọc chọc chỗ kia, chẳng khác gì lần đầu tiên Tiểu Tứ Tử nhìn thấy Yêu Yêu.

Yêu Yêu cũng xoay vòng tại chỗ nhìn Bạch Long Vương, rướn tới ngửi ngửi mấy cái, cái đuôi lắc hai cái, nghiêng đầu quan sát. Nó đại khái cảm thấy kỳ quái, vị này trắng chẳng khác gì nó, so với Thiên Tôn còn trắng hơn...

Thiên Tôn nhìn nhìn Bạch Long Vương phía sau ôm lấy cánh Yêu Yêu cùng nó xưng huynh gọi đệ, lại nhìn một đám nhỏ từ trên núi chậm rì rì không biết đang nói chuyện gì mà đi chậm như kiến bò... Đáng giận nhất là mấy tiểu tử ngốc kia đi tới cách đây không xa còn ngây ngô nhìn về phía mình, vẻ mặt ngốc nghếch rất thiếu đòn.

Lúc này, Yêu Yêu đột nhiên ngẩng đầu, kêu lên với không trung.

Mọi người cũng đều ngược mặt lên nhìn bầu trời... chỉ thấy một con bồ câu béo màu trắng đang vỗ cánh đáp xuống đầu Yêu Yêu, rũ rũ lông.

Con bồ câu này là bồ câu đưa tin trong quân của Triệu Phổ.

Yêu Yêu cúi đầu, đem đầu đưa đến gần sát trước Bạch Ngọc Đường.

Trâu Lương vươn tay bắt lấy con bồ câu, gỡ thư cột dưới chân nó ra.

Mọi người xích qua xem thì thấy trên thư chỉ có hai chữ, là bút tích của Triệu Phổ —— về nhanh!

Triển Chiêu nhú mày, "Chúng ta mới vừa ra ngoài một ngày... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hắn là lão quỷ kia cũng nghĩ đến!" Thiên Tôn bĩu môi, "Trước khi chúng ta ra ngoài hắn là hắn đã nghĩ ra rồi, vậy mà không nói với ta một tiếng, kỳ cục quá!"

"Sư phụ." Bạch Ngọc Đường kéo Thiên Tôn, nhỏ giọng hỏi. "Vì sao lại gấp như vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Thiên Tôn nhìn đồ đệ của mình một cái, thở dài, thấy những người khác cũng đều nhìn mình, liền ngoắc tay với họ.

Triển Chiêu Lâm Dạ Hỏa đều chạy đến.

Thiên Tôn hạ giọng nói, "Những thi thể đóng băng trong động băng..."

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn —— những thi thể đó làm sao?

Thiên Tôn chỉ chỉ trên núi, "Chính là hình khắc trên mấy tấm bia đá kia, những binh lính cả người mang đồ án."

Thiên Tôn nói hết lời, một đám tiểu hài nhi vây quanh Thiên Tôn đều ngây ra. Lão gia tử gật gật đầu, dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm ngây ngốc càng thiếu đòn! Thiên Tôn vừa gật đầu vừa duỗi tay ra, tóm lại cổ áo Bạch Long Vương đang chuẩn bị lạng lẽ chuồn đi.

Bạch Long Vương giãy dụa, "Tiểu Du buông tay!"

Thiên Tôn liếc mắt một cái, "Lúc này sao có thể thả người đi! Đối phó với thứ đồ chơi kia ai có kinh nghiệm bằng người?"

"Không cần nha!" Cổ áo Bạch Long Vương đã bị kéo lệch, "Người ta là nhàn vân đã hạc..."

Thiên Tôn thả tay ra, "Người còn chạy nữa ta cho người thành cá mặ!"

Bạch Long Vương che cổ áo, bấu môi ủy khuất nhìn Thiên Tôn, giống như đang bị ức hiếp.

Thiên Tôn trừng Bạch Long Vương, "Người chạy đi!"

Bạch Long Vương dịch hai bước sang một bên, ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ Bạch Long Vương, cảm thấy Long Long so với bé còn vô dụng hơn, giống như thỏ con vậy...

Thiên Tôn quay đầu lại...

Triển Chiêu bọn họ vèo một cái trốn ra phía sau Bạch Ngọc Đường —— lão gia tử phát hỏa!

Ngũ gia cảm giác Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa, Công Tôn đều đang chột chột hẩn từ phía sau, ý bảo hẩn hỏi một chút.

Lưng Ngũ gia bị chột đau, bất đắc dĩ hỏi Thiên Tôn, "Nhưng mà trên người những người bị đông lạnh đó không có hình xăm."

Triển Chiêu bọn họ cùng gật đầu.

"Khi sống thì có." Thiên Tôn trả lời một câu.

Tất cả mọi người ngẩn người.

Tiểu Lương Tử nghe đến mơ hồ, hỏi, "Nhưng những kẻ bị đông lạnh kia đều đã chết! Chết rồi thì còn gì đáng sợ?"

Thiên Tôn lắc đầu, "Ai nói với các người những thứ kia đã chết?"

Mọi người kinh ngạc mở to hai mắt —— đóng băng ít nhất cả trăm năm rồi! Còn không phải đã chết sao?

"Những khô lâu binh không đầu kia là thứ gì?" Thiên Tôn hỏi lại một câu.

Mọi người đồng thanh trả lời, "Băng sĩ bất tử."

"Những binh lính có đồ án hình xăm cũng có tên." Thiên Tôn tạm dừng một chút, liếc nhìn mọi người, "Gọi là chú giáp hoạt thi."

Thiên Tôn nói xong, Hỏa Phượng đột nhiên hút một ngụm khí lạnh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẩn.

Công Tôn cũng hỏi, "Người nghe qua rồi?"

Lâm Dạ Hỏa chớp chớp mắt mấy cái, nháy mắt với mọi người, "Phải tỏ ra có phản ứng chứ! Mấy người các người có biết đồ lão nhân gia không?!"

Mọi người sửng sốt một chút, lập tức đồng thời tỏ ra kinh ngạc —— đúng vậy...

Thiên Tôn nổi sùng, đám tiểu hài tử đáng ghét!

Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn, "Người và Ân Hạo đều phát hiện ra sao không nói sớm?"

"Chậc!" Thiên Tôn xua tay, "Vi sư và Ân Hậu lão quỷ thực tế chưa từng thấy qua, cũng giống như băng sĩ bất tử, đều là nghe nói."

Vừa nói Thiên Tôn vừa vươn tay kéo Bạch Long Vương đang ôm Tiểu Tứ Tử lại. "Toàn bộ Tây Vực chân chính gặp qua chú giáp hoạt thi chỉ có hân!"

Bạch Long Vương ôm Tiểu Tứ Tử, tò mò hỏi, "Các người như thế nào ngay cả băng sĩ bất tử cũng tìm ra được? Thiên hạ này vất vả lắm mới thái bình, đây là đang chơi trò gì? Có quan hệ với Ác Đế Thành kia sao?"

Triển Chiêu tò mò, "Tiền bối biết Ác Đế Thành?"

"Đi ngang qua từng nhìn thấy qua..."

Thiên Tôn hết biết nói gì lắc Bạch Long Vương, "Sao người không nói sớm!"

Những người khác cũng xúm lại.

Trâu Lương ngăn mọi người đang mồm năm miệng mười đặt câu hỏi, "Hân là Nguyên soái đang cấp bách chờ chúng ta... Không bằng sau khi trở về hân nói?"

Mọi người thấy có lý, liền kéo Bạch Long Vương cùng chạy về Cuồng Thạch Thành. Lúc này không cần Thiên Tôn trông chừng Bạch Long Vương, tất cả mọi người đều không chịu thả Bạch Long Vương đi.

...

Mà Triệu Phổ và Ân Hậu tại Cuồng Thạch Thành, lúc này đang đứng bên ngoài động băng, ngửa mặt nhìn vách núi ngoài động.

Trịnh Trường không đưa tay sờ vách đá một chút, cho Triệu Phổ xem bàn tay ướt đầm nước.

Triệu Phổ nhíu mày, "Khó trách cảm giác núi đá đặc biệt đen, thì ra là ẩm ướt..."

Chu Tử Nguyệt mang người kiểm tra vách núi, Hi Cổ Lục cũng đi theo xem mấy vòng, chạy xuống nói, "Đại Oa!"

Triệu Phổ gật đầu, "Thế nào?"

"Sông băng thật sự đang tan."

Trên vách núi đá một bên, Chu Tử Nguyệt nhảy xuống, rơi xuống bên cạnh Hi Cổ Lục, thần sắc đầy lo lắng, "Dựa theo tốc độ này, qua mấy tháng nữa e sẽ có lũ lụt."

Triệu Phổ vò đầu, vừa quay lại hỏi Ân Hậu, "Lão gia tử, việc này phải làm thế nào..."

Chỉ là Triệu Phổ vừa quay đầu lại thì phát hiện Ân Hậu đã biến mất.

"Ôi chao?" Cửu Vương gia xoay vòng tại chỗ.

Hi Cổ Lục chỉ lên triền núi, "Đã lên núi rồi."

Cửu Vương gia bất đắc dĩ —— không có âm thanh nào...

Nhanh chóng theo lên núi, Triệu Phổ thấy Ân Hậu đang ở trên đỉnh núi nhìn ra xa xa.

Cửu Vương gia cảm thấy đạo này hình như thường xuyên phải theo Ân Hậu lên núi.

Đi đến bên cạnh Ân Hậu, Triệu Phổ cũng nhìn khắp nơi, chợt nghe Ân Hậu lẩm bẩm, "Thì ra là thế..."

"Sao cơ?" Triệu Phổ nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu đột nhiên hỏi Triệu Phổ, "Ta đổ người cái này."

Cửu vương gia nhướng mày, "Lão gia tử ra đề mục đi, ta thông minh lắm."

Ân Hậu cười duỗi tay ra, chỉ sương mù Khiếu Lâm xa xa.

Triệu Phổ nhìn theo hướng ngón tay Ân Hậu chỉ, vừa nhìn thì sửng sốt một chút, sau đó như ngộ ra mà gật đầu, "Thì ra là thế! Đây là cái mà Ác Đế Thành gọi là hy vọng cuối cùng!"

"Ừ." Ân Hậu nở nụ cười, "Quả nhiên là thông minh."

Triệu Phổ lại liếc nhìn sương mù Khiếu Lâm, ánh mắt lạnh đi mấy phần, "Mơ đẹp lắm!"

Ru: Mãn chương này thấy thương cho Tôn Tôn quá TT-TT

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 210: Bấy

Edit: Ruby

Ân Hậu và Triệu Phổ từ trên núi xuống, vốn là chuẩn bị trở về hoàng cung, mới vừa đi được mấy bước, Ân Hậu liền dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng ngẩng đầu nhìn về chân trời thì thấy từ phía chân trời xuất hiện một điểm trắng, đang chậm rãi đến gần...

"Trở về cũng rất nhanh." Triệu Phổ nhìn Hải Long Tích màu trắng càng lúc càng rõ, tâm tình tốt hơn không ít, thư ngực nhà hãn và Tiểu Tứ Tử đã trở về... Đúng rồi, còn có đồ đệ ngực Tiểu Lương Tử nữa.

Ân Hậu nhìn Yêu Yêu càng bay càng gần, gương mặt nguyên bản không có biểu cảm gì xuất hiện vẻ kinh ngạc, sau đó liền nở nụ cười.

Khi Yêu Yêu còn đang lượn vòng trên đầu, Triệu Phổ liền nhìn thấy một thân ảnh màu trắng bay xuống.

Theo lý mà nói, y phục màu trắng cùng mái tóc dài màu bạc, nội lực cao như vậy, hẳn là Thiên Tôn, nhưng Cửu Vương gia lại cảm thấy người này hình như không phải Thiên Tôn...

Không đợi Triệu Phổ suy đoán, chỉ thấy một bạch ảnh khác cũng đáp xuống, đứng ngay đối diện với hãn, không phải chính là Thiên Tôn sao, còn một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay hỗ trợ đỡ Công Tôn.

Triệu Phổ ngậy người, muốn xem thử bạch y nhân đầu tiên nhảy xuống là ai thì thấy bạch ảnh kia liền nhào về phía Ân Hậu, còn nghe thấy âm thanh nhỏ xiu hình như là đang gọi, "Cung chủ a a a a a a!"

Ân Hậu đỡ trán, liếc Bạch Long Vương về mặt đầy hưng phấn đu trên vai mình —— đã lâu không gặp mà vị này vẫn như thế này...

Tiểu Tứ Tử được Thiên Tôn thả xuống đất, nghiêng đầu quan sát Bạch Long Vương sau khi nhìn thấy Ân Hậu thì vẻ mặt viết rõ mấy chữ "vui quá, vui quá", thật sự rất giống thỏ con!

Cái đầu nhỏ của Tiểu Tứ Tử liền xoay chuyển một vòng... như vậy cũng có thể trở thành cao thủ nha! Vậy sau này có phải Tiểu Tứ Tử cũng có thể...

Không biết có phải đoán được tâm sự của Tiểu Tứ Tử không, Thiên Tôn đột nhiên xích lại gần nhỏ giọng nói, "Khi hăn còn bé so với cháu còn giống năm gạo nếp hơn, đánh không lại liền khóc nhè!"

Tiểu Tứ Tử há to miệng —— thiệt sao?

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái với bé.

Công Tôn ở một bên nhìn thấy rõ ràng, lặng lẽ đem nhi tử đang tưởng thật mà bắt đầu khát khao về tương lai kéo về một chút...

Ân Hậu vươn tay tóm cổ áo Bạch Long Vương kéo xuống khỏi vai mình, đánh giá một chút rồi hỏi, "Sao người lại để lão quỷ bắt được? Người không phải là thỏ sao? Sói đến còn không chạy?"

Thiên Tôn đứng bên cạnh liền liếc một cái.

Bạch Long Vương vội vàng trốn ra sau Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn nhìn động băng phía sau, nghĩ nghĩ, nói với Bạch Long Vương, "Người tới vừa đúng lúc, có chút đồ cho người xem."

"Xem cái gì?" Bạch Long Vương tò mò.

Ân Hậu nói xong, liếc nhìn Thiên Tôn không biết đã đến bên cạnh mình từ khi nào, hai người tựa hồ trao đổi ánh mắt, Thiên Tôn liền không nhanh không chậm khoát tay... đẩy Bạch Long Vương một cái.

Mọi người chợt nghe thấy một tràng tiếng "A a a a a..." như muỗi kêu... Bạch Long Vương lăn từ trên sườn dốc vào thẳng trong động băng. Bởi vì sườn dốc đặc biệt trơn nên Bạch Long Vương trực tiếp trượt một hơi đến đáy động, ngồi bẹp trên mặt băng.

Thiên Tôn và Ân Hậu ôm cánh tay nhìn thoáng vào thăm dò, hài lòng gật đầu, cảm thấy hiệu quả khá tốt.

Triệu Phổ và Công Tôn không nói gì nhìn hai người này, lần thứ hai xác định —— căn bản không phải chỉ có Thiên Tôn khi dễ Bạch Long Vương, là cả hai người cùng nhau luyện tập khi dễ người khác!

Thiên Tôn và Ân Hậu đang nhìn, chợt cảm giác trên đùi bị ai đẩy một cái.

Hai người hơi sửng sốt quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngược mặt, phồng má hằm hằm nhìn hai người.

Thiên Tôn gãi đầu, Ân Hậu yên lặng gãi cằm —— Ai nha má ơi! Bé mập mang theo sát khí...

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ cười ngựa chạy đến chỗ động băng thì nhìn thấy cảnh này.

Ngũ gia xoay người xuống ngựa, Trâu Lương chạy đến bẩm báo tình huống với Triệu Phổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến bên cạnh Thiên Tôn bọn họ, nhìn Tiểu Tứ Tử trước.

Triển Chiêu hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn, "Làm sao vậy?"

Lâm Dạ Hỏa ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử, chột chột hai má phồng lên của bảo bối —— ai nha, ai chọc bé mập tức giận rồi!

Tiểu Tứ Tử kéo tay áo Lâm Dạ Hỏa cáo trạng, "Tôn Tôn và Ân Ân xấu lắm, khi dễ Long Long."

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Thiên Tôn, Triển Chiêu cũng nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu và Thiên Tôn lần thứ hai thò người vào trong động nhìn thoáng qua, trong cổ họng đều phát ra một tiếng "khục", như là đang nhịn cười.

Mọi người tò mò cũng nhìn vào trong động, chỉ thấy Bạch Long Vương lúc này đang bám trên sườn dốc dưới đáy động, ngược mặt nhìn lên trên, sườn dốc quá trơn nên không lên được.

Phía dưới trắng xóa một mảnh, hơn nữa Bạch Long Vương cũng trắng như tuyết, giống hệt như một con thỏ lớn nằm sấp trên nền tuyết trắng, quả thật rất thú vị.

Triệu Phổ vẫn chưa hiểu lắm, hỏi Công Tôn, "Đây là ai vậy? Tuyết yêu?"

Công Tôn nói cho hắn biết vị này chính là Bạch Long Vương trong truyền thuyết.

Khóe miệng Triệu Phổ co giật hai cái, đây là Bạch Thỏ Vương mới đúng... Tiếng tăm với thực tế không giống nhau tý nào... Trong truyền thuyết rõ ràng là long thần chuyển thế.

Tiểu Lương Tử thay hài, cùng Tiểu Tứ Tử đồng thời đi xuống, đưa hài buộc chân cho Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương mang hài vào vừa xoay vòng tại chỗ vừa cảm khái, "Cái này thật thông minh! Ai nghĩ ra vậy?"

Lúc này những người khác cũng lục tục đi xuống.

Sau khi Bạch Ngọc Đường xuống đến đáy động, nhú mày nhìn trên đỉnh, lại nhìn mặt đất, trên mặt có chút hoang mang.

Triệu Phổ nhìn thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường, liền nói, "Thanh Lân cũng phát hiện."

Ngũ gia nhú mày, "Quả nhiên không phải ảo giác của ta..."

"Ảo giác gì?" Công Tôn tò mò.

Triển Chiêu chỉ chỉ đỉnh động, "Cảm giác đỉnh động so với lần đầu tiên chúng ta đến đây cao hơn một chút."

"Nguyên nhân là vì mặt băng dưới chân chúng ta đã giảm xuống nửa tấc." Triệu Phổ trả lời.

"Tầng băng đang tan sao?"

"Chắc là không nhanh như vậy, hẳn là do lúc trước chúng ta thường xuyên ra vào để dọn những rương sắt, lại đốt không ít đuốc nữa." Triệu Phổ đưa tay sờ sờ tường băng, "Nhưng lớp băng đang tan ra là sự thật."

Lâm Dạ Hỏa đến gần kiểm tra mấy cỗ thi thể nằm sát trong tường băng. "Cứ cảm thấy có thể sống lại bất kỳ lúc nào vậy..."

"Thứ này rốt cuộc là nguyên lý gì?" Công Tôn thuận tay gõ mặt băng.

"Nếu băng tan hoàn toàn, vậy phòng chùng Cuồng Thạch Thành... không phải, nói chính xác thì toàn bộ Tây Vực đều gặp nguy hiểm." Bạch Long Vương áp sát vào mặt băng nhìn thi thể bên trong, lẩm bẩm. "Chú giáp hoạt thi... đúng là lảm chuyện rồi ren."

Ân Hậu bảo Triệu Phổ lấy miếng hồ phù ra cho Bạch Long Vương xem.

Bạch Long Vương nhìn thoáng qua, hỏi, "Các người tìm được bao nhiêu băng sĩ bất tử?"

"Đại khái tầm bốn mươi vạn." Triệu Phổ trả lời.

Bạch Long Vương lại quay đầu lại nhìn động băng, "Nơi này đại khái có bao nhiêu?"

"Cái này không dễ tính." Triển Chiêu cảm thấy rất khó xử. "Phía sau lớp băng hơi dày một chút liền nhìn không thấy được thứ gì bên trong rồi."

"Phía sau còn có hồ băng." Triệu Phổ bổ sung một câu.

"Hồ băng?" Bạch Long Vương nhíu mày, "Quy mô lớn không?"

Mọi người đơn giản dẫn Bạch Long Vương đi xem một vòng.

Sau khi xem xong, Bạch Long Vương chỉ lắc đầu. "Không ổn, dựa theo quy mô này thì số lượng chú giáp hoạt thi không ít, số lượng băng sĩ bất tử không đủ..."

Ân Hậu và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, lúc trước hai người họ cũng phát hiện, tình hình bây giờ đã trở nên khó đối phó, quả thật không ổn!

Thanh âm của Bạch Long Vương vốn đã nhẹ, lúc này lại còn lằm bằm trong miệng, chẳng khác nào muỗi hay ong kêu, đám người Triển Chiêu nghe không rõ, có chút sốt ruột.

Thiên Tôn vỗ vỗ vai Bạch Long Vương, "Người hẳn là biết năm đó dùng băng sĩ bắt tử như thế nào chứ? Đoạn thời gian đó Yêu Vương và sư phụ người lặn lội rất thân mà."

Bạch Long Vương nghe Thiên Tôn nhắc đến sư phụ Nham Tâm của mình thì cảm xúc dâng trào, đôi mắt hồng hồng.

Mọi người cả kinh lui lại phía sau nửa bước, một đại cao thủ thế này mà nói khóc là khóc?!

Ân Hậu nhìn trời, Thiên Tôn vươn tay kéo hai bên da mặt Bạch Nhất Thanh, "Người cái tên không dùng được dễ bị ức hiếp này! Tức chết ta!"

Bạch Long Vương bưng hai má than thở, "Người ta nhớ đến sư phụ nên đau lòng mà..."

Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Thiên Tôn qua một bên, cứu Bạch Long Vương hai má đã bị nắm đến đỏ bừng. Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, "Bằng không chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi xuống thương lượng một chút?"

Triệu Phổ gật đầu.

Mọi người mới vừa ra khỏi động băng thì thấy Trịnh Trường Không chạy đến tìm Triệu Phổ.

"Nguyên soái." Trịnh Trường Không bẩm báo lại với Triệu Phổ, "Hữu tướng quân đã trở lại, ta dẫn người ra ngoài đón."

Triệu Phổ gật đầu.

Đám người Triển Chiêu đi theo Triệu Phổ một đường về hoàng cung, đang hướng lên trên núi đi thì thấy ngoài cổng thành Cuồng Thạch Thành có một lượng lớn xe ngựa của quân Tống nườm nượp chạy đến, xe nào xe nấy đều dùng vải dầu bọc kín, không biết chở thứ gì, đoàn xe kéo dài rất xa đến mức không nhìn thấy điểm cuối.

Công Tôn tò mò hỏi Triệu Phổ, "Chở thứ gì vậy?"

Cửu Vương gia mỉm cười, "Người đoán ~ "

Công Tôn quay đầu lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người này cũng tỏ ra nghi hoặc, Lâm Dạ Hỏa đưa tay dụi dụi mũi, "Hình như có mùi dược liệu."

Công Tôn gật đầu, "Ừ, ta cũng ngửi thấy, rất nhiều mùi hương trộn lẫn, xe này chở dược liệu gì mà nhiều như vậy..."

Bạch Long Vương cũng nhìn về dưới chân núi, lập tức mỉm cười gật đầu với Triệu Phổ, "Cửu Vương gia quả nhiên là chủ soái tài giỏi, nghĩ rất chu đáo."

Triệu Phổ cười ha hả, lại một lần nữa đánh giá vị Bạch Long Vương thoát trông đặc biệt thật thà này, trong lòng ngầm hiểu, vị này hẳn là điển hình của kiểu người phản trừ ăn lão hổ đi.

Thiên Tôn một bên lạnh lạnh buông một câu, ngoại trừ Ngọc Đường nhà ta ra thì kẻ nào da mặt càng trắng cái bụng càng đen!

Tiểu Tứ Tử đang được Lâm Dạ Hỏa ôm thấy mọi người đột nhiên xoay mặt qua nhìn bụng bé chăm chăm, vội vàng lấy tay che lại!

...

Trở lại trong viện, trước tiên Triệu Phổ để mọi người đi xem thử cỗ thi thể bị đốt cả một đêm thành than đen kìa.

Triển Chiêu cầm kẹp gấp than gỗ một chút, chợt nghe hai tiếng "đương đương", hóa ra thi thể màu đen này đã trở nên cứng như sắt.

Nhưng kỳ quái chính là, bị lửa thiêu suốt cả một đêm mà da của thi thể kia vẫn như cũ. Bình thường tình huống này hẳn là xương cốt đều bị đốt thành tro mới đúng chứ. Tại sao ngay cả da cũng vẫn còn mà chỉ là bị đốt cháy đen thôi? Càng thần kỳ chính là bề ngoài thi thể vẫn có thể quan sát thấy những hoa văn đồ án kia rõ ràng... Trông giống hệt như hoa văn trên thân của chú giáp hoạt thi trên tấm bia tiên tri, chỉ là lúc này đã không còn bốc cháy mà thôi.

Xuyên qua khe hở của hoa văn nhìn vào trong, bên trong thi hài trống không! Cả một đêm bị hỏa thiêu, chú giáp hoạt thi chỉ còn lại một lớp da bên ngoài... một lớp da cứng như sắt.

"Cứng không?" Bạch Long Vương vươn tay lấy cây kẹp than trong tay Triển Chiêu, dùng sức gõ xuống lớp da kia, chợt nghe "bang" một tiếng... cây kẹp sắt gãy thành hai đoạn, nửa thanh trên bay lên không trung, mang theo tiếng gió vù vù lộn vài vòng rồi rơi xuống đất.

Nhìn lại túi da kia, không chút sứt mẻ! Ngay cả dấu va chạm cũng không có.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc —— đã bị đốt thành như vậy mà vì sao còn cứng đến thế?

"Cái gọi là chú giáp hoạt thi, vẫn để nằm ngay ở lớp da này." Bạch Long vương chỉ vào những hoa văn từng vòng từng vòng bao trùm thi thể, "Những hoa văn này được tạo thành như thế nào có biết không?"

Tất cả mọi người lắc đầu.

"Các người nhìn thấy qua trứng bắc thảo chưa?" Bạch Long Vương nghiêng đầu.

Mọi người lặng lẽ liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu không yếu thế, trừng ngược lại —— nhìn cái chi! Làm như các người chưa từng ăn vậy!

Tiểu Tứ Tử giơ tay, "Cháu thấy rồi!"

"Nguyên lý hình thành những hoa văn này cũng cùng một dạng!" Bạch Long Vương thuận tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử, nói tiếp, "Chú giáp hoạt thi là phát minh của một quý vu man tộc vào thời kỳ chiến loạn. Khi đó ta còn nhỏ, vừa mới đến chỗ sư phụ, vùng Tây Vực đã trải qua thời kỳ hắc ám suốt năm năm khi man tộc hỗn chiến. Khi đó tai họa vu sư hoành hành khắp Tây Vực, vu thật vu giả khiến cho nơi nơi gà chó không yên. Trong số những quý vu đó phỏng chừng các người cũng từng gặp qua vài đại diện rồi, ví dụ như Bạch Cơ tộc..."

Mọi người vừa nghe thấy Bạch Cơ tộc thì mí mắt bắt đầu co giật, nhớ tới tên Bạch Cơ tác yêu tác quái dờ sống dờ chết ở một loạt vụ án lúc trước thì lửa giận đầy bụng.

Tiểu Tứ Tử vội vàng ôm chân Triệu Phổ —— bé ghét nhất nhất nhất nhất Bạch Cơ!

"Man tộc thiện chiến, nhưng dũng mãnh có thừa trí tuệ không đủ, bọn họ thường không nghe chỉ huy tùy ý tàn sát, hơn nữa rất dễ bị châm ngòi. Đến cuối cùng, giữa man tộc nội đấu nghiêm trọng, mắt thấy sẽ diệt tộc. Đồng thời, các nước Tây Vực liên minh tập hợp trăm vạn binh mã, chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ man tộc." Bạch Long Vương nói xong, giơ tay chỉ thi thể bị thiêu dưới đất, "Một quý vu nào đó của man tộc mới nghĩ ra thứ chú giáp hoạt thi này. Bọn họ đem thi thể của toàn bộ man tộc chết trong chiến trận năm đó tập trung lại rồi ngâm trong dược thủy. Đại khái một tháng sau,

bên ngoài những thi thể kia liền hiện ra những đồ án đó, nội tạng và xương cốt đều bị hòa tan, chỉ còn lại lớp da bên ngoài."

Nghe Bạch Long Vương miêu tả, trên mặt mọi người liền xuất hiện vẻ ghê tởm, Công Tôn bịt kín hai tai Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu thì che tai Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia bắt lấy móng mèo không cho mèo nhà mình làm rộn, những người khác thúc giục Bạch Long Vương nói tiếp.

"Thú da này khi vớt ra khỏi được thủy thì rất mềm, sau khi phơi nắng cho khô liền có độ cứng không khác mấy với nhuyển giáp, và lại độ co giãn vô cùng tốt, có thể kéo rộng ra từ miệng rồi từ đó mặc vào người, cơ hồ có thể hoàn toàn sát hợp với da của mình. Loại nhuyển giáp này, đao thương bất nhập!" Bạch Long Vương nói tới đây, nội dung câu chuyện lại thay đổi, "Bất quá, trên đời này không có thứ gì có được mà không cần phải trả giá... Một thân nhuyển giáp này, có kịch độc!"

"Kịch độc?"

Công Tôn ở một bên gật đầu, "Đúng vậy, trứng bắc thảo ăn nhiều không tốt... đặc biệt tiểu hài nhi không nên ăn."

Tất cả mọi người đều bị hấn chọc cười.

Triển Chiêu hỏi Bạch Long Vương, "Cái gọi là chú giáp hoạt thi, nghĩa là nói lớp da người kia là chú giáp, người mặc nó vào cuối cùng sẽ biến thành hoạt thi?"

Bạch Long Vương mỉm cười, vươn tay vỗ vai Triển Chiêu, "Thông minh!"

Triệu Phổ nhú mày, "Không lẽ nhiều năm như vậy mà vẫn không chết?"

"Ta chưa nói họ là sống hay chết, sau một trăm năm họ thành thể nào thì ta không chắc nhưng dáng vẻ của họ một trăm năm trước ta biết rất rõ. Bởi vì trúng độc nên họ trở nên điên dại, nghe lệnh chỉ huy công kích kẻ địch. Bởi vì đao thương bất nhập nên sức chiến đấu kinh người, không cần ăn hay uống, không biết sợ hãi không cần nghỉ ngơi..."

Nghe đến đây, mấy người tham gia quân ngũ đều nhin không được lắc đầu, "Vậy còn đánh cái gì?"

"Trên đời này không có loại năng lực nào có được mà không cần phải trả giá đắt, cũng không tồn tại kẻ không có nhược điểm... Nói tới nói lui, nhược điểm của chú giáp hoạt thi là lửa?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

"Đích thực là lửa, nhưng muốn thiêu hủy không dễ! Lớp da người ngâm qua nước thủy không đốt được, chỉ có đồ án trên da mới có thể bị đốt! Vậy nên nếu những binh lính này mặc vào y phục khó đốt, lại đeo thêm mặt nạ...Cơ bản không tồn tại nhược điểm."

Công Tôn nghe vậy thì có chút tuyệt vọng thay các nước Tây Vực năm đó, hỏi, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Cũng may, khi tuyệt vọng nhất, cả Tây Vực rộng lớn vẫn có mấy người thông minh. Bọn họ nói với vương các nước có một người có thể cứu được thương sinh khắp Tây Vực."

Mọi người nghe đến đây, liên kết với hồi ức của Thiên Tôn và Ân Hậu khi còn bé, đồng thanh hỏi, "Ngân Yêu Vương?"

Bạch Long Vương gật đầu.

"Lúc trước kỳ thật Yêu Vương chưa từng đối phó qua chú giáp hoạt thi, nhưng kiến thức của hắn rất rộng rãi, hắn đã từng xem qua những tấm bia tiên tri ở Tiên Tri Cốc." Khi Bạch Long Vương nói đến Yêu Vương, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, "Thật ra vu họa đã có từ thời Hán, có rất nhiều vụ chú

thuật đã thất truyền, đời này của chúng ta đã không còn những đại vu sư có năng lực như thần như quỷ khai thiên tích địa, bắt quá những kẻ sau này dựa qua đôi câu vài lời lưu lại mà học được chút ít sơ sai. Ngâm chú giáp hoạt thi vào được thủy là căn cứ vào được phương mà quỷ vu cổ đại lưu lại để điều phối. Nếu cổ đại có chú giáp hoạt thi hoành hành, vậy vì sao không có gì ghi lại rõ ràng, điều này chứng tỏ thời gian chúng tồn tại ở thời cổ đại cũng rất ngắn, cũng không thực sự đổi thay được điều gì. Một thứ đồ vật cơ hồ bách chiến bách thắng như vậy, vì sao thời gian tồn tại lại ngắn đến thế?"

Tất cả mọi người hiểu ra, "Bởi vì tồn tại thứ khắc được nó!"

"Yêu Vương dựa trên tấm bia tiên tri, không chỉ tìm được chú giáp hoạt thi mà còn tìm được khắc tinh của chúng, băng sĩ bất tử!" Bạch Long Vương nói đến đây, cười lắc đầu, "Cái gọi là tuyệt lộ có đôi khi lại chính là con đường phía trước! Cái bẫy dù trông có vẻ đặc biệt khó giải hay dễ giải, bất quá cũng chỉ là một cái bẫy mà thôi... Băng sĩ bất tử và chú giáp hoạt thi tương sinh tương khắc, nghe thần thần quái quái như vậy, nhưng thực ra... chỉ là một cái bẫy."

Trứng bắc thảo: Món này thì chắc ai cũng biết rồi, đây là một món ăn từ trứng có nguồn gốc từ Trung Hoa. Tại Việt Nam thì món trứng này được làm từ trứng vịt, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro, muối, vôi, và trấu... trong nhiều tuần lễ, hay nhiều tháng. Ở Trung Quốc, người ta còn làm món này từ trứng cút và trứng gà.

Mặc dù trứng bắc thảo được cho là món ăn ngon, mát nhưng chúng gây ảnh hưởng đến hấp thu, tiêu hóa thức ăn trong cơ thể nên phụ nữ có thai, người già và trẻ em có tỳ dạ dày yếu không nên ăn. Theo khuyến cáo khoa học thì trứng bắc thảo có chứa một lượng chì nhất định, ăn nhiều có nguy cơ nhiễm độc chì.

Nhờ ơn vụ nào đó nên giờ wordpress bị khìn rồi, mặc dù bạn dùng Ultrasuoft vô được nhưng cà lết quá nên không up bên wordpress được vì load không nổi =,= Sao không sống yên lành cho đời hủ nhờ vậy ="

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 211: Phong Ba Kéo Đến

Edit: Ruby

Bạch Long Vương nói bằng sĩ bất tử và chú giáp hoạt thi đều là "bầy", Triệu Phổ và Ân Hậu tựa hồ đã nhìn thấy ảo diệu bên trong, khẽ gật đầu.

Đám người Triển Chiêu lại chưa rõ lắm.

Bạch Long Vương cười khoát tay. "Chú giáp hoạt thi, tuy rằng nhìn giống cương thi nhưng thật ra chỉ là một đám binh lính thân trúng kịch độc, trở nên điên loạn không còn biết sợ là gì thôi."

Công Tôn gật đầu. "Ừm! Cái này ta hiểu. Mà ngay cả cái thứ gọi là chú giáp kia cũng bất quá là được tạo thành sau khi ngâm dược thủy mà thôi, không có tồn tại thứ quái lực loạn thần gì cả."

"Tương tự, bằng sĩ bất tử cũng không phải là thần quỷ gì hết." Bạch Long Vương nói rất bình thản, "Các người cảm thấy một bộ xương khô có thể mặc được khôi giáp, cầm đao giết địch không?"

Tất cả mọi người lắc đầu —— so cương thi còn không đáng tin hơn.

"Ta hỏi các người." Bạch Long Vương hỏi, "Vì sao khô lâu lại bị đóng băng trong máu loãng?"

Tất cả mọi người sờ cằm, "Cái này..."

Tiểu Lương Tử giơ tay, "Cháu biết!"

Tất cả mọi người nhìn bé.

"Để lừa gạt mọi người!" Tiểu Lương Tử trả lời.

Mọi người lại nhìn Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương mỉm cười. "Nói cho chính xác, là để lừa gạt cường thi."

Tất cả mọi người ngoẹo đầu.

Thiên Tôn vươn tay kéo Bạch Long Vương một cái, "Nói thẳng ra!"

Bạch Long Vương bữu môi giật lại tóc trong tay Thiên Tôn, xích lại sát vào Ân Hậu, nói, "Chú giáp hoạt thi vì sao ngu ngốc đến không còn gì như vậy mà lại có sức chiến đấu mạnh đến thế? Hơn nữa vì sao lại gọi là hoạt thi? Các người nghĩ thử xem!"

Công Tôn nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi. "Có phải là... thích máu không?"

Bạch Long Vương vỗ tay bộp bộp. "Ừ! Thần y đúng là thần y, thông minh!"

"Máu kia là để dẫn chú giáp hoạt thi đến?" Triển Chiêu cảm thấy thao tác này độ khó rất cao, không hiểu, "Phải làm như thế nào...?"

Bạch Long Vương giải thích, "Nguyên lý không khác mấy với Phồn Tinh Dao của Tiểu Tinh Tinh, cho máu vào đường, dùng đường làm lớp vỏ bên ngoài bao bọc lấy xương khô, bên trong đổ đầy dầu hỏa, lại mặc thêm khô giáp vào... Vì sao đầu và thân thể lại tách ra? Bởi vì đầu là nắp đậy! Khi vận chuyển mà đổ đầy dầu hỏa vào thì không tiện, sau khi sắp xếp thể trận cho băng sĩ bắt tử xong rồi, tập thể rót đầy dầu hỏa vào, đậy "nắp" lại."

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Bạch Long Vương chăm chăm, cái này... cảm giác thật cao cấp!

Bạch Long Vương tiếp tục nói, "Nói đơn giản, đem băng sĩ bất tử làm thành bình đựng đường hình người, đường và xương khô chống đỡ thân thể, sau khi mặc vào khôi giáp, toàn bộ dùng dây thừng quấn lại. Đồ đầy dầu hỏa rồi đập đầu lâu lên, chờ đợi. Chú giáp hoạt thi đánh tới, quan tướng chỉ huy nhất định chỉ ở xa xa, nhìn từ xa đến thì sẽ không thấy ra cái gì không ổn. Mà chú giáp hoạt thi dần dần, nhìn thấy hình người, lại nghĩ thấy mùi máu, sẽ cầm đầu nhào đến mà đánh. Người làm băng đường có bao nhiêu chắc chắn? Tất nhiên sẽ bị đánh ngã, bị chém bể... nhưng đồng thời..."

"Đồng thời, chú giáp hoạt thi sẽ bị khôi giáp rơi xuống xô ngã, bị dây thừng quấn quanh, đồ chơi làm băng đường sẽ bị chém nát, giẫm bể... dầu hỏa sẽ tuôn ra. Nếu địa thế ở chỗ trũng thì chú giáp hoạt thi sẽ bị ngâm giữa hồ dầu hỏa, có dù có đứng lên được cũng dính dầu đầy thân." Triệu Phổ liên tục gật đầu. "Kế hay! Hoạt thi bị cầm chân nhất thời sẽ không thoát ra ngay được, trong lúc này nếu phóng hỏa tiến vào thì sẽ bị thiêu sạch!"

"Những băng sĩ bất tử mà chúng ta tìm ra được..." Bạch Ngọc Đường hỏi, "Là lúc trước còn sót lại?"

Bạch Long Vương gật đầu, "Ừ! Có thể lúc trước dùng không hết còn lại, còn chưa đổ dầu hỏa hoàn toàn mới. Qua nhiều năm như vậy, đường đã sớm tan ra, chỉ còn lại máu loãng và băng... Hẳn là các người chưa nếm thử, phòng chừng máu loãng kia rất ngọt."

Mọi người kinh ngạc dị thường, sững sốt rất lâu, đúng là trăm triệu không ngờ tới còn có thể chơi như vậy, ai nghĩ ra được chủ ý này thật thông minh!

"Cổ nhân nghĩ ra được, Yêu Vương thông qua mấy hình khắc trên tấm bia tiên tri cũng nghĩ ra, đó cũng là lý do tại sao năm đó hắt lại để Tiên Thiêm Tinh chạy tới Cuồng Thạch Thành." Ân Hạo lầm bầm, "Có hẳn ở đó, những băng sĩ bất tử này mới có thể đứng dậy được!"

"Nói trắng ra là những băng sĩ bất tử kia chính là một loại cơ quan đặc chế để đối phó với chú giáp hoạt thi!" Lâm Dạ Hỏa gật đầu cảm khái trí tuệ tiền nhân, lại thuận tiện cúng bái Yêu Vương một chút, cuối cùng trở lại chuyện chính. "Những chú giáp hoạt thi trong động băng đều sẽ đợi băng tan chạy ra sao?"

"Nói đến chỗ này, nơi đây hẳn là còn một cái bẫy khác." Triệu Phổ tựa hồ đã hiểu rõ.

Đang nói chuyện, Giả Ảnh và Tử Ảnh chạy vào, cầm trong tay một tờ giấy, bên trên vẽ thứ gì đó.

"Thế nào?" Triệu Phổ hỏi.

Giả Ảnh gật đầu, "Nguyên soái, đúng như ngài nghĩ, trong vùng rừng núi phụ cận sông băng có dấu vết nhân công mở thủy đạo."

"Thủy đạo?" Triển Chiêu đi qua xem bản vẽ, hỏi. "Thủy đạo này nối liền với sông băng sao?"

"Đúng thế! Nên nếu sông băng tan ra..."

"Chú giáp hoạt thi sẽ trôi theo thủy đạo..." Bạch Ngọc Đường nói xong, nhìn Triệu Phổ. "Người tìm nơi đóng quân của Ác Đế Thành lâu như vậy... Có lẽ binh lính của người ta không phải giấu sâu trong núi Côn Lôn mà là giấu trong sông băng Cuồng Thạch Thành."

Mọi người ở đây nghe vậy liền ngộ ra.

Triệu Phổ cũng gật đầu, "Ta chính là nghĩ như vậy!"

"Sương mù Khiếu Lâm luôn xuất hiện khi đông ẩm, là vì thời tiết... Hơi nước hình thành do đường nước ngầm dưới lòng đất và sông băng hòa tan mới là nguyên nhân thực sự khiến sương mù Khiếu Lâm xuất hiện."

Băng tan càng nhiều thì hơi nước càng nhiều. Sương mù Khiếu Lâm cũng sẽ duy trì càng lâu." Công Tôn suy đoán. "Tiểu Tứ Tử có thể xác nhận được phương hướng trong sương mù Khiếu Lâm, lẽ nào là vì..."

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn mọi người.

Thiên Tôn cũng nhìn Tiểu Tứ Tử, lẩm bẩm, "Lẽ nào là giống như cách Yêu Vương có thể tìm được nguồn nước, là đi theo dòng chảy của mạch nước ngầm?"

"Vậy những người mà Tiểu Tứ Tử có thể thấy được trong khi chúng ta không thấy thì sao?" Triển Chiêu ngồi xổm xuống, nâng Tiểu Tứ Tử tròn vo lên, tỉ mỉ nhìn trái nhìn phải.

"Trước khoan nói đến chuyện của Tiểu Tứ Tử đã." Lâm Dạ Hỏa hỏi. "Chúng ta đi theo thủy đạo... có phải có thể tìm được nơi Ác Đế Thành đóng quân không?"

"Thi thể từ trong băng tầng tan ra cũng không chắc có thể sống lại." Công Tôn nói, "Thi thể bị đóng băng sau khi tuyết tan ra, cái gì mà mở to hai mắt, co giật kịch liệt khi bị thiêu đốt, đều là hiện tượng rất bình thường."

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Công Tôn chăm chăm —— cái này mà người cũng biết? Bình thường người hay làm những gì với thi thể vậy?

Công Tôn nhìn trời.

"Nếu chỉ cần chú giáp mà không cần hoạt thi thì sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi, "Ví dụ như lấy đi tất cả da, thi thể còn lại thì vứt bỏ..."

"Đây là tai họa ngầm rất lớn." Hiên nhiên Triệu Phổ đã nghĩ đến mặt này, "Hơn nữa mấy chục vạn cỗ thi thể không dễ vận chuyển chứ mấy chục vạn lớp da lại không khó! Sau khi chở đi thì đem giấu, dù cho bây giờ Ác Đế Thành tổn thất thảm trọng, có đồng da này, ngày sau đông sơn tái khởi không phải là việc khó."

"Vậy nên nói sương mù Khiếu Lâm là hy vọng cuối cùng, chính là ý này sao?" Triển Chiêu hỏi. "Vậy Ngạo Nguyệt Đàm có quan hệ lớn với Ác Đế Thành... Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Kiệt coi như cũng không gạt người."

Bạch Long Vương nghe mọi người thảo luận đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang. "Ngạo Nguyệt Đàm?"

Triệu Phổ đơn giản đem chuyện Ngạo Nguyệt Đàm đến Cuồng Thạch Thành nói một chút cho Bạch Long Vương nghe.

Bạch Long Vương nghe xong hơi nhú mày, ngược lại không nói gì.

"Phải dựa vào hướng nước chảy thế nào mới tìm được nơi Ác Đế Thành đóng quân?" Triển Chiêu hỏi, "Đây là cơ hội nghìn năm một thuở, không được để chúng có cơ hội nghỉ ngơi, một lưới bắt hết mới tốt."

Triệu Phổ gật đầu, "Ta cũng nghĩ như vậy, bắt quá..."

Cửu Vương gia khó xử nhìn Tiểu Tứ Tử, cũng không thể để đứa nhỏ này tìm đường được.

Mọi người cảm thấy khó khăn.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vươn tay, sờ sờ tiểu hà bao.

Triển Chiêu đang ôm Tiểu Tứ Tử, vội nhìn chăm chăm, bụng nói sẽ rút ra bảo bối gì đây?

Chỉ là, Tiểu Tứ Tử lấy ra là một gói Tinh Tinh Đường nhỏ mà lúc trước Tiên Thiêm Tinh đưa cho bé.

Tất cả mọi người nhứt chí —— hóa ra là ăn kẹo...

Tiểu Tứ Tử rút một viên kẹo tròn xoe ra, lại không nhét vào miệng, mà chỉ chỉ cái bàn cách đó không xa.

Triển Chiêu không hiểu, vươn tay thả bé xuống băng ghế bên cạnh bàn.

Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng đặt xuống, thả tay ra... viên kẹo liền lăn sang một hướng.

Mọi người chớp mắt mấy cái.

Lâm Dạ Hỏa đứng ở cạnh bàn đối diện nhặt viên kẹo lên đưa lại cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhận lấy, lại đặt trên bàn, chỉ thấy viên kẹo kia... lại lăn theo hướng vừa nãy, lăn ra ngoài.

Nhìn viên Tinh Tinh Đường từ từ lăn trên bàn, mọi người ở đây chợt hít một hơi thật sâu.

Tiểu Tứ Tử giơ tay ra bắt lấy viên kẹo kia, cười tủm tỉm nhìn mọi người.

Mọi người cũng cười nhìn bé, vừa định khen bảo bối thông minh, chỉ thấy tiểu gia hỏa phồng má, há miệng nói ra hai chữ. "Ngốc ngốc!"

Mọi người không biết nói gì, Bạch Long Vương ở một bên ôm bụng mà cười.

...

Gợi ý này của Tiểu Tứ Tứ cực kỳ rõ ràng, nước nhất định là chảy về chỗ thấp, muốn dẫn tất cả thi thể thuận lợi trôi theo dòng nước thì chứng tỏ phải có sự chênh lệch rõ ràng về độ cao của dòng nước, tất cả phải thiết kế tốt. Năm đó binh mã của Man vương vì sao có thể thông qua sương mù Khiếu Lâm tiến vào Cuồng Thạch Thành? Giữa màn sương mù dày đặc cho dù có địa đồ cũng không có khả năng thuận lợi đi vào. Như vậy phương pháp chỉ có một đó là thông qua một con đường ngầm nào đó... Đây rõ ràng có khả năng thủy đạo ẩn dưới lòng đất. Thủy đạo này nhất định cực kỳ lớn, chỉ cần tìm được thủy đạo thì hết thảy đều dễ giải quyết.

Chuyện này Triệu gia quân tương đối có kinh nghiệm, Giả Ảnh bọn họ nếu tìm được dấu vết nhân công mở thủy đạo thì hẳn là tìm ra thủy đạo không khó. Một khi tìm được, cho dù mạng lưới đó có giăng khắp nơi cũng không sao cả, chỉ cần thả mấy viên bi vào rồi đi theo thì có thể tìm được con đường chính, hẳn là có thể thông đến Thất Tinh Đàm và sương mù Khiếu Lâm.

Triển Chiêu bọn họ chạy đi xem thử đoàn xe từ Hắc Phong Thành đến một chút.

Ban đầu cho rằng xe chở thảo dược đến, mở mấy tấm vải đen trùm hàng hóa lên nhìn thử thì mới phát hiện đều là những thùng gỗ chở đầy dầu hỏa hay hỏa tiêu linh tinh gì đó, thảo dược là dùng để giấu mùi đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ, lẽ nào thứ này chuẩn bị dùng để phóng hỏa?

Cửu Vương gia ôm cánh tay cười hắc hắc, "Thật ra sau khi biết nguyên lý của băng sĩ bất tử thì mọi chuyện tương đối dễ dàng hơn, không phải chỉ cần vây lại rồi phóng hỏa đốt sao, dưới trướng của ta có tên Nói Nhiều mà! Chỉ cần đem đám chú giáp hoạt thi kia dẫn vào một khu đất trũng, bên dưới chỗ đất trũng ấy thiết kế hố bẫy, đến lúc đó để Nói Nhiều dùng loạn tiễn bắn rơi nắp bẫy, đám cương thi đó rớt hết vào trong hố bẫy,

bên trong hố bẫy chứa sẵn dầu hỏa, từ từ thiêu sạch, dù sao cương thi cũng không biết bay."

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, "Ừm, bất quá tốt nhất vẫn chỉ nên đốt da với thi thể, đừng nên đốt người."

Triệu Phổ tỏ vẻ đồng ý, "Bản thân Ác Đế Thành nhất định không có nhiều binh mã để biến thành cương thi được, kết quả vẫn là các nước Tây Vực xui xẻo, không chừng dân chúng bình thường cũng sẽ bị bắt đi làm thành chú giáp hoạt thi, nên trực tiếp đem đồng da kia đốt thì sẽ bớt việc hơn nhiều."

"Nhưng quy mô của sông băng rất lớn." Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc, "Muốn hòa tan cũng không phải ngày một ngày hai, ta cảm thấy kế hoạch này rất tốn thời gian."

"Nên mới nói phương pháp đối phó với Ác Đế Thành vẫn là tăng tốc nhanh hơn, đặc biệt khi mà bây giờ chúng ta đã biết phải làm cách nào để đối phó với chú giáp hoạt thi." Triệu Phổ hơi nhếch khóe miệng.

Tất cả mọi người chú ý tới vẻ mặt của hắn, cảm thấy trong đó tựa hồ có chút vi diệu.

Công Tôn xích qua nhìn Triệu Phổ, hỏi, "Người lại có chủ ý gì rồi?"

Cửu Vương gia nhướng mày, vươn tay mở ra nắp của một thùng gỗ được đánh dấu "dầu hỏa", ý bảo mọi người nhìn vào trong.

Bọn Triển Chiêu đi qua, thăm dò nhìn thoáng qua thì đều sửng sốt... sau đó xoay mặt nhìn Triệu Phổ.

Cửu Vương gia cười lạnh, "Ác Đế Thành bọn chúng thông minh thì Triệu Phổ ta cũng không ngốc, muốn gạt ta? Không dễ vậy đâu. Phỏng

chừng trong vòng hai ngày này sẽ có hành động, chúng ta sẽ cho bọn chúng một chút bất ngờ."

Nói xong, Triệu Phổ vung tay áo hất mặt, mang Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đi ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ở phía sau nhìn dáng vẻ ngênh ngang đắc ý kia của Triệu Phổ, cũng có chút buồn cười, không ngờ lần qua lần lại một vòng lớn như vậy, hóa ra Triệu Phổ đang phối hợp với Ác Đế Thành diễn trò, hẳn mang nhiều binh mã đến đây từ sớm như vậy chính là chuẩn bị sẵn để đánh một trận. Vòng tới vòng lui, quá trình thiên biến vạn hóa nhưng kết quả không thoát khỏi tính toán của Triệu Phổ, quả thật là, lợi hại!

...

Trễ hơn một chút, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Thiên Tôn, Ân Hậu và Bạch Long Vương cùng vào Cuồng Thạch Thành ăn cơm.

Tiểu Tứ Tử đã ăn xong rồi, thừa dịp Công Tôn ngủ trưa chạy ra ngoài, theo Triển Chiêu bọn họ cùng đi dạo phố.

Bạch Long Vương và Thiên Tôn kéo Tiểu Tứ Tử chạy khắp thành, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chậm rãi theo sau, Ân Hậu đại khái là tối hôm qua thức cả đêm nên có chút thiếu ngủ, vừa đi vừa ngáp cả một đường.

Triển Chiêu hỏi Ân Hậu, "Ngoại công, những băng sĩ bất tử và chú giáp hoạt thi kia đều là từ rất lâu trước kia lưu lại sao?"

"Chắc là vậy." Ân Hậu nhìn Thiên Tôn và Bạch Long Vương đang cãi nhau cùng với Tiểu Tứ Tử đang can ngăn ở phía trước, lắc đầu, "Có một số việc cuối cùng vẫn trở về điểm xuất phát, quay tới quay lui vẫn là tương đối huyền diệu. Chỗ khôn khéo của Triệu Phổ là có thể ngay lập tức nắm được

trọng điểm, bất luận làm gì, đầu tiên cần phải xác định rõ ràng mục đích, tiếp theo mới là nghĩ biện pháp."

Đang trò chuyện, chợt thấy Tiểu Tứ Tử kéo Thiên Tôn và Bạch Long Vương vào một ngôi tửu lâu nhỏ.

Bạch Ngọc Đường theo vào, mới vừa vào cửa thì quay đầu lại liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn vào trong tửu lâu một cái, lập tức nghĩ tới bốn chữ "Oan gia ngõ hẹp"...

Bởi vì đã qua giờ cơm nên trong tửu lâu chỉ có một bàn thực khách.

Mà một bàn này cũng toàn là người quen... Tân khách lúc trước tham gia tiệc chiêu đãi do Cổ Liệt Thanh mở cơ bản đều có mặt, Bạch Mộc Thiên, Hiên Viên Phách, Gia Luật Tề và Lý Vinh, còn có Đàm chủ Ngạo Nguyệt Đàm, Tiết Lâm Nghĩa.

Mọi người vào cửa liền đối mặt, một bàn người kia đều tỏ ra xấu hổ, nhất là Gia Luật Tề và Lý Vinh.

Bất quá nhìn ra phía sau hai người cuối cùng vào cửa là Triển Chiêu và Ân Hậu một chút, không thấy Triệu Phổ đến cùng, thần sắc hai người mới dịu đi một chút.

Gia Luật Tề nhẹ nhàng thở ra, đảo mắt liền thấy Bạch Long Vương.

Tứ hoàng tử sửng sốt một chút, phất một cái liền đứng dậy, kích động, "Thánh... Thánh thiên tử..."

Bóng trắng của Bạch Long Vương nhoáng lên một cái, trốn ra phía sau Thiên Tôn, tò mò nhìn xung quanh một chút, hỏi Thiên Tôn, "Tiểu Du, tiểu hài nhi này là ai vậy?"

Thiên Tôn ôm cánh tay quan sát Gia Luật Tề một chút, trả lời. "Đại khái là quan chức gì đó ở Tây Hạ."

Vẻ mặt Gia Luật Tề tổn thương, "Ta... ta là Liêu..."

Chỉ là không đợi Tứ hoàng tử giải thích xong thì bọn Triển Chiêu đã ngồi xuống bàn bên cạnh.

Lý Vinh đồng tình nhìn thoáng qua Gia Luật Tề tâm linh bị tổn thương đang lặng lẽ ngồi lại bàn, bưng chén rượu, quay đầu lại nhìn Bạch Long Vương trong truyền thuyết.

Bạch Nhất Thanh là hoàng tử Liêu quốc, người Tây Vực nào cũng biết, Liêu vương hiện tại là đời cháu của Bạch Nhất Thanh, phỏng chừng hoàng tử hoàng tôn Liêu quốc nhìn thấy vị này cũng kích động chẳng kém gì tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn nhìn thấy Thiên Tôn vậy.

Lý Vinh thu lại tầm mắt, ngẩng đầu thì thấy Tiết Lâm Nghĩa ngồi đối diện đang nhìn đăm đăm bàn sau lưng hắn.

Lý Vinh quay đầu lại nhìn thử, không rõ vị này đang nhìn ai... Bất quá bọn Triển Chiêu lúc trước Tiết Lâm Nghĩa đã từng gặp qua, vậy nên Tiết Lâm Nghĩa đang nhìn Thiên Tôn, Ân Hậu hay Bạch Nhất Thanh đây?

Tiểu Tứ Tử ngồi giữa Thiên Tôn và Bạch Long Vương, vừa rồi bé đã ăn trước với Triệu Phổ và phụ thân, chỉ giúp mọi người gọi món ăn.

Bạch Ngọc Đường an vị bên cạnh Thiên Tôn, ngẩng đầu thì thấy Tiết Lâm Nghĩa ngồi đối diện đang vừa nhìn bọn họ chăm chăm vừa uống trà.

Khuỷu tay Bạch Ngọc Đường huých nhẹ Triển Chiêu, ý bảo Triển Chiêu nhìn bàn đối diện.

Triển Chiêu nhìn nhìn, đôi mắt mèo liền nheo lại, quyết định trong thời gian đợi món ăn thì làm chút chuyện.

Nghĩ xong, Triển Chiêu gọi Bạch Long Vương, "Long Vương."

Bạch Nhất Thanh ngẩng đầu.

Triển Chiêu bĩu môi hướng về phía đối diện, "Kia là tân chương môn của Ngạo Nguyệt Đàm."

Bạch Long Vương sửng sốt một chút, ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Tiết Lâm Nghĩa.

Tiết Lâm Nghĩa cũng không thu lại tầm mắt mà cùng Bạch Long Vương đối diện.

Song phương nhìn lẫn nhau một lúc, Bạch Long Vương nghiêng đầu, "Nhìn quen mắt ha."

Tiết Lâm Nghĩa nghe thấy câu này, cười lạnh một tiếng, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Bạch Nhất Thanh lại nghiêng đầu nhìn chăm chăm Tiết Lâm Nghĩa.

Lúc này tiểu nhị mang thức ăn lên.

Tiểu Tứ Tử gấp đồ ăn cho Thiên Tôn và Bạch Nhất Thanh, thấy Bạch Long Vương nhìn đối diện chăm chăm đến thất thần, liền kéo kéo tay áo Bạch Long Vương, "Thanh Thanh, ăn cơm nha."

Bạch Nhất Thanh quay đầu lại, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu tò mò nhìn hành động của Bạch Long Vương, luôn cảm thấy trong ánh mắt của Bạch Long Vương như có gì đó, tóm lại không hợp

lắm với bề ngoài như thỏ con của mình.

Triển Chiêu đang nhìn thì trong chén được gấp vào một đũa đồ ăn.

Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang rất bất đắc dĩ nhìn hắn, ý là —— nhanh ăn cơm đi, lát nữa không chừng sẽ xảy ra chuyện, ăn no mới có khí lực tiếp tục làm việc.

Triển Chiêu sờ cằm, quả nhiên... chuột nhà hắn cũng cảm nhận được sự khác thường.

Ân Hậu ngồi cạnh Triển Chiêu đang ngồi đưa lưng về phía bàn Tiết Lâm Nghĩa bọn họ mà dùng cơm, Ân Hậu ngẩng đầu, hỏi Bạch Long Vương ngồi đối diện, "Sao vậy?"

Thiên Tôn cũng nhìn Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương hơi cười cười, lắm bầm một câu như tiếng muỗi kêu vo ve.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nghe rõ, Ân Hậu và Thiên Tôn lại nhú mày. Tiểu Tứ Tử ngồi gần Bạch Long Vương nhất ngược mặt lên, bé nghe rõ, Bạch Long Vương nói gì vậy? Nói là, "Quả nhiên sống lâu thì chuyện gì cũng có thể gặp phải."

Thiên Tôn và Ân Hậu đều buông chén, xoay mặt nhìn bàn người kia.

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách đã cảm thấy phía sau lưng ứa ra khí lạnh —— làm sao vậy?

Chỉ có Triển Chiêu cố gắng ăn cơm, nhanh chóng ăn no, dự cảm lát nữa sẽ xảy ra chuyện!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 212: Ngược Dòng Mà Đi

Edit: Ruby

Bạch Long Vương giữa lúc ăn cơm thì gặp người của Ngạo Nguyệt Đàm, tân chương môn thần bí Tiết Lâm Nghĩa của Ngạo Nguyệt Đàm tựa hồ mang đến hứng thú cho Bạch Long Vương.

Gia Luật Tề và Lý Vinh ngồi cùng bàn đầy vẻ mờ mịt, Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách cùng đi theo thì lại thấy không khéo một chút nào.

Hơn nữa vị Gia Luật Tề này là Tứ hoàng tử Liêu quốc, vạn nhất lát nữa xảy ra tranh chấp thì hẳn sẽ giúp ai đây? Cũng không thể xung đột với Bạch Nhất Thanh được...

Tiếng độc thoại của Bạch Long Vương chẳng lớn hơn tiếng muỗi kêu vo ve là bao, Triển Chiêu bọn họ nghe không rõ, nhưng cảm thấy không khí có một chút thay đổi vi diệu.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy tựa hồ sắp xảy ra chuyện... Tuy Bạch Long Vương trông giống như thỏ con nhưng vị này rõ ràng không dễ chọc, hơn nữa có đôi khi một người tính tình cực tốt, một khi bộc phát ra thì càng khó ngăn cản. Nói đâu xa, Ngũ gia liếc mắt nhìn Triển Chiêu bên cạnh đang cầm đầu ăn cơm... Tính tình càng tốt thì một khi nổi giận lên càng ghê gớm, cho nên bình thường phải cố gắng mà dỗ cho tốt.

Vừa nghĩ, Ngũ gia vừa gấp thức ăn cho Triển Chiêu.

Ngay khi bầu không khí càng lúc càng trở nên lúng túng thì bỗng Tiểu Tứ Tử hoan hỉ gọi một tiếng, "Cửu Cửu!"

Mọi người theo bản năng quay đầu lại thì thấy Triệu Phổ mang theo Long Kiều Quảng tản bộ đến.

Sau khi Cửu Vương gia vào trong tửu lâu, lơ đãng liếc nhìn bàn người bên kia, tâm tình rất tốt đi tới chỗ bàn Triển Chiêu bọn họ.

Vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, Triệu Phổ và Long Kiều Quảng đều ngồi xuống, Quảng gia bảo tiểu nhị muốn uống rượu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ, luôn cảm thấy trong mắt của Cửu Vương gia hiện rõ vẻ "vui sướng khi người gặp họa".

Tất cả mọi người có chút khó hiểu, rõ ràng Triệu Phổ đã ăn cơm trưa rồi nhưng sao đột nhiên lại chạy tới đây?

Vì sao Cửu Vương gia lại chạy đến? Bởi vì vừa rồi có ảnh vệ chạy đến báo cho hần biết Triển Chiêu bọn họ đi ăn cơm gặp phải người của Ngạo Nguyệt Đàm, Triệu Phổ vừa nghe liền kéo Long Kiều Quảng chạy tới tình cờ gặp mặt.

"Tình cờ gặp mặt ha!"

Quả nhiên, Triệu Phổ vừa ngồi xuống mở miệng chính là câu này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nói thầm, vị này có biết ngượng là gì không, Tiểu Tứ Tử thì lại vỗ tay, "Cửu Cửu lát nữa ăn cơm xong thì đi đâu chơi không ạ?"

Triệu Phổ chọc chọc quai hàm đầy thịt của bảo bối, "Con muốn đi đâu chơi?"

"Ừm..." Tiểu Tứ Tử vốn đang hưng phấn đột nhiên không nói gì, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cảm xúc không hiểu sao lại trầm xuống.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn bé.

Thiên Tôn vươn tay vỗ mông Tiểu Tứ Tử, "Sao vậy?"

Tiểu Tứ Tử bóp ngón tay nhỏ giọng nói, "Khi nào chúng ta có thể về Khai Phong Phủ nha?"

Mọi người sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử tiếp tục thì thầm, "Tiểu Tứ Tử hơi nhớ Tiểu Bao Tử và Tiểu Đỗ Tử, còn nhớ Hương Hương, Hoàng Hoàng, Hoàng nãi nãi mọi người..."

Tiểu Tứ Tử nói hết lời, đôi đũa trong tay Triển Chiêu cũng ngừng lại.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

Triển Chiêu bặt miệng mếu máo với hắn —— ta cũng có chút nhớ Khai Phong Phủ, Bao đại nhân không biết thế nào, Miêu gia không ở đó vạn nhất có người khi dễ Bao đại nhân thì sao?

Ngũ gia chống cằm tiếp tục uống rượu, nói chứ đến Hắc Phong Thành ở đã hơn nửa năm, lặn qua lặn lại đủ chuyện, khi nào diệt Ác Đế Thành xong phải nhanh chóng quay về Khai Phong Phủ mới được.

Mọi người cùng nhau thảo luận, Lý Vinh và Gia Luật Tề ngồi bên cạnh đều dựng thẳng lỗ tai —— khi nào Triệu Phổ về Khai Phong Phủ vậy?! Đi nhanh dùm cái!

Cửu Vương gia xoa đầu Tiểu Tứ Tử. "Nhanh thôi!"

Tất cả mọi người sửng sốt.

Ngay cả Lý Vinh và Gia Luật Tề đều cả kinh, Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách liếc nhìn nhau, đều quay sang nhìn về phía bên này —— nhanh?

Triệu Phổ mỉm cười vỗ ngực với Tiểu Tứ Tử, "Nhiều nhất là hai tháng, hai tháng nữa chúng ta có thể về Khai Phong Phủ rồi."

"Thật sao?" Hai mắt Tiểu Tứ Tử đều sáng long lanh.

Mọi người không rõ lời này của Triệu Phổ là có ý gì, đều theo bản năng nhìn sang Long Kiều Quảng.

Hữu tướng quân nhún vai —— ai biết được hắn nói cái gì, dù sao hắn là lớn nhất, hắn nói hai tháng tức là hai tháng đi.

Bạch Long Vương đưa tay sờ cằm, "Nói tới, đã lâu ta không đến Khai Phong... "

"Người là đã lâu không đến Trung Nguyên thì đúng hơn." Ân Hậu sửa lời.

"Đúng rồi!" Bạch Long Vương gật đầu.

Thiên Tôn liền khuyến khích, "Vậy không bằng hai tháng sau người theo chúng ta cùng về Khai Phong, mùa xuân ở Trung Nguyên thú vị hơn Tây Vực nhiều."

Bạch Long Vương bưng chén nghiêm túc hỏi, "Là thế nào? Mùa xuân ở Trung Nguyên có gì hay vậy?"

Thiên Tôn cũng cầm chén nghiêm túc trả lời, "Mùa xuân động vật tương đối không chịu nổi lạnh, là mùa bọn võ lâm quần hùng tìm chỗ chết đó."

Ân Hậu ngồi một bên gật đầu, chỉ chỉ ngoại tôn nhà mình, "Người đi theo Chiêu Nhi vài ngày, ra ngoài dạo phố có thể nhặt được án mạng gì đó, thú vị lắm."

Bạch Long Vương tò mò quay đầu lại nhìn Triển Chiêu —— Ách! Cuộc sống thường ngày của người là như vậy sao...

Triển Chiêu ủy khuất xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường—— bọn họ đang nói xấu ta!

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng xích qua nói với Bạch Long Vương, "Đi theo con mèo này còn có thể ăn sạch mỹ thực ở Khai Phong!"

Hai mắt Bạch Long Vương sáng lấp lánh nhìn Triển Chiêu chăm chăm, ánh mắt kia như đang nói —— quả nhiên cuộc sống của người trẻ tuổi chính là muôn màu muôn vẻ!

Triển Chiêu buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn lại hần —— vở kịch hay này khi nào mới kéo màn đây, cảm giác chờ hơi lâu rồi.

Triệu Phổ thuận miệng đùa Tiểu Tứ Tử một câu, nhưng với những người khác, nhất là sứ thần các nước Tây Vực nghe vào tai thì ý tứ sẽ không đơn giản như vậy.

Lý Vinh tò mò hỏi Triệu Phổ, "Cửu Vương gia, lẽ nào đã nghĩ ra diệu kế tiêu diệt Ác Đế Thành?"

Triệu phổ vừa cùng Tiểu Tứ Tử chia một cái bánh bao nhân đậu, vừa thờ ơ trả lời, "Chỉ một Ác Đế Thành mà thôi, tiêu diệt cần đến diệu kế gì, ta có diệu kế cũng để dành để đối phó với hai nhà các người."

Bạch Long Vương bị Triệu Phổ chọc cười, cầm chén cười khe khẽ như muỗi kêu.

Gia Luật Tề nghe ra trong lời của Triệu Phổ tựa hồ có ý gì, nghĩ nghĩ liền hỏi, "Có liên quan tới đoàn xe người phái từ Hắc Phong Thành đến?"

Triệu Phổ gặm bánh nhân đậu nướng mày, "Hửm?"

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều trộm liếc Triệu Phổ, hai người họ biết rõ Triệu Phổ đã mang thứ gì đến, nhìn lại ánh mắt đầy tò mò của một bàn người bên cạnh, hai vị đại hiệp lặng lẽ gật đầu —— đã nói Triệu Phổ mắc gì vui vẻ hơn hờ chạy đến, hóa ra cố tình đến đây.

Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách vẫn luôn cúi đầu tỏ ra ngây ngô, tận lực không tham gia vào cuộc nói chuyện này, bất quá Tiết Lâm Nghĩa liếc mắt nhìn hai người.

Hiên Viên Phách nhìn sang Bạch Mộc Thiên.

Bạch Mộc Thiên bất đắc dĩ, mở miệng hỏi, "Cuồng Thạch Thành thiếu dược liệu sao? Đừng nói là đã xảy ra chuyện gì chứ? Từ xa ta đã ngửi được mùi dược liệu rồi."

Triệu Phổ nhìn hẩn một chút, cười lộ ra hàm răng trắng, hỏi, "Vị này là ai đây? Xưng hô thế nào?"

Bạch Mộc Thiên cảm giận quay đầu lại liếc mắt trừng Hiên Viên Phách.

Hiên Viên Phách bất đắc dĩ nhìn Triệu Phổ, "Cửu Vương gia, quả nhiên quý nhân bận rộn..."

"Cũng không hẩn." Triệu Phổ không đợi hẩn nói hết liền cười ha hả đáp lại một câu, "Bốn soái từ trước tới giờ vốn dĩ không nhớ được tiểu

nhân vật... Người là ai vậy? Trông cũng quen mắt."

Bạch Ngọc Đường thấy khoe miệng Triển Chiêu liên cong lên, dáng vẻ đang rất vất vả nhin cười.

Hiên Viên Phách và Bạch Mộc Thiên bị thái độ của Triệu Phổ khiến cho cảm thấy nan kham, bất quá hai người đều hiểu rõ Triệu Phổ so với quý còn tinh hơn! Tiết Lâm Nghĩa vẫn đem hai người họ làm mũi thương mà sử dụng, chuyện gì cũng đẩy hai người họ ra trước, lúc này tốt rồi, Triệu Phổ chặn trước hai người họ, còn nói mấy lời khách sáo, cũng chỉ có thể để Tiết Lâm Nghĩa tự mình xuất mã.

Lý Vinh và Gia Luật Tề cảm thấy hôm nay Triệu Phổ có chút khác thường... Hai người bọn họ đã tiếp xúc với Triệu Phổ rất nhiều, khả năng vị này uống nhiều quá hay là khinh suất nói bậy cơ hồ không có, nói cách khác thái độ của hắn khác thường đồng nghĩa với việc muốn giở trò gì đó! Phải chú ý một chút, cẩn thận kéo bị hắn kéo vào trong mương...

Hai người quen bị khi dễ này quyết định kẻ thức thời là trang tuần kiệt, cúi đầu ăn cơm uống rượu, trong lòng ngóng trông Cửu Vương gia tâm tưởng sự thành, giải quyết xong Ác Đế Thành nhanh chóng về Trung Nguyên! Đừng đến Tây Vực nữa là tốt rồi.

Ngoài dự đoán của mọi người, nguyên bản cho rằng Triệu Phổ sẽ nói ra lời gì đó thật bất ngờ, nhưng hắn không nhận khiêu khích cũng không phản ứng lại bàn người kia mà là cầm bầu rượu rót cho Bạch Long Vương, dáng vẻ rất khách khí.

Thiên Tôn ngồi ngay cạnh Bạch Long Vương, để ý thấy Triệu Phổ vỗ nhẹ lên cánh tay Bạch Long Vương, ném một ánh mắt ra hiệu.

Bạch Long Vương không rõ có linh hội được không, chỉ cười tủm tỉm uống rượu, tia khác thường vừa chợt lóe lên trong mắt đã hoàn toàn biến mất, khôi phục lại trạng thái thỏ con như cũ.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia ngầm hiểu, Triệu Phổ đi chuyến này ngoại trừ giăng bày ra đường như còn có ý muốn ngăn cản Bạch Long Vương... Vậy nếu Triệu Phổ không đến, Bạch Long Vương sẽ làm gì đây? Bạch Long Vương và Tiết Lâm Nghĩa có quan hệ gì?

Ăn xong bữa cơm, Lý Vinh và Gia Luật Tề đứng dậy như chạy trốn mà rời đi.

Khi Tiết Lâm Nghĩa đi ngang qua mọi người, liếc nhìn Bạch Long Vương một cái.

Bạch Long Vương vừa vặn ngẩng đầu... Hai người nhìn nhau, Tiết Lâm Nghĩa đột nhiên mở miệng, "Đệ nhất Tây Vực vĩnh viễn là Khâu Ngạo Nguyệt."

Thiên Tôn ngồi bên cạnh Bạch Long Vương liền liếc mắt khinh thường.

Ân Hậu cũng lắc đầu... Bất quá nói thật, Tây Vực thậm chí Trung Nguyên bây giờ, rất nhiều người đều cho rằng Khâu Ngạo Nguyệt là đệ nhất cao thủ Tây Vực năm đó... Cho nên mới nói có đôi khi người thật sự có bản lĩnh lại không bằng người ta biết thổi gió đi.

Bạch Long Vương khẽ lắc đầu, chậm rãi mở miệng, từng chữ từng chữ chậm rì rì nói ra một câu, "Khâu Ngạo Nguyệt chính là một tên phế vật khi sư diệt tổ."

Tất cả mọi người cả kinh, yên lặng nhìn nụ cười ôn hòa ấm áp trên mặt Bạch Long Vương.

Về mặt Tiết Lâm Nghĩa càng thêm âm trầm mấy phần.

Bạch Long Vương như trước vẫn đậm phong khinh nói những câu đâm thẳng vào tâm phẫn đối phương, "Hắn sống càng lâu sẽ càng hiểu ra bản thân mình có bao nhiêu tầm thường! Không có sự phụ ta, hắn cái gì cũng không phải! Trong mắt Bạch Nhất Thanh ta, hắn còn không bằng một con chó!"

Tiếng nghiến răng của Tiết Lâm Nghĩa to đến nỗi mọi người đều nghe thấy, chỉ thấy hắn đen mặt phất tay áo bỏ đi, trong tửu lâu lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn chăm chăm Bạch Long Vương.

Triệu Phổ bịt tai Tiểu Tứ Tử, nhìn bạch Long Vương ngồi một bên như không có gì mà ăn một cái bánh đậu hình thỏ con.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều liếc nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu —— vị này, là loại tính cách này sao?

Ân Hậu và Thiên Tôn đều nhướn mày —— hai người thật xem người ta là thỏ sao?

Cơm nước xong rời khỏi tửu lâu, Bạch Long Vương ôm Tiểu Tứ Tử đi phía trước, Cửu Vương gia ôm cánh tay tò mò lui ra sau mấy bước, đi qua hỏi Ân Hậu, "Vị kia là kiểu hỉ nộ vô thường? Hay là tương đối khó chọc?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu —— tính cách của lão gia tử có chút quỷ dị, ở chung có phải nên cẩn thận một chút không?

Ân Hậu bị vẻ thận trọng của ba đứa nhỏ làm cho bật cười, chỉ chỉ Thiên Tôn phía trước đuổi theo kéo tóc Bạch Long Vương, "Bạch Nhất Thanh người này yêu ghét phân minh. Chỉ cần là bằng hữu của hắn, muốn xoa muốn nắn cứ thoải mái, khi dễ hắn thế nào cũng được. Nhớ năm đó khi Khâu Ngạo Nguyệt còn chưa khi sư diệt tổ, hắn lúc nào cũng nhường nhịn sư đệ kia. Nhưng người đừng để cho hắn chán ghét người, một khi vượt quá giới hạn cuối cùng của hắn thì hắn còn tàn nhẫn hơn cả ta và lão quỷ, hắn sẽ chán ghét người cả đời."

Mọi người sờ cằm, "A..."

"Vậy hẳn là Bạch Long Vương rất thích sự phụ của con đi?" Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn liên tục khi dễ Bạch Long Vương, cũng có chút khó hiểu.

Ân Hậu dờ khóc dờ cười, "Khi Bạch Nhất Thanh còn bé vừa mới quen biết ta và lão quỷ không lâu, các người đoán hẳn nói gì với lão quỷ?"

Tất cả mọi người tò mò.

Ân Hậu nói tiếp, "Hẳn nói với lão quỷ, "Người quyền uyển luyện Ngân Yêu Vương như vậy, nếu có một ngày hẳn chết thì thế nào?""

Mọi người hít một ngụm khí lạnh —— gan lớn như vậy?

"Cho nên ngay ngày đầu quen biết liền đánh nhau." Ân Hậu nhún vai, "Tiểu Bạch đánh không lại lão quỷ, bị đánh rất thảm, sau khi Yêu Vương phát hiện liền nhéo lỗ tai lão quỷ bắt hẳn đi xin lỗi người ta."

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, "Sự phụ của con hẳn là sẽ không giải thích đi?"

Ân Hậu cười lắc đầu, "Yêu Vương nhận lỗi với Nham Tâm, bảo Tiểu Bạch đừng để trong lòng, các người đoán Bạch Nhất Thanh nói như thế nào?"

Mọi người nháy mắt mấy cái.

Ân Hậu sâu kín nói, "Hẳn nói, hẳn không giận, sau đó nói với Yêu Vương, "Người phải sống lâu một chút, người chết, Tiểu Du cũng sẽ chết. Tiểu Du quá ngu ngốc, chuyện này phải trách người, người quá sùng hẳn." "

Mọi người vẽ mặt kinh hãi nhìn Ân Hậu chăm chăm.

"Sau khi Yêu Vương qua đời, lão quỷ kia không phải tác quái tại Thánh Điện Sơn sao?" Ân Hậu nói tiếp, "Bạch Nhất Thanh chạy tới xem hắn, nói với hắn một câu, "Người rồi cũng phải chết, Yêu Vương không có khả năng ở cả đời cùng người." "

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không tưởng tượng nổi cảnh lúc ấy, "Sư phụ con nhịn được không làm thịt Bạch Long Vương?"

"Khi đó ta và Vô Sa đều ở đây, lúc ấy hai mắt lão quỷ đều đỏ, cảm giác như muốn một chưởng đánh chết Tiểu Bạch, ai biết Tiểu Bạch lại nói tiếp một câu..." Ân Hậu nhớ đến chuyện này, tựa hồ cảm thấy buồn cười, khẽ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường truy vấn, "Ông ấy nói gì?"

"Hắn nói, "Sư phụ ta cũng đã chết, ta biết người khổ sở nhiều thế nào." " Ân Hậu khẽ thở dài một tiếng, "Mỗi một khắc người đều hối hận, nếu như mình đến sớm một bước, có phải người đó sẽ không phải chết. Nếu lúc ấy có thể làm tốt hơn một chút, có phải có thể cứu được người đó hay không... Chỉ là vô dụng. Người đã chết! Không sống được, chúng ta chỉ có thể hối hận cả đời. Người có thể cái gì cũng không nhớ rõ là một loại may mắn, ta không hề điên, nếu người đã điên rồi, vậy quá vô dụng."

Nghe hết chuyện Ân Hậu kể, mọi người mãi một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần...

Lại liếc mắt nhìn Thiên Tôn và Bạch Long Vương phía trước vẫn gây nhau cả một đường, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu được vì sao sư phụ hắn vẫn luôn "khi dễ" Bạch Long Vương!

Ngũ gia đột nhiên nở nụ cười —— bởi vì sư phụ hắn không cam lòng! Rất giống như khi còn bé đấu võ mồm thua, hoặc là như bị nhìn thấy chuyện mất mặt... Không cam lòng cũng không có biện pháp, liền ghen một bụng tức giận!

Triển Chiêu liếc Ân Hậu một cái, "Nên người và Thiên Tôn liên thủ khi dễ Bạch Long Vương... là vì người cũng giận đi?"

Ân Hậu hơi cười cười, "Thế nhân đều biết Nham Tâm sủng Khâu Ngạo Nguyệt, lại không biết Nham Tâm cũng rất sủng Bạch Nhất Thanh."

Nói xong, Ân Hậu bước nhanh lên trước.

Lão gia tử chạy lên, lén giật tóc Bạch Nhất Thanh, sau đó trốn sang bên cạnh Thiên Tôn.

Bạch Nhất Thanh quay lại, tưởng Thiên Tôn giật tóc mình, liền đấu võ mồm với Thiên Tôn.

Triệu Phổ sờ sờ cằm, tựa hồ không lĩnh hội được ảo diệu trong đó, tò mò hỏi Triển Chiêu, "Vậy Ân Hậu làm chi cũng khi dễ người ta?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, đều bất đắc dĩ nở nụ cười, "Đúng vậy, thế nhân đều biết Nham Tâm sủng Khâu Ngạo Nguyệt mà không biết Nham Tâm cũng rất sủng Bạch Nhất Thanh. Tương tự, thế nhân đều cảm thấy Thiên Tôn tưởng niệm Ngân Yêu Vương, nhưng không biết Ân Hậu cũng tưởng niệm Ngân Yêu Vương. Về bản chất Ân Hậu cũng trải qua những gì mà Thiên Tôn đã trải qua, chỉ là phương thức xử lý bất đồng. Lời nói của Bạch Nhất Thanh có thể ghim thẳng vào tâm Thiên Tôn thì đương nhiên cũng ghim vào lòng Ân Hậu... Hai người họ liên thủ khi dễ Bạch Long Vương là chuyện quá bình thường."

"Bất quá ta ngược lại có thể hiểu được Bạch Nhất Thanh vì sao nói sự đệ ông ấy không bằng một con chó." Triệu Phổ đột nhiên nói một câu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẩn.

Triệu Phổ chỉ Thiên Tôn và Ân Hậu ở phía trước, "Nhìn hai huynh đệ nhà người ta được nuôi lớn từ tay một sư phụ kìa."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, quả thật, trong mắt Bạch Nhất Thanh, hành vi của Khâu Ngạo Nguyệt là tuyệt đối không thể tha thứ...

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Long Kiều Quảng vui vẻ chạy trở lại, Triển Chiêu bọn họ đều nhìn thấy hắn vừa rồi còn ở phía trước cùng Thiên Tôn và Bạch Long Vương hàn huyên một trận.

Long Kiều Quảng chạy về, nhỏ giọng nói với Triệu Phổ, "Bạch Long Vương bảo, Tiết Lâm Nghĩa chính là Khâu Ngạo Nguyệt!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày, "Không phải Khâu Ngạo Nguyệt đã chết rồi sao?"

"Nói là dung mạo quả thật thay đổi nhưng Bạch Long Vương nhận ra nội lực." Long Kiều Quảng giải thích, "Khó trách cảm giác võ công rất cao."

Triệu Phổ gật đầu, "Ngạo Nguyệt Đàm quả nhiên có kỳ hoặc..."

"Lại nói..." Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, "Người đột nhiên chạy tới, là có chủ ý gì?"

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, "Hai tháng sau thật có thể diệt Ác Đế Thành?"

Triệu Phổ mỉm cười, vươn một ngón tay chỉ lên không trung nhẹ nhàng quơ quơ, "Xem xem người ta có phối hợp hay không, đêm nay phỏng chừng có thể thấy được kết quả rồi."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu, "Người đang bày kế gì vậy?"

Cửu vương gia nghĩ nghĩ, bĩu môi, "Ừ, gọi là kế ngược dòng mà đi đi, ha ha..."

(*) Nguyên văn là Phản kỳ đạo nhi hành, nghĩa là hành động theo một cách ngược lại với đối phương (Baidu)

Bánh nhân đậu nè:

Ru: Chương gì khó như quý ("—□—"/, tra từ điển với mò Baidu muốn
điên luôn (ノ'□')ノ ㄣ_____ㄣ

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 213: Mồi Và Cá

Edit Ruby

Triệu Phổ ném cho mọi người một miếng mồi, nói là hắc đã giăng thòng lọng, đêm nay sẽ thấy được kết cục.

Này không nói còn đỡ, nói ra Triển Chiêu bọn họ liền trông mong, một buổi chiều sóng yên gió lặng chuyện gì cũng không có, chỉ có Triệu Phổ kéo Thiên Tôn đi ra ngoài một chuyến.

Khi ăn cơm chiều Bạch Ngọc Đường còn đặc biệt đến hỏi Thiên Tôn là Triệu Phổ tìm Thiên Tôn để làm chi, Thiên Tôn chỉ nói là hỗ trợ chút chuyện, bảo cứ đợi đến tối sẽ hiểu.

Đến lúc chạng vạng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi uống trà trong viện tại hoàng cung Cuồng Thạch Thành, ngoài cửa viện, Lâm Dạ Hỏa mang theo Tiểu Lương Tử đang vừa cởi y phục vừa chạy vào.

Vừa rồi Tiểu Lương mới luyện công nên nóng đến trán đầm mồ hôi, đang cởi ngoại bào.

Hỏa Phượng bắt bé vào nhà rồi mới đổi y phục mỏng, đừng cởi ở ngoài để một thân mồ hôi còn trúng gió, buổi tối lại bị ốm.

Công Tôn lúc này mới vừa giúp Tiểu Tứ Tử thay đổi sang y phục hơi mỏng một chút, từ trong phòng đi ra, cũng nói, "Gần đây trời nóng hơn nhiều."

Triển Chiêu gật đầu, "Đúng thế, rất nóng."

"Quả thật có chút khác thường."

Ngoài cửa viện, Chu Tử Nguyệt cũng đi vào, "Bình thường chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Tây Vực đều rất lớn, ngày nóng đêm lạnh, còn giống loại này buổi tối lại nóng hơn cả ban ngày thì quả thật rất hiếm thấy."

Triển Chiêu ngược mặt nhìn bầu trời đêm suy nghĩ, "Buổi tối nóng hơn... vậy có phải độ nóng tăng dần từ dưới nền đất lên không?"

"Vì sao dưới đất lại nóng hơn?" Tiểu Lương Tử cầm khăn đến bên giếng múc nước rửa mặt, "Có ôn tuyền hay là tự nhiên như thế? Cảm giác nước giếng ở đây không trong bằng ở Hắc Phong Thành."

"Có thể nào có liên quan tới núi lửa không?" Công Tôn hỏi một câu.

"Núi lửa?"

Tất cả mọi người tò mò nhìn sang.

"Phải." Công Tôn gật đầu, "Bạch Lộc Trì không phải chính là thiên trì sao? Thiên trì đều được hình thành từ miệng núi lửa. Bình thường núi lửa có động tĩnh gì đều không tránh khỏi có liên quan tới động đất... Không phải lúc trước Tây Vực mới vừa trải qua một trận đại địa chấn sao?"

Tất cả mọi người nghe thế đều cảm thấy vậy không phải quá khéo rồi đi, "Nói như vậy nghĩa là..."

"Núi lửa?" Tiểu Lương Tử hốt hoảng nhảy dựng lên, "Sẽ phun trào sao?"

Công Tôn cảm thấy rất thú vị, vươn tay chọc chọc Tiểu Lương Tử, "Người từng thấy núi lửa phun trào rồi?"

"Con từng nghe nường kể, nghe nói mấy thành trì dưới chân núi đều bị thiêu hủy, sau đó tro bụi phun ra phủ kín bầu trời suốt mấy ngày đêm không tan..." Tiểu Lương Tử có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt lo lắng của bé, liền nói, "Hắn là sẽ không xảy ra đâu."

"Chắc chắn chứ?" Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, "Băng Nguyên Đảo và Ánh Tuyết Cung đều có núi lửa phải không?!"

Ngũ gia gật đầu, "Trước khi núi lửa phun trào đều có dấu hiệu, Bạch Lộc Trì không có vẻ như muốn thức tỉnh, hẳn nguyên nhân chính là địa nhiệt. Có khi địa nhiệt tăng lên là do hoạt động bên trong núi lửa."

"Nói tới mới nhớ..." Công Tôn vừa giúp Tiểu Lương Tử lau tóc vừa lẩm bẩm, "Sương mù Khiếu Lâm này..."

"Khụ khụ."

Công Tôn còn chưa dứt lời thì Triệu Phổ từ bên ngoài đi vào.

Lực chú ý của mọi người đều bị Triệu Phổ kéo đi, vội vàng hỏi hắn đêm nay đã chuẩn bị thế nào rồi?

Ngược lại Công Tôn có chút khó hiểu mà nhìn Triệu phổ.

Cửu Vương gia nháy mắt mấy cái với hắn, Công Tôn nheo mắt —— quả nhiên Triệu Phổ cố tình cắt ngang lời hắn... sương mù Khiếu Lâm là thế nào?

...

Bất luận mọi người hỏi thế nào thì Triệu Phổ cũng không chịu nói rõ đã sắp xếp thế nào.

Mọi người đều bất đắc dĩ, trước trận đại chiến nào Triệu Phổ cũng thích chơi trò úp úp mở mở, giống hệt như kiểu úp úp mở mở của Triển Chiêu khi giảng giải các vụ án.

Nghĩ đến đây tất cả mọi người bèn liếc Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu ôm ngực cảm thấy bi thương —— ánh mắt đỏ của các người là sao?!

Triệu Phổ cứ thần thần bí bí nên mọi người đành phải nhẫn nại mà chờ, cũng may trời đã tối, hẳn là rất nhanh có thể xem được kết cục đi.

...

Đảo mắt trắng đã treo giữa trời.

Mọi người đợi ở trong sân, cảm thấy xung quanh yên tĩnh đến dọa người.

Tiểu Tứ Tử đã sớm ngủ, Tiểu Lương Tử ráng nhịn để xem náo nhiệt đang ôm băng ghế nằm ngáp, Ân Hậu cũng chờ không nổi đã bỏ đi ngủ.

Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hoang mang ngồi một bên, "Còn phải đợi bao lâu nữa?"

Ngũ gia lắc đầu, "Ta càng thấy lạ là Triệu Phổ mang sư phụ của ta đi đâu rồi?"

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cũng đúng! Vừa rồi Triệu Phổ và Thiên Tôn cùng nhau ra ngoài, còn không cho bọn họ đi theo, liền có chút kỳ quái.

Đang nôn nóng khó nhịn, bỗng nhiên... Lâm Dạ Hỏa đang nằm ngáp trên ghế mây "vèo" một cái ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn khắp nơi, "Tiếng gì vậy... gió lên sao?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nghe thấy âm thanh.

Ngũ gia lắc đầu, "Tiếng gió..."

"Là tên!" Triển Chiêu đứng dậy. "Tên bắn từ đâu..."

Triển Chiêu còn chưa dứt lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng "đùng đùng đùng" vang lên từ phía chân trời.

Lúc này, Tiểu Lương Tử cũng tỉnh ngủ, ngồi dậy dụi mắt hỏi, "Ở đâu phóng pháo hoa vậy?"

Đến khi nhóm người lớn hiểu ra là tiếng đốt pháo hoa, chân trời đã vang lên mấy tiếng "đùng đoàng" giòn vang, pháo hoa nổ tung rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Nguyên bản Triển Chiêu bọn họ còn đang đoán xem có phải là tên lệnh liên lạc không, chính là lúc này nhìn lên, thật sự là pháo hoa!

Lúc này bầu trời Cuồng Thạch Thành rất rực rỡ! Pháo hoa hoa mỹ chiếu sáng rực xua tan màn đêm.

Bọn Triển Chiêu đều nhảy lên nóc nhà nhìn.

Kỳ quái chính là trong Cuồng Thạch Thành náo nhiệt như vậy nhưng lại không có một nhà nào mở cửa sổ ra xem pháo hoa.

Lâm Dạ Hỏa nghi hoặc, "Triệu Phổ vận nhiều thùng thảo dược để che giấu pháo hoa như vậy, chính là chuẩn bị phóng vào lúc này?"

Lúc trước Triệu Phổ cho mọi người xem thử thứ được chở đến... nói thật, ngay từ đầu Triển Chiêu bọn họ đều cho rằng Triệu Phổ mang dầu hỏa tới để đối phó với chú giáp hoạt thi, vì sợ mùi lưu huỳnh yên tiêu bị phát hiện nên đặc biệt dùng thảo dược che giấu mùi đi.

Nhưng sau đó Triệu Phổ mở ra cho mọi người xem mới phát hiện cư nhiên chở đến là pháo hoa. Hơn nữa không nhiều hay ít thùng, cơ bản cứ mười thùng đất cát thì có một thùng pháo hoa, chở bao nhiêu đó xe, chỗ đất cát này thật ra có thể dùng để xây nhà, chỉ là chưa thấy qua ai lại dùng đại quân để áp tải đất cát.

Lúc ấy Triển Chiêu bọn họ đều cho rằng hẳn là Triệu Phổ chuẩn bị đặt bẫy gì đó, chỉ là lúc này chỉ đốt pháo hoa chẳng khác nào mừng năm mới, bẫy gì đó ở đâu rồi?

"A."

Ngay khi Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ vẫn còn chưa ngẫm ra thì Tiểu Lương Tử bỗng kéo kéo vạt áo Bạch Ngọc Đường, vươn tay chỉ về phía xa xa, "Nhìn kia!"

Đám người Triển Chiêu nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Lương Tử chỉ, vừa nhìn liền sửng sốt...

Nơi Tiểu Lương Tử chỉ chính là hướng sương mù Khiếu Lâm, mà lúc này màn sương mù dày đặc đang nhạt dần rồi tan đi...

"A!"

Khi mọi người đang ngẩn ra mà nhìn chăm chăm Khiếu Lâm Quan đang càng lúc càng mờ nhạt, Công Tôn vừa mới khổ cực bắc thang trèo lên tới nơi đột nhiên kêu lên, "Thì ra là như vậy!"

Triển Chiêu vươn tay tóm lấy Công Tôn kích động đến mức thiếu chút trượt ngược xuống dưới kéo lên.

Công Tôn còn chưa đứng vững đã chỉ về phía xa xa mà nói, "Triệu Phổ dùng nhiều pháo hoa như vậy, còn mang Thiên Tôn đi chính là để làm cho sương mù Khiếu Lâm biến mất!"

"Có thể làm được sao?" Bọn Triển Chiêu nghi hoặc.

"Có phải tại Ánh Tuyết Cung thường xuyên có sương mù không?" Công Tôn đột nhiên hỏi lại Bạch Ngọc Đường một câu.

Ngũ gia gật đầu, "Ánh Tuyết Cung có sương mù quanh năm, không tan bao giờ."

Những người khác cũng đã từng đến Ánh Tuyết Cung đều gật đầu nhìn Công Tôn.

"Ánh Tuyết Cung có rất nhiều ôn tuyền nên hơi nước đặc biệt nhiều, mà ngày nào không khí cũng rất lạnh. Muốn hình thành sương mù là chuyện rất đơn giản, chỉ cần có một lượng hơi nước dư thừa cùng nhiệt độ trên không đủ lạnh thì sau khi hơi nước ngưng kết sẽ tạo thành sương mù." Công Tôn giải thích. "Gần đây dưới lòng đất Cuồng Thạch Thành đặc biệt nóng, nơi nào có núi lửa thì đều sẽ có ôn tuyền. Lúc trước Triệu Phổ đã tìm mạch nước ngầm bên dưới Cuồng Thạch Thành, bởi vì bị nhiệt độ ảnh hưởng nên nước chạy trong mạch nước ngầm khả năng cũng nóng hơn, hơi nước bốc lên. Mùa đông Tây Vực dù sao cũng tương đối lạnh, chúng ta cảm thấy đông ấm là vì chúng ta đứng trên mặt đất, lúc trước ngồi trên lưng Yêu Yêu bay lên trời cảm giác vẫn rất lạnh!"

"Vậy nên đã tạo thành sương mù!" Bạch Ngọc Đường phản ứng rất nhanh, "Sương mù Khiếu Lâm chính là cửa vào của mạch nước?"

"Đầu vào đầu ra gì hẳn đều ở đó!" Công Tôn giậm chân, "Triệu Phổ đã tinh đến mức thần quái rồi! Năm đó man tộc vì sao có thể tiến sát đến tận Cuồng Thạch Thành, phỏng chừng là đi theo địa đạo dưới lòng đất kia, mà sương mù Khiếu Lâm là nơi ẩn náu tốt nhất! Có sương mù thì không thể tìm được lối vào đó! Quân địch muốn đánh lên thì có thể đánh đến mà trong Cuồng Thạch Thành trở tay không kịp."

"Trời bình thường có sương mù thì không có gió, bên này phóng pháo hoa lên trời, bên trên có lạnh có nóng, gió sẽ nổi lên, sương mù liền không ổn định." Triển Chiêu cũng suy ngẫm, "Ngoại trừ lạnh còn phải ngăn cản hơi nước bốc lên... vậy nên mới phải mang Thiên Tôn đi?"

"Phải!" Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Đến gần Thất Tinh Đàm để sư phụ ta đóng băng hết trong vòng mười dặm quanh vùng sương mù Khiếu Lâm! Mặc kệ lối ra ở đâu, hơi nước cũng sẽ không thoát ra ngoài được nữa!"

"Cửu Vương gia quả thật là kỳ tài dụng binh!"

Lúc này một bạch ảnh nhảy xuống bên cạnh mọi người, nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng kia liền biết là Bạch Long Vương đến.

"Long Vương đã biết từ sớm?" Lâm Dạ Hỏa nghĩ đến lúc trước khi Bạch Long Vương nhìn thấy thùng đựng pháo hoa đã cười với Triệu Phổ, liền hỏi.

Bạch Long Vương gật đầu, "Chiêu này của Triệu Phổ chính là ứng dụng một cách tốt nhất phương pháp đảo ngược, loại chuyện đánh giặc này, hết thầy thủ đoạn cũng chỉ để phục vụ cho mục đích cuối cùng, vì vậy khi suy xét mọi việc không thể chỉ nhìn vào những tiểu tiết không đáng kể mà phải nhìn đến cả đại cục."

Tất cả mọi người nhìn Bạch Long Vương.

Bạch Nhất Thanh chỉ chỉ về phía thương khố Hoàng cung đang không ngừng có pháo hoa phóng lên không trung, hỏi, "Các người ngẫm lại, nếu cả thương khố kia đều là dầu hỏa thì kết quả sẽ như thế nào?"

"Ít nhất Cuồng Thạch Thành sẽ bị nổ tung mất một nửa, hoàng cung sẽ bị thổi bay mất." Bạch Ngọc Đường đáp lời.

"Nhưng mà đối phó với mấy trăm vạn chú giáp hoạt thi thì ít nhất cũng cần một lượng dầu hỏa như vậy." Bạch Long Vương cười, "Nếu nói chú giáp hoạt thi là mỗi thì Triệu Phổ chính là cá, thế nhân đều biết cá ăn mồi là vì cá đói mà đều quên mất rằng kẻ câu cá, có khả năng còn đói hơn cả cá."

Nghe Bạch Long Vương nói tới đây, mọi người giật mình hoàn hồn, đồng thanh kêu lên, "Hy vọng cuối cùng..."

Bạch Nhất Thanh nhẹ nhàng gật đầu, "Hy vọng cuối cùng của Ác Đế Thành rốt cuộc là gì? Là muốn trăm vạn chú giáp hoạt thi còn bị đông cứng trong băng kia? Hay là Triệu Phổ chết tại Cuồng Thạch Thành?"

Công Tôn lắc đầu, "Đương nhiên là vế sau! Vậy nên Triệu Phổ mới vừa đến Cuồng Thạch Thành thì những kẻ khác cũng đều đến đây, những kẻ kia đều nói là đến vì sương mù Khiếu Lâm nhưng thực tế thì... họ đều là đến vì Triệu Phổ!"

Triển Chiêu khẽ nhú mày, "Ác Đế Thành cảm thấy Triệu Phổ là cá nên mới thả mồi xuống, không biết..."

"Kỳ thật Ác Đế Thành mới là cá, Triệu Phổ đã sớm thả mồi cho bọn chúng." Bạch Ngọc Đường cũng nhin không được mà gật đầu, "Mồi này chính là cơ hội có thể giết được hắn!"

"Cho nên..." Công Tôn cảm thấy không thể tin được, "Triệu Phổ theo chúng ta đến sương mù Khiếu Lâm, còn dẫn theo nhiều người như vậy nói muốn tìm chỗ Ác Đế Thành đóng quân... chính là kế hoạch muốn hoàn hảo thì phải dùng chiêu này?"

"Xem ra thật sự là như vậy."

Phía sau mọi người, không biết Ân Hạo đã đến từ khi nào, nhìn pháo hoa sáng rực trên không trung, Ân Hạo ngửa mặt lên trời mà cười, "Lợi hại,

lợi hại! Chiêu ngược dòng mà đi này thật cao minh! Chủ ý này của tiểu tử Triệu Phổ không chừng là cùng Hạ Nhất Hàng nghĩ ra, kể trong kể vô thanh vô tức này, từng bước một giăng bày, rất giống với trí tuệ của Hạ Văn Phong năm đó giăng bày Bạch Quỷ vương!"

Bạch Long Vương gật đầu, "Đúng là rất giống..."

Tiểu Lương Tử nghe không hiểu, kéo kéo vạt áo Bạch Long Vương và Ân Hậu, tò mò. "Sư phụ con gạt người như thế nào? Con nghe không hiểu."

"Chuyện này nói đơn giản một chút thì căn nguyên hẳn là sau khi chấm dứt vụ án trước, Triệu Phổ biết Ác Đế Thành nguyên khí đại thương nên hẳn muốn tìm ra lực lượng cuối cùng còn sót lại của đối phương, tiêu diệt một lần. Bởi vì thừa thắng xông lên thông thường luôn là chiến thuật tốt nhất, không để cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi." Triển Chiêu hỗ trợ sơ lược lại sự tình đã qua.

"Chỉ là sau khi Ác Đế Thành nguyên khí đại thương thì ẩn núp, muốn tìm ra chúng tốn rất nhiều thời gian và công sức... Vậy nên Triệu Phổ tính tới tính lui, cảm thấy so với phải đi tìm Ác Đế Thành còn không bằng để cho chúng tự tới tìm mình!" Bạch Ngọc Đường cũng hỗ trợ giải thích.

"Muốn dẫn Ác Đế Thành ra nói dễ hơn làm, đặc biệt dưới tình huống cục diện bất lợi với mình. Muốn dẫn xà xuất động thì phải có mồi thơm." Lâm Dạ Hỏa cũng cùng phân tích, "Đối với tất cả những người trong thiên hạ muốn xưng bá mà nói thì con mồi tốt nhất đương nhiên chính là mạng của Triệu Phổ!"

"Nhưng hạ mồi cũng cần phải có kỹ thuật, không thể quá đột ngột cũng không được quá rõ ràng, trùng hợp như thế, chúng ta tự đưa mình tới cửa nói muốn đi xem sương mù Khiếu Lâm." Công Tôn ôm cánh tay thờ dài, "Ta đã nói sao hẳn nghe thấy chúng ta muốn tới Cuồng Thạch Thành

chơi thì hai mắt đều sáng rực mà! Hóa ra lúc ấy nhất định hẳn đã nghĩ trong lòng —— cơ hội tới rồi!"

"Lý do sương mù Khiếu Lâm và Cuồng Thạch Thành này quá tốt!" Triển Chiêu cười lắc đầu, "Triệu Phổ đã phỏng đoán tâm lý Ác Đế Thành, bất luận kẻ nào là chủ sự Ác Đế Thành thì không phải là kẻ ngu dốt, bọn chúng sẽ cảm thấy Triệu Phổ muốn thừa thắng truy kích. Triệu Phổ phái ra nhiều ảnh vệ như vậy muốn tìm nơi Ác Đế Thành ẩn thân nhất định sẽ khiến chúng chú ý. Mà Triệu Phổ lại mang theo nhiều binh mã như vậy đến đây, có thể thấy được là Triệu Phổ cho rằng nơi chúng đóng quân tập trung ở núi Côn Lôn! Vì thế Ác Đế Thành nghĩ tới phương pháp tốt nhất chính là lợi dụng truyền thuyết chú giáp hoạt thi và băng sĩ bất tử, dẫn Triệu Phổ dùng hỏa công đối phó với chúng. Chỉ cần mang dầu hỏa đến, bất luận ở đâu đều dùng hỏa tiễn đánh lên... Chỉ cần Cuồng Thạch Thành xảy ra đại hỏa hoặc xảy ra nổ mạnh, trong thành nhất định đại loạn, như vậy binh mã mai phục trong sương mù Khiếu Lâm đánh vào, phần thắng rất lớn."

"Cuồng Thạch Thành dễ thủ khó công, nếu như có thể tiêu diệt Triệu Phổ chiếm cứ Cuồng Thạch Thành... Ác Đế Thành có thể đông sơn tái khởi!" Bạch Ngọc Đường nhìn sương mù xa xa cơ bản đã tan hết. "Triệu Phổ đã dùng miếng mồi tốt nhất câu được con cá mà hẳn muốn có!"

Theo lời cuối cùng của Bạch Ngọc Đường vang lên, chợt nghe thấy tiếng vạn mũi tên xé gió lao đi...

Tất cả mọi người hiểu được, là Lưu Tinh tiễn của Long Kiêu Quảng!

Một tấm lưới bằng tên của hữu tướng quân, phô thiên cái địa lao thẳng vào vị trí trong sương mù Khiếu Lâm.

"Nội kinh mạnh quá!" Tiểu Lương Tử cảm thấy xung quanh hàn khí bức người.

"Đây là nội lực của lão quỷ!" Ân Hậu ngẩng đầu, "Phục binh của Ác Đế Thành trốn trong rừng... phỏng chừng sẽ bị đâm thành cái sàng đi!"

Quả nhiên, một cơn mưa tên qua đi, bên trong rừng cây chỗ Thất Tinh Đàm đại loạn.

Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều binh mã đánh vào, Thanh Lân suất lĩnh nhân mã, cùng với... Chu Tử Nguyệt dẫn theo các cô nương Cuồng Thạch Thành vũ trang đầy đủ tấn công vào rừng. Kỳ quái nhất chính là phía sau nhóm tức phụ nhi dũng mãnh còn có nhóm hán tử dụ ngoan cũng xông trận, Hi Cổ Lục dẫn đầu các "tiểu mỹ nhân" Cuồng Thạch Thành, trong tay người nào người nấy đều cầm những cây rìu lớn.

"Hoặc!" Tiểu Lương Tử nhảy lên, "Ta nói như thế nào không ai đi ra xem pháo hoa, hóa ra đều mai phục xông ra đánh trận!"

"Vỡ kịch này của Triệu Phổ diễn rất thật ha." Triển Chiêu nhin không được cảm khái một câu, "Một chút cũng không nhìn ra, đúng là rất biết nhẫn nại..."

"Có thể gạt được các người mới gạt được Ác Đế Thành chứ!" Ân Hậu cười, "Không chừng ngay cả Long Kiêu Quảng bọn họ cũng đều mới vừa được biết."

Tất cả mọi người bĩu môi —— đáng ghét!

Lúc này, Triệu gia đại quân và binh mã Cuồng Thạch Thành đánh vào trong rừng.

Công Tôn có chút lo lắng, "Trong rừng có thể nhận được phương hướng không?"

"Không khó..." Ân Hậu còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy cây cối trong rừng lay động, từng mảng lớn rừng cây ầm ầm ngã xuống...

"Chặt cây?!" Giọng của Công Tôn cất cao mấy phần.

Tiểu Lương Tử gãi đầu, "Ai nha! Hèn chi ai cũng cầm theo rìu lớn!"

"Mặc kệ cho rừng cây dễ đi lạc đến thế nào, chém sạch xem còn lạc thế nào được! Mặc cho lối vào khó tìm thấy thế nào, mọi thứ trở thành bình địa rồi thì còn chỗ nào để giấu được nữa!" Bạch Long Vương ngược mặt lên nhìn bầu trời đêm sau khi pháo hoa tàn hết, có một lớp sương khói mỏng manh. "Quân địch phát hiện bị phục kích, hơn nữa bị uy lực của Lưu Tinh tiễn làm cho kinh sợ, nhất định là sẽ chạy vào núi..."

"Mà truy binh của Triệu Phổ bọn họ chém hết cây là hướng theo lối đào tẩu của bọn họ..." Triển Chiêu sờ cằm, "Đúng là tính toán không lọt chút sơ hở nào!"

Lâm Dạ Hỏa cũng nhe răng, "Quả thật rất đáng sợ!"

Ngũ gia cũng lặng lẽ ở trong lòng viết một chữ "Phục" cho Triệu phổ, dùng tổn thất ít nhất để đổi lấy kết quả tốt nhất!

Nhìn khí thế binh mã ào ạt xông về phía trước không thể chống đỡ được kia, tất cả mọi người thầm hiểu trong lòng —— vốn liếng của Ác Đế Thành, lần này thật sự đã bị Triệu Phổ quét sạch! Một trận thừa thắng xông lên cực đẹp! Tất cả phía trước đều là làm nền, mấy ngày nay nào là truyền thuyết của Ngân Yêu Vương rồi đi Thánh Điện Tự tìm bia đá, kết quả cuối cùng, thật sự đúng với câu nói của Bạch Long Vương, chính là một cái bẫy!

Tối nay nếu siêng thì sẽ có chap nữa, còn nếu lười đột xuất thì... hê hê
=3=

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 214: Chiến Trường

Edit: Ruby

Đại quân Triệu Phổ với thế tiến công mạnh đến không thể chống đỡ ào ạt tấn công, đồng thời bên trong Cuồng Thạch Thành, Cổ Liệt Dao và Trịnh Trường Không mang binh bao vây tiểu trừ gian tế Ác Đế Thành định tập kích thương khố, không ngoài dự liệu, động thủ đúng là người của Ngạo Nguyệt Đàm.

Ngạo Nguyệt Đàm chủ Tiết Lâm Nghĩa không rõ tung tích, thủ hạ của hắn bị quân binh Cuồng Thạch Thành mai phục một lưới bắt hết.

Gia Luật Tề và Lý Vinh đang ngủ giật mình tỉnh giấc vẻ mặt mờ mịt, đi đến cửa dịch quán thì phát hiện toàn thành đã giới nghiêm.

Đến khi hai vị này hiểu ra được xảy ra chuyện gì rồi, đều ngây ngốc ngồi thất thần trên bậc cửa, toàn Tây Vực đều cho rằng Triệu Phổ là đến tìm dư đảng của Ác Đế Thành, toàn Tây Vực đều cảm thấy sương mù Khiếu Lâm là yếu tố then chốt gì đó! Nhưng ai biết, cuối cùng toàn bộ Tây Vực đều bị vị gia này úp ở trong nôi... Triệu Phổ "gạt người" là chuyện bình thường, nhưng gạt một nhà hai nhà là một chuyện, một mạch gạt hết tất cả mọi người lại là chuyện khác!

Hai vị vương gia xui xẻo hai tay ôm đầu mà vỗ, sau này còn chơi thế nào nữa? Giữa người với người có còn một chút xúu tín nhiệm nào nữa không?!

Cùng lúc đó Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách thừa loạn chuẩn bị đào tẩu khỏi thành, lại ở lân cận Cuồng Thạch Lâm bị Trâu Lương mai phục chờ bọn hăn vừa vận bắt được.

Triệu Phổ xem ra còn rất coi trọng hai tên này, đặc biệt an bài Trâu Lương đợi bọn hăn ở đây, gặp mặt thì bắt lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy lên Vọng Tinh Lâu ở Bạch Lộc Trì, nhìn cánh rừng xa xa.

Tiền Thiêm Tinh đứng trên lầu, nhìn mảnh rừng cây rào rạt ngã xuống phía trước, thở dài, "Ai..."

Lão gia tử đang đau lòng thì cảm thấy có người chọc chọc bả vai mình.

Tiền Thiêm Tinh vừa mới quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Long Vương đang đứng cười tủm tỉm sau lưng.

"Tiểu Bạch!"

Tiền Thiêm Tinh đầy kinh hãi.

Bạch Nhất Thanh nhét hai tay trong tay áo, ôm cánh tay cười híp mắt, "Tiểu Tinh Tinh."

Tiền Thiêm Tinh hớn hờ hàn huyền với Bạch Long Vương, vẻ đau lòng vừa rồi chớp mắt đã tan thành mây khói.

Triệu Phổ bên kia tiến độ kinh người, khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi tới Thất Tinh Đàm thì thấy đại quân đã mở ra được một cái thông đạo dưới sườn núi, cây cối ngã xuống đè được không ít binh mã Ác Đế Thành.

Lúc này đại quân của Triệu Phổ đã dừng lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi trên Yêu Yêu bay qua phía trên binh mã Triệu gia quân đang thu dọn chiến trường bắt tù binh, đến phía trước.

Triệu Phổ và Thiên Tôn đang đứng trước một cái hố to, cúi đầu nhìn xuống.

Nghe thấy tiếng kêu của Yêu Yêu, Cửu vương gia ngẩng đầu, "Tới vừa đúng lúc."

Yêu Yêu hạ xuống phía trên cái hố, đảo cánh lượn vòng, Triệu Phổ chỉ chỉ phía dưới cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người hiểu ý, nhẹ nhàng nhấn Yêu Yêu một cái... Yêu Yêu liền bay vào trong hố.

Bên bờ hố, Thanh Lân khoát tay thả mấy cái tên lệnh xuống hố, tên lệnh bốc cháy giúp cho trong động sáng như ban ngày.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy rõ kết cấu trong động.

Đây là một huyết động do người tạo ra, bốn phía có cầu thang xoắn vòng tròn kéo dài tới đáy hố.

Dưới đáy hố lát bằng đá phiến, bằng phẳng không có chút nước nào, hai bên có hai cửa động, cửa động hướng về phía Cuồng Thạch Thành đã bị đóng băng, mà cửa động còn lại hướng về phía núi Côn Lôn thì không bị chặn nhưng tối như mực không thấy điểm cuối.

"Năm đó binh mã của man tộc chính là thừa dịp sương mù dâng lên mà từ thông đạo này đi vào?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Người đoán xem đầu kia của thông đạo dẫn đến chỗ nào?" Triển Chiêu hí mắt nhìn vào trong động, "Nhân mã còn sót lại của Ác Đế Thành

có phải chạy vào đó không?"

"Nhân mã còn sót lại của bọn chúng vốn đã không nhiều, phỏng chừng là đã bị bắt khi đang mai phục trong rừng rồi." Ngũ gia vung tay ném tên lệnh vào trong động.

Trong động sáng bừng lên, Triển Chiêu nhìn vào trong nhưng không thấy một bóng người.

"Ừm." Triển Chiêu vỗ vỗ Yêu Yêu, ý bảo bay lại gần một chút.

Yêu Yêu bay đến chỗ cửa động, Triển Chiêu nghiêng tai lắng nghe, "Có tiếng gió."

"Hẳn là có khúc quanh, không thấy được lối ra."

"Này!"

Lúc này bên trên truyền đến tiếng gọi của Lâm Dạ Hỏa, "Thế nào rồi?"

Bạch Ngọc Đường để Yêu Yêu bay lên.

...

Triệu Phổ nghe Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường miêu tả lại tình hình bên trong động xong, mỉm cười, "Ừm... khá tốt."

Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở hẳn, "Không biết bên kia động có phục binh không, người định đi qua như thế nào?"

Triệu Phổ nhếch miệng cười, cười đến mức khiến cho mọi người đều khó hiểu —— vị đại gia này lại muốn làm gì?

Bên này đang nói chuyện thì Long Kiều Quảng mang theo Ân Hậu, Bạch Long Vương và Tiền Thiêm Tinh chạy đến.

Triệu Phổ ý bảo muốn nói chuyện riêng với Ân Hậu.

Ân Hậu liền theo Triệu Phổ đến một bên, nghe hắn nói mấy câu, còn khoa tay múa chân mấy cái.

Tất cả mọi người tò mò nhìn sang.

Sau khi trao đổi vài câu thì Ân Hậu gật đầu, vẫy tay với Yêu Yêu.

Triển Chiêu bọn họ nguyên bản tưởng Ân Hậu muốn cười Yêu Yêu bay xuống động, nhưng ai biết lão gia tử lại trực tiếp bay về phía đối diện.

Tất cả mọi người tò mò không rõ Ân Hậu qua đó làm chi.

Ân Hậu nhảy xuống khỏi lưng Yêu Yêu, ra hiệu bảo Yêu Yêu bay lên trên.

Yêu Yêu đảo cánh lượn vòng phía trên cửa động, tò mò nhìn Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi Triệu Phổ, "Đừng nói là người..."

Cửu vương gia hơi nhướn mày, "Cả đời này ta đánh trận ghét nhất chính là phải chui đường ngầm! Cái thứ như đường ngầm này dễ bị mai phục lại dễ trúng cơ quan, ngoại trừ trước sau hai hướng không còn đường trái phải nào, hơn nữa còn phải cong lưng mà đi, cho nên khi đụng trúng đường ngầm thì biện pháp tốt nhất chính là..."

Cửu vương gia nói còn chưa dứt lời thì mọi người đều cảm nhận được một cỗ nội kình mạnh mẽ.

"Oa!"

Tiểu Lương Tử kéo Tiểu Tứ Tử chạy đến xem náo nhiệt nhảy dựng lên, vội vàng ôm Tiểu Tứ Tử trốn ra phía sau Triển Chiêu bọn họ, "Sắp phóng đại chiêu rồi!"

Chỉ thấy dưới ánh trăng, ống tay áo màu đen của Ân Hậu đứng trong rừng đã hơi hơi chuyển động.

"Hoặc..." Thiên Tôn ý bảo mọi người bịt tai lại!

Nhưng Thiên Tôn nhắc nhở hơi chậm, bởi vì lúc này tất cả mọi người chỉ nghe thấy một loạt tiếng "ong ong".

Cứ như vậy trong nháy mắt gió đêm liền ngừng thổi, thoáng cái dường như không còn thứ gì chuyển động, mọi thứ đều an tĩnh, rồi mọi người nhìn thấy Ân Hậu ở phía đối diện không nhanh không chậm vỗ một chưởng xuống mặt đất, sau đó lão gia tử nhảy lên lưng Yêu Yêu, bay về phía mọi người.

Tất cả mọi người còn đang nghi hoặc không rõ xảy ra chuyện gì... chợt cảm giác nền đất dưới chân tựa như hơi rung chuyển, sau đó từ xa xa truyền đến tiếng nổ như sấm rền, âm thanh này càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

Tiểu Lương Tử ngoáy lỗ tai, "Ai nha, còn tưởng bị điếc rồi chứ."

Đến khi Yêu Yêu đáp xuống, từng đợt tiếng sấm kia cũng biến mất.

Lâm Dạ Hỏa nhón chân nhìn về phía đối diện, nhưng nhìn một lúc lâu cũng không phát hiện ra động tĩnh gì, liền hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Hỏa Phượng còn chưa dứt lời thì bỗng nhiên chợt nghe thấy một loạt xao động.

Chỉ thấy giữa không trung chim bay tán loạn, một lượng lớn động vật từ hai bên trái phải rừng đang chạy như điên về phía này.

Triển Chiêu rất kinh ngạc nhìn một con gấu ngựa đang chạy nhanh như bay, "Khu rừng này thậm chí còn có cả gấu..."

Tiền Thiêm Tinh cũng gật đầu, "Chỉ có mỗi con này, khi còn bé Tử Nguyệt nhặt được từ phương bắc mang về nuôi trong khu rừng này, đã lớn như vậy rồi..."

Đại quân động vật ào ào chạy tứ tán.

Triển Chiêu nhìn Ân Hậu.

Lão gia tử mỉm cười, "Không nên tổn thương động vật vô tội..."

Đợi Ân Hậu nói xong, lại nghe thấy một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Tiếng vang kia cực kỳ kinh thiên động địa, ngay sau đó toàn bộ núi rừng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Lại nhìn khu rừng đối diện, toàn bộ bắt đầu hạ xuống, cây cối ngã trái ngã phải, mặt đất sụp đổ.

Mọi người mở to hai mắt nhìn mảnh rừng núi phía trước nháy mắt trở thành đất bằng, không thốt nên lời...

Triển Chiêu kinh hãi, "Đừng nói đây chính là trong truyền thuyết..."

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi, "Ma Vương Khai Sơn Chương?"

Ngũ gia nói xong, Thiên Tôn và Bạch Long Vương ở một bên đều "phụt" một tiếng.

Ân Hậu hết nói nổi, "Tên khùng nào đặt cái tên khó nghe vậy?"

Chúng tiểu bối đều tò mò, "Không phải gọi bằng tên này sao?"

Tiểu Tứ Tử cũng ngược mặt hỏi, "Đúng vậy! Gọi lên nghe thật khí thế!"

Ân Hậu nhìn trời, "Ta chỉ dùng nội lực vỗ một chưởng xuống mặt đất mà thôi, cái gì mà Ma Vương Khai Sơn... có bị ngốc không?!"

Thiên Tôn ở một bên cười hớn hở giậm chân, "Tên hay lắm... ha ha ha!"

Bạch Long Vương vươn tay, nhẹ nhàng chỉ về phía rừng núi đối diện toàn bộ bị chấn sụp, giải thích, "Ân Hậu chính là đem nội lực đưa đến vị trí chân núi chấn sụp nửa phần chân núi... Nền móng bị sụp thì tất nhiên núi liền không đứng được, toàn bộ sụp xuống. Như vậy còn có thể cho động vật trong rừng có thời gian chạy trốn, tránh thương tổn sinh linh vô tội. Đường nhiên nhất định phải có nội lực cực kỳ mạnh, hơn nữa còn phải vô hình, không mượn bất luận thứ gì trợ giúp mà chỉ dựa vào nội lực mới có thể dùng một chưởng chấn sụp nửa ngọn núi. Trên đời này ngoại trừ Ân Hậu không còn ai có thể làm được."

Thiên Tôn ở một bên nháy mắt mấy cái, vươn tay giật tóc Bạch Long Vương.

Bạch Nhất Thanh ủy ủy khuất khuất ôm đầu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn hất mặt —— hứ!

Đợi trận đất rung núi chuyển hoàn toàn chấm dứt, tất cả mọi người há hốc miệng nhìn phía trước, lại một lần nữa cảm khái sức mạnh của Ân Hậu.

Cái hố lúc trước đã không còn tồn tại, đường ngầm hoàn toàn bị sụp đổ, mặt đất cũng vùi lấp xuống... phía trước xuất hiện một đoạn dốc, cái hố lúc trước chỉ còn lại non nửa.

Nhìn đoạn dốc kia thật lâu sau, mọi người đột nhiên cảm thấy cụm từ "Khai Sơn Chương" mà Ngũ gia mới nói hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Ân Hạo chính là đem nửa tòa núi chấn sụp, một ngọn núi phân thành hai!

Cửu vương gia chỉ chỉ đoạn sườn dốc, nói với Chu Tử Nguyệt, "Phái người xây dựng thành hai đoạn tường thành, kiểm kê nhân số tù binh, toàn bộ áp giải xuống dưới núi, Hắc Phong Thành sẽ có người tới hỗ trợ!"

Chu Tử Nguyệt phân công nhân thủ dựa theo lời Triệu Phổ mà làm.

Ngoài dự liệu của mọi người chính là Triệu Phổ không có thừa thắng xông lên, cũng không đi xem dưới chân núi sau khi bị san bằng là tình hình gì mà rất rõ ràng dứt khoát triệt binh, điều này khiến cho đám người Triển Chiêu tương đối không hiểu.

Nhân mã Ác Đế Thành bị bắt không ít, vì Triệu Phổ sắp đặt rất chặt chẽ cẩn thận nên số người chết rất ít, phần lớn đều bị bắt sống.

Bận rộn suốt cả một đêm thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, tất cả những kẻ bị bắt đều xếp thành hàng bị áp giải ra khỏi Cuồng Thạch Thành.

Hắc Phong Thành dường như đã sớm chuẩn bị, Hồng Tề Thiên và Trịnh Trường Không áp giải tù binh trở về thành.

Triệu Phổ từ trước tới nay không nặng xử phạt, tuy binh lính Ác Đế Thành phần lớn có chương văn Ác Đế, cũng có khả năng là kẻ mắc phải bệnh "Ác linh", nhưng Cửu vương gia không phải là Bạch Quỷ Vương năm đó. Mặc kệ người là hơn trăm người hay mấy vạn người, hắn sẽ không tùy tiện đào hố chôn sống người khác.

Trong quân doanh đương nhiên có một bộ phận chuyên xử lý những người này, thật ra cũng không cần quan tâm lắm.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau thức dậy, tối hôm qua do ảnh hưởng từ nội lực của Ân Hậu mà bị ù tai đã tiêu thất, nhưng xung quanh dường như lại trở nên rất ồn ào... trong nháy mắt, mọi người có cảm giác như trở về hắc Phong Thành.

Triển Chiêu vừa mặc y phục vừa nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy hình như mình không nghe sai, đích thực là thanh âm binh mã hành quân, thanh thế như có chừng mười vạn binh mã đang thao luyện đi?

"Tối hôm qua bắt được bao nhiêu tù binh vậy? Sao động tĩnh lớn như thế?" Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường đồng dạng đang có chút hoang mang.

"Nghe Âu Dương nói hình như cũng không phải nhiều người lắm... tổng cộng ở Ác Đế Thành hẳn không còn lại bao nhiêu binh lính." Ngũ gia mở cửa, chỉ thấy mọi người ở các phòng khác trong viện cũng đang lục tục rời giường, lúc này đang ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Triển Chiêu cũng ngồi xuống nhìn trái nhìn phải, phát hiện người trong quân doanh đều không có ai, liền hỏi Công Tôn, "Bên ngoài là động tĩnh gì?"

Công Tôn nhún vai, hẳn cũng không rõ lắm.

Đang nói chuyện, Lâm Dạ Hỏa từ bên ngoài mang theo Tiểu Lương Tử luyện công đến đầm mồ hôi chạy vào.

Tiểu Lương Tử vừa chạy vào liền hô, "Oa! Bên ngoài thật náo nhiệt!"

Đám người Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đều buông bát cháo, chạy ra ngoài nhìn.

Chạy ra ngoài hoàng cung Cuồng Thạch Thành đôi mắt nhìn ra xa, tất cả mọi người hoảng sợ, chỉ thấy xa xa bụi mù cuồn cuộn, dường như là phía Hắc Phong Thành điều động một lượng lớn binh mã, Cuồng Thạch Thành, Ma Quỷ Thành, Lang Vương Bảo, Bình Chung Thành đều có động tĩnh.

"Đây là đang làm gì?" Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Ân Hậu quan sát một chút, gật đầu, "Như là đang chuẩn bị chiến trường."

Mọi người soạt một tiếng quay đầu lại nhìn Ân Hậu. "Cái này phải chuẩn bị thế nào?"

Ân Hậu vươn tay chỉ về xa xa, "Lang Vương Bảo, Ma Quỷ Thành, Bình Chung Thành, hơn nữa còn có Quỷ Hải Hắc Phong Lâm, Quỷ Hải và Cuồng Thạch Thành, hình thành nửa vòng tròn hoàn chỉnh, ở phía trước Hắc Phong Thành dựng lên một bức tường thành che chắn, đây gần như là một hậu phương hoàn mỹ! Quỷ Hải và Hắc Phong Lâm chỉ có Triệu gia quân mới có thể đi vào, kẻ khác đi vào đừng nghĩ đến chuyện đi ra, đây là khu vực giảm xóc tốt nhất. Mặt khác cả bốn nhà đều có chiến lực của riêng mình, cơ động linh hoạt, mấu chốt là đối với Triệu Phổ nói gì nghe nấy."

Nói xong, Ân Hậu lại chỉ về hướng có binh mã ra vào Hắc Phong Thành.

"Muốn xuất đại quân chỉ sợ cháy hậu viện, nhưng có tấm lá chắn này rồi, Triệu Phổ muốn xuất đại quân viễn chinh liền một chút vấn đề cũng không có, đây đích thực là vừa có thể công mà vừa có thể thủ."

Tất cả mọi người gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, "Triệu Phổ làm trận thế lớn như vậy là chuẩn bị đánh một trận lớn sao?"

"Bất quá có một vấn đề!" Triển Chiêu đưa ra nghi hoặc của tất cả mọi người lúc này, "Chiến trường đã dọn xong, khí thế kinh người, nhưng kẻ địch ở đâu?"

fcs0 i

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 215: Kết Thúc

Edit: Ruby

Triệu Phổ bày một chiến trường gần như hoàn mỹ nhưng không có bóng dáng của kẻ địch khiến cho bọn Triển Chiêu không hiểu gì cả.

Trên một cây cột đá cao nhất Cuồng Thạch Thành, mọi người nhìn chiến trường bụi tung mù mịt phía xa xa, tuy còn chưa có hai quân giao chiến nhưng dường như có thứ gì đó đang chực trào dâng, máu huyết dần dần nóng lên, tựa như bất kỳ khoảnh khắc nào đó, kẻ địch sẽ xuất hiện, cảm giác chiến sự hết sức căng thẳng mà lại đầy hưng phấn tràn ngập không trung.

Khác với bọn Triển Chiêu bị mê hoặc, vẻ mặt của mấy vị lão nhân gia lại càng thêm vi diệu.

Tiền Thiêm Tinh nhìn binh lính Triệu gia quân đang chuẩn bị trên chiến trường, lại nhìn đại mạc trống trải xa xa, vươn tay nhẹ nhàng gõ cằm, phát ra một tiếng "A..."

Thiên Tôn cũng tựa như nghĩ tới điều gì, hỏi Ân Hậu bên cạnh, "Mấy hôm trước tiểu tử Triệu Phổ liên tục hỏi thăm về nội lực hữu hình chính là nghĩ tới cái này sao?"

Trong mắt Ân Hậu cũng lộ vẻ kinh ngạc, "Cư nhiên là nghĩ tới cái này... Thật ra tiểu tử này đã hỏi tới phương diện đó từ rất sớm... Xem ra đã sớm đoán được."

Mấy lão đầu nhi thì thăm thảo luận, mấy người trẻ tuổi không hiểu ra sao —— có chuyện gì vậy?

Bạch Nhất Thanh vẫn luôn đứng một bên không nói một lời lại không nhìn chiến trường, cũng không nhìn đại mạc mà là ngẩng đầu nhìn không trung xa xa.

Trầm mặc rất lâu sau, Bạch Nhất Thanh đột nhiên nở nụ cười, hỏi, "Oa nhi này năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tất cả mọi người sửng sốt.

Ân Hậu quay đầu lại nhìn Bạch Nhất Thanh.

Thiên Tôn, "Người hỏi ai? Triệu Phổ?"

"Ừ." Bạch Nhất Thanh gật đầu, "Có lớn bằng Văn Phong năm đó không?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều lắc đầu, Tiền Thiêm Tinh hỏi Triển Chiêu tuổi chính xác của Triệu Phổ, Triển Chiêu đáp. "Còn chưa đến ba mươi đâu."

Bạch Long Vương khẽ lắc đầu, hơi tiếc hận mà nói, "Thật đáng tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc sinh chậm." Bạch Nhất Thanh mỉm cười, "Nếu sinh ra sớm một trăm năm thì tốt rồi."

Ân Hậu và Thiên Tôn tựa hồ hiểu ý, đều cười gật đầu.

Bạch Long Vương lẩm bẩm, "Nếu oa nhi này sinh ra vào niên đại đó, có lẽ... rất nhiều chuyện sẽ khác hẳn, các người từng tán gẫu với nó về vấn đề này chưa?"

"Đã nói rồi."

Mọi người nhìn theo tiếng, mới phát hiện người trả lời là Công Tôn.

Công Tôn nhớ lại lúc trước có một lần chẳng biết tại sao lại tán gẫu đề tài này với Triệu Phổ, nếu như hắn sinh ra vào niên đại của Ngân Yêu Vương, hắn sẽ làm thế nào...

"Triệu Phổ tiểu tử là nói như thế nào?"

Công Tôn đáp, "Hắn nói, hắn sẽ liên thủ với Hạ Văn Phong, trước diệt Bạch Quỷ Vương, chiếm cứ toàn bộ khu Tây Nam, cùng với ngoại tộc Tây Bắc, còn có binh mã của Lý Biện tại Trung Nguyên khắc chế lẫn nhau. Thái bình khoảng ba bốn mươi năm, chờ vương triều tự nhiên thay đổi."

Thiên Tôn có chút kinh ngạc nhìn Công Tôn.

Ân Hậu cũng nhướng mày, trao đổi ánh mắt với Tiền Thiêm Tinh và Bạch Nhất Thanh. mấy vị lão gia tử đều nhớ tới năm đó Ngân Yêu Vương thường nói một câu, "Chỉ tiếc Bạch Quỷ Vương là ác, nếu hắn là thiện thì tốt rồi, Bạch Quỷ Vương liên hợp với Hạ Văn Phong có thể chiếm được toàn bộ Tây Nam, như vậy Tây Nam, Tây Bắc, Trung Nguyên ba phương binh lực cân bằng, bất luận hai phe nào đánh nhau thì đều sẽ bị kẻ thứ ba chiếm tiện nghi... như vậy thiên hạ có thể thái bình!"

Mấy vị lão nhân gia đang cảm khái, Triển Chiêu bọn họ lại là không hiểu ra sao.

Công Tôn cũng không rõ mấy câu tán gẫu vui đùa với Triệu Phổ thì có quan hệ gì với chiến cuộc quỷ dị trước mắt.

Thấy mấy hài tử không hiểu, Ân Hậu chu đáo giải thích nghi hoặc, "Lúc trước sau khi Trận Tứ Tà bị phá, tiểu tử Triệu Phổ có hỏi ta và lão quý một số vấn đề về phương diện nội lực."

Tất cả mọi người tò mò lắng nghe.

"Nó hỏi, Trận Tứ Tà là một trận nội lực được hình thành từ rất nhiều nội lực cực mạnh liên hợp, như vậy... Nếu như nhiều loại nội lực liên hợp có thể nào hình thành loại trận huyền thuật không chút kẽ hở nào không?"

"Huyền thuật?" Bọn Triển Chiêu nghe xong đều sửng sốt.

Lâm Dạ Hỏa nghĩ nghĩ, hỏi, "Là loại trận thể huyền thuật tương tự với Nhiếp Hồn trận sao?"

Ân Hạo gật đầu, "Nếu có đủ nội lực, tất nhiên là có thể... đặc biệt là khi vận dụng nội lực hữu hình."

Triển Chiêu nghe tới đây thì có chút ngộ ra, "Thời gian này Triệu Phổ phái ra một lượng lớn thám tử nhưng không có cách nào xác định chính xác vị trí cụ thể của Ác Đế Thành, từ tin tức lúc trước, rõ ràng Ác Đế Thành nằm ngay vị trí của Chiêu Thành năm đó, nhưng mà... vẫn không xác định được, chứng tỏ tin tức đầu tiên chưa chính xác. Thám tử Triệu gia quân đánh bao nhiêu trận nhiều năm như thế thì không lý do gì ngay cả một cái thành lớn như vậy cũng không tìm ra, có thể thấy được nơi này có gì đó bất bình thường."

"Khi Trận Tứ Tà bị phá, nội lực tích tụ ước chừng đều phản ngược lại, nội lực lan ra có thể thay đổi khoảng cách xa gần nhưng nội lực sẽ không tự mình chuyển hướng nửa đường. Nội lực của Thánh Linh Vương là trực tiếp phản ngược trở về, chứng tỏ Ác Đế Thành bất luận ở xa đến thế nào, phương vị phải nằm đối diện với Hắc Phong Thành. Thứ nằm ngay trước mắt, vì cái gì không nhìn thấy được?"

"Bị chặn." Bạch Ngọc Đường phóng mắt nhìn về đại mạc trống trải phía trước, "Nguyên lý có lẽ tương tự với sương mù Khiếu Lâm... dùng nội lực tạo ra một lá chắn giống như hải thị thận lâu."

"Trong này ngoại trừ nội lực còn cần cơ quan." Ân Hậu nói thêm, "Ác Đế Thành vì sao lại chọn đặt thành tại vị trí cũ của Chiêu Thành, hẳn không chỉ là muốn lánh xa kẻ khác, mà là... có lợi cho bọn chúng ẩn nấp."

"Ừm..." Thiên Tôn tựa hồ nhớ tới gì đó, lẩm bẫm. "Ta nhớ, năm đó khi cùng Yêu Vương tiến vào Chiêu Thành tìm lão quỷ kia, trước đó Yêu Vương đã xử lý một người. Ta hỏi hắn đó là người nào, hắn nói... kẻ đó không phải là người, là cửa."

"Cửa?" Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn gật đầu. "Yêu Vương nói kẻ đó chính là cửa thành của Chiêu Thành."

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, hỏi Thiên Tôn, "Vậy lúc ấy sư phụ có cảm thấy người nọ trước khi chết và sau khi chết, có gì bất đồng không?"

"Có." Thiên Tôn gật đầu, "Sau khi kẻ đó chết, trời đột nhiên trở lạnh."

Ân Hậu và Tiền Thiêm Tinh nghe đến đây, đều theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua Bạch Nhất Thanh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời nhớ đến truyền thuyết về Bạch Nhất Thanh ——Bạch Long Vương có thể hô phong hoán vũ... dùng nội lực ảnh hưởng đến thời tiết chính là tuyệt chiêu của Nham Tâm!

"Nội lực..." Bạch Nhất Thanh giơ tay lên chậm rãi quét qua.

Trước mắt mọi người đột nhiên hiện ra một tầng hơi nước, cảm giác ẩm ướt lành lạnh... Bạch Long Vương lại nhẹ nhàng vung tay, nước liền bốc hơi, mọi người ngược mặt nhìn hơi nước phiêu tán như sương khói trong không trung.

Trong truyền thuyết, vào cái ngày Bạch Long Vương cứu Nham Tâm, bầu trời cuồn cuộn sấm sét, mưa sa gió giạt, sấm sét đem mái quan lễ đài nơi Liêu Vương đang ngồi bổ ra thành hai nửa.

"Nội lực của sư phụ ta là một loại nội lực hữu hình. Không giống như Tiểu Du có thể nháy mắt đóng băng trăm dặm, cũng không giống như U Liên tỏa hào quang vạn trượng, nội lực của sư phụ là loại biến hóa âm thầm vô thanh như thế này..."

Bạch Long Vương đứng tại chỗ, nhớ lại chuyện cũ...

Khi còn bé, sư phụ Nham Tâm lão tổ ngồi trên một tảng đá trơ trọi, trước mắt là Bạch Nhất Thanh và sư đệ Khâu Ngạo Nguyệt. Nham Tâm vươn ra một bàn tay, nói, "Thế gian không phải chỉ có lạnh và nóng, còn có ấm và mát, không phải rất lạnh, cũng không phải rất nóng..."

Bọn họ kiểm tra tay trái của sư phụ mình, cảm giác rất ấp áp... lại sờ sờ tay phải, cảm giác lại mát mẻ.

Nham Tâm nhẹ nhàng vung hai tay lên, hai tiểu hài nhi ngược mặt lên, trước mắt tựa hồ có hơi nước, ngay sau đó là một tiếng nổ giòn vang, như là ai ném pháo lên không trung, đồng thời còn có một tia sáng chọt lóe lên.

Hai tiểu hài nhi đều há hốc miệng, ngược mặt nhìn.

Khi đó Bạch Nhất Thanh và Khâu Ngạo Nguyệt đã có phản ứng khác nhau.

Khâu Ngạo Nguyệt kéo tay áo Nham Tâm nói, "Cái này thật lợi hại! Sư phụ! Dạy con, dạy con!"

Mà Bạch Nhất Thanh lại ngược mặt nhìn không trung màu xanh lam trên đỉnh đầu gần người, lúc ấy Bạch Nhất Thanh suy nghĩ, nếu có thể mạnh hơn nữa, cao hơn nữa, bầu trời sẽ xuất hiện tia chớp sao?

Từ sau hôm đó, hai người luyện cùng một loại công phu nhưng lại đi hai con đường khác nhau. Nội kinh của Khâu Ngạo Nguyệt tăng trưởng cực kỳ nhanh, có thể luyện được nóng bỏng, cũng có thể luyện được băng lãnh, mỗi lần ra song chưởng, thanh âm bạo liệt cũng càng lúc càng lớn, chưởng phong uy lực kinh người, luyện đến tuổi thiếu niên, thậm chí có thể thối tung toàn bộ đỉnh núi.

Nham Tâm giao hữu rất rộng, phàm là có bằng hữu đến chơi, nhìn thấy Khâu Ngạo Nguyệt luyện công, đều nói là long phượng chi tử, thiên phú kinh người, tương lai tất thành đại khí.

Nhưng mà khác với Khâu Ngạo Nguyệt, nội lực của Bạch Nhất Thanh thủy chung luôn ổn định, khi còn bé ấm áp như thế nào thì trưởng thành vẫn ấm áp như vậy. Khi còn bé song chưởng va chạm, phát ra âm thanh như tiếng pháo, mà sau khi lớn lên, uy lực phát ra vẫn là như vậy. Bạch Nhất Thanh chưa từng thối tung được đỉnh núi, ngược lại tia sáng màu lam kia, trở nên càng lúc càng lớn.

Khi đó Khâu Ngạo Nguyệt niên thiếu khí thịnh khí thế hăng hái chẳng khác nào ông cụ non mà nói với Bạch Long Vương vẫn luôn ôn hòa như nước, "Sư huynh, tính cách của người quá ôn hòa, như vậy sao được, người xem nội lực của người chẳng có chút uy lực nào! Ánh sáng có đẹp đến đâu thì có ích lợi gì chứ?!"

Bạch Nhất Thanh mỗi lần nghe Khâu Ngạo Nguyệt nói như vậy thì đều cười cười với sư đệ, vươn tay xoa đầu Khâu Ngạo Nguyệt, bảo hắn chăm chỉ luyện công.

Người quen của Nham Tâm, sau khi gặp qua hai hài tử, đều cảm thấy thiên phú của Bạch Nhất Thanh rất bình thường, tương lai thành tựu có hạn.

Mỗi lần nhắc đến hai đồ đệ, Nham Tâm chỉ là cười cười, chưa từng đem hai hài tử đặt cùng một chỗ mà so sánh, chỉ nói hai hài tử ai cũng có sở

trường riêng, đều có tương lai hứa hẹn.

Hai hài tử luyện đến mười sáu mười bảy tuổi thì đã trưởng thành, một ngày nọ, Bạch Nhất Thanh tìm đến Nham Tâm nói bản thân muốn ra ngoài vân du tứ hải, học thêm nhiều thứ, kết giao thêm bằng hữu.

Một đêm trước ngày Bạch Nhất Thanh xuống núi, Khâu Ngạo Nguyệt kéo Bạch Nhất Thanh đến dưới chân núi uống rượu.

Sư huynh đệ vừa uống vừa tán gẫu, Khâu Ngạo Nguyệt hùng tâm vạn trượng, muốn thành lập một môn phái hùng mạnh, xưng bá võ lâm Tây Vực, hỏi Bạch Nhất Thanh sau này có tính toán gì không.

Bạch Nhất Thanh cười tủm tỉm nói muốn đến Trung Nguyên một chuyến, nghiên cứu võ học.

Lúc ấy Khâu Ngạo Nguyệt đã uống nhiều mấy chén, liền nói. "Sư huynh người đi du lịch trước, đợi sau khi trở về đến làm phó bang chủ môn phái của ta đi? Cùng ta xưng bá võ lâm!"

Lời này của Khâu Ngạo Nguyệt bị mấy cao thủ võ lâm Tây Vực cũng đang uống rượu ở tửu quán nghe được liền nói vài lời khiêu khích, nói chưa được mấy câu thì hai bên nổi lên xung đột.

Khâu Ngạo Nguyệt tranh cường háo thắng, hẹn đối phương ra ngoài tửu lầu luận võ.

Ra ngoài tửu lầu, Khâu Ngạo Nguyệt dễ dàng đánh bại mấy tên cao thủ, ai ngờ lúc ấy xuất hiện một vị lão giả, võ công rất cao.

Khâu Ngạo Nguyệt cùng đối phương chiến đấu kịch liệt, rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

Vị tiên bối kia cười nhạo Khâu Ngạo Nguyệt tư chất thường thường, chỉ học được chút da lông đã vọng tưởng xưng bá võ lâm, cực kỳ nực cười.

Khâu Ngạo Nguyệt tự đánh giá mình rất cao, nơi nào nhận được loại nhục nhã này, liền cùng đối phương liều mạng, đối phương tựa hồ bị chọc giận, đột nhiên nổi lên sát tâm, ngay vào lúc cực kỳ nguy nan, Bạch Nhất Thanh cứu Khâu Ngạo Nguyệt, ngăn sát chiêu của vị cao thủ kia.

Hết thảy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, vị cao thủ kia sửng sốt, Khâu Ngạo Nguyệt cũng sửng sốt.

Bạch Nhất Thanh nguyên bản cảm thấy sư đệ nhà mình cái gì cũng rất tốt, chỉ là có chút cuồng ngạo, muốn có người có thể đánh hấn một chút cũng là chuyện tốt. Nhưng ai biết đối phương lại có ý muốn giết Khâu Ngạo Nguyệt, lúc này Bạch Nhất Thanh liền bị chọc giận.

Theo lửa giận của Bạch Nhất Thanh, cuồng phong đột nhiên nổi lên tứ phía, giữa bầu trời đêm phong vân tụ hội, trong nháy mắt sấm chớp rền vang, nội lực cường đại xao động khắp không trung.

Vị cao thủ kia sửng sốt thật lâu sau, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, "Thế nhân đều nói Nham Tâm thu hai đồ đệ, một người tư chất bình thường, một người kỳ tài tuyệt thế, quả nhiên không giả, ha ha ha..."

Lão giả cười bỏ đi, để lại Bạch Long Vương và Khâu Ngạo Nguyệt ngẩn ngơ tại chỗ.

Hồi lâu, gió dần ngừng, Bạch Nhất Thanh chợt nghe Khâu Ngạo Nguyệt lầm bầm, "Thì ra là thế..."

Bạch Nhất Thanh không hiểu.

Khâu Ngạo Nguyệt lộ ra nụ cười sâu thẳm, "Từ bé đến lớn, tất cả mọi người khen ta thiên tư thông minh, duy độc sư phụ chưa từng khen ta, ta

vẫn luôn cho rằng sư phụ lo lắng cho cảm thụ của người... Nhưng hóa ra người mới chính là kẻ thiên tư thông minh kia... Nhiều năm như vậy, người nhất định cảm thấy ta rất nực cười đi?"

Bạch Nhất Thanh lúc ấy sững sốt định nói gì, nhưng Khâu Ngạo Nguyệt đã phất tay áo bỏ đi.

Những năm tháng sau này, Bạch Nhất Thanh thường xuyên hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó, cùng bóng dáng khi Khâu Ngạo Nguyệt bỏ đi.

Sau đó, Bạch Long Vương liền một mình xuống núi du ngoạn, gặp được rất nhiều người, rất nhiều chuyện... Thịnh thoảng quay trở về, Khâu Ngạo Nguyệt tựa hồ đã khôi phục bộ dáng nguyên bản, vẫn là sư đệ lòng ôm chí lớn khí thế bừng bừng như trước kia.

Bạch Long Vương thịnh thoảng tán gẫu với Nham Tâm, Nham Tâm còn rất vui vẻ, nói trước kia Khâu Ngạo Nguyệt luyện công thường hay không theo quy cách, sau lại dần dần thông suốt, người cũng không cuồng ngạo như trước, hiện tại võ công tinh tiến không ít, nhất định tương lai có thể làm nên thành tựu, ông rất yên tâm.

Bạch Nhất Thanh nghe xong lời này đặc biệt cao hứng, cảm thấy coi như nhân họa được phúc, sư đệ có thể nghĩ thông suốt là được rồi, vì thế yên tâm ra đi, viễn du đến Trung Nguyên... cho đến sau này mới biết được những gì Khâu Ngạo Nguyệt đã làm, khi hai sư huynh đệ gặp lại nhau lần nữa, chính là ngày hành hình Nham Tâm.

...

"Một tay là nóng, một tay là lạnh..."

Bạch Nhất Thanh thấp giọng ngâm nga đoạn nhạc khi mình còn bé được sư phụ vì dạy bọn họ tâm pháp khẩu quyết mà soạn ra... tung người, nhảy lên lưng Yêu Yêu vừa bay vòng qua cột đá tới.

Yêu Yêu đối phương hướng, bay về phía đại mạc.

"Ông ấy đi đâu vậy?"

Lâm Dạ Hỏa không hiểu.

Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn bạch long dần dần bay xa, cảm khái, "Đi mở cửa... "

Theo tiếng nói hạ xuống, đỉnh đầu bỗng nhiên có mây đen tụ lại, đại mạc nổi lên bão cát, bên trong cuồng phong, từ chân trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Đỉnh đầu đột nhiên chợt lóe lên lam quang, tiếng sấm sét xé trời truyền đến.

Tiểu Tứ Tử hoảng sợ, Tiểu Lương Tử cũng bịt tai nhìn trời, "Sét đánh rồi! Chúng ta có phải đừng nên đứng ở trên cao không?"

Cùng với tiếng sấm chớp rền vang, bên trong đại mạc nổi lên một tầng sương mù mỏng manh.

Yêu Yêu lượn vòng phía trên một mảnh cồn cát, Bạch Long Vương bỗng nhiên nhảy xuống.

Đúng lúc này, tầng sương mù kia bỗng nhiên bị xé toạc... một người chậm rãi đi ra.

"Là Tiết Lâm Nghĩa!" Triển Chiêu mắt sắc, vươn tay chỉ về phía người nọ.

Đi đến đứng đối diện cách Bạch Long Vương không xa, đúng là Tiết Lâm Nghĩa.

"Tiết Lâm Nghĩa thật sự chính là Khâu Ngạo Nguyệt?" Tiền Tiêm Tinh nhú mày, "Không giống lắm..."

Lão gia tử còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tiết Lâm Nghĩa vươn tay, sờ soạng bên mặt vài cái, sau đó khoát tay... kéo xuống lớp da mặt.

Mọi người liếc mắt một cái thấy rõ diện mạo chân thật của người nọ rồi, đều hút một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy gương mặt phía dưới lớp mặt nạ đã tiêu tụy đến không thể hình dung... không phải nói hăn già, mà là đáng vẻ rất quái dị.

"Nhìn như bệnh lao sắp chết vậy..." Lâm Dạ Hỏa nhú mày, "Như thế nào biến thành như vậy? Nội lực của hăn ổn định như vậy, không giống như là gặp phải đại nạn."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

Khi các cao thủ đang nghi hoặc, Công Tôn đột nhiên mở miệng, "Tiêu dao tán..."

Mọi người hiểu ra, Tiêu dao tán là một loại dược vật tạo nên cảm giác mê huyền, dễ gây nghiện, một khi nghiện rất khó từ bỏ, sử dụng trường kỳ sẽ khiến cho con người dần dần gầy yếu, cuối cùng đáng vẻ tiêu tụy, suy kiệt mà chết.

Bạch Long Vương nhìn Khâu Ngạo Nguyệt chẳng khác quỷ sống trước mặt, nhớ tới thiếu niên xuân phong đắc ý, tâm cao khí ngạo năm nào...

Khâu Ngạo Nguyệt nhìn Bạch Long Vương cơ hồ không thay đổi chút nào trước mắt, bên tai vang lên chính là câu trào phúng vào cái đêm mưa gió năm mười sáu tuổi, "Nham Tâm thu hai đồ đệ, một người tư chất bình thường, một người kỳ tài tuyệt thế..."

Khâu Ngạo Nguyệt đột nhiên bật cười, theo tiếng cười của hắn, cuồng phong gào thét.

"Hoặc..." Thiên Tôn dùng tay áo quét đi bão cát trước mắt, "Tiểu tử này mấy năm không gặp xem ra luyện thêm không ít công phu nha."

"Nội lực thật cao." Tiểu Lương Tử có chút lo lắng, ngược mặt hỏi mọi người. "Bạch Long Vương đánh thắng được hắn không?"

Ân Hạo và Thiên Tôn đều nghiêng đầu sờ cằm, "Ừm, cái này ha... phải đánh mới biết được..."

Lúc này bên trong đại mạc cuồng phong xen lẫn nội kinh, giống như khốn thú gào thét, khiến ai nấy đều run sợ.

Bên trong hai mắt Khâu Ngạo Nguyệt đều là tơ máu, như lệ quỷ mà nhìn Bạch Long Vương chăm chăm, nội lực kích động, thanh âm khàn khàn, nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu, "Kết thúc tất cả đi!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 216: Quyết Chiến

Edit: Ruby

Cuồng phong cuốn theo ân oán số mệnh, hòa cùng cát vàng cuốn cuộn khắp bầu trời đại mạc.

Hắc Phong Thành, Lang Vương Bảo, Cuồng Thạch Thành, Ma Quỷ Thành, Bình Chung Thành... tất cả những người đang sống trên mảnh đất này, dường như đều cảm nhận được sự rung động nào đó. Không biết từ khi nào, vọng tháp, thành lâu, nóc nhà... tất cả những nơi cao nhất, tập trung rất đông người. Có binh lính quân doanh, võ lâm nhân sĩ, có người danh chấn thiên hạ, cũng có kẻ không ai biết đến. Những người này đều quen thuộc mảnh hoang mạc này, mảnh đất cằn cỗi này có quy luật của riêng nó, là điều mà người đến từ những mảnh đất giàu có sung túc không cách nào có thể hiểu được. Hoang mạc vốn tàn khốc, nước mắt vô pháp làm dịu được, những thứ yếu đuối nhất định sẽ bị chôn vùi dưới đất cát, tựa như vận mệnh.

Lúc này hai người đang đứng giữa sa mạc, dường như ngay từ lúc bắt đầu đã đứng ở hai ngã rẽ của số mệnh, rõ ràng có thể trở thành huynh đệ cùng sinh cùng tử, cuối cùng lại trở thành sinh tử lưỡng đoạn chỉ có thể đứng ở vị trí đối địch với người kia.

Khâu Ngạo Nguyệt và Bạch Nhất Thanh đứng đối diện nhau tạo thành vẻ đối lập rõ ràng, một kẻ tựa như lệ quỷ, một người lại tựa như con của thần, nhưng bởi vì võ học nguyên bản là đồng tông, nội lực của hai người lại cực kỳ giống nhau, nội lực khiến thiên địa biến sắc rất hiếm thấy. Nói

cho cùng, bất luận là con thần hay ác quỷ, muốn ở mảnh đất này làm nên thành tựu, đều quy về một loại hung đồ đi...

"Khâu Ngạo Nguyệt, có chút giống Bạch Quỷ Vương năm đó."

Thiên Tôn đột nhiên cảm khái, "Kỳ thật, năm đó con đường luyện công của hắn cũng không sai lệch, cho nên Tiểu Bạch từ nhỏ đều không ngăn cản hắn, tính ra, so với Nham Tâm thì Bạch Nhất Thanh có khả năng còn hiểu Khâu Ngạo Nguyệt hơn."

Triển Chiêu nghe xong thì có chút không hiểu, "Khâu Ngạo Nguyệt giống Bạch Quỷ Vương sao?"

Lâm Dạ Hỏa lại không nhìn ra được hai người họ giống nhau chỗ nào, "Cảm giác không giống lắm."

Thiên Tôn hơi cười cười, "Không phải nói nội lực giống, cũng không phải quá khứ giống, lại càng không giống tính cách."

"Vậy giống ở điểm nào?" Tất cả mọi người tò mò.

"Giống mục đích."

Lúc này, Ân Hạo đứng một bên hỗ trợ trả lời một câu.

"Mục đích?"

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi, "Là nói mục đích luyện công của Khâu Ngạo Nguyệt và Bạch Quỷ Vương giống nhau sao?"

"Một kẻ là vì xưng bá Tây Vực, một kẻ lại vì tàn sát thiên hạ..." Thiên Tôn lắc đầu, "Hai người họ đều là vì luyện công mà luyện công, võ công là công cụ của bọn họ, nội lực của họ tương tự như đao kiếm trong tay, hết thủy đều là để họ sử dụng, có thể coi như là lợi ích của võ học."

"Lợi ích..." Bọn Triển Chiêu cân nhắc cái từ này.

"Bạch Nhất Thanh khác với hãn ở chỗ, khi Bạch Nhất Thanh luyện công không hề có mục đích, nghiên cứu võ học cũng không trông đợi võ học sẽ mang đến điều gì cho hãn, có thể coi như là võ học tinh thuần." Ân Hậu giải thích. "Cũng không thể nói học võ vì lợi ích thì nhất định không tốt mà tinh thuần lại nhất định là tốt, chỉ là điểm xuất phát và mục đích bất đồng thì nhất định cách nhìn của họ cũng bất đồng. Vừa vặn công phu của Nham Tâm là võ học tinh thuần, bởi vậy Bạch Nhất Thanh thông suốt tương đối sớm, mà Khâu Ngạo Nguyệt lại là khó có thể học theo. Nhưng đợi cho Khâu Ngạo Nguyệt hiểu ra được, hãn cũng có thể rất tinh thuần..."

Tất cả mọi người nháy mắt lĩnh hội được ý tứ của Ân Hậu, đồng thanh nói một câu, "Có mục đích là đạt được tính tinh thuần?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu, cũng may mấy tiểu hài nhi này đều thông tuệ, một chút đã hiểu.

"Luyện võ có mục đích cũng không có vấn đề." Ngữ điệu của Thiên Tôn bình thản, "Luyện võ là phải chịu khổ, mọi người cũng sẽ không chủ động khiến cho bản thân mình chịu khổ, tất cả đều có mục đích. Muốn trở thành người đứng trên mọi người, muốn vô địch thiên hạ, muốn báo thù, muốn kiếm tiền... Trên đời này, trong một trăm người luyện võ, chỉ e hết chín mươi chín người đều luyện võ vì có mục đích."

"Vậy còn lại một người thì sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Kẻ còn sót lại kia, là bẩm sinh đã thích hợp luyện võ, chính là cái gọi là thiên tài." Ân Hậu đáp, "Quá trình luyện võ không có thống khổ, không có mục đích, không có mê mang, càng luyện càng vui vẻ. Võ công sẽ theo tuổi của hãn tự nhiên mà tăng trưởng, luyện công một cách tự nhiên tựa như ăn ngủ hằng ngày vậy."

Bạch Ngọc Đường nhìn Ân Hậu, lại nhìn Thiên Tôn, hỏi, "Tựa như hai người sao?"

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu.

Tiền Thiêm Tinh ở một bên cười "phụt" một tiếng vui vẻ, lão gia tử vừa cười vừa vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, "Là giống như các người mới đúng, hai tên này căn bản không thuộc về phạm trù của người bình thường, họ là quái vật."

Tiền Thiêm Tinh nói xong, Thiên Tôn và Ân Hậu hí mắt bất mãn nhìn sang.

Bất quá Triển Chiêu bọn họ hiển nhiên là có thể tiếp thu cách nói này, quả thật, tuy nói luyện võ công thức khuya dậy sớm rất vất vả, nhưng theo quá trình bọn họ trưởng thành có thể nói khi luyện công đều rất khoái nhạc.

"Hơn nữa con người là sinh vật tương đối phức tạp, rất có khả năng có người cả mục đích lẫn tinh thần đều có đi?" Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Cũng giống như Tiểu Lương Tử luyện chữ, vốn chỉ là vì muốn luyện cho tốt để viết thư cho phụ mẫu, nhưng theo Vương Kỳ luyện một chút, càng viết càng tốt, sau này liền dần dần thích thư pháp."

Tiểu Lương Tử ở một bên liên tục gật đầu. Đúng thế! Bắt đầu luyện chữ rất khổ sở, bây giờ luyện chữ rất vui vẻ.

"Đúng vậy." Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu, "Cho nên mới nói Bạch Quỷ Vương và Khâu Ngạo Nguyệt là loại tồn tại đặc biệt này."

"Hai người bọn họ... là loại người có mục đích cao hơn hết thảy đi?" Bạch Ngọc Đường tựa hồ đã lĩnh ngộ ra. "Trong lòng chỉ có một mục tiêu, vì thực hiện mục tiêu này, hết thảy đều có thể gạt bỏ, không tồn tại thích hay không thích."

Thiên Tôn gật đầu, "Đó cũng là một loại thiên phú đặc biệt. Các người cảm thấy tiểu tử Triệu Phổ là cao thủ võ lâm hay là nhà quân sự?"

Tất cả mọi người hiểu rõ gật đầu, tuy võ công của Triệu Phổ rất cao nhưng ai cũng cảm thấy về thứ hai mới là thân phận thực sự của hắn!

"Năm đó Bạch Quỷ Vương, nói cho chính xác thì ngay cả nhà quân sự cũng không tính. Hắn luyện công lẫn đánh trận đều là vì mục đích xưng bá thiên hạ, nói trắng ra, hắn chính là một tên bạo quân toàn tâm toàn ý muốn làm bạo quân." Ân Hậu chấp tay sau lưng nhìn Khâu Ngạo Nguyệt phía xa xa, tỏ ra bất đắc dĩ. "Hắn cùng Bạch Quỷ Vương như nhau, đáng tiếc lại không có được thiên phú như Bạch Quỷ Vương. Khâu Ngạo Nguyệt sở dĩ ẩn núp lâu như vậy, thậm chí lại còn kiếm tẩu thiên phong mà đầu nhập vào Ác Đế Thành, có thể là hắn từ rất sớm đã ý thức được, dù cho bản thân mình hướng về con đường "chính xác" mà nỗ lực cũng không cách nào thực hiện được mục đích của mình."

(*) Kiếm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

"Đại đa số mọi người không phải đều như thế sao?" Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi lại một câu, "Đây là chuyện thường tình của người bình thường! Muốn cố gắng nhưng phát hiện ra thiên phú lẫn các mặt khác đều không cho phép."

"Nói cách khác..." Triển Chiêu có chút dở khóc dở cười, "Thiên phú của Khâu Ngạo Nguyệt không đủ để hoàn thành mục đích của hắn?"

"Các người cảm thấy, khi nào thì hắn phát hiện ra sự thật này?" Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không đáp, nhưng lại ăn ý mà cùng nghĩ đến —— cái đêm mười sáu tuổi đó, khi Bạch Nhất Thanh lộ ra thiên phú, khả năng Khâu Ngạo Nguyệt đã ý thức được, cả đời này mình

sẽ không đánh thắng được Bạch Nhất Thanh. Thay đổi của hắn, có lẽ không đơn thuần bắt nguồn từ ghen tỵ hoặc là không cam lòng, mà là một loại cam chịu số mệnh nào đó!

"Là vận mệnh nha..."

Lúc này, Tiểu Tứ Tử được Công Tôn ôm trong lòng bỗng nhiên xen vào một câu.

Người luyện võ nói chuyện phiếm, Công Tôn là thường dân, chen miệng vào không lọt, bất quá nghe rất hăng say. Nhi tử trong lòng một câu cảm khái nhân tiểu quý đại chọc cho hắn bật cười, vươn tay chọc cái bụng của nhi tử.

(*) Nhân tiểu quý đại ý chỉ người thì nhỏ tuổi nhưng lại tinh ranh.

Đám người Triển Chiêu mỉm cười nhìn Tiểu Tứ Tử, không ai để ý tới mấy vị lão nhân gia nhìn Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ...

"Đây là số mệnh."

Đây là một câu mà Yêu Vương năm đó thích nhất lấy ra làm tổng kết.

Ân Hạo và Thiên Tôn còn nhớ rõ khi còn bé, nhìn thấy một việc gì hay một người nào đó, đều lôi kéo Yêu Vương hỏi nguyên nhân. Mà Yêu Vương, người có được trí tuệ tột đỉnh lẫn tài ăn nói cùng khả năng kiến giải, lại thường dùng bốn chữ ngắn gọn này đáp lại họ.

Vận mệnh đến tột cùng là cái gì? Quanh quanh co co bao nhiêu vòng, cuối cùng Bạch Nhất Thanh và Khâu Ngạo Nguyệt vẫn là về lại mảnh đại mạc này, cuối cùng hai người vẫn là phải liều mạng đến người chết ta sống để kết thúc tất cả. Nếu vào cái đêm thời niên thiếu kia, Khâu Ngạo Nguyệt không ý thức được vận mệnh của mình, vậy kết cục vào giờ khắc này, có phải sẽ thay đổi không?

...

Mọi người ở đây đang miên man suy nghĩ, không trung toàn bộ trở nên tối sầm, không biết là do mây mù tụ lại hay là bão cát bị gió cuốn lên phủ kín không trung.

Điện quang màu lam thoáng hiện phía chân trời, toàn bộ mặt đất tựa hồ đang chấn động, nội lực xuất phát từ cùng môn phái của Nham Tâm cuồng bạo tựa như hai mãnh thú cắn xé lẫn nhau trên không trung, cảm giác đè nén khi cao thủ so chiêu khiến cho mọi người hít thở không thông.

"Ai đang chiến thế thượng phong?"

Tiểu Lương Tử kéo kéo tay áo Thiên Tôn, ngược mặt hỏi.

Lâm Dạ Hỏa cũng sốt ruột, "Bão cát lớn quá, không nhìn thấy gì cả."

Chính lúc này Triển Chiêu đột nhiên vươn tay ra chỉ phía trước, "Bên kia!"

Nhìn theo hướng ngón tay của hắn, chỉ thấy đại mạc xa xa tựa như bị xé toạc, trung gian xuất hiện một khe nứt, khe kia càng lúc càng lớn, có thể thấp thoáng nhìn thấy một bức tường thành phía sau...

"Trận huyền thuật bị phá vỡ rồi!" Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, "Bạch Long Vương cư nhiên đánh ngược lại toàn bộ nội lực cuồng bạo như vậy của Khâu Ngạo Nguyệt..."

"Trước thực lực chân chính, bất luận trò bịp nào cũng không thể chống nổi một kích." Tiền Thiêm Tinh cảm khái. "Võ học chung quy rất thành thật, thiên phú như thế nào, luyện được như thế nào... không chấp nhận được nửa phần giả dối hay mưu lợi!"

Đang nói chuyện, bỗng nhiên cuồng phong bị kiềm hãm...

Ngay khoảnh khắc yên tĩnh này, một loạt tiếng nổ truyền đến, sấm sét xẹt qua không trung, quang mang màu lam mang theo vết nứt kia kéo rộng ra... theo sát sau đó chính là một luồng nội lực cường đại xé toạc ra hai bên, cảm giác áp bức khiến mọi người không hít thở nổi vừa rồi đột nhiên tiêu tán.

Theo nội lực tiêu tán, bão cát cũng hạ xuống, bên trong đại mạc xuất hiện một màn kỳ cảnh, cát vàng rơi xuống tựa như bông tuyết, cùng với cát vàng rơi xuống còn có một tầng hơi sương mỏng manh được kéo xuống từ thiên không.

Tất cả mọi người cảm thấy tầm nhìn xa đột nhiên rõ ràng lên... giống như màn sương mù dày đặc đang tiêu tán trước mắt, cát vàng và đại mạc mang đến cảm giác chân thật hơn. Mà giữa đại mạc nguyên bản trống trải, xuất hiện một bức tường thành cao ngất trong mây, giống như một tấm lá chắn sừng sững ngăn trở ở phương xa.

Mọi người tìm kiếm trên cát vàng, cuối cùng tìm được thân ảnh màu trắng kia.

Bạch Long Vương đứng giữa đại mạc hoang vu trống trải, cúi đầu, nhìn Khâu Ngạo Nguyệt nằm ngửa mặt lên trời bên chân mình.

Nửa thân của Khâu Ngạo Nguyệt vùi trong cát, hai mắt nhìn thiên không.

Bạch Long Vương từ trong đôi mắt kia, nhìn thấy ảnh ngược của bản thân mình... cùng với thiên không quang đăng.

Khâu Ngạo Nguyệt đột nhiên hé miệng, như ho khan lại như đang cười, máu đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng... cùng sắc mặt thâm đậm hình thành vẻ đối lập rõ rệt, có chút chói mắt.

Ánh mắt Khâu Ngạo Nguyệt chậm rãi di động, tựa hồ đang nhìn Bạch Long Vương một lần cuối cùng, thanh âm trầm thấp phát ra từ cổ họng khẽ nhúc nhích, mang theo vẻ thê lương nhưng lại không chút cảm xúc.

"Trận chiến ngày hôm nay, sẽ được người đời sau tán dương sao?" Khâu Ngạo Nguyệt hỏi.

Bạch Long Vương nhìn hẩn, thật lâu sau, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

Khâu Ngạo Nguyệt nở nụ cười, lại mang đến một trận ho khan, máu tươi từ sườn mặt rơi xuống nền cát vàng, giống như mực rơi trên giấy từ từ loang ra...

Bạch Long Vương nhìn máu trên mặt cát, nghe câu nói cuối cùng của Khâu Ngạo Nguyệt, "Nếu còn sống không thành truyền kỳ, chết lại không thể trở thành truyền thuyết, vì cái gì chúng ta lại còn oán hận lẫn nhau..."

"Bởi vì vận mệnh đi..."

Bạch Long Vương quay người lại, dùng thanh âm còn thấp hơn tiếng gió khẽ nói một câu, ống tay áo màu trắng nhẹ nhàng lướt qua không trung... mang theo một lớp cát vàng, vùi lấp đi thi thể của Khâu Ngạo Nguyệt.

Bạch Nhất Thanh trở về, phía trước là cửa bắc của Hắc Phong Thành, ba phiến đại môn đồng thời mở rộng.

Trên cổng thành vang lên ba tiếng pháo, Triệu Phổ mang theo mười vạn đại quân chớp nhoáng xông ra, mặt đất Tây Bắc chấn động, cát bụi nổi lên cuồn cuộn, mang theo mùi bùn đất khô hanh tựa như mùi máu, cùng với tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc khiến người ta huyết mạch dâng trào.

Kỵ binh màu đen lướt qua Bạch Long Vương, gót sắt san bằng mảnh cát vàng đã mai táng không biết bao con người.

Triệu Phổ kéo dây cương Hắc Kiêu, hai vó câu chiến mã đen tuyền đá lên không trung, hí dài một tiếng, mười vạn kỵ binh phía sau dàn ra hình cánh nhọn.

Cửu Vương gia ngồi trên ngựa, nhướng mày quan sát bức tường thành phía trước, chậm rãi vung tay...

Theo động tác của hắn, trên thành lâu xa xa, Hữu tướng quân giương trọng cung, dây cung kéo lên... tiếng gió sắc bén xé ngang không trung, nháy mắt trên tường thành xuất hiện hai lỗ thủng rất lớn hình chữ thập, cùng với một mũi tên cuối cùng của Long Kiêu Quảng, tường thành ầm ầm đổ sập...

Phía sau tường thành xuất hiện một tòa thành trì đồ nát màu đen, bốn bề thành trì báo hiệu bất ổn, cùng tiếng nổ lớn... trú quân phía sau tường thành bị ép tới người ngã ngựa đổ, gậy gỗ lôi thạch nguyên bản dùng để phòng ngự rơi rụng khắp đất.

"Ác Đế thành!"

Đám người Triển Chiêu nhìn tòa thành trì rớt cuộc lộ ra hình dáng, nhìn không được mà tán thán, "Cuối cùng cũng tìm được!"

...

Triệu Phổ ngồi trên lưng Hắc Kiêu, hỏi Âu Dương Thiếu Chinh bên cạnh, "Cần hỏi bọn hắn muốn đầu hàng hay không không?"

Hỏa Kỳ Lân nháy mắt mấy cái, hắng giọng liền hét, "Ê! Đầu hàng không thì giết!"

Một tiếng rống này rống đến hai lỗ tai Triệu Phổ kêu ong ong.

Rống xong rồi, Âu Dương Thiếu Chinh hớn hờ xoay mặt nhìn Triệu Phổ, "Coi bộ không muốn đầu hàng! Chúng ta giẫm bẹp Ác Đế Thành đi!"

Triệu Phổ vừa ngoáy lỗ tai vừa hết nói nổi nhìn tiên phong quan đầy hưng phấn trước mặt.

Lúc này, chỉ thấy cửa thành Ác Đế Thành mở ra, bên trong một đội nhân mã mang theo mấy vạn kỵ binh đánh ra, chiến kỳ tung bay trên thành lâu.

Cửu Vương gia nhướng mày, "Hoắc! Còn có chút danh dự."

Theo đại binh Ác Đế Thành đánh ra, hai đội quân bày xong chiến trận cách một mảnh đại mạc.

"Đây là muốn đơn đấu?" Ân Dương Thiếu Chinh vươn tay gãi cái đầu đỏ rực.

Triệu Phổ quan sát phía đối diện, con mắt màu xám nhạt đi vài phần, cười lạnh một tiếng, "Thú vị."

...

Đám người Triển Chiêu cũng cảm thấy thú vị, Ác Đế Thành đây là chuẩn bị đánh một trận đàng hoàng sao?

"Thực lực binh mã Ác Đế Thành kém quá xa với Hắc Phong Thành." Ân Hạo quan sát một chút, "Xem dáng vẻ là muốn dùng cách đối đầu truyền thống nhất giữa hai quân, nói trắng ra, chính là tướng quân đấu tướng quân, một chọi một đơn đấu đi."

"Ác Đế Thành hẳn là có mấy cao thủ." Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu. "Đơn đấu so với quần đấu có lợi hơn rất nhiều, nếu Triệu Phổ phái đại

quân đánh qua, trước ném cự thạch lại thêm cung nỏ, cuối cùng binh mã đánh lên, Ác Đế Thành nháy mắt sẽ bị san bằng."

"Cho nên lựa chọn chạy ra cứng đối cứng, đây xem như lần giã dũa cuối cùng đi?" Lâm Dạ Hỏa nheo mắt đánh giá mấy chiến tướng đứng trước của Ác Đế Thành.

Tiểu Lương Tử hưng phấn đến nhảy dựng, "A! Ta rốt cục cũng chờ đến ngày này!"

Cùng lúc đó, chỉ thấy Triển Chiêu vẫy tay với Yêu Yêu, vươn tay kéo Bạch Ngọc Đường liền nhảy lên lưng rồng.

Ngũ gia không hiểu mà nhìn Triển Chiêu, "Miêu Nhi?"

"Nhanh lên!" Vẻ mặt Triển Chiêu rất nghiêm túc, "Tranh thủ còn có cơ hội biểu hiện, chúng ta đoạt nổi bật với Triệu Phổ đi!"

Hoàn vụ án thứ tám

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 217: Chiêu Thành

Edit: Ruby

Chiêu, nghĩa là sáng rực rỡ, vẻ vang, thanh minh, chiêu hoa mỹ ngọc, chiêu chiêu nhật nguyệt...

Chữ "Chiêu" thông thường thì, mỹ ngọc, mỹ nhân, mỹ cảnh, thậm chí là vào những năm tốt, đều thường dùng một chữ "Chiêu" này.

Cái tên "Triển Chiêu" này đặc biệt xứng với Triển Chiêu, cũng giống như nghe thấy Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy xứng với cái tên này phải có khuôn mặt như Bạch Ngọc Đường vậy. Người quen biết với Triển Chiêu đều cảm thấy không có chữ nào, so với chữ "Chiêu" này thích hợp để làm tên của Triển Chiêu hơn cả.

Khi mọi người biết đô thành của Ứng Vương Triều là Chiêu Thành, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, Ân Hậu có thể là hoài niệm cố hương nên mới đặt tên này cho ngoại tôn của mình.

Nhưng thực ra, cái tên "Triển Chiêu" này không phải là ý định của Ân Hậu.

Ân Hậu còn nhớ rõ thời điểm Triển Chiêu chào đời, hôm đó tiết trời đặc biệt tốt, ánh nắng rực rỡ, Ân Hậu và Triển Thiên Hành lo lắng đứng đợi ngoài phòng sinh.

Ân Lan Từ tuy nói là nữ hiệp danh chấn thiên hạ, nhưng sinh đứa nhỏ vẫn sẽ bị đau, Triển Thiên Hành ở ngoài phòng sinh nghe nường tử trong

phòng đau đớn kêu to, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Ân Hậu nhìn nữ tể luôn luôn ổn trọng nay lại trở nên hoang mang lo sợ đến ngốc nghếch, nghĩ tới bản thân mình lúc Ân Lan Từ chào đời...

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên chợt nghe thấy một tiếng hài đồng khóc nỉ non truyền đến, tiếng kêu "oa oa" thanh thúy, Triển Thiên Hành nghe thấy liền nhảy vọt lên cao, Hồng Cửu Nương ở bên trong thì gọi ra, "Sinh rồi! Mẫu tử bình an!"

Triển Thiên Hành vội chạy vào phòng sinh, Ân Hậu mỉm cười, ngẩng đầu khẽ nói với bầu trời trong xanh, "Sinh rồi, là một ngoại tôn."

Chẳng bao lâu, Triển Thiên Hành liền ôm tiểu Triển Chiêu quần trong tã lót đi ra.

Ân Hậu nhận lấy ngoại tôn ôm vào trong lòng, cảm thấy thật thú vị... tiểu hài nhi này khi vừa sinh ra chỉ "oa" một tiếng liền ngừng khóc, mở to đôi mắt như đá mắt mèo, tò mò nhìn quanh, ánh mắt trong vắt, hai bên khóe miệng hơi cong lên, gương mặt tươi cười băm sinh.

Ân Hậu hoan hỉ, ngoại tôn thật đáng yêu, liền hỏi Triển Thiên Hành, "Tên đặt chưa?"

Triển Thiên Hành vốn định để Ân Hậu đặt, bất quá Ân Hậu cười nói, "Người không phải là người đọc sách sao, người đặt đi."

Triển Thiên Hành gãi đầu đáp, "Con đã có thương lượng với Lan Từ, muốn đặt chữ "Chiêu"."

Ân Hậu nghe thấy tên này, hơi sửng sốt một chút.

Nhưng sau, Ân Hậu chỉ cười gật đầu, nói, "Rất tốt."

Triển Thiên Hành sở dĩ đặt tên cho nhi tử một chữ "Chiêu", là hy vọng hã như mĩ ngọc, lại như nhật nguyệt, ôn nhuận, quang minh, tốt đẹp, thẳng thắn.

Một chữ "Chiêu" khiến cho Ân Hậu nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, có tốt, cũng có không tốt.

Khi bà ngoại của Triển Chiêu mang thai mẫu thân của hã, đã từng nói với Ân Hậu, nếu sinh ra một nữ hài nhi, trong tên dùng một chữ Lan, nếu là nam hài nhi thì có thể dùng chữ Chiêu được không?

Lúc ấy mấy vị thần y đã nói với Ân Hậu là một nữ hài nhi nên Ân Hậu cũng không nhiều lời, chính là gật đầu đồng ý với tức phụ nhi.

Sau này Ân Hậu kể lại chuyện này cho Triển Thiên Hành, nữ tể rất cao hứng, nói coi như là mẫu thân đã đặt tên cho Chiêu Nhi.

Cho nên Triển Chiêu thường nghe các trưởng bối nói, tên của hã là do bà ngoại và ngoại công đặt, hã cũng rất cao hứng, vốn từ nhỏ không được nhìn thấy bà ngoại nên rất tiếc nuối, như vậy coi như đã có chút ràng buộc.

Mà về phần đoạn hồi ức "không tốt" kia, cho tới bây giờ Ân Hậu không nói qua với ai cả, khả năng chỉ có bản thân Ân Hậu biết mà thôi.

Trong mắt Ân Hậu, chữ "Chiêu" quả thật rất tốt đẹp, nhưng không phải vì vậy mà những sự vật tốt đẹp đều nhất định sẽ mang đến kết quả tốt đẹp. Cũng giống như đối với vùng Trung Nguyên mưa thuận gió hòa mà nói, ánh nắng rực rỡ là chuyện tốt. Nhưng đối với Tây Vực khô hạn không mưa, ánh nắng quá rực rỡ, lại chưa chắc là chuyện tốt.

Chiêu Thành trong ký ức của Ân Hậu, sáng đến chói mắt, những kiến trúc nguy nga, những pho tượng cực lớn, từ mặt đất đến mái nhà, bất luận

là ánh nắng ban ngày hay là ánh trăng ban đêm, đều là một màu ngân bạch sáng ngời mà lạnh như băng.

Bên trong Chiêu Thành "mỹ nhân" như mây, bất luận nam hay nữ đều hoa lệ minh diễm.

Ân Hậu đi qua những người đó, thường xuyên nghĩ thầm, những người này, dường như vĩnh viễn sẽ không cúi đầu nhìn xuống dù chỉ một lần.

Dưới mắt Ân Hậu, Chiêu Thành là một nơi thần kỳ, một nơi tựa như tiên cảnh nhưng lại không thể nào khiến người lưu luyến.

Bởi vì thời thơ ấu thế cục rất hỗn loạn, ký ức rõ ràng nhất của Ân Hậu, chỉ có hai hình ảnh.

Một cái là trong bóng đêm, thấp thoáng một luồng nội lực màu trắng ấm áp, đây là lần đầu, Ân Hậu nhận ra, hóa ra màu trắng bạc kia, cũng có thể mang lại cảm giác ấm áp.

Cái còn lại chính là cảnh tòa thành trì tựa như tiên cảnh kia toàn bộ sụp đổ, những khối đá màu trắng cực đại đổ sập khiến cho mặt đất chấn động, bụi mù cuộn lên phủ kín không trung, lần đầu che đi ánh nắng sáng ngời kia, cảnh tượng không chân thật một chút nào.

May mà đời này Ân Hậu đã trải qua rất nhiều thăng trầm, rất nhiều chuyện trong mắt người khác là đại sự trời long đất lở, với Ân Hậu đều biến thành những ký ức mơ hồ có cũng được không có cũng chẳng sao. Hơn nữa Triển Chiêu ngày càng lớn dần, mang đến cho Ân Hậu vô số những ký ức vui vẻ cùng hạnh phúc, bởi vậy, khi Ân Hậu gọi lên tiếng "Chiêu", cũng chưa từng liên tưởng đến tòa thành trì đã từng xinh đẹp mà lạnh như băng kia.

...

Sau khi Khâu Ngạo Nguyệt chết, bức tường huyền thuật dùng nội lực tạo thành được giải trừ, "Đại môn" Chiêu Thành cổ xưa bị đánh mở.

Trong ký ức của Ân Hậu, không có bức tường thành lớn kia.

Đương nhiên đối với Triệu gia quân có được Long Kiều Quảng cùng với U Liên Thần Cung có lực công kích siêu xa mà nói, một bức tường thật sự chẳng ngăn được cái gì.

Mà sở dĩ phải xây dựng mặt tường này, cũng chứng minh được nội lực để duy trì "cửa thành" không đủ!

Tòa Ác Đế Thành phía sau tường thành kia, mọi người đều cảm thấy có chút không biết nói gì.

Bất luận tòa thành này đã xây dựng mất bao lâu, lúc trước khi vừa mới xây dựng xong "hùng vĩ" đến thế nào, ít nhất trạng thái hiện tại đây thật sự không được tốt lắm. Ở từ xa nhìn đã thấy chẳng khác nào Mê Thành trong Quỷ Hải, rách như xơ mướp, tòa thành sụp mất gần phân nửa, có thể thấy được lần phản kích đó của Thánh Linh Vương, đích thực là khiến Ác Đế Thành nguyên khí đại thương. Nói tới nói lui cũng là ác giả ác báo, ai bảo bọn họ ban đầu nghĩ ra mưu kế ác độc như vậy đi bố trí Trận Tứ Tà, mưu toan hủy diệt toàn bộ Tây Vực làm gì.

Hiện giờ tất cả lá chắn đều bị Triệu Phổ phá vỡ, Ác Đế Thành tụ tập nhân mã, đánh ra.

Hành động này, thật ra là tương đối không "quy củ" hoặc có thể nói là không "hợp lý". Bởi vì hai quân đối đầu, dùng chiến pháp tương đấu tương quyết thắng bình thường đều tiến hành dưới tình huống hai bên thế lực ngang nhau. Như là Ác Đế Thành có mười vạn người Hắc Phong Thành có mười vạn người, hai phe đều là binh lính vũ trang đầy đủ, hành quân đi ra nửa đường đụng phải, cứng đối cứng đánh một trận.

Nhưng tình huống hiện tại là binh lực hai phe cách xa, hơn nữa Triệu Phổ có thể nói là mang theo đại quân vây công thành, tòa thành này còn chẳng có tường thành, chút binh lực này của Ác Đế Thành có đánh ra hay không thật tình chẳng quan trọng.

Nếu dựa theo sách lược thông thường thì trước tiên Long Kiều Quảng chỉ cần tặng cho bọn họ một đòn Lưu Tinh Tiễn, sau đó dùng xe công thành tặng cho tòa thành nát kia hai đợt đá tảng, nếu nhần tâm một chút thì có thể ném vào một đồng thùng gỗ chứa lôi hỏa đạn, chẳng đến một canh giờ, tòa Ác Đế Thành kia sẽ bị san bằng.

Lúc này người trong Ác Đế Thành chắc chắn sẽ chạy ra bên ngoài hoặc là chạy trốn tứ phía, cũng chẳng cần dùng đến bao nhiêu người, chỉ cần một đội quân tiên phong của Hỏa Kỳ Lân tiến lên là được. Hơn nữa hai cánh còn có Lang Vương Bảo, Bình Chung Thành, Cuồng Thạch Thành đều có sức chiến đấu rất mạnh, có thể hỗ trợ bắt cá lợt lưới.

Cho dù Ác Đế Thành còn có vài cao thủ linh tinh, thì sợ cái gì? Hắc Phong Thành cái gì không có nhiều chứ cao thủ thì rất nhiều! Cũng chẳng cần Triệu Phổ bọn họ ra tay, chỉ cần Ân Hậu, Thiên Tôn, Tiên Thiêm Tinh và Bạch Long Vương, bốn lão đầu nhì đến tham gia náo nhiệt, tùy tiện một người ra tay đều có thể dọn sạch.

Hơn nữa xem tình hình này Tây Hạ và Liêu quốc không chừng còn xuất binh chặn đứt đường lui của Ác Đế Thành, nói trắng ra là đây là một chiến dịch chỉ cần dùng nửa ngày có thể toàn diệt Ác Đế Thành, căn bản không cần đánh.

Theo lý mà nói Ác Đế Thành đã cùng đường mạt lộ, lúc này một đám tàn binh đầy tử khí chạy ra dàn trận muốn cùng Hắc Phong Thành tương đấu tương, nói thế nào đây... có một chút không muốn giữ mặt mũi.

Triển Chiêu bọn họ trở lại Ác Đế Thành, nhảy xuống bên cạnh Hạ Nhất Hàng và Long Kiều Quảng.

Mà Ân Hậu và Thiên Tôn thì tựa hồ muốn nhìn gần Ác Đế Thành một chút, liền nhảy đến tiền phương, đến bên cạnh Triệu Phổ.

Triệu Phổ còn rất quy củ, hăn thân mặc khôi giáp, cũng không thể lập tức xuống ngựa, liền ở trên lưng ngựa hành lễ với hai vị lão gia tử.

Ân Hậu và Thiên Tôn tự nhiên ý bảo hăn không cần khách khí, lo chuyện đại sự quan trọng hơn.

Thiên Tôn và Ân Hậu một mặt đến xem Ác Đế Thành, mặt khác là đến xem chùng Bạch Long Vương.

Bạch Nhất Thanh sau khi trở về liền đứng ở một bên binh mã của Triệu Phổ, nhìn Ác Đế Thành xa xa mà ngây người.

Tiền Thiêm Tinh nhảy xuống bên cạnh Bạch Long Vương, xem thử trạng thái, phát hiện tâm tình của Bạch Long Vương không phải quá tệ, cũng an tâm một chút, định hỏi thăm thử thì không ngờ Tiền Thiêm Tinh còn chưa mở miệng, Bạch Long Vương đã hỏi trước, "Người có phát hiện ra không..."

Tiền Thiêm Tinh không hiểu, "Cái gì?"

Cách đó không xa, Ân Hậu cũng cau mày hỏi Thiên Tôn, "Có phát hiện ra không..."

Thiên Tôn gật đầu, "Ừ, có chút thú vị."

Lỗ tai Âu Dương Thiếu Chính rất linh, lập tức nghe được, vội chạy qua hỏi, "Lão gia tử, có phát hiện gì?"

Triệu Phổ cũng nhìn qua.

Ân Hậu tựa hồ có chút do dự, "Không biết có vấn đề gì không..."

"Nói nghe một chút lại phán đoán?" Triệu Phổ khiêm tốn cầu được chỉ bảo.

Thiên Tôn nhẹ nhàng vừa nhắc cầm, ý bảo Ác Đế thành đối diện, "Tòa thành kia, dáng vẻ rất giống Vạn Chú Cung!"

...

"Nghe người nói vậy..." lúc này Tiền Thiêm Tinh cũng nhìn ra chút dấu hiệu, "Dường như rất giống hình dáng của Vạn Chú Cung."

"Không chỉ giống mà là giống nhau như đúc!" Bạch Nhất Thanh cau mày, "Năm đó tuy ta chưa đi vào Vạn Chú Cung nhưng ta còn nhớ rõ, ta đã từng ở khoảng cách như thế này, nhìn qua một lần từ xa, mặc dù là ở trên biển."

Tiền Thiêm Tinh gật đầu, "... Kẻ nào lại xây Ác Đế Thành như hình dáng của Vạn Chú Cung, có mưu đồ gì đây?"

"Vấn đề hiện tại chính là chỉ có bên ngoài giống Vạn Chú Cung hay bên trong cũng như thế?"

"Không phải chứ?" Tiền Thiêm Tinh cả kinh, "Bên trong có thể giống được?"

"Đúng thế... Thật ra ngẫm lại cẩn thận thì đúng là có chuyện như vậy." Bạch Nhất Thanh tựa hồ đột nhiên có linh cảm gì đó, tỏ ra hứng thú mà thảo luận với Tiền Thiêm Tinh, "Thế nhân luôn muốn tới Vạn Chú Cung, nhưng không ai nghĩ rằng, có thể tái tạo một cái! Dù sao Vạn Chú Cung cũng là do tay người chế tạo chứ không phải do thiên nhiên hình thành!"

...

"Nhưng cơ sở của Vạn Chú Cung là Tây Hải Nguyệt Lượng Loan."

Một đầu khác, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng đang thảo luận xem kẻ nào có bản lĩnh như vậy, tái tạo ra được một cái Vạn Chú Cung.

"Cũng không nhất định..." Ân Hậu như có điều suy nghĩ, "Có lẽ... đây là nguyên nhân Ác Đế Thành chọn xây dựng tại Chiêu Thành?"

Triệu Phổ lập tức hỏi Ân Hậu, "Lão gia tử, Chiêu Thành này có cái gì đó đặc biệt sao?"

"Bên trong Chiêu Thành có Ứng Khư." Hai hàng lông mày Ân Hậu nhíu chặt, "Mộ Bất Tử Vương, Ứng Vương Trùng!"

Một câu của Ân Hậu khiến hai mắt Triệu Phổ liền nheo lại, con mắt màu xám, lại nhật thêm vài phần.

Cửu Vương gia đầy hưng trí vượt cằm, lẩm bẩm, "Vạn Chú Cung trong truyền thuyết tại Tứ Đại Thánh Địa chính là... "

"Vĩnh sinh bất tử!" Thiên Tôn tiếp một câu, "Cùng tộc Bất Tử Vương vừa vắn trùng khớp! Nếu biết nguyên lý kiến tạo Vạn Chú Cung thì tái tạo một tòa khác, không phải không có khả năng..."

...

Khác với Ân Hậu và Thiên Tôn ở tiền phương đang suy nghĩ đến Vạn Chú Cung, ở hậu phương Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ vừa mới tới trên thành lâu lại tương đối quan tâm tình hình chiến đấu trước mắt.

Lâm Dạ Hỏa không rành đánh trận, tò mò hỏi Hạ Nhất Hàng, "Ác Đế Thành này chỉ có một nhóm người còn chạy ra tương đấu tương? Đây là đấu pháp gì?"

Hạ Nhất Hàng đánh giá quân địch phía trước, cũng có chút suy tư, "Đích thực là không quá bình thường."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hỏi. "Cụ thể không bình thường ở đâu?"

"Đối phương có binh không tướng, hoặc là nói có tướng không chủ soái." Hạ Nhất Hàng chỉ mấy chiến tướng xếp thành một hàng phía xa xa cùng gần mười vạn binh mã phía sau. "Trận thế này có thể nói như răn mất đầu, chia năm xẻ bảy."

"Có thể nào như lời Bạch Mộc Thiên và Hiên Viên Phách bọn họ nói, Ác Đế đã rất lâu không lộ diện... không chừng đã chết?" Long Kiều Quảng hỏi.

"Nhưng các người nhìn kỹ xem." Hạ Nhất Hàng khẽ lắc đầu, "Bên kia lại không mang đến cảm giác như là chết mất lão đại."

Mọi người cẩn thận quan sát một chút, quả thật... binh mã Ác Đế Thành mặc dù lỏng lẻo nhưng không loạn, người nào người nấy đều không có vẻ như muốn chạy trốn, dù sao binh lực cũng cách xa như vậy, tự tin từ đâu ra?

"Xem ra... Ác Đế Thành, thành quan trọng hơn người!"

Cơ hồ cùng một lúc, Triệu Phổ ở tiền phương cùng Hạ Nhất Hàng ở hậu phương, cho ra cùng một kết luận.

"Thành quan trọng hơn người?" Triển Chiêu bọn họ cân nhắc những lời này.

Đang lúc này, Công Tôn vẫn luôn yên lặng đứng sau mọi người nghe thảo luận, cảm thấy Tiểu Tứ Tử trong ngực động mấy cái.

Công Tôn nhìn bé, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hai mắt nhìn hướng Ác Đế Thành, tựa hồ như muốn đi về phía trước.

Công Tôn đi tới trước, Tiểu Tứ Tử hai tay bám tường thành, mở to hai mắt nhìn phía trước.

Triển Chiêu vội vươn tay giúp Công Tôn ôm lấy bé, "Cẩn thận ngã xuống."

Tiểu Lương Tử cũng hiếu kỳ, xích lên nhìn cùng Tiểu Tứ Tử, còn hỏi, "Cận Nhi, người xem gì thế?"

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, nhìn trái nhìn phải, khiến Triển Chiêu cũng sợ ôm không được bé.

Nhìn một hồi lâu, Tiểu Tứ Tử rút cuộc vươn bàn tay nhỏ mập mập ra, sờ sờ cái cằm tròn đầy thịt, nói một câu, "Cao! Tòa thành kia, loạn loạn loạn... loạn, không may mắn!"

Mọi người sửng sốt một chốc, "soạt" một tiếng, đồng thời xoay mặt nhìn về hướng Ác Đế Thành.

Công Tôn nghiêm túc nói, "Tiểu Tứ Tử dùng đến bốn chữ "Loạn"!"

Tất cả mọi người gật đầu, "Đúng vậy! Chưa từng có bao giờ, phải chú ý!"

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 218: Vạn Chú Chi Nguyên

Edit: Ruby

Trên đời này chuyện gì khiến cho mọi người phiền não nhất? Đó là gần tới thành công lại tự nhiên bị đâm ngang!

Triệu Phổ mắt thấy sẽ bình định toàn bộ Ác Đế Thành, lại đột nhiên biết được, tòa Ác Đế Thành này có cùng hình dạng như Vạn Chú Cung năm đó.

Ba chữ "Vạn Chú Cung", phảng phất như có ma lực nào đó, nó tựa như một bóng ma, như ẩn như hiện tồn tại trong các loại bí sử, thần bí mà nguy hiểm, nhưng thế nhân lại hiểu biết rất ít về nó.

Tứ Đại Thánh Địa có đi mà không có về, từ Khai Phong Phủ đến Hắc Phong Thành, hàng loạt vụ án liên tiếp xảy ra tựa hồ đều có liên quan đến chúng.

Cái gọi là có đi mà không có về quả thật chính là nơi có đi mà không có về.

Bốn địa phương này giống như là bốn cái bẫy, đầy tính lừa gạt, nguy hiểm lại mê người.

Từ xưa đến nay người chết vì tài chim chết vì ăn, cái gọi là "tài" cũng phân thành nhiều cấp bậc, lực hấp dẫn của vàng bạc châu bảo so với thượng cổ thần vật, khả năng chính là sự khác biệt giữa tài và bảo. Người

có thể chết vì "tài", như vậy vì "bảo" mà tranh đến mất đi nhân tính, cũng có thể hiểu được.

Triệu Phổ dù sao cũng được sinh ra trong hoàng thất, đối với cái tên "Vạn Chú Cung" này đương nhiên đã được nghe thấy từ lâu.

Truyền thuyết trong dân gian và ghi chép của hoàng thất để lại có sự bất đồng, trên đời này có rất nhiều truyền thuyết dân gian kỳ thật là giả, là do hoàng thất cố tình thả ra để mê hoặc thế nhân. Mỗi quá khứ của một triều đại được cấu thành từ hai phần, một phần là hư cấu, một phần là chân thật, mà phần chân thật kia, thường chỉ có một số rất ít người mới biết được.

Hoàng cung đương triều có Xuân Đường Các, cất giấu đủ loại tư liệu lịch sử trân quý, ghi chép lại những bí mật chỉ có Hoàng đế mới có thể biết được.

Rất nhiều bảo tàng, thánh địa dân gian khổ công không tìm được, kỳ thật trong tay hoàng thất đều có những ghi chép cực kỳ tỉ mỉ chính xác. Những thứ này nếu không phải là thứ quý giá có thể cứu mạng thì cũng là những tai họa ngầm có thể gây rối loạn triều cương, đương nhiên phải nắm chặt trong tay mình.

Nhưng mà cũng có vài nơi ngay cả Hoàng đế cũng không nắm được vị trí chính xác, thậm chí ngay cả tính thật giả của truyền thuyết cũng không thể xác nhận. Những nơi này, được gọi là "Vùng đất lãng quên".

Là "lãng quên" mà không phải là "đánh mất"!

Sở dĩ thất truyền, chưa chắc là không có năng lực kế thừa xuống mà khả năng lớn hơn, là bị người cố tình xóa đi.

Nói đơn giản một chút, Hoàng đế cũng là người, giang sơn xã tắc một ngày nào đó phải truyền lại cho hậu nhân của mình, phụ mẫu trong thiên hạ

đều như nhau, thứ giao lại cho con cái của mình, ít nhất không phải là những thứ nguy hiểm.

Vạn Chú Cung, liền thuộc về nhóm những thứ bị "lãng quên" đến triệt để! Rất lâu trước kia, đã bị đế vương thời đó hạ lệnh xóa sạch khỏi sử sách.

Một trăm năm trước, chiến hỏa lan tràn, Vạn Chú Cung tại cái niên đại đầy tuyệt vọng đó trở thành hy vọng cuối cùng của những kẻ liều mạng đầy dã tâm, một trận vây quanh Vạn Chú Cung tranh đoạt đến oanh oanh liệt liệt. Mà trận chiến đó, cuối cùng lấy Vạn Chú Cung sụp đổ chìm sâu xuống biển làm kết thúc...

Vạn Chú Cung chìm một trăm năm, thiên hạ cũng thái bình gần trăm năm... Rất nhiều người đã không còn nhớ được tòa cung điện thần bí khiến cho tinh phong huyết vũ năm xưa kia nữa.

Triệu Phổ nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu thần sắc nghiêm túc bên cạnh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn Tiểu Tứ Tử đang chau mày trong lòng Công Tôn.

Vạn Chú Cung và Ác Đế Thành... hai nơi này rốt cuộc có quan hệ gì với nhau?

...

"Bằng không dứt khoát san bằng đi?" Âu Dương Thiếu Chinh cảm thấy chuyện này không quá đáng tin cậy, liền hỏi Triệu Phổ, "Đá tảng cộng thêm lời hỏa đạn, mặc xác nó xây dựng thế nào, san bằng rồi cũng không thể tác oai tác quái đi?"

Cửu Vương gia cảm thấy cái này cũng có lý, đang định hỏi ý kiến của nhị lão thì lại nghe thấy Ân Hậu và Thiên Tôn lập tức nói ngay, "Không được! Phải cẩn thận!"

Chúng tướng đều nhìn nhị lão —— có ý gì?

Bạch Long Vương cũng nhẹ nhàng khoát tay, "Năm đó sau khi Vạn Chú Cung chìm xuống, toàn bộ Tây Hải Nguyệt Lượng Loan nháy mắt biến thành độc hải."

"Độc?" Triệu Phổ kinh ngạc.

"Còn nhớ những người ở Dạ Xoa Cung chứ?" Ân Hậu hỏi Triệu Phổ, "Công Tôn chữa bệnh cho họ mất bao lâu? Tính trước tính sau phải mất ba đến năm năm. Những người đó chính là hậu nhân của những người năm xưa rơi xuống nước trúng độc tương đối nhẹ, tổ tiên của họ sau khi rời khỏi Nguyệt Lượng Loan, cơ bản đều chết hết trong vòng một năm. Nguyệt Lượng Loan tới giờ đều là nơi ngư dân phải đi đường vòng, ngay cả cá ở đó cũng đều là dị dạng."

Cửu Vương gia cảm thấy không ổn, "Nếu như lần này làm không tốt, vậy chẳng phải toàn bộ Tây Vực sẽ... "

"Lang Vương bảo, Ma Quỷ Thành, Cuồng Thạch Thành, Hắc Phong lâm, kể cả Hắc Phong Thành của người, toàn bộ đều sẽ bị ảnh hưởng." Thiên Tôn lắc đầu, "Cẩn thận xử lý! Cẩn thận xử lý a!"

"Ừm..." Cửu Vương gia nhíu mày liền có chút do dự.

Lúc này, Thanh Ảnh cười ngựa chạy đến, tiến đến bên cạnh Triệu Phổ thấp giọng nói mấy câu.

Mấy người Ân Hậu nghe được, là Hạ Nhất Hàng phái Thanh Ảnh đến mời Triệu Phổ và các vị lão gia tử quay về một chuyến trao đổi chút chuyện.

Cửu Vương gia gật đầu, để lại Âu Dương Thiếu Chinh chỉ huy trận, nếu như đối diện muốn đánh thì cùng bọn họ khua môi múa mép đùa giỡn

một chút.

Âu Dương tỏ vẻ đã hiểu... nhìn dáng vẻ của hai người họ thì phỏng chừng cũng không phải là lần đầu làm như vậy.

Trong quân có soái trưởng, cách tiền phương lẫn hậu phương không xa. Triệu Phổ mang theo Ân Hậu, Thiên Tôn bọn họ chạy trở về thì trong soái trưởng, Hạ Nhất Hàng, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mấy người họ cũng vừa mới tới.

Vào soái trưởng vừa nói chuyện, quả nhiên hai bên đều phát hiện Ác Đế Thành tựa hồ có quan hệ với Vạn Chú Cung năm đó.

Hạ Phó soái bỗng nhiên rất hứng thú mà hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, "Lão gia tử, có biết khởi nguyên của Vạn Chú Cung chân chính không? Lịch sử lẫn công năng gì đó của tòa cung điện này?"

Tất cả mọi người nhìn nhị lão.

Thiên Tôn nhún vai, "Đương nhiên... năm đó Yêu Vương mang theo chúng ta xuống núi, tuy đã làm rất nhiều chuyện nhưng mục đích chủ yếu vẫn là muốn hủy diệt tòa Vạn Chú Cung này. Lúc đó chúng ta còn rất nhỏ, Yêu Vương đã kể cho chúng ta chuyện về Vạn Chú Cung."

"Nói kỹ càng tỉ mỉ chút đi ạ." Tiểu Lương Tử rất tò mò về chuyện năm đó, bò lên ghế ngồi song song với Tiểu Tứ Tử, chuẩn bị nghe kể chuyện.

Thiên Tôn và Ân Hậu liền kể cho mọi người nghe về truyền thuyết của "Vạn Chú Cung" mà Yêu Vương từng nói cho họ biết khi còn bé.

"Đầu tiên, các người cảm thấy là ai kiến tạo nên Vạn Chú Cung?" Ân Hậu đột nhiên hỏi.

Mọi người suy nghĩ, trả lời đủ loại, có người đoán là một vị Hoàng đế nào đó trước kia, có người đoán là một vị tướng quân, cũng có người cho là hải tặc.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều nở nụ cười.

Thiên Tôn nói, "Vạn Chú Cung chân chính, kỳ thật được một ngư dân kiến tạo nên."

"Ngư dân?"

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tin nổi.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, "Một ngư dân sao có năng lực kiến tạo ra một tòa cung điện ảnh hưởng đến hậu thế như vậy?"

Thiên Tôn mỉm cười, "Thế nhân vốn là người bình thường, hoàn cảnh như thế nào thành cuộc đời của người này? Một người cả đời trôi qua thế nào, có đặc sắc hay không, ảnh hưởng rất lớn là từ việc người đó đã gặp phải người nào, đã trải qua chuyện gì."

Mọi người cân nhắc những lời của Thiên Tôn, đều gật đầu, đúng là rất có đạo lý.

"Ngư dân họ Vạn, Vạn Trung. Người đó có xuất thân rất bình thường, đời trưởng bối đều là chạy thuyền, đánh bắt cá quanh năm tại lân cận Tây Hải Nguyệt Lường Loan."

"Lúc Vạn Trung còn rất nhỏ, liền định thân với nha đầu thanh mai trúc mã nhà hàng xóm, mười sáu tuổi liền thành gia, tuy rằng sinh hoạt rất kham khổ nhưng ngày ngày trôi qua rất an ổn."

"Năm ấy khi Vạn Trung mười bảy tuổi, thê tử mắc trọng bệnh, cần một khoản tiền để trị liệu. Vạn Trung vì xoay sở kiếm tiền, bí quá hóa liều,

quyết định đến thủy vực nguy hiểm nhất ở Tây Hải Nguyệt Lượng Loan vớt bảo vật từ thuyền đắm."

"Thuyền đắm?" Bạch Ngọc Đường dù sao sinh hoạt nhiều năm tại Hãm Không Đảo, tương đối hiểu biết về phương diện này. Tại một số đường biển nguy hiểm, đích thực là có khả năng có thuyền đắm từ cổ đại, cũng thường xuyên có một số người liên thủ vớt thuyền, khó khăn không thua gì trộm mộ. Vớt thuyền đắm tương đối nguy hiểm, đặc biệt là lưu vực nguy hiểm, dòng nước tại những thủy vực này thường rất phức tạp, một khi xuống nước gặp phải dòng nước ngầm hoặc bị cuốn vào xoáy nước thì ắt dữ nhiều lành ít. Loại công việc vớt thuyền đắm này đều là một nhóm đông người cùng làm, phân công rõ ràng, như vậy còn rất dễ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, một người đi xuống đó quả thật chính là muốn chết.

"Vạn Trung nhất định rất thương nường tử của hãn." Công Tôn thờ dài, "Tuy không phải là đại nhân vật gì nhưng dũng khí và tình nghĩa vẫn đáng để người đời kính nể."

"Trên đời vốn chẳng có tiểu nhân vật, có lẽ hôm nay người kia còn là tiểu nhân vật, ngày mai liền thành đại nhân vật. Đạo lý giống vậy, có lẽ đã từng là đại nhân vật, sau lại trở thành tiểu nhân vật." Ân Hậu ôm cánh tay phát ra một câu cảm khái. "Người có khi có thể làm nên chuyện hay không còn phải xem có cơ duyên không, có đôi khi lựa chọn và vận khí so với cố gắng và thực lực còn quan trọng hơn, đây không phải là mượn cớ của kẻ thất bại mà là kinh nghiệm của kẻ thành công."

Tiểu Lương Tử tò mò hỏi, "Không phải muốn thành công thì phải khiêm tốn sao?"

Ân Hậu và Thiên Tôn cùng lắc đầu, "Tuyệt đối không phải."

"Kẻ thành công là vì có kinh nghiệm, mới có thể khiêm tốn." Ân Hậu cười cười, nói tiếp câu chuyện, "Vạn Trung tìm được đường biển cổ và vị

trí thuyền đắm, nhảy xuống biển, cuối cùng bảo bối trong thuyền đắm không vớt lên được, chính mình lại gặp phải dòng nước ngầm, chìm sâu xuống nước."

"Hắn không chết chứ?" Tất cả mọi người có chút lo lắng, nhưng lại cảm thấy hơi hơi bị thừa, nếu Vạn Trung chết thì sao có được Vạn Chú Cung sau này.

"Khi Vạn Trung tỉnh lại thì ở trên một cái đảo nhỏ. Đảo này là một hoang đảo, cực kỳ cần cỗi. Vạn Trung đi một vòng trên đảo, phát hiện hoang tàn vắng vẻ, không có thuyền cũng không có vật sống."

"Ai nha, nương tử của hắn còn đang bệnh nặng." Tiểu Tứ Tử có chút lo lắng, "Làm như thế nào đây? Có người nào giúp hắn không?"

"Dưới tình huống của hắn không có người giúp, chỉ có một biện pháp!" Thiên Tôn nhìn mọi người, ánh mắt kia ý là —— đổi thành các người thì các người sẽ làm thế nào?

Cơ hồ là đồng thanh, đám người Triển Chiêu lập tức trả lời, "Tự cứu mình!"

Ân Hậu nhìn trời.

Thiên Tôn rất bất đắc dĩ, "Hắn cầu Bồ Tát hỗ trợ."

"Hả?" Đám người Triển Chiêu rất kinh hãi, hiển nhiên không nghĩ ra còn có chiêu này.

Ngũ gia ngậy ra một lúc, hỏi một vấn đề rất ngốc, "Bồ Tát nào cơ?"

Thiên Tôn thở dài, "Vạn Trung chỉ là người bình thường, một tiểu hài nhi mười bảy tuổi, dưới tình huống kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa, chỉ có thể khẩn cầu trời xanh, cầu lão thiên gia hỗ trợ."

Ân Hậu nói tiếp, "Lúc ấy Vạn Trung rơi vào tình trạng kiệt sức mất hết hy vọng, hăn quỳ xuống cầu nguyện, cầu lão thiên gia giúp hăn, nếu như có thể vượt qua ải khó khăn này trở về bên nương tử, bắt hăn trả giá thế nào cũng được."

Tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu chăm chăm, "Sau đó thì sao? Lão thiên gia hiển linh không?"

Thiên Tôn và Ân Hậu trầm mặc một hồi, đồng thời gật đầu, "Hiển linh."

Mọi người há to miệng, chờ nghe câu sau.

"Vạn Trung hứa nguyện xong liền đập đầu, khi đầu hăn đập xuống bờ cát thì cảm giác đụng phải đồ vật cứng rắn gì. Theo bản năng Vạn Trung liền vươn tay đào bờ cát mấy cái, kết quả hiện ra ánh kim lóng lánh... Hăn lại đào một lúc, liền đào ra ba khối vàng thỏi."

"Là bảo bối trong thuyền cổ đắm sao?" Tiểu Lương Tử tò mò, "Dặt lên bờ?"

"Có lẽ là vậy, hoặc là trước kia có người đã tới hòn đảo nhỏ này, để lại chỗ vàng kia, ai mà biết được." Thiên Tôn nói tiếp, "Vạn Trung cầm vàng, lại ngẩng đầu, liền phát hiện xa xa có một chiếc thuyền lớn đi qua. Hăn bò lên sườn núi đá, dùng cỏ khô cành khô đốt một đồng lửa, dễ dàng dùng hai viên đá đánh lửa, khói đặc dâng lên... Chỉ chốc lát sau chiếc thuyền kia liền dừng lại gần đó, trên thuyền hạ xuống thuyền nhỏ, có hai người chèo thuyền đến cứu hăn. Đó là thương thuyền vận chuyển muối của quan phủ, trên thuyền đều là quan sai. Trên thuyền có một vị đại quan, nghe thấy hăn là vì cứu thê tử bệnh nặng mà đi mạo hiểm nên rất tán thưởng thiếu niên này, đặc biệt tìm một vị lang trung mà mình biết giúp nương tử của Vạn Trung chữa bệnh... Cứ như vậy, thê tử của Vạn Trung được cứu, Vạn Trung cũng dùng chỗ vàng tìm được trên bờ cát làm vốn, chính mình mua vài

chiếc thuyền đánh cá xây dựng một đội tàu, bắt đầu buôn bán. Sau mười năm thuận buồm xuôi gió, khi Vạn Trung ba mươi tuổi thì đã có được trăm chiếc thuyền lớn, buôn bán phát triển cực rộng, thành thương thuyền lớn nhất lúc ấy. Hãn và thê tử ân ái, sinh hai nhi tử một nữ nhi, cuộc sống cực kỳ tốt đẹp."

Mọi người nghe xong không khỏi cảm khái thế sự vô thường.

Triển Chiêu gật đầu, "Hãn hãn là phải cảm ơn lão thiên gia đi."

"Đúng vậy, vận khí quá tốt rồi!" Tiểu Lương Tử cũng gật đầu, "Coi như người tốt có kết cục tốt phải không?"

"Trên đời này có rất nhiều người tốt nhưng không phải ai cũng có kết cục tốt, Vạn Trung chỉ có thể nói là vận khí tốt." Lâm Dạ Hỏa nghi hoặc, "Chỉ là nghe như vậy, trước năm ba mươi tuổi tuy rằng hãn đã trải qua kỳ duyên, lại có được thành tựu, nhưng vẫn là trải qua cuộc sống của người bình thường, vì sao sau này lại trở thành người xây dựng Vạn Chú Cung?"

"Có câu châm ngôn là một lần bị răn căn mười năm sợ dây thừng, lời này thật ra nói ngược lại cũng thế. Ví dụ như khi người đang do dự, ném một đồng tiền ra quyết định, nếu cuối cùng kết quả coi như là tốt thì có khả năng sau này trước mỗi lần ra quyết định, người đều sẽ ném đồng tiền."

Tất cả mọi người gật đầu.

Triệu Phổ hỏi, "Vạn Trung có phải trở nên rất mê tín, làm chuyện gì cũng phải cầu lão thiên gia chỉ dẫn?"

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều nở nụ cười, "Đúng vậy."

"Có thể hiểu được tình huống của hãn." Tiểu Lương Tử thật thà nói, "Đổi lại là ta ta cũng tin!"

Mấy người lớn đều gật đầu.

"Nhưng vấn đề là, phải làm sao mới cầu được lão thiên gia chỉ dẫn đây?" Thiên Tôn hỏi lại. "Ném đồng tiền hay bắt thăm đều tính đi? Trên đời này tất cả những việc dựa vào vận khí không phải đều là xem lão thiên gia sao?"

"Năm đó Vạn Trung là cầu nguyện..." Triển Chiêu hỏi. "Sau này hắn vẫn luôn cầu nguyện sao?"

"Quả thật nghĩ gì được nấy." Ân Hậu nói xong cũng bất đắc dĩ, "Khả năng trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy. Ví dụ như ngày mai đội tàu của Vạn Trung muốn rời bến, buổi tối trước đó một ngày đột nhiên hắn mơ thấy trên biển có mưa to gió dữ, ngày hôm sau hắn sẽ hủy bỏ hành trình, kết quả thật sự liên có gió lốc kéo đến, chỉ có đội tàu của hắn tránh được một kiếp."

Tất cả mọi người cảm thấy thật thần kỳ.

"Loại tình huống này kỳ thật cũng không phải không thể giải thích." Ngũ gia nghĩ nghĩ, giải thích, "Đại ca của ta có đôi khi cũng như vậy, cũng không phải là lão thiên gia gợi ý mà là ngày nghĩ nhiều đêm sẽ nằm mộng. Ví dụ như ngày mai có đại đội tàu phải rời bến, lo lắng nhất chính là bão táp, cho nên đại ca khả năng cả ngày đều sẽ quan sát biến hóa của thời tiết. Hắn cảm thấy khả năng ngày hôm sau sẽ có bão táp nên buổi tối mới có thể nằm mơ thấy, có thể là do ban ngày hắn chú ý tới hướng gió và sự thay đổi của mây mới có thể cảm thấy trời sắp mưa, đây là một loại kinh nghiệm chứ không phải do lão thiên gia ám chỉ..."

Mọi người cảm thấy Bạch Ngọc Đường nói rất có lý.

"Nhưng Vạn Trung sẽ không nghĩ như vậy đi, hắn nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ tin tưởng!" Công Tôn hỏi, "Sau, cũng là vì hắn đặc biệt mê tín điểm này mới thúc đẩy hắn xây dựng Vạn Chú Cung sao?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu, nháy mắt mấy cái cười thần bí, "Chuyện kể tiếp rất đặc sắc! Cuộc đời của Vạn Trung... nói chính xác phải là cơ hồ vận mệnh của mọi người, đều thay đổi vì một giấc mộng."

Ru: Khi bạn siêng lúc nửa đêm =))

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 219: Cừu Long Hút Thủy

Cuộc đời của con người có đôi khi sẽ vì một sự kiện bé nhỏ không đáng kể mà thay đổi hoàn toàn. Từ vô danh tiểu tốt đến phú giáp một phương, tiểu ngư dân Vạn Trung xuất thân nghèo khổ dựa vào cái gọi là "Trời cao chiếu cố" mà có được hết thảy những gì mình mong muốn.

Người sống một đời dù sao cũng phải có cái để theo đuổi, loại theo đuổi này thường thì sẽ đi đôi với cuộc đời của người đó, nhỏ thì là cơm áo không lo, lớn thì xưng vương xưng hầu. Nhưng còn có một loại tình huống tương đối đặc biệt —— đã cơm áo không lo rồi lại không muốn xưng vương xưng hầu, vậy khoảng thời gian còn dư thừa lại rất nhiều phải làm gì đây? Biện pháp tốt nhất chính là tìm một thứ gì đó mà mình hứng thú yêu thích.

Vạn Trung sau khi đại phú đại quý liền có một khoảng thời gian cảm thấy không có việc gì để làm, khi còn bé hăn không đọc sách được bao nhiêu ngày, bảo hăn học đòi văn vẻ hăn không làm được, tranh chữ đồ cổ hăn không hiểu, phong hoa tuyết nguyệt hăn càng không hứng thú, việc duy nhất có thể dùng để giết thời gian, ngoại trừ buôn bán ra thì chính là cùng các thuyền công ngư dân uống rượu nói chuyện phiếm.

Có một buổi chiều, Vạn Trung như cũ tìm một nhóm thuyền công thuộc hạ của mình đến tửu lâu ăn cơm.

Qua ba tuần rượu, có một thuyền công tên là Vương Phúc, tán gẫu về việc hăn ở trên biển nhìn thấy kỳ cảnh Cừu Long hút thủy.

Long hút thủy(*) ở trên biển rất bình thường, cơ bản bất kỳ ngư dân nào cũng đều đã từng gặp qua, không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng thấy một lần thấy đến chín thì quả thật có chút lợi hại. Mà Vương Phúc còn nói tiếp, Cừ Long hút thủy mà hần nhìn thấy kia đều là cái nào cái nấy dựng thẳng trên biển, sau đó đột nhiên liền đồng loạt xoay quanh, tạo thành hình vòng tròn, cảm giác kia thật sự giống như có chín con rồng đang uốn lượn quanh nhau! Hơn nữa ở bên trong vòng tròn do chín con thủy long kia tạo thành tựa hồ như có thứ gì đó, như ẩn như hiện nhìn không rõ lắm... Kỳ cảnh kia chỉ duy trì một thời gian ngắn rồi biến mất rất nhanh.

(*) Long hút thủy = vòi rồng

Vương Phúc mô tả rất thần kỳ khiến cho rất nhiều ngư dân có chút tuổi tác đều không tin, nói long hút thủy đều là dựng thẳng đứng, cùng lắm có chút nghiêng nghiêng, làm sao có thể quần lại cùng một chỗ tạo thành một vòng tròn được, có phải là rồng thật đâu.

Tất cả mọi người cảm thấy Vương Phúc đang nói đùa, nhưng trong lòng Vạn Trung khẽ động... Hần sinh ra tại vùng Tây Hải Nguyệt Lưỡng Loan, khi còn bé từng nghe vài lão ngư dân nói về truyền thuyết "Cừ Long hút thủy". Tương truyền vòng tròn do Cừ Long hút thủy hình thành nên, thật ra chính là một lối vào!

"Lối vào?"

Bọn Triển Chiêu nghe đến say sưa, ai nấy đều tò mò.

Triển Chiêu còn hỏi Bạch Ngọc Đường, "Người từng gặp qua Cừ Long hút thủy chưa?"

Ngũ gia nhún vai, "Khi ta còn bé từng gặp qua một đôi lần long hút thủy, quy mô cũng rất nhỏ, nhưng chưa từng nghe qua cái gì là Cừ Long hút thủy."

Triệu Phổ vuốt cằm, "Cửu Long hút thủy... nghe thật thân thiết, phỏng chừng rất lợi hại!"

Công Tôn liếc hắt một cái, bèn đưa chén trà cho hắt.

Cửu Vương gia nhận chén trà cười tủm tỉm, tâm nói thư ngốc nhà hắt còn biết rót trà cho hắt, chợt nghe Công Tôn thành linh nói một câu, "Hút một cái xem thử đi!"

Triệu Phổ cầm chén trà chậm rì rì uống nước.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử căn cứ nguyên tắc nghe kể chuyện cần phải tập trung, liền hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, "Đó là lỗi vào gì ạ?"

"Lỗi dẫn đến một thế giới khác." Thiên Tôn trả lời.

"Một thế giới khác là thế giới nào?" Mọi người càng nghi hoặc, "Là kiếp trước kiếp này? Hay là thiên giới địa ngục?"

Ân Hậu lắc đầu, "Đều không phải."

Mọi người nhú mày.

"Tục truyền rằng đó là lỗi vào thời không." Thiên Tôn sâu kín mà nói, "Tiến vào trong đó có thể thay đổi thời gian."

Tất cả mọi người mờ mịt, "Thay đổi thời gian là có ý gì?"

Thiên Tôn bỗng nhiên nở nụ cười, đột nhiên có chút nghiêm túc hỏi mọi người, "Các người nói... nếu cho Liêu Vương hoặc là Lý Nguyên Hạo một cơ hội, có thể trở về ba mươi năm trước mà nói... Bọn họ sẽ làm việc gì? Làm việc này thì có thể thay đổi toàn bộ thế cục thiên hạ?"

Tất cả mọi người nhú mày nghiêm túc suy nghĩ, Triệu Phổ ngồi một bên tự giác giơ tay lên, mở miệng. "Tìm cách giết chết nường của ta? Vậy

thì sau này sẽ không có ta rồi."

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ —— đúng vậy!

"Nếu người mắc phải tội ác tà trời, thiên hạ đã không còn chốn nào cho người dung thân... như vậy người trốn tới chỗ nào an toàn nhất?" Ân Hậu hỏi tiếp.

Có câu trước gợi ý, câu sau mọi người đã có đáp án, đồng thời trả lời, "Về quá khứ hoặc là tương lai sao?"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu.

"Thật sự có thứ như vậy tồn tại sao?" Công Tôn không quá tin tưởng. "Nguyên lý là gì?"

"Cho nên mới nói chỉ là truyền thuyết." Ân Hậu nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo đừng truy cứu nữa, nghe nốt câu chuyện trước.

...

Vạn Trung nảy sinh hứng thú rất lớn đối với Cửu Long hút thủy mà bắt đầu điều tra, hăn càng tra thì manh mối càng lúc càng nhiều, thật thật giả giả, không phân rõ cái nào là thật cái nào là giả.

Cứ như vậy điều tra non nửa năm vẫn không có kết quả gì, người nhà Vạn Trung đều khuyên hăn đừng nên quá chấp mê như vậy.

Vạn Trung cũng cảm thấy bản thân mình đúng là rúc vào sừng trâu, liền chuẩn bị bỏ cuộc.

Ngay khi Vạn Trung quyết định bỏ cuộc không tìm kiếm Cửu Long hút thủy nữa thì đêm hôm đó... hăn nằm mộng.

Trong mộng, Vạn Trung lại nhìn thấy hòn đảo nhỏ đã thay đổi cả cuộc đời của hắn.

Ở trên bờ biển của hòn đảo nhỏ kia, chính là bãi cát khi hắn khẩn cầu trời xanh rồi nhặt được vàng, đột nhiên xuất hiện mấy cột nước thẳng hướng đến tận trời... Từng cái long hút thủy hình thành bên bờ biển, cuối cùng mấy con thủy long quấn quanh nhau, hình thành một vòng tròn.

Chính giữa vòng tròn, đột nhiên có một lão giả tóc trắng xóa cầm một bọc đồ nhỏ chạy ra.

Vạn Trung không hiểu sao cảm thấy lão giả kia có chút quen mắt, chỉ thấy người nọ gầy trơ cả xương, ăn mặc cũng cực kỳ mộc mạc.

Vạn Trung nhìn người nọ rất lâu sau, bỗng nhiên kinh hãi phát hiện ra —— người nọ cư nhiên chính là mình khi về già! Nhìn chính mình thần tình tang thương ốm yếu nghèo túng, Vạn Trung không thể tin được... Vì sao khi mình về già lại thê thảm như vậy? Chẳng lẽ sau này gặp cảnh gia đạo sa sút sao?

Mà chuyện xảy ra sau đó càng khiến cho Vạn Trung ngạc nhiên không thôi.

Chỉ thấy lão giả kia sau khi đi ra khỏi Cửu Long hút thủy, chạy tới trên bờ cát, bắt đầu đào hố.

Đào được một cái hố nông, lão đầu nhí mở bọc đồ ra, từ bên trong lấy hai khối vàng rồi vùi vào trong hố.

Vạn Trung kinh ngạc —— hai khối vàng cứu mạng mình cư nhiên là do chính bản thân mình khi về già bỏ vào?

Chôn vàng xong rồi, lão giả kia quỳ xuống đất ngửa mặt, lẩm bẩm với hư không.

Vạn Trung cẩn thận nghe, liền nghe thấy lão giả kia nói, cuộc đời này của hã rất đau khổ, bởi vì khi còn trẻ quá nghèo túng nên không có cách nào trị bệnh cho thê tử, hại nàng mất sớm. Vạn Trung hã năm nay tám mươi tuổi vẫn cô độc một mình, cả đời kiem ăn kiem dùng, tiết kiệm được hai khối vàng này. Hã từng vô số lần nghĩ nếu khi còn trẻ có hai khối vàng này, đến khi bản thân mình tám mươi tuổi có thể nào vẫn khổ sở như bây giờ không? Cảm tạ lão thiên gia giúp hã một lần, giúp hã triệu hồi ra Cửu Long hút thủy, có cơ hội thay đổi cuộc đời này...

Sau khi nói liên miên một hồi, lão Vạn Trung quay trở về vòng tròn kia, vòng tròn liền biến mất.

Vạn Trung trong mộng ngây ngốc nhìn hư không, đang ngẩn người, bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một thiếu niên nghèo túng gầy yếu nghiêng ngả lão đảo đi tới.

Thiếu niên kia vừa đen vừa gầy, môi khô nứt quần áo tả tơi, đúng là chính mình năm mười sáu tuổi! Thiếu niên kia đi một lúc, tựa hồ đã kiệt sức, cuối cùng đành quỳ xuống trên bờ cát, hai tay tạo thành chữ thập khấn cầu trời xanh, sau đó phủ phục dập đầu... Đầu vừa dập xuống, tựa hồ đụng phải cái gì, liền bắt đầu đảo,... cuối cùng đảo ra hai khối vàng vừa được lão giả kia chôn xuống.

Thiếu niên cầm vàng hoan hô nhảy nhót, cảm tạ lão thiên có mắt, chẳng bao lâu, xa xa có thuyền quan đi qua, thiếu niên được cứu.

Nhìn con thuyền lớn đi xa dần, Vạn Trung trong nháy mắt như được xối một gáo nước lên đầu... Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Sáng sớm hôm sau, Vạn Trung nghe thấy tiếng thê tử gọi mà tỉnh lại, liền thấy vẻ mặt lo lắng của thê tử mình. Hã ngồi dậy đưa tay sờ lên mặt, mới phát hiện mình cứ nhiên rơi lệ đầm mặt.

Vạn phu nhân lo lắng hỏi có phải hần năm mơ thấy ác mộng gì không mà đêm qua hơn nửa đêm bắt đầu khóc trong mộng, lại còn hô to "Thì ra là thế.".

Vạn Trung khoát tay với phu nhân, tùy tiện tìm có nói qua loa cho qua chuyện.

Từ đó về sau, Vạn Trung bỗng nhiên cảm thấy thế giới này bắt đầu thay đổi!

Chỗ nào thay đổi? Vạn Trung bắt đầu nghĩ rằng, có thể nào có người cũng giống như mình, được cải biến vận mệnh không? Hoặc là nói, hần bắt đầu lo lắng, nếu còn có người nào khác cải biến vận mệnh, vậy cuộc sống bây giờ của chính mình, có thể còn tồn tại không?

Nghe đến đây, tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười.

Tiểu Lương Tử vò đầu, "Ai nha! Thứ đồ chơi này phải nói thế nào đây? Nghĩ muốn bề đầu thế nào cũng không đúng?"

"Đúng vậy." Tiểu Tứ Tử gật đầu, "Nếu tất cả mọi người trở về thay đổi vận mệnh, vậy chẳng phải rất lộn xộn sao?"

"Không ngừng về quá khứ rồi đến tương lai thật quá đáng sợ đi?" Lâm Dạ Hỏa ngẫm lại cẩn thận thì cảm thấy sợ hãi. "Tốt nhất vẫn cứ giữ nguyên như thường tương đối tốt hơn... Bại hoại đều chạy tới tương lai thì chẳng hay chút nào."

Triệu Phổ chống cằm lắc đầu, "Giấc mộng này của Vạn Trung chẳng khác nào mở một cánh cửa, suy nghĩ từ đó về sau hoàn toàn khác hẳn với trước kia!"

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu, "Thông thường người có thân phận gì thì sẽ lo lắng về việc đấy, cũng giống như dân chúng bình thường chẳng

bao giờ lo lắng đến chuyện mà vương hầu thường lo lắng."

Giấc mộng này của Vạn Trung khiến cho bản thân hắn hiểu ra, đúng như lời Triệu Phổ nhận xét, giống như mở một cánh cửa, ý nghĩ của hắn lúc này đã có sự thay đổi cực lớn.

Vạn Trung bắt đầu cân nhắc, thế gian này rốt cuộc có bao nhiêu người giống như bản thân hắn, là từ tương lai trở về quá khứ để thay đổi vận mệnh? Những kẻ có địa vị cao bây giờ ví như quân vương hiện tại, có phải cũng vì đã từng bước qua cánh cổng Cửu Long hút thủy mà thăng quan tiến chức không? Lúc ấy bản thân mình chôn giấu chỉ là hai khối vàng do cả đời tích lũy được, nhưng hôm nay nhà hắn là đại phú đại quý! Nếu có thể lại tìm được Cửu Long hút thủy, trở lại quá khứ, đem gia tài bạc triệu này đưa cho chính mình mười sáu mười bảy tuổi năm ấy... Vậy Vạn Trung hắn bây giờ sẽ trở nên như thế nào? Hoặc là nếu hắn trở về quá khứ nói cho chính mình khi đó thế cục bây giờ, chính mình đi tìm triều thần có tiền đồ nào đó trợ giúp một chút, bây giờ có phải cũng đã quyền cao chức trọng rồi không?

Trên đời này cái gì là không thể nhất? Đó chính là "nếu" và "vạn nhất"!

Vạn Trung trái một cái "nếu" năm đó, phải một cái "vạn nhất" mai sau, càng nghĩ thì tâm càng lớn, cảm thấy nếu như có thể tùy ý sử dụng Cửu Long hút thủy, vậy thì làm Hoàng đế cũng không phải là không có khả năng!

Vạn Trung hết lần này đến lần khác hồi tưởng lại mấy câu mà bản thân già nua lầm bầm trong mộng, xác định bản thân mình nói là "triệu hồi" Cửu Long hút thủy! Hóa ra thứ này có thể triệu hồi ra được sao? Nếu thuần thực nắm giữ phương pháp triệu hồi này, vậy thì so với việc tích lũy bao nhiêu phú quý đều tốt hơn nhiều!

Từ hôm đó trở đi, Vạn Trung bắt đầu tìm cách gọi ra Cửu Long hút thủy, hẳn lần này nghiên cứu, không chỉ là tìm long hút thủy, còn cái gì mà thuật triệu hồi, phong hướng thủy văn, lịch sử Tây Hải, phong vật chí địa lý vân vân, đều nghiên cứu hết, một hơi nghiên cứu chính là hai ba chục năm.

Trong thời gian này, Vạn Trung gần như si mê điên cuồng, hẳn học tập chú văn từ trời nam bể bắc, những tri thức liên quan đến thuật triệu hồi. Người trong nhà không biết hẳn nghiên cứu cái gì, chỉ cho rằng hẳn đang du sơn ngoạn thủy. Nhiều năm trôi qua như vậy, nhi tử nữ nhi của hẳn đều đã lớn, ai nấy đều có chút thành tựu, gia đại nghiệp đại, vàng bạc tài bảo đủ để cung cấp cho Vạn Trung lăn qua lăn lại.

Hơn nữa Vạn Trung dốc lòng nghiên cứu nhiều năm như vậy, từ đơn thuần chỉ muốn tìm Cửu Long hút thủy biến thành đọc được thiên cơ, nghiên cứu thấu đáo thời không huyền bí.

Năm Vạn Trung sáu mươi tuổi, vận dụng cơ hồ toàn bộ gia sản, trùng trùng điệp điệp mấy vạn người, mấy vạn chiến thuyền tạo thành đội tàu, vận chuyển nguyên liệu đến hòn đảo nhỏ năm đó thay đổi vận mệnh của hẳn ở Tây Hải Nguyệt Lượng Loan, dùng thời gian hai mươi lăm năm, xây dựng một tòa cung điện.

Khi Vạn Trung tám mươi lăm tuổi, cung điện xây thành, bốn phía tiểu đảo hẳn còn cho nhân công kiến tạo một ít đá ngầm, dựng thành trận, còn cải biến dòng nước, để Tây Hải Nguyệt Lượng Loan nguyên bản hung hiểm vô cùng trở nên có vào mà không có ra, nếu muốn đi vào phải có người dẫn đường, còn cần phải có bản đồ. Mà cái gọi là bản đồ kỳ thật cùng loại với một cái la bàn, bởi vì hình dạng là Cửu Long hút thủy trong truyền thuyết nên được gọi là Cửu Long luân bàn.

Tòa cung điện này được chia làm ba phần, phân biệt là cung, điện và đài. Toàn cung có vạn cơ quan, trong điện có vạn bậc thang, trên đài có vạn quý nhân. Cơ quan thật thật giả giả, bậc thang hư hư thực thực, trong quý

nhân có giấu chú văn! Một tòa cung điện có vào mà không có ra, chỉ để bảo hộ một bí mật duy nhất —— lối vào có thể thay đổi thời không được Vạn Trung triệu hồi ra!

Cả tòa cung điện này mới đầu tên là Vạn Trung Cung, sau này trong truyền thuyết bị thay đổi, dần dần trở thành Vạn Chú Cung.

Cái tên Vạn Chú Cung quả thật rất thích hợp với tòa cung điện này. Vạn Trung Cung nghe còn có một loại cảm giác chính nghĩa quang minh, nhưng Vạn Chú Cung thật sự, có thể nói là nơi tà ác nhất, nguy hiểm nhất.

Sau khi Vạn Trung xây dựng xong Vạn Chú Cung thì biến mất! Không chỉ có hãn biến mất, kể cả người nhà của hãn, đội tàu, sản nghiệp... Mấy vạn người, mấy nghìn con thuyền, nhà lớn nghiệp lớn, trong một đêm biến mất khỏi thế gian.

Kết cục của Vạn Trung có rất nhiều cách nói, có người nói hãn gặp phải sóng gió, táng thân tại Tây Hải Nguyệt Lượng Loan. Cũng có người nói hãn mang theo người nhà đồng thời tiến vào Cửu Long hút thủy, từ Vạn Chú Cung đến một thế giới khác. Còn có một cách nói là hãn thay đổi thiên thời rồi cuộc bị trời phạt, tan thành tro bụi rồi.

Nghe Ân Hậu và Thiên Tôn kể xong lai lịch chân chính của Vạn Chú Cung, tất cả mọi người có chút cảm khái, cư nhiên một tòa cung điện được hình thành từ như vậy...

"Năm đó thời Đường Mạt quần hùng tụ hội, quây quanh Vạn Chú Cung tranh đoạt một thời gian dài. Tòa cung điện này một mặt thay đổi chiến cuộc lúc đó, thúc đẩy Lý Biện nhanh chóng suy yếu, đồng thời cũng thay đổi vận mệnh võ lâm. Năm đó môn phái giang hồ phần lớn đều phải trả giá thảm khốc trong trận tranh đoạt kia, hắc bạch chính tà nguyên bản cân bằng, cũng bắt đầu nghiêng về phía chính và bạch. Mà quan trọng nhất là, Vạn Chú Cung đã thay đổi vận mệnh của tất cả chúng ta..." Ân Hậu nói

tới đây, khe khẽ thở dài. "Năm đó vì sao Vạn Trung lại mộng ra giấc mộng như vậy thì ta không biết, nhưng hẳn quả thật chó ngáp phải ruồi, để lại cho đời sau một tòa Vạn Chú Cung, có thể nói là tai họa ngầm mà cũng có thể nói là kỳ tích."

"Kỳ tích?" Mọi người đột nhiên nhớ tới Ân Hậu và Thiên Tôn đã từng kể, năm đó Ngân Yêu Vương tiến vào Vạn Chú Cung đưa ra lựa chọn tốt nhất mới có cục diện ngày hôm nay.

Đồng thời, bọn họ lại nhớ tới Ngân Yêu Vương để lại, lời tiên đoán cuối cùng...

Nếu Vạn Chú Cung tái hiện, sẽ có hai kết quả—— kết quả xấu nhất, hết thảy đều bắt đầu lại từ đầu! Mà kết quả tốt nhất... còn có thể gặp lại một lần nữa!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 220: Lối Ra

Edit: Ruby

Mọi người sau khi nghe xong Ân Hậu và Thiên Tôn kể về lai lịch của Vạn Chú Cung, không khí liền có một chút thay đổi vi diệu.

Hạ Nhất Hàng thấy đã gần giữa trưa, liền nói mọi người đi ăn cơm.

Thiên Tôn và Ân Hậu chạy đến Thái Bạch Cư trong Hắc Phong Thành uống rượu, các chư tướng ai nấy đều trở về quân doanh của mình.

Trong soái trưởng của Triệu Phổ chỉ còn lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Công Tôn, Lâm Dạ Hỏa, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn cơm, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử hai tiểu hài nhi sôi nổi thảo luận chuyện về Vạn Chú Cung, Công Tôn bắt đặc dĩ gấp đồ ăn cho hai tiểu tử kia.

Hai hài tử bên này rất náo nhiệt, mấy người lớn bên kia lại lặng im không tiếng động.

Công Tôn cầm cái thìa, ngẩng đầu nhìn bốn vị cao thủ đối diện giữ yên lặng và cơm, có chút dở khóc dở cười, Triển Chiêu ăn cơm mà không yên lòng, mấy chữ có tâm sự viết rành rành trên trán!

Đám người Triển Chiêu đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, bốn người không nói được một lời, ăn xong một bữa trưa mà không biết mình đã ăn món gì.

Theo lý mỗi lần ăn cơm xong, Lâm Dạ Hỏa đều sẽ ra ngoài đi dạo với Cẩm, bất quá hôm nay Hỏa Phượng Đường chủ dường như không có tâm trạng gì, Tiểu Lương Tử liền giúp hắn dắt chó đi dạo, thuận tiện dạo qua mấy quán doanh kia, lần đầu tiên bé mới trải qua tình huống sắp có đại chiến này nên tương đối hưng phấn.

Để lại phụ tử Công Tôn tò mò nhìn chư vị cao thủ đang tiếp tục ngăn người.

Tiểu Tứ Tử nhìn cha bé, như là hỏi —— bọn họ như thế nào rồi?

Công Tôn chỉ chỉ chén trà một bên.

Tiểu Tứ Tử giúp đỡ mang mấy cái chén lại, Công Tôn rót cho mọi người mấy chén trà, ôm Tiểu Tứ Tử ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn bốn người vẫn ngốc lảng như cũ, mở miệng, "Các người là hy vọng Cửu Long hút thủy này thật sự tồn tại hay là hy vọng nó không tồn tại?"

Bốn người rốt cuộc có phản ứng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn tỏ ra hiểu rõ mà cười, "Xem ra là hy vọng nó tồn tại..."

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, nhìn cha bé lại nhìn mọi người.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đưa tay gãi đầu, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường thì khe khẽ thở dài.

Công Tôn lắc đầu, điềm nhiên nói tiếp, "Ta cảm thấy hắn là tồn tại."

Mọi người mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn Công Tôn chăm chăm, đồng thanh hỏi, "Người cũng thấy vậy?"

Công Tôn gật đầu, "Chưa chắc là hình thức Cửu Long hút thủy."

Mọi người lại nghiêng đầu, "Nói như thế nào?"

Công Tôn bị phản ứng cơ hồ đồng bộ của bốn người khiến cho buồn cười, đáp, "Ta cảm thấy... truyền thuyết khả năng có độ sai lệch nhất định. Triệu hồi thật ra thì thấy không đúng lắm, chờ đợi và tìm kiếm... ngược lại có khả năng."

"Chờ đợi?" Triệu Phổ nhướng mày.

"Tìm kiếm..." Ngũ gia nhẹ nhàng sờ cằm.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa mở to hai mắt nhìn Công Tôn chăm chăm, "Tiên sinh có phải nghĩ tới điều gì không?"

Công Tôn bưng chén trà chậm rãi nói, "Các người có từng nghe nói tới một người tên là Tần Huyền bao giờ chưa?"

"Người điên Tần Huyền?" Bạch Ngọc Đường hiển nhiên là đã nghe qua.

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều nghiêng đầu —— quen tai.

Hỏa Phượng tiếp tục gãi đầu —— cái gì vậy?

Bạch Ngọc Đường giải thích, "Ta từng nghe ngoại công kể, Tần Huyền vốn là Trạng nguyên, có tài văn chương nổi bật lại còn hiểu biết uyên thâm, sau chẳng biết tại sao lại phát điên, ở triều đường xúc phạm tới tiên đế."

"A..."

Được Bạch Ngọc Đường nhắc, Triệu Phổ cũng nhớ ra, "Tần Huyền kia à?! Ông ta xúc phạm không phải chính là tứ ca của ta sao?! Ta nghe bát ca kể, Tần Huyền là đại tài tử, chỉ là sau này đột nhiên trở nên nói năng linh tinh, phỏng chừng là mắc quái bệnh, lúc ấy ông ta xung đột với tứ ca của ta, nói không ít lời đại bất kính, bất quá tứ ca ta không giết mà chỉ đuổi ông ta

đi, để ông ta về nhà dưỡng lão... Đúng rồi! Tần Huyền hẳn là người Thiệu Hưng Phủ."

"Huyền Huyền gia gia."

Tiểu Tứ Tử đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, "Công Tôn biết vị tài tử điên này?"

"Ta biết Tần Huyền đại khái khoảng mười năm rồi." Công Tôn đáp, "Đầu mùa đông một năm kia, trời rất khô hanh, có người hàng xóm chạy đến chỗ ta đưa một bảng cáo thị treo thưởng nói là Tần viên ngoại Thiệu Hưng Phủ bỏ ra thiên kim tìm danh y chữa bệnh cho cha hắn. Bảng cáo thị này dán gần nửa năm, bệnh vẫn không chữa khỏi, tiền thưởng đã lên đến mức vạn kim, nghe nói không trị khỏi cho lão gia tử không được. Ta hỏi bệnh tình, hàng xóm nói là chứng đau đầu, lúc ấy ta còn không đến hai mươi, vừa lúc cây cầu bên Tỉnh Hồ lại sập, trong thôn nhiều hàng xóm muốn ra chợ đều phải chèo thuyền rất bất tiện, số tiền thưởng kia vừa vặn có thể làm một cây cầu mới nên ta bèn mượn bảng cáo thị kia đến Thiệu Hưng Phủ tìm Tần viên ngoại."

Tất cả mọi người hỏi, "Vị lão nhân bị bệnh kia chính là Tần Huyền?"

Công Tôn gật đầu, "Đúng vậy."

"Lão nhân đó mắc bệnh gì?" Triệu Phổ tò mò, "Có quan hệ gì với Vạn Chú Cung?"

Công Tôn ý bảo mọi người đừng nóng vội, nghe hắn nói hết, liền kế tiếp, "Ta xem qua rất nhiều người bệnh, thường thì nguyên nhân của chứng đau đầu rất phức tạp, mà bệnh của Tần Huyền lại cực kỳ cực kỳ hiếm gặp."

Tất cả mọi người nâng cằm lắng nghe.

"Trong đầu Tần Huyền có một thứ gì đó dư ra, thế nên... ông ấy cực kỳ thông minh! Mà còn càng ngày càng thông minh!"

Một câu của Công Tôn khiến cho tất cả mọi người đều hồ đồ.

Ngũ gia khẽ nhú mày, Lâm Dạ Hỏa tỏ ra khó hiểu, "Thông minh mà lại là chuyện xấu sao?"

"Thông minh đương nhiên không phải chuyện xấu! Nhưng thông minh quá mức lại có thể nguy hiểm đến tính mệnh!" Công Tôn giải thích, "Tần Huyền đến mức độ nào đây? Gần điên, lại gần thần."

"Vậy là điên hay là thần?" Triển Chiêu không hiểu.

"Nếu người nghe không hiểu lời ông ta nói, không lý giải được ý của ông ta thì như vậy người sẽ cảm thấy người này nhất định là điên rồi!" Công Tôn lắc đầu, "Mà nếu như người nghe hiểu lời ông ta nói, hiểu được ý tứ của ông ta thì như vậy người sẽ cảm thấy người này rất thần!"

Tất cả mọi người bị Công Tôn gợi lên hứng thú.

"Lần đầu tiên ta gặp mặt Tần Huyền, ông ta ngồi trên ghế trong gian phòng của mình, người rất gầy, thoạt nhìn cực kỳ mệt mỏi, nghe nói là cơ bản không có cách nào ngủ được." Công Tôn kể tiếp, "Ta xem mạch cho ông ta, phát hiện ngoại trừ mệt mỏi ra thì Tần Huyền không có bất luận tật bệnh gì khác. Nói trắng ra vì cái gì ông ta đau đầu thân thể suy yếu? Bởi vì rất lâu không có được một giấc ngủ đầy đủ, tiếp tục như vậy nữa, có khả năng ông ta sẽ mệt chết."

"Đó là chứng mất ngủ?" Như Triệu Phổ thuộc loại hình chỉ cần dính vào gối đầu liền ngủ say, quả thật không hiểu được loại tình huống ngủ không được này.

"Tần Huyền điên điên khùng khùng, miệng huyền thuyên lặp đi lặp lại mấy con số." Công Tôn lại nói, "Ban đầu ta không để ý lắm, nhưng mấy lần sau cần thận nghe kỹ, không phải ông ta đang đếm số mà là đang nói chuyện."

Mọi người càng nghe càng hồ đồ, "Nói chuyện?"

"Những con số do Tần Huyền nói ra cũng tương tự như câu đố, thật ra là có đáp án." Công Tôn giải thích, "Ta cần thận nghe một chút, lại thấy trước mắt ông ta có một bàn cờ trống không, phát giác ra ông ta nói là vị trí đặt quân cờ, ta dựa theo nước đi mà ông ta đọc bày xong quân cờ, tạo thành một mũi tên chỉ về một hướng. Ta nhìn theo hướng kia là cửa sổ phòng của Tần Huyền. Đi qua đây cửa sổ ra thì thấy phía trước có một tòa tháp. Lúc này ta phát hiện thanh âm báo nước đi của lão đầu bỗng nhiên ngừng lại. Ta quay đầu lại nhìn ông ta, ông ta cũng nhìn ta, tiếp đó ông ta lại báo ra một nhóm số, ta phỏng đoán là canh giờ, hẳn là tầm giờ tý đêm hôm đó, cuối cùng ông ta lại nói thêm một bộ số —— bàn cờ bày ra, là một chữ "Hỏa"."

"Ý ông ta là ám chỉ tòa tháp kia giờ tý đêm hôm đó sẽ bốc cháy sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu.

"Ta có biết tri phủ Thiệu Hưng Phủ, trước kia ta đã từng chẩn bệnh cho hắn, có thể nói chuyện được. Cho nên ta liền viết một tờ giấy báo cho hắn biết tòa tháp kia giờ tý tối nay có khả năng sẽ cháy, bảo hắn chuẩn bị một ít xe nước để dập lửa." Công Tôn lại nói, "Ta viết thư xong, liền nhìn thấy Tần Huyền hơi nở nụ cười, vẻ mặt cũng dịu đi, sau đó ông ta liền ngủ."

"Vậy đêm hôm đó có cháy không?" Triển Chiêu hỏi.

"Cháy." Công Tôn đáp, "Thì ra bên tháp có lán cỏ, trong lán có đặt một ít pháo hoa dùng trong lễ mừng năm mới. Ban đêm phu canh đi ngang

qua nơi này, không biết gió từ đâu thổi tới, thổi bay lồng đèn trong tay hắn. Dây treo đèn lồng nghe nói dùng đã nhiều năm nên bị đứt... đèn lồng bị thổi qua tường viện rồi rơi trúng mái lán cỏ, nháy mắt lán cỏ bốc cháy, may mà trước khi lán cỏ cháy lan sang tháp đã dập lửa kịp, nếu không chỗ pháo hoa kia không nổ thì gió cũng thổi lửa sang đốt tháp, cả con phố đều nguy hiểm."

Tất cả mọi người cảm thấy thần kỳ.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, "Lão đầu nhi kia làm sao mà biết được? Cũng có khả năng tiên đoán như Tiểu Tứ Tử sao?"

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử dựa vào trước ngực mình ngủ gà ngủ gật, lắc đầu, "Tần Huyền là tính ra, không phải tính như thầy tướng mà là dùng tính toán để tính!"

Bạch Ngọc Đường xem như trong số những người đang ngồi ở đây, là người giỏi nhất về tính toán và ghi nhớ, hắn nghe xong thì gật đầu, "Tần Huyền đích thực là cực kỳ thông minh!"

"Người nói Tiểu Tứ Tử như thế này ngẫu nhiên như khai thiên nhân mà nhìn thấy thứ gì đó, vậy còn chưa tính, nếu như mọi sự vạn vật có thể thông qua tính toán mà ra được kết quả, vậy còn là người không?" Công Tôn nói tiếp, "Sau khi ta và Tần Huyền quen thuộc, mới biết được ông ta sống có bao nhiêu thống khổ, ông ta là hoàn toàn tính toán mà không do bản thân mình khống chế, tính cực nhanh, cái gì thiên tai nhân họa, sinh lão bệnh tử, ông ta đều có thể tính ra. Năm đó sở dĩ Tần Huyền xúc phạm tới tiên đế cũng là vì ông ta đã nói một câu "A tì địa ngục không tồn tại, dưới nền đất là lửa, càng xuống sâu càng nóng. Lãng Tiêu tiên giới không tồn tại, trên trời là băng, càng lên cao càng lạnh. Thiên chi kiêu tử không tồn tại, mệnh số không phải do trời định, hết thảy trên đời đều có quy luật, đều có thể tính ra..." "

Triệu Phổ bị chọc cười, "Khó trách hoàng huynh của ta lại muốn đuổi ông ta ra khỏi Khai Phong..."

Lâm Dạ Hỏa cũng gật đầu, "Nghe đúng là rất điên."

"Sau đó thì sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

"Tần Huyền bệnh, bệnh vì không phải ông ta bẩm sinh thông minh như vậy, mà là vì trong đầu ông ta xuất hiện một thứ, loại thông minh này ông ta không khống chế được mà cũng chịu không nổi." Công Tôn khẽ nói, "Mọi người luôn nói chứng "thất tâm phong" nhưng thực ra điên không phải ở tâm mà là ở đầu." Nói xong, Công Tôn vươn tay nhẹ nhàng chỉ vào đầu mình, "Hết thấy những tật xấu khiến cho người thoát trông bất bình thường đều là vì nơi này có tật!"

Tất cả mọi người yên lặng gật đầu, Triệu Phổ cũng gật đầu, "Nên người kiếm được tử thi nào không ai cần sẽ đem đầu người ta mở ra để xem đúng không?"

Công Tôn làm mặt nghiêm túc, "Cái đó là nghiên cứu! Để sau này có thể trị bệnh tốt hơn!"

"Vậy kết quả thì sao?" Bạch Ngọc Đường hỏi, "Người trị hết bệnh cho Tần Huyền?"

Công Tôn gật đầu, "Ừ! Ta tìm một cái cửa mở phía trên đỉnh đầu ông ta ra, đem cái thứ dư ra trong đầu cắt bỏ, mất nửa năm ông liền khỏi hẳn."

Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Triển Chiêu chỉ biết lắc đầu, "Người nhà ông ta cư nhiên cho người làm vậy?"

"Không, nhi tử của ông thiếu chút nữa kéo ta đi báo quan." Công Tôn nhần mặt, "Không biết tốt xấu! Hừ!"

"Nói nửa ngày..." Triệu Phổ nhắc nhở, "Câu chuyện này quả thật rất thú vị... nhưng có quan hệ gì với Vạn Chú Cung?"

Mấy người khác cũng gật đầu.

"Sau khi Tần Huyền hết bệnh thì không còn thông minh như vậy nữa." Công Tôn kể tiếp, "Ông ta sau khi bình thường rồi thì thường đến Tĩnh Hồ thăm ta, ở lại chỗ ta một thời gian, lúc trước khi ta và Tiểu Tứ Tử về Thiệu Hưng Phủ còn gặp qua ông ta..."

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triệu Phổ tức thì híp mắt lại, "Lão đầu nhi kia có ý tứ gì? Người cũng để cho ông ta ở lại!"

Công Tôn nguýt hăn một cái, "Lão nhân đã tám mươi rồi! Hai ta là bạn vong niên! Người đang suy nghĩ cái gì đấy!"

Cửu Vương gia vẫn làm vẻ mặt khó chịu.

"Tần Huyền tìm được rất nhiều thứ khi còn "điên" lúc trước viết ra thảo luận với ta, có rất nhiều nội dung, sau khi ông ta hết bệnh rồi thì bản thân cũng không hiểu được." Công Tôn rút cuộc cũng vào chính đề, "Trong đó có một thứ mà ông ta viết ra khiến ta ấn tượng rất lâu... Nói là tại một lúc nào đó, tại một nơi nào đó khả năng sẽ xuất hiện một lối vào! Lối vào này được hình thành từ hư vô, không gian vụn vẹo, lối vào này và lối ra có thể kéo gần khoảng cách."

Tất cả mọi người nghi hoặc, "Khoảng cách?"

"Khoảng cách thời gian." Công Tôn giải thích, "Nói đơn giản, chúng ta từ một tuổi đến một trăm tuổi, phải trải qua thời gian một trăm năm đúng không? Nhưng nếu đi vào từ lối vào kia, rồi đi ra từ lối ra thì chỉ cần một cái chớp mắt!"

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, "Nếu năm đó cái gọi là Cửu Long hút thủy mà Vạn Trung muốn tìm, chính là một cái lối vào và lối ra như vậy?"

"Nói cách khác là muốn tìm một cái động hình thành từ hư vô?" Triển Chiêu cũng hiểu được dường như cách nói này so với Cửu Long hút thủy hợp lý hơn.

"Vậy hết thấy đều giải thích được... tức là cái động kia không phải là triệu hồi ra được mà là do tính toán ra phương vị, tìm kiếm được?" Triệu Phổ hỏi.

"Cụ thể thì ta không rõ lắm, năng lực của ta có hạn. Sau khi Tần Huyền khỏi bệnh thì không còn cách nào xem được cái gọi là "Thiên cơ" này nữa, nhưng ta biết các người đang suy nghĩ cái gì." Ngữ điệu của Công Tôn nghiêm túc mấy phần, "Cách giải thích này của Tần Huyền cũng chứng minh ý tưởng của các người không hẳn là không thể thực hiện được, mà về Ác Đế Thành, ta cảm thấy chúng ta cũng có thể thay đổi góc độ để hiểu được nó, không chừng bọn họ không phải muốn "làm" cái gì mà là muốn ngăn cản chúng ta "làm" cái gì!"

Lời của Công Tôn khiến chân mày bốn người đều cau lại.

Bốn người liếc mắt nhìn lẫn nhau.

Triệu Phổ hỏi, "Sau khi các người nghe xong truyền thuyết về Vạn Chú Cung, đã nghĩ cái gì?"

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa cơ hồ đồng thời mở miệng, chỉ nói hai chữ, "Yêu Vương!"

Cửu Vương gia cũng gật đầu, "Yêu Vương năm đó nhảy xuống từ Đoạn Chỉ Phong, tương truyền là không còn thi cốt, nói là bị trời phạt, nhưng mà..."

"Thi cốt không còn tức là không có tìm thấy thi thể!" Bạch Ngọc Đường tiếp lời, "Không có thi thể chỉ có thể chứng minh là ông ấy mất tích, không thể chứng minh Yêu Vương đã chết."

"Nếu như nói!" Triển Chiêu hạ thấp giọng xuống mấy phần, "Yêu Vương cũng có thể tính toán thì sao?"

"Tần Huyền không phải bẩm sinh thông minh, không chịu nổi loại trí tuệ này mà gần như phát điên. Nhưng Ngân Yêu Vương không chừng bẩm sinh chính là thông minh như vậy, có thể bình tĩnh khống chế loại trí tuệ này?" Lâm Dạ Hỏa nhướn mày, "Vì sao Yêu Vương nhất định phải chọn nhảy xuống ở Đoạn Chỉ Phong? Nếu Yêu Vương tính ra được lối vào kia, cũng chính là thời gian xuất hiện cùng loại với "Cửu Long hút thủy" mà nhảy xuống, nhảy vào không phải là biến thiên hỏa mà là lối vào kia thì sao?"

"Nếu lối vào kia thật sự tồn tại, căn cứ theo cách nói của Tần Huyền." Công Tôn tổng kết một chút, "Thời gian khác nhau, địa điểm khác nhau, đối với chúng ta mà nói là qua một trăm năm, nhưng đối với người tiến vào lại đi ra mà nói, khả năng chỉ trong nháy mắt!"

"Cho nên năm đó nếu Yêu Vương nhảy vào cái gọi là Cửu Long hút thủy, như vậy nơi Yêu Vương đi ra... có khả năng là một nơi nào đó ở hiện tại!"

Nói tới đây, tất cả mọi người không nói nữa, ai nấy đều lo lắng tính toán các loại khả năng.

Giữa không khí trầm mặc, Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn ra hai ngón tay, nói "Hai kết quả nha."

Tất cả mọi người sửng sốt.

Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, "Hai kết quả nào."

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, "Trở ra được hoặc là không ra được!"

"Nếu ra được..." Triển Chiêu lẩm bẩm, "Đúng là chuyện cực kỳ vui mừng."

"Hơn nữa Yêu Vương biến mất một trăm năm, cho dù bây giờ đi ra, đối với hết thảy những gì đã qua đều sẽ không có thay đổi." Triệu Phổ tiếp lời.

"Mà nếu ra không được thì sao?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

"Ra không được thì sẽ trở về đi?" Bạch Ngọc Đường nói, "Năm đó sư phụ ta và Ân Hạo đều ở đó, nội lực của Yêu Vương lại thâm hậu, ta thật không tin một trận thiên hỏa có thể thiêu chết Ngân Yêu Vương."

"Vậy hẳn là..."

Tất cả mọi người chau mày, "Nếu năm đó Ngân Yêu Vương không chết, vậy hiện tại hết thảy đều sẽ thay đổi!"

"Nếu không ra được, khả năng chính là như lời tiên đoán xấu nhất, hết thảy bắt đầu lại từ đầu!"

"Cho nên mục đích thực sự của Ác Đế Thành không chừng không phải muốn gọi ra Cửu Long hút thủy mà là muốn ngăn cản Cửu Long hút thủy... Chính là để cho chúng ta hiện tại phá hủy tòa thành này, phá hủy điều kiện để Cửu Long hút thủy hình thành?" Triển Chiêu nhướng mày, "Chiêu này cao!"

"Ta có một ý tưởng." Lâm Dạ Hỏa đề nghị.

Những người khác lúc này đã lòng hiếu mà không nói ra.

"Bất kể là vì thiên hạ thái bình hay là vì cái gì." Triệu Phổ nheo mắt.

"Dù cho chỉ là vì sự phụ ta." Ngũ gia cũng nghiêm túc.

Triển Chiêu vỗ bàn, "Chúng ta phải kéo Yêu Vương ra khỏi cái động đó!"

Mọi người nháy mắt mấy cái, nhìn Triển Chiêu —— người nói như vậy thật chẳng có tí mỹ cảm nào!

Công Tôn mỉm cười, "Ta cảm thấy rất đáng tin."

Tiểu Tứ Tử vỗ tay.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ từ trước giờ chưa bao giờ nghiêm túc bằng lúc này —— đến lúc tận hiếu tâm rồi! Thay mấy vị lão đầu nhi, mang Ngân Yêu Vương trở về!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 221: Bước Đầu Thăm Dò

Edit: Ruby

Thiên Tôn và Ân Hậu chỉ đến Thái Bạch Cư ăn một bữa cơm trưa, trăm triệu lần không nghĩ tới đám tiểu hài nhi nhà mình đã vạch ra một kế hoạch kinh thiên động địa, có thể đặt tên là —— kế hoạch đoạt lại Yêu Vương.

Nhưng nghĩ là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác, bây giờ thứ mọi người đang có hiện chỉ là một giả thiết, còn thực sự phải ra tay như thế nào thì phải nghiêm túc tính toán.

Đóng cửa lại, một đám tiểu hài nhi liền bắt đầu thương lượng.

Đầu tiên! Cần phải nắm rõ tình hình của Ác Đế Thành.

Cửu Vương gia giơ ra hai ngón tay, "Có thể tiến hành cùng lúc."

Mấy người còn lại đều nhìn hẩn, ý là —— nguyện nghe tỏ tường!

Triệu Phổ chỉ chỉ chính mình, "Nói đơn giản một chút, ta ở bên này tương kế tựu kế."

Nói xong, lại chỉ chỉ mấy người Triển Chiêu bọn họ, "Phía các người thì xâm nhập hang hổ!"

Hai mắt Triển Chiêu liền sáng bừng, "Chúng ta do thám Ác Đế Thành?!"

Cửu Vương gia gật đầu, không đợi Triển Chiêu bọn họ mở miệng, nhắc nhở trước, "Đương nhiên chính là thăm dò bước đầu, các người phải ưu tiên cho an toàn của bản thân trước!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nheo mắt.

Lâm Dạ Hỏa khoát tay, "Ai nha! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! Không chịu bỏ mồi thì sao bắt được sói (*)."!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở một bên gật đầu, ba người bọn họ đều là những kẻ to gan lớn mật, đã sớm muốn chạy vào Ác Đế Thành xem thử, hơn nữa, bản năng của loài mèo bên trong Triển Chiêu đã sớm tò mò không chịu nổi.

Công Tôn ngồi ở một bên chống cằm lắc đầu nha lắc đầu, cảm thấy cứ tùy tiện chạy vào như vậy không chừng sẽ gặp nguy hiểm, chỗ kia cao thủ nhiều như mây, nhất định là đầm rồng hang hổ.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, nhìn Triệu Phổ, lại nhìn sang Triển Chiêu, rồi lại nhìn phụ thân của bé, nhìn tới nhìn lui không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

"Ba người bọn ta cùng đi với nhau, hẳn là có thể bảo đảm an toàn." Bạch Ngọc Đường cảm thấy khả thi.

"Vấn đề là không nắm rõ được tình hình bên trong Ác Đế Thành!" Về mặt này Triệu Phổ vẫn tương đối cẩn thận, ba người này tuy võ công cao đầu óc linh hoạt, nhưng Ác Đế Thành quá hung hiểm, quá nhiều thứ chưa nắm rõ, vạn nhất nếu có mệnh hệ gì, người lớn cả ba nhà tìm đến hắc hắc gánh không nổi trách nhiệm này, nhất là Bao đại nhân có khả năng sẽ liều mạng với hắc hắc.

"Nhưng những người khác cũng chưa từng đến Ác Đế Thành! Chúng ta có thể tìm nội ứng nào không?" Công Tôn hỏi.

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, có chút ghét bỏ mà nói, "Bạch Mộc Thiên?"

Lâm Dạ Hỏa nhú mày, "Không phải hắn vẫn còn trúng cổ độc của người sao? Hắn là sẽ nghe lời đi?"

Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy không ổn, Triệu Phổ cũng lắc đầu, "Không được, kẻ này quá gian, không tin được!"

"Ừm..."

Tất cả mọi người cau mày suy nghĩ.

Ngay lúc mọi người như thế nào cũng không nghĩ ra đối tượng thích hợp thì Tiểu Tứ Tử bưng chén trà "ực ực" uống một hơi, chậm rì rì chen vào một câu, "Tìm Tiểu Linh Tử hỗ trợ nha."

Tất cả mọi người sửng sốt —— Tiểu Linh Tử? Ai vậy?

Công Tôn xoa nắn gương mặt tròn vo của nhi tử, hỏi, "Con lại quen biết bằng hữu mới nào rồi?"

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái. "Tiểu Linh Tử nha! Chẳng phải mới vừa quen sao? Không phải hắn đến từ Ác Đế Thành sao?"

Tất cả mọi người cau mày vẽ mặt mơ hồ —— Tiểu Linh Tử...

"A!" Triển Chiêu đột nhiên vỗ tay một cái, "Thánh Linh Vương!"

Nghe được ba chữ kia, những người khác cũng sửng sốt —— không phải vậy sao?! Thánh Linh Vương chính là đến từ Ác Đế Thành! Không rõ hắn có biết về Cửu Long hút thủy không, nhưng nhất định là hiểu biết về địa hình!

"Chúng ta đi tìm Hắc Thủy Bà Bà." Triển Chiêu đứng lên.

Triệu Phổ bèn nói, "Ba người các người phân công nhau đi, ta đến chỗ lão Hạ thương lượng một chút tương kế tựu kế! Các người cần phải cẩn thận mọi việc!"

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu.

Triệu Phổ dường như không thể nào yên tâm được, dặn dò Bạch Ngọc Đường, "Trông chừng hai người họ."

Ngũ gia nhường mày, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều không phục —— gì?

Triển Chiêu chỉ vào chính mình, "Nhìn thế nào thì ta cũng là người thận trọng nhất!"

Triệu Phổ gật đầu, vươn tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường, "Nhờ vào người! Nếu hai người họ định nhảy vào hố lửa thì người phải giữ vững lý trí ha!"

Ngũ gia yên lặng gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu tức giận đến nghiến răng.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, hỏi, "Chúng ta thì sao?"

"Ách..." Triệu Phổ đang muốn an bài chút nhiệm vụ gì đó an toàn cho đôi phụ tử thư ngốc này, chợt thấy Tiểu Tứ Tử kéo áo Công Tôn, "Phụ thân, chúng ta đi dạo phố với Tôn Tôn và Ân Ân đi?"

Công Tôn sững sốt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa liền hỏi, "Định nói cho Thiên Tôn và Ân Hạo sao?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời ăn ý mà lắc đầu.

Triệu Phổ nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái.

Cửu Vương gia vui vẻ, gật đầu với Công Tôn, "Thư ngọc! Người phụ trách dẫn dắt Thiên Tôn và Ân Hậu, đừng để cho hai người họ biết chuyện này!"

Công Tôn mờ mịt, nhìn sang Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy tiểu gia hỏa gật đầu với hắn.

Công Tôn bất đắc dĩ... nhưng từ trước tới giờ vào những thời khắc mấu chốt nghe lời Tiểu Tứ Tử luôn luôn đúng... Dù sao bản thân mình cũng không giúp được việc lớn, không bằng đi cùng Thiên Tôn và Ân Hậu.

Đã định xong kế hoạch nhưng Công Tôn vẫn không quá yên tâm, dặn dò Bạch Ngọc Đường, "Người nhớ trông chừng hai người họ..."

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa quăng chén, "Xong chưa hả?!"

Kết quả là, chia binh làm ba đường.

Triệu Phổ chạy ra phía trước tìm Hạ Nhất Hàng, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử về Hắc Phong Thành tìm Thiên Tôn và Ân Hậu; Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa thì đi tìm Hắc Thủy Bà Bà.

...

Lại nói Triển Chiêu bọn họ đi đến lều trại nơi Hắc Thủy Bà Bà đang ngủ đông, thời gian này trời ấm, Bà Bà đã tỉnh, đang ngồi ngẩn người.

Bất quá từ khi biết "cấu tạo bên trong" của Hắc Thủy Bà Bà, mọi người đều hiểu rằng Bà Bà không phải đang ngẩn người, biết đâu bên trong

một đám lão thái thái đang mở tiệc trà cũng không chừng...

"Thái di bà." Triển Chiêu vỗ nhè nhẹ gọi Hắc Thủy Bà Bà.

Bà Bà nhìn thấy Triển Chiêu, trên mặt lập tức hiện ra nét tươi cười, thấy thoáng cái chạy vào đến ba người, liền che miệng cười "hoắc hoắc" hai tiếng, hỏi, "Các người tìm ai nha?"

Triển Chiêu vội vàng nói, "Thánh Linh Vương."

Hắc Thủy Bà Bà nháy mắt mấy cái, hỏi, "Có việc gì mà tìm hần?"

Triển Chiêu cũng không giấu gì Bà Bà, đem kế hoạch và phỏng đoán của bọn họ nói hết một lần.

Sau khi nói xong, chỉ thấy màu sắc trong đôi mắt thạch lưu tựa như ngọc lưu ly của Bà Bà càng thêm tiên diễm mấy phần, Tinh Bạch Liên trốn trong tay áo Bà Bà cũng chui ra, đại khái là cảm nhận được cảm xúc dâng trào không quá bình thường từ Hắc Thủy Bà Bà.

Bọn Triển Chiêu có chút không hiểu.

Chợt nghe thấy Hắc Thủy Bà Bà đột nhiên mở miệng, giọng nói hơi hơi run lên, "Thật sự có thể tìm hần trở về sao?"

"Rất đáng để thử một lần." Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, Lâm Dạ Hỏa cảm thấy xung quanh tựa hồ có nội kình đang kích động, Hắc Thủy Bà Bà so với trong tưởng tượng của họ còn kích động hơn...

"Thái di bà, Thánh Linh Vương..."

Bạch Ngọc Đường mới vừa nhắc nhở một câu, sắc mặt Hắc Thủy Bà Bà đã phát lạnh, "Người đi ra cho ta!"

Theo một tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Bà Bà, mọi người liền nhìn thấy ánh mắt của Bà Bà đã xảy ra biến hóa.

Sau đó, chỉ thấy Bà Bà vươn tay vỗ ngực, thở ra một hơi, "Ai nha, làm ta sợ muốn chết, các người tìm ai vậy? Hai nha đầu Khiếu Nguyên và Hắc Thủy kia xem chút nữa bóp chết ta..."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa cứ cảm thấy có chút quỷ dị, liền hỏi người trước mắt, "Người là Thánh Linh Vương?"

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu, bảo Triển Chiêu bọn họ nói kỹ càng tỉ mỉ một chút, Khiếu Nguyên và Hắc Thủy quá kích động nên hẳn nghe không rõ.

Triển Chiêu bọn họ đành phải kỹ càng tỉ mỉ nói lại kế hoạch của họ một lần nữa.

Thánh Linh Vương sau khi nghe xong, chống cằm ngẫm nghĩ, "Cái này không chừng đích thực là khả thi, ta nhớ từng nghe qua một vài truyền thuyết về Vạn Chú Cung, các người từ từ đã, để ta đi hỏi một chút."

Nói xong, Hắc Thủy Bà Bà lại bất động.

Lâm Dạ Hỏa tò mò nhìn Triển Bạch, "Vị gia này đi hỏi ai vậy?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không rõ, "Phỏng chừng... là vị bà bà tám trăm hay một nghìn tuổi nào đó?"

Qua một hồi lâu, Thánh Linh Vương giống như "hoàn hồn", có phản ứng, "Ừm, ta đã hỏi một chút, cách nói hư vô bị uốn cong này đích thật là đã có từ xa xưa, thuộc về những bí thuật bí ẩn nhất, cùng một loại với xem

trộm thiên cơ. Các người nói Ngân Yêu Vương chính là hoàng tộc Ngân Hồ Tộc?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không biết Yêu Vương có phải là hoàng tộc hay không, Lâm Dạ Hỏa thì gật đầu, "Hẳn là vậy, người cực kỳ thông minh như vậy thì chắc chắn không phải là người phàm."

Thánh Linh Vương liền nói, "Ngân Hồ Tộc là thần tộc thần bí nhất, tồn tại đã tương đối lâu. Hoàng tộc Ngân Hồ Tộc còn được gọi là luân hồi chi tử, đều là dựa vào khả năng mà được chọn, phân ra đại hoàng tộc và tiểu hoàng tộc. Dựa theo như lời các người, Ngân Yêu Vương hẳn là thuộc về đại hoàng tộc, mà tiểu hồ ly các người mang theo bên mình kia, thuộc về tiểu hoàng tộc."

"Này mà còn được phân thành lớn nhỏ?" Lâm Dạ Hỏa cảm thấy rất thú vị.

"Tiểu hoàng tộc được xưng là dự ngôn chi tử, điểm lợi hại nhất của những Ngân Hồ này đó là có thể đoán trước tai họa, nhìn thấu tương lai." Thánh Linh Vương tiếp tục nói, "Đại hoàng tộc lại là cực kỳ hiếm hoi, cách rất nhiều thế hệ mới có thể sinh ra được một người, độc nhất vô nhị, người này ngoại trừ có được toàn bộ năng lực của tiểu hoàng tộc ra còn có một dạng... là sở hữu năng lực mà tiểu hoàng tộc không có được."

"Là năng lực gì?"

Thánh Linh Vương mỉm cười, "Đại hoàng tộc Ngân Hồ Tộc, có một danh xưng —— nghịch thiên chi tử."

"Nghịch thiên..." Tất cả mọi người giật mình.

Thánh Linh Vương đề thấp thanh âm xuống vài phần, "Có tiểu Ngân Hồ kia, các người không cần sợ cũng không cần lo lắng, tiểu Ngân Hồ bình thường đều mang lại phúc trách cho đời sau."

"Vậy... đại Ngân Hồ thì sao?" Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Thánh Linh Vương khe khẽ thở dài, "Đại Ngân Hồ lại là mệnh khổ, bởi vì theo truyền thuyết hãn có được bản lãnh cải biến nghịch thiên, cho nên trăm nghìn năm qua, đại Ngân Hồ bị cho là biểu tượng của diệt thế tai ương. Tất cả những người có chút dã tâm lẫn quyền thế, đều muốn có được hãn, lại muốn tiêu diệt hãn. Cho nên mới nói..."

Thánh Linh Vương nhìn vẻ khẩn trương của ba người kia, đột nhiên nở nụ cười, "Các người có khả năng phá giải lời truyền sai lầm trăm nghìn năm qua."

Tất cả mọi người sửng sốt, luôn cảm thấy không khí khẩn trương vừa rồi bỗng nhiên dịu đi.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, "Truyền sai?"

"Cái gọi là năng lực cải biến nghịch thiên, khả năng chỉ là trí tuệ cực cao cùng với năng lực tính toán siêu việt so với người thường." Thánh Linh Vương hưng trí mà vượt cằm. "Đại hoàng tộc và tiểu hoàng tộc Ngân Hồ Tộc khả năng đều có thiên phú về phương diện này, chỉ là đại Ngân Hồ thông minh hơn một chút so với tiểu Ngân Hồ, có thể tính toán mà còn chính xác tìm được lối vào hư vô uốn khúc kia. Mà sở dĩ đại Ngân Hồ lâu như vậy mới xuất hiện một người, khả năng là vì điều kiện hình thành loại lối vào này tương đối hà khắc, thậm chí là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tuổi thọ của một người căn bản đợi không được một lần..."

Mọi người lĩnh hội một chút ý tứ của Thánh Linh Vương, Bạch Ngọc Đường hỏi, "Vậy nên Ngân Yêu Vương không phải có năng lực đặc biệt gì, cũng không hãn là thần... tất cả năng lực của hãn đều chỉ là nhờ hãn thông minh?"

Thánh Linh Vương gật đầu nhẹ, "Là loại thông minh mà người phàm khó có thể hiểu được!"

Đám người Triển Chiêu không hiểu sao lại nhìn ra, dường như Thánh Linh Vương có một chút tán thưởng Ngân Yêu Vương, liền thử thăm dò hỏi. "Vậy người sẽ giúp chúng ta cứu hãn chứ?"

Thánh Linh Vương gật đầu, "Ừ, đương nhiên."

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa đều mừng rỡ.

Thánh Linh Vương nở nụ cười, lầm bầm trong miệng, "Hai người đừng véo ta nữa, ta đã đồng ý rồi mà!"

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa hiểu kỳ nhìn Thánh Linh Vương—— là Hắc Thủy Bà Bà và Dư Khiếu Nguyên đang véo hãn sao?

"Ngân Yêu Vương, nhất định là có người mà hãn rất yêu." Thánh Linh Vương dường như có chút cảm động lây, tự độc thoại một mình, "Người thông minh đều sẽ tự bảo vệ mình, chỉ có người vì tình yêu mới có thể lựa chọn con đường hiến tế này. Tự mình nhảy vào hư không, đổi lấy trăm năm thái bình cho người mình yêu. Muôn vạn tính kế không phải vì mình mà là vì bảo toàn yên vui cho chúng sinh... Người tài giỏi như vậy, ta rất muốn được gặp hãn."

Nói xong, Thánh Linh Vương đứng lên, hỏi, "Năm người chúng ta đi sao?"

Bọn Triển Chiêu gật đầu, đồng thời cảm thấy hình như không đúng lắm... Không phải chỉ có bốn người sao?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Ngũ gia nhìn Lâm Dạ Hỏa, Hỏa Phượng đếm ngón tay... tính như thế nào cũng là bốn người mà.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ —— Giao Giao?

Triển Chiêu không hiểu —— Giao Giao cũng được tính là một người à?

Thánh Linh Vương thấy vẻ mặt ngờ ngác của mọi người, vươn tay chỉ chỉ phía sau bọn họ, "Hắn cũng đi nữa?"

Bọn Triển Chiêu sửng sốt, quay phắt đầu lại, liền thấy phía sau là một thân ảnh trắng như tuyết.

"Oa!"

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa sợ tới mức nhảy dựng, Ngũ gia còn tương đối lãnh tĩnh, nhanh chóng nhận ra —— không phải sư phụ hắn!

Đứng phía sau ba người là ai? Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương cũng bị bọn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường làm hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, bất mãn nhìn ba người —— các người bao nhiêu tuổi rồi vậy? Giật bắn cả người.

"Người... người đến đây khi nào?" Lâm Dạ Hỏa giậm chân.

Bạch Long Vương vuốt cằm ngẫm nghĩ, "Từ lúc các người bắt đầu thương nghị kế hoạch đoạt lại Yêu Vương trong lều trại..."

Ba người hít một hơi khí lạnh —— hoàn toàn không phát hiện! Thật không có chút cảm giác tồn tại nào!

Bạch Long Vương nổi giận, "Loại chuyện này các người cứ nhiên muốn tự mình đi làm! Nếu như bị Tiểu Du bọn họ biết..."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đột nhiên tưởng tượng một chút, tình cảnh khi Thiên Tôn và Ân Hậu biết bọn họ gạt hai người họ đi cứu Ngân Yêu Vương...

Triển Chiêu theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ.

Ngũ gia âm thầm gật đầu —— không ổn nha! Sẽ bị đánh một trận nhất định chạy không được!

Lâm Dạ Hỏa liền hỏi, "VẬY... có nên nói cho họ biết không? Bọn họ hẳn là cũng sẽ muốn cùng đi cứu Ngân Yêu Vương mà?"

"Không ổn." Hắc Thủy Bà Bà đột nhiên mở miệng.

Bọn Triển Chiêu nghe ngữ khí này không giống Thánh Linh Vương lại không giống Thái di bà... nhìn Bà Bà một lúc, nhận ra —— Dư Khiếu Nguyên.

Dư Khiếu Nguyên buồn bã nói, "Bất luận là ai tạo ra Ác Đế Thành, người nọ nhất định biết hai tiểu quỷ kia sẽ không tiếc trả giá hết thảy để cứu Yêu Vương."

Triển Chiêu bọn họ yên lặng phân tích một chút, mới hiểu được —— hai tiểu quỷ kia cư nhiên là nói Thiên Tôn và Ân Hậu.

"Hơn nữa..." Bạch Ngọc Đường cũng có chút cố kỵ, "Dường như Tiểu Tứ Tử cũng chủ trương gạt sư phụ ta và Ân Hậu."

"Chúng ta thăm dò trước rồi hẵng nói." Triển Chiêu nói, "Xem hết trước đã rồi tính toán lại cũng không muộn."

Những người khác cũng đều gật đầu.

Lúc này bên ngoài truyền đến vài tiếng pháo vang, xem ra là bên chỗ Triệu Phổ đã bắt đầu "tương kế tựu kế".

Việc này không nên chậm trễ, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, mang theo Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy Bà Bà, lặng lẽ rời

khỏi quân doanh, chọn tuyến đường đi Hắc Phong lâm, bước đầu thăm dò
Ác Đế thành!

(*) "Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang" => Không bỏ được mỗi sao bắt
được sói

Nghĩa đen: Muốn bắt được sói thì không ngại bỏ con của mình.

Nghĩa bóng: Muốn đạt được mục đích nào đó hoặc thu được lợi ích
càng lớn thì phải trả một cái giá xứng đáng.

Sự tích:

Ngày trước ở một sơn thôn hẻo lánh, sói thường xuất hiện, trộm rất
nhiều gia cầm của người dân trong thôn, mọi người vô cùng tức giận liền
đứng ra đoàn kết lại, họ đã đi biết bao nhiêu đường núi, hòng biết bao nhiêu
đôi giày, cuối cùng cũng tìm được hang của sói và tóm gọi chúng, câu tục
ngữ "Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang" là từ đây mà ra.

Nhưng sau này do sự phân hóa thanh âm khi chuyển từ phồn thể sang
giản thể nên "hài tử" nghĩa là giày bị đọc trại thành "hài tử" là trẻ con. Thời
gian trôi qua, câu tục ngữ "luyện tiếc giày cỏ tóm không được sói" bị
chuyển thành "luyện tiếc con mọn không tóm được sói".

(nguồn: Vô Thường 201-241 – Ru có edit lại một chút cho ngắn gọn
hơn)

Note: mặc dù từ Hán Việt đúng là Cửu Long hấp thủy nhưng sau khi
đọc lại cảm thấy hơi củ chuối nên mình đã sửa lại là Cửu Long hút thủy để

mọi người cảm nhận đúng nghĩa gốc của nó hơn, tránh nhầm sang món ăn
☞ 2 chương trước cũng đã sửa lại luôn rồi.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 222: Thề Hẹn

Ác Đế Thành mất đi bình phong che chở, khoảng cách không xa, phương pháp tốt nhất đến gần tòa thành này chính là đi từ Hắc Phong Lâm.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, Hắc Thủy bà bà cùng Bạch Long Vương đội ngũ năm người, lặng lẽ tiến vào Hắc Phong Lâm.

...

Hắc Phong Lâm thần bí là rừng rậm xa xưa nhất Tây Vực, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngày thường cũng không làm sao đi vào, mấy lần muốn từ Hắc Phong Lâm đi qua Lang Vương Bảo cũng do Trâu Lương dẫn đường.

Cũng may bây giờ trừ Trâu Lương ra, cũng còn một người quen thuộc Hắc Phong Lâm nữa chính là Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng cái tên cầu si này đã sớm đem Hắc Phong Lâm trở thành ngôi nhà thứ hai của mình, bấy sói trong rừng cũng đều không xem Hỏa phượng là ngoại nhân.

Mấy người vừa vào Hắc Phong Lâm, lần lượt liền có thật nhiều chó sói theo đuôi bọn họ, chuyện này nếu đổi thành người khác phỏng đoán bị hù chết, bất quá đối với đám người Triển Chiêu mà nói, chính là giống như có thêm nhiều người hỗ trợ dẫn đường hơn.

Vào Hắc Phong Lâm, Lâm Dạ Hỏa không vội mang mọi người tìm đường, mà là trước tiên chạy tới đi tìm sói con nhà Lang Vương Tắc Lặc.

Theo như Hỏa Phượng nói, bầy sói cũng nói quy củ biết lễ phép, người từ nhà người ta qua, dĩ nhiên phải cùng chủ nhân chào hỏi trước.

Bất quá đám người Triển Chiêu cũng thừa hiểu, Lâm Dạ Hỏa chẳng qua là không buông tha hết thấy cơ hội chạy đi ôm sói con mà thôi.

Mấy chú sói con nhà Tắc Lặc kia con nào con nấy đều có hình dạng mập mạp, xinh xinh, nhất là có con tiểu bạch lang kia vừa mập mạp lại hoạt bát, hết sức chọc người yêu thích.

Bạch Ngọc Đường cùng Hắc Thủy bà bà đứng ở một bên nhìn Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đứng trước cửa nhà Tắc Lặc mà ôm hai tiểu lang chào hỏi mà thở dài.

Bạch Long Vương còn thật tò mò, “Triển Chiêu ngoại trừ ghẹo mèo, nguyên lai cũng chọc ghẹo chó a...”

Ngũ gia liếc Bạch Long Vương một cái, khó chịu —— làm Mèo nên chỉ biết ghẹo chuột a! Mèo này một chút cũng không ra dáng!

Thánh Linh Vương ngược mặt, nhìn những tảng đá lớn xếp thành hang sói, trên hang sói có những tượng đá bầy sói khác nhau, mà ở chỗ cao nhất còn có một pho tượng Lang Vương to lớn.

Hắc Thủy bà bà vóc người thon nhỏ chỉ cao đến ngang ngực Ngũ gia.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, liền thấy biểu tình Thánh Linh Vương ngược mặt, Ngũ gia nhìn theo Thánh Linh Vương, cặp mắt cũng nhìn pho tượng kia.

Ngũ gia liền hỏi, “Tiền bối trước kia có thấy qua pho tượng này?”

Thánh Linh Vương hơi cười một tiếng, lắc đầu, “Ta chưa thấy qua pho tượng này, nhưng ta đã từng gặp bản thể của pho tượng.”

Ngũ gia có chút kinh ngạc, quay mặt sang nhìn Thánh Linh Vương.

Thánh Linh Vương như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nói, “Hắc Phong Lâm thật ra thì tồn tại rất lâu, trước kia diện tích còn lớn hơn bây giờ, vùng phía Bắc Quỷ Hải Tây Vực toàn bộ đều bị rừng rậm Hắc Phong bao trùm, kích thước rất lớn, đại khái có thể lớn hơn bây giờ ba bốn lần.”

“Trước kia là bao lâu trước kia?” Ngũ gia tò mò.

Thánh Linh Vương nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Chừng một ngàn năm trước đi.”

Ngũ gia cười nhạt lắc đầu, luôn cảm thấy rất thần kỳ...

“Vậy trước kia quy mô bầy sói lớn hơn sao?” Ngũ gia hỏi.

“Quy mô bầy sói luôn lớn ... Bất quá sao...” Thánh Linh Vương muốn nói nhưng lại dừng lại, tựa hồ là đang suy nghĩ cái gì.

“Tiền bối có phát hiện gì, không ngại nói ra tham khảo?”

Bạch Long Vương sau lưng Bạch Ngọc Đường cũng gia nhập thảo luận.

Ngũ gia nghe Bạch Long Vương xưng hô với bà bà là tiền bối, có chút không được tự nhiên, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút... Vị này có thể không phải là tiền bối sao! Yêu Vương tới cũng phải gọi một tiếng tiền bối, dẫu sao cũng là một người trên ngàn tuổi...

Thánh Linh Vương nói, “Bầy sói Hắc Phong Lâm rất kỳ quái, các người có phát hiện hay không, bầy sói này không giống như bầy dê luôn di cư trên thảo nguyên, chúng nó đời đời đời đời liên canh giữ ở trong Hắc Phong Lâm. Mỗi ba tháng, phân biệt ra sẽ có từng bầy cừu, bầy dê đi ngang qua khu vực này, khi đó sẽ có một lần đại quy mô săn bắn, bình thường

tung tích bầy sói là không thấy. Thịnh thoảng ở đại mạc gặp phải một ít tiểu quy mô bầy sói hoặc là sói lạc đàn... Như vậy đều không phải là bầy sói ở Hắc Phong Lâm.”

“Cho nên điểm chính ở chỗ nào?”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa sau khi chơi đùa với tiểu lang cũng trở lại, Hỏa Phượng trước kia thật ra thì cũng phát hiện bầy sói Hắc Phong Lâm tựa hồ đặc biệt “Lười”, đều không di chuyển khỏi hang ổ.

“Trong Hắc Phong Lâm cái gì cần có đều có, cũng là một cái lý do chứ?” Ngũ gia hỏi.

Thánh Linh Vương khẽ lắc đầu một cái, “Bây giờ Tây Vực nhiều người, tòa thành cũng nhiều, bầy sói sinh hoạt thích hợp nhất chính là Hắc Phong Lâm, cư ngụ nơi này có thể hiểu được. Nhưng trước kia thật ra thì rừng không ít, bầy sói có thể lựa chọn phạm vi thật lớn, Hắc Phong Lâm cũng không phải địa phương tốt nhất, nơi này là Hắc Lâm, trong rừng u ám ánh mặt trời không lọt, tương đối lạnh. Bầy sói Hắc Phong Lâm từ trước đến giờ cũng là bầy sói đại mạc lớn nhất, hoàn toàn có thể lựa chọn địa phương tốt hơn định cư.”

“Cho nên...” Bạch Ngọc Đường tựa hồ lĩnh hội ý tứ trong đó, hỏi, “Tiền bối cảm thấy, bầy sói từ xưa đến nay, đều là ở trong rừng là đang thủ hộ cái gì?”

Thánh Linh Vương cười, gật đầu một cái, “Ta nhớ phương vị bây giờ của Ác Đế Thành, một ngàn năm trước chính là khu vực trung tâm của Hắc Phong Lâm”

Tất cả mọi người sững sốt một chút, nhìn chăm chăm Thánh Linh Vương.

“Nghe tiền bối nói như vậy...”

Lúc này, Bạch Long Vương giống như là nhớ ra chuyện gì đó, nhẹ nhàng sờ cằm một cái, “Ta nhớ tới trước kia một lần cùng Yêu Vương đến Tây Vực, thời điểm đi ngang qua Hắc Phong Lâm, có một con bạch lang đi ra cùng Yêu Vương lên tiếng chào.”

Tất cả mọi người suy nghĩ —— đó là Tắc Lặc lúc vừa đảm nhiệm phải không?

“Yêu Vương cùng Tắc Lặc lúc vừa đảm nhiệm lang vương chắc cũng có quen biết?” Triển Chiêu tò mò.

“Hẳn là biết, con bạch lang kia đi ra, đi tới bên người Yêu Vương...” Bạch Long Vương nhớ lại tình cảnh lúc ấy, “Yêu Vương ngồi xuống sờ đầu nó một cái, nói một ít lời, bây giờ suy nghĩ một chút, còn thật có ý tứ.”

“Người nói gì?”

“Yêu vương đại khái nói chính là ‘Đã nhiều năm như vậy, các người còn thủ ở chỗ này a? Thật ngoan... Chúng ta làm một ước định có được hay không? Sẽ giúp ta thủ một trăm năm.’ “

“Chẳng lẽ nói bày sói trong Hắc Phong Lâm này ... Là thủ hộ cửa vào chỗ kia?” Triển Chiêu hỏi.

Lâm Dạ Hỏa nghe đến chỗ này hí mắt, đi tới ngồi xuống, nắm lấy khuôn mặt Tắc Lặc, “Nhạc Nhạc, tổ tiên nhà người có di huấn gia tộc gì hay không a?”

Mọi người im lặng nhìn Hỏa Phượng đang lắc Tắc Lặc.

Tắc Lặc một đôi ánh mắt băng lam nhìn chăm chăm Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa lung lay Tắc Lặc một hồi, đột nhiên không nhúc nhích.

Mọi người nhìn đối diện một người một sói... Chỉ thấy cặp mắt Lâm Dạ Hỏa thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ánh mắt trong suốt như màu nước biển kia của Tắc Lặc, không nhúc nhích.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút—— Thế nào?

Ngũ gia cũng cau mày.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về chỗ cao nhất trên hang động là pho tượng Lang Vương.

Tắc Lặc cũng quay đầu lại, nhìn pho tượng kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩn người một chút sau, đồng thời hô lên, “Ánh mắt!”

Lúc này, mọi người đều bị cặp mắt sói được làm bằng bảo thạch màu lam trên pho tượng Lang Vương kia hấp dẫn.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu nhìn mọi người một chút, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đối với Hỏa Phượng gật đầu.

Hỏa Phượng vỗ vỗ Tắc Lặc, nhảy lên hang sói.

Chỗ này dùng những tảng đá lớn kiến tạo thành hang sói, luôn có mấy con chó sói lớn trưởng thành đang nằm, Trước kia thời điểm đám người Triển Chiêu đi vào Hắc Phong Lâm, Trâu Lương liền nhắc nhở qua... Đó là cấm địa lang tộc, tất cả mọi người đều không thể leo lên đến gần pho tượng kia.

Lâm Dạ Hỏa nhảy lên hang động, mấy con chó sói đang nằm đều đứng lên.

Lúc này, bên dưới hang sói liền nghe được hú của Tắc Lặc, mấy con sói trưởng thành kia đều tiếp tục nằm xuống.

Lâm Dạ Hỏa đi tới bên cạnh pho tượng Lang Vương, quan sát hai khối lam ngọc.

Hỏa Phượng ở Ma Quỷ Thành lớn lên, có loại vàng bạc tài bảo chưa thấy qua? Bản thân Ma Quỷ Thành thì có mỏ đá quý. Có thể hai khối lam ngọc này mỗi khối đều to lớn bằng bàn tay như vậy, chất ngọc trong suốt, màu xanh da trời theo ánh nắng chiếu vào biến hóa, nhìn xa giống như màu nước biển trong suốt, nhìn gần nhưng là màu xanh đậm điểm lẹ, màu xanh thủy quang lưu chuyển, linh khí bức người.

Lâm Dạ Hỏa cũng phát ra từ nội tâm một tiếng thán phục —— thứ tốt a! Hai khối đá quý này tuyệt đối là trân bảo hiếm thế! Có thể làm quốc bảo a!

Nhưng nhìn chung quanh, ngoại trừ đôi mắt đẹp có hai khối đá quý này cũng không có gì đặc biệt khác.

Hỏa phượng gãi gãi đầu, cúi đầu nhìn mọi người dưới lang động.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý kia —— Bằng không người đi lên giúp hần một chút?

Bạch Ngọc Đường vừa định động, Tắc Lặc bỗng nhiên đi lên trước một bước, chặn lại đường đi của mọi người.

Triển Chiêu kinh ngạc, nhìn Bạch Ngọc Đường —— nó không để cho chúng ta đi lên sao? Chỉ có Lâm Dạ Hỏa có thể lên?

Ngũ gia nhìn chăm chăm Tắc Lặc một hồi, gật đầu ——Chúng nó đoán chừng là biết hai ta là người yêu mèo a...

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ, nhưng cái này dầu sao cũng đang ở bên trong địa bàn Tắc Lặc, nó không cho động thì không được động a.

Lâm Dạ Hỏa cũng không có biện pháp, dè dặt đưa tay, chọt chọt lên một trong hai viên đá quý kia, không có động tĩnh... Lại chọt lên một viên đá quý khác, vẫn là không có động tĩnh.

Nhìn động tác của Lâm Dạ Hỏa, Bạch Long Vương đột nhiên cười một tiếng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Bạch Long Vương.

Bạch Nhất Thanh lắc đầu, “Đứa bé này cũng có ý tứ a, người bình thường thấy đá quý tốt như vậy đều là móc ra, mà đứa bé này lại đi chọt vào bên trong...”

Theo lời Bạch Long Vương chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đưa ra hai đầu ngón tay, lại đồng thời chọt một chút cả hai viên đá quý kia, vẫn là không có động tĩnh gì ...

Hỏa Phượng gãi đầu, cuối cùng hai tay đặt ở đầu sói, giống như vừa rồi lắc lắc Tắc Lặc mà lắc đầu pho tượng Lang Vương mấy cái, “Chớ ý vào người có cặp mắt đẹp liền muốn làm gì thì làm!”

Theo động tác Hỏa Phượng, liền nghe được “Tạp lạp” một thanh âm vang lên truyền tới.

Tất cả mọi người sững sốt một chút.

Tiếp theo liền thấy Lâm Dạ Hỏa lui ra phía sau một bước, trước mắt pho tượng Lang Vương bỗng nhiên động....chuyển động sang một bên.

Cùng lúc đó, chung quanh pho tượng Lang Vương những bức tượng đá bày sói kia cũng phát sinh biến hóa, những lỗ thủng trên vị trí cặp mắt đột nhiên đóng lại.

Tắc Lặc cũng lui về phía sau mấy bước, nhường đường, không ở đây ngăn trở đám người Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường trong chốc lát liền hiểu, “Những thứ kia đều là cơ quan! Nguyên lai tượng đá trừ bày sói bảo vệ, còn có cơ quan bảo vệ trên những bức tượng bày sói kia.”

Bạch Long Vương cũng gật đầu, “Phương pháp khai mở cơ quan đóng kín của tượng đá, chắc là chia ra chọt vào bên trong mắt sói, lúc sau liền lúc chọt cả hai cặp mắt, cuối cùng là lắc lắc đầu pho tượng a”

Triển Chiêu không khỏi bội phục, “Ai đây nghĩ ra được phương pháp mở cơ quan như vậy a?”

Thánh Linh Vương cười, “Một người có thể để cho bày sói thủ ở chỗ này hơn ngàn năm, nhất định là cực kỳ yêu thích bày sói này ...Có lẽ cũng có sự đồng tâm nào đó đối với những người trong nội tâm là một tên cầu si a?”

Lúc này ở phía trên Lâm Dạ Hỏa hướng về phía mọi người ngoắc, “Ai! Có địa đạo a! Địa đạo!”

Đám người Triển Chiêu lên phía trên hang sói.

Tắc Lặc cũng nhảy lên đi theo mọi người. Đến bên cạnh bức tượng thạch Tắc Lặc dùng móng trước cào mấy cái trên phiến đá.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhắc lên... Phiến đá mở ra, chỉ thấy bên dưới phiến đá có mấy cây đuốc, trên đầu cây đuốc không có vải cuốn, nhưng giống như là có bao một vòng dầu mỡ còn kết tinh gì đó.

“Đây là cái gì?”

Triển Chiêu nghi ngờ, Lâm Dạ Hỏa cũng muốn đưa tay đi sờ một chút, liền nghe Thánh Linh Vương tới một câu, “Nhân sáp.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa vội vàng rút tay lại.

Bạch Long Vương đi trong động nhìn một chút, suy nghĩ, “Địa đạo này phòng chừng rất dài.”

Bạch Ngọc Đường cầm lên một cây đuốc, chưa dùng tới cây đánh lửa, chẳng qua là ở bên trên một tấm đá ma sát một cái... Liền nghe được “Xoẹt xoẹt” một tiếng, cây đuốc được đốt cháy, là ánh lửa màu trắng.

“Lợi hại!” Bạch Long Vương cũng cầm lên một cây đuốc, dùng phương thức lúc này mà đốt, nói cho mọi người, “Vật này không chỉ là nhân sáp, mà còn được gọi là nhân ngư sáp trong truyền thuyết, một khối chừng đầu ngón tay có thể đốt một năm! Loại lửa này được gọi là ‘Vô Yên Hỏa’, không có khói cũng không gay mũi, ở trong bóng tối có thể thường minh, đặc biệt thích hợp dùng dưới địa cung.”

Lâm Dạ Hỏa thò đầu vào trong động nhìn, “Rất sâu sao... Ai nha... A a a a...”

Mọi người cả kinh... Chỉ thấy sau lưng Lâm Dạ Hỏa đột nhiên bị Tắc Lặc đẩy một cái, không đứng vững liền rơi vào trong động.

Mọi người nghe được Hỏa Phượng “A ” một hồi, nhẹ nhàng “Phịch” một tiếng truyền tới.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “ừ! Bên dưới phỏng đoán có rơm rạ hoặc là cái đệm, dù sao nhất định là không té chết.”

Quả nhiên, một lát sau, thanh âm Lâm Dạ Hỏa truyền tới, mang một cổ tử hưng phấn sức lực, “Ngọa tào! Các người mau xuống nhìn a!”

Triển Chiêu lòng hiếu kỳ dâng cao, vội vàng đưa tay cầm hai cây đuốc, cũng đốt, nhảy xuống.

Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau, Bạch Long Vương cũng cầm cây đuốc nhảy xuống.

Thánh Linh Vương đi xuống trước, quay đầu nhìn Tắc Lặc một cái.

Tắc Lặc dùng cặp mắt màu xanh nhìn thẳng Thánh Linh Vương.

Thánh Linh Vương cười, hơi khời nhếch miệng hỏi, “Người cũng ở đây mong đợi hắc trở về sao?”

Lúc này Triển Chiêu bọn họ đều không ở đây, không phát hiện giọng nó Hắc Thủy bà bà đã thay đổi, nói chuyện đã sớm không phải Thánh Linh Vương.

Tắc Lặc ngẩng cao đầu lên, dùng đầu dẫn nàng đến phía cửa động mà đẩy đẩy một cái, tựa hồ là thúc giục.

Hắc Thủy bà bà cười, đưa tay sờ đầu nó một cái, “Đừng có gấp, nhất định sẽ đem hắc mang về.”

Theo Thánh Linh Vương nhảy vào cửa hang, Tắc Lặc cũng đi sang một bên mấy bước, ngẩng đầu lên cao hú một tiếng thật vang.

...

Bên ngoài Hắc Phong Lâm, trên sa trường.

Mang cánh trái binh mã mới vừa đóng quân tốt, Trâu Lương bỗng nhiên xoay mặt nhìn về Hắc Phong Lâm.

Cơ hồ là đồng thời, trong Hắc Phong Lâm tiếng sói tru nổi lên bốn phía, bây sói tựa hồ là dao động.

Xa xa ở trên cổng thành Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đang thương lượng đối sách. Bọn họ cũng bị biến hóa trong Hắc Phong Lâm kinh động, rồi rít nhìn sang.

Chỉ thấy Hắc Phong Lâm hướng về phía chiến trường, từng đôi từng đôi mắt sói màu u lam xuất hiện, rậm rạp chằng chịt, thành thiên thượng vạn.

Rất nhiều quân lính tò mò hỏi Trâu Lương, “Thế nào?”

Trâu lương yên lặng hồi lâu, mở miệng nói hai chữ: “Thề hẹn.”

“Cái gì thề hẹn?” Tần Duyệt cũng không hiểu.

Trâu Lương lúc này ánh mắt cũng thay đổi, đã lâu rồi không thấy lang tính trên mặt Tả tướng quân, bỗng nhiên ngay lúc này lại xuất hiện trên mặt Trâu Lương, “Bầy sói cội trọng nhất là hứa hẹn, cùng bằng hữu thề hẹn, thề sống chết cũng sẽ thủ hộ!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 223: Đào Binh

Đám người Triển Chiêu xông vào bên trong đường hầm do nhiều thể hệ Lang Vương bảo hộ.

Giờ lên cây đuốc có ánh sáng, hai chân mọi người rơi xuống đất, liền bị cảnh tượng trước mắt làm rung động...

Cảnh tại sao khiến người phải rung động?

Bởi vì hoa lệ.

Bên trong hang động đen nhánh, giống như là ẩn giấu cả vũ trụ, trên đỉnh đầu là một vùng tinh hà rực rỡ, vô biên vô tận một mực kéo dài về phía trước, không có điểm dừng. Đáy động được tạo thành bởi tầng tầng lớp lớp tinh thạch màu đen phập phồng như gợn sóng, ở trên đỉnh ánh sao chiếu rọi xuống, giống như là mặt biển ban đêm vậy.

Lâm Dạ Hỏa là người đầu tiên rơi xuống, thật may là dưới đáy động đã có một tầng lá rụng thật dày.

“Những lá rụng này...”

Triển Chiêu nhặt lên vài chiếc lá nhìn một chút, có chút không hiểu, “Còn tươi tốt!...”

Khi mọi người đang nói chuyện, có mấy chiếc lá rụng được gió thổi tới, lại có mấy chiếc lá được gió cuốn bay đi ...

Mọi người nhìn ngó xung quang một chút, bốn phía tối đen như mực, “Ánh sao” không chiếu tới địa phương, đen không thấy đáy.

“Gió chung quanh đây giống như là một vòng xoáy.” Bạch Ngọc Đường đưa tay cảm thụ một chút hướng gió, chẳng qua là mới vừa ngẩng đầu nhìn một cái, Ngũ gia liền ngây ngẩn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, muốn hỏi ít câu, còn chưa kịp mở miệng, cũng trong nháy mắt ngây dại...

Chỉ thấy sau lưng Bạch Ngọc Đường, có một thân ảnh giao nhân to lớn đang đứng... Giao Giao lại giống như bị một tầng tinh huy (ánh sáng của ngôi sao) bao phủ vậy, dị thường rõ ràng.

“A...”

Lâm Dạ Hỏa cùng Bạch Long Vương cũng không nhận được khen ngợi.

“Nguyên lai to lớn như vậy a... So với giao nhân bị đóng băng thì rõ ràng hơn.” Lâm Dạ Hỏa vừa nói liền đưa tay tới sờ, kết quả vừa đụng, tay giống như là xuyên qua ánh sao vậy.

Hỏa Phượng ngưỡng mặt lên, nhìn tay mình lướt qua ở trong ánh sao kỳ dị.

Bạch Long Vương bước lên con đường bằng tinh thạch, nhìn ngó xung quanh một chút, hỏi: Như vậy thì làm sao phân biệt phương hướng chứ?

“Thật giống như có người thay chúng ta chỉ đường...”

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ về phía trước.

Mọi người theo phương hướng tay Ngũ gia chỉ nhìn lại, chỉ thấy ánh sao trên đỉnh đầu, lại đang chậm rãi xê dịch...

“Đây là Đom Đóm sao?” Lâm Dạ Hỏa nhìn kỹ.

“Hình như vậy” Triển Chiêu gật đầu, đưa tay giơ lên cao bắt một con xuống, để ở lòng bàn tay cho mọi người nhìn —— quả nhiên là một con Đom Đóm tròn đang cuộn cuộn, con Đom Đóm này có chút giống Kim Xác Tử ở Ma cung dùng để liên lạc, còn thật đáng yêu.

Những con Đom Đóm kia từ đỉnh đầu bay xuống, hình thành một dải quang mang, hướng về phía trước xê dịch.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Đi theo sao?”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy bà bà.

Hắc Thủy bà bà đứng lên, đi theo dải quang mang kia, là người đầu tiên đi ra ngoài.

Tất cả mọi người liền đuổi theo.

Lâm Dạ Hỏa nhìn Hắc Thủy bà bà đang chậm rãi “Phiêu” ở trước, tò mò hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Dẫn đường... Là Thánh Linh Vương sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều cau mày không cách nào chắc chắn... Chỉ nhìn cái bóng lưng, lại cảm thấy hình như là Dư Khiếu Nguyên.

...

Bên trong Hắc Phong Thành.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử chạy đến Thái Bạch Cư, tìm được Thiên Tôn cùng Ân Hậu đang uống rượu.

Đại khái là nghe được thanh âm bắn pháo, Thiên Tôn hỏi: Triệu Phổ bên kia muốn khai chiến?

Công Tôn gật đầu một cái: Ừ... Nói là muốn bắt mấy người hỏi một chút.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu gật đầu, tựa hồ cảm thấy việc này nên làm.

Ân Hậu còn thật nhiệt tâm, hỏi: Có cần giúp một tay hay không?

Công Tôn rót rượu cho Nhị lão: Không cần a.

Thiên Tôn nhìn bên ngoài một chút, hỏi, “Ngọc Đường và Triển tiểu miêu đâu?”

Công Tôn liền nói lấy lệ: Đi hỗ trợ cho Triệu Phổ.

“Tôn Tôn, Ân Ân, chúng ta xế chiều đi Đường môn chơi nha?” Tiểu Tứ Tử đột nhiên đề nghị.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu sững sốt một chút: “Đường Môn?”

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ tử, ý kia —— điệu hổ ly sơn cũng không cần điều xa như vậy chứ? Đang yên lành sao lại đi Đường Môn?

Tiểu Tứ Tử xoa xoa tay: Muội muội tỷ tỷ muốn cùng Quảng Quảng thành thân a, nghe nói rượu mừng Đường Môn chuẩn bị bày ba dậm nha.

Ân Hậu nâng cằm cười: Đường Môn thân thích nhiều a, ba dậm đủ sao? Ta coi còn phải bày liền mười dậm a.

Thiên Tôn đưa tay đem Tiểu Tứ Tử ôm tới để trên đùi, hỏi: Rượu mừng định là khi nào?

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu: Sang năm nha.

“Khụ khụ...” Công Tôn bị sắc nước trà.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu hí mắt nhìn Tiểu Đoàn Tử: Sang năm mới có chuyện vui... Năm nay đi nhìn cái gì?

Tiểu Tứ Tử lại nghiêng đầu: Muội muội tỷ tỷ muốn cùng vị tướng công ban đầu giải trừ hôn ước a, nghe nói có thể có ý tứ.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu sửng sốt một chút —— vị tướng công ban đầu

Công Tôn cũng đỡ trán, vị tướng công ban đầu của Đường Tiểu Muội không phải là con gấu trúc được kêu “Tướng công ” sao?

Tiểu Tứ Tử nói: Ngày đó Quảng Quảng nói, Tân lang quan viên bên này muốn phái người đi mời mọi người dự lễ, bất quá thức ấy còn việc phải làm, mọi người đều phải đánh giấc cũng bận bịu a... Bằng không chúng ta đi thôi?

Thiên Tôn sờ cằm một cái: Nghe còn rất có ý tứ...

Ân Hậu cảm thấy Ác Đế Thành này cũng rất náo loạn, khi thấy tòa thành bị phá kia liền nghĩ đến Vạn Chú Cung còn nghĩ đến Yêu Vương, một hơi buồn phiền không giải tỏa được, còn không bằng mắt không thấy tâm hết phiền. Đám người Triệu Phổ công hạ tòa thành này phỏng đoán cũng khoảng mấy tháng, nháo xong rồi vội vàng trở về Khai Phong ăn tết đi.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng gật đầu một cái, bày tỏ có thể đi.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ tay, rót rượu cho hai vị lão gia tử: “Vậy chúng ta cơm nước xong liền ngồi Yêu Yêu đi.”

Công Tôn ngoẹo đầu nhìn nhi tử chỉ vài ba lời đã dẫn dụ được hai đại lão đầu.

Tiểu Tứ Tử bưng bình rượu nhỏ cũng ngẩng đầu nhìn cha.

Công Tôn hí mắt —— người đây là đã sớm dự tính tốt lắm?

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, lắc mặt một cái —— không có!

Công Tôn nâng cằm có chút không hiểu —— Tiểu Tứ Tử tại sao phải ở giờ phút quan trọng này, mang Thiên Tôn cùng Ân Hậu chạy đi Đường môn chứ?

...

Trên cổng thành Hắc Phong Thành.

Sau khi bắn hai viên đại bác lại ném một cái tên lệnh, chơi đùa vùng đất Tây Vực đến đất rung núi chuyển Triệu Phổ cuối cùng cũng đã đỡ nghiệm rồi.

Thú vị chính là, Ác Đế Thành bên kia vẫn chạy ra một đạo nhân mã.

Hạ Nhất Hàng nhìn phía xa chạy tới hơn mười người, phát hiện đều là lối ăn mặc củangười giang hồ, khề cau mày, cùng Triệu Phổ nói: Đối phương nếu như muốn kéo dài thời gian, mười mấy người này từng người một đánh đủ một ngày. Vả lại nói, Ác Đế Thành kỳ nhân không ít, vạn nhất có người nội lực đặc biệt cao, tổn thương người chúng ta thì không có lợi.

Triệu Phổ vui vẻ, “Ai cùng hần từng bước từng bước đánh a, một ỗ này chỉ là bước đầu.”

Hạ Nhất Hàng không hiểu: “Người chuẩn bị bước đầu làm sao...”

Phó soái lời còn chưa dứt, chỉ thấy một tiểu đội ngũ giết đi ra ngoài.

Sau khi thấy rõ ràng là ai mang binh, Hạ Nhất Hàng không nói nhìn Triệu Phổ một chút.

Cửu vương gia nhún vai.

Triệu Phổ phái người đi ra ngoài đầu tiên là ai?

Hồng Vận Tướng Quân, Hồng Tề Thiên.

Hạ Nhất Hàng nhìn người đầu tiên chạy ra ngoài là Hồng Tề Thiên cũng biết Triệu Phổ muốn làm chuyện xấu.

Quả nhiên, Hồng Tề Thiên vừa ra trận, trên sa trường thượng bổng nhiên yêu phong nổi từng trận...

Âu Dương Thiếu Chinh giơ lên Băng Thiết Côn, híp mắt nhìn về phía trước: “Làm sao nổi lên gió cát lớn như vậy a, Tiểu Tề vẫn là tà tính như vậy.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hồng Tề Thiên đột nhiên lấy từ trong tay thuộc hạ một sợi dây thừng có ba móng vuốt được nối lại với nhau tạo thành cái móc câu, trên không trung quăng mấy cái sau đó ném về phía trước... Theo động tác của Hồng vận tướng quân, chỉ thấy gió cát kia “ù ù” lập tức đem mười mấy người từ Ác Đế Thành mới vừa chạy đến đều bao bọc bên trong.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đứng trên cao, chỉ thấy Hồng Tề Thiên một lưỡi câu không biết câu được cái gì mà kéo về sau một cái ...

Theo sợi giây trên không trung quăng ra một vòng, liền truyền đến “A a a a...” Một giọng.

Chờ mọi người nhìn rõ, chỉ thấy một người trên không trung bay qua.

“Bành” một tiếng, Âu Dương vừa cúi đầu, ngay tại bên cạnh Phong Nha Đầu cách đó không xa, một người mặc nhụyễn giáp màu đen từ trên trời hạ xuống, trên đất đập ra một cái hố sau đó liền lăn một vòng, đang lăn đến bên chân Phong Nha Đầu.

Hỏa Kỳ Lân cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy là một người khắp ngoài toàn là cát, một người trẻ tuổi có hoàng mao... Đến nỗi hẳn là trời sinh hoàng mao hay là bị cát bao phủ mà thành, Âu Dương tức thì không phân biệt được.

Hoàng mao khó khăn lắm mới dừng lại, đưa tay che eo trực ho khan, trong mắt đoán chừng là có cát bay vào, cũng không mở mắt nổi, ho khan sặc sụa.

Khó khăn lắm mới dần ổn định, ngồi dậy mở ra hai mắt sưng đỏ còn chưa kịp nhìn biết trước mắt là cái gì, Âu Dương Thiếu Chính lập tức nhẹ nhàng vỗ đầu Phong Nha Đầu một cái.

Phong Nha Đầu liếc hoàng mao trên đất kia một cái, bay lên một cước...

Hoàng mao kia trên mặt xuất hiện rõ ràng hình một cái móng ngựa, xoay mình té trở về, che mũi trực lăn lộn.

Mấy người thủ hạ của Âu Dương lao xuống, đem người trói gô.

Nhìn phía trước trên chiến trường.

Hơn mười vị cao thủ Ác Đế Thành kia cũng thật là xui xẻo, tất cả đều ho khan, thêm dụi mắt, lỗ mũi và miệng đầy hoàng sa, cũng không cách nào thở bình thường.

Thủ hạ của Hồng Tề Thiên cũng đã quen rồi, dù sao bọn họ tùy thời tùy chỗ đều mang loại này sợi dây giống lưỡi câu này, mỗi lần cùng tướng quân nhà bọn họ đi ra đánh giặc, bọn họ cũng không cần làm gì, chờ là được... Đối phương ngã một cái, bọn họ liền vung lưỡi câu đi qua câu người.

Hồng Tề Thiên chậm rãi khoát tay, thuộc hạ liền bắt đầu bỏ rơi sợi giây.

Đối diện, Tướng địch thấy không xong, liền bỏ chạy, còn lại bảy tám người đều bị móc vào, té xuống ngựa, sau đó bị cột lại.

Nhìn một chút mấy người đang chạy trốn, Hồng Tề Thiên đưa tay, nhẹ nhàng sờ sờ cằm, híp mắt lại càng nhỏ hơn, biểu tình trên mặt, có chút ý tứ sâu xa.

Trên cổng thành, mắt thấy toàn bộ quá trình, Hạ Nhất Hàng cùng Triệu Phổ, cũng không hện mà cùng Hồng Tề Thiên lộ ra biểu tình như vậy.

Âu Dương Thiếu Chinh ngoẹo đầu, nhìn mấy tướng lĩnh Ác Đế Thành bị bắt sống, cùng nháy mắt với Long Kiều Quảng phía sau——mấy đứa nhỏ này là cố ý bị bắt.

Ác Đế Thành đại bại, lui về mấy dặm, tiếp tục bảo vệ tòa thành đã bị phá kia.

Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng: “Đây coi như là chiến thuật gì? Dục cầm cố túng (Lạt mềm buộc chặt)? Làm không rõ ràng một chút? Ta nếu như biểu hiện không phát hiện ra vậy có phải hay không ra vẻ mình rất ngu? Nếu là tương kế tựu kế lại cảm thấy có chút khác người.”

Hạ Nhất Hàng cũng là dở khóc dở cười: “Người không bằng hỏi một chút mấy vị bị bắt kia, nhìn bọn họ là ngu xuẩn hay là khác người?”

Cửu vương gia suy nghĩ một chút, gật đầu: “Cứ làm như vậy đi.”

...

Dưới lầu Thái Bạch Cư, Yêu Yêu chớp cánh rơi xuống trước cửa, màu sắc vảy xinh đẹp cùng chiếc đuôi phượng, ở dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng màu trắng, đưa tới người đi đường dừng chân khen ngợi.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe theo lời khi nãy cùng cha con Công Tôn nói xong, quyết định đi Thục Trung tham gia náo nhiệt.

Công Tôn muốn gọi Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Yêu Yêu đi, lại thấy con trai đứng ở cửa Thái Bạch Cư, dưới ánh mặt trời, Tiểu Tứ Tử ngược mặt, nhìn bầu trời phía tây, con mắt sáng lấp lánh.

Công Tôn cũng giương mắt nhìn một chút..... Ngày hôm nay khí trời đặc biệt sáng sủa, bầu trời xanh lam trong vắt, có vẻ dị thường cao..

Tiểu Tứ Tử nho nhỏ một người, cả người quần áo trắng, đứng ở bên cạnh hải long tích to lớn hoa lệ, ôn thuận Bạch Long cũng ngược đầu, cùng Tiểu Tứ Tử nhìn về một phương hướng giống nhau.

Một trận gió nhẹ qua, Yêu Yêu phát ra một chuỗi kêu to trầm thấp, tựa hồ có chút nóng nảy.

Tiểu Tứ Tử đưa ra tay nhỏ bé, ở trên bụng Yêu Yêu vỗ nhẹ nhẹ hai cái, Yêu Yêu lắc đầu, yên tĩnh lại.

Công Tôn khó hiểu liền nhìn đến xuất thần... Nhớ lại ban đầu nhặt được Tiểu Tứ Tử cũng là giờ Tý.

Hồi đó hẳn bị: được Triệu Phổ cự quân ngoài doanh trại, nín đầy bụng tức giận về Trung Nguyên. Trước đó, Công Tôn chưa từng có nghĩ tới, chính mình sẽ như vậy đã sớm làm cha.

Men theo tiếng khóc đi tới sa mạc, bên cạnh một cái giếng khô, Công Tôn thấy được Tiểu Tứ Tử được bọc ở trong một cái tã màu trắng bạc. Đứa trẻ lúc ấy còn chưa đủ tháng, oa oa khóc, tã lót tinh xảo nhìn ra giá cả không rẻ, vị trí trước ngực kẹp một mảnh giấy, viết rõ ngày sinh tháng đẻ.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đứa trẻ thấy Công Tôn liền không khóc, mở một đôi mắt to, nhìn chăm chăm. Làm một thầy lang, Công Tôn thấy không ít đứa bé sơ sinh, từ ngũ quan hài tử đến xem, Công Tôn thật là không dám tin tưởng có người sẽ cam lòng vứt bỏ một đứa con nít đáng yêu như vậy.

Đang nhìn chăm chăm con trai ngấn người, chân trời một quả tên lệnh màu trắng bắn lên cao, bên ngoài Hắc Phong Thành, truyền đến thanh âm thu binh.

“Mới vừa bắt đầu đánh làm sao đã thu binh rồi vậy?” Ân Hậu nghe được thanh âm, tò mò hỏi.

“Ác Đế Thành có bao nhiêu người a, nơi đó bị đám người Triệu Phổ dày vò như vậy còn đánh thế nào.” Thiên Tôn đưa tay kéo cánh Yêu Yêu, đối với mọi người ngoắc, ý kia —— có đi hay không?

Công Tôn tiến lên, vỗ nhẹ vai Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ tử quay đầu, hoan hoan hỉ hỉ cùng cha bé lên lưng Yêu Yêu.

Yêu Yêu giương cánh bay lên không, hướng phía nam bay đi.

Công Tôn quay đầu, nhìn tòa thành Ác Đế Thành phía xa xa một cái... Hy vọng, hết thảy mọi việc đều thuận lợi.

...

Triệu Phổ ngồi ở trong đại trưởng, Hạ Nhất Hàng để cho người đem tù binh dẫn tới.

Mấy vị tù binh Ác Đế Thành bị dẫn tới soái trưởng.

Vậy người thứ nhất bị Hồng Tề Thiên bắt sống Hoàng Mao tướng quân liền tiến lên một bước, mở miệng nói: “Cửu vương gia.”

Triệu Phổ nhú mày, còn rất có lễ phép.

Hoàng mao thở dài, nói: “Người hẳn nhìn ra chúng ta là cố ý bị bắt.”

Triệu Phổ hí mắt lại, Hạ Nhất Hàng cũng có chút bất ngờ, đây coi như là một chiến thuật gì sao?

“Chúng ta không phải tới dùng kế, chúng ta là tới cầu cứu.” Hoàng mao vừa nói, cởi tay áo mình ra.

Tất cả thành viên Ác Đế Thành tay trái đều có hình xăm Ác Đế Chương Văn... Những người này tự nhiên cũng có, nhưng mà...

Triệu Phổ nhìn chăm chăm hình xăm đó một chút, nghi ngờ: “Đây là biến sắc?”

Mấy vị tướng lĩnh bị bắt kia cũng có cùng một vấn đề, hình xăm Ác Đế Chương Văn trên tay, vốn từ màu đen biến thành màu xám nhạt, tựa hồ đang rút đi.

Hoàng mao gật đầu: “Bởi vì độc tính biến mất.”

Cửu vương gia thiêu mi, nhìn Hạ Nhất Hàng một chút.

Hạ Phó soái cũng đang bừng ly trà mất thần... Người Có Ác Đế Chương Văn trên người, nói đơn giản chính là người có ác linh bệnh.

Mọi người đối với ác linh bệnh lúc ban đầu hiểu, đến từ Yêu Trường Thiên năm đó gặp phải một chuyện. Người bị mắc ác linh bệnh, hỗn loạn, tà ác, thích giết hại cùng phá hoại. Công Tôn cũng nghiên cứu qua loại bệnh này, căn cứ Công Tôn trước cho ra kết luận —— ác linh bệnh có thể là từ nhỏ não bộ đã bị tật, hoặc là bởi vì trúng độc đưa tới. Loại bệnh này không phải là người người sẽ bị mà cần người đặc biệt mới có thể có loại bệnh này.

Hoàng mao giơ cánh tay lên, cho Triệu Phổ nhìn: ” Chờ cái hình xăm này hoàn toàn biến mất độc trên người chúng ta cũng đều được giải.”

Triệu Phổ gật đầu một cái: “Các người cần bày bàn rượu chúc mừng một chút từ đây cái tà quy chánh sao?”

Hoàng mao cười lắc đầu một cái: “Người bên Ác Đế Thành còn dư lại, giống như chúng ta như vậy, còn có không tới một ngàn.”

Cửu vương gia lòng nói người ngược lại là nói nhanh một chút điểm chính a, nói nhảm nhiều như vậy.

“Chúng ta trên người độc cũng đang từ từ biến mất.” Hoàng mao nói cái này, chân mày cũng nhíu lại: “Nếu là không thể trốn ra được trong khoảng ba ngày, thì phải cùng Ác Đế Thành... Hoặc là nói toàn bộ Tây Vực, chung nhau diệt vong.”

Triệu phổ sau khi nghe, cũng không phản ứng gì, chẳng qua là nâng cằm ngẩng người.

Hạ Nhất Hàng chính là hỏi: “Chung nhau diệt vong là ý gì?”

Hoàng mao thu hồi tay áo, ngẩng đầu lên: “Ác Đế Thành sẽ giống như Ưng Vương Triều vậy, một khi tiêu diệt... Kết quả có thể lớn có thể nhỏ, có thể sẽ dính lúu toàn bộ Tây Vực.”

Cửu vương gia chân mày hơi động một chút, nhưng vẫn là mặt không cảm giác.

Hạ Nhất Hàng hỏi tiếp: “Cho nên người muốn chúng ta làm cái gì đây?”

Hoàng mao nghiêm túc: “Rất đơn giản, chúng ta muốn trở lui toàn thân... Chỉ cần Cửu vương gia để chúng ta một con đường sống, để cho chúng ta từ Ác Đế Thành trốn ra được, không truy cứu nữa, ta liền nói cho người chân tướng Ác Đế Thành.”

Nghe đến chỗ này, Triệu Phổ rất cục thì ngẩng đầu lên, hăn mặt không cảm giác nhìn người bị bắt: “Cho nên các người yêu cầu chính là để cho ta nhường ra một con đường, để cho các người từ Ác Đế Thành chạy trốn?”

Tất cả mọi người gật đầu.

Cửu vương gia nâng cằm: “Các người nếu muốn tạo phản, không bằng bắt sống Ác Đế tới nơi này của ta, còn có chút tiền đặt cược...”

Triệu Phổ nói xong, những người đó đột nhiên cũng cười.

“Có gì buồn cười sao?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

Hoàng mao cười lắc đầu một cái: “Bắt sống Ác Đế? Các người cảm thấy... Ác đế là một người sao?”

Cửu vương gia thiêu thiêu mi: “Không phải một người, ý là... Một nhóm người?”

Người nọ lắc đầu: “Người có ý đồ đến gần nó, cũng mệnh tang đều xuống hoàng tuyền rồi... Cũng chưa từng thấy tận mắt căn bản sẽ không tin tưởng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Phổ cau mày: “Có ý gì?”

Hoàng mao thở dài một cái: “Ác đế... Thật ra thì căn bản không phải người.”

Thấy Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng cũng mặt lộ nghi ngờ, Hoàng Mao bổ sung một câu: “Là chữ trên mặt, không phải là người ý! Các người hiểu không? Cùng với... Không biết Cửu vương gia, có hay không phải người ngầm thăm dò Ác Đế Thành?”

Triệu phổ chân mày thoáng nâng lên mấy phần.

“Ta khuyên Nguyên soái ngàn vạn lần chớ đến gần tòa thành kia...” Hoàng mao tựa hồ là nhớ ra cái gì đó lòng vẫn còn sợ hãi, sâu kín nói, “Chỗ đó, đừng nói là người, coi như là thần, cũng là có đi mà không có về!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 224: Sơn Cốc

Triệu Phổ bắt được mấy người tù binh bên Ác Đế Thành chỉ là không ngờ người ta tới liền nói là muốn đầu hàng, còn muốn Triệu Phổ chừa cho một con đường để chạy thoát khỏi Ác Đế Thành.

Hạ Nhất Hàng xoay mặt đối với Triệu Phổ nháy mắt.

Cửu vương gia vung tay lên để cho Âu Dương đem người giam lại trước, còn bọn họ cần thương lượng một chút rồi mới nói sau.

Chờ người đều đi, Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng: “Thấy thế nào?”

Hạ Phó soái hơi cau mày, ngồi ở đằng kia lắc đầu: “Vô luận thiệt giả, đều không phải là chuyện gì tốt.”

Triệu Phổ thở dài: “Ta cũng nghĩ như vậy a... Nếu như là thật, vậy ta có chút bận tâm đến Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường... Còn nếu là giả...”

Hạ Nhất Hàng: “Nếu như là giả đó chính là kéo dài thời gian, hoặc có lẽ là ... Muốn chạy trốn a?”

Triệu Phổ gật đầu một cái: “Nói cách khác... Cái gì mà Chín cột vòi rồng cũng không tồn tại.”

Hạ Nhất Hàng nâng cằm: “Sách... Chúng ta có phải hay không tìm người thương lượng một chút?”

Triệu Phổ gật đầu một cái, để cho Giả ảnh đi tìm Công Tôn.

Trong chốc lát, Giả Ảnh chạy trở lại nói, Công Tôn cùng Tiểu Tử tử mang Ân Hậu cùng Thiên Tôn, cười Yêu Yêu bay đi Thục Trung rồi.

Triệu Phổ vừa nghe, sững sốt: “Hắc? Thư ngốc kia chạy đến Thục Trung làm gì?”

Giả Ảnh lắc đầu một cái, hắc cũng không rõ ràng lắm.

Hạ Nhất Hàng hỏi: “Hắc là dẫn sự chú ý của Thiên Tôn cùng Ân Hậu nên đi nơi khác sao?”

“Như vậy cũng là đi quá xa nha...” Cửu vương gia gãi đầu, không gặp được thư ngốc nhà mình, hắc tìm ai thương lượng chuyện a...

Hạ Nhất Hàng nhìn Triệu Phổ đứng ngồi không yên, cười lắc đầu.

Triệu Phổ híп mắt nhìn Hạ phó soái: “Chuyện gì?”

Hạ Nhất Hàng thở dài: ” Triệu Phổ người thời điểm đánh giặc còn có tâm thần không yên a? Thật là phong thủy luân lưu chuyển.”

Cửu vương gia “Sách” một tiếng, “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

” Ừ...” Hạ Nhất Hàng suy nghĩ một chút: “Vậy thì tìm một Công Tôn khác... tới hỏi một chút a?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, gật đầu, Công Tôn Sách không có ở đây, vậy thì tìm Công Tôn Mỗ a.

Lão gia tử vừa lớn tuổi lại không có công phu, Triệu Phổ cũng muốn thay đổi đầu óc, liền dứt khoát mang theo Hạ Nhất Hàng ly khai quân doanh đến Hắc Phong Thành tìm Công Tôn Mỗ.

Chờ Cửu vương gia thấy Công Tôn Mỗ, đem chuyện này nói lại một chút, vốn là Công Tôn Mỗ đang cầm ly uống trà đột nhiên ngậy đại, tay run

một cái, ly rơi xuống trên đất nát bấy.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng cả kinh.

Công Tôn nào đó kích động đến mặt đỏ bừng: “Hồ đồ... Hồ đồ a! Tiểu tử vô tri thật là không biết sống chết! Vội vàng đem Chiêu nhi cùng Ngọc Đường bọn họ gọi trở về a!”

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng sợ hết hồn.

Triệu Phổ sờ cằm: “Cái này khó khăn a...”

Hạ Nhất Hàng trước tiên trấn an lão gia tử một chút, tránh cho người thương hỏa.

Công Tôn nào đó trực giậm chân: “Tiểu Du bọn họ đâu?”

Triệu Phổ gãi gãi đầu, “Ách...”

Công Tôn Mỗ thở hỗn hển: “Các người ngay cả thương lượng đều không cùng bọn họ thương lượng một chút... Liền đi ngay rồi?”

Triệu Phổ nhìn trời.

Hạ Nhất Hàng vội vàng giải thích: “Không cần quá lo lắng lão gia tử, bọn họ chỉ là đi dò đường với lại còn có Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương...”

Công Tôn Mỗ chau mày: “Khiếu Nguyên cũng đi?”

Triệu Phổ gật đầu, bổ sung một câu: “Lão gia tử kích động rồi!”

Công Tôn Mỗ cau mày vừa than thở vừa đi đi lại lại một chỗ, hỏi: “Người bắt được những tù binh kia, bọn họ nói, Ác Đế không phải là người?”

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đều gật đầu.

Công Tôn Mỗ sờ cằm, không nói tiếng nào liền rơi vào trầm tư, Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng nhìn nhau một cái, thở mạnh cũng không dám, sẽ đúng đó mà chờ a.

...

Không nói tới đám người Triệu Phổ, lại nói tới vào lúc này hai cha con Công Tôn cùng Ân Hậ và Thiên Tôn chạy tới Thục Trung.

Công Tôn mặc dù là thân chạy đến Thục Trung, nhưng trong tâm lại là treo ở Hắc Phong Thành cùng Ác Đế Thành.

Công Tôn liền hỏi Thiên Tôn và Ân Hậ, “Vạn Chú Cung có nhiều cơ quan không a”.

Thiên Tôn cùng Ân Hậ không ngừng lắc đầu, nói Vạn Chú Cung nguy hiểm a! Đi vào thật là có đi khó trở về, hai người bọn họ năm đó cũng là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Thiên Tôn cùng Ân Hậ nói khiến cho Công Tôn sợ hết hồn hết vía, luôn cảm thấy Triển Chiêu bọn họ cứ như vậy chạy đi ngẫm thâm dò, có thể hay không có chút lỗ mãng? Vạn nhất xảy ra chuyện gì...

Công Tôn mặt mày ủ dột, cũng cảm giác Tiểu Tứ Tử trong ngực động mấy cái.

Bình thường ngồi ở trên lưng Yêu Yêu, Tiểu Tứ Tử đều là ngồi trên đùi những người lớn, sau đó dùng cá cái áo choàng lớn mà bao lại, dầu sao trên không trung vẫn tương đối lạnh.

Bất quá hôm nay khí trời đặc biệt tốt, vì vậy Công Tôn chẳng qua là ôm con trai, Yêu Yêu bay cũng không mau.

Công Tôn cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử đang động cái gì, chỉ thấy bé vươn người ra bên ngoài cúi xuống đang xem phía dưới.

Công Tôn cũng thò đầu nhìn một cái, liền sững sốt...

Yêu Yêu lúc này, đang bay ở phía trên rừng rậm Tây Nam.

Khu vực Tây Nam vốn là nhiều núi nhiều rừng rậm, lúc này, phía dưới dãy núi phập phồng núi non trùng điệp, đôi mắt nhìn lại đều là những tán cây bích lục, nhìn như một biển rừng cây vậy.

Tiểu Tứ Tử cúi người xuống nhìn, Công Tôn chỉ nhìn thấy phía sau gáy của con trai, cũng có chút buồn bực —— nhìn cái gì vậy chứ? Lại còn nhìn nghiêm túc như vậy?

Công Tôn mới vừa muốn hỏi Tiểu Tứ Tử một chút, bỗng nhiên cũng cảm giác đôi tay Tiểu Tứ Tử vỗ một cái lên cánh tay mình.

Công Tôn đang ôm eo Tiểu Tứ Tử, bé đột nhiên liền kéo một cái, Công Tôn tay buông lỏng một chút...

Đang nháo không hiểu chuyện gì xảy ra, Công Tôn cũng cảm giác Tiểu Tứ Tử hai chân ở trên đùi mình đạp một cái... Nhảy xuống.

“Tiểu Tứ Tử!”

Công Tôn cả kinh không phải chuyện đùa, cứ như vậy trong nháy mắt, hăn kịp phản ứng, con trai không phải là do mình ôm không ổn té xuống, mà là chính bé nhảy xuống.

Công Tôn theo bản năng liền nhào qua ôm, cơ hồ là đồng thời, tiếng kêu to của Yêu Yêu truyền tới, thân người liền rơi xuống theo phương hướng của Tiểu Tứ Tử, Công Tôn dùng sức đưa tay một cái vẫn là không

có nắm được con trai, chính mình cũng là đang rơi xuống, quần áo sau lưng liền bị một người níu lại.

Đồng thời, Công Tôn liền thấy trước mắt một tay áo màu trắng thối qua, Thiên Tôn từ trên lưng Yêu Yêu nhảy xuống, liền đuổi theo Tiểu Tứ Tử.

Ân Hậ một tay nắm được Công Tôn, một cái tay khác vỗ trên đỉnh đầu Yêu Yêu một cái.

Thật ra thì không cần Ân Hậ vỗ đầu, Yêu Yêu thấy Tiểu Tứ Tử rơi xuống trong nháy mắt cũng đã xoay người quay đầu lại.

Công Tôn cặp mắt chăm chú nhìn theo hướng Tiểu Tứ Tử rơi xuống cùng Thiên Tôn.

Thấy Thiên Tôn đã nắm được đai lưng của bé, kéo bé lên ôm vào trong lòng, Công Tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, Yêu Yêu đã cúi đầu lao xuống.

Mắt thấy Yêu Yêu sắp tiếp được Thiên Tôn, bỗng nhiên... Không biết nơi nào thổi tới một trận gió mạnh...

Ngay lập tức, Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử bị cuốn vào trong gió, từ trước mắt Công Tôn, bọn họ biến mất.

Công Tôn há to miệng, ngu ngơ...

Yêu Yêu cũng bị một trận gió này thổi mất đi phương hướng liền đập cánh giữ thăng bằng, còn muốn xoay người đi đuổi Thiên Tôn.

Nhưng này phía sau bọn họ cách đó không xa có một đỉnh núi vượt trội, Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, bị gió cuốn đến phía sau đỉnh núi, đã ra khỏi tầm mắt Ân Hậ cùng Công Tôn.

Yêu Yêu ở trong gió kêu to mấy tiếng, hướng đỉnh núi đặng tới.

Ân Hậu giơ tay lên một chưởng vỗ hướng vách núi, Công Tôn liền nghe được “Oanh” một tiếng.

Nội lực Ân Hậu đưa tới một cổ cổ phong lực đạo, Yêu Yêu rút cuộc xoay người, giữ thăng bằng, đôi chân ở trên vách núi đuổi một cước, giương cánh, vòng qua đỉnh núi...

Nhưng là đỉnh núi phía sau, vừa nhìn vào là vô tận rừng rậm, tàng cây quá mức dày đặc, nơi nào còn có bóng người Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử.

Yêu Yêu vừa bay quanh quần phía trên cánh rừng cánh rừng này vừa phát ra tiếng kêu to.

Công Tôn cũng kêu: Tiểu Tứ Tử!

Nhưng là trong sơn cốc trừ từng lần một tiếng vang, không có gì cả.

Công Tôn liền khẩn trương: “Lấy nội lực Thiên Tôn... Không nghe được chúng ta đang gọi sao?”

Ân Hậu cau mày quan sát bên rừng cây, lắc đầu một cái: “Thanh âm truyền không đi xuống, trong cốc gió quá lớn, hoặc là có gió xoáy thanh âm chúng ta đến không tới sơn cốc. “

Công Tôn vào lúc này đầu đều là trống không, liền muốn nhảy xuống tìm, nhưng lý trí lại nói cho chính mình là không thể hoảng, mới vừa rồi Thiên Tôn xác định là đã giữ được Tiểu Tứ Tử, có Thiên tôn ở, Tiểu Tứ Tử tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện...

Công Tôn ngẩng đầu nhìn Ân Hậu.

Vào lúc này, Ân Hậu cũng có chút buồn bực... Cõi đời này không người nào so với mình hiểu rõ Thiên Tôn hơn, nơi này tương đối cao cộng

thêm một trận gió như vậy căn bản không thể làm bị thương lão quỷ chút nào... Nhưng lão quỷ tại sao không đi lên chứ? Chẳng lẽ không rơi ở trên phiến cây ở nơi này? Hoặc giả... Tàng cây phía dưới có cái gì khác, sơn cốc các loại?

Ân Hậu nhìn ra Công Tôn mất hết hồn vía, liền đưa tay vỗ vai Công Tôn một cái, “Đừng lo lắng, lão quỷ có biện pháp... Chúng ta ở phụ cận đây chờ một chút, trên người Tiểu Tứ Tử có liên lạc tên lệnh.”

Công Tôn gật đầu một cái, do dự một chút.

Ân Hậu nhìn ra Công Tôn muốn nói lại thôi, liền hỏi: “Thế nào?”

Công Tôn cau mày, nói: “Tiểu Tứ Tử... Là chính mình nhảy xuống.”

Ân Hậu sửng sốt một chút, không hiểu: “Tự mình nhảy xuống?”

Công Tôn rầu rĩ gật đầu một cái: “Tiểu Tứ Tử hình như là nhìn đúng chỗ này, sau đó liền nhảy xuống...”

Ân Hậu suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười một cái: “Kia liền không cần lo lắng.”

Công Tôn nghe được câu này cảm thấy trong lòng buồn lòng một chút, nhìn Ân Hậu: “Thật sao?”

Ân Hậu nói: Lão quỷ mới vừa rời ngòi ở đây, so ra là người ngòi gần nhất với Tiểu Tứ Tử, nếu là chính Tiểu Tứ Tử nhảy xuống, người nhìn thấy thì lão quỷ khẳng định cũng nhìn thấy, nếu không cũng không thể phản ứng nhanh như vậy cùng đi xuống.

Công Tôn gật đầu liên tục —— nghe rất an tâm!

Ân Hậu suy nghĩ một chút: “Lần này tới Thục Trung cũng là Tiểu Tứ Tử nói lên chứ?”

Công Tôn gật đầu: “Đúng vậy! Văn bối cũng cảm thấy bé đột nhiên nói đến Thục Trung, thật kỳ quái.”

Ân Hậu vỗ đầu Yêu Yêu một cái, chỉ một cái đỉnh ngọn núi mới vừa rồi kia, “Chúng ta ở nơi đó chờ, lão quỷ nhất định sẽ mang Tiểu Tứ Tử trở về, không cần lo lắng.”

Công Tôn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy lúc này nên tin tưởng Thiên Tôn, ổn định tâm thần.

Yêu Yêu ré dài một tiếng, rơi vào mảnh đất trống trên đỉnh núi.

Công Tôn cùng Ân Hậu xuống, tìm khối núi đá ngồi, Ân Hậu mở túi nước để cho Công Tôn uống miếng nước áp an ủi, nghỉ ngơi một hồi.

...

Như vậy Thiên Tôn có phải là thấy hay không thấy Tiểu Tứ Tử tự mình nhảy xuống chứ? Đích xác là nhìn thấy.

Thiên Tôn vừa mới nhìn thấy Tiểu Tứ Tử té xuống, liền theo bản năng đuổi theo, một cái tay nắm được đai lưng Tiểu Tứ Tử, lão gia tử trước mắt nhìn thấy hình ảnh Tiểu Tứ Tử rơi xuống... Tiểu Tứ Tử không phải thẳng tắp một đường ngã xuống, mà trước khi bé ngã xuống còn một cái động tác giật lên trên.

Nói cách khác, Tiểu Tứ Tử hoặc là tự mình dùng sức giật mình nhảy xuống, bằng không chính là bị Công Tôn vớt ra ngoài.

Công Tôn mỗi lần ngồi Yêu Yêu đều là liều mạng ôm con trai, Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ném ra là không thể nào, nói cách khác... Đứa trẻ là tự mình nhảy xuống.

Tiểu Tứ Tử nhất gan nhất, ngày thường sợ rất nhiều đồ, nhưng lại có ba điểm đặc biệt lớn gan, cùng người khác bất đồng. Một là không sợ độc vật, xà trùng loại, hai là không sợ chết người, ba là không sợ cao!

Nếu như hai điểm trước là vì Công Tôn đích thân dạy dỗ, như vậy cuối cùng một điểm này, chính là trời sanh.

Ngồi ở trên lưng rồng bay lên trời, còn nhìn xuống, loại chuyện này đối với lứa tuổi của đứa con nít bình thường mà nói, hẳn là sẽ bị dọa sợ nhưng Tiểu Tứ Tử vô luận Yêu Yêu bay bao cao, bé cũng không sợ. Cái gì vực sâu vạn trượng, khe sâu thung lũng, bé cũng mặt không đổi sắc mà nhìn xuống.

Thiên Tôn đời này, chỉ gặp qua hai người trời sanh cứ như vậy thích ứng chỗ cao, một người là Tiểu Tứ Tử, một người khác, chính là Ngân Yêu Vương... Tựa như thời điểm bọn họ ra đời, chính là ở trên trời, bọn họ đứng ở chỗ cao nhìn xuống, nhìn cũng không phải vực sâu, mà là nhân gian...

Ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Thiên Tôn cũng cảm giác một trận gió cuốn mình vòng qua núi.

Liên tưởng đến lần này đi Thục Trung chính là Tiểu Tứ Tử đặc biệt nói lên, bản thân cũng có chút khác thường... Cho nên Thiên Tôn dứt khoát ôm lấy bé bất động, theo gió núi, vòng quanh núi chuyển mình mấy lần, rơi xuống trong một rừng cây.

Xuyên qua những tán cây thật dày, Thiên Tôn cũng không đụng vào cành cây, mà là vô cùng thuận lợi rơi xuống dưới tàng cây...

Dưới tàng cây cũng không phải là mặt đất bằng phẳng, mà là một dốc núi, dưới sườn núi là sơn cốc, chất đất thật dày lá rụng.

Thiên Tôn lúc rơi xuống đồng lá rụng lại bắn ra rồi lại rơi xuống cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, rốt cục thì nằm ngang ở trong đồng lá rụng mềm mại.

Tiểu Tứ Tử liền nằm ở trên người Thiên Tôn, ôm cổ Thiên Tôn, trên dưới xóc nảy hai cái, bé vẫn còn cười.

Thiên Tôn lắc đầu một cái, nhìn gương mặt trắng trắng tròn tròn của bé mà hỏi: “Người đó a, đứa nhỏ này cũng là nhân tính, là ngại sợ không dọa chết cha người a?”

Tiểu Tứ Tử mím môi, cũng có chút áy náy, mắt to long lanh.

Thiên Tôn thở dài, một lần nữa cảm khái gương mặt đoàn tử này a, ai lại giận bé cho được ...

Nhéo má bé một cái, Thiên Tôn hỏi: “Người thật xa chạy tới đây lại nhảy xuống lần này là vì cái gì a?”

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên bụng Thiên Tôn, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một chút, sau đó hướng một phương hướng chỉ một cái.

Thiên Tôn ngưỡng mặt lên, theo phương hướng ngón tay Tiểu Tứ Tử nhìn sang, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó hoắc mắt liền ngồi dậy

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 225: Chìa Khóa

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử rơi xuống trong sơn cốc, Tiểu Tứ Tử chỉ một cái cách đó không xa, Thiên Tôn nhìn một cái, liền nhảy dựng lên.

Thiên Tôn làm gì phản ứng lớn như vậy? Bởi vì trong mắt chợt xuất hiện một thứ, chỉ thấy cách đó không xa, một con rồng đang cuộn lại.

Chỉ thấy con rồng kia có một đôi mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chăm Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử, đó là một con hắc long, dáng vẻ so với Yêu Yêu chính là dọa người hơn, đầu cũng lớn hơn nhiều lắm.

Thiên Tôn ngồi bật dậy, ngoẹo đầu nhìn chăm chăm con rồng kia, trong lúc nhất thời, Thiên Tôn có chút không xác định, đây là thật, hay là giả? Cho đến khi... con rồng kia chớp mắt một cái.

“A!”

Thiên Tôn cả kinh nhảy một cái.

Con rồng kia cũng ngẩng đầu một cái.

“Sống... Sống!”

Tiểu Tứ Tử nhìn biểu tình của Thiên Tôn, có chút đáng tiếc thay Bạch Ngọc Đường, nếu Bạch Bạch ở đây thì tốt rồi, nhìn thấy khẳng định rất vui vẻ, Thiên Tôn cũng có ngày cà lăm nga~.

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, đi về phía bên trái một chút.

Con rồng kia đầu cũng di chuyển theo hướng đi của Thiên Tôn.

Đi bên phải dờ một chút, con rồng kia lại đi bên phải vòng vo chuyển.

Thiên Tôn nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Còn có hải long tích màu đen a?”

“Cái này không phải hải long tích a.” Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái.

Thiên Tôn híp mắt nhìn bé: “Người biết a? Đồ chơi gì a? Nhìn hung dữ hơn so với Yêu Yêu nhiều, có ăn người hay không a?”

Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ con rồng kia một cái: “Kia rõ ràng cho thấy là một con rồng.”

Thiên Tôn há to miệng.

Tiểu Tứ Tử lệch một cái đầu —— a! Lại thấy một cái biểu tình chưa từng thấy a.

“Rồng... Rồng ...rồng...” Thiên Tôn chỉ con rồng kia đầu ngón tay có chút run rẩy, “Thật sự có rồng?!”

Tiểu Tứ Tử lại nghiêng đầu: “Làm sao có thể?”

Thiên Tôn híp mắt nhìn chăm chăm, chỉ con rồng kia: “Cái đó rõ ràng là sống!”

Tiểu Tứ Tử tiến tới, tay nhỏ bé huơ huơ trước mí mắt Thiên Tôn để cho Thiên Tôn nhìn bé.

Thiên Tôn ngửa mặt, liếc Tiểu Tứ Tử: “Lần này người rất vui vẻ có phải hay không a?”

Tiểu Tứ Tử hiểu ra “Hắc hắc” cười.

Thiên Tôn ôm bé bước về phía trước một bước, con rồng kia bỗng nhiên há miệng, còn phát ra “Gầm” một tiếng gào trầm thấp, một miệng đầy răng nanh.

Thiên Tôn vội vàng lui về sau hai bước, con rồng kia mới lại ngậm miệng lại, tiếp tục nhìn chăm chăm Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn nghiêng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử —— người chắc chắn không phải còn sống?

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái.

...

Cùng lúc đó, xa xa trên đỉnh núi chờ Công Tôn đột nhiên nhảy dựng lên.

Ân Hậu nhìn Công Tôn một chút.

Công Tôn hỏi Ân Hậu: “Lão gia tử, người có nghe thanh âm kia hay không? Tiếng gầm của dã thú sao?”

Ân Hậu lắc đầu một cái.

Công Tôn cau mày: “Người xác định không nghe được sao? Chẳng lẽ ta sinh ra ảo giác? Rõ ràng là tiếng mãnh thú gầm lên rất lớn ...”

Ân Hậu chỉ chỉ một bên là Yêu Yêu vẫn an tĩnh nằm phơi vảy lim dim ngủ: “Nếu như có mãnh thú xuất hiện, Yêu Yêu sẽ phát hiện, hơn nữa người nhìn chung quanh một chút vi.”

Công Tôn đổi mắt nhìn lại, bốn phía xung quanh hết sức an tĩnh.

“Trong rừng nếu là có mãnh thú gì xuất hiện, ít nhất sẽ làm giật mình mấy con chim chứ?”

Công Tôn nghe xong ngược lại là cũng cảm thấy có đạo lý... Hắn thở dài, lại trở về ngồi xuống, đưa tay vỗ đầu một cái: “Có thể ta quá khẩn trương...”

Công Tôn hơi yên tâm chút, cho nên không chú ý tới lúc Ân Hậu quay đầu lại, trên mặt hơi nghiêm túc lại.

Thật ra thì Ân Hậu cũng nghe được.

Công Tôn cũng nghe được thanh âm kia, Ân Hậu nghe rõ ràng hơn... Đó đích xác là một tiếng gầm hết sức kinh người của dã thú.

Ân Hậu chưa nói, một là sợ hù dọa Công Tôn hại Công Tôn lo lắng hơn, thứ hai là giống như mình mới vừa nói, trong rừng không có con chim nào mà ngày cả Yêu Yêu cũng không phản ứng... Bất quá a, Ân Hậu ngược lại không cảm thấy một con mãnh thú nào, cho dù là kỳ lân còn sống, đường hẹp gặp nhau, Thiên Tôn cũng sẽ không chịu thua thiệt.

...

Như vậy đối mặt với “Rồng ” Thiên Tôn có bị thua thiệt hay không a?

Dĩ nhiên là không có.

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nhìn chung quanh, dần dần liền phát hiện quy luật.

Lão gia tử trước sau trái phải đi mấy chuyến, phát hiện con “Rồng ” kia động tác là giống nhau như đúc mà tái diễn.

Thiên Tôn trừng mắt nhìn, cúi đầu nhìn một chút đồng lá rơi dưới chân, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, nhìn Tiểu Tứ Tử: “Đây là cái cơ quan sao?”

Tiểu Tứ Tử sờ cái cằm nhỏ tròn tròn của mình, gật đầu một cái.

Thiên Tôn lại quan sát một chút con “Rồng” kia, “Thật giống như là nếu đến gần nó hơn một chút, nó liền hung dữ một chút nga?”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục gật đầu.

“Vậy ta nếu là đến gần một chút... Người cảm thấy sẽ như thế nào?”
Thiên Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vội vén tay áo, đưa tay ôm cổ Thiên Tôn, đưa cằm dựa vào bả vai Thiên Tôn một chút, giống như con gấu nhỏ ôm chặt lấy Thiên Tôn, không vướng tay chân.

Thiên Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử đang ôm mình ngoan ngoãn, khó hiểu liền có chút thất thần...

Thiên Tôn đột nhiên nghĩ đến trước đây thật lâu... thời điểm Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử không lớn bao nhiêu, có một lần bị bệnh, cả người nóng rực mơ mơ màng màng.

Thiên Tôn nửa đêm ôm đứa trẻ xuống núi tìm lang phu, Tiểu Ngọc Đường cũng là ôm Thiên Tôn như vậy...

Cầm lấy tấm da cừu đem Ngọc Đường bao bọc cẩn thận, có thể Thiên Tôn sợ đến gió tuyết Thiên Sơn làm lạnh đồ nhi của mình, mà sợ hơn nữa là chính mình có thể làm lạnh đến Ngọc Đường.

Đại khái là đột nhiên nghĩ tới chuyện cũ, Thiên Tôn cúi đầu, nhìn một chút Tiểu Tứ Tử dựa vào mình, hỏi: “Có lạnh hay không?”

Tiểu Tứ Tử giương mắt nhìn Thiên Tôn, lắc đầu một cái.

Thiên Tôn hỏi: “Thật không lạnh?”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục lắc đầu.

Thiên tôn nhìn cái đầu nhỏ lắc lắc... Nhớ lại lâu hơn lâu hơn chuyện lúc trước.

Khi còn bé, mình đang nắm tay Yêu Vương, hỏi: “Tay con có lạnh không?”

Yêu Vương ngồi xuống, cùng nói: “Không phải tay người có lạnh hay không, mà là ta cảm thấy tay người có lạnh hay không.”[A~ Yêu Vương cầu xuất hiện a]

Tiểu Thiên Tôn nghiêng đầu một cái: “Có cái gì khác nhau?”

Yêu Vương thẳng đứng một đầu ngón tay chọt chọt lấy chán của Tiểu Thiên Tôn: “Khác nhau chính là, không phải tất cả mọi người đều cảm thấy tay người lạnh, vẫn luôn có mấy người sẽ cảm thấy hợp ý.”

Tiểu Thiên Tôn đưa tay ra, cho Yêu Vương nhìn bàn tay, hỏi: “Bởi vì những người đó cũng giống ta như vậy cả người đều lạnh?”

Yêu Vương lắc đầu một cái, đứng lên: “Bởi vì những người đó nắm, sẽ không chịu buông tay.”

Vừa nói, vừa nắm lấy tay Tiểu Thiên Tôn tiếp tục đi về phía trước, “Chỉ cần nắm đủ lâu, dần dần trở nên quen thuộc, ai cũng sẽ không cảm thấy lạnh.”

Thiên Tôn đứng xuất thần, rất nhiều năm sau, Thiên Tôn đưa tay sờ lấy trán nóng bỏng của Tiểu Ngọc Đường đang bị bệnh, liền hỏi: ” Tay sư phụ có lạnh hay không?”

Vốn là khuôn mặt tiểu tử tê liệt do bị bệnh liền mặt trở nên trầm ngâm hơn, lắc đầu, lẩm bầm một câu: “Người nếu cảm thấy tay lạnh tốt hơn là thả lỏng một chút, che che cũng không hẳn sẽ nóng lên.”

Thiên Tôn đang tự ngâ ngô, Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng chọt chọt Thiên Tôn.

Thiên Tôn lấy lại tinh thần, có chút không biết làm sao, hôm nay cũng không biết ngày gì, đặc biệt dễ dàng nhớ tới chuyện trước kia.

Tiểu Tứ Tử cười tùm tùm nhắc nhở: “Tôn Tôn, ngày sắp tối rồi a, cha và Ân Ân chắc rất lo lắng a.”

Thiên Tôn khẽ gật gật đầu, đột nhiên tung người nhảy một cái, hướng con rồng kia bay qua.

Đồng thời hai chân Thiên Tôn lúc cách mặt đất, bốn phía liền bắn ra tên ngầm.

Thiên Tôn chọt lách người tránh.

Đồng thời, chỉ thấy con “Rồng ” kia miệng cùng mắt cũng giương ra, bắn ra một chuỗi ám khí.

Trong sơn cốc kỳ kỳ ca ca tiếng vang liên tục không ngừng, các loại tên ngầm, ám khí bay đầy trời, ở phía trước con rồng liền hình thành một đạo “Lưới” bao vây xung quanh lại.

Tiểu Tứ Tử nhắm hai mắt ôm Thiên Tôn, liền nghe bên tai thanh âm “Sưu sưu”, cùng với các tên bắn ... Bé cũng không để ý, chính là ôm chặt không buông tay là được...

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Tứ Tử phát hiện hình như chính mình bất động, các loại bừa bộn tiếng vang cũng mất, liền mở mắt ra...

Mở mắt ra, trước thấy chính là gò má Thiên Tôn... Cảm khái một chút cảm của Tôn Tôn một chút thật cũng không có a, sau khi xem thật kỹ, Tiểu

Tứ Tử ngẩng đầu lên ngắm nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ đã đứng ở kia bên cạnh con “Rồng ” kia.

Đến gần nhìn, rốt cuộc có thể xác định con “Rồng” này đích thật là không phải vật còn sống.

Thiên Tôn đưa tay chọc chọc lên trên vảy rồng, cảm khái: “Chế tác thật tinh xảo, hóa ra chính là một cơ quan a! Không biết ai làm, lợi hại.”

Tiểu Tứ Tử vỗ nhẹ nhẹ một cái lên tay Thiên Tôn.

Thiên Tôn liền cúi đầu nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ một cái sừng trên đầu rồng.

Thiên Tôn không hiểu.

Tiểu Tứ Tử đưa ra cánh tay nhỏ bé, giống như là muốn đi bẻ sừng rồng bên trái.

Thiên Tôn liền đưa tay cầm sừng rồng, đi một bên kéo một cái... Theo động tác của Thiên Tôn, liền nghe được “Rắc rắc” một tiếng.

Hai cái sừng rồng hướng hai bên tách ra, đỉnh đầu mở ra, có một cái hộp hình vuông từ từ xuất hiện đi lên, cái hộp kia theo sống mũi rồng nghiêng mà tụt xuống..... Cuối cùng vang một tiếng, rơi xuống trong miệng rồng rang giương lên.

Thiên Tôn đưa tay cầm lên, phát hiện là một cái hộp thiết, chế tạo bởi thép đen nhánh, không có bất kỳ hoa văn, không có khóa lại, chẳng qua là một bên bản lề để móc khóa.

Thiên Tôn cầm hộp thiết, nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đưa tay nhận lấy, liền cất giữ trong ngực.

Thiên Tôn híp mắt nhìn bé: “Ai nha! Ta bồi người lại là nhảy lại là tránh cơ quan nha~, người cầm bảo bối gì a? Ít nhất cho ta coi một cái đi a~”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, liếc Thiên tôn một cái, tựa hồ có chút do dự.

Thiên Tôn lắc lư bé, ý kia —— cho ta xem một chút đi nha~, người nhìn xem hai ta như vậy rất thân thiết có phải hay không!

Tiểu Tứ Tử cuối cùng vẫn là đem cái hộp lấy ra, mở ra bản lề móc khóa, vén mở nắp hộp lên, cho Thiên Tôn nhìn một cái.

Tiểu Tứ Tử rất nhanh liền đặt lại cái hộp, sau đó giấu đi.

Mặc dù chỉ có một cái, nhưng Thiên Tôn thấy rõ đồ trong hộp, liền đứng lảng ở nơi đó, ngây dại.

Tiểu Tứ Tử thu xong đồ, liền chỉ chỉ phía trên, ý kia —— có thể đi về.

Nhưng Thiên Tôn lại không động.

Thiên Tôn ngồi xuống, đem Tiểu Tứ Tử bỏ trên đất, cùng mình đối mặt.

Tiểu Tứ Tử chớp tay sau lưng, mũi chân liền khảy hòn đá nhỏ, hoảng a hoảng, cùng Thiên Tôn hướng về phía bé mà nhìn.

Thiên Tôn đưa tay, chỉ chỉ cái hộp thiết trong ngực bé, hỏi: “Người... Người làm sao biết nơi này sẽ có thứ này?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái: “Năm mơ năm mơ thấy a.”

Thiên Tôn há miệng, mở nửa ngày cũng vừa nói ra một câu, cuối cùng buông tay, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Người cầm vật này làm gì?”

Tiểu Tứ Tử lách đầu một cái: “Đây là chìa khóa nha!”

Thiên Tôn không nói: “Ta biết là chìa khóa... Có thể người cầm đồ chơi này muốn mở cửa nơi đó sao?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ sắc trời, ý kia —— không đi nữa trời sắp tối rồi.

Thiên Tôn giậm chân một cái, đưa tay đem Tiểu Tứ Tử ôm, tung trên người ngọn cây, ngưỡng mặt lên nhìn một chút, phát hiện bọn họ là ở phía sau vách núi.

Thiên Tôn tung người bay lên đến phía trên một ngọn cây cao nhất đánh tiếng huyết sáo.

...

Công Tôn nhìn sắc trời càng ngày càng tối, đang tự cuống cuống, chỉ thấy bên Yêu Yêu cả người đang lim dim đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ân Hậu cũng đứng lên, đối với Công Tôn nói: “Tới.”

Công Tôn nhảy.

Hai người ngồi trên lưng Yêu Yêu, vòng qua vách núi, liền thấy xa xa Thiên Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử đứng trên ngọn cây.

Công Tôn rất cục cựa cũng hết lo lắng, Ân Hậu đứng ở trên lưng Yêu Yêu, nhìn xa xa một lớn một nhỏ, có chút khó hiểu... Cái này cũng không mất bao lâu công phu, Tiểu Tứ tử nhảy xuống là tại sao vậy chứ?

Ngoài ra, Ân Hậu cách thật xa cảm thấy Thiên Tôn tựa hồ vẻ mặt có chút khác thường, nghi ngờ hơn... Đây là đi làm gì a?

Không đợi Yêu Yêu bay đến bên cạnh, Thiên Tôn đã nhảy một cái, lên trên lưng Yêu Yêu, đem Tiểu Tứ Tử bỏ vào trong ngực Công Tôn.

Công Tôn ôm con trai kích động đến thiếu chút nữa cũng muốn khóc, bị sợ rơi nửa cái mạng.

Từ từ khôi phục tâm tình, Công Tôn hung hăng liền đánh hai cái lên mông Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mông, đáng thương nhìn cha bé.

Công Tôn quyết định lại ôm con trai một chút.

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn: “Các người đi đâu vậy?”

Có thể hỏi ra lời, Thiên Tôn cũng không phản ứng, chính là mặt đầy nghi ngờ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, cảm thấy trước ngực đụng phải vật gì cứng cứng, cúi đầu nhìn một chút, trước ngực Tiểu Tứ Tử gồ lên một cái hộp hình vuông, cứng rắn.

Công Tôn nghi ngờ: “Cái gì đây nha?”

Tiểu Tứ Tử đưa tay bảo vệ, sau đó chỉ phía trước một cái: “Trở về Hắc Phong Thành thôi!”

Ân Hậu cùng Công Tôn cũng sửng sốt một chút.

Ân Hậu hỏi: “Nhanh như vậy trở về? Không đi Thục Trung nữa sao?”

Công Tôn ngoẹo đầu nhìn con trai: “Thì ra như vậy người chính là muốn tới nơi này để nhảy xuống có phải hay không a?”

Tiểu Tứ Tử không nhanh không chậm trả lời: “Phải nhanh về, nếu không Miêu Miêu, Bạch Bạch bọn họ có thể xảy ra nguy hiểm!”

Ân Hậu đầu óc mơ hồ: “Cái gì?”

Công Tôn trong lòng chính là lộ bộ một chút... Bởi vì hắn biết Triển Chiêu bọn họ len lén chạy đi Ác Đế Thành, gặp nguy hiểm?!

Công Tôn cũng không quản được nhiều như vậy, duệ duệ lưng Yêu Yêu: “Vội vàng! Trở về Hắc Phong Thành!”

Yêu Yêu xoay đầu, bay trở về.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngồi ở trước đầu, Thiên Tôn cùng Ân Hậu mặt đầy nghi ngờ đứng ở phía sau.

Yêu Yêu giương cánh chạy trở về.

Ân Hậu hỏi ông trời tôn: “Trong ngực hắn cất giữ cái gì?”

Thiên Tôn yên lặng hồi lâu, mở miệng: “Cửu Long Luân Bàn (Bàn xoay Cửu Long) [Chương 444 – Long Đồ Ân Vụ 15].”

Thiên Tôn lời vừa ra khỏi miệng, Ân Hậu trợn to hai mắt nhìn hắn.

Yêu Yêu nhỏ như vậy, Thiên Tôn bọn họ nói chuyện, Công Tôn tự nhiên cũng nghe được.

Công Tôn cả kinh, ôm Tiểu Tứ Tử nhìn hộp thiết trong ngực bé: “Cửu Long Luân Bàn?”

Tiểu Tứ Tử hai tay bảo vệ hộp thiết, bấu môi nhìn cha bé.

Ân Hậu mặt đầy nghi ngờ: “Không phải tổng cộng có hai cái, một cái ném ở hải lý, một cái phá hủy sao?”

Thiên Tôn đỡ trán.

Ân Hậu cau mày suy nghĩ một chút, hỏi: “Cầm Cửu Long Luân Bàn là chuẩn bị muốn làm gì?”

Thiên Tôn không biết làm sao nhìn Ân Hậu đang chờ dẫn một cái: “Cầm chìa khóa dĩ nhiên dùng để mở cửa a.”

Ân Hậu càng nóng nảy hơn: “Cửu Long Luân Bàn chỉ có thể khai mở cánh cửa Vạn Chú Cung...”

Ân Hậu còn đang trong khiếp sợ, Thiên Tôn nhìn giống như là đã hiểu được.

Công Tôn ở phía trước ôm con trai, cảm thấy sau lưng lạnh sừ sừ, lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn, quả nhiên, chỉ thấy Thiên tôn cùng Ân Hậu cũng nhìn chăm chăm vào mình.

Công Tôn vội vàng quay đầu.

Ân Hậu suy nghĩ một hồi, có thể coi là hiểu được: “Chiêu nhi để cho người đem chúng ta dẫn đi, sau đó bọn nó tự mình chạy vào Ác Đế Thành có phải hay không?”

Công Tôn đưa tay bấm móng Tiểu Tứ Tử một chút.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa móng, nhìn cha hẩn.

Công Tôn liền trừng bé —— lộ tẩy rồi a!

“Nguy rồi...” Ân Hậu hỏi, “Bọn họ đi bao lâu? Đã tiến vào?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái: ” Chắc... vậy...”

Thiên Tôn nhìn trời: “Bọn họ đi bao nhiêu người?”

Công Tôn thành thật khai báo, còn có Lâm Dạ Hỏa, Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe được Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy bà bà cũng đi theo, vẻ mặt thoáng hòa hoãn chút, nhưng vẫn là oán trách mấy đứa trẻ không biết trời cao đất rộng, chuyện lớn như vậy cũng không hỏi bọn họ một tiếng rồi quyết định a.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử nhìn nhau một cái, đều không tiếp tục nói nữa... Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều không đem Ác Đế Thành cùng Ngân Yêu Vương liên lạc chung một chỗ đâu a, vạn nhất biết, phỏng đoán càng kích động.

...

Không đề cập tới Thiên Tôn cùng Ân Hậu buông xuống lòng như lửa đốt chạy trở về cứu đám nhóc nhà mình. Mà bên này, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy bà bà... Còn chưa đi ra khỏi cái hang động đen nhánh kia.

Đoạn đường này đi a! Đỉnh đầu Đom Đóm tạo thành biển hải mới nhìn thấy thiệt là lộng lẫy nhưng nhìn quá lâu liền trở nên có chút chán ghét.

Cái hang này đen thui không đầu không đuôi, đi cũng không biết là mất bao lâu, vào lúc này mọi người không sai biệt lắm đều phải sinh ra ảo giác.

Hỏa phượng trực vỗ đầu: “Ai nha... Trước sau trái phải cũng không phân rõ.”

Triển Chiêu là một người tính cách hoạt bát thích náo nhiệt, cái hang này một mảnh đen nhánh cũng khiến Triển Chiêu buồn bực: “Còn phải đi bao lâu a?”

Mọi người ở đây cảm thấy sắp đến thời điểm cực hạn, bỗng nhiên... Phía trước xuất hiện một màn cảnh tượng khác thường... Những con Đom

Đóm kia một mực đi về trước, bỗng nhiên bắt đầu lượn quanh quay vòng.

Trong chốc lát, trên đỉnh đầu mọi người phía trước, xuất hiện một vòng sáng hình tròn do Đom Đóm tạo thành.

Đi tới phía dưới vòng sáng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu giơ lên cây đuốc chiếu một cái... Phát hiện một nơi không cao trên đỉnh đầu, có một cửa vào, mà ở phía dưới cửa hang kia cũng là những đám lá rụng chất thành đồng giống như nơi bọn họ rơi xuống trước kia vậy.

Mới vừa rồi mọi người còn buồn bực ủ rũ, vào lúc này tất cả đều lên tinh thần —— đến!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 226: Bạch Mộ Cốc

Đám người Triển Chiêu sau khi đi qua hang động tối đen, cuối cùng đã tới vị trí cửa ra.

Bạch Long Vương nhảy lên nóc cửa hang, theo nấc thang đi lên mấy bước, liền thấy ánh sáng.

Ánh sáng thừa thớt phía trước cửa hang giống như là bị bụi cây nào đó che lấp một phần.

Sau lưng Bạch Long Vương, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa cùng Hắc Thủy bà bà đều đến.

Bạch Long Vương đẩy bụi cây che chắn trước mắt ở cửa động ra, hướng ra bên ngoài nhìn một chút, khẽ nhíu mày một cái, quay đầu, đối với mọi người sau lưng ngoắc ngoắc.

Đám người Triển Chiêu quan sát một chút vẻ mặt Bạch Long Vương, phán đoán bên ngoài hẳn là không có nguy hiểm gì.

Đi theo Bạch Long Vương ra cửa động, trước mắt xuất hiện một mảnh đất rộng rãi.

Mọi người trong bóng tối đi lại thật lâu, thật ra thì đã tưởng tượng rất nhiều tình cảnh sau khi đi qua chỗ này sẽ xuất hiện những gì.

Nhưng mà...

Không ai nghĩ tới trước mắt sẽ là tình huống như vậy!

Lâm Dạ Hỏa dụi mắt một cái sau khi thích ứng ánh sáng, hỏi một câu: “Chúng ta đây là chui vào trong quả trứng nào sao?”

Cảnh tượng trước mắt, không thể không nói kỳ dị... Phía sau mọi người là một sơn động, cửa ra của sơn động này là nằm trên vách đá cao ngất.

Dưới chân là núi đá màu xám trắng, trên núi đá cũng có cỏ cây, đỉnh đầu thì hoàn toàn bao phủ bởi một màu trắng bệch, giống như những đỉnh núi bình thường khác... Nhưng hết thảy bốn phía chung quanh giống như bị một tầng bột mì bao phủ lại ...

Bạch Long Vương gãi gãi đầu, cũng không biết rõ nơi này là chỗ nào.

Ngược lại là Bạch Ngọc Đường sau khi quan sát một chút, cho ra một cái kết luận, Ngũ gia hơi có vẻ kinh ngạc nói: “Chúng ta... Thật giống như là ở bên trong băng xuyên [sông băng].”

Mọi người sửng sốt một chút.

“Có thể thật sự là vậy ...” Lâm Dạ Hỏa ngồi chồm hổm một bên quan sát những bụi cây màu trắng kia, đưa tay bẻ một lá cây xuống cho mọi người nhìn: “Đã bị đóng băng!”

Triển Chiêu chính là nghi ngờ: “Nếu như là bị đóng băng lại rồi tại sao một chút cũng không lạnh?”

“Bởi vì mọi thứ đã bị đông thành phấn rồi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay bẻ xuống một khối núi đá, trên tay hơi dùng sức, núi đá bẻ thành bột màu xám trắng.

“Chúng ta là đang ở dưới băng xuyên là ở đâu?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Phía dưới Cuồng Thạch Thành sao?”

Triển Chiêu cau mày lắc đầu một cái: “Dường như... Không đúng lắm a?”

“Chúng ta hẳn là trong lòng đất.” Bạch Long Vương quan sát một chút, “Lớp băng bên trên không chừng là một cái thiên trì nào đó trong đại mạc...”

Lâm Dạ Hỏa buông tay: “Vậy Ác Đế Thành ở nơi nào? Chúng ta là đi tới nơi nào?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái.

Hắc Thủy bà bà leo lên ngọn núi cao nhất ở đằng kia, đôi mắt nhìn chung quanh, chân mày liền nhíu lại.

Tất cả mọi người leo lên đỉnh núi, phát hiện bên dưới dãy núi trùng điệp chập chùng, đỉnh đầu là bầu trời trắng như tuyết vô biên vô tận...

Bạch Long Vương đưa tay tỏ ý mọi người đừng động, thấp giọng nói: “Ta biết chúng ta ở nơi nào rồi.”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Bạch Long Vương, hỏi: “Ở nơi nào?”

Bạch Long Vương: “Ta mặc dù chưa từng vào Vạn Chú Cung, nhưng là trong Vạn Chú Cung có mấy chục ngàn cơ quan tạo thành chín đại quan, trong đó lối vào cửa ải thứ nhất tên gọi là Bạch Mộ Cốc.”

Đám người Triển Chiêu trở mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay khua tay múa chân một cái lớn nhỏ: “Cho nên chúng ta bây giờ là ở bên trong Ác Đế Thành rồi? Nhưng là liếc mắt Ác Đế Thành cũng không có lớn như vậy a!”

“Cho nên là lỗi giác?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu cân nhắc các loại có khả năng —— nhiếp hồn thuật? Mê hồn trận? Biện pháp che mắt?

Có thể nghĩ tới nghĩ lui, Ngũ gia cũng không nghĩ ra được... Làm sao tạo thành loại cảnh tượng này?

...

Bên trong Hắc Phong Thành, Triệu Phổ nghe được lính tuần phòng hồi bẩm, nói Yêu Yêu trở lại.

Triệu Phổ cũng sợ hết hồn, lòng nói cái này không phải là đi Thực Trung sao? Làm sao đột nhiên trở lại?

Chạy ra quân doanh nhìn một cái, chỉ thấy Yêu Yêu đang bay hết tốc lực.

Cửu vương gia liền nghe được phía trên Thiên Tôn kêu một giọng: “Tiếp lấy!”

Cửu vương gia cả kinh, vội vàng đưa tay một cái, tiếp nhận Công Tôn từ trên trời giáng xuống.

Triệu Phổ ôm trọn vào lòng, cúi đầu nhìn Công Tôn một chút.

Công Tôn ôm cánh tay tựa hồ còn thật bất mãn, Cửu vương gia là không biết được, mới vừa rồi Thiên Tôn lấy chân đạp móng Công Tôn là đem người đạp xuống a.

Cửu vương gia đem Công Tôn buông xuống, chỉ thấy trước mắt Thiên Tôn cùng Ân Hậu rơi xuống.

Ân Hậu trong tay ôm Tiểu Tứ Tử, Thiên Tôn xuống sau đưa tay một cái.

Cửu vương gia vội vàng rút cổ lại tránh một bên. Thiên Tôn vậy mà là đưa tay với lấy lỗ tai của Triệu Phổ.

Cửu vương gia che lỗ tai nhìn Nhị lão.

Ân Hậu mới vừa muốn mở miệng nói Triệu Phổ đôi câu, chỉ thấy một bên rèm lều vải bị vén lên, Công Tôn Mỗ chạy ra: “Hai người đã tới! Tốt quá rồi! Đám con nít kia chạy vào Ác Đế Thành a!”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều gật đầu tỏ ý đã biết, Ân Hậu thấy Công Tôn Mỗ một mặt gương căng trắng bệch, biết Công Tôn Mỗ hẳn là gấp gáp, tuổi đã cao mà còn lo lắng ít nhiều cũng hại cơ thể, liền đỡ người vào trong lều vải.

Triệu Phổ cùng Công Tôn nháy mắt —— các người chạy đi làm gì a? Làm sao nhanh như vậy đã lộ tẩy?

Công Tôn đưa tay, lôi Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, bảo vệ ngực.

Cửu vương gia không hiểu —— ngực cất giữ cái gì?

Thiên Tôn thở dài, đưa tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hướng về phía Triệu Phổ cùng Công Tôn vẫy vẫy tay, đi vào lều vải.

Trong lều, trong tức khắc Tiểu Tứ Tử cầm ra Cửu Long Luân Bàn, mọi người liền nghe được Công Tôn Mỗ hít hơi một tiếng.

Tướng gia nhận lấy ngọc bàn, cẩn thận nhìn một hồi, kêu lên: “Thật... Thật!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu, mới vừa rồi hai người bọn họ nghiên cứu một đường! Đích xác là Cửu Long Luân Bàn thật sự!

Công Tôn Mỗ mặt nghi ngờ, hỏi bọn Công Tôn là làm sao tìm được.

Công Tôn đem chuyện xảy đầu đuôi nói rõ một lần cho Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ kinh ngạc, đưa tay kéo Tiểu Tứ Tử qua, đi tới một bên.

Tất cả mọi người tò mò —— tình huống gì? Thần thần bí bí.

Công Tôn Mỗ ngồi xuống, cùng tiểu Tứ tử đối mặt, mở miệng, “Người...”

Tiểu Tứ Tử lệch một cái đầu.

Công Tôn Mỗ quay đầu nhìn.

Thiên Tôn bọn họ đều tò mò nhìn quanh.

Công Tôn Mỗ giơ một ngón tay chỉ ra phía cửa, ý kia —— đi ra ngoài chờ!

Thiên Tôn cùng Ân Hậu rõ ràng không muốn.

Công Tôn Mỗ chớp mắt: “Không mè nheo nữa đám con nít kia mà chết ta mặc kệ a!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu mặc dù không cam nguyện, bất quá vẫn là đi ra ngoài, thuận tiện kéo theo Triệu Phổ cùng Công Tôn càng hiếu kỳ hơn.

...

Lưu lại Công Tôn Mỗ cùng Tiểu Tứ Tử ở trong lều thần thần bí bí trao đổi.

Ngoài cửa Triệu Phổ, Thiên Tôn cùng Ân Hậu nói đến đám người mới vừa rồi chạy ra đầu hàng kia, giao phó tin tức liên quan tới Ác Đế Thành.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe, cũng hơi sửng sờ.

Ân Hậu hỏi: “Hắn nói, Ác Đế không phải là người?”

Cửu vương gia gật đầu: “Bọn họ nói là chữ trên mặt ý...”

Công Tôn: “Không phải là người là cái gì? Yêu ma quỷ quái? Quái vật hay dã thú?”

Cửu vương gia nhún vai, hắn cũng không xác định đám người kia nói câu nào thật câu nào giả.

Ngược lại là Thiên Tôn cùng Ân Hậu mặt lộ vẻ trầm tư.

“Thật chẳng lẽ giống như chuyện Vạn Chú Cung năm đó sao?” Ân Hậu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn thần sắc cũng tương đối nghiêm túc: “Ngọc Đường bọn họ từ nơi nào đi? Vạn Chú Cung không thể xông loạn, là có cửa vào, chỉ có thể từ phần đáy đi lên, bên trên là không vào được...”

Cửu vương gia nháy mắt mấy cái, chỉ tay về hướng Hắc Phong Lâm: “Từ Hắc Phong Lâm đi.”

Ân Hậu nhẹ nhàng sờ cảm một cái, lăm bầm lâu bầu: “Hắc Phong Lâm? Khó trách bày sói mới rồi có dao động...”

Thiên Tôn: “Cửa vào không chừng là tìm đúng rồi.”

Ân Hậu thở dài: “Tìm đúng rồi thì thế nào, vào cửa ải thứ nhất chính là Bạch Mộ Cốc, không cẩn thận mạng nhỏ sẽ không có...”

Nói xong, Ân Hậu nhìn Thiên Tôn: “Người có hay không cùng Ngọc Đường nói qua phương pháp phá giải Bạch Mộ Cốc?”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhìn Ân Hậu: “Ta làm sao có thể cùng hẳn nói qua, người cùng nhóc mèo nhà người có nói qua sao?”

Ân Hậu đỡ trán.

Công Tôn cùng Triệu Phổ muốn bổ túc một chút: “Chuyện gì vậy, Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương cũng đi theo...”

Lời còn chưa dứt, Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngẩng đầu một cái, hai miệng đồng thanh: “Hai người bọn họ dùng cái rắm gì a!”

Triệu Phổ cùng Công Tôn cả kinh, tiếp tục bổ sung, chẳng qua là người còn lại sức mạnh không đủ dùng: “Vậy... Lâm Dạ Hỏa...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu hí mắt nhìn hai người bọn họ ánh mắt có chút nguy hiểm.

Triệu Phổ cũng tự biết đuối lý, gãi gãi đầu.

Công Tôn chính là càng nghĩ càng lo lắng, nếu thật gặp phải nguy hiểm gì, có mệnh hệ gì thì phải làm sao a ...

Thiên Tôn ôm cánh tay giữa mặt nhìn trời một chút, thở dài: “Bạch Mộ Cốc nói nguy hiểm, nhưng bất quá cũng chỉ là ải thứ nhất của Vạn Chú Cung mà thôi. Chúng ta năm đó cũng là thử thăm dò phá giải cơ quan, mấy người bọn họ, nếu như Ngọc Đường là ta khi xưa, Chiêu Nhi là lão quỹ, Tiểu Lâm Tử là hòa thượng...”

Ân Hậu gật đầu một cái: “Còn thiếu Yêu Vương.”

Thiên Tôn nhìn trời: “Tiểu Bạch cùng Khiếu Di cũng cùng đi mà...”

Ân Hậu lắc đầu a lắc đầu: “Sao a... Bất quá mười mấy vị thiên niên lão yêu ở tại trong đầu Hắc Thủy... Không chừng ngược lại là có thể giúp.”

Đang trò chuyện, trưởng liêm được vén ra, Công Tôn Mỗ hướng về phía mọi người ngoắc ngoắc tay.

Thiên Tôn bộn họ vội vàng đi vào.

Cửu vương gia chú ý tới ngực Tiểu Tứ Tử vẫn phình ra, xem ra Cửu Lông Luân Ban vẫn là do nhi tử cất giữ.

Công Tôn Mỗ đem Tiểu Tứ Tử ôm, giao cho Ân Hậu.

Ân Hậu không hiểu liền ôm lấy bé.

Công Tôn Mỗ đưa tay chỉ một cái: “Hai người hôm nay liền nghe hân chỉ huy!”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cũng nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt, chỉ chỉ màn cửa, tỏ ý —— đi thôi!

Ân hậu cùng Thiên Tôn vừa đi, vừa quay đầu nhìn Công Tôn Mỗ, Công Tôn cả kinh khoát tay —— đi nhanh lên!

Công Tôn có chút không yên lòng, muốn đi theo con trai, lại bị Công Tôn Mỗ ngăn cản.

Yêu yêu cũng đi theo Thiên Tôn, liền để lại Triệu Phổ cùng Công Tôn.

Công Tôn Mỗ hạ thấp giọng, “Vương gia.”

Triệu Phổ vội vàng tiến tới: “Lão gia tử có gì phân phó?”

Công Tôn Mỗ nhỏ giọng cùng Công Tôn cùng Triệu Phổ khai báo mấy câu.

Triệu Phổ gật đầu ghi nhớ, từ biệt hai người, đi trước tìm Hạ Nhất Hàng thương lượng.

Cuối cùng, trong lều chỉ để lại hai ông cháu Công Tôn Mỗ cùng Công Tôn Sách

Công Tôn Mỗ so với mới vừa rồi chừng chặc hơn, ngồi xuống uống trà.

Công Tôn chính là có chút không kiên nhẫn, tại chỗ đi đi lại lại mấy bước, hỏi Công Tôn Mỗ: “Lão gia tử, Triển Chiêu bọn họ thật sẽ gặp nguy hiểm?”

”Ừ...” Lão gia tử khẽ thở dài một cái, “Cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần bọn họ có thể phá ải thứ nhất Bạch Mộ Cốc, sau hẳn dễ dàng chút, vượt mười ngàn cơ quan của Vạn Chú Cung, phải từ từ lục lợi quy luật, không thể làm ẩu.”

“Vậy phải thế nào phá Bạch Mộ Cốc?” Công Tôn tò mò.

“Ta không biết, chẳng qua là nghe bọn họ nói qua, năm đó phá giải cơ quan Bạch Mộ Cốc là Thiên tôn.” Công Tôn nào đó bưng ly trà, chậm rãi nói, “Không biết chừng Ngọc Đường có thể nghĩ đến phương pháp phá giải... Nếu như hẳn có thể giống như Tiểu Du suy tính ra vậy.”

...

Cùng lúc đó, mọi người bị kẹt ở Bạch Mộ Cốc, đang thử nghiệm các loại phương pháp.

Khu vực trắng xóa vừa nhìn vô tận trong sơn cốc tĩnh lặng thật dọa người, không có bất kỳ vật còn sống, ngay cả tiếng vang cũng không có.

Mọi người thử nội lực, Lâm Dạ Hỏa phóng nội lực thả ra một con phượng hoàng xé trời.... thế nhưng chỗ này một chút biến hóa cũng không có, cảm giác giống như là trong giấc mộng vô biên vô tận.

Vậy mà mới ra cửa hang liền đụng phải tình huống thúc thủ vô sách, có chút tổn thương nguyên khí.

“Chờ một chút!”

Triển Chiêu tỏ rõ ý mọi người tỉnh táo lại, “Năm đó Yêu Vương mang Thiên Tôn Ân Hậu bọn họ vào Vạn Chú Cung, nếu như Ác Đế Thành cũng giống như Vạn Chú Cung, vậy bọn họ gặp phải tình huống cùng chúng ta gặp phải tình huống hần cũng giống như nhau chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay nhìn Triển Chiêu: “Hồi đó bọn họ đi theo chắc cũng tầm tuổi của chúng ta chứ?”

Bạch Long Vương: “So với các người còn nhỏ một chút.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Đi vào liền sư phụ ta, Ân Hậu, Vô Sa Đại Sư... Ngân Yêu Vương như vậy mấy người, còn sống đi ra cũng là mấy người như vậy.”

“Vậy cơ quan kia nhất định là bọn họ cùng hợp lực phá giải a!” Triển Chiêu nói, “Chúng ta dựa theo ý tưởng bọn họ để suy nghĩ xem ra có thể nghĩ ra phương pháp...”

Triển Chiêu lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đột nhiên hơi nhấc đầu lên một chút.

Lâm Dạ Hỏa Phát Giác Biểu Tình Biến Hóa, Chỉ Bạch Ngọc Đường Hỏi Triển Chiêu, “Ai! Bảo bối nhà người có phải hay không suy nghĩ ra được chuyện gì?”

Triển Chiêu liếc Lâm Dạ Hỏa một cái.

Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy bà bà cũng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nghĩ đến cái gì rồi? Tiểu Du có lúc cũng là rất có tác dụng, mặc dù phần lớn thời điểm rất mơ hồ.”

Bạch Ngọc Đường nghe được câu này, đột nhiên cười.

Ngũ gia cười gật đầu một cái, “Đúng vậy, bằng không không ra khỏi cửa, ra cửa liền lạc đường a, người nếu là nói sư phụ lạc đường, sư phụ còn nói...”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa hai miệng đồng thanh nói ra câu Thiên tôn ngày thường quen nói, “Không trách ta, trách đường a! Nơi đó cũng không sai biệt lắm, khó đi còn sương mù bay bay...”

Nói xong, Ngũ gia khẽ nhất tay một cái, trong miệng sâu kín nói câu, “Sư phụ ta mới không mơ hồ, vẫn linh hoạt a!”

Theo Bạch Ngọc Đường nâng tay lên, trong Bạch Mộ Cốc đang yên tĩnh lại nổi lên một trận gió.

Gió càng lúc càng lớn, càng ngày càng lớn...

Lúc đó mọi người cũng bị gió thổi loạn, liền nghe được rắc rắc một tiếng, trước mắt thuần bạch, đột nhiên xuất hiện một đạo kẽ hở màu đen.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 227: Vạn Chú Đài

Khi kẻ hờ màu đen xuất hiện, đám người Triển Chiêu đột nhiên biết cái gọi là cơ quan bên trong Bạch Mộ Cốc, cùng với tại sao chỉ có Bạch Ngọc Đường mới có thể nghĩ đến phương pháp phá giải.

Nơi này không có giới hạn, dùng nội lực đánh ra không phá được, mà nơi này cũng không giống ảo cảnh do cơ quan làm ra. Nói đơn giản một chút, chính là như Thiên Tôn lúc lạc đường ở hoàng cung, mà ngăn ở trước mắt Thiên Tôn chính là mười ba bức tường viện vậy!

Thiên Tôn tại sao phải liên tục đánh lủng mười ba bức tường? Bởi vì khi đó Thiên Tôn xem hoàng cung cùng các loại dáng vẻ vườn hoa cũng không sai biệt lắm, đánh lủng trước mắt một mặt tường vẫn là không biết đường đi, như vậy dứt khoát một chút cũng đánh thông luôn tất cả các bức tường thấy đại đường xe chạy hoặc là cửa hoàng cung, vậy Thiên Tôn liền biết đi như thế nào.

Mọi người bị kẹt trong Bạch Mộ Cốc liền phát hiện nếu sử dụng nội lực cùng với việc không sử dụng nội lực cũng giống nhau đều không làm cho ngoại giới xung quanh bị ảnh hưởng nào, ngay cả bản thân nơi này cũng có điều không hợp lý.

Ngũ gia nhìn chăm chăm cảnh sắc trắng như tuyết mênh mông trước mắt một hồi, bỗng nhiên liền nghĩ đến, nếu như màu trắng này không phải là một tầng sương mù, mà là tầng tầng lớp lớp sương mù chồng lên nhau bao phủ hình thành thì sao? Màu trắng trước hay sau cũng đều là màu trắng, phá vỡ phía trước mấy tầng, phía sau nhìn vẫn là giống phía trước

không có sự khác biệt, cho nên mới để cho người sinh ra tựa như ảo mộng, nội lực không sinh ra ảo giác.

Cho nên lúc này, có thể thử một chút phương pháp bạo lực của Thiên Tôn là Thủ Pháp Tháo Bỏ, lợi dụng Thất thương quyền cách không chưởng phối hợp thiên kích chưởng, một tầng một tầng đem nội lực đưa đi chỉ chăm chăm một điểm duy nhất mà công kích

Nói cách khác, Bạch Ngọc Đường chính là dùng cùng một chiêu giống như Thiên Tôn lúc lạc đường, kết hợp với đánh một hồi, trước mắt liền xuất hiện vết nứt.

Theo kẽ hở càng ngày càng lớn, không trung “Cái lồng” tầng kia màu trắng cũng dần dần phai nhạt xuống.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa vẫn còn nghiêm túc nhìn màu trắng phía sau là tình huống gì, đột nhiên sau lưng liền bị Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương đẩy một cái, bốn người liền mang Bạch Ngọc Đường cùng nhau, từ trên vách núi nhảy xuống.

Ngay tại khi bọn họ nhảy xuống vách núi, đồng thời đỉnh đầu một trận kinh phong tiếng xé gió vang lên.

Sau khi hạ xuống, mấy người ngửa mặt nhìn một cái, cũng âm thầm le lưỡi một cái —— mới vừa rồi bọn họ đứng ngay tại trên đỉnh núi đó, mà bây giờ nơi đó toàn bộ bị hồng anh thương (*) đâm kín.

(Hồng anh thương)

Hỏa phượng theo bản năng sờ ngực một cái, cảm khái một tiếng: “Nguy hiểm a!”

Triển Chiêu nhìn xung quanh bên ngoài một chút, lúc này bốn phía chung quanh ánh sáng đang trở nên càng ngày càng mờ, sau tầng màu trắng

kia là một mảnh mờ tối.

Bạch Long Vương nhắc nhở: “Trước không nên động!”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương nhỏ giọng nói: “Nguy hiểm!”

Mọi người nghe liền khẩn trương hơn, vội hỏi: “Nơi nào nguy hiểm?”

Bạch Long Vương lắc đầu một cái, vừa quan sát bốn phía, vừa tới một câu: “Cảm giác nơi nào cũng nguy hiểm, thật giống như có cái gì đang nhìn chúng ta...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa vội vàng nhìn chung quanh —— bốn phía sương mù còn có một tầng cực mỏng không có tan hết, bên ngoài cảnh tượng vẫn là mơ hồ.

Đang nghi ngờ hết sức, Hắc Thủy bà bà đứng ở cuối cùng bỗng nhiên kéo Triển Chiêu ở phía trước.

Triển Chiêu quay đầu lại, Hắc Thủy bà bà đưa tay giơ lên một ngón tay, tỏ ý: “Chiêu Chiêu, nhìn lên trên!”

Mọi người theo bản năng ngửa mặt...

Đỉnh đầu trên bầu trời, có một con mắt quỷ dị thật to đang ngó chừng bọn họ.

Mặc cho người lá gan lớn hơn nữa, cảnh tượng này cũng là không khỏi làm cho lòng người run lên.

Mà quỷ dị nhất là, con người của con mắt thật to kia còn chưa phải là ở chính giữa, mà là nghiêng về chỗ đứng của đám người Triển Chiêu, ánh mắt tà ác, giống như đang nhìn bọn họ chăm chăm vậy.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay, đối với mọi người nhẹ nhàng quơ quơ, hạ thấp giọng hỏi, “Tình huống này là như thế nào?”

Triển Chiêu đứng ở phía trước liền nhẹ nhàng hướng bên cạnh dời một chút... Mà con người trong con mắt kia cũng đi theo Triển Chiêu, chậm rãi di động một chút xíu, sau đó lại xê dịch trở về chỗ cũ, tiếp tục nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Triển Chiêu đối với mọi người còn lại vẫy vẫy tay.

Đám người Bạch Ngọc Đường cũng dời đến bên Triển Chiêu... Quả nhiên, con mắt kia cũng tiến đến gần, nhìn chăm chăm bọn họ.

Không biết có phải hay không bởi vì con mắt kia quá to lớn, hoặc là vì chỉ có một con mắt nên nhìn có vẻ không cân đối, luôn cảm giác trong ánh mắt toát ra vẻ không có hảo ý.

Chỉ chốc lát sau, màu trắng sương mù đã tan hết, mọi người thấy rõ cảnh tượng trước mắt...

Chỗ vị trí bọn họ bây giờ, là bên trong một nửa khung hình vòng tròn to lớn.

Bốn phía có thể thấy vách đá, phía trước có một tòa tháp cao, tháp có hình dáng thẳng đứng, bốn phía phủ đầy bậc thang. Bậc thang một mực thông đến nóc đến gần vị trí cặp mắt to lớn kia, tổng cộng có chín tầng, tầng trên nhất tựa hồ là có một tòa kiến trúc.

Lâm Dạ Hỏa đếm đếm tầng lầu, gật đầu một cái, “Bạch Mộ Cốc coi như là ải thứ nhất, kia tám tầng cao đài cũng đều là cơ quan, tầng cao

nhất... Có phải hay không chính là Vạn Chú Đài trong truyền thuyết?”

“Chúng ta đây coi như là đã xông qua ải thứ nhất hay là không?” Triển Chiêu chỉ chỉ phía trên con mắt thật to kia, hỏi, “Vị kia coi là cơ quan thứ mấy a?”

...

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi Yêu Yêu bay ra Hắc Phong Thành, hướng phương hướng Ác Đế Thành chạy tới.

Trên đường, Nhị lão ôm cánh tay, nhìn Tiểu Tứ Tử khí định thần nhàn ngồi ở phía trước.

Thiên Tôn quay đầu nhìn một chút Hắc Phong Lâm càng ngày càng xa, lại nhìn một chút Ác Đế Thành càng ngày càng gần, lão gia tử đưa tay, chọt chọt gáy Tiểu Tứ Tử ở phía trước.

Tiểu Tứ tử đưa tay sờ đầu, quay đầu nhìn.

Ân hậu cũng giơ ngón tay chỉ phương hướng Hắc Phong Lâm: “Càng bay càng xa a! Cửa vào có thể ở trong Hắc Phong Lâm!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, lắc đầu, đưa tay chỉ phương hướng Ác Đế Thành một cái.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn toàn bộ cơ mặt lộ vẻ nghi ngờ, cùng nhau ngẩng đầu, nhìn Ác Đế Thành một cái xa xa đã đổ nát... Chẳng lẽ là bị phá hư, từ bên ngoài là có thể vào?

“Bên ngoài hoàn toàn chính xác có thể là bị hư hại, nói cách khác tà trận bên ngoài Bạch Mộ Cốc đã phá... Con mắt quỷ kia rất khó duy trì đó?” Thiên tôn hỏi.

Ân hậu suy nghĩ một chút: ” Với quy mô này ta thấy thế nào cũng không thể là bản nguyên vẹn của Vạn Chú Cung... Không có nước, làm sao làm con mắt quỷ kia hoạt động?”

“Vậy cũng đúng.” Thiên Tôn gật đầu một cái, ngược lại là hơi thờ phào nhẹ nhõm, “Không có con mắt quỷ, độ khó trực tiếp thấp xuống một nửa, nhớ năm đó những người giang hồ kia tới Vạn Chú Cung, hơn một nửa đều là chết dưới con mắt quỷ.”

Nói tới chỗ này, Thiên Tôn ngồi xuống nghiêm túc trước mặt Tiểu Tứ Tử hỏi: “Người muốn dẫn chúng ta đi chỗ nào a?”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục đưa ngón tay chỉ Ác Đế Thành.

Thiên Tôn cảm thấy đứa nhỏ này càng ngày càng bướng bỉnh, liền muốn đưa tay tới bóp bóp má bé...

Nhưng lão gia tử tay mới vừa đưa ra còn chưa có tới mặt Tiểu Tứ Tử lại đột nhiên dừng lại.

Sau lưng Ân Hậu cũng chột ngắc đầu một cái, nhìn chăm chăm phía trước Ác Đế Thành, lăm bầm lâu bầu nói một câu: “Đục nước béo cò?”

Thiên Tôn cũng cười: “Không nghĩ tới a... Không nghĩ tới!”

Tiểu Tứ Tử ngược cái đầu nhỏ nhìn một chút Thiên Tôn cùng Ân Hậu. Đừng xem bé có thể chỉ đường, nhưng cụ thể chuyện gì xảy ra, chính bé cũng không hiểu rõ a.

Đục nước béo cò cái này thành ngữ này Tiểu Tứ Tử vẫn là biết, nhưng mà bé có chút không hiểu —— phía trước một tòa thành bị phá, cùng đục nước béo cò có quan hệ thế nào?

Thiên Tôn chú ý tới TIỂU tứ Tử có chút hiếu kỳ trợn to hai mắt nhìn bọn họ, liền cười tiến tới: “Tiểu Tứ tử, người có muốn biết hay không chúng ta nói đục nước béo cò là ý gì a?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng gật đầu a gật đầu.

Thiên Tôn nhìn chăm chăm bé một hồi, đột nhiên đưa ngón tay ra chọt một cái trên mũi của Tiểu Tứ Tử: “Không nói cho người!”

Tiểu Tứ Tử sững sốt một chút, phía sau Ân Hạo cũng cạ lời mà nhìn Thiên Tôn một cái.

Chỉ thấy vào lúc này, đầu ngón tay Thiên Tôn hướng về phía má Tiểu Tứ Tử mập mạp mà chọt tới chọt lui, mặt đầy vẻ tươi cười có ý chọc tức bé: “Người không phải cái gì cũng biết sao? Không nói cho người! Liền không nói cho người!”

Mắt thấy má Tiểu Tứ Tử cũng bắt đầu đỏ lên, Ân Hạo một cước đạp vô mông Thiên Tôn. Không để ý tới Thiên Tôn bị đạp nằm xuống, Ân Hạo đem Tiểu Tứ Tử đang tức giận ôm lên, cùng bé nói: “Đục nước béo cò là một loại nội lực hình thành trận pháp, là dùng để gạt người.”

Tiểu Tứ Tử cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Ân Hạo nhìn một chút Ác Đế Thành phía trước: “Liền giống như nói, ta muốn bố trí một tà trận rất lợi hại đi đối phó người, người cảm thấy ta sẽ làm được, nhưng trong thực tế, ta chỉ biết một nửa.”

Tiểu Tứ Tử nháy nháy mắt: “Một nửa?”

Ân Hạo gật đầu: “Nhưng ta không thể để cho người biết, cho nên ta chỉ có thể dựa vào lừa gạt người!”

Tiểu Tứ Tử tò mò: “Phải thế nào lừa gạt a?”

Vào lúc này, Thiên Tôn cũng dậy rồi, đưa tay nhận lấy Tiểu Tứ Tử từ trên tay Ân Hậu, cùng nói: “Chính là mang lên một cái xác trận nhưng mà chỉ có một nửa trận, sau đó sẽ dùng nội lực hình thành nhiếp hồn thuật hoặc là ảo thuật để bù đắp cho bộ phận không trọn vẹn còn lại!”

“Nga... Như vậy a!” Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, hiển nhiên là nghe hiểu.

Thiên Tôn nhếch một bên khóe miệng, đối với bé khẽ mỉm cười: “Bất quá sao, loại biện pháp này, có một chỗ sơ hở.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tay nhỏ bé vỗ một cái, “A! Ta biết! Bộ dáng kia, nếu như có người mở ra một nửa trận lúc ban đầu có chút bị pha hư ... Liền dễ dàng đi xuyên qua a!”

Ân Hậu khi nghe được liền nở nụ cười, Thiên Tôn thì lắc lắc Tiểu Tứ Tử: “Ai nha! Qua mỗi năm thì càng ngày càng thông minh a!”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ.

Thiên Tôn hướng về phía Ác Đế Thành đổ nát chép miệng: ” Ác Đế Thành vào lúc này chính là một cái hộp lốt gió a, bên trong cùng bên ngoài hẳn là hai bức quang cảnh.”

Ân Hậu cũng gật đầu: “Chiêu nhi cũng có thể chú ý tới đi...”

Thiên Tôn một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay giơ lên theo kiểu vuốt mèo mà sờ đầu bé, cười nói: “Miêu sao, chỉ cần là động, đều có thể phát hiện.”

...

Đúng như Thiên Tôn cùng Ân Hậu sau khi dự trù, Triển Chiêu sau khi bị “Cặp mắt to lớn” trên đỉnh đầu chấn nhiếp một chút rất nhanh phát giác vi diệu —— trôi lơ lửng.

Mặc dù cách xa, thế nhưng cặp mắt to lớn này đều giống như đang trôi lơ lửng ở trên nước... Triển Chiêu trong lòng khẽ động —— ảo thuật!

Lâm Dạ Hỏa bước ra mấy bước đi về trước thử thăm dò, liền bị Bạch Long Vương lôi cổ áo kéo trở lại.

Cùng lúc đó, chỗ bị Hỏa Phượng mới vừa đập lên, lại cảm lên mấy cái trọng tiến.

Hỏa Phượng nhón chân trực vỗ ngực, một bên Thánh Linh Vương cùng Bạch Ngọc Đường chính là đều nhíu mày lên.

Bạch Long Vương cũng có chút nghi ngờ, tự nhủ: “Mùi tên này là từ đâu mà bay tới?”

Bạch Ngọc Đường cùng Thánh Linh Vương đồng thời lắc đầu —— không nhìn thấy!

Lâm Dạ Hỏa cũng gãi đầu —— cảm giác giống như là đột nhiên biến ra vậy...

Nghĩ tới đây, Hỏa Phượng Đường Chủ đưa tay sờ ngực mình một cái: “Chẳng lẽ là đột nhiên phản ứng trở nên chậm? Không có lý do mũi tên lớn như vậy bắn tới cũng không phát hiện a! Ta võ công tuyệt thế như vậy cơ mà?!”

Lâm Dạ Hỏa nói xong, ngẩng đầu liền thấy Triển Chiêu đang nhìn mình chăm chăm.

Hỏa phượng còn thật buồn bực, đi tới bên cạnh Ngũ gia một chút, nhỏ giọng nói: “Mắt mèo nhà ngươi hình như đã nhìn ra được cái gì a!”

Không cần Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở, Bạch Ngọc Đường cũng đã chú ý tới... Triển Chiêu tựa hồ là có phát hiện.

Chỉ thấy Triển Chiêu quay người lại, thuận tay... Rút lên một mũi tên, ở trong tay khua lên vài vòng.

Mọi người đang nghi ngờ mèo này thời điểm này rồi mà còn làm ảo thuật gì, bỗng nhiên chỉ thấy tay Triển Chiêu hất một cái... Trọng tiễn kia bay ra ngoài...

Kỳ quái chính là, mũi tên sau khi bay ra ngoài... Bỗng nhiên biến mất.

Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa đều là ngừng một lát, trong mắt chợt lóe lên sáng tỏ.

“Nguyên lai chỉ là một tàn trận!” Bạch Long Vương ánh mắt lóe lên một cái.

Bạch Long Vương nói xong, bước lên một bước, trong nháy mắt, nội lực khởi... Bốn phía xung quanh cuồng phong nổi lên.

Cuồng gió thổi một cái, trên bầu trời cặp mắt to lớn kia liền bắt đầu vận vẹo biến hình, mà trước mắt lâu đài hoàn chỉnh cũng bắt đầu xuất hiện trống rỗng, thậm chí tòa đài cao kia, cũng xuất hiện trọng ảnh (bóng chồng lên nhau)... Ánh sáng xé phá hư không tiến vào, cảnh tượng đồ nát thế lương liền không giấu được.

Mà lúc này ở trên chỗ tường đổ, liền đứng mấy người quần áo đen trong tay đang cầm trọng tiễn, mang mũ cao, lụa đen che mặt quái dị.

Lâm Dạ Hỏa cười lạnh một tiếng, “Khó trách không nhìn thấy mũi tên từ đâu tới, nguyên lai chính là ở bên ngoài trận ném tiễn vào a!”

Những phục binh kia vừa thấy tàn trận bị phá, liền giơ mũi tên hướng về phía mọi người bắn tới.

Chẳng qua là bọn họ mới từ chỗ vách tường bị tàn phá tường đứng lên, liền bị một tia sét đánh trúng.

Theo nội lực Bạch Long Vương thả ra, bầu trời Ác Đế Thành mây đen rợp trời, sấm sét đan xen.

Cách đó trong không trung không xa, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu —— tàn trận xem ra là phá a.

...

Mà lúc này, xa hơn là ở Công Tôn cùng Triệu Phổ đứng trên cổng thành Hắc Phong Thành quan sát, lại có một kiểu tâm tư khác.

Công Tôn nhìn xa xa một điểm trắng mà càng đi càng xa, biết đó là Yêu Yêu, còn con trai mình liền ở phía trên.

Triệu Phổ đang nhìn thấy vui vẻ, liền nghe được Công Tôn bên người thở dài.

Cửu vương gia buồn bực, hỏi Công Tôn, “Thế nào?”

Công Tôn gương mặt mặt mày ủ dột, lầm bầm một câu: “Tiểu Tứ Tử rằng đều chưa có mọc tốt đâu mà lại chạy tới đánh giặc, ngày hôm nay này lại là cỡi rồng lại là nhảy núi đó a...”

Triệu Phổ bị Công Tôn làm cho buồn cười, thấy Công Tôn lo âu liền đưa tay nắm lấy bả vai Công Tôn: “Nhi tử là tiểu thần đó nha!”

Công Tôn liếc mắt nhìn liếc Triệu Phổ: “Nó mới mấy tuổi, thần cái gì thần a...”

“Đoàn thần a!” (Đoàn ý là hình tròn nha =]])) Triệu Phổ mặt nghiêm túc: “Cúi chào đoàn thần, tâm tưởng sự thành sao!”

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cho giận cười, lại hít một hơi thật dài, nhìn mây đen phương xa dần dần tản đi Ác Đế Thành, “Hy vọng thật có thể tâm tưởng sự thành đi.”

...

Trong Ác Đế Thành, dưới nội kinh cường đại của Bạch Long Vương con mắt to lớn liền biến mất.

Đám người Triển Chiêu hoàn toàn thấy rõ được tình cảnh trước mắt — Ác Đế Thành vốn là một cái kiến trúc khung đỉnh (kiến trúc hình mái vòm) to lớn, nhưng mà trước lúc tứ từ trận bị phá Ác Đế Thành cơ hồ là bị phá một nửa.

Lúc này, khung đỉnh chỉ còn lại không tới ba thành, trong thành tòa đài cao kia cũng hư hại nghiêm trọng, cả nền móng tòa đài cao bị tổn thương nghiêm trọng, nhìn lão đảo muốn ngã.

Triển Chiêu cẩn thận quan sát một chút, quay đầu lại hỏi mọi người: “Đồ chơi này... Cảm giác chỉ chột một chút thì sẽ sập a! Làm sao đi lên?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, Lâm Dạ Hỏa “Chắc chắc” hai tiếng: “Sớm biết vậy liền mang theo Yêu Yêu rồi.”

Đang nghĩ tới Yêu Yêu thì trên đỉnh đầu, một tiếng rầm ngâm quen thuộc truyền tới.

Mọi người ngưỡng mặt lên, chỉ thấy Yêu Yêu bay vào bầu trời Ác Đế Thành, đã ở đỉnh đầu bọn họ mà lượn tròn.

Vốn là, Thiên Tôn cùng Ân Hạo đang chuẩn bị bắt mấy đứa trẻ mà nhéo lỗ tai, để cho bọn họ tự chủ trương. Nhưng lúc này, Nhị lão đứng ở trên lưng rồng, cau mày, nhìn chăm chăm xa xa đài cao lão đảo muốn ngã kia.

“Vạn Chú Đài...” Ân Hậu lăm bằm lầu bầu.

Ngay tại thời điểm hai người ngấn ra, Tiểu Tứ Tử bỗng nhiên ở trên lưng Yêu Yêu vỗ lên hai cái.

Yêu Yêu lập tức liền hướng tòa đài cao kia tầng cao nhất mà bay đi.

“Ai!”

Triển CHIÊU bọn họ vẫn chờ Ân Hậu cùng Thiên Tôn sau đó tới, ai biết Nhị lão đều không phản ứng, bọn họ liền hướng Vạn Chú Đài mà bay qua.

Triển Chiêu tung người một cái liền nhảy lên, bắt lại cái đuôi yêu yêu.

Phía sau liền nằm thành một chuỗi, từng người túm lấy từng người.

Cũng may mấy vị này khinh công tốt, nhưng Yêu Yêu vẫn là bay không thoải mái, đập cánh kêu một tiếng, tốc độ nhanh hơn.

Thiên Tôn quay đầu nhìn một chút, Ân Hậu cũng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ tử, như thế đi qua sao?”

Thiên Tôn cũng nhắc nhở, “Vạn Chú Đài rất nguy hiểm!”

Tiểu Tứ Tử nhưng là lăm bằm lầu bầu lăm bằm: “Sắp không còn kịp rồi!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghi ngờ, “Không kịp? Cái gì không kịp?”

Tiểu Tứ Tử lại đập lên lưng Yêu Yêu một cái, Yêu Yêu bỗng nhiên đi lên một chuỗi... Vẩy đuôi một cái...

Thiên Tôn cùng Ân Hậu liền nghe được “A a a...” Mang tiếng vang đích một giọng, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa, đều bị

quăng ra ngoài.

Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương tựa hồ là tương đối có kinh nghiệm, tung người một cái, bay đến trên lưng rồng.

Nhìn ba đứa nhỏ trực tiếp bị quăng lên trên tầng trên cùng của tòa đài cao kia.

“A!”

Lâm Dạ Hỏa vừa rơi xuống đất, cũng cảm giác mặt đất thoáng một cái.

Triển Chiêu cũng cả kinh: “Đừng động!”

Trên lưng rồng tất cả mọi người cảm thấy kinh hồn bạt vía... Chỉ thấy tòa đài cao kia lắc lư mấy cái vô cùng rõ ràng.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa hóp lưng lại như meo, ổn định dưới chân, lúc này, nghe được sau lưng truyền tới tiếng gió, ba người vừa quay đầu lại...

Chỉ thấy Yêu Yêu bay lên, trên lưng Yêu Yêu, Thiên Tôn, Ân Hậu, Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương đều ở, ngồi ở trước nhất, là Tiểu Tứ Tử bưng một hộp gấm.

Mấy người trên lưng rồng, lúc này đã hoàn toàn bị cảnh tượng phía trước hấp dẫn.

Triển Chiêu bọn họ cẩn thận từng li từng tí đứng thẳng người, cũng đều nhìn về phía trước. Sau khi nhìn một cái, ba người không khỏi thất vọng, trước mắt, chẳng lẽ chính là tòa thành trong truyền thuyết “Vạn Chú Đài”?!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 228: Bấy

Đại khái là Vạn Chú Đài trong truyền thuyết quá mức thần bí, đến mức đám người Triển Chiêu không quá chắc chắn trước mắt mình những tường đất đổ nát này có phải là Vạn Chú Đài không.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng theo bản năng quay đầu nhìn lại Thiên Tôn cùng Ân Hậu một cái.

Mà lúc này, Nhị lão đứng ở trên lưng Yêu Yêu cũng là khẽ cau mày, mắt mang nghi hoặc nhìn về phía trước.

Hắc Thủy bà bà ngưỡng mặt lên, hỏi hai người: “Đây chính là Vạn Chú Đài sao?”

Thiên Tôn lắc đầu một cái.

Ân Hậu nói: “Vạn Chú Đài kích thước so với cái này lớn hơn gấp mười lần, bên trên có vạn chỉ ma nhãn, mỗi một con bên trong đều có một chú ngôn.”

Thiên Tôn ôm cánh tay: “Mỗi lần tiến đến gần Vạn Chú Đài một bước, đều cần mạo hiểm rất lớn, cùng với...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cùng nhau đưa tay chỉ lên bầu trời chỗ tường cao bên kia, “Vạn Chú Đài hẳn là ở cái vị trí kia... Không có bậc thang, không có chú ngôn, Từ đâu lại mọc ra cái Vạn Chú Đài này? Không biết đây là loại chò chơi gì?!”

Nhị lão lời vừa dứt, bên trên khối tường tàn phá kia liền xuất hiện mấy người.

Những người này quần áo lụa đen, đầu đội một cái mũ cao màu đenquỷ dị, toàn thân trên dưới chỉ lộ ra vị trí nơi con mắt. Nhưng quan sát ánh mắt bọn họ chung quanh đều có nếp nhăn, có thể đoán được bọn họ đã hết sức già nua.

Thiên Tôn cùng Ân Hạo trong mắt xuất hiện càng nhiều điều nghi hoặc.

Lâm Dạ Hỏa hỏi: “Người nào?”

...

Bên trong quân doanh ở Hắc Phong Thành.

Triệu Phổ chấp tay sau lưng, ở bên ngoài soái trường đi đi lại lại.

Cửu vương gia bất đắc dĩ liếc mắt nhìn soái trường của mình... người ta không phải là không muốn đi vào, là bởi vì quả thực không có chỗ đặt chân a.

Mới vừa rồi, Công Tôn bưng một chồng giấy cùng một cái bàn tính toán chiếm lĩnh luôn cả bàn chủ soái của mình, vội vội vàng vàng liền bắt đầu bận bịu làm chuyện gì đó.

Triệu Phổ nhìn Thư ngố nhà mình, lúc này không giống chủ bộ cũng không giống như quân sư, mà là rất giống như mộttrưởngphòng(nhân viên sổ sách)tiên sinh, tính toán cái này lưu, đầu ngón tay cũng bấm liên hồi đến nỗi xuất hiện cả tàn ảnh, cũng coi đây là một “Võ công” đấy chứ?

Rất nhanh trong soái trường bày biện rất nhiều giấy tờ, Triệu Phổ nhặt lên mấy tờ nhìn một chút, phát hiện đều là một chút con số, cẩn thận nghiên

cứu một chút, Công Tôn tựa hồ là đang tính toán xem ngày tháng còn có giờ giấc.

Lúc này, Hạ Nhất Hàng mang theo Thẩm Thiệu Tây đến tìm Triệu Phổ.

Thấy động tĩnh trong soái trường, Hạ Nhất Hàng cũng thật tò mò, hỏi triệu Phổ: “Tiên sinh đang làm gì?”

Triệu Phổ nhún vai.

Lúc này, Công Tôn đột nhiên ngẩng đầu đi ra bên ngoài nhìn trời, hỏi Triệu Phổ, trong quân doanh, có hay không có người nào đặc biệt hiểu về việc tính toán?

Hạ Nhất Hàng cùng Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, đồng thời đưa tay chỉ về phía Thẩm Thiệu Tây.

Manh tướng quân nghiêng đầu một chút, tò mò hỏi Công Tôn: “Tiên sinh có thể tính toàn là muốn cái gì?”

Công Tôn đối với Manh tướng quân ngoắc tay, Thẩm Thiệu Tây liền đi vào, chuẩn xác tránh được giấy tờ trên đất, đi đến bên cạnh Công Tôn.

Công Tôn kéo người ngồi xuống, cầm tờ giấy trong tay, trên giấy có mấy ngày tháng.

Công Tôn báo một mốc thời gian cách đây hai trăm năm cùng một mốc thời gian cách đây một trăm năm, hỏi Thẩm Thiệu Tây có thể hay không tính ra cách xa nhau là bao nhiêu ngày.

Thẩm Thiệu Tây liền sờ cằm tính nhẩm trong lòng.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng nhìn nhau một cái, cũng đều chạy vào.

Chỉ thấy trong tay Công Tôn trên tờ giấy kia, thật ra thì đã tính ra được giữa hai mốc thời gian kia chênh lệch mấy ngày, đó là một chuỗi con số đặc biệt đặc biệt dài.

Ba người cũng nhìn chăm chăm Thẩm Thiệu Tây.

Đại khái sau thời gian nửa chung trà, Thẩm Thiệu Tây trả lời một con số... Kết quả cùng Công Tôn tính ra mốc thời gian giống nhau như đúc.

Công Tôn gật đầu một cái, lại báo mấy tổ ngày tháng cho Manh tướng quân, Thẩm Thiệu Tây liền nhanh chóng tính nhẩm, cho ra mấy tổ kết quả, đều giống Công Tôn xem như là cùng một đáp án.

Thẩm Thiệu Tây sờ cằm, suy nghĩ: “Trong này tựa hồ là có quy luật nào đó.”

Công Tôn trực gãy đầu: “Nếu là tính như vậy chính xác... Kia còn dư lại chưa tới một canh giờ rồi... Tới kịp không?”

Hạ Nhất Hàng cùng Triệu Phổ bị huyền não rơi vào trong sương mù —— cái gì có kịp hay không a?

Công Tôn rốt cục thì buông bút xuống, “Hoặc” đứng lên, chạy ra ngoài.

Hạ Nhất Hàng nhìn Triệu Phổ đuổi theo Công Tôn chạy đi, liền nghe sau lưng Thẩm Thiệu Tây hỏi: “Đây là thế nào? Nhất kinh nhất sạ (đột nhiên hoảng sợ).”

Hạ Nhất Hàng thở dài lắc đầu một cái, ai biết được.

Triệu Phổ đi theo Công Tôn, một đường chạy tới chỗ nhốt mấy người binh mã Ác Đế Thành mới vừa rồi tới đầu hàng.

Công Tôn vọt vào, níu lại hoàng mao kia, hỏi: “Lúc trước người nói Ác Đế không phải là người!”

Triệu Phổ ôm cánh tay đứng ở một bên nghe.

Hoàng mao nhìn một chút Công Tôn, gật đầu: “Ta đã nói qua, các người muốn biết, liền đáp ứng điều kiện của ta...”

Chẳng qua là còn không chờ hần nói xong, Công Tôn đã cắt ngang hần, hỏi: ” các người dốc sức lâu như vậy cái gọi là Ác Đế, có phải hay không chỉ là một cái cơ quan dùng để tính thời gian?”

Công Tôn bất thành linh nói một câu, đem hoàng mao kia nói cho sững sốt.

Từ lời Công Tôn nói, hần nghe được trong nháy mắt, phản ứng đó đến xem —— Công Tôn nói đúng.

Cửu vương gia hơi chớp mắt... Đây chính là không ngờ nhất a! Nếu nói Ác Đế không phải là người, có thể là đi theo phương hướng bình thường mà đoán ra là yêu ma hay quỷ quái, mà lại mất hết nửa ngày trời, Ác Đế lại cũng chỉ là một cơ quan?

Triệu Phổ liền buồn bực —— cơ quan lại không mang theo hơi thở mà, cũng không biết nói chuyện làm sao lại gọi Ác Đế?

...

Một đầu khác, khốn hoặc giống vậy còn có Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Những người che mặt mặc quần áo đen kia đứng trên tường đất tàn phá, trận thế này, Triển Chiêu nhìn bọn họ thờ ơ, nhưng Thiên Tôn cùng Ân Hậu chính là nhúu mày.

Ân Hậu mở miệng, “Đây không phải là đám tay sai ám sát đội của Lý Biện sao...”

Thiên TÔN gật đầu một cái: “Là loại tổ côn trùng nào a?”

Đám người Triển Chiêu lập tức nghĩ tới trước kia Công Tôn Mỗ cùng bọn họ nhắc tới, “Ác chu tổ?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng cười một tiếng: “Theo truyền thuyết đúng là còn có hai tổ đội nhân mã, dù sao đều là loại côn trùng có hại mà.”

“Còn có chu tổ cùng hạt tổ.”(chu là còn nhện, hạt là con bọ cạp a)

Lúc này, đứng ở chỗ cao nhất, một người quần áo đen, dùng thanh âm già nua trả lời.

Tất cả mọi người theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về người nọ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng tương đối gần, phán đoán một chút, cảm thấy người này cảm giác nội lực cũng chỉ vậy, tuổi tác chắc không giống Thiên Tôn, Ân Hậu lớn như vậy... còn lai lịch thì?

Đang nghi ngờ, chỉ thấy vị lão giả kia đưa tay, chậm rãi chặn cái rút khăn che mặt của mình.

Hỏa phượng quan sát một chút, phát hiện ngoài trừ già một chút, cũng không khó nhìn lắm, không hiểu mang cái khăn che mặt này thì ý nghĩa ở chỗ nào.

Lão giả kia sau khi tháo xuống cái khăn che mặt, nhìn mọi người một cái, đưa tay từ phía sau lấy ra một quyển thánh chỉ sáng loáng giơ lên.

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, thánh chỉ này kiểu dáng cùng bây giờ dường như không quá giống nhau.

Mà phía sau bọn họ Thiên Tôn cùng Ân Hậu trên mặt trong nháy mắt lóe lên một tia ghét bỏ.

Lão giả cười lạnh một tiếng mở miệng, giọng mang theo mấy phần ngạo mạn, “Hai vị đệ tử của Ngân yêu vương ngồi xuống, thấy Ngô hoàng thánh chỉ, còn không quỳ xuống tiếp chỉ!”

Bạch Long Vương cùng Thánh Linh Vương cũng sững sốt một chút. Phía trước, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa chính là cũng yên lặng quay đầu, liếc mắt nhìn đại nhân nhà mình ...

Quả nhiên, Thiên Tôn cùng Ân Hậu vào lúc này mí mắt đều bắt đầu nhúu lại.

Thiên Tôn nói chuyện mang theo ý ghét bỏ, không đứng đắn nói một câu, “Người để cho bốn tọa quỳ là quỳ lão quỳ rùa nào?”

Ân Hậu cũng bủi môi một cái: “Đại gia một trăm năm nay đều không chửi qua lão rùa hoàng đế nhà ngươi! ”.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cố gắng nhịn được mới không cười ra, nhưng trong cổ họng toàn là “ư ư” một tiếng, vội vàng cắn chặt răng lại.

Ngũ gia đứng hơi gần trước một ít, đang quan sát tường đất kia, luôn cảm thấy nơi này không phải quá đúng, còn có... Từ lúc vừa mới bắt đầu, Bạch Ngọc Đường liền nghe được một ít thanh âm hi hi hê hê nhát dích, giống như là Hoàng sa đang lưu động, mang theo quy luật nào đó.

...

Công Tôn hỏi xong, lại liền vội vã chạy ra ngoài, bộ dáng kia tựa hồ là muốn đi tìm Công Tôn Mưu.

Triệu Phổ rốt cục thì không nhịn được, nửa đường thuận tay liền đem Công Tôn cản lại.

Cửu vương gia hỏi: “Người vội vã như vậy là làm gì?”

Công Tôn nhíu mày một cái: ” Ừ... Ta có một suy đoán...”

Triệu Phổ khoát tay chặn lại, “Người ngay cả địa chấn cũng đã đoán đúng, cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, phát hiện cái gì mau mau nói với ta.”

Công Tôn nói: “Ta cảm thấy... Chúng ta có thể trúng kế!”

Triệu Phổ vẻ mặt cũng nghiêm túc mấy phần, làm một tướng quân chinh chiến nhiều năm, còn là một Thường Thắng tướng quân, Triệu Phổ thật ra vẫn là một người bình thường, không có năng lực đoán trước được.

Triệu Phổ sở dĩ bách chiến bách thắng là có nhiều phương diện nguyên nhân, trong đó dự cảm rất chính xác, chính là một cái đặc điểm nổi bật. Lần này... Cửu vương gia đích xác là mơ hồ có một loại cảm giác! Làm sao cũng không đúng lắm.

Đánh giặc để cho người sinh ra hoài nghi, là tiến triển quá thuận lợi! Nếu như đối thủ không phải ngu xuẩn tới cực điểm, như vậy quá thuận lợi liền chứng tỏ là có cạm bẫy!

Nhưng mà bọn họ chuyển này tới Hắc Phong Thành, một đường tiến triển tất cả đều là khó khăn, cuộc chiến này đánh không hề thông thuận triệt để như vậy, giống như việc đi qua quan ải vậy, từng bước đều là cạm bẫy, nhưng lúc gặp phải khó khăn thật sự lại luôn có thể tìm được biện pháp giải quyết kịp lúc, cho dù là có chút gian hiểm đi nữa, nhưng vận khí cũng không tệ.

Trên thực tế, Triệu Phổ xem ra, thuận cùng không thuận, cũng không phải là phán đoán tiêu chuẩn có hay không có cạm bẫy trực tiếp... Loại cảm giác này là rất khó nói.

Lần này, Triệu Phổ liền có một loại cảm giác mãnh liệt, khó khăn tới mất tự nhiên! Giống như đánh cờ gặp phải cao thủ, hễ từng bước từng bước đem người dẫn vào cục diện đã bố trí, làm ra một chút khó khăn cho người dần hóa giải, có cảm giác là một lão đạo sĩ.

Công Tôn chỉnh sửa một chút suy nghĩ của mình, kéo Triệu Phổ đến một bên, nghiêm túc nói, “Lần này chúng ta tới Ác Đế Thành, mỗi một bước đi đến chỗ nào, tựa hồ cũng có người thiết kế xong, để cho chúng ta từng bước hóa giải nguy nan, chỉ là vì...”

“Vì kéo dài thời gian.”

Không đợi Công Tôn nói xong, Triệu Phổ tiếp một câu.

Trên mặt Công Tôn trong nháy mắt lóe lên kinh ngạc lại mang theo vẻ mặt kính nể, để cho Cửu vương gia rất là hưởng thụ, mới vừa rồi vẻ buồn rầu mơ hồ kia cũng đã biến mất.

Cửu vương gia ôm cánh tay, “Ta nghĩ tới nghĩ lui đều không cảm thấy trận chiến Ác Đế Thành lần này địch nhân có cái gì phần thắng. Hơn nữa người nói đối phương có nhân mã sao? Không có!”

Công Tôn gật đầu.

“Có mục đích nào không?”

Công Tôn tiếp tục lắc đầu, “Cũng không có!”

“Đều đã đến điểm nguy cấp cuối cùng rồi mà vẫn còn đang giãy giụa...” Cửu vương gia khẽ mỉm cười, “Loại chuyện đánh giặc này vậy

đều là tranh thủ thời gian, gặp nguy hiểm phải chạy, ít nhất phải giữ được mạng chờ đông sơn tái khởi. Có thể Ác Đế Thành này tựa hồ là dùng phương pháp trái ngược, nghĩ tới nghĩ lui, mặc dù không biết mục đích gì đến tột cùng là cái gì, kết quả chỉ có thể là... Vì kéo dài thời gian.”

Công Tôn gật đầu, “Vô luận là vị cao nhân nào làm ra cục diện nay, nhưng thời gian này cùng trước kia căn cứ một ít vào thời điểm chín cột vòi rồng xuất hiện dường như lẫn nhau có quy luật!”

Công Tôn cũng không biết nên làm sao giải thích cặn kẽ cho Triệu Phổ, chẳng qua là suy đoán bước đầu.

Triệu Phổ yên lặng chốc lát, nhưng là lĩnh hội ý của Công Tôn, hỏi, “Người cảm thấy... Toàn bộ Ác Đế Thành tồn tại, thậm chí nói trận chiến này mục đích thực sự, chính là vì chờ đợi lúc chín cột vòi rồng xuất hiện sao?”

Công Tôn hơi có vẻ rầu rĩ gật đầu, “Ta đoán vậy.”

Cửu vương gia chấp tay sau lưng tại chỗ đi mấy bước, cau mày, “Mục đích là cái gì chứ?”

Công Tôn gãi đầu, cũng không nghĩ ra được, thuận miệng đáp một câu: “Chẳng lẽ cũng giống chúng ta vậy, chờ đón Ngân Yêu Vương?”

Công Tôn tùy ý nói một câu, nhưng chân mày Triệu Phổ động một cái, nhìn chăm chăm Công Tôn.

Công Tôn biết mình câu nào có thể nhắc nhở, vội hỏi, “Người nghĩ đến cái gì có phải hay không?”

Triệu Phổ nhẹ nhàng sờ cằm một cái, cười.

Công Tôn thấy hắn cười, càng kích động, truy hỏi, “Như thế nào?”

Cửu vương gia cũng không trả lời, hỏi ngược lại, “Người cảm thấy, cõi đời này loại chiến pháp thủ thắng nào lợi hại nhất?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Lấy ít thắng nhiều?”

Triệu Phổ “Ha ha” cười một tiếng, khẽ lắc đầu một cái, “Là không chiến mà thắng!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 229: Buông Xuống

Người nắm quyền Ác Đế Thành quả nhiên vẫn là tàn đảng của tổ chức ác chu năm đó, nói tới nói lui đều là Lý Biện lưu lại nanh vuốt.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu mặt đầy khó chịu, bộ dạng kia giống như là muốn lập tức làm thịt đám người này, cũng lườm nhìn một cái.

Triển Chiêu vào lúc này trong lòng nói thầm, trước mắt chỉ là một tàn đảng ít người như vậy, có thể dậy lên sóng gió gì chứ? Còn cầm ra thánh chỉ tới để cho Thiên Tôn cùng Ân Hậu quỳ, pha trò sao?

Lâm Dạ Hỏa hướng dưới chân núi nhìn xuống, binh mã Ác Đế Thành không sai biệt lắm chạy sạch, còn dư lại một ít tàn binh, nhìn dáng dấp cũng chuẩn bị trốn... Đám này đều là bị ác linh bệnh phá hư tới cực điểm, trăm phương ngàn kế mới vào Ác Đế Thành, như vậy dễ dàng buông tha? Là giả buông tha chuẩn bị đông sơn tái khởi, hay là phát hiện mình vô vọng, chỉ muốn bảo vệ tánh mạng?

Triển Chiêu chợt phát hiện Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh đang cau mày tựa hồ là có cái gì khó chịu, có chút bận tâm, chẳng lẽ là bị thương?

Đưa tay vỗ nhẹ nhẹ Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhìn Chuột nhà mình—— thế nào?

Ngũ gia cau mày, nhỏ giọng cùng Triển Chiêu nói, “Người có nghe thấy thanh âm gì hay không? Cùm cụp cùm cụp ... đều có quy luật mà vang lên.”

Tiếng gió trong đại mạc rất lớn, có tạp âm gì nhỏ tiếng, đích xác là không dễ dàng bị phát hiện.

Có thể Ngũ Gia đúng như lời Bàn Dục nói, đó là Bạch Ngọc Đường là một người tỉ mỉ,, sợ dơ sợ loạn sợ ồn ào. Tối ngủ phải đặc biệt yên tĩnh, có tạp âm liền không ngủ được, đặc biệt là thanh âm có quy luật. Nói thí dụ như mái hiên nào có tiếng giọt mưa rơi xuống tí tách, cái đèn lồng nào không thối tắt đèn, hoặc là con thiêu thân cứ bùm bụp đụng chụp đèn, coi như cách sân, cũng có thể để cho Ngũ gia phát điên, hơn nửa đêm bò dậy tìm thanh âm.

Nghe Bạch Ngọc Đường vừa nhắc, Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng đích xác phân biệt ra được trong tiếng gió vù vù có một loại thanh âm cùm cụp có quy luật ... Là tiếng vang ra ở đâu chứ?

Bạch Long Vương liếc một mắt tường đất ở phía kia, hỏi, “Sau mặt tường có cái gì?”

Thánh Linh Vương giúp trả lời một câu, “Dựa theo cung điện Ác Đế Thành lúc chưa bị hủy diệt tới suy tính... Phía sau chính là ngôi vị hoàng đế.”

“Ngôi vị hoàng đế?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu nhìn Thánh Linh Vương.

Lâm Dạ Hỏa sờ cằm, “Nga... vậy là sau bức tường kia chính là chỗ mà Ác Đế ngày thường vào triều?”

Thánh Linh Vương gật đầu: “Ác Đế một mực không ra mặt, cái gọi là ra mặt Ác Đế, cũng chính là leo lên mấy trăm cấp bậc thang, nhìn một bóng người mơ mơ màng màng sau bức rèm che.”

“Đích xác là có thanh âm a...”

Lúc này, Ân Hậu nhảy một cái, từ trên lưng Yêu Yêu rơi xuống, giơ tay lên một chưởng hướng về phía mặt tường kia liền đánh ra.

Cũng không biết Ân Hậu dùng mấy thành nội lực, liền thấy kia mặt tường rung một chút sau đó trên mặt tường xuất hiện chằng chịt kẽ hở.

Theo kẽ hở lan tràn, trên vách tường truyền đến tạp lạp tạp lạp tiếng vỡ vụn... Ân Hậu thu chưởng, nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái... Nhìn thêm chút nữa mặt tường đối diện kia... Trong nháy mắt thành tro, theo gió bay đi.

Theo vách tường biến mất, sau tường “Đồ vật” cũng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Những người quần áo đen kia nguyên lai cũng không phải là đứng ở trên tường, mà là đứng trên vật kia.

Sau mặt tường, xuất hiện một cơ quan thật to lớn.

Trên cơ quan có rất nhiều các loại vòng xoay lớn nhỏ, cấu tạo giống một dạng guồng nước vậy, đang có quy luật chuyển động, mới vừa rồi mọi người mơ hồ nghe được những tạp âm đó có lẽ là phát ra từ nơi này.

Lâm Dạ Hỏa nhíu mày, “Đây là cái quái gì?”

Ngũ gia cẩn thận ngắm cơ quan kia, Bạch Ngọc Đường cũng là thuở nhỏ liền tinh thông loại đồ chơi này mà, cái cơ quan này đừng xem nó rất lớn, nhưng cấu tạo thật ra thì cũng không phức tạp, mấy cái vòng xoay này là sau khi xoay đều một vòng, từng điểm từng điểm trở về, giống như đồng hồ cát chảy không sai biệt lắm... ngoại trừ tính giờ, chắc không làm được gì khác... Tính giờ?

Bạch Ngọc Đường lại đếm một chút những nút ấn số lượng kia, cùng với một ít ký hiệu trên cơ quan, tựa hồ là theo như năm tháng ngày cùng

giờ... vậy cơ quan này chính là dùng để tính giờ! Hơn nữa còn là cơ quan đếm ngược, đại khái là mỗi một tháng chuyển đầy một lần, có thể chính xác đến từng năm, từng tháng, từng giờ.

Đang suy nghĩ, chỉ thấy người áo đen lớn tuổi nhất bỗng nhiên giương tay một cái... Phần thánh chỉ kia bị ném xuống.

Sau khi thánh chỉ rơi xuống đất, quyển trục liền hướng hai bên mở ra... Nội dung thánh chỉ rõ ràng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Ân Hậu đứng ở gần nhất, cúi đầu sơ lược nhìn lướt qua, trên mặt liền phát sinh biến hóa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều cúi đầu nhìn... Phần này trong thánh chỉ, mở đầu vẽ một tấm bản vẽ, chính là vị trí cổ cơ quan trước mắt này, bên cạnh có cấu tạo của Vạn Chú Đài, Ác Đế Thành kiến tạo theo bản vẽ, bên ngoài Ác Đế Thành phương pháp bố trí cơ quan cần bao nhiêu nội lực, cao thủ... vân vân.

Lâm Dạ Hỏa lực chú ý bị hấp dẫn, ngồi xuống nhìn kỹ, sau khi xem xong kinh ngạc không thôi —— nguyên lai hơn nửa năm này bọn họ vây quanh Ác Đế Thành đánh nhiều trận như vậy, từ thiếu chút nữa tiêu diệt toàn bộ Tây Vực trong hỏa trọng thiên, đến Nguyệt Lạc Tinh Trầm xuất hiện, động đất, Trầm Tinh điện, rồi đến tứ tà trận, chú giáp thi sống, chờ một chút. Hết thấy tất cả, đều là ở ngay trong quyển trục thánh chỉ này mà liệt kê ra.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, “Cho nên nói, ác Đế thật ra căn bản không tồn tại, chẳng qua là các người mấy vị ‘Trung thần’ này dựa theo phần di chỉ này mà làm việc?”

“Ngô hoàng trước khi qui tiên lưu lại sáu đạo di chỉ, mỗi một đạo lúc nào thi hành đều có chỉ thị, Ngô hoàng thanh danh cái thế thần cơ diệu

toán... chúng ta mấy đời chờ đợi ở mảnh sa mạc hoang vu này mà trung thành, mai danh ẩn tính, chờ chính là ngày này...”

Vị này còn muốn tiếp tục nói, đối diện mọi người, nhất là Ân Hậu cùng Thiên Tôn biểu tình kia hiển nhiên là rất muốn ói.

Thiên Tôn bủ môi một cái, liền nói “Lão rùa già hoàng đế nhà người chết rồi không phải là tốt sao, làm gì mà nói nhảm nhiều như vậy!”

Ân Hậu một bên lông mày cũng khẽ nhú một cái, “Thì ra là như vậy, tử linh bệnh năm đó chính là các người làm ra đi... Điểm này, bình mã Ác Đế Thành đều là đời đời kiếp kiếp mấy đời người sau khi trúng độc tạo nên nhân tài, đủ xấu cũng đủ nghe lời, thuận lợi để các người không chế.”

Đám người Triển Chiêu cũng suy tính một chút, sáng tỏ —— nga! Thì ra là như vậy! Lý Biện năm đó giang sơn không có, lúc sắp chết lại nghĩ hết tất cả các biện pháp thiết kế ra cơ quan này, cuối cùng để lại một chiêu này... Chuẩn bị hôm nay ngăn cản Yêu Vương đi ra, là muốn xoay chuyển càn khôn sao?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu có chút lo âu nhìn Ân Hậu phía trước một cái, Bạch Ngọc Đường chính là cũng lặng lẽ quay đầu nhìn Thiên Tôn sau lưng một cái.

Hai vị lão gia tử lúc này hiển nhiên cũng là rất nghi ngờ.

Ân Hậu cau mày, “Dày vò hơn một trăm năm, vì cái gì? Lý Biện còn có thể cải tử hồi sinh sao?”

Thiên Tôn hí mắt một cái, “Cải tử hồi sinh tốt hơn a, gia đây lại làm thịt hăn một lần nữa!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đồng thời, một bên Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn bọn họ một cái... Ba vị lúc này đều có một

cái nghi ngờ.

Theo lý mà nói, Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều biết chín cột vòi rồng cùng chuyện về Vạn Chú Cung, vào lúc này đều nói như vậy, hai người bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến Yêu Vương như thế nào sao?

...

“Không chiến mà thắng?”

Bên này, Hắc Phong Thành, Công Tôn không nghĩ ra Triệu Phổ nói cái gọi là chiến tranh cảnh giới tối cao, cùng lần này Ác Đế Thành có quan hệ thế nào.

Cửu vương gia hết sức bình tĩnh nói, “Nếu như Ác Đế không tồn tại, chỉ là một cơ quan, như vậy người đoán mấu chốt nhất là cái gì?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, trả lời, “Thời gian!”

Cửu vương gia nhẹ vỗ tay một phát, “Không sai! Cơ quan... Đặc biệt là cơ quan đó đã tồn tại thật nhiều năm, trọng yếu nhất chính là đúng lúc! Cơ quan lúc nào tạo tác dụng, việc này không phải dễ khống chế! Giống như ở trong đất cát chôn xuống cả trăm thiên lôi, vậy cũng phải đoán được nó lúc nào nổ. Nếu như muốn mai phục, người còn chưa tới mà tự mình nổ tan bành, thì đến cái rắm cũng không có!”

Công Tôn gật đầu, là đạo lý như vậy!

“Cho nên trọng yếu nhất chính là thời gian!” Triệu Phổ đầu ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt ngực Công Tôn, “Nhưng là a... Thời điểm đánh giặc, có khả năng mê hoặc địch nhân nhất, vừa vặn chính là thứ đồ trọng yếu nhất! Kỳ thực thời cơ chân chính chiến đấu đều sẽ ẩn giấu phía sau thứ đồ trọng yếu, nếu thời cơ đó bị coi thường, đó chính là cơ hội thắng!”

Công Tôn nhẹ nhàng sờ cằm, suy nghĩ lời nói của Triệu Phổ.

“Người nghĩ a, thời điểm đánh giặc, là không đổi nhân tố trọng yếu, hay là biến hóa nhân tố trọng yếu?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Kia vẫn là biến đổi càng có thể cải biến chiến cuộc một ít đi.”

Triệu phổ gật đầu, “Cũng không phải sao! Kia ảnh hưởng chiến cuộc, cái gì là không đổi?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Thời gian địa điểm là không đổi! Người muốn công là tòa thành này! Thủ chính là cơ quan kia, quan ải thành trì là tha không đi! Nửa qua một giờ ngày sẽ sáng, chưa tới hai giờ ngày sẽ đen... Mặt trời mọc mặt trời lặn, là không có cách nào thay đổi.”

Triệu phổ vừa nói, lại chột chột lỗ mũi Công Tôn, “Người cũng là tuyệt đỉnh thông minh, người nói một chút, Ác Đế Thành này, cái gì là không sửa đổi được?”

Công Tôn chân mày khẽ nhúc nhích, hiển nhiên là khai khiếu rồi, trả lời, “Địa điểm ở ác đế thành sẽ không thay đổi, thời điểm chín cột vòi rồng xuất hiện cũng sẽ không đổi!”

“Vậy cái gì sẽ biến đổi chứ?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gãi đầu, hỏi, “Người sẽ đổi?”

Cửu vương gia gật đầu một cái, “Ngoại trừ người sẽ thay đổi, còn có một thứ sẽ thay đổi, cái giá thường thường sẽ thay đổi toàn bộ then chốt chiến cuộc, cũng là thứ bình thường dễ dàng bị sơ sót nhất.”

Công Tôn cau mày, hỏi, “Thứ gì?”

Cửu vương gia nhắc nhở, “Xích Bích chi chiến có thể thắng, trọng yếu nhất chính là cái gì?”

Công Tôn chớp mắt, “Gió đông... Cho nên là thời tiết?”

“Thiên địa nhân, ba dạng là trên chiến trường mãi mãi là chủ đề không đổi, nhưng trên thực tế thiên địa nhân ba chữ, nói được nhưng là bốn kiểu đồ. Thiên địa trừ bày tỏ thiên thời cùng địa lý ra, còn bao hàm một nhân tố tùy thời có thể thay đổi, dĩ thường vi diệu tồn tại —— trong thiên địa!” Triệu Phổ vừa nói, ngón tay bên ở trước mắt vẽ một vòng tròn, “Thiên địa không thể đổi, nhưng trong thiên địa mọi thứ có thể đổi!”

Công Tôn nhìn chăm chăm Triệu Phổ, chẳng biết tại sao lại nhìn đến xuất thần, theo ý của Triệu Phổ mà suy nghĩ, “Trong thiên địa...”

“Thiên địa nhân, người chính là ở giữa thiên địa, thiên địa thật ra thì không trọng yếu, trọng yếu chính là đồ trong thiên địa! Trời cao đất rộng, có thể thay đổi quá nhiều! Có lúc liên quan toàn thân! Người quá chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa, cũng rất dễ dàng sẽ coi thường biến hóa ẩn núp ở giữa thiên địa nhân”.

Công Tôn đứng yên tại chỗ hơi suy tư chốc lát, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Chín cột vòi rồng xuất hiện, trừ thời gian và địa điểm... Còn có nhân tố khác ảnh hưởng!”

Triệu Phổ thấy Công Tôn một chút liên tưởng, cũng là hài lòng, gật đầu một cái, ” Chín cột vòi rồng căn nguyên phức tạp, có nghĩ tới hay không, vì sao xưng là Chín cột vòi rồng? Căn cứ truyền thuyết, nó tạo thành căn mấy đạo vòi rồng đồng thời xuất hiện, vòi rồng tạo thành lại cùng trong thiên địa do khí lạnh nóng chuyển đổi có liên quan, nói cách khác, cần thời tiết tương đối cực đoan biến hóa!”

Công Tôn gật đầu không ngừng, ” Không sai, Yêu Vương năm đó nhảy xuống từ đỉnh Đao Chi Phong tương đối cao, đỉnh núi giữa thời tiết

hiều thay đổi, tương truyền bên dưới lại có thiên diễm thiêu đốt, hẳn là vô cùng nóng, mà trên ngọn núi lại là lạnh vô cùng, gió núi lại lớn! Có lẽ, đây mới là nguyên nhân chân chính Chín cột vòi rồng bị ‘Triệu hoán’ đi ra ngoài!”

“Chuyện lúc trước, Chúng ta không đề cập tới, dù sao hồi đó Ngân Yêu Vương đã thành công, như vậy bây giờ chính là đời sau.” Cửu vương gia nói, “Ác Đế Thành tại sao giữ vững tới hôm nay, giữ vững đến giờ này còn không có buông tha? Ta có thiên quân vạn mã, cao thủ có Ân Hậu Thiên Tôn, mà hẳn! Ác Đế Thành dựa vào cái gì cảm thấy chỉ cần kéo dài tới một khắc lúc Chín cột vòi rồng xuất hiện kia, là có thể để cho Ngân Yêu Vương không ra được?”

Nếu đã nói như vậy biết, Công Tôn cũng không cần suy đoán, há miệng đáp, “Ác Đế Thành nhằm ngay đích cũng không phải là ba dạng thiên địa nhân, mà là dạng thứ tư! Bọn họ phải phá hư một khắc trước lúc khí hậu đại mặc biến đổi dẫn đến Chín cột vòi rồng xuất hiện, ngăn cản...”

Công Tôn vừa nói kết luận, Triệu Phổ cũng đang hài lòng gật đầu, Công Tôn lời nói vừa ngưng, Triệu Phổ cũng sững sốt.

Nhưng... Bởi vì vào lúc này, có một mảnh bông tuyết màu bạc trắng, từ trước mắt hai người bọn họ bay xuống...

Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, đều thấy được một màn kỳ cảnh mà trong cuộc đời này cũng chưa từng thấy qua... Bầu trời đại mặc lúc ánh nắng mặt trời chói chang chiếu xuống, nhưng trong bầu trời, là bông tuyết mảnh lớn mảnh lớn bông tuyết.

Công Tôn có chút không dám tin tưởng, không ngừng kêu, “Làm sao có thể...”

“Thời điểm thì sao?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn tính toán một chút, “Sắp tới!”

Lúc này, bên trong Hắc Phong Thành cũng có chút xôn xao, các tướng sĩ cũng ngước mặt, nhìn một màn kỳ cảnh này... Tuyết ngừng mới có thể thấy mặt trời, tể nhật(mặt trời bị che lấp)mới có thể tuyết rơi... Làm sao biết đồng thời tiến hành?

“Gió!” Công Tôn đột nhiên đưa tay, chỉ trời cao.

Triệu Phổ cũng ngẩng mặt lên, chỉ thấy Công Tôn chỉ, là trên đỉnh thành Hắc Phong Thành Thành chỗ cắm quân kì.

Chỉ thấy lúc này, quân kỳ đang trong gió tuyết cuồng loạn mà đánh chuyển ...

Nhưng mà Triệu Phổ đưa tay ra, nhưng bốn phía xung quanh không cảm giác được một tia gió...

Công Tôn sáng tỏ, “Khí lạnh và nóng cực độ giao nhau cùng gió lớn thay đổi... Những bông tuyết này không phải ở chỗ này rơi xuống, là từ nơi khác bị gió cuốn tới...”

...

Cùng lúc đó, đứng ở trên Vạn Chú Đài, đám người Triển Chiêu chính là bị loạn tuyết cùng cuồng phong bao vây.

Yêu Yêu đập cánh cũng không vững vàng, rất nhanh rơi xuống trên Vạn Chú Đài, mà Vạn Chú Đài đổ nát kia, ở trong cuồng phong lão đảo muốn sập.

Trong bầu trời gió nổi mây vần, tiếng sấm điện quang không ngừng, ánh mặt trời giống những chiếc kim nhỏ ánh vàng, từ trong khe hở gió tuyết chiếu xuống.

Bạch Long Vương vội vàng ôm lấy Tiểu Tứ Tử bên cạnh, để tránh bé bị thổi bay. Nhưng mới vừa ôm, liền nghe được Tiểu Tứ Tử đột nhiên kêu một tiếng, “Sắp tới!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 230: Yêu Vương Trở Về

Đại mạc Tây Vực phong vân biến động, những bông tuyết hòa cùng ánh mặt trời bay trong gió.

Không trung sấm chớp rền vang, những đám mây trắng tạo thành hình dạng cái phễu, cùng với cát và tuyết rơi, tất cả đều xoáy bay về phía những cái phễu kia... Rất nhanh mấy cái phong trụ(cột gió)được tạo thành, bắt đầu vòng quanh phía trên tòa đài.

Vốn là đài cao đã không vững, vào lúc này gió mạnh thổi một cái, đám người Triển Chiêu đứng ở trên đài cũng cảm giác như đang đứng trên boong thuyền vậy, lơ lửng không chừng, tùy thời có thể sẽ sụp đổ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng theo bản năng đi xem Tiểu Tứ Tử... Tiểu Tứ Tử mới vừa kêu một tiếng “Tới”, cái gì tới? Đài này rất mau sẽ sụp, mà chín cột vòi rồng trong truyền thuyết ở nơi nào?

Nhưng lúc này, Tiểu Tứ Tử là đang ngửa mặt nhìn cơ quan tính giờ bên phía tòa đài kia, trên khuôn mặt vẫn là biểu tình mông lung, trừ khả ái ra thì không nhìn ra bất cứ điều gì

...

Trên cổng thành Hắc Phong Thành, đám người Triệu Phổ chạy tới đỉnh thành lâu nhìn gió tuyết trong Ác Đế Thành.

Từ trên đài cao nhìn đằng xa còn kinh tâm động phách hơn. Trên bầu trời mấy cái phễu trắng bắt đầu cuốn cát lên hòa vào gió lốc cùng nhau tạo

thành từng cây phong trụ giao long bắt đầu cuồn vũ.

Trong lúc nhất thời, đại mạc trong tầm mắt mọi người đều hỗn độn, cuồn phong, cuồn sa xen lẫn hình thành từng tầng từng tầng.

Công Tôn thị lực có hạn, lấy tay xoa mắt mấy lần đã không thấy thành đài cao trong Ác Đế Thành.

Hạ Nhất Hàng có chút lo lắng, hỏi Triệu Phổ, “Như vậy... Có thể hay không có cái gì bất trắc?”

Âu Dương cũng gật đầu, “Có muốn ta mang ít người đi xem một chút hay không?”

Cửu vương gia nhưng là dị thường ổn định, nhìn chăm chăm xa xa hoàng sa tràn ngập cuồn phong trong sa mạc, khẽ lắc đầu một cái.

Công Tôn càng lo lắng, bởi vì biết Tiểu Tứ Tử cũng ở Ác Đế Thành, đưa tay nhẹ nhàng kéo Triệu Phổ.

Triệu Phổ quay đầu lại thấy Công Tôn lo lắng, hơi cười một tiếng.

Công Tôn thấy nụ cười này của Triệu Phổ, ngược lại cảm thấy khó hiểu nhưng lại an tâm mấy phần.

Triệu Phổ quay đầu về nhìn phương xa, đột nhiên cười, khẽ lắc đầu một cái.

Âu Dương Thiếu Chinh cùng Long Kiêu Quảng cũng nhìn Hạ Nhất Hàng —— có ý gì? Cái biểu tình này trước kia chưa bao giờ gặp.

Hạ Nhất Hàng cũng có chút không hiểu nhìn Triệu Phổ, “Người có phải hay không nghĩ tới điều gì?”

Triệu Phổ chậm rãi nói, “Một trăm năm trước, Lý Biện không tính qua Ngân Yêu Vương... Như vậy các người cảm thấy, một trăm năm sau, hẳn có thể tính qua sao?”

Hạ Nhất Hàng suy nghĩ một chút, hỏi Triệu Phổ: “Là ý nói, Yêu Vương đã sắp xếp xong xuôi, cho nên chúng ta không cần lo lắng, chờ kết quả là được rồi?”

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng, lại nhìn Long Kiêu Quảng có chút mờ mịt cùng Âu Dương Thiếu Chinh, hỏi ngược lại: “Cõi đời này, đại đa số chuyện đều là chờ kết quả là được rồi, không phải sao? Thật ra thì người có thể làm vốn là rất ít.”

Tất cả mọi người sững sốt một chút.

Công Tôn tựa hồ là có chút lĩnh hội, cúi đầu tự mình suy nghĩ những lời này của Triệu Phổ.

Cửu vương gia khẽ mỉm cười, “Có một số việc vô luận người là thuận theo, hay là phản nghịch, kết quả cũng sẽ không thay đổi, loại chuyện này, gọi là đạo lý! Thiên địa chính khí, tuần hoàn qua lại... Tự nơi xa xa tự có sắp xếp.”

Âu Dương cùng Long Kiêu Quảng vẫn là không quá rõ, bất quá hai người bọn họ bất kể những thứ này, dù sao Triệu Phổ nhìn đáng vẻ, rất bình tĩnh vậy là không thành vấn đề.

Hạ Nhất Hàng biết Triệu Phổ không phải là loại người sẽ tin vào số mạng, loại chuyện thiên ý này là sẽ không dễ dàng từ trong miệng Triệu Phổ nói ra được, ý vị này... Triệu Phổ thật ra thì có những suy nghĩ khác. Còn như Triệu Phổ nghĩ thông suốt cái gì, nhìn thấy cái gì, Hạ Nhất Hàng cũng không truy cứu nhiều, ý nghĩ của Hạ Nhất Hàng cùng hai anh em nhà mình không sai biệt lắm, tin Triệu Phổ, không sai!

Nhưng Công Tôn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Triệu Phổ.

Công Tôn đang nhìn cái gì? Chính mình lại đột nhiên cảm thấy, có cần phải làm quen lại từ đầu để nhận thức một chút về con người Triệu Phổ này... Thông minh của Triệu Phổ, không hề giới hạn trên chiến trường.

Triệu Phổ thấy Công Tôn nhìn chăm chăm mình ngẩn người, liền nhẹ nhàng nhướn mày lên, giống như là hỏi Công Tôn —— nhìn gì?

Công Tôn thu hồi tầm mắt, cười nhạt, “Người là cảm thấy... Nếu như để yên một trận, có lẽ, chín cột vòi rồng trong truyền thuyết sẽ không xuất hiện, phải không?”

Triệu Phổ hơi kinh ngạc nhìn về Công Tôn.

Hạ Nhất Hàng cũng là sững sờ, Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chính cũng đưa tay sờ cằm, ngược mặt suy tính.

Hạ Nhất Hàng suy nghĩ một chút, nói, “Yêu vương quả thật tính không lộ chút sơ hở a...”

“Cái này có tính hay không, khả năng thật không có quan hệ.”

Không đợi Triệu Phổ mở miệng, Công Tôn đã lắc đầu một cái, “Đích xác chính là một vấn đề đạo lý”

“Cái gì đạo lý?” mấy anh em nhà Triệu Phổ mặt đầy không hiểu.

Công Tôn trả lời, “Nếu như Yêu Vương không ra được, vậy chúng ta tại sao vẫn còn ở nơi này?”

Tất cả mọi người nháy mắt mấy cái, cái này sao...

Công Tôn nói tiếp, “Nếu như Yêu Vương không ra được, kia bày tỏ lịch sử đã thay đổi không phải sao? Người năm đó đã trở về a! Tại sao bây

giờ vẫn là hình dáng này?”

Âu Dương cùng Long Kiều Quảng cũng đưa tay gãi đầu.

“Cho tới bây giờ, chúng ta vẫn còn ở đây, biểu thị lịch sử không có thay đổi... Nói cách khác, Yêu Vương đã đi ra. ” Công Tôn nhìn phương xuất thân, “Nếu Người có thể đi ra, biểu thị hiện tại hết thảy đang phát sinh, cũng là có thể làm cho Người đi ra lần nữa. Đây chính là cái gọi là đạo lý như vậy, thiên ý như vậy, vô luận người làm sao ngăn cản một chuyện phát sinh, thật ra thì đều là thúc đẩy chuyện này phát sinh. Đây chính là Lý Biện cách một trăm năm cũng không có tính qua nguyên nhân Ngân Yêu Vương. Người tính làm sao thắng được trời tính? Ngân Yêu Vương làm, cũng không phải là cải thiên hoán mệnh, mà chẳng qua là phát hiện giữa thiên địa nhân quả một ít quy luật mà thôi.”

Triệu Phổ mỉm cười khẽ gật đầu một cái.

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chính cũng hơi ghét bỏ nhìn đối diện Triệu Phổ đang mỉm cười và Công Tôn.

Âu Dương bĩu môi một cái, Long Kiều Quảng cũng lẩm bẩm một câu, “Chán ghét.”

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, liếc hai anh em nhà mình một cái —— dầu gì cũng là Nguyên soái nhà mình cùng quân sư, cho chừa chút mặt mũi đi.

...

Như vậy Triệu Phổ cùng Công Tôn suy đoán, có đúng hay không chứ?

Lúc này ở trên đài cao Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, là hoàn toàn không rảnh mà nghĩ tới phương diện này.

...

Phong trụ to lớn rất nhanh liền đem tòa đài cao bao vây, cuồng phong lôi cuốn cuồng sa, nhiễu loạn ánh mắt mọi người.

Triển Chiêu cảm thấy gió cát đập vào mặt tấn công tới tựa như đao cắt, cũng không mở mắt nổi.

Bạch Long Vương đem Tiểu Tứ Tử kéo đi che đậy cho mình chắn gió cát, rất sợ đứa nhỏ này như thủy mật đào nhi sẽ bị va chạm mà bị thương.

Trong hỗn loạn, liền nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng cười điên cuồng.

Mọi người miễn cưỡng mở mắt ra, lấy tay cản trở gió cát, theo tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy lúc này, cỗ cơ quan thật to kia bị gió cát thổi thất linh bát lạc, không ngừng có mảnh vụn bay ra ngoài, nhưng mấy lão đầu kia lại đứng ở chỗ cao nà ha ha cười to.

Tiếng cười kia tê tâm liệt phế, không biết là gió cát ảnh hưởng, hay là bởi vì vấn đề nội lực... Mọi người cảm thấy hãn cười giống như là muốn long phổi, thanh âm chói tai làm người ta chán ghét.

Yêu Yêu ré dài một tiếng, bắt đầu vỗ cánh, quay đầu nhìn mọi người, ý kia —— chạy mau! Nếu không chạy không bay nổi!

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cũng cảm thấy tựa hồ có cái gì không đúng, Ân Hậu đưa tay kéo Triển Chiêmột cái cùng Lâm Dạ Hỏa, Thiên tôn cũng Kéo Bạch Ngọc Đường, quay đầu nhìn Hắc Thủy bà bà cùng Bạch Long Vương, tỏ ý —— đi mau!

Nhưng đám người Triển Chiêu lại do dự, không động.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn nhìn nhau một cái, không hiểu...

Đang lúc ấy thì liền nghe được tiếng cười khàn khàn kia bỗng nhiên ngừng, thay vào đó là “Hô ” một tiếng.

Mọi người quay đầu nhìn lại... Chỉ thấy mấy người áo đen kia, bỗng nhiên cháy rừng rực.

Lâm Dạ Hỏa kinh hãi há to miệng, không cẩn thận hít một hớp gió cát.

Hỏa Phượng đâm ngực trực ho khan, vừa ho khan còn vừa chỉ những người quần áo đen đang hùng hực thiêu đốt, “Nhân trụ... Nhân trụ nội lực thiêu cháy!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng cau mày —— nội lực thiêu cháy cũng đem mình đốt chết hay sao?

Đang nghi ngờ, chỉ thấy thế lửa đột nhiên rừng rực... Tòa cơ quan kia cũng phát hỏa.

Ngọn lửa hùng hực cháy mạnh trong cuồng phong bùng nổ, ngọn lửa ngày càng bốc lên cao, trên đài cao tựa hồ có những khe rãnh, không biết có phải hay không là chất dẫn cháy gì đó, lập tức ... Màu đỏ ánh lửa giống như mạch lạc vậy, kéo dài mở ra.

Biến hóa đột phát này, để cho tất cả mọi người có chút bất ngờ.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bọn họ làm gì? Tự sát à?”

Ngũ gia cũng không rõ lắm, một bên Lâm Dạ Hỏa cuối cùng là cát từ cuống họng ho khan đi ra, vừa vỗ ngực vừa túm đuôi Yêu Yêu, “Chạy mau! Nhân Trụ là dùng để đốt lửa, bên dưới nhất định là có thiên lôi...”

Hỏa phượng lời còn chưa dứt, mặt đất bỗng nhiên chấn động một cái...

Đi đôi với chấn động, lòng đất truyền đến hàng loạt tiếng nổ, vừa nhìn dưới đài xa hơn chỉ thấy thạch đài to lớn đang lún xuống, nguyên cả tòa đài cao nền móng đã không chắc đều bị nổ hư.

...

Trên cổng thành Hắc Phong Thành, đám người Triệu Phổ rõ ràng thấy toàn bộ mặt đất Ác Đế Thành đều nổ tung cuồn cuộn, lúc này sa mạc giống như là trong nồi nấu nước sôi vậy. Cũng không biết lòng đất chôn bao nhiêu thiên lôi, hoặc là đứt khoát có hẳn một miệng núi lửa? Cát phun trào dần dần biến thành màu đỏ, ngọn lửa cháy mạnh mang cát nổ đến giữa không trung.

Ác Đế Thành kể cả kia tòa đài cao... Cũng đang chậm rãi lún xuống.

Không biết là bởi vì mặt đất đột nhiên nóng lên, màu trắng hơi nước trong nháy mắt dâng lên, những phong trụ trong không trung phong trụ... từ từ uốn cong...

Trên cổng thành Hắc Phong Thành chúng tướng vây xem, hai miệng đồng thanh phát ra tiếng.

Phong Khiếu Thiên cầm lấy tay Hồng Tề Thiên hỏi, “Cuốn tới một chỗ rồi! Biển ... thành vòng rồi! Thật biến thành vòng rồi!”

Triệu Phổ cùng Công Tôn cũng kinh hãi không thôi... Chỉ thấy giữa không trung, hình dạng vòi rồng dần dần tạo thành, gió tuyết, hơi nước, cát bụi, tất cả trong một vòng tròn màu trắng xuất hiện...

Trên đài cao, Bạch Long Vương ôm Tiểu Tứ Tử, Hắc Thủy bà bà lôi Lâm Dạ Hỏa nhảy lên lưng Yêu Yêu, Yêu Yêu trên không trung xòe cánh, gấp rút kêu, tựa hồ là đang thúc giục đám người Triển Chiêu vẫn còn trên Vạn Chú Đài đang dần lún xuống.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn kéo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi, hai người lại không chịu.

Mà lúc này, vòng xoáy vòi rồng kia bốn phía vi tựa hồ là hình thành một cỗ hấp lực, trên đài cao cát đá cũng bay, bị hút vào trong vòng xoáy đo.

Thiên Tôn thấy Bạch Ngọc Đường ngốc tại chỗ, cũng có chút nóng nảy, một cái giữ lại học trò liền nhảy lên lưng Yêu Yêu.

Ân Hậu cũng nắm lấy Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu chỉ vào cái vòng xoáy kia, “Ngoại tôn ... Yêu Vương...”

Ân Hậu hơi sững sờ, rơi vào trên lưng Yêu Yêu, Thiên Tôn thấy Ân Hậu và Triển Chiêu còn chưa lên tới, Bạch Ngọc Đường còn muốn nhảy về liền đưa tay kéo lấy.

“Sư phụ...” Bạch Ngọc Đường chỉ vào vòng xoáy kia.

Thiên Tôn cau mày.

Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi, “Chín cột vòi rồng a! Yêu Vương có thể đi ra hay không...”

Thiên Tôn hơi sững sờ.

Lúc này, không trung gió càng lớn hơn, Yêu Yêu đã không có cách nào giữ thăng bằng, trên lưng nó lại vác người, dùng sức vỗ cánh để không bị cỗ hấp lực kia hút đi.

“Muốn sụp rồi!” Bạch Long Vương kêu một tiếng, cũng cảm giác trong ngực Tiểu Tứ Tử động hai cái.

Bạch Long Vương sợ đứng không vững thì bé sẽ té xuống, vội vàng ngồi xuống...

Ngay tại thời điểm Bạch Long Vương ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử đưa tay, vỗ một cái trên lưng Yêu Yêu.

Trên không trung Yêu Yêu vùng vẫy hồi lâu rồi cuộc nhận được lệnh “Chạy mau”, vừa quay người liền bay đi!

Ngũ gia cả kinh, mới vừa đi bước về phía trước một bước, bị Thiên tôn một cái lôi trở lại.

Cùng lúc đó, Ân Hậu lôi Triển Chiêu cũng bay tới...

Ngay tại khi Yêu Yêu bay ra trong nháy mắt, cả tòa Vạn Chú Đài ầm ầm sụp đổ... Đài cao vỡ vụn, đá lớn lăn xuống biển cát, trong nháy mắt bị sa mạc nóng bỏng nuốt mất, không trung hết thảy đều bị hút vào cái vòng xoáy đó.

Thánh Linh Vương cau mày nhìn cái động gió to lớn, lại nhìn bên dưới sa mạc nóng bỏng một chút, “Ngân Yêu Vương thật sẽ ra sao?”

Lâm Dạ Hỏa, “Như vậy đi ra... Té xuống, há chẳng phải là...”

Bạch Long Vương cũng không quá rõ, “Nếu như có người từ bên trong đi ra, hẳn là gió thổi ra bên ngoài sao? Gió thổi vào bên trong, là vật đi vào a!”

Hắc Thủy bà bà cũng cảm thấy không quá hợp lý, “Hấp lực lớn như vậy, làm sao đi ra?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Triển Chiêu kinh hoàng, “Có thể hay không... Là bởi vì nỗ thay đổi hướng gió? Chúng ta hại kế hoạch Yêu Vương thất bại... Ai nha!”

Triển Chiêu lời còn chưa dứt, trên đầu bị Ân Hậu cốc một cái.

Triển Chiêu liền che đầu gối xuống.

Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa cũng cả kinh.

Tiểu Tứ Tử ngay tại bên cạnh Triển Chiêu, mới vừa rồi liền nghe được “Đông ” một tiếng, vội vàng đưa tay xoa đầu cho Triển Chiêu.

Thiên Tôn liếc Ân Hậu —— ai u, thật xuống tay được a!

Ân Hậu lắc đầu một cái, “Ta liền nói các người dẫn vật gì đó, nguyên lai là suy nghĩ có chín cột vòi rồng Yêu Vương sẽ đi ra... Hoang đường!”

“Nhưng là...” Bạch Ngọc Đường mới vừa muốn giải thích một chút, nhưng Thiên Tôn đã ngắt lời, “Yêu Vương sẽ không trở lại.”

Mọi người sửng sốt một chút.

Triển Chiêu ôm đầu, ngưỡng mặt lên nhìn bầu Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Nhị lão lúc này biểu tình trên mặt hết sức bình thản, hoặc là nói, bất đắc dĩ ...

Thiên Tôn thở dài lắc đầu một cái, một bên Ân Hậu cũng là thở dài, “Các người cảm thấy chúng ta phương pháp gì chưa từng thử qua? Mấy người các người giờ liền nghĩ ra được chiêu này, chúng ta chừng một trăm năm, không nghĩ qua sao?”

Mọi người sửng sốt một chút.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều không nói nữa, chẳng qua là lắc đầu, lại nhìn gió trên bầu trời dần dần chuyển yếu, buồn bã, mất mát.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn nhau một chút, tựa hồ mặc nhiên không cam tâm, nhưng lại tiếp tục nhìn về phương xa...

Lúc này, sa mạc đã dần dần bình tĩnh lại, Ác Đế Thành toàn bộ vùi lấp vào trong hố cát chảy.

Tuyết ngừng rơi, gió cũng ngừng... Hơi nước dần dần tiêu tán.

Trong bầu trời vẫn có ánh nắng tươi sáng, vòng xoáy vùi rỗng cũng dần đổi màu, tiêu tán đi.

...

Trên cổng thành Hắc Phong Thành, mọi người thở mạnh cũng không dám, lúc này cũng chỉ có thể là thở dài một tiếng.

Rất nhanh, đại mạc khôi phục bình tĩnh.

Hạ Nhất Hàng nhìn một chút Triệu Phổ cùng Công Tôn.

Lúc này, hai người trên mặt, cũng chỉ có biểu tình mất mát...

Công Tôn quay đầu, chỉ thấy một góc cổng thành, Công Tôn Mỗ quay người lại, lưu lại một cái bóng lưng chán nản.

Chỉ nhìn cái bóng lưng kia, Công Tôn cảm thấy hốc mắt mình có chút nóng... Mặc dù lão gia tử luôn miệng nói không thể nào, nhưng vẫn có vẻ chờ mong đích.

Triệu Phổ cũng yên lặng —— không biết lúc này, Thiên Tôn cùng Ân Hậu có tâm tình gì.

Trong trầm mặc, Âu Dương Thiếu Chinh đột nhiên hỏi, “VẬY...ĐẾN TỆT CÙNG LÀ CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA NỮA KHÔNG?”

Long Kiều Quảng bất đắc dĩ vỗ đầu Âu Dương Thiếu Chinh một chút.

Công Tôn cũng thở dài, có thể trí khôn bọn họ, chỉ có thể hiểu được tới nơi này đi. Yêu Vương sẽ không trở lại, có lẽ, cũng là thiên ý nào đó...

Trên cổng thành trong nháy mắt tràn ngập một tầng khí sa sút.

Triệu Phổ ngẩng đầu lên, vốn muốn an ủi mọi người một chút, nhưng là lại phát hiện Yêu Yêu cũng không bay trở về.

Cửu vương gia nhìn xa xăm một chút, chỉ thấy một điểm trắng, đang bay xa.

Triệu Phổ không hiểu, chợt Công Tôn một chút, hỏi, “Bọn họ đi chỗ nào a?”

Công Tôn cũng phát hiện Yêu Yêu bay về phía xa, nghi ngờ lắc đầu một cái.

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn một chút, “Ai? Giống như là đi phương hướng Quỷ Hải.”

Triệu Phổ buồn bực, “Đi Quỷ Hải làm gì?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, đột nhiên đối với Triệu Phổ nói, “Ta muốn đi xem!”

Triệu Phổ gật đầu một cái, để cho Trâu Lương chuẩn bị chút binh mã, mang Công Tôn cùng nhau hướng phương hướng Quỷ Hải đuổi theo Yêu Yêu.

Sau khi Triệu Phổ đi, Âu Dương Thiếu Chinh bám lấy tường thành, cũng không đi, liền hướng xa xa nhìn.

Hạ Nhất Hàng mang người đi về trước, Ác Đế Thành cũng chìm, chỉ còn lại mấy tù binh... Yêu Vương có trở về hay không tới tạm thời không

đề cập tới, cuộc chiến này ngược lại là đánh xong, một trận đánh này dày vò a, toan tính gì chứ?

Long Kiều Quảng chột Âu Dương Thiếu Chinh đang dụi mắt một chút, “Còn không đi?”

“Mí mắt nháy mí mắt nháy!” Hỏa kỳ lân hai tay dè mí mắt, “Ai nha hai cái cũng nháy!”

Long Kiều Quảng không hiểu nhìn một chút, “Mắt trái nháy là tài, mắt phải là tai, hai con cùng nháy là có ý gì?”

Hỏa Kỳ Lân híp mắt xoay mặt, “Không biết, lần đầu tiên nháy như vậy...”

Hạ Nhất Hàng buồn bã đi bộ trở về soái trường, còn chưa vào cửa, liền nghe được cách đó không xa trong lều Công Tôn Mỗ truyền tới “Rầm” một tiếng.

Hạ Phó soái buồn bực —— là thứ gì đập nát?

Đi nhanh đến cửa lều, chỉ thấy không biết ai đem chén trà ném xuống đất, những mảnh sứ vỡ nát đầy đất.

Công Tôn Mỗ ngồi yên ở bên cạnh bàn, đang nhìn chăm chăm mảnh sứ vỡ trên đất, ngẩn người.

Lúc này, Lê Yên cầm cây chổi lại đây muốn quét, lại thấy Công Tôn Mỗ bỗng nhiên đứng lên.

Lê Yên cùng Hạ Nhất Hàng cũng bị lão gia tử làm cho sợ hết hồn.

Công Tôn Mỗ bỗng nhiên liền chạy ra ngoài, hướng tới cửa, leo lên trên lưng Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ đang ở cửa lim dim, ngửa mặt nhìn Công Tôn Mỗ một chút, còn trừng mắt nhìn.

Công Tôn Mỗ đập đầu nó một cái.

Tiểu Ngũ híp mắt... Triển Chiêu bọn họ gần đây bận việc, cũng không người chơi với nó, Tiểu Ngũ cả ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, cũng sắp thành con hổ béo phì rồi.

Hiện giờ nhìn lên, thế nào? Lão gia tử đó là muốn để nó mang đi ra ngoài chạy một vòng sao? Tiểu Ngũ lập tức tinh thần phấn chấn, đứng lên “Ngao ô” một tiếng liền chạy ra ngoài.

“Ai! Lão gia tử!” Hạ Nhất Hàng cùng Lê Yên bị dọa sợ, mau đuổi theo.

Hạ Nhất Hàng hỏi Lê Yên, “Chuyện gì xảy ra?”

Lê Yên đầu óc cũng mơ hồ, nói Công Tôn Mỗ mới vừa rồi vô tình đem ly trà làm rớt đất, người nhìn chăm chăm mảnh sứ vỡ đầy đất mà lầm bầm lâu bầu, nói gì “Quái tượng, dấu hiệu”, nàng cũng không hiểu.

Trên cổng thành Âu Dương Thiếu Chinh đang xoa mí mắt cùng Long Kiêu Quảng, liền nhìn thấy Tiểu Ngũ mang Công Tôn Mỗ vọt ra khỏi cửa thành, hướng phương hướng Quỷ Hải chạy như điên.

Hai người nhìn nhau một cái —— tình huống gì?

...

Mà vào lúc này, đám người Triển Chiêu ưu tư vừa bình phục một chút, bọn họ lấy lại tinh thần, nhưng phát hiện mình lại thân ở bầu trời Quỷ Hải.

Triển Chiêu không hiểu, “Đây là đi chỗ nào a?”

Bạch Ngọc Đường cũng nghi ngờ.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn nhìn phía trước, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vào lúc này đang nằm vây lưng Yêu Yêu, hiển nhiên là bé đang khổng chế hướng bay Yêu Yêu ...

Mọi người cúi đầu, bọn họ đã vượt qua Quỷ Thành... Hướng về bên bờ Quỷ Hải bay đi.

“Đó là...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đứng lên... Xa xa, có một giếng cạn.

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, miệng giếng kia là địa phương năm đó Công Tôn nhật được Tiểu Tứ Tử, tại sao đi nơi đó?

Đang nghi ngờ, Tiểu Tứ Tử đã nhấn lưng Yêu Yêu một cái, Yêu Yêu lập tức cúi vọt xuống, đến phía trên miệng giếng kia, xoay một vòng, hạ xuống.

Rơi xuống đất, Tiểu Tứ Tử theo cánh Yêu Yêu liền tuột xuống.

Triển Chiêu vội vàng cùng đi xuống.

Mông Tiểu Tứ Tử liền rơi trên cát, đứng lên, vỗ vỗ mông, vừa sờ ngực vừa hướng miệng giếng khô kia chạy tới.

Triển Chiêu vội vàng đi theo, Lâm Dạ Hỏa cùng Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

Hỏa phượng vừa đi, vừa ngoẹo đầu nhìn miệng giếng cạn kia, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ai? Miệng giếng kia có phải hay không là cao thêm rồi a?”

Bạch Ngọc Đường cũng phát hiện, không biết là sa mạc trìm xuống, hay là miệng giếng lên cao, vốn là chỉ có nửa đoạn giếng khô, ít nhất giờ đã

cao lên gấp đôi...

Tiểu Tứ Tử chạy chận đến bên cạnh giếng, từ trong lòng ngực lấy ra Cửu Long Luân Bàn.

Triển Chiêu chỉ thấy bé vung tay nhỏ lên, đem Cửu Long Luân Bàn ném vào trong giếng cạn. Sau đó, Tiểu Tứ Tử che lỗ tai, ngồi xuống.

Triển Chiêu không hiểu, thò đầu hướng miệng giếng nhìn một cái, cơ hồ là đồng thời, liền nghe được “Bành” một tiếng vang thật lớn.

Triển Chiêu vội vàng lui về sau một bước, liền đụng vào Bạch Ngọc Đường đang chạy tới.

Lâm Dạ Hỏa cũng sợ hết hồn...

Theo kia một tiếng vang thật lớn, một dòng nước trong từ trong giếng cạn phun ra ngoài.

Màu trắng cột nước xông thẳng lên trời, lúc này miệng giếng cạn, giống như là cửa sông vỡ đê vậy, nước suối trong suốt không ngừng trào ra.

Theo tới, là những tiếng nổ tung liên tiếp, mọi người dãi mắt nhìn lại... Chỉ thấy bên trong Quỷ Hải một luồng lại một luồng cột nước phun ra ngoài.

“Ác...”

Bạch Long Vương khẽ hô một tiếng, đưa tay chỉ về bầu trời ...

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời, trên cột nước, một đạo một đạo cầu vồng tạo thành. Mấy đạo cầu vồng đan vào với nhau, bên trên sa mạc Quỷ Hải hiện lên một tầng nước, sau đó trên mặt nước, rất nhanh liền hình thành một chỗ nước cạn, còn đang dần dần mở rộng.

Yêu Yêu vui mừng kêu một tiếng, giương cánh bay qua, ở trong đầm nước lộn mè, lại nhảy lên, rải nổi lên vui mừng, mang theo một chuỗi chuỗi giọt nước.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay chạm mặt nước, liếm liếm đầu ngón tay, vui vẻ, “Nước ngọt! Ai da! Lợi hại!”

Lúc này, xa xa truyền đến cuồn cuộn tiếng vó ngựa, Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn, Triệu Phổ mang binh mã tới.

...

Từ xa nhìn trong nháy mắt biến thành hồ Khô Lâu Hải, Triệu Phổ cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Mọi người tụ tập ở Quỷ Hải, khó hiểu nhìn chỗ nước ạnhình thành, cảm thấy nơi này rất cuộc danh chánh ngôn thuận thành “Quỷ hải ” rồi.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong cảnh đẹp trước mắt tựa như ảo mộng, Tiểu Tứ Tử đang bị Công Tôn ôn đột nhiên đưa tay một cái, chỉ lên bầu trời.

Mọi người theo phương hướng tay bé chỉ mà ngẩng mặt lên, liền thấy cầu vòng giao thoa trên bầu trời, vài tia lưu vân màu trắng đang hội tụ vờn quanh, hình thành hình dáng một cái vòng tròn, trong nháy mắt vòng tròn khép lại, cường quang lóe lên.

Mọi người không kịp thích nghi phải nhắm mắt lại, thời điểm mở mắt ra ... Đều sợ ngây người!

Lúc này trên bầu trời, xuất hiện hai mặt trời! Bên ngoài có một, bên trong vòng tròn lại có một mặt trời.

Mọi người thích ứng ánh sáng một chút, hướng về “mặt trời” bên trong vòng tròn nhìn tới, mà ánh sáng đó chợt lóe liền biến mất.

Đột nhiên, Tiểu Lương Tử hô lên, “Trên trời có đồ vật!”

Theo tiếng kêu Tiểu Lương Tử, liền thấy trên trời xanh, có một điểm trắng đang nhanh chóng rơi xuống, đồng thời, theo tiếng gió truyền đến thanh âm rõ ràng, tựa hồ là có người đang gọi, “A a a a... Có cần cao như vậy hay không a...”

Trong nước Yêu Yêu kêu to một tiếng, hướng giữa không trung bay lên.

Mọi người lúc này cũng thấy rõ, có một cá Bạch y nhân đang nhanh chóng rơi xuống đất.

Mắt thấy thời điểm Yêu Yêu sắp đón được người, thì người nọ đột nhiên trên không trung dừng lại, xoay người một cái tiêu sái, vòng quanh Yêu Yêu một vòng, sau đó hai chân đạp một cái trên lưng Yêu Yêu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cơ hồ là hai miệng đồng thanh, một người nói ”Hiếu Yển Hồi Thân”, một người nói “Như Ảnh Tùy Hình”.

Mọi người cũng đều cả kinh —— khinh công của Ân Hạo cùng Thiên Tôn ...

Người nọ rơi vào trên lưng rồng, đại khái là bởi vì hạ xuống lực đạo quá mạnh mẽ, Yêu Yêu hướng mặt nước liền cúi vọt xuống, chỉ lát nữa là đập vào chỗ nước cạn rồi.

Mọi người kêu lên một tiếng “Cẩn thận”, lại thấy không trung bạch quang chợt lóe, một đạo nội lực mạnh mẽ xông thẳng mặt nước.

“Rào” một tiếng, mặt đất run lên, bọt nước văng lên mấy trượng cao, giọt nước trong suốt trên không trung tản ra, Yêu Yêu nhờ nội lực mạnh mẽ kia đứng lên.

Mọi người ngưỡng mặt lên, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, Bạch Long xòe hai cánh, trên lưng rồng, phản quang đứng một người, một thân tay áo ngân bạch, một đầu tóc đen, ở trong gió tung bay. Yêu yêu bay lượn ở chân trời, qua lại mây trôi, giữa ánh mặt trời cùng cầu vồng. Cổ nội lực kia chậm rãi tản ra, ấm áp như gió ập vào mặt, giọt nước trong không trung bởi vì nội lực này mà chốc lát đình trệ... Tựa như ngân châu rơi rụng giữa bầu trời.

Tất cả mọi người đều bị một màn này dọa sợ ngây người, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há miệng mới vừa ngậm miệng lại, muốn nói câu gì, nhưng là bên người một trận gió thổi qua...

Nhìn nữa, chỉ thấy Ân Hậu cùng Thiên Tôn hai người đã vọt ra khỏi đoàn người, đầu gối cũng lún trong nước, hướng trong hồ chạy đi.

Yêu Yêu chậm rãi rơi xuống, người nọ nhảy một cái từ trên lưng nhảy xuống nước, giơ hai tay lên, hướng về phía Ân Hậu cùng Thiên Tôn đang hướng phía mình mà chạy tới vung lên, mọi người chỉ nghe được người kia kêu lên một tiếng, “A! Nhóm Tương Du ...”

Sau khi thanh âm kia vừa vang lên, liền nghe “Rào” một tiếng nước vang.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu, cùng nhau đem người nọ té nhào vào trong nước.

...

Một tiếng hồ gầm, thức tỉnh mọi người đang ngốc lảng không cách nào hồi thần.

Chờ Triển Chiêu bọn họ hiểu được, Bạch Long Vương cùng Hắc Thủy bà bà cũng đã chạy đi ra ngoài, Tiểu Ngũ mang Công Tôn Mỗ nhảy vào đầm nước.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới như ở trong mộng mới tỉnh, ngược lại hít một hơi khí lạnh, một cảm giác chân thực trong nháy mắt dâng lên.

Công Tôn lâm bầm lâu bầu, “Không thể tin được...”

Triệu Phổ cũng là gật đầu liên tục.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn lẫn nhau một chút, phát hiện mọi người lúc này đều là mặt đầy ngu dạng... Nhìn lại chút nữa, nụ cười trên mặt tất cả mọi người đều không kìm nén được nữa.

Mọi người không hẹn mà cùng một cước đạp vào trong nước, hướng mấy người trong nước ôm nhau chạy tới.

Cơ hồ là đồng thời, liền nghe được trên cổng thành Hắc Phong Thành pháo tiếng vang truyền tới.

Mấy trăm tên lệnh vui mừng thắng lợi ném lên thiên không, trong thành mấy trăm ngàn tiếng hoan hô của quân binh vang dội toàn bộ Tây Vực.

Mới vừa rồi các nước Tây Vực còn đắm chìm trong rung động khi Ác Đế Thành chìm xuống, đều bị động tĩnh Hắc Phong Thành dọa run run một cái. Các nước tướng sĩ rồi rít tò mò —— Hắc Phong Thành đây là chúc mừng cái gì chứ? Chúc mừng đánh thắng trận sao? Triệu Phổ thật giống như không xuất binh Ác Đế Thành liền chìm a, đến nỗi quy mô chúc mừng lớn như vậy?

Thời điểm đang buồn bực đích, xa xa, truyền tới tiếng chuông trang nghiêm.

Trên núi Thánh điện, |Thánh Chuông yên lặng trăm năm bỗng ngân vang —— hoan nghênh trở về, Ngân Yêu Vương.

Trong phủ Khai phong, Bao đại nhân mới vừa vào triều trở về cùng Bàng Thái Sư, kinh hãi nhìn Vô Sa Đại Sư đột nhiên lại khóc vừa cười, ôm lấy Lục Thiên Hàn tốt bụng chạy tới làm bạn với mình. Lục gia này cả người quý giá chức cấm, lúc này lại nhường một hòa thượng khóc nhè quệt nước mũi vào vạt áo của mình.

Trong lương đình, Yêu Trường Thiên chậm rãi ngáp một cái, chuẩn bị đi tìm một chậu lửa, một hồi cho Lục Thiên Hàn đốt quần áo...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 231: Vụ Thứ 10 – Hỏa Long Ký - Vương Gia Phiên Nảo

Chỉ chớp mắt, Ngân Yêu Vương trở về đã qua ba ngày, tâm tình của mọi người cũng dần dần bình thường lại.

Là một hậu bối, rốt cuộc có cơ hội thấy phong thái của Yêu Vương, có thể nói là tam sinh hữu hạnh (phước đức ba đời).

Ba ngày này, Ngân Yêu Vương trở thành tâm điểm lớn nhất ở Phủ Khai Phong.

Yêu Vương so với người diễn nghệ giỏi nhất trong Diễn Lầu lớn nhất ở Khai Phong còn nổi bật hơn, phàm là có cơ hội, ai ai cũng muốn đến nhìn xem Yêu Vương, nhìn một chút vị này có hình dạng gì, rốt cuộc có bao nhiêu “Yêu”.

Ba ngày đi thăm, mọi người đưa ra kết luận cũng tương đối giống nhau, một câu nói khái quát —— thật giống người a, một chút cũng không giống yêu.

Trước kia mọi người đều nhìn qua pho tượng Yêu Vương bằng bạch ngọc ở Nam An Tự, vào lúc này người sống chạy nhảy loạn đứng ở trước mắt, luôn cảm thấy không quá chân thực.

Có lẽ là đoạn đường này nghe quá nhiều điều thần kỳ liên quan tới truyền thuyết Yêu Vương, lại tặng thêm cái danh hiệu “Ngân yêu vương” có chút yêu khí như vậy, cho nên mọi người tưởng tượng, hẳn phải là một bán tiên nửa yêu. Có thể nhìn được chân nhân... Nói như thế nào đây? Dáng dấp đặc biệt giống như người a! Dù sao so với Thiên Tôn, Ân Hậu

cùng đều giống như người bình thường. Ngoài ra, Thiên Tôn cùng Ân Hậu không hồ là do Yêu Vương nuôi lớn, trong lúc giở tay nhắc chân luôn có thể từ trên người Yêu Vương thấy hai bóng dáng người kia.

Nói về bề ngoài, dáng dấp Yêu Vương đứng đắn thật đẹp mắt!

Triệu Phổ nghiên cứu một chút, luôn cảm thấy vị này không quá giống người Hán cũng không giống như người Tây Vực, càng không giống như là hỗn huyết, ngược lại nhìn cùng mọi người có chút không giống nhau, nhưng cụ thể là không giống nhau chỗ nào cũng không nói lên được. Sau đó lại thấy thế nào cũng thuận mắt, cụ thể là chỗ nào thuận mắt, cũng không nói lên được.

Yêu Vương thân hình có điểm giống như Triển Chiêu, tư tư văn văn, nhìn rất có học vấn, tóc đen ngân bào, da cũng trắng, tuổi tác cảm giác cùng Thiên Tôn, Ân Hậu không sai biệt lắm, đứng chung một chỗ giống như bạn cùng trang lứa.

Nếu nói duy nhất một điểm Yêu Vương có chút giống “Yêu”, có thể chính là ánh mắt Yêu Vương.

Yêu Vương con người đặc biệt đen, điểm này cùng Tiểu Tứ Tử rất giống, con người thiên đại nhìn thông minh hiền hòa, nhưng khi nhìn từ một bên mặt, đặc biệt là lúc có ánh nắng sáng tỏa thì bên trong mắt của Yêu Vương có một vòng màu bạc sáng bóng... nhìn kỹ ánh mắt Tiểu Tứ Tử cũng sẽ có một chút xiu, nhưng Yêu Vương chính là đặc biệt rõ ràng.

Tất cả mọi người suy nghĩ, có thể chính là một đôi “Ngân đồng”, mới để cho Yêu Vương có cái danh hiệu “Ngân yêu vương” này đi.

So với đám người Ân Hậu, Thiên Tôn thế hệ trước kích động, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Lâm Dạ Hỏa bọn họ chính là tràn ngập tò mò, trên nhìn một cái, dưới nhìn một cái, đem Ngân Yêu Vương từ đầu đến chân ngay cả móng tay cũng cẩn thận quan sát một lần.

Sau khi loạn nháo biết tướng mạo Yêu Vương, liền chuẩn bị để hiểu một chút tính tình vị này.

...

Khi đó lần đầu gặp mặt, Ngân Yêu Vương khó khăn lắm từ vũng nước đứng dậy, quan sát Ân Hậu cùng Thiên Tôn trước mắt một chút.

Tất cả mọi người nín thở chờ, cảm thấy cái này cũng xa cách một trăm năm... Mặc dù đối với Yêu Vương mà nói chẳng qua là xuyên qua một cái lỗ thủng thời gian như vậy, nhưng chỉ chớp mắt đứa trẻ nhà mình đều lớn... Xa cách gặp lại hẳn sẽ nói lời thân thiết chút chứ?

Quả nhiên, Ngân Yêu Vương nhìn kỹ Ân Hậu cùng Thiên Tôn, thở dài một cái thật dài, hai tay vỗ bả vai của hai người một cái, lời nói thành khẩn tới một câu, “Ai u, đáng vẽ không thuộc về dạng người không đứng đắn thật là quá tốt...”

Yên lặng sau chốc lát, Thiên Tôn cùng Ân Hậu một người một cước đạp về phía Yêu Vương, “Không đứng đắn cái đầu ngươi a! Ngươi là một người giả chết lại không chịu trách nhiệm, hỗn đản...”

Yêu Vương hơi ủy khuất đưa tay phải bọt nước trên người, cùng Hắc Thủy bà bà, Bạch Long Vương và Công Tôn Mỗ hàn huyên đôi câu, ngẩng đầu một cái, nhìn thấy phía sau một đồng người.

Yêu Vương nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu quan sát Triển Chiêu một chút, cùng đám người Bạch Ngọc Đường, cười, “Hoặc! Đây là con cháu cả sảnh đường rồi?”

Ân Hậu chỉ Triển Chiêu lại chỉ mình, “Đây là ngoại tôn ta!”

Thiên Tôn chỉ Bạch Ngọc Đường, “Đây là ngoại tôn Tiểu Lục Tử, đồ nhi ta!”

Công Tôn Mão ngón tay cũng chỉ Công Tôn, Ân Hậu lại phải giới thiệu Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa, đang từng người mà báo danh, Ngân Yêu Vương đột nhiên đưa tay một cái, “Chậm đã!”

Tất cả mọi người không hiểu nhìn Yêu Vương.

Yêu Vương trầm ngâm chốc lát, đặc biệt nghiêm túc nói, “Chờ một chút nữa giới thiệu, vì sư có một việc gấp muốn làm!”

Tất cả mọi người khần trương, còn có chuyện gì? Nhìn Yêu Vương nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ lại là quan hệ đến tồn vong thiên hạ...

Đang suy đoán, chỉ thấy Yêu Vương lăm lét nhìn trái phải, hỏi ra một câu, “Nơi nào có nhà vệ sinh a? Vì sư cần thuận tiện một chút...”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đỡ chán, ngược lại là Triệu Phổ rất là đồng ý gật đầu, “Muốn muốn, bức bội này cũng một trăm năm rồi!”

Kết quả là, lần đầu gặp mặt kết thúc, nguyên lai một đám cao thủ cộng thêm chừng mấy vạn binh mã, đi theo Ngân Yêu Vương hướng nhà vệ sinh chạy như điên...

...

Ba ngày, người tới quân trưởng “Đi thăm” Yêu Vương nối liền không dứt.

Học sinh Thái Học Viện tới, các tướng lĩnh Triệu Gia Quân tới, Tiền Thiêm Tinh từ Cuồng Thạch Thành khóc lóc chạy tới, Thánh Tăng trên Thánh Điện Sơn tới cửa, Lang Vương Bảo, những anh hùng Ma Quỷ Thành tới, chư vị lão ma đầu ở Ma cung xa xôi cũng tới, ngày cuối cùng Vô Sa Đại Sư, Lục ThiênHàn cùng Yếu Trường Thiên cũng đều tới...

Tóm lại một trận này Hắc Phong Thành cũng rất náo nhiệt.

Trừ đến xem Yêu Vương, cuộc chiến này đánh xong, việc thu thập tàn cuộc cũng không ít, Triệu Phổ cũng là rất bận rộn.

Cũng may cuộc chiến này đánh nhanh thắng nhanh, Ác Đế Thành toàn bộ chìm xuống đại mạc, những tên bại hoại kia chưa kịp chạy đến cũng đều biến mất.

...

Lại qua mấy ngày, Hắc Phong Thành rốt cục thì bình tĩnh lại.

Ngày này, Hoàng Thành đưa tới một phần thánh chỉ.

Cửu vương gia nhận được Thánh Chỉ vốn cho là hoàng thượng là để cho bọn họ trở về Khai Phong, dầu sao cũng hơn phân nửa năm không gặp... Thế nhưng nội dung thánh chỉ có chút năm ngoài dự liệu của Triệu Phổ.

Nhìn xong thánh chỉ, Triệu Phổ có chút gặp khó khăn, hai tay nâng cầm than thở.

Công Tôn vừa lúc đang cầm một đồng văn thư đi tới, thấy Triệu Phổ mặt đầy nhăn nhó liền tò mò, “Làm sao vậy?”

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Ai, chúng ta còn lại bao nhiêu bạc a?”

Công Tôn ngăn người, hỏi, “Người nói quân lương a?”

Triệu Phổ gật đầu.

”Ừ...” Công Tôn buông xuống văn thư, đến một bên trên giá sách lấy mấy quyển sổ sách lật tới một cái, “Còn lại không nhiều lắm, vừa vặn có thể dùng đến cuối năm, trước đây không lâu tu sửa Hắc Phong Thành dùng hết không ít.”

“Ai...” Triệu Phổ nhíu mũi thở dài, “Ta nhớ cũng là không còn lại bao nhiêu.”

Công Tôn tò mò tiến tới cúi đầu nhìn Triệu Phổ than ở, trên bàn là thánh chỉ phần kia.

Thánh chỉ nội dung cũng không nhiều, Triệu Trinh đầu tiên là thăm hỏi một chút Triệu Phổ, khen ngợi Cửu vương gia đánh thắng trận Ác Đế Thành rất đẹp, tiếp là tò mò Ngân Yêu Vương, nói mình cũng muốn gặp vị cao nhân này. Bất quá những thứ này cũng chỉ là mấy nét bút viết qua, Triệu Trinh chú trọng nói một đoạn là ở phía sau.

Sau khi Tây Vực trải qua một trận đánh Ác Đế Thành, địa hình sinh ra biến hóa tương đối lớn, trước đó còn có địa chấn khiến rất nhiều phòng xá cần tu sửa.

Mà trong năm nay, có một vài nơi mùa đông đặc biệt lạnh, qua một mùa đông này, Triệu Trinh tốn không ít nhân lực, vật lực tới giúp nạn thiên tai.

Nói trắng ra, chính là Hoàng Đế Đại Tổng là một người rất khoái chí gần đây kinh tế trong tay có chút quay vòng không linh. Mà mấy ngày nay lại có một ít bộ tộc Tây Vực cần trùng kiến lại, những bộ tộc này lớn thì mấy vạn người, nhỏ thì cả ngàn người, phân bố ở ba khu vực không được quản lý. Bọn họ nhao nhao đưa thư hàm cho Triệu Trinh xin giúp đỡ, nói thẳng ra chính là cùng Triệu Trinh đòi chút bạc. Lấy tài lực Đại Tổng, loại việc bận bịu này nhất định sẽ giúp, lúc này không thu mua lòng người đưa ra ân huệ còn đợi lúc nào chứ? Triệu Trinh nói mình bên kia bạc đã chuẩn bị đủ chỉ cần chờ đến Tây Vực, nhanh nhất cũng phải ba tháng, chờ bạc chờ đến, hoa cúc cũng lạnh... Ngược lại, Liêu cùng Tây Hạ có thể một tháng là góp đủ số tiền này, nếu như bộ tộc Tây Vực thiếu nhân tình của mấy người nhà kia, ngày sau chính là một tai họa ngầm.

Nói tới nói lui, tổng kết một chút liền nói một câu, Triệu Trinh để cho Triệu Phổ nghĩ cách chuẩn bị một khoản bạc cứu tế bộ lạc Tây Vực, sơ lược tính một lần, đại khái muốn hai mươi vạn lượng hoàng kim.

Công Tôn thấy cuối cùng chốt một câu như vậy sợ hết hồn, kêu lên, “Hai mươi vạn lượng hoàng kim?! Thiệt hay giả? Cứu tế bộ tộc Tây Vực rồi rắc cần nhiều tiền như vậy a? Xây tòa thành cũng đủ a!”

“Ai, cũng không đơn giản chỉ là sửa đường xây thành như vậy.” Triệu Phổ ngáp một cái, cũng không biết làm sao, “Quý Hải biến thành Quý Hải thật rồi, Ác Đế Thành cũng chìm, có thể nói là Tây Vực biến đổi lớn, nơi này môn đạo có nhiều rồi! Quý Hải vốn là thuộc về ba khu vực không được quản lý, có nước liền sống, các bộ tộc sẽ địa bàn. Cướp bản sau xong thì phải sửa đường lần nữa định ra quy tắc... Tương đương với bên ngoài Hắc Phong Thành xây lại một mảnh giới quy tắc mới, cái này quan hệ đến tương lai an toàn Hắc Phong Thành! Hơn nữa chỗ này nếu như xây xong, cũng có lợi cho Tây Vực mở ra một vùng giao thương mới, Tây Vực một khi giàu có và sung túc lên, đối với người nào cũng có chỗ tốt. Cho nên tiền này sài thật đúng nghĩa, hai mươi vạn lượng hoàng kim coi như là cái giá rất hợp lý.”

Công Tôn gật đầu một cái, cảm thấy có đạo lý, lại hỏi, “Nhưng trong ý của Hoàng Thượng là để cho người trong vòng một tháng mang ra hai mươi vạn lượng hoàng kim a? Người không phải phụ trách đánh giặc sao?”

Triệu Phổ hai tay ôm cánh tay híp mắt nhìn bản đồ cách đó không xa, “Bằng không chúng ta trực tiếp đi Liêu Quốc cùng Tây Hạ cướp đi?”

Công Tôn bị Triệu Phổ chọc cười, đưa tay vỗ Triệu Phổ một cái, “Vậy người cũng đưa ra một ý kiến hay? Cho Hoàng thượng cách kiếm bạc cũng là bốn phen bề tôi a.”

Triệu Phổ có chút khó xử, “Ai, Tây Vực lại cần cỗi a... Triệu Trinh cũng không phải là một người biết tán gẫu, hẳn dựa vào cái gì cảm thấy ta có bản lĩnh trong một tháng kiếm được hai mươi vạn lượng hoàng kim a? Có phải là hẳn biết tin tức gì mà ta lại không biết hay không?”

Công Tôn đem thánh chỉ lật lại nhìn một cái, “Chỉ viết như vậy, không có những thứ khác sao? “

Triệu Phổ lắc đầu một cái.

Lúc này, bên ngoài lầu Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử nắm tay nhau chạy lon ton vào.

“Cha, Cừu Cừu, đi ăn cơm nào?”

Công Tôn ngược lại là nhớ ra rồi, “Ta mới vừa rồi có gặp Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói là buổi trưa qua Thái Bạch Cư ăn cơm.”

Triệu Phổ thu thánh chỉ, đột nhiên hỏi, “Yêu Vương đâu?”

“Yêu Yêu cùng Tôn Tôn, Ân Ân sáng sớm liền đi dạo phố a, buổi trưa ở Thái Bạch Cư gặp nhau, Bạch Bạch mời khách.”

Tiểu Lương Tử xoa xoa tay, “Hôm nay ở Thái Bạch Cư ăn cá, là người lái đò bên Cuồng Thạch Thành đưa tới.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, “Hoắc, đúng vậy, mùa này đúng lúc là mùa cá hồi ở Cuồng Thạch Thành, mà một con cá hồi có thể đãi một bàn tiệc, ở phụ cận mọi người hằng năm đều đi mua”.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Bạch Bạch mua một mẻ lưới, thật là nhiều thật là nhiều nga! Chúng ta ở Thái Bạch Cư ăn rồi, những thứ còn lại cũng đưa đến nhà bếp quân doanh rồi”.

Triệu Phổ cười hì hì, “Ai nha, Bạch lão ngũ khách khí như vậy a, ý tốt như vậy.”

Công Tôn ôm cánh tay liếc hần một cái, “Không bằng người hỏi Bạch Ngọc Đường một chút xem Bạch Ngọc Đường có dư hai mươi vạn lượng hoàng kim hay không?”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử mắt tròn tròng, leo lên cái ghế nhìn Công Tôn cùng Triệu Phổ.

Tiểu Lương Tử tò mò, “Sư phụ, người muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”

Tiểu Tứ Tử cũng giật mình, “Hai mươi vạn lượng hoàng kim là muốn bao nhiêu tiền?”

Triệu Phổ đỡ trán, vừa hỏi Tiểu Lương Tử, “Người nói thử xem đi Ma Quỷ Thành đảo một vòng, có thể nhặt được bao nhiêu bạc?”

Tiểu Lương Tử thật đúng là suy nghĩ một chút, ” Ừ... Có thể nhặt chừng mười vạn lượng bạc a, Ma Quỷ Thành có tiền nhưng cũng không cầm vàng lột đường a đến những hai mươi vạn lượng hoàng kim mà!”

Công Tôn đem thánh chỉ đưa cho hai đứa con nít nhìn.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử sau khi xem xong cũng đồng tình nhìn Triệu Phổ.

Tiểu Lương Tử sờ túi tiền một cái, giao cho Triệu Phổ, “Sư phụ ta có hai mươi lượng bạc tiền xài vặt.”[Dễ thương quá đi mà!]

Triệu Phổ mặt đầy bội phục nhìn Tiểu Lương Tử, “Tiểu tử người mới mấy tuổi trên người lại có hai mươi lượng bạc tiền xài vặt!”

Cửu vương gia toàn thân cao thấp sờ một cái, liền mò ra một mảnh hồ phù.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đồng tình nhìn Triệu Phổ, trong ánh mắt kia phảng phất có hai chữ ——Bần cùng!

Triệu Phổ gãi đầu một cái, đứng lên, mang theo hai đứa trẻ cùng Công Tôn cùng nhau đi ra ngoài, mặc kệ, ăn cơm trước hãy nói.

...

Trong Thái Bạch Cư phi thường náo nhiệt, hàng năm Cuồng Thạch Thành lúc này cũng là mùa cá hồi, thịt cá này vừa tươi, ngon lại nhiều thịt, toàn bộ Tây Vực khoảng thời gian này từ lâu nào cũng toàn làm tiệc cá hồi.

Ngũ gia gần đây tâm tình cực tốt, mua một lưới lớn, theo Chu Tử Nguyệt nói, Cuồng Thạch Thành tổng cộng cũng chỉ kéo lên hai lưới, hơn phân nửa cũng để cho Bạch Ngọc Đường mua đi.

Nói về Ngũ gia vì sao tâm tình tốt chứ? Bởi vì Thiên Tôn cuối cùng chờ mong được Ngân Yêu Vương trở về sao? Không phải!

Chân chính nguyên nhân là, Ngũ gia gần đây trong lòng cực độ thăng bằng, theo như lời Triển Chiêu nói, thật là quá sung sướng.

Nói đơn giản một chút, Ngân Yêu Vương có cái gì thần lực bọn họ là không nhìn ra, nhưng là một người từ đầu đến đuôi đùa giỡn mọi người ngược lại là cũng đã nhìn ra.

Ngũ gia có thể thấy báo ứng kiếp này rồi, Yêu Vương đơn giản là khắc tinh của Thiên Tôn cùng Ân Hậu, hai lão gia tử trong ngày thường “Làm mưa làm gió”, lúc này có thể coi là có người thu thập rồi.

Nhị lão hướng về phía Yêu Vương, cũng giống như Bạch Ngọc Đường đối với Bạch Hạ, không dám hoàn thủ còn không dám nói lại Yêu Vương, tránh đều tránh không được, Yêu Vương còn là người dễ chọc tức người khác! Hơn nữa Yêu Vương so với Bạch Hạ lại phóng túng hơn nhiều, mang đi ra ngoài thì không thể buông, trên mào chọc chó, thấy náo nhiệt liền có mặt. Mọi người thấy trạng thái Ân Hậu cùng Thiên Tôn, đồng thời sinh ra một cái nghi vấn, cho nên khi còn bé đến tốt cùng là Yêu Vương dẫn hai người bọn họ, hay là hai người bọn họ dẫn Yêu Vương?

Đạo lý giống vậy, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa tâm tình cũng rất tốt.

Vô sa đại sư ngàn dặm xa xôi chạy tới thấy Yêu Vương, ai ngờ vừa thấy mặt Ngân Yêu Vương liền bị Vô Sa dọa sợ hết hồn, chỉ hòa thượng, “Ai nha! Sao mập thành như vậy?”

Hòa thượng mập vài ba lời liền bị Yêu Vương chọc cho tức khóc, lại quệt cả người nước mắt nước mũi Lục Thiên Hàn.

Yếu Trường Thiên cùng đi theo Lục Thiên Hàn, Lục Thiên Hàn nhìn thấy Yêu Vương còn thật cao hứng, Yếu Trường Thiên chính là bị sợ xoay người chạy, kết quả bị Yêu Vương tóm cổ lôi trở lại, hỏi hần học giỏi không, không học giỏi trối lại đánh mông!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ nhìn thấy đều cảm giác mới mẻ, thì ra như vậy những võ lâm chí tôn kia cá đặt trong tay Ngân Yêu Vương đều là tiểu thí hài mà, Yêu Vương mới thật sự là đàn ông!

...

Thời điểm Triệu Phổ cùng Công Tôn dắt Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ tử đi vào Thái Bạch Cư, lầu trên lầu dưới đều đã đông người.

Trong quân doanh mấy vị tướng lĩnh không làm việc đều ở đây, chủ tướng phó tướng đều đông đủ, hơn nữa học sinh bên Thái Học Viện đại

sánh dưới lầu đã ngồi đây.

Chỗ nhân gian lầu hai cũng ngồi đông đủ người.

Tiểu Tứ Tử vừa lên lầu hai, liền chạy thẳng tới chỗ Yêu Vương, trong miệng kêu, “Yêu Yêu!”

Yêu Vương, Yêu Trường Thiên cùng một bên Yêu Yêu đang ăn cá cùng nhau quay đầu nhìn bé.

Yêu Vương cùng Tiểu Tứ Tử dị thường hợp ý, hai người bọn họ mỗi ngày sớm trưa tối cũng thấy mấy lần, hôn hôn, ôm ôm một cái cũng không thiếu.

Theo lý mà nói, có người cùng Tiểu Tứ Tử thân cận như vậy, Công Tôn làm cha sẽ ghen mới đúng, có thể Yêu Vương đối với Tiểu Tứ Tử có một loại năng lực dẫn dắt thần kỳ.

Yêu Vương sau khi đến, Tiểu Tứ Tử sẽ không hoảng sợ khi mình thấy hình ảnh gì kỳ quái, có cái gì khác thường hoặc là bất an, bé cũng sẽ hỏi Yêu Vương, Yêu Vương cùng bé trò chuyện đôi câu liền tốt.

Sau khi Yêu Vương trở về, Tiểu Tứ Tử buổi tối đều không thấy ác mộng, cũng sẽ không tâm sự nặng nề, khí sắc đặc biệt tốt, hoạt bát đáng yêu, Công Tôn tự nhiên cao hứng. Công Tôn một cao hứng, liền đối Triệu Phổ cũng cao hứng... Triệu Phổ cao hứng kết quả chính là toàn quân doanh trên dưới đều rất cao hứng.

Triệu Phổ bọn họ mới vừa ngồi xuống, liền nghe Hạ Nhất Hàng đang cùng Triển Chiêu nói cái gì sính lẽ, lẽ vật đám hỏi, xe ngựa a các loại.

Long Kiều Quảng đang cùng Bạch Ngọc Đường cùng Bàng Dục thảo luận cái gì trang sức kim hoàn cùng ngọc khí, Lâm Dạ Hỏa mang theo tập tranh ảnh, cùng Lê Yên các nàng nghiên cứu mũ quan hỉ phục.

Triệu Phổ đúng là nghĩ tới, cánh tay khều Âu Dương Thiếu Chinh một cái, hỏi, “Nói nhiều chuẩn bị đi Đường môn xin cưới?”

Âu Dương hắc hắc cười, “Đúng a, vào lúc này mọi người đều ở đây vừa vặn làm chuyện vui a, bất quá nói nhiều không kinh nghiệm a, gì cũng không biết.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn cũng cười Âu Dương —— nói tới nơi này làm gì có ai có kinh nghiệm chứ.

Nói đến chỗ này, tất cả mọi người nhìn Ân Hậu cùng Lục Thiên Hàn.

Ân Hậu trừng mắt nhìn, “Ta ở Ma cung làm, đều là Cửu Nương các nàng cho trù hoạch.”

Lục Thiên Hàn uống trà ung dung thông thả, “Ta! Chính là bỏ trốn.”

Tất cả mọi người đối với Lục Thiên Hàn báo lấy ánh mắt sùng bái, một bên Yêu Trường Thiên hơi lạnh tới một câu, “Cho nên khuê nữ người là theo người... Tê...”

Lời còn chưa dứt, bị Lục Thiên Hàn đập một cước.

Ân Hậu ở một bên đi theo lắc đầu, “Ai, nữ nhi đã lớn làm sao lưu a ...”

Công Tôn Mỗ vừa uống trà, vừa an ủi Long Kiều Quảng có chút khẩn trương, “Hai người người tình ta nguyện, người nhà cũng hài lòng, không phức tạp như vậy, trước đưa sính lễ đi cầu hôn, sau đó chuẩn bị lễ vật đám hỏi, kiểu hoa định cuộc sống là được rồi.”

“Nói đến lễ vật đám hỏi a...”

Bàng Dục tỏ ý, “Mấy ngày trước Vương Phu Tử trông coi thư viện nhà sính khuê nữ, chú rể cũng là người Thục Trung, kết quả nửa đường sính lễ bị cướp, sáng nay Vương Phu Tử đi báo quan a.”

Bao Duyên cũng gật đầu, ” Nói là ở phụ cận Hắc Phong Thành bị cướp!”

Triệu Phổ nghe được liền cau mày, “Phụ cận Hắc Phong Thành có thể phỉ sao?”

“Nói ra thì không giống thổ phỉ cho lắm, chính là hai người người giang hồ thông thường, che mặt, công phu cũng không tệ lắm.” Lỗ Nghiêm hiển nhiên cũng biết chuyện này, “Đến sáng nay mới ngưng, đã là vụ án thứ hai, một vụ xảy ra sớm một chút là ngày hôm trước phát sinh, gặp nạn là một đội thương nhân.”

“Cùng một nhóm người làm sao?” Triển Chiêu vừa nghe có vẻ gian, tinh thần cũng phấn khởi.

“Hình như không phải, cướp thương nhân là đơn độc gây án, cũng không che mặt, chỉ là một tên lỗ mãng võ công tốt vô cùng, hình vẽ phác họa cũng dán bên ngoài.” Lỗ Nghiêm lắc đầu một cái, “Hắc Phong Thành mấy ngày qua tới không ít người giang hồ, còn đều không phải là danh môn chính phái.”

“Ác Đế Thành đã diệt, bọn họ tới làm gì?” Công Tôn tò mò.

“Căn cứ kinh nghiệm trong quá khứ, hẳn là tới mò chỗ tốt đi.” Trâu Lương chậm rãi nói một câu.

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Mò chỗ tốt gì?”

“Trải qua trận đánh này địa hình Tây Vực đột biến, lại là địa chấn, Quỷ Hải xuất hiện, có thể sẽ có chút đồ vật gì đó vốn là chôn trong lòng đất cũng đi lên, đặc biệt là ở một ít vị trí cổ đạo.” Trâu Lương nói, “Dĩ vãng mỗi lần Tây Vực có cái gì thiên tai nhân họa, luôn sẽ có vài môn phái tới nơi này chiếm tiện nghi, thừa dịp loạn đả mà cướp được gì sẽ cướp.”

Trâu Lương lời còn chưa dứt, chỉ thấy Triệu Phổ đang nhìn chăm chăm vào mình.

Triệu Phổ tựa hồ là nghĩ tới điều gì, đi một bên dời một chút vị trí, lấy tay gọi Ân Hậu đang ăn cơm bên cạnh Ngân Yêu Vương, ý kia —— lão gia tử, hai ta đổi chỗ ngồi một chút.

Ân Hậu cùng Triệu Phổ đổi vị trí, đem Tiểu Tứ Tử ôm để trên đùi, cùng Ân Hậu ăn chung cá.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng tò mò nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia ngồi vào bên cạnh Ngân Yêu Vương, cười hì hì rót ly rượu cho Yêu Vương.

Yêu Vương khẽ nhú mày một cái nhìn Triệu Phổ, luôn cảm thấy có thể từ trên người đứa nhỏ này nhìn thấy chút bóng dáng tổ tiên Triệu gia.

Triệu Phổ hỏi, “Chuyện là như vậy, tiền bối kiến thức rộng, có biết phụ cận đây nơi nào có thể cất giấu bạc hay không a?”

Mọi người vốn là đều ăn cơm, nghe Triệu Phổ nói những lời này liền bối rối.

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chính cũng đều tò mò đặt nhìn Hạ Nhất Hàng —— Nguyên soái đây là thiếu tiền?

Hạ Nhất Hàng mới bắt đầu cũng ngăn người một chút, bất quá rất nhanh suy nghĩ minh bạch, nâng cằm liền bắt đầu ngăn người.

Ngân Yêu Vương hỏi, “Muốn bao nhiêu tiền?”

Triệu Phổ đưa ra hai đầu ngón tay, “Hai mươi vạn lượng.”

Yêu Vương mới vừa muốn mở miệng, Triệu Phổ bổ sung một câu, “Hoàng kim.”

Vương gia lời nói xong, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Thiên Tôn nâng chén cơm, “Người muốn nhiều tiền như vậy làm gì a?”

Triệu Phổ đem phần thánh chỉ kia lấy ra cho mọi người nhìn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cảm thấy thánh chỉ Triệu Trinh đưa ra có phải là không nói phải trái a... Trong một tháng để cho Triệu Phổ góp hai mươi vạn lượng hoàng kim, Tây Vực quê nghèo vùng đất hoang, đi đâu mà tìm bạc đi? Chẳng lẽ đi trộm mộ a?

Lâm Dạ Hỏa hiển nhiên cũng nghĩ đến một điểm này, lắc đầu a lắc đầu, “Địa phương nào ở Tây Vực có thể đào năm đó đều bị đào qua, cho dù có vài cổ đại sạn đạo, cũng không có vật gì đặc biệt đáng tiền... Đến nơi nào mà đào hai mươi vạn lượng hoàng kim a?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu một cái.

Triển Chiêu nhìn Chuột nhà mình, “Người có ý kiến gì?”

Ngũ gia nói, “Chuyện khác là cũng không có gì, bất quá Triệu Trinh nói mình không có tiền ta có chút không tin.”

Tất cả mọi người ngoẹo đầu, cái này sao...

“Cũng phải a.” Triển Chiêu gật đầu một cái, “Hàng năm, lúc trời nóng, Bao đại nhân cũng sẽ chuẩn bị hết thảy đồ cần dùng trong mùa đông, đã nhiều năm như vậy, tuyết rơi lớn hơn cũng gặp qua, cho tới bây giờ chưa có phát sinh qua chuyện không đủ tiền dùng.”

”Ừ.”

Lúc này, Ngân Yêu Vương nghiêm túc nghiên cứu cuốn thánh chỉ kia, đột nhiên đem thánh chỉ mang qua, trải lên trên bàn.

Tất cả mọi người không quá rõ hành động của Ngân Yêu Vương có hàm nghĩa gì, thánh chỉ mỗi một phần phía sau đều là hình vẽ long văn, chẳng qua là... mà thánh chỉ này tựa hồ có chỗ nào không quá giống nhau...

Thời điểm mọi người ở đây nghi ngờ, Tiểu Tứ Tử bỗng nhiên đưa tay ra, chỉ hai con rồng phía sau thánh chỉ nói, “Cái này long long là hỏa long a.”

Nghe Tiểu Tứ tử vừa nhắc, tất cả mọi người phát giác... long văn chung quanh sau lưng thánh chỉ này, có kim ty thêu ngọn lửa vây quanh

Bao Duyên không hiểu, “Ta thấy qua thánh chỉ cũng là hắc long đằng vân hình vẽ a? Căn bản là song long, chính giữa có mặt trời, chưa thấy qua rồng lửa a.”

“Vậy lần này tại sao là hỏa long?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đây coi như là Triệu Trinh cho một cái đầu mỗi?”

Triệu Phổ gãi đầu một cái, ai hiểu được đâu, bất quá đây cũng là rất có phong cách Triệu Trinh trước sau như một.

“A a.”

Yêu Vương hơi cười một tiếng, chỉ chỉ hình vẽ hỏa long kia, “Nếu là thật có thể tìm được hỏa long này, đích xác là có thể tìm được một số tiền lớn.”

Tất cả mọi người tò mò, “Hỏa long này đại biểu cái gì?”

Ngân Yêu Vương bưng ly thối thối uống một hớp, chậm rãi nói “Các người có nghe quahay chưa, vật như ‘Hỏa long ký’?”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 232: Kỳ Văn

Yêu Vương hỏi mọi người có nghe qua về “Hỏa Long Ký” hay không.

Mà nhiều người đang ngồi ở đây, thật đúng là cũng chưa nghe nói qua.

Một đám người nhỏ tuổi, cũng tò mò nhìn Yêu Vương. Thiên Tôn, Ân Hậu chính là bình tĩnh tiếp tục ăn cơm, tỏ ra rất quen thuộc với sự tình này.

Yêu Vương cũng không trực tiếp cho mọi người câu trả lời, mà là lại hỏi một câu, “Các người ngày thường hành tẩu giang hồ đều không gặp được tên lừa gạt nào sao a?”

Mặc dù rất không hiểu Yêu Vương tại sao phải nhảy đến cái vấn đề này, bất quá tất cả mọi người vẫn là thành thật gật đầu.

Yêu Vương ánh mắt rơi vào trên người Triển Chiêu, cười híp mắt hỏi, “Tiểu Miêu Yêu[Yêu Vương là gọi Triển Chiêu Yêu là Yêu trong chữ Yêu Vương đó a], người biết không ít mấy tên lừa gạt chứ?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, cũng có chút bất đắc dĩ... Yêu Vương trở lại cũng đã mấy ngày, cùng với mình có tướng mạo tương đương, sau đó liền bắt đầu gọi mình bằng Tiểu Miêu Yêu, còn Ngọc Đường nhà mình thì gọi Tiểu Bạch Đường, Lâm Dạ Hỏa là Tiểu Phượng Hoàng, Triệu Phổ là Tiểu Nguyên Soái, Công Tôn là Tiểu Thần Y... Tiểu Tứ Tử là Tiểu Bảo Bối... Dù sao ở trong miệng Yêu Vương, thì bọn họ cùng Tiểu Tứ Tử thuộc về cùng thể hệ.

“Những kẻ đó bị Ngọc Đường bắt về nhiều nhất.” Triển Chiêu chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường.

Ngũ Gia đang uống rượu, theo Triển Chiêu gật đầu một cái, bày tỏ —— đúng vậy! Gia một năm bắt rất nhiều tên lừa gạt.

Vừa gật đầu, Bạch Ngọc Đường vừa liếc Thiên Tôn đang lột vỏ một con tôm bự bên cạnh một cái.

Thiên Tôn một tay bóc vỏ tôm vẫn như ngày thường rất vụng về chỉ kéo xuống được một cái đầu tôm.

Ngũ gia đưa tay đem con tôm kia gấp lấy, thay sự phụ lột vỏ tôm rồi đặt tôm đã lột vỏ vào trong chén.

Thiên Tôn ăn tôm, vừa đưa tay nhìn học trò, ý kia —— còn muốn ~~

Ngũ Gia lại tiếp tục lột vỏ tôm cho sư phụ, vừa kêu tiểu nhị mang lên một bàn tôm nữa.

Ân Hậu an vị ngồi ở đối diện, cầm trong tay cái muống, đang cúi đầu đút cho Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên đùi mình ăn.

Tiểu Tứ Tử còn rất bận rộn, vừa ăn vừa cùng Tiểu Lương Tử trò chuyện cái gì sách dạy đánh cờ, dường như là Tiểu Lương Tử gần đây thật thích đánh cờ.

Tiểu Tứ Tử vừa mất thần, Ân Hậu liền đem cái muống đưa đến bên miệng bé, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn Ân Hậu, Ân Hậu liền đối với đứa nhỏ mập mập cười ngây ngô.

...

Yêu Vương nhìn, đột nhiên thất thần.

Một bên Công Tôn Mỗ bỗng nhiên sâu kín nói một câu, “Không nghĩ tới sao?”

Yêu Vương lấy lại tinh thần, xoay mặt nhìn Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ đối với Yêu Vương hơi nhú mày, “Hài tử lớn rồi lại không thông minh, ngược lại lại trở nên ngốc ngốc.”

Nghe nói như vậy Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn hai lão đầu, ý kia ——nói xấu ai chứ?

Yêu Vương cũng vui vẻ, đưa tay hướng về phía Tiểu Tứ Tử trên đùi Ân Hậu vỗ một cái, ý kia —— cho ta ôm một hồi.

Ân Hậu đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Yêu Vương để Yêu Vương cho bé ngồi ở trên chân mình.

Tiểu Tứ Tử mới vừa rồi cũng nghe những người lớn nói chuyện a, liền ngược mặt hỏi Yêu Vương, “Yêu Yêu, Hỏa Long Ký cùng tên lừa gạt có quan hệ thế nào nha? Có thể giúp Cửu Cửu tìm được vàng sao?”

Cửu vương gia liền gật đầu —— đúng vậy! Vẫn là nhi tử đáng tin, nghiêm chỉnh mà nói chứ không như tiểu tử họ Bạch kia.

“Nga.” Yêu Vương tiếp lời mới rồi nói tiếp, hỏi triển chiêu, “Người bắt nhiều tên lừa gạt như vậy, cái lợi hại nhất đó là lừa gạt cái gì?”

Cái vấn đề này ngược lại thật là có chút làm khó Triển Chiêu, Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ một chút, nói, “Vậy thật là khó mà nói, có lừa gạt mấy hộ cự phú táng gia bại sản nha, cũng có lừa gạt người ta tan cửa nát nhà nha... Tóm lại a, cũng có mấy tên lừa gạt thật lợi hại.”

“Vậy... cái gì quyết định người đó là một tên lừa gạt thật lợi hại, các người biết không?”

“Thuật lừa gạt sao?” Tiểu Hầu gia Bàng Dục hỏi, “Phần lớn mấy tên lừa gạt đều có những thuật lừa gạt độc chiêu a, một khi lừa người đều chuẩn xác.”

Yêu Vương khẽ lắc đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường lật thêm cho Thiên Tôn mấy con tôm to, xong việc xoa tay một chút, nói một câu, “Xem người bị lừa có bao nhiêu ngốc...”

Lời còn chưa dứt, Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhìn đồ đệ nhà mình —— thẳng nhóc con người nói gì?

Ngũ gia mặt đầy vô tội nhìn Thiên Tôn —— ta nói gì? Ta lại không nói bị lừa gạt nhất định ngốc ...

Yêu Vương đưa tay, vỗ một cái trên đầu Thiên Tôn.

Thiên Tôn cúi đầu tiếp tục ăn tôm, không trừng đồ đệ.

Ngũ gia kinh ngạc nhìn Yêu Vương —— cái này cũng được? Vỗ một cái liền ngoan? Yêu thuật gì a?

Yêu Vương chỉ sau ót Thiên Tôn tỏ ý Bạch Ngọc Đường —— người cũng thử một chút? Vỗ vỗ nơi này.

Ngũ gia mới vừa đưa tay liền bị Thiên Tôn một cái trừng trở về, vội vàng rút tay về tiếp tục bóc tôm.

Lâm Dạ Hỏa một miệng đầy thức ăn, hỏi, “Vây đối với với một tên lừa gạt mà nói, quyết định hăn có lợi hại hay không đến tột cùng là cái gì?”

Triệu Phổ đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu lên, hỏi một câu, “Có phải hay không... là can đảm?”

Yêu Vương hơi cười một tiếng, đưa tay khoa tay múa chân một đoạn ngắn, nói, “Gần đúng.”

Tất cả mọi người tò mò, “Kia đến tột cùng là cái gì?”

Yêu Vương vẻ mặt hơi nghiêm túc một ít, trả lời, “Đều nói lòng tham không đáy, quyết định một tên lừa gạt có thể tới đạt trình độ gì chính là khẩu vị của hắn.”

Tất cả mọi người sững sốt một chút.

Yêu Vương nhẹ nhàng gõ gõ cái chén trước mắt, “Không phải khẩu vị ăn cơm, mà là khẩu vị trong lòng hắn... Có vài người chỉ lừa gạt mấy lượng bạc liền thỏa mãn, có vài người lừa gạt núi vàng núi bạc cũng không thỏa mãn.”

Tất cả mọi người gật đầu —— đúng là có đạo lý.

“Hỏa Long Ký này a, liên quan đến một đoạn kỳ văn.” Yêu Vương a a vui một chút, “Ở Tây Vực đã từng có một tên lừa gạt đặc biệt không bình thường các người đoán hắn lừa cái gì?”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Yêu Vương —— lừa cái gì?

“Hắn lừa cả một ngôi vị hoàng đế, còn là yên vị đến tận ba năm.” Yêu Vương chỉ nói một câu, đem tất cả mọi người nói đến ngây người.

“Hoàng đế?” Công Tôn cảm thấy không tưởng tượng nổi, “Cái này còn có thể lừa được a?”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng đưa tay tỏ ý mình biết, hỏi Yêu Vương, “Ta thấy qua hồ sơ gia gia ta lưu lại trong một phần có ghi lại, năm đó khi Tây Vực còn thống nhất, có một vương triều duy trì ba năm, gọi là Hỏa Long Vương Triều.”

Yêu Vương cười, gật đầu một cái, “Chính là cái này, Hỏa Long Quốc!”

Bàng Dục hỏi Bao Duyệt, “Ai, đại tài tử, có quốc gia như vậy sao?”

Bao Duyệt nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng là lắc đầu, đã sử trên địa phương chí cũng không có ghi lại, dù sao chính mình cũng chưa từng thấy.

“Ta cũng là đang trong lúc sửa sang lại bản thảo gia gia ta lưu lại thấy một phần văn chương trong đó nhắc tới Hỏa Long Quốc, ta lúc ấy còn tưởng rằng là sách đang biên soạn mà bị ngưng.” Hạ Nhất Hàng lại nói, “Nếu như là thật, quả thực quá thần kỳ!”

Yêu Vương cầm đũa chỉ chỉ thức ăn, nói, “Ăn cơm! Ăn cơm, mang các người đi xem một chút đồ tốt!”

Mọi người vội vàng bưng lên chén cơm ăn cơm, vừa ăn vừa tò mò —— nhìn thứ tốt gì chứ?

...

Đại khái sau nửa giờ, Yêu Vương mang mọi người ăn cơm xong đi ra Hắc Phong Thành, đi vào Hắc Phong Lâm.

Vừa vào Hắc Phong Lâm, Tắc Lặc liền mang theo bảy sói chạy tới đón tiếp.

Yêu Vương ngồi xuống ngang tầm với Tắc Lặc, sau đó giống Triển Chiêu vậy, ôm tiểu lang vương nhà người ta mà cọ cọ.

Tắc Lặc bất đắc dĩ bị cọ một chút, trong cặp mắt màu xanh chó sói con, chẳng biết tại sao còn có mấy phần cưng chiều.

Bạch Ngọc Đường liền nghe Triển Chiêu ở bên cạnh lẩm bẩm, “Không đúng a...”

Ngũ gia xoay mặt nhìn, Triển Chiêu đang sờ cằm nhìn về phía trước Lang Vương cùng Yêu Vương đang tương thân tương ái, mặt lộ vẻ không hiểu.

Bạch Ngọc Đường cánh tay nhẹ nhàng vừa đụng Triển Chiêu —— thế nào?

Triển Chiêu lại gần, ở bên tai hẩn nhỏ giọng nói, “Không có lý do a, đều nói cáo mượn oai hùm, ngân hồ cùng lão hổ quan hệ tốt ta có thể hiểu, không có lý do chó sói cùng hồ ly còn tốt như vậy a!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu —— quả nhiên, mèo này ăn no tâm tư liền bắt đầu lung tung, suy nghĩ cái gì vậy chứ?

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa bên cạnh hai người bọn họ sâu kín chen vào một câu, “Hồ ly, chó sói và chó là một nhà, dĩ nhiên thân cận rồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc nhìn Lâm Dạ Hỏa, hiển nhiên là lần đầu tiên nghe được loại thuyết pháp này.

Ngay cả Triệu Phổ cũng mặt đầy thụ giáo, “Nguyên lai hồ ly cùng chó sói và chó coi như là một nhà a, khó trách có câu nói hồ bằng cầu hữu! Lợi hại!”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mặt đầy bừng tỉnh hiểu ra.

Công Tôn lặng lẽ nhìn bốn vị cao thủ —— hồ bằng cầu hữu thật là giải thích như vậy sao?

...

Yêu Vương cùng Tắc Lặc sau khi nồng nhiệt, liền chột chột nó, sau đó bắt đầu khoa tay múa chân, trong miệng huyên thuyên không biết được nói

gì.

Tắc Lặc sau khi nghe xong, xoay người liền mang theo mọi người, đi vào nơi sâu nhất trong Hắc Phong Lâm.

Lâm Dạ Hỏa ở Hắc Phong Lâm cùng với Tắc Lặc cũng đã lâu, nhưng cũng chưa từng tới cánh rừng này bao giờ, Lâm Dạ Hỏa thật tò mò hỏi Trâu Lương, “Nè? Đây là đi chỗ nào a?”

Ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Trâu Lương cũng không biết bọn họ là muốn đi nơi nào.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ xuyên qua một cánh rừng, đi tới một ngọn núi, dưới chân là một cái dốc, nhưng cũng không phải là trên một ngọn núi cao chót vót, bên dưới có một cái khe núi, một dòng nước suối đang lắng lắng chảy qua.

Núi này không cao, cho nên tất cả mọi người dễ dàng nhảy xuống, rơi xuống trên bãi sỏi gần dòng suối.

Yêu Vương phân biệt phương hướng một chút, liền dọc theo dòng suối nhỏ tiếp tục đi.

Không lâu sau đó, trước mắt mọi người, xuất hiện một tòa nhà.

Ngôi nhà này dựa vào núi non, khe suối chảy quanh mà xây lên, kích thước không nhỏ, tường trắng ngói đen, tường viện thật cao, từ bên ngoài xem, bên trong có mấy toà tiểu lâu, thảm thực vật tươi tốt.

Bất quá từ lá rụng ngoài cửa và trên mái hiên mạng nhện chằng chịt thì xem ra tòa nhà này hoang phế nhiều năm rồi.

Mấy ảnh vệ chạt được mấy nhánh cây, đem mạng nhện quét rụng, lại quét một vòng cửa lá rụng không coi là nhiều.

Đẩy một cái cửa phòng, phát hiện bên trong hẳn là đã cài khóa cửa.

Yêu Vương chỉ chỉ tường viện, nói, “Vào đi mở cửa đi, tòa nhà này là không chủ, chủ nhà sớm đã qua đời.”

Giả ảnh liền nhảy tường đi vào, chỉ chốc lát sau, cửa mở ra.

Mọi người từng bước đi vào, trước mắt là một vườn hoa, bởi vì hàng năm không người xử lý, cho nên hoa cỏ sinh trưởng tốt, nhưng rất nhiều hoa phẩm loại hiếm hoi.

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn nhìn chăm chăm mấy cây thược dược, hai miệng đồng thanh tới câu, “Điểm giáng bạch đế!”

Bao Duyên tựa hồ không thể tiếp nhận, “Để vương chi hoa lại trồng cùng với cải trắng các loại vậy a!”

Bàng Dục kích động, “Đào mấy bụi trở về trồng a! Đồ chơi này hoàng cung cũng không có! Giá trị liên thành! Giá trị liên thành!”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn Bàng Dục[Chỗ này trong bản Raw thấy tác giả ghi là Bạch Ngọc Đường, mà nhìn thì thấy có vẻ sai sai nên đổi lại thành Bàng Dục cho nó thuận a]cùng một đám thư ngõ lộn chung một chỗ phẩm hoa, cũng cảm thấy thật có ý tứ.

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay liếc miệng, “Ai nha, nhìn một chút cách xây dựng tiểu lâu này a!”

Những người khác cũng chú ý tới phía trước mấy cây cột chạm trổ của tiểu lâu, cũng đều cảm khái —— những thứ hoa văn trạm trổ lầu các này tinh xảo nhã nhặn, xây dựng hết sức tinh tế!

Triệu Phổ cũng nghi ngờ, “Ai ở nơi rừng sâu núi thẳm này mà tạo dựng ngôi nhà sang trọng như vậy a?”

Ngân Yêu Vương vẫy vẫy tay, tỏ ý đi theo mình tiếp tục đi về phía trước.

Đem một đám lớn nhỏ tài tử từ trong bụi hoa lôi đi ra, mọi người đi theo Ngân Yêu Vương xuyên qua sân, vòng qua lầu các, đi tới hậu viện.

Hậu viện có đình đài lầu các, còn có một cái vồng dài, được treo ở trên hai cây du [*] rất cao rất cao.

Cây Du(:Ulmaceae) là một họ(Thực vật có hoa còn gọi là thực vật hạt kín hay thực vật bí tử, là một nhóm chính của. Chúng tạo thành một trong hai nhóm thuộc(Spermatophyte). Chúng bao phủ các hạt của mình bằng cách đưa hạt vào trong thực thụ. Chúng chứa các cơ quan sinh sản trong một cấu trúc được gọi là; được bao phủ bởi, nó sẽ dẫn tới sự hình thành quả.). Bao gồm các loài(một loài thực vật) và(Chi Cử(danh pháp khoa học:Fagus) là một chi thực vật thuộc họ, có tên tiếng Việt là chi cử theo tên gọi loài đại diện có phân bố ở Việt Nam là(Cử cuống dài). Chi này gồm các loài thực vật có bộ nhiễm sắc thể $2n=24$).

Các loài trong họ này phân bố rộng rãi trong khu vực thuộc, nhưng khá thưa thớt ở các khu vực khác và có lẽ không có tại khu vực.

Mọi người ngẩng mặt lên, liếc mắt nhìn một cái vồng đang treo ở trên cao... Hẳn là sẽ không có người đem vồng treo cao như vậy chứ? Rõ ràng là bởi vì cây cao hơn.

“Tòa nhà này hoang phế đã nhiều năm rồi? Có thể gìn giữ hoàn hảo như vậy, cũng là bởi vì nguyên nhân địa thế, nơi này cũng coi là mưa gió

không vào là một địa phương tốt.” Bạch long vương quan sát một chút địa thế phụ cận, gật đầu, “Rất tốt lợi dụng sơn thế cùng thung lũng, mưa không xuống nổi, gió thổi không tới, cho nên ngay cả lá rụng cũng không có bao nhiêu.”

Yêu Vương gật đầu một cái, mang mọi người đi tới cửa hậu viện, mở cửa, trước mắt là mấy bậc thềm đá, đi qua một sườn núi.

Đi theo Yêu Vương bước lên đồi, cách đó không xa, hai ngôi mộ hấp dẫn chú ý của mọi người.

Hai ngôi mộ cũng xếp song song đứng sừng sững hướng về phía mặt trời mọc trên sườn núi, đối diện chính là tòa nhà dưới chân núi kia.

Trước mộ phần có bia đá, nhưng là không có chữ, là hai ngôi mộ không có chữ trên bia.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nơi này mắt nhìn xuống tòa viện kia là vừa đủ.

Ngân Yêu Vương đi tới trước mộ phần, vỗ tay nhẹ nhẹ, chấp hai tay hướng về phía bia một kia mà vái lạy.

Tiểu Tứ Tử cũng lạch bạch chạy đến bên cạnh Yêu Vương, học theo động tác của người, chấp hai tay vái lạy.

Yêu Vương lạy xong rồi, đưa tay, nhẹ nhàng sờ đầu Tiểu Tứ Tử, vừa cùng mọi người nói, “Trong này chôn chính là chủ nhân ngôi nhà phía dưới kia.”

Tất cả mọi người gật đầu, thật ra thì mọi người đều đoán được, bất quá vẫn là nháo không hiểu nơi này cùng Hỏa Long Ký còn có hoàng kim có quan hệ thế nào.

Cửu vương gia quay đầu nhìn tòa đại trạch, lăm bằm lâu bầu, “Tòa nhà này trị giá hai mươi vạn lượng hoàng kim sao?”

Tiểu Hầu gia nghe được lắc đầu a lắc đầu, “Mua nhà trọng yếu nhất chính là địa điểm a! Tòa nhà này nếu là ở đường phố Khai Phong Phủ, kia nhất định trị giá nhiều tiền rồi, thế nhưng nơi này là rừng sâu núi thẳm, ai mua a.”

Yêu Vương khẽ mỉm cười, “Tòa nhà này trị giá không được cái giá này a, nhưng là vật như vậy liền đáng giá tiền.”

Vừa nói, chỉ thấy Yêu Vương đưa tay ở bên trái tấm bia không có chữ phía sau lục lợi một hồi, liền nghe “Ken két” một tiếng, Yêu Vương thu tay về, trong tay có thêm một cái hộp.

Cái hộp này bằng cỡ một lòng tay vuông vắn, nhìn màu sắc, là một màu vàng.

“Hoàng kim?”

Cửu vương gia gần đây đối với vàng tương đối nhạy cảm, tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn hẩn.

Yêu Vương mở ra cái hộp kia, từ bên trong lấy đồ ra, bày ở trên tay, cho mọi người nhìn.

Chỉ thấy trong tay Yêu Vương, là một khối con dấu bích ngọc hình vuông, ngọc sắc mới nhìn tựa như bích, nhưng nhìn kỹ vừa tựa như bạch, nhuận trạch ôn hòa.

Bạch Ngọc Đường cùng Bàng Dục đánh giá một cái, còn chưa kịp nói chuyện, Thiên Tôn sờ cằm khen ngợi, “Ngọc tốt a!”

Trên con dấu này có ngũ long điêu khắc cỡ cái nút, phong cách hết sức cổ xưa, điêu khắc thủ pháp hiểm thấy. Một góc Ngọc ẩn có một nơi hư hại, dùng hoàng kim sửa lại, thủ pháp tương đối cao tay, tăng thêm mấy phần tôn quý hoa mỹ.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, nhẹ nhàng sờ cảm một cái, nhìn chăm chăm con dấu như có điều suy nghĩ.

Triển Chiêu lòng nói đây nhất định là đồ cổ hoặc là bảo bối, tuy rằng chính mình không hiểu nhưng nhìn ra vẫn thấy được vật này giá trị liên thành.

Yêu Vương khẽ mỉm cười, nắm lấy ngũ long kia, đem chữ trên phần đáy con dấu cho mọi người nhìn.

Công Tôn ngay tại bên cạnh, hí mắt tới gần nhìn, ẩn vuông có hai bên, bên trong có hình vẽ hai con rồng tạo thành hình tròn, vây quanh tám chữ triện nhỏ. Công Tôn từng chữ từng chữ nói ra, “Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương...”[Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi – Liên quan đến ngọc tỷ truyền quốc của Tần Thủy Hoàng a~]

“A...” Công Tôn đọc xong sững sốt như vậy lập tức, đột nhiên hiểu được đây là cái gì, hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy công Tôn tiên sinh mặt mũi tái xanh, sau lưng Bao Duyệt đưa đầu ngón tay chỉ con dấu kia.

Mọi người tại đây coi như dốt nát đi nữa cũng biết mấy chữ này đại biểu cái gì.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều kinh ngạc há to miệng.

Trong nháy mắt kinh hãi qua đi, mọi người đều la to, “Truyền... Truyền Quốc Ngọc Tỷ?!”

Yêu vương “Hắc hắc” vui một chút, “Tối, biết một chút về... Hòa Thị Bích (*) trong truyền thuyết a!”

(*)[Ngọc bích họ Hòa(:和氏璧, Hòa thị bích) là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước].

Hình ảnh tượng trưng

Ngân Yêu Vương lời ra khỏi miệng, lập tức liền bùng nổ.

Mấy vị cao nhân đã trải qua sự đời cũng không dám tin tưởng trước mắt khối ngọc này lại thật là truyền quốc ngọc tỳ.

Công Tôn cầm miếng ngọc lật đi lật lại nhìn, lăm bầm lâu bầu, “Là thật sao? Xác định là thật sao? Nhưng là sử liệu ghi lại, Tào Phi cùng Triệu Thạch Lặc cũng đã từng ở truyền quốc tỳ đích một bên khắc chữ... Dĩ nhiên cũng có thể là đồ & soạn... Hoặc là lúc ấy bọn họ bắt được chính là giả tỳ... Có sống chi năm a! Không dám tin tưởng a!”

[Tào Phi(:曹丕;- , năm),Tử Hoàn(子桓), là vị đầu tiên của, một trong 3 nước thời kì trong. Ông trị vì từ năm đến năm, tổng cộng 6 năm.

Sau khi cha ông qua đời, ông kế vị tước hiệu Ngụy vương(魏王) của cha mình trong vòng 7 tháng; từ đến khi xưng Đế vào năm, sau khi ép Lưu Hiệp, sự kiện được sử Trung Hoa gọi là(曹丕篡漢).

Bên cạnh là vị Hoàng đế Tào Ngụy đầu tiên, ông còn nổi tiếng là lỗi lạc, cùng cha và em trai, được gọi là Tam Tào(三曹), rất nổi tiếng trong. Hiện còn lại(魏文帝集) gồm 2 quyển. Ngoài ra, ông còn là và đầu tiên của, sở hữu tập(典論).

Sau khi qua đời, ông được con là Ngụy Minh Đế truy tôn là Văn Hoàng đế(文皇帝),(世祖), thông thường gọi Ngụy Văn Đế(魏文帝).]

[Triệu Thạch Lặc(: 赵石勒 ; 274 – 333) là vua khai quốc nước thời trong, người dân tộc(một sắc dân nhỏ thuộc liên minh Hung Nô).]

Nghiên cứu hồi lâu, mọi người cuối cùng cũng không cách nào chắc chắn thiệt giả, không thể làm gì khác hơn là tập thể nhìn về Ngân Yêu Vương, “Đây thật là năm đó Tần Thủy Hoàng lệnh Lý Tư dùng Hòa Thị Bích chế thành Truyền Quốc Ngọc Tỷ sao?”

[Lý Tư(李斯 , 280 TCN – 208) là nhà chính trị cổ đại, làm đến chức dưới đời vua. Ông là người có công lớn trong việc Tần Thủy Hoàng thống nhất, đưa trở thành một nước quân chủ tập quyền, thống nhất về văn tự, đo lường, tư tưởng.]

Đối mặt với mọi người mặt đầy chân thành, trông đợi, không dám tin tưởng, Yêu Vương cười đặc biệt không chịu trách nhiệm mà buông tay một cái, “Trời biết a!.”[Ta cũng ặc với Yêu Vương~~~]

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 233: Khảo Nghiệm

Một đám trẻ nhỏ thành thật, rơi vào trong tay của Yêu Vương, kết quả chính là bị lừa cho xoay vòng vòng.

Mọi người lần đầu tiên cùng Yêu Vương xuất môn, cái muốn nói chưa kịp nói ra đã bị tắc nghẹn một cục mà nuốt trở lại. Nhìn mặt Yêu Vương đầy vô tội đang buông tay, đám người trẻ tuổi trong lòng chỉ có một ý tưởng —— thật là muốn đánh người a!

Thiên Tôn cùng Ân Hạo hiển nhiên đã thành thói quen, cũng liếc mắt nhìn Yêu Vương, nhìn Người làm sao chơi đùa.

Công Tôn cầm miếng ngọc tỷ kia mà lật đi lật lại nghiên cứu hồi lâu, mặt đầy thận trọng thả lại trên tay Yêu Vương, cau mày nhìn Người.

Yêu Vương mỉm cười cười một tiếng, đối với Công Tôn khẽ gật đầu một cái, “Tiểu thần y, rất có điểm học vấn a.”

Triệu Phổ ôm cánh tay, nhẹ nhàng đụng Công Tôn một cái, tò mò hỏi, “Nhìn ra được gì?”

Công Tôn có chút chần chờ lắc đầu một cái, “Vấn đề chính là, cái gì cũng không nhìn ra được!”

Tất cả mọi người nghi ngờ —— có ý gì?

Công Tôn rất hứng thú mà đánh giá miếng ngọc tỷ kia, “Hoàn toàn không nhìn ra là giả!”

Nói xong lại tiếp tục, “Nhưng cũng không thể xác định là thật.”

Triệu Phổ cảm thấy thật có ý tứ, “Chính là nói, đồ chơi này hoặc là thật, hoặc là... Người làm giả món đồ này thật lợi hại, là đạo lý này sao?”

Công Tôn gật đầu —— khái quát tốt!

Triệu Phổ có chút không biết làm sao, ngẩng đầu hỏi Yêu Vương đứng ở đó mà ngắm phong cảnh, “Lão gia tử, ngọc tỷ này có thể bán hai mươi vạn lượng hoàng kim sao?”

Những người khác cũng bất đắc dĩ nhìn Vương gia nghèo đến điên rồi kia, bây giờ mới thật sự biết cái gì mà một văn tiền cũng làm khó anh hùng hào hán.

Hạ Nhất Hàng bên cạnh Triệu Phổ nhắc nhở, “Truyền quốc ngọc tỷ người cũng dám lấy ra bán? Không sợ có người oán vị a?”

Cửu vương gia nhìn trời, “Vậy phải làm thế nào mới có thể lấy được tiền a? Đại gia ta bây giờ thời gian không nhiều...”

Lời còn chưa dứt, Công Tôn đập hăn một cái, “người nói vậy nữa?”

“Muốn tìm hai mươi vạn lượng hoàng kim.” Ngân Yêu Vương chỉ chỉ tòa nhà dưới chân núi kia, “Đầu mỗi là ở chỗ đó, có thể tìm được hay không, thì nhìn bản lãnh của các người a.”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn tòa kia nhà.

“Các người ở nơi này cố gắng lên.” Nói xong, Yêu Vương đối với Ân Hậu cùng Thiên Tôn vẫy vẫy tay, “Chúng ta trở về Thiên Sơn một chuyến, ta muốn đi lấy một chút đồ.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu, đi theo Ngân Yêu Vương xuống núi, Hắc Thủy bà bà cùng Bạch Long Vương còn có Công Tôn Mỗ cũng

đều hướng về phía mọi người khoát khoát tay, đi theo.

Hạ Nhất Hàng cùng mấy vị phó tướng cũng quyết định trở về HẮC PHONG THÀNH làm chuyện đứng dẫn đi, liền lưu lại Trâu Lương hỗ trợ, vạn nhất một hồi lạc đường không ra được, cũng có thể kêu bày sói dẫn đường a.

Lúc này trên trời mặt trời đã ngã về tây, chỉ chớp mắt, rừng núi hoang vu, chỉ còn sót Triệu Phổ cùng mấy người bọn hắn.

...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ nhìn Công Tôn, Lâm Dạ Hỏa nhìn Trâu Lương, Tiểu Lương Tử nhìn Tiểu Tứ Tử, còn có Tử Ảnh cùng Giả ảnh trên nóc nhà... Cùng với Tiểu Ngũ đang ngáp bên cạnh Triển Chiêu và Cẩm nhà Lâm Dạ Hỏa.

Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng “Nha ” một tiếng, mọi người mới hoàn hồn lại... Có ý gì?

Công Tôn nhìn dưới núi thấy đám người Yêu Vương đã ra khỏi cánh rừng liền túm Triệu Phổ, “Ai! Chỉ còn lại chúng ta rồi?”

Bạch Ngọc Đường liền nghe Triển Chiêu nói, “Ta tương đối muốn đi Bách hoa cốc...”

Ngũ gia lập tức quay đầu nhìn Triển Chiêu, ánh mắt kia —— ta cũng muốn!

Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn Trâu Lương một chút—— ta cũng muốn...

Triệu Phổ thở dài, lắc đầu, “Ai, huynh đệ cái gì a, quả nhiên là không nhờ vả được a...”

Công Tôn nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cũng có chút áy náy, Triệu Phổ cần giúp, tốt xấu cũng là huynh đệ rồi, nếu không hay là lưu lại giúp tìm hoàng kim đi.

Ngũ gia suy nghĩ một chút, “Các người trước trò chuyện, ta đi cho sự phụ ta một chút lộ phí.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường liền đuổi theo Thiên Tôn.

Lâm Dạ Hỏa nhìn Bạch Ngọc Đường chạy thật nhanh, không ngừng lắc đầu, “Hắc! Bạch lão ngũ đồ đệ này làm thật trònnhị thập tứ hiếu(*)mà.”

Nhị thập tứ hiếuTên đầy đủ của ”[二十四孝]” là ”Bộ sưu tập vô danh của 24 bài thơ lòng hiếu thảo.” Nó được biên soạn bởiQuách Cư Kính [郭居敬]trong triều đại nhà Nguyên cùng anh trai của ông là Quách Thủ Chính [郭守正] vàQuách Cư Nghiệp [郭居业].Hai mươi bốn câu chuyện về lòng hiếu thảo từ những quan điểm khác nhau, môi trường khác nhau và những cuộc gặp gỡ khác nhau.Vì hầu hết các bản in sau này được kèm theo hình ảnh, họ cũng được gọi là ”hai mươi bốn lòng hiếu thảo.”Nó thúc đẩy việc đọc phổ biến của Nho giáo và lòng hiếu thảo ở Trung Quốc cổ đại.

Triển Chiêu chính là tương đối hiếu Bạch Ngọc Đường, “Ta cảm thấy Ngọc Đường có thể là đi hỏi Yêu Vương một chút đầu mối cụ thể hơn.”

“Đúng vậy.” Công Tôn trong tay còn cầm miếng truyền quốc ngọc tỷ hình tròn mà trước khi đi Yêu Vương để lại, ” Ngồi nhà lớn như vậy, làm sao hạ thủ tìm hoàng kim a?”

Tiểu Lương Tử tò mò, “Là trong nhà cất giấu hai mươi vạn lượng hoàng kim, hay là nói trong nhà có bản đồ bảo tàng?”

Mọi người nhìn lẫn nhau một chút —— cái này sao... Thật không có ai biết.

Công Tôn cùng Triệu Phổ quay đầu tìm nhi tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chấp tay sau lưng, đứng ở phía trước hai ngôi mộ, đang nhìn một khối mộ bia trong đó.

Giống như Công Tôn vậy, nếu có khó khăn thì nhờ vào Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa mỗi người một bên, ngồi ở bên cạnh Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải một chút.

Triển Chiêu cười híp mắt chọt chọt cái bụng bé, “Tiểu Tứ Tử.”

Lâm Dạ Hỏa cũng vỗ vai bé, cũng cười híp mắt, “Đệ có biết hay không hoàng kim giấu chỗ nào rồi nha?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái.

Triển Chiêu vỗ vỗ mông bé “Đệ nhìn, chúng ta muốn là tìm được hoàng kim, không chừng có thể cùng Yêu Vương bọn họ cùng đi Bách Hoa Cốc lấy đồ.”

Lâm Dạ Hỏa cũng gật đầu, “Nói không chừng còn có thể ở lại Bách Hoa Cốc hai ngày nữa nha.”

Tiểu Tứ Tử nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, xoa xoa mông lại sờ bụng một cái

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cùng nhau ngược mặt hỏi bé, “Hoàng kim ở nơi nào a?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng lại gần, chờ nghe.

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, từ trong ví nhỏ móc ra một mảnh khăn tay nhỏ.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa không hiểu mà nhìn cái khăn tay kia.

Tiểu Tứ Tử đưa tay muốn túi nước ở chỗ Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử tháo xuống túi nước bên hông đưa cho bé.

Tiểu Tứ Tử sau khi làm ướt khăn tay, cầm chiếc khăn kia bắt đầu lau khối bia đá mà trước đó bé một mực mà nhìn.

Mà cái mộ bia không có chữ kia, bụi bẩn, giống như những tấm đá thông thường.

Nhưng sau khi được lau một hồi... Lại hiện ra hình vẽ.

Chỉ thấy ở trên mộ bia, xuất hiện một vòng tròn hình vẽ, hình vẽ ở giữa, là một hỏa long.

Mặc dù chỉ là những nét vẽ đơn giản, nhưng hình vẽ kia lại dị thường tinh mỹ, đặc biệt là vẽ mặt con rồng kia, hung hãn tức giận, cùng ngọn lửa xung quanh người phối hợp chung một chỗ nhìn hết sức có khí thế.

“Hoặc.”

Triệu Phổ khen ngợi, “Con rồng này đủ hung a.”

“Người cũng cảm thấy hung ác a.” Công Tôn gật đầu, “Thật sự là cảm giác rất hung hãn.”

“Yêu vương nói Hỏa Long Ký... Cùng cái này có quan hệ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn Tiểu Tứ Tử

Tiểu Tứ Tử trái phải nhìn một chút, học dáng vẻ Yêu Vương, buông tay.

Công Tôn hít một hơi khí lạnh —— Cái triều hướng phát triển này có điều không dung a ...

Cửu vương gia trực gãi đầu, “Dứt khoát hay là đi Liêu Quốc cùng Tây Hạ cướp đi.”

...

Không nói cũng không được giải thích mọi người bị lưu ở trên núi, lại nói Bạch Ngọc Đường chạy đi đuổi theo Thiên Tôn bọn họ.

Ngũ gia đến trong rừng, rất nhanh đã đuổi theo Yêu Vương bọn họ.

Quả nhiên, Thiên Tôn cùng Ân Hạo cũng đang hỏi Yêu Vương a.

Ân Hạo hỏi Yêu Vương, “Thật có vàng a? Người chớ có chơi đùa bọn nhỏ a!”

Thiên Tôn không ngừng gật đầu, “Đúng vậy a! Triệu Trinh đứa bé kia cũng không tệ lắm, Người cũng đúng bắt người ta như Lý Biên mà chơi đùa nha!”

Yêu Vương vẽ mặt bất mãn nhìn hai người, “Tại sao nói như vậy? Giữa người và người tín nhiệm chứ? Vì sư lúc nào đùa giỡn với hai người chưa?”

Ân Hạo cùng Thiên Tôn mắt trợn trừng, trừng yêu vương, “Lời như vậy người cũng nói ra được? Lương tâm của người sẽ không đau sao!”

Đang khi nói chuyện, liền thấy sau lưng Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

Thiên Tôn bọn họ dừng lại chờ Ngọc Đường.

Ngũ gia đến bên cạnh, nhét một túi tiền vào tay Thiên Tôn, “Lộ phí.”

Thiên Tôn cầm túi tiền nghi ngờ nhìn đồ đệ.

Ân Hậu đỡ trán, “Từ Hắc Phong Thành ngồi Yêu Yêu bay trở về Bách hoa cốc một ngày đã đủ đi đi về về, muốn lộ phí mua cái gì a?”

Ngũ gia mỉm cười, “Yêu Vương thật lâu không trở lại, vẫn là nên cần mua một chút đồ sinh hoạt a.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe nói như vậy đều sửng sốt, Ngân Yêu Vương sờ cằm khen ngợi một tiếng, “Ồ...”

Thiên Tôn phục hồi tinh thần lại, giận đến giậm chân, “Người a, một thằng nhóc con lại chỉ cách mình đi nịnh bợ Yêu Vương?!”

Ân Hậu níu lại Thiên Tôn đang bùng nổ.

Ngân Yêu Vương chính là ha ha cười to, “Tiểu Bạch Đường quá khách khí!”

Ngũ gia tiếp tục mỉm cười, “Phải.”

Ân Hậu giúp che miệng Thiên Tôn đang bùng nổ, nhìn Bạch Ngọc Đường tiếp tục tỉnh bơ mà nịnh bợ Yêu Vương, cảm thấy thật có ý tứ.

Yêu Vương nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, gật đầu, ” Ừ... Đứa trẻ ngoan luôn phải thưởng nga, như vậy đi, cho người điếm nhắc nhở.”

Ngũ gia mỉm cười, “Tiền bồi dạy bảo.”

Thiên tôn khó khăn lắm tránh thoát, tiếp tục giậm chân, “Người ngoan như vậy làm gì! Lão tử mới là sư phụ người!”

Bạch Ngọc Đường chỉ Yêu Vương —— cho nên đây là sư gia ta...

Ân Hậu không thể làm gì khác hơn là tiếp tục níu lại Thiên Tôn.

Yêu Vương hỏi bạch ngọc đường, “Người cảm thấy, muốn biết một người, nhưng lại không thể cùng hẳn trò chuyện, biện pháp tốt nhất là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường thông minh bậc nào, kết hợp lần này Yêu Vương muốn bọn họ làm chuyện gì liền đáp, “Nhìn qua nhà ở của hẳn sao?”

Yêu Vương cười, “Người cảm thấy, người nào sẽ ở trong rừng núi hoang dã?”

Bạch Ngọc Đường không vội vả trả lời, mà là hỏi, “Là một người, hay là hai người?”

Yêu Vương chớp mắt, “Thông minh.”

Ngũ gia lập tức lĩnh hội, “Cho nên bắt đầu là một người cùng một tòa mộ phần... Kết thúc là hai ngôi mộ, là như vậy sao?”

”Ừ, trẻ con dễ dạy.” Yêu Vương nhẹ nhàng gật đầu một cái, tâm tình không tệ, tiếp tục cho nhắc nhở, “Người là không nên có cuộc sống ở trong rừng, chỉ có dã thú mới có thể có cuộc sống ở trong rừng cây. Cánh rừng cây này là lãnh địa bầy sói, tại sao phải tới nơi này mà sống?”

Bạch Ngọc Đường lại suy nghĩ một chút, “Có thể có rất nhiều loại lý do.”

“Cho nên phải đi tìm hiểu nha.” Yêu vương vỗ nhè nhẹ bả vai Bạch Ngọc Đường một cái, “Thái gia gia người Bạch Nguyệt Lâm, là một người rất có ý tứ.”

Ngũ gia ngược lại là không nghĩ tới lại đột nhiên nói đến Bạch Nguyệt Lâm, bất quá đồng thời, Ngũ gia nhớ lại lúc ấy tàn sát trên Vân Phong, Bạch Nguyệt Lâm cùng Bạch Nguyệt Vân liên thủ lưu lại “Lễ vật” cho bọn họ, đích xác là một người có ý nghĩa.

“Cõi đời này tất cả những vật có ý nghĩa, đều là những thứ đồ vật mà người có ý nghĩa lưu lại.” Yêu Vương cười quay người lại, cùng Ân Hậu Thiên Tôn tiếp tục đi, lưu lại một câu cho bạch ngọc đường, “Các người muốn hoàng kim, phải hỏi chủ nhân của hoàng kim đó, tại sao lại muốn? Người sống người chết đều là giống nhau, hợp nhau mới là trọng yếu.”

Sau lưng Yêu Vương, Ân Hậu đang lôi theo Thiên Tôn thở phì phò, quay đầu hướng Bạch Ngọc Đường khoát tay một cái, dặn dò Ngọc Đường chờ đợi đến quá muộn, nhớ cùng Triển Chiêu đi ăn cơm tối.

Thiên Tôn chính là kéo dài kháng nghị, “Người sau này chỉ có thể đối với vi sư nịnh bợ! Không cần để ý hồ ly kia!”

Bạch Ngọc Đường đối với Thiên Tôn bị kéo đi trực khoát tay, vừa hỏi, “Các người đi bao lâu? Lúc nào trở lại?”

Yêu Vương đưa tay dờ ra ba ngón, “Ba ngày sau chúng ta trở lại, các người nếu là ba ngày còn không tìm được, vậy cũng chờ tìm, dứt khoát để cho Triệu Phổ đi Tây Hạ cùng Liêu Quốc mà cướp đi.”

Cho đến khi mấy vị lão nhân đi không nhìn thấy thân ảnh, Ngũ gia mới trở về, ra rừng, Bạch Ngọc Đường dõi mắt nhìn tòa nhà ở đằng xa kia.

Trên nửa đường sườn núi, Triển Chiêu bọn họ đang xuống núi.

Triển Chiêu vẫn còn đi ở bên cánh rừng, liếc nhìn thấy Ngọc Đường, liền vẫy tay một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng hướng Triển Chiêu mà vẫy tay một cái, hướng tòa nhà kia mà đi tới.

Đi tới cánh cổng lớn, Bạch Ngọc Đường chú ý tới, bên giòng suối, Tắc Lặc đang ngồi ở trên một tảng đá.

Tắc Lặc vừa rồi dẫn đường cho bọn họ, vào lúc này cũng không đi, đoán chừng là bởi vì Trâu Lương vẫn còn ở trong nhà.

Trong rừng, sau lưng Lang vương, có mười mấy con chó sói đang chơi đùa, trong đó khá hơn chút đều là tiểu lang, tiếng kêu còn mang chút thanh âm non nớt, bất quá nhìn qua hàm răng cũng đã rất hung hãn.

Lúc này, cổng lớn vừa mở ra, Triển Chiêu chạy ra, chạy đến bên cạnh Ngũ gia, cười ha hả hỏi, “Như thế nào? Hỏi được gì không?”

Bạch Ngọc Đường đem mấy lời nói Yêu Vương cùng mình mới nói mà nói cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, tại chỗ đi, “Hợp ý?”

“Người đều chết hết, làm sao còn hợp ý a...”

Hai người quay đầu, chỉ thấy Triệu Phổ bọn họ cũng dựa vào cửa mà nghe.

“Chẳng lẽ là thông qua tòa nhà này, hiểu ý chủ nhân, sau đó thông qua suy đoán sở thích của hắn, để đi tìm đầu mối về hoàng kim sao?” Công Tôn hỏi.

Tất cả mọi người cảm thấy có đạo lý, “Phỏng đoán... Chính là ý tứ như vậy đi.”

“Khụ khụ.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đột nhiên ho khan một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn hắn —— có đầu mối muốn lên tiếng?

Tiểu Lương Tử cầm túi nước tiến tới —— Thăm giọng a?

Công Tôn híp mắt nhìn nhi tử —— cảm mạo rồi?

Tiểu Tứ Tử nháy nháy mắt to, cười híp mắt nói, “Các người biết, chúng ta tại sao là Ngân Hồ Tộc sao?”

Tất cả mọi người cười, u a... Chúng ta sao ... rất cuộc tìm đồng tộc, tiểu đoàn tử cũng càng ngày càng có khí phách nha.

Triển Chiêu thật ra thì tò mò chuyện này thật lâu, “Nghe như vậy nhiều thần tộc, Ngân Hồ Tộc ngu nhất không ai sánh bằng a! Nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác là Ngân Hồ Tộc, mà không phải là Ngân Miêu Tộc hoặc là Ngân Long Tộc, hoặc là Kim Xà Tộc chứ?”

“Bởi vì nuôi hồ ly sao?” Triệu Phổ hỏi, “Hay là bởi vì trong mắt có ngân quang?”

“Vậy không bằng kêu người nuôi hồ ly đều là ngân đồng tộc a...” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Yêu Vương cùng người nói qua lai lịch Ngân Hồ Tộc sao?”

Tiểu Tứ tử gật đầu một cái, “Dạ! Hai ngày trước vừa nói qua nha!”

Triệu Phổ tiến tới hỏi, “Cùng tình huống lúc này có quan hệ sao?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Dường như có a.”

Triệu Phổ dứt khoát đem bé ôm lấy, mọi người vào sân.

Ảnh vệ đã quét sạch sẽ một bàn đá trong sân.

Đem Tiểu Tứ Tử đặt ở trên bàn, những người khác ở trên băng đá bên cạnh bàn ngồi xuống, nghe bé nói chuyện.

Tiểu Tứ Tử nói, “Yêu vương nói, Ngân Hồ Tộc ở một ngàn năm trước đã tồn tại, khi đó cũng không có tộc danh, Ngân Hồ Tộc là tại một đời tổ

tiên mình lấy được danh tộc.”

Tất cả mọi người tò mò —— tại sao hết lần này tới lần khác kêu mình Ngân Hồ chứ?

Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Truyền thuyết, vị tổ tiên kia có một lần ở một tòa Thánh Sơn lạc đường trong vô tình gặp được một con ngân sắc hồ ly rất đẹp. Con hồ ly vô cùng dễ nhìn, tổ tiên liền muốn bắt nó mà nuôi, nhưng là, hồ ly thật thông minh còn thật giáo hoạt. Vô luận tổ tiên dùng phương pháp gì, thiết lập cạm bẫy nào nó chính là không bị mắc lừa. Nhưng là hồ ly cũng không đi, luôn là khi gần khi xa mà kẻ cận bên cạnh tổ tiên. Chỉ như vậy, tổ tiên ở Thánh Sơn, đuổi theo con hồ ly kia năm năm.”

Mọi người kinh ngạc, “Năm năm?!”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, ” Ừ.”

“Tổ tiên ở trong Thánh Sơn, trải qua xuân hạ thu đông, phong sương mưa tuyết, năm này qua năm khác, liền cùng con hồ ly kia làm bạn. Mới bắt đầu, bọn họ là mối quan hệ thợ săn cùng con mồi, một người bắt, một người chạy... Đến sau đó, bọn họ lại trở thành bạn. Trong Thánh Sơn, có kỳ cảnh, có kỳ ngộ. Tổ tiên trong năm năm này, trải qua sự tình trong Thánh Sơn mà ngoài nhân gian không cách nào trải qua được. Năm năm sau, có một ngày, tổ tiên quyết định rời đi. Hẳn lúc đi, con ngân hồ kia nhưng lại tự mình đi vào trong một cái bẫy mà tổ tiên đã bố trí lúc đầu.”

Tất cả mọi người khó hiểu cảm thấy trong lòng run lên.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Nó... Là tự mình đi vào sao?”

“Vâng” Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Yêu Vương nói, tổ tiên khi đó mới nhớ, mục đích của người lúc ban đầu bắt con hồ ly này chính là cảm thấy lông của nó rất đẹp, muốn dùng lông nó làm một cái khăn quàng cổ.”

Triển Chiêu truy hỏi, “Vậy con hồ ly kia đâu? Chết sao?”

Tiểu Tứ Tử nói tiếp “Tổ tiên cũng cho là hồ ly chết liền chạy tới bên cạnh cái bẫy, mà cái bẫy kia là một cái hố rất sâu, trải qua những năm cùng hồ ly dầm mưa dãi nắng, rớt xuống mấy trượng sâu như vậy. Hồ ly ngã ở trong động, không nhúc nhích, có thể đã chết, sau đó, tổ tiên cũng theo sau mà nhảy xuống.”

Mọi người hít một hơi.

Triệu Phổ dờ khóc dờ cười, “Tổ tiên cũng rớt xuống mà chết sao?”

Nói xong lại cảm thấy không đúng, tổ tiên mà chết thì làm gì có chuyện phía sau nữa.

Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Tổ tiên sau khi rơi xuống trong sơn động, chân bị thương, người mới vừa ngồi dậy, liền phát hiện hồ ly đứng bên cạnh mình. Sau đó, con hồ ly kia leo đến trên đùi người mà giúp người liếm vết thương.”

Tất cả mọi người sững sốt một chút.

“Tổ tiên nói, người theo đuổi con ngân hồ này năm năm, cho tới bây giờ không có chạm qua nó, con hồ ly kia luôn là tạo cho người một chút khoảng cách, sống chết không để cho người đến gần.” Tiểu Tứ tử nói, “Cho đến một khắc kia khi hồ ly leo lên chân người, tổ tiên mới là lần đầu tiên sờ đến bộ lông màu màu bạc trắng của nó.”

Nghe đến chỗ này, mọi người khó hiểu cảm thấy đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại... Giống như cũng đang vuốt ve đến bộ lông màu bạc trắng kia.

Tiểu Tứ Tử quơ quơ chân, “Cuối cùng, tổ tiên mang hồ ly li khai rừng rậm, từ đó về sau, vô luận người đi tới chỗ nào, bên người cũng đi theo con

ngân hồ kia. Trong truyền thuyết, hồ ly là yêu, sau đó cùng tổ tiên lập gia đình, cho nên ngân hồ huyết thống, đều là nửa người nửa yêu, đời đời kiếp kiếp, đều là Ngân Yêu Vương.”

Công Tôn nghe được cái này mà lắc đầu, “Nơi nào mà có yêu tinh a.”

Triệu Phổ tỏ ý “Cho nên mới nói là truyền thuyết sao.”

“Hồ ly này thật có ý tứ.” Tiểu Lương Tử hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, cho nên tổ tiên các người là bởi vì thích con ngân hồ kia, mới cho tộc nhân lấy tộc danh là Ngân Hồ Tộc sao?”

Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Tổ tiên nói, trên đời có hai loại người, một loại là người theo đuổi ngân hồ năm năm, một loại là người đi theo ngân hồ nhảy xuống sơn động. Là ngân hồ nhảy xuống cạm bẫy trước, mới có phía sau chính là tổ tiên lúc này.”

Mọi người nghe lời nói này, cũng như có điều suy nghĩ.

Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Yêu Vương nói, tổ tiên cũng không để lại lời nói cho hậu nhân, tại sao phải đặt tên là Ngân Hồ Tộc, hậu bối Ngân Hồ, mỗi một người đều nghe qua câu chuyện này, mỗi một người đều có lý giải của chính mình.”

Công Tôn tò mò, “Vậy Yêu Vương hiểu là như thế nào? Tại sao gọi là Ngân Hồ.”

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu, “Yêu vương chưa nói đâu, người nói, đối với con mà nói Yêu Vương nghĩ gì không trọng yếu, mà tương đối trọng yếu chính là con tự mình nghĩ ra. Con cảm thấy là tại sao, đó chính là tại sao.”

“Vậy, con cảm thấy là tại sao vậy chứ?” Mấy đại nhân cơ hồ là hai miệng đồng thanh hỏi.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, ” Con hai ngày nay đều là đang suy nghĩ, nhưng cũng chưa nghĩ ra, bất quá... Hôm nay đột nhiên cảm thấy cùng tình huống bây giờ rất giống nhau.”

Tất cả mọi người nghi ngờ, “Cùng bây giờ rất giống?”

Tiểu Tứ Tử chậm rãi nói, “Chúng ta giống như là tổ tiên năm đó, ở tòa nhà này giống như là rừng rậm, mà hoàng kim kia, chính là con ngân hồ kia. Ta cảm thấy được tổ tiên sẽ đặt tước danh cho mình là Ngân Hồ Tộc, bởi vì nếu như nhân loại có hai loại người như tổ tiên nói, như vậy ngân hồ cũng có hai loại ngân hồ, một loại là con hồ ly mà tổ tiên nhìn thấy lúc đầu, một loại là con hồ ly đã cho tổ tiên sờ lên bộ lông của mình. Loại người thứ nhất, chỉ xứng với loại ngân hồ thứ nhất. Chỉ có loại người thứ hai, mới nhận được sự quan tâm của Ngân Hồ.”

Mọi người nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử mà ngẩn người.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm lắc lư cái đầu nhỏ, đưa tay nhẹ nhàng chọt một cái mi tâm Triệu Phổ hơi nhú, “Cửu cửu, người muốn tìm hoàng kim sao?”

Vừa nói, bé vừa quay đầu nhìn một chút tòa đại trạch kia, “Hoàng kim cũng có hai loại nha, một loại là người đang tìm, một loại là người tìm được... Tìm được loại thứ hai, dĩ nhiên là có loại thứ nhất. Nhưng nếu như chỉ tìm loại thứ nhất, có lẽ vĩnh viễn không tìm được thứ hai loại.”

[Cũng ngu người luôn rồi a~~~]

Tiểu Tứ Tử nói đến chỗ này, nhìn mọi người trước mắt đều có chút ngây người, “Con cảm thấy Ngân Hồ Tộc, thật ra thì không phải loại người thứ nhất, cũng không phải loại người thứ hai, mà chính là loại hồ ly thứ hai. Muốn nhìn rõ loại người thứ nhất, bọn họ chỉ muốn da lông người, chân chính có thể làm bạn, là loại người thứ hai.”

Vừa nói, Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ mấy người lớn đang ngồi ngây người trước mặt bé, “Đạo lý giống vậy, mọi người muốn tìm được hoàng kim, thì phải hướng chủ nhân tòa nhà này chứng minh, mọi người là loại người thứ hai nga. Chỉ cần mọi người có thể làm được, như vậy hoàng kim tự nhiên sẽ tới, mà nếu như không làm được, vậy thì không thể làm gì khác hơn là đi cướp rồi. Như vậy, các người liền là làm loại người thứ nhất rồi a! Yêu Vương... Chắc sẽ không ở lại chỗ này đi.”

Nghe xong Tiểu Tứ Tử nói một phen, mọi người trong nháy mắt bừng tỉnh.

Tiểu Lương Tử ở một bên gật đầu, “Nga... Hóa ra Yêu Vương đây là ra đề cho mọi người a, cái này thật tuyệt a.”

Triệu Phổ đứng lên, đưa tay tới, nâng Tiểu Tứ Tử đem bé ôm đến trước mắt, nhìn chăm chăm.

Công Tôn chợt Triệu Phổ —— Đây, người làm gì?

Cửu vương gia nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử hồi lâu, “Tắm tặc ” hai tiếng, “Càng lớn càng hài lòng, càng ngày càng cơ trí hơn, là đoàn tử loại thứ hai rồi a!”

Tiểu Tứ Tử bị chọc cười, nhấc chân đạp Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười ha hả đem bé ôm, xoay mặt nhìn đám người Công Tôn một chút.

Mấy người này đều là người thông minh, lúc này trong lòng cũng đều hiểu rõ —— đây là Ngân Yêu Vương cho bọn họ khảo nghiệm.

Khá lắm Ngân Hồ Tộc a... Hóa ra từ một đời tổ tiên kia bắt đầu, bọn họ liền không đem mình thuộc về loại người đầu tiên nha. Cũng đúng a, đối với thần tộc mà một người toàn thân là bảo mà nói, điều đầu tiên cần học

chính là con mắt nhìn người, nhất định phải phân rõ loại người thứ nhất cùng loại người thứ hai...

Ngân hồ tộc rất giao hoạt, nó sẽ không chỉ muốn biết sơ lược về người bên cạnh mình, nhưng sẽ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh người sống chết không rời cùng với nó.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 234: Vụ Kiện

Tại cửa thành Hắc Phong Thành, Thiên Tôn cùng Ân Hậu mỗi người xách một cái túi vải nhỏ, cùng Ngân Yêu Vương nhất khởi đi ra phía bắc cửa thành.

Trên cổng thành, Yêu Yêu đang đứng ở chỗ cao nhất mà đập cánh, Thiên Tôn nhìn thấy đối với nó ngoắc tay, Yêu Yêu lập tức giương cánh bay xuống.

Yêu Vương nâng mặt nhìn Yêu Yêu trước mặt, nâng tay lên.

Yêu Yêu thu hồi cánh, ôn thuận cúi đầu xuống đất, dùng lỗ mũi nhẹ nhàng cọ cọ một cái vào lòng bàn tay Yêu Vương, nháy nháy mắt to, hết sức khôn khéo.

Yêu Vương cười nhẹ nhàng dùng hai ngón tay khẩy nhẹ lỗ mũi Yêu Yêu, nói nhỏ một câu, “Hải long tích còn có thời điểm ôn thuận như vậy, quả nhiên là có người khéo nuôi a.”

Trên cổng thành, Hồng Tề Thiên đang nâng cằm ngắm phong cảnh nhẹ nhàng “Sách ” một tiếng.

Hứa Kham ở bên cạnh hần liền ngẩng đầu, “Thế nào?”

“Luôn cảm thấy rất thần kỳ, không quá chân thực.” Hồng Tề Thiên bám lấy tường thành mà lắc đầu, trên đai lưng treo “Cái đuôi” cũng lắc lắc theo lúc ẩn lúc hiện.

Hứa Kham đang xem trường sách ở trong lều liền để sổ sách xuống một bên, đứng lên dựa vào tường thành cũng nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy Yêu Vương nhẹ nhàng vỗ vỗ lỗ mũi Yêu Yêu.

Bên cạnh Yêu Vương, Thiên Tôn cùng Ân Hậu không biết bởi vì sao lại cãi nhau, đang người một câu ta một câu mà cãi vạ.

Hứa Kham liền giơ tay lên nâng cằm, khẽ mỉm cười, ” Ừm...”

Hồng Tề Thiên hướng bên cạnh nhích một chút, vốn mắt chỉ là một kẻ hở nhỏ, vào lúc này cười lên đến ánh mắt cũng không nhìn thấy.

“Có phải hay không cảm giác bọn họ mới là một nước, chúng ta thuộc về một nước khác?” Hồng Tề Thiên hỏi Hứa Kham ở đó.

Hứa Kham cũng cười, “Đây chính là cái gọi là thuộc về đi, giống như Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng chung một chỗ, nhìn vào sẽ khiến cho người khác an tâm “

“Nhưng là Nguyên soái cùng Công Tôn đứng cùng nhau cũng thật hợp.” Hồng Tề Thiên một ngón tay gãi gãi cằm. “Cho nên mới nói, người nho nhã cùng người ngang tàng đứng chung một chỗ cũng có thể rất thuận mắt, có yêu là được a...”

Hồng Tề Thiên nói xong, Hứa Kham nhìn chăm chăm hẳn một hồi, sau đó hai người ngửa mặt lên: “A ha ha ha...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe được thanh âm cũng ngửa mặt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa trên cổng thành, hai tiểu hài nhi cười híp mắt, nhìn từ xa trên mặt liền còn dư lại ba đạo loan nhi(chỗ này chắc là cặp mắt với khuôn miệng quá), thật có ý tứ.

Ngân Yêu Vương vỗ lên đầu Yêu Yêu một cái, không biết nói câu gì, Yêu Yêu liền bay đi.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều có chút không hiểu, thấy Yêu Yêu bay trở về trại lính, liền cũng quay đầu lại hỏi Yêu Vương: “Không đi nữa?”

Yêu Vương khẽ mỉm cười: “Hay là giống như trước, cưỡi ngựa đi thôi? Thuận tiện đi dạo một chút ngắm phong cảnh đại mạc?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu suy nghĩ một chút, liền dẫn Yêu Vương đi chuồng ngựa.

Yêu Vương tò mò: “Làm gì?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu hai miệng đồng thanh: “Trộm ngựa a!”

...

Lúc này, sâu trong Hắc Phong Lâm, đám người Triển Chiêu, cũng không biết ngựa yêu nhà mình đã bị mấy lão đầu trộm đi, bọn họ vẫn còn phá giải vấn đề khó khăn mà Ngân Yêu Vương lưu lại cho bọn họ, thuận tiện giúp Triệu Phổ tìm hoàng kim.

Một tòa đại trạch, muốn từ nơi nào hạ thủ tìm đầu mối chứ?

Triển Chiêu đề nghị, vì để tránh cho ảnh hưởng lẫn nhau, có thể chia mấy tổ, sau đó chia ra từ mỗi địa phương khác nhau trong tòa nhà này mà bắt tay điều tra, cuối cùng tới một chỗ thảo luận.

Tất cả mọi người cảm thấy ý nghĩ này rất đáng tin.

Kết quả là, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một tổ, Công Tôn cùng Triệu Phổ một tổ, Lâm Dạ Hòa cùng Trâu Lương một tổ, phân biệt từ ba gian phòng trong đại trạch chia nhau điều tra.

Mà Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử, chính là ngồi ở trong sân ăn điểm tâm, sau đó không cho phép chạy loạn.

Sau khi thương lượng xong, ba tổ chia nhau hành động.

...

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên bàn đá, nhẹ nhàng lắc chân, trêu chọc Cầm đang ở bên cạnh bàn hướng về phía bé mà lắc lắc đuôi.

Tiểu Lương Tử đại khái là một nhóc, gối lên Tiểu Ngũ, nằm trên đất, trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó (*), nhìn những đám mây trên trời.

Cỏ đuôi chó (Cỏ đuôi cáo)

Nhóm ảnh vệ thì chạy đi săn thú cùng bầy sói, một hồi chuẩn bị ở chỗ này nướng thịt ăn.

Tiểu Lương Tử nhìn đám mây phiêu động trên bầu trời ngáp một cái, hỏi Tiểu Tứ tử: “Cận nhi, người nói nếu là ở chỗ này sống hết đời, như vậy có phải rất nhàm chán đúng không a?”

Tiểu Lương Tử hỏi một tiếng không đợi được câu trả lời, liền giương mắt nhìn một chút.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử không biết lúc nào đã từ trên bàn xuống, vào lúc này đang đi đến bụi hoa cách đó không xa.

Tiểu Lương Tử xoay mình một cái nhảy lên, đuổi theo.

Tiểu Tứ Tử mang theo Cầm đi tới bên cạnh bụi hoa, nhón chân nhìn quanh vào trong bụi hoa..

Tiểu Lương Tử đứng sau Tiểu Tứ Tử, đưa tay ở phía sau níu lại quần áo bé, tránh cho bé vô tình té vào trong bụi hoa.

“Cận nhi, người nhìn cái gì sao?” Tiểu Lương Tử tò mò.

Tiểu Tứ Tử đối với Tiểu Lương Tử “Xuyt.”

Tiểu Lương Tử nháy mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ về phương hướng vườn hoa.

Tiểu Lương Tử vào lúc này cũng chú ý tới, trong bụi hoa tựa hồ có cái gì đang động loạt xoạt.

“Bên trong có vật gì sao?” Tiểu Lương Tử đem Tiểu Tứ Tử kéo đến phía sau mình, nhìn Cầm bên cạnh mình một cái.

Theo lý mà nói, nếu như có động vật nhỏ các loại, Cầm sẽ có phản ứng mới đúng, bất quá vào lúc này Cầm thật an tĩnh, sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Nghĩ tới đây, Tiểu Lương Tử đến khu đất kế bên tìm một cành cây dài hướng tới bụi hoa kia khều một cái, liền nghe được “Meo ô” một tiếng... Một bóng trắng “Vèo” một tiếng chui ra.

Đoàn bóng trắng kia hướng về phía Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử theo bản năng đưa tay ra đỡ, vừa tiếp xúc, cũng cảm giác mềm mại tựa lông nhung.

Cúi đầu nhìn một cái, là một con mèo màu trắng.

Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử coi như đã hiểu, khó trách Cầm cùng Tiểu Ngũ đều không phản ứng... Triển Chiêu đến nhất định là có mèo, Cầm cùng Tiểu Ngũ thường xuyên cùng Triển Chiêu ở cùng một nhà, có mèo ra vào hai tụi nó cũng đã quen rồi, cho tới bây giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Tứ Tử sờ đầu con mèo kia một cái, Tiểu Lương Tử chỉ lùm cây nói: “Cận nhi, trong này còn có một ổ a.”

Tiểu Tứ Tử thò đầu nhìn một chút, quả nhiên, trong bụi hoa có cả một ổ mèo.

Tiểu Tứ Tử để cho Tiểu Lương Tử nhanh chóng đem lùm cây trả về vị trí cũ, chớ dọa những con mèo nhỏ kia.

Tiểu Lương Tử sau khi làm xong thế nhưng con kia mèo trắng kia cũng không trở về ổ, mà là cọ cọ đầu lên trên tay của Tiểu Tứ Tử, tựa hồ là Tiểu Tứ Tử đang sờ đầu nó.

Tiểu Tứ Tử liền nhéo lỗ tai mèo, vô luận là quân doanh ở Hắc Phong Thành hay là đại viện Khai Phong Phủ, muốn biết mèo thông minh hay không chính là dùng cách này.

Tiểu Lương Tử ngồi chồm hổm một bên cẩn thận quan sát con mèo kia: “Mèo này thật đẹp mắt a! Ta đã thấy bạch trảo tiểu Hắc miêu(mèo đen móng trắng), ngược lại là hiếm thấy loại tiểu bạch miêu nào mà có móng đen như con này.

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Tiểu Lương Tử suy nghĩ một chút, lại trở về đi nhìn một cái vào ổ mèo, sau đó chạy trở lại: “Cận nhi, mèo này là có người nuôi a, cái ổ mèo đó mặc dù cũ một chút, nhưng xây dựng rất tinh xảo a.”

Tiểu Tứ Tử nhéo lỗ tai mèo một cái: “Nhưng là chủ nhà đã qua đời nhiều năm trước rồi, miêu miêu hẳn không sống được lâu như vậy chứ?”

“Không chừng là đã mấy đời rồi a.” Tiểu Lương Tử sờ sờ con mèo nhỏ kia, “Không biết trưởng bối của nó có cùng nó nói qua câu chuyện về người gia chủ này hay không, nếu không để cho Triển đại ca hỏi một chút?”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đối mặt một hồi, “Phốc” một tiếng liền bắt đầu cười.

Lúc này, trong một căn nhà liền có cửa sổ mở ra, Triển Chiêu thò đầu ra: “Ta làm sao lại nghe được tiếng mèo kêu?”

Tiểu Lương Tử giơ lên con mèo trắng kia cho Triển Chiêu nhìn.

Tiểu Tứ Tử hỏi: “Miêu miêu tra được thế nào? Có phát hiện đầu mối nào hay không?”

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn bé một chút, đối với Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử làm một mặt quỷ, chỉ chỉ trong phòng.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, tò mò ôm mèo chạy tới.

Từ cửa sổ nhìn vào bên trong, căn phòng mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào hẳn là thư phòng.

Trong phòng có không ít sách, tích tụ một lớp bụi dày, Triển Chiêu đang lật sách, Ngũ gia chấp tay sau lưng, đứng ở giữa nhà, cũng không đi tới chỗ nào cũng không lật sách mà chỉ liếc mắt nhìn xung quanh.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, có chút không hiểu.

Hai đứa trẻ dứt khoát đẩy cửa đi vào, Tiểu Tứ Tử đem con mèo nhỏ thả ra, đưa tay cầm lên một quyển sách trên bàn.

Tiểu Lương Tử giúp bé phui bụi trên quyển sách.

Ngũ gia ghét nhìn bụi bặm trong không trung, liền né qua một bên, tiếp tục nhìn sách trên kệ sách.

Tiểu Tứ Tử lật sách, Tiểu Lương Tử liền theo Bạch Ngọc Đường đi, Bạch Ngọc Đường hướng bên cạnh đi mấy bước, bé cũng đi mấy bước, nhìn sách, bé cũng ngửa mặt nhìn một chút giống Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử leo lên trên ghế, lật xem mấy cuốn sách. Sau đó, tò mò hỏi Triển Chiêu: “Miêu miêu, gia chủ này là một người rất bác học a!”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Đúng vậy, thật giống như nghiên cứu rất nhiều thứ, y thuật cũng có, kinh, sử, tử, tập(cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập)cũng có, còn có hi kỳ cổ quái hí phổ a, điêu khắc a...”

Tiểu Lương Tử hỏi: “Có phải hay không giống thư phòng của tiên sinh vậy a?”

“Không có nga.” Tiểu Tứ Tử nhưng lắc đầu, “Cha nhìn rất nhiều sách, nhưng không phải mỗi một quyển cũng giữ a, nhiều sách như vậy gian nhà lớn đều không bỏ xuống được a, sẽ giống căn phòng của thái thái gia a.”

Tất cả mọi người tưởng tượng một chút Công Tôn Mỗ đúng là có cái kho sách như vậy liền gật đầu.

“Cha lưu lại phần lớn đều là sách thuốc, là sách hữu dụng đó.” Tiểu Tứ tử lại lật sách trên bàn một cái, chạy lại nhìn sách trên giá sách, sau đó xúc động, “Thật là nhiều sách hiếm lạ nga, cha khẳng định thích.”

Tiểu Lương Tử đang nghe Tiểu Tứ Tử nói chuyện, cũng cảm giác có người chột chột mình.

Tiểu Lương Tử ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chỉ một quyển sách trên giá sách.

Tiểu Lương Tử đưa tay đem quyển sách kia rút ra, liếc Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cúi đầu, tỏ ý, mở ra nhìn một chút.

Tiểu Lương Tử không biết làm sao, hỏi, “Bạch đại ca, huynh có phải hay không sợ con một sách cho nên không đụng sách?”

Ngũ gia nhẹ nhàng chớp mắt, đối với Tiểu Lương Tử gật đầu một cái —— tiểu tử, đệ thật thông minh.

Tiểu Lương Tử mở quyển sách kia ra, chỉ thấy bên trong đều là một vài bản vẽ phác thảo, đáng vẽ rất phức tạp, từng trang từng trang lật qua, đột nhiên lật tới một phần, trong đó có một bản vẽ phác thảo, chính là hình dạng mảnh ngọc tỷ truyền quốc mới vừa rồi Yêu Vương cho bọn họ nhìn.

“Di?” Tiểu Lương Tử ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia khẽ nhú mày một cái, sờ cằm suy tính.

Vào lúc này, Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đã cùng chạy tới.

Tiểu Tứ Tử xem mặt bìa quyển sách kia, chỉ thấy không có tên sách, chỉ có một chữ viết thảo (kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh) là chữ “Tăng”.

Triển Chiêu nhìn một cái, khó hiểu nghĩ đến một cái tên, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Cuồng Tăng?”

Ngũ gia gật đầu, “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Cuồng Tăng là cái gì?” Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử đều tò mò.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ quyển sách kia: “Quyển này nhìn không hề giống như bản chép tay, hẳn là thật... thì cuốn sách này, liền là bảo vật vô giá.”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử há to miệng.

Tiểu Lương Tử không tin: “Chỉ là một cuốn sách rách rưới nga! Tiện tay đặt ở trên giá sách dính đầy bụi lại còn là sách rách rưới như vậy đáng tiền sao? Như vậy một phòng sách là không phải có thể cho sư phụ bán ra mấy trăm vạn lượng hoàng kim rồi?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhéo má bé, “Nghĩ gì vậy, chỉ cuốn này đáng tiền, ngoài ra đều là sách rách rưới.”

Tiểu Lương Tử tròn to hai mắt, “Thiệt hay giả a?”

Tiểu Tứ Tử cũng chưa từng nghe qua, “Quyển sách này lợi hại như vậy sao?”

“Không phải quyển sách này lợi hại, là người viết quyển sách này lợi hại.” Triển Chiêu cầm lấy quyển sách kia, lật một cái, hỏi Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử, “Các người còn có nhớ hay không, trong Ma cung có người cho các người ăn bánh nướng là của Tăng nải nải a?”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều gật đầu.

Tiểu Lương Tử lập tức phấn khởi: “Bánh nướng kia so với cửa hàng bánh nướng lớn nhất trong Khai Phong Thành còn ngon hơn nhiều nha!”

Triển Chiêu cười một tiếng, “Người viết quyển sách này, là gia gia của Tăng nải nải. Quyển sách này vốn là truyền gia bảo của Tăng gia, sau đó thất lạc, Tăng nải nải cũng chưa từng thấy.”

Tiểu Lương Tử hỏi: “Gia chủ ngôi nhà này là gia gia của Tăng nải nải sao?”

Triển Chiêu nhưng là lắc đầu: ” Không biết, ngôi mộ của Cuồng Tăng năm xưa đã tìm được... Nói đến Cuồng Tăng, ông ấy hồi đó hẳn là so với Yêu Vương còn sớm nổi danh hơn một ít chứ?”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hỏi mình, suy nghĩ một chút, “Đại khái là cùng niên đại đi.”

“Vậy Cuồng Tăng là tìm bảo sao?” Tiểu Lương Tử xem xong quyển sách, tò mò hỏi: “Trong sách này đều là các loại bảo bối nga! Cái gì Câu Tiễn Kiếm a, Kim Lũ Y, Tần Dũng(Tượng thời Tần), Chu Tước Đền, Lan Đình Tự, còn có Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mỗi một loại đều ghi lại rất chi tiết a.”

Kiếm Câu TiễnhayKiếm của Việt vương Câu Tiễn(: 越王句踐劍;: 越王句踐劍;: Việt vương Câu Tiễn kiếm) là mộtđược tìm thấy trong cuộc khai quật khảo cổ nămtại,. Đây là một thanhđược xác định niên đại vào thời cuốithuộc quyền sở hữu của, vua nước. Ngoài ý nghĩa quan trọng về mặt lịch sử, Kiếm Câu Tiễn còn nổi tiếng vì độ sắc bén và sáng bóng dù đã có hơn 2000 năm tuổi, hiện cổ vật này được trưng bày tại,.

 “Cuồng Tăng không phải người tìm bảo.” Triển Chiêu quơ quơ ngón tay, “Ông ấy là người giám bảo.”

“Giám bảo?” Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử đồng thời nhớ lại mấy lão phu tử trong Long Đồ Các.

“Chính là loại người đứng chung một chỗ nhìn một bức họa, sau đó nói là thiệt hay giả sao?” Tiểu Lương Tử hỏi, “Cái này phải rất bác học a?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu đưa tay vỗ Bạch Ngọc Đường một cái đang cảnh giác nhìn chăm chăm một con nhện.

Ngũ gia quay đầu nhìn.

Triển Chiêu đầu ngón tay chọt chọt bả vai Bạch Ngọc Đường, cùng Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nói, “Ngọc Đường cũng là người giám bảo, người giám bảo phân hai dạng người, một dạng là đặc biệt bác học, còn có một dạng là đặc biệt có tiền. Giống như mấy vị lão phu tử trong cung thuộc

về dạng thứ nhất, Ngọc Đường cùng Hứa Kham thuộc về dạng phía sau, qua tay rất nhiều bảo bối, dĩ nhiên là biết phân biệt.”

Ngũ gia nghe đến chỗ này, hết sức nghiêm túc gật đầu một cái, còn bổ sung một câu, “Đặc biệt là có một sư phụ rất biết mua hàng giả a!”

...

“Hắt ... Hắt xì!”

Thiên Tôn đang cười ngựa đi theo Yêu Vương hướng về phương bắc, đột nhiên vừa cúi đầu, hắt hơi một cái.

Thiên Tôn cười Bạch Vân Phàm đang lắc lắc đầu, tựa hồ là có chút oán niệm liếc Thiên Tôn một cái, ý kia —— lão nhân gia ngài nhảy mũi hướng lên trời không được sao? Vì sao lại cúi xuống hướng vào trên đầu người ta.

Thiên Tôn hí mắt nhìn Bạch Vân Phàm mặt đầy ghét bỏ, đưa tay níu lấy lỗ tai nó, “Người.. cái thằng nhóc...”

Tảo Đa Đa nhìn thấy Thiên Tôn khi dễ Bạch Vân Phàm, liền ý vị đi lên tụ tập, Ân Hậu ngồi ở trên lưng Đa Đa kéo cũng kéo không dừng được.

Ân Hậu không ngừng lắc đầu, sớm biết đã tùy tiện dắt hai con ngựa khác đi ra rồi, cái này đi không bao xa, hai con ngựa tính khí cũng không nhỏ, náo loạn mấy lần.

Ngân Yêu Vương đi ở phía trước ngược lại là rất ổn. Lần này Yêu Vương từ trong chuồng ngựa mượn đi ra ngoài là Thiên Tinh Đạp của Hạ Nhất Hàng. Trong chuồng ngựa có nhiều ngựa tốt như vậy, cũng không biết tại sao Yêu Vương hết lần này tới lần khác chọn trúng con ngựa tầm thường nhất.

Đại mạc lúc trước trải qua một phen thay đổi, vào lúc này cùng trước kia trong trí nhớ có bất đồng rất lớn, trước kia đi đến chỗ nào đều là đất cát, bây giờ đi đến chỗ nào cũng đều là hồ.

Quỷ Hải trên một đạo cầu vòng, xa xa là gò cát trùng trùng điệp điệp, có một loại mỹ cảnh thần bí.

Yêu Vương thường thức dọc đường rạng rỡ, nghe hai tên học trò vừa đi vừa cãi vả, tựa như hết thảy cho tới bây giờ cũng không có gì thay đổi.

Đi ra một đoạn đường, phía trước xuất hiện một cái trấn nhỏ.

Loại trấn nhỏ này ở trong đại mạc rất thường gặp, thật ra thì chính là một ít khách sạn, trà lâu cùng dịch trạm tạo thành, chủ yếu là chỗ dừng cho người đi đường, thương nhân ăn cơm nghỉ ngơi. Phía trước có một trấn nhỏ tên là Vĩnh Cửu Thủy Trấn. Tây Vực đại mạc khu vực này bởi vì thiếu nước, cho nên rất nhiều địa phương đều thích dùng từ “thủy” làm tên.

“Trấn này vẫn còn a.” Yêu Vương thấy tấm biển của trấn nhỏ trong gió cát đã bị phơi mưa phơi nắng mài rách rưới, cao hứng nói, “Chúng ta trước kia ở chỗ này ở qua, chính là hắc điểm kia còn nhớ rõ không?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng nhin cười —— loại địa phương này tự nhiên là có hắc điểm, bọn họ khi còn bé liền đụng phải một lần. Hồi đó Ân Hậu mập mạp đại khái là đáng vẻ rất dễ gạt cho nên điểm đen chương quỹ cho Ân Hậu ba cái bánh bao có thuốc mê lấy về ăn.

Ân Hậu lúc ấy thật liền cầm trở lại, giao cho Yêu Vương, kết quả sau nửa đêm chương quỹ mang hai người tiểu nhị tới đánh lén ban đêm, bị Thiên Tôn bắt đông cứng lại. Ngày thứ hai vừa rạng sáng, mọi người chỉ thấy trước cửa khách sạn có ba người bị đông lạnh, chương quỹ cùng hai tiểu nhị, mỗi người trong miệng ngậm một cái bánh bao, toàn thân bị đông cứng, chỉ lộ cái đầu ở bên ngoài run rẩy lập cập. Bảng hiệu khách điểm còn bị đổi thành —— Hắc Điểm!

Ba người tiến vào Vĩnh Cửu Thủy Trấn tìm một tửu lầu nhìn thật sạch sẽ chuẩn bị ăn một bữa cơm.

Ngồi xuống kêu thức ăn, chờ thức ăn bưng lên, Ân Hậu khều Ngân Yêu Vương một cái liền hỏi, “Người thật phải đi Khai Phong?”

Yêu Vương bưng ly lên nhấp một hớp trà, gật đầu một cái, “Ừ “ Bộ dạng rất là vui vẻ.

Thiên Tôn nhắc nhở Yêu Vương: “Nơi đó là hoàng thành nga! Hoàng cung rất gần Khai Phong Phủ.”

Ngân Yêu Vương nhìn một chút hai tên học trò, đột nhiên ánh mắt định trụ, nhìn chăm chăm cách đó không xa.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn không hiểu quay đầu, theo tầm mắt hai người nhìn sang... Chỉ thấy cửa đối diện có một gian sòng bạc.

Yêu Vương trên mặt xuất hiện nụ cười, liền đi đến bên cạnh Thiên Tôn, “Tiểu Du a, Ngọc Đường cho bạc các người chứ?”

Thiên Tôn bảo vệ túi tiền, “Người lại muốn làm gì? Nơi này cách Hắc Phong Thành rất gần người không nên làm chuyện!”

Yêu Vương đưa tay đòi tiền, “Cho vi sư một trăm lượng!”

Thiên Tôn đỡ chán, liền xoay mặt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu cả kinh lắc đầu —— đừng cho!

Ngân Yêu Vương đều không quay đầu, đưa tay nắm được lỗ tai Ân Hậu đang lắc đầu nháy mắt với Thiên tôn.

Ân Hậu nhe răng, nhìn trái nhìn phải một chút, vui mừng vì Triển Chiêu không theo tới, nếu không quá mất mặt.

Thiên Tôn cho Yêu Vương một trăm lượng, Yêu Vương cầm ngân phiếu bỏ vào tay áo liền hướng chỗ sông bạc mà đi qua.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái.

Ân Hậu chỉ chỉ cửa đối diện, ý kia —— đi xem ông ấy! Đừng để cho ông ấy gây họa!

Thiên Tôn xoa bụng, “Ta đói, hay là người đi!”

Hai người ai cũng không nguyện ý đi, nhưng mắt thấy Yêu Vương đã nghênh ngang vào sông bạc.

Cuối cùng giằng co không nghỉ, hai người không thể làm gì khác hơn là thở dài, giơ tay lên, như cũ chơi trò kéo búa bao ...([=])

Ân Hậu không cẩn thận bị thua liền ủ rũ cúi đầu chạy đi xem Yêu Vương.

Thiên Tôn cười híp mắt vui vẻ ngồi chờ thức ăn tới ăn cơm.

Không đợi Thiên Tôn ăn xong nửa chén cơm, chỉ thấy cửa đối diện Ân Hậu lôi Yêu Vương chạy ra.

Chạy về bên cạnh bàn ngồi xuống, Ân Hậu thở dài, lắc đầu bưng ly rượu lên uống.

Yêu Vương giơ tay lên, “Ba” một tiếng, đem một xấp ngân phiếu vỗ vào trước mắt Thiên Tôn, lên cao giọng, “Tới! nhận lấy! Ta mới vừa thắng hai vạn lượng!”

Yêu Vương lời vừa ra, Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng cảm giác được bốn phía có vô số đạo ánh mắt nhìn về phía bên này, đại đa số đều không có hảo ý.

Ân Hậu bưng chén cơm không ngừng lắc đầu —— Việc diễn hình này không có chuyện cũng gây ra chuyện mà.

Thiên Tôn cau mày thu tiền liền trừng Yêu Vương, “Người muốn làm gì?”

Yêu Vương cầm đũa gấp thức ăn ăn, chậm rãi tới một câu, “Thay tiểu Nguyên soái kiếm tiền lẻ a.”

Thiên Tôn dư quang liền liếc tới bóng người đứng đưa trước cửa, thật giống như là có người nào giám thị, liền hỏi Ân Hậu, “Hai người mới vừa rồi làm gì? Có kéo cừu hận không a?”

Ân Hậu liếc hẩn một cái, “Một thời gian uống cạn ly trà thẳng nhà cái hai vạn lượng, người cảm thấy thế nào?”

Thiên Tôn nâng cằm nhìn Yêu Vương —— người cuối cùng làm muốn làm gì rồi?

Ân Hậu cũng kỳ quái —— Yêu Vương trước kia cũng thường xuyên như vậy đột nhiên gây chuyện, bất quá cơ bản đều có mục đích, nhưng Người vào lúc này mới vừa trở lại, chẳng lẽ là có thù cũ? Không có lý do a! Cũng một trăm năm, có thù gì thì người cũng chết rồi chứ?

Hai người đang không nghĩ ra, liền nghe Yêu Vương sâu kín nói, “Nhìn kỹ bảng hiệu sông bạc kia.”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều tò mò nhìn chăm chăm bảng hiệu sông bạc —— bảng hiệu sông bạc rất đơn sơ chỉ có “Uông gia sông bạc” bốn chữ, không có gì đặc biệt a.

“Trên tấm bảng là cái gì?”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn lúc này đều có biểu tình giống Tiểu Tứ Tử: “Nóc nhà a.”

Yêu Vương than thở, lớn lên một trăm tuổi cũng không khác gì so với khi còn bé cơ trí bao nhiêu a, cầm đũa chỉ chỉ phía trên, “Trên nóc nhà có cái gì?”

“Trên nóc nhà... Miếng ngói... A!”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đồng thời cả kinh —— chỉ thấy miếng ngói trên nóc nhà sòng bạc kia, không phải mảnh ngói thông thường, bên trên mảnh ngói mái một bên có hình vẽ hình tròn, mặc dù đã rất cũ nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đồ án kia là một con rồng lửa.

Hai người trừng mắt nhìn, cũng quay đầu nhìn Yêu Vương.

Ân Hậu hỏi, “Cùng tòa nhà kia trong Hắc Phong Lâm có quan hệ gì sao?”

Thiên Tôn, “Người nói Hỏa Long ký gì gì đó? Triệu Phổ muốn tìm bạc ở chỗ này sao?”

Yêu Vương hơi cười một tiếng, nhìn chăm chăm sòng bạc kia, trong miệng không nhanh không chậm nói, “Không phải là không báo, thời điểm chưa tới...”

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở trong thư phòng tìm được thư tịch của Cuồng Tăng.

Tiểu Lương Tử run lên, hỏi, ” Người giám bảo... vậy đây vốn là sách giám bảo sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Quyển sách này hết sức nổi danh, Cuồng Tăng là kỳ nhân, tên họ thật không người biết, chỉ biết là hẵn trước kia quan viên trong cung quản lý cống phẩm, trân bảo thế gian hẵn đều gặp, hẵn cặn kẽ ghi lại đặc điểm mấy thứ trân bảo hiếm thấy, những đặc điểm này rất nhiều cũng không muốn người biết. Quyển sách này kêu ‘Tăng bảo sách’, trong sách cất giấu đại bí mật, tục truyền năm đó võ lâm quần hùng vì tranh đoạt quyển sách này, từng có một trận gió tanh huyết vũ.”

Tiểu Lương Tử mặt đầy thụ giáo, cầm sách cũng rất cẩn thận, “Nga... Lai lịch lớn như vậy a, vậy..kia chủ nhân ngôi nhà này cũng là một người giám bảo sao?”

“Nhưng là chỉ có cuốn sách này cùng giám bảo có quan hệ.” Triển Chiêu lại không có cùng quan điểm, “Mà những thứ khác đều là sách có tính thực dụng hơn.”

“Miêu miêu.” Lúc này, Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ chỗ trống nơi kệ sách mới vừa rồi bị rút ra quyển sách, đối với Triển Chiêu nói, “Bên trong thật giống như có đồ.”

Bởi vì quyển sách kia bày tương đối thấp, cho nên Triển Chiêu khom người mới có thể thấy được phía trpng của kệ sách.

Cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên, ở chỗ sát tường, tựa hồ có vật gì.

Triển Chiêu đưa tay đi lấy, Ngũ gia nhìn bụi thật dày liền cau mày.

Tiểu Tứ Tử từ trong túi nhỏ liền cầm lấy khăn tay đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu lục lọi một trận, mò tới mà một kiểu đồ, rút ra, thấy là một khối bản khắc hình ngựa voi, một mảnh thật mỏng, dài bằng chiếc đũa dài ngắn, một đầu to một đầu nhỏ.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu thấy bụi chữ bị bụi che khuất, liền nhận lấy khăn tay Tiểu Tứ Tử mà lau.

Tiểu Lương Tử ngược mặt nhìn, “Thật giống như lệnh tiễn(*) trong thư phòng sư phụ nga!”

Lệnh tiễn (Đại loại có hình dạng như vậy nè)

Tiểu Tứ tử gật đầu, “Ân ân! Công đường Tiểu Bao Tử trên bàn cũng có loại này, cha nói kêu lệnh tiễn...”

Không đợi Tiểu Tứ Tử nói xong, Triển Chiêu đã thấy rõ chữ trên ngà voi, giật mình hít một hơi.

Bạch Ngọc Đường tiến tới nhìn một cái, cũng cau mày.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ngược mặt túm vạt áo hai người, “Phía trên viết cái gì nha?”

Triển Chiêu đem khối bản kia cho hai đứa bé nhìn.

Chỉ thấy trên nền trắng ngà voi màu, có một vòng mực đỏ, trong vòng có một chữ —— chém.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đó là hàng năm trà trộn khai phong phủ, đặc biệt Tiểu Tứ Tử được coi là nhi tử của Khai phong phủ, loại ký bản này không thể quen thuộc hơn nữa.

Tiểu Lương Tử kinh hãi, “Ai nha! Đây không phải là lúc hành hình chém đầu, giám trăm quan vớt khối thiết bản kia sao!”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Chẳng lẽ có người nhặt mang về để chơi sao?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Ách... Thân nhân nhặt?”

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay suy nghĩ một chút, nghiêng đầu một cái, “Cho nên... Gia đình này, là có người bị xử chém đầu sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cũng đều không có đầu mối gì, không phải tìm bạc sao? Tại sao lại liên hệ đến án mạng kiện tụng rồi?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 235: Chủ Nhà Thần Bí

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không ra tay thì thôi, ra tay một cái lại liên hệ đến một án kiện mạng người hư hư thực thực.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng liếc Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ tay, “Miêu Miêu quá lợi hại a!”

Tiểu Lương Tử cũng gật đầu, “Lợi hại!”

Triển Chiêu xua tay, “Cái này không liên quan tới ta a! Địa phương này là Yêu Vương dẫn chúng ta tới, sách là Ngọc Đường phát hiện!”

Nói xong, Triển Chiêu còn chuẩn bị đi qua một bên nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Ngũ gia tận lực nghiêm túc phối hợp với Triển Chiêu, gật đầu, “Ừ! Nói tới nói lui cũng là thay Triệu Phổ tìm vàng a, lần này xem như Triệu Phổ có liên quan a.”

Triển Chiêu gật đầu, ” Đúng vậy!”

Vừa nói, vừa đưa tay lấy trên giá sách một quyển sách.

Quyển sách này từ khi mới bước vào Triển Chiêu liền nhìn thấy, so với những quyển sách khác thì quyển này có phần hơi lòi ra, cảm giác bên trong tựa hồ là có vật gì chĩa vào, Triển Chiêu liền nghĩ có phải hay không cũng cất giấu cái gì.

Triển Chiêu rút một cái, quyển sách kia vẫn chưa rút ra được, tựa hồ là bị kẹt, Triển Chiêu liền dùng sức một cái...

Tiểu Lương Tử cũng cảm giác toàn bộ kệ sách lung lay một cái, cả kinh liền nhanh chóng kéo Tiểu Tứ Tử sang một bên chạy ra ngoài.

Triển Chiêu thấy kệ sách sắp đổ, một tay cầm quyển sách đang rút ra, một tay đẩy kệ sách một cái.

Kệ sách kia lung lay hai cái, rơi xuống mấy cuốn sách, nhưng cuối cùng vẫn là đứng vững vàng, không đổ xuống.

Triển Chiêu thở ra một hơi dài, vỗ ngực một cái bày tỏ sợ bóng sợ gió một trận, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Vào lúc này, Tiểu Lương Tử kéo tay Tiểu Tứ Tử đứng ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường, một người lớn hai đứa con nít, cả ba người đều đang trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu.

Triển Chiêu quan sát tầm mắt ba người một chút, phát hiện chính là cặp mắt ba người đều đang nhìn chăm chăm tay mình... Triển Chiêu nâng tay cầm sách lên, mà ba người tầm mắt cũng đi theo.

Triển Chiêu nghi ngờ cúi đầu nhìn quyển sách kia một cái, có thể hiểu ra nguyên do vì sao rút không ra được quyển sách kia, nguyên lai quyển sách kia lúc bị rút ra, còn lộ ra một vật Vật gì đây!

Một cánh tay khô gầy như que củi!

“Oa!” Triển Chiêu thấy rõ ràng trong quyển sách mang theo cánh tay kia, liền giật mình hất tay một cái...Lúc hất ra lại cảm thấy không đúng, vội vàng một cái lại tiếp lấy.

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới cùng Triển Chiêu cùng nhau cúi đầu nhìn cái tay kia.

Cái tay kia gầy nhom cứng ngắc, phơi bày một loại trạng thái da màu đen bọc xương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều là thấy qua không ít thi thể người, một cái là có thể nhìn ra, đó là một cánh tay thuộc về “Thây khô”.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng đã tới, Tiểu Tứ Tử cúi đầu quan sát tỉ mỉ cái tay kia, Tiểu Lương Tử chính là nhìn cái khe hở lúc Triển Chiêu rút quyển sách ra thì lộ ra một cái khe hở.

“Bên trong có đồ!” Tiểu Lương Tử hô lên.

Bạch Ngọc Đường đem Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử kéo đến một bên, Triển Chiêu dứt khoát tránh sang bên cạnh hai bước liền kéo kệ sách kia một cái.

“Rào” một tiếng, kệ sách toàn bộ đổ xuống, mọi người giương mắt nhìn một cái, chỉ thấy ở trên tường phía sau kệ sách, treo một cổ thây khô thiếu đi một cánh tay.

...

Thây khô mặt mũi dữ tợn, cổ bị kéo dài ra, trên cổ còn treo một sợi giây thừng, nhìn giống như là bị treo cổ mà chết.

Trong phòng, hai người lớn, hai đứa trẻ nhỏ đều bị cảnh tượng trong nháy mắt lúc kệ sách đổ xuống dọa cho sợ ngây người, trong trầm mặc, liền nghe được “lạnh cạch” một tiếng... cái tay khô trong quyển sách mà Triển Chiêu đang cầm trong tay rớt xuống một cái.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu một cái, ý kia còn thật rõ ràng —— cái này, dù sao cũng phải thuộc

về người chứ?

Triển Chiêu hít thở sâu, đưa tay kéo cái ghế từ phía sau, chuẩn bị ngồi xuống một cái, ai ngờ lúc mới đặt mông xuống, “Rắc rắc” một tiếng.

Cũng may Triển Chiêu hạ bàn ổn, thắt lưng tốt, phản ứng cũng mau, lập tức ổn định, mới không té xuống.

Bạch Ngọc Đường vội vàng đưa tay kéo Triển Chiêu một cái.

...

“Các người là phá nhà sao?”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lâm Dạ Hỏa.

Tiểu Lương Tử chạy đi mở cửa, Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương đại khái là nghe được động tĩnh cho nên tới nhìn một chút, tới cửa đi vào trong, liếc mắt nhìn, đã nhìn thấy bộ thầy khô treo trên tường kia.

Tả tướng quân khẽ nhú mày một cái, đưa tay sờ cằm, khen ngợi, “Không hổ là Triển Chiêu!” [=))]

Hỏa Phượng cũng là chống nạnh gật đầu liên tục, “Lợi hại!”

Triển Chiêu thở dài cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang cầm chiếc khăn tay, bao bọc lấy cái tay khô kia, cầm lên nhìn.

Ngũ gia muốn đi ngăn cản, nhưng Tiểu Tứ Tử đã giơ lên cánh tay khô kia hướng về phía ánh sáng cẩn thận quan sát, thần tình kia cùng Công Tôn lúc nghiên cứu thi thể cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng đây là phiên bản khả ái mà thôi.

Tiểu Lương Tử cũng tiến tới nhìn, cau mày, “Ai nha! Móng tay làm sao dài như vậy a? Lúc còn sống là làm gì a?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu một cái, “Móng tay có thể là sau khi chết sẽ dài, sau khi chết, tóc cùng móng tay đều có thể tiếp tục sinh trưởng, rất bình thường.”

Tiểu Lương Tử gương mặt ghé bỏ —— ai nha, có chút ghê tởm rồi.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn cái tay kia, lại đập lên kệ sách, giống như là muốn tiến lên nhìn thi thể.

Triển Chiêu vội vàng đem bé ôm tới, vừa đem cánh tay khô mà Tiểu Tứ Tử đang cầm bỏ lên trên bàn, để cho Tiểu Lương Tử đi gọi Công Tôn.

Tiểu Lương Tử chạy đến căn nhà cách vách mà Công Tôn cùng Triệu Phổ bọn họ đã đi vào liền kêu một giọng, “Tiên sinh! Triển đại ca lại nhặt được thi thể rồi!”

Bên này tất cả mọi người ranh mãnh nhìn Triển Chiêu, Tiểu Lương Tử cái chữ “Lại” đó nói lên một cách thật rõ ràng.

Cách vách cửa mở ra, liền nghe Công Tôn cùng Triệu Phổ vừa nói vừa đi tới nơi này.

Công Tôn giọng mang bội phục, “Như vậy cũng có thể nhặt được thi thể? Thần kì a!”

Triệu Phổ, “So với lão tử đánh giặc còn lợi hại hơn nữa a!”

Triển Chiêu liền sinh khí, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường —— hai ta nhưng là giúp Triệu Phổ tìm bạc! Dứt khoát không làm nữa trở về Khai Phong a!

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình của Triển Chiêu, dùng sức nén cười. Thật ra thì Ngũ gia cũng cảm thấy thật thần kì rồi, Triển Chiêu lại thuận tay

rút ra một quyển sách lại rút ra một cổ cây khô lưu lại trên trăm năm, loại cảnh giới này, loại suy vận này, liền hỏi còn có ai!

Vì thay Triển Chiêu hóa giải một chút lúng túng, Bạch Ngọc Đường hỏi Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương, “Hai người có phát hiện cái gì không?”

“Hai ta vào hẳn là phòng ngủ, đặc biệt giản dị.” Hỏa Phượng có chút chán nản.

Trâu Lương cũng gật đầu, “Cùng quân doanh không sai biệt lắm.”

Tiểu Lương Tử tò mò: “Vậy nói rõ cái gì a?”

“Tuy nói Hắc Phong Thành là nơi binh mã cư trú, nhưng quân doanh vẫn thường xuyên xê dịch, doanh trại đặc điểm chính là chỉ dùng để ngủ, tùy thời có thể dọn đi, rất đơn giản, đây chẳng qua là chỗ ngủ, mà không phải là nhà.”

Lúc này, Triệu Phổ đi vào, vừa cho Tiểu Lương Tử một cái đáp án, “Tuy nói chiến hữu là anh em, nhưng doanh trại tuyệt đối không phải gia trạch, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu có thể mang theo bao đồ mà di dời địa phương khác.”

Tiểu Lương Tử nghe câu trả lời của Triệu Phổ cũng có chút không hiểu, “Nhưng tòa nhà này rõ ràng rất giống nhà a!”

Triển Chiêu cũng gật đầu, từ bên ngoài vườn hoa, đến một thư phòng đầy sách này, cũng không giống là tạm thời ở một cái...

” Chủ nhân tòa nhà này là làm lính sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

” Ừ...” Triệu Phổ cũng không biết phải hình dung như thế nào, “Nhà ta cùng quân trưởng cũng không phải giống nhau a, tuy nói thói quen ít nhiều gì sẽ có, nhưng cái này hoàn toàn có điểm lạ.”

“Cũng có một vài đặc thù, ví dụ.” Trâu Lương nói, “Trước kia cũng có một vài người lính già xuất ngũ về nhà làm ruộng, ở không quen trong phòng, nếu không phải là ở lều vải thì không ngủ được ... Nhưng người như vậy cũng sẽ không có thư phòng lớn như vậy a.”

Mọi người cũng đều gật đầu, có chút kỳ quái.

Tiểu Tứ Tử đếm đầu ngón tay, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, bên này là thư phòng, bên kia là phòng ngủ, vậy phụ thân cùng Cửu Cửu nhìn là phòng nào? Phòng bếp sao?”

Công Tôn từ trong tay Triển Chiêu đem con trai nhận lấy, lắc đầu một cái nói, “Đều không phải a, nhìn giống như là phòng chứa củi.”

“Phòng chứa củi?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút khó hiểu, ba gian nhà, Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương vào gian nhà kia là gian nhỏ nhất, Công Tôn cùng Triệu Phổ là vào gian nhà lớn nhất, gian nhà lớn nhất lại làm phòng chứa củi?

“Nói là phòng chứa củi là bởi vì bên trong có rất nhiều củi đốt.” Triệu Phổ cũng không biết phải hình dung gian nhà kia như thế nào nhà, “Sau đó có mấy cái lò cũng không biết là dùng để đốt cái gì.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, vừa chạy ra ngoài, Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương cũng tò mò, cùng nhau chạy ra ngoài nhìn.

Công Tôn chính là đập lên một đồng sách, nhích tới gần đi cổ cây khô treo trên tường.

Cửu vương gia cũng ôm cánh tay ngược mặt chiêm ngưỡng một chút, gật đầu, “Hóa ra còn treo một cổ thi thắt cổ a.”

“Kỳ quái a.” Công Tôn từ thây khô bên trái chuyển tới bên phải, lại chuyển trở về bên trái, còn đi lấy bàn tay trên bàn đến xem, trong miệng lẩm nhẩm, “Kỳ quái!”

Tiểu Tứ Tử đi theo sau lưng cha, cũng đi theo nói, “Có phải là kỳ quái hay không a, phụ thân? Con cũng cảm thấy rất kỳ quái a!”

Công Tôn hướng về phía con trai gật đầu.

Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử hai người ôm cánh tay đứng bên ngoài nhìn, cũng nháo không hiểu —— nơi đó kỳ quái chỗ nào?

...

Triển Chiêu bọn họ chạy đến gian nhà “Phòng chứa củi” kia nhìn một cái, cũng có chút ngỡ ngàng, chỉ thấy nửa căn nhà chất đầy củi đốt, cùng một phòng chứa củi rất giống nhau. Ở chính giữa “Phòng chứa củi”, có một cái lò to lớn. Cái lò này là đất xếp thành, nhìn có chút giống lò gạch, lò miệng đã bị khói xông thành nám đen, còn có một tầng dầu mỡ hoặc là đèn cầy vậy, nhìn bẩn thỉu.

Bên cạnh cái lò to còn có hai lò nhỏ, một cái làm bằng sắt, một cái là gạch, cũng đều nhìn ra được là thường xuyên sử dụng, cháy sạch nhơm nhớp. Bên cạnh còn có các loại gạch dài kỳ kỳ quái quái, còn có chùy, đục, còn có mấy cái rương đồng nát, sắt vụn chất bên cạnh.

Mặc cho mấy vị cao thủ kiến thức rộng, cũng nháo không biết cái nhà này đến tột cùng là dùng tới làm chi, càng không hiểu nổi chủ nhân tòa nhà này là làm gì.

Lâm Dạ Hòa suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, “Ai, có phải hay không là thủ nghệ nhân?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Thủ nghệ nhân?”

“Làm đồ gốm, đồ sứ các loại?” Hỏa Phượng nói, “Liễu đại gia cũng thích đốt cái bát làm bình gì gì đó, hậu viện cũng có một lò nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường nhưng lắc đầu một cái, “Đại ca ta cũng thích, nhưng bình thường loại địa phương này, phải trưng bày mấy loại dụng cụ sau khi làm xong, nhưng gian nhà này cũng không có.”

Hỏa Phượng suy nghĩ một chút, cũng gật đầu, “Đúng vậy a... Liễu đại gia làm không nhiều thế nhưng trong sân còn bày mấy cái a.”

Đám người Triển Chiêu cũng nhìn Trâu Lương, có ý kiến gì khác không?

Trâu Lương tựa hồ muốn nói lại thôi, nhìn lò một chút lại nhìn một chút củi đốt, cau mày liền suy nghĩ.

Lâm Dạ Hỏa chột Trâu Lương một cái, “Nghĩ đến cái gì?”

Trâu Lương tỏ ý, “Loại hình dáng lò này ta chưa thấy qua, bất quá dầu nhớt bên ngoài lò có chút quen thuộc.”

Triển Chiêu không hiểu, “Dầu nhớt quen thuộc?”

Trâu Lương gãi gãi đầu, “Đánh giặc khó tránh khỏi việc người chết, thu thập chiến trường lúc xử lý thi thể phiền toái nhất. Bình thường số người không nhiều có tại chỗ liền chôn xuống, nhưng nếu như nhiều người, đặc biệt là lúc khí hậu nóng, vì sợ đưa tới bệnh dịch, thì sẽ ở chiến trường dùng gạch làm ra lò để đốt thi, đem thi thể bỏ vào đốt thành tro...”

Đám người Triển Chiêu nghe lời nói Trâu Lương, liền cũng cau mày.

Trâu Lương đưa tay chỉ vết màu đen trên tầng dầu nhớt kia, “Đốt vật còn sống mới có loại dầu này.”

Thấy mọi người mặt chán ghét, Trâu Lương bổ sung một câu, “Bất quá cũng không hẳn là dùng để đốt người có thể là động vật gì gì đó, cái bếp lò này thoát nhìn không lớn, hơn nữa còn là dọc, hẳn là không vừa cho một người lớn sống sờ sờ.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng gật đầu một cái cảm thấy có đạo lý, một bên Lâm Dạ Hỏa lại tới một câu câu, “VẬY... Cắt thành khối thì có thể chứ?”

Ba người trầm mặc một hồi, cũng bất đắc dĩ nhìn Lâm Dạ Hỏa——Trí tưởng tượng của người phong phú như vậy sao?

Hỏa Phượng ôm cánh tay “Chặc chặc” hai tiếng, “Các người nghĩ thử a! Yêu Vương cũng chưa nói chủ nhân tòa nhà này nhất định là người tốt a! Không chừng còn là một bại hoại đó! Núp ở trong rừng sâu núi thẳm, nửa đêm vào trong thành bắt người, bắt xong trở về đây chặt thành từng khúc, rồi lại đốt thành tro... Cũng có thể còn ăn thịt người nữa! Những thứ không thích ăn thì mang đi thiêu hủy...”

“Khụ khụ.”

Hỏa Phượng đang tự do phát huy, liền nghe được ngoài cửa có người ho khan, quay đầu nhìn lại... Chỉ thấy Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử, đang không nói gì mà nhìn mình.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triệu Phổ nghe nói mà nổi hết da gà—— còn ăn thịt người nữa sao?

Triệu Phổ đối với mọi người bĩu môi, “Thư ngọc bên kia có phát hiện.”

Đám người Triển Chiêu vội vàng đi ra ngoài.

...

Nhóm ảnh vệ đã ở trong sân bày ra một cái bàn đá dài, cổ thi thể kia cũng lấy xuống, đặt ngang ở trên bàn đá.

Công Tôn đứng ở bên cạnh bàn thu thập cái hòm thuốc, mọi người chạy đến bên cạnh nhìn một cái, quả nhiên... Thây khô kia đã để cho Công Tôn mổ bụng, mổ ngực rồi.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn mọi người, nói, “Một chi tiết ta mới phát hiện các người vạn vạn cũng không nghĩ tới!”

Triển Chiêu bọn họ đều tò mò, “Phát hiện gì?”

Công Tôn lắc đầu một cái, tựa hồ là có chút xúc động, “Kỳ nhân a! Thi thể này lại là giả!”

“Hả?” Đám người Triển Chiêu cũng sửng sốt một chút.

Trâu Lương đi tới bên thi thể nhìn kỹ, lắc đầu, “Không giống giả... nội tạng đều giống như thật...”

Triệu Phổ cũng gật đầu, “Ta cũng không nhìn ra là giả.”

Trâu Lương cùng Triệu Phổ đã trải qua sa trường, người chết thấy nhiều, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không phải chưa thấy qua sự đời, bốn người cũng không nhìn ra thây khô này là giả, ngược lại cảm thấy thật quá giống mà.

Công Tôn nói, “Cái thây khô này lợi hại! Xương đều là giả, da cũng là giả, nhìn là da heo xông nướng, nội tạng cũng là của động vật, nhưng người làm ra cỗ thây khô này thật lợi hại! Thật là lấy giả loạn thật! Nếu không phải cất giữ quá lâu, tay còn bị gãy, ta từ đầu khớp xương nhìn thấy không đúng, ta cũng là không phát phát hiện được!”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, “Chỗ đầu khớp xương bị gãy có kễ hở a! Màu sắc cốt tủy không đúng nga!”

Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đệ đây cũng biết sao?”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phụ thân trước kia đem xương để vào trong lửa đốt qua, người chết rồi mới đốt và bị hun khói cho đến chết vẫn có sự khác biệt, xương tủy do bị hun khói sẽ dễ rụng.”

Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn Công Tôn một cái —— người bình thường đều mang nhi tử làm gì a?

Công Tôn chớp mắt, “Làm ngổ tác dĩ nhiên phải nghiên cứu loại này rồi! Thịt người mấy phần trạng thái quen thuộc cũng là không giống...”

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người hướng về phía Công Tôn xua tay —— đừng nói nữa! Muốn ỏi rồi!

“Cho nên...” Triển Chiêu đúng lúc đem đề tài rút về, đưa tay chỉ “Phòng chứa củi” kia “Những loại lò kia không phải dùng để đốt thi, mà là dùng để làm giả thi thể?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cũng có thể xem như vậy!”

“Nếu cho tiên sinh căn nhà kia.” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Da động vật cùng nội tạng, tiên sinh có thể làm ra một cỗ thi thể như vậy sao?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Làm giả nội tạng cùng da thịt độ khó không cao, nhưng mà chế tạo ra khung xương loại việc này ta làm không được, không có tay nghề, cùng với thủ thuật xông khói làm thành cỗ thi thể này cũng thật lợi hại, nếu ở trong Ma cùng tìm được mấy lão tiền bối có tay nghề đặc thù hỗ trợ thì mới được.”

Triệu Phổ khẽ cau mày, “Ngay cả xương đều là giả?”

Công Tôn gật đầu, “Là những loại xương không cùng dạng tổ hợp lại, còn có loại là điêu khắc mà làm ra, đặc biệt tinh xảo.”

Trâu Lương không nghĩ ra, “Tại sao phải phiền toái như vậy? Nơi này là Hắc Phong Thành, kế cận có chiến trường, cũng có bãi tha ma, ở loại địa phương Tây Vực này, muốn tìm một cỗ thi thể khô, hoặc là tùy tiện lấy một cỗ thi thể trở về làm thành dạng thi thể khô, không phải là đơn giản hơn nhiều sao.”

Hỏa Phượng cũng gật đầu, “Đúng vậy a, đi qua Quỷ Hải đào một vòng có thể đào ra một đồng thi thể khô, còn có cỗ thi nữa, làm gì phải tốn sức như vậy a?”

“Trừ phi...” Bạch Ngọc Đường chú ý tới thi thể có chút cũ nát nhưng vẫn là hết sức nghiên cứu qua quần áo, “Là làm một cỗ thi thể của người đặc biệt nào đó.”

Tất cả mọi người hơi ngần người —— Người đặc biệt?

“Người đặc biệt...” Công Tôn suy nghĩ một chút, đột nhiên nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Ta nhớ lại một chuyện.”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn —— mau nói a!

Công Tôn nói, “Ta trước kia xem qua một quyển sách, là liên quan tới chuyện của một dãy nhà phú hộ ở Tây Vực.”

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Phú hộ đó rất lợi hại sao? Còn có người viết sách cho hẳn”

“Khụ khụ.” Công Tôn thuận tay che lỗ tai con trai, hạ thấp giọng nói, “Là sách dân gian, dân gian sao duyệt cái loại đó, phú hộ kia cuộc sống quá

hồi dâm hồi đạo, thật có ý tứ.”

Tất cả mọi người nhướng mi nhìn Công Tôn —— người xem sách còn thật hỗn tạp.

Triển Chiêu xem như hiểu, Công Tôn bình thường bận rộn như vậy, bất quá lúc ăn cơm ngồi xe ngựa cầm một ít sách dân gian, chính mình cũng từng đọc lướt qua loại sách như vậy, mà loại sách này còn rất phổ biến a.

Triệu Phổ liền buồn bực, lăm bằm lâu bầu một câu, “Nhìn buông thả như vậy thế nào lại ngây ngô như vậy a...”

“Cái gì?” Công Tôn không có nghe rõ, hướng Triệu Phổ nhìn qua.

“Khụ khụ”. Cừu vương gia ho khan một tiếng, tỏ ý Công Tôn —— nói tiếp đầu mối a!

...

Vĩnh Cữu Thủy Trấn, trong khách sạn, Ngân Yêu Vương mới vừa đánh bài hoàn tiền trở về, thành công đưa tới một nhóm người không có hảo ý chú ý.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu vào lúc này yên lặng cầm đũa xử lý đồ ăn trong chén, đột nhiên liền hiểu cảm thụ của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường Quả nhiên, có sự phụ làm mưa làm gió sẽ có học trò luống cuống tay chân. Yêu Vương không có xuất hiện, hai người bọn họ tự mình “làm mưa làm gió”, khi dễ được hai tiểu hài nhi xoay quanh, lần này tốt rồi, phong thủy luân chuyển a!

Thiên Tôn cùng Ân Hậu trong nháy mắt cảm thấy mình trẻ ra thật nhiều, tựa như trở lại một trăm năm trước, lúc đi theo Yêu Vương khắp nơi, Yêu Vương khắp nơi đều gây họa, hai người bọn họ bận bịu giúp sự phụ

thu thập cục diện rồi rằm còn phải bị sư phụ đùa giỡn đến cho xoay vòng ...

Suy nghĩ một chút, Thiên Tôn cùng Ân Hậu bủm môi một cái, cùng nhau ” Hừ ” một tiếng, bưng lên chén cơm nghiêm túc ăn cơm.

Yêu Vương nhìn hai người cố gắng ăn cơm, cũng nhớ tới hai người bọn họ khi còn bé đều vui đầu ăn cơm, ăn xong rồi chạy nhanh đi luyện công, liền cười híp mắt gấp thức ăn cho hai người.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu chính là vừa ăn vừa suy nghĩ —— mau ăn no đi, nhìn bên ngoài người theo dõi càng ngày càng nhiều, phỏng đoán một hồi lại cực khổ a!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 236: Lão Rèm

Công Tôn kể cho đám người Triển Chiêu một câu chuyện dân gian truyền lưu.

Tương truyền rằng khu vực Tây Vực đã từng có một vị phú thương, người này họ Ôn, tài sản cự phú, ngày thường chơi bởi lâu lộng chính là tiêu tiền hoang phí.

Sự tích về người họ Ôn này bị viết thành sách truyền lưu khắp nơi, là bởi vì cuộc sống của hắn ngày thường trải qua rất hoang đường. Nghe nói hắn tiêu tiền như nước nhưng yêu sắc như mạng, thường xuyên thay đổi thủ đoạn bịp bợm để lừa gạt mỹ nhân. Cái gì Tây Vực mỹ nhân, Đông doanh mỹ nhân, bất kể trai gái bất kể già trẻ, một tháng ít nhất phải đổi hết mấy người. Hắn không chỉ biết chơi, còn có thể bày trò. Trong chuyện này mặc dù có ít sự tình nhưng nếu muốn có bao nhiêu cái lạ thì có bấy nhiêu.

Công Tôn làm sao thấy được quyển sách này chứ? Là tại Thư Viện Hắc Phong Thành, phu tử từ trong tay mấy học sinh bắt hảo mà thu lại.

Sách thu lại liền nhét vào phòng chứa củi, lão phu tử thật ra là muốn đốt quyển sách này đi. Vừa vặn Công Tôn ngày đó đi nấu thuốc, cầm lên xem một chút, cảm thấy rất hứng thú nên liền lấy ra đọc.

Triển Chiêu sờ cảm một cái, mới vừa muốn hỏi Công Tôn đang dùng tay để che tai Tiểu Tứ Tử một chút, sách cùng vụ án này có quan hệ thế nào, một bên Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ nhưng là hai miệng đồng thanh, tới một câu, ” Sách kia còn giữ không?”

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau nhìn Công Tôn, ý kia —— mượn tới xem một chút!

Công Tôn có chút im lặng nhìn hai người bọn họ —— hai người, trọng điểm ở đâu chứ?

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường sự chú ý đều ở trên quyển sách kia, có chút cảm thấy hứng thú.

Công Tôn nói tiếp, “Thật ra thì ta cảm thấy có ý nghĩa trừ những câu chuyện truyền lưu kia ra thì chính là gia tài nhà họ Uông kia.”

Công Tôn nhỏ giọng nói, “Nhà hãn giống như một cái động không đáy vậy, vô luận là tiêu xài như thế nào, cũng xài không hết!”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ cũng theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Ngũ gia ngược lại là biết ý bọn họ, ôm cánh tay lắc đầu một cái, “Ta mặc dù cũng coi là tiêu tiền như nước, nhưng rất nhiều tiền tốn ra thật ra thì đều kiếm được trở về, vị này nghe ra khẳng định là so với ta là chỉ biết tiêu tiền a!”

“Người mới vừa nói nhà hãn tiêu tiền đều là sản nghiệp tổ tiên... Vậy tổ tiên hãn là làm gì?” Triệu Phổ tò mò.

Công Tôn khẽ mỉm cười, “Một nghề kiếm tiền rất nhiều nhưng các người tuyệt đối không nghĩ tới nghề này!”

Mọi người ngẩn người một chút, cũng đều tập thể xoay mặt đi Xem Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng tỏ ra có chút khó xử, “Nghề kiếm tiền thì rất nhiều, làm gì phát tài đều có... Biết điều và chừng chặc thì làm chút thực nghiệp, sinh

ý hợp một chút thì mua đi bán lại, đi nhằm đường thì là lừa gạt, lòng dạ đen tối liền giết người cướp của thôi.”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều gật đầu, cảm thấy Bạch Ngọc Đường nói có lý.

Lâm Dạ Hỏa cũng nói, ” Ma Quỷ Thành của ta như vậy hẳn đã coi là rất không bình thường a, thậm chí nó cũng là một cách để kiếm tiền a?”

Công Tôn khẽ mỉm cười, các người có nghe qua hay không một loại người, được gọi là “Lão rèm” (*).

[帘[lián]:rèm, màn, liêm]

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Công Tôn, chợt nghe được cái tên này, mấy người cũng không nghĩ ra là chữ “Liêm” nào

Công Tôn nói, “Các người có chú ý đến hay không, rất nhiều nhà bên trong đều không có cửa mà chỉ là một bức rèm giả mà thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, “Phong thủy liêm sao.”

“Thật ra thì phong thủy liêm còn có một cái tác dụng, chính là vô luận ai đi qua, rèm cũng sẽ lắc, nhoáng lên liền nhất định sẽ vang.” Công Tôn nói tiếp, “Cái tiếng vang này, bình thường có thể nhắc nhở người trong phòng, có người tới.”

Triệu Phổ sờ cằm suy nghĩ một chút, “Hắc! Khó trách trong hậu cung các vị nương nương trong cung đều có nhiều tầng rèm như vậy, đều là lưu ly thủy tinh, nhìn lấp lánh rất đẹp mắt, hóa ra là dùng để báo hiệu a!”

Công Tôn cười một tiếng: “Dĩ nhiên không phải tất cả rèm cũng là dùng để báo hiệu, có một vài loại chính là phong thủy liêm hoặc là vì để

treo cho đẹp mắt. Nhưng rèm cửa loại vật này, tác dụng cơ bản chính là để ngăn cản!”

Đám người Triển Chiêu đều gật đầu, đúng vậy.

“Cần ngăn trở sự tình, chính là không thể gặp người, cho nên ‘Lão rèm’ tiếng xưng hô này, là đối với những người làm chuyện bí mật nào đó mà không thể gặp người khác, tổ tiên của phú thương họ Uông, chính là loại người này!”

Mọi người đều nghe rõ —— có chuyện như vậy a.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Hắn làm việc gì mà không thể lộ ra ngoài, lại có thể kiếm được nhiều gia tài như vậy a? Mở lâu nuôi sát thủ cũng không thể nào kiếm tiền nuôi đến mấy đời phú quý như vậy a?”

Công Tôn nhẹ nhàng xua tay chặn lại, “Ai! Giết người là hạ hạ sách!”

“Kia như thế nào mới là thượng thượng sách?”

“Giết người không thấy máu mới là thượng thượng sách a!” Công Tôn nói, “Nói cách khác, người ở thành nam mở ra một cửa hàng đồ cổ, kết quả thành bắc cũng mở ra một nhà, làm ăn mua bán so với người còn phát tài hơn, vậy làm sao bây giờ chứ? Người liền tìm được ‘Lão rèm’, cho hắn một khoản tiền lớn, nói hắn hỗ trợ nghĩ một chút biện pháp.”

Triệu Phổ cau mày, “Chẳng lẽ là hạ sách?”

Công Tôn nói tiếp, “Chỉ cần lão rèm thu tiền của người, người chỉ việc ngồi chờ, mấy ngày sau, thì sẽ lần lượt có người truyền ra lời đồn cửa hàng đồ cổ phía bắc bán đồ không tốt, có lẽ là mua được hàng giả, hay hoặc giả là mua đồ về rồi phát hiện là tang vật. Lúc sau sẽ có các loại tin đồn không tốt về chủ quán, về sau nữa sẽ có người đến tiệm gây chuyện, tóm lại không

tối một tháng, cửa tiệm kia chỉ có thể đóng cửa đẹp tiệm, từ nay về sau mua bán này chỉ có độc nhất một nhà làm.”

Triển Chiêu cau mày, ” Hèn hạ như vậy a?”

“Không chỉ như vậy.” Công Tôn nói, “Sau khi chuyện thành công, lão rèm kia sẽ nắm được yếu điểm của người mà tìm cách đòi tiền. Người nghĩ a, một mặt, người có nhược điểm ở trong tay hắn, mặt khác, người cũng nhìn thấy kết quả của hàng đổi đầu với người! Lão rèm có thể làm như vậy với nhà bên kia thì chính hắn tự nhiên cũng có thể làm như vậy với người, vậy hỏi người có sợ hay không a. Từ nay về sau, điểm yếu của người coi như là bị hắn bắt được, người một mặt phải cung hắn, mặt khác, nếu hắn có sinh ý tiếp, phải dùng tới địa phương của người, người còn phải hỗ trợ, trốn cũng không trốn thoát! Lão rèm làm ăn làm càng nhiều, có thể khống chế người cũng càng nhiều, năng lực thế lực của hắn cũng lại càng lớn. Tổ tiên phú thương họ Uông kia chính là làm được cái này! Còn là thế lực “Lão rèm” lớn nhất tại Tây Vực này”

“Mẹ kiếp ... kiếm tiền mà lòng dạ đen tối vậy a.” Tiểu Lương Tử vừa thốt lên, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa cùng nhau vỗ đầu bé, không cho phép nói thô tục!

“Nhà họ Uông đời đời đời đời đều làm được cái này, tự liễm tài sản nhiều, thế lực rộng, vượt quá người bình thường tưởng tượng.” Công Tôn nói, “Phần giữa quyển sách kia có ghi lại, nhà bọn họ thế lực lớn đến nỗi có thể quấy rối việc bổ nhiệm và bãi nhiệm của quan viên địa phương, ngay cả tại địa phương việc tang chay, cưới hỏi cũng phải mời nhà bọn họ hỗ trợ.”

Bạch Ngọc Đường nghe có chút nghi ngờ, “Việc cưới hỏi cùng nhà bọn họ quan hệ thế nào?”

Công Tôn cũng thật bất đắc dĩ, “Nói thí dụ như hai nhà tiểu thư chọn trúng một nhà công tử, mà nhà một vị tiểu thư kia không tìm lão rèm thì

mấy ngày sau tin vịt bay đầy trời, danh dự danh tiết hủy hết, còn có thể xảy ra án mạng ...”

Triển Chiêu nghe có chút giận, “Đồ khốn!”

Mọi người bên cạnh cũng đều gật đầu, “Đích xác vô liêm sỉ.”

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay ngoẹo đầu, “Hừ! Số tiền này cũng kiếm a? Không sợ đoạn tử tuyệt tôn nha?”

“Các người nói...” Triệu Phổ đột nhiên cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Bây giờ cái nghề lão rèm này còn tồn tại hay không a?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, khẽ gật gật đầu, ” Ừm... quá khứ hẳn là không có thể lực lớn như vậy, hơn nữa con người là luôn luôn thông minh a, cái gọi là lấy bạo chế bạo. Người có thể tìm ta cũng có thể tìm a! Làm được cái nghề này nhiều cũng liền phân tán, cuối cùng còn kèm chế lẫn nhau!”

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa hỏi tiếp Công Tôn, “Như vậy cổ thi thể giả kia cùng họ Uông kia và lão rèm có quan hệ thế nào?”

Công Tôn nói, “Căn cứ trong quyển sách kia ghi lại, Họ Uông kia tác uy tác phúc đoạn thời gian đó cùng khoảng thời gian Yêu Vương để cho chúng ta tra án này vi diệu phù hợp. Sau đó phần cuối quyển sách kia có một đoạn liên quan tới kết cục của họ Uông, nghe nói là cuối cùng việc hẳn làm hết thấy cũng bại lộ, tuyệt lộ, những người bị hấn hại và người bị hấn không chế đem hẳn vây lại ở trong nhà, thời điểm đó hẳn lựa chọn treo xà nhà tự vận.”

Nghe đến chỗ này, tất cả mọi người nhú mày một cái, sau đó cùng nhau nhìn về cổ thi thể giả trên bàn đá kia.

“Có mấy cái chi tiết, cần phải chú ý một chút.” Công Tôn vừa nói vừa nắm lấy tay áo của tấm áo choàng trên cổ thi thể kia, dùng sức lôi hai cái... Áo choàng mặc dù thoát nhìn đã rất dơ, nhưng lại bền bỉ dị thường.

Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn một cái, khẽ nhú mày một cái, “Vải gấm thượng hạng, từ thủ công nhìn ra so với hoàng gia ngự dụng còn tốt hơn”.

Cửu vương gia hỏi, “So với bộ đồ trên người người còn tốt hơn sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ một chút, nói, “Có thể so với bộ đồ mà hoàng thất của người lúc thượng triều còn tốt hơn”.

Triệu Phổ không nhịn được đánh tiếng huýt sáo, Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu cũng kinh ngạc —— một bộ quần áo còn tốt hơn so với long bào của Triệu Trinh sao!”

Bạch Ngọc Đường lại chú ý tới tay của thi thể, cánh tay chưa bị rút ra, trên ngón tay cái có một cái nhẫn mực ngọc. Mực ngọc bình thường cũng không quá đáng tiền, rất ít người sẽ dùng nó để làm vật trang sức. Ngủ gia nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đó hồi lâu, đưa tay muốn mượn khăn của Công Tôn để phủi đi lớp bụi trên đó.

Bởi vì đã quá lâu, bề ngoài nhẫn ngọc phủ một lớp bụi. Sau khi lớp bụi được lau sạch, hoa văn trên chiếc nhẫn ngọc liền lộ ra.

Ngủ gia dứt khoát lấy tay cầm lấy chiếc nhẫn đó, nhẹ nhàng cầm xuống, đem chiếc nhẫn hướng về phía ánh sáng mặt trời...

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiếu rọi xuống chiếc nhẫn ngọc, nhẫn ngọc lúc này hiện lên một loại thủy nhuận trong suốt.

Công Tôn trừng mắt nhìn, sờ cảm, “Ai nha, đây không phải là mực ngọc a!”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ phương diện này đều không hiểu được, liền hỏi, “Không phải mực ngọc thì là cái gì?”

Ngũ gia nhú mày một cái, nói, “Thủy mặc thúy.”

Lâm Dạ Hỏa cũng lại gần nhìn, “Hắc phi thúy?”

“Còn chưa phải là hắc phi thúy.” Ngũ gia chỉ màu đen trong mơ hồ có thể thấy được mấy cái màu vàng tế văn, nói, “Là thủy mặc lưu kim thúy “

Công Tôn cũng nhận lấy mà nhìn kỹ, “Cái này lợi hại rồi!”

Đem chiếc nhẫn hướng về phía ánh sáng, mọi người nhìn kỹ, đúng là... bằng đá trơn bóng gần như trong suốt, bên trong có ẩn ẩn hiện hiện từng hoa văn như sương mù màu đen, đứng xa nhìn như tranh thủy mặc, đồi núi trùng điệp, màu vàng tự nhiên phân bố tại nơi hắc sắc, như có như không.

Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử nhón chân nhìn hồi lâu, cũng cảm khái —— mặc dù xem không hiểu nhưng nhìn thật là đắt cũng thật là lợi hại a!

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vậy chiếc nhẫn này đáng giá tiền chứ?”

Bạch Ngọc Đường tỏ ý liền nhìn Triệu Phổ một chút, vừa nói, “So với chiếc nhẫn huyết sắc trên tay Triệu Trinh thì tốt hơn.”

Nhìn một hồi, Công Tôn đột nhiên đem chiếc nhẫn bỏ lên trên bàn, nhẹ nhàng gõ một cái.

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu đều sợ Công Tôn sẽ làm hư, bất quá nghe được thanh âm Bạch Ngọc Đường lại hơi nhú mi, nhìn Công Tôn, nói nhỏ một câu, “Thanh âm không đúng lắm a.”

Công Tôn híp mắt một cái, dùng sức ở trên bàn gỗ một cái...Chiếc nhẫn liền nứt ra.

Liền nghe được đám người Triệu Phổ hít một hơi khí lạnh.

Tiểu Lương Tử giật mình “Ai nha! Gãy rồi quá đáng tiếc mà!”

Công Tôn đem chiếc nhẫn đã gãy làm đôi ra nhìn, quan sát một hồi, lắc đầu một cái, đưa cho Bạch Ngọc Đường nhìn.

Ngũ gia liếc một cái, liền cười lạnh một tiếng, “Nguyên lai cũng là hàng giả.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Giả?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Giả nhưng rất khó phân biệt!”

Công Tôn nói, “Nếu không phải thanh âm nghe có chút kì lạ, thật khó phân biệt.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, đưa tay cầm một cây kéo của Công Tôn để trên bàn, cắt lấy nguyên liệu vải trên cổ thi thể...

Lúc cắt xong, Ngũ gia đem cây kéo buông xuống, gật đầu, “Y phục ngược lại là thật.”

“Cho nên.” Triệu Phổ ôm cánh tay quan sát cổ thi thể kia trên dưới một chút, “Đây là một cổ thi thể giả người có tiền, toàn thân trên dưới chỉ có một bộ y phục là thật.”

Công Tôn chỉ trên gương mặt cổ thi thể khô héo, nói, “Nhìn kỹ nơi này.”

Tất cả mọi người liền tới quan sát gương mặt xấu xí của cổ thi thể, phát hiện ở bên trái trên gương mặt, có hai nốt mụn ruồi màu đen.

Công Tôn cười lên ánh mắt cũng sáng mấy phần, “Ta nhớ trên quyển sách kia ghi lại, phú thương họ Uông kia trên mặt cũng có hai nốt mụn ruồi như vậy, còn nói gia chủ nhà hẳn đời đời trên mặt cũng đều có hai nốt mụn ruồi như vậy.”

“Mỗi một đời đều có a?” Tiểu Lương Tử kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử ở một bên giải thích, “Tiểu Lương Tử, vết bớt a, nốt mụn ruồi a, những thứ này, từng đời một truyền xuống là rất thường gặp, đời ông nội, cha chú, con trai, cháu trai đều có là chuyện rất bình thường, thậm chí có thể ở cùng một vị trí nha.”

“A!” Tiểu Lương Tử há to miệng, “Tà môn như vậy a!”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Đúng nha!”

Tiểu Lương Tử mặt đầy nghiêm túc, “Ai nha, vậy trên mông ta có vết bớt a, không biết em gái ta có thể cũng có hay không!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Vết bớt dạng gì nha? Rất lớn sao?”

Tiểu Lương Tử ra dáng liền muốn cởi quần cho Tiểu Tứ Tử nhìn, sau lưng Triệu Phổ hung hăng đạp bé một cái, Lâm Dạ Hỏa chạy qua vỗ mông, “Người là tên tiểu lưu manh!”

Tiểu Lương Tử bất mãn, “Cho Cận Nhi nhìn một chút thôi mà? Cũng không phải là chưa có xem qua! Ai nha...”

Tiểu Lương Tử lời còn chưa dứt, Lâm Dạ Hỏa tiếp tục đánh mông bé.

Tiểu Tứ Tử vội vàng đưa tay kéo Tiểu Lương Tử đoạt lại, yêu thương mà bảo hộ ở sau lưng.

Triển Chiêu đưa tay chỉ cổ cây khô kia, hỏi Công Tôn, “Tiên sinh cảm thấy, thi thể này là họ Uông kia sao?”

Công Tôn tỏ ý Triển Chiêu tới giúp kéo tay, đem thi thể lật ngược lại.

Triển Chiêu giúp Công Tôn đem cổ thầy khô lật lại đưa lưng lên trên... Chỉ thấy phần lưng của thầy khô, hiện đầy vết roi quất.

Triển Chiêu nghi ngờ, “Là ai đánh hấn sao?”

Công Tôn nói tiếp, “Quyển sách kia có viết, họ Uông cuối cùng sau khi chết bị người lấy roi đánh lên thi thể.”

Triệu Phổ sờ cảm một cái, cau mày, “Nói như vậy...cổ thi thể giả này là của phú thương họ Uông kia sao?”

Công Tôn gật đầu, nhìn Triển Chiêu, “Người sở dĩ lấy một quyển sách mà cánh tay cũng lòi ra ngoài, là bởi vì tay của thi thể là phơi bày như vậy một loại tư thế.”

Vừa nói, Công Tôn đưa tay đưa đến trước người, làm ra tư thế như là đang nắm một vật gì đó.

Tất cả mọi người gật đầu.

Công Tôn lại đem mảnh truyền quốc ngọc tỷ khó phân thật giả từ trong ngực lấy ra, ngọc tỷ bỏ vào hộp gấm, đem hộp gấm bỏ vào trong tay cổ thi thể bị Triển Chiêu kéo rớt ...

Mọi người cúi đầu nhìn một cái, đều kinh ngạc —— lại vừa vặn! Tay của thi thể khép mở, vừa vặn nắm được cái hộp gấm kia.

Ngũ gia âm thầm gật đầu một cái, “Truyền quốc ngọc tỷ thất truyền đã lâu, từ nơi nào tìm ra tựa hồ cũng không thể làm cho người tin phục. Có thể là từ trong quan tài thế lực ‘Lão rèm’ lớn nhất năm đó ở Tây Vực tìm được... Lại có vẻ rất có thể tin.”

Công Tôn gật đầu, “Quyển sách kia cuối cùng viết, họ Uông bị cừu nhân lấy roi đánh thi thể, sau đó vứt xác vào bãi tha ma, gia trạch hẳn thì bị cướp bóc không còn một mống. Có thể tài sản trong nhà phần lớn đã dời đi, một đám con cũng đều trốn, mà thi thể họ Uông bị vứt ở bãi tha ma cuối cùng cũng là không cánh mà bay.”

Triệu phổ trong nháy mắt thấy được hy vọng, “Các người cảm thấy, nhà họ Uông bọn họ... Có cất giữ hai mươi vạn lượng hoàng kim sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Nếu quả thật gia tộc kia vẫn tồn tại, giống như yêu vương nói... Hai mươi vạn lượng hoàng kim bất quá cũng là cát trong sa mạc a”

Lâm Dạ Hỏa khoát khoát tay tỏ ý mọi người yên tĩnh một chút, “Nếu quả thật có thể tìm được bảo tàng nhà họ Uông đương nhiên là tốt rồi! Có thể cái thi thể này là giả, mục đích tạo nên tựa hồ cũng chính là vì tìm một xuất xứ cho truyền quốc ngọc tỷ... Nếu quả thật có thể tìm được thi thể họ Uông kia vậy cũng không cần làm giả a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều gật đầu.

Trâu Lương một mực ngồi ở một bên nhìn náo nhiệt cũng không nói chuyện rốt cục thì mở miệng, hỏi, ” Chủ nhân tòa nhà này, tại sao phải đem cỗ thi thể này treo ở trong thư phòng chứ?”

“Hơn nữa a...” Công Tôn chỉ chỉ “Phòng chứa củi” kia nói, “Lấy kích thước phòng chứa củi này cùng những tài liệu này đến xem...Thi thể giả này có thể còn làm không chỉ một cỗ?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, ” Trong thư phòng này, có ghi lại thân thể của họ Uông kia không?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, vén cánh tay vãn tay áo, ý kia ——vậy thì ta đi lật sách.

Triệu Phổ vội vàng ngăn Công Tôn lại, “Ai! Một mình người lật a? Đây là nguyên một phòng sách a, muốn lật tới không biết năm tháng nào đi a?”

Triệu Phổ đối với nhóm ảnh vệ vẫy vẫy tay, để cho bọn họ lấy mấy cái túi vải tới, đem tất cả sách đều chứa vào, đưa đến trại lính, để cho Hạ Nhất Hàng tìm một đăm một sách ở Thư Viện Hắc Phong Thành tới lật xem, cặn kẽ tìm.

Nhóm ảnh vệ làm việc mau lẹ, đem sách thu gom lại đưa về Hắc Phong Thành.

Chờ sau khi sách trong thư phòng dọn đi hết, kệ sách không còn một quyển sách nào, vách tường phía sau kệ sách liền lộ ra.

Vách tường này cũng không phải là tường thông thường, trên tường còn có “một cửa động thiên”, mọi người dứt khoát đem kệ sách cũng dời đi ra ngoài, cặn kẽ tra nhìn lên trên tường.

...

Trong khách sạn Vĩnh Cửu Thủy trấn, người bao vây bên ngoài khách sạn càng ngày càng nhiều, bầu không khí trong khách sạn cũng khẩn trương lên.

Thực khách bình dân liên lần lượt trả tiền cơm rồi trốn, lưu lại mấy người giang hồ, nhìn cũng không phải loại hiền, cũng quan sát tình huống bên bàn Yêu Vương.

Ở trong mắt ngoại nhân xem ra, một bàn Yêu Vương bọn họ, tỏ ra rất kỳ quái.

Một bàn này ba người, chợt nhìn một cái cũng thật trẻ tuổi, tướng mạo tuấn mỹ ăn mặc sang trọng... Nhưng là cẩn thận nhìn một chút, liền sẽ cảm

thấy tựa hồ có chỗ nào cũng không đúng lắm.

Đầu tiên, ba người này đều không nhìn ra tuổi tác.

Tuy nói dáng ngoài cảm giác là chừng ba mươi tuổi, nhưng lại cảm thấy có thể trẻ tuổi hơn cũng có thể lớn hơn. Ba người xem ra đều là đồng trang đồng lứa, nhưng vì điệu, người ngồi ở giữa nhìn vô cùng lịch sự, Bạch y nhân cảm giác lớn tuổi hơn một chút, mà người tóc bạch kim Bạch y nhân cùng người áo đen kia, chẳng biết tại sao nhìn người ngồi ở chính giữa, ánh mắt kia... Có chút giống như văn bối nhìn trưởng bối.

Thứ nhì, bọn họ cùng hoàn cảnh xung quanh có chút không hợp.

Giá ba người cũng không nhìn ra là làm gì, nhìn từ bao hành lý mang theo bên người, nói biết võ công đi, không mang binh khí, nói không biết võ công đi... từ vóc người nhìn, căn bản không giống người thường, thân hình hoàn mỹ, thấy thế nào đều là tuyệt thế cao thủ.

Cuối cùng, vẻ mặt ổn định như thường.

Khu vực Tây Vực người đi đường cơ bản cũng phong trần có chút mệt mỏi, nhưng ba người này giống như là đi dạo vườn hoa, trên người không nhiễm một hạt bụi. Ngoài ra, chỉ cần không mù, thấy tình huống thế này, cũng hẳn biết mình gặp phiền toái a, vậy mà ba người mặt không đổi sắc tự mình ăn cơm, chẳng những không sợ chuyện, cảm giác kia còn có chút muốn gây sự a.

Lúc này, chỉ thấy đối diện trong sông bạc nghênh ngang đi ra một đám người. Cửa tửu lâu đã mở lớn, đám người kia liền xông vào.

Chưởng quỹ tửu lâu nhìn đám người kia đi vào một cái, mang tiểu nhị liền chạy, trong lúc nhất thời, trong khách sạn lớn như vậy chỉ còn sót Yêu Vương bọn họ một bàn kia ba người.

Yêu Vương tự mình uống trà, còn oán trách trà uống không ngon, muốn uống Long Tỉnh.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn Yêu Vương một cái, lại nhìn người đi vào cửa.

Cầm đầu một người vóc dáng cao lớn, mặt đầy hung dữ đáng vẻ có chút hung ác, đặc biệt bắt mắt là vị trí bên trái gò má hăn có hai nốt ruồi lớn, trên nốt ruồi còn có lông. Người này sau lưng còn có một đám côn đồ, tất cả đều là cao lớn thô kệch đáng vẻ có chút công phu.

Thiên Tôn liếc Ân Hậu một cái —— ai a?

Ân Hậu nhìn trời —— sòng bạc đối diện a.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều nhìn Yêu Vương.

Mà lúc này, Yêu Vương đặt ly trà xuống, khước miệng hơi nâng lên mấy phần, nhìn về phía cửa hướng người nọ đang đi tới chỗ mình.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu thấy vẻ mặt Yêu Vương cũng lấy làm kinh hãi.

Thiên Tôn híp mắt nhìn Ân Hậu —— người nhìn thấy biểu tình đó không?

Ân Hậu gật đầu một cái.

Hai người suy nghĩ một chút, a một tiếng, nghiêng mặt nhìn chăm chăm người mập mập đi tới bên cạnh kia.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu từ trên xuống dưới đem người mập mập nhìn một lần, cũng buồn bực —— vị này đã làm tội ác tày trời gì rồi? Mà Yêu nghiệt kia một bộ đáng vẻ “Thật là nhớ chinh hăng, rốt cuộc có cơ hội, a a a thật vui vẻ”?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 237: Hỏa Long Kim

Triệu Phổ phụng mệnh giúp Triệu Trinh tìm hoàng kim, kết quả là dưới Yên Vương đồng thời dưới tác dụng “Thần kỳ” của Triển Chiêu lại biến thành một vụ huyền án.

Cũng may cuối cùng Công Tôn phát hiện thi thể là giả, Triển Chiêu thở phào, đồng thời Triệu Phổ cũng tìm được hy vọng “Một đêm chột giàu”.

“Lão rèm”!

Cái nghề thất đức này mang đi kinh doanh, có thể tụ liễm tài sản rất lớn, cầm khoản tiền này tới cải thiện dân sinh chốn Tây Vực, giải khai việc cấp bách của các bộ tộc, hiển nhiên điều này hết sức phù hợp thẩm mỹ của Cửu vương gia.

Triệu Phổ cảm thấy con đường này đi rất đúng, cũng rất có phong cách trước sau như một của Triệu Trinh.

Như vậy, Triệu Trinh còn ở trong Hoàng Thành, có phải để cho bọn người Triệu Phổ đi tìm khoản tiền này hay không?

...

Lúc này, trong vườn hoa Hoàng Cung, Triệu Trinh đang ôm một con mèo trắng nhỏ, cùng khuê nữ ngồi đánh cờ a.

Hương Hương mặc một bộ Thái học học bào dành cho trẻ nhỏ, làm bộ ngồi ở trên cái ghế đá, cùng phụ hoàng nàng đánh cờ.

Triệu Trinh làm gì còn nhớ đến ván cờ a, nhìn khuê nữ đối diện giống như một tiểu phu tử, hai má phồng lên đang nghĩ bước kế tiếp nên đi như thế nào, cảm thấy tâm can tỳ phổi đều run rẩy, khuê nữ quả thật đáng yêu chết người mà.

Bàng Phi cầm trong tay chiếc quạt tròn vừa nhẹ nhàng quạt vừa nhìn hai cha con đánh cờ.

Trải qua một phen suy tính, Tiểu Hương Hương đi một bước, ngược mặt nhìn cha nàng.

Triệu Trinh cười híp mắt cầm lên con cờ cũng đi một bước, tiếp tục nhìn khuê nữ bối rối lo lắng.

Lúc này, bên ngoài viện Nam Cung Kỷ đi vào.

Nam Cung Kỷ cầm trong tay một phần quyển trục, nhìn có chút cổ xưa, vốn là vải vóc màu trắng đều biến thành vàng màu xám tro, chỗ cầm quyển trục lớp sơn cũng đã bạc màu.

Triệu Trinh ngẩng đầu lên.

Nam Cung Kỷ đi tới bên cạnh, cúi đầu tại tai Triệu Chinh nói nhỏ vài câu, liền đem quyển trục giao cho Triệu Chinh.

Triệu Trinh nhận quyển trục, thả mèo trắng nhỏ đi, đưa tay đem quyển trục mở ra, bắt đầu nhìn.

Bên trên quyển trục có rất nhiều chữ, phong phú lưu loát, giống như là viết một thiên văn chương.

Bàng Phi lặng lẽ giúp Hương Hương chỉ vị trí đặt quân cờ, sau đó liền ngẩng mặt lên, nhìn quyển trục trong tay Triệu Trinh.

Phía sau quyển trục, có một nhóm chữ nhỏ, chữ viết rõ ràng thoải mái, có một loại cảm giác phóng khoáng, mặc dù Bàng Phi không phải cái gì đại tài nữ, cũng nhìn ra được một khoản chữ này hẳn là không bình thường.

Chữ viết trên quyển trục ghi lại một mốc thời gian, Bàng Phi bẻ đầu ngón tay tính toán một chút liền có chút kinh ngạc, hẳn là hơn một trăm năm trước, khó trách quyển trục nhìn cũ như vậy.

Triệu Trinh mở quyển trục ra một chút xiu.

Bàng Phi chú ý tới vị trí cuối cùng phía sau bên trái quyển trục có một dấu vết. Đó là một ấn ký màu đen, chỉ có một chữ —— Yêu.

Triệu Trinh đại khái dùng thời gian một ly trà, mới xem xong chữ viết bên trong quyển trục, cười lắc đầu một cái, đem quyển trục gấp vào, giao cho Nam Cung, nói: “Đưa cho Bao khanh đi.”

” Vâng.”

Nam Cung nhận quyển trục, xoay người liền đi ra ngoài.

Triệu Trinh trở lại bên cạnh bàn ngồi yên, nhìn bàn cờ một chút, liền đưa tay捏 chiếc mũi nhỏ của Hương Hương, “Bước này là nường con đi thay chứ gì!”

Hương Hương trợn to hai mắt hỏi Triệu Trinh, “Phụ Hoàng, người làm sao biết được là do nường a?”

Triệu Trinh cười đắc ý, lại trên bàn cờ bày ra một nan đề để cho Hương Hương tiếp tục suy nghĩ bước kế tiếp.

Bàng Phi đưa ly trà cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhận lấy, cũng không uống, chính là bưng ly ung dung nhìn Bàn Phi.

Bàn Phi trừng mắt nhìn, có chút không hiểu.

Triệu Trinh đột nhiên mở miệng nói: “Ái phi, dáng vẻ thật là nghiêng nước nghiêng thành a.”

Bàn Phi mặt ửng đỏ, cầm quạt che miệng, vỗ nhẹ nhẹ Triệu Trinh một chút, ý kia —— đã là vợ chồng rồi!

Triệu Trinh cười, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Bàn Phi, quan sát một chút, nhưng là thờ dài: “Ai...”

Dẫu sao cũng là vợ chồng nhiều năm, Bàn Phi liền nhìn ra Triệu Trinh có chút tâm sự... Ngược lại không phải là chuyện gì phiền lòng, mà là đột nhiên cảm khái, có thể cùng nội dung bên trong quyển trục kia có quan hệ đi.

Triệu Trinh thu tay về, lấy một tay khác mở nắp ly trà, nhấp một hớp trà, tự nhủ nói một câu: “Khó trách người người cũng muốn làm hoàng đế.”

Bàn Phi bóc một trái vải, đưa đến bên miệng Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn bàn tay trắng nõn của Bàn Phi đang bóc vải, đột nhiên hỏi: “Nếu trăm không phải hoàng đế, chỉ là một người đọc sách bình thường có chút tài mọn, người có thể gả cho trăm hay không?”

Bàn Phi muốn mở miệng, Triệu Trinh hơi híp mắt: “Muốn nghe lời nói thật a.”

Bàn Phi cũng không trả lời, mà là hỏi ngược lại một câu giống vậy: “Nếu ta tướng mạo xấu xí, Hoàng thượng có thể cưới ta hay không?”

Triệu Trinh cười: “Ý của Ái Phi là chỉ có quân vương mới phối cùng mỹ nhân sao?”

Bàng Phi tựa hồ là xuất thần, ngây ngẩn một hồi, khẽ lắc đầu một cái.

Triệu Trinh nhìn nàng: “Từ xưa đều nói, trai tài gái sắc, tài tử giai nhân... Xem ra muốn tìm một mỹ nhân, tự mình cũng phải có chút bản lĩnh, là đạo lý như vậy sao?”

Bàng Phi suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu một cái.

Triệu Trinh bị nàng chọc cười, hỏi: “Vậy ái phi có cao kiến gì không?”

Bàng Phi cười một tiếng, nói: “Thần thiếp cảm thấy, tướng mạo cũng tốt, tài tình cũng được, cũng không có một vật trọng yếu.”

Triệu Trinh tò mò: “Vật gì?”

Bàng Phi thấp giọng nói: “Mạng.”

Triệu Trinh sửng sốt một chút.

Bàng Phi nói: “Thần thiếp khi còn bé, cha chỉ như vậy dạy ta. Người đời này, mạng có được đều trọng yếu hơn so với hết thảy mọi thứ. Tốt số thì sao, như thế nào là tốt. Mạng không tốt, làm thế nào cũng không tốt.”

Triệu Trinh nghe lời này, như có điều suy nghĩ nhất thời ngây ngô, cho đến lúc Hương Hương đưa tay khều khều cánh tay, Triệu Trinh mới hoàn hồn lại.

Triệu Trinh nhìn ván cờ đã đầy rẫy quân cờ, lại nhìn kiều thê cùng con gái yêu bên cạnh một chút, ngẩng đầu lên ngắm nhìn bốn phía, cung điện hoa lệ vườn hoa xinh đẹp... Muốn giải thích thế nào mình có hết thảy các thứ này chứ? Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng câu nói kia của Thái

sư đích xác chính là câu trả lời tốt nhất —— hết thầy cũng là bởi vì mạng a!

Lại đi mấy bước cờ, Thái hậu kêu người đến đem Hương Hương ôm đi.

Bàng Phi cùng Triệu Trinh ở trong viện ngồi, rót ly trà cho Triệu Trinh, phát hiện Triệu Trinh lại thất thần, liền hỏi: “Hoàng thượng, có tâm sự?”

Triệu Trinh khẽ gật đầu một cái: “Trẫm cho Cửu thúc một nan đề, vào lúc này chắc là đang tìm lời giải a.”

Bàng Phi không biết phải làm sao: “Hoàng thượng, Cửu thúc chinh chiến khổ cực, mới vừa đánh thắng trận, ngài lại đưa cho thúc ấy vấn đề khó khăn gì a?”

Triệu Trinh nâng cằm: “A, cách mấy ngày, Trẫm ở chỗ Bao khanh có nghe qua một câu chuyện.”

Bàng Phi bưng ly trà tò mò nghe.

Triệu Trinh nói: “Nghe nói Yêu Vương trở về, lúc Trẫm cùng Bao khanh một lần uống trà, nhắc tới một chuyện lý thú. Bao khanh lúc còn ở Thái học viện đi học, đã từng đọc qua tàng thư trong Long đồ các.”

Bàng Phi kinh ngạc: “Nhiều sách như vậy, Bao đại nhân cũng xem qua a?”

Triệu Trinh gật đầu, “Trẫm khi còn bé thường cùng Bát vương gia cùng Cửu thúc đi Thái học viện chơi đùa, luôn nhìn thấy Bao khanh đang đọc sách, một quyển lại một quyển. Đại đa số người đọc sách là vì có chỗ lợi, vì thành công, vì học đỗ, Bao khanh lại bất đồng.”

Bàng Phi: “Không vì những thứ này, vậy đọc sách là vì cái gì?”

Triệu Trinh khẽ mỉm cười: “Hắn a, chỉ là vui vẻ nhìn mà thôi, cũng giống như người thích nghe hát, là một loại yêu thích.”

Bàng Phi gật đầu: “Cái này thần thiếp hiểu, cũng giống như thần thiếp hay đánh đàn, mấy ngày không đánh sẽ khó chịu, không có chuyện gì sờ giây đàn một cái cũng rất tốt.”

Triệu Trinh cười, “Bao khanh hôm đó cùng ta nói, hẳn khi đó, trong lúc vô tình xem qua một phần bao thư do Ngân Yêu Vương viết.”

“Thật không?” Bàng Phi kinh ngạc.

Triệu Trinh nói tiếp, “Lá thư này, là rất lâu rất lâu trước kia, Ngân Yêu Vương viết cho một bằng hữu làm quan trong triều. Trong thư nói một câu chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

Bàng Phi nhìn chăm chăm Triệu Trinh.

Triệu Trinh đối với nàng khẽ nhú mày một cái: “Đã từng có một vị kỳ nhân, bằng tay nghề của mình, làm ra một vương quốc..”

Bàng Phi sững sốt như vậy một hồi, có chút không dám tin tưởng: “Làm ra một vương quốc?”

Triệu Trinh gật đầu: “Long đồ các có vị Đại học sĩ, kêu là Lưu Hiến Nhạc, người nghe qua không?”

Bàng Phi gật đầu: ” Vâng, đại tài tử Lưu Hiến Nhạc sao, thần thiếp có mấy bài đàn phổ do người ấy biên soạn.”

Triệu Trinh: “Mới vừa rồi Nam Cung cầm tới phần kia quyển trục, chính là thư của Yêu Vương mà năm đó Bao khanh thấy. Lá thư này chính là viết cho gia gia của Lưu Hiến Nhạc. Lão lưu gia thế đều làm quan to,

những quan lớn trong triều đều biết, gia gia Lưu Hiến Nhạc là truyền kỳ nhất, nghe nói là bạn tốt của Yêu Vương, dưới sự hỗ trợ của Yêu Vương, làm qua không ít đại sự, năm đó cũng là nhân vật oai phong một cõi.”

Bàng Phi có chút không hiểu: “Hoàng thượng, vị kỳ nhân kia, vì sao phải làm ra một vương quốc a? Lừa gạt lấy tiền tài sao?”

Triệu Trinh lắc đầu một cái.

Bàng Phi: ” Vậy... Vì thỏa nguyện được làm hoàng đế sao?”

Triệu Trinh cười, tiếp lắc đầu.

Bàng Phi không nghĩ ra: “Vậy thì vì cái gì?”

Triệu Trinh khe khẽ thở dài: “Vì có thể sinh hoạt mấy năm yên ổn.”

Bàng Phi vẫn không hiểu: ” Dày vò như vậy, ngược lại là vì cuộc sống yên tĩnh?”

Triệu Trinh không biết làm sao: “Cũng giống như ái phi vừa nói, hết thảy đều là mạng a.”

...

Chạng vạng, trong cổ trạch ở Hắc Phong Lâm, ảnh vệ dọn sạch sách trong thư phòng, dời kệ sách... đồ đạc trong thư phòng, nhưng là để cho bọn người Triệu Phổ mở rộng tầm mắt.

Kệ sách ngăn trở trong vách tường, để hở ra một lỗ hồng hình vuông, bên trong chất đầy đồ.

“Cất giữ là bảo bối sao?” Tiểu Lương Tử nhón chân, cầm một cái bình hoa xuống cẩn thận nhìn một chút: “Oa! Lại là Long lại là Phượng, nhìn rất đáng tiền a.”

Triệu Phổ cầm lên mấy thứ nhìn một chút, cau mày: “Đây là dụng cụ hoàng gia.”

“Nhìn cái này.”

Triển Chiêu từ trong một cái ô lấy ra một bộ quần áo, khẽ giũ một cái... Một hồi bụi bay lên, tất cả mọi người che miệng mũi ho khan mấy tiếng, chạy ra bên ngoài.

Mượn ánh sáng bên ngoài nhìn một chút, bộ quần áo trong tay Triển Chiêu, mọi người kinh ngạc hô lên, “Long bào?!”

Công Tôn cùng Triệu Phổ cẩn thận kiểm tra một chút.

Triệu phổ sờ cảm: “Ai nha... Đây là long bào kiểu gì a? Đồ án trên long bào lại là hỏa long.”

Tiểu Lương Tử lại từ trong phòng tìm ra một mũ quan long kim, chạy đến: “Cái này ta ở trong tuồng kịch nhìn thấy qua nga! Hoàng đế đều sẽ đội mũ quan này a”

Công Tôn cầm quần áo cùng đầu quan đặt lên bàn, cẩn thận nghiên cứu một phen, cho ra kết luận: “Tốt thật!”

Triệu Phổ cũng gật đầu, “Thật là khó phân thiết giả.”

bạCH NGỌC ĐƯỜNG và Triển Chiêu cũng ngẩng đầu lên, nhìn về thư phòng.

Lúc này, tất cả mọi người có một nghi vấn —— chủ nhân tòa nhà này đến tột cùng là người gì a? Tại sao hẳn sẽ cất giấu những vật phẩm hoàng gia khó phân thiết giả như vậy chứ?

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người đều đầu óc mơ hồ, Trâu Lương bỗng nhiên khều Triệu Phổ.

Triệu Phổ quay đầu nhìn hăn.

Trâu lương đối với mọi người ngoắc ngoắc tay, ý kia... Cùng ta đi ra.

Đám người Triển Chiêu cũng đi theo Trâu Lương đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Tắc Lặc cùng Tiểu bạch lang, đang ngồi xồm ở nơi đó ngáp.

Trâu Lương chỉ chỉ Tắc Lặc, cùng Triệu Phổ bọn họ nói, “Nó nói dẫn chúng ta đi một nơi trọng yếu.”

Tất cả mọi người hí mắt nhìn Trâu Lương, không thể nào tin được —— Tắc Lặc ở nơi nào có phát biểu a?

Tắc Lặc nhìn thấy người đều đến đông đủ, liền đứng dậy đi tới chỗ sâu hơn trong rừng rậm.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Trâu Lương, “Đi chỗ nào a? Trời cũng mau tối nga.”

Trâu Lương nhún vai một cái: “Cánh rừng này ta cũng chưa tới bao giờ.”

Mọi người đi theo Lang vương, trời cũng mau tối.

Vốn cho rằng trong đêm tối Hắc Phong Lâm sẽ đưa tay không thấy được năm ngón, âm u đáng sợ, nhưng ai biết vào đêm, đỉnh đầu ánh trăng cùng ánh sao hắt xuống, trên nhánh cây bụi cây giống như hiện lên một tầng ngân sa, trong rừng những đốm sáng xanh xanh của Đom Đóm cũng như tinh quang trôi lơ lửng.

Tắc Lặc cùng Cam cũng xếp hàng đi ở phía trước, vừa đi, còn vừa thỉnh thoảng ô ô mấy tiếng, tựa hồ là đang trao đổi cái gì.

Tiểu Ngũ đi theo ở phía sau cùng, lắc cái đuôi, trêu chọc sói con bên cạnh đang loạn nhảy để đuổi Đom Đóm.

Gió đêm hơi lạnh, trong gió có cơn trùng kêu vang cùng âm thanh róc rách của nước suối, ngửi được là nhàn nhạt từng mộc hương.

Mọi người đi đều có chút say mê, vốn là cũng mới vừa đánh thắng trận lại đón Yêu Vương trở về, một ngày trôi qua tâm tình cũng tốt, vào lúc này càng thích ý, loại chuyện tìm bạc ai cũng không đặt ở trong lòng.

Tắc Lặc không nhanh không chậm dẫn mọi người xuyên qua một mảnh rừng cây vô cùng xinh đẹp, ở trước một cái sơn động liền ngừng lại.

Lang vương quay đầu nhìn một chút, trong miệng lại ô ô mấy tiếng.

Trâu Lương ngồi xuống đi vào trong nhìn, tò mò hỏi Tắc Lặc: “Vật chúng ta muốn tìm ở bên trong?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, có chút tò mò hai người bọn họ là có thể giao tiếp như thế nào.

Bạch Ngọc Đường chính là nhìn Triển Chiêu một chút —— đại khái cũng giống như người cùng với những con mèo trong sân a, dựa vào yêu thích~

Triển Chiêu đưa tay nắm lấy bả vai Bạch Ngọc Đường —— Vậy hai ta thì sao?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cả người vô sự cũng cười khê thực vui mừng, nụ cười trên mặt cũng nhu hòa mấy phần —— gia đùa miêu cũng toàn dựa vào yêu!

Lúc này, nhóm ảnh vệ cũng tìm nhánh cây, làm thành cây đuốc.

Trâu Lương nhận lấy cây đuốc, đi trong động chiếu một cái, lại ngồi một cái, đưa tay sờ lỗ mũi một cái.

Lâm Dạ Hỏa biết Trâu Lương đây là người được mùi vị gì rồi, liền hỏi: “Thứ gì?”

Trâu Lương có chút nghi ngờ, bất quá vẫn là trả lời, “Hoàng kim!”

“Hả?” Mọi người đều kinh ngạc nhìn Trâu Lương, “Hoàng kim?”

Triệu Phổ ôm cánh tay ánh mắt cũng sáng: “Bao nhiêu?”

Trâu Lương gật đầu một cái, lại đi tới bên cạnh Tắc Lặc.

Tắc Lặc ngồi ở cửa sơn động, ánh mắt màu xanh nhìn mọi người, vẻ mặt ổn định như thường lệ.

Trâu Lương giơ cây đuốc đi vào sơn động, Triển Chiêu bọn họ cũng đi theo vào.

Sơn động thật lớn, lối vào có rất nhiều cỏ khô, tựa hồ là cố ý dùng để che đồ vật bên trong.

Mọi người động thủ đem vật cản lấy ra, chỉ thấy bên trong có mấy tảng rương gỗ.

Cái rương chất đầy đến đỉnh động, đưa mắt nhìn thì thấy số lượng rất nhiều.

Trâu Lương đưa tay lôi ra một cái rương trong đó... Đại khái là niên đại rất xưa, cho nên rương gỗ cũng mục nát, kéo một cái nắm tay, liền nghe được “Rào” một tiếng...

Theo Trâu Lương kéo xuống khối lớn tấm ván, sau lưng Lâm Dạ Hỏa bận bịu liền lôi Trâu Lương một cái.

Ngay sau đó, Triệu Phổ kéo Công Tôn, Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Bạch Ngọc Đường kéo theo Tiểu Lương Tử, mọi người cùng nhau vọt ra khỏi sơn động.

Mà trong sơn động liên nghe một trận vang động, “Rào rào ” một tiếng, một mảng lớn đồ vật như thủy triều vậy cũng tuôn ra bên ngoài

Nhờ ánh lửa, mọi người thấy rõ đồ vật vừa tuôn ra ngoài, lại là ánh vàng rực rỡ nguyên bảo.

Nhìn một đồng vàng như thủy triều lao ra, tất cả mọi người liên choáng váng.

Cũng không biết bên trong kết quả là có bao nhiêu, tóm lại chờ lúc kim triều [người ta là thủy triều giờ đến luôn kim triều a~~~]ngừng lại, trước nhất nguyên bảo đã tuôn ra một đoạn khá xa.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhặt lên một cái, đưa tây ẩn một chút, giám định một cái, ngẩng đầu đối với Triệu Phổ gật đầu một cái, “Thật.”

Mọi người càng trợn tròn mắt.

Ngũ gia đem vàng lật lại, liền phát hiện mỗi một nguyên bảo phía dưới đều có một cái ấn ký, là hình vẽ một vòng tròn hỏa long.

Triển Chiêu cũng nhìn thấy, nói, “Giống với hình vẽ bên trên mộ bia không có chữ kia a.”

Ngũ gia gật đầu.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nơi này có bao nhiêu hoàng kim?”

Ngũ gia cau mày lắc đầu một cái, “Dự tính là rất nhiều, không biết bên trong còn có bao nhiêu.”

Triệu Phổ gãi đầu, nhìn Công Tôn.

Công Tôn cũng vể mặt nghi hoặc.

Lâm Dạ Hỏa chống nạnh đứng ở trên một đồng kim nguyên bảo, không hiểu: “Cho nên vậy là chúng ta tìm được rồi? Kia sớm hỏi Tắc Lặc không phải là được sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy tựa hồ có chút quá thuận lợi, thật là không ngờ tới.

Tiểu Lương Tử nhặt lên mấy miếng kim nguyên bảo gõ một cái, nghe đang đang hai tiếng, hỏi: “Vậy tại sao Tắc Lặc sớm không dẫn chúng ta tới, càng muốn chờ trời tối mới dẫn chúng ta tới đây?”

Triệu Phổ thuận tay kéo Trâu Lương qua, hỏi, “Nó đã nói với người như thế nào?”

Trâu Lương gãi đầu, “Liên nói có đồ cho chúng ta nhìn a.”

Công Tôn: “Nó lúc nào nói?”

Trâu Lương suy nghĩ một chút, “Ngay tại lúc Tiểu Lương Tử đem cái mũ quan kia cầm đi ra..”

“Đầu quan kia là hoàng kim.” Bạch Ngọc Đường tựa hồ suy nghĩ minh bạch, nhìn Tắc Lặc, “Nó là biết nơi này có vàng, sau đó cho là chúng ta tìm vàng sao?”

Tất cả mọi người nhìn Tắc Lặc.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay xoa đầu Lang Vương, “Ai nha! Thật có thể làm!”

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đang ngáp, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cho nên chúng ta coi là tìm được sao?”

Ngũ gia suy nghĩ một chút, “Đại khái là vậy...”

Công Tôn, “Luôn cảm thấy thiếu cái gì.”

Lâm Dạ Hỏa, tỏ ý, “Đúng vậy! Yêu Vương nói cái gì mà Hỏa Long Quốc, Hỏa Long Ký cái gì, hoàn toàn không quan hệ nha!”

Triệu Phổ cũng có chút khó chịu, ôm cánh tay, “Chỗ hoàng kim này cảm giác không phải là tìm được mà là nhặt được.”

Trâu Lương hỏi Triệu Phổ, “Nếu không để cho người tới dọn ra ngoài chứ?”

Triệu Phổ gật đầu, dặn dò, “Thời điểm dọn đồ cẩn thận một chút, chớ làm hư khu rừng kia, thật đẹp mắt, làm hư rất đáng tiếc.”

Giả ảnh gật đầu, mang người đi làm việc.

Tiểu Lương Tử thấy đã không có chuyện gì, liền hỏi, “Có thể ăn cơm không? Con đói bụng rồi!”

Triệu Phổ cùng Công Tôn cũng đều không thể làm gì khác hơn là thờ dài, mọi người khoát khoát tay, ra rừng, chuẩn bị trở về Hắc Phong Thành ăn cơm.

Lúc rời đi, khi đi qua tòa nhà kia, Triển Chiêu cũng không nhìn được mà đi nhìn lại tòa nhà cũ cô độc kia, cùng với hai ngôi mộ trên sườn núi.

Không biết tại sao, rõ ràng là tìm được đồ mong muốn, trong lòng nhưng trống trải... Cảm giác tiếc nuối nhiều hơn vui mừng.

...

Mà lúc này, bên ngoài Hắc Phong Thành cách đó không xa Vĩnh Cửu Thủy Trấn, giống vậy một bụng nghi ngờ, còn có Ân Hậu cùng Thiên Tôn.

Mới vừa rồi lúc ăn cơm, chưởng quỹ sông bạc đối diện khí thế hung hăng mang một bang côn đồ xông vào, mắt thấy thì phải đánh rồi. Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng cảm thấy khó khăn, hai người chính là đại cao thủ, không đánh lưu manh bao giờ, một hồi còn phải cẩn thận chớ đem người đánh chết.

Thế nhưng vào lúc này, Ngân Yêu Vương bỗng nhiên một tay nâng cằm, hướng về phía vị chưởng quỹ mập mạp kia trên mặt có hai nốt ruồi nhẹ nhàng chỉ một cái, nói, “Ta biết Hỏa Long Kim ở nơi nào.”

Liên một câu nói này, chưởng quỹ sông bạc kia trên mặt hung dữ đều không ngang tàng nữa, trong nháy mắt sau khi kinh ngạc, trên mặt đầy nụ cười, thần tình kia nhìn liên bốn chữ —— tâm hoa nộ phóng [mở cờ trong bụng]

Vào lúc này, Yêu Vương cùng Thiên Tôn, Ân Hậu bị mời đến sông bạc, vị chưởng quỹ kia tự xưng họ Ôn, đang bưng trà rót nước phục vụ bọn họ bộ dạng rất ân cần.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu không hiểu nhìn Ngân Yêu Vương.

Mà giờ khắc này, Yêu Vương nhìn ánh mắt chưởng quỹ kia, nhưng một chút nhiệt độ cũng không có.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu trong lòng hiểu rõ, loại ánh mắt này của Yêu Vương, bọn họ xem qua quá nhiều lần, đây là ánh mắt Yêu Vương muốn thu thập ác nhân, trước mắt vị chưởng quỹ này không biết làm bao nhiêu chuyện thất đức, cho tới khi Yêu Vương mới vừa trở lại, cái thứ nhất chạy tới thu thập lại là hắn.

“Vị công tử này...”

Chưởng quỹ kia sau khi ân cần xong, cùng Yêu Vương làm quen, “Không biết làm việc ở đâu, lại biết về Hỏa Long Kim a?”

Yêu Vương khẽ mỉm cười một cái: ” Hỏa Long Kim giấu ở Mê Trung, cùng người Uông gia năm đó tội nghiệt như nhau...”

Uông chương quỹ đích vội vàng khoát tay cắt đứt Yêu Vương, “Ai... Công tử, sòng bạc chỗ chúng ta, có lời không thể nói rõ, tai vách mạch rừng a!”

Ngân Yêu Vương nhìn hẩn một cái, cười lạnh một tiếng, “Phải không...”

Uông chương quỹ cùng Yêu Vương thương lượng, “Công tử nếu biết Hỏa Long Kim ở chỗ nào, vẫn còn tới tìm ta, vậy thì bày tỏ không phải cầu tài a!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái —— cái này là đang diễn cái gì a?

Ngân Yêu Vương khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, “Có chút việc khó, không giải quyết được.”

Chương quỹ xoa xoa tay, “Ha ha, cứ nói đừng ngại, chỉ cần ta có thể làm được, cũng sẽ làm theo!”

Yêu Vương gật đầu một cái, “Ta có mấy người bạn, là binh lính trong quân đội Triệu Phổ, phạm vào quân kỷ.”

“Nga...” Chương quỹ kéo dài âm điệu, chà xát tay, “Người có thể không hay a! Toàn bộ Tây Vực đều biết Cửu vương gia trị quân nghiêm khắc, xúc phạm quân quy đó là nhất định sẽ xử theo quân pháp, nếu như là binh lính không đúng còn tội thêm một bậc a!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đã buông tay không đi tìm hiểu chuyện gì xảy ra, liền theo Yêu Vương chơi đùa đi.

Yêu vương khe khẽ thở dài, “Triệu Phổ hạ lệnh, ba ngày sau, chém lập quyết.”

Chưởng quỹ hít một hơi lạnh.

Yêu Vương đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái mặt bàn, “Người muốn biết Hỏa Long Kim ở nơi nào, liền cứu vị bằng hữu của ta, nếu không...”

Yêu Vương khẽ mỉm cười, “Ta đã đem phương vị của Hỏa Long Kim vẽ thành bản đồ, chỉ cần bạn ta vừa chết, sẽ có người đem bản đồ giao cho Triệu Phổ... Đến lúc đó, Hỏa Long Kim kể cả bí mật Uông gia của người cùng nhau...”

Uông chưởng quỹ lần nữa hít một hơi lạnh, vào lúc này sắc mặt tái xanh.

” Nhưng...” Chưởng quỹ trực run lên, “Triệu phổ muốn giết người, ta làm sao cho người cứu được a? Coi như cướp ngục, lấy tính cách Cửu vương gia, hẳn đem toàn bộ Tây Vực đào ba thước cũng sẽ đem những phạm nhân kia bắt trở về chém đầu ...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng đồng tình nhìn chưởng quỹ kia một cái, đúng là, chuyện này độ khó cao, ai cũng không làm được? Một chưởng quỹ sòng bạc, có thể nhập ngũ cứu tử tù sao?

Ngân Yêu Vương nhưng là mặt không đổi sắc, đứng lên nhẹ nhàng vỗ một cái vạt áo, dặn dò chưởng quỹ kia, “Ba ngày sau ở lầu ba Thái Bạch Cư trong Hắc Phong Thành, ta chờ người, qua giữa trưa ta nếu là không thấy được người, người có thể tự thu xếp ổn thỏa a... Phải biết, lấy tính cách Triệu Phổ toàn bộ Tây Vực đào ba thước, hẳn phỏng đoán cũng sẽ đem người Uông gia của người tìm cho ra.”

Yêu Vương nói xong, mang Thiên Tôn cùng Ân Hậu liền ra cửa, lưu lại vị chương quỹ họ Uông kia một người ngốc lẳng ở trong nhà.

Ra sông bạc, Yêu Vương cùng Thiên Tôn, Ân Hậu dắt ngựa, cũng không có chuyện người vậ bắt liền tiếp tục trở về Bách Hoa Cốc lấy đồ.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu hỏi Yêu Vương kết quả chuyện gì xảy ra, Yêu Vương cũng chưa nói. Ở trên ngựa, thời điểm đi qua một sườn núi cao, Yêu Vương dắt ngựa, quay đầu hướng phương hướng Hắc Phong Lâm nhìn xa.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng quay đầu nhìn, phát hiện bốn phía Hắc Phong Lâm tựa hồ là tụ tập không ít binh mã, đèn lồng cây đuốc chiếu một mảnh rừng sáng như ban ngày, đầu người nhốn nháo rất là náo nhiệt, còn có một đội xe ngựa thật dài.

Ngân Yêu Vương khẽ mỉm cười, quay đầu ngựa, mang hai người xoay người trở về.

...

Mà lúc này, ở trên cổng thành nhìn Hắc Phong Lâm còn có Triệu Phổ.

Ăn cơm tối xong, Cửu vương gia cùng Công Tôn liền không tự chủ đi tới trên cổng thành, mới vừa đứng yên, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng lanh lợi đi tới.

Xa xa Hắc Phong Lâm, Trâu Lương đang mang một đám binh lính đốt đèn dọn vàng, Lâm Dạ Hỏa cùng bày sói cùng nhau đang vây xem. Hắc Phong Lâm dù sao không phải là địa phương dễ đi, trừ phi Trâu Lương dẫn, nếu không binh lính bình thường cũng không dám đi vào, bày sói sẽ không phản ứng gì với bọn họ, chớ nói chi là cho dẫn đường.

Các binh lính dè dặt chuyên chở kim nguyên bảo, tận lực không ảnh hưởng bày sới.

Triệu Phổ nhìn bọn họ một hồi, Hạ Nhất Hàng cùng Công Tôn Mỗ cùng nhau lên cổng thành.

Lão gia tử ăn cơm tối tới tiêu cơm một chút, thấy mọi người mặt mày ủ dột, có chút buồn cười, hỏi: “Đây không phải là tìm được hoàng kim sao, làm sao ngược lại mất hứng?”

Tiểu Lương Tử kéo Công Tôn Mỗ, nói, “Lão gia tử, sự phụ ta vào lúc này là vừa thái [đại tiện a] lòi một nửa cảm giác... Ai nha.”

Lời còn chưa dứt, Công Tôn nắm được lỗ tai hắn, “Mới vừa cơm nước xong có biết mắc ói hay không!”

Triệu Phổ thờ dài nhìn học trò, lời này nói ầu nhưng cũng có lý, đích xác là không thoải mái!

Mọi người đang trò chuyện, dưới lầu Long Kiều Quảng chạy lên, tựa hồ là tìm Hạ Nhất Hàng, “Người bắt được!”

Hạ Nhất Hàng sắc mặt lập tức trầm xuống, “Là tướng sĩ trong quân?”

Long Kiều Quảng gật đầu, “Ừ! Một nhóm binh lính giả trang người giang hồ làm, còn giết người a.”

Hạ Nhất Hàng mặt đều đen lại, “Đồ khốn!”

Triệu Phổ có chút không hiểu, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Thế nào?”

Long Kiều Quảng nói, “Buổi sáng, lúc chúng ta trò chuyện, có nhà sính lễ bị cướp, còn có chuyện mấy đội thương nhân bị tập kích cướp bóc.”

Triệu Phổ cau mày, Triển Chiêu cũng nghe được, kinh ngạc, “Là binh lính trong quân doanh làm?”

Long Kiều Quảng cũng thật giận: “Ừ! Có mấy người chuẩn bị nghỉ hưu về nhà, bí quá hóa liều làm chuyện như vậy, bây giờ trong thành người giang hồ lại nhiều, cho nên thừa dịp loạn làm chuyện xấu.”

Triệu Phổ ánh mắt cũng lạnh mấy phần, hỏi: “Đả thương người rồi?”

Long Kiều Quảng gật đầu, “Chết mấy người lữ nhân, đều bị nhét vào bãi tha ma, Hứa Kham đang dẫn người tra.”

Triệu Phổ liền sinh khí, “Người cũng bắt được? Liền xử theo quân pháp! Một người cũng không cho phép chạy!”

Long Kiều Quảng cùng Hạ Nhất Hàng đều gật đầu, xuống cổng thành đi xử lý.

Triệu Phổ vào lúc này cũng không đoái hoài tới chuyện ở Hắc Phong Lâm, hừ hừ xuống cổng thành, trong miệng còn lẩm bẩm, “Mấy cái con sâu làm sâu nổi canh! Lão tử không tha cho bọn họ!”

Chờ Triệu Phổ xuống lầu, Công Tôn mang Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử liền chuẩn bị đi trở về ngủ, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, từ trong tay áo rút ra một quyển sách tới, đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Nè.”

Ngũ gia hơi sững sờ, nhận lấy sách còn suy nghĩ —— đồ chơi gì sao?

Nhìn một cái mặt bìa, Ngũ gia ánh mắt sáng lên, “Chính là bản ghi chép về họ Uông kia...”

Công Tôn gật đầu, “Các người không phải là muốn xem sao.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu thu hồi sách, kéo Triển Chiêu xuống cổng thành.

Triển Chiêu còn buồn bực, “Làm gì vậy?”

Ngũ gia, “Trở về đọc sách a, không chừng còn có thể có đầu mối.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 238: Danh Sách

Phóng ngựa vào quần sơn, đi qua gò cát, dong ruổi qua đồng cỏ, đi qua cây rừng, phóng tầm mắt nhìn tới là đỉnh núi Thiên Sơn tuyết trắng bao trùm nguy nga cao vút ở trên tầng mây.

Ở trên Thiên Sơn Nam lộ, có một sườn núi quanh năm tuyết đọng, theo sườn núi đi lên, có thể thấy một tòa trạch viện, bên trong cửa viện có mấy gian phòng xá tinh xảo, phía sau phòng xá lại có vườn hoa lớn.

Phòng xá như là đường phân ranh giới, trước phòng và sau phòng thuộc về kiểu khí hậu khác biệt, một bên là băng tuyết bao trùm, nhưng một bên lại là phồn hoa nở rộ.

Đứng ở trong viện nhìn lên là bầu trời xanh biếc, bốn phía là đỉnh núi non trùng điệp, trên đỉnh núi trên có băng tuyết, dưới đỉnh núi là rừng rậm, bảy bạch tuần lộc thường không xuất hiện ở gần đây. Chúng hay núp ở những dãy sơn cốc nhỏ trong dãy núi Thiên Sơn khổng lồ, chính là ở nơi tiên cảnh Bách hoa cốc.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu khi còn bé liền theo Yêu Vương, sinh sống ở nơi này.

Lúc Yêu Vương rời đi, Ân Hậu cũng không trở về Bách hoa cốc, Thiên Tôn chính là một mực ở nơi này.

Yêu Vương mang Thiên Tôn cùng Ân Hậu cưỡi ngựa đi tới trước trạch môn, xuống ngựa.

Ngân Yêu Vương đứng ở cửa một hồi, nhìn chung quanh một chút, trong trí nhớ của Yêu Vương thì mấy cây mai vàng trước cửa đã to lớn hơn trước rất nhiều, hoa mai nở vàng rực một mảnh, mùi thơm tràn ngập trên không trung, gợi cho Yêu Vương cảm giác quen thuộc.

Yêu Vương đứng ở cửa một hồi, liền muốn vào cửa, đẩy cửa trước, nhưng lại chú ý tới một rương sắt lớn bày trước cửa.

Yêu Vương thật tò mò, vừa hỏi là cái gì, liền đi mở rương ra.

Nhìn bên trong một cái... Chỉ thấy bên trong chất đầy chìa khóa.

Yêu Vương nghi ngờ quay đầu lại hỏi, “Cái gì nha? Sao nhiều chìa khóa như vậy?”

Thiên Tôn gãi gãi đầu nhìn trời.

Ân Hậu nhìn Thiên Tôn một chút, liền hỏi, “Là bởi vì người một mực không nhớ mang theo chìa khóa, cho nên Ngọc Đường chuẩn bị cho người nhiều chìa khóa như vậy?”

Thiên Tôn chớp mắt, bước nhanh tới, sờ một cái trên người, quả nhiên là không có chìa khóa.

“Khụ khụ” Thiên Tôn ho khan một tiếng, nhìn trái phải một cái, rất vô tình kéo khóa cửa một cái.

Cõi đời này khóa nào cũng không ngăn được Thiên Tôn kéo một chút, liền rắc rắc một tiếng gãy ra.

Thiên Tôn đẩy cửa một cái, nghênh ngang đi vào trong.

Ân Hậu cùng Yêu Vương nhìn nhau một cái, lại đi nhìn cái rương khóa trước cửa một chút, lắc đầu không biết làm sao, lòng nói —— Ngọc Đường thật là không dễ dàng a.

Vào tiền viện, trên mặt tuyết dày có một tấm bàn đá cùng mấy chiếc ghế, trong sân một tầng tuyết đọng thật dày, trên đất có một chuỗi dấu chân nhỏ, đại khái là có động vật nhỏ nào đi qua.

Yêu Vương đi về phía gian phòng mình từng ở, đẩy cửa phòng ra, đồ vật trưng bày trong phòng cơ hồ không có thay đổi so với trước đây, hơn nữa không có bụi bám, tựa hồ là có người ở vậy.

Thiên Tôn nhìn gian phòng kia một cái... Nguyên lai chính Thiên Tôn mấy năm này vẫn luôn ở tại trong phòng Yêu Vương, chẳng qua là trước kia trí nhớ hỗn loạn, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tại sao nhất định phải ở tại nơi phòng.

Bạch Ngọc Đường từ nhỏ cũng biết, đồ vật trong phòng Thiên Tôn không thể lộn xộn, bộ bàn ghế cùng bình trà và ly trà, nguyên lai để ở nơi đâu, sau khi dùng qua đem để ở nơi nào dù là để lệch một chút, Thiên Tôn cũng sẽ đi xếp đặt lại, xếp đến lúc Thiên Tôn cảm thấy “Đúng rồi” mới ngưng.

Đầu tiên lúc Bạch Ngọc Đường còn nhỏ liền cảm thấy có thể sư phụ tương đối thích bắt bẻ, có thể trừ gian phòng kia ra, những địa phương khác đồ để chỗ nào Thiên Tôn căn bản không quan tâm, cho nên trong trí nhớ Bạch Ngọc Đường thì gian phòng kia là bất đồng.

Yêu Vương cười híp mắt nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu khoát tay chặn lại, “Chúng ta ở lại hai ngày đi.”

Ân Hậu hướng tới gian phòng mà mình cùng với Thiên Tôn ở trước kia đi tới, đẩy cửa ra...

Cái phòng này là Bạch Ngọc Đường ở, trong phòng bày hai cái giường, cùng đáng vẻ khi bọn họ còn bé ở cũng không sai biệt lắm.

Ân Hậu đột nhiên cười, gian phòng của Triển Chiêu trong Ma Cung cũng là bố trí như vậy, không chỉ Triển Chiêu, ngay cả gian phòng của khuê nữ Ân Lan Từ khi còn bé, đều là như vậy, luôn là hai cái giường.

Thiên Tôn từ trong ngăn kéo lấy ra khăn trải nệm cùng mền mới, lẩm bẩm, “Ai nha, sớm biết đem hai nha đầu mập gầy cũng mang đến là tốt, còn phải phúi bụi nữa a.”

“Vậy thì tự mình phúi a.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu quay đầu, chỉ thấy Yêu Vương dựa vào khung cửa.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu lập tức lộ mặt ghét bỏ —— Tự mình phúi bụi?

Yêu Vương chỉ huy hai người bọn họ, “Trong sân tuyết quét sạch sẽ, phòng quét dọn tốt, đất cũng phải lau.”

“Hả?!” Thiên Tôn cùng Ân Hậu bất mãn.

Yêu vương gõ khung cửa một cái, “Nhanh lên!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu tâm bất cam tình bất nguyện đi lấy chổi lông gà tử cùng cây chổi, Yêu Vương nhanh nhẹn đi tới phòng bếp.

Ân Hậu liền hỏi, “Người đi đâu vậy a?”

“Đi nấu cơm cho hai người a.” Yêu Vương đẩy cửa phòng bếp ra, sau khi vào phòng liền làm việc.

Ân Hậu cầm cây chổi ở trong sân quét tuyết vừa hỏi Thiên Tôn đang lau bàn “Làm thức ăn gì? Trong phòng bếp có đồ ăn sao?”

Thiên Tôn suy nghĩ một chút, “Trong hầm băng cất thật nhiều a, đều là mấy tiểu nha đầu nhà Ngọc Đường làm ra.”

Đang trò chuyện, Yêu Vương từ trong phòng bếp lộ ra nửa người, hướng về phía Ân Hậu ngoắc, “Tương Tương...”

Ân Hậu mặt đỏ lên, giậm chân, “Không được kêu cái này!”[Ấy dễ thương chết mất]

Thiên tôn “Phốc ” một tiếng, khá tốt không có ở trước mặt bọn nhỏ mà kêu như vậy...

“Ra đằng sau nhặt hai trứng gà a.” Yêu Vương dặn dò một câu, lại trở về, tựa hồ đang xào thức ăn, trong ống khói đã có khói bay ra, nghe mùi thơm giống như xào thịt muối, cảm giác hẳn là rất ngon.

Ân Hậu buông cây chổi xuống, đi ra sau núi Bách Hoa Cốc nhặt trứng gà.

Trong Bách Hoa Cốc có không ít gà núi, tùy tiện đi tới một cái ổ nào đó, móc một chút cũng có thể móc ra mấy quả trứng.

Ân Hậu chạy đến sau núi, tìm một ổ gà, thuận lợi móc ra hai quả trứng, lúc trở lại, đi qua ao hoa sen. Trong ao mấy chú cá chép đang tung tăng bơi qua bơi lại.

Ngẩng đầu lên, một đoàn chim anh vũ đủ màu sắc từ đỉnh đầu bay qua, bay về phía vách núi cách đó không xa.

Trên vách núi, từng chùm từng chùm những trái cây màu đỏ kiêu diễm, từ trên núi lan tràn đến bên sơn cốc.

Mấy chú hươu trắng con từ trong rừng nhảy ra, ngoẹo đầu nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu ngồi xuống, vén tay áo lên, ở trong ao hoa sen vớt một cái, bắt được một đuôi chú cá chép mập mập liền mang trở về.

Đi mấy bước, liền có hai con thỏ nhảy nhót bên chân Ân Hậu, Ân Hậu quay đầu nhìn, gió núi thổi một cái... Một mảng lớn cánh hoa trắng tung bay, trên không trung vũ động, từ trước mắt Ân Hậu lướt qua, mang theo một mùi thơm thoang thoảng.

Ân Hậu khoe miệng hơi nâng lên, bước chân dễ dàng đi trở lại tiền viện, trong miệng còn ngâm nga bài hát học được từ chỗ Tiểu Tứ Tử.

Đến cửa phòng bếp, đã nghe một mùi thức ăn thơm phức.

Trước mặt Thiên Tôn chạy ra, một tay bưng một đĩa bánh củ cải chiên, một tay bưng một đĩa nấm xào gà rừng.

Ân Hậu đi tới bên cạnh Yêu Vương, chỉ thấy bên bếp là một đĩa bánh củ cải chiên cùng một đĩa củ cải trắng thịt muối, cơm trong nồi cũng đã chín.

Yêu Vương cầm khối bánh củ cải nhét vào trong miệng Ân Hậu, đưa tay nhận trứng gà cùng cá chép, để Ân Hậu đi xuống hầm trữ đồ cầm một vò giấm lên, chuẩn bị làm cá xốt chua ngọt.

Ân Hậu nhai bánh liền đi ra ngoài, chỉ thấy Thiên Tôn đã đem rượu ngon bưng ra hai bình, vào lúc này đang mở nắp bình mà ngửi hương vị.

Trong chốc lát, Yêu Vương đem cá xốt chua ngọt cùng tô canh hầm cũng làm xong, kêu Thiên Tôn cùng Ân Hậu đi vào bưng thức ăn, mình lại múc ba chén cơm đi ra.

Trong sân, tuyết cũng quét sạch sẽ rồi, trên bàn bày biện một bàn thức ăn, còn một bầu rượu nóng.

Ba người ngồi quây quần một chỗ ăn cơm, ban đêm trong Bách Hoa Cốc tiếng côn trùng kêu thanh, một hai phiến cánh hoa rơi vào trong chén rượu, chậm rãi xoay tròn.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn kể chuyện lý thú khi còn bé của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cho Yêu Vương nghe, chốc cho Người cười không dứt.

...

So sánh với bên trong Bách Hoa Cốc cảnh ung dung, nhàn nhã. Đầu kia, Hắc Phong Thành nhưng lại là một cảnh tượng khác.

Bên trong Soái phủ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trong sân viện, Yêu Yêu cùng Tiểu Ngũ bị nhốt ở ngoài cửa phòng.

Tiểu Ngũ gục ở trong sân ngập, ngồi ở một bên mà liếm lông cho Tiểu Hồng Liên mà cha mẹ đều bị dắt đi.

Hồng liên dáng dấp thật lớn, càng ngày càng xinh đẹp hơn lại còn mũm mĩm ai thấy cũng thích.

Tảo Đa Đa cùng Bạch Vân Phàm đều bị Thiên Tôn cùng Ân Hậu cười đi, Tiểu Hồng Liên vốn là muốn tìm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chơi một hồi, thế nhưng hai người này sau khi ăn tối liền trở về phòng khóa cửa, cũng không để cho người vào, không biết đang làm gì nữa.

Mà vào lúc này trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đốt đèn đêm mà đọc sách.

Hai người có thể coi là “Mở rộng tầm mắt”, khó trách họ Uông kia chỉ là một người bình dân mà còn có người viết thành sách, cuộc sống người họ Uông này so với một ít triều đại hôn quân còn hoang dã vô đạo hơn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa nghiên cứu vừa cảm thấy thời tiết hôm nay sao nóng vậy a!

Ngũ gia: “Nơi này viết việc kinh doanh của lão rèm kia cơ bản cũng là sòng bạc, khách sạn, tửu lâu ... những việc mua bán này mở chung một chỗ, lẫn lộn nhiều loại người, làm việc thuận lợi, bạc cũng dễ dàng rửa.”

Triển Chiêu bưng ly trà liếc Bạch Ngọc Đường, ý kia —— Chuột! Chớ giả bộ! Ta cũng không tin người chú ý điểm chính là ở trên người lão rèm.

Hai người lại lật vài tờ, ánh mắt đều tập trung, đang nghiên cứu một đoạn “Kỳ văn” trong đó, đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa: “Triển đại ca, Bạch đại ca!”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu liền sắc nước trà.

Ngũ gia vội vàng đem sách khép lại, hít sâu một hơi, đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Tiểu Lương Tử ló đầu vào, đi vào trong nhìn.

Triển Chiêu dấm ngực, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Làm sao rồi?”

Tiểu Lương Tử nói: “Sư phụ bên kia thẩm án tử a, hỏi hai người có đi hay không.”

Triển Chiêu có thể thuận khí rồi, liền hỏi, “Là mấy người binh lính bị bắt kia sao?”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Dạ! Tiên sinh nói để cho đệ tới gọi các huynh, nói đừng để cho hai người đọc sách quá nhiều, mệt mỏi nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khó hiểu mặt đỏ lên, oán thầm —— cái tên Công Tôn kia!

Tiểu Lương Tử còn thật tò mò, muốn chạy vào: “Các huynh là đang đọc sách gì nha?”

Bạch Ngọc Đường vội vàng ngăn lại.

“Không có gì a, chúng ta đi phía trước nhìn thăm tra phạm nhân a.”
Triển Chiêu cười hì hì đứng lên, kéo Tiểu Lương Tử ra cửa.

Ngũ gia thở dài, đóng cửa lại, đi theo Triển Chiêu cùng đi tiền viện.

Hai người bọn họ đi lần này, sau lưng liền có một con ngựa con, một con hổ, một con rồng tựa hồ rất vui vẻ mà đuổi theo.

Bởi vì trận đánh Ác Đế Thành đã kết thúc, cho nên Triệu Phổ bọn họ đều không ở trong quân doanh, vào lúc này toàn ở trong soái phủ.

Tiền viện soái phủ tới không ít người, mấy vị tướng quân cơ bản đều ở đây, bầu không khí cũng tương đối nghiêm túc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh đám người, tìm một vị trí tương đối trống, đi vào trong nhìn, đúng lúc đứng bên cạnh Thẩm Thiệu Tây.

Trong sân quỳ năm người, mặc quần áo màu đen, bốn người quỳ ở phía sau, một người ở phía trước.

Người quỳ phía trước có làn da ngăm đen, xấu xí, năm người quỳ xuống đất, mặt mày ủ rũ, đại khái cũng biết đại họa trước mắt.

Bên cạnh bọn họ đặt một ít tài vụ, phần nhiều là vàng bạc đồ trang sức, còn có một chồng ngân phiếu, đoán chừng là tang vật.

Triệu Phổ sắc mặt cũng đen, ngồi ở trong sân trên một cái ghế, đánh giá mấy người kia.

Lỗ Nghiêm cầm một quyển danh lục, đọc ra tên của mấy người, còn có chức vụ.

Năm người này cũng không phải là binh mã chính quy ra trận giết địch, mà là ở trong Hắc Phong Thành phụ trách hậu cần, đều làm nghề giết gia súc, gia cầm, thuộc về nhà bếp trong quân doanh.

Người cầm đầu, chính là người quỳ ở phía trước gọi là Trương Nhị Cầu, năm người bọn họ đều không phải là người bản xứ, ở nhà bếp làm được ba năm rồi, tháng này liền chuẩn bị xuất ngũ hồi hương.

Hạ Nhất Hàng hỏi Trương Nhị Cầu, “Quân doanh cho mỗi một người binh lính giải ngũ hồi hương cũng chuẩn bị lộ phí cùng khoản tiền an trí, các người vì sao còn phải cướp người đi đường?”

Trương Nhị Cầu vẻ mặt đưa đám, thành thật khai báo.

Nguyên lai, năm người này ngày thường thích đánh bài, thiếu rất nhiều tiền đặt cược, tất cả ngân lượng mà quân doanh phát cũng mang ra đánh bài, lúc hồi hương hai tay trống trơn cảm thấy không cam lòng, cho nên bí quá hóa liều.

Hạ Nhất Hàng để cho bọn họ cặn kẽ kể ra tổng cộng gây án mấy lần, đoạt bao nhiêu tài sản, giết mấy mạng người.

Lần lượt từng người kể ra.

Cửu vương gia liền sinh khí.

Hạ Nhất Hàng cũng thở dài, “Xử theo quân pháp, ba ngày sau vẫn trăm, trước giải vào phòng giam.”

Binh lính đem năm người kia đi xuống tạm thời giam lại, Lỗ Nghiêm sai người dựa theo lời khai bọn họ, đem tài vật trả lại, hơn nữa thẩm tra tội

bọn họ.

Triệu phổ mệnh lệnh hết thầy tướng tá nghiêm tra thuộc hạ, trọng chinh quân kỷ.

Triển Chiêu gật đầu một cái, Triệu Phổ trị quân rất nghiêm khắc, bất quá dường như cũng không liên hệ gì tới mình a... Làm gì quấy rầy mình cùng Bạch Ngọc Đường “Đốt đèn đọc sách a”?

Thời điểm Triển Chiêu đang nghi ngờ, Thẩm Thiệu Tây nhỏ giọng cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói, “Quân ta nghiêm cấm đánh bài cùng phiêu kỹ, một khi phát hiện nghiêm trị không tha, mà hành vi mấy người này luôn cảm thấy có chút kỳ quái.”

Triển Chiêu liền hiểu, “Ba ngày sau vấn đề, người muốn ta tra rõ nguyên nhân tại sao bọn họ làm như vậy trong ba ngày này?”

Thẩm Thiệu Tây gật đầu, “Nguyên soái lo lắng có cái gì ẩn tình, ta cũng cảm thấy chuyện rất khác thường.”

Triển Chiêu hiểu ý, “Biết, sáng mai ta đi tra ngay.”

Triệu Phổ không hứng lắm, thẩm án xong rồi liền đi trở về, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngủ gà ngủ gật mà đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn dáng vẻ lười biếng của Triệu Phổ, biết hẳn là đang phiền lòng, suy nghĩ, chờ khi mình đọc xong rồi, đem sách cho hắn, không chừng hẳn có thể vui vẻ chút.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chuẩn bị trở về phòng tiếp tục “Học hành cực khổ”, mới ra cửa, chỉ thấy Giả Ảnh chạy tới.

“Triển huynh, có khách Ma cung tới.”

Triển Chiêu sững sốt một chút, chỉ thấy ngoài cửa lớn, một người “Phiêu” đi vào.

Người đến, mang một mặt nà hề, đội nón lá rộng vành, một cái tay một cái chân một cây quả trượng —— Thiên Tàn Lão Nhân.

“Tiểu Tàn thúc?!” Triển Chiêu kinh ngạc.

Sau lưng Thiên Tàn, lại một người chạy vào, vóc dáng thấp bé, trên lưng đeo một hồ lô rượu lớn—— Tửu Tiên Tiết Tẩn.

“Túy Gia gia?”

Triển Chiêu chạy ra bên ngoài, nghi ngờ hai vị làm sao đột nhiên tới.

Tiết Tẩn duỗi tay nắm tay Triển Chiêu, nhìn xung quanh, “Yêu Vương đâu?”

Bạch Ngọc Đường cũng nghi ngờ, cố ý chạy tới là để gặp Yêu Vương sao?

“Yêu Vương và ông ngoại cùng Thiên Tôn trở về Bách Hoa Cốc.” Triển Chiêu trả lời.

Tiết Tẩn không hiểu, “Vậy hẳn để cho chúng ta tới làm chi?”

Triển Chiêu sững sốt một chút, “Yêu Vương gọi các người tới?”

”Ừ.” Tiết Tẩn gật đầu, “Hẳn để Nhất Họa cho chúng ta lời nhắn a, để cho chúng ta nhanh chóng đến Hắc Phong Thành.”

Thiên Tàn thấy Triển Chiêu cùng Tiết Tẩn trò chuyện, liền vây quanh hai người bọn họ bay tới bay lui, cuối cùng liền cất giọng nói như tiếng sấm vang “Thu thu đi rồi ”

Thật may những người này trước đây đều gặp Thiên Tàn rồi, biết người nói chuyện chỉ như vậy, không giống lần đầu tiên như vậy bị giật mình mà sợ.

Bạch Ngọc Đường nói cho Thiên Tàn, “Diệp Tri Thu đi Hãm Không Đảo tìm ngoại công rồi a.”

Thiên Tàn gục đầu xuống mà ủ rũ.

“Lão yêu vẫn là như thường lệ không đáng tin cậy a, thiết thời cho taxpất sơn tới gặp hẳn.”

Lúc này, ngoài cửa một thanh âm khác truyền tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn về cửa, thanh âm này chưa từng nghe qua, Triển Chiêu chính là trợn to hai mắt, ngay sau đó há to miệng.

Chỉ thấy ngoài cửa viện lại vào một lão già.

Lão đầu nhì này thân hình cao lớn, tóc xám trắng, râu cũng xám trắng, một thân quần áo rách rưới đầy nốt chắp vá.

“Thiên gia!” Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ.

Lão đầu kia mặt mày hớn hở gật đầu, “Ngoan.”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão đầu nhì kia, trong đầu hiện ra một cái tên —— Thiên Thi Quái!

Dưới ánh trăng, lão đầu kia gương mặt xám trắng, hốc mắt đỏ như màu máu, con ngươi xám trắng, giống như là từ trong mộ bò ra.

Trong Ma cung, có mấy vị lão nhân gia tuổi tác đặc biệt lớn, tùy tiện không thấy được, lớn tuổi nhất là Cửu đầu nải nải, xếp hàng xuống, chắc là vị này Thiên Thi Quái... là hoạt tử nhân trong truyền thuyết!

Thiên Thi Quái sát Bạch Ngọc Đường một chút, khẽ mỉm cười, “A... Đây chính là tiểu Bạch Đường a.”

Ngũ gia hành lễ với Thiên Thi

Thiên Thi cười híp mắt hỏi Bạch Ngọc Đường, ” Sư phụ nhà người thế nào? Yêu Vương trở lại hẳn vui vẻ chứ?”

Ngũ gia gật đầu một cái.

Thiên Thi chấp tay sau lưng, “Yêu nghiệt kia lừa gạt ta chạy đường xa như vậy, nhưng mình lại chạy!”

Mặc dù không biết Yêu Vương tại sao kêu người tới, nhưng mình lại không ở đây, bất quá Triển Chiêu nhìn thấy lão gia tử ở Ma cung cũng là vui vẻ, liền mang về trong viện mình, chuẩn bị phòng khách để cho Tam lão ở.

Nghे nói người Ma cung tới, Triệu Phổ cùng Công Tôn bọn họ cũng đều tới, ngồi chung một chỗ bồi lão nhân gia uống rượu nói chuyện phiếm.

Triển Chiêu mang vò rượu ra, rót đầy ly rượu cho mấy lão nhân, xoay một vòng, nhưng phát hiện Thiên Tàn không thấy.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn xung quanh. Không biết lão gia tử là đi nơi nào?

Đang tìm, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đột nhiên kéo tay áo mình.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn Ngũ gia.

Ngũ gia hướng về phía trong phòng chép miệng.

Triển Chiêu vừa quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Tàn không biết từ lúc nào đã ở trong phòng mình, trong tay đang cầm quyển sách lên nhìn.

Triển Chiêu trong nháy mắt nhớ tới quyển kia là sách gì, hít một hơi lãnh khí liền muốn vọt vào ngăn cản.

Còn chưa kịp để cho Triển Chiêu chạy vào trong, liền nghe được giữa không trung một tiếng hét thảm, “A a a a a!”

Trong soái phủ, tất cả mọi người đều bị giật mình.

Mọi người đang cầm ly rượu, nhìn Thiên Tàn đang lao ra.

Thiên Tàn giống như là bị cái gì kinh sợ, hướng phía tường liền xông tới, Thiên Thi liền đưa tay lôi một cái, lần này đại khái là dùng sức hơi nhiều, đem chiếc nón rộng vành của Thiên Tàn kéo cho lệch vị trí.

Sau đó liền nghe được “Ba tháp” một tiếng, cái mặt nạ hề rơi xuống đất.

Tiểu Lương Tử ngay ở bên cạnh, đưa tay nhặt lên cái mặt nạ đó, ngưỡng mặt lên, đưa cho Thiên Tàn.

Tiểu Lương Tử ngửa mặt, Thiên Tàn vừa cúi đầu, hai người đối mặt, nhìn nhau.

Tiểu Lương Tử chợt há to miệng, ngay sau đó lại là một tiếng hét thảm.

“A a a a a!” Thiên Tàn cầm lên mặt nạ, bùm mặt tông cửa xông ra, chạy đi hướng xa xa.

Tiểu Lương Tử duy trì dáng vẻ há to mồm đứng ở nơi đó.

Bị biến cố bất thành linh gây sợ, mọi người cũng đầy ngơ ngác.

Hồi lâu, Tiểu Tứ Tử kéo Tiểu Lương, “Tiểu Lương Tử.”

Tiểu Lương Tử xem như là phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, ” Tốt...”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, “Tốt?”

Tiết Tẩn cùng Thiên Thi tựa hồ biết Tiểu Lương Tử muốn nói gì, cũng đỡ trán.

Tiểu Lương Tử hít sâu một hơi, “Thật là đẹp trai a!”

Tiểu Tứ Tử kinh ngạc: “Thiên Thi rất tuần tú sao?”

Tiểu Lương Tử dùng sức gật đầu, “Vượt qua đẹp trai!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu đối với Chuột nhà mình nháy mắt mấy cái —— một lời khó nói hết, một hồi từ từ cùng người nói.

Lúc này, Tiết Tẩn đi tới cửa, nhặt lên quyển sách mới vừa rồi bị Thiên Tàn vứt bỏ, vừa lật vừa nói, “Thấy cái gì mà bị kích thích lớn như vậy...”

“A!” Triển Chiêu vội vàng nhào qua cướp sách.

Tiết Tẩn nhìn một cái, nhưng là đưa tay ngăn lại Triển Chiêu.

Lão gia tử hơi nhú mày lại, đem sách giao cho Thiên Thi.

Thiên Thi lật vài tờ, trên mặt xuất hiện một tia thần tình sáng tỏ, “Nga... Nguyên lai là vì chuyện này a.”

Bạch Ngọc Đường vỗ nhè nhẹ Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu cũng cảm thấy có chút manh mối —— liền nói Yêu Vương làm gì đột nhiên kêu ba người tìm tới đây, chẳng lẽ là bởi vì chuyện Hỏa Long Ký sao?

Triển Chiêu vừa định hỏi, Thiên Thi đột nhiên hỏi, “Các người tìm được Hỏa Long Kim chưa?”

Triệu Phổ gật đầu, “Là tìm ra thật là nhiều vàng!”

Thiên Thi, nói: ” thời điểm dọn vàng, có tìm được mấy quyển danh sách hay không?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn nhìn nhau một cái, cái này ngược lại không biết, là Trâu Lương dọn...

Đang muốn tìm người hỏi một chút, liền nghe ngoài cửa có người trả lời, “Thật đúng là tìm được.”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương mang theo Cẩm đi vào, Lâm Dạ Hỏa cầm trong tay hai quyển trục.

Hỏa phượng quơ quơ quyển trục, “Ở nơi này đây!”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 239: Xí Ngầu

Hỏa Phượng cùng Trâu Lương cầm tới hai quyển trục, là cùng lúc phát hiện khi đang dời hoàng kim trong Hắc Phong Lâm

Căn cứ theo giải thích của Thiên Thi quái, đây cũng là hai phần danh sách.

Trâu Lương đưa quyển trục giao cho Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tàn lão gia tử có chuyện gì sao? Tại sao phải nhảy ra ngoài như vậy a!”

Bạch Ngọc Đường cũng không biết chuyện gì, ngoài ra Ngũ gia đối với tướng mạo lão đầu nhi còn có chút hiếu kỳ.

Triển Chiêu đem quyển trục mở ra, hai phần danh sách đều có cách thức không giống nhau, nhưng chữ viết lại rập rập chằng chịt, có chút dọa người.

Hai phần danh sách, một phần là biểu đồ hình cây (*), phía trên cùng có một ký hiệu hỏa long, xuống dưới là từng nhánh cây phân ra cùng liên hệ với thân cây thành một hệ thống nhất, trên mỗi nhánh cây đều có tới mấy trăm cái tên rải rác phía trên.

 Một phần khác thì tương đối đơn giản hơn, chỉ là từng cái tên một, tuy nhiên phía sau những cái tên đó là một chuỗi con số.

Ngũ gia liếc mắt nhìn, chỉ phần danh sách thứ hai nói, “Cái này nhìn giống như là trưởng bản (Sổ sách kế toán).”

Những cái tên này xếp thành một danh sách rất dài, Ngũ gia đếm một chuỗi những con số từ trên xuống dưới, chờ đến khi Ngũ gia nhìn hết, nghĩ một lát liền nói “Chín mươi lăm vạn bảy ngàn tám trăm hai mươi bốn?”

Tiểu Lương Tử cả kinh, “Vậy cũng tính ra được sao?!”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ tay, “Bạch Bạch thật là lợi hại!”

Lâm Dạ Hỏa cũng vỗ tay, “Ác! Lợi hại a Bạch lão ngũ!”

Trâu Lương đối với Triệu Phổ gật đầu một cái, “Số lượng trùng với tất cả số lượng vàng được mang ra ngoài.”

Cửu vương gia gật đầu một cái, sau đó ngấn người một chút, cả kinh, “Tìm được chín mươi lăm vạn lượng hoàng kim?!”

Triển Chiêu cũng kinh ngạc, “Nhiều như vậy?!”

Tiểu Lương Tử kéo vạt áo Triệu Phổ, “Sư phụ! Trừ đi hai mươi vạn lượng, chúng ta liền lời được bảy mươi lăm vạn lượng a”

Triệu Phổ cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi, “Lại có thể lượm được một trăm vạn lượng hoàng kim?”

Công Tôn hỏi Tiết Tấn cùng Thiên Thi Quái ngồi ở bên cạnh bàn đang nhìn danh sách, “Hai vị tiền bối, biết lai lịch khoản tiền này sao?”

Tiết Tấn uống rượu, nhìn chăm chăm danh sách khe khẽ thở dài.

Thiên Thi lão gia tử gật đầu, “Khoản tiền này chính là Hỏa Long Kim, là tàng kim lớn nhất khu vực Tây Vực. Là năm đó Hỏa Long Quốc lưu lại bảo tàng.”

“Lại là Hỏa Long Quốc!” Triển Chiêu kéo Nhị lão, đem sự tình Yêu Vương mang bọn họ đi vào trong Hắc Phong Lâm, sau đó kể đến chuyện

bọn họ ở lại cố trạch tìm đầu mối, kết quả Tắc Lặc dẫn bọn họ tìm được hoàng kim.

“Ha ha ha...”

Hai lão gia tử nghe xong liền ha ha cười to.

Triển Chiêu đưa tay nhéo hai người bọn họ, “Nói rõ chút!”

Thiên Thi hỏi, “Các người biết Lão rêm, đúng không?”

Triển Chiêu quơ quơ sách

Thiên Thi gật đầu, “Họ Uông đó là một kỳ nhân, nhưng lại là một người rất láu cá a! Lại rất gian xảo, năm đó hắn dùng một chiêu kim thiên thoát xác, thật ra thì hắn căn bản không chết.”

“Lão gia tử, người đã từng gặp qua hắn không?” Công Tôn hỏi.

Thiên Thi lắc đầu một cái, “Ta chưa thấy qua, nhưng cách hành động của lão rêm kia thì ta rõ ràng.”

“Trước kia lão rêm là người từ bên ngoài mà đi lên.” Tiết Tẩn nói tiếp, “Cho nên họ Uông đó mới có thể thiếu chút nữa bị diệt môn. Lần đó đại nạn không chết, sau đó hắn đem lão rêm cải tạo thành một tổ chức bí ẩn. Vô luận loạn thế hay là thái bình thịnh thế, một tổ chức có được tài sản to lớn luôn sẽ đưa tới chú ý của người đời.”

” Cái gọi là ngựa không lén ăn cỏ ban đêm thì không mập người không có tiền của phi nghĩa không giàu a, những người giàu sang đều có lai lịch bất chánh là chiếm đa số. Người trên tay có bao nhiêu tiền, hắc đạo sẽ muốn cướp người, bạch đạo sẽ muốn tra người, làm sao cũng không an toàn. Họ Uôn kia lúc xảy ra chuyện, chính là ở chỗ hắn tiền quá nhiều lại còn tới bằng con đường bất chánh.”

Bạch Ngọc Đường, ” Kiểm tiền giống như hăn như vậy, bị để mắt tới cũng bình thường.”

“Trên cái thế giới này, người nào tiêu tiền hàng loạt lại kiểm tiền rất nhiều, lại di dời tiền với số lượng lớn, không cần thông qua quan phủ cũng không cần sợ có người cướp, hắc bạch lưỡng đạo cũng sẽ không hỏi tới cũng không dám để ý?” Thiên Thi hỏi mọi người.

Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Quân lương?”

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, quân lương hàng năm cũng là một khoản tiền rất lớn, cũng không ai dám động tới khoản tiền này.

Hạ Nhất Hàng nhưng là nhẹ nhàng xua tay, “Quân lương tuyệt đối là dưới sự giám sát của các phe phái trong triều đình, bởi vì khoản tiền này quan hệ đến thiên hạ an nguy, mỗi một xu tiền đồng cũng sẽ có rất nhiều người nhìn chăm chăm.”

Triệu Phổ cũng gật đầu.

“Đừng nên đoán là tiền gì.” Tiết Tấn cho mọi người một lời nhắc nhở, “Là đoán người nào a.”

“Người nào...” Mọi người suy nghĩ một chút, không hện mà cùng nghĩ tới một người.

Triển Chiêu hỏi, “Hoàng đế?”

Tiết Tấn cười, “Hàng năm tất cả các khoản thuế cống nạp cũng sẽ từ các nơi đưa đi hoàng thành, lại sẽ có các khoản chi tiền đến các địa phương lớn nhỏ cũng từ hoàng thành mà ra, Hoàng thượng một đạo thánh chỉ, có quan viên nào dám hỏi tới sao? Hoàng thượng phát một đạo kim bài, các quan ải dám kiểm tra sao? Binh mã hoàng thành phụ trách vận chuyển vàng bạc, sơn tặc thổ phỉ dù có là tổ chức lớn hơn nữa dám chú ý sao?”

Tất cả mọi người một cả kinh lắc đầu —— là chuyện như vậy!

Nghe xong Tiết Tấn cùng Thiên Thi lão gia tử giải thích, tất cả mọi người suy nghĩ minh bạch một chuyện —— Hỏa Long Quốc này, chính là một trò lừa bịp a.

Triệu Phổ hỏi, năm đó nguy tạo cả một Hỏa Long Quốc, mục đích thực sự là vì thủ tiêu tang vật, rửa tiền, làm một con đường thuận lợi cho việc rửa tiền tham ô?”

Ngũ gia cũng cau mày, “Chủ ý này cao, Hỏa Long Ký tương đương với lệnh bài thông quan trong cung phát ra!”

“Đây là to gan cỡ nào a, hơn nữa phải thực hiện thế nào?” Công Tôn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

“Nếu như có một tấm lưới lớn như vậy...” Triệu Phổ giơ lên phần danh sách thứ nhất, “Liền không là vấn đề!”

“Mỗi một cái tên trong danh sách này, đều cùng buộc chung với nhau thành một chỗ, cành lá đan xen bao che lẫn nhau. Hỏa Long Quốc thời kỳ lão rèm, giống như một tấm mạng nhện, bị bọn họ để mắt tới người và tài sản, vô luận giãy giụa như thế nào cũng kiếm không ra lối thoát.”

Triệu Phổ sờ cằm, đang nghiên cứu một phần danh sách kia, Hạ Nhất Hàng đột nhiên lại gần, tựa hồ là đang tìm kiếm cái tên gì.

Bất quá trên danh sách có quá nhiều tên, nhìn một hồi liền có chút hoa mắt.

Hạ Nhất Hàng đang cau mày, một bên, một cánh tay nhỏ bé mũm mĩm bỗng nhiên đưa tới, chỉ một cái tên.

Hạ Nhất Hàng cúi đầu nhìn một cái, “A! ” một tiếng, ngẩng đầu nhìn... Tiểu Tứ Tử đang giúp mình chỉ cái tên đó.

Tiểu Lương Tử cũng tò mò vúi lấy cạnh bàn mà nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chỉ cái tên đó là “Thành Mậu (壘茂 –Trong truyện ghi là chữ này mà tìm không ra nghĩa nên phán đại a.).

Triệu Phổ như có điều suy nghĩ, “Họ Thành...”

Công Tôn tò mò hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, danh tự này thế nào?”

Tiểu Tứ Tử thu tay về tiếp tục bưng ly sữa dê, chậm rãi trả lời, “Không biết nga, bất quá Yêu Yêu nói qua, nếu là muốn tìm cái gì, thì tùy ý ngón tay chỉ một cái, tám chín phần mười là trúng a.”

Mọi người một lần nữa cảm khái —— Yêu Vương đây là làm mẫu phương thức chính xác cho Tiểu Tứ Tử sử dụng a!

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Hắc Phong Thành hình như là có một tiền trang rất lớn, ông chủ chính là họ Thành.”

“Thành Đại Bành, họ Thành lại không nhiều, tiền trang này là cửa hiệu lâu đời ở Hắc Phong Thành, chí ít cũng đã trải qua ba đời.” Hạ Nhất Hàng đưa tay, nhẹ nhàng sờ sau tai, như có điều suy nghĩ nói, “Bọn Trương Nhị Cầu thiếu tiền đánh cuộc trong sòng bạc, trong này phần lớn bạc là đến từ tiền trang này.”

Ngũ gia sáng tỏ chớp mắt, “Tiền trang này là thả cao pháo sao?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

“Thả cao pháo là cái gì?” Công Tôn đầu sao cũng là văn nhân, không quá hiểu những loại kinh doanh trong sòng bạc.

“Thả cao pháo chính là cho mượn tiền với lãi nặng, lúc mượn từ trong sòng bạc là một trăm lượng, đến lúc sinh lãi, thời điểm trả tiền lại có thể lên đến một ngàn lượng.” Triển Chiêu nói.

Công Tôn kinh ngạc, “Tiền trang cho vay nặng lãi không phải đã bị ban lệnh cấm sao?”

“Cho nên thông qua sòng bạc để cho vay nợ a, thuộc về kiếm tiền thiên phong (*) [Kiếm tiền thiên phong: Ý nói không theo phương thức bình thường mà dùng những biện pháp mới để giải quyết].” Triển Chiêu không biết làm sao, ” Tình huống trong này tương đối phức tạp, không bắt được cái đuôi, quan phủ cũng không làm gì hẵn được.”

“Tiền trang này trước kia cũng là thế lực của lão rèm sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Mãi cho tới hôm nay vẫn còn làm loại chuyện thương thiên hại lý này? Đã làm chuyện xấu nhưng gia tộc kinh doanh lại một đời truyền một đời?”

Triệu Phổ nhẹ nhàng gõ cằm, “Có lẽ... Chuyện so với tưởng tượng phức tạp hơn nhiều lắm.”

Đám người Triển Chiêu cũng nhìn Triệu Phổ.

Triệu phổ suy nghĩ một chút, gọi tới Giả ảnh, Đồng Thiên Dực cùng Hứa Kham.

Triệu Phổ để cho ba người bọn họ xem thật kỹ phần danh sách này một chút.

Ba người bọn họ còn có Hạ Nhất Hàng cùng Lỗ Nghiêm vào thư phòng nghiên cứu, đám người Triệu Phổ cùng Triển Chiêu đóng cửa lại, đến thư phòng thương lượng chuyện.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Người cảm thấy trong quân doanh có người của lão rèm?”

Triệu Phổ gật đầu một cái.

Triển Chiêu, “Cho nên Trương Nhị Cầu bọn họ đánh cướp thương nhân, e rằng cũng phải xuất phát từ ý nghĩ đơn thuần là muốn kiếm tiền?”

Lâm Dạ Hỏa cũng cảm thấy hợp lý, “Bọn họ bị bắt thà nhận tội cũng không biện bạch, là bởi vì trong quân doanh có tai mắt?”

“Bất luận trị quân có bao nhiêu khiêm khắc nhưng gian tế luôn tồn tại.” Triệu Phổ chậm rãi nói, ” Trong quân doanh ta thường thì cũng bắt được một hoặc hai người. Loại người như vậy bình thường là tình nguyện chết cũng sẽ không chỉ ra chữ mưu phía sau, tại sao lại như vậy? Cũng là bởi vì có điểm yếu ở trong tay người khác. Có cái gì so với mạng mình còn trọng yếu? Thân nhân bạn bè người yêu... Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có những thứ này. Nhưng coi như thật sự có yếu điểm, cũng có thể cùng ta nói, không chừng ta còn có thể giúp bọn họ mau cứu người còn nghĩ một chút biện pháp. Nhiều năm qua như vậy, không một chút tiếng gió, lý do liên rất đơn giản... Trong quân doanh nhất định là có cơ sở ngầm! Cái gì gió thổi cỏ lay cũng đều bị biết!”

“Vậy tại sao gần đây đột nhiên xảy ra chuyện chứ?” Công Tôn không hiểu.

Mọi người suy nghĩ một chút, đồng thời cũng nghĩ tới một cái lý do.

“Bởi vì Yêu Vương trở lại?” Triển Chiêu hỏi.

“Triệu Trinh còn hết lần này tới lần khác lại vào lúc này để cho ta tìm vàng.” ánh mắt một bên con kia màu xám tro của Triệu Phổ lại phai nhạt mấy phần, trong mắt lộ ra một tia giáo hoạt, “Đây chính là gần một trăm vạn lượng hoàng kim a!”

Tất cả mọi người gật đầu.

Ngay cả Bạch Ngọc Đường thường thấy tiền không thừa nhận cũng không được, đây là một khoản tiền lớn.

Cửu vương gia cười lạnh một tiếng, “Một đời trước để dành được số tiền này, vậy phải làm bao nhiêu chuyện xấu? Mà khoản tiền này hết lần này tới lần khác còn bị giấu đi, vậy các người cảm thấy, người biết có khoản tiền này tồn tại, có thể hay không nghĩ hết biện pháp muốn nắm giữ được khoản tiền này?”

“Cho nên hỏa long kim cũng là một con mồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Trước không phải nói Hắc Phong Thành tới rất nhiều người ngoài sao? Cũng là bởi vì địa hình biến đổi lớn cho nên tới Tây Vực tìm bảo bối.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Địa phương Tây Vực nơi ta sinh trưởng, chỗ này nơi đó có bảo bối gì a, đừng nói động đất, đem khắp sa mạc cũng đào lên sàng một lần cũng chỉ sàng ra chút mảnh xương vụn.”

“Cho nên phạm là đột nhiên tới... Đều là biết hỏa long kim tồn tại?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

” Thế đạo bây giờ bất đồng so với khi xưa rồi, lão rêm hãn vẫn tồn tại, nhưng là cũng cụp đuôi làm người, làm chuyện xấu khẳng định cũng là cần thận một chút. Bây giờ bạc khẳng định không có dễ kiếm như trước kia, nhưng bây giờ làm chuyện xấu lại không nhất định ít hơn so với trước kia. Ngoài ra, dù sao cũng là chừng mấy đời người bày lưới, ảnh hưởng rất rộng, đó là mối họa a!” Triệu Phổ càng nói càng vui, “Chúng ta tháo ngày tháo đất chơi đùa toàn bộ Tây Vực long trời lở đất, cũng chính là vì tiếp Yêu Vương trở lại. Trả lễ lại a, lão gia tử như vậy chú trọng người, khẳng định phải cho chúng ta chút thưởng đúng không? Trong thành Khai phong hoàng thất của ta còn nhìn nha, Yêu Vương đường xa tới, tới một cái trước đưa lễ ra mắt là một một trăm vạn lượng hoàng kim, tiếp đó lại lôi

ra chừng mây đời ồ trộm kinh doanh lớn... Ai nha! Thật là quá hào phóng! A ha ha ha.”

Mọi người thấy mặt thích thú của Triệu Phổ liền có chút dờ khóc dờ cười.

Tiểu Tứ Tử tiến tới bên tai Công Tôn nhỏ giọng nói, “Cha, Cừu Cừu thật giống như Sơn Đại Vương!”

Công Tôn bị nhi tử chọc cười, Triệu Phổ đang khó chịu đột nhiên lại nhặt được một đồng tiền không minh bạch, vào lúc này rốt cuộc có đầu mối, quả nhiên tâm tình liền thay đổi tốt hơn.

Đợi một hồi, Giả Ảnh, Đồng Thiên Dực cùng Hứa Kham cầm danh sách tới thư phòng Triệu Phổ, thật đúng là tìm được không ít đầu mối.

Hứa Kham đối với những thương hộ ở Tây Vực tương đối hiểu, có mấy tên Hứa Kham đều cảm thấy quen mắt, mà Giả Ảnh cùng Đồng Thiên Dực cũng từ những cái tên trên danh sách, tìm được mấy cái tên có thể cùng tướng tá trong quân có chút quan hệ.

Triệu Phổ mạng Trâu Lương chuẩn bị an trí hỏa long kim, vận chuyển hai mươi vạn lượng hoàng kim đi cứu tế những bộ tộc Tây Vực.

Mà một phương diện khác, lại lệnh cho Hạ Nhất Hàng mang theo Giả Ảnh cùng Đồng Thiên Dực, bí mật điều tra mấy vị tướng tá trong quân.

Ngay cả những thương hộ kia, trong quân người ra mặt không tiện, cho nên triệu phổ kính nhờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hỗ trợ điều tra.

Ngoài ra, Tiết Tấn cùng Thiên Thi cũng để cho Triển Chiêu nhanh đi tìm Thiên Tàn bị dọa sợ mang người trở về, người cứ như vậy nhảy tới nhảy lui chớ một hồi lại hù dọa người.

Triển Chiêu cũng có chút bận tâm, bất quá Hắc Phong Thành nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ với lại tối lửa tắt đèn biết đi đâu mà tìm?

Suy nghĩ một chút, Triển Chiêu liền liếc Tiểu Tứ Tử một cái, Tiểu gia tử thật ra lại dễ trông nhưng không biết trẻ như vậy Công Tôn có chịu cho mượn nhi tử hay không...

Chẳng qua là ngoài dự liệu của Triển Chiêu, Miêu gia còn chưa kịp mở lời với Công Tôn, Công Tôn liền chủ động nói, “Các người vào trong thành nha? Chúng ta cùng đi đi!”

Triển Chiêu có chút bất ngờ, Công Tôn cũng đi?

Triệu Phổ cũng không hiểu, hỏi Công Tôn, “Người cũng đi a?”

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử bỏ trên đất, để cho bé cùng Tiểu Lương Tử đi lấy bao quần áo.

Trong chốc lát, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử mỗi bé trên lưng đều mang theo một bao y phục nhỏ chạy tới.

Công Tôn vui tươi hơn hờ nói, “Ta ngày mai vừa vặn muốn dậy sớm mua dược liệu, dứt khoát cùng các người vào thành ở tại trong khách sạn, đỡ cho sáng mai phải chạy đến trong thành a.”

Triệu Phổ cũng đứng lên, bộ dáng kia —— Ta cũng phải đi theo.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Triệu Phổ, “Người thì chớ đi đi, đừng có gây sự chú ý của người khác!”

Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rời đi soái phủ, đi vào Hắc Phong Thành.

Trong soái phủ, bởi vì quá làm người khác chú ý mà Nguyên soái Triệu Phổ “Lẻ loi hiu quạnh ” (=]]), đang ngồi ở trong sân mặt đầy buồn

bực thay Tiểu Tứ Tử sơ lông cho Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ mỗi ngày sớm muộn lông trên người đều do Tiểu Tứ Tử chải cho, tựa hồ ghét thủ pháp Triệu Phổ không tốt, cái đuôi bất mãn vẫy qua vẫy lại.

Cửu vương gia một bên nắm cái đuôi nó, một bên cầm cây lược gỗ chải lông xù cho nó, “Bốn soái chải lông cho người, người lại kén cá chọn canh! Người cái con mèo mập này!”

Lúc này, ngoài cửa viện Âu Dương Thiếu Chinh chạy vào.

Triệu Phổ liếc hắt một cái, “Người làm gì cười gian như vậy? Lại có chủ ý xấu gì?”

Âu Dương cười hì hì đi bên cạnh Triệu Phổ ngồi xuống, nói, “Ta nhớ tới chuyện này.”

Triệu Phổ chờ Âu Dương nói tiếp.

Âu Dương nhỏ giọng ở bên tai Triệu Phổ nói mấy câu.

Cửu vương gia nghe xong nhướn mày lên, “Có loại chuyện này?”

Âu Dương gật đầu một cái.

Cửu vương gia sờ cằm một cái, ” Ừm...”

Âu Dương tiếp tục cười đều, “Ta có một chiêu!”

Nói xong, lại thấp giọng cùng Triệu Phổ nói một hồi.

Triệu Phổ để cái lược xuống, vỗ tay phất lông trên tay liền nói, “Người muốn làm như thế nào, có nảy sinh vấn đề gì không?”

Âu Dương buông tay, “Vậy có muốn thử hay không a?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, cũng cười, gật đầu một cái.

Âu Dương vui tươi hơn hờ liền chạy đi.

Triệu Phổ cũng nhớ tới, liền nghe được xoạt một tiếng, cúi đầu nhìn một cái, vạt áo đã bị Tiểu Ngũ cắn.

Cửu vương gia nhìn Tiểu Ngũ trở mình phơi cái bụng lên trời, còn có vạt áo trong miệng Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ dòm một bên cây lược gỗ, ý kia —— Người còn chưa có sờ bụng a! Phục vụ không có chu đáo như Tiểu Tứ Tử! [Xem như Triệu Phổ hết lẻ loi hiu quanh ha]

Triệu Phổ thở dài nhìn trời, cầm cái lược ngồi xuống chải lớp lông mềm ở phần bụng của con mèo lớn kia, chải hai cái, Cửu vương gia nhìn một chút Tiểu Ngũ, lại nhìn một chút cái lược, đột nhiên cười, đưa tay vỗ một cái móng vuốt của Tiểu Ngũ đ, “Chúng ta có nên thay đổi hình dáng một chút hay không a?”

...

Trong Bách Hoa Cốc ở Thiên Sơn

Ăn cơm tối hàn huyên một ngày, Yêu Vương liền nói đi ngủ, thời gian khi đi ngủ cùng Thiên Tôn bọn họ khi còn bé giống nhau như đúc.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đi vào trong nhà, nhìn một chút hai cái giường dựa vào hai bên vách tường, cũng đưa tay gãi gãi đầu.

Hai người ngủ, không bao lâu, Ân Hậu chỉ thấy trong bóng tối, Thiên Tôn dậy rồi.

Ân hậu có chút không hiểu, “Người làm gì?”

Thiên Tôn, “Cái kia, đi uống miếng nước.”

Nói xong, ra cửa.

Ân Hậu không hiểu —— hơn nửa đêm uống nước gì a?

Đợi một hồi, lại không thấy Thiên Tôn trở lại.

Ân Hậu cũng đứng lên, đẩy cửa phòng đi ra nhìn phía ngoài.

Chỉ thấy cửa phòng Yêu Vương, Thiên Tôn đang đứng nơi đó nhìn vào trong khe cửa.

Ân Hậu không hiểu, đi tới, đưa tay vỗ vai Thiên Tôn một cái.

Thiên Tôn đối với Ân Hậu, “Xuyt!”

Ân Hậu không hiểu —— làm sao rồi?

Thiên Tôn vúi lấy khe cửa nhỏ giọng hỏi, “Hắn có thể hay không nửa đêm liền chạy?”

Ân Hậu ngẩn người, tiến tới nhìn, “Không thể nào? Không có âm thanh sao?”

Hai người đang nhìn, cánh cửa buông lỏng một chút, “Két” một tiếng cửa liền mở ra.

Ngân Yêu Vương không nói nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu thiếu chút nữa ngã nhào vào, “Hai người hơn nửa đêm không ngủ làm gì vậy?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngẩn người, đưa tay đều chỉ đối phương, “Lão quỷ đi tiểu đêm...”

Nói xong nhìn nhau một cái, cùng nhau mở miệng lần nữa, “Ta đến tìm hắn...”

Ngân Yêu Vương không biết làm sao, đưa tay vỗ gáy hai người một cái “Nhanh đi ngủ! Ngày mai dậy sớm một chút.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đang hoảng trở về đi ngủ, Yêu Vương dựa vào khung cửa, nhìn hai người bọn họ đi về phòng, đóng cửa. Trong chốc lát, cửa sổ đột nhiên mở ra.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đi bên ngoài liếc mắt nhìn, thấy Yêu Vương còn dựa vào ở cửa, lại rúc về.

Ngân Yêu Vương cười, lắc đầu một cái, xoay người trở về nhà.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn trở lại trên giường, đập lại chăn mới vừa nhắm mắt lại, liền nghe được một cái thanh âm truyền tới...

“An tâm đi ngủ, ta sẽ không đi nữa.”

[Không hiểu sao đọc được câu này mình mới thấy an tâm, cứ nghĩ là Yêu Vương sẽ lại biến mất nữa cơ]

Ban đêm trên Thiên Sơn vẫn an tĩnh như thường lệ, bông tuyết im lặng rơi trên nóc nhà, ngọn cây...

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngủ, có khi sẽ tỉnh giấc một lần, nhìn phòng đối diện... Trong trí nhớ như vậy ban đêm lúc tỉnh lại, người ngủ đối diện trên giường, khuôn mặt trước kia hay bây giờ đều vĩnh viễn không lộ một biểu tình gì, luôn là cau mày... Giống như vậy nhưng lại mang theo nụ cười mà ngủ, vẫn là lần đầu tiên thấy...

...

So với trên Thiên Sơn yên lặng ôn hòa, vào lúc này ban đêm ở Hắc Phong Thành trên đường chính là có chút náo nhiệt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang cha con Công Tôn cùng Tiểu Lương Tử trên đường lớn đi tới Hắc Phong Thành, dù sao cũng là cứ điểm quân sự, buổi tối ở Hắc Phong Thành tùy thời đều có binh lính tuần thành.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường định tìm được Thiên Tàn trước, nhưng lão gia tử cũng không biết phiêu đi nơi nào, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngáp hai cái, vào lúc này đang chỉ một cái hẻm nhỏ tối đen.

“Cận nhi?” Tiểu Lương Tử đứng ở đầu hẻm nhìn vào trong, “Có thật là ở bên trong không?”

Tiểu Tứ Tử đều có chút mơ hồ, gục đầu ở trên vai Triển Chiêu, gật đầu một cái, lại ngáp tiếp.

Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Lương Tử cùng đi vào ngõ hẻm, trong chốc lát, hai người đi ra.

Triển Chiêu nhìn sau lưng hai người bọn họ một chút, cũng không thấy Thiên Tàn.

“Tìm được không?” Công Tôn tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, Tiểu Lương Tử ngửa mặt, một lớn một nhỏ nhìn nhau một cái, cùng nhau gật đầu.

Công Tôn: “Tìm được a?”

Triển Chiêu không hiểu, “Người đâu?”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chỉ thấy xa xa có một đội binh mã tuần thành đốt đèn lồng đang đi qua.

Ngũ gia giơ tay lên hướng về phía bọn họ vẫy vẫy.

Quân lính Hắc Phong Thành tự nhiên đều biết Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, chứ nói chi là Công Tôn là quân sư kiêm thần y là người mà bọn họ kính yêu nhất.

Hai tên lính dẫn đội tuần thành chạy mau tới, “Quân sư! Triển đại nhân Bạch thiếu hiệp.”

Công Tôn mỗi lần bị kêu quân sư vẫn còn chưa quen lắm.

Tiểu Tứ Tử vào lúc này đã ngủ, nằm trên vai, ôm lấy cổ Triển Chiêu.

Triển Chiêu không hiểu Bạch Ngọc Đường kêu thị vệ làm gì.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đèn lồng trong tay hai thị vệ, vừa chỉ chỉ ngõ hẻm đen thui, tỏ ý hai người —— chiếu một chút.

Hai thị vệ đưa tay giơ đèn lồng đi vào trong ngõ hẻm chiếu một cái, được chứ... Trong ngõ hẻm ngổn ngang nằm mấy cỗ thi thể, còn đều là tiêu thi, thương tích trên người đều là bị cháy, thật là đáng sợ.

“Oa!” Hai tên lính mới vừa kêu lên, vội vàng che miệng lại, đồng thời đi xem Tiểu Tứ Tử đang ngủ thật ngon.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu chếp miệng hai cái, không tỉnh.

Triển Chiêu trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng kinh khủng trong ngõ hẻm, có chút không nói ra lời.

Công Tôn đưa tay, vỗ mông Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, xoa xoa cái mông, quay đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn hỏi, “Thiên Tàn gia gia đâu?”

Tiểu Tứ Tử chu mỏ, “Thiên Thiên về ngủ rồi a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn bé —— đã đi về rồi?

Công Tôn không nói, chỉ ngỗ hêm, “VẬY những thứ này là cái gì?”

Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, gãi gãi đầu, “Miêu Miêu muốn tìm a... Thi thể đó.” [Ôi dễ cưng quá hà =]]]

Triển Chiêu nhìn trời.

Hai tên lính mặt đầy khen ngợi, “Triển đại nhân danh bất hư truyền, mặt tướng bội phục!”

Triển Chiêu sâu kín quay mặt sang, nhìn hai tên lính kia, “Danh bất hư truyền? Cái gì danh?”

Hai tên lính nhìn nhau một cái, mở miệng, “Cái gì đó... Nguyên soái là, bách chiến bách thắng, phất tay một cái địch quân tan thành mây khói.”

Triển Chiêu hí mắt.

Hai tên lính nói tiếp, “Ngũ gia là anh tuấn tiêu sái, phất tay một cái mê đảo vạn người đi trên đường.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày một cái.

“Công Tôn tiên sinh là hành y tế thế, phất tay một cái cam đoan thuốc đến bệnh trừ, Triển đại nhân là...” Hai tên lính hướng về phía Triển Chiêu toét miệng cười, “Tai tinh cao chiếu, phất tay một cái thi thể liền ở bên cạnh.” [Ôi mẹ ời, chết cười luôn rồi]

Hiện trường yên lặng chỉ chốc lát sau, Tiểu Lương Tử “Phốc ” một tiếng.

Tiểu Tứ Tử cũng “Ha ha ha” vui vẻ lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn hết sức nín cười.

Triển Chiêu liền sinh khí, Bạch Ngọc Đường để cho binh lính đi gọi tướng quân phụ trách trực đêm tối nay, liền nói Triển Chiêu lại nhật thi thể, để cho họ mang ít người tới.

Trong chốc lát, Triệu Phổ tự mình mang người tới, đi theo phía sau còn có Tiểu Ngũ lông tóc rối bù.

Bạch Ngọc Đường xa xa nhìn Tiểu Ngũ cảm thấy hình như có nơi nào không đúng lắm, làm sao lại rối bù như vậy?

Cửu vương gia đi tới đầu hẻm, Công Tôn đã ở trong ngõ hẻm nghiêm thi, Triển Chiêu cũng đang ngồi quan sát thi thể.

Bạch Ngọc Đường ôm ngủ Tiểu Tứ Tử đứng ở đầu hẻm, bên cạnh Tiểu Lương Tử đang dựa vào ngủ gà ngủ gật.

Ngõ hẻm bị chiếu rất sáng, trên đất bốn cổ tiêu thi thoạt nhìn mà phát sợ.

Đi cùng Triệu Phổ còn có tướng quân phụ trách trực đêm tối nay, Tần Duyệt.

Tần Duyệt đi vào, ngồi xuống cùng Công Tôn và Triển Chiêu cùng nhau kiểm tra thi thể.

Triển Chiêu cho hẵn một ít thứ, Tần Duyệt nhận, đang cẩn thận nghiên cứu.

“Ngày hôm nay liền một mạch nhặt được bốn cỗ thi thể, vượt xa bình thường phát huy a.”

Trong ngõ hẻm, Triển Chiêu mang theo hơi lạnh liếc mắt nhìn, trong ánh mắt mang chút oán niệm.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao tìm được?”

Bạch Ngọc Đường hướng về phía Tiểu Tứ Tử trong ngực đang bấu môi.

Triệu Phổ đưa tay nhận lấy Tiểu Tứ Tử trong tay Bạch Ngọc Đường, ôm để cho bé ngủ tiếp.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ đầu Tiểu Lương Tử một cái đang còn dựa vào mình ngủ gà ngủ gật.

Lúc này, Tần Duyệt đi ra.

Tần Duyệt đến trước mặt Triệu Phổ, đưa tay cho Triệu Phổ nhìn, trong tay hẳn có mấy hột xí ngầu. Xúc xắc là bằng đồng, mỗi một một góc đều có một lỗ, có thể dùng sợi giây mặc vào.

Bạch Ngọc Đường nhìn một cái, hỏi, ” Người chết là người trong sông bạc sao?”

Tần Duyệt gật đầu, “Những hột xí ngầu này có thể là treo ở trên thi thể, sợi giây bị đốt thành tro rồi.”

Triệu Phổ gọi tới hai ảnh vệ, để cho bọn họ đi tra một chút là người nào trong sông bạc nào sẽ xứng loại xúc xắc này.

Lúc này, Triển Chiêu cũng đi ra, nói, “Thi thể cũng không có đâu, Công Tôn nói, đầu chặt xuống sau mới phóng hỏa đốt thi thể, người cũng

không phải là bị thiêu chết, mà là dùng đao đâm chết sau đó mới phóng hỏa đốt thi thể.”

Triệu Phổ cau mày, “Đầu cũng bị mất tại sao còn muốn thiêu hủy thi thể?”

“Vì giấu giếm thân phận đi.” Công Tôn đi ra, không biết làm sao buông tay, “Xử lý rất sạch sẽ, đầu mỗi đầu bị cháy rụi, không tra được thân phận.”

Triệu Phổ nhìn một chút hột xí ngầu bằng đồng trong tay, “Cho nên đây là đầu mỗi duy nhất có thể tra được thân phận?”

Triển Chiêu cầm lên một hột xí ngầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Vô luận là người nào xử lý thi thể, cảm giác hết sức tỉ mỉ cẩn thận... Sẽ không cẩn thận mà lưu lại đầu mỗi rõ ràng như vậy?”

Công Tôn, “Ta cũng cảm thấy có chút cố ý.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đó là gài tang vật?”

Triển Chiêu nhún vai, “Dù sao nhất định là có mục đích, dẫn dắt chúng ta đi thăm dò sông bạc...”

Triển Chiêu lời còn chưa dứt, cũng cảm giác có vật gì đang quay quanh mình, cúi đầu nhìn một cái, Tiểu Ngũ đang ngược mặt nhìn hằm.

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, nghiêng đầu một cái, tựa hồ cảm thấy không đúng chỗ nào, sau đó ngồi xuống nâng đầu Tiểu Ngũ lên, “Ai nha? Làm sao mập như vậy?”

Tiểu Ngũ vầy vầy lông, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra không đúng chỗ nào, “Thay đổi lông quăn sao?”

Tiểu Lương Tử dựa vào Ngũ Gia cũng tỉnh, xoa xoa con mắt nhìn Tiểu Ngũ một cái, tiến tới cẩn thận sờ lông, “Ai nha? Làm sao lại xoắn xoắn giống lúa mạch như vậy?”

Triển Chiêu không nói lại đưa tay vén lông của Tiểu Ngũ, con hổ này làm sao lại giống như con cừu như vậy, hay chỉ là một con cừu mập.

Công Tôn sâu kín nhìn Triệu Phổ một cái.

Cửu vương gia ôm Tiểu Tứ Tử giữa mặt —— dù dì cũng là bốn soái chải lông đi ra ngoài dĩ nhiên là cùng người khác bất đồng!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 240: Phá Quán

Một nhóm người lớn buổi tối không ngủ chạy vào thành tra án kết quả chính là lại nhặt được một đồng thi thể.

Triển Chiêu nhìn bốn cổ thi kia càng nhìn càng không được tự nhiên, cảm giác càng nhặt khẩu vị lại càng nặng rồi.

Vào lúc này đã qua nửa đêm, Tiểu Lương Tử buồn ngủ đến độ mắt cũng không mở nổi.

Tiểu Tứ Tử đã sớm bám trên vai Triệu Phổ mà ngủ rồi.

Triệu Phổ để cho ảnh vệ đem ngõ hẻm này niêm phong lại, mà mình cũng không trở về soái phủ, liền cùng đám người Công Tôn tìm nhà trọ mà nghỉ ngơi trước.

...

Triệu Phổ đem Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ấm lên trên giường, chính mình lại đành hoàng mà cùng Công Tôn chen chung một cái giường.

Công Tôn ngày mai phải dậy sớm, vào lúc này nằm chắc thời gian ngủ. Thoáng cái lại có thêm bốn cổ thi thể phải nghiệm, ngày mai khẳng định làm một ngày bận rộn, mua xong thảo dược phải trở về soái phủ nghiệm thi.

Triệu Phổ nằm xuống nhưng lại rất buồn bực, Công Tôn liền nằm ở ngay bên cạnh thì làm sao có thể ngủ được.

Cửu vương gia len lén liếc mắt người bên cạnh, Công Tôn che kín chân chỉ để lộ ra một cái chòm đầu đen thui.

Cửu vương gia đưa tay, khều khều bả vai Công Tôn.

Công Tôn không động.

Triệu phổ dứt khoát trở mình, một tay nâng cằm, đưa tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Nè, thư ngốc”

Công Tôn động bả vai một cái, liền nói, “Đừng nghịch! Ngủ!”

Công Tôn nói không nghịch thì không nghịch thì đó còn là Triệu Phổ sao? Cửu vương gia cách chặn mắt liếc một cái đến vị trí eo Công Tôn, nhìn đúng bên hông, đưa ngón tay ra, chọt một cái.

Công Tôn giật mình, đưa tay che eo, quay đầu, trừng Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười vui vẻ, mặt dày đối với Công Tôn mà nháy mắt, “Tán gẫu một chút”.

Công Tôn nheo mắt lại, Triệu Phổ cười hì hì nói, “Chỉ tán gẫu trong khoảng thời gian uống cạn ly trà a.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, trở mình, nhìn Triệu Phổ, “Nói chuyện gì? Vụ án sao?”

Triệu Phổ mất hứng, bĩu môi, “Vụ án thì người tìm Triển Chiêu trò chuyện đi, hai ta la nói chuyện khác.”

Công Tôn liếc Triệu Phổ, “Vậy người muốn nói chuyện gì?”

Triệu Phổ thả tay xuống, tựa vào gối cùng Công Tôn mặt đối mặt, nói, “Người, hai ngày nay như thế nào a?”

Công Tôn trừng mắt nhìn, lầm bầm, “Kiểu nào a? Tốt vô cùng a.”

Triệu Phổ nói, “Ta mấy ngày nay rất bận rộn, đều không rảnh bởi người cùng Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn nhìn hẩn một hồi, vốn là muốn nói Triệu Phổ một câu “Ai muốn người bồi chứ.” Bất quá lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, không biết tại sao nói câu, “Dựa vào mới đánh trận xong liền muốn nghỉ ngơi sao, muốn làm phiền ta a”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn đang nghiêm túc nói chuyện một hồi, bỗng nhiên, “Phốc ” một tiếng, sau đó ha ha cười to.

Công Tôn vội vàng nhào qua che miệng Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng kịp phản ứng, vội vàng im miệng.

Hai người yên lặng xoay mặt lại, nhìn giường đối diện.

Trên giường đối diện, Tiểu Tứ Tử còn đang đắp mền ngủ, Tiểu Lương Tử nhưng lại tỉnh, chỉ thấy bé mở ra một con mắt, liếc mắt nhìn phía đối diện.

Vào lúc này, Công Tôn chính là nằm trên người Triệu Phổ, tay thì đang che miệng Triệu Phổ.

Tiểu Lương Tử nhìn một hồi, nhắm lại con mắt, nghiêng người, ôm Tiểu Tứ Tử, ngủ tiếp.

Triệu Phổ xoay mặt lại, nhìn Công Tôn đang đè trên người mình dưới tình thế cấp bách.

Công Tôn cũng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu, nhìn thấy Triệu Phổ cười hì hì nhìn mình.

Hai người đối mặt một hồi.

Công Tôn buông tay, nằm xuống lại, nghiêng người, “Ngủ!”

Triệu Phổ nhẹ nhàng khều khều Công Tôn, “Ai nha, thời gian uống cạn ly trà còn chưa qua a!”

“Được rồi!” Công Tôn vỗ gối một cái, “Mau ngủ đi!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, đưa tay, học theo Tiểu Lương Tử cách ôm Tiểu Tử Tử liền ôm Công Tôn.

Công Tôn quay đầu liếc một cái, Triệu Phổ nhắm mắt lại cũng không động.

Công Tôn xoay người đưa tay lấy một cái mền đắp cho Triệu Phổ, sau đó nhanh chóng xoay mình ngủ.

Triệu Phổ khòe miệng hơi nhếch lên, cảm giác giường có chút nhỏ, liền lại ôm sát chút.

So sánh với bên này hai người lạnh lẽo mà nhắm mắt ngủ, cách vách đang lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại mất ngủ.

Đầu tiên là Triển Chiêu đè lại tiểu Ngũ mà chải lông cho nó.

Triển Chiêu sinh khí hừ hừ vừa chải lông cho tiểu Ngũ vừa oán trách, “Triệu Phổ tên kia, lại dùng nội lực mà uốn lông cho Tiểu Ngũ nhà ta!”

Bạch Ngọc Đường mới vừa lấy nệm trải giường mà ảnh vệ giúp mình mua được trải ra xong, vỗ tay một cái nhìn chung quanh một chút, cảm thấy không vấn đề gì, chuẩn bị ngủ.

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn vị Đại thiếu gia biết bao hoàn mỹ này đang thưởng thức giường ngủ do chính tay mình trải ra, đừng xem Ngũ gia

ngày thường sống trong nhung lụa, sẽ không giặt quần áo không biết nấu cơm, nhưng việc trải ra giường lại là một tay hảo thủ, đem hủy hết chăn nệm trong nhà trọ, lại mua nệm chăn mới trải lên, chỉ cần ba bước, làm liền một mạch, ưu nhã lại nhanh chóng.

Bạch Ngọc Đường liền nghe sau lưng Triển Chiêu đang thở dài, quay đầu nhìn, có chút buồn cười.

Triển Chiêu đang nằm ở trên lưng Tiểu Ngũ, vuốt lông cho nó, Tiểu Ngũ dù có lớn những cũng thuộc họ mèo a, mèo được vuốt lông luôn cao hứng. Vào lúc này nó hưởng thụ nằm trên đất mà hừ hừ, híp mắt râu hồ cũng cong cong, rũ lỗ tai, cái đuôi thì ngoe nguẩy.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cũng sắp trải lông xong liền đi tới giúp mèo nhà mình cùng nhau làm.

Triển Chiêu trong miệng lầm bầm, “Không biết ngoại công cùng Thiên Tôn, Yêu Vương bọn họ đã ngủ chưa.”

Ngũ gia hơi sững sờ, sau đó cười một tiếng, “Hẳn là ngủ rồi đi.”

Triển Chiêu buồn rầu, “Sớm biết vậy ta liền đi theo đến Bách hoa cốc rồi, đỡ phải phát hiện ra thi thể, dù sao bốn cỗ tiêu thi đặt ở trong ngõ hẻm rất dễ bị phát hiện mà.”

Bạch Ngọc Đường sờ đầu Tiểu Ngũ một cái, cùng một động tác, lại giơ tay lên sờ đầu Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu khó hiểu cảm thấy chỉ là sờ đầu một cái lại rất thoải mái, tâm tình tựa hồ cũng thoáng một chút.

Ngũ gia chính là thấy sắc mặt Triển Chiêu rõ ràng chuyển biến tốt, yên lặng gật đầu một cái —— quả nhiên dỗ mèo sờ đầu vậy đúng rồi!

“Đúng rồi.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Mới vừa rồi nghe Lâm Dạ Hỏa nói, Triệu Phổ chuẩn bị an bài trở về Khai Phong a.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Đúng là phải đi về a.”

“Cũng đánh trận xong rồi, Triệu Trinh nói đi tìm hoàng kim cũng tìm được, Hắc Phong Thành bên này đem vụ án này tra ra sự tình, có thể đi Khai Phong Phủ mà nghỉ mát a.” Triển Chiêu vừa nói, nằm xuống, ôm cổ Tiểu Ngũ cọt cọt lui, “Tiểu Ngũ, chúng ta phải đi về nga! Buổi sáng có thể ăn điểm tâm ở Khai Phong Phủ rồi!”

Bạch Ngọc Đường bội phục, hóa ra lâu như vậy không trở về, mèo này lo nghĩ nhất lại là điểm tâm ở Khai Phong Phủ!

Ngũ gia gật đầu một cái, “Vậy thì nhanh lên, phá vụ án này trở về, Bao đại nhân nơi đó phỏng đoán cũng có một vài vụ án a, Khai Phong Thành còn có thi thể chờ nhặt a.”

Triển Chiêu đưa tay bóp má Bạch Ngọc Đường, “Người liên ý vào mình đẹp mắt mà nhiều chuyện a! Đừng quên Miêu gia suy vận cũng mang theo người a, thân nhân!”

Bạch Ngọc Đường dựa vào Tiểu Ngũ ngồi xuống, đưa tay sờ một bên lỗ tai của Tiểu Ngũ, vừa hỏi Triển Chiêu, “Nói vụ án, ta có chút nghĩ không thông. Tại sao đã chặt đầu xuống lại còn muốn hủy xác? Hoặc là nói nếu đã thiêu thi thể, vậy còn chém đứt đầu người làm gì?”

Triển Chiêu dựa vào Tiểu Ngũ lại sờ một cái lỗ tai khác, vừa nói, “Ta cũng đang suy nghĩ chuyện này, theo lý mà nói thi thể đốt thành như vậy, khẳng định không nhận ra tướng mạo a, có thể đầu là chém trước đó, hơn nữa Công Tôn cũng nói, là chém đứt đầu sau mới thiêu thi!”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Cho nên ý nói là có người muốn bốn cái đầu người kia?”

“Nhưng là... Tại sao phải là bốn cái đầu người để làm gì?” Triển Chiêu hỏi, “Giang hồ thù oán?”

“Hắc Phong Thành khắp nơi đều là nhân tuyển của Triệu Phổ, có gió thổi cỏ lay gì hẳn khẳng định là người đầu tiên hay biết, gần đây cũng không có chuyện giang hồ thù oán gì phát sinh a.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, tự nhủ nói, “Hơn nữa, người nhìn ta cũng cùng người lượm nhiều thi thể như vậy cũng phá nhiều án như vậy đúng không...”

Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, ý kia —— người lại nói? Đẹp trai cũng đừng ăn nói linh tinh nha!

Bạch Ngọc Đường cũng bị Triển Chiêu chọc cười, nói tiếp, “Bình thường giống như cái gì thi thể không đầu a, thi thể bị hủy a, đều là một cổ một cổ tới.”

Triển Chiêu nghe được câu này, ngược lại là cũng cảm thấy tựa hồ cũng có lý, sờ cằm như có điều suy nghĩ.

“Người hiểu ý của ta không Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường nói, “Người nghĩ a! Không đầu tiên thi nga! Một cổ thi thể thôi chính là một đại án rất phức tạp, nhưng lần này lại bốn cổ! Cảm giác có người cố ý gây khó dễ a”

Triển Chiêu dựa vào Tiểu Ngũ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, thì thầm trong miệng, ” Cố ý gây khó dễ...”

Đang trò chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm đánh canh.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đối với Triển Chiêu ngoắc ngoắc tay, “Ngủ, sáng mai nói sau.”

Triển Chiêu đứng dậy, trước nhìn bộ lông đen “mềm mượt” của Tiểu Ngũ một chút, hài lòng gật đầu một cái, lên giường đi ngủ.

Một đêm này Triển Chiêu cũng ngủ không ngon, nửa mê nửa tỉnh nghĩ đều là vụ án, đúng như lời Bạch Ngọc Đường, vụ án này không đúng. Tuy nói dùng thủ pháp rất cực đoan xử lý thi thể, nhưng lại không giống như là cái gì ân oán tình cừu, ngược lại có cảm giác qua loa lấy lệ chút chuyện như vậy... Cố ý gây khó dễ?

...

Sáng hôm sau, nghe tiếng gà gáy, Triển Chiêu liền bị đánh thức, khách sạn này đối diện là đường cái, sáng sớm xe ngựa đi qua đi lại thật náo nhiệt.

Mở mắt ra nhìn một hồi phía trên nóc giường, Triển Chiêu lại xoay mặt nhìn bên cạnh một chút.

Bạch Ngọc Đường cũng tỉnh, đang ngáp, bộ dáng kia nhìn chắc cũng là ngủ không ngon.

Lúc này, cách vách liền nghe được có người rón rén mở cửa, Công Tôn để cho mấy ảnh vệ hỗ trợ chiếu cố Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử.

Trong cửa Triệu Phổ giường như cũng đi ra, sau đó là tiếng bước chân xuống lầu, Triệu Phổ hẳn là phụng bồi Công Tôn đi mua thảo dược.

Triển Chiêu đuổi người ngồi dậy, chỉ thấy mép giường Tiểu Ngũ cũng dậy rồi, đang đuổi thẳng chân trước ngáp, cái đuôi vung lên, giữ giữ bộ lông một cái, tinh thần phấn chấn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người muốn dậy bây giờ rồi ăn điểm tâm hay là muốn ngủ một chút nữa?”

Ngũ gia đang suy nghĩ có nên ngủ một chút nữa hay không, liền nghe được dưới lầu một trận tiếng bước chân dồn dập, tựa hồ có người chạy lên lầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền nghe ra tiếng bước chân có chút quen thuộc, hơn nữa đã đến cửa phòng bọn họ rồi, sau đó chính là thanh âm gõ cửa, “Người anh em, đã rời giường chưa?!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời trưng bộ mặt ghét bỏ mà nhìn cửa phòng —— Chính là giọng nói của Âu Dương Thiếu Chinh, hỏa kỳ lân dậy sớm a, mới sáng sớm như vậy đã có tinh thần rồi.

Âu Dương Thiếu Chinh đập cửa, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, truyền tới giọng nói của Tiểu Tứ Tử, “Chinh Chinh sớm.”

Sau đó là giọng của Tiểu Lương Tử, “Oa! Sớm như vậy?”

Âu Dương Thiếu Chinh gân giọng, “Ai u, hai tiểu hài tử dậy thật sớm a, so với hai vị đại nhân phòng bên cạnh thì mạnh mẽ hơn nhiều rồi!”

Triển Chiêu bế tắc, không thể làm gì khác hơn là xuống giường đi mở cửa.

Ngoài cửa trên hành lang, liền xuất hiện Âu Dương Thiếu Chinh với tinh thần sáng láng cùng dạng còn có hai tiểu hài tử tinh thần phấn chấn.

Tiểu Tứ Tử chạy vào ôm Triển Chiêu, ngược mặt nói, “Miêu miêu, sớm.”

Triển Chiêu xoa xoa gương mặt bé, “Đệ không cùng cha đi mua thảo dược a?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Cửu cửu nói bồi cha đi, vậy đệ liền không đi a.”

Tiểu Lương Tử cũng chống nạnh gật đầu, “Sư phụ không phải là muốn đi theo tiên sinh a, cản cũng không ngăn được.”

Âu Dương vui tươi hơn hở chạy vào phòng, đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường toét miệng cười, “Sớm ~ a ~ “

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảnh giác nhìn Âu Dương, “Người ~ muốn ~ làm ~ gì ~ a?”

Âu Dương đem Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng lôi vào phòng, đóng cửa phòng, tiến tới bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Hai vị... Có hứng thú hỗ trợ hay không a?”

“Hỗ trợ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Hỏa Kỳ Lân, “Hôm nay muốn tra án...”,

“Ai!” Âu Dương Thiếu Chinh đưa tay vỗ vỗ bả vai hai người, “Tra đều là vụ án lão rèm a, hai người tối hôm qua nhất được thi thể cũng liên quan đến sòng bạc sao? Vừa vặn ta cũng cùng sòng bạc có quan hệ!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hần, “Nói rõ ràng một chút.”

Âu Dương chớp mắt, “Ta không thuận lợi ra mặt, người ở Hắc Phong Thành đều biết ta, bất quá hai người đối trang phục trên người, hần không có người nào biết hai người.”

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ, “Người muốn chúng ta cải trang làm gì?”

Âu Dương đưa tay từ bên hông móc ra một hộp xí ngầu, hướng về phía hai người bọn họ nháy mắt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, “Người muốn tìm hai chúng ta mà đánh bài sao?”

Âu Dương lắc đầu một cái, xấu xa cười một tiếng, “Ta muốn hai người đi đến các sông bạc lớn ở Hắc Phong Thành mà đánh bài”,

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn chưa mở miệng, Âu Dương tiếp một câu, “Nói đúng hơn, là muốn hai người đi các sông bạc lớn mà phá quán!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sững sốt một chút, “Phá quán?”

Âu Dương, “Trương Nhị Cầu bọn họ không phải là bởi vì đánh bài mà thiếu nợ nên gây ra chuyện sao.”

Âu Dương cầm ra một phần danh sách tới, “Đây là Hứa Kham cả đêm đã tra được danh sách này, mấy cái sông bạc này cùng tiền trang nhà họ Thành kia có quan hệ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn chăm chú vào phần danh sách kia mà suy nghĩ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Thiếu Chinh, “Người muốn hai ta đi thăm dò mấy sông bạc này sao?”

Âu Dương gật đầu.

Triển Chiêu cảm thấy rất có khả năng, “Chiêu này không tệ a!”

“Còn có phần tiếp theo a.” Âu Dương xấu xa cười một tiếng, vỗ Triển Chiêu một cái ” Ba vị lão gia tử nhà người cho ta mượn dùng một chút hắc! Ta sáng nay cùng ba vị đã nói qua, ba người bọn họ cũng chịu hỗ trợ.”

Triển Chiêu không hiểu, “Người để cho bọn họ làm gì?”

Âu Dương nhú mày hắc hắc vui một chút, “Sơn nhân tự có diệu kế, a ha ha ha...”

Nói xong, Hỏa Kỳ Lân phất áo vui tươi hơn hở chạy đi, trước khi ra cửa còn không quên dặn dò, “Mau lên a~, ăn điểm tâm xong liền động thủ!”

Âu Dương Thiếu Chinh nói xong cũng chạy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu còn có Hứa Kham, Hồng Tề Thiên, Thẩm Thiệu Tây cùng Tần Duyệt đều ở đây, Âu Dương Thiếu Chinh chạy ra ngoài, cùng bọn họ chạy đi nơi khác, nhìn giống như rất vội vàng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đóng lại cửa sổ, liền nghe bên cạnh bàn TIỂU tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đang thảo luận.

Tiểu Tứ Tử hỏi: “Tiểu Lương Tử, sông bạc thì phải phá quán thế nào nha? Đá rơi bảng hiệu sông bạc sao?”

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay, ” Ừm... Hẳn là thắng hết tất cả bạc của nhà cái a! Ngay cả địa khế sông bạc cũng thắng được, chương quỹ sông bạc cùng bọn tiểu nhị tập thể thua chỉ còn lại một cái quần con.”

Tiểu Tứ Tử “ha ha” vui vẻ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút—— thật phải đi?

Ánh mắt Triển Chiêu liền sáng lên —— rất vui a!

Ngũ gia dở khóc dở cười, “Công việc này có thể kéo cừu hận, chớ một hồi để cho người sông bạc truy đuổi xung quanh thành a.”

“Ai, đầu năm nay nếu không bị người đuổi chạy xung quanh thành thì ngược lại là mình đuổi người ta a, quen rồi liền tốt.” Triển Chiêu bộ dạng lười biếng cũng tỉnh táo hẳn, sửa sang lại quần áo, chạy đi ôm lấy Tiểu Tứ Tử kéo theo Tiểu Lương Tử, chạy xuống lầu ăn điểm tâm.

Ngũ gia bất đắc dĩ cùng xuống lầu, cầm trong tay tờ danh sách thật dài, xem ra điểm tâm phải ăn no một chút mà, hôm nay hẳn là rất bận rộn.

...

Buổi sáng tạo Bách Hoa Cốc, âm thanh chim hót rất dễ nghe.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu là bởi vì ngửi được mùi thức ăn thơm mà tỉnh lại, hai người ngồi dậy, liền nghe được âm thanh “đang đang” truyền từ ngoài sân vào trong phòng.

Yêu Vương ở trong sân kêu hai người bọn họ, “Thức dậy a!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi ở trên giường ngẩn người, thật giống như đang nằm mơ...

Đang ngây ngô, cửa sổ trong phòng liền bị đẩy ra, Yêu Vương thò đầu vào trong nhìn một chút, nói, “Mau dậy ăn mì.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu rời giường rửa mặt xong đi tới trong viện, trên bàn bày ra hai chén nóng hổi. Bưng lên chén mì nóng hổi thổi phù phù vừa ăn mì vừa nhìn Yêu Vương từ một căn phòng này chạy đến một căn phòng khác, lục tung tựa hồ là tìm đồ.

Hai người bưng chén tiến tới cửa thư phòng nhìn quanh, Yêu Vương ngay cả bàn đọc sách cũng dời, phiến đá bên dưới bàn cũng dời qua một bên, Yêu Vương đang từ bên trong lấy ra một cái rương sắt.

Ân Hậu tò mò hỏi Thiên Tôn, “Cái rương kia là người cất giữ?”

Thiên Tôn bình tĩnh ăn mì, “Ta ngoại trừ giấu rượu cũng không cất giữ thứ khác a.”

Sau khi lấy ra rương sắt, Yêu Vương cầm một cây chổi lông gà phủi bụi rồi mở rương ra.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn một cái, cũng không nói gì, tại sao lại là một cái rương sách.

Thiên Tôn lắc đầu một cái —— một chút ý kiến cũng không có!

Ân Hậu cũng nghi ngờ —— sách gì lại cất kỹ như vậy?

Hai người bưng chén xích lại gần một chút xem Yêu Vương đang lật sách.

Ân Hậu tiện tay nhặt lên một quyển bị Yêu Vương ném ở một góc, nhìn một chút tên sách, chỉ thấy trên mặt sách có vẽ một khuôn mặt —— Trò vui gì đây!

Thiên Tôn cũng thấy trên sách có vẽ một gương mặt quý, rất gian tà có chút dọa người.

Hai người đều ăn mì xong rồi, húp hết hai chén nước mì, cảm khái một chút. Quả nhiên trên đời này, món ăn ngon nhất chính là chén mì tương du này [mì tương du: mì nước tương a(Nhóm Tương Du: Chắc là thích ăn mì nên bị Yêu Vương gọi chết cái tên này rồi a =)]]

Liền nghe được Yêu Vương “A!” một tiếng.

Hai người ngẩng đầu nhìn, Yêu Vương cầm trong tay một quyển sách, kích động, “Cuối cùng tìm được, còn tưởng rằng bị mất rồi a.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu tò mò muốn nhìn một chút xem là sách gì, nhưng Yêu Vương lại đem sách cất trong ngực, đi tới lấy hai cái chén không trong tay Thiên Tôn và Ân Hậu, sau đó chỉ chỉ một đồng sách trên mặt đất, “Mau dọn rồi để vào chỗ cũ, một hồi cùng ta xuất môn.”

Nói xong, Yêu Vương linh hoạt đi rửa chén.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi xuống thu thập sách, phát hiện mỗi một quyển sách trong rương sách này trên mặt bìa đều vẽ một gương mặt quý, còn là không đồng dạng.

“... Đây là cái gì a?” Ân Hậu lật ra một cái, nhưng phát hiện nội dung bên trong mỗi một quyển sách đều là những trang giấy trắng, ngoại trừ mặt bìa có vẽ gương mặt quý ra thì nội dung bên trong cái gì cũng không có.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái, nghiêng đầu —— kỳ quái a! Cất giữ một cái rương sách nhưng toàn là giấy trắng này để làm gì? Đã như vật còn cất kỹ như vậy a.

...

Đồng dạng, bên này Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang ăn điểm tâm, Hắc Ảnh liền đem quần áo cho bọn họ. Âu Dương tương đối còn đáng tin, để cho hai người bọn họ hóa trang thành nam thương, Hắc Ảnh có kỹ thuật cao siêu, dính cho hai người bọn họ chùm râu lại còn bôi một chút phấn, quả nhiên là không nhìn ra hai người bọn họ là ai.

Tiểu Tứ Tử thật hâm mộ, nói cũng muốn đi xem phá quán a.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng suy nghĩ —— mang Tiểu Tứ Tử đi đánh bài cũng có thể đại sát tứ phương, bất quá nếu để cho Công Tôn biết hai người bọn họ mang Tiểu Tứ Tử đi sông bạc nói không chừng còn muốn cùng hai người bọn họ liều mạng a.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Lâm Dạ Hỏa cũng chạy tới, Trâu Lương hôm nay có việc bận, để cho Lâm Dạ Hỏa tới chiều cổ Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử, thuận tiện phụ một tay cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở ra danh sách chuẩn bị đi đến từng nơi, nơi đầu tiên đến chính là sông bạc Tăng Gia ở phía nam Hắc

Phong Thành.

Ra nhà trọ, chỉ thấy ngoài cửa có một chiếc xe ngựa, màn xe là màu đen, đánh xe là Thanh Ảnh cùng Bạch Ảnh.

Thấy hai người ra cửa, hai ảnh vệ đối với hai người bọn họ vẫy tay.

Lâm Dạ Hỏa ôm Tiểu Tứ Tử chạy đến, đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói, “Lúc ra cửa Âu Dương để cho hai người a, vốn đặt cuộc mà.”

Triển Chiêu nghi ngờ vén lên miếng vải đen nhìn một chút, vội vàng thả tay ra ... Được chứ! Một xe hoàng kim!

Bạch Ngọc Đường mắt liếc một cái, “Cái này mang đến sông bạc là có thể hoàn thành.”

Triển Chiêu hứng thú ngẩng cao, xoa xoa tay, “Ai nha, dự cảm hôm nay sẽ đắc tội thật nhiều người sau đó chọc ra một cái lỗ thật lớn a~.”

Bạch Ngọc Đường không biết làm sao nhìn Triển Chiêu —— đắc tội với người khác cùng chọc lỗ lớn người vui vẻ như vậy a?

Hai người lên xe, Thanh Ảnh cùng Bạch Ảnh đánh xe lên đường.

Lâm Dạ Hỏa đưa mắt nhìn hai người bọn họ kéo một xe tiền đặt cuộc đi phá quán liền chuẩn bị tìm một quán trà có địa hình lợi thế mà xem cuộc chiến.

Lâm Dạ Hỏa mang theo hai đứa con nít cùng Tiểu Ngũ và Cầm đi đến một gian trà lâu, lúc đi ngang qua một tòa đại trạch Tiểu Tứ Tử liền dừng lại.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu, thấy Tiểu Tứ Tử đang nhìn bảng hiệu một tòa đại trạch chăm chăm.

Hỏa Phượng ngẩng đầu lên, trùng hợp như vậy... Bọn họ đang đứng ở trước cửa tiền trang tư nhân của Thành gia, vào lúc này còn chưa mở cửa a.

Lâm Dạ Hỏa cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, Tiểu Lương Tử hỏi, “Cận nhi, tiền trang này là trung hay gian a?”

Tiểu Tứ Tử xoay đầu lại, nhìn một hồi, mở miệng nói, “Đầu người nga.”

“Hả?” Tiểu Lương Tử không hiểu, “Đầu người?”

Lâm Dạ Hỏa cũng ngồi xuống nhìn bé, “Đầu người nào?”

Tiểu Tứ Tử chỉ tiền trang cùng Lâm Dạ Hỏa nói, “Chính là bốn cái đầu người của bốn cổ tiêu thi kia ở bên trong a.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 241: Hỏa

Tiểu Tứ Tử đột nhiên chỉ vào tiền trang tư nhân của Thành gia lại nói bốn cái đầu người của bốn cỗ tiêu thi kia hiện đang ở bên trong, lúc này thật là gây khó dễ cho Lâm Dạ Hỏa. Lấy tính cách của Hỏa Phượng dĩ nhiên liền muốn chạy vào đi nhìn một chút, nhưng bên người lại còn mang theo hai đứa con nít, một con hổ và một con chó a. Mà hôm nay nhiệm vụ của Hỏa Phượng chủ yếu là chăm con nít a~.

Tiểu Lương Tử cũng muốn chạy vào liền bị Lâm Dạ Hỏa một tay lôi lại, trước tiên là mang Tiểu Tứ Tử tìm một gian trà lâu.

Trà lâu này cách “Đệ Nhất Sông Bạc: mà đám người Triển Chiêu đi cũng thật gần, Hỏa Phượng chạy lên lầu muốn tìm một nhã gian có chỗ quan sát tốt nhất, quyết định trước tiên phải theo dõi cái đã.

Tuy Hỏa Phượng thường ngày rất nhị, nhưng thật ra lại là người đáng tin, vào lúc này tình huống không rõ, Hắc Phong Thành lại là cứ điểm quân sự, quân doanh Triệu Phổ có quy định, Triển Chiêu phá án có kinh nghiệm, tốt nhất là tìm hai người bọn họ thương lượng một chút mới quyết định, tình huống không rõ không muốn bứt giây động rùng.

Hỏa phượng bưng ly trà vừa thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn một cái liền rút trở về, đưa tay rút lấy khăn trải bàn đưa ra ngăn cửa sổ.

Cái khí thế đó khiến cho tiểu nhị đang châm trà cũng giật mình.

Sau khi Lâm Dạ Hỏa ngăn cửa sổ liền hí mắt “ Ai nha! Quá năng rồi!”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử có chút vô lực.

Trà lâu ở Hắc Phong Thành Hắc, tiểu nhị tự nhiên là biết Tiểu Tứ Tử liền vui tươi hơn hờ giới thiệu món ăn ngon cho bé.

Lâm Dạ Hỏa hỏi tiểu nhị, “Ai, tiền trang kia làm sao ban ngày cũng không mở cửa a? Muốn đổi chút ngân phiếu cũng không được.”

Tiểu nhị vừa nghe cũng gật đầu, “Ai nha ta cũng không biết như thế nào! Hôm nay mới sáng sớm cũng có nhiều người tới hỏi thăm rồi. Chúng ta ở Hắc Phong Thành, thương nhân qua lại nhiều, có người đổi nhiều ngân phiếu thì quán trà này của chúng ta cũng kinh doanh thuận lợi chút. Mà thường thì Thành lão gia lúc đóng cửa cũng thông báo trước cho chúng ta biết ba ngày a, hôm nay không biết thế nào!”

Lâm Dạ Hỏa bưng ly trà gật đầu, cùng tiểu nhị tán gẫu.

Tiểu nhị kia còn thật bát quái, đem chuyện liên quan đến tiền trang Thành gia mà mình biết cũng nói cho Lâm Dạ Hỏa.

Tới khi trà bánh được mang lên, tiểu nhị bưng mâm trà đi xuống, Lâm Dạ Hỏa đã đại khái biết được Tiền trang này, nói tóm lại —— là một cửa hiệu lâu đời thật bình thường, cũng không có gì khả nghi.

Lâm Dạ Hỏa thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử mỗi một đứa con nít đều đang cầm lấy cái bánh đậu mà ăn, liền đưa ra hai cái tay gõ đầu hai đứa một cái.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng ngẩng đầu nhìn Hỏa phượng.

Lâm Dạ Hỏa tỏ ý, “Đi đến bên cửa sổ mà ăn, một đứa một bên mà nhìn, quan sát sòng bạc cùng tiền trang.”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều bĩu môi —— huynh không đi sao lại bảo bọn đệ đi?

Hỏa phượng che mặt, “Năng a!”

Vừa nói, vừa đem hai đứa con nít kéo dậy, vỗ cái mông chạy tới bên cửa sổ, Hỏa phượng cũng tự mình đem bàn dờ qua một bên, cách thật xa cửa sổ nhìn qua rèm che mà quan sát tình huống trên đường.

“Triển đại ca cùng Bạch đại ca tới!”

Tiểu Lương Tử lạnh mắt, một cái liền nhìn thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo một xe hoàng kim tới cửa sông bạc Tăng gia.

Lâm Dạ Hỏa nhìn cũng vui vẻ, “Ai nha, hai tên ngốc mang theo xe hoàng kim tới đánh bạc may mà lớp hóa trang khá tốt, nếu không sau này không cần lăn lộn nữa rồi!”

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu, nhìn cánh cửa Thành gia cách đó không xa còn đang đóng, tựa hồ là đang ngăn người.

Tiểu Lương Tử lấy cánh tay đụng đụng bé, cười hỏi, “Cận nhi, hôm nay Triển đại ca Bạch đại ca sẽ phá quán sao?”

“À..?” Tiểu Tứ Tử hồi lâu mới hoàn hồn lại, nhìn Tiểu Lương Tử một chút.

Tiểu Lương Tử lập tức biểu lộ quan tâm, “Cận nhi, đệ làm sao rồi?”

Tiểu Tứ Tử lại liếc mắt nhìn tiền trang kia một cái.

Tiểu Lương Tử liền xắn tay áo, “Cận nhi, đệ rất để ý cái Tiền trang đó a? Để ta đi dò hỏi cho đệ!”

Chẳng qua là Tiểu Lương Tử mới vừa đứng lên liền bị Tiểu Tứ Tử kéo lại.

“Không nên đi nha sẽ gặp nguy hiểm, một hồi sẽ phát hỏa a.” Tiểu Tứ Tử chậm rãi nói.

Lâm Dạ Hỏa mặt đầy khâm phục nhìn Tiểu Tứ Tử, “Ngay cả một hồi phát hỏa cũng biết?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chung quanh một chút, “Phải chuẩn bị dập lửa a, ngay cả thủy long xa (xe cứu hỏa) nữa..”

Lâm Dạ Hỏa, nói, “Bằng không để ta đi quân doanh một chuyến đi...”

“Không được a.” Tiểu Tứ Tử nắm lấy Lâm Dạ Hỏa, “Tiểu Lâm Tử một hồi phải bắt người.”

Hỏa phượng cảm thấy khó hiểu, “Bắt ai?”

“Người phóng hỏa nha.” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, đưa tay ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Lương Tử đều không hiểu mà nhìn theo cử động của Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đưa tay đến ngoài cửa sổ, cố gắng muốn búng ngón tay, sau đó liền mếu máo.

Hỏa Phượng cùng Tiểu Lương Tử mắt liếc một cái, Tiểu Tứ Tử mới vừa rồi là cố gắng búng tay, nhưng hình như là ngón tay quá mềm yếu rồi, đều không phát ra âm thanh a.

Ba người đều trầm mặc chốc lát, Lâm Dạ Hỏa “Phốc” một tiếng, vội vàng che miệng.

Tiểu Tứ Tử quay đầu liếc Lâm Dạ Hỏa, Hỏa Phượng cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc —— không thể cười!

Tiểu Lương Tử chính là vúi lấy khung cửa sổ mà cào cấu, trong miệng lầm bầm, “Cận nhi quá khả ái rồi! Vô địch thiên hạ đệ nhất thế gian tiểu khả ái a ~!”

Tiểu Tứ Tử lấy tay về, tìm lấy cái khăn tay xoa xoa tay, lại đưa tay ra ngoài, “Ba” một tiếng, lúc này ngược lại là vang lên.

Sau khi nghe thấy tiếng vang, Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Lương Tử cũng ngược mặt nhìn bầu trời, ý kia —— có cái kỳ tích gì sắp xảy ra sao? Lại thấy trước mắt xuất hiện gương mặt, một đôi mắt to sáng như vậy, Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Lương Tử cả kinh lui về phía sau một bước, nhìn một chút mới biết được đại thúc râu quai nón trước mặt này trình là Triển Chiêu đang giả trang.

Ngũ gia đang đứng ở cách xe ngựa không xa, có chút không hiểu quay đầu nhìn. Mới vừa rồi Triển Chiêu “Hừ” một chút liền mất dạng, tình huống gì đây?

Triển Chiêu vào lúc này đang treo ở khung cửa sổ, mũi chân thì bấu lấy mái hiên.

Tiểu Tứ Tử che lỗ tai Triển Chiêu nhỏ giọng nói mấy câu.

Triển Chiêu chớp mắt, “Hiểu rồi!”

Nói xong, Triển Chiêu thoáng một cái... Mất dạng.

Bạch Ngọc Đường liền thấy Triển Chiêu ở trên nóc nhà, nhìn trái phải một chút, chột lách người, không thấy.

Ngũ gia không nghĩ ra, ngưỡng mặt lên nhìn Lâm Dạ Hỏa đang cầm cái khăn che mặt mà lăm lét nhìn ra bên ngoài.

Lâm Dạ Hỏa nhìn Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường buông tay, ý kia —— tình huống gì?

Lâm Dạ Hỏa nhún vai, chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử bên cạnh—— tình huống như vậy.

Ngũ gia cau mày —— sông bạc ngay tại phía trước, là tiếp tục đi tới hay là chờ a? Triển Chiêu làm sao liền mất dạng?

Tiểu Lương Tử hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận nhi, đệ làm sao mà chỉ một cái búng tay thì Triển đại ca đã tới rồi a?”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ nói, “Thời điểm đệ cùng cha mới vừa vào Khai Phong Thành, Miêu Miêu cùng đệ có đặt ra một cái ước định a.”

Lâm Dạ Hỏa hỏi, ” Ước định cái gì a?”

Tiểu Tứ Tử: ” Miêu Miêu nói, chỉ cần đệ có thể nhìn thấy Miêu Miêu, chỉ cần búng tay một cái thì Miêu Miêu sẽ đến bên cạnh đệ a.”

Tiểu Tứ Tử nói xong, cười ngọt hơn, “Miêu Miêu là tốt nhất a.”

Lâm Dạ Hỏa sờ cằm, “Này nha, lại có loại ước định này! Triển Chiêu a thật không nhìn ra a~!”

Tiểu Lương Tử dậm chân, “Triển đại ca lại cướp danh tiếng của ta! Cận nhi! Đệ sau này cũng cùng ta lập cái ước định như vậy a! Ta thiên sơn vạn thủy cũng sẽ chạy tới bên cạnh đệ!”

Giọng Tiểu Lương Tử còn thật lớn, cách cửa sổ bay ra đi thật xa.

Dưới lầu cách đó không xa, Ngũ gia nhĩ lực tốt liền nghe rõ ràng, không biết làm sao lắc đầu —— đầu năm nay tiểu hài tử thật không được rồi, cũng chưa mọc đủ lông lại đi nói lời tâm tình như vậy a...

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm kéo cánh tay Tiểu Lương Tử, gật đầu, “Uhm~! Tiểu Lương Tử là tốt nhất.”

Lâm Dạ Hỏa nhìn hai đứa con nít trước mắt như dưa bở cùng mặt đường liền cảm thấy ngọt đau răng rồi —— Đại gia ta lăn lộn còn không bằng hai đứa con nít nha trời!.

Cứ như vậy chỉ trong chốc lát, Triển Chiêu đã trở lại.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu nhỏ giọng nói cho Ngũ gia, Tiểu Tứ Tử nói Thành gia trang một hồi sẽ phát hỏa, bên trong còn có bốn cái đầu người của bốn cỗ thi thể kia.

Ngũ gia nhướng mày nhìn Triển Chiêu —— cái này cũng có thể đoán trước?

“Tiểu Tứ Tử nói một hồi người phóng hỏa trở lại, Lâm Dạ Hỏa sẽ đi bắt, để cho chúng ta chuẩn bị thủy long xa để dập lửa. Ta mới vừa tìm được Âu Dương Thiếu Chính để cậu ta an bài người tới.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, đồng thời vừa nghi hoặc, “Người làm sao tìm được Âu Dương Thiếu Chính?”

Triển Chiêu đưa tay sờ lỗ mũi một cái, “Âu Dương cùng Hứa Kham đi chung một chỗ mà, toàn bộ Hắc Phong Thành thì chỉ có Hứa Kham là trên người có Long Tiên Hương, quả nhiên người có tiền đều dùng đồ chơi kia mà xông áo choàng.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn cười, cái lỗ mũi này còn thính hơn cả mèo nữa mà.

Triển Chiêu giúp xong, đối với Tiểu Tứ Tử ở xa xa gật đầu một cái.

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu một cái.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiếp tục hướng sông bạc mà đi.

Mà bên này Lâm Dạ Hỏa tiếp tục theo dõi.

Chờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đến trước cửa sông bạc, Hỏa Phượng liền nghe có người gõ cửa một cái.

Ba người quay đầu, cửa mở ra, Thanh Lâm đi vào.

Thanh Lâm vào cửa, thấy bên cửa sổ một lớn hai nhỏ, cảm thấy thật có ý tứ.

Tiểu Lương Tử đối với Thanh Lâm mà vẫy tay.

Thanh Lâm đi tới, cùng Lâm Dạ Hỏa nói, “Thủy long xa cùng đội ngũ dập lửa đều chuẩn bị xong.”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu một cái, tỏ ý – Thanh Lâm ở chỗ này trông hài tử, ta đi bên ngoài mai phục, chuẩn bị bắt người phóng hỏa.

Hỏa Phượng đi, Thanh Lâm đứng ở sau lưng Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử nhìn sông bạc phía xa.

” Sông bạc Tăng gia.” Thanh lâm tự nhủ nói một câu.

Tiểu Lương Tử hỏi, “Sông bạc này cũng là một phe cánh của lão rèm sao?”

Thanh Lâm khẽ cau mày, “Ai biết được, sòng bạc cùng diêu quán(kĩ viện) ở Hắc Phong Thành thật ra thì cũng không có cái gì là trong sạch.”

Tiểu Lương Tử đầu sao cũng là thái tử gia của Lang Vương Bảo, rất nhiều đạo lý Tiểu Lương Tử cũng hiểu, “Đều là cùng quân doanh có liên lạc nhất định đúng không?”

Thanh Lâm gật đầu một cái, “Sòng bạc, diêu quán, khách sạn, tửu lầu, loại địa phương này, dòng người đầy đặc nhất, tin tức phức tạp nhất, bên quân doanh đều có người nằm vùng ở nơi đó, bọn họ có tin tức gì cũng sẽ thông báo cho quân doanh.”

Tiểu Lương Tử ôm cánh tay, “Cho nên nói, nếu như mấy cái sòng bạc này có vấn đề, chính là trong quân doanh có gián điệp sao?”

Thanh Lâm nhìn bộ dạng tinh quái của Tiểu Lương Tử cũng thật tức cười, đưa tay sờ đầu bé một cái, “Cũng không tính là gián điệp, ta tính nói là tai họa ngầm đi. Nếu như lão rèm thật tồn tại, thế lực đó có thể so với trong tưởng tượng lớn hơn.”

Tiểu Lương Tử ngược mặt nhìn Thanh Lâm, “Đúng vậy! Bởi vì đã nhiều năm như vậy, các người hoàn toàn không có phát hiện qua bọn họ tồn tại, đúng không?”

Thanh Lâm có chút bất ngờ nhìn Tiểu Lương Tử một chút, không hổ là con trai Tiêu Thống Hải và đồ đệ của Triệu Phổ a, góc độ suy nghĩ cũng không giống những đứa trẻ bình thường.

...

Mà lúc này, ở Bách Hoa Cốc xa xa, Thiên Tôn cùng Ân Hậu thu thập xong thư phòng, ra cửa, liền nhìn thấy Ngân Yêu Vương đã chờ ở trong sân rồi.

Yêu Vương hướng về phía hai người bọn họ vẫy vẫy tay, động tác rất giống khi xưa lúc dẫn hai người bọn họ xuất môn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đi ra ngoài, hỏi Yêu Vương đi chỗ nào, có cần mang hành lý hay không.

Yêu Vương xua tay nói không cần, chỉ là đi xuống thị trấn dưới chân núi, rất thuận đường, lúc trở lại còn có thể thuận tiện mua ít thức ăn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu càng buồn bực... Thứ nhất, ba người bọn họ ở trên núi này là một gia đình, cũng không có hàng xóm. Thứ hai, dưới núi ngược lại là có một thị trấn nhỏ, nhưng không nhớ là Yêu Vương ở nơi đó có bạn bè gì a.

Thị trấn dưới chân núi này đều không có người Hán, mà đất này lại thuộc về Liêu Quốc cùng Tây Hạ, vùng đất không ai quản lý. Nhưng ngược lại rất gần với bộ tộc Đạt Đán của Triệu Phổ.

Khu vực này thương nhân lui tới thường xuyên, loại người gì cũng có, người buôn ngựa chiếm đa số, người xe tới lui nhìn có chút hỗn loạn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đi theo Ngân Yêu Vương xuyên qua chợ, đến trước một ngôi miếu đổ nát.

Thiên Tôn ngưỡng mặt lên quan sát một chút ngôi miếu đổ nát này, cũng không biết đây là miếu gì, trên tường loang lổ hỗn tạp, đại môn đóng chặt, chỉ có một tấm bảng bên trên viết một chữ —— miếu.

Ân Hậu buồn cười, còn có người đặt tên cho một căn nhà lại là “Miếu” a.

Ngân Yêu Vương tiến lên, đưa tay nắm vòng cửa “Ba ba ba” ba cái.

Chỉ chốc lát sau, trên cửa “Rắc rắc” một tiếng mở ra một cánh cửa sổ nhỏ, bên trong có một tiểu lão đầu gầy nhom hướng ra ngoài liếc một cái, hỏi, “Thắp hương hay là bái phật?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu lệch một cái đầu —— hóa ra thắp hương và bái Phật không là cùng một chuyện sao?

Yêu Vương khẽ mỉm cười, đưa tay một cái núu râu lại lão đầu kia hai cái, “Ta tới lấy đồ.”

Lão đầu bị lôi kéo “Ai ai” một tiếng, khó khăn lắm mới đem râu giành lại, thiêu mi quan sát Ngân Yêu Vương trên dưới một chút, hỏi, “Có tồn phiếu không?”

Yêu Vương lấy ra quyển sách kia, từ trong sách rút ra một tờ giấy tới, đưa cho lão đầu.

Lão đầu nhi nhận lấy liếc mắt nhìn, đưa tay, “Phí vào cửa một trăm lượng.”

Yêu Vương móc ra một trăm lượng cho hắn.

Lão đầu nhi đóng lại cách cửa sổ, mở cửa.

Yêu Vương mang Thiên Tôn cùng Ân Hậu vào miếu.

Vào cửa mới phát hiện nơi này đúng thật là “Ngôi miếu đổ nát”, trong miếu gia cảnh quá nghèo, không có gì cả, ngay cả tượng Bồ tát cũng không có, chỉ có hai gian phòng chứa củi, gỗ mục chất đống đầy sân

Lão đầu nhi để cho ba người ở trong sân chờ, hắn đi vào mở ra cửa phòng chứa củi bên tay trái, đi vào, trong chốc lát, lão đầu liền đi ra, cầm trong tay cái chìa khóa.

Hắn lại mở ra cánh cửa phòng chứa củi bên cạnh, đối với ba người ngoắc.

Ba người đi qua, lão đầu nhi đem chìa khóa giao cho Ngân Yêu Vương, nói, “Dưới tầng ba hàng thứ hai cánh cửa thứ ba, đừng mở sai, hắc hắc hắc.”

Thời điểm lão đầu nói mấy chữ “đừng mở sai”, mặt lộ vẻ cười gian, nhìn có chút muốn đánh. Giao phó xong, lão đầu liền đến trong sân, nằm trên một tấm ván, tiếp tục uống rượu, trong miệng còn ngâm nga câu hát, hàm hàm hồ hồ hát cái gì mọi người không nghe rõ, đại khái mơ hồ cũng nghe ra mấy chữ hình như là “Ân oán tình cừ”.

Ân Hậ hơi sững sốt như vậy một chút, kinh ngạc quay mặt sang hỏi Ngân Yêu Vương đang muốn vào cửa, “Nơi này là Ân Cừ Miếu?”

Thiên Tôn đầu óc mơ hồ —— miếu gì?

Yêu Vương khẽ mỉm cười, đối với hai người bọn họ ngoắc ngoắc ngón tay, để cho hai người bọn họ đi theo vào cửa.

Trong gian phòng chứa củi thứ hai cũng là không có gì cả, bốn phía trên tường cắm một hàng cây đuốc, chính giữa trên sàn nhà có một lỗ thủng hình vuông, có bậc thang thông hướng bên dưới.

Ân Hậ đi lấy hai cây đuốc tới, lấy hỏa chiết để đốt lửa.

Yêu Vương đưa tay nhận lấy một cây, đi xuống, nhắc nhở hai người, “Một hồi đừng đụng bất kỳ đồ vật gì.”

Nấc thang đi thông dưới đáy, mỗi một tầng cũng đen thui, có một hàng một hàng ghi rõ con số tường đá, trên mỗi một mặt tường có mấy phiến cửa đá, cũng có số chữ ở trên cao.

Ba người từng tầng một đi xuống.

Ân Hậu nói, “Ta vẫn cho là Ân Cừ Miếu chỉ là một truyền thuyết.”

Thiên Tôn nghi ngờ một đường, không hiểu, “Cái gì ân cừ miếu? Không có lý do người biết, ta chưa từng nghe qua a!”

Ngân Yêu Vương hỏi Ân Hậu, “Cũng đúng, người từ nơi nào nghe được? Cừ đầu nói cho người?”

Ân Hậu gật đầu một cái.

Ngân Yêu Vương giải thích cho hai người, “Ân Cừ Miếu là được thiết lập từ rất lâu rất lâu trước kia, là một cái kho giữ đồ đặc biệt để lưu cho hậu nhân, lão đầu lúc này là người giữ cửa, chỉ cần có người tới lấy hàng, là có thể thu tiền vào cửa, hăn lấy cho người cái chìa khóa, nói cho người vị trí cái rương giữ đồ vật, người đi vào lấy là được. Nếu là mở cái rương khác hoặc là có chủ ý khác, hăn còn phải hỗ trợ nhặt xác.”

“Nhặt xác!” Thiên Tôn không hiểu.

Lúc này, bọn họ đã đi xuống dưới tầng hầm thứ ba, tìm được hàng thứ hai.

Ngân Yêu Vương đi tới trước cửa đá số ba, dùng chìa khóa mở cửa đá ra.

Trong nháy mắt chìa khóa chuyển động, Thiên Tôn cùng Ân Hậu liền nghe được bốn phương tám hướng xung quanh âm thanh các loại cơ quan khép lại truyền tới.

Thiên Tôn sáng tỏ, cái này dưới đây thật chính là một đại cơ quan, nếu mở sai rương sẽ bị bắn thành cái rở phải không?

Ngân Yêu Vương từ trong cửa đá lấy ra một cái hộp, đóng cửa đá lại, chỉ thấy chìa khóa kia cũng bị thu vào bên trong cửa đá.

Yêu Vương mang hai người đi ra ngoài, “Ân Cừu Miếu đã không nhận làm ăn nữa, chờ mấy phần đồ cuối cùng cũng lấy đi, đại khái sẽ đóng cửa đại cát.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu sự chú ý chính là ở cái rương trên tay Yêu Vương, thứ gì lại giữ tốt như vậy a?

Yêu Vương mang hai người rời đi ngôi miếu đổ nát, vừa đi vừa nói, “Cái gọi là oan oan tương báo lúc nào, ân oán loại vật này rất nhiều đều là truyện đã qua. Giống như nói người cùng một người có thù oán, nhưng là người thế hệ này không giải quyết được, liền đem chuyện viết rõ bạch, để lại cho hậu nhân. Nói như vậy, qua mấy thập niên thậm chí trên trăm năm, con cháu người có thể tìm con cháu người ta đi báo thù.”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Cửu đầu cũng nói như vậy.”

Thiên Tôn cảm thấy không giải thích được, “Cái này cũng được a?”

“Cho nên việc kinh doanh không tốt a, bất quá cũng coi là vô tâm xen vào a, sau đó dần dần phát triển thành công dụng khác. Phần nhiều là cất giữ đồ trọng yếu, dầu sao nơi này cơ quan trùng trùng, không có tồn phiếu căn bản không trộm được đồ, đồ đặc có thể bảo đảm cất giữ rất lâu.” Yêu Vương vừa nói, vừa quơ quơ cái hộp trong tay, “Trước đây thật lâu, ta có người bạn, ở nha môn làm quan chức nhỏ, ghét ác như thù. Hắn bắt một đại ác nhân, cuối cùng tổng kết ra một đạo lý, thế gian có ác nhân không phải đến từ lòng người mà là tới từ việc kinh doanh.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cảm thấy thật có ý tứ liền tiếp tục nghe.

“Có một vài nghề chính là vạn ác chi nguyên a, liền giống như nói bọn buôn người. Có người tốt nào sẽ đi làm cái nghề này sao? Một khi người

dính đến cái nghề này thì ngay lúc đó liền định đoạt người phải dựa vào việc bán hài tử mà kiếm tiền.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều gật đầu, là đạo lý như vậy.

“Mỗi một cái nghề đều có một cái dây chuyền, đem các điểm cũng liên tiếp, một việc kinh doanh có thể tồn tại nữa hay không, cũng liên quan tới dây chuyền đó có tồn tại hay không.” Yêu Vương vừa đi vừa lắc cái hộp gỗ kia ” Vị bằng hữu kia của ta đem người trong thiên hạ làm ác mà phân loại, một cái mặt quỷ đại biểu một cái nghề tội ác tà trời”.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đồng thời nghĩ tới cái rương sách vừa này.

“Mỗi một cái mặt quỷ, có cái bị chính nghĩa chi sĩ tiêu diệt, có cái theo thời kì mà biến mất... Nhưng còn có lẽ tẻ mấy cái quá giáo hoạt, cũng ẩn núp.”

Yêu Vương nói tới chỗ này, dừng lại, chạy về phía một cửa tiệm thức ăn, mua thức ăn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng đi tới, nói buổi tối muốn ăn gà, để cho Yêu Vương mua gà mái trở về nấu canh. [Trời ơi Yêu Vương thiệt là đảm đang mà]

...

Tại Hắc Phong Thành, trước cửa tiệm sòng bạc Tăng gia, xe ngựa dừng lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vốn đang lo lắng mới sáng sớm mà tới sòng bạc thì rất kỳ quái, mà người đến sòng bạc “đánh bạc” thì cũng chẳng phân biệt được sớm muộn.

Mấy tiểu nhị đi tới, có chút nghi ngờ nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhẹ nhàng khoát tay, vén miếng vải đen trước cửa xe ngựa cho tiểu nhị kia nhìn một cái, một xe hoàng kim ở dưới ánh mặt trời có chút chói mắt, tiểu nhị bị chói mắt liền hít một ngụm khí lạnh.

Có mấy người liền đi vào tìm chương quỹ.

Trong chốc lát, chỉ thấy một người người trung niên vóc dáng hơi mập đi ra, Triển Chiêu bọn họ tự nhiên trước cũng điều tra qua, đây là Tăng gia sòng bạc đích chương quỹ – Tăng Thọ.

Tăng Thọ nhìn một cái xe ngựa, lại nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Nhị vị lão gia...”

Không đợi chương quỹ nói xong, Bạch Ngọc Đường cắt đứt lời hắn, “Một vạn lượng hoàng kim, chơi một ván.”

Tăng Thọ trên dưới quan sát hai người, tựa hồ là đang tính toán có nên tiếp cuộc đánh cược này hay không.

Triển Chiêu thúc giục hắn, “Có tiếp hay không thì nói, không dám đánh cuộc chúng ta đi ngay nhà khác.”

“Ai.”

Tăng Thọ đưa tay cản lại, đối với tiểu nhị nói, “Lầu hai mở một ván!”

Nói xong, Tăng Thọ đi vào trong tổ ý, “Nhị vị lão gia, trên lầu mời.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên lầu, Tăng Thọ đối với tiểu nhị vừa nháy mắt vừa phụng bồi đi lên, hỏi, “Hai vị đánh cuộc gì?”

Bạch Ngọc Đường đạo, “Liền đánh cuộc lớn nhỏ.”

...

Tin tức trong sòng bạc truyền đi bình thường đều rất mau, Hắc Phong Thành lại nhỏ như vậy, lập tức liền truyền ra có hai thương nhân từ bên ngoài tới mang theo xe hoàng kim tới đánh bài.

Mọi người rồi rít nghị luận, một vạn lượng hoàng kim chỉ chơi một ván, vạn nhất sòng bạc thua, đây chẳng phải là ngay cả mua bán đều phải bồi đi ra ngoài? Đây là phá quán a! Từ đâu tới khách đánh bạc như vậy a, chẳng lẽ là người trong nghề?

Lâm Dạ Hỏa ở trên nóc trà lâu mai phục, chỉ thấy từng đợt từng đợt người đi bên này tham gia náo nhiệt.

Hỏa phượng nâng cằm bĩu môi, “Ai nha! Đều bị Triển tiểu miêu cùng Bạch lão ngũ chiếm hết danh tiếng rồi, đại gia chính là quá đẹp trai cho nên không có phương diện nào có thể hóa trang để cho ta đi làm loại chuyện này a.”

“Là quá nhị đi.”

Sau lưng thanh âm quen thuộc truyền tới.

Hỏa phượng híp mắt một cái, quay đầu nhìn, chỉ thấy Trâu Lương đáp xuống bên cạnh, ngồi xuống sau đó nằm úp xuống bên cạnh Hỏa Phượng, cũng quan sát tiền trang kia.

Lâm Dạ Hỏa nhìn hẩn, hỏi, “Người làm sao tới? Không phải đang cùng huynh đệ người tra gian tế sao?”

“Tra xong hết rồi.” Trâu Lương nói, “Vương gia bên kia thảo dược cũng mua xong, một hồi sẽ tới.”

Lâm Dạ Hỏa nâng cằm, Trâu Lương tới mình có thể nhín chút thời giờ nhìn sự tình tiến triển bên phía sông bạc một chút, “Nói về huynh đệ người, là ra cái chủ ý gì nha? Làm gì để cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi phá quán?”

Trâu Lương từ trong lòng ngực cầm một túi giấy đưa cho Lâm Dạ Hỏa, vừa nói, “Trên đường tin tức đã truyền ra, mọi người đều cảm thấy là người trong nghề đi phá quán.”

Lâm Dạ Hỏa mở túi giấy ra, chỉ thấy bên trong có một quả đào đặc biệt đẹp.

Hỏa Phượng cười híp mắt gặm đào.

Trâu Lương nói tiếp, “Âu Dương tìm người, chuẩn bị ở vị trí chỗ tốt nhất trong Hắc Phong Thành, làm bộ mở một cái sông bạc mới.”

Lâm Dạ Hỏa suy nghĩ một chút, cười, “Vậy mà hãn cũng nghĩ ra được, đây là muốn đánh gãy tài lộ của người ta, ép người ta chó cùng rứt giậu?”

Trâu Lương, “Mới vừa rồi Hứa Kham ở trong danh sách lọc ra ngoài một số cửa hàng kinh doanh mờ ám, hãn nói muốn mở một cửa hàng, đặc biệt cùng mấy nhà kia đối nghịch.”

Lâm Dạ Hỏa cười một tiếng, “Người đừng nói, chiêu này có chút tổn hại, nhưng quả thật là có tác dụng lớn”.

Trâu Lương gật đầu, “Ta cũng cảm thấy như vậy, vốn là một cái đầm nước đọng, lẫn lộn trong đó thì đồ vật gì cũng có thể lấy ra”.

Đang trò chuyện, phương hướng sông bạc xa xa truyền đến một trận xô xao.

Chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đi ra, đám người bên ngoài xông xáo, Tăng Thộ đi theo sau Triển Chiêu thì cúi đầu ủ rũ.

Bạch Ngọc Đường để cho ảnh vệ kéo xe đi, mà trong tay Triển Chiêu hẳn là đang cầm một tấm giấy nợ.

“Chương quỹ, ba ngày sau có thể gom đủ tiền thục cuộc, chúng ta sẽ tới thu.” Nói xong, cũng đi.

Trâu Lương cảm khái, “Nhanh như vậy a?”

“Hai người bọn họ xuất thủ dĩ nhiên nhanh, đừng quên Bạch lão ngũ sau lưng lúc nào cũng có một cái linh đi theo, cái gì đánh cuộc lớn nhỏ a, muốn cái gì Bạch Ngọc Đường cũng nói được, chơi xấu tuyệt đối không thể nào bị phát hiện nha~.”

Nhìn ở cửa sòng bạc, Tăng Thộ thua cả vốn kinh doanh cũng không có tâm tư nào mà mở cửa, sai người đóng cửa sòng bạc, chính hẳn liền vội vã hướng thành tây đi.

Hắn vừa đi, thì có đội ngũ thủ hạ Đồng Thiên Dực đi theo theo dõi.

Lâm Dạ Hỏa tỏ ý, “Thua lớn như vậy, người đoán hẳn đi chỗ nào? Mượn tiền hay là tìm người ra mặt.”

Hỏa phượng chưa nói xong, Trâu Lương đột nhiên lôi Hỏa Phượng một cái, tỏ ý nhìn ngân hàng tư nhân phượng hướng.

Lâm Dạ Hỏa quay mặt sang... Chỉ thấy tiền trang Thành gia từ phía cửa sau có hai người đang lén lút mà đi vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên xe, vừa lúc đến trước cửa sòng bạc thứ hai, liền nghe xa xa có tiếng đồng chiêng vang lên, tựa hồ có người hô to, “Lửa cháy rồi...”

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn, xa xa có khói dày đặc bốc lên, phương vị đúng là tiền trang Thành gia.

Ngũ gia không nhin được than thở một câu, “Thật chính xác a.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Nhìn tình huống lửa chưa cháy lớn đã bị dập tắt.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất hứng thú hỏi Triển Chiêu, “Người đoán bốn cái đầu người kia là của người nào?”

Triển Chiêu, “Làm một việc lớn như vậy, đem người chém đầu, kết quả lại phóng hỏa tiền trang, tựa hồ có chút uống công vô ích a, mục đích vì sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường cười, hỏi Triển Chiêu, “Nếu như lửa này không tắt, cuối cùng tìm được bốn cái đầu bị cháy, có thể hay không liền đoán chính là đầu của bốn cổ tiêu thi kia?”

Triển Chiêu hiển nhiên cũng hiểu được ý của Bạch Ngọc Đường, “Cái đó tự nhiên, Tiểu Tứ Tử thấy bốn cái đầu người đều nói là của bốn cổ thi thể hôm qua... Trước đó, người tìm được bốn cổ tiêu thi không đầu, sau đó tìm được bốn cái đầu người, bình thường ý tưởng hản hợp lại ở chung với nhau a.

Ngũ gia gật đầu một cái, “Có thể là vậy nhưng cũng có thể không phải bốn cổ thi thể, mà là tám cổ.”

Triển Chiêu buông tay, “Tiến hành kế hoạch như vậy nhất định là có mục đích, dù sao thi thể này và đầu người, chính giữa nhất định là có ngụ ý gì”

Đang khi nói chuyện, đã có thể thấy bảng hiệu sòng bạc “Thẩm ký”.

Trước cửa sông bạc đứng một hàng côn đồ, phía trước là một người trung niên, trong tay còn đang nắm hai viên ngọc, nhìn bọn họ.

Triển Chiêu cánh tay nhẹ nhàng đụng Bạch Ngọc Đường một cái, “Nhà này xem ra có chuẩn bị.”

“Có chuẩn bị thì thế nào chứ?” Ngũ gia tỏ ý “Chúng ta có đồ thần a” để Triển Chiêu nhìn ra sau lưng Giao Giao đang ngồi ngáp trên xe hoàng kim.[Ghê thật Giao Giao được thăng chức thành đồ thần a =]]

Triển Chiêu bị chọc cười, vội vàng giữ lại bộ râu giả, chớ để một hồi cười quá mà bay râu ...

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 242: Đánh Cuộc

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chỉ dùng một ván cược đã thắng toàn bộ của cải của tiền trang Tăng gia. Một lần nữa hai người dựa theo danh sách mà Âu Dương Thiếu Chinh cung cấp, kéo theo một xe hoàng kim đi tới một sông bạc khác.

Hắc Phong Thành từ trước đến giờ tương đối yên lặng, vô luận là thương nhân hay là lữ nhân cũng tương đối điệu thấp, rất ít khi xảy ra sự tình gì náo động. Đặc biệt là những nơi dễ xảy ra chuyện như sông bạc, tửu trang thì thương gia lại càng cẩn thận. Vốn là một nơi yên lặng như Hắc Phong Thành, bỗng nhiên tới một nhóm người, mang theo một xe hoàng kim đến sông bạc phá quán, cái này còn muốn cao tới đâu?

Trong lúc nhất thời, tửu lầu quán trà liền truyền tin tức ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc đi tới sông bạc Thẩm Ký, phát hiện ông chủ sông bạc đã mang thủ hạ chờ ở cửa.

Tư thế xếp hàng tỏ ý hoan nghênh, xem ra đã có chuẩn bị.

Chờ xe ngựa dừng lại nơi cửa, chưởng quỹ sông bạc còn không chờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở miệng, liền tiến lên một bước, “Cung kính chờ đợi hai vị đã lâu.”

Chưởng quỹ đi vào trong khoát tay, “Hai vị, trên lầu mời, đánh cuộc đã chuẩn bị xong! Tam đại đế vương Hắc Phong Thành ở trên lầu chờ nhị vị.”

Triển Chiêu may mắn là không uống nước a, nếu không khẳng định sẽ phun đầy mặt chương quỹ—— Tam đại đế vương Hắc Phong Thành lại có trò gì vui a...

Ngũ gia trước sau như một không biểu tình cũng thiếu chút nữa không giữ được hình tượng, đột nhiên tiếc nuối sự phụ không ở chỗ này, nếu không để cho người cũng nhìn một chút Tam đại đế vương Hắc Phong Thành này là ngọn gió nào đưa tới.

...

Phía sau tiền trang Thành gia, Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương dễ dàng bắt được mấy người phóng hỏa, đem hiện trường tiền trang giao lại cho mấy vị tướng quân chạy tới tiếp viện, Hỏa Phượng hỏa tốc đi đón Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử, sau đó một đường cấp bách chạy đến trước Thẩm Ký sòng bạc xem náo nhiệt.

Chương quỹ đi lên lầu mời Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường. Cùng lúc đó, Hỏa Phượng vừa vịn đáp xuống cách đó không xa ngồi xuống trên nóc nhà, nghe rõ đối thoại phía dưới.

Tiểu Lương Tử, phấn khởi, “Woa woa! Tam đại đế vương là gì a?!”

Tiểu Tứ Tử cũng tròn to hai mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa —— muốn nhìn a!

Hỏa Phượng liền gãi đầu, mắt thấy bọn họ cũng đã lên lầu, vào trong nhà rồi thì phải nhìn thế nào a?

Đang gấp gáp, liền nghe sau lưng có động tĩnh.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triệu Phổ mang Công Tôn, còn có Trâu Lương cũng đến.

“Phụ thân!”

Tiểu Tứ Tử tự nhiên là chạy về phía Công Tôn.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Trâu Lương, “Đầu người tìm được rồi?”

Trâu Lương gật đầu, “Đích xác là có, thân phận vẫn đang tra, bắt quá có một chút ý tứ.”

“Cái gì có ý tứ?”

Triệu Phổ liền nói, “Trong đó có một cái đầu người, trên mặt có hai nốt ruồi.”

Hỏa Phượng có chút bất ngờ, “Như vậy a... Chẳng lẽ là hậu nhân Uông gia? Tại sao ở trong tiền trang Thành gia?”

Công Tôn lắc đầu một cái, ” Trong tiền trang Thành gia một bóng người cũng không thấy, chúng ta có hỏi thăm người lân cận một chút, trong tiền trang cũng không có người nào trên mặt có hai nốt mụn ruồi.”

Triệu Phổ hiển nhiên đối với hành động phá quán của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường càng có hứng thú, hỏi tiến triển như thế nào.

Tiểu Lương Tử kéo tay áo Triệu Phổ nói sòng bạc Thẩm Ký đưa tới Tam đại đế vương Hắc Phong Thành để ứng chiến!

Công Tôn vào lúc này biểu tình rất giống với Tiểu Tứ Tử hồi nãy, trợn to hai mắt hỏi, ” Tam đại đế vương Hắc Phong Thành là cái gì a?”

Triệu Phổ nhìn Trâu Lương, “Trong thành ta có nhân tài như vậy sao?”

Trâu Lương đỡ chán, chính mình cũng chưa từng nghe qua, còn có người như vậy mà coi là nhân tài sao?

Cửu vương gia cảm thấy loại này náo nhiệt không góp vui vậy còn làm Nguyên soái gì a?

“Đi!”

Triệu Phổ ôm lấy Công Tôn, Lâm Dạ Hỏa ôm lên Tiểu Tứ Tử, Trâu Lương mang theo Tiểu Lương Tử, cùng nhau lặng lẽ đi tới trên nóc nhà sông bạc.

Lẽ ra bọn họ mang theo Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử có thể bị phát hiện, nhưng lúc này bốn phía sông bạc đã là trong ba tầng bên ngoài ba tầng vây quanh thật là nhiều người xem náo nhiệt, tương đối huyền ảo. Trong lầu một, lầu hai và phạm vi bên ngoài hành lang sông bạc đều đứng đầy người, Triệu Phổ cảm thấy bọn họ lén vào trong đám người xem náo nhiệt phỏng đoán cũng sẽ không bị phát hiện, bất quá trên nóc nhà cảm giác càng thêm “Thư thái”.

[“Thư thái” của người “Lưu manh” =]] vi diệu quá]

Triệu Phổ ở nóc nhà lấy ra hai miếng ngói, nhìn xuống dưới một cái, vừa vặn ngay phía trên bàn đánh cuộc, góc nhìn không tệ.

Ngoài cửa lầu hai, chương quỹ sông bạc vừa vặn dẫn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên lầu.

Triệu Phổ liếc nhìn thần tình kia của Triển Chiêu cũng biết vị này tâm tình rất tốt.

Lâm Dạ Hỏa ở một bên cũng lấy ra hai miếng ngói, cùng Tiểu Tứ Tử cùng nhau nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên bàn đánh cuộc đứng ba người, trong ba vị này có hai người cao gầy, người còn lại thì mập lùn, ba người họ đang hất miêng, ưỡn ngực, hóp bụng mà liếc mắt quan sát hai người Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang lên lầu, ánh mắt kia rất là khinh thường.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy có chút không khống chế được, đang sắp cười to thì vội vàng lấy tay đè lại, kích động, “Hảo ngoạn tới!”

Tiểu Tứ Tử ôm đầu gối Hỏa Phượng đứng ở đối diện, nhỏ giọng hỏi Lâm Dạ Hỏa “Tiểu Lâm Tử, ba người kia chính là đồ vương sao?”

Tiểu Lương Tử cùng Trâu Lương cũng tự tìm một chỗ ngồi nhìn chăm chăm, bèn bày tỏ thất vọng, “Một chút khí thế cũng không có a!”

Triệu Phổ chính là ngẩng đầu nhìn một chút, trên nóc nhà vào lúc này tổng cộng năm sáu người, một hồi chớ có làm sập a.

...

Nhìn thấy bên cạnh bàn ba vị “Đồ vương” hùng hực khí thế, vào lúc này trong bụng Triển Chiêu chủ ý xấu cũng nhô ra, bất đắc dĩ trên mặt đang gằn râu giả, quả thật không có phương tiện, nội tâm kịch liệt giãy giụa —— thật là muốn làm chuyện có hứng thú a!

Ngũ gia hiển nhiên là rất hiểu mèo nhà mình, cũng biết mèo này rất mau sẽ không nhịn nổi.

“Ta giới thiệu cho hai vị một chút.” Chương quỹ chỉ ba vị đồ vương, nói “Cung Tam, Triệu Phúc, Lâm Nhị “

Lời của chương quỹ mới ra, Triển Chiêu lập tức cúi đầu, bộ dáng kia giống như là gật đầu vãn an, thực ra thì nhin cười đến nỗi hai vai cũng run rẩy.

Bạch Ngọc Đường cũng vẻ mặt phức tạp nhìn ba vị kia, danh tự này nghe khó hiểu nhưng lại có chút vi diệu...

Bởi vì bên ngoài thanh âm càng huyền ảo, trên nóc nhà mọi người nghe không rõ ràng, Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu lăm bằm lăm bằm, “Ba vị đồ

vương này sao lại kêu Công Tôn, Triệu Phổ, Lâm Nhị Hàng!”

Lâm Dạ Hỏa đưa tay bóp má Tiểu Tứ Tử, “Lâm Nhị! Làm gì có Lâm Nhị Hàng! Đừng có mà làm trò!”

Lời còn chưa dứt liền bị Trâu Lương lấy tay che miệng lại —— đang nghe lén a, động tĩnh nhỏ một chút, người a cái đồ ngốc này!

Tiểu Tứ Tử bấu môi, ôm mặt, xoa xoa hai bên má, liếc Lâm Dạ Hỏa một cái.

Trâu Lương buông Lâm Dạ Hỏa ra, Hỏa Phượng ôm cánh tay sinh khí.

Tiểu Tứ Tử hướng bên cạnh dời một chút, xích lại gần Lâm Dạ Hỏa, ngồi xuống tiếp tục nhìn.

Hỏa Phượng không biết làm sao liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử đang dựa vào đầu gối mình.

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt lên, cười híp mắt nhìn Hỏa Phượng, ôm lấy đầu gối Tiểu Lâm Tử tiếp tục nhìn.

Hỏa Phượng che ngực —— thật là đáng yêu! Đứa bé này khó lường, đã biết ỷ vào mình khả ái muốn làm gì thì làm!

...

Trên nóc nhà một trận ồn ào, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng theo bản năng ho khan một tiếng, hai người bọn họ nhĩ lực tương đối tốt, phía trên là người nào a, không cần hỏi cũng biết, hẳn là người nhàn rỗi xem náo nhiệt tới.

“Hai vị chính là từ Giang Nam tới Lục huynh cùng Ân huynh sao?”
Thẩm chương quỳ hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới vừa rời ở trước mặt sông bạc Tăng gia tự giới thiệu, sẽ dùng họ mẹ chính là họ Lục cùng Ân, quả nhiên đã thông qua a.

Hai người ăn ý gật đầu, cũng không nhiều lời.

Trên bàn đánh cuộc lúc này bày ba viên xúc xắc bạch ngọc, một cái chén bạch ngọc, còn có một một xấp lớn ngân phiếu.

“Ba vị này đại biểu sông bạc ta, ba ván định thắng bại.” Thẩm chương quỹ nhìn rất có lòng tin.

“Ba ván?” Triển Chiêu chỉ chỉ mình cùng Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta hai người, các người ba người, phải đánh cuộc thế nào?”

Thẩm chương quỹ vung tay lên, “Ván thứ nhất, đánh cuộc thứ các người mới vừa thắng ở sông bạc Tăng gia, nếu như chúng ta thua, vậy tất cả chỗ ngân phiếu này cho các người, nếu như chúng ta thắng, đem sông bạc trả lại cho Tăng gia.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, cảm thấy ông chủ này còn thật trọng nghĩa, mặc dù biết bọn họ đều là một ổ rắn chuột.

“Ván thứ hai, đánh cuộc chính là sông bạc của ta, cùng hoàng kim của các người! Nếu như chúng ta thắng, các người đem tiền lưu lại, nếu như các người thắng, sông bạc của ta cũng là các người.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiếp gật đầu.

“Ván thứ ba này ... Ha ha.” Thẩm lão bản bỗng nhiên sắc mặt run lên, “Nếu là ở địa phương khác, phá quán thua chính là mất tay hoặc mất chân, bất quá nơi này là Hắc Phong Thành, quân doanh có quy định làm ăn mua bán không thể thấy máu, cho nên...”

Thẩm chương quỹ lúc nói mặt mày hớn hở, liếc mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các người nếu là thua, quỳ xuống nhận thua, rút ra khỏi Hắc Phong Thành từ đây không cho phép tới!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Ai nha.

“Chúng ta nếu bị thua sao... Chúng ta cũng...”

“Ai! Chờ một chút!”

Không đợi chương quỹ nói xong, Triển Chiêu đột nhiên cắt lời, “Nếu như các người thua, thay ta làm một chuyện, như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, mèo kia lúc này mặt đầy chính trực, còn mang nụ cười.

Thẩm chương quỹ tò mò, “Chuyện gì?”

“Cái này sao... Đến lúc đó nói sau, có thể thiếu trước.” Triển Chiêu đảo mắt lại nhìn tới tam đại đồ vương kia, “Như thế nào?”

Ba người trao đổi với nhau một cái ánh mắt, gật đầu đáp ứng.

...

Dưới lầu việc thỏa thuận đánh cuộc đều nói xong rồi, trên nóc nhà bốn đại hai nhỏ xem đến hứng thú.

Lúc này, Giả Ảnh rơi xuống bên cạnh Triệu Phổ, nói, “Vương gia, thân phận bốn cái đầu người đều tra được.”

Triệu Phổ ngẩng đầu lên, hỏi, “Người nào?”

Giả Ảnh tựa hồ cũng có chút nghi hoặc, “Một người trong đó trên mặt có hai nốt ruồi đích xác là họ Uông, bất quá không phải người ở Hắc Phong

Thành, có người nhận ra hắn là ở tại một sông bạc ở Vĩnh Cửu Thủy Trấn cách Hắc Phong Thành mười dặm.”

Triệu Phổ cau mày, “Vậy tại sao chết ở tiền trang Thành gia?”

Giả Ảnh lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

Triệu Phổ hơi suy nghĩ một chút: “Người để cho lão Hạ phái người đi Vĩnh Cửu thủy trấn tra một chút.”

Giả Ảnh lĩnh mệnh liền đi.

Lâm Dạ Hỏa cũng nghe, ngoẹo đầu liên trầm tư —— Vĩnh Cửu thủy trấn...

...

Cùng lúc đó, tại Thiên Sơn bên trong Bách Hoa Cốc.

Ba người đã trở lại Bách Hoa Cốc, bắt đầu chuẩn bị nấu cơm trưa.

Trong phòng bếp, Ngân Yêu Vương vui tươi hơn hờ bên cạnh vĩ hấp, chuẩn bị chưng cá.

Ân Hậu đem cá làm sạch giao cho Yêu Vương, đi ra phòng bếp, chỉ thấy trong sân, Thiên Tôn đang ngồi ở cạnh bàn đá, cùng đối mặt với con gà mái trên bàn đá.

Ân Hậu đi tới nhìn con gà mái rồi lại nhìn Thiên Tôn, hỏi, “Người đang làm gì vậy?”

Thiên Tôn trầm mặc một hồi, mở miệng, ” Chờ nó chết thì có thể được ăn ngon rồi a.”[Ặc! Cái câu trả lời =))]

Ân Hậu không nói, chỉ chỉ cái thùng bên cạnh, “Vậy người giết nó rồi vứt lông đi.”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, vừa liếc nhìn cái dao làm bếp bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu thúc giục Thiên Tôn, “Mau a!”

Thiên Tôn làm khó, đưa tay cầm dao làm bếp lên, lại nhìn con gà mái kia một chút, mới vừa muốn tới gần, đột nhiên con gà mái kêu “cục tác...”

Thiên Tôn sợ hết hồn, ném dao bếp lui ra ngoài hai bước, chỉ con gà kia đối với Ân Hậu nói, “Nó thật giống như không đồng ý, nếu không hai người thương lượng một chút?”

Ân Hậu đưa tay lấy đi dao làm bếp, tay mới vừa mò đến chỗ con gà mái, con gà mái lại kêu lên “Cục tác...cục tác”.

Ân Hậu cũng lui về phía sau hai bước, lui đến bên cạnh Thiên Tôn. Thiên Tôn hỏi Ân Hậu, “Xem đi! Cầu sinh ** rất mãnh liệt a!”

Lúc này, Ngân Yêu Vương từ phòng bếp đi ra, không nói nhìn hai đồ nhi đang nhìn chăm chăm một con gà mái mà ngẩn người.

Đi tới bên cạnh bàn, Yêu Vương đưa tay, từ sau lưng gà mái nhặt lên một quả trứng.

“Đẻ trứng rồi?” Thiên Tôn cùng Ân Hậu tiến tới nhìn.

Ngân Yêu Vương nắm quả trứng gà hướng về phía ánh mặt trời chiếu vào, vừa nói, “Hôm nay ăn cá, gà thì cứ nuôi tại Bách Hoa Cốc đi.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu gật đầu bày tỏ đồng ý.

Yêu Vương hơi cười một tiếng, “Bình thường nuôi gà chính là vì để cho nó đẻ trứng, tiểu bổ thì ăn trứng, đại bổ ăn gà, tóm lại chính là ăn được cả mạng.”

Thiên Tôn đang bưng gà mái chuẩn bị để nuôi trong Bách Hoa Cốc, nghe Ngân Yêu Vương nói lời này, trong giọng nói tựa hồ là có chút ý tứ, liền quay đầu nhìn Yêu Vương.

Ngân Yêu Vương ngồi ở bên cạnh bàn, đem trứng gà nhẹ nhàng bỏ lên trên bàn, nói tiếp, “Thời điểm nuôi gà mà chưa ăn tới, trừ đẻ trứng còn phải ấp trứng, trứng ấp ra gà con, sau đó sẽ tiếp tục đẻ trứng, tiếp theo bị ăn, tiếp theo nữa sẽ lại ấp trứng...”

“Cho nên?”

Ân Hậu vừa hỏi, vừa phúi mặt bàn, từ bàn bên dưới lấy ra một bộ bàn cờ bằng đá.

Thiên Tôn chạy đến cửa hậu viện đem gà mái nhẹ nhàng thả ra, vỗ tay một cái, chạy trở lại ngồi đối diện Ân Hậu, chuẩn bị trước khi ăn cơm cùng lão quỷ đánh cờ.

“Thật ra thì gà và trứng, gà cũng không trọng yếu.” Ngân Yêu Vương vừa nói vừa buông xuống trứng gà, cầm ba quả đào mới vừa rồi ở dưới chân núi mua, đến bên cạnh giếng lấy nước rửa một chút, “Cho nên vô luận là phương pháp thông qua trứng tìm được gà, hay là phương pháp thông qua gà tìm được trứng, đều là không thể thực hiện được.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhận lấy đào mà Yêu Vương đưa cho, vừa cắn đào vừa cầm quân cờ, sau đó cùng nhau ngẩng đầu hỏi Ngân Yêu Vương, “Người nói là vụ án này sao?”

Yêu Vương cũng ở bên cạnh bàn ngồi xuống bên hai học trò đánh cờ, cắn đào một cái, chậm rãi tới một câu, “Ân.”

Ân Hậu hỏi, “Ý là trước mắt đầu mỗi không hữu hiệu?”

“Đầu mỗi gì đều vô ích, không có gì có thể tìm lại, trên đời này thì có nhiều.” Yêu Vương cầm lấy hạt đạo mà Thiên Tôn cùng Ân Hậu ăn còn dư lại, đến một bên trên đất trống đào một cái hố chôn xuống.

Ân Hậu quay đầu nhìn, “Nơi này lạnh như vậy, đào trống xuống cũng sẽ không nảy mầm a.”

Thiên Tôn gật đầu bày tỏ đồng ý, “Muốn đủ loại đến Bách Hoa Cốc đi.”

Yêu Vương đột nhiên cười, quay đầu nhìn hai người một chút, gật đầu một cái, ý vị thâm trường tới một câu, “Đích xác, mọi người đều là nghĩ như vậy.”

“Lại nói tiếp...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu tựa hồ đối với vụ án không hề quá cảm thấy hứng thú, vừa chơi cờ, vừa hỏi Ngân Yêu Vương, “Người đi Khai Phong chuẩn bị làm chuyện gì?”

Ngân Yêu Vương sờ cằm suy tính một chút, hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn, “Hai người ngày thường ở Khai Phong Phủ làm gì?”

Ân Hậu suy nghĩ một chút, ” Ừ... Cùng Vô Sa, Vi Trần uống rượu đánh cờ gì gì đó...”

Thiên Tôn cũng nghĩ một chút, ” Ừ... Cùng thư sinh Thái Học Viện ăn uống vui đùa?”

Ngân Yêu Vương không biết làm sao nhìn hai người, “Hai người cũng không làm chút chuyện đứng đắn nào sao?”

Hai người nghiêm túc suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay một cái, “A! Hồ trợ trông coi tiểu hài tử có tính hay không!”

...

Xa ở Hắc Phong Thành trên nóc nhà sòng bạc Thẩm Ký, Tiểu Tứ Tử, đột nhiên ngưỡng mặt lên một cái nháy mũi.

“Hắt xì...”

Nháy mũi xong vội vàng che miệng.

Mấy người tại lầu hai tựa hồ là nghe được, theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh, người nào nháy mũi hay là mèo kêu?

Triển Chiêu đúng lúc đi về phía trước một bước, nói, “Nhanh nhanh bắt đầu đi!”

Xuyên thấu qua khe hở nóc nhà, những người khác cũng chờ xem kịch vui.

Chỉ có Tiểu Tứ Tử nhìn thấy, một bóng người màu lam đã xuất hiện ở bên bàn đánh cuộc.

Giao Giao lúc này liền tựa vào bên bàn đánh cuộc, nhìn ba hột xí ngẫu kia, một hồi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói muốn mấy điểm, nó liền cho lật tới mấy điểm.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 243: Đầu Vương

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang tiến hành phá quán trong sòng bạc ở Hắc Phong Thành, lần này đối mặt với “Tam đại đồ vương Hắc Phong Thành” trong truyền thuyết.

Sòng bạc nêu ra ba điều kiện, đánh cuộc hết sức căng thẳng, quần chúng vây xem nhiệt tình dâng cao, ngay cả đám người Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa trên nóc nhà xem náo nhiệt đều rất cao hứng.

Người đầu tiên xuất thủ chính là lão tam trong Tam đại đồ vương Lâm Nhị.

Vị này cầm chung đồ xí ngẫu lắc tới lắc lui, âm thanh ba hột xí ngẫu theo đó mà vang lên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cứ nhìn hẩn đem chung đồ xí ngẫu tung lên tung xuống, giống như đang xem xiếc rất náo nhiệt.

Ngay cả Giao Giao đứng ở một bên chờ cũng ngây người, nhìn chăm chăm cái chung đồ xí ngẫu kìa trên dưới tung bay mà ngẩng đầu ... cúi đầu... ngẩng đầu ...

Rốt cuộc, sau một hồi tung lắc, Lâm Nhị đem chung đập trên bàn một cái, đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tỏ ý —— tới đi! Đặt đại hay là tiểu?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu thuận miệng nói một câu, “Nhất nhị tam, tiểu.”

Lâm Nhị trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường, hừ một tiếng, “Tứ Ngũ Lục, đại.”

Vừa nói, Lâm Nhị đã đưa tay mở chung đồ xí ngẫu.

Bạch Ngọc Đường liền thấy thời điểm tay hắn đề lại chung liền có một cổ ám kinh xuất hiện.

Ngũ gia trong lòng sáng tỏ, quả nhiên là chơi xấu a.

Chẳng qua là trong nháy mắt lúc Lâm Nhị mở chung thì Giao Giao đưa tay nhẹ nhàng bắn về phía mặt bàn, mấy viên xí ngẫu kia liền trở mình.

Chờ chung đồ xí ngẫu được mở ra mọi người nhìn một cái —— Nhất nhị tam.

Lâm Nhị vẻ mặt hoang mang nhìn ba hột xí ngẫu mà sửng sốt.

Ngoài ra hai vị đồ vương bên cạnh hắn cũng đầy vẻ hoang mang —— đây là chuyện gì xảy ra? Ba vị đồ vương đưa mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng cách bàn thật xa, thậm chí trong tay Triển Chiêu còn bưng ly trà.

Ngay cả chuông quỹ sòng bạc lúc này trên khuôn mặt cũng xuất hiện vẻ mông lung.

Những người này đều là người từng trải trong giang hồ, mở ra sòng bạc mấy thập niên cũng chưa từng thấy qua việc như vậy... Thần a!

Trên nóc nhà, Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ rõ ràng thấy trong nháy mắt lúc mở chung, xí ngẫu liền thay đổi. Giao giao có nội lực Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, còn được Thiên Tôn, Ân Hậu khai quang, trong nháy mắt phiên động mấy viên xí ngẫu thật sự rất dễ dàng, thủ pháp nhanh

đến nỗi cũng không ai phát hiện được. Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa là biết trước Giao Giao sẽ động thủ, mới miễn cưỡng phát hiện, người bình thường căn bản không phát hiện được.

Triển Chiêu đặt ly trà xuống, cười híp mắt xoa xoa tay, đi lấy chung xí ngẫu trên bàn, “Ván thứ nhất xem ra là chúng ta thắng a? Vậy ván thứ hai thì chúng ta sẽ tới.”

Thẩm chương quỹ phải nhú mày một cái, bất quá cũng không ngăn cản, tỏ ý Triển Chiêu —— mời.

Triển Chiêu đem xí ngẫu ném vào trong chung, nhắc tay, mở ra.

Mọi người liền nghe được tiếng vang “Hoa lạp lạp” rất dễ nghe.

Sau thời gian uống cạn nửa ly trà, vẫn còn ở vang...

Ngũ gia buồn bực, lâu như vậy? Ngẩng đầu nhìn lên, được chứ, mèo kia lại trêu người!

Triển Chiêu dùng các loại hoa thức để lắc chung, trong phòng một đám khách đánh bạc nhìn hoa cả mắt, còn có vỗ tay khen hay, quần chúng kích động, còn thiếu một việc nữa là ném bạc để khen thưởng.

Mà tam đại đồ vương bên kia cùng chương quỹ sòng bạc cũng buồn bực —— vị này lắc chung giống như ảo thuật, thủ pháp hoa mỹ dạng này mà đi hí viên [rap hát] đó là đầu bài a.

Trên nóc nhà, Tiểu Tứ Tử thấy liền vỗ tay, “Ba ba! Miêu miêu có thể mở quán mãi vỗ làm xiếc rồi a!”

Triển Chiêu lắc a lắc, chung bay a bay, sau đó tam đại đồ vương không chịu đựng được, Thẩm chương quỹ quai hàm cũng phải run rẩy —— lắc tới không xong rồi!

Ngũ gia không biết làm sao nhìn Triển Chiêu —— Miêu nhi...

Bạch Ngọc Đường còn chưa mở miệng, Triển Chiêu khoát tay, đem chung đồ xí ngẫu tiếp nhận, đưa cho Ngũ gia, ý kia —— người có muốn chơi hay không? Rất thú vị a!

Ngũ gia nhận lấy chung đi trên bàn đập một cái, không biết làm sao, xúc xúc bên trong càng dao động nhanh hơn, một hồi liền biến hóa.

Mọi người mới vừa rồi nín một hơi nhìn Triển Chiêu lắc chung, vào lúc này cũng bật thốt, cùng nhau vỗ tay —— hảo thủ nghệ a!

Triển Chiêu hướng về phía quần chúng đang vỗ tay chấp tay —— khách khí khách khí, đã bêu xấu bêu xấu a.

Nóc nhà, Tiểu Lương Tử không ngừng lắc đầu —— Triển đại ca cái này thuộc về ý vào người khác không nhận ra mình mà thẳng tay đùa giỡn a!

Ngũ gia sau khi đồ xong, chậm rãi tới một câu, “Nhất nhị tam.”

Tam đại đồ vương tập thể bủ môi một cái, lại là đáng vẻ nhìn Bạch Ngọc Đường có chút khinh thường.

Mà vị Cung Tam kia lắc đầu một cái, nói, “Tứ ngũ lục, đại!”

Ngũ gia đưa tay đem chung mở ra, trong nháy mắt đó, bàn tay của vị Cung Tam kia nhấn một cái trên mặt bàn.

Ngũ gia cũng không để ý, đem chung bỏ qua một bên, nhìn nữa...Nhất nhị tam... Ba viên xí ngẫu ngoan ngoan nằm ở nơi đó.

Hiện trường một mảnh yên lặng, liền nghe “Choang” một tiếng, ly trà trong tay Thẩm chương quỹ rơi trên mặt đất.

Trên nóc nhà, Tiểu Tứ Tử vênh miệng nhẹ nhàng vỗ tay, cái này lợi hại! Bởi vì chỉ có bé thấy được, Giao Giao liền nằm ở bàn bên cạnh, lúc Bạch Ngọc Đường mở chung, Giao Giao tay thoáng một cái, xí ngầu liền từ Tứ ngũ lục biến thành Nhất nhị tam.

Triệu Phổ sờ cảm cảm thấy việc làm này rất đứng đắn a, lần sau vạn nhất cùng người nào đó ở Tây Vực tiêu tiền như rác đánh cuộc, có thể để cho hai người này xuất thủ a!

Bên trong sòng bạc, Triển Chiêu cười híp mắt đưa tay cầm ngân phiếu trên bàn, “Chương quỹ, chỗ tiền này và sòng bạc này cũng đều coi là của chúng ta nga ~?”

Chương quỹ khuôn mặt kìm nén đến tím tái, đối với vị cuối cùng của tam đại đồ vương muốn lên đánh cuộc dơ tay chặn lại, vỗ ngực một cái đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, tỏ ý “Ván cuối cùng ta tới bồi các người vui đùa một chút!”

Nói xong, hần hướng về phía thuộc hạ rộng lên câu, “Mời đầu vương!”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn Triển Chiêu một cái, chỉ thấy mèo này ánh mắt cũng tròn tròn, thần tình kia —— trừ đồ vương, còn có đầu vương a!

Trên nóc nhà, Tiểu Tứ Tử núm lấy đầu gối Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu nhìn Hỏa phượng “Oa!”

Hỏa phượng một tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử một tay vươn về phía cái miệng của bé khi phát âm — “Oa! “

Ngay cả dưới lầu quần chúng vây xem đều là kêu lên liên tục.

Cửu vương gia ôm cánh tay lắc đầu khen ngợi, ở Hắc Phong Thành dân chúng cuộc sống thật là đầy đủ màu sắc!

...

Trong chốc lát, chỉ thấy hai tiểu nhị sòng bạc, mang một cái rương sắt đi lên.

Cái rương khi đặt lên trên bàn một cái, liền truyền tới “Đông ” một tiếng, cảm giác cái rương kia rất nặng.

Nhìn kỹ, cái rương này xung quanh, chỗ kẽ hở đều có khóa, dáng vẻ hết sức thô kệch.

Thẩm chương quỹ dùng chìa khóa mở ra mấy ổ khóa, cái rương liền mở ra.

Đồ vật trong rương lộ ra, Triển Chiêu hiếu kỳ muốn nhìn “Đầu vương” một chút xem thử là thần khí gì, nhưng sau khi đồ được mang ra, cũng làm cho người ta có chút trợn mắt.

Triển Chiêu quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia tử mỹ đánh giá “Đầu vương” kia.. cái gì đây giống như một cái nồi sắt cũ nát.

Thẩm chương quỹ oai phong lẫm liệt hướng về phía cái “Nồi” chỉ một cái, “Đây là đệ nhất báu vật Tây Vực, Đầu Vương Chung!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn, yên lặng gật đầu một cái —— cái này sợ không phải kẻ ngu chứ...

Công Tôn híp mắt nhìn cái nồi kia, vừa nhìn vừa nghi ngờ —— cái này nhìn dáng vẻ thật nặng, như vậy thì làm sao mà lắc a? Cảm giác giống

như là Tân Đình Hầu, khả năng chỉ có thùng cơm như Triệu Phổ mới có thể nhắc lên!

Công Tôn suy nghĩ, liền theo bản năng liếc Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ tự nhiên phát hiện, nhìn Công Tôn.

Công Tôn lại nhìn vóc người Thẩm chương quỹ trong phòng một chút, nhìn vóc người không giống như là người có lực.

Suy nghĩ, lại đưa tay, nhéo cánh tay Triệu Phổ một cái, rờ một cái còn chưa kịp nắn chỉ thấy cứng.

Công Tôn ghét bỏ nhìn cánh tay Triệu Phổ một cái, lại nhéo cánh tay mình một cái, cau mũi một cái, cúi đầu tiếp tục nhìn.

Sự chú ý của Triệu Phổ lập tức bị mấy động tác của Công Tôn dẫn đi, ở Cửu vương gia xem ra, Công Tôn chỉ dùng một chuỗi động tác đơn giản là có thể quy kết ra một cái kết luận là “chọc ghẹo”! Hiếm thấy Thư ngọc như vậy lại chủ động, có hành động nhưng lại không vô lễ a!

Triệu Phổ lập tức cũng đưa tay lên tay đi rờ cánh tay Công Tôn.

Công Tôn quay đầu lườm Triệu Phổ một cái, còn thật hung —— đừng nghịch!

Triệu Phổ thích nhất là chọc ghẹo Công Tôn, làm gì còn có tâm tư quản sòng bạc, tiếp tục đưa tay trêu chọc Công Tôn, kết quả bị Công Tôn đập một cước.

Triệu Phổ phúi dấu giày trên quần, nghi ngờ —— thư ngọc ngồi chễm cũng có thể đập người a, nhưng rất mềm mại a~...

Cửu vương gia nâng cằm tiếp tục nhìn Công Tôn mà cười.

Một bên Trâu Lương nhìn Nguyên soái nhà mình, may mắn không có thuộc cấp khác thấy, nguyên soái nhà hắn bây giờ là vẻ mặt cười ngây ngô lại còn cười ngớ ngẩn ...

Phô bày “Đầu vương chung ” Thấm chương quỹ vén hai ống tây áo,, đưa tay nhấn một cái trên đỉnh chung, liền nghe được “Rắc rắc” một tiếng, cái nồi sắt kia liền giống như vỏ trai vậy, từ từ mở ra.

Trên nóc nhà, Tiểu Tứ Tử lập tức ngẩng mặt lên nhìn Lâm Dạ Hỏa, mở miệng —— cơ quan a!

Hỏa phượng nhìn tiểu đoàn tử đang chồm người dậy trên đầu gối mình mà bán manh, một lần nữa cảm khái —— Ngân Hồ Tộc quá nghịch thiên rồi, Ngân Yêu Vương năm đó phỏng đoán dựa vào điểm làm người ta yêu thích là có thể quật đến khuynh đảo thiên hạ sơn hà rồi.

Bên trong sòng bạc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này ngược lại là có chút khó khăn —— bên trong cái đầu vương chung này, còn có một cái lồng lưới bằng đồng, giống như là để ngăn cản hành vi xuất thiên[chơi xấu].

Thấm chương quỹ dương dương đắc ý, “Bên trong cái đầu vương này có ba thành đồng lưới, gió thổi không lọt, khai chung không ra lưới, xúc xắc chỉ cần bỏ vào, người ngoài liền không cách động tay chân, chính là thần khí phòng xuất thiên.”

Triển Chiêu sờ râu giả một cái, nhìn Bạch Ngọc Đường —— làm sao đây?

Ngũ gia nhìn Giao Giao một cái.

Giao Giao đang ngồi xếp bằng ở bên cạnh bàn, nghiêng đầu đánh giá cái chung đó, vẻ mặt giống hệt Triển Chiêu khi phát hiện đồ chơi mới.

Ngũ gia cũng có chút khó xử, vật này đoán chừng là sòng bạc dự bị đi đối phó với cao thủ xuất thiên, nhìn cấu tạo, người khác không có cách nào xuất thiên, đồng thời bọn họ cũng không cách nào động tay chân, nói đơn giản một chút, ván đánh cuộc cuối cùng này chính là thuần túy đánh cuộc vận khí cùng kỹ năng đánh bài rồi.

Đánh cuộc vận khí...

Ngũ gia nghĩ tới đây, cười nhạt.

Triển Chiêu liền phát hiện Giao Giao đột nhiên không thấy.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường —— có chiêu?

Ngũ gia tỏ ý Triển Chiêu đừng nóng —— đánh cuộc vận khí, càng sẽ không thua!

Trên nóc nhà, Lâm Dạ Hỏa chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn một bên.

Một lát sau, Tiểu Tứ Tử đưa bàn tay nhỏ bé mũm, hướng về phía hư không làm động tác “Nhất nhị tam ” ba cái động tác tay, tiếp theo sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Tiểu Tứ Tử đối với người nào đó làm ra động tác tay chính là Giao Giao đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh bọn họ.

Triển Chiêu cũng thấy Giao Giao lại trở về bên cạnh bàn, đưa tay đối với bọn họ làm ra động tác tay ” Nhất nhị tam ”, cử chỉ kia cùng Tiểu Tứ Tử cực kỳ giống.

Ngũ gia nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu hiểu ý, cũng đúng a, vậy người có thần khí ta có thần đoàn[đoàn là hình tròn, viên tròn tròn, chắc

ý của Nhã tử là Thần Tiểu Tứ Tử tròn tròn đây mà], đánh cuộc vận khí đụng vào Tiểu Tứ Tử, ai cũng phải quỳ xuống kêu gia gia a!

Lúc này, chỉ thấy Thấm chương quỹ đưa tay, từ bên trong cổ áo rút ra một sợi giây chuyền. Giây chuyền kia hết sức giản dị, một sợi dây da bên trên có treo ba viên xí ngẫu bằng đồng.

Thế nhưng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nhìn chăm chăm sợi dây chuyền hết sức không đáng tiền kia mà ngây ngẩn.

Trên giây chuyền treo ba viên xí ngẫu bằng đồng hết sức quen mắt, rất giống với viên xí ngẫu ngày hôm qua phát hiện bên tiêu thi.

Trên nóc nhà, Công Tôn cũng cùng Triệu Phổ nhìn nhau một cái —— chương quỹ này cũng có a?

Triệu Phổ gật đầu —— là đầu mối bất ngờ.

Chương quỹ đem ba viên xí ngẫu từ một cái cửa nhỏ trên đỉnh đầu vương chung ném xuống, đóng cửa lại, chung thu hồi, khép lại, mặt chính truyền đến thanh âm răng rắc.

Trong chốc lát, Thấm chương quỹ phải vỗ một cái lên chung, thanh âm liền dừng lại.

“Hai vị, mời.” Thấm chương quỹ nhường Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói lên đáp án trước.

Triển Chiêu hơi hột trả lời một câu, “Nhất nhị tam.”

Bốn phía lập tức truyền tới thanh âm nhỏ giọng nghị luận.

“Lại là Nhất nhị tam?”

“Ba ván đều là Nhất nhị tam?”

Chưởng quỹ nhìn tam đại đồ vương một chút, chỉ thấy ba người thấp giọng thảo luận mấy câu, đối với chưởng quỹ nói, “Tam ngũ lục.”

Trên nóc nhà, Công Tôn ngẩng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử —— thật sự là nhất nhị tam? Có được hay không a? Không cho phép con có thể lừa bịp hai vị đại hiệp này a!

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu nhìn cha, sau đó nhún vai một cái, cúi đầu tiếp tục nhìn.

Công Tôn ngẩn người một chút, ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ —— đoàn tử nhún vai a? Con trai ta lúc nào học được tư thế yêu nghiệt như vậy? Cái tư thế này thật giống như lúc trước Yêu Vương có làm qua!

Triệu Phổ còn nâng cằm nhìn chăm chăm Công Tôn cười ngây ngô ——Thư ngọc càng nhìn càng thuận mắt a!

Một bên Trâu Lương không nói mà hai người, rõ ràng là tới làm chuyện đứng đắn nhưng luôn cảm thấy có chút không đứng đắn như vậy...

Thẩm chưởng quỹ một lần nữa hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai vị xác định là nhất nhị tam “

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tự nhiên gật đầu —— nói đùa sao? Tiểu Tứ Tử nói nhất nhị tam, chính là nhất nhị tam.

Thẩm chưởng quỹ đích gật đầu một cái, ấn xuống một cái si chung nắp, liền thấy cái “vỏ trai” kia lại từ từ mở ra.

Xuyên thấu qua vỏ trai bên trong lưới đồng, mơ hồ có thể thấy mấy hột xí ngầu hướng lên trên đếm số thật nhiều... Nhìn không giống nhất nhị tam a.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút bất ngờ ——
Tiểu Tứ Tử lại không linh sao?

Thẩm chương quỹ cùng mấy vị đồ vương kia mặt lộ vui mừng, đang muốn tiến tới nhìn rõ... Nhắc tới cũng đúng dịp, một tiểu nhị từ dưới lầu đi lên, trong tay bưng mâm trà, đại khái là tới đưa trà bánh.

Mà ngoài cửa hết lần này tới lần khác đứng không ít khách vây xem đánh bạc, tiểu nhị kia không để ý bị một người khách đánh bạc trong đó đẩy một cái, trà bánh bay. Hắn đang bưng một cái chén trà nóng vừa vận tạt vào bắp chân Cung Tam đang đứng bên cạnh bàn. Cung Tam thấy nóng liền nhấc chân, đụng bàn liền chấn động một cái.

Theo mặt bàn run lên... ba viên xí ngầu trong chung cũng bắn ra, lúc rơi xuống hướng một bên lăn một vòng...

Cùng lúc đó, chung toàn bộ mở ra, ba viên xí ngầu trong lưới đồng, rõ ràng dừng ở —— nhất nhị tam.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái —— quả nhiên, Tiểu Tứ Tử nói bao nhiêu, liền là bao nhiêu.

Trên nóc nhà, Tiểu Lương Tử đối với tiểu Tứ tử giơ ngón tay cái ——
Cận Nhi! Chính xác!

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Tiểu Lương Tử, Trâu Lương thức thời đi đến cạnh Lâm Dạ Hỏa dựa vào một chút, đem vị trí nhường cho Tiểu Tứ Tử.

Hỏa phượng mới vừa rồi một mực bị Tiểu Tứ Tử ôm đầu gối, Hỏa phượng cũng không động, vào lúc này chân đều có điểm tê tê, thấy trâu lương tới vừa vận, Hỏa phượng dứt khoát ngồi xuống, dựa vào Trâu Lương, vừa nhìn bên dưới, vừa ấm chân cho mình.

Trâu Lương nhìn chân Lâm Dạ Hỏa, tính toán một cái nếu mình đưa tay giúp hấn dẫm chân thì có khả năng bị đánh không ...

Bên trên vây xem ung dung thích ý, bên dưới Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tâm tình thoải mái, chương quỹ sông bạc cùng mấy vị đồ vương lại nháo loạn rồi... Phải! Ba ván đánh cuộc, đem cả căn nguyên cũng bồi vào, chỉ còn thiếu người ta đánh cuộc tính mạng mà thôi!

Triển Chiêu nhìn đối diện mấy vị mặt đầy ử rử, liền cười hỏi, “Chương quỹ, sông bạc này của người, cùng gia sản bên trong sông bạc tất cả đều là của ta chứ?”

Trên nóc nhà mọi người lắc đầu, “Triển Chiêu không phúc hậu a, còn dẫm người ta một đao.”

Thẩm chương quỹ mặt xanh mét, bất quá vẫn là cắn răng gật đầu một cái.

Chẳng qua là hấn còn chưa kịp nói chuyện, Triển Chiêu đưa tay nhấn một cái đầu vương kia, “Cho nên cái đầu vương này cũng là thuộc về ta đúng không?”

Chương quỹ cả kinh.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái —— ừ... Cái này khá tốt, giữ lại qua hai ngày biểu sư phụ, nhìn giống như một cổ vật.

Trên nóc nhà, Lâm Dạ Hỏa vừa dẫm chân vừa lắc đầu, thật là ác độc!

“Ai... Như vậy sao được?” Thẩm chương quỹ cuống cuồng.

Nhưng hấn làm sao có thể nhanh tay bằng Triển Chiêu, Triển hộ vệ một tay cầm lấy cái “nồi cũ” kia, còn một bên thì lách người, để cho tiểu nhị muốn lên cướp chung nhào hụt.

Bạch Ngọc Đường hướng một bên, để Triển Chiêu ra sau lưng, ngăn lại mọi người, hỏi chương quỹ kia, “Nguyên thua cuộc, nơi này còn có nhiều người nhìn như vậy, muốn quit nợ phải không?”

Thẩm chương quỹ cuống cuống, ” Cái này ... Đầu vương chung cũng không phải là sòng bạc của ta! Dĩ nhiên không làm tiền đặt cược!”

Triển Chiêu giả bộ không tin, “Chương quỹ, người chơi xấu sao? Trước không nói! Vật này là từ sòng bạc người lấy ra, không phải của người thì của ai?”

“Đây không phải là ta, là đại...”

Chẳng qua là chương quỹ kia còn chưa nói hết, bấp chân đột nhiên bị Cung Tam sau lưng đạp một cước.

Chương quỹ cả kinh, đem lời ra đến khóe miệng lại nuốt xuống, trên mặt lộ vẻ thất kinh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng cau mày —— “Đại”? Đại cái gì? Đáng ghét a, bị cắt ngang, cảnh giác rất cao!

Chương quỹ quay đầu nhìn một chút tam đại đồ vương, ba vị kia đối với hắn nháy mắt.

Thẩm chương quỹ hít một hơi thật sâu, giận dữ bất bình đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chấp tay một cái, ý kia —— cáo từ!

Triển Chiêu còn không buông tha, “Người còn thiếu ta cái đồ ước a đừng quên hắc!”

Thẩm chương quỹ lỗ mũi cũng phình to, đưa tay chỉ ra ngoài cửa tòa trà lâu đối diện cách đó không xa một cái, “Đó cũng là ta mua bán, người

muốn ta làm gì, đi nơi nào cùng tiểu nhị nói một tiếng là được, tự nhiên có thể tìm được ta.”

Nói xong, giận dữ bước đi.

Trên nóc nhà, Triệu Phổ đối với mấy ảnh vệ nháy mắt, nhóm ảnh vệ chia làm hai đường, một đường đi theo chương quỹ sông bạc cùng tam đại đồ vương, ngoài ra một đường đi thăm dò quán trà đối diện kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rời đi sông bạc, dựa theo danh sách của Âu Dương, đi trạm kế tiếp.

Mà lúc này, toàn bộ Hắc Phong Thành đều đã oanh động.

Triển Chiêu bưng “Nồi” cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau xuyên qua đường cái, hẻm nhỏ, tiếp thu trái phải hai bên đường người vây xem chú mục đàm phán cùng bình luận.

Ngũ gia vui mừng —— cũng may là hóa trang tốt, bị nhiều người như vậy vây xem.

Triển Chiêu cũng vui mừng —— thừa dịp hóa trang, cơ hội không thể mất đứt khoát làm nhiều chuyện một tý!

Nghĩ xong, Triển Chiêu đem nồi nhét vào tong tay Ngũ gia.

Bọn họ lúc này đang đứng ở con đường náo nhiệt nhất ở Hắc Phong Thành, xung quanh có thật nhiều cửa hàng náo nhiệt, Ngũ gia nhận nồi không hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu xin xung quanh một chút, sau đó nhảy một cái, lên trên bức tượng sư tử đá trước cửa một khách sạn.

Đứng ở trên đầu sư tử, Triển hộ vệ ho khan hai tiếng, mở miệng, “Các vị hương thân!”

Ngũ gia sâu kín nhìn triển chiêu —— người muốn làm gì?

Cách đó không xa trên nóc nhà, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa theo đến nhìn xem trên gương mặt cũng có vẻ khó hiểu.

Công Tôn nghi ngờ, “Có sắp xếp chuyện gì nữa sao?”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đều lắc đầu, Triển Chiêu đây coi là cao hứng phát huy?

Bạch Ngọc Đường vẫn tương đối hiểu Triển Chiêu, liếc mắt mèo này làm như đang uống rượu say, đoán chừng là gần đây quá rối rãnh, muốn nghịch ngợm một chút.

Quả nhiên, chỉ thấy Triển Chiêu vỗ ngực một cái, mở miệng, “Ta chính là Giang Bắc đệ nhất đồ vương Ân Đại Mậu!”

Sau đó chỉ Bạch Ngọc Đường một cái, “Đây là Giang Nam đệ nhất đồ vương Lục Tiểu Hạo.”

Bạch Ngọc Đường một tay cầm nôi một tay đỡ trán —— kẻ hở đất ở nơi nào a? Sớm biết cùng Nhị ca học một ít làm sao đào hố...

Trên nóc nhà, Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Công Tôn, “Cha, Giang Nam Giang Bắc là cái gì Giang a?”

[江南/ jiāngnán/: Giang Nam – 江北/ jiāngběi/: Giang Bắc]

Công Tôn dở khóc dở cười, “Cái gì đó, lời nói Triển Chiêu... Gạo nếp Giang đi...”

[Gạo nếp [江米 / jiāngmǐ/]

Hỏa Phượng ôm cánh tay, “Cũng có thể là hành gùngrồi các loại gùngr.”

[Gừng: 姜/ jiāng/]

Triệu Phổ lắc đầu: “Ta cảm thấy là chiêm tượng xây tượng.”

[Tương: 酱/ jiāng/]

[Tóm lại chắc là do phiên âm giống nhau đi, ta cũng chả hiểu nữa]

Người vây xem càng lúc càng đông, đám người bàn luận sôi nổi.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu đang đứng trên đầu sư tử đá mà vuốt râu giả, mèo này, lại có cái gì độc rồi?

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 244: Che Dấu Huyền Cơ

Tại Thiên Sơn, trong Bách Hoa Cốc sau giờ Ngọ, Ngân Yêu Vương sau khi nghỉ một hồi liền đẩy cửa phòng đi ra.

Thiên Tôn cùng Ân Hạo đều không ở trong sân, trên bàn bày một bàn cờ nhưng những con cờ lại nằm ngổn ngang.

Ngân Yêu Vương đi qua nhìn bàn cờ một cái, không biết làm sao lại lắc đầu một cái, xem ra hai học trò ngốc nhà mình lại chơi cờ được một nửa liền đánh nhau.

Tiền viện cũng không thấy bóng dáng Ân Hạo cùng Thiên Tôn, Yêu Vương nghiêng tai lắng nghe, trong gian phòng phía sau Bách Hoa Cốc có thanh âm truyền tới rất náo nhiệt.

Nhẹ nhàng sờ cằm một cái, Yêu Vương đi tới phía phát ra âm thanh huyền ảo, xuyên qua viện môn, liền nghe được tiếng động.

“Lão quỷ! Bên kia! Chặn lại bên kia!”

“Người hạ thủ nhẹ một chút! Chớ bóp chết!”

...

Yêu Vương nghi ngờ đi vào Bách Hoa Cốc, chỉ thấy Thiên Tôn cùng Ân Hạo ở dưới cây bồ đề không biết đang làm gì vậy, hai người khom lưng lại, tựa hồ là đang chặn thứ gì.

Yêu Vương đi tới, đến lúc nhìn rõ thì không biết phải nói gì.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn làm gì vậy?

Bắt dễ mèn a!

Ân Hậu cầm trong tay cái hồ lô, một cái tay khác đang cầm cây cỏ đế [cỏ gà]

 Cây cỏ đế (cỏ gà)

Thiên Tôn một tay cầm một khối tẩm đá, một cái tay khác đang dùng cách không chưởng đè lại một con dễ mèn lớn.

Ngân Yêu Vương cảm thấy buồn cười, hai đứa trẻ nhà mình lúc còn bé thì không có dáng vẻ của một đứa con nít, mà vào lúc này tuổi đã hơn trăm, ngược lại rất giống như mấy đứa con nít.

“Khụ khụ.”

Yêu Vương ho khan một tiếng.

Sau khi bắt được dễ mèn bỏ vào trong hồ lô Thiên Tôn cùng Ân Hậu cùng nhau ngẩng đầu nhìn Yêu Vương, lại cùng nhau hỏi một câu, “Tình ngủ rồi? Sao không ngủ thêm một chút nữa a?”

Yêu Vương nhìn sắc trời một chút, “Một hồi muốn vào núi một chuyến để tảo mộ.”

“Nga.” Thiên Tôn cùng Ân Hậu cất hồ lô đi, chạy đi rửa tay chuẩn bị vào núi tảo mộ.

Chỉ chốc lát sau, Thiên Tôn và Ân Hậu ở trong Bách Hoa Cốc hái được một ít hoa đại màu trắng liền dùng hai cái giỏ xách còn mang theo hai bình rượu, đi tới.

Yêu Vương cũng không nói gì nhiều, mang hai người xuyên qua một rừng cây nhỏ ở sau Bách Hoa Cốc, đi lên một cây cầu đá thật dài.

Cầu đá vách ngang qua một khe núi không quá sâu, bên kia khe núi là một ngọn núi —— Vong Ưu Sơn.

Vong Ưu Sơn được gọi là ngọn núi, chỉ bằng nói nó chính là một ngọn đồi nhỏ. Tuy nhiên, ở trên đồi nhỏ này có một cây Long huyết thụ (*) rất “Khổng lồ “

 Cây Long huyết thụ (Cây máu rồng)

Người quen thuộc địa hình ở Thiên Sơn đều biết cây này, những lão nhân sống ở đây đều kêu cây này là ” Cây Vong ưu ”.

Tương truyền cây này là thụ linh đã sống qua ngàn năm, thân cây to lớn tựa như mạch máu cùng lan tràn hướng lên trên, tán cây khổng lồ tựa như đang giơ tay đỡ lấy một tòa đảo trên không trung.

Dưới tán cây Vong Ưu là Vong Ưu Sơn, trên cây thì lá đỏ như ráng mây, nhưng dưới gốc cây lá rụng lại là màu xanh, những người đi qua đây đều có cùng một loại cảm giác sai lệch về thời gian.

 Ráng mây

Long huyết thụ vốn chính là lá xanh, vậy tại sao cây này đến cả gốc cây, thân cây lại là một màu đỏ chứ?

Muốn biết nguyên nhân, chỉ cần đến gần gốc cây lấy một hòn đá nhỏ, hướng tán cây ném đi là được.

Nguyên lai trên ngọn cây này có đến hàng ngàn con hồng điệp(bướm màu đỏ)sinh sống.

Yêu Vương dẫn theo Ân Hậu cùng Thiên Tôn chậm rãi bước qua dưới tán cây Vong Ưu. Trước mắt Thiên Tôn, một con hồng điệp bay qua, Thiên Tôn dừng bước lại, đưa mắt nhìn con hồng điệp kia nhẹ nhàng bay đi.

Cây này chính là nơi mà Thiên Tôn cùng Ân Hậu khi còn bé thích nhất, Ngân Yêu Vương luôn cầm nhánh cây, đứng dưới tán cây dạy hai người bọn họ võ công, hai đứa con nít liền ngốc ngốc hề hề nhìn Yêu Vương mặc một bộ y phục trắng luyện công cùng với một bầy hồng điệp bay múa đầy trời.

Sâu trong ký ức mà chính Thiên Tôn cũng không biết, cảnh tượng lúc mình ở dưới tán cây dạy Bạch Ngọc Đường đao pháp, đó cũng chính là ký ức tuổi thơ sắc sảo nhất của Bạch Ngọc Đường.

Những con hồng điệp kia bay xuyên qua những sợi tóc màu bạc của Thiên Tôn bay lên trời mang theo khí tức sinh mệnh, giống như cái cây long huyết thụ này vậy trải qua năm tháng, sinh sôi không ngừng.

Vì vậy cho nên lúc Bạch Ngọc Đường lần đầu nhìn thấy Triển Chiêu cả người quần áo đỏ mà “Bay lượn”, liền có một loại cảm giác thân thiết lại quen thuộc, khả năng chính là do những con hồng điệp này ảnh hưởng a. Đây cũng là lý do tại sao Bạch Ngọc Đường đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu mặc một bộ y phục đỏ mà bay loạn liền có một loại khuynh hướng vô hình thích ý.

Nhắc tới cũng đúng dịp, lúc này Bạch Ngũ gia, đang bắt đặc dĩ nhìn “hồng điệp” nhà mình sinh lực dồi dào chuẩn bị gây chuyện, đang kêu gọi toàn thành.

Ngũ gia thở dài, một tay cầm “Nồi”, một tay che mặt, tận lực ngăn trở ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Triển Chiêu đứng trên bức tượng đá thần thú trấn trạch của nhà người khác, ỷ vào không ai nhận ra được mình cùng với người lớn trong nhà

không có ở đây nên đang ra sức tự cho phép mình tự tung tự tác a.

Triển hộ vệ hướng về phía Hắc Phong Thành trăm hộ hộ cái gì? Đơn giản khái quát chính là:

Các vị phụ lão hương thân, chúng ta là đồ vương, đồ thần, đồ khắp thiên hạ vô địch thủ tới từ Giang Nam. Các vị lão đại ở tại các sông bạc ở Hắc Phong Thành nghiệp vụ năng lực không được a. Ta buổi sáng mới thử nghiệm thân thủ liền thắng hai sông bạc rồi, ngay cả đầu vương chung cũng bị ta thắng được, người ở Hắc Phong Thành còn có người nào muốn cá cược nữa không?

Chúng ta cũng lười đi từng nhà, dứt khoát như vậy đi, ta ngụ ở nhà trọ đối diện Thái Bạch Cư, muốn đưa cho ta địa kế sông bạc liền đến nơi đó tìm ta đi! Còn có a, chúng ta chuẩn bị tại Hắc Phong Thành ở địa phương nào nhiệt nhất mở một sông bạc lớn nhất, gọi là sông bạc Mậu Hạo, từ nay về sau đầu vương chung chính là trấn điểm chi bảo của sông bạc ta rồi! Cùng với hoan nghênh các tiểu nhị sông bạc khác xin gia nhập, ở chỗ của ta tiền công gấp bội!

Triển Chiêu nói một phen, Hắc Phong Thành lại một lần nữa huyên náo hẳn lên.

Trên nóc nhà, Tiểu Lương Tử cùng Tiểu Tứ Tử cùng vỗ tay “Ba ba ba”

Tiểu Tứ Tử: “Miêu Miêu thiệt là đẹp trai a!”

Tiểu Lương Tử: ” rất phách lối, rất muốn ăn đòn mà!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ đều lắc đầu, Triển Chiêu trên bản chất chính là Tiểu cung chủ Ma Cung a, chính là có năng lực làm chuyện như vậy mà!

Công Tôn ngược lại là cảm khái thay cho Bạch Ngọc Đường ở dưới lầu đang bưng “nồi” đỡ chán, rõ ràng là nhà mình nuôi mèo, kết quả là không khống chế được, lúc nào cũng làm chuyện huyền ảo.

Công Tôn nghĩ tới đây, bỗng nhiên liền có ý tưởng lớn mật —— không chừng Ân Hậu khi còn trẻ, có phải cũng hay làm chuyện huyền ảo như vậy hay không?

...

“Hắt xì...”

Ân Hậu đang đi qua dưới tán cây Vong Ưu đột nhiên ngửa mặt lên trời nhảy mũi một cái, lập tức làm kinh động đến một đám hồng điệp trên cây.

Khắp núi tràn đầy một màu đỏ cánh bướm bay lượn, hơn nữa còn có ánh mặt trời kim sắc xuyên thấu qua tán cây, khiến cho người ta sinh ra cảm giác là đang ly khai nhân gian, tiến vào cảm giác vong ưu.

Đi xuống Vong Ưu Sơn, phía trước chính là Chỉ Hoàn Sơn.

Danh như ý nghĩa, hình dạng của ngọn núi là một vòng tròn.

Phía sau Chỉ Hoàn Sơn còn có mấy ngọn núi... Những ngọn núi này không nguy hiểm cũng không có cảnh sắc hiểm thấy, tuy nhiên một đường đi tới, coi như không nói một câu, cũng sẽ không nhàm chán.

Ba người đi thẳng, đi đến một nơi toàn cát trắng liền ngừng lại.

Ở trên Thiên Sơn, có một mảnh sơn cốc. Trong cốc tràn đầy những mảnh vụn cát đá thuần một màu trắng, bốn phía trên vách đá dựng đứng có từng tán lớn cây phong, màu đỏ của lá phong hòa quyện với màu trắng của cát đá tạo nên một cách sắc hết sức minh diễm.

Trên dải cát trắng, đứng sừng sững một ít mộ bia thuần trắng. Trên mộ bia có cái có khắc chữ, có cái thì không có, dáng vẻ đều rất lịch sự tao nhã.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều vô cùng quen thuộc đem hoa đặt ở trước mộ bia.

Ngân Yêu Vương chấp tay sau lưng, đứng gần một khối mộ bia cạnh vách núi, trong núi gió nhẹ thổi qua, Yêu Vương đưa tay, vỗ nhẹ lên trên khối bia mộ kia, giống như là đang vỗ vai một vị bằng hữu đã lâu không gặp.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng không truy hỏi người chôn trong mộ bia kia là ai, Yêu Vương trước kia thường xuyên sẽ đến, nhưng lại chưa từng nói qua chuyện về những khối bia mộ này.

Nhưng hai người bọn họ lại biết, mỗi khi Yêu Vương muốn làm đại sự gì trước, đều thích tới nơi này đứng một hồi.

Chờ Ân Hậu cùng Thiên Tôn dùng cuộc đem đất cát san bằng ngay gần lần nữa, lại thu hoa, Yêu Vương tựa hồ cũng ngậy người xong.

Đi tới trước vách núi, Yêu Vương lục lọi một hồi, ở trên một khối núi đá gỗ một cái.

Bên cạnh vách núi, một cánh cửa đá mở ra.

Yêu Vương đi vào.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng đi vào theo.

Trong vách núi là một tòa thạch thất, tương tự với phòng trữ vật, trên những kệ sách có rất nhiều hộp lớn nhỏ, quyển trục, thư tịch chất đống.

Yêu Vương cầm lấy mấy quyển trục đưa cho Ân Hậu và Thiên Tôn, để cho bọn họ cất ở trong giỏ.

Ân Hậu tò mò, “Cái gì nha?”

Yêu Vương thuận miệng đáp một câu, “Muốn đem đến Khai Phong, nội tình của Triệu thị hoàng tộc...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu lặng lẽ thiêu mi nhìn Yêu Vương.

Yêu Vương bị biểu tình của hai đồ đệ làm cho buồn cười, “Là mấy quyển y thuật hiểm hoi, mang về đưa cho tiểu thần y.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu thở phào nhẹ nhõm.

Yêu Vương lại tìm đến mấy quyển sách, đưa cho Ân Hậu cầm.

Ân Hậu cảm thấy quyển sách này có chút quen mắt, lầm bầm một câu, “Quyển sách bì vàng như vậy có chút quen mắt a...”

Thiên Tôn liếc một cái, nghi ngờ, “A? Đây không phải là hồ sơ Long Đồ Ân sao?”

Ân Hậu cũng nhớ ra rồi, là Long Đồ Quyển trong tập hồ sơ Long Đồ Ân mà, làm sao nơi này cũng có a?

“Có cái gì kỳ quái sao?” Ngân Yêu Vương khẽ mỉm cười một cái, mở một cái rương gỗ, vừa bắt đầu lục lọi, vừa cùng Thiên Tôn, Ân Hậu nói, “Long đồ các đã từng mất trộm qua một lần, thất lạc một ít hồ sơ. Sau đó đúng lúc như vậy, ta đang xử lý một chuyện nào đó liền tìm được một số.”

Ân Hậu mở ra một quyển trong đó nhìn một chút, hỏi, “Tại sao phải trộm án quyển? Những thứ này có chỗ gì đặc biệt sao?”

“Cái này ngược lại không rõ ràng, bất quá vụ án cũng tương đối ly kỳ.” Ngân Yêu Vương cuối cùng từ phần đáy cái rương lật ra một kiểu đồ, hất tay một cái ném cho Thiên Tôn.

Thiên Tôn đưa tay tiếp lấy, phát hiện là một khối lệnh bài màu đỏ.

Ân Hậu đi qua nhìn một cái, trên lệnh bài có một ấn ký hỏa long.

Yêu Vương đẩy lại nắp rương, vỗ tay một cái, đối với hai người cười híp mắt nói, “Ăn cơm tối xong chúng ta sẽ lên đường trở về Hắc Phong Thành, mấy tiểu bằng hữu xem ra cũng chơi xong hết rồi.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu mặt đầy nghi ngờ đi theo Yêu Vương chạy ra ngoài.

“Dứt khoát đi Khai Phong dạy học a?” Yêu Vương vỗ tay sau lưng vừa đi vừa lẩm bẩm, “Sau đó sẽ bày ra cái quán xem bói gì gì đó, hay là đi quán trà thuyết thư cũng được a, ha ha ...”

Thiên Tôn vừa đem lệnh bài hỏa long nhét vào trong giỏ, vừa cùng Ân Hậu nói, “Để người đến Khai Phong cũng được đến lúc đó bắt chấp liên giao cho Ngọc Đường và Triển Chiêu a.”

Ân Hậu còn đang nhìn vào án quyển, vừa gật đầu, vừa chỉ một đoạn cho Thiên Tôn nhìn, “Oa! Người nhìn đoạn này! Người trực tiếp biến thành diêm nhân(diêm = muối; nhân = người)!”

Thiên Tôn cả kinh, “Cái gìhoạn quan?”

[Diêm nhân (盐人 /yán rén] hoạn quan (阉人/[yān rén] cách phát âm giống nhau nên Tôn Tôn nghe nhầm thôi.]

“Diêm nhân!” Ân Hậu nói, “Nơi này viết một người thư sinh, dưới con mắt mọi người liền biến thành muối.”

Thiên Tôn: “Vạn chúng nhìn chăm chăm mà vẫn biến thành?”

“Đó còn chưa phải là vụ duy nhất còn có tổng cộng bảy vụ như vậy”.

Thiên Tôn không tin, liền túm lấy quyển trục nhìn, “Thiệt hay giả?”

Yêu Vương quay đầu, cười một tiếng, nhìn mấy án quyển ở trong giỏ —— đến Khai Phong, phỏng đoán đám bạn nhỏ kia sẽ bận rộn a.

[Ý ý, vậy là về Khai Phong sẽ có truyện đọc tiếp á a.]

...

Trong Hắc Phong Thành, sau khi hô hào xong Triển Chiêu túm lấy Bạch Ngọc Đường đang cầm “nồi” đi mất.

Trên nóc nhà, mấy người Triệu Phổ ngồi chồm hồm hóng chuyện chân cũng đã tê rần, quyết định cũng đi ăn một bữa cơm, sau đó chờ buổi chiều nhìn nữa.

Nhóm ảnh vệ đem “Chiến lợi phẩm” mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sáng sớm đánh cuộc thắng cũng đưa về nhà trọ đối diện Thái Bạch Cư. Nhà trọ này vốn chính là thuộc về quân doanh ở Hắc Phong Thành, an bài một chút vẫn là rất thuận lợi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chính là chạy qua Thái Bạch Cư đặt nhĩ gian.

Vào nhĩ gian có thể đem râu giả tháo ra rồi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rửa mặt.

Lúc này cửa vừa mở ra, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chạy vào.

“Miêu miêu.”

Tiểu Tứ Tử vào cửa việc đầu tiên là nhào về phía Triển Chiêu, Tiểu Lương Tử chính là leo lên bàn đi xem đầu vương chung.

Người cuối cùng tiến vào, Triệu Phổ liền đóng cửa, hỏi Triển Chiêu, “Người đây là lại muốn làm chủ ý quý gì a?”

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử trở về bên cạnh bàn, khẽ mỉm cười, “Phát hiện chút chuyện.”

Đem Tiểu Tứ Tử đặt lên trên ghế, Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, nhìn đầu vương chung một chút.”

Công Tôn cũng đôi với đầu vương chung này đặc biệt cảm thấy hứng thú, mới vừa rời ở trên nóc nhà không thấy rõ, bây giờ nhìn gần, vật này nhìn cổ xưa a! Không giống như là đồ vật ở niên đại này.

“Ta phát hiện chương quỹ kia, lúc chung tiền đều không nháy mắt một cái, ngược lại đối với cái chung này giống như đây là vật rất trọng yếu.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, “Từ phản ứng của chương quỹ kia đến xem, không giống như là đau lòng khi bị lấy mất bảo bối, càng giống như là bị kinh hoàng khi mất đi đồ vật trọng yếu.”

Triển Chiêu gật đầu a gật đầu, vừa hỏi Triệu Phổ, “Hắc Phong Thành có người nào quản chuyện chưa?”

Triệu Phổ chỉ chỉ mình, ý kia —— lão tử a! Tất cả thuộc về lão tử quản.

Triển Chiêu xua tay chặn lại, “Là loại người quản chuyện trong tối a. Giống như lúc mở ra sòng bạc, ngoài mặt là có chủ sự, nhưng trong thực tế đều do Tào Gia quản. Mặc dù Tào Thịnh cho tới bây giờ không nhận, nhưng ai cũng biết, người muốn mở sòng bạc, nhất định phải được lão Tào gật đầu mới được.”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Tào Thịnh a? Lão Tào mấy năm này xác thực kiếm không ít.”

Triển Chiêu thiêu mi, “Các ngành các nghề đều có một lão đại, nếu không sẽ dễ loạn hơn, cũng giống như việc vận tải đường thủy ở Giang Nam và ở Hạm Không Đảo, tất cả mọi người đều cùng gọi Lô đại gia một tiếng Đại đương gia.”

Cửu vương gia gật đầu, “Ta biết ý người.”

Bất quá Triệu Phổ nói xong lại lắc đầu một cái, ” Hắc Phong Thành của ta không có loại nhân vật to đầu như vậy.” Nói xong, vỗ ngực tiếp, ” Khắp thành Hắc Phong, đại gia ta định đoạt!”

Lâm Dạ Hỏa cầm đũa gấp thức ăn, trêu ghẹo Triệu Phổ, “Người chắc chắn? Coi chừng là có mà người lại không biết thì sao?”

Cửu vương gia hí một cái mắt, lập tức khó chịu đứng lên, xoay mặt nhìn Trâu Lương, “Hắc Phong Thành có thứ người như vậy sao?!”

Trâu Lương cũng có chút khó xử, nhún vai —— cái đó, có trời biết a.

Triệu Phổ lại nhìn Giả Ảnh.

Nhóm ảnh vệ đều lắc đầu —— không có a! Hắc Phong Thành người lớn nhất!

Cửu vương gia sờ ngực một cái, cảm thấy thư thả một chút.

Công Tôn bên cạnh nhưng bất thành linh tới một câu, “Ta ở quân doanh của người lâu như vậy, cũng không thấy có người nào tới trưng cầu sự đồng ý của người để họ mở sòng bạc hay điều quán a.”

Cửu vương gia sững sốt một chút.

Công Tôn lại tiếp tục châm ngòi thổi gió, ” Ngoại trừ việc đánh giặc ra thì mấy thứ khác người cái gì cũng không biết”

Nhóm ảnh vệ cả kinh lập tức đưa cho Công Tôn đôi đũa, ý kia —— tiên sinh a, ăn nhiều một chút, bớt tranh cãi một tí!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một người vừa đút cho Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử, vừa ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ.

Hồi lâu, chỉ thấy Cửu vương gia vỗ bàn một cái, “Đúng vậy! Cho tới bây giờ không có người nào hỏi qua ta a!”

Tiểu Lương Tử hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ a, người có phải hay không bị mất quyền lực rồi? Không giống như ở Lang Vương Bảo có chuyện gì đều phải cha ta gật đầu mới được.”

Nhóm ảnh vệ hít một hơi khí lạnh nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ hỏi, ” Tiểu Lương Tử, cái gì là mất quyền lực a?”

Tiểu Lương Tử nghiêm trang trả lời, “Chính là một lão đại hữu danh vô thực nha, có chuyện gì đều là thuộc hạ xử lý xong, không có ai hỏi hần.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy tình huống thường ngày của Triệu Phổ rất giống vậy, cũng có chút đồng tình nhìn Triệu Phổ , “Như vậy a...”

Triệu Phổ sinh khí trừng Trâu Lương.

Tả tướng quân cũng không biết làm sao, tâm nói người cái gì cũng không quản cũng không phải là một ngày hai ngày, ai dám cầm những chuyện vụn vặt kia tới phiền người a?

Triệu Phổ để cho Giả Ảnh đi đưa Lỗ Nghiêm lão gia tử tìm tới.

Sau khi mọi người ăn xong, Giả Ảnh đưa về lại không phải là Lỗ Nghiêm, mà là Âu Dương Thiếu Chinh.

Cửu vương gia hí mắt nhìn ảnh vệ nhà mình—— này nha, đại gia ta thật sự là bị mất quyền lực hay sao?

Âu Dương ngồi xuống tự rót ly trà cho mình, đối với Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Ta mới vừa ở chỗ của Lỗ Nghiêm, trùng hợp như vậy cũng bởi vì chuyện sòng bạc.”

Tất cả mọi người nhìn Âu Dương.

“Chuyện này có ý tứ.” Âu Dương nói, “Ta không phải chuẩn bị mở cửa sòng bạc sao, muốn mở cửa sòng bạc chính là phải được nha môn phê chuẩn, nhưng chính là, vô luận ta ra bao nhiêu bạc, thiệp mời chính là không vào trong nha môn được”.

Tất cả mọi người cau mày —— như vậy a...

Công Tôn hỏi, “Nha môn không người quản sao?”

Âu Dương lắc đầu một cái, “Theo lý thuyết đều là mua bán, có tiền có thể ma xui quỷ khiến a, tiền ra đủ rồi tìm người hỗ trợ một chút, rất dễ dàng là có thể làm xong. Nhưng có nhiều bạc đi nữa cũng không ai dám tiếp, quan viên quản chuyện trong nha môn rất kín miệng, hỏi một chút cái gì cũng không biết, gió cũng không lọt, chính là... Có tiền cũng không muốn kiếm.”

“Không có lái buôn hay người trung gian có thể giúp một tay sao?”
Triển Chiêu hỏi.

“Bình thường là có, ta đã cho người hỏi qua, cuối cùng chính là, không có.”

Mọi người nhau nhìn một chút.

Triệu Phổ cau mày, “Nói như vậy... Thật sự là có lão đại có thể định đoạt sao?”

Công Tôn bưng ly trà, nhìn Triệu Phổ một chút, nói, “Hắc Phong Thành còn có người so với người trâu hơn tồn tại a?”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười nhìn Công Tôn —— ai nha tiên sinh người đây là làm gì?

Tiểu Tứ Tử cũng nhìn cha bé, tuy không hiểu nhưng trong đầu lại lóe lên một câu nói —— xem nào nhiệt không chê chuyện đại sự a...

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, mọi người chỉ thấy trên cổ Triệu Phổ gân xanh đều nổi lên rồi.

Cửu vương gia đối với nhóm ảnh vệ hạ lệnh: “Đào ba thước cho lão tử đem cái người quản sự gì đó, tìm ra!”

Trâu Lương cùng Âu Dương Thiếu Chính liền mang nhóm ảnh vệ chạy nhanh đi tra xét.

Cơm cũng ăn, não nhiệt cũng nhìn, Bạch Ngọc Đường buông ly xuống nhìn Triển Chiêu —— tiếp theo phải làm gì? Hai ta làm thế nào?

Triển Chiêu khóe miệng nhếch lên một cái, một tay nâng “Nồi ” lên, một tay kéo lấy ống tay áo Ngũ gia, ra cửa tiếp tục làm chuyện.

Trong nhĩ gian chỉ còn lại Công Tôn, Triệu Phổ cùng hai đứa con nít.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Chúng ta đi chỗ nào a?”

Triệu Phổ càng nghĩ càng khó chịu, đứng lên, “Đi! Chúng ta đi nha môn! Gia cũng muốn nhìn một chút Hắc Phong Thành này là ai định đoạt!”

Triệu Phổ tức giận đi ra ngoài, Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, mang Tiểu Lương Tử, đuổi theo.

Tiểu Tứ Tử nhìn cha, ánh mắt còn sáng lấp lánh, khóe miệng nụ cười cũng có chút rõ ràng, một lần nữa chắc chắn —— đích xác là biểu tình xem náo nhiệt không chê chuyện lớn

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 245: Người Bí Ẩn

Hắc Phong Thành là cứ điểm quân sự, bên trong thành sự vụ lớn nhỏ dĩ nhiên là quân doanh định đoạt. Nhưng mà, Triệu Phổ vẫn luôn cho rằng mình là Đại Tổng Nguyên Soái, không phải là thành chủ Hắc Phong Thành, cho nên nha môn ở Hắc Phong Thành vẫn có một số chuyện không thể quản. Chỉ cần không ảnh hưởng đến quân doanh cùng sự an toàn của Hắc Phong thì Triệu Phổ cơ bản cũng sẽ không đến nha môn quản việc.

Nhưng mà phạm vi quyền lợi nha môn vẫn rất có hạn, bởi vì mọi việc bên trong Hắc Phong Thành đều có hai người quản lý, một người là Phó soái Hạ Nhất Hàng, một người chính là quản giáo quân doanh phụ việc cho Lỗ Nghiêm.

Vị này chính là Huyện thái gia, kêu Chu Tịch, chính là một quan thất phẩm nho nhỏ, lại là quan văn, ở Hắc Phong Thành đâu đâu cũng là tướng quân thống lĩnh đại anh hùng, cảm giác hăn tồn tại cơ hồ không đáng kể.

Chu Tịch cũng có thể coi là một quan viên trong Hắc Phong Thành tương đối rảnh rỗi, trong thành trị an rất tốt, giết người phóng hỏa loại chuyện này một năm cũng chỉ xảy ra một hoặc hai trường hợp, lừa gạt cũng ít, ngay cả ăn trộm vặt móc túi, lưu manh cồn đồ cũng không có.

Vị Huyện thái gia này ngày thường việc bận nhất chính là vài vị hàng xóm tranh chấp, vợ chồng gây gổ, những chuyện vụn vặt như vậy.

Chu Tịch đã sớm nghe nói ở trong Hắc Phong Thành có người đến phá quán các đại sòng bạc, bất quá hăn cũng lười quản, dù sao trời sập xuống

trước tiên cũng đề Triệu Phổ.

Vị Chu đại nhân này đang ở trong sân, mới vừa rót một ly trà chuẩn bị ngồi xuống nghỉ một hồi, liền thấy ngoài cửa viện sư gia cuống cuống hoảng loạn chạy vào, vừa chạy còn vừa kêu, “Đại nhân! Đại nhân!”

Chu Tịch nhìn thấy hân còn thật vui vẻ, ngoắc ngoắc tay, “Sư gia nhàn rồi không? Tối, chúng ta đánh ván cờ...”

Sư gia chạy vào liền giậm chân, “Đánh cờ cái gì a! Đại nhân, Nguyên soái tới!”

Chu Tịch sửng sốt một chút, “Vị Nguyên soái nào a?”

Sư gia liếc mắt, “Hắc Phong Thành có mấy Nguyên soái a! Cửu vương gia tới rồi!”

Chu Tịch ngậy người chốc lát sau, đứng bật dậy, động tác quá nhanh còn đụng phải bàn đá, đau đến xoa chân, vừa kinh hãi nhìn sư gia, “Nguyên... Nguyên soái tới nha môn rồi?”

“Ở phía trước ... còn đang chờ a, ngài mau thay quần áo đi!”

Sư gia thúc giục, Chu Tịch cuống cuống bận bịu đối quan phục cùng đội quan mã, vừa hỏi sư gia, “Nguyên soái có phải biết cái gì hay không?”

Sư gia cũng khẩn trương, cẩn thận dặn dò, “Đại nhân một hồi cẩn thận nói chuyện a! Có thể giả bộ ngu liền giả bộ ngu!”

Chu Tịch gật đầu, trong lòng chính là có dự cảm xấu, “Có câu nói thuật lại Yêu Vương lại đến chính là tai họa ngập đầu... Xem ra thật không sai a!”

...

Dưới chân núi Thiên Sơn, Ngân Yêu Vương đang mang Thiên Tôn, Ân Hậu cưỡi ngựa xuống núi, một đường theo gió bay xuống, từ phong tuyết biến thành lá rụng lại biến thành cánh hoa, nhưng mà ba người một mực đi đường, cũng không có thời gian dừng lại thưởng thức cảnh đẹp dọc đường một chút.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng có chút kỳ quái, Yêu Vương giống như rất sốt ruột, liền hỏi, “Rất gấp sao?”

Ngân Yêu Vương khẽ mỉm cười một cái, quay đầu nói, “Ta mới vừa rồi tính toán một chút.”

“Ân?” Thiên Tôn, Ân Hậu đều nghiêng đầu, “Tính ra chuyện gì a?”

“Nga... Hai đứa con nít nhà người gặp nguy hiểm.” Ngân Yêu Vương không nhanh không chậm tới một câu, “Nếu tới trễ, hai đứa trẻ sẽ không có...”

“Cái gì?!”

Không đợi Yêu Vương nói xong, Thiên Tôn cùng Ân Hậu tóc cũng dựng lên, “Người không nói sớm!”

Nói xong giật giây cương một cái, chạy trước một bước.

Yêu Vương nhìn hai thân ảnh phía trước, mỉm cười gật đầu, “Vẫn dễ gạt như thường lệ a, thật thú vị...”

...

Lúc này, Triệu Phổ đứng ở trong đại sảnh huyện nha, ngược mặt đánh giá trang trí bên trong đại đường.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ngồi ở một bên uống trà, Tiểu Lương Tử thì nhòm ngó khắp nơi, xúc động, “So ra thì nhỏ hơn với trong đại sảnh ở

Khai Phong Phủ a.”

Triệu Phổ vỗ vỗ đầu tiểu đồ đệ, “Khai Phong Phủ là nha môn lớn nhất ở Đại Tổng, tất cả nha môn ở Đại Tổng đều do Khai Phong Phủ quản.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Bao đại nhân quản thật là nhiều chuyện nga, rất bận bịu.”

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử bưng ly trà gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nói, “Bánh bao nhỏ cực khổ nhất, ngày đó Hoàng Hoàng cũng nói như vậy.”

Triệu Phổ gãi cằm hai cái, nghiêm túc tỉnh lại một chút, thời điểm không đánh giấc mình chính là tương đối rồi rãnh a...

Đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Huyện thái gia chạy vào liền hành đại lễ với Triệu Phổ, “Tham kiến Vương gia vạn thọ, hạ quan nghênh tiếp chậm trễ, Nguyên soái thứ tội.”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng trợn to hai mắt nhìn, Công Tôn cũng mất tự nhiên —— thật lâu rồi mới thấy có người cùng Triệu Phổ chào hỏi như vậy.

Cửu vương gia cau mày khoát khoát tay, “Đứng lên đứng lên, miễn lễ miễn lễ.”

Công Tôn bưng ly trà uống một hớp, trong quân doanh Triệu Phổ bất kể là binh lính như thế nào cũng không được hành đại lễ, nghe nói là Triệu Phổ có quy củ, nam nhi dưới gối có hoàng kim, hăn ghét nhất binh lính quỳ tới quỳ lui hành lễ với hăn, đây cũng là một cái lý do Triệu Phổ không thích quan văn.

Chu Tịch trong lòng đánh trống, Triệu Phổ tới làm gì chứ?

Công Tôn đột nhiên phát hiện, đúng là không có bao nhiêu quan văn dám cùng Triệu Phổ phát biểu... Nghĩ tới đây, Công Tôn tự mình tỉnh lại một chút, lần đầu tiên gặp mặt liên hung hăng châm biếm Đại Tổng binh Mã đại nguyên soái một trận ... Hẳn là chỉ có một mình mình như vậy a.

Công Tôn thất thần một hồi liền cảm giác Tiểu Tứ Tử đang kéo tay áo mình, phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Chu Tịch đang hành lễ với chính mình, miệng hô quân sư, hết sức tôn kính.

Công Tôn có chút lúng túng, đến bây giờ còn chưa quen thuộc cái chức quân sư này, cũng may sắp trở về Khai Phong Phủ a, chính là ở Khai Phong làm sư gia vẫn khá hơn a.

Chờ Chu Tịch cùng Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng chào hỏi xong, quay đầu lại, chỉ thấy Cửu vương gia đang mỉm cười nhìn mình.

Gương mặt Triệu Phổ tà như vậy a, cứ như vậy tự tiểu phi tiểu nhìn người, người bình thường nơi nào chịu được.

Chu Tịch cảm thấy lòng bàn tay toát ra mồ hôi, khẩn trương nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia cười một hồi, đến bên cạnh Công Tôn ngồi xuống, nâng ly trà lên.

Chu Tịch thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng bưng ly lên, vừa định uống một hớp cho đỡ sợ, liền nghe Triệu Phổ bất thành linh tới một câu, “Thành gia tiền trang...”

Vừa nghe đến mấy chữ này, tay Chu Tịch liền khẽ run lên, vội vàng đem chén trà buông xuống, hồi bẩm, “Hạ quan cũng nghe nói có án mạng xảy ra.”

Triệu Phổ khoát tay một cái, ” Ừ, án mạng do Khai Phong Phủ phụ trách, Triển Chiêu đang tra án a.”

Chu Tịch gật đầu liên tục.

“Ta là muốn hỏi một chút, người ở trong Thành gia tiền trang kia, người quen thuộc sao?”

“Ách...” Chu Tịch cười hơi lúng túng, lắc đầu một cái, “Không... Không quá quen.”

“Không phải đâu?”

Đang đi đến bên cạnh Chu Tịch, Tiểu Lương Tử sấp tới gần, dựa vào một bên bàn ngược mặt nhìn hắn, “Huyện thái gia ắt hẳn là phải hiểu rõ nhất khu vực mình quản lý, ngay cả sòng bạc cùng các tiền trang nữa chứ?”

“Ách...” Chu Tịch bị Tiểu Lương Tử hỏi đến có chút bất ngờ không kịp đề phòng, há miệng tựa hồ là đang nghĩ nên trả lời thế nào.

Tiểu Lương Tử rất thông minh a, híp mắt dòm hắn, “Chu đại nhân, người có phải hay không đang nghĩ thế nào lừa bịp được?”

Chu Tịch vội vàng khoát tay.

Tiểu Lương Tử càng hoài nghi, nhảy lên ghế, nhìn chăm chăm vào mắt của Chu Tịch, ” Lỗ đại gia đã dạy ta, nhìn người có phải nói thật hay không thì nhìn ánh mắt hắn, người ánh mắt cũng đảo liên tục rồi! Có phải biết chuyện mà không báo hay không nha?”

Chu Tịch hốt hoảng lắc đầu, “Không... Không phải a điện hạ...”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Lương Tử đang nháo sự với Huyện thái gia xui xẻo kia, cũng không đi ngăn cản, mà chỉ nhìn phản ứng của Chu Tịch.

Tiểu Lương Tử không phải đứa con nít bình thường, đừng xem bé tuổi nhỏ nhưng thật ra lại rất có khí thế, bị một đôi mắt Tiểu Lương Tử nhìn chăm chăm tra hỏi, người bình thường thật đúng là chống đỡ không được.

Công Tôn vốn cảm thấy Tiểu Lương Tử bất quá là đang đùa giỡn cùng Chu Tịch một chút, nhưng từ phản ứng Chu Tịch lại có chút vi diệu.

Công Tôn cau mày nhìn Triệu Phổ một chút——Vị Huyện thái gia này đầu gù cũng là quan viên a, làm sao lại giống như đang gặp cảnh khốn cùng, lại còn ăn nói khép nép như vậy a?

Triệu Phổ thật ra thì muốn ở trong vụ án này ... Nếu ở trong Hắc Phong Thành quả thật có “Đại nhân vật” như vậy tồn tại, nhưng bọn họ trong quân doanh một chút tin tức cũng không có, có thể giấu giếm nhiều năm như vậy, duy nhất chỉ có một chỗ sơ hở như vậy, chính là vị huyện nha môn này..

Vị Huyện thái gia này giả bộ ngu ngốc đã là một tay hảo thủ, bảo sao mà hỏi cái gì cũng không biết, Tiểu Lương Tử dùng câu “Lừa bịp” rất tốt.

Hắn có thể lừa bịp, vậy Triệu Phổ cũng có thể lừa bịp, Cửu vương gia đối với Tiểu Lương Tử nhẹ nhàng khoát tay một cái.

Tiểu Lương Tử lập tức lui về, Chu Tịch thở phào.

Triệu Phổ quan sát trên dưới Chu Tịch một chút, khẽ mỉm cười, “Ta tại sao tới, người biết không?”

Chu Tịch mặt đầy hoảng sợ lắc đầu một cái.

Nụ cười trên mặt Triệu Phổ thu lại, lạnh lùng nhìn Chu Tịch, “Ta nghe nói, trong Hắc Phong Thành của ta có một “Đại nhân vật.”

Bên cạnh Chu Tịch, Tiểu Lương Tử chỉ hắt một cái, “Nha! Ánh mắt lại đảo!”

Chu Tịch lúng túng, hướng về phía Triệu Phổ lắc đầu, “Hạ quan tuyệt đối không có giấu giếm, Vương gia...”

Triệu Phổ không nhanh không chậm nói, “Chu Tịch, người biết ở Hắc Phong Thành làm quan ý vị như thế nào sao?”

Chu Tịch nuốt nước miếng một cái, cảm thấy lạnh cả người... Hắc Phong Thành là cứ điểm quân sự, không giống với những địa phương khác, đi sai bước rất dễ dàng sẽ mang trọng tội phản quốc, chém đầu không cần cân nhắc, không chừng còn bị chu di cửu tộc”.

Triệu Phổ giơ lên một ngón tay, “Bốn soái cho người một cái cơ hội.”

Chu Tịch ngây ngốc nhìn chăm chăm Triệu Phổ.

Bên cạnh Triệu phổ, Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử cũng đều quay mặt sang.

Tiểu Tứ Tử phồng má —— thích nhất chính là Cửu cử tự xưng “Bốn soái”

Công Tôn khó hiểu cũng sờ mặt mình một cái, tuy là không có thịt, tay dám khẳng định không tốt bằng Tiểu Tứ Tử, bất quá sao... ngược lại là hiếm thấy Triệu Phổ nghiêm túc như vậy, rất đẹp trai a...

“Cơ hội chỉ có một, người suy nghĩ thật rõ ràng.” ngón tay Triệu Phổ khe khẽ gõ một cái trên thành ghế, chỉ là gõ nhẹ hai tiếng, nhưng khi Chu Tịch nghe tới, chính là rất run sợ.

“Cơ hội này là đường sống duy nhất của người.” Triệu Phổ nói xong ánh mắt trở lại trên người Chu Tịch, cặp mắt mang sát khí giống như là có

thể đem người nhìn thấu, ” Lời người tiếp theo nói ra khỏi miệng, nếu như không thể để cho ta hài lòng, đó chính là câu nói sau cùng của người, bốn soái sẽ bắt người làm người thứ nhất để khai đao.”

Tiểu Lương Tử ngay tại bên cạnh Chu Tịch, rõ ràng thấy tay vị Huyện thái gia này đang run run, mà chính xác hơn là cả người đều run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Chu Tịch run rẩy từ trên ghế xuống, bò lổm ngổm trên đất.

“Vương gia... Vương gia nhìn rõ mọi việc.. đúng ... vậy!” Chu Tịch gật đầu liên tục, “Đúng là có người như vậy! Chúng ta cũng gọi hắn là Đại Long Vương.”

Triệu Phổ trên mặt không động thanh sắc, trong lòng lại bắt đầu mắng mẹ nó —— lại tự xưng Long vương, đồ quái gì đây!

“Nói tường tận...”

Chẳng qua là chưa chờ Triệu Phổ hỏi xong, Công Tôn đột nhiên ném ly né sang một bên.

Triệu Phổ cũng đứng lên.

Tiểu Lương Tử cũng nhảy né đi một đoạn, “Oa! Hắn làm sao rồi!”

Chỉ thấy Chu Tịch nằm trên đất run rẩy kịch liệt, sau đó màu da bắt đầu biến thành màu xám tro...

“Đừng đụng hắn!” Công Tôn chạy tới bên cạnh, trước ngăn cản Tiểu Lương Tử muốn lên nhìn kết quả đằng trước.

Tiểu Tứ Tử cũng từ trên ghế xuống, ngồi xuống ngoẹo đầu quan sát Chu Tịch nằm trên đất. Chỉ thấy vị Huyện thái gia này mặt mũi vắn vẹo, sắc mặt xám trắng, đã chết.

“Bách hương tán.” Công Tôn có chút tiếc nuối đứng lên, lắc đầu một cái, “Đã chết.”

Triệu Phổ nghi ngờ, hỏi Công Tôn, “Tiểu tử này lúc nào trúng độc? Độc phát trùng hợp như vậy a.”

Công Tôn cau mày, “Bách hương tán là kịch độc, sau khi trúng độc sẽ không lập tức phát tác, theo cảm xúc bị kích động huyết khí trong cơ thể mà độc phát, nhưng loại độc này là kịch độc không phải là độc mạn tính, sau khi trúng độc vô luận như thế nào tuyệt không sống qua nửa canh giờ.”

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Ý là, chúng ta sau khi vào cửa, vị Huyện thái gia này liền trúng độc đúng không...”

Triệu Phổ lời mới vừa hỏi xong, chỉ thấy ngoài cửa Tử Ảnh sắc mặt không tốt lắm chạy vào, “Vương gia!”

“Thế nào?” Triệu Phổ quay đầu nhìn hăn.

Tử Ảnh nói, ” Một sư gia trong nha môn chết.”

Triệu Phổ chỉ chỉ thi thể trên đất, hỏi, “Là cách chết này sao?”

Tử Ảnh nhìn một cái, gật đầu một cái, trên mặt có điểm ghét bỏ, “Là chết như vậy.”

Triệu Phổ khó chịu, “Chỉ mới hỏi ra được Đại Long Vương.”

Tử Ảnh giật mình, “Cái gì Đại Long Vương a?”

Lúc này, Công Tôn đi tới bên Cạnh Triệu Phổ, đưa ngón tay ra ở trên cánh tay Triệu Phổ đâm một cái.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn nghiêm túc nói, “Người nhìn! Đại Long Vương một chút mặt mũi cũng không cho người!”

Cửu vương gia giận, “Lẽ nào lại như vậy a! Cái gì đại long tiểu Long, để cho đại gia bắt được, cạo sạch vảy hăn a!”

Nói xong, Triệu Phổ kéo Công Tôn liền đi, Tiểu Lương Tử kéo Tiểu Tứ Tử đuổi theo, Tử Ảnh để cho Thanh Ảnh chạy đi tìm TRIỂN CHIÊU, lần này lại chết hai người, không xong rồi!

Bỏ qua việc Thanh Ảnh đang đi tìm Triển Chiêu không đề cập tới, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở nơi nào chứ? Hai người bọn họ lúc này đã ra thành.

Triển Chiêu từ bọn người kia thắng được một đồng núi vàng núi bạc liền lấy ra một ít vàng thỏi, chạy đi mượn một đội xe hoa, sắm lễ rồi mấy bà mai, tìm thêm mấy người lính hóa trang một chút, trang phục thành đội ngũ đưa lễ vật đám hỏi, rêu rao khắp thành đi ra khỏi thành.

Bạch Ngọc Đường ngược lại cũng đoán được Triển Chiêu muốn làm gì, liền hỏi hăn, “Miêu nhi, ngươi muốn dụ bọn thổ phỉ đánh cướp à?”

Triển Chiêu gật đầu, vốn là muốn khen Bạch Ngọc Đường một câu quả nhiên là hiểu ý a, giống như con giun trong bụng Miêu gia a... Nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở về, nơi nào có con giun đẹp trai như vậy a, quên đi...

“Như trước đã nói qua, việc đánh cướp không phải là cùng một nhóm người, đều là người giang hồ.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải hay không là tán phỉ?”

Triển Chiêu hơi cười một tiếng, “Đầu tiên ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng cẩn thận lại suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút không đúng!”

Ngũ gia nhìn Triển Chiêu, “Không đúng chỗ nào?”

“Người nghĩ a, Hắc Phong Thành quân nghiêm lắm a, loại này cản đường cướp bóc, cách làm rất dễ dàng đưa tới quân lính, nguy hiểm cực cao.” Triển Chiêu nói, “Phụ cận Hắc Phong Thành một mực rất thái bình, mà lễ vật đám hỏi thì có bao nhiêu bạc? Một khi bị bắt tội rất nặng, không có lợi lắm a!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cảm thấy thuyết pháp này thật có ý tứ, “Không có lợi lắm?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu, “Trừ phi...”

Ngũ gia hiển nhiên lĩnh hội ý nghĩ Triển Chiêu, “Làm xong một lần là bỏ chạy, không thể bị bắt về biên cảnh, cho nên cũng không sợ truy nã. Đám tặc kia chính là cướp lộ phí!”

Triển Chiêu cười, lăm bằm lâu bầu một câu, “Chưa thấy qua con giun nào đẹp trai như vậy a!”

“Hừm?” Ngũ gia nghe không hiểu, “Cái gì trùng?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu khoát khoát tay, mặt nghiêm túc nói tiếp, “Ta cảm thấy cùng Yêu Vương trở lại có quan hệ, lão rèm này phỏng đoán là chuẩn bị đường rút lui, thủ hạ đường ai nấy đi bảo mệnh, thời gian cấp bách bạc không đủ, cho nên làm một nhóm giữa đường cướp lộ phí. “.”

Ngũ gia vừa nghe vừa yên lặng gật đầu một cái, suy nghĩ của Triển Chiêu đích rất có đạo lý.

“Lão đại chạy trốn phân phát thủ hạ cũng là muốn cho phụ cấp thôi việc sao! ” Triển Chiêu xoa xoa tay, “Cần thủ hạ mình chạy đến cướp có khả năng có ba loại. “

“Một loại là lão đại không có bạc? ” Ngũ gia hỏi, “Loại thứ hai là thủ hạ tự mình cảm thấy thuyền sắp chìm nên muốn sớm đào tẩu... Loại thứ ba là cái gì? ”

“Giống như bốn cái đầu người trong Thành gia tiền trang.” Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, “Dự cảm nếu không đi sẽ bị diệt khẩu, cho nên cướp tiền cũng muốn chạy trốn lấy mạng a.”

“Như vậy bắt một người, hẳn là có thể hỏi ra không ít tin tức, nhưng vấn đề là...” Ngũ gia ôm cánh tay nhìn Triển Chiêu, “Chủ ý rất tốt, nhưng có thể gặp được sao?”

Triển Chiêu đưa ra một ngón tay chỉ một lỗ mũi cái mình, “Ta a! Ta!”

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười, tâm nói người làm sao rồi?

Triển Chiêu bĩu môi, có chút không tình nguyện đưa tay che che ngực mình, “Các người bình thường đều nói ta cái gì a?!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười trả lời, “Khai Phong đệ nhất tham ăn?”

Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc, “Có cái biệt hiệu này sao?”

Ngũ gia lại suy nghĩ một chút, “Khai phong đệ nhất Miêu vương?”

Triển Chiêu há miệng, “Miêu... Miêu vương?”

Ngũ gia, “Miêu yêu?”

“Không phải những cái này!” Triển Chiêu đưa tay chỉ một cái phía trên đỉnh đầu, “Ngôi sao gì cao chiếu?”

Bạch Ngọc Đường: “Tai tinh!”

Triển Chiêu vừa chỉ chỉ sau lưng, “Cái gì thần phụ thế?”

Ngũ gia; “Suy thần.” (=]] trời ơi =]])

“VẬY không phải!” Triển Chiêu còn thật ủy khuất, “Miêu gia đến núi hoang đi dạo một vòng, có thể không gặp được một tên giặc cướp? Làm sao có thể! Ta hành tẩu giang hồ những năm này, đi đường núi không đụng phải giặc cướp tình huống đó căn bản lại không tồn tại!”

Bạch Ngọc Đường không nói nhìn Triển Chiêu, “Khó trách có lời đồn đãi nói người năm đó hành tẩu giang hồ, cơ bản mỗi ngày bắt một cá kè gian...”

Triển Chiêu đỡ trán, “Đoạn thời gian đó đi đường núi tương đối nhiều... Bên ngoài thành bắt kè gian bên trong thành nhật thi thể, đời người tốt cùng là một tháng gặp phải ba mươi một lần cản đường, làm sao a?!”

Ngũ gia nhìn chằm chằm Triển Chiêu hồi lâu, hỏi, “Tháng thừa, tháng thiếu?”

Triển Chiêu giận, “Trọng điểm đâu?”

Ngũ gia chớp mắt.

Triển Chiêu ghen nửa ngày, ” tháng thiếu...”

“Nga...” Ngũ gia gật đầu một cái, giơ lên hai ngón tay thon dài, “Có một ngày gặp hai lần?”

Triển Chiêu buồn rầu, “Là một ngày đụng phải ba, có một ngày ta nghỉ ngơi!”

Ngũ gia hướng về phía hắc cười.

Triển Chiêu đưa tay phải đi bóp mặt Ngũ gia, người cười.. cười a cười ...

Chẳng qua là đầu ngón tay mới vừa nắm được quai hàm Ngũ gia, liền nghe được phía trước một trận đại loạn, tiếng thét bà mai chói tai truyền tới, “Ai nha! Có cường đạo a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xoay mặt, liền thấy phía trước trong rừng chạy ra hai người cầm đao xông tới.

“Xem đi!” Triển Chiêu hất vạt áo một cái, cầm Cự Khuyết khí thể hung hăng tiến lên đánh người xấu.

Ngũ gia ôm cánh tay ở phía sau gật đầu, “Cái thể chất gây họa này thật là...có một không hai a!”

Đang muốn đi lên hỗ trợ, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đứng lại, dư quang liếc về ven đường trong rừng, tựa hồ có vật gì đang phát sáng

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 246: Hòa Long Đản

Trước đó Triển Chiêu đáp ứng với Triệu Phổ sẽ tra những vụ án cướp bên ngoài Hắc Phong Thành, tuy nói đã bắt được Trương Nhị Cầu cùng mấy tên tiểu binh, nhưng trong đó luôn cảm thấy có chút kỳ quặc

Triệu Phổ định thời gian hành hình là ba ngày sau, không cho thông báo ra ngoài để cho Triển Chiêu giúp mình điều tra thêm một chút.

Triển Chiêu dùng phương pháp cũng rất đơn giản, trực tiếp thuê một đội ngũ rước dâu đem “Sính lễ” đi ra khỏi thành. Nhắc tới cũng đúng dịp, đội ngũ mới vừa vào rừng, lập tức gặp “Cường đạo”.

Thời điểm, Triển Chiêu hí hửng mang theo Cự Khuyết chuẩn bị đi bắt cướp, ở phía sau Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên chú ý tới một góc trong rừng có hồng quang chột lóe.

“Miêu nhi!”

Ngũ Gia ý thức được đạo hồng quang kia đang hướng nhanh về phía Triển Chiêu liền dự cảm có điều không ổn.

Nghe được tiếng gọi của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng nhìn thấy một trần hồng quang, tựa như là một vật nào đó mang theo nội lực nóng như lửa đang hướng phía mình bay tới.

Trong nháy mắt, bên cạnh Triển Chiêu xuất hiện một bức tường băng, Giao Giao mang theo hàn ý dùng nội lực hướng tới cổ hồng quang kia mà

đẩy tới. Triển Chiêu cũng không né tránh, mà là đem nội lực của mình tản ra đem đội ngũ rước dâu, cùng binh lính đang cải trang đẩy ra xa.

Cơ hồ là đồng thời, một cỗ nội lực đem Triển Chiêu lôi ra ngoài.

Một giây sau đó là một trận vang lớn, phá tan cả tường băng, một viên hỏa cầu lớn đập mạnh về chỗ Triển Chiêu vừa đứng, mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Lúc hỏa cầu rơi xuống đất động tĩnh mang lại rất giống với oanh thiên lôi lúc nổ, xe ngựa bằng gỗ bị nổ văng lên trời, vàng bạc tài bảo rơi đầy đất, đám ngựa bị kinh sợ tứ tán chạy loạn.

Bởi vì tình huống khẩn cấp, Bạch Ngọc Đường dùng cách không chưởng túm lấy Triển Chiêu nhưng lại dùng sức quá mạnh, Triển Chiêu lại cố dùng nội lực đẩy người cùng ngựa lân cận ra xa, cũng không để ý những thứ khác. Cứ như vậy “Bành” một tiếng, hai người va vào nhau, ngã vào một bên lùm cây..

Đường cái hai bên bùn xối, hai người bọn họ ngược lại cũng không sợ té, có thể mấu chốt là vừa rồi tiếng nổ tung kia quá lớn, chấn lổ tai hai người “ông” một tiếng cái gì cũng không nghe được.

Triển Chiêu bò dậy xoa xoa lỗ tai, “Muốn điếc a...”

Ngũ gia cũng đứng lên, giơ tay lên phủi bụi trên quần áo, hướng phía cánh rừng đi mấy bước.

Triển Chiêu đi xem xét đội ngũ rước dâu một chút, phát hiện bà mai cùng mấy người lính vì hoảng loạn quá mà bị té ra cũng chỉ bị thương nhẹ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cùng Ngũ gia nhìn về một hướng,, Triển Chiêu cũng ngẩn người.

Hai người nhìn hồi lâu, phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên chính là nhìn nhau một cái, trong mắt chính là một việc không thể tin được.

Chỉ thấy cánh rừng bị đánh ra một lỗ thủng, có thể thấy rõ quỹ tích vận hành của cỗ hồng quang kia, chỗ đi qua cây cối đều gãy, còn có dấu vết bị đốt cháy.

Hai người quay đầu lại lại nhìn cái “Cái hố”, kỳ quái chính là, trong hố cũng không có “Hỏa cầu ” tồn tại, nhưng lại có dấu vết đốt cháy.

“Ta mới vừa rồi rõ ràng thấy một quả hỏa cầu.” Bạch Ngọc Đường nói một câu, Triển Chiêu lỗ tai còn đang ong ong, liền tiến tới hỏi, “Người nói gì?”

“Ta mới vừa thấy hỏa cầu!” Ngũ gia lớn tiếng kêu.

“A?” lỗ tai Triển Chiêu cũng dựng lên.

“Hỏa cầu!” Bạch Ngọc Đường cầm một bên tai của Triển Chiêu mà lớn tiếng kêu.

“Cái gì cầu?” Triển Chiêu dè lại bả vai Ngọc Đường, bày tỏ không nghe được!

...

Cùng lúc đó, Hạ Nhất Hàng, Thẩm Triệu Tây cùng Phong Khiếu Thiên với một đội binh mã chạy đến, thấy chính là Triển đại hiệp cùng Bạch Ngũ Gia hai khuôn mặt đang sát lại với nhau.

Mà lúc âm thanh kia vang lên, toàn bộ Hắc Phong Thành đều nghe được.

Phó soái Hạ Nhất Hàng vốn là ở trong quân trưởng cùng Thẩm Triệu Tây cùng nhau kiểm tra hồ sơ, một tiếng vang này khiến hai người đều

đứng lên, nhất là nhĩ lực kinh người của Thẩm Triệu Tây. Hai người đầu tiên còn tưởng rằng kho hàng nào đang cất giữ thuốc súng bị nổ, nghĩ xong, khẳng định thương vong thảm trọng.

Hai người chạy lên cổng thành nhìn một cái, bên trong Hắc Phong Thành mọi việc vẫn như thường, không có kho hàng nào có khói đen dày đặc bay ra, ngược lại là trên quan đạo ngoài thành có một cổ khói mù.

Hạ Nhất Hàng liền cùng những người này lập tức chạy tới kiểm tra.

Triệu Phổ, Công Tôn đang dẫn hai đứa con nít mới vừa ra khỏi nha môn tự nhiên cũng nghe được, hai người lập tức mang hai đứa con nít cũng chạy tới.

Công Tôn vỗ vỗ lỗ tai còn đang ong ong của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái, đem kim châm cho hai người, lại để cho hai người bọ họ nắm lỗ mũi nói lầm bầm hai câu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Oa! Đây là thế nào rồi?”

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương cũng đến, Hỏa Phượng đứng ở trên ngọn cây nhìn lên cái hố to trên đất, “Cái gì nổ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cùng nhau ngẩng đầu lên hỏi, “Hỏa Phượng Liệt Thiên có thể làm thành như vậy được không?”

Lâm Dạ Hỏa trừng mắt nhìn, vừa quay đầu nhìn cánh rừng kia một chút, sờ cằm xoay đầu lại, “Độ khó rất cao, đặc biệt là cái hố này là nằm trên mặt đất mà không phải là ở ngọn núi xa xa kia.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu nhìn về ngọn núi phía xa, cũng cau mày trầm tư... Quả nhiên không nhìn lầm, đúng là không phải một đạo hồng quang bay thẳng tới mà chính là cố tình đến chỗ này mà rơi xuống, nếu không cũng không làm ra cái hố lớn như vậy.

“Cụ thể chuyện gì xảy ra?” Triệu Phổ cũng không hiểu, “Người nào lại có nội lực mạnh như vậy?”

“Lợi hại là nội lực có thể chuyển hướng nữa chứ?” Lâm Dạ Hỏa đưa tay sờ một cái vào miệng hố, “Còn nóng nữa a.”

“Hai người có thấy là ai làm không?” Triệu Phổ hỏi.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, “Chỉ thấy một hỏa cầu, ta lúc ấy đứng ở vị trí này, không thấy được phía bên trong rừng...”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia đứng ở đằng kia suy nghĩ một hồi, trước mắt thoáng qua hình ảnh mới vừa rồi—— ở địa phương đó có một đạo hồng quang thoáng hiện, tựa hồ là có bóng người.

“Các người chắc chắn thấy hỏa cầu sao?”

Lúc này, một cái thanh âm truyền tới.

Tất cả mọi người sửng sốt một chút, thanh âm là từ phía trên trời truyền tới, rất quen tai...

Triển Chiêu quay đầu, trước mắt là một cái mặt nạ khô lâu.

“Tiểu Tàn thúc.”

Triển Chiêu kêu một tiếng, những người khác cũng quay đầu, chỉ thấy chẳng biết lúc nào, Thiên Tàn, Tiết Tẩn cùng Thiên Thi Quái cũng đến.

Thiên Tàn nhìn thấy Tiểu Lương Tử thật giống như mang vẻ mặt xin lỗi, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên còn cố ý nhìn, dẫu sao Tiểu Lương Tử cũng xem qua tướng mạo Thiên Tàn mà mình còn chưa thấy a.

Tiết Tẩn trên lưng còn mang theo một hồ lô rượu lớn ngồi xõm trước miệng hồ “Làm ra động tĩnh lớn như vậy, ta còn tưởng rằng cung chủ đang đánh nhau với ai a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nói xác định là có thấy hỏa cầu.

Thiên Thi liền nhú mày một cái.

Triệu Phổ tò mò lại gần hỏi, “Lão gia tử, đây là công phu gì a?”

“Đây không phải là công phu, là một loại cơ quan.” Thiên Thi vừa nói, vừa hướng về phía xa xa nói, “Cụ thể là cái gì, các người hỏi hẵn một chút đi.”

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng mà Thiên Thi chỉ, chỉ thấy xa xa ba con ngựa đang chạy tới, chạy ở phía trước chính là Thiên Tôn cùng Ân Hậu, phía sau cách đó không xa là Yêu Vương đang đi theo.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm, tâm nói các người thường ngày rất kén chọn mà, lúc này ngoan ngoãn bị kéo chạy xa như vậy cũng không thấy hai người phản kháng.

Ngựa đến phụ cận, Thiên Tôn cùng Ân Hậu xuống ngựa, nhìn thấy hai đứa trẻ một chút chuyện cũng không có, thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi hai người bọn họ vào thành không lâu liền nghe được một trận vang lớn đã bị dọa sợ.

Yêu Vương sau đó cũng đến, ngồi ở trên ngựa nhìn một chút tình huống, khẽ mỉm cười, tung người xuống ngựa hỏi, “Thấy hỏa cầu không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Yêu Vương hài lòng, “Quả nhiên vẫn còn.”

“Vương gia.”

Lúc này, quân lính đã bắt lại năm tên sơn tặc trói gô lại mang tới bên cạnh Triệu Phổ.

Triệu Phổ cau mày nhìn năm tên sơn tặc kia một chút, lại chú ý tới vàng bạc rơi đầy trên đất, còn có bà mai, đại khái là biết ý đồ của Triển Chiêu.

Hạ Nhất Hàng hỏi năm người kia, “Khu vực này xảy ra án thương nhân bị cướp, là các người làm?”

Năm người đều gật đầu.

Triển Chiêu đưa tay gỡ đầu —— sáng khoáy thừa nhận như vậy a?

Công Tôn nhỏ giọng nhắc nhở Triệu Phổ, ” Bọn người Trương Nhị Cầu thì sao? Còn chém nữa hay không?”

Hạ Nhất Hàng nhìn mấy tên sơn tặc một chút kia, nhỏ giọng đối với Triệu Phổ nói một câu, “Là sơn phỉ làm, truyền đi khẳng định tốt hơn là nói do binh lính trong quân danh làm.”

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cũng theo bản năng đi xem Yêu Vương, nhớ tới bọn họ ở trong sông bạc tại Vĩnh Cửu Thủy Trấn, Yêu Vương giao phó chút chuyện cho Uông chương quỹ sông bạc làm... Có mấy người lính xúc phạm quân kỷ phải chém, Uông chương quỹ phụ trách đem người cứu ra, Yêu Vương liền nói cho bọn họ tung tích Hỏa Long Kim.

Triệu Phổ chính là đối với “Cơ quan” mà Thiên Thi nói vừa xong cảm thấy rất hứng thú, “Thứ gì lại có uy lực lớn như vậy?”

Yêu Vương đưa ra ba ngón tay, nói, “Đây là một trong ba viên còn lại cho đến bây giờ, như vậy hiện tại chỉ còn lại hai viên.”

“Hai viên gì chứ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò.

Yêu Vương ở miệng hố cúi đầu tìm một chút, đưa tay, nhặt lên một mảnh đồ gốm, “Hỏa Long Đản.”

Triệu Phổ nhận lấy nhìn, quả thật đây giống như là một miếng vỏ trứng dày.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng từ dưới đất nhặt lên mấy miếng như vậy.

“Nga...” Ngũ gia vẫn tương đối tinh thông, “Nguyên lai là hình trứng, tay nghề rất giỏi, đặc biệt là nội lực bên trong... Là một loại vũ khí uy lực rất lớn!”

Thiên Thi Quái gật đầu một cái, “Vật này dùng để phá thành là tốt nhất, cái hố này cũng nhỏ như vậy chứng tỏ người sử dụng nội lực không cao. Hỏa long đản này nếu như đặt ở trong tay người có nội lực cao một chút...” Vừa nói, vừa tỏ ý Thiên Tôn cùng Ân Hậu bên cạnh, “Một hỏa long đản đánh ra cửa thành liền bị phá.”

“Vậy cơ quan kia rất nhỏ sao?” Triển Chiêu hỏi, “Có thể mang theo người?”

“Cỡ như cung nỏ không xê xích bao nhiêu.” Thiên Thi nói tiếp, “Kích thước cũng chỉ lớn bằng trứng ngỗng, thiết kế rất tinh xảo, chế tác phức tạp, tổng cộng chỉ làm bảy viên, trước kia dùng hết bốn viên, nay chỉ còn lại ba viên.”

“Kia cứ như vậy dùng hết một viên há chẳng phải là rất đáng tiếc?”
Triệu Phổ cảm thấy có chút lãng phí.

Mọi người suy nghĩ một chút, đều đi nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Cho nên người ta dùng một viên đi đối phó hai người sao?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ Triển Chiêu, “Nói xác thực chính là muốn nhắm vào con mèo này.”

Ân Hậ cau mày nhìn ngoại tôn nhà mình, “Ta mới đi mấy ngày, người lại trêu chọc người nào?”

Triển Chiêu cũng có chút sững sờ, gãi đầu nghiêm túc tỉnh lại một chút, “Ta hai ngày nay quả thật kéo cừu hận tới... Nhưng ta đã hóa trang a!”

“Hai người bây giờ cũng là hóa trang.” Lâm Dạ Hỏa nhắc nhở hai người, lại bổ sung một câu, “Tuy là đã hóa trang, nhưng chẳng lẽ lại có người giám thị hai người, hai người nhưng không phát hiện được chứ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Hơn nữa lúc viên trứng kia đánh tới, cũng không có sát khí.” Bạch Ngọc Đường cảm thấy có cái gì không đúng, “Nếu như không biết thân phận chúng ta, không thể nào dùng vật trân quý như vậy tới đánh lén. Nhưng nếu như biết... Ta cách thật xa liền thấy hồng quang rồi, ở cái vị trí kia đánh lén là căn bản không có thể thành công, phụ cận đây có rất nhiều vị trí tốt hơn.”

Triển Chiêu tán đồng gật đầu, ” Đúng vậy, giống như là đang đùa giỡn, ta cảm thấy rất lãng phí!”

“Đùa giỡn ...” Triệu Phổ nhìn mấy tên sơn tặc bị bắt ở xa xa kia một, cau mày, “Tại sao vậy chứ?”

Một đám nhỏ tụ chung một chỗ muốn có manh mối, mấy lão gia tử nhưng lại mang vẻ mặt khác nhau, đặc biệt Thiên tôn cùng Ân Hậu, cũng liếc mắt nhìn Ngân Yêu Vương.

Thiên Tôn liên trường Yêu Vương —— cùng người có liên quan đúng không? Hỏa Long Đản cũng đều lấy ra đánh lén, may mà hai đứa nhỏ không bị sao coi như là may mắn!

Ân Hậu cũng nhìn Yêu Vương —— người cùng chương quỹ kia làm giao dịch gì, có phải cùng chuyện này có quan hệ hay không a?

Thiên Tàn ở bên cạnh Yêu Vương bay tới bay lui, ý kia —— lão gia tử! Nhìn ta nhìn ta!

Yêu vương vỗ vỗ đầu Thiên Tàn, ngẩng đầu lên nhìn trời một chút, “Trời muốn mưa.”

Tất cả mọi người nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trời mưa?

Tiểu Tứ Tử cũng ngẩng mặt lên, nhìn một hồi sau, đưa tay che lỗ tai.

Ngay tại lúc Tiểu Tứ Tử che lỗ tai, trên bầu trời lam quang chợt lóe, ngay sau đó, một trận sấm rền ừng ừng vang lên.

Yêu Vương đưa tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đối với mọi người vẫy vẫy tay, “Trước trở về rồi hãy nói.”

...

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người trở lại soái phủ, cùng lúc đó, ở Hắc Phong Thành cũng trút xuống một trận mưa to hiếm thấy.

Tất cả mọi người ở trong soái phủ, Yêu Vương hỏi trước: “Vàng tìm được chưa?”

Triệu Phổ gật đầu, “Tìm được, gần trăm vạn lượng.”

Yêu Vương hỏi tiếp, “Danh sách cùng sổ sách đâu?”

Công Tôn đem hai phân quyển trực giao cho Yêu Vương.

“Có binh lính chuẩn bị mang đi chém không?”

Yêu Vương đang tiếp tục hỏi, Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Năm tên lính.”

“Vậy hai ngày này trong thành có người chết sao?”

“Có.” Triển Chiêu nói, “Trong ngõ hẻm phát hiện bốn cổ tiêu thi không đầu, Tiền trang Thành gia phát hiện bốn cái đầu người.”

Triệu Phổ bổ sung, “Huyện thái gia cùng một sư gia bị độc chết.”

Yêu Vương ở bên cạnh bàn đứng lên, cầm ra cái hộp mà mình từ trong Ân Cừ Miếu lấy ra bỏ lên trên bàn, ” Ừ... Còn có vật kia đâu...”

Lúc này, bên ngoài Giả Ảnh cùng Tử Ảnh bưng “Nồi” vào hỏi Triển Chiêu, “Vật này đặt nơi đó sao?”

Ân Hậ có chút im lặng nhìn Triển Chiêu, “Nồi?”

“Ách không phải... Cái này là đầu vương chung...”

Triển Chiêu còn chưa kịp giải thích một chút, Yêu Vương đột nhiên hướng về phía cửa ngõ, “Cầm vào.”

Ảnh vệ đem đầu vương bưng vào, đặt ở trên bàn.

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều gật đầu, nhìn gần càng giống như cái nồi a, lại còn là cái nồi màu đen.

Yêu Vương thấy đầu vương tỏ ra rất vui vẻ, đưa tay chà xát, hỏi mọi người, “Chờ lát nữa chúng ta đi làm chuyện xấu đi, có ai xung phong đảm nhận không?”

Hiện trường mọi người trầm mặc một hồi, cùng nhau đưa ngón tay chỉ Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, phát hiện trừ Bạch Ngọc Đường tất cả mọi người đều chỉ hắn, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng giơ ngón tay chỉ mình.

Triển Chiêu buông tay, ý kia —— làm gì lại chỉ ta a?

Yêu Vương nhìn Triển Chiêu một chút, gật đầu một cái, ” Ừ... Tốt nhất là hai người, một người thì cơ trí, một người thì thành thật a, còn có ai muốn tham gia...”

Yêu Vương còn chưa nói xong, Triển Chiêu liền chỉ Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Ngũ gia nhìn chăm chăm Triển Chiêu —— Miêu nhi?

Yêu Vương nhìn hai người một hồi, cười, “Quả nhiên người nào nuôi lớn thì giống người đó nha, Tương Tương nhà ta cũng là tương đối cơ trí, Tiểu Du thì lại thành thật một chút a.”

“Khụ khụ...” Ân Hậu đột nhiên ho khan.

Tất cả mọi người móc lỗ tai, Triển Chiêu đưa tay ngăn lại, “Chờ một chút!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Yêu Vương, Lâm Dạ Hỏa móc móc lỗ tai, “Lão gia tử, câu cuối cùng kia lặp lại lần nữa a...”

” Tiểu Du thành thật một chút...”

“Câu phía trước kia!” Mọi người hai miệng đồng thanh.

“Tương Tương nhà ta... A”

Yêu Vương mới vừa mở miệng liền bị Ân Hậu đem miệng bịt kín, Thiên Tôn liền túm lại, “Lão quỷ ngươi làm gì, khi sư diệt tổ a? Không phải chỉ là nói ra nhũ danh thôi sao, ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi cơ chứ.”

Vừa nói, Thiên Tôn còn xoay mặt nói cho Triển Chiêu đang mang về mặt kinh ngạc biết, “Ông ngoại ngươi khi còn bé biệt hiệu có rất nhiều a, ngươi nghĩ chỉ có Tiểu Tứ Tử là mập mập sao, lão quỷ khi còn bé còn tròn đến lợi hại hơn... A...”

Ân Hậu liền bỏ Yêu Vương ra, quay lại đi bịt miệng Thiên Tôn, vừa nói, “Ngươi còn nói ta? Ngươi không nói ngươi khi còn bé còn có một nhũ danh là Tiểu Bạch... A...”

Lúc này đến phiên Thiên Tôn đi bịt miệng Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường truy hỏi, “Tiểu Bạch cái gì?”

Tiểu Tứ Tử kích động, “Đoàn tử sau khi lớn lên sẽ biến thành Ân Ân như vậy sao?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, “Không thể nào đâu!”

Công Tôn cũng lắc đầu, “Đoàn tử cũng chia rất nhiều loại, có ngọt có mặn...”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi, “Sư phụ ta có cái biệt hiệu gì không a?”

Trong lúc nhất thời, phủ quân soái liền đại loạn.

Yêu Vương từ trong đám người vây quanh đi ra, đến một bên cạnh bàn ngồi xuống cùng uống trà với Công Tôn Mỗ.

Công Tôn Mỗ nhìn Yêu Vương một cái, “Người cố ý đúng không?”

“Xuyt!” Yêu Vương cho mình rót ly trà, cười híp mắt uống một hớp, “Thật thú vị a!”

Yêu Vương aaa! Lão gia tử mạnh chết người rồi.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 247: Ngày Lễ Đặc Biệt

Sau khi kết thúc toàn bộ chiến sự, Hắc Phong Thành chuẩn bị nghênh đón Tết Trung Thu.

Tết Trung Thu ngoại trừ là ngày lễ đoàn viên ra, còn là một ngày rất đặc biệt – Đó chính là sinh thần của Tiểu Tứ Tử

Là một tiểu đoàn tử, dễ thương như một chú thỏ nhỏ thì ngày Lễ Trung Thu thật sự rất thích hợp để chào đón bé ra đời.

Mà năm nay, Tết Trung Thu đặc biệt rất có ý nghĩa. Vì là ngày lễ đầu tiên sau khi Yêu Vương quay trở lại.

Sáng sớm, Hắc Phong Thành trong quân doanh tràn đầy một bầu không khí vui mừng.

Toàn bộ quân doanh cũng có một bầu không khí vui vẻ nhưng không phải là chuẩn bị sinh thần cho Tiểu Tứ Tử, mà là mấy ngày nay trong Hắc Phong Thành đang chuẩn bị một đại hỷ sự — Hữu Tướng Quân Long Kiều Quảng muốn mời rượu đính hôn.

Hữu tướng quân và Đường Tiểu Muội chính là vừa gặp đã yêu, hai bên tất cả mọi mặt đều thích hợp vô cùng, bên Phương gia cũng hài lòng, cho nên bên Triệu Phổ cũng thúc dục mau làm hỷ sự rồi chuẩn bị sanh hài tử. Lúc đầu Long Kiều Quảng cùng Đường Tiểu Muội ý tứ chính là ở Đường môn cử hành hôn lễ rồi mời thân bằng uống rượu mừng, tất cả giản lược là được chớ có phô trương. Thế nhưng tin tức này là truyền tới Khai

Phong, Triệu Trinh không mời, mà đến cả Âu Dương lão tướng quân cha nuôi Long Kiều Quảng cũng không được mời.

Triệu Trinh ban công văn niêm phong lại cấp tốc đưa đến Hắc Phong Thành, nói Hôn ước này phải được tổ chức tại Khai Phong và Hắc Phong Thành. Triệu Trinh phải tứ hôn, còn phải bày diên yên. Đường môn không phải là môn phái lớn nhất nhì trên giang hồ không phải sao? Như vậy phải tính cho thật chu toàn, liền bày hân một vạn bàn hai vạn bàn, toàn thành uống chung rượu mừng, đại khánh ba ngày.

Triệu Phổ vừa nhìn phong thư liền đỡ trán, Triệu Trinh ở Khai Phong khẳng định là nhàn rồi, xem ra là đang đợi thời cơ để chơi đùa dĩ nhiên không chịu bỏ qua.

Đang bất đắc dĩ, Âu Dương Thiếu Chính cũng cầm phong thư chạy tới. Thư này là tỷ tỷ của hân gửi tới, nói cha hân nghe nói mình không uống được rượu mừng của Long Kiều Quảng thì bị chọc tức, cơm cũng không chịu ăn. Lão tướng quân nói, Long Kiều Quảng thành hôn hân phải làm chứng hôn, còn muốn uống tân nhân phụng trà, hôn ước này nhất định phải tổ chức ở Khai Phong Thành, bằng không lão tướng quân cũng không cần đứa con nuôi này! Mà đến Âu Dương Thiếu Chính thân nhi tử lão cũng không cần!.

Hỏa Kỳ Lân cầm phong thư hướng về phía Triệu Phổ vậy a vậy a, nói cha hân không ăn cơm hân cũng không ăn cơm, mà toàn bộ quân tiên phong của hân cũng không ăn cơm!

Triệu Phổ gãi đầu, cuối cùng đành phải tìm Đường Lão Thái Thái thương lượng.

Đường Lão Thái Thái cảm thấy đi một chuyến đến Khai Phong cũng tốt vô cùng, sẽ để cho Đường Lão Tứ chuẩn bị một chút, qua trận theo đại quân Triệu Phổ thông hành, để cho muội tử cùng Long Kiều Quảng tiếp

nhận hôn ước do Triệu Trinh ban. Đường môn, bốn người anh cả từ trước tới nay đều lo cho muội tử, cảm thấy muội muội nếu phải gả ra ngoài thì càng rạng danh càng tốt.

Bất quá, tiệc rượu cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nếu không làm cũng rất lãng phí, hơn nữa Đường Tiểu Muội theo quân đồng hành khó tránh khỏi cùng Long Kiều Quảng quá thân mật, tuy nói là nhi nữ giang hồ, nhưng cũng phải chiếu cố đến danh tiếng. Cho nên Hạ Nhất Hàng cho ra chủ ý, dứt khoát ở Hắc Phong Thành bày tiệc rượu đính hôn trước, trước đem hôn sự quyết định, như vậy hai người bọn họ đính chung một chỗ cũng không người nào có thể nói lời ra tiếng vào.

Cứ như vậy, Hữu tướng quân đính hôn cùng sinh thân Tiểu Tử Tử liền định chung một ngày, có thể nói là tam hỉ lâm môn. Triệu Phổ cho cả quân doanh nghỉ, chúng tướng sĩ cùng khắp thành trăm họ đều là đáng vẻ vui mừng dương dương.

Sáng sớm, Hắc Phong Thành tràn ngập trong ánh nắng ban mai, cuối thu thời tiết quang đãng, trong quân doanh các tướng sĩ liền bắt đầu bận rộn thật sớm.

Triển Chiêu buổi sáng bị tiếng xôn xao ở giường ngủ đánh thức, lúc mơ mơ màng màng cảm giác như có vật gì đụng chân giường, mở mắt ra ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện Yêu Yêu đang nằm trên đất, giống như một con mèo lớn, cái đuôi lắc qua lắc lại, chạm vào chân giường.

Triển Chiêu ngồi dậy, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang tiến hành hoạt động mỗi ngày một lần cướp đai lưng. Ngũ gia từ khi nuôi Tiểu Ngũ và Yêu Yêu thì đai lưng đặc biệt dùng rất hoang phí, mà một rỗng một hồ này không biết là do ở chung với Triển Chiêu thời gian lâu dài hay không mà lại đặc biệt có tính mèo. Ngũ gia mỗi lần cầm lên đồ vật nào mà có thể lắc thì hai con vật lại đặc biệt lên tinh thần.

Triển Chiêu dựa vào trụ giường bính giắc, vừa nhìn Yêu Yêu cùng Tiểu Ngũ và Bạch Ngọc Đường nào loạn.

Bạch Ngọc Đường, cùng một con rồng một con hổ cướp đai lưng, vừa nhìn Triển Chiêu ôm trụ giường ngáp.

“Người dậy sớm như thế a?”

Rốt cuộc, lúc Bạch Ngọc Đường thành công cài nút đai lưng, Triển Chiêu đã hoàn toàn tỉnh, tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường nói: “Hôm nay, Hãm Không Đảo sẽ đưa cua tới...”

“Cua?” Triển Chiêu lên tinh thần một ít.

Ngũ gia nhin cười, vẻ mặt này của Triển Chiêu rất giống với đám mèo ở trong sân Khai Phong Phủ lúc nhìn thấy cá vẩy, “Trước Đường Lão Tứ chuẩn bị rượu mừng, cùng Hãm Không Đảo đặt mua rất nhiều hải sản, ta để cho bọn họ thời điểm giao hàng thuận tiện mang chút cua tới.”

Triển chiêu cũng cầm đai lưng của mình chọc tức Tiểu Ngũ và Yêu Yêu, vừa hỏi, “Người tự mình đi tiếp hàng a?”

Ngũ gia đi tới bên cạnh Triển Chiêu, hạ thấp giọng nói, “Sư phụ ta ngày hôm qua có nói với ta là muốn ăn cua, bảo là muốn cùng Ân Hậu và Yêu Vương mở tiệc mời mời bạn cũ ở Thánh Điện Sơn”.

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, nghiếnng đầu một cái, ” Thánh Điện Sơn, không phải là toàn Thánh Tăng sao? Thánh tăng có thể ăn cua a?”

Ngũ gia đỡ ngạch, “Đại khái... Còn có thức ăn chay a...”

Triển Chiêu bị Ngũ Gia chọc cười, nếu như là người khác muốn cua, Bạch Ngọc Đường khẳng định mặc kệ, ngay cả mình muốn ăn cua, Ngọc Đường cũng là để cho Bạch Phúc chọn loại tốt nhất rồi đưa tới, duy chỉ có

Thiên Tôn nói muốn ăn cua, Ngũ gia kia nhất định là sẽ chọn lựa từng con một, nhị thập tứ hiệu đồ đệ chính là như vậy cũng chịu sự phụ!

Triển Chiêu đuổi người, quay đầu nhìn giường một chút, suy nghĩ là nên ngủ tiếp hay là dứt khoát đứng lên cùng Bạch Ngọc Đường cùng đi chọn cua.

Ngũ gia bên cầm cái lược chải lông cho Tiểu Ngũ, vừa nói, “Đúng rồi, ta ngày hôm qua nghe được tin tức.”

Triển Chiêu cuối cùng vẫn quyết định nằm một hồi nữa, vừa nằm vừa hỏi, “Tin tức gì?”

“Người biết trước kia theo đuổi Muội Tử có bao nhiêu người không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nheo lại mắt, “Đường môn tử võ chiêu thân làm qua một lần, ta nghe trước kia trên giang hồ Tiểu Muội cũng làm qua mấy lần tử võ, người theo đuổi không dưới trăm chứ? hậu nhân danh môn, thiếu gia công tử liền hơn mấy chục vị.”

Bạch Ngọc Đường dứt khoát ở mép giường Triển Chiêu ngồi xuống cầm lấy cái đầu lông xù của Tiểu Ngũ mà chải “Tiểu muội trên giang hồ cũng có địa vị, danh tiếng, tướng mạo, ở võ lâm hiện nay cũng coi là một đại mỹ nhân a.”

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Nói người đẹp nhất võ lâm cũng không có nhiều người phản đối, then chốt là công phu rất tốt.”

Ngũ gia gật đầu một cái, “Nói như vậy, người biết năm đó bao nhiêu người theo đuổi mẹ ta sao?”

Triển Chiêu hai tay để ở sau gáy ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, ” Uhm... Hẳn là phải mấy trăm vị a?”

“Nghe cô cô ta nói, mỗi ngày lâu thì trên trăm, chậm thì hơn mười vị thiếu niên tài giỏi xuất chúng ở cửa Ánh Tuyết Cung xếp hàng, vàng bạc từng xe từng xe đưa tới, nhưng cũng để cho ngoại công ta đuổi chạy.” Bạch Ngọc Đường sờ cằm một cái, “Nghe nói mẹ ta mỗi ngày ở trong cung, nghe bên ngoài cung đám công tử kia thơ văn ca tụng khen dung mạo nàng xinh đẹp chính là nghe đến khỏi cần ăn cơm.”

Triển Chiêu buồn cười, đúng là giống như tính cách Lục Tuyết Nhi.

“Cho nên sau đó mẹ ta cùng cha ta sau khi thành thân, liền thoái ẩn giang hồ, tình huống cha ta cũng không ít người biết.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Đúng vậy, nếu như năm đó những người theo đuổi mẹ ngươi biết mẹ ngươi gả cho một thư sinh không biết võ công, khó tránh khỏi sẽ tìm cha ngươi phiền toái.”

Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, “Cho nên thật ra thì Triệu Trinh đặc biệt ban hôn cho Long Kiều Quảng cùng Đường Tiểu Muội, cũng có thể cho Long Kiều Quảng miễn đi không ít phiền toái.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, “Như vậy, bất quá Long Kiều Quảng dầu gì cũng là Đại tướng quân, đám giang hồ kia dù có tài giỏi đẹp trai cũng không dám trêu chọc hấn chứ?”

“Ngươi đừng quên Đường Tiểu Muội trước đó còn có một cái ‘Tướng công’ a.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Triển Chiêu vừa nghe nhắc tới “Tướng công”, cũng thật ngại, dẫu sao bên cạnh Đường Tiểu Muội có con gấu trúc mang danh “Tướng Công” kia cũng là do chính mình “Tác Hợp”.

“Ta nghe tin tức nói, có mấy người tâm ý khó dẫn đích, chuẩn bị tiệc rượu đính hôn đến quây rầy.”

“Không phải chứ?” Triển Chiêu ngồi dậy, “Dám ở Hắc Phong Thành gây chuyện, không sợ Triệu Phổ cắn người a?”

“Chuyện nháo không nháo đứng lên tạm thời không bàn, làm chuyện vui mà gặp rủi ro luôn là điềm xấu.” Bạch Ngọc Đường đem Tiểu Ngũ đã được vuốt lông tốt đấy qua một bên liền kéo Yêu Yêu tới lau lân phiến.

“Nói tới tin tức, ta ngày hôm qua nghe Phong lão gia tử nói một cái tin tức khác.” Triển Chiêu đem móng vuốt Tiểu Ngũ nâng lên năm chơi, cùng Bạch Ngọc Đường nói, “Có mấy cừu gia trước kia của Yêu Vương chuẩn bị tới tìm phiền toái.”

Ngũ gia vỗ chân một cái, để cho Yêu Yêu đem đầu lớn tựa vào trên chân mình bắt đầu lau sừng cho nó, lắc đầu, “Dám tới khẳng định sẽ hối hận, đầu năm nay thật có người dám chọc Yêu Vương sao, sư phụ ta cùng ngoại công người đặt trong tay Yêu Vương cũng chỉ như hai con mèo, Bạch Quỷ Vương nhìn thấy Yêu Vương còn bị dọa sợ xoay người chạy.”

Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa nâng đầu Yêu Yêu lên nhìn trái nhìn phải, lăm bằm lăm bầu, “Sừng này có phải có phải lại mọc ra mắt chấm đen hay không a?”

Yêu Yêu mình dựa vào mép giường, đầu thì tựa vào lồng ngực Ngũ gia.

Bạch Ngọc Đường vừa lau lân phiến cho nó vừa gật đầu —— yêu yêu xem chừng không phải là Hải Long Tích mà là Hải Long Miêu!

Thời điểm, Triển Chiêu dựa vào trụ giường thưởng thức con chuột tuấn mỹ vô song nhà mình, ngoài cửa truyền đến “Đốc đốc đốc” ba tiếng gõ cửa.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, nhìn triển chiêu một cái.

Triển Chiêu cũng gãi đầu một cái —— kỳ quái a, không nghe được tiếng bước chân.

“Có thể là ngoại công ta hoặc là sư phụ người hay không?” Triển Chiêu hỏi.

Ngũ gia đi tới mở cửa, “Hắn là ngoại công người chứ? Sư phụ ta có lúc nào gõ cửa...”

Ngũ gia lời còn chưa dứt, chỉ thấy cửa một bóng trắng chợt lóe, sau đó “Bá” một chút đóng cửa, gài chốt. Bởi vì xoay người quá nhanh, một đầu tóc bạch kim còn hất vào mặt Ngũ gia.

Bạch Ngọc Đường giơ tay lên hất hất mái tóc bạch kim trước mặt, liền nghe được “Hưu” một tiếng... Cửa sổ mở một cái lại khép lại, một cái bóng đen nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào sát tường.

Triển Chiêu há miệng nhìn ngoại công mình thân pháp “Quý mị”, quả nhiên là khinh công cảnh giới tối cao...

Chẳng qua là, bây giờ Thiên Tôn cùng Ân Hậu đang đứng sát tường, hướng về phía hai người bọn họ, “Xuyt!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, hai người là trốn ai đây?

Đang nghi ngờ, trong sân viện bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc “Tạch tạch tạch”, còn kèm theo âm thanh mềm mại kêu gọi, “Ân Ân... Tôn Tôn...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khinh bỉ nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu —— hai người lại tránh Tiểu Tứ Tử?

Thiên Tôn cùng Ân Hậu biểu tình phức tạp lắc đầu, lúc này thanh âm Tiểu Tứ Tử lại truyền tới, “Hình như không phải là ở nơi này.”

“Di? Ta rõ ràng thấy hai người bọn họ đi tới bên này nha.”

Nói chuyện chính là Tiểu Lương Tử, sau đó hai đứa trẻ cùng nhau kêu Ân Hậu cùng Thiên Tôn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường càng khinh bỉ nhìn Nhị lão đang núp —— hai người lại trốn bọn nhỏ!

Thiên Tôn cùng Ân Hậu lắc đầu a lắc đầu —— không phải như vậy!

Đang lúc này, nghe được một thanh âm khác có vẻ hơi lười biếng truyền tới, “Xem ra không ở nơi này đâu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt —— đây là thanh âm Yêu Vương?

Vì vậy hai người nghi ngờ hơn liền nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu —— Cuối cùng hai người tránh ai?

“Có thể là đi đến phòng của Miêu Miêu hay không a?”

Theo tiếng bước chân Tiểu Tứ Tử đến gần, Thiên Tôn cùng Ân Hậu “Hừ ” một chút, trốn tới phía sau lưng Yêu Yêu đang đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, một người một tay cầm một bên cánh của Yêu Yêu dang rộng ra để che đậy mình.

Yêu Yêu nghi ngờ xoay đầu nhìn, còn bị Thiên Tôn đem đầu đẩy trở về.

Tiếng Tiểu Tứ Tử gõ cửa truyền tới, Bạch Ngọc Đường mở cửa.

Tiểu Tứ Tử mỉm cười chào hỏi trước, “Bạch Bạch sớm.”

Ngũ gia đưa tay sờ đầu bé.

“Ân Ân cùng Tôn Tôn có ở đây không?” Tiểu Tứ Tử vừa hỏi, vừa nhìn vào trong phòng.

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, tránh ra một bước nhìn trời.

Triển Chiêu không biết làm sao ——chuột nhà mình không biết gạt người a.

Tiểu Tứ Tử nhìn một cái, có chút thất vọng, “Không có ở đây...”

Sau lưng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử cũng ló đầu vào nhìn, “A? Không ở nơi này!”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hai đệ tìm hai người bọn họ làm gì nha “

“Yêu Yêu nói muốn cùng đi dạo phố a.” Tiểu Tứ Tử chấp tay sau lưng ngược mặt, đối với Bạch Ngọc Đường cười híp mắt.

Đại khái là hôm nay ánh mặt trời quá chói mắt, Ngũ gia cúi đầu nhìn tiểu đoàn tử này cơ hồ là đáng yêu hẳn ra a, khắp người đoàn tử đều là kim quang chói mắt.

Triển Chiêu cũng thở dài, nhìn phương hướng Yêu Yêu—— tiểu đoàn tử khả ái như vậy hai người làm gì không cùng người ta đi dạo phố?!

“Hôm nay là sinh thần của đệ nha.” Bạch Ngọc Đường chột chột khuôn mặt mũm mĩm của Tiểu Tứ Tử, cũng quay đầu đối với phương hướng Yêu Yêu nói, “Hai người bọn họ lại không bồi đệ qua sinh nha a?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không phải a, cha nói, năm nay sinh nhật đơn giản một chút, buổi trưa đi Thái Bạch Cư ăn là được rồi, mọi người đều bận rộn chuẩn bị chuyện đính hôn của Quảng Quảng a.”

Triển Chiêu cũng đi tới, ngồi xuống hỏi Tiểu Tứ Tử, “Vậy sinh thân của đệ chỉ ăn một bữa cơm trưa thôi sao a~?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Sinh thật hàng năm đều có, việc đính hôn của Quảng Quảng tương đối trọng yếu a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, xoa xoa đầu Tiểu Tứ Tử cao giọng nói, “Đệ ngoan như vậy hai người bọn họ còn không chịu bồi đệ đi dạo phố a?!”

Tiểu Lương Tử xua xua tay, “Lần này không phải Thiên Tôn cùng Ân Hậu bồi bọn đệ, là bọn đệ phối hợp hai người bọn họ nga!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Phối hợp hai người bọn họ làm gì?”

“Bồi hai người bọn họ mua quần áo.”

Lúc này, Yêu Vương đi tới cửa, dựa vào một cây cột ngoài hành lang bên ngoài cửa phòng, chậm rãi nói, “Ta trước kia vào trung thu hàng năm đều có một thói quen.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Yêu Vương —— thói quen?

“Hai người bọn họ bình thường đều là một thân trắng, một thân hắc không phải sao, cho nên trung thu hàng năm ta sẽ mang hai người bọn họ đi mua quần áo, mấy bộ đẹp mắt thì thử một lần ... Hôm nay không phải là có chuyện vui sao, mua thêm hai bộ đồ màu sắc tiên diễm một chút nga ...”

Yêu Vương lời còn chưa dứt, chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa quay người, đi tới bên cạnh Yêu Yêu nhắc một bên cánh của Yêu Yêu.

“Hồng hét!”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu chột lách người muốn chạy, ai ngờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người một tay đã sớm kéo lại.

“Buông tay!” Thiên Tôn phất tay áo.

Ân Hậu vừa kéo tay chuẩn bị chuồn mất, ai biết Ân Hậu mau Triển Chiêu cũng không chậm ngay lập tức ôm eo.

“Đừng làm rộn!” Ân Hậu cũng không dùng lực để đánh lại ngoại tôn nhà mình, chẳng qua là giùng giàng muốn chạy qua đường cửa sổ, Triển Chiêu cố gắng níu lại, chính là không để cho ngoại công mình chạy.

Bạch Ngọc Đường bên này cũng sắp sửa giữ không được Thiên Tôn, ngay tại lúc tay áo sắp rách, một cái tay nhỏ đưa tới, kéo tay Thiên Tôn lại.

Thiên Tôn sững sốt một chút, Ân Hậu khó khăn lắm cũng sắp được khỏi tay Triển Chiêu cũng bị nắm tay lại.

Mọi người cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử nắm tay Thiên Tôn cùng Ân Hậu, vành mắt hồng hồng, mím môi nhìn hai người, “Ân Ân Tôn Tôn, không thích Tiểu Tứ Tử nữa sao?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu thở một hơi lãnh khí.

Ngược lại Tiểu Lương Tử cũng hít một hơi lãnh khí, “Cận nhi muốn khóc sao?!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn chăm chăm Thiên Tôn cùng Ân Hậu —— hai người lại làm Tiểu Tứ Tử khóc?!

“Hôm nay là sinh thần của tiểu bảo bối nha nha ...” Ngoài cửa, Yêu Vương đang dựa vào trụ cột ngoài hành lang cũng bố một đao.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cứng tại chỗ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng buông tay, ý kia —— hai người có bản lĩnh liền hất Tiểu Tứ Tử đi!

Hai người không biết làm sao nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử mếu mòi, đôi mắt tròn to kia đang ngấn nước mắt, giống như là nói —— hai người trước kia rõ ràng rất thương ta a!

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng gãi đầu, ngồi xuống trấn an Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử kéo tay hai người, “Vây cùng đi dạo phố nha nha.”

Nói xong, kéo hai người đi ra ngoài.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng quay đầu trông Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường —— Tiểu tử thôi!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng là mặt mỉm cười —— các loại quần áo thử một lần a! Đột nhiên nghĩ đến lúc khi còn bé cũng bị bắt đi thử quần áo, thật là hứng thú a!

Mọi người đi tới cửa, liền gặp Lâm Dạ Hỏa đang đi ngang qua.

“Tiểu Lâm Tử.” Tiểu Tứ Tử lập tức gọi Lâm Dạ Hỏa, “Chúng ta đi mua quần áo cho Tôn Tôn cùng Ân Ân, huynh có đi hay không nha?”

Lâm Dạ Hỏa trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt hứng thú, “Mua quần áo?”

Yêu Vương nhìn Lâm Dạ Hỏa một chút, hỏi, “Tiểu hòa thượng đâu?”

Lâm Dạ Hỏa nhăn tình lại sáng mấy phần, “Hòa Thượng nhà ta cũng mua quần áo mới? Hoàn tục một ngày sao?”

Tiểu Lương Tử vọt đến sau lưng đập mông Hỏa Phụng, “Người nói bậy gì đó, cẩn thận đại sư đánh người!”

Lâm Dạ Hỏa vừa xoa cái hông vừa nhéo lỗ tai Tiểu Lương Tử, “Người cái thằng nhóc con này...”

Yêu Vương quan sát Lâm Dạ Hỏa một hồi, cười, “Dáng vẻ người rất có phẩm vị a...”

Nụ cười trên mặt Lâm Dạ Hỏa liền phóng đại, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng xoay mặt nhìn qua Ân Hậu cùng Thiên Tôn, chỉ thấy hai vị lão gia tử vào lúc này mặt mũi trắng bệch.

Yêu Vương đưa tay, vỗ bả vai Lâm Dạ Hỏa một cái, “Nhóm Tương Du nhà ta muốn mua quần áo, người cho vài cái chủ ý đi a...”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe lời này một cái theo bản năng lui về phía sau ba bước, há to miệng.

Tiểu Tứ Tử bị hai người bọn họ lôi cũng lui lại mấy bước, Tiểu Lương Tử vội vàng đưa tay bảo vệ.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cảm thấy đại sự không ổn, không thể làm gì khác hơn là hướng học trò cùng ngoại tôn cầu cứu, chẳng qua là Nhị lão vừa quay đầu lại, nhưng thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào lúc này trên mặt tràn đầy nụ cười sáng lạng, ánh mắt giống như là nói —— hai người cũng có hôm nay, quả thật là trời xanh không bỏ qua ai a!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 248: Chân Giả Long Vương

Yêu Vương để cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường làm một chuyện, chính là thuận tay giúp Âu Dương làm một số chuyện... Mở sông bạc.

Cái này cũng cùng mục đích trước đó Triển Chiêu hô hào khắp thành vậy. Vì vậy lúc thực hiện cũng rất đơn giản.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau chạy đến sông bạc mà Âu Dương đã chuẩn bị, chỉ thấy một đám binh lính ăn mặc giống tiểu nhị sông bạc, đang bề bộn trước, bận bịu sau khuân đồ.

Bởi vì trước kia Triển Chiêu ở trong thành giả trang thành Giang Nam nhị Đại Đỗ Vương nói những lời đó cho nên nhiều tiểu nhị sông bạc khác thật là cũng chạy sang bên này, ngoài cửa xếp hàng thành đội ngũ thật dài.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đoán Yêu Vương là tính ra Âu Dương sẽ dùng chiêu này, hay là hai người bọn họ có ý tưởng giống nhau vậy...”

Bạch Ngọc Đường trong tay bưng “Nồi” kia, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu một chút, lòng nói các người ý tưởng cũng không sai biệt lắm, cho nên nói da mặt đều giống nhau.

Ngũ gia oán thâm đủ rồi, liền hỏi Triển Chiêu, vậy cái “Nồi trấn trạch bảo” này người chuẩn bị để nơi nào?

Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, chỉ ngày chỗ đài để cúng Thần Tài “Để nơi đó!”

Ngũ gia không hiểu, “Vậy Thần Tài đặt ở đâu?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, “Đặt trong nồi?”

Ngũ gia thiêu mi nhìn hăn, “Được a, thật đúng là dám đem thần tiên tìm vui vẻ?”

Triển Chiêu ung dung sờ lên cằm Bạch Ngọc Đường, “Cho nên người có phải ở nhà len lén cúng thần tài gia hay không?”

Ngũ gia đem nồi để trên đài một cái, “Đài lớn như vậy, dứt khoát để chung...”

“Chường quý!”

Lúc này, bên ngoài một “Tiểu nhị” chạy vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn lại, không biết làm sao, hóa ra nhân vật đốc công trọng yếu của sòng bạc công là giao cho “Hắc Ảnh” tới diễn.

Hắc Ảnh một khi đã nhập vai là diễn rất sâu, diễn rất vui vẻ.

“Tài thần gia tới rồi.” Hắc Ảnh hướng về phía bên ngoài ngoắc ngoắc tay.

Chỉ thấy bốn tiểu nhị mang “Thần tài” tiến vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vị Thần Tài kia mà choáng váng.

Hồi lâu, Triển Chiêu mới khều Bạch Ngọc Đường một chút, “Đây mới gọi là mang thần tiên ra đùa a!”

Chỉ thấy vị thần tài đang bị mang tiến vào, là một con kim quy lớn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Có thể là phong tục ở Hắc Phong Thành đi... Trước chúng ta đi phá quán mấy sòng bạc kia cũng đều có kim quy, chính là không lớn như vậy.”

Chỗ để Thần Tài lúc này đoán chừng là căn cứ theo kích thước lớn nhỏ của kim quy này mà làm ra, nếu để vị kim quy này lên là vừa vặn a.

Triển Chiêu đưa tay đem “nồi” bưng lên, Hắc Ảnh để cho người đem kim quy buông xuống, liền chạy ra ngoài bận bịu việc khác.

Triển Chiêu nhìn “nồi” trong tay một chút lại nhìn kim quy một chút, cuối cùng quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn biểu tình Triển Chiêu, có chút không biết làm sao, “Miêu nhi, người muốn làm gì?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Hắc hắc.”

...

Chạng vạng tối, đám người Công Tôn cùng Lâm Dạ Hỏa đến tham quan cũng đều trợn mắt há mồm nhìn một con kim quy đang công một cái nồi.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt hỏi Công Tôn, “Cha, vì sao con rùa này lại phải công theo cái nồi kia a?”

Công Tôn cũng tò mò hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Đây là tập tục nào đó ở Tây Vực sao?”

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay thờ dài, hỏi một bên Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang ổn định uống trà, “Yêu vương để cho hai người làm gì?”

Triển Chiêu đặt ly trà xuống, “Người để cho hai ta há miệng chờ sung rụng.”

Lâm Dạ Hỏa nghi ngờ, “Đợi cái gì?”

“Nói là chờ bắt Đại Long Vương.” Triển Chiêu trả lời.

“Yêu Vương biết thân phận Đại Long Vương?” Tiểu Lương Tử đang muốn thay sư phụ tìm ra vị Long vương kia, vừa nghe liền cảm thấy quả nhiên Yêu Vương đáng tin nhất a.

Thế nhưng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu một cái, “Chúng ta cũng hỏi, Yêu Vương nói không biết.”

Tất cả mọi người buồn bực —— không biết vậy phải thế nào bắt? Tùy cơ ứng biến sao?

“Bất quá Yêu Vương nói.” Triển Chiêu đưa tay chỉ gò má, “Nói Đại Long Vương trên mặt có hai nốt ruồi.”

“Cho nên Đại Long Vương là truyền nhân nhà họ Uông kia sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Nói đến trên mặt có hai nốt ruồi, chúng ta trước đó ở Thành gia tìm được một cái đầu người cũng có hai nốt ruồi.” Công Tôn có chút không hiểu, “Theo lý thuyết trên mặt có một nốt ruồi đều là tình huống ít thấy, chứ nói chi là hai nốt.”

“Vậy có thể đều là hậu nhân của nhà họ Uông?”

“Cũng có thể, mà một người trong đó chính là Đại Long Vương.”

Thảo luận một vòng cũng không kết quả gì, mọi người quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu cơm tối muốn ăn cái gì, bọn họ chuẩn bị một hồi tắt đèn đóng cửa lại, vừa ăn vừa chờ đối phương đến cửa.

Công Tôn cảm thấy rất có ý nghĩa, liền mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử còn có Lâm Dạ Hỏa đều ở lại.

Lúc ăn cơm tối, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đưa món cua chưng tới.

Triển Chiêu một bên pha dấm chua một bên hỏi Tiểu Tứ Tử là ăn cua luộc hay cua cái, Tiểu Lương Tử thì ngậm dừa cùng Lâm Dạ Hỏa cướp cua.

Duy còn dư lại hai người là đứng đắn, Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường cũng có chút bận tâm, cái này là một phòng toàn mùi dấm mà, liệu một hồi Đại Long Vương kia có tới hay không a?

...

Cùng lúc đó ở Hắc Phong Thành trong soái phủ.

Triệu Phổ sau khi tiếp mấy vị sứ giả Tây Vực xong liền tìm không được cha con Công Tôn cùng học trò bảo bối, đi ra ngoài sân tìm thì gặp được Ngân Yêu Vương mới ngủ trưa dậy.

Yêu Vương hỏi Triệu Phổ, “Đầu người các người nhặt được để ở đâu?”

Triệu Phổ gãi đầu, ” Um... Hẳn là ở phòng gỗ tác a.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng từ trong nhà đi ra, tò mò hỏi, ” Vậy mấy tên lính sắp mang ra chém thì sao? Thả a?”

Triệu Phổ tựa hồ cũng có chút khó xử, “Trước đó Hỏa Long Đản nổ bên ngoài thành động tĩnh huyên náo thật lớn, hơn nữa đã có người truyền tin tức ra là chúng ta đã bắt được sơn tặc rồi.”

“Muốn đột nhập đại lao trong quân doanh cứu người, đây là phương pháp tốt nhất.” Ân Hậu gật đầu một cái, “Lão rèm đích xác là có chút bản lĩnh.”

“Cho nên cái viên Hỏa Long Đản này không phải dùng để tập kích Chiêu Nhi, mà là dùng để đưa tới hiệu quả náo động, thuận lợi thả tin tức?” Thiên Tôn không khỏi cảm khái một chút, “Lão rèm rất thiếu tiền sao? Làm như vậy là muốn Hỏa Long Kim?”

“Trừ tiền đại khái để cho bọn họ nhức đầu chính là quyền danh sách kia đi.” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Lão Hạ bọn họ cẩn thận kiểm soát qua a, cái lưới này trải rộng Trung Nguyên cùng Tây Vực, các ngành các nghề đều có. Hơn nữa thú vị chính là Hắc Phong Thành lại là đại bản doanh của bọn họ, cái này có thể cũng coi là chân chính đứng ở sau đèn thì tối rồi, nhìn như chỗ nguy hiểm nhất kì thực an toàn nhất.”

“Cứ điểm quân sự có đôi khi quá chú ý an toàn nhân thể tất cùng ngăn cách ngoại giới. ” Ân Hậu hiển nhiên là có kinh nghiệm người từng trải, “Càng ngăn cách kỳ thực càng yếu đuối, càng nhìn như vững chắc... thật ra tan vỡ cũng rất nhanh. “

Triệu Phổ gật đầu a gật đầu, khiêm tốn thỉnh giáo, “Lão gia tử có đề nghị gì cùng kinh nghiệm không, lúc rảnh rồi chúng ta trò chuyện một chút.”

Triệu Phổ cùng Ân Hậu vừa đi vừa trò chuyện rất là hợp ý.

Thiên Tôn ở phía cuối nhìn, nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, bủn mủ một cái, đồ nhi nhà mình cũng biết bồi mềo cũng không trông thấy người đâu.

Đang bất mãn, sau lưng một cái đuôi tay đi lên, sờ đầu hấn một cái.

Thiên Tôn quay đầu.

Yêu Vương ngay tại bên cạnh hơi cười, “Bực bội a? Có muốn hay không cùng vi sư nói chuyện phiếm làm trò chơi?”

Thiên Tôn theo bản năng liền giơ tay lên liền đẩy khuôn mặt Yêu Vương ra, cãi lại, “Ai muốn người bồi, ta lại không phải là trẻ nít!”

Lời ra khỏi miệng, Thiên Tôn sững sốt một chút, trước mặt Ân Hậu cũng quay đầu nhìn.

Yêu Vương cười, trên tay dùng sức sờ sờ mái tóc bạch kim của Thiên Tôn, “Tiểu Du quả nhiên vĩnh viễn cũng sẽ không đổi.”

Thiên Tôn vén vén tóc, phát hiện không loạn, vừa nghiêng đầu, y như khi còn bé liếc mắt nhìn Yêu Vương, tự mình bỏ đi.

Ngân Yêu Vương cười híp mắt đuổi theo, đi theo phía sau Thiên Tôn, “Tiểu Du a, hiem thấy tới một chuyến, chúng ta thăm phòng ngổ tác cùng phòng giữ xác a?”

Thiên Tôn liền ghét bỏ, xoay đầu đập Yêu Vương, “Người có bệnh a, phòng giữ xác có cái gì tốt mà thăm!”

“Vậy đi thiên lao một chút thì sao, tới thiên lao chơi một ngày, phụ cận đây có nghĩa địa hay không?”

Đi tới cửa Triệu Phổ há to miệng nhìn trong phòng ngổ tác bị “Quấy rầy”, đồ đệ Yêu Vương, yên lặng gật đầu. Phong cách Yêu Vương rất giống Thiên Tôn, Ân Hậu ngày thường hay chơi đùa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu a...

Ân Hậu cũng đi vào phòng ngỗ tác, đối diện liền bị Yêu Vương nhào, “Tương Tương! Có đầu người!”

Ân Hậu nhìn trời, “Phòng Ngỗ tác đương nhiên là có đầu người...”

Chẳng qua là Ân Hậu lời còn chưa dứt, sự chú ý liền bị đầu người trên bàn hấp dẫn đi.

Đồng thời, Thiên Tôn cũng ở đây nhìn... Trên bàn để mấy cái đầu người, cũng có chút quen mắt, nhất là cái đầu trên đó có hai nốt ruồi, chính là người bọn họ mới vừa gặp ở Vĩnh Cửu Thủy Trấn.

“Đây không phải là...” Ân Hậu chỉ đầu người kia hỏi Yêu Vương, “Là chương quỹ sông bạc cùng người làm giao dịch a!”

“Đúng vậy a, sao lại chết ở đây a?” Thiên Tôn không hiểu, “Hắn chết vậy ngày mai người đi Thái Bạch Cư thì gặp ai?”

Yêu Vương khẽ mỉm cười, tựa hồ cũng không ngoài suy đoán cũng không kinh hãi, cùng Triệu Phổ thương lượng nói muốn đi thăm phòng giam trong quân doanh.

Triệu Phổ nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu, chỉ thấy hai người đối với mình mà lắc đầu a lắc đầu —— không cần để ý Yêu Vương!

Cửu vương gia nhỏ giọng hỏi Yêu Vương, “Lão gia tử là muốn gặp mấy người lính kia một lần?”

Yêu Vương cười, vỗ bả vai Triệu Phổ một cái “Như vậy Nguyên soái cảm thấy, tại sao phải đi gặp mấy người lính kia chứ?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, tầm mắt rơi xuống cái đầu người kia.

Đưa tay chỉ cái đầu người của vị chương quỹ kia, “Cho bọn họ nhìn cái này?”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái.

Yêu Vương lại nhìn một chút Triệu Phổ, đột nhiên rất cảm thấy hứng thú hỏi, “Bây giờ vị hoàng đế này, cùng Nguyên soái sống chung có hòa thuận?”

Triệu Phổ gật đầu một cái, “Hòa thuận.”

Yêu Vương lại hỏi, “Như vậy hẳn sợ người sao?”

Triệu Phổ lắc đầu một cái, “Không sợ.”

“Như vậy a.” Yêu vương tựa hồ cảm thấy hài lòng, “Xem ra là một hoàng đế thông minh.”

Triệu Phổ để cho Giả Ảnh đem đầu người trên bàn gói lại, vừa hỏi Yêu Vương, “Như vậy tiền bối cảm thấy, để cho bọn họ nhìn đầu người, bọn họ sẽ có phản ứng gì?”

Yêu Vương vui vẻ, “Không bằng người đoán một chút thử xem?”

Cửu vương gia ngón tay chỉ lên trên cái đầu người mà Giả Ảnh đang bỏ vào trong hộp, “Sẽ đem tất cả lỗi cũng đẩy trên người hẳn?”

Yêu Vương tán thưởng gật đầu, “Ừ! Yếu Trường Thiên xem ra là trị người rất gắt gao, không giống nhà ta vậy rất khi dễ học trò.”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười —— cái này rất hiển nhiên a.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ở phía cuối nghe, cùng nhau quay mặt, ai khi dễ tiểu hài nhi a!

...

“Hắt xì...”

Đang trong sòng bạc tắt đèn ăn cua, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhảy mũi một cái, Tiểu Tứ Tử thật giống như cũng bị dấm chua xông, xoa lỗ mũi hừ hừ hai tiếng.

Lúc này trời đã tối rồi, vừa mới lên đèn, ánh trăng trên đường cùng ánh đèn đêm sòng bạc lầu hai chiếu sáng.

Cầm một ly rượu gừng uống, Công Tôn hỏi, “Thật sẽ có người đến cửa trộm đầu vương sao “

Lâm Dạ Hỏa cũng thật buồn bực, “Nồi kia quan trọng như vậy a?”

“Chúng ta có nên ăn xong rồi đi ngủ một giấc trước không?” Tiểu Lương Tử hỏi, “Hắn là phải chờ tới sau nửa đêm chứ?”

“Yêu Vương nói rất nhanh sẽ tới a.” Triển Chiêu đem xác cua đã ăn xong ở trong khay bày ra một con cua hoàn chỉnh, “Còn nói sẽ rất dễ dàng theo dõi.”

Công Tôn cau mày, “Ý là đối phương sẽ cố ý tới trộm đầu vương, sau đó bị các người theo dõi?”

“Đây coi là chiêu gì? Tương kế tựu kế?” Lâm Dạ Hỏa mới vừa hỏi ra lời, liền nghe được dưới lầu có chút động tĩnh.

Mọi người nhìn nhau một cái, Triển Chiêu xoa xoa tay lắc người một cái đến cạnh cửa, mở ra một khe hở nhìn xuống dưới lầu một cái, liền đối với phía sau mọi người ra dấu tay —— tới!

Lưu lại Lâm Dạ Hỏa chiếu cố Công Tôn, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở cửa sổ ra nhảy lên nóc phòng.

Chỉ chốc lát sau, thấy hai người quần áo đen từ trong sòng bạc chạy ra ngoài, trên tay bưng “Nồi”, lén lén lút lút liền chạy trốn. Hai người xuyên

phổ qua hẻm, đi tới một rừng cây phía nam ngoài Hắc Phong Thành.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một đường đi theo rất thuận lợi, đáp xuống trên một thân cây cao, phát hiện trong rừng có ánh đèn. Có ba người đang chờ, một người trong đó chấp tay sau lưng xem ra là một thủ lĩnh, ngoài ra hai người cầm đèn giống như tùy tùng.

Hai người quần áo đen kia đến bên cạnh ba người, hành lễ dâng lên đầu vương, miệng hô, “Đại Long Vương, đầu vương đã đoạt lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều có chút khiếp sợ —— đây chính là Đại Long Vương thần bí trong truyền thuyết?

Đại Long Vương kia chấp tay sau lưng gật đầu một cái, để cho thủ hạ thu đầu vương chuẩn bị rời đi.

Triển Chiêu khều Bạch Ngọc Đường một cái, “Yêu vương nói, đừng phải liền bắt sống.”

Bạch Ngọc Đường có chút do dự, “Không cảm thấy quá đơn giản sao? Có muốn theo dõi tiếp hay không?”

Triển Chiêu gật đầu “Có thể Yêu Vương để cho chúng ta lập tức bắt người a.”

Ngũ gia mặc dù tâm tồn nghi ngờ, nhưng nếu Yêu Vương an bài như vậy, nhất định có lý do của Người.

Hai người đồng loạt nháy xuống cây.

Liền nghe mấy tên tùy tùng bên cạnh Đại Long Vương hô to một tiếng, “Người nào”, liền rút đao hướng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới, Đại Long Vương xoay người chạy, tốc độ còn rất nhanh.

Bất quá Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mắt liếc một cái, phát hiện mấy người võ thuật đều rất bình thường, nhất là cái vị Đại Long Vương kia đang cuống quýt chạy trốn.

Bạch Ngọc Đường ung dung giải quyết mấy tên thủ hạ, Triển Chiêu đi lên ba chiêu liền bắt giữ Đại Long Vương.

Ngũ gia nhặt đèn lồng lên, đi tới bên cạnh Đại Long Vương đang bị điểm huyết không thể động đậy.

Triển Chiêu cũng cúi đầu nhìn một chút, chính là trên gương mặt người nọ cũng có hai nốt ruồi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng âm thầm chớp mắt —— ác! Quả nhiên là hậu nhân Uông gia...

Thế nhưng đến khi cẩn thận nhìn một chút, hai người cũng cau mày lên, vị này làm sao quen mắt như vậy a, ở nơi nào gặp qua a?

Phương diện này trí nhớ Bạch Ngọc Đường tương đối khá, chân mày nhíu lại, đưa tay nhẹ nhàng vừa đụng triển chiêu.

Triển Chiêu quay đầu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, “Thành Gia.”

Triển Chiêu sững sốt một chút, sau đó bừng tỉnh hiểu ra, ngồi xuống cẩn thận nhìn chăm chăm vị “Đại Long Vương”, vừa nhìn vừa há to miệng —— người này, cùng cái đầu người trên mặt có hai nốt ruồi ngày đó ở trong tiền trang Thành gia tìm ra dáng dấp giống nhau như đúc!

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 249: Thật Thật Giả Giả

Trong phủ, Công Tôn cau mày, đi xung quanh vị “Đại Long Vương” đang bị trói gô trong sân.

Công Tôn trên dưới đều nhìn một hồi lâu sau đó gãi đầu một cái, “Kỳ quái a! Sao lại cùng một dạng như vậy a?”

Nghĩ xong, Công Tôn từ trong hòm thuốc cầm ra lưỡi dao mỏng như canh ve, hướng tới khuôn mặt của vị “Đại Long Vương” kia.

“A!”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa vội vàng cản lại, vị “Đại Long Vương” bị điểm huyết cũng không kêu được, há to miệng mặt đầy hoảng sợ nhìn vô lưỡi dao sắp sửa chạm vô gương mặt hắn.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên cạnh bàn, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Triệu Phổ cùng mọi người đi đâu rồi?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Hình như là cầm theo đầu người, muốn cùng Yêu Yêu đi đến đại lao a”.

Đang khi nói chuyện, Triệu Phổ cùng mọi người đều quay trở lại.

Triệu Phổ vừa vào cửa chỉ thấy Triển Chiêu cùng mọi người cũng đã trở về, mà nói đến Cửu Vương Gia, chuyện đầu tiên phải làm dĩ nhiên là ngáng đầu tìm Công Tôn.

Hồi này, Triệu Phổ cùng Yêu Vương đi đến đại lao. Giả Ảnh cầm đầu người cho những tên lính kia nhìn.

Vừa trông thấy, mấy tên lính kia mặt tràn đầy khiếp sợ, đều nói cái đầu người này chính là “Đại Long Vương”, sau đó bọn họ liền bắt đầu gào khóc, khai báo mình là thay người ta nhận tội, cũng là do vị “Đại Long Vương” kia an bài. Bọn họ còn nói tài sản cùng tính mạng đều ở trong tay “Đại Long Vương”, không nghe không được.

Triệu Phổ dĩ nhiên biết trong truyện này nhất định có quỷ, xem chừng cái đầu người này cũng là kẻ thế tội, liền muốn cùng Công Tôn đàm đạo đôi câu, thuận tiện chọc Công Tôn.

Thế nhưng, Cửu Vương Gia vừa nhắc mắt liền vừa vắn trông thấy vị “Đại Long Vương” đang bị trói gô quỳ dưới đất, nhất thời bối rối.

Yêu Vương không nhanh không chậm đi tới, sau lưng Thiên Tôn, Ân Hậu cũng ngạc nhiên mà nhìn người trên mặt có nốt ruồi đang quỳ trong sân, nghi ngờ —— đây không phải là chương quỹ sông bạc ở Vĩnh Cửu Thủy Trấn hay sao?

Ân Hậu đưa tay kéo Triển Chiêu qua, hỏi, “Song sinh?”

Triển Chiêu buông tay —— Ai biết a.

Công Tôn cầm đầu “Đại long vương” đưa đến bên cạnh so sánh một chút, cau mày, ” Ừ... có điểm khác biệt.”

Nói xong, Công Tôn đem đầu người để lên bàn, bắt đầu cầm dao cắt da mặt.

Ngũ gia đang cầm ly trà ngồi ở bên cạnh, bị sợ liền đứng lên.

Thiên Tôn bị biểu tình của Bạch Ngọc Đường chọc cho cười, chỉ vào đồ đệ bật cười thành tiếng.

Trâu Lương tra hỏi vị “Đại Long Vương” bị bắt kia, thế nhưng hăn lại nhận tội rất sảng khoái, nhất nhất nói mình chính là Đại Long Vương, hết thấy mọi việc đều là hăn làm, hăn chính là chủ sự sau màn.

Triệu Phổ quay đầu hỏi Công Tôn đang khám nghiệm cái đầu người kia, hỏi, “Vậy hăn là ai?”

Vị “Đại Long Vương” kia liền liếc mắt nhìn, không nhanh không chậm trả lời một câu, “Thế thân của ta.”

Lúc này, Công Tôn đang cầm dao dọc theo khuôn mặt vẽ mấy đạo, cầm cái nhíp khời một chút xú da mặt, để Tiểu Tứ Tử hỗ trợ giữ cái nhíp.

Ngũ Gia một bên cầm ly trà mà cau mày, chỉ thấy Công Tôn lại cầm lên một cái nhíp, ở dưới lớp da thịt lại khều khều mấy cái, kẹp ra một mảnh xương rất mỏng gắp ra.

Sau đó Công Tôn lại chạy vô trong phòng.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên bàn, cầm cái nhíp tò mò đi lòng vòng trong phòng ngổ tác mà nhìn quanh.

Ngũ Gia tiến tới, nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cha đệ phát hiện cái gì sao?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ vị trí xương gò má của đầu người, “Nhìn thấy không, gương mặt đều sụp xuống a.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn... Quả nhiên, vị trí xương gò má của người nọ hai bên mặt đều trở nên không cân đối, một bên mặt rất giống Đại

Long Vương, bên còn lại thì không giống. Mà bên không giống, hẳn là bị Công Tôn rút ra cái gì rồi.

“Nga...” Triển Chiêu chẳng biết lúc nào cũng tới, gật đầu, “Thì ra là như vậy a, “

Ngũ gia giương mắt nhìn Triển Chiêu —— thì ra là như vậy là cái gì a?

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, cùng Ngũ gia đối mặt.

Tiểu Tứ Tử một tay nâng cằm lên dựa vào đầu gối, ngược mặt nhìn hai người bọn họ, một tay cầm cái nhíp, nói, “Mỗi tay quá.”

Tiểu Lương Từ chui vào từ chính giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đưa tay, “Cận Nhi ta giúp đệ cầm!”

Triệu Phổ vào lúc này cũng tỉnh hồn lại, ôm cánh tay hỏi Yêu Vương, “Lão gia tử, người hình như không có ngạc nhiên a?”

Yêu Vương khẽ mỉm cười, vỗ vai Triệu Phổ một cái, “Hôm nay tạm dừng ở đây thôi, ngày mai nói sau.”

Nói xong, Yêu Vương liền quay về phòng đi ngủ.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng nhau quay đầu nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Hai lão gia tử buông tay —— ai biết chuyện gì a?

Lúc này, Công Tôn cũng đi ra.

Công Tôn một tay cầm cái nhíp, gắp một mảnh xương, một tay kia nhẹ nhàng sờ cằm, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

“Tiên sinh?” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Vật này là cái gì nha?”

Công Tôn đem cái nhíp đưa cho Hỏa Phụng, tỏ ý để hắn hỗ trợ cầm, trả lời một câu, “Mảnh xương trên đầu gối.”

Hỏa Phụng cầm cái nhíp mặt đầy ghét bỏ.

Công Tôn chạy đến bên cạnh vị Đại Long Vương kia, đưa tay bắt đầu sờ mặt hắn, sau đó dùng sức đè hai bên xương gò má, sau đó lại muốn túm lấy quần vị Đại Long Vương kia. Triệu Phổ bị dọa sợ vội vàng ngăn lại, “Làm gì vậy?”

Công Tôn chỉ đầu gối hắn nói, “Nhìn đầu gối hắn có sẹo hay không a!”

Cửu vương gia để cho nhóm ảnh vệ đem hai bên ống quần hắn vén lên.

Đồng thời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng chú ý tới nét mặt một mực không biểu tình gì của vị “Đại long vương” kia trong tức khắc lóe lên một tia khác thường.

Loại biểu tình này biến hóa chợt lóe lên rất nhanh liền nhìn không ra có điểm gì khác, cũng không biết nên miêu tả làm sao Triển Chiêu nhìn ra trong loại biểu tình đó là một ít nghi ngờ, Ngũ gia lại cảm thấy là hốt hoảng. Nhưng hiển nhiên vết sẹo trên đầu gối, là có ý gì ...

Lúc vén ống quần lộ ra đầu gối, mọi người liền phát hiện vị “Đại long vương” này trên đầu gối bên trái, có một vết sẹo.

Công Tôn nắm gương mặt của “Đại Long Vương”, hí mắt kiểm tra mí mắt hắn cùng sau tai.

Cặn kẽ kiểm tra xong, Công Tôn liếc mắt nhìn “Đại Long Vương”,
“Gương mặt này của người nhất định đã động tay động chân rồi!”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng từ bên ngoài đi vào, cầm trong tay một quyển trục.

Phó soái vào viện thấy “Đại Long Vương”, khẽ nhú mày một cái, đi tới bên người Triệu Phổ, thấp giọng nói đôi câu.

Triệu Phổ để cho người đem Đại Long Vương dẫn đi trước, liền đối với bọn Triển Chiêu vẫy vẫy tay, tỏ ý —— vào thư phòng nói chuyện.

...

—“Ta cùng Hứa Kham đã âm thầm tra xét phần danh sách này của Lão Rèm có liên quan đến quân doanh” Hạ Nhất Hàng vào cửa liền nói, “Cũng đã tìm người hỏi rồi.”

Mọi người ngồi xuống, nghe Hạ Nhất Hàng nói.

“Lão Rèm đúng là tồn tại, Đại Long Vương cũng đích xác tồn tại, chúng ta lặng lẽ tìm mấy người hỏi một chút, bọn họ liền nhận tội.” Hạ Nhất Hàng cau mày, “Bọn họ đều có nhược điểm bị Lão Rèm cầm trong tay,, đòi đòi kiếp kiếp đều phải nghe lệnh làm việc.”

Hạ Nhất Hàng nói cái này, đem quyển trục cầm trong tay đưa cho Triệu Phổ, “Bọn họ miêu tả một chút tướng mạo Đại Long Vương, đây là họa sĩ trong quân doanh căn cứ lời bọn họ miêu tả mà vẽ ra.”

Triệu Phổ mở quyển trục ra, nhìn một cái liền vẻ mặt phức tạp đưa cho Công Tôn.

Những người khác cũng đều tiến tới nhìn —— bức họa kia cùng vị Đại Long Vương vừa nãy, còn có chưởng quỹ sòng bạc, cùng với cái đầu

người kia... gần như giống nhau.

“Cho nên nói, Đại Long Vương luôn luôn là cái bộ dáng này, mà người bị bắt hồi nãy cùng với cái đầu người kia cũng chỉ là thể thân?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Tất cả mọi người nhú mày, là như vậy sao...

“Thay đổi qua dung mạo, cũng chưa chắc không phải Đại Long Vương a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, nếu như là Đại Long Vương đích thực và kẻ thể thân cũng làm thành cùng một tướng mạo thì sao...”

Triệu Phổ chỉ bức họa hỏi, “Người này cùng người chúng ta bắt tới là cùng một người sao?”

Hạ Nhất Hàng nhún vai, bày tỏ —— không xác định.

“Còn có một người nữa a.” Ân Hậu nói, “Còn có chương quỹ sông bạc tại Vĩnh Cửu Thủy Trấn, ngày mai có hẹn Yêu Vương ở Thái Bạch Cư a.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, để cho Đồng Thiên Dực dẫn người đi Vĩnh Cửu Thủy Trấn điều tra một chút.

Lúc này sắc trời cũng tối rồi, Triệu Phổ lúc này luôn suy nghĩ về một người mập mạp, trên mặt lại còn có hai nốt ruồi.

Mọi người mỗi người tản đi nghỉ ngơi trước, chờ ngày mai Yêu Vương đi Thái Bạch Cư rồi nói sau.

Hạ Nhất Hàng để cho Trâu Lương cùng Hứa Kham căn cứ theo những đầu mối mà những tên lính kia cung cấp, đi tìm Đại Long Vương.

Một đêm yên lặng, ngày kế, bận rộn một buổi trưa Trâu Lương cùng Hứa Kham đen mặt trở lại, phía sau bọn họ còn mang theo hai người.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng theo bản năng dụi mắt một cái.

Lâm Dạ Hỏa trợn mắt to mà nhìn chăm chăm, “Lão tử là mù sao? Đây là ảo thuật hay là ảo giác?”

Trâu Lương cùng Hứa Kham mang hai người kia vào, mà hai người kia lại là hai “Đại Long Vương” nữa.

Trong chốc lát, Đồng Thiên Dực đi một chuyến đến Vĩnh Cửu Thủy Trấn cũng trở về, nói Uông chương quỹ sòng bạc vẫn sống a, sáng sớm hôm nay dẫn người chạy tới Hắc Phong Thành, đoán chừng là chạy đến Thái Bạch Cư hẹn gặp Yêu Vương.

Tiểu Tứ Tử đứng ở trên bàn đá bẻ đầu ngón tay tính toán “Ai nha, đầu người là người đầu tiên, Miêu Miêu bắt tới một người, Vĩnh Cửu Thủy Trấn một người, mèo mèo uống công bắt một người, vĩnh nước trấn một người, Hạ Hạ, Kham Kham bắt được hai người, bây giờ là có Đại Long Vương a.”

Tiểu Tứ Tử, vươn cánh tay nhỏ bé, hướng về phía mọi người lắc lắc —— năm người này thiệt là giống nhau!

Mọi người hoang mang chạy đi tìm Ngân Yêu Vương, nhưng cũng không tìm được, chỉ biết là đã mang Thiên Tôn, Ân Hậu ra phố mua đồ đi.

Công Tôn cùng Lâm Dạ Hỏa đều là tính nôn nóng, nhất là Công Tôn bị mấy gương mặt như vậy làm cho nhức đầu, liền mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, túm theo Triệu Phổ, cùng nhau chạy đến Thái Bạch Cư.

Ở tại một nhĩ gian trong Thái Bạch Cư, quá bạch cư muốn đang lúc nhĩ gian, mọi người đang chăm chú hóng chuyện qua cửa sổ.

Đến thời gian ước định, quả nhiên, chỉ thấy vị “Uông chương quỹ ” kia mang người tới.

Tiểu nhị hiểu chuyện đem đoàn người an bài ở trong nhĩ gian cách vách bên cạnh Triệu Phổ.

Trong chốc lát, Yêu Vương, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng tới.

Triệu Phổ ngày hôm qua liền tương kế tựu kế miễn tử hình mấy vị binh lính ở lại trại lính chờ đợi phân xử. Mấy người xác thực là không cần chết, Uông chương quỹ đáp ứng Yêu Vương coi như là làm được.

Như vậy Yêu Vương căn cứ vào ước hẹn trước kia, thì phải đem chỗ Hỏa Long Kim nói cho bọn họ.

Yêu Vương chỉ đưa cho chương quỹ kia một tờ giấy.

Chương quỹ nhìn một cái là một địa chỉ, liền cười hì hì đi.

Yêu Vương đại khái là đi dạo phố nên mệt mỏi, liền gọi thức ăn cùng Thiên Tôn, Ân Hậu ăn cơm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là chạy đi theo dõi vị chương quỹ sông bạc kia, Triệu Phổ căn cứ địa chỉ mà an bài nhân thủ mai phục.

Mọi người liên thông suốt, buổi chiều lập kế sách, buổi tối mai phục, bận rộn đến sau nửa đêm, tới hai nhóm người, cũng bị bắt, người dẫn đầu bị trói lại mang đến soái phủ.

Đợt thứ nhất là đội của chương quỹ sông bạc, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi theo bọn họ một đường. Đợt thứ hai là sau khi đợt thứ nhất

bị bắt, bị Trâu Lương đuổi kịp, dẫn đầu là người nào không biết, nhưng không ngoài dự liệu, vẫn là tướng mạo giống nhau.

Lúc này, trời tờ mờ sáng.

Trong sân, xếp thành một hàng toàn là người có tướng mạo mập mập, trên bàn thì để một cái đầu người, tình cảnh kia muốn có bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

Tiểu Tứ Tử một cái tay cũng không đủ dùng, từng bước từng bước đếm, ngược mặt hỏi Công Tôn, “Cha, có bảy người a! Bảy người này đều có tướng mạo giống nhau! Heo mẹ sinh con cũng không thể nào mà một đàn heo con lại giống như vậy được.”

Mọi người vào lúc này lại mệt mỏi lại hỗn loạn, để cho Tiểu Tứ Tử nói một câu cũng cười khổ, cái này kêu là chuyện gì a!

Ngân Yêu Vương đã sớm ngủ, Thiên Tôn Cùng Ân Hậu cũng không thức đêm, trong sân một đám nhỏ hoàn toàn không có đầu mối.

Cuối cùng Triệu Phổ giật giây Tiểu Tứ Tử chạy vào phòng Ngân Yêu Vương hỏi một chút.

Tiểu Tứ Tử vào phòng, trong chốc lát liền đi ra, học dáng vẻ Yêu Vương ngáp một cái, nói, “Hài tử thì phải động đầu óc a, không thể chuyện gì cũng phải hỏi người lớn a.”

Mọi người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chia nhau thăm vấn. Thế nhưng hỏi một vòng, những người này ai cũng tự xưng là Đại Long Vương, chính mình là đầu mục của Lão Rèm, hết thầy đều là hăn định đoạt, những thứ khác đều là thể thân.

Tìm đến những tên lính có liên quan tới chuyện này, tất cả mọi người đều xác nhận tên mập mập trước mắt này chính là Đại Long Vương, mà

mang lên một hàng cho bọn họ nhìn, bọn họ cũng sửng sờ.

Trâu Lương liền đưa mấy người Đại Long Vương giả này đi nghiêm hình thẩm vấn, phát hiện bọn họ tựa hồ là trúng ảo thuật hoặc là nói thần chí có vấn đề, càng chắc chắn mình chính là Đại Long Vương.

Giảng co một lúc không thu hoạch được gì, cho đến khi trời sáng, bọn nha hoàn bưng điểm tâm đến trong sân, đám người Triển Chiêu ủ rũ cúi đầu ngồi ở bên cạnh bàn cau mày.

Lâm Dạ Hỏa quan sát xung quanh một chút, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường lúc này đều là sắc mặt ngưng trọng, Hạ Nhất Hàng nâng cằm như có điều suy nghĩ, Triển Chiêu cùng Công Tôn ngoẹo đầu đang sờ sau ót, dường như là không nghĩ ra chuyện gì, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử lần lượt ngủ gà ngủ gật.

“Khụ khụ.”

Hỏa Phượng ho khan một tiếng, đưa tới chú ý của mọi người.

Lâm Dạ Hỏa nhìn trái nhìn phải một chút, hỏi, “Chúng ta là đều nghĩ đến một vấn đề sao?”

Triển Chiêu do dự một chút, mở miệng, “Có thể vấn đề bây giờ đã không phải là ‘Cái nào là thật’ đơn giản như vậy.”

“E là một người là thật cũng không có.” Triệu Phổ lầm bầm lâu bầu, “Đại Long Vương chính là mặt trăng trong nước, chúng ta lại là một con khi đi giữ gió.”

Công Tôn gật đầu một cái, mở ra bức họa kia, ” Tướng mạo này... Hẳn là căn cứ vào truyền thuyết họ Uông để làm.”

Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu lên, “Lão rèm trong truyền thuyết, người nhà họ Uông đời đời kiếp kiếp trên mặt sẽ có hai nốt ruồi. Lại nói họ Uông kia chết qua một lần sau đó học thông minh, nếu như đây chính là chỗ thông minh của hắc thì sao?”

“Trên thực tế Đại Long Vương, hậu nhận Uông gia, còn có lão rèm, có thể trên mặt căn bản không có hai nốt ruồi.” Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Mỗi lần Đại Long Vương đi ra truyền đạt tin tức, cùng thủ hạ liên lạc các loại, đều là thông qua nhóm người giả Long Vương này.”

“Vậy Đại Long Vương chân chính có thể là bất kỳ tướng mạo nào! Thân phận hắc căn bản không ai biết!” Triệu Phổ gãi đầu, “Chúng ta đều không tra được cái gì a.”

Đang nói, cửa phòng vừa mở ra, Yêu Vương vươn người đi ra, tựa hồ là tỉnh ngủ, thần thanh khí sảng.

So ra, bên này nhin một đêm, mọi người đều ủ rũ.

Yêu Vương rửa mặt xong đi tới bên cạnh bàn ăn điểm tâm, ngẩng đầu, chỉ thấy một đám nhỏ mặt đầy oán niệm mà nhìn mình.

Yêu Vương cười, lông tai lắng nghe, Ân Hậu cùng Thiên Tôn trong phòng có động tĩnh, đại khái hai người bọn họ cũng thức dậy rồi.

Yêu Vương cảm thấy hại tiểu đồ đệ nhà mình sau khi thức dậy, chạy đến xem tình hình bên này chắc chắn sẽ mắng hắc, nói hắc trêu đùa hài tử, chơi đùa bọn họ một đêm không ngủ.

“Khụ khụ.” Yêu Vương để đũa xuống, quyết định cho mọi người chút nhắc nhở, “Tìm được mấy vị Đại Long Vương a?”

Triển Chiêu đưa tay, bảy người.

Yêu Vương gật đầu một cái, “Bọn họ đều giống nhau?”

Mọi người gật đầu.

Yêu Vương bắt đắ dĩ nhìn bọn họ, “Bảy người đều giống nhau? Như vậy có cùng một dạng hay không a?”

Tiểu Tứ Tử vào lúc này cũng tỉnh, ngáp ngáp giơ tay, “Có một người là chết.”

Đám người Triển Chiêu cũng xoay đầu lại —— ừ... Là có một người là chết, sáu người còn sống.

“Vậy tại sao chỉ có một người là chết chứ?” Yêu Vương hỏi ngược lại, “Đều giống nhau như vậy hẳn có chỗ độc đáo gì?”

Tiểu Tứ Tử giơ tay tiếp.

Tất cả mọi người xoay mặt dòm Tiểu Tứ Tử —— người a, sao vừa rồi không nói?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Người chết không có thân thể chỉ có đầu.”

Công Tôn nâng cằm nhìn nhi tử nhà mình —— hai điểm này đều không phải là bí mật, liền đặt ở sự tình trước mặt, có thể nói rõ cái gì chứ? Là đầu mối?

Yêu Vương cầm đĩa lên đấm cái bánh bao, đột nhiên hỏi, “Có muốn ta coi cho mọi người một quẻ hay không?”

Mọi người sửng sốt một chút, tinh thần cũng dậy rồi, ai cũng biết Yêu Vương thần toán, chẳng lẽ có thể tính đến ai là lão rèm?

Chỉ thấy Yêu Vương nhắc tay đấm bánh bao, cắn một cái, một cái tay khác nâng lên, ngón tay nhẹ nhàng giật giật, nghiêng đầu tính toán một

chút, sau đó gật đầu một cái, lại cắn một cái bánh bao, hàm hàm hồ hồ nói, “Các người hôm nay liền có thể bắt được Đại Long Vương.”

Mọi người ngạc nhiên mừng rỡ, hai miệng đồng thanh hỏi, “Làm sao bắt?”

Yêu Vương cầm nửa cái bánh bao, đáng vẻ thật muốn đánh mà trả lời, “Tự mình nghĩ a.”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 250: Thủ Thuật Che Mắt

Triển Chiêu ở Khai Phong Phủ phá án lâu như vậy, tất cả kỳ án lớn nhỏ gặp phải cũng không ít, thông thường phiền não đều là tìm không ra kẻ bị tình nghi. Nhưng tình huống lần này gặp phải vẫn là lần đầu tiên đụng tới chính là đứng ra một hàng nghi phạm, bất đắc dĩ nhất chính là những người bị tình nghi này lại đều có cùng hình dạng.

Hết lần này tới lần khác Yêu Vương còn nói cho bọn họ, hôm nay liền có thể bắt được Đại Long Vương, nói trắng ra là hôm nay có thể tìm được một gợi ý thôi.

Nói xong câu này, Yêu Vương vui tươi hơn hờ để cho Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi thu thập hành lý, nói là ngày mai đi về Khai Phong, có thể là kịp trước Tết, vừa vặn tham gia náo nhiệt.

Đám người Triển Chiêu đều có chút mâu thuẫn, muốn hỏi a! lại thấy ngại. Không hỏi, thì việc này là có ý tứ gì a!

Thiên Tôn cùng Ân Hậu đồng tình nhìn đám nhỏ một chút một, cuối cùng cũng phải tay áo cùng Yêu Vương xuất môn đi chơi.

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, luôn cảm thấy hai người bọn họ có điểm ử rử, dường như tâm tình không cao hứng.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn đang nghiêm túc nghiên cứu Đầu Vương, “Hai người bọn họ là tình huống gì?”

Công Tôn nhún vai, bày tỏ không biết.

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay cười hắc hắc hai tiếng, ở một bên nói châm chọc, “Ai nha, nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu quả nhiên trọng yếu nhất chính là Ngân Yêu Vương a, nhìn đi a không phải lúc nào cũng dính chặt đó sao! “

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong sắc mặt còn thúi hơn.

Tiểu Tứ Tử tò mò nhìn hai người, Tiểu Lương Tử cũng vui vẻ, “Hóa ra hai người là ghen a? “

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hừ hừ một tiếng — ai ghen!

“Khụ khụ.”

Lúc này, Công Tôn ho khan một tiếng, nghiêm túc nói, “Người lớn như vậy không muốn cùng tiểu hài tử giống nhau! Vụ án a! vụ án a! “

Tiểu Lương Tử nằm ở trên bàn đá nâng cằm chỉ chỉ đầu vương, “Yêu Vương lại bảo hôm nay là có thể phá án... Lại nhìn đến tòa đại trạch ở trong rừng, điều này chẳng lẽ không phải án tử trên trăm năm sao? Hung thủ lưu lại cũng đã qua mấy đời người a, nhanh như vậy là có thể phá án thật khó lường a. “

Lời Tiểu Lương Tử nói ra thì vô tâm, nhưng mấy vị đại nhân đứng bên cạnh nghe ra lại có một ý nghĩa khác.

Công Tôn quay mặt nhìn sang Tiểu Lương Tử, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhau một chút — đúng vậy. Hỏa long kim tìm được, phế trạch, ngọc tỷ truyền quốc, danh sách, lão rèm, hỏa long ký... Như manh mối như vậy, một ngày liền phá án?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên thật là tò mò hỏi Triển Chiêu, “Lúc người còn ở Khai Phong phủ một ngày là phá án được không “

Triển Chiêu hai ngón tay nâng cằm ngược mặt nhìn trời, hồi tưởng đơn giản lại những vụ án một chút.

” Ừm... Phần lớn là tra ra được chút đầu mối rất rõ ràng. ” Triển Chiêu vừa nói, đột nhiên “Hừ ” một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười một tiếng, “Lúc ta còn ở Khai Phong Phủ bắt nhiều nhất cũng dễ dàng bắt nhất, các người đoán là làm gì? “

“Ăn trộm? “

“Lừa gạt? “

“Lưu manh du côn?”

Mọi người đoán một vòng, Triển Chiêu cho ra câu trả lời, nhưng là, “Bán hàng giả.”

Tất cả mọi người có chút bất ngờ, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy rất hợp lý. Người bán hàng giả đầy đất, có người báo án nếu đi ngay bắt được chính là cả người và tang vật cũng lấy được.

“Hàng giả... ” Triệu Phổ nhìn chăm chăm đầu vương hồi lâu, đột nhiên đối với Triển Chiêu chỉ chỉ đầu vương trên bàn nói, “Cắt nó nhìn một chút? “

Công Tôn kinh ngạc, này là đồ cổ nha cắt ra rất đáng tiếc...

Chẳng qua là Triển Chiêu dường như cũng có cùng ý tưởng, liền nghe được một tiếng long ngâm.

Tiểu Tử Tử cùng Tiểu Lương Tử mắt thấy hàn quang chợt lóe.

Triển Chiêu thu Cự Khuyết nheo mắt, “Cảm giác không đúng! “

“Cái gì cảm giác? ”

“Hình như.. không phải cảm giác khi cắt đồ cổ a! “

Mọi người bội phục nhìn Triển Chiêu — cái này cắt cũng có thể có cảm giác gì a? Người bình thường chẳng lẽ cắt không ít sao?

Lâm Dạ Hỏa nhìn đầu vương bị chia thành hai phần, có chút bất ngờ, “Cứ như vậy là bị cắt thành hai phần a? Ta còn tưởng rằng là cá đồ cổ rất chắc chứ. “

“Xem ra... Cũng không phải là cổ vật.” Công Tôn nhìn đầu vương bị cắt ra “Cái màu hắc sắc này chỉ là bôi lên ở bên ngoài, bên trong chẳng qua chỉ là sắt thường, cái gì đầu vương a, chỉ là bắt trước một kiểu nồi cổ thôi. “

“Hỏa long kim cùng Lão Rèm, là vụ án trước đây thật lâu, vụ án kia đã đóng rồi, vô luận rừng sâu núi thẳm, cái tử thi giả trong phòng là ai, hẳn ngụy tạo Hỏa Long Quốc, nhưng nước cũng diệt. Theo truyền thuyết Uông gia năm đó đúng là đã chạy, Hỏa Long Kim, Lão Rèm còn có quyển danh sách kia cùng sổ sách, những thứ này cũng coi như là di vật Hỏa Long Quốc.” Triển Chiêu ôm cánh tay bắt đầu đi lại ở trong sân, “Nếu như chúng ta từ Hỏa Long Quốc bắt đầu điều tra đi xuống, kia coi như là một đoàn người, từng đời lại từng đời lưu truyền xuống, một trăm hai trăm năm nga! Có thể sao? “

“Năm đó Hỏa Long Quốc chỉ duy trì mấy năm, nhưng tài sản tụ liễm đã đạt đến trăm vạn hoàng kim, nếu như đây là một tổ chức thật sự tồn tại trên trăm năm... ” Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Tại sao chúng ta ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, ngay cả truyền thuyết cũng thật ít người biết? “

Bạch Ngọc Đường nhíu mày một cái, “Dựa theo lời sư phụ ta nói, Yêu Vương từ trong cái rường lấy ra một danh sách mặt quỷ, chính là những tội ác kinh doanh đã bị diệt. Nói cách khác, lão rèm, tên lừa đảo cũng là một loại kinh doanh, nhưng cũng không nhất định tính chất phải giống nhau “

“Nói thí dụ như Huyện Thái Gia ở Hắc Phong Thành, nếu có người có thể chứng minh tổ tiên hãn là một tên lừa đảo phát tài dựa vào việc mua bán tiểu hài tử, có ảnh hưởng sĩ đồ của hãn hay không? ” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Tất cả mọi người gật đầu.

“Chẳng lẽ... ” Công Tôn hỏi, “Chúng ta tra lão rèm, cùng Hỏa Long Quốc năm đó đều là một dạng, là giả? “

Tiểu Lương Tử có chút không hiểu rõ, ” Hỏa Long Quốc vốn chính là giả nha! Là một tên lừa đảo giả mạo! “

“A!” Tiểu Tứ Tử một mực yên lặng ngồi nghe đột nhiên vỗ tay một cái, “Cho nên chúng ta muốn bắt là một tên lừa đảo giả mạo, có phải hay không nha? “

Công Tôn sờ đầu con trai, “Không sai. “

Công Tôn xé một tấm giấy toa thuốc, cầm bút ghi chép lại từng đầu mối đã biết.

Trong phòng giam một đám người cùng dáng dấp “Uông gia truyền nhân”, mọi người đều cảm thấy là trời chọn người thừa kế lão rèm, đám người này dáng vẻ bị người thay đổi, đến cả ý nghĩ cũng bị khống chế.

“Muốn làm hết thảy các thứ này, ngoại trừ tinh thông nhiếp hồn thuật ra, còn phải có y thuật tinh xảo phải không? ” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, “Vị lang trung đối dung mạo cho bọn họ y thuật tinh xảo, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt. “

“Một người trong đó chết! Thân và đầu bị chia lìa.” Triển Chiêu nói tiếp, “Đừng quên đầu hắc vốn là đặt ở Tiền trang Thành gia chuẩn bị thiêu hủy. “

“Cái đầu này có chỗ gì đặc biệt sao? ” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

Công Tôn do dự một chút, “Nếu như nhất định phải nói... Ta cảm thấy cái đầu này có thể là cái đầu tiên! “

“Đầu tiên? “

“Nói cách khác, giống như người làm nghề thủ công luôn có thành phẩm đầu tiên, mà thành phẩm đầu tiên... ” Công Tôn nháy mắt mấy cái, “Bình thường đều có chút tì vết! “

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng vậy a, không phải là cái bánh rán đầu tiên đều không có tròn nha”

“A!” Công Tôn đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, chạy vào phòng ngổ tác.

Những người khác đi theo vào.

Công Tôn bắt đầu nhìn tay mấy cỗ thi thể kia.

Sau khi nhìn kỹ, Công Tôn chỉ một trong những cỗ thi thể đó “Là hắc!
“

“Là hắc cái gì?”

Hắc chính là vị lang trung kia! ” Công Tôn lật bàn tay của thi thể cho mọi người nhìn, ” Ngón tay cùng móng tay của hắc, hắc là hàng năm ngâm

nhuộm được vật, cho nên có biến sắc cùng biến hình. “

Triệu Phổ theo bản năng cầm lấy tay Công Tôn đến xem.

Mà bàn tay Công Tôn chính là một bàn tay thư sinh phổ thông, cũng không thay đổi sắc cũng không thay đổi hình.

“Ta tương đối cẩn thận, luôn mang bao tay đặc thù, thế nhưng lang trung thông thường sẽ không”. Công Tôn lấy ra một tiểu đao tùy thân mà lưỡi đao rất mỏng để vào ngón tay của thi thể kia, ngón tay cổ thi thể cầm đao mở thành dáng vẻ. Mọi người phát hiện hai ngón tay biến hình của cổ thi thể lại hoàn mỹ phù hợp hình dáng của đao.

“Nga...”

Mọi người thấy cảnh tượng đó, không nhịn được phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Vị lang trung này không phải là một vị lang trung cứu người. “Công Tôn hơi thần bí nói, “Hắn chính là một vị lang trung giết người. “

” Lang trung giết người? “

Mấy vị cao thủ đã gặp qua nhiều cảnh tượng hoành tráng cũng đều bị sợ hết hồn.

Tiểu Lương Tử mặt đầy khiếp sợ, “A A! Lang trung còn có thể giết người sao?”

“Đương nhiên là có, phối hợp thuốc còn ra độc được còn gì.” Công Tôn lắc đầu một cái, “Có vài người học y thuật chẳng qua là vì kiếm tiền, cũng có người phạm tội rồi, muốn chạy trốn khỏi truy nã của quân phủ thì đi tìm những vị lang trung này để đổi khuôn mặt.”

Ngũ gia cảm thấy lời này đưa tới khó chịu, cau mày, “Đổi khuôn mặt...”

“Ta trước kia giúp Thiệu Hưng Tri Phủ phá qua một vụ án rất thú vị.” Công Tôn vừa cắt tiểu đao vừa trò chuyện, “Năm ấy ta đại khái mười sáu, mười bảy, Lữ Nguyệt Lam công tử của Thiệu Hưng Tri Phủ là đồng môn của ta...”

” Lữ Nguyệt Lam danh tự này ta dường như có nghe qua.” Triển Chiêu đột nhiên nói.

“Đúng vậy a, hẳn bây giờ đã thay cha hẳn đảm nhận chức Thiệu Hưng Tri Phủ, cũng là đại tài tử a, năm năm trước được Hoàng Thượng bổ nhiệm miễn thi nhập sĩ.”

“Lữ Nguyệt Lam thiện âm luật. ” Bạch Ngọc Đường cũng nghe qua danh tự này, “Nương ta đã thu thập rất nhiều đàn phổ của hẳn “

Triệu Phổ búi môi một cái, “Lại là một thư sinh a. “

Công Tôn liếc hẳn một cái.

Tiểu Tứ Tử cười mị mị, “Lam Lam dĩ nhiên là thông minh rồi! Chỉ có tính tình là nóng nảy.”

Công Tôn nhin cười đi xoa đầu Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ tò mò, “Rất nóng nảy sao? “

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, đưa ra hai đầu ngón tay, “Chính là nóng nảy gấp hai lần phụ thân vậy a ...”

Mọi người giật mình — đó là có bao nhiêu nóng nảy a? Há chẳng phải là một hũ đầy lửa sao?

Công Tôn đối với mấy người đưa ra ánh mắt hoài nghi — các người biểu tình thật giống như ám chỉ tính tình của ta thật sự rất tệ.

Triệu Phổ vội vàng lắc đầu.

Triển Chiêu xua xua tay, ý bảo lạt đề rồi, để cho Công Tôn nói tiếp.

“Nguyệt Lam ngày đó tìm ta, hỏi ta một người có thể đột nhiên thay đổi tính tình hay không. Hắn có người bạn thân là Thẩm viên ngoại, một phú hộ ở Thiệu Hưng Phủ, cùng hắn là tri âm, thường xuyên cùng nhau nghiên cứu âm luật. Nguyệt Lam lúc rời đi Thiệu Hưng Phủ đến Khai Phong gặp Hoàng đế, đi đại khái hai tháng, sau khi về nhà, liền đến nhà Thẩm viên ngoại viếng thăm. Thế nhưng hắn nói Thẩm viên ngoại tính tình đại biến, đối với âm luật hoàn toàn không có hứng thú lại là dáng vẻ một chút cũng không hiểu, bọn họ vốn là có thể trò chuyện một buổi chiều, uống rượu không say không về, nhưng đột nhiên trở nên rất không thân thiết.”

Mọi người nghe cũng cảm thấy kỳ quái.

“Chỉ hai tháng mà lại biến thành người khác như vậy được sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Lư Nguyệt Lam cảm thấy có chút kỳ quái, sẽ tới hỏi ta. Ta cũng biết Thẩm viên ngoại liền đi theo hắn để nhìn, các người đoán thế nào?”

Công Tôn nói đến chỗ hấp dẫn, dừng lại một chút, “Người kia căn bản không phải Thẩm viên ngoại! Chỉ là có khuôn mặt là giống nhau.”

“Sau đó ta cùng Nguyệt Lam liền bắt đầu điều tra, nguyên lai chân chính là Thẩm viên ngoại bị bắt, có người giả trang thành dáng vẻ hắn đến nhà hắn, đem tiền tài của hắn cũng dời đi. Phương pháp dời đi chính là để

Thẩm viên ngoại đi đến sông bạc cá cược, sau khi thua hết tất cả gia sản liền đem Thẩm viên ngoại thật sự đổi trở về. “

Công Tôn nói tới chỗ này, thấy mọi người cũng cau mày.

“Nói cách khác... chiêu này rất độc, nhưng đích xác là cao chiêu a! ” Triệu Phổ không nhịn được cảm khái một chút.

“Vậy sau đó thì sao? ” Triển Chiêu hỏi, “Lư Nguyệt Lam đột nhiên chạy đi, như vậy để cho đối phương sinh ra nghi ngờ thì sao? “

“Còn có thể làm sao, Nguyệt Lam dù sao cũng là Tri phủ công tử, Thiệu Hưng Phủ có một bộ khoái rất lợi hại là Phương Tịnh Tiêu. “

“Nga... ” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, ” Cao đồ của Huyền ninh đại sư a. “

“Huyền ninh... ” Tiểu Lương Tử cùng mấy vị kia cao tăng thiếu lâm tự còn rất quen, “Huyền Hư Đại Sư là phương trượng, Huyền Ninh là sư huynh có phải hay không a? Là một hòa thượng rất tốt tính? “

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu — vị đại sư kia có thể là cao thủ!

“Cho nên vị bộ khoái này là người xuất gia sao? ” Triệu Phổ cảm thấy rất mới mẻ, người xuất gia không thể sát sanh a... hử làm bộ khoái không thành vấn đề sao?

“Phương Tịnh Tiêu cũng không phải là người xuất gia, hử là khi còn bé ở trong núi được Huyền Ninh nhặt trở về. ” Triển Chiêu nói, “Lão hòa thượng nói, trần duyên hử chưa dứt, từ nhỏ liền không để cho hử xuất gia. Nhắc tới... Lão hòa thượng từng theo ta nói qua, Phương Tịnh Tiêu trên người đeo huyết hải thâm cừ, lão hòa thượng một mực do dự không biết có nên nói cho hử biết hay không. “

Bạch Ngọc Đường liền tò mò, “Có loại chuyện này? “

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, lão hòa thượng còn nói... “

Lâm Dạ Hỏa hướng về phía hai người chuẩn bị bắt đầu trò chuyện riêng giờ lên hai ngón tay chỉ chỉ — bên này a bên này! Muốn trò chuyện hai người buổi tối trở về nhà từ từ trò chuyện.

Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Đều là người giang hồ, các người quen nhau à? “

Bạch Ngọc Đường biểu thị có giao tình, người rất tốt.

Triển Chiêu đưa tay, “Ta với hắc có chút quen thuộc, không phải lúc ta rời đi Ma Cung có đến Thiếu Lâm dừng lại một đoạn thời gian sao. Hồi đó hắc đang chuẩn bị xuống núi. Sau đó hắc đi về phía nam đi, ta ra bắc, kết quả ta ở Lại Khai Phong, hắc ở Thiệu Hưng Phủ làm bộ khoái. “

“Ai, hắc cùng Lữ Nguyệt Lam cả ngày cãi nhau ồn ào, Tịnh Tiêu người lại thành thật, Nguyệt Lam mỗi ngày đều khi dễ hắc.” Công Tôn khoát khoát tay, “Tóm lại sau đó chúng ta đem mấy người kia đều bắt được, cứu ra Thẩm Viên ngoại bị bắt cóc. Sau đó, trong đám người bị bắt có một người lang trung y thuật tinh xảo, tinh thông nhất chính là thay đổi khuôn mặt. “

Triển Chiêu vẽ mặt còn thật nghiêm túc, “Vụ án này mặc dù kỳ lạ, nhưng quả thật rất khả thi... Trước đó, bọn họ dùng thủ pháp như vậy hắc là hại qua không ít người? “

“Đúng vậy! ” Công Tôn cũng bất đắc dĩ, “Lần đó nếu không phải Nguyệt Lam đúng lúc cùng Thẩm viên ngoại có thâm giao, rất có thể thật sẽ không phát hiện được. Coi như là sau khi Thẩm viên ngoại được thả ra có chạy đi báo quan, cũng bởi vì quá mức ly kỳ lại chết không có đối chứng cho nên hắc là cứ như vậy bị bỏ qua a? “

“Có cảm giác hay không, hai vụ án này có một ít vi diệu tương tự? ” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Có thể một bên phức tạp một chút, một bên lại đơn giản một chút, nhưng trên bản chất thật ra thì là giống nhau! Đều là thông qua giả mạo thân phận tới lấy trộm tiền tài... Hoặc là quyền lợi, hoặc là mạng lưới quan hệ lão rèm lưu lại có đầy đủ chỗ tốt! “

“Nói đơn giản một chút, chúng ta muốn bắt Đại Long Vương thật, người giả mạo hậu nhận Uông gia, cùng mấy cái đầu người phát hiện ở Thành ký tiền trang là muốn cùng Tiền trang cùng nhau thiêu hủy, có thể chính là mấy đồng bọn của hắn, đồng thời Thành ký Tiền Trang chính là ổ trộm của bọn họ thì sao?”

“Dùng Tiền Trang làm ổ trộm, dùng sòng bạc để có cách lấy tiền, giả đại long Vương khắp nơi vơ vét của cải, một mực rất điệu thấp chính là sợ chuyện bại lộ. Sở dĩ không buông tay là bởi vì tham đồ trong truyền thuyết Hỏa Long Kim! ” Triệu Phổ sắp xếp đầu mối, “Nhưng có một biến số, Yêu Vương trở lại, chúng ta tìm được Hỏa lửa kim... Đối phương chỉ có thể chạy trốn! Hắn muốn làm chính là đem hết thảy đầu mối cũng chặt đứt. “

“Nơi này nhất định là có sơ hở! ” Triển Chiêu nói, ” Yêu Vương trở lại có đưa ra gợi ý, chỉ duy nhất một Đại Long Vương giả là chết, chắc chắn đó là sơ hở! chúng ta bắt đầu tra từ hắn! “

“Làm sao tra? “

Tất cả mọi người nhìn về phía đầu người kia.

“Có lẽ... “

Trầm mặc một hồi, Công Tôn đột nhiên nói, “Ta có thể khôi phục tướng mạo nguyên lai của hắn. “

“Có thể khôi phục? ” Triển Chiêu ngạc nhiên.

” Ừm... ” Công Tôn vén tay áo, “Trước đem da mặt tróc xuống xem một chút, đến cuối cùng là đem những nơi cần thiết tu sửa lại. “

Nói xong, Công Tôn cầm ra cái hòm thuốc, Tiểu Tứ Tử hoan hoan hi hi hỗ trợ đi lấy nước.

Ngũ gia dự đoán hình ảnh hắc sẽ hết sức máu tanh, quyết định vẫn là đi ra ngoài cửa hóng mát một chút.

Triển Chiêu đi theo, lưu lại Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ tò mò vây xem.

Đi tới một sân viện khác ở soái phủ, Ngũ gia ngồi ở bên lương đình, nhìn cá chép trong ao bơi qua bơi lại.

Triển Chiêu cầm hai trái quýt tới, ngồi xuống bên cạnh.

“Người nào lại biết rõ chuyện về Hỏa Long Quốc như vậy chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Danh sách đó cũng là cất giấu trong lòng đất chỉ mới bị chúng ta lấy ra, cái đám người giả mạo đó làm sao biết rõ cách thức hoạt động của lão rèm? Coi như là cùng Công Tôn xem qua cùng một quyển sách, cũng không có khả năng hiểu rõ như vậy. “

“Nhà cũ ở trong Hắc Phong Lâm, hẳn là không có người, lại càng không giống có người ở đó.” Triển Chiêu thở dài, ngược mặt suy nghĩ một chút, đột nhiên ngồi dậy.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc.

Triển Chiêu động chân, cầm nửa trái quýt quay sang hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người còn có nhớ hay không, Tiểu Tàn thúc sau khi thấy quyển sách kia, đột nhiên rất kích động chạy? “

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, sau đó liền không nhắc tới chuyện này. “

Triển Chiêu đem nửa trái quýt ăn hết, một tay cầm vỏ quýt, một tay kéo Bạch Ngọc Đường, “Đi, thừa dịp Công Tôn đang lột da mặt, chúng ta đi hỏi Tiểu Tàn Thúc một chút. “

Bạch Ngọc Đường đi theo Triển Chiêu đi về phía hậu viện, vừa nhỏ giọng hỏi, “Ta có thể nhìn một chút dáng dấp thiên tàn lão gia tử ra sao sao? “

Triển Chiêu hí mắt nhìn chuột nhà mình, ” Ừm, cái này phải nói sách lược... Đến khi gặp lúc chúng ta vẫn an, chọn đúng thời cơ đánh lén, trước tiên phải đề lại, nếu không thúc ấy sẽ lại chạy “

Ngũ gia hỏi, “Đề lại đánh lén... thúc ấy sẽ không phản kháng sao? “

“Vậy khẳng định a! “

Ngũ gia có chút do dự, nhìn Triển Chiêu, “Hai ta liên thủ có thể đánh thắng thúc ấy sao? “

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, vỗ vai Bạch Ngọc Đường một cái. “Yên tâm yên tâm. ”

Ngũ gia kinh ngạc, “Có thể đánh thắng?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Khẳng định không đánh lại. “

Bạch Ngọc Đường vô lực, “Vậy cần để ý việc gì “

Triển Chiêu nhún vai, “Dù sao thúc ấy khẳng định không nỡ đánh ta. “

Ngũ gia chỉ chỉ mình, “Vậy còn ta? “

Triển Chiêu đi tới trước cửa viện Thiên Tàn cùng mấy cá lão gia tử ở, đứng yên hướng Bạch Ngọc Đường nhìn một hồi, “VẬY chúng ta cần tận lực không để thúc ấy đánh mặt là được. “

Nói xong, Triển Chiêu lôi Bạch Ngọc Đường đang còn lơ mơ vào sân.

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 251: Đổi Mặt Quỷ

Trong Soái Phủ bên Đông Viện, mấy lão nhân gia đang uống trà nói chuyện phiếm. Thiên Thi cùng Tiết Tấn đang nghiên cứu một vò rượu, Bạch Long Vương cùng Tiền Thiêm Tinh cũng tới. Rượu này hẳn là do Tiền Thiêm Tinh mang tới.

Hôm nay, khí trời ấm áp, Hắc Thủy Bà Bà cũng tỉnh cùng với Thiên Tàn lão gia tử hai người phiêu qua phiêu lại trên ao cho cá ăn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào cửa liền bị cảnh tượng bên ao hấp dẫn ... Đây muốn có bao nhiêu quỷ dị liền có bấy nhiêu quỷ dị.

Thiên Tàn cùng Hắc Thủy Bà Bà, hai người giống như đang cười mây lướt gió ở trên một cái ao nhỏ bay tới bay lui, trong tay hai người còn cầm theo bánh bao, đang hướng phía hồ nước bé nhỏ từng miếng bánh thả vào trong ao.

Mà trong ao một đám cá chép đi theo hai người bơi qua bơi lại, khi thì tụ lại khi thì phân tán, trong cảnh tượng quỷ dị cũng mang theo mấy phần thú vị.

Triển Chiêu vào cửa tự nhiên mấy vị lão nhân gia Ma Cung cũng chú ý.

Thiên Thi hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Ăn cơm chưa?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, oán thăm, làm gì có tâm tư mà ăn cơm a. Hai người ngoan ngoãn thi lễ với mấy vị lão nhân gia.

Hắc Thủy Bà Bà nhẹ nhàng trở lại, đáp xuống đất, đưa tay tới kéo tay Bạch Ngọc Đường, ngược mặt nói, “Ta xem một chút, còn là lần đầu gặp nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Hắc Thủy Bà Bà —— vị này hiển nhiên không phải Hắc Thủy cũng không phải Dư Khiếu Nguyên, là vị nào a? Lần đầu thấy... Trước kia vẫn chưa đi ra bao giờ sao?

Ngũ gia cũng bất chấp tất cả, trước ngoan ngoãn kêu tiếng bà bà.

Hắc Thủy Bà Bà che miệng cười gật đầu, “Ai nha! Dáng dấp có phần tương tự như Bạch Thiệu!..”

Triển Chiêu tò mò, “Bạch Thiệu là ai?”

Công Tôn Mỗ cầm ly trà trả lời giúp, “Cha của Bạch Nguyệt Lâm.”

Ngũ gia vẻ mặt phức tạp nhìn vị “Bà bà” chưa từng xuất hiện nào một cái —— Bạch Nguyệt Lâm là Thái gia ta... Vị bà bà này lại gặp qua cha của Thái gia ta?

Triển Chiêu lặng lẽ ở một bên giơ đầu ngón tay đếm bối phận, vị này là Hắc Thủy Cung chủ kia sao?

“Tiểu Du, bọn họ đâu?” Bạch Long Vương hỏi, “Yêu Vương sau khi trở lại liền không thấy hai người đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng âm thầm ” Hừ ” một tiếng, còn có thể làm sao nữa!

“Hai người vụ án tra được thế nào? Thiên Thi tò mò hỏi

” Uhm... Có chút tiến triển.” Triển Chiêu nói xong, kéo tay Hắc Thủy Bà Bà “Bà bà, nói chuyện một chút a!” Liền đem Hắc Thủy Bà Bà kéo ra sân.

Trong sân mọi người ngạc nhiên một hồi, tất cả đồng loạt xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm.

Ngũ gia một mình bị lưu ở trong sân không biết làm sao —— không phải đến hỏi Thiên Tàn sao? Làm sao mèo kia lại đem Hắc Thủy Bà Bà kéo đi rồi?

Tiền Thiêm Tinh tò mò đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, khều khều cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Thế nào rồi?”

“Ah...” Ngũ Gia theo bản năng nhìn Thiên Tàn một cái.

Thiên Tàn lão gia tử đang phiêu trở lại, thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, liền nghiêng đầu một cái.

Hai người nhìn nhau, Thiên Tàn đột nhiên lắc mặt một cái, một bên phiêu đi.

Ngũ gia có chút không hiểu, ở một bên Thiên Thi cùng Tiết Tấn cũng cười trộm.

Bạch Ngọc Đường hỏi Tiền Thiêm Tinh, “Như vậy là sao?”

Tiền Thiêm Tinh nhỏ giọng nói, “Xấu hổ a, Tiểu Tàn tương đối hướng nội.”

“Hướng nội?” Ngũ gia tò mò hỏi, “Cho nên lão nhân gia không để cho người khác nhìn tướng mạo, cũng bởi vì hướng nội sao?”

Trong sân chúng lão đầu cùng nhau gật đầu —— chính là như vậy.

Ngũ gia càng tò mò, liếc mắt nhìn xa xa Thiên Tàn đang phiêu ở trên ao, chẳng lẽ... Trước kia chạy mất cũng là bởi vì thấy nội dung trong sách nên xấu hổ? Nhưng Thiên Thi cùng Tiết Tấn lại biết chuyện về lão rèm.

Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ, chỉ thấy cửa viện, Hắc Thủy Bà Bà bay vào tới, hướng về phía Thiên Tàn ngoắc ngoắc tay.

Thiên Tàn nhìn thấy, nghi ngờ đi theo nàng bay ra ngoài.

Ngũ gia thấy Triển Chiêu cũng đưa tay vẫy vẫy với mình liền cùng chạy ra ngoài.

Trong sân những người còn lại cũng buồn bực —— đây là đang diễn trò gì a?

Bạch Ngọc Đường chạy tới cửa, chỉ thấy Triển Chiêu cùng Hắc Thủy Bà Bà đang theo Thiên Tàn đi ra ngoài, vừa đi Triển Chiêu vừa quay đầu nhìn chuột nhà mình, ý kia —— đuổi sát theo!

Ngũ gia đi theo, vừa nhìn Triển Chiêu —— đi đâu a?

Triển Chiêu buông tay —— ta nói cho Hắc Thủy Bà Bà rồi, nàng nói có biện pháp.

Ngũ gia hoài nghi —— có biện pháp?

Nhìn chung quanh một chút, Bạch Ngọc Đường nghi ngờ hơn, sao lại đi ra phía nhà bếp?

Chờ đi tới trong sân, bên ngoài phòng bếp, Hắc Thủy Bà Bà ngừng lại.

Lúc này trong phòng bếp đang bẽ bộn, nha hoàn và tiểu tư ra ra vào vào rất nhiều người.

Mấy người tiểu tư mang một thùng cơm lớn đang đi ra ngoài, thấy đám người Triển Chiêu, có chút không hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhún vai, hai người cùng nhau nhìn Thiên Tàn, Thiên Tàn đang gãi đầu, hiển nhiên cũng không

biết một mình Hắc Thủy đi về phía phòng bếp là muốn làm gì.

“Bà bà người tới rồi?”

Lúc này, trong phòng bếp một người đầu bếp vui tươi hơn hớn chạy đến cùng Hắc Thủy Bà Bà chào hỏi, trong tay bưng một vỉ hấp đưa cho nàng, “Mới vừa làm xong.”

Hắc Thủy Bà Bà cười híp mắt nhận, còn cùng đại trù nói lời khách sáo khiến cho vị đầu bếp mập mạp kia cũng vui vẻ.

Sự chú ý của Triển Chiêu rất tự nhiên liền bị cái vỉ hấp trong tay Bà Bà hấp dẫn đi, đưa tay nhẹ nhàng sờ mũi một cái, liền nói, “Bánh Tổ Yến Mật Ong!”

Ngũ gia đỡ trán, người nếu phá án cũng có thể vừa nghe liền biết hung thủ là ai thì tốt biết bao nhiêu a.

Triển Chiêu bản năng đi theo Hắc Thủy Bà Bà đang cầm vỉ hấp, Thiên Tàn cùng Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Bà bà mang mấy người đi tới một bên sân, tại một bàn đá trong một lương đình thì ngồi xuống, cầm đĩa vừa ăn bánh tổ yến, vừa vỗ một cái cái ghế bên cạnh, ý kia —— cũng tới ngồi xuống a!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tất cả ngồi xuống, đồng thời chú ý tới —— Hắc Thủy Bà Bà thật hình như trở lại, vừa rồi vị kia không biết là bà bà đời thứ mấy đã không thấy ở đây.

Thiên Tàn bay tới một bên, liếc nhìn vỉ hấp một cái, đi đến bên cạnh Hắc Thủy Bà Bà, tựa hồ đang do dự.

Hắc Thủy Bà Bà gặp một đĩa tổ yến đưa tới cho hẳn, “Ăn nha.”

Thiên Tàn nhìn Triển Chiêu một chút, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút.

Hắc Thủy Bà Bà trừng hăn, “Tiểu Bạch Đường cũng không phải là người ngoài!”

Thiên Tàn ngoan ngoãn tháo xuống mặt nạ để ở một bên, nhận lấy điểm tâm bà bà đưa cho hăn, chậm rãi ăn.

Triển Chiêu quay mặt đi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia rõ ràng thấy được tướng mạo Thiên Tàn, sững sốt một hồi, kinh ngạc quay mặt sang nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, nhận lấy hai khối bánh tổ yến Hắc Thủy Bà Bà cho, một khối thì mình ăn, một khối nhét vào miệng Bạch Ngọc Đường bởi vì kinh ngạc mà có hơi há miệng.

Triển Chiêu hài lòng, bà bà chính là đáng tin a, Tiểu Tàn thích ăn nhất là món có mùi vị mật ong, biện pháp này so với cậy mạnh mà đòi giật lấy mặt nạ của thúc ấy thì tốt hơn nhiều, lão nhân gia cũng sẽ không tức giận. Hơn nữa Tiểu Tàn Thúc chịu ở trước mặt Bạch Ngọc Đường đem mặt nạ lấy xuống, có thể thấy là thúc ấy không xem “Tiểu Bạch đường” làm ngoại nhân a, thật thoải mái!

Triển Chiêu vui vẻ ăn bánh ngọt, Ngũ gia một mặt cảm thấy bánh ngọt thật là ngọt a, đây là cho mấy cân mật ong a? Miệng cũng toàn một vị ngọt. Một mặt lại cảm khái —— gương mặt này của Thiên Tàn thật là tuyệt đối không nghĩ tới a!

Cùng với thân thể bị tàn phá và tính cách hướng nội tạo thành sự so sánh rõ ràng, Thiên Tàn có một gương mặt vô cùng dễ nhìn! Cảm giác đẹp mắt này cùng người bình thường không quá giống nhau, chính là cảm giác

nửa người nửa yêu, tướng mạo rất cao quý lại có chút lạnh, khí chất lại có chút giống Hắc Thủy Bà Bà, ảo giác sao?

“Tiểu Tàn năm đó có thể giữ được mạng là bởi vì trúng độc.” Hắc Thủy Bà Bà nói, “Cũng giống như ta, Tiểu Tàn là bị thương sau đó rơi vào trong hồ nước độc tự nhiên, sau đó hắt từ mình leo lên, về sau trở thành không chết cũng không già rồi sau đó được sư phụ hắt nhặt đi.”

Thiên Tàn vừa từ từ ăn bánh ngọt, vừa gật đầu.

Hắc Thủy Bà Bà vừa khều Thiên Tàn, nói, “Hai tiểu tử chúng nó muốn hỏi người chuyện về lão rèm.”

Thiên Tàn nghiêng đầu.

Triển Chiêu cầm ra quyển sách kia.

Thiên Tàn nháy mắt mấy cái, đưa tay tính cầm lấy mặt nạ, cũng may Hắc Thủy Bà Bà sớm có chuẩn bị, đã đem mặt nạ giấu đi.

Cái này chính là làm khó Thiên Tàn a, không có mặt nạ Thiên Tàn chính là không thể đi đâu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

Hắc Thủy Bà Bà “Sách ” một tiếng, “Hỏi người chuyện đừng dẫn nha! Người biết đầu mỗi gì liền nói cho chúng nó, đỡ cho hai tiểu tử chúng mất công.”

Thiên Tàn nhú mày một cái liền gật đầu một cái.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cao hứng.

Hắc Thủy Bà Bà còn ở bên cạnh nhắc nhở, “Tiểu Tàn năm đó cũng coi là trải qua gió to sóng lớn, câu chuyện cũng tương đối dài, hai người phải có chút kiên nhẫn lắng nghe!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghiêm túc gật đầu, lại đi rót ly trà, chuẩn bị từ từ nghe.

Thiên Tàn một tay cầm bánh ngọt ăn, một tay rảnh thì cầm lấy ly trà trên bàn lấy ra khỏi khay trà, lấy một ngón tay nhúng vô ly trà, ở trên mặt khay trà vẽ một bức tranh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiến tới nhìn, kia là Hỏa Long đồ án

Triển Chiêu nâng cằm, “Còn tưởng rằng vụ án lần này cùng với Hỏa Long Quốc năm đó đã không quan hệ... Suy đoán sai rồi sao?”

Thiên Tàn nhìn hai người một chút, đầu ngón tay nhẹ nhàng quơ quơ, tỏ ý cũng không phải!

Sau đó chỉ thấy đầu ngón tay của Thiên Tàn móc lấy bên hông khay trà, đem khay trà quay lại, đồ án Hỏa Long kia bị đảo ngược xuất hiện ở trước mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Đồ án bị đảo ngược, hai người đều là sửng sốt một chút...

Mới vừa rồi là một đồ án Hỏa Long hung hãn, bị đảo ngược một cái, lại là một đồ án mặt quỷ.

“Cái này...” Triển Chiêu cau mày, “Có ý gì? Chính tà một dạng ...”

Thiên Tàn khẽ mỉm cười, hít một hơi đang chuẩn bị dùng nội lực bắt đầu nói...

“A!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng đầu một cái, đồng thời đứng lên, sau đó xoay người chạy.

Thiên Tàn nháy mắt mấy cái, trong sân một trận gió lạnh thổi qua.

Trong sân yên tĩnh, chỉ còn lại Hắc Thủy Bà Bà đang uống trà “khẽ cười” một tiếng.

Hồi lâu, Thiên Tàn xoay mặt nhìn Hắc Thủy Bà Bà, thần tình kia còn có chút ủy khuất —— người ta cũng chưa bắt đầu nói! Hai tiểu tử kia rõ ràng là phải ngồi nghe thật kỹ cơ mà.

Bà bà cũng bất đắc dĩ cười, lại nhét bánh ngọt vào miệng Tiểu Tàn, vỗ vỗ đầu hắn —— ngoan a.

Thiên Tàn ghen khuất mà ăn bánh ngọt.

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy về, lúc này tình cảnh trong sân dị thường thảm thiết, Công Tôn đem cả gương mặt đầu người kia cũng đã bóc xuống, da liền để trên bàn, mấy người khác đã sợ sớm tránh qua một bên rồi, bưng hân như Triệu Phổ cũng đứng thật xa, chỉ có Tiểu Tứ Tử còn đứng ở một bên nhìn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy trở lại liền xông thẳng vào thư phòng, ở trên giá sách tìm sách.

Triệu Phổ đi vào, “Hai người tìm cái gì?”

“Quyển Tội Điển kia đâu?!”

Triệu Phổ sững sốt một chút, đi tới bên cạnh bàn mở một cái ngăn kéo, rút ra một cái hộp đặt lên bàn.

Trong hộp là ác điển, tội điển cùng mấy quyển tà thư.

Mấy cuốn sách này trước đây cùng Ác Đế Thành có quan hệ, cho nên Triệu Phổ thật coi trọng, cảm thấy có ngày sẽ còn dùng tới. Nhưng bây giờ Ác Đế Thành đã bị diệt, mấy quyển kỳ thư cũng không dùng tới, Triệu Phổ

liền nhét vào trong hộp, chuẩn bị lưu một bộ đưa đi hoàng cung phong cấm, những thứ khác thiêu hủy.

Triển Chiêu mở ra tội điển, lật tới phía sau.

Trước đây, bọn người Triển Chiêu đã nghiên cứu qua bộ sách này, bên trong các loại ký hiệu, chữ viết, đồ án tà ác đều có.

Triển Chiêu lật một hồi, tìm được một bộ hình vẽ, “Tìm được!”

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy tới nhìn.

Trên tội điển có không ít hình vẽ bộ mặt quỷ dị, nhìn đều có chút giống mặt quỷ.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có phải tấm này hay không?”

Ngũ gia gật đầu.

“Đây là cái gì?” Triệu Phổ tò mò.

Triển Chiêu đem sách cầm lên, cho Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn mặt quỷ.

Hai người đều có chút mờ mịt.

“Chỉ là một cái mặt quỷ a...” Tiểu Lương Tử chẳng biết lúc nào cũng chạy vào, ngược mặt nhìn, hỏi, “Mặt quỷ này nói rõ cái gì nha?”

Triển Chiêu liền cầm sách lật ngược lại.

“A!” Lâm Dạ Hỏa nhận lấy sách đã lật ngược xem nhiều lần, “Cái này chính là hình vẽ Hỏa Long...”

“Đảo lại chính là mặt quỷ.” Triệu Phổ hỏi, “Hình vẽ này có ý gì?”

Chỗ này nhiều người như vậy, chỉ có Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn là đọc được chữ Minh Thể, Ngũ gia nhận biết không bằng Công Tôn, nhưng bên cạnh mặt quý này có ba chữ, Ngũ gia ngược lại là đều biết.

Bạch Ngọc Đường chỉ, từng bước từng bước đọc cho mọi người nghe, “Đổi – mặt – quý.”

Lâm Dạ Hỏa giật mình một cái, “Ác, thật dọa người, đổi mặt quý là cái gì? Một loại quý sao?”

“Là nghề.”

Đột nhiên, một âm thanh như tiếng sấm ở đỉnh đầu vang lên, cả kinh mấy vị cao thủ hít một hơi, quyển sách cũng thiếu chút nữa rớt xuống. Công Tôn tay run một cái, Tiểu Tứ Tử cũng đặt mộng ngồi dưới đất, ngược mặt nhìn bầu trời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa, Thiên Tàn đã mang mặt nạ sâu kín mà phiêu tới, Hắc Thủy Bà Bà đi theo phía sau cũng buông tay mà phiêu đi.

Chỉ chốc lát sau, cách vách trong sân truyền tới thanh âm Tiết Tần cùng Thiên Thi, “Dọa chết người!”

Ngay sau đó trên bầu trời liên vang một tiếng, “Hừ!”

Triển Chiêu gãi gãi đầu.

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi, “Có phải là đang tức giận chúng ta không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tám thành là vậy... Ngày mai nhớ đi mua một ít kẹo mật ong, bánh mật ong các loại mà đồ thức ấy a.”

Ngũ gia suy nghĩ một chút, “Thích mặt ong như vậy sao? Dứt khoát mua một tòa ong trang cho thúc ấy là được a?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường —— người đồ lão nhân gia không cần phải như vậy a, chỉ cần “Có thành ý” là được...

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đầu óc mơ hồ —— cái gì a? Nghe thật là ngọt, ngọt đến đau răng luôn ...

Tiểu Lương Tử túm túm vạt áo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, ngón tay chỉ hình vẽ kia, “Nghề! Có ý gì a?”

Mọi người cũng phục hồi tinh thần lại.

Triển Chiêu, tỏ ý, “Ông ngoại nói, thời điểm Yêu Vương mang theo người cùng Thiên Tôn đi đến Ân Cừ Miếu lấy đồ, liền lấy ra một cái rương bên trong chính là những quyển sách có vẽ những mặt quỷ như vậy, nói là mỗi một loại mặt quỷ chính là một loại nghề nghiệp, có cái cũng đã bị diệt tuyệt.”

“Có lẽ... giống như hình vẽ Hỏa Long vậy, chúng ta có thể là luôn suy đoán nhầm hướng. ” Ngũ gia tự nhủ nói một câu.

Triệu Phổ suy tính một chút, gật đầu một cái, “Chính xác... người kia năm đó sáng tạo ra Hỏa Long quốc, thật ra đã nói cho hậu nhân câu trả lời.”

Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Vậy suy đoán trước đó của chúng ta có đúng hay không? Lần này là có người giả mạo lão rêm hay sao.”

” Ngành nghề chân chính cũng không phải là lão rêm, mà là đổi mặt quỷ!” Triển Chiêu có thể xem như là suy nghĩ minh bạch, “Lão rêm làm chính là nghề đổi mặt quỷ, lần này vị lão rêm giả kia cũng vậy, bọn họ hẳn là người cùng nghề... Năm đó vị chủ nhân của phế trạch kia bị ép sáng lập ra Hỏa Long Quốc, hẳn đã đem câu trả lời để lại cho hậu nhân!”

Lúc Triển Chiêu nói chuyện vừa lúc Ngân Yêu Vương mua đồ xong trở về, Thiên Tôn cùng Ân Hậu vừa vặn đi ngang qua cửa.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nghe được, cũng nhìn Ngân Yêu Vương đang đi phía trước.

Yêu Vương khẽ mỉm cười một cái, gật đầu một cái cũng không nói gì nhiều, đi về phòng.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái, cũng trở về, quyết định thật sớm thu thập một chút đồ, hẳn là rất nhanh có thể lên đường trở về Khai Phong.

Cùng lúc đó, rốt cuộc Công Tôn đã làm xong việc, đem đao trong tay để xuống một cái, đối với đám người Triệu Phổ đang tụ chung một chỗ thảo luận “Quỷ diện, đổi mặt ” liền một tiếng, “Ta ghép xong rồi!”

Mọi người cùng nhau vừa quay đầu lại, chỉ thấy Công Tôn đối với bọn họ khẽ mỉm cười, “Ta biết Đại Long Vương là ai!”.

[Ây da, mấy vị lão nhân gia ở Ma Cung càng ngày càng đáng yêu quá đi mất. Lần này Yêu Vương cũng đã về hai người Triển – Bạch bị thất sủng luôn =]]

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 252: Không Có Sơ Hở

Công Tôn gỡ bao tay, cầm lấy một chậu nước liền rót nước thuốc ngâm bao tay, thuận tiện nói cho mọi người biết là có phát hiện.

Việc như vậy phát sinh rất nhiều lần, Công Tôn luôn tìm được những đầu mối trọng yếu trên thi thể để giúp mọi người phá án. Mà lần này, có điểm hơi bất đồng với thường ngày, không biết có phải do ảo giác hay không, mọi người cảm thấy vẻ mặt Công Tôn có điểm hơi đặc ý. Nét mặt này trước kia thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện, ý nghĩa —— mạnh mỗi lần này rất bí mật, Công Tôn tìm được rất vui vẻ, kết quả nghiệm thi rất hài lòng.

Mọi người tụ lại đến bên cạnh bàn, Triển Chiêu trước mắt là liếc nhìn cái đầu người kia, liền đối với Bạch Ngọc Đường sau lưng ngoắc ngoắc tay, tỏ ý —— Có thể xem được, không đến mức buồn nôn a.

Gương mặt của đầu người trên bàn kia đã được Công Tôn phục hồi qua, nếu nói có điểm không dễ nhìn, chính là vì cố định da mặt, Công Tôn ở trên gương mặt người chết ghim rất nhiều kim, nhìn qua có vẻ giống như một gói kim chỉ.

Triệu Phổ nhìn một cái, cau mày, “Hừm... Vị này nhìn có chút quen mặt?”

Công Tôn nhắc nhở, “Chúng ta mới vừa thấy cách đây không lâu, chỉ là người chúng ta thấy thì gần hơn nhiều a.”

Triệu Phổ sững sốt một chút, lập tức nghĩ đến người nào. Nhưng Triệu Phổ chưa kịp mở miệng, Tiểu Lương Tử đã nhảy lên, “Ai nha! Đây không phải là Huyện Thái Gia Chu Tịch ở Hắc Phong Thành sao?!”

Triệu Phổ gật đầu.

Hạ Nhất Hàng cũng cẩn thận quan sát một hồi, “Quả thật rất giống, chính là... Đáng người có chút chênh lệch.”

Công Tôn mỉm cười, “Ta rất cuộc biết tại sao chỉ thiêu hủy cái đầu người này rồi! Bởi vì vị này, đã làm qua hai lần đổi mặt!”

“Hai lần?”

Lâm Dạ Hỏa có chút ghét bỏ, “Khó trách da lỏng lẻo như vậy.”

Công Tôn chỉ chỉ một vết sẹo ở một bên gò má, “Mặc dù hạ thủ rất cẩn thận, cơ hồ là dựa theo vết sẹo đó để tiến hành, nhưng vẫn có thể nhìn ra.”

“Đúng a.” Triệu Phổ không mất thời cơ nịnh bợ liền vỗ quân sư nhà mình một cái, “Dù có cao tay hơn nữa lại có thể cao tay hơn người được sao, đúng không!”

Công Tôn hiển nhiên rất hưởng thụ, cười híp mắt nói tiếp, “Ta khôi phục là dáng vẻ vốn có của hã.”

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn Triệu Phổ —— Vuốt lông thuận tay qua a, đều canh đúng lúc thật.

Cửu Vương Gia nhíu nhíu mi —— cái này gọi là quen tay hay việc

“Ta có một ý tưởng to gan!”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa đột nhiên giơ tay.

Triển Chiêu cũng giơ tay, “Ta cũng có...”

Công Tôn cười, “Yêu Vương nói một chút đều không sai, cái đầu người này chính là câu trả lời!”

Mấy vị đại nhân cũng yên lặng gật đầu, Tiểu Lương Tử không rõ, “Có ý gì? Hung thủ là ai nga?”

Công Tôn cầm lấy ba tờ giấy mình mới vẽ đưa lên cho mọi người xem, “Tờ này là tướng mạo vốn có của người chết, tờ này là tướng mạo Huyện thái gia Chu Tịch, mà tờ này hình là tướng mạo chương quỹ sông bạc.”

“Người có điểm giống nhau, muốn đổi mặt dĩ nhiên phải tìm người có nét tương đồng một chút, như vậy sau khi đổi sẽ không bị phát hiện. Nói ví dụ như, Y thuật của ta có cao siêu hơn nữa, cũng không cách nào đem Bàn Thái Sư đổi mặt biến thành Triển Chiêu như vậy, có đúng hay không?”

Tất cả mọi người gật đầu, “Độ khó giống như là đem gà mẹ chinh thành chim yến...”

“Vì vậy, căn cứ vào những dấu vết đầu tiên của việc đổi mặt thì người chết này trước đó đã được đổi thành gương mặt của Chu Tịch ... Nhưng sau đó hẳn đã xảy ra một việc ngoài ý muốn.” Công Tôn nháy mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử đưa tay, “Con biết rồi! Hẳn sau đó có phải lên cân hay không nha?”

Công Tôn đưa tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử một cái, “Thông minh!”

“Nga ~” Tiểu Lương Tử cũng hiểu, “Tên này vốn là được dùng để làm thể thân của Chu Tịch, sau đó hẳn mập ra, liền để biến thành dáng vẻ chương quỹ sông bạc.”

“Chu Tịch là bị độc phát chết ở trước mắt Vương gia.” Hạ Nhất Hàng gật đầu một cái, “Nếu như thi thể này cũng là người đã bị đổi mặt, như vậy người này chính là kẻ chết thể, chuẩn bị tùy thời kim thiên thoát xác.”

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Thi thể Chu Tịch có dấu vết đổi mặt không?”

Công Tôn gật đầu, “Có, nhưng rất khó để nhận ra, thủ pháp đối với Chu Tịch cùng chương quỹ sòng bạc giống nhau, thế nhưng đối với cái kia thì nghiêm túc hơn, nếu như nói có mười phần bản lãnh, thì ra tay với Chu Tịch thì lấy ra hoàn toàn, đối với chương quỹ thì có phần qua loa.”

“Vậy thì Chu Tịch chân chính ở nơi nào chứ?” Triệu Phổ hỏi.

“Có thể đã chạy rồi hay không?”

“Cũng không hẳn, có thể đã trốn đi a.” Triển Chiêu nói, “Hắc Phong Thành ra ra vào vào canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa bọn thủ vệ đều biết Huyện Thái Gia, hẳn nào dám tùy tiện đi đi lại lại.”

“Trong những thi thể này có một người là lang trung động thủ đổi mặt đúng không?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người gật đầu.

“Chu Tịch liền chạy như vậy... Không sợ bị vẽ ảnh để dán cáo thị bắt lại hay sao? Loại lang trung có thể đổi mặt cho người như vậy sẽ không phải là đầy phố chứ? Chẳng lẽ cứ như vậy bị giết chết?”

“Có lẽ... Hẳn trước đó cũng đã đổi một gương mặt khác, cho nên mới đem tất cả người biết diệt khẩu.” Triệu Phổ cảm thấy không ổn, “Tiểu tử này phỏng đoán cũng giấu không ít tiền, nếu đã đổi mặt có lẽ hẳn sẽ nghênh ngang mà sống tiếp cuộc sống của hắn, có thể cũng không cần đi

khỏi Hắc Phong Thành, chơi một lần nữa chỉ cần đứng sau màn không phải là được sao.”

“Đây chẳng phải là quá tiện nghi cho hắc?” Tiểu Lương Tử bất mãn, “Có phương pháp gì đem hắc tìm ra sao?”

Tất cả mọi người không nói lời nào, cúi đầu nghĩ phương pháp.

“Cái này an bài cũng quá thỏa đáng đi.” Lâm Dạ Hỏa có điểm bội phục với Đối Mặt Quỷ, “Đầu năm nay làm người xấu dễ dàng như vậy sao? Một chút sơ hở cũng không có, cứ như vậy đem người liên quan giết hết sau đó thần không biết quỷ không hay tiêu dao ngoài vòng pháp luật sao? Chim bay qua còn lưu lại dấu vết a! Đại Long Vương kia làm nhiều chuyện xấu như vậy rồi lại nhiều tiền như thế mà đến một chút chân tướng cũng không có sao? Làm sao có thể a.”

“Trong này khẳng định có chút môn đạo!” Triệu Phổ cũng đồng ý, “Không thể nói một người đối được khuôn mặt là có thể đối được khuôn mặt quỷ, không biết nấu đồ ăn làm sao làm đầu bếp, biết nấu ăn cũng không thể mở được tủ lạnh, bên trong khẳng định có chút đặc biệt.”

“Nếu phải nói có điểm đáng khả nghi, chính là những chương quỹ sòng bạc giả kia, tất cả đều tin tưởng mình chính là Đại Long Vương.” Công Tôn nói, “Cảm giác như là bị người khác khống chế hoàn toàn.”

“Ảo thuật gì đó sao?” Triển chiêu hỏi, “Cho nên bản lĩnh Đại Long Vương rất cao sao?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, để cho người đem Lỗ Nghiêm lão gia tử cùng một ít người quen thuộc Chu Tịch tìm tới.

Sau khi cặn kẽ hỏi thăm, hầu như không có người nào phát hiện Huyện thái gia có gì không đúng, cũng không hỏi ra được manh mối nào hữu dụng.

Mọi người không thu hoạch được gì liền ngồi ở trong sân gần người.

Bạch Ngọc Đường nhìn hồ sơ Công Tôn ghi chép lại hồi nãy, đó là những người quen biết Chu Tịch đã miêu tả về Chu Tịch khi nhìn thấy ông ấy.

Nhìn một hồi, Ngũ gia đem mấy tờ giấy cũng bày ở trên bàn, “Kỳ quái.”

Triển Chiêu lập tức tiếp cận, “Có phát hiện?”

“Những người này, trước lúc Chu Tịch chết ba ngày đều không gặp ông ấy” Ngũ gia để cho mọi người thấy thời gian, “Tính như vậy chính là từ lúc Yêu Vương ở Vĩnh Cửu Thủy Trấn hẹn chường quỹ sông bạc ba ngày sau tại Thái Bạch Cư, liền không ai gặp Chu Tịch nữa.”

“Cùng Chu Tịch bị độc chết còn có mấy người, mà những người gặp ông ấy có thể cũng độc chết.”

“Cho nên ba ngày này chính là thể thân của Chu Tịch?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Phổ nhớ lại một chút, ” Thời điểm ta đi gặp ông ấy, không cảm thấy ông ấy là giả a.”

Tiểu Lương Tử cũng gật đầu, “Đúng vậy a, diễn rất tốt, đáng vẻ sợ chết liền quỳ xuống cái gì cũng khai báo a.”

“Cái này thì không hợp lý rồi.” Hỏa Phượng khoát khoát tay, “Một cái thể thân mà thôi liệu mạng như vậy? Coi như không biết mình bị trúng độc chết còn lừa chúng ta đi bắt Đại Long Vương giả, cuối cùng cũng khó thoát cái chết a.”

“Hơn nữa cảm giác chính hần cũng cảm thấy mình là thật.” Triệu Phổ tựa hồ nằm được điểm chính, “Chỗ này kỳ quái nhất! Đổi mặt quý, ngoại trừ sẽ đổi mặt ra, còn có thể đổi suy nghĩ luôn sao?”

“Người có nội lực rất cao có thể làm nhiếp hồn thuật thành như vậy được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ có nên đi hỏi Ân Hậu một chút hay không, đầu sao ngoại công phương diện này am hiểu nhất, nhưng hỏi Ân Hậu cùng hỏi Yêu Vương có cái gì khác nhau a, ý Yêu Vương tựa hồ là muốn cho chính bọn họ tìm được đầu mối phá án.

Đang rầu rĩ, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhìn Công Tôn một chút, lại nhìn cổ thi thể kia một chút, mở miệng nói, “E rằng... Chúng ta chui vào ngõ cụt rồi, dùng phương pháp gì khống chế người cũng không trọng yếu.”

“Vậy thì cái gì trọng yếu?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Đổi mặt gì gì đó sẽ để lại sẹo, như vậy trong vòng ba ngày có thể khôi phục bình thường được sao?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái, “Làm sao có thể, muốn khôi phục có thể là hai đến ba tháng thậm chí lâu hơn...”

Nói đến chỗ này, mọi người đều dừng lại, nhìn nhau một cái.

“Đúng nga!” Tiểu Lương Tử ôm cánh tay gật đầu liên tục, “Người kia tính toán đầu ra đây cũng không thể nào trong vòng mấy ngày có thể khôi phục, chính là đổi mặt nga! Trên tay bị thương một chỗ cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể hồi phục a!”

Công Tôn suy nghĩ một chút, để Triệu Phổ tìm Đồng Thiên Dực tới.

Cửu vương gia gọi Thiên Dực tới.

Công Tôn để cho Đồng Thiên Dực đi tìm người, làm sao tìm được? Rất đơn giản.

Loại này ngoại thương khôi phục cần phải tĩnh dưỡng, không thể gặp gió không thể đi ra ngoài, vì vậy một mình Chu Tịch là không thể nào, khẳng định còn có thân nhân chiếu cố! Mà để cho vết thương khôi phục cần đổi vải băng bó, còn cần không ít thuốc bôi cùng thuốc giảm đau.

“Hết lòng chiếu cố bệnh như vậy rất khó, lại phải tĩnh dưỡng, lại phải thường xuyên nấu thuốc, ở tửu lầu khách điểm nhất định sẽ bị phát hiện.” Công Tôn, “Chính là ở địa phương rất ít người đi lại!”

“Còn phải thường xuyên giặt giũ phơi nắng vải để băng bó, rất nhiều chuyện a?” Triệu Phổ phân phó Đồng Thiên Dực đi tìm.

Thiên Dực nghe Công Tôn nói xong liền thông suốt, quân doanh có chính là người, tất cả trinh thám đều cho ra ngoài, cũng đừng quản những địa phương rất hiếm người lui tới, chính là tìm toàn bộ Hắc Phong Thành, nhà nào hợp với mô tả trong mấy ngày này nấu thuốc, trong sân phơi vải, toàn bộ đều tra rõ.

Trinh thám sau khi đi ra, đám người Triển Chiêu cũng tản đi nghỉ ngơi trước rồi chờ kết quả.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thời điểm ra sân liền gặp Thiên Tôn cùng Ân Hậu đang ra ngoài đi tản bộ.

Hai lão đầu mặt đầy khó chịu đang vừa đi vừa nhau.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền đi qua hỏi, Thiên Tôn cùng Ân Hậu nói Yêu Vương để cho hai người bọn họ đi Hắc Phong Lâm lấy đồ,

chỉ cho tấm bản đồ, cũng không nói rõ lấy cái gì, để cho hai người bọn họ làm chân chạy vặt.

Triển Chiêu nhận lấy tấm bản đồ nhìn một chút, cảm thấy vào Hắc Phong Lâm chính là nên tìm Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa cùng đi thì tương đối dễ tìm, liền mang theo Nhị lão vào trong sơn tìm người.

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương cũng nhàn rồi, Công Tôn chờ cũng nóng lòng, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử cũng muốn đi, Triệu Phổ cũng muốn đi...

Kết quả lại tụ thành một nhóm người.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu sau khi nhìn đám người ồn ào liền đem bản đồ ném cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, để cho đám nhỏ này tự mình chơi đi, hai người bọn họ đi uống rượu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cầm bản vẽ đầu óc mơ hồ, Triệu Phổ cũng hỏi, “Đi trong rừng lấy cái gì a?”

Thiên Tôn buông tay, “Nhìn thấy cái gì thì lấy cái đó.”

Hai lão đầu rất không chịu trách nhiệm liền bỏ chạy, Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là đi Hắc Phong Lâm làm chạy chân cho nhị lão.

Vào Hắc Phong Lâm, có Trâu Lương mọi việc cũng dễ dàng hơn. Trâu Lương cầm bản vẽ nhìn một chút, để cho Tắc Lặc tìm mấy con sói, mấy con sói cà cà mũi một lát hừ mấy tiếng liền vui sướng mang bọn họ vào rừng.

Lâm Dạ Hỏa nhìn Tắc Lặc đang mang con quay trở về, kêu Trâu Lương, “Mấy ngày nữa chúng ta đều đi khỏi Hắc Phong Thành liền không thấy bọn Tắc Lặc nữa, nếu không chúng ta mang theo mấy con sói a tìm

một nơi trong núi phụ cận Khai Phong phủ liền mở thêm phần đà gì gì đó thì sao a ...”

Trâu Lương không nói nhìn Lâm Dạ Hỏa, yêu nghiệt này lại bắt đầu phạm nhị rồi.

Ở trong rừng vòng vo một lúc lâu, rốt cuộc đi tới một nơi trên sườn núi, nhìn bản đồ, chính là muốn cho bọn họ đi lên núi.

Núi này cũng không cao, đỉnh núi trơ trụi, không hề giống là nơi cất giấu đồ.

Triệu Phổ hỏi Trâu Lương đã tới bao giờ chưa. Trâu Lương lắc đầu một cái, bất quá căn cứ phỏng đoán của hắn, bên kia núi có thể là vách đá.

“Không phải chứ... Muốn vượt núi sao?” Triển Chiêu hồi hận không đem Yêu Yêu mang đến.

“Cũng không hẳn, điểm khoanh tròn trong bản đồ là ở đỉnh núi.” Trâu Lương dẫn mọi người đi lên, Tiểu Lương Tử vẫn nghịch ngợm “Không sao a, thật sự muốn vượt núi, chúng ta có thể ở trên Giao Giao a!”

Những người khác đều gật đầu, chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đau lòng hài tử nhà mình.

Đi mấy bước tới đỉnh núi, đích xác một đồi núi trụi lủi, phía trước là vách đá thẳng đứng, bên sườn núi có một ít bụi cây.

“Có phải cái này hay không nha?” Tiểu Tứ Tử thấy bên chân có ba khối đá hình tròn, xếp lại thành hình tam giác.

Lâm Dạ Hỏa dời ba tảng đá kia ra, Nhỏ Lương Tử rút chủ thủ ra bới đất, “Phía dưới có chôn đồ a!”

Mọi người liền đào ra, ngay tại lớp bùn đất không sâu, cất giấu một quả cầu màu đèn.

“Quả cầu?” Triển Chiêu cầm lên, “Cũng nặng lắm, có thể bằng sắt đặc ruột?”

“Chỉ là một quả cầu trúi lúi?” Triệu Phổ cảm thấy khó hiểu, “Có thể mở ra không? Còn có cơ quan hay không?”

Ngũ gia lấy tới nhìn một chút, lắc đầu một cái, “Không có khe hở.”

Công Tôn nhắc nhở, “Đừng đụng, vạn nhất làm hư thì sao, Yêu Vương nếu muốn, chúng ta đem về cho người là được”.

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu lấy ra một túi vải để đựng, cầm ở trên tay.

Ngũ gia chấp tay sau lưng đứng ở đỉnh núi ngắm nhìn chung quanh, cảm thấy nơi này cảnh sắc cũng không tệ lắm, cách đó không xa chính là thôn dân lân cận Hắc Phong Thành, bên dưới núi cao chót vót còn có giòng suối nhỏ.

Triệu Phổ đem Tiểu Tứ Tử cống trên vai.

Mọi người hai ngày nay điều tra chuyện lão rèm cũng thật bức bối, đặc biệt là mấy ngày trước cũng ngủ không ngon, hôm nay đứng trên núi gió thổi một cái, cảnh trí lại khoáng đạt, không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Đang say mê sơn cảnh, Triển Chiêu bỗng nhiên đưa tay sờ mũi một cái, “Mùi vị gì a?”

Nơi này, Trâu Lương có lỗ mũi tốt nhất cũng gật đầu, “Ta còn tưởng rằng là ta bị ảo giác.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ tựa hồ là không nghĩ được, đi tới bên cạnh Triển Chiêu nghĩ một cái, phát hiện gió núi vừa vãn hương phương hướng của mình thổi qua...

“Ai nha! Là mùi thuốc đông y!” Tiểu Lương Tử ngược mặt hít lỗ mũi.

Công Tôn đột nhiên nhíu mày lại, cẩn thận phân biệt, ” Mùi thuốc này...”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử ngồi cao nhất đột nhiên chỉ phương hướng khe núi “Ah! Cha, bên kia có một ngôi nhà”

HẮC PHONG THÀNH CHIẾN KÝ

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Chương 253: Kết Án

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên vai Triệu Phổ, cho nên nhìn thấy xa nhất, bé chỉ khe núi xa xa, nói nơi đó có một tòa nhà.

Triệu Phổ hai tay nắm lấy chân Tiểu Tứ Tử, ngẩng đầu nhìn về phía xa, miệng cũng lẩm bẩm “Trong rừng sâu ở Hắc Phong Thành này đâu đâu cũng là nhà sao? Không phải nói ồ Sói lớn nhất Tây Bắc rất hiếm dấu vết con người sao?”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn Trâu Lương, thật ra thì Trâu Lương cũng cảm thấy thật kỳ quái, lại ngồi xuống cùng mấy con sói giúp dẫn đường “Trao đổi một chút”.

“Phía bên kia núi bày sói sẽ không đi qua.” Trâu Lương nói, “Một mặt là bởi vì khe núi rất sâu, núi cao chót vót nguy hiểm, một mặt khác là, thật lâu trước đây bên kia có người ở, cho nên bày sói sẽ không đi.”

“Trước đây thật lâu là bao lâu a?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Trâu Lương lắc đầu một cái, “Hắn là thật lâu trước đây, trong trí nhớ của ta bày sói cơ bản không đi tới khu vực này hoạt động, chắc chắn đã thành thói quen.”

“Năm đó họ Uông kia chạy trốn sau đó liền im hơi biệt tích nữa không ai tìm đến, có phải là trốn đi hay không?”

“Chúng ta tìm được Hỏa Long Kim cũng là ẩn sâu trong Hắc Phong Lâm, có thể năm đó hậu nhân Uông gia ẩn núp ở Hắc Phong Lâm hay

không?” Công Tôn suy đoán, “Lão rèm cũng tốt, đôi mắt quỷ cũng được, trên bản chất cùng là cái bóng của nhau đều là mưu tài. Tiền tài, đặc biệt là của bất nghĩa đều là không thấy được ánh sáng, người luôn sợ hãi luôn ghi nhớ phải tìm một địa phương an toàn để trốn kỹ, thâm sơn chính là lựa chọn tốt nhất, huống chi khu rừng này còn có bầy sói coi chừng.”

Triệu Phổ cau mày nhìn dưới núi, “Sách, cao như vậy, đi xuống một chuyến rất tốn sức...”

Vừa nói, tất cả mọi người quay đầu trở lại nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng che kín Giao Giao sau lưng. Thật ra thì hai người bọn họ không che cũng không ai thấy được a.

Triệu Phổ tỏ ý, nhanh a, một lát trời tối bây giờ.

Triển Chiêu nhìn xuống dưới núi liếc một cái, một bên Lâm Dạ Hỏa cũng thúc giục, “Ai, đứa trẻ nhà người theo người còn có thể sợ cao sao? Để cho Giao Giao đi xuống nhìn một cái, không chừng còn có cơ quan thì sao.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút.

Ngũ gia cũng không có biện pháp, tỏ ý Giao Giao đi xuống xem một chút.

Đúng như Lâm Dạ Hỏa nói, Giao Giao có nội lực của Triển Chiêu, tự nhiên sẽ không sợ độ cao liền nhảy một cái xuống khe núi.

Bạch Ngọc Đường thông qua Giao Giao quan sát tình huống khe núi.

Giao Giao sau khi xuống núi, dọc theo một giòng suối nhỏ đi về phía trước, dọc đường liền phát hiện ở trên vách núi có rất nhiều nhà ẩn núp, xung quanh nhà đều có cây mây và giây leo che chắn, nói cách khác, trừ phi nhảy xuống khe núi, nếu không ở trên núi căn bản không thấy được những phòng xá này.

Nhưng phòng xá này cơ bản đều đã bỏ hoang, cửa sổ tối om nhìn có chút âm u.

Trên núi mọi người phân biệt một chút hướng gió, chắc chắn phương hướng Giao Giao đi hẳn là không sai, đều tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường nhìn thấy gì.

Ngũ gia một nhún vai, “Nhà bỏ hoang, còn có rất nhiều.”

Triệu Phổ đối với Công Tôn gật đầu một cái, “Đây coi như là sào huyệt của đối mặt quý chứ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Nơi này đã quá tiêu điều, gọi là sào huyệt thì chi bằng nói nó là quỷ thành còn giống hơn ...”

Lời còn chưa dứt, Ngũ gia bất động, tựa hồ là nhìn thấy gì, lông mi liền nhú lại.

Mọi người gấp gáp, giương mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường —— nhìn thấy cái gì?

Giao Giao lúc này, đang đứng trước sân một nhà tranh tương đối mới, tiểu viện không lớn, trong viện có hai gian phòng, có người phụ nhân đang ngồi ở trong sân nấu thuốc, vị thuốc hồi nãy có thể là ở nơi này truyền đi.

Giao Giao xoay đầu lại, nhìn phụ nhân kia chăm chăm.

Thật ra thì cũng không phải là Giao Giao cảm thấy phụ nhân này có vấn đề gì, mà là Bạch Ngọc Đường cảm thấy phụ nhân này quen mắt... Trí nhớ Ngũ gia vẫn tốt như bình thường, phụ nhân này chính là một bà chủ tại một tửu lầu tại Hắc Phong Thành, Ngũ gia và Triển Chiêu còn đi chỗ đó ăn cơm rồi.

Giao Giao đi vào sân, vừa đi xem xét bốn phía xung quanh, mặt đất trong sân tương đối xấp, Ngũ gia cũng không thể xác định dưới đất có đặt cơ quan hay không, nhưng dưới lòng đất nhất định là có đồ.

Phụ nhân đang cầm quạt lá quạt lò, dưới mái hiên bày mấy khuông được liệu.

Lúc này, trong phòng truyền đến thanh âm người ho khan, hàm hàm hồ hồ tựa hồ còn có giọng nói truyền ra.

Phụ nhân kia buông quạt lá xuống liền chạy vào.

Nàng lúc đẩy cửa, Giao Giao cũng đi vào theo.

Tình huống trong phòng để cho Giao Giao... Xác thực mà nói là để cho Bạch Ngọc Đường đều ngẩn ra.

Bên ngoài là nhà tranh cũ nát nhưng bên trong nhà lại là nguy nga lộng lẫy, bàn ghế, giường chiếu, ngăn tủ, ngay cả bình phong cùng mếp giường và chân giường đều là vàng ròng.

Người phụ nhân kia chạy về phía giường, vén màn giường lên, trong giường vàng óng một mảnh có chút nhức mắt.

Ngũ gia khẽ nhíu mày một cái.

Đám người Triển Chiêu nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường thật lâu, Triển Chiêu còn khá một chút là có thể nhìn ra chuột nhà mình có chút biểu

tình biến hóa, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa bọn họ có thể là vì gấp gáp, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngoại trừ rất tuần tú hoàn toàn không nhìn ra tâm tình đang biến hóa.

Đến cả Tiểu Lương Tử cũng vò đầu bứt tai, kết quả là nhìn thấy cái gì a? Có phải là Huyện Thái Gia đang ở trong đó không?

Phụ nhân kia cầm chén trà và muống, đút nước cho người nằm trên giường.

Giao Giao vẫn chưa nhìn rõ gương mặt người trên giường, liền bị một cái chăn thêu hoa văn hình rồng óng ánh sắc vàng hấp dẫn chú ý.

Ngũ gia không nói gì —— chăn này chẳng lẽ là trộm nơi Triệu Trinh sao? Đến cả chất vải và kiểu dáng cũng giống như long bào hoàng đế.

Sau đó Giao Giao lại bắt đầu nghiên cứu cái giường, Giao Giao lại gần nhìn kỹ, phát hiện dưới chăn nệm chỗ lộ ra ngoài chưa che đầy đều là vàng thỏi.

Hóa ra cái giường này đều là do vàng thỏi xếp thành

Ngũ gia lắc đầu một cái, để cho Giao Giao liếc mắt nhìn người trên giường.

Giao Giao điểm này đoán chừng là học theo Triển Chiêu liền chấp tay sau lưng ngẩng đầu thoải mái nhìn về hướng giường, Ngũ gia không ngăn lại, liền thấy rất rõ ràng.

Trên núi, mọi người vốn chỉ thấy gương mặt liệt của Bạch Ngọc Đường đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ ghét bỏ.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Nhìn thấy gì rồi?”

Ngũ gia gật đầu một cái, “Muốn đui luôn!”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi, “Là Chu Tịch sao?”

“Ai biết a, gương mặt đều sưng tựa như đầu heo.”

Công Tôn vỗ tay một cái, “Kia không sai! Hắn hẳn là mới vừa đổi mặt không bao lâu, sau khi tiêu sưng mặt sẽ còn đầy huyết điểm, phải thật lâu mới có thể bình thường.”

Ngũ gia cảm thấy bữa cơm tối của mình hôm có thể là bị lỡ rồi.

Triệu Phổ vui tươi hơn hử để cho Trâu Lương tìm người xuống núi bắt người, coi như là phá án rồi!

Bạch Ngọc Đường không quên nhắc nhở, dưới đất trong sân hình như có chôn cái gì đó.

...

Không lâu sau tất cả mọi người đã xuống khe núi, đi tới ngoài cửa tòa tiểu viện kia.

Trâu Lương mang binh mã đem nhà tranh vây quanh, vị phụ nhân kia đã bị bắt, quả nhiên là một bà chủ quán rượu ở Hắc Phong Thành, thì ra chính là tình nhân của Chu Tịch.

Mà trên giường vị đang nằm kia chính là chu tịch... Vậy làm sao nhìn ra được, Công Tôn đem từng lớp da mà hắn mới đổi mặt đem bóc xuống, liền bận bịu từng lớp mở ra, kéo, dao rồi kim khâu bận bịu một hồi, lại đem hắn khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Bởi vì hiện trường quá mức kinh hãi, trừ Tiểu Tứ Tử lưu lại vây xem ra, những người khác cũng chạy.

Đất trong sân cũng đều bị đào ra, lòng đất tất cả đều là rương lớn, các binh lính từng rương một mang ra, phát hiện trong rương có rất nhiều ngân

nguyên bảo.

Mở tất cả ra, không ngoài dự liệu, bên trong đều là vàng bạc tài bảo trên châu mã não.

Lâm Dạ Hỏa không ngừng lắc đầu, “Ai nha, người này có tật xấu gì mà phải cất nhiều tiền như vậy.”

Triệu Phổ cười nhạt, “Nếu không bị chúng ta bắt, mấy tháng sau hẳn liền trở thành người khác, giữ nhiều tài sản như vậy đủ để ăn chơi đàn đấm cả đời a.”

“Hắn hẳn không chỉ muốn ăn chơi đàn đấm cả đời đơn giản như vậy.” Trâu Lương đi theo Công Tôn đi ra, cầm trong tay một món long bào, “Ngay cả Long bào lên ngôi cũng đã chuẩn bị xong.”

Triệu Phổ nhìn trời, “Lại là một người muốn làm hoàng đế.”

“Vương gia.”

Giả Ảnh phụ trách dẫn người lục soát nhà cũng ngừng tay, cầm trong tay hai quyển trục, giao cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn một cái cau mày, đưa tới cho mọi người.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều tò mò, một người nhận một quyển trục mở ra.

Trên quyển trục đều là đồ án, một phần vẽ cận kề các bước trong đối mặt, một phần khác là các loại phương thuốc phối dược, còn có thật nhiều văn tự cổ đại, xiêu vẹo nhưng lại có thể xem hiểu.

“Nga!” Lâm Dạ Hỏa xem như hiểu, “Ta đã nói dễ dàng đối mặt lại dễ dàng khống chế người a, đối mặt quỷ quả nhiên là một nghề, còn là một kỹ thuật làm việc có truyền thừa a.”

Công Tôn lắc đầu, “Quyển trục này có dạy cặn kẽ như thế nào để đổi mặt người, chỉ cần tìm một thầy lang hơi đáng tin một chút cho hẳn nhiên cứu trong vòng nửa năm hoặc một năm thì có thể học được. Một quyển trục khác là dạy chế thuốc cùng bỏ thuốc, những người bị đổi mặt kia nghe lời như vậy cũng bởi vì những dược vật này.”

Nói xong, Công Tôn đem hai quyển trục cũng ném trong vào lò lửa đang nấu thuốc.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn ngọn lửa cắn nuốt hai quyển trục, cũng hỏi Công Tôn, “Không nhìn một chút sao? Giống như là y thuật cổ thất truyền a.”

Công Tôn chán ghét lắc đầu, “Từ xưa y thuật chỉ có một công dụng, đó chính là chữa bệnh cứu người, trừ mục đích này ra hết thảy cũng chỉ là làm ác mà thôi, không xứng xưng là y.”

Tất cả mọi người gật đầu một cái, lặng lẽ nhìn lửa trong lò cùng đốt quyển trục và củi cùng nhau hóa thành than.

Trải qua kiểm kê, lại lấy được một số lượng lớn hoàng kim, Triệu Phổ để cho Trâu Lương kéo hết trở về đưa cho Hạ Nhất Hàng cùng Lỗ Nghiêm, chuyện tiếp sau đó để cho bọn họ xử lý.

...

Hết thảy đúng như Ngân Yêu Vương tiên đoán, trong vòng một ngày bắt được hung thủ.

Chẳng qua, vụ án mặc dù là phá, nhưng hung thủ coi như là Yêu Vương hỗ trợ bắt được, mấy người tuổi trẻ khó tránh khỏi có chút cảm giác thất bại a.

Làm xong chuyện này, trở lại soái phủ Hắc Phong Thành, trời đều tối.

Mọi người đi Thái Bạch Cư ăn xong bữa cơm chiều liền chia nhau hành động, Triệu Phổ mang cha con Công Tôn cùng Tiểu Lương Tử đi trại lính. Công Tôn ở trong quân doanh còn có một ít bệnh nhân chưa chữa trị xong, bọn họ cũng sắp trở về Khai Phong, cho nên Tiên Sinh muốn thông báo một chút cho thầy lang trong quân doanh để chuẩn bị.

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương đi bộ đến ổ chó một vòng để tiêu thực, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở về soái phủ.

Trong sân, mấy vị lão nhân gia đều ở đây, Ngân Yêu Vương, Công Tôn Mỗ cùng Hắc Thủy Bà Bà ngồi cùng một bàn không biết đang trò chuyện cái gì, Thiên Tôn cùng Ân Hậu đang đánh cờ, nhìn tình huống hết sức kịch liệt, Bạch Long Vương, Thiên Thi, Thiên Tàn bọn họ mấy vị lão nhân cũng đang vây xem.

Hắc Thủy Bà Bà hướng về phía viện môn hai người đang đi vào vẫy vẫy tay.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt một cái, vào lúc này hẳn là Dư Khiếu Nguyên.

Đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Triển Chiêu đem quả cầu sắt tìm được đưa cho Yêu Vương.

Yêu vương đưa tay nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, liền đem quả cầu đen thu lấy.

Triển Chiêu còn thật tò mò, hỏi Yêu Vương đây là cái gì nha.

Yêu Vương trả lời nói, “Nga, một cổ thi thể.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ghen hồi lâu cũng không thấy Yêu Vương nói thêm câu nào, mặt đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Yêu Vương.

Công Tôn Mỗ thở dài, Hắc Thủy Bà Bà đưa tay vỗ gáy hai người “Hai người làm sao mà giống hệt hai lão đầu nhà người a, yêu nghiệt này nói gì cũng tin tưởng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn Ngân Yêu Vương.

Yêu Vương khẽ mỉm cười, bưng ly trà chậm rãi uống.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— kia đến tột cùng là nói thật hay là gạt người a?

“Đúng rồi.” Triển Chiêu tương đối không sợ người lạ, Ân Hựu là ngoại công, vậy Ngân Yêu Vương tương đương với thái gia gia đi, không phải cũng là người một nhà sao.

Triển Chiêu liền xách băng ghế đến bên cạnh Yêu Vương ngồi xuống.

Yêu Vương đưa tay cầm trái quýt trên bàn vừa bóc cho Triển Chiêu vừa quan sát, vẻ mặt ôn hòa.

Yêu Vương nhìn cái gì a? Chính là Yêu Vương ở trên người Triển Chiêu tìm bóng dáng bà ngoại của Triển Chiêu. Yêu Vương nghe Công Tôn Mỗ nói rất nhiều chuyện sau khi mình rời đi Thiên Tôn cùng Ân Hựu. Mà nhắc đến bà ngoại của Triển Chiêu Yêu Vương nghe đặc biệt cao hứng, cũng thật đáng tiếc chưa thấy qua vị cô nương thần kỳ đó.

Triển Chiêu nhận lấy quýt, hỏi Yêu Vương, “Lão gia tử, ngài thật cái gì cũng có thể xem được sao?”

Bạch Ngọc Đường vừa vặn cũng nhận lấy quýt mà Dư Khiếu Nguyên đưa cho, cũng ngẩng đầu lên, nhìn Yêu Vương.

Yêu Vương hơi cười một tiếng, nhìn Triển Chiêu một chút, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên ai

nuôi lớn liền giống người đó a. Hai ánh mắt này cũng giống như ánh mắt của nhóm Tương Du khi còn bé vậy.

Yêu Vương vẻ mặt ôn hòa hơn mấy phần, lúc mình rời đi, Thiên Tôn cùng Ân Hậu cũng chỉ lớn cỡ này a.

Mới vừa muốn mở miệng, một bên Thiên Tôn đang đưa lưng về phía hai người bọn họ lãnh nói tới một câu, “Này! Tin tưởng hăa a, hăa cũng gạt người... Ai nha.”

Lời còn chưa dứt, Thiên Tôn liền bị Yêu Vương dùng trái quýt ném trúng đầu.

Thiên Tôn xoa xoa tóc, tiếp tục cùng Ân Hậu đánh cờ.

Yêu Vương ngẩng mặt lên, đưa tay ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn hiếu kỳ Ngăn Yêu Vương đang làm gì thế, lại chứng kiến Giao Giao chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt Yêu Vương, khom lưng cúi đầu tiến tới, đầu lại đang ở trong tay Yêu Vương.

Yêu Vương nhẹ nhàng sờ đầu Giao Giao, giống như đang vuốt mèo vậy, Giao Giao còn thật hưởng thụ lại ra vẻ nũng nịu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng thấy Yêu Vương thật sự có thể thấy Giao Giao, vẫn có chút kinh ngạc nho nhỏ.

“Ngăn hồ tộc cũng không phải là không gì không thể.” Yêu Vương lấy tay về, trả lời vấn đề của Triển Chiêu, “Thật ra thì ta cũng như Tiểu Tứ Tử vậy, giao nhận này, ta chỉ có thể nhìn được một bóng hình mờ mờ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng bất ngờ.

“Hơn nữa ta cũng không sờ tới nó.” Yêu Vương không lo lắng uống trà, “Nhưng các người cảm thấy ta có thể sờ tới nó, mà nó lại bị nội lực các người ảnh hưởng, cho nên nó cũng cảm thấy ta có thể thấy nó. Tay Ta ngừng trên không trung, chẳng qua là căn cứ phương hướng ánh mắt các người nhìn tới làm bộ dáng vẻ sờ đầu nó a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Yêu Vương, “Cho nên...”

“Cho nên ta chỉ là một người lừa gạt tiểu tử mà thôi.” Yêu Vương khẽ mỉm cười, “Ngân hồ tộc có thể có một ít năng lực đặc thù, có thể so với người bình thường thông minh hơn một ít, nhưng nếu nói muốn nghịch thiên cải mệnh thay đổi càn khôn, đó bất quá là thế nhân áp đặt nguyện vọng của họ ở trên người ta mà thôi. Thiên địa bất nhân coi vạn vật chỉ là loài chó rơm, muốn thay đổi đất trời đều là những kẻ điên không tự lượng sức, Ngân Hồ là có cũng được mà không có cũng được.”

Vừa nói, Yêu Vương quay đầu trở lại nhìn bàn cách vách không biết thế nào lại cài vả, sau đó Thiên tôn cùng Ân Hậu bắt đầu cướp bàn cờ loạn thành một đoàn.

“Không có ta, bọn họ vẫn trưởng thành đáng vẻ tốt nhất.” Yêu vương đưa tay sờ đầu Triển Chiêu, “Ta chẳng qua là đem hình ảnh ta thấy nói cho các người mà thôi, cùng Tiểu Tử Tử làm không sai biệt lắm, cuối cùng phán bắt hung thủ chính là tự các người a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Yêu Vương một lúc lâu, cùng nhau đưa tay đem múi quýt đưa đến bên miệng Yêu Vương.

Dư Khiếu Nguyên cùng Công Tôn Mỗ nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt bị thu phục, dở khóc dở cười lắc đầu một cái, quả nhiên Yêu Vương đối với trẻ nít luôn có biện pháp.

...

Ác Đế Thành đã diệt, Hỏa Long Kim tìm được, Ngân Yêu Vương cũng trở lại, Tây Vực một phen long trời lở đất, rốt cục thì khôi phục bình thường.

Đảo mắt một cái cũng sắp hết năm, mọi người hoàn thành viên mãn nhiệm vụ, thu thập hành lý, vẫy tay từ biệt Hắc Phong Thành, trở về Khai Phong!

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Bình Chung Thái Nha · Bình Xuyên Hà Chi
Chiến - Thành Hắc Phong

Chương 2: Núi Bình Chung

Chương 3: Qua Màu Xuất Hiện

Chương 4: Vùng Giao Tranh

Chương 5: Biển Ở Bình Chung

Chương 6: Tiền Chiến

Chương 7: Hỏa Phượng Chiến Cửu Long

Chương 8: Không Thể Vượt Qua

Chương 9: Quỷ Và Phật

Chương 10: Kỳ Cảnh

Chương 11: Năng Giả Đa Lao

Chương 12: Bốn Ký Hiệu

Chương 13: Thân Vô Thái Phượng

Chương 14: Âm Mưu Tiềm Ẩn

Chương 15: Thần Giao Cách Cảm

Chương 16: Độc Hỏa

Chương 17: Thời Cơ Chiến Đấu

Chương 18: Ngoài Núi

Chương 19: Hỏa Kích

Chương 20: Cao Thủ

Chương 21: Thành Và Quốc Gia

Chương 22: Sương Mù

Chương 23: Người Tình Dư Tí

Chương 24: Người Giữ Đầm

Chương 25: Ba Tấm Bản Đồ

Chương 26: Kế Trong Kế

Chương 27: Chiến Dịch Trên Nước

[Chương 28: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 29: Sự Kiện Ngẫu Nhiên](#)
[Chương 30: Mộng](#)
[Chương 31: Hai Lời Nguyên Rửa](#)
[Chương 32: Chó Ngáp Phải Ruồi](#)
[Chương 33: Tà Tháp](#)
[Chương 34: Ước Định Huyết Yêu](#)
[Chương 35: Đêm Khó Ngủ](#)
[Chương 36: Giải Trừ Nguyên Rửa](#)
[Chương 37: Hung Khí](#)
[Chương 38: Ẩn Tình](#)
[Chương 39: Thừa Nước Đục Thả Câu](#)
[Chương 40: Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 41: Chân Tướng Tòa Yêu Lâu](#)
[Chương 42: Bắt Yêu](#)
[Chương 43: Tri Chu Kế](#)
[Chương 44: Ác Nhân Thông Thường](#)
[Chương 45: Trở Tay Không Kịp](#)
[Chương 46: Sóng Yên Biển Lặng](#)
[Chương 47: Giàu Nứt Đỗ Đỗ Vách](#)
[Chương 48: Gấu Trúc Gây Họa](#)
[Chương 49: Một Rổ Phiền Phức](#)
[Chương 50: Người Tóc Bạc](#)
[Chương 51: Tội Ác Hung Tàn](#)
[Chương 52: Bảo Vật](#)
[Chương 53: Tim](#)
[Chương 54: Hà Khứ, Hà Tòng](#)
[Chương 55: Gần Trong Gang Tắc](#)
[Chương 56: Điên Và Không Điên](#)
[Chương 57: Tăm Hơi](#)
[Chương 58: Phiền Ngoại – Kẹt Đường Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 59: Một Đường Sinh Tử](#)

[Chương 60: Tú Vân Dao](#)
[Chương 61: Cực Hàn](#)
[Chương 62: Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 63: Lòng Bàn Tay Mu Bàn Tay Là Thịt](#)
[Chương 64: Âm Sát](#)
[Chương 65: Hắc Cầu](#)
[Chương 66: Thanh Long Đám](#)
[Chương 67: Bạch Diễm Thiêu Thành](#)
[Chương 68: Thánh Tử Chi Tâm](#)
[Chương 69: Như Thế Nào Mới Là Vua](#)
[Chương 70: Đạo Làm Vua](#)
[Chương 71: Đường Về](#)
[Chương 72: Thành Hỏa Luyện](#)
[Chương 73: Long Giáp](#)
[Chương 74: Cấm Địa](#)
[Chương 75: Đại Khuyết Khẩu](#)
[Chương 76: Thành Chủ](#)
[Chương 77: Người Giữ Cửa](#)
[Chương 78: Ngăn Trở](#)
[Chương 79: Hòa Trọng Thiên](#)
[Chương 80: Nước](#)
[Chương 81: Giao](#)
[Chương 82: Khiêu Chiến](#)
[Chương 83: Tuyệt Trung Kính](#)
[Chương 84: Thuận Thế, Nghịch Thế](#)
[Chương 85: Vô Chỉ Chi Cảnh](#)
[Chương 86: Nan Thành Chi Viêm](#)
[Chương 87: Lửa Và Phật](#)
[Chương 88: Thánh Đạo Và Yêu Đạo](#)
[Chương 89: Khí Chất Bá Vương](#)
[Chương 90: Hữu Thủy Hữu Chung](#)
[Chương 91: Biến Hóa Nhỏ](#)

[Chương 92: Phương Pháp Của Tiên Nhân](#)
[Chương 93: Đường Cùng Và Cơ Hội Thăng](#)
[Chương 94: Trận Chiến](#)
[Chương 95: Thoát Ra Từ Lòng Đất](#)
[Chương 96: Đại Chiến Báo Cáo Thăng Lợi](#)
[Chương 97: Hồng Phúc Tề Thiên](#)
[Chương 98: Tông Tổ Thôn](#)
[Chương 99: Thần Tích](#)
[Chương 100: Truyền Thuyết Sai Lầm Về Máu](#)
[Chương 101: Một Sách](#)
[Chương 102: Bí Mật Gia Tộc](#)
[Chương 103: Chí Hữu](#)
[Chương 104: Mạnh Mỗi](#)
[Chương 105: Gặp Gỡ](#)
[Chương 106: Hồ Bằng Cầu Hữu](#)
[Chương 107: Khúc Mắc](#)
[Chương 108: Thời Niên Thiếu](#)
[Chương 109: Hồn Lìa Khỏi Xác](#)
[Chương 110: Chứng Mất Hồn](#)
[Chương 111: Lãng Yêu Hậu](#)
[Chương 112: Thúy Ngọc Ban](#)
[Chương 113: Lẻn Vào](#)
[Chương 114: Bước Đầu Thăm Dò](#)
[Chương 115: Dưới Mặt Đất](#)
[Chương 116: Âm Bản](#)
[Chương 117: Nguyệt Cơ](#)
[Chương 118: Tận Dụng Thời Cơ](#)
[Chương 119: Nửa Thật Nửa Giả](#)
[Chương 120: Chân Huyết Giả Huyết](#)
[Chương 121: Khốn Long Trận](#)
[Chương 122: Một Con Đường Sống](#)
[Chương 123: Suy Tưởng](#)

[Chương 124: Phá Trận](#)

[Chương 125: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau \(Thượng\)](#)

[Chương 126: Phiên Ngoại Trung Thu Tết Trung Thu Thoáng Lướt Qua Nhau \(Hạ\)](#)

[Chương 127: Ký Ưc Đóng Băng](#)

[Chương 128: Âm Mưu](#)

[Chương 129: Hàn Đông](#)

[Chương 130: Điềm Báo Không Ổn](#)

[Chương 131: Sụp Đổ](#)

[Chương 132: Trầm Tĩnh Điện](#)

[Chương 133: Di Tượng](#)

[Chương 134: Mê Trung Mê](#)

[Chương 135: Thạch Lâm Ngụy Hiểm](#)

[Chương 136: Vật Thượng Cổ](#)

[Chương 137: Băng Cảnh Kỳ Quan](#)

[Chương 138: Hạ Văn Phong](#)

[Chương 143: Hải Long Chi Cốt](#)

[Chương 144: Điều Hồ Ly Sơn](#)

[Chương 145: Vương Triều Biến Mất](#)

[Chương 146: Tội Nhân](#)

[Chương 147: Tan Rã](#)

[Chương 148: Ngược Chiều](#)

[Chương 149: Con Đường Gian Trá](#)

[Chương 150: Chờ](#)

[Chương 151: Tư Thái Chiến Thần](#)

[Chương 152: Hắc Thủy Cung](#)

[Chương 153: Tình Cờ Gặp Gỡ](#)

[Chương 154: Bí Ẩn](#)

[Chương 155: Tà Linh](#)

[Chương 156: Hoa Sơn Trà](#)

[Chương 157: Đi Thuyền](#)

[Chương 158: Náo Náo Nhiệt Nhiệt](#)
[Chương 159: Gió Thổi Từng CƠ](#)
[Chương 160: Cuồng Nhại \[狂街 \]](#)
[Chương 161: Điểm Chung](#)
[Chương 162: Lang Ngử](#)
[Chương 163: Đánh Bậy Đánh Bạ](#)
[Chương 164: Hi Thế Trần Bảo](#)
[Chương 165: Cửa Cải Bất Chính Từ Trên Trời Rơi Xuống](#)
[Chương 166: Thiên Khanh \(Hổ Trời\)](#)
[Chương 167: Tà Linh Trì](#)
[Chương 168: Người Bảo Vệ](#)
[Chương 169: Khiêu Chiến](#)
[Chương 170: Thánh Và Tà](#)
[Chương 171: Ác Mộng Linh Cung](#)
[Chương 172: Chuyển Linh](#)
[Chương 173: Kim Mâu](#)
[Chương 174: Kế Mượn Dao](#)
[Chương 175: Phá Kế](#)
[Chương 176: Trận Tứ Tà](#)
[Chương 177: Áo Cà Sa Màu Đen](#)
[Chương 178: Tuyết Trong Đêm](#)
[Chương 179: Vi Trần Chi Công](#)
[Chương 180: Sơ Ngộ Thời Niên Thiếu](#)
[Chương 181: Nhân Trận Quỷ Kế](#)
[Chương 182: Trận Trong Trận](#)
[Chương 183: Phù Nhị Chi Sức](#)
[Chương 184: Nghìn Năm Tìm Kiếm](#)
[Chương 185: Người Đến Người Đi](#)
[Chương 186: Khiếu Lâm Quan](#)
[Chương 187: Chư Tướng Tập Hợp](#)
[Chương 188: Cuồng Thạch Chi Thành](#)
[Chương 189: Phồn Tinh Dao](#)

[Chương 190: Sao Và Tôm](#)
[Chương 191: Sao](#)
[Chương 192: Mê Vụ](#)
[Chương 193: Ngân Hồ Chi Huy](#)
[Chương 194: Lo Mà Không Lo](#)
[Chương 195: Chân Thân Của Khiếu Lâm](#)
[Chương 196: Cái Rương Của Yêu Vương](#)
[Chương 197: Sau Tầng Băng](#)
[Chương 198: Di Tích Trong Băng](#)
[Chương 199: Băng Sĩ Bất Tử](#)
[Chương 200: Cái Gì Mà Tương Kiến](#)
[Chương 201: Tửu Tịch Phong Ba](#)
[Chương 202: Hy Vọng Cuối Cùng](#)
[Chương 203: Ác Đế Và Chiêu Thành](#)
[Chương 204: Ứng Khư](#)
[Chương 205: Bất Tử Chi Vương](#)
[Chương 206: Tấm Bia Tiên Tri](#)
[Chương 207: Hỏa Biến](#)
[Chương 208: Lời Tiên Tri Về Trận Chiến](#)
[Chương 209: Chú Giáp Hoạt Thi](#)
[Chương 210: Bẫy](#)
[Chương 211: Phong Ba Kéo Đến](#)
[Chương 212: Ngược Dòng Mà Đi](#)
[Chương 213: Mồi Và Cá](#)
[Chương 214: Chiến Trường](#)
[Chương 215: Kết Thúc](#)
[Chương 216: Quyết Chiến](#)
[Chương 217: Chiêu Thành](#)
[Chương 218: Vạn Chú Chi Nguyên](#)
[Chương 219: Cừu Long Hút Thủy](#)
[Chương 220: Lối Ra](#)
[Chương 221: Bước Đầu Thăm Dò](#)

[Chương 222: Thề Hẹn](#)
[Chương 223: Đào Binh](#)
[Chương 224: Sơn Cốc](#)
[Chương 225: Chìa Khóa](#)
[Chương 226: Bạch Mộ Cốc](#)
[Chương 227: Vạn Chú Đài](#)
[Chương 228: Bẫy](#)
[Chương 229: Buông Xuống](#)
[Chương 230: Yêu Vương Trở Về](#)
[Chương 231: Vụ Thứ 10 – Hỏa Long Ký - Vương Gia Phiên Nào](#)
[Chương 232: Kỳ Văn](#)
[Chương 233: Khảo Nghiệm](#)
[Chương 234: Vụ Kiện](#)
[Chương 235: Chủ Nhà Thần Bí](#)
[Chương 236: Lão Rèm](#)
[Chương 237: Hỏa Long Kim](#)
[Chương 238: Danh Sách](#)
[Chương 239: Xí Ngầu](#)
[Chương 240: Phá Quán](#)
[Chương 241: Hỏa](#)
[Chương 242: Đánh Cuộc](#)
[Chương 243: Đầu Vương](#)
[Chương 244: Che Dấu Huyền Cơ](#)
[Chương 245: Người Bí Ẩn](#)
[Chương 246: Hỏa Long Đản](#)
[Chương 247: Ngày Lễ Đặc Biệt](#)
[Chương 248: Chân Giả Long Vương](#)
[Chương 249: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 250: Thủ Thuật Che Mắt](#)
[Chương 251: Đổi Mặt Quý](#)
[Chương 252: Không Có Sơ Hở](#)
[Chương 253: Kết Án](#)